

Cổ
Lâu
Quái
Kiệt

Cổ

Lâu

Cổ
Lâu
Quái
Kiệt

Cổ
Lâu

Mục lục

[Hỏi 1](#)

[Hỏi 2](#)

[Hỏi 3](#)

[Hỏi 4](#)

[Hỏi 5](#)

[Hỏi 6](#)

[Hỏi 7](#)

[Hỏi 8](#)

[Hỏi 9](#)

[Hỏi 10](#)

[Hỏi 11](#)

[Hỏi 12](#)

[Hỏi 13](#)

[Hỏi 14](#)

[Hỏi 15](#)

[Hỏi 16](#)

[Hỏi 17](#)

[Hỏi 18](#)

[Hỏi 19](#)

[Hỏi 20](#)

[Hỏi 21](#)

[Hỏi 22](#)

[Hỏi 23](#)

[Hỏi 24](#)

[Hỏi 25](#)

[Hỏi 26](#)

[Hỏi 27](#)

[Hỏi 28](#)

[Hỏi 29](#)

[Hỏi 30](#)

[Hỏi 31](#)

[Hỏi 32](#)

[Hỏi 33](#)

[Hỏi 34](#)

[Hỏi 35](#)

[Hỏi 36](#)

[Hỏi 37](#)

[Hỏi 38](#)

[Hỏi 39](#)

[Hỏi 40](#)

[Hỏi 41](#)

[Hỏi 42](#)

[Hỏi 43](#)

[Hỏi 44](#)

[Hỏi 45](#)

[Hỏi 46](#)

[Hỏi 47](#)

[Hỏi 48](#)

[Hỏi 49](#)

[Hỏi 50](#)

[Hỏi 51](#)

[Hỏi 52](#)

[Hỏi 53](#)

[Hỏi 54](#)

[Hỏi 55](#)

[Hỏi 56](#)

[Hỏi 57](#)

[Hỏi 58](#)

[Hỏi 59](#)

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 1

ƠN MẸ THÂM SÂU

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Cát vàng mênh mông dính liền với chân trời xa thẳm, không hề nhìn thấy một rặng cây xanh.

Gió thổi ào ạt, sóng cát cuộn cuộn giữa một chốn khô khan, không hề có một khe nước nhỏ.

Giữa sa mạc Đại qua bích mênh mông có hai bóng người đang từ từ di động.

Đây là một người đàn bà đứng tuổi xinh đẹp, đang dẫn một đứa bé trai độ mười hai mười ba tuổi.

Lúc bấy giờ đang ở vào tiết gió mùa thổi mạnh, bởi thế cuồng phong không ngớt gào thét, rít ào ào nghe thật ghê rợn. Cát đá cuốn theo chiều gió, rồi bay vọt thẳng lên trời, trông như một con rồng đang vươn mình bay vào trong mây xanh.

Người đàn bà mặc quần áo vải màu xanh, đầu trùm khăn đen, đúng là dáng điệu của người quê mùa. Nhưng qua lớp y phục bằng vải thô mộc mạc ấy, vẫn không giấu được vẻ cao sang của nàng.

Riêng cậu bé dung mạo lại càng tuấn tú khác thường, một đôi mắt đen láy

sáng ngời như mặt nước trong veo, đôi môi đỏ tươi không dày không mỏng, chiếc mũi cao dọc dừa, đôi mày xéch thực xanh, đặt cân đối trên khuôn mặt tuần tú và khả ái.

Nhưng dưới ánh mặt trời nắng cháy cát bụi mù mịt, hai mẹ con đã có vẻ mệt mỏi. Mồ hôi đã tuôn ướt đẫm cả chân thân, mặt họ lem luốc.

Vì cát bụi trông họ chẳng khác nào những oan hồn trong địa ngục.

Qua đôi mày cau chặt, qua tia mắt kinh hoàng, càng lộ rõ sự lo âu đau khổ trong lòng họ.

Lạ thực! Họ đến vùng sa mạc mênh mênh vắng bóng người này để làm gì?

Những ngọn gió điên cuồng, như không biết đến lúc nào mới ngưng thổi, biển cát vàng mù mịt, như không biết đến nơi đâu mới tận cùng?

Đôi mẹ con ấy dắt nhau tiếp tục tiến tới với những bước đi loạng choạng. Họ để lại trên mặt cát từng hàng dấu chân, nhưng một ngọn cuồng phong cuốn qua, những dấu chân lại bị cát vàng cuốn mất.

Ôi! Với sức yếu đuối của họ liệu có thể chống chọi được với bao trận cuồng phong?

Song gió đã ngừng hẳn!

Và bóng mặt trời chính ngọ, lại nóng bỏng như lửa đỏ!

Hai mẹ con nhẽ nhại mồ hôi, đôi môi khô nứt thành những đường rướm máu!

Nhưng cả hai mẹ con vẫn cố bước đều tới trước từng bước một. Bước đi của họ mỗi lúc một nặng nề, tốc độ mỗi lúc một chậm lại.

Cuối cùng đứa bé đáng thương hại kia không làm thế nào chống chọi nổi với cơn đói khát đang dày vò. Đôi chân của nó mềm nhũn, rồi té lăn quay xuống cát nóng bỏng.

Người đàn bà ấy dừng chân đứng lại ngửa mặt nhìn những áng mây trôi trên nền trời cao vút, rồi cất tiếng than nặng nề.

Bà ta đã nhìn đứa con yêu quý ngây thơ khả ái của mình, giờ đã tiêu tụy ỉu rũ, thì trong lòng thấy quặn đau như bị hàng trăm lưỡi dao đang cắt gan cắt ruột. Thực bà ta không tài nào chịu đựng nổi với sự đau đớn đấy!

Tuy thế bà ta còn cách nào khác hơn là phải chịu đựng?

Bà ta đưa hai bàn tay run rẩy vuốt nhẹ lên mái tóc mềm mại của đứa con thơ, cất giọng khàn khàn gọi:

– Ngọc nhi, con đuối sức rồi à?

Trong trời đất này không có việc chi đau lòng hơn, chính mắt một bà mẹ già trông thấy đứa con mình đang bị đau khổ, mà chính mình lại không có cách gì cứu thoát nó khỏi sự đau khổ ấy. Người đàn bà đó đang lâm vào một cảnh huống như vậy. Bởi thế khi câu nói vừa dứt, thì bà ta đã nấc lên những tiếng nấc nghẹn ngào.

Cậu bé ấy vốn đang mệt mỏi kiệt sức nhưng trông thấy mẹ mình đau đớn rơi lệ vì con, thì cậu ta liền nghiến chặt hai hàm răng, đem hết sức tàn ngoi mình

đứng lên cuống quít nói:

– Thưa má chớ nên đau lòng làm gì, Ngọc nhi chưa đuối sức đâu! Này, má xem con hãy còn khỏe mạnh như thường!

Vừa nói nó vừa đưa hai bàn tay nhỏ bé lên chùi hai dòng nước mắt đang lăn dài trên đôi má của mẹ nó.

Người đàn bà ấy nghe qua lời nói của con thơ, thì vô cùng cảm động. Bà ta đưa tay ra ôm chặt lấy đứa con, rồi cúi xuống hôn nhẹ lên khuôn mặt đầy cát bụi của nó. Qua một lúc thật lâu người đàn bà ấy gượng cười nói:

– Ngọc nhi thực ngoan, má có Ngọc nhi thì không còn đau buồn nữa! Này con mau uống một tý nước rồi chúng ta sẽ tiếp tục lên đường!

Cậu bé ấy vốn có lòng hiếu thảo, nên liền mở bầu nước theo người ra, bung hai tay đưa đến trước mặt mẹ, nói rằng:

– Thưa má hãy uống trước đi!

Người đàn bà cầm lấy bầu nước thì mặt liền biến sắc.

Thì ra sau khi con ngựa của họ ngã ra chết, họ phải đi bộ nên đã dùng nước quá nhiều. Từ đây nếu muốn đi ra khỏi vùng hoang mạc mênh mông này, phải tốn đến hai ngày đường nữa. Thế mà bầu nước còn lại quá ít, nếu chỉ để cho một người dùng thì còn tạm đủ, trái lại nếu cả hai người cùng uống tất sẽ bị chết khát dọc đường.

Bà ta nghĩ đến đây, bỗng thâm quyết định rồi giả vờ tươi cười nói:

– Ô! Má không khát đâu, con cứ uống đi cho khỏe!

Cậu bé trông thấy đôi môi của mẹ mình khô cong, mà còn bảo là không khát, thì đôi mắt ứa lệ. Cậu ta dựa vào lòng mẹ, khóc rằng:

– Nếu má không uống thì dù hôm nay Ngọc nhi có chết khát cũng nhất định không uống đến số nước trong bầu!

Người đàn bà nghe qua tiếng nói của đứa con thơ, cố gắng nén đôi dòng lệ nói:

– Ngọc nhi! Con yêu của mẹ, thực sự mẹ không có khát đâu!

Trong cảnh nguy nan hai mẹ con tranh nhau gánh chịu sự thống khổ cho người thân yêu ruột thịt của mình. Quả cảnh ấy ai trông thấy cũng phải rơi lệ!

Trời đã về đêm, nhiệt độ trong sa mạc cũng xuống thấp dần. Ánh trăng non vàng úa soi bóng hai người đàn bà ấy, trông lại càng thêm thiếu nảo.

Gió đã thổi và mỗi lúc thổi một mạnh hơn. Vì vậy hai mẹ con buộc lòng phải đến núp sau một cồn cát. Vì quá mệt mỏi nên chẳng mấy chốc hai mẹ con đều ngủ thiếp đi.

Cậu bé nằm khoanh trong lòng mẹ. Và chiếc áo choàng rách nát của người đàn bà bây giờ cũng được cởi ra đắp kín trên thân hình bé bỏng của đứa con thơ.

Giữa canh khuya, gió trong sa mạc đã trở thành lạnh buốt. Cậu bé đang ngủ ngon lành nào hay mẹ mình chỉ mặc trong người một chiếc áo mỏng, không

tài nào chống nổi với hơi giá lạnh buốt của ngọn gió đêm.

Nhưng một đêm dài đã qua, ánh bình minh đã ló dạng, hai bóng người lại tiếp tục di động trong biển cát mênh mông.

Thời gian đã đi qua từng giờ đôi mẹ con khốn khổ ấy cứ bước chậm dần, đôi chân mỗi lúc mỗi cảm thấy nặng nề hơn.

Những khi đau khổ hoạn nạn, thời gian dường như trôi qua rất chậm chạp, một ngày trông dài dằng dặc bằng mười năm.

Trải qua bao nhiêu khổ nhục, họ vẫn tiếp tục đi tới mãi, đến khi mặt trời đã ngả về hướng tây, thì người đàn bà đã kiệt sức, xem ra chẳng còn cách xa cái chết là bao nữa.

Bà ta há to miệng, thở hắt hắt nặng nề, nhưng đôi mắt đã hoa không ngớt nhìn đăm đăm về hướng chân trời, đầy vẻ cuống quýt, chờ đợi ...

Thốt nhiên đôi mắt mệt mỏi của bà ra rục sáng lên đầy vẻ vui mừng, khuôn mặt tiêu tụy mệt mỏi cũng hiện lên nụ cười hân hoan.

Thì ra tại phía chân trời xa xăm chiếu rục ánh tà dương đã hiện lên hình bóng một ngôi làng có trăm ngàn ngôi lều vải, dê bò từng bầy không ngớt đi lại dưới bóng cây xanh, giữa bãi cỏ non tươi tốt. Tất cả hình ảnh của ngôi làng ấy, đã phản chiếu rõ rệt trên mặt hồ nước trong veo.

Người đàn bà ấy đã mỉm cười, nụ cười như phát ra từ tận đáy lòng.

Suốt trong hai ngày qua, mỗi lần hai mẹ con ăn uống, bà ta chỉ kê nước lên miệng cho ướt đôi môi, chứ không hề uống vào bụng một giọt nào, Bà đã

quyết định nhường phần nước của mình lại cho đứa con thơ, để nó đủ sức thoát ra khỏi vùng sa mạc.

Giờ đây nguyện vọng của bà ta đã thành sự thực, chỉ cần đi thêm mấy tiếng đồng hồ nữa thì có thể đến xóm dân cư cây xanh um tùm. Tuy bà ta đã hoàn toàn kiệt sức, không còn làm cách nào tiến thêm được nữa. Nhưng trong khi đó đứa con yêu quý của mình đã chắc chắn tìm được con đường sống.

Bà ta dừng chân lại, đưa đôi tay run lẩy bẩy lên, giờ bầu nước đang đeo bên người, bầu nước chỉ còn lại một hớp sau cùng.

Tuy vậy với hớp nước sau cùng đó đã đủ giúp cho đứa con yêu quý của bà tiếp tục đi đến xóm nhà trước mặt.

Bà ta đưa bầu nước lên miệng uống một tý thấm giọng, rồi cất tiếng khàn khàn nói:

– Ngọc nhi con hãy uống hết hớp nước này đi! Con xem kìa chỉ cần đi thêm vài tiếng đồng hồ nữa, thì đã có thể đến xóm nhà trước mặt!

Nhưng đáng thương thay cho một bà mẹ hiền. Bà nào có biết hình ảnh mà bà đã nhìn thấy kia chỉ là những ảo giác mà thôi.

Cậu bé uống hết số nước còn lại trong bầu, thì bỗng nhiên đã thấy mẹ mình đã thở hắt hắt, yếu đuối gần như tắt thở. Cậu ta kinh hoàng kêu thất thanh rằng:

– Má, má đã làm sao thế?

Sự thật thì người đàn bà ấy đã hoàn toàn kiệt sức từ lâu. Sở dĩ bà ta có thể cố

gắng gượng bước đi đến bây giờ là hoàn toàn vì tình mẹ vĩ đại trong lòng bà, đã động viên tất cả toàn lực trong người bà đem sử dụng. Giờ đây ý nguyện của bà đã đạt thành thì bà đâu còn gắng gượng được nữa?

Trên khuôn mặt tiêu tụy của người đàn bà ấy bỗng hiện lên một nụ cười héo hắt nhưng hoàn toàn thỏa mãn. Bà ta đưa đôi mắt nhìn đăm đăm vào đứa con thơ, rồi mệt nhọc nói:

– Ngọc nhi! Má không đi nữa, con hãy tiếp tục đi tới một mình đi. Nhớ ở vùng Trung nguyên kẻ thù ... rất đông, con cần phải giấu tên, giấu họ ... hầu bảo tồn cho nhà Gia Cát một người thừa tự, má ... không còn cách nào ... lo lắng cho con được nữa.

Câu nói ấy quả là mỗi tiếng đều đượm đầy huyết lệ, nghe qua không khỏi ruột đau như cắt.

Thế rồi giữa bãi sa mạc mênh mông, đứa bé cô độc ấy, đã ngồi kế bên người mẹ hiền sắp lìa bỏ cõi trần, cất tiếng khóc nghẹn ngào nức nở.

Đến chừng ấy, trong tâm khảm thơ ngây của cậu bé, mới hiểu rõ người mẹ hiền của mình, đã sẵn sàng hy sinh cả tính mạng quý báu để cho mình được sống.

Cậu ta cảm thấy hết sức hối hận, hết sức căm tức. Đôi dòng lệ đã ràn rụa trên khuôn mặt đầy cát bụi bẩn thỉu của cậu ta nói:

– Thừa má! Ngọc nhi van xin má, hãy để cho Ngọc nhi được cùng chết với má tại đây! Trong giữa sa mạc Qua Bích này quá vắng vẻ, má hãy để cho Ngọc nhi được mãi mãi ở bên cạnh má cho vui!

– Ngọc nhi! Con chó nên ... nói dài dòng vô ích. Con hãy đi đi. Con nên nhớ ...

trong nhà họ Gia Cát ... chỉ còn sót lại một mình con thôi ... Vậy con đi đi!

Giọng nói yếu ớt nhưng đầy vẻ tha thiết và đôi mắt lơ đãng nhưng đầy vẻ mong mỏi của người mẹ, đã hồi thức cậu bé phải mau rời bước thoát khỏi vùng sa mạc để giữ lại một người thừa tự cuối cùng cho nhà họ Gia Cát.

Nhưng một đứa bé hiếu thảo như cậu ta đâu lại chịu bỏ rơi người mẹ hấp hối giữa sa mạc?

Nhưng thốt nhiên một chuỗi cười như cuồng dại từ đâu vọng đến!

Cậu bé cảm thấy như ruột đứt từng đoạn. Nó đưa đôi mắt tràn đầy lệ nóng nhìn lên những áng mây trắng trên nền trời cao, rồi cất giọng bi thảm than rằng:

– Hỡi trời! Gia Cát Ngọc tôi có tội gì, mà ông bắt tôi phải lâm vào sống chết đều khó cả như thế này?

Trời xanh thăm thẳm vẫn im lặng, không trả lời câu hỏi của nó. Khung cảnh chung quanh cũng hết sức im lặng!

Có lý nào chuỗi cười cuồng dại đầy lạnh lùng ấy, lại chính là câu trả lời của trời xanh hay sao?

Cậu bé kinh hoàng ngược mắt nhìn lên, thì thấy có hai con ngựa từ xa phi như bay đến, khiến cát bụi tung bay mù mịt.

Trong khung cảnh này, hai con ngựa ấy có khác nào vị cứu tinh từ trên trời giáng xuống.

Nhưng khi cậu bé nhìn rõ người ngồi trên ngựa thì bao nhiêu niềm hy vọng đều tan thành mây khói.

Trên lưng con ngựa thứ nhất, là một gã đàn ông khỏe mạnh, độ trên dưới ba mươi tuổi, mình mặc áo trắng, lưng thắt một sợi dải lụa đỏ như máu, mặt mày dữ tợn, không ngớt cất tiếng cười ghê rợn!

Trên lưng con ngựa thứ hai là một lão già độ năm mươi, trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn nheo bám một lớp cát bụi màu vàng trông chẳng khác nào một vùng đất lồi lõm, được phủ lên một lớp sương lạnh. Nhất là đôi mắt của lão càng lạnh lùng đáng sợ.

Khi hai con ngựa phi đến gần, thì lão già bỗng cười âm hiểm nói:

– Người ta bảo Bát đầu thư sinh là người đầy khôn ngoan sáng suốt, nhưng xem ra vẫn không thể thoát được khỏi bàn tay của bang chủ được! Này Hàn Thát hãy mau bắt sống con ăn mày và thằng bé kia cho ta!

Người đàn ông to lớn ấy cất tiếng vâng lệnh, rồi vụt phi thân bay ra khỏi lưng ngựa và lao thẳng về phía trước tám thước, dùng thế Thương ung bác thố chụp thẳng vào hai mẹ con người đàn bà kia.

Đáng thương cho người đàn bà đang hấp hối, chỉ biết đưa mắt nhìn đứa con thân yêu, nhưng lưỡi đã cứng đờ không nói được lời nào nữa cả. Lúc ấy trong lòng bà ta đang mong mỗi đứa con yêu quý duy nhất của mình sẽ tìm cách trốn thoát đi!

Nhưng bà ta đành thất vọng!

Vì đưa con thơ đại của bà, nào biết sợ hãi bọn người ấy, nó giận dữ cúi người hốt lấy hai nắm cát, rồi ném thẳng cánh vào gã đàn ông đang lao mình tới.

Hành động của nó quả thật bất ngờ nên khiến người đàn ông kia tuy biết võ công, nhưng vì không đề phòng, nên bị hai nắm cát tung vào khắp đầu khắp mặt.

Bởi thế khi hấn vừa rơi mình đứng yên trên đất, thì trợn đôi mắt hung tợn sáng quắc, nhìn chòng chọc đứa bé, rồi nghiêng răng cất tiếng giận dữ quát:

– Con chó con, mày muốn tìm cái chết mà!

Nói dứt lời, hấn vung chưởng lên vận dụng đến chín phần chân lực nhằm đánh về phía cậu bé nghe một tiếng vút.

Cậu bé nào có biết một tý võ công chi đâu, trong khi đó tuy gã đàn ông nọ không phải là một cao thủ thượng thặng, nhưng nếu thế võ ấy đánh đúng vào cậu bé, tất cũng khiến nó phải tan xương chết ngay tại chỗ!

Giữa cơn nguy hiểm như chỉ mảnh treo chuông đó, bỗng lão già giận dữ quát to rằng:

– Hàn Thất! Người dám cãi lệnh của bang chủ à?

Gã đàn ông to lớn nghe lời nói ấy, thì bỗng giật mình vội vàng thu bớt bảy phần chân lực trở lại. Nhưng dù với hai phần chân lực còn lại của hấn, Gia Cát Ngọc vẫn không tài nào chịu nổi.

Bởi thế qua một tiếng hự khô khan, cậu bé đã bị đánh bay ra xa ngoài hai trượng, và ngất lịm không còn biết chi nữa ...

Sóng gió đã qua, bãi sa mạc lại trở về với sự tĩnh mịch như cũ!

Đêm đã khuya, ánh trăng lờ mờ, sao khuya nhấp nháy, gió lạnh không ngớt thổi vi vu giữa cảnh đêm khuya ảo não đó, bỗng có những tiếng rên rỉ yếu đuối vắng theo chiều gió.

Thì ra cậu bé đáng thương kia đã ngất lịm đi không biết bao lâu, giờ đây cậu mới lần lần tỉnh lại.

Cậu từ từ mở mắt ra nhìn, thì thấy mình đang nằm trên một gò cát nhỏ, bốn bề vắng tanh. Cậu chẳng còn trông thấy mẹ mình đâu cả, mà hai người hung tợn như ác quỷ kia cũng đã đi đâu mất từ lúc nào.

– Má ơi! Má ơi!

Giữa canh khuya trên sa mạc, vọng lên từng tiếng kêu đau đớn kinh hoàng, nghe như tiếng hú tìm bạn của lũ vượn giữa chốn non cao, như tiếng chim Đổ quyên rên khóc giữa canh trường, khiến ai nghe đến cũng phải mũi lòng rơi lệ.

Nhưng bốn bên mênh mông trời cao lồng lộng đâu còn hình bóng của mẹ cậu nữa.

Mẹ ta có phải đã bị hai tên ác nhân ấy bắt đi chăng? Tại sao hai tên ác nhân ấy lại buông tha cho mình một cách dễ dàng như thế?

Cậu bé không ngớt nghĩ ngợi miên man, nhưng cuối cùng khi nghĩ đến mẹ thì cậu bé vốn có tính cứng cỏi ấy cũng không khỏi tuôn trào đôi dòng lệ ấu thơ.

Cậu ta nhớ lại cảnh gia đình êm ấm, nhớ đến người cha nhân từ khả kính ...

Trên khuôn mặt của cha cậu, lúc nào cũng có vẻ tươi cười. Cha cậu đã dạy cậu học, dạy cậu viết, hơn nữa thỉnh thoảng lại kể những chuyện cổ tích thần kỳ cho cậu nghe.

Trong đầu óc của một đứa bé, cha mình là người biết tất cả, nhất là cha cậu lại là Bát đầu thư sinh Gia Cát Nghị, một người mà ai cũng biết tiếng tăm.

Nhưng tất cả những ngày ấy đều đi vào dĩ vãng, giờ đây cậu nhớ lại, cảm thấy đó chẳng qua như một giấc mộng đẹp mà thôi.

Cậu không làm sao quên được, một đêm đầy mưa to gió lớn, hôm ấy khi cha cậu đi đâu trở về nhà, vẻ mặt đầy sắc sảo muện, như đang có một tâm sự chi nặng nề. Thế rồi cha cậu không đôn đốc cậu học hành, và cũng không kể chuyện cổ tích cho cậu nghe nữa!

Một ngày qua ... Hai ngày qua ... và đến tối ngày thứ ba, thì cha cậu bảo má cậu thu xếp dẫn cậu bỏ nhà ra đi.

Tại sao phải bỏ nhà ra đi? Má cậu không chịu nói rõ việc ấy cho cậu nghe, mà chỉ lo ngày đêm đi rút về hướng bắc. Cuối cùng hai mẹ con đã từ Trương Gia Khẩu tiến thẳng vào vùng hoang mạc.

Cậu nhớ má cậu đã nói, là nếu có thể vượt qua được biển cát to này, tất không còn lo ngại chi nữa.

Nhưng chỉ mấy ngày sau, hai con ngựa của cậu và má cậu cười đã chết hết giữa bãi sa mạc. Vì thế trên sắc mặt má cậu, đã hiện lên một vẻ u buồn chưa từng có. Và cuối cùng số nước mang theo cũng uống hết sạch, đồng thời má cậu cũng đã vì cậu mà ...

Nghĩ đến đây, cậu lại đau lòng òa lên khóc! Cậu cảm thấy choáng váng cả đầu, cả mặt. Bao nhiêu vì sao trên trời nhưng đang hướng về cậu nhấp nháy.

Ngay lúc ấy trong tâm linh bé thơ của cậu bỗng cháy lên một ngọn lửa căm thù. Cậu quả quyết phải trả mối thù ấy. Cậu phải giết sạch lũ ác nhân đã uy hiếp buộc cậu phải rời bỏ gia đình. Cậu phải ...

Trên vẻ mặt bé thơ của cậu bỗng lộ lên một làn sát khí, cậu khẽ hừ một tiếng lạnh lùng rồi cố nén sự đau đớn ê ẩm toàn thân, chỗi tay đứng dậy.

Nhưng bỗng cậu cảm thấy thân người mình không ngớt lắc lư, chẳng khác nào đang ngồi trên lưng ngựa.

– Quái lạ thực! Tại sao lại có hiện tượng lạ lùng như thế?

Cậu kinh dị đưa mắt nhìn kỹ chung quanh, thì ra cậu đang thấy một điều thực lạ ngay dưới mắt mình. Cậu đang thấy một việc lạ, mà trí óc của cậu không tài nào tưởng tượng ra được.

Tất cả các cát vàng chung quanh người cậu, đang chảy cuộn cuộn như một giòng nước Trường Giang, trong khi đó người cậu đang ngồi yên trên một gò cát rộng độ một trượng vuông. Và cái gò cát ấy chẳng khác nào một con thuyền con đang nổi trên dòng nước.

Một việc quá lạ lùng như thế, thử hỏi có ai trông thấy mà không khỏi kinh ngạc.

Nhưng Gia Cát Ngọc sau cơn sửng sốt, thì liền nhớ ngay đến những mẩu chuyện cổ tích mà cha cậu thường kể là trong sa mạc thỉnh thoảng có những dòng cát chảy, giống như nước trên các dòng sông. Nhưng trên dòng cát đang chảy ấy, dù sợi lông ngỗng cũng không thể nào nổi trên mặt nó được. Người hay thú vật nếu rơi vào đấy, chỉ trong chớp mắt sẽ bị dòng cát cuốn vào đáy chết ngộp ngay.

Phải! Chính đây là dòng cát chảy mà cậu được nghe cha cậu kể lại!

Song, tại sao cái gò cát mà cậu đang ngồi lại không bị chìm?

Trong khi cậu đang suy nghĩ và chưa tìm ra câu giải đáp thì thốt nhiên nghe tiếng kêu ché ché rất quái lạ vọng đến bên tai.

Cậu đưa mắt nhìn kỹ, thì cái gò cát của cậu đang ngồi bỗng thò ra một chiếc đầu quái gở, to như cái đầu, hai con mắt đỏ rực to bằng nắm tay, không ngừng lập lòe như hai ngọn đèn.

Đấy là vật chi thế? Có lý nào đây là một con sa quy mà cha cậu đã kể cho cậu nghe?

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 2

BÁT CHỈ PHI MA

Trên mặt Lạc phách trĩu gợn lên những đợt sóng lăn tăn. Cảnh vật bốn bên đang yên tĩnh như một cõi chết.

Nhưng cậu bé Gia Cát Ngọc đang đứng ngậy người bên đằm, lại rộn lên bao nhiêu ý nghĩ. Ôn cha mẹ sâu tựa biển, thế mà giờ đây cậu có dịp báo đền muôn một nhưng sự cách biệt đã làm cho cậu không còn cách chi thực hiện ý muốn của mình được.

Thử hỏi trước một hoàn cảnh như thế, cậu không xót xa sao được?

Càng nghĩ cậu càng đau buồn, lệ trào ràn rụa. Và cuối cùng cậu không còn dần được sự đau đớn và uất ức trong lòng nên vừa khóc vừa gào lên rằng:

– Ôi hỡi má ơi! Má đã vì Ngọc nhi mà hy sinh tính mệnh, với ơn sâu tựa biển rộng trời cao ấy, con làm thế nào báo đền cho được?

Vì quá thương đau nên quên hẳn việc kim xà trong đằm nước, có thể nghe tiếng người mà tràn đến tấn công. Mãi đến khi cậu nghe tiếng nước khua động thì mới giật mình ngó lại và hết sức kinh hoàng.

Nhưng những con kim xà hung tợn kia đã nối tiếp nhau lao mình về phía cậu!

Chúng cất tiếng kêu khè khè nghe thực rùng rợn, ánh sáng lấp lánh trên mình chúng đang lập lòe lao vun vút tới như những vì sao sa trên nền trời.

Xem ra cậu bé cô đơn hoạn nạn này, chỉ trong chốc lát đây là sẽ mất mạng trước sự tấn công của lũ rắn độc.

Nhưng thốt nhiên giữa giờ phút hết sức nguy hiểm ấy bỗng có một ngọn gió lạnh buốt người, từ phía sau lưng cậu cuốn tới.

Tức thì hàng trăm con kim xà liền bị hất tung đi tan xương nát thịt, rớt xuống khắp nơi trong vòng ba trượng chung quanh đấy, chẳng khác nào một cơn mưa máu thịt.

Trong khi Gia Cát Ngọc còn đang kinh hoàng sợ hãi, thì đã bị một cánh tay quàng ngang eo lưng, rồi thì lao mình thoát đi. Chỉ qua mấy tiếng vèo vèo bên tai, cậu đã thấy mình bị mang bay đi có ngoài mấy chục trượng rồi. Kịp khi người cậu rơi trở lại mặt đất, thì bỗng nghe có tiếng rên dài sát bên tai.

Cậu quay đầu ngó lại, thì thấy một lão già áo vàng, đầu tóc bạc phơ, đang chậm rãi bỏ đi. Cậu nhìn thấy lưng lão già ấy hơi gù, chứng tỏ tuổi hạc đã cao, tuy thân người còn tráng kiện, bước chân còn nhanh nhẹn, nhưng vẫn hiện rõ nét ưu sầu cô độc của tuổi về già.

Gia Cát Ngọc trông thấy cụ già ấy cứu tính mạng của mình rồi không nói không rằng chi cả, quay lưng bỏ đi mất thì trong lòng vừa lầy lăm lăm vừa cuống quít lên lên tiếng gọi rằng:

– Thưa lão bá xin hãy chậm chân đã, để Ngọc nhi được lạy tạ ơn cứu mạng!

Lão già áo vàng có thể do dự, rồi vụt quay người lại!

Sau khi Gia Cát Ngọc trông rõ được diện mạo của lão già ấy thì quả tim không khỏi nghe thình thịch, suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng.

Vì khuôn mặt của lão già tái nhợt, chẳng hề trông thấy có máu hồng hào. Hơn nữa lại có một lần trầy rướm máu rộng độ hai ngón tay, bắt đầu từ chót chân mày bên trái chạy thẳng xuống đến khóe miệng trông hết sức ghê rợn.

Lúc ấy đôi mắt của lão phát ra những luồng ánh sáng lạnh lùng, im lặng nhìn từ đầu đến chân cậu bé. Cuối cùng tia mắt sáng rực và lạnh lùng ấy bỗng dịu lại rồi lắc đầu nói:

– Thực là kỳ duyên trời ban, không thể nào cưỡng lại được. Này thằng bé kia, người là môn hạ của ai?

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh ngạc, nói lảm bảm rằng:

– Tôi ... tôi ...

Từ nhỏ đến giờ cậu nào có rời khỏi nhà một bước, nên đâu biết cái chi là môn hạ, cậu ấp úng không biết trả lời như thế nào.

Lão già trông thấy thế, vụt trợn người đôi mắt gằn giọng nạt rằng:

– Thằng ranh không biết sống chết là chi kia! Nếu hôm nay người không nói thật, thì chớ trách lão phu tại sao giết chết người đó!

Tức thì một bóng vàng lướt tới nhanh như trận gió thoảng, êm ru như không nghe một tiếng động. Thế là đã thấy lão già thoát đến sát bên mình cậu bé, và tay mặt nhanh nhẹn vung ra, chụp lấy cánh tay của Gia Cát Ngọc siết

mạnh.

Cậu ta là một đứa bé vốn có tánh cứng cỏi, chịu nói phải quấy chứ không chịu dùng áp lực nên tuy cảm thấy cánh tay đau đớn vô cùng, song định ngửa mặt lên cất tiếng mắng lại đối phương.

Nhưng cậu bỗng sự nhớ lại mạng mình là do lão già này đã cứu nguy cho, đâu lại có thái độ vô lễ như thế được. Bởi thế cậu liền nén giận và ngăn ngay những câu nói sắp thốt ra khỏi miệng lại, rồi làm vui nói rằng:

– Tôi không phải là môn đồ của ai cả, nếu ông không tin, thì hãy mau xuống tay đi! Vì tôi nể ông là người cứu mạng cho tôi không mắng ông là tốt lắm rồi đó!

Nghe qua câu nói ấy, đôi mắt lão già bỗng thoáng hiện những tia mừng rỡ, âm áp như những tia mặt trời, đột nhiên hiện lên giữa một buổi bình minh lạnh lẽo.

Thế rồi lão già cất tiếng cười to như cuồng dai. Tiếng cười như cao vút tận mây xanh, rung chuyển cả bốn bên, khiến cho cát đá tung bay xào xạc.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế không khỏi hồn phi phách tán, khuôn mặt ầu thơ của cậu ta không ngớt kinh hoàng.

Trong khi cậu ta cảm thấy nội tạng của mình, như bị rung chuyển của tiếng cười làm cho tan rã ra thành từng mảnh vụn thì lão già bỗng đứng im bất không cười nữa, lão hạ giọng hỏi:

– Thằng bé kia người nói thật đấy chứ?

Vừa hỏi nhưng đôi mắt của lão già đầy vẻ khẩn khởi và chờ mong.

Gia Cát Ngọc nhất thời bỗng cảm thấy lão già đáng kính sợ kia lại có vẻ như cô đơn, sầu muộn nên trong lòng không khỏi thương tình nói:

– Ngọc nhi từ trước tới nay không hề nói dối bao giờ. Lão bá vậy lão không tin sao?

Lão già hết sức vui mừng nói:

– Thằng bé ngoan kia, ta tin! Ta tin!

Vừa nói đến đây thì lão bỗng lộ vẻ ngạc nhiên nói tiếp:

– Mất cái này lại được cái nọ! Thực con người sắp chết như Bát chỉ phi ma ta, lại có được may mắn như ngày hôm nay!

Gia Cát Ngọc vừa nghe đến bốn tiếng Bát chỉ phi ma thì không khỏi giật bắn người. Ngay lúc ấy bỗng có một giọng nói dịu dàng vọng đến bên tai cậu rằng:

– Thằng bé kia lão phu có ý muốn thu người làm môn đồ, không rõ người có bằng lòng hay không?

Bát chỉ phi ma là một đệ nhất quái kiệt trong võ lâm, suốt một trăm năm gần đây, Gia Cát Ngọc tuy là một đứa bé, song cũng được cha mình là Bát đầu thư sinh nói qua về ông ta rồi.

Bởi thế cậu ta hết sức vui mừng, vội vàng quỳ xuống lạy ba lạy, rồi mới cung kính nói:

– Ngọc nhi xin ra mắt sư phụ!

Bát Chỉ Phi Ma đợi cho cậu lạy xong, mới cười to nói:

– Đồ đệ hãy đứng lên. Người may mắn mới gặp kỳ duyên, nên ăn được trái Kim tuyến huyết lan. Vậy hôm nay sư phụ sẽ tự đánh thông kỳ cân bát mạch cho người lấy đó làm món quà gặp gỡ.

Nói xong ông ta bảo Gia Cát Ngọc xếp bằng ngòai ngay ngắn, rồi vung tám ngón tay ra nhắm một trăm lẻ tám huyết đạo lớn nhỏ trong người của cậu điem tới nhanh như chớp, và tới tấp chẳng khác nào một trận mưa.

Gia Cát Ngọc trông thấy bóng tám ngón tay của lão không ngớt chập chờn nơi nơi, rớt gió nghe vèo vèo. Mỗi một đầu ngón tay, đều có một luồng kinh lực bay ra. Tuy lão chỉ vừa điem tới da của Gia Cát Ngọc, thì lấy tay kia liền ra nhưng cậu cảm thấy có một luồng hơi nóng xâm nhập thẳng vào cơ thể, y như là một thứ vật chất hữu hình vậy.

Những luồng hơi nóng ấy đều là chân lực của Bát Chỉ Phi Ma nên khi đã vào trong cơ thể của Gia Cát Ngọc thì liền vận chuyển khắp tứ chi, trên lên đến linh cái, dưới tiến sâu vào tạng phủ.

Thốt nhiên cậu cảm thấy đờn điem có một luồng hơi nóng xông lên. Luồng hơi nóng ấy mỗi lúc một nóng thêm, chẳng khác nào lửa đốt da thịt, khiến cho mồ hôi ra đầm dề.

Thì ra sau khi Bát Chỉ Phi Ma đã điem thông tất cả huyết đạo trong người cậu, thì liền đưa bàn tay mặt ra đặt vào giữa hai mắt linh đài và mạng môn rồi vận dụng chân lực từ từ truyền thẳng vào người cậu.

Nên biết quả Kim tuyết huyết lan mà Gia Cát Ngọc đã nuốt vào bụng là một thứ tinh hoa của trời đất. Nhưng vì bản thân cậu không biết võ học nên không thể dùng thuật nội công điều tức để biến thứ tinh anh của thứ huyết lan ấy làm thành nội lực của mình. Do đó, tuy trái huyết lan vào bụng, nhưng vẫn còn nằm yên phần tinh lực của nó tại đan điền cậu.

Đến khi Bát Chỉ Phi Ma dùng chân lực truyền vào người cậu, thì phần tinh hoa của trái huyết lan, mới từ đan điền xông lên, hòa trong số máu huyết đang chuyển vận, rồi lan ra khắp cơ thể.

Vì vậy nên Gia Cát Ngọc mới cảm thấy có một luồng hơi nóng như lửa đốt truyền khắp chân thân.

Nhưng vì cậu vốn có tánh cứng cỏi, nên dù khắp người đang bị nóng râm ran như lửa đốt, vẫn cố cắn răng chịu đựng.

Tình trạng ấy kéo dài độ khoảng một thời gian dùng xong chén trà nóng, thì sức nóng đã bớt dần, đồng thời cậu từ từ cảm thấy có một luồng hơi mát dịu, chạy qua khắp các khớp xương, khắp huyết đạo rồi lan ra ngoài.

Đột nhiên cậu cảm thấy luồng chân khí đang vận chuyển ấy tự nhiên đứng dừng cả lại.

Sự thật thì cậu nào có biết, giờ phút ấy chính là giờ phút quan trọng nhất.

Người luyện võ công, khi luyện được đến mức độ đó, thì hoặc sẽ được thành công mỹ mãn, mà cũng có thể sẽ bị thất bại hoàn toàn.

Vì nếu trong giờ phút đó không giữ được hơi thở điều hòa, hoặc có những sự

nghĩ ngợi lo xa không hoàn toàn tập trung được tinh thần, sẽ bị những luồng chân khí đó phá hoại cơ thể, trở thành tàn phế vĩnh viễn.

Nhưng đối với Gia Cát Ngọc thì hoàn toàn không giống những trường hợp thông thường. Bởi cậu đã may mắn dùng được một thứ linh dược hiếm có trên đời, chân lực tiềm tàng trong người còn rất dồi dào hơn nữa, người giúp cậu thành công lại là một đệ nhất quái kiệt trong võ lâm. Song điều cốt yếu hơn hết là tấm lòng trong sạch như tờ giấy của cậu, hoàn toàn không biết lo nghĩ chi đến việc thành công hay thất bại.

Qua một chập sau, nơi cổ của Bát Chỉ Phi Ma đã toát mồ hôi lạnh, hơi thở cũng trở thành nặng nề hỏn hển, bàn tay đặt trên mạng môn huyết của Gia Cát Ngọc cũng bắt đầu khẽ run rẩy.

Nhưng lúc ấy ông bỗng lại vận dụng thêm chân lực, đôi mắt hiện lên vẻ nghiêm trọng phi thường.

Trong khi đó Gia Cát Ngọc vẫn ngồi bình tĩnh như thường, chứ không biết chi cả. Cậu chỉ cảm thấy chân khí trong người vận chuyển mau hơn mà thôi. Những nơi nào luồng chân khí đi qua mà bị vướng lại, thì cậu cảm thấy có một áp lực thực mạnh như muốn tung vỡ chướng ngại đó đi.

Thế rồi luồng chân khí dồi dào trong người cậu đã ồ ạt như nước vỡ bờ, truyền khắp cả người cậu một cách mau lẹ. Do đó những nơi từ trước đến nay, không hề có nội lực đến được, giờ đây cũng tràn đầy tất cả.

Tuy nhiên cậu nào có biết được lúc đó là lúc Bát Chỉ Phi Ma đã tổn hao không biết bao nhiêu chân lực trong người, giúp cậu đánh thông hai mạch Nhâm đốc mà những người luyện võ lúc nào cũng ao ước thực hiện cho kỳ được.

Sau khi luồng chân khí đã vận chuyển khắp chân thân, thì Gia Cát Ngọc cảm thấy trong người hết sức dễ chịu, tất cả những cảm giác bức bối đều tiêu tan ca đi.

Bàn tay của Bát Chỉ Phi Ma cũng đã lấy đi. Cậu ta vui mừng vọt mình nhảy tung tóit.

Nhưng bỗng cậu ta giật mình sợ hãi.

Vì khi nhìn lại cậu ta thấy sư phụ của mình ngồi xếp bằng trên đất, mồ hôi chảy giọt theo mớ tóc bạc phơ, đôi mắt lơ đãng, hơi thở hỗn hển, trông chẳng khác nào một người đã ngã bệnh lâu năm.

Cậu ta biết rằng, sở dĩ sư phụ mình có vẻ mệt nhọc như vậy là hoàn toàn đã vì mình.

Bởi thế trong tâm linh thuần hậu và thơ ngây của cậu, bỗng cảm thấy hết sức khổ sở ái ngại.

Nét mặt thanh tú của cậu đang trù lên một vẻ buồn rầu, và cuối cùng không ngăn được hai dòng lệ tuôn rơi. Cậu nghẹn ngào nói:

– Sư phụ! Đây là tại Ngọc nhi nên khiến sư phụ phải mệt nhọc như thế này.

Đây hoàn toàn là lỗi của Ngọc nhi!

Một ác mai khiến cho ai trong võ lâm nghe đến cũng tán đờm như Bát Chỉ Phi Ma thế mà giờ đây lại phải cảm động trước thái độ chân thành và trong sạch của một cậu bé. Đôi mắt ông ta đầy vẻ hiền hòa, cất giọng dịu dàng nói:

– Thằng bé người có một thiên bẩm đặc biệt, tính tình lại thuần hậu, như vậy là ta không xem lầm, dù có bao nhiêu tâm huyết, cũng không phải là vô ích!

Nói đến đây thì bỗng lão ta ủa lên một tiếng, rồi nhổ ra mấy búng máu tươi.

Gia Cát Ngọc hết sức sợ hãi, cất giọng kinh hoàng kêu lên rằng:

– Sư phụ làm sao thế?

Bát Chỉ Phi Ma đưa tay áo lên chùi vết máu trên khóe miệng rồi cười ha hả nói:

– Vì sư phụ nhất thời dùng quá nhiều sức nên bị nội thương tái phát, chứ không có hại gì.

Một con người tên tuổi làm run sợ cả võ lâm như Bát Chỉ Phi Ma, thế mà lại bị nội thương trầm trọng đến mức ấy, thử hỏi làm sao Gia Cát Ngọc không sợ hãi được?

Ngay lúc ấy, trong đầu óc cậu, bỗng nhớ lại những sự việc kỳ lạ trong chốn giang hồ, mà cha cậu đã kể lại cho cậu nghe.

Người có võ học cao nhất trong chốn giang hồ, trước tiên phải kể đến Càn khôn ngũ bá, trong Càn khôn ngũ bá, phải kể đến Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên là người có võ công cao cường nhất.

Trước đây nhiều năm, Càn khôn ngũ bá đã hẹn nhau đến ngọn Thủy tín phong tại núi Huỳnh sơn để tỷ võ tranh tài hầu tranh đoạt ngôi đệ nhất anh hùng trong võ lâm làm cho cả võ lâm phải bàn tán sôi nổi một thời.

Trong trận thứ nhất, Cùng thần đã đấu với Túy quý, Mộ cô đấu với Thần chung, họ đã đấu với nhau kéo dài ba ngày, đôi bên sử dụng đến ngoài hai ngàn thế võ, nhưng vẫn không thể phân được thắng bại, đành phải bắt tay giảng hòa, hẹn ngày tái đấu.

Nào ngờ trong cuộc bắt thăm cho cuộc tỷ thí thứ hai, lại chia thành hai cặp là Cung thần Công Tôn Xú đấu với Thạch cô hòa thượng, Túy Quý Thương Huyền Tắc đấu với Đồng chung đạo nhân.

Sau ba ngày giao tranh, lại đi đến tình thế kẻ nửa cân người tám lạng, không có ai hơn ai.

Qua trận đấu thứ ba, vì thấy bốn người kia đã kiệt sức mà Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên thì hai lần trước đều bắt thăm lọt đứng ngoài cuộc, cho nên lần này ông không muốn nhân dịp đối phương kiệt sức để thủ thắng, nên cương quyết bãi bỏ cuộc rút lui, hẹn hai mươi năm sau sẽ tỷ thí lại để quyết định hơn kém.

Nhưng trước khi bỏ đi ông đã vận dụng Thiên ma chỉ là một ngành võ học riêng biệt của ông, phi thân lên in một dấu bàn tay trên đỉnh vách đá cao vút.

Chỉ pháp tuyệt luân và chỉ lực hùng hậu ấy của ông đã khiến bốn người kia trong số Càn khôn ngũ tuyệt phải thán phục không ngớt.

Sau những trận tỷ thí ấy, tuy chưa thể phân cao thấp, song tất cả những nhân vật trong giới giang hồ vô hình trung đã xem Bát Chỉ Phi Ma như đệ nhất cao thủ trong chốn võ lâm.

Những sự việc ấy giờ đây đều hiện rõ trong trí nhớ của Gia Cát Ngọc khiến

cậu buột miệng hỏi rằng:

– Sư phụ, tại sao sư phụ lại bị nội thương? Ai lại có thể?

Cậu chỉ mới nói đến đó, thì sực nhớ lại mình hỏi như vậy e rằng sẽ chạm đến lòng tự ái của sư phụ chẳng? Bởi thế mặt cậu đỏ bừng lên, rồi im lặng không nói chi nữa.

Bát Chỉ Phi Ma thấy vậy cười ha hả thật to. Tiếng cười của ông tay tuy có vẻ như thoải mái, nhưng thực ra bên trong lại đầy vẻ u buồn, tựa hồ như trong lòng ông ta đang chất chứa bao nhiêu nỗi muộn phiền uất ức, muốn dùng tiếng cười ấy để phát tiết ra ngoài một phần nào vậy!

Thốt nhiên ông ta im bật tiếng cười, và sắc mặt nghiêm trang trở lại nói:

– Ngọc nhi! Có phải người muốn hỏi ai đã có võ công cao cường đến mức có thể đả thương sư phụ được hay chẳng?

Gia Cát Ngọc khẽ gật đầu.

Đôi mắt của Bát Chỉ Phi Ma lạnh lùng đến mức đáng sợ hừ một tiếng rồi nói:

– Khắp trong trời đất này, kẻ thắng được Bát Chỉ Phi Ma ta chút ít, e ngoài Phụng lân mao giác thì không còn ai nữa. Nhưng bọn đê tiện hèn hạ ấy, ha ha ...

chắc chắn sẽ có ngày ta đòi lại món nợ ấy!

Nói đến đây ông ta bỗng nhìn thẳng về phía Gia Cát Ngọc rồi hạ giọng hỏi

rằng:

– Ngọc nhi, con có bằng lòng đòi món nợ máu ấy giúp cho thầy không?

Trong lòng Gia Cát Ngọc đang đầy rẫy những sự buồn rầu uất ức. Giờ lại không ngờ một người uy danh lừng lẫy như sư phụ mình, mà cũng có bao nhiêu món nợ máu, nên khi nghe qua câu hỏi thì máu nóng trong người cậu sôi sục, đôi mày dựng ngược nói:

– Sư phụ! Chỉ cần sư phụ nói rõ mọi việc cho Ngọc nhi này nghe, thì dù có phải lội vào nước sôi hay lửa bỏng, Ngọc nhi cũng nhất định sẽ làm cho kỳ được!

Trong khi nói đôi mắt cậu nảy lửa, khóe miệng thoáng hiện một làn sát khí, trông chẳng khác nào hiện thân của Bát Chỉ Phi Ma.

Thái độ ấy khiến Bát Chỉ Phi Ma hết sức vừa lòng, bởi thế trên khuôn mặt lạnh như tiền của ông ta liền hiện lên một nụ cười thực ghê rợn, rồi chậm rãi kể lại việc ông ta đã bị thương trước kia.

Thì ra Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên chẳng những võ công siêu tuyệt mà còn hết sức hung tợn. Đối với việc trừng trị lũ gian ác, ông không hề nới tay bao giờ. Bởi thế hai phe hắc bạch trong giới giang hồ, bị hại dưới tay ông không biết bao nhiêu mà kể.

Mười năm về trước, ông nhận được lời hẹn của Thất điều bang, mời đến Lãnh nguyệt bình tại Vân trung sơn để thanh toán mối thù cũ. Ông là người tài cao lại đầy can đảm, nên đã đến địa điểm trên đúng ngày giờ kẻ địch đã cho biết.

Nhưng trong số nhân vật tụ tập đến Lãnh nguyệt bình ngoài số người của Thất điều bang, lại còn có những cao thủ hai phe hắc bạch trong võ lâm, đông đến ngoài sáu mươi người.

Số người ấy đều đến với mục đích thanh toán cựu thù với ông.

Thế là tại Lãnh nguyệt bình đã diễn ra một cuộc ác chiến ghê rợn chưa từng có. Đây cũng là một cuộc ác chiến bất công và hèn hạ nhất.

Bát Chỉ Phi Ma tuy bị các cao thủ vây đánh nhưng cũng hạ sát được đôi phương đến ngoài bốn mươi người. Song cuối cùng vì quả bất địch chúng, nên bị trọng thương, bắt buộc phải mở đường máu chạy thoát.

Những người còn sống sót trong trận giao tranh này, một mặt vì sợ Bát Chỉ Phi Ma sẽ tìm đến trả thù, một mặt vì trận đánh ấy không có danh dự chi, nên sau đó đều im lặng không hề nhắc đến bao giờ.

Bát Chỉ Phi Ma tìm một nơi kín đáo để chữa nội thương, nhưng vì ông nôn nóng tập rèn một môn tuyệt học, trong khi vết thương chưa lành hẳn, nên chân khí hao tổn nặng nề, từ đó không làm sao bình phục được như cũ.

Trong khi ông ta đang thối chí ngã lòng, thì bỗng nhớ tới trước đây ông ta đi ngang ven sa mạc Đại qua bích, có trông thấy trên một phiến đá to cạnh ven đầm Lạc hồn trì, có một bụi Kim tuyến huyết lan. Ông thâm tính thì biết bụi tuyết lan ấy sẽ có trái chín vào ngày cốc vũ năm giáp tý, nên hết sức vui mừng, vội lên đường đến đây định hái trái tuyết lan đó, để chữa trị cho dứt căn bệnh.

Nhưng nào ngờ tạo hóa trêu người, ông đã đến chậm một bước nên quả kim tuyến huyết lan lại rơi vào tay Gia Cát Ngọc, cậu bé hoàn toàn không biết

một tý võ công nào. Do đó ông ta hết sức thất vọng.

Song nào ngờ thái độ, sự thơ ngây của Gia Cát Ngọc đã làm ông ta thay đổi hẳn ý định.

Ông biết mình không sống đặng bao lâu nữa, nên cần phải nghĩ đến việc thu dạy một đứa môn đồ.

Ông nhất định phải tranh đấu với số mệnh, ông phải đem bao nhiêu võ công tuyệt nghệ của mình truyền dạy cho một môn đồ thân yêu, ông phải đem sinh mệnh của mình, tái thể hiện trên người của môn đồ ông sau này.

Sau khi ông kể rõ qua mọi việc, thì Gia Cát Ngọc cảm động đến rơi lệ nói:

– Sư phụ! Thực Ngọc nhi đáng tội chết, nếu Ngọc nhi biết sư phụ cần đến bụi huyết lan, thì lúc ấy dù có phải chết khát, cũng không khi nào dám nuốt chửng trái huyết lan như vậy. Hiện giờ ... chỉ còn lại có hai mảnh lá, vậy xin sư phụ ...

Cậu lấy hai mảnh lá huyết lan ấy ra nhưng mặt cậu bỗng bừng đỏ, trong lòng cảm thấy hồi hận nghĩ rằng:

– Quả huyết lan mình đã nuốt vào bụng rồi, giờ đây chỉ còn lại hai mảnh lá đưa ra để làm trò cười cho sư phụ hay sao?

Nhưng nào ngờ sự thật chẳng phải như thế. Bát Chỉ Phi Ma đã thò tay cầm lấy hai mảnh lá màu đỏ ấy, rồi cất tiếng cười khà khà tỏ ra hết sức hân hoan nói:

– Ta tưởng đâu người đã ăn luôn cả gốc lẫn rễ bụi huyết lan rồi, nhưng

không ngờ còn chừa lại hai lá. Ôi! Xem ra thầy đây nhờ nó lại kéo dài thêm mạng sống được hai năm nữa.

Gia Cát Ngọc trông thấy sư phụ vui mừng, liền vỗ tay cười nói:

– Nếu sớm biết vọng và lá của bụi huyết lan này hữu dụng như vậy, thì con sẽ không bao giờ dùng nó để cứu nguy cho con chim ưng to lớn kia.

Bát Chỉ Phi Ma sau khi dùng xong hai lá huyết lan ngồi yên một lúc, rồi hỏi rõ thân thể của đũa môn đồ vừa mới thu nhận.

Nghe sư phụ hỏi đến thân thể mình, Gia Cát Ngọc lại chạnh lòng đau xót, vừa thuật lại thân thể mình cho sư phụ nghe.

Bát Chỉ Phi Ma tuy bên ngoài có vẻ lạnh như tiền, nhưng thực ra bên trong có nhiều tình cảm. Ông nghe nói đến Gia Cát phu nhân đã nhận hy sinh mạng sống để cứu con mình thì trong lòng hết sức cảm động, không ngớt cất tiếng than dài.

Nếu là trước đây có lẽ ông đã dẫn môn đồ của mình, đi nghìn dặm tìm lại kẻ thù và điều tra cho biết rõ mọi hư thiệt, đã khiến gia đình của môn đồ mình phải tan nát.

Nhưng giờ đây thân ông mang nặng vết thương, nên bầu nhiệt huyết cũng đã trở thành lạnh lẽo như băng giá. Thôi! Tất cả mọi việc đành chờ đợi đến khi môn đồ của ông khôn lớn thành người rồi sẽ hay.

Trong bãi sa mạc Đại qua bích lại nổi trận cuồng phong, cát vàng tung bay mù mịt, chắn mất tầm mắt của mọi người. Nhưng giữa cát mù mịt đó, vẫn có thể trông thấy thấp thoáng hai bóng người.

Đây là một lão già mặt lạnh như băng, đang dắt một đứa bé mặt mày tuấn tú.

Cả hai người cùng bước đi thoăn thoắt trông rất nhẹ nhàng, dù Gia Cát Ngọc không hề biết một tý võ công.

Nhưng nếu có ai nhìn kỹ, thì sẽ trông thấy đôi mắt của hai người đều có vẻ đăm chiêu suy nghĩ. Trong lòng họ vừa có sự vui mừng buồn đau lẫn lộn.

Họ cùng vào bãi sa mạc nắng nóng như lửa đỏ này, chính là để tìm kiếm lại đấng từ mẫu đã hy sinh mạng cứu con kia.

Họ men theo dòng cát chảy, bước đi của họ nặng nề, tâm trạng của họ đen tối. Cát Ngọc im lặng không nói một lời, nỗi u buồn của cậu cũng ảnh hưởng đến tình cảm của Bát Chỉ Phi Ma là một con người bấy lâu nay ngạo mạn và lạnh lùng nổi tiếng.

Bãi sa mạc phẳng lặng, chỉ có tiếng gió gào và tiếng chân bước rất khẽ.

Thỉnh thoảng hai người lại dừng chân đứng lại, quay đầu ngó khắp bốn phía.

Nhưng giữa bãi sa mạc mênh mông, vẫn trông không chẳng thấy một bóng người.

Mặt trời dần dần đã ngả về tây, thời gian một ngày lại trôi qua rất lẹ làng.

Bỗng dưới những áng mây trắng, sau một đồng cát to, có mấy con chim khổng lồ đang bay lượn, không ngớt kêu chí chóc rất lạ tai.

Đây là những con quạ? Không! Đây chính là những con chim kền kền

chuyên ăn xác chết ở vùng sa mạc.

– Úy!

Cậu bé đang im lặng, bỗng buột miệng kêu lên một tiếng kinh ngạc, rồi nhanh nhẹn cúi xuống nhặt lên một cái bầu nước. Cậu nhìn thực kỹ, rồi bỗng lại kêu lên rằng:

– Sư phụ! Xem đây, chính là cái bầu nước của con đã vớt hôm qua!

Bát Chỉ Phi Ma không khỏi xúc động vì ông đã đoán biết được bây kèn kèn kia chắc chắn đang tranh nhau ăn một xác chết, mà xác chết ấy rất có thể là bà mẹ hiền đã xả thân cứu con trong ngày hôm trước.

Ông không nỡ để đưa con thơ bước đến đó, chứng kiến một thảm cảnh. Ông muốn ngăn lại!

Nhưng Gia Cát Ngọc đã chạy bay về hướng đó rồi.

Bây kèn kèn trông thấy bóng người liền kêu rộ lên những tiếng kêu rùng rợn, rồi bay thẳng lên nền trời cao. Phía sau đồng cát, chỉ còn nằm trơ lại một cái xác chết.

Không! Đây phải gọi bằng một bộ xương khô mới đúng. Vì da thịt của chiếc tử thi ấy đã bị kèn kèn ăn hết sạch, chỉ còn lại bộ xương trắng mà thôi.

Trên bộ xương trắng ấy, chỉ dính lôm đôm những vệt máu bầm, đôi mắt đen ngòm, nhìn chòng chọc vào những áng mây trôi trên nền trời cao, dường như nạn nhân đang chất chứa biết bao tâm sự với cao xanh.

Nạn nhân muốn nói những gì? Hiện giờ không ai biết được cả!

Ngọn cuồng phong thổi qua, tựa hồ vẫn còn mang theo một mùi tanh máu!

Đáng thương cho cậu bé, nó ngồi bẹp cạnh đồng cát vàng, im lặng không nói một tiếng chi cả, hơn nữa nó cũng không khóc ra nước mắt. Đôi mắt nó sáng quắc, đầy vẻ giận dữ, căm hờn.

Bộ xương khô này có lý đầu là bực từ mẫu vĩ đại kia hay sao?

Đây thực không ai giải đáp được! Vì ở giữa bãi sa mạc mênh mông Đại qua bích, không một bóng người, lại còn có ai vào chết nơi đây nữa?

Dưới ánh tịch dương, trên mặt cát hiện lên một ánh thép sáng ngời, đấy là một lưỡi dao, một lưỡi dao đã gãy!

Quái lạ thực? Có lý nào giết một người đàn bà đang hấp hối, mà cũng đến gãy một lưỡi dao nữa sao?

Bát Chỉ Phi Ma trong lòng hết sức ngờ vực, nhưng không thể nào tìm một câu giải thích cho chính xác được.

Ánh tịch dương như có vẻ đang lưu luyến với không gian nhưng cuối cùng rồi cũng lặn mất về phía chân trời tây. Xa thẳm ...

Gia Cát Ngọc chôn xong bộ xương khô ấy, mới theo Bát Chỉ Phi Ma, rời bỏ sa mạc đầy bi thương này.

Một ngày ... hai ngày qua!

Hôm ấy hai thầy trò đi đến Ngân xuyên, Bát Chỉ Phi Ma và Gia Cát Ngọc đi vào trọ nơi một khách điếm, bỗng nghe có một giọng nói ồ ề từ trong gian phòng bên cạnh vọng sang rằng:

– Này lão Cửu, việc ấy nếu nói ra thực không ai dám tin.

– Vì một người không hề mất lòng ai, không hề tranh đoạt cái chi với đời như Bát đầu thư sinh thế sao lại bị mất tích một cách đột ngột như thế?

Khi Gia Cát Ngọc rời nhà ra đi, trong lòng cậu đã có lắm sự nghi ngờ, kíp khi nghe lời nói ấy, thì không khỏi thâm kinh hãi.

Ngay khi đó lại nghe người gọi lão Cửu khẽ cười nhạt rồi đáp:

– Ngọc như anh thì có biết cái mốc chi! Không phải Hoa Báo tử tôi nói khoác, chứ theo ý tôi thì chín phần mười Bát đầu thư sinh đã được của hoạch tài to, nên dẫn cả vợ con tìm một nơi khác để ẩn trú, an hưởng rồi! Nếu chẳng phải thế, tại sao trước khi hấn mất tích, lại cho tất cả đàn bà con nít kẻ ăn người ở trong nhà phân tán hết như vậy?

Câu nói vừa dứt thì người đàn ông có giọng ồ ề khi nãy, lại cất tiếng to cãi rằng:

– Hứ! Anh cũng chỉ biết một mà không biết hai. Tôi hỏi anh, hấn được bao nhiêu hoạch tài mà đến đổi bỏ Trầm long bảo đầy nhà ngang dãy dọc như thế?

– Hứ! Anh mới là người chưa hiểu đời ra sao cả! Nếu nói ra, thì thực mất mặt số người Vạn thú cung của các anh cả. Ở trên đời này, có biết bao nhiêu vật quý giá, một trang trại như Trầm long bảo thì có đáng cái chi!

Khi ba tiếng Vạn thú cung vừa lọt vào tai, thì sắc mặt của Bát Chỉ Phi Ma bỗng hiện lên đầy sát khí, đôi mắt chiếu rọi những tia sáng lạnh lùng, buột miệng hừ một tiếng:

Sau tiếng hừ của ông ta, thì tiếng nói truyện ở phòng bên cạnh cũng im bật.

Tiếp đó bỗng nghe tiếng mở cửa phòng bị đá bật ra, rồi một khuôn mặt béo to đầy sắc giận dữ, từ ngoài thò vào cửa phòng của hai thầy trò Bát Chỉ Phi Ma.

Người ấy cất tiếng cười khanh khách, nghe thực lạnh lùng ghê rợn mắg rằng:

– Khá khen cho con chó già kia không biết chi là sống chết cả! Các cụ đây nói chuyện mà người lại hừ cái nỗi gì? Bắt đầu canh một, nếu người dám thì hãy đến miếu Thổ địa ở ngoài cửa thành phía bắc, sẽ có chúng ta chờ!

Bát Chỉ Phi Ma hất hàm cất giọng lạnh lùng nói:

– Xin hỏi các cụ, các cụ muốn gì?

Người ấy lách mình lao tới, là đã từ ngoài cửa lướt vào phòng, to tiếng quát rằng:

– Nếu người chẳng dám đi, thì Hắc Hùng Tòà An ta sẽ ...

Khi câu nói vừa thốt ra khỏi cửa miệng, bỗng hấn nhận thấy lão già trước mặt, thái độ lạnh lùng như băng, đôi mắt sắc bén như dao, thì tự nhiên sợ hãi bước thối lui, cất giọng kinh hoàng nói:

– Người ... người là ai thế?

Gia Cát Ngọc đứng bên cạnh cười nhạt rằng:

– Với hạng người như mi, nào đáng mặt hỏi danh hiệu của sư phụ ta? Nếu không muốn chết thì hãy mau cút đi cho ta nào!

Hắc Hùng chưa kịp mở miệng trả lời, thì bên ngoài gian phòng bỗng có một chuỗi cười như cuồng dại nổi lên rằng:

– Trong đời này lại có một lũ có mắt không trông, dám ngang nhiên gây sự với Vạn thú cung của ta! Được Hoa Báo tử Lý Bân ta muốn xem thử cho biết bọn các người tài ba đến đâu!

Tiếng gió khẽ rít, tức thì một gã đàn ông to lớn mắt lồi như lục lạc, đã từ ngoài lao thẳng vào trong phòng. Khi đôi chân của hắn vừa chạm đến đất thì đôi chưởng của hắn bắt đầu đánh vút ra.

Thế chưởng của hắn chẳng những hết sức hiểm độc mà lại quái dị vô cùng.

Bát Chỉ Phi Ma khẽ mỉm cười lạnh lùng, đợi khi chưởng thế của y giáng đến sát mặt ông, thì tay phải của ông bỗng gạt mạnh ra, tức thì một luồng kinh phong lạnh buốt bay thẳng về phía hắn.

Hoa Báo tử cảm thấy cổ tay của mình bỗng bị đau đớn như dao cắt nên vội vàng thối lui ba bước, không khỏi toát mồ hôi lạnh, đôi mắt tròn to đầy vẻ kinh hoàng.

Bát Chỉ Phi Ma lại cười điềm nhiên nói:

– Có lý nào tên súc sinh người chỉ biết có bấy nhiêu võ công đẩy thế thôi?

Hắc Hùng và Hoa Báo đều là một trong Ngũ đại thần thú của Vạn thú cung vừa mới nổi dậy trong chốn giang hồ, bình nhật oai phong lẫm liệt, nào có bị ai trêu chọc như thế bao giờ. Do đó khi nghe qua câu nói của Bát Chỉ Phi Ma, thì đôi mày xanh đen của họ đều dựng ngược, tính hung dữ của họ nổi lên liền. Sau một tiếng hét, cả hai cùng xông tới tấn công một lượt.

Lần tấn công này chúng đều vận dụng đến tám phần mười chân lực khiến trong gian phòng nhỏ hẹp như vậy, thực không còn chỗ nào để né tránh được nữa.

Nhưng Bát Chỉ Phi Ma nào phải hạng người tầm thường, nên tuy trông thấy hai người gần như sử dụng toàn lực tấn công mình, ông vẫn ngồi yên như cũ, tựa hồ chẳng nhìn thấy gì vậy.

Trong khi đó Gia Cát Ngọc đứng ở phía sau, trông thấy chưởng lực của hai gã đàn ông nọ bay ào ạt, thì không khỏi thâm lo ngại cho sự phụ mình.

Nào ngờ trong khi cậu còn đang băn khoăn lo sợ như vậy, thì hai gã đàn ông đó lại hự lên một tiếng khô khan rồi loạng choạng thối lui về phía cánh cổng.

Bát Chỉ Phi Ma đã phản công như thế nào?

Chẳng riêng chi Gia Cát Ngọc không hề thấy rõ, mà ngay đến Hắc Hùng và Hoa Báo cũng chẳng hiểu đối phương đã đánh trả mình ra sao!

Cả hai đưa mắt nhìn nhau, dường tự hiểu hôm nay đã gặp phải một đối thủ lợi hại. Tuy nhiên bọn họ vì bình nhật hung hăng quen thói, giờ đây nào chịu

rút lui êm, nên cả hai liền cùng giận dữ quát to rằng:

– Con chó già kia! Người có gan thì hãy xưng danh tánh cho ta biết đi nào!

Bát Chỉ Phi Ma cười lạnh lùng nói:

– Hay người thực sự muốn biết tên tuổi của lão phu hay sao?

Hoa Báo tử Lý Bân giận dữ nạt rằng:

– Vậy có lý nào lão tặc người lại là một nhân vật không tên không tuổi?

Bát Chỉ Phi Ma bỗng ngửa mặt cười to, rồi giơ cao hai bàn tay lên, trông thấy rõ tám ngón tay vừa to vừa dài, rồi cười khanh khách lạnh lùng nói:

– Xem ra hai người mới trên dưới ba mươi tuổi, nhưng có lẽ cũng từng nghe qua mấy ngón tay của lão phu đây rồi chứ?

Hắc Hùng và Hoa Báo đều là bọn người hung dữ dã man, nhưng vừa trông thấy tám ngón tay ấy, thì không khỏi rùng mình, cất giọng kinh hoàng kêu lên thất thanh rằng:

– Ông ... ông là Bát Chỉ Phi Ma?

Bát Chỉ Phi Ma cười lạnh lùng đáp:

– Nhị vị còn nhận ra được lão phu, thì thực quý hóa vô cùng!

Câu nói của ông vừa dứt, thì Hắc Hùng và Hoa Báo đã nhanh nhẹn xoay lưng lao thẳng người ra khỏi phòng.

Bát Chỉ Phi Ma cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, đôi vai khẽ lắc, là người đã bay bổng lên nhẹ nhàng như một bóng ma.

Tức thì hai tiếng gào thê thảm vang lên.

Té ra chỉ trong chớp mắt, là ngón tay vô danh của hai gã đàn ông ấy, đã bị Bát Chỉ Phi Ma bẻ sút khỏi bàn tay mất rồi.

Tuy hai người đó cảm thấy đau buốt đến tận tim gan, nhưng vẫn không hề dám nản nã, nhanh như chớp, cùng phóng mình bay thẳng lên tường nhà để chạy trốn.

Trong khi cả hai đang lao mình từ trên cao trở xuống để bỏ trốn, thì lại nghe Bát Chỉ Phi Ma cất giọng lạnh lùng như băng giá nói rằng:

– Ta tạm tha cho chúng bay! Mau về nói lại với tên lão tặc Bành Cửu Lân bảo nó hãy giữ cẩn thận chiếc cổ, ba năm sau lão phu sẽ cho người đến lấy đó!

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 3

KHÔNG SƠN TAM NGHĨA

Ánh sáng mặt trời tiết cuối xuân đang chiếu rọi ấm áp lên cảnh vật của vùng Lục Bàn Sơn. Những tảng đá nằm ngổn ngang, trông như những con dê, con bò, đang nằm khoanh trên đất. Cỏ cây xanh rờn tươi tốt, trông chẳng khác nào loài ngọc biếc lóng lánh ...

Dưới chân núi, có một lão già áo vàng đưa tay chỉ về ngọn Trường Hận Phong cao vút, quay về phía một cậu bé độ mười hai mười ba tuổi, nói:

– Ngọc nhi! Con có trông thấy không, sư phụ hiện đang trú bên cạnh ngọn núi cao đó!

Lão già áo vàng ấy, không ai khác hơn là Bát Chỉ Phi Ma, một quái kiệt khét tiếng trong võ lâm. Và, cậu bé chính là Gia Cát Ngọc, một môn đồ yêu quý của lão.

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn theo hướng tay chỉ của lão, trông thấy nơi ấy có hàng nghìn ngọn núi cao chọc trời, chạy dài nối tiếp như bất tận. Giữa cảnh núi non trùng điệp, mây mờ che phủ ấy, có một ngọn núi cao đứng sừng.

Trên ngọn núi ấy, đá tảng lởm chởm, cây dại um tùm, đừng nói chi một con đường to, mà ngay đến một con đường mòn bé nhỏ cũng tìm không ra, trên một ngọn núi không có đường đi như thế này, mà lại có thể ở được hay sao?

Trong lòng cậu vì thế không khỏi nghi ngờ, buột miệng áp úng hỏi rằng:

– Thưa sư phụ! Có phải sư phụ nói ... ngọn núi cao nhất đó không? Ngọn núi ấy ... làm thế nào đi lên cho được?

Bát Chỉ Phi Ma cất tiếng cười to, nói:

– Ngọc nhi, nếu sư phụ không lên được ngọn Trường Hận Phong bé nhỏ thế kia, thì chẳng hóa ra hồ thẹn với cái tên Phi Ma của mình lắm ư?

Nói đến đây, thì ông tạm ngừng, đưa tay kéo một cánh tay của đứa môn đồ thân yêu, rồi nói tiếp:

– Ngọc nhi hãy cẩn thận, để sư phụ dẫn ngươi lên núi!

Gia Cát Ngọc không khỏi cảm thấy thẹn thùng trong lòng, đồng thời cũng cảm thấy hết sức hăng hái, nên giãy mạnh không để cho sư phụ nắm tay mình, sắc mặt đầy vẻ cứng cỏi, nói:

– Đa tạ sư phụ, Ngọc nhi không cần!

Bát Chỉ Phi Ma không hiểu rõ ý của Gia Cát Ngọc muốn nói gì, nên không khỏi kinh ngạc nói:

– Con ...

Gia Cát Ngọc ngửa khuôn mặt bé nhỏ lên, đưa mắt nhìn thẳng vào Bát Chỉ Phi Ma, trịnh trọng nói:

– Thưa sư phụ! Nếu Ngọc nhi không thể tự mình vượt lên trên ấy, thì nào có

đáng là đồ đệ của sư phụ!

Đôi mắt của Bát Chỉ Phi Ma sáng ngời, cất tiếng cười ha hả nói:

– Tốt! Tốt! Đây mới là đồ đệ ngoan của ta! Này, con hãy đến đây để thấy rõ thực tài của thầy. Bắt đầu ngay bây giờ, thầy sẽ truyền dạy cho về thuật khinh công trước đã!

Vừa nói, tay mặt của ông vừa vuốt lên mặt, tức thì vẻ mặt của ông liền thay đổi hẳn. Bây giờ ông đã trở thành một lão già thanh tú, năm chòm râu bạc bay phất phơ theo chiều gió, trông hết sức hiền hòa, đạo mạo, khiến Gia Cát Ngọc nhìn thấy, lại càng kính yêu. Cậu cung kính nói:

– Sư phụ! ...

Bát Chỉ Phi Ma mỉm cười nói:

– Từ xưa đến nay sư phụ hành đạo trong chốn giang hồ không bao giờ để cho người ngoài nhận diện mục. Hôm nay con trông thấy mặt thực của thầy thì đã là người thừa kế duy nhất của thầy vậy. Do đó con nên khắc khổ học hành, để khỏi phụ lòng mong mỏi của sư phụ!

Gia Cát Ngọc quì xuống đất, đôi mắt ứa lệ nói:

– Ngọc nhi được sư phụ thương yêu, vậy nếu không đáp ứng được lòng mong mỏi của sư phụ, thì xin sư phụ cứ đuổi Ngọc nhi xuống núi!

Lúc bấy giờ chỉ có một thân đơn cô, do đó cho rằng việc đuổi xuống núi là một hình phạt nặng nề nhất. Cho nên, cậu nói với một thái độ hết sức trịnh trọng.

Bát Chỉ Phi Ma trông thấy thế, thì mỉm cười một cách hiền hòa nói:

– Con ngoan lắm, sư phụ làm thế nào đuổi con xuống núi được! Thôi, hãy mau đứng lên, để thầy dạy cho thuật khinh công “Vân Long Cửu Chuyển” đây!

Gia Cát Ngọc vâng lời đứng dậy, thì bỗng nghe sư phụ hú lên một tiếng dài.

Tiếng hú ấy cao vút, cơ hồ như có thể xuyên qua cả đèo sắt đá. Cây cối trong vòng mười trượng, đều rung động nghe ào ào, lá vàng tuôn đổ, hoa rụng rơi bời.

Thốt nhiên sau tiếng gió rít, bỗng thấy một cái bóng vàng bay xẹt thẳng lên không, giữa cơn hoa lá đang tuôn rơi lã chã.

Khi cái bóng vàng ấy đang bay lên độ ba trượng, thì bỗng lại nghe một tiếng hú thứ nhì nổi lên, tức thì bóng vàng ấy liền đổi phương hướng, nhằm một cây tùng xanh biếc ở trên sườn núi, lao tới vun vút như một vì sao sa.

Trong khi bóng vàng ấy sắp chạm đến ngọn tùng, thì bỗng thấy hai cánh tay của ông vung lên, tức thì thân hình ông lại bay bỗng lên nền trời cao như một con hạc lướt gió, rồi lại xoay vần trên nền trời một cách nhẹ nhàng.

Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên đã biểu diễn thuật khinh công “Vân Long Cửu Chuyển” bấy lâu làm run sợ cả chốn giang hồ, đến mức siêu phàm tuyệt đỉnh.

Bởi thế, chỉ thấy bóng vàng của ông bay lượn chập chờn như gió đưa mảnh liễu, chẳng hề có vẻ mệt nhọc chi cả. Lắm lúc lại xẹt nhanh như tên bắn,

khiến mắt người cũng khó bề nhìn theo kịp.

Tài khinh công tuyệt nghệ ấy, chẳng nói chi Gia Cát Ngọc chưa hề được trông thấy qua bao giờ, mà ngay đến bao nhiêu nhân vật trong chốn giang hồ, thử hỏi có ai được dịp nhìn tận mắt?

Gia Cát Ngọc giương to đôi mắt nhìn mê mẩn không ngớt theo dõi bóng vàng bay lượn từ trên vách đá ...

Bóng vàng ấy mỗi lúc mỗi bay mau thêm, nên chỉ còn thấy một vệt màu vàng dài, chứ không còn trông thấy người nữa. Nhưng thốt nhiên, sau một tiếng hú rền trời rung chuyển cả đôi núi, thì bóng vàng ấy bỗng mất hút.

Lạ thực! Không Sơn vắng tanh, không một bóng người, thế còn sư phụ đã biến đi đâu?

Có lý nào ... sư phụ đã bất cẩn, để rơi mình vào sơn cốc rồi chăng?

Gia Cát Ngọc nghĩ đến đây thì bỗng thấy rùng mình, cất giọng bi ai gọi sư phụ thật to, rồi chạy bay về phía sườn núi.

Nào ngờ trong khi người cậu vừa mới di động, thì bỗng nghe một chuỗi cười vang dội bên tai rằng:

– Ngọc nhi! Sư phụ đây này, con muốn làm chi thế?

Gia Cát Ngọc nhanh nhẹn quay đầu lại nhìn, thì thấy ông rõ ràng đứng sững ở phía sau, tà áo phất phơ theo chiều gió. Vẻ mặt của ông đang đầy nét hiền hòa nhìn đắm đắm về phía Gia Cát Ngọc.

Bởi thế, Gia Cát Ngọc vô cùng cảm động, vội vàng chạy đến ôm chầm lấy đôi chân của Bát Chỉ Phi Ma nói:

– Sư phụ! ... Ngọc nhi tưởng đâu sư phụ đã ...

Bát Chỉ Phi Ma cười ha hả, nói:

– Có phải con tưởng sư phụ đã rơi tuốt vào sơn cốc rồi phải không?

Gia Cát Ngọc thấy sư phụ đoán đúng ý nghĩ của mình, thì mặt không khỏi bừng đỏ, nhưng vì cậu không quen nói dối, nên im lặng gật đầu.

Cử chỉ thành thật của cậu, đã khiến Bát Chỉ Phi Ma càng thêm thương yêu.

Liên đó, ông bèn đem “Vân Long Cửu Chuyển” thân pháp nói rõ tường tận cho cậu nghe.

Môn học tuyệt diệu ấy, nào phải học thành đạt được dễ dàng ngay đâu?

Nhưng cũng may là Gia Cát Ngọc nhờ có nuốt được trái “Kim Tuyên Huyết Lan”, lại nhờ ân sư đánh thông hai mạch Nhậm Đốc, nên việc tập luyện cũng thu được kết quả mau chóng.

Dù thế, cậu cũng đã hao tổn không biết bao nhiêu sức lực mới học được tập tễnh ít nhiều.

Nhưng, khi mới bắt đầu tập luyện, muốn vận dụng chân khí trong người để cung ứng đầy đủ cho thân pháp kỳ diệu đó, quả thật không phải là một chuyện dễ.

Mỗi khi cậu vừa mới vọt mình bay lên, chưa kịp xoay người chuyển đi về một hướng khác, thì đã nhẹ nhàng rơi trở xuống đất rồi!

Tuy nhiên, thiên tính của cậu vẫn thật sáng láng, hơn nữa cậu lại được Bát Chỉ Phi Ma chịu khó chỉ hết sức tường tận kể cả lý thuyết lẫn thực hành, do đó cậu ta mới có thể nắm được một vài bí quyết trong thân pháp kỳ tuyệt đó.

Trời xuân đã vào tiết tháng ba, hoa thơm đua nở, con bướm dập dìu ...

Song, vì Lục Bàn Sơn tọa lạc tại miền tây bắc, cao hơn mặt biển có cả nghìn thước, nên tuy khắp núi cây cỏ xanh tươi, hoa trổ đỏ ối nhưng khi ó ngọn gió nhẹ thổi qua, hơi lạnh vẫn còn buốt người!

Gia Cát Ngọc đối với môn học đầu tiên, tỏ ra hết sức quyết tâm, nhưng cũng tức giận vì mình chưa thể hoàn toàn lĩnh hội được. Do đó, suốt ngày cậu chỉ lo nhảy lo bay, quên mất cả ăn, chẳng mấy chốc vàng kim ô đã ngã về tây, hoàng hôn buông xuống.

Trên nền trời cao, một đoàn chim rừng bay về tổ, cùng xoay vần trên không trung, rồi cuối cùng đáp xuống một khu rừng rậm rạp.

Ồ! Trời đã tối rồi!

Bát Chỉ Phi Ma ngửa mặt nhìn trời, rồi tươi cười quay về người môn đồ thân yêu, nói:

– Ngọc nhi! Hãy theo thầy trở về thôi! Sau này còn có nhiều thời giờ để con tập dượt kia mà!

Gia Cát Ngọc lúc ấy đang phi thân lơ lửng giữa khoảng không cao hai

trượng, rồi nhắm một ngọn cây lao vút tới. Khi nghe tiếng cười, rồi vung hai cánh tay, nhào lộn đầu trở xuống đất, chân lên trời, nhắm hướng Bát Chỉ Phi Ma đứng xẹt thẳng xuống.

Khi người cậu sắp đến nơi, thì hai giò co lại, rồi búng mạnh ra, đáp xuống đất nhẹ nhàng như một cánh lá rụng!

Lúc ấy, cậu ta mồ hôi nhễ nhại, đôi má đỏ gấc, thở hào hển nói:

– Thưa sư phụ! Ngọc nhi quả là vô dụng! Tập luyện mãi đến bây giờ, mà con chỉ mới có thể nhào lộn đủ chín vòng, e rằng còn sớm lắm?

Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên đưa tay sờ rẫm mớ tóc mịn màng trên đầu đứa môn đồ thân yêu, cất tiếng cười ha hả nói:

– Thăng bé ngoan! Người chớ nên quá tham lam như vậy. Với thân pháp “Vân Long Cứu Chuyển” của sư phụ, nào dễ học đâu? Nếu người chẳng nhờ gặp kỳ duyên may mắn, thì e rằng người dù có luyện đến ba năm, cũng chưa chắc đạt đến một sự tiến bộ như hiện giờ!

Sự thật đúng như vậy, vì thân pháp Vân Long Cứu Chuyển hoàn toàn dựa vào nguồn chân lực dồi dào trong người, do đó, nếu người tầm thường chưa trải qua mười năm khổ công luyện tập thì chớ nói chi việc bay bổng lên không, nhào lộn đủ chín vòng, mà e rằng chỉ nhào lộn một vòng thôi, cũng không thể được!

Ráng chiều đã đỏ ối cả chân trời, mây chiều trôi lơ lờ và đã trở thành xám xịt ...

Dưới chân ngọn Lục Bán Sơn có hai bóng người đang leo lên ngọn núi giữa

bóng chiều mờ tỏ.

Hai bóng người lướt lên thật nhanh, xẹt từ những nhánh cây này đến những ngọn cây khác. Dưới bóng tịch dương, xem họ chẳng khác nào bóng đôi chim bay về tổ.

Hai bóng người ấy, chính là Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên, một võ lâm quái kiệt lừng danh một thời, và người môn đồ mới thu nhận của ông ta, tức Gia Cát Ngọc, một cậu bé có một thân thể hết sức tang thương!

Bát Chỉ Phi Ma vừa phi thân lướt tới, vừa thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn khuôn mặt tuần tú thông minh của đứa học trò thân yêu, mỉm cười rất thỏa mãn.

Qua nụ cười của ông ta, đã thấy rõ trong lòng ông ta đang sung sướng, đang mãn nguyện, và đang ...

Chẳng phải thế nào? Một đứa môn đồ vừa mới nhập môn, mà đã có được một thân pháp như thế này, thử hỏi không làm cho ông ta sung sướng sao được?

Hai thầy trò vượt qua khỏi Trường Hận Phong, thì thấy bên dưới có một thung lũng mây phủ mờ mịt, không thấy đâu là tận cùng ...

Đây là một khe núi không có tên tuổi, nhưng Bát Chỉ Phi Ma một con người đang ngao ngán sự đời, nên đã gán cho nó cái tên là thung lũng Sầu Vân!

Một bên là Trường Hận Phong, một bên là Sầu Vân Cốc, nghe qua cũng gọi cho người ta một cảm giác bi thương. Nhưng, ai có ngờ đâu bên dưới thung lũng ấy lại còn có một cái sơn động mà ai nghe đến cũng phải kinh tâm, có

tên là Vong Hồn Động?

Sự thật thì Vong Hồn Động không phải là một nơi rùng rợn như cái tên của nó, mà trái lại, nơi ấy được bày trí rực rỡ ngoạn mục. Trên vách động khảm đầy những viên ngọc to bằng hai trái nhãn, ánh sáng chói ngời, khiến trong động đâu đâu cũng sáng tỏ như ban ngày!

Tất cả bàn, ghế, giường ngủ và những vật dụng cần thiết khác, đều sạch sẽ bóng láng, dưới ánh sáng của trăm nghìn viên ngọc!

Ồ! Té ra tất cả những đồ vật ấy, đều lấy một thứ đá trắng, trong suốt như ngọc làm nên. Trên hai chiếc giường bằng đá, có lót một lớp da thú thật dày, nhưng không hề có màn mùng chi cả.

Có lý nào, trong Vong Hồn Cốc chẳng có muối hay sao?

Từ phía sau động, lại nghe có tiếng nước chảy ào ào vọng đến.

Đây là một dòng suối trong veo, ngọt ngào thơm mát, chẳng khác nào một thứ rượu bách hoa!

Thì ra, ngôi động Vong Hồn Cốc chẳng khác nào một tiên động này chính là nơi trú ngụ của Bát Chỉ Phi Ma!

Nhiều năm về trước, ông ta đã tìm thấy ngôi động này, và cũng lấy được tại nơi đây pho sách Thiên Ma Bửu Lục. Nhờ đó, ông đã luyện thành một bậc cao thủ có võ công rung chuyển cả giang hồ!

Nhưng, giữa lúc tiếng tăm ông ta đang lừng lẫy, huy hoàng rực rỡ như vầng thái dương đang đứng đỉnh đầu, bất ngờ lại bị các cao thủ hai phe hắc bạch

trong võ lâm bao vây đánh trọng thương. Và kể từ đó, ông mới trở về trú ngụ tại Vong Hồn Động.

Cái hy vọng nhờ vào bụi Huyết Lan để khôi phục lại tài nghệ thuở xưa của mình đã mất đi rồi, nên ông ta biết thế nào sống còn trên dương trần này quá ba năm nữa. Bởi thế trong vòng ba năm ngắn ngủi này, ông quyết tâm rèn luyện đưa môn đồ yêu quý và duy nhất của mình trở thành một bậc kỳ tài trong võ lâm và ông phải ...!

Một năm qua ... rồi lại hai năm qua ...

Thời giờ đã trôi qua đi hết sức mau chóng.

Gió xuân lại đến với miền Giang Nam đầy cỏ xanh mướt. Đây là năm thứ hai, từ khi Gia Cát Ngọc đến vùng Lục Bàn Sơn.

Ánh triều dương sáng chói, rọi ấm áp lên muôn nghìn cây cỏ thụ chọc trời.

Gió núi thổi mạnh, khiến lá từng reo rì rào, rung chuyển cả màn tai!

Thốt nhiên, từ bên dưới Sầu Vân Cốc có một tiếng hú dài vang lên!

Tiếng hú ấy trong veo và cao vút, bay tận đến chín tầng mây, rồi loan truyền ra khắp ngọn núi chung quanh, gây thành những tiếng hồi âm vọng về không ngớt, chứng tỏ người vừa hú lên tiếng ấy, võ công đã đạt đến mức cao tuyệt lắm rồi.

Trên nền trời tại Sầu Vân Cốc, mây mù cuốn bay như không ngớt nhảy múa.

Bỗng có một bóng người màu vàng, lướt nhanh trên nền trời chẳng khác nào

một luồng điện xẹt. Khi bóng người ấy lên cao, thì hai tay bỗng vung ra hơi mạnh, thân hình tức thì lại bay lướt nhẹ nhàng trông ngoạn mục chẳng khác nào những sợi tơ liễu phe phẩy trước ngọn gió xuân.

Liền đó trên đỉnh núi bỗng thấy xuất hiện một người thiếu niên mặt trắng môi hồng, mình mặc áo vàng, đôi mày xanh mượt, mắt sáng như sao. Người ấy chẳng phải là Gia Cát Ngọc, một cậu bé có thân thể phiêu linh trước đây hay sao?

Mấy năm qua con người cậu đã lớn hơn nhiều mà ngay đến võ công của cậu hiện giờ, các tay cao thủ trong chốn giang hồ cũng ít có ai sánh kịp. Chỉ nhìn qua thân pháp Vân Long Cửu Chuyển của cậu sử dụng vừa rồi, cũng đã thấy rõ. Chẳng những cậu đã học được hết tất cả sở trường của Bát Chỉ Phi Ma mà lại còn có vẻ tinh tuyệt hơn nữa là khác!

Cậu đưa mắt nhìn về hướng ánh mặt trời bình minh đang ló dạng, hai tay gác chéo lên ngực, quay mấy đầu ngón tay hướng ánh mặt trời chói lọi, đôi mắt lơ mờ, sắc mặt trang nghiêm ...

Cậu ta đang làm chi thế?

Thì ra, đây chính là một phương pháp rèn luyện nội công, mà trong pho Thiên Ma Bửu Lục đã chỉ dạy:

“Nuốt linh khí của triều dương, hút tinh hoa của minh nguyệt, lấy âm dương hỗ trợ nhau, vận dụng sức mạnh đào luyện tới mức, thì không có một cái chi chắc chắn mà ta không xô ngã được ...”.

Gia Cát Ngọc tập trung tinh thần, đọc lầm bầm những câu thiệu thuộc Cửu Cửu Huyền Công đã ghi chép trong Thiên Ma Bửu Lục, cố rèn luyện đến

mức dung hòa được giữa tinh lực của con người và trời đất.

Chẳng mấy chốc sau, trên đầu cậu ta đã bốc lên một vùng khói trắng, chiếc áo vàng mặc trong người cũng phồng to lên như một quả bóng!

Mãi đến khi vàng thái dương đã lên cao, cậu ta mới buông tay xuống, mở to đôi mắt ra, rồi chậm rãi than rằng:

– Ôi! Mẫu thân ta đã chết khát giữa bãi sa mạc, còn phụ thân ta hiện nay không biết ở đâu. Sự đau đớn này, đối với một đứa bé mười ba mười bốn tuổi đầu quả là một mối đau thương nặng nề!

Cậu cũng nghĩ đến sự phụ của mình. Trong hai năm qua, sự phụ cũng đã già đi nhiều lắm!

Nhưng, cậu không thể nản lòng, cậu càng không thể thối chí. Cậu phải cố gắng để khỏi phụ lòng sự phụ. Cậu không thể để cho mẫu thân mình không được nhắm mắt an lòng ở chôn suối vàng. Trách nhiệm của cậu thật quá nặng nề như núi. Cậu còn mối thù của ân sư, mối thù của mẹ, thế mà đến nay cậu chưa thể trả được!

Sau đó cậu liền giắt vạt áo dài lên, rồi bắt đầu luyện tập lại từng đường, từng thế võ như mọi ngày ...

Đôi chưởng của cậu từ chậm đến nhanh, thân hình cậu lách trái tránh phải nhanh vun vút, khiến cuồng phong đầy động ào ào, tung bay cả đất cát trên mặt đất. Ngay cả đến mấy cây cỏ thụ chung quanh cũng bị lắc lư, cành lá không ngớt kêu xào xạc!

Ồ! Những môn tuyệt học trong Thiên Ma Bửu Lục quả chẳng phải tầm

thường!

Không! Đây chẳng phải là những môn võ học trong pho Thiên Ma Bửu Lục mà chính là Cửu Môn Tuyệt Hồ Chương, một tinh túy của Bát Chỉ Phi Ma đúc kết nên gần đây.

Vì, từ sau khi Bát Chỉ Phi Ma bị chiến bại tại Lãnh Nguyệt Bình, trong lòng ông ta tràn đầy sự căm hận, không lúc nào là không tính đến việc rửa thù.

Nhưng, vì vết nội thương của ông ta chưa khỏi, thì việc báo thù ấy đâu làm sao tiến hành được? Hơn nữa, hiện nay ông không cách chi để nhớ tên họ từng kẻ thù của mình. Ông cũng e rằng vì thời gian quá lâu, ngay đến mặt kẻ thù, ông cũng đã quên mất!

Trong lòng ông không ngớt nghĩ ngợi, hy vọng sẽ tìm ra phương kế vẹn toàn.

Thời gian từ từ trôi qua, và rốt cuộc ông đã nghĩ ra được một cách đối phó kẻ là chu đáo ...

Ông ta chia số kẻ thù trước đây, đã vây đánh mình thành ra chín môn phái.

Trong chín môn phái đó, đều có những môn võ học đặc biệt của họ. Bởi thế ông liền nhớ lại ba thế tuyệt kỹ nhất của mỗi môn phái rồi rút lấy những phần tinh túy nhất của nó, để đúc kết thành Cửu môn tuyệt hộ chương riêng biệt của mình.

Sau này, nếu ông đi tìm được kẻ thù để thanh toán mối hận cũ, thì chỉ cần nhận định qua hai mươi bảy thế võ học nói trên, là đã biết ngay kẻ ấy có phải là môn hạ của kẻ thù mình chẳng. Như vậy còn sợ chi kẻ thù mai danh ỉn

tánh hoặc giả dạng đổi tên?

Thế nhưng, ông ta vẫn chưa lấy đó làm thỏa mãn, nên đã khổ tâm suy nghĩ, sáng tạo ra môn tuyệt học Cửu môn tuyệt hộ chương, để chống lại với hai mươi bảy thế võ tuyệt học của kẻ thù, hầu dựa vào đó đưa kẻ thù vào cõi chết!

Chính vì lẽ ấy mà Cửu môn tuyệt hộ chương gồm có một đường chính và một đường chống trả lại cộng chung tất cả đến năm mươi bốn thế võ.

Suốt thời gian qua, Gia Cát Ngọc ngoài việc học thân pháp Vân Long Cửu Chuyển tuyệt diệu trong thiên hạ, cậu lại còn học thêm năm mươi bốn thế võ Cửu môn tuyệt hộ chương.

Hiện nay, cậu càng đánh càng nhanh nhẹn, đến đổi người ngoài nhìn vào, chẳng còn trông rõ được cậu nữa mà chỉ còn thấy một cái bóng vàng không ngớt xoay chuyển mà thôi!

Bỗng nhiên, cậu nhảy vọt thân người lên cao ba trượng, đôi mắt nhìn thẳng, giương cả đôi chương ra, hét lên một tiếng, rồi nhắm thẳng vào một tảng đá cao gần bằng đầu người chụp vút tới!

Thế chụp của cậu ta đã hết sức mau, mà khi xoay người thối lui trở về cũng hết sức nhanh nhẹn. Bởi thế chỉ kịp thấy một cái bóng vàng chớp qua, là trên tảng đá to kia đã in rõ dấu hai bàn tay. Trong khi đó thì thân người của Gia Cát Ngọc đã nhảy ra xa ngoài mười trượng. Cậu vung cao hai tay lên, ném thẳng hai nắm đá nát vào một cây cỏ thụ kê nghe rào rào như mưa sa bão táp.

Tức thì giữa lúc nhành lá ngọn cây cỏ thụ ấy đang bay rụng toi bời, bỗng có

một cái bóng vàng cũng đã lao vù tới nhẹ nhàng như một bóng ma.

Khi đôi chân của chiếc bóng vàng ấy vừa chạm mặt đất thì bỗng cất tiếng cười to ha hả, nói:

– Chẳng ngờ chỉ trong vòng hai năm, mà tài nghệ của ngươi lại tiến bộ như vậy! Với thể võ Trao quỷ đoạt hồn ấy, thì còn có một tên lão tặc nào lại không bó tay chờ chết?

Thì ra, bóng vàng vừa bay thoát đến ấy, chính là Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên. Xưa kia, trong khi đánh nhau với một số đông kẻ thù ở tại Lãnh Nguyệt Bình, ông ta đang cô thế, không thể đối chọi lại với một số địch thủ đông đảo hơn.

Trong khi đó, ông ta lại bị một lão già mũi ó, mắt điều râu, đánh trúng cho một chưởng nặng. Chính vì vậy mà thể võ Trao quỷ đoạt hồn này, ông ta khổ tâm sáng tạo ra, là để nhằm đối phó lại với thể chưởng của lão già ấy!

Gia Cát Ngọc trông thấy sư phụ già lâm, bèn cung kính thi lễ nói:

– Thưa sư phụ! Sau này Ngọc nhi quyết tâm tìm cho gặp tên lão tặc đó, để cho hắn nếm thử mùi thể võ Trao quỷ đoạt hồn này!

Vừa nói cậu ta vừa mím một nụ cười lạnh lùng, đồng thời sát khí tràn đầy sắc mặt, quả chẳng khác nào một tiểu sát tinh trên trời vậy.

Thái độ của cậu ta, thực làm cho Bát Chỉ Phi Ma hết sức vừa lòng. Ông ta cất tiếng to, cười dài rất thỏa mãn nói:

– Thằng bé, ngươi thật chẳng khác nào sư phụ lúc còn tuổi trẻ! Ha ha ...! Bát

Chỉ Phi Ma quả đã tìm được một người kế nghiệp thực sự cho mình! Tốt! Bắt đầu từ ngày mai, thầy sẽ truyền dạy cho con mười ba đường Thiên ma chỉ pháp!

Thiên Ma Chỉ chính là môn võ công tuyệt kỹ mà Bát Chỉ Phi Ma đã nhờ nó thành danh. Gia Cát Ngọc từ trước đến nay đang ao ước được thầy truyền dạy, nên khi nghe thế, bèn liền nhảy tung lên vui mừng, ồ lại tràn tới chụp lấy cánh tay của Bát Chỉ Phi Ma lắc mạnh, cười rằng:

– Thưa sư phụ, có dạy thì sư phụ hãy dạy ngay cho con đi, hà tất phải đợi đến ngày mai làm gì?

Bát Chỉ Phi Ma tuy có tánh lạnh lùng, nhưng đối với đứa môn đồ yêu mến nhất của mình, thì lại có tình thân thiết như cha con. Bởi thế ông ta trông thấy sự vui mừng của Gia Cát Ngọc thì mặt hiện đầy sắc hiện hòa, cười ha hả nói:

– Thằng bé nguoi, sao chờ đợi cả năm còn được thế giờ đây chỉ phải chờ thêm một ngày mà lại tỏ ra sốt ruột?

Gia Cát Ngọc tươi cười, nói:

– Thưa sư phụ, sư phụ đã hứa rồi, thì còn đợi tới ngày mai làm gì nữa?

Bát Chỉ Phi Ma cũng buột miệng cười to, nói:

– Thôi được! Thôi được! Lời nói của nguoi xem ra cũng hữu lý, vậy sư phụ dạy ngay cho nguoi bây giờ nhé!

Gia Cát Ngọc hết sức vui mừng, lạy sát đất, nói:

– Ngọc nhi xin đa tạ sư phụ!

Bát Chỉ Phi Ma lộ vẻ sung sướng nói:

– Thằng bé nghịch ngợm kia, sao không mau đứng lên cho ta! Nói đến đây, ông dừng lại trong giây lát, rồi khẽ than dài, tiếp rằng:

– Ôi! Chẳng phải là sư phụ không muốn dạy cho con, nhưng vì Thiên ma chỉ công cao siêu tuyệt vời nếu chưa luyện được Cửu cửu huyền công thì đâu thể nào phát huy được uy lực của nó?

Song, con là người được cơ duyên may mắn ăn được trái Kim tuyến huyết lan nên có khác. Giờ đây, thầy sẽ dạy trước cho con mười đường, và độ một năm sau, thì sẽ truyền dạy cho luôn ba đường cuối cùng vậy!

Nói đoạn, ông liền quay mặt đứng ngó về hướng nam, lộ vẻ trang trọng phi thường, rồi khẽ quát rằng:

– Ngọc nhi, hãy chú ý!

Nói đoạn, ông ta từ từ xô tay mặt ra, bốn ngón tay chĩa thẳng về phía vầng thái dương, miệng đọc lầm bầm:

– Ngụ động u tịnh, tợ hoãn thực cấp ...

Vừa đọc đến đây, thì bốn đầu ngón tay của ông ta, không ngớt chuyển động dưới bóng mặt trời, trông chẳng khác nào những con rắn đang chuyển mình bò đi.

Gia Cát Ngọc giương hai mắt tròn xoe, nhìn chăm chăm vào bốn ngón tay của thầy. Trong khi đó, một giọng nói âm áp của sư phụ lại vọng đến bên tai cậu rằng:

– Một động một tịnh, tập trung tinh thần vào trong đầu óc, một chậm một mau, diễn biến ra ngoài sự suy đoán của địch ...!

Vừa nói ông ta vừa giương thẳng ngón tay út lên, trong khi ngón tay giữa đưa thẳng về phía trước, ngón tay trỏ xoay về hướng Tây Nam, ngón vô danh thủ thế như một con rắn độc, sẵn sàng mổ vào kẻ địch ẩn hình dưới ngón út và ngón giữa ...

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, hết sức lấy làm lạ, thâm nghĩ:

– Có lý đi đâu đây lại chính là Thiên Ma Chỉ một võ học tuyệt kỹ, từng làm rung chuyển cả võ lâm hay sao? Nhìn ra bề ngoài, thì không thấy có điểm nào lợi hại hơn Cửu môn tuyệt hộ chương cả!

Sự thực Thiên Ma Thập Tam Thức quả có một sự cao tuyệt vô song khiến quỷ thần cũng không thể đoán được sự kỳ bí của nó. Sức mạnh của nó hết sức ác liệt.

Trên đời không có chi sánh bằng. Bởi thế ngay đến một cậu bé vô cùng thông minh như Gia Cát Ngọc mới nhìn sơ qua, cũng không làm sao thấy được phần huyền diệu bên trong của nó.

Giữa lúc cậu có vẻ nghi ngờ, đang băn khoăn nghĩ ngợi, thì bất thần nghe Bát Chỉ Phi Ma quát to một tiếng, tức thì chỉ kịp thấy ông ta lác người tràn nhanh tới như điện chớp, rồi lại nghe tiếng rít gió vèo vèo, bởi những kinh khí từ trên các đầu ngón tay bay vút ra. Thế là, chung quanh đầy tất cả những

gốc cây to bằng miệng chén, đều gãy ngang tức khắc!

Bát Chỉ Phi Ma hiện đầy vẻ lạnh lùng, kiêu hãnh trên sắc mặt mỉm cười nói:

– Ngọc nhi, thế Trường thiên lưu hận này ngươi xem rõ rồi chứ?

Vì Gia Cát Ngọc đang bận suy nghĩ, nên không thấy rõ được sự diễn biến ở đoạn sau như thế nào, bởi thế khi cậu nghe hỏi, thì mặt lộ sắc thẹn thùng, ấp úng nói rằng:

– Ngọc nhi vì tội dạ, vậy xin sư phụ hãy đánh qua một lần nữa!

Bát Chỉ Phi Ma cất tiếng cười như cuồng dại nói:

– Đánh qua một lần nữa thôi sao? Sư phụ đây lúc mới học thế võ này, đã phải tốn hết ba tháng trời đó!

Gia Cát Ngọc nghe thế, mặt không khỏi bừng đỏ, Bát Chỉ Phi Ma thấy vậy, lại càng tỏ vẻ đắc ý vô cùng, không ngớt cất tiếng cười ha hả. Một con người đầy lạnh lùng và ngạo mạn thế mà lại bị lòng dạ ngay thẳng của một đứa bé làm cho phải cảm động, và trở thành một lão già đầy vui vẻ.

Liền đó ông ta lại đánh thế mở đầu của Thiên Ma Chỉ qua mấy lượt nữa.

Đồng thời giải bày cho Gia Cát Ngọc nghe tất cả những điều bí ẩn trong thế võ ấy một cách tường tận.

Gia Cát Ngọc chẳng dám lơ là, tập trung tinh thần nghe lời chỉ dạy của sư phụ xong, mới nắm được những điểm kỳ diệu trong Thiên Ma Chỉ. Chừng ấy cậu mới hiểu nó quả thực là một môn võ học vượt ra ngoài sức tưởng

tượng của mình!

Gia Cát Ngọc được sư phụ chỉ dạy rất tận tình, hơn nữa cậu lại cần mẫn nghiên cứu pho Thiên Ma Bửu Lục. Trải qua một năm khổ công luyện tập, cậu mới hoàn toàn lĩnh hội, cũng như rèn luyện thuần thục được mười thế võ đầu của Thiên Ma Thập Tam Thức. Trong khi đó Cửu Cửu Huyền Công của cậu đã học rồi, cũng tiến bộ vượt bậc theo.

Sau một cơn tuyết đổ to, vùng Lục Bàn Sơn đã trở thành một thế giới trong suốt như pha lê. Trăng thanh trong ngần như gương, tuyết trắng chiếu ngời như bạc, đêm khuya tĩnh mịch, lại làm cho Trường Hận Phong trở nên có vẻ huyền bí hơn!

Gia Cát Ngọc đứng sững giữa đêm khuya, ngó thẳng vào cảnh đẹp trước mắt, gió đêm không ngớt thổi lồng lộng, cậu bất giác cất tiếng than dài!

Trước đây hai năm mỗi khi gặp đêm đổ tuyết thì cả nhà quây quần bên lò sưởi rất ấm cúng, có đủ mặt cha mẹ anh chị em, tình cốt nhục hết sức đậm đà.

Những tháng năm êm ấm ấy, thực đáng nhớ làm sao!

Thế mà giờ đây, gia đình cậu bị tan nát, tất cả hình ảnh êm ấm đó đều tan biến như tuyết mùa xuân chẳng khác nào một cơn mộng đẹp ...

Đôi khước mắt của cậu bỗng nóng hổi và ướt át vì giọt lệ đã trào ra khiến ánh mắt trở thành mờ hôi. Cậu như trông thấy đôi mày của phụ thân mình đang cau chặt, cậu cũng như đang nghe tiếng gọi khàn khàn của mẫu thân ...!

Bỗng đâu, có tiếng xào xạc vọng đến, làm cho cậu phải tỉnh cơn mộng bị

thương.

Đây là chi thế? Có phải thú rừng ra kiếm ăn về đêm không?

Không! Đây là người, là tiếng chân dẫm trên tuyết của một cao thủ trong võ lâm!

Kể từ sau khi cậu đã ăn được trái Huyết Lan, đôi tai và đôi mắt của cậu trở thành thính nhạy vô cùng. Những âm thanh bé nhỏ mà người thường không thể nghe được, cũng không thể nào thoát qua khỏi đôi tai của cậu!

Trên khuôn mặt tuần tú thơ ngây của cậu, bỗng hiện lên một nét cười nhạt.

Nụ cười ấy, có sức lạnh lùng buốt da thịt, như những bông tuyết đang rơi ở khắp bốn bên!

Tiếng chân mỗi lúc một gần, nhưng trái lại âm thanh dẫm trên mặt tuyết mỗi lúc lại càng bé nhỏ hơn. Cậu không khỏi kinh hãi, vì biết người đang tiến đến đã có một trình độ võ công xuất quỷ nhập thần. Tiếng xào xạc vừa rồi không biết chừng người ấy cố tình để cho mình nghe thấy cũng nên!

Nhưng cậu không sợ. Cậu muốn gặp mặt nhân vật huyền bí này có dịp thử cho biết tài học bấy lâu nay của mình.

Do đó, cậu đã buột miệng cười nhạt kiêu hãnh, nói:

– Cao nhân từ phương nào, sao dám đến Trường Hận Phong của ta, mà lại không chịu bước ra thế?

Tiếng nói vừa dứt, thì từ phía trước mặt cậu, có một tiếng cười nhạt vọng

đến, rồi có một cái bóng đen, nhảy lên rơi xuống trên tuyết mấy lượt, là đã tiến đến trước mặt cậu rồi!

Qua thân pháp hết sức kỳ tuyết đó, khiến Gia Cát Ngọc không khỏi lấy làm kinh hãi. Một điểm làm cậu càng cảm thấy lạ lùng hơn là kẻ vừa đến mặc y phục đen, tay áo không ngót phát phơ trong gió, mặt lại được trùm kín bằng một vuông lụa màu đen, chỉ còn để lộ đôi mắt sáng ngời và lạnh lùng như băng giá!

Gia Cát Ngọc liền cảnh giác đề phòng, rồi giận dữ quát to rằng:

– Đêm khuya mà các hạ đến đây, chẳng rõ có việc làm quý hóa chi vậy?

Đôi mắt người ấy bỗng sáng rực, rồi bất thần vung tay áo rộng lên, khoát ra một lượt, gây thành một đạo kinh phong cuốn thẳng tới!

Gia Cát Ngọc vừa kinh hãi vừa giận dữ, nhanh nhẹn lách mình tránh ngang, rồi dùng ngay Cửu Môn Tuyệt Hộ Chương đánh vút ra liên tiếp ba thế võ.

Ba thế võ ấy, chẳng có thế nào là không lợi hại. Mỗi thế đều khác nhau, hai thế trước chính là tuyệt học của Kim Hà Bang. Hơn nữa, nhờ nội lực của cậu ta dồi dào, nên sử dụng các thế võ ấy đến mức tinh tuyệt nhất, gây thành một sức mạnh như xô bạt được cả núi đồi.

Ba thế võ ấy vừa đánh ra, thì người vừa mới đến vẫn điềm nhiên như không trông thấy, mà chỉ đưa chân xoay mình nhẹ nhàng, là đã tránh đi được ba thế công ác liệt ấy một cách dễ dàng.

Gia Cát Ngọc trông thấy ba thế võ đều bị đánh hụt vào khoảng không nên cảm thấy vô cùng tức tối, hét lên một tiếng dài, rồi sử dụng ngay đến những

thế võ kỳ tuyệt hiểm hóc nhất trong Cửu Môn Tuyệt Hộ Chương. Thế là chỉ tròn chớp mắt, cậu đã đánh ra tất cả mười ba thế võ!

Người mặc áo đen lúc đầu chỉ thủ chứ không công. Mãi đến khi Gia Cát Ngọc đã đánh hết mười ba thế võ thì người ấy bỗng đưa cánh tay mặt ra phía trước rồi co chưởng trái ra phía sau đánh thẳng tới.

Qua thế đánh ấy, đôi phương đã đẩy lui Gia Cát Ngọc ra sau ba bước!

Người mặc áo đen ấy lại dùng thế Khổ Hải Dương Ba trong đường chống lại Cửu Môn Tuyệt Hộ Chương. Gia Cát Ngọc thấy thế không khỏi kinh hãi dùng tay lại quát rằng:

– Thế võ ấy các hạ đã học được từ đâu thế? Nếu không chịu nói rõ, thì chớ trách tại hạ vô lễ đó!

Người áo đen cũng ít nhiều tỏ vẻ giật mình, nhưng vẫn im lặng không nói chi cả. Gia Cát Ngọc trông thấy thế, bèn hét lên một tiếng dài, rồi bắt thần đem hết mười thế Thiên Ma Chỉ mà cậu vừa học được, lần lượt đánh thẳng ra, khiến nhất thời kinh phong lạnh buốt cả da thịt, bóng chưởng đập chòn nơi nơi, dày đặc như núi!

Người áo đen quả võ công không phải tầm thường, thế thứ nhất là thế Trường Thiên Lưu Hận của Gia Cát Ngọc vừa đánh ra, cũng như đến thế thứ bảy, là thế Câu Hồn Ma Trảo vẫn không thế nào đánh hạ đối phương được. Bởi thế, cậu ta và người áo đen này đánh nhau âm âm trên đỉnh núi, tuyết bay mù mịt, thế mà Bát Chỉ Phi Ma ở bên dưới Sầu Vân Cốc, vẫn không hề thấy động tịnh chi cả, tựa hồ như ông ấy không hề hay biết đến biến cố này vậy!

Gia Cát Ngọc cảm thấy tất cả tài nghệ mà mình đã khổ công học hai năm qua, lại không thể chiến thắng được người áo đen này, nên chẳng khỏi cảm thấy tự xấu hổ. Vì vậy, cậu hết sức tức giận, quát lên một tiếng to, rồi dùng ngay đến thế thứ tám, là thế Ma Ảnh Tàng Tàng và thế thứ chín là Oan Hồn Bất Tán công ra cùng một lúc!

Người áo đen bỗng hành động có vẻ chậm chạp hơn, đợi đến lúc Gia Cát Ngọc vừa đánh ra thế thứ mười, là thế Vạn Kiếp Lâm Đầu, thì người ấy không còn tránh né đi đâu được nữa!

Thế là qua một tiếng xoạt, chiếc khăn đen che mặt của người ấy đã bị Gia Cát Ngọc chụp vào trong tay!

Nào ngờ người áo đen trong trường hợp bị chiến bại như vậy lại bất ngờ ngửa mặt phá lên cười to, nói:

Quả là tre tàn măng mọc, mà măng còn hơn cả tre nữa! Thằng bé ngoan kia, con quả không phụ bao nhiêu tâm huyết của thầy dạy dỗ!

Gia Cát Ngọc lúc bấy giờ đã nhìn rõ đôi phương. Thì ra, người áo đen huyền bí kia chính là Bát Chỉ Phi Ma ân sư của mình. Cậu thấy sắc mặt ông ta đang tái nhợt, hơi thở hỗn hển, nên lòng đau như cắt, chồm tới ôm chầm lấy hai chân của ân sư, khóc òa đau đớn, nói:

– Thưa sư phụ, Ngọc nhi thật đáng chết đã làm cho sư phụ phải mệt nhọc đến thế này!

Bát Chỉ Phi Ma cất tiếng cười ha hả, nói:

– Thằng bé ngoan, nếu hôm nay con có thể đánh đứt làm hai sư phụ ra, thì

thầy mới càng vui lòng!

Thật ra võ công của Gia Cát Ngọc lúc ấy còn kém sức hơn sư phụ xa, nhưng vì Bát Chỉ Phi Ma đang mang vết nội thương trầm trọng hơn nữa sợ đả học trò thân yêu khám phá ra được chân tướng của mình, nên chẳng dám sử dụng hết tài nghệ. Chính vì vậy nên ông ta mới bị bại, sau khi Gia Cát Ngọc sử dụng dồn dập những thế võ tuyệt học.

Tuy nhiên, ông trông thấy đả môn đồ thân yêu của mình có một khả năng đến mức đó, thì trong lòng không vui mừng như điên sao được? Bởi thế m ông ta liền vui vẻ nói:

– Ngọc nhi, bấy lâu nay con cần mẫn tập rèn nên tiến bộ nhiều lắm. Vậy, giờ đây sư phụ sẽ dạy hết ba đường cuối cùng cho con nhé!

Gia Cát Ngọc cau đôi mày, nói:

– Thưa sư phụ, sư phụ hãy nghỉ ngơi một chút đã, hà tất phải sốt ruột như vậy?

Bát Chỉ Phi Ma cất tiếng cười đầy vẻ hào phóng, nói:

– Thằng bé nguoi, sao lại rắc rối thế? Nào, hãy xem cho kỹ, chớ nên làm mất hứng của thầy!

Ba đường tuyệt học ấy, hai đường trước gọi là Minh Lôi Kinh Ngũ Nhạc và Vi Vũ Ấp Kinh Trần, đường cuối cùng là Quân Ma Vũ Thiên Đình.

Ba đường võ ấy, chính là ba đường kỳ tuyệt cao sâu nhất trong Thiên Ma Thập Tam Thức, cũng tức là những đường võ học khi sử dụng, phải hao tổn

rất nhiều chân lực người. Do đó, khi Bát Chỉ Phi Ma dạy xong cho cậu, thì vết nội thương lại bị tái phát, trong người sức lực đều kiệt quệ, hộc cả máu tươi ra ngoài!

Gia Cát Ngọc hết sức biết ơn sư phụ, ưu ái của ân sư đối với mình nên không hề dám chệnh mảng trong việc rèn luyện.

Lại một năm nữa đã trôi qua ...

Sau khi Gia Cát Ngọc đã hoàn toàn rèn luyện xong ba đường võ tuyệt kỹ ấy được ba hôm, thì Bát Chỉ Phi Ma cũng đã bị hao mòn hết tâm huyết trong người.

Ông nằm xuôi trên giường bệnh, hơi thở mỏng manh như một sợi tơ. Ông đưa tay nắm chặt lấy hai cánh tay của đứa môn đồ yêu mến, nói đứt đoạn rằng:

– Ngọc nhi, sư phụ không thể chung sống với con được nữa, hôm nay tuổi trời của sư phụ đã hết! Trong chống giang hồ đầy rẫy mọi sự nguy hiểm, vậy sau này con phải thận trọng. Con hãy nhớ tuyệt đối đừng quên ..., mối thâm thù ..., món nợ máu ..., của sư môn?

Gia Cát Ngọc trông thấy người ân sư, mà tình thương đã thân thiết như một vị cha già ruột thịt, đang sắp lìa bỏ cõi đời, lìa bỏ mình ra đi, thì nước mắt của cậu nhỏ xuống như mưa, nghẹn ngào nói:

– Sư phụ! Xin sư phụ hãy an lòng, Ngọc nhi tuyệt đối không khi nào phụ ơn dưỡng dục và dạy dỗ của sư phụ đâu!

Bát Chỉ Phi Ma đã hoàn toàn mãn nguyện. Ông mỉm một nụ cười đầy vẻ thê

lượng, rồi tắt hơi, xa rời nhân thế.

Ông đã xa rời tất cả những người mà ông thù hận. Và ông cũng xa rời tất cả những người mà ông thương yêu ...

Gia Cát Ngọc khóc đau đớn đến chết đi sống lại. Cuối cùng cậu bỗng nhớ đến cọng Huyết Lan và nghĩ rằng nó có thể cứu sống được ân sư mình, vì trước đây cậu đã dùng nó để cứu sống được một con chim ưng!

Nghĩ thế, nên cậu vội vã đem nấu thành một chén nước thật đậm rồi cạy hai hàm răng ân sư ra, từ từ rót vào cho ông ta uống.

Song, suốt một ngày qua, vẫn chưa thấy dấu hiệu gì chứng tỏ sự phục của cậu không thể sống lại được.

Bởi thế, cậu ta hết sức đau thương và đã hoàn toàn thất vọng. Cậu cảm thấy một nỗi đau buồn không tên tuổi, đang xâm chiếm cả tâm hồn mình.

Và cuối cùng tất cả những buồn đau đến với lòng cậu. Bỗng đã hóa thành ngọn lửa căm thù cháy rừng rực. Lúc ấy trong lòng cậu chỉ còn có thù hận mà thôi!

Cậu phải giết sạch tất cả những kẻ thù của sư môn. Cậu cũng uất ức vì mình không thể hủy diệt cả cái thế giới này đi cho hả giận ...!

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 4

LỤC NGỌC DI ĐÀ

Một buổi sáng tinh sương vào tiết tháng ba, trên một con đường núi vắng vẻ không một bóng người ...

Bỗng, có một bóng người cỡi ngựa trắng, xuyên qua vùng Đại Tán Quan, rồi thong thả đi về hướng Đông.

Người ấy là một chàng mặc áo vàng, đôi mày xéch cao đến tận chân tóc, đôi môi không dày không mỏng nhưng hiện rõ một nét kiên nghị. Nhìn chung, chàng thiếu niên này có vẻ là một thư sinh tuấn tú, phong độ hào hoa!

Gió xuân lùa nhẹ qua đám cỏ cây xanh tốt, khiến cành lá không ngớt khua động ào ào như tiếng thì thầm âu yếm. Vàng triều dương từ phía Đông vừa nhô lên, tỏa ánh sáng vàng kim chói rục.

Cả vũ trụ đều đầy đầy một màu phấn khởi, đầy nhựa sống và đầy hy vọng ...

Tiếng vó ngựa nhẹ nhàng và trong trẻo, bỗng nhiên im bật hẳn!

Ồ! Thì ra chàng thiếu niên ấy đã gò cương đứng yên lại!

Ngọn gió sớm mát dịu, thổi tung tà áo của chàng, cũng như đã thổi rổi mớ tóc óng mượt trên đầu chàng, tựa hồ ngọn gió đã mang đến cho chàng một nỗi ưu phiền không tên không tuổi ...

Chàng khẽ cau đôi mày, ngửa mặt nhìn những áng mây đang trôi lơ lửng trên nền trời cao, có vẻ như đang dẫn đo do dự, như đang nghĩ ngợi miên man. Nhưng cũng có vẻ như chàng đang hoài niệm đến người từ mẫu đang tựa cửa mong chờ, đang hoài niệm đến quê hương xa cách từ lâu ...

– Ô!

Chàng bỗng cất tiếng than đầy u buồn, rồi lại bỗng nhìn thẳng lên nền trời, hú lên một tiếng dài vang rền cả vũ trụ ...

Tiếng hú của chàng cao vút, chứa đầy sự phẫn uất, mà cũng chứa đầy nỗi buồn bã thê lương, và nóng rực bởi ngọn lửa phục thù ...!

Giữa lúc tiếng hú dài đang ngân vang, thì chàng đã vung roi nện mạnh, khiến cho ngựa cũng cất tiếng hí rền. Tức thì, chỉ còn thấy có một cái bóng trắng lao vút tới, men theo con đường núi chạy bay đi như một luồng điện chớp, khiến cát bụi tung bay mịt mù!

Chàng thiếu niên thân bí ấy là ai?

Đây chính là Gia Cát Ngọc, một con người mà ngay từ lúc nhỏ cuộc đời đã đầy đầy sự đau khổ điêu linh!

Sau khi Bát Chỉ Phi Ma đã từ trần, thì lòng chàng lúc nào cũng đầy đầy sự phẫn nộ, nhưng cuối cùng chàng phải rời khỏi Vong Hồn Động thân yêu ra đi.

Chàng đã đi qua vùng Thiên Thủy và Đại Tán Quan rồi tiến thẳng vào Hàm Dương.

Chàng không ngần ngại quan sai nghìn dặm đi sâu vào vùng phía Nam tỉnh Thiểm Tây chính là để tìm kiếm Thất Điều Thần Ông Ba Hồng để thanh toán mối hận cũ của sư môn.

Thất Điều Thần Ông trú ngụ tại Thiên Phụng Cốc trong dãy núi Chung Nam.

Đây là một nhân vật đầu sỏ mà trước đây đã bày mưu hãm hại Bát Chỉ Phi Ma. Đã từ lâu ông ta oai trấn cả vùng phía nam quan ải, và cũng là bang chủ của một bang phái.

Chẳng những Thất Điều Truy Hồn Sách của ông ta đã làm cho cả võ lâm phải khiếp sợ, mà cũng có thể xem đây là một môn tuyệt học. Ngay như Thất Điều Bang do ông ta đã dựng lên, cũng vang lừng tên tuổi, thế lực càng ngày càng mở rộng, rất có thể sẽ áp đảo được phái Hoa Sơn.

Gia Cát Ngọc càng đi tới thì cảm thấy cổ đè nén ngọn lửa căm hờn đang cháy ngùn ngụt trong lòng. Chàng uất ức vì không thể tới ngay được Thiên Phụng Cốc, để tìm gặp thất Điều Thần Ông Ba Hồng, ngõ hầu ...

Chính vì vậy, chàng đã đi bất kể ngày đêm trải qua độ nửa tháng đường, thì chàng đã đến gần vùng Phật Bình.

Lúc bảy giờ mặt trời đã ngã về Tây, ráng chiều đỏ ối, những cây cỏ vẫn không ngớt lay động xạc xào trong ngọn gió xuân mát dịu. Bên cạnh đường đi có một cánh rừng xanh chạy dài như bất tận.

Gia Cát Ngọc nhảy nhẹ nhàng xuống khỏi lưng ngựa để mặc cho con bạch mã thong thả gặm cỏ non, còn chàng thì chấp hai tay ra sau lưng, ngựa mặt chậm rãi đi vào cánh rừng.

Tại đây bóng râm mát dịu, cỏ non như nhung, hoa rừng thoang thoang mùi thơm khiến chàng cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái. Suốt mấy ngày đường cực nhọc, đứng trước cảnh trí xinh đẹp mát mẻ này chàng quên hết mọi nỗi nhọc nhằn!

Giữa lúc chàng đứng sững người trong chiều gió lộng, nghĩ ngợi mọi mưu chước để phục thù sau này, thì bỗng trong khu rừng hoàn toàn hoang vắng ấy, có tiếng bước chân xào xạc vọng đến.

Tiếng chân ấy có vẻ dè dặt, thập thò, tựa hồ như tiếng chân của một con mèo đang rình bắt chuột, nhẹ nhàng đến mức gần như không nghe thấy được.

Nhưng, Gia Cát Ngọc kể từ sau khi ăn được trái Kim Tuyền Huyết Lan, thì đôi tai của chàng hết sức thính, người thường nào có thể sánh kịp? Bởi thế, âm thanh ấy tuy rất khẽ và ở xa hàng ngoài mười trượng, nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi được tai chàng.

Đôi khóe miệng của chàng liền hiện lên một nụ cười lạnh nhạt. Tuy nhiên, chàng vẫn giả vờ ngửa mặt nhìn mây bay, như chẳng hề hay biết chi cả ...

Bỗng nhiên, một bóng người từ sau một gốc cây to, bất thần phi thân lao vút tới, vạt áo giũ trong gió nghe rền rẹt. Trong khi bóng người ấy còn cách xa chàng ngoài tám thước, thì đôi chưởng đã vung lên quét vút về phía chàng!

Gia Cát Ngọc vẫn đứng điềm nhiên không hề quay đầu nhìn lại, đợi khi luồng chưởng phong đã chạm đến lớp áo bên ngoài, thì chàng mới cất tiếng hừ lạnh lùng, rồi vung đôi chưởng lên quét trả về phía địch như một ngọn gió lốc!

Tức thì, một luồng kinh phong mãnh liệt như trăm nghìn đợt sóng bẻ, cuốn thẳng về phía khu rừng. Và, chỉ trong chốc lát, ngọn kinh phong đã qua, chung quanh lại trở về với sự tĩnh mịch như cũ.

Với một luồng cuồng phong ác liệt phi thường, mà Gia Cát Ngọc vừa đánh ra, chàng tự tin là kẻ vừa bất thần tấn công lên mình, không thể nào chống đỡ cho nổi. Nhưng, nào ngờ mọi việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng của chàng ...

Vì, luồng cuồng phong của chàng đã quét qua, mà chẳng hề nghe đối phương gào la chi cả. Bầu không khí vẫn yên tĩnh như không hề có xảy ra việc gì. Do đó trong lòng chàng hết sức kinh hãi đưa chân bước tới rồi xoay mặt nhìn trở lại ...

Thì ra cả khu rừng ấy, cây cỏ đều bị gãy đổ, hoa lá rụng toi bời, nhưng nào trông thấy một bóng người?

Thề nhưng khi một ngọn gió sớm lùa qua, mũi chàng lại ngửi thấy một mùi tanh máu!

Chàng giật mình ngược mắt nhìn kỹ, thì thấy cách đó ngoài mười bước, có một chiếc áo đen bọc lấy một đồng máu thịt bầy nhầy vì cả thân xác và tứ chi của đối phương, đã bị một luồng cuồng phong mạnh mẽ vô song ép dẹp lép và nát ngấu, chỉ còn sót lại mấy khúc xương trắng, ghim rải rác trong đám cỏ dại mà thôi!

Máu tươi đỏ ối, tươi khắp ngọn cỏ tươi non xanh mượt, từng miếng thịt vụn dính rải rác trên cành lá không ngớt run rẩy theo chiều gió đưa, mùi tanh nồng nặc theo ngọn gió lùa tản mát ra khắp mọi nơi!

Người chết ấy là ai? Tại sao kẻ ấy lại ra tay đánh lén Gia Cát Ngọc?

Gia Cát Ngọc nhất thời không thể nào tìm ra được câu giải đáp. Nhưng trong tâm linh chứa chất đầy thù hận của chàng, nhận thấy rằng kẻ ấy bị tan xương nát thịt, là do tự hấn đi tìm lấy mà thôi.

Bởi thế chàng không lấy việc đó làm một điều hồi hận, mà cũng không hề có một tí thương hại nào. Chàng chỉ khẽ cười nhạt, rồi quay người bỏ đi.

Nhưng, trong khi chàng vừa đưa chân bước tới, thì bỗng nghe từ trong rừng sâu, có một tiếng gào hét sức thảm thiết, bất thần vọng lại. Tiếng gào ấy ai nghe đến cũng phải kinh tâm táng đờm ...

Chùng ấy, chàng như mới bừng hiểu ra, là giữa chốn rừng xanh âm u vắng bóng người này, chắc chắn có một số người giang hồ, chuyên hành động phi pháp làm những việc tàn ác mưu lợi riêng. Kẻ vừa tấn công lén chàng, rất có thể là một tên canh gác bí mật trong nhóm người đó.

Nghĩ thế, nên chàng liền cất tiếng hừ lạnh lùng, rồi lắc khẽ đôi vai, nhắm hướng cánh rừng lao vút tới.

Trong khu rừng tĩnh mịch này, rõ ràng đầy màu sắc thần bí tựa hồ như đâu đâu cũng có cạm bẫy, đâu đâu cũng có kẻ mai phục chực tấn công ...

Tiếp tục đi tới chẳng bao lâu, chàng bỗng nghe được một tiếng cười nhạt xói vào tai, rồi lại nghe được tiếng thở hỏn hển. Tiếng cười nhạt ấy nghe rùng rợn như tiếng chim cú kêu giữa đêm khuya, và tiếng thở hỏn hển ấy, tựa hồ là tiếng thở của một kẻ bị trọng thương đến hồi nguy cấp!

Do đó, chàng liền nhanh hơn, rồi vượt qua liên tiếp ba gốc cây to êm ru

không hề gây tiếng động. Và, chàng đã trông thấy một cảnh tượng hết sức kinh tâm, hiện rõ trước mắt ...

Có một lão già râu tóc bạc phơ, đang bị trói chặt. Đôi mắt của lão già ấy nhắm nghiền, máu tươi tuôn đỏ khắp người, lồng ngực để lộ ra ngoài và không ngớt phồng lên xẹp xuống theo nhịp thở hỗn hển nặng nề!

Trước mặt lão già ấy, có hai tên tặc đảng trông dữ tợn như hai vị hung thần.

Tên đứng phía trái, mặt đầy gân guốc, mũi ó thật cong, đôi mắt hình tam giác. Tên đứng phía phải tuổi độ lục tuần, mặt vàng như nghệ, trông có vẻ hung ác khó lường.

Lúc đó, lão già bị trói không ngớt rên rỉ và từ từ mở to đôi mắt ra. Tên lão tặc mặt vàng liền trợn đôi mắt hung dữ của y, nhìn thẳng vào mặt lão già, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

– Con chó già kia, chúng ta nói ngọt người không chịu nghe phải chăng? Nếu người chịu nổi sự đau đớn của cái hình phạt xẻo thịt rút gân, thì ngày hôm nay Ngũ Đinh Thủ ta sẽ thả người đó!

Nói vừa dứt lời, tên lão tặc ấy liền lao người tới, thò nhanh bàn tay phải ra, dùng những móng tay bén nhọn như dao, chụp thẳng vào lồng ngực của lão già.

Tức thì, tại nơi ấy đã hiện ra một vết thương hình tròn, dầm dề máu tươi!

Lão già ấy tóc râu đều rung động, đôi mắt đỏ ngầu, cất giọng căm tức nói:

– Tên cầu tặc mất hết thiên lương kia! Nếu muốn ta nói ra Lục Ngọc Di Đà ở

đâu, thì hãy đợi đến kiếp sau ta mới bằng lòng nói!

Ngũ Đinh Thủ cất tiếng cười như điên nói:

– Con chó già kia. Người chó nên nói cứng, chờ lão phu ra tay thử cho người thấy, rồi sẽ nói sau!

Tiếng nói vừa dứt, thì hấn ta liền thò hai ngón tay mặt, nắm lấy một miếng da bị rách tại lồng ngực của lão già, rồi bất thần dùng sức kéo mạnh ...

Qua một tiếng xoạc tức thì miếng da ấy đã bị rách toạc ra, to cỡ miệng chén!

Với một thân hình bằng xương bằng thịt, thì có ai chịu đựng nổi sự đau đớn trước cực hình ấy?

Bởi thế, lão già kia liền gào lên một tiếng thảm thiết, thân hình oằn oại, trán toát mồ hôi. Nơi vết thương vừa bị xé to, máu tươi tuôn trào xối xả, nên cả thân người của lão ta không ngớt run rẩy!

Ngũ Đinh Thủ có vẻ như hết sức đắc ý, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

– Con chó già kia! Cái khổ của hình phạt lột da như thế nào? Nếu người chưa ngán, thì lão phu sẽ cho người nếm thử cái mùi vị bị rút gân cho biết ...!

Lão già ấy bỗng găm to lên một tiếng, rồi hả lớn miệng ra, tức thì một ngụm máu tươi đỏ ối, bắn thẳng về phía hai tặc đảng nọ!

Hai tên tặc đảng ấy không ngờ lão già kia trong cơn tuyệt vọng đã sử dụng Huyết Tiễn, một lối đánh lấy mạng đổi mạng như thế này, nên chúng không

làm sao tránh kịp, bị làn tên máu ấy chạm thẳng vào đầu và mặt, sung lên thật to!

Nhưng, cũng may là chân lực của lão già đã khô kiệt, làn tên máu ấy bắn ra đã yếu đi đến bảy phần mười, nếu chẳng phải thế thì chắc chắn hai tên tặc đảng ấy sẽ bị hại ngay.

Bởi thế, hai tên tặc đảng ấy liền bùng bùng nổi giận. Riêng tên tặc đảng có đôi mắt ba góc và chiếc mũi ó cong, thét gào đinh tai rằng:

– Lão già, ngươi đã muốn tìm cái chết, vậy Hắc Tâm Lang ta hôm nay sẽ chiều ý ngươi, được toại nguyện!

Nói đoạn, y vung tay lên lưng, rút xuống một lưỡi thép sáng ngời, rồi thuận tay nhắm chém thẳng vào cổ của lão!

Nhưng, giữa lúc lưỡi dao thép của Hắc Tâm Lang vừa mới trên giáng xuống, thì bỗng nghe có tiếng quát rằng:

– Ngưng tay đã!

Tiếng quát tuy không to, nhưng vô cùng oai vệ, tựa hồ như có một sức mạnh phi thường, làm cho người nghe không dám chống trả trở lại.

Hắc Tâm Lang và Ngũ Đinh Thủ đều không khỏi giật mình, nhanh nhẹn quay đầu lại nhìn. Và họ trông thấy dưới một gốc cây cổ thụ to có một chàng thư sinh trẻ tuổi, mình mặc áo vàng đang đứng yên tại đây từ lúc nào!

Liền đó, chàng thư sinh liền đưa chân bước từng bước một, tiến tới về phía họ, sắc mặt giận dữ ...

Ngũ Đinh Thủ trước tiên lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ trong chốc lát thì đôi mày của lão ta khẽ lay động, rồi cất tiếng cười khanh khách như điên dại, nói:

– Thằng Thập Dực Hồ thật là vô dụng, bảo nó canh gác bên ngoài, thế sao lại để anh đồ kiết này lên được vào đây? Này, anh đồ kiết kia! Người có hiểu phép trong giới giang hồ không? Người đã lọt được vào đây rồi, thì chớ mong chi trở về nữa!

Người thư sinh trẻ tuổi ấy, chính là Gia Cát Ngọc vừa nghe tiếng động nên mới đi vào. Nghe qua câu nói của Ngũ Đinh Thủ, thì chàng mới biết gã đàn ông bị chết dưới chưởng lực của mình vừa rồi chính là Thập Dực Hồ. Bởi thế chàng liền nhếch môi cười, sắc mặt đầy vẻ khinh miệt nói:

– Ông không cho tôi trở về, vậy có lẽ nào ông định nuôi tôi tới già hay sao?

Hắc Tâm Lang giận dữ quát rằng:

– Con chó nhỏ không có mắt kia! Cự đây chẳng những nuôi người tới già, mà sẽ còn làm ma chay cho người nữa! Hôm nay, nếu không cho người ném thử cái mùi rút gân lột da, thì nào còn đáng mặt là hương chủ của Thất Điều Bang nữa!

Ba tiếng Thất Điều Bang vừa mới lọt vào tai thì Gia Cát Ngọc không khỏi giật nảy mình, biến hẳn sắc mặt, giận dữ nạt rằng:

– Bọn cẩu tặc đáng chết kia, người nói chi thế? Ai là hương chủ của Thất Điều Bang đâu?

Hắc Tâm Lang trợn mắt nhìn qua Gia Cát Ngọc một lượt, rồi lộ vẻ đắc ý cười ngạo nghễ nói:

– Hắc Tâm Lang Ngưu Bru ta đây, chính là hương chủ của Thất Điều Bang, còn cụ La Bách Lộc kia, chính là đường chủ Huyền Võ Đường bốn bang, biệt hiệu là Ngũ Đinh Thủ! Thằng bé kia, La đường chủ nào có chịu giết chết một tên đồ kiết như ngươi, vậy ngươi chỉ có chết dưới tay của Hắc Tâm Lang ta mà thôi. được vậy, ngươi trở về âm tào địa phủ, cũng hãnh diện lắm rồi!

Hắc Tâm Lang nói thao thao bất tuyệt, như có vẻ vô cùng hứng thú. Gia Cát Ngọc tuy tức giận tràn hông, nhưng vẫn im lặng không nói chi cả. Ngũ Đinh Thủ không khỏi sốt ruột trước những lời nói dài dòng của Hắc Tâm Lang, nên chen vào bảo rằng:

– Ngưu hương chủ, hãy mau thanh toán thằng bé ấy đi, rồi chúng ta lo làm việc này, ở đó nói lái nhải với nó làm chi thế?

Hắc Tâm Lang cất tiếng cười ghê rợn, nói:

– Con chó nhỏ kia! Ngươi chớ oán trách ai cả, mà chỉ nên oán trách cái mạng của ngươi sao quá xui xẻo thôi! Giờ đây, cụ đưa ngươi trên đường về châu Diêm Vương vậy!

Nói đoạn hắn liền vung lưỡi đao lên, nhắm hướng Gia Cát Ngọc chém thẳng tới!

Theo ý nghĩ của hắn, thì chẳng cần lưỡi đao chém trúng vào người đối phương mà chỉ cần thấy dáng điệu oai vệ hùng hổ của hắn, thì gã thư sinh yếu đuối này cũng đủ chết khiếp đi rồi!

Nào ngờ mọi việc lại xảy ra ngoài sức tưởng tượng của hắn! Chàng thư sinh trẻ tuổi kia vừa nhìn thấy lưỡi đao chém tới, thì bỗng hừ lên một tiếng lạnh lùng, rồi vung cánh tay mặt ra chụp thẳng vào lưỡi đao!

Hắc Tâm Lang thấy vậy, mắng thâm rằng:

“Thằng tiểu yêu này quả tự đi tìm cái chết!”.

Nhưng hắn ta bỗng cảm thấy cánh tay của mình bị giật mạnh rồi kể đến lại nghe một tiếng loảng xoảng vang lên bên tai, khiến hắn kinh hãi đến trợn mắt há mồm, mồ hôi lạnh toát ra như tắm.

Thì ra lưỡi đao của hắn chẳng những không chém trúng được cánh tay của chàng thư sinh trẻ tuổi kia, mà trái lại còn bị đối phương đưa hai ngón tay kẹp nhẹ lấy lưỡi đao, rồi bẻ gãy ngang lưỡi đao làm đôi!

Hắc Tâm Lang chẳng qua chỉ là một hương chủ trong Thất Điều Bang, nên từ trước đến nay nào có dịp trông thấy một người có tài nghệ cao cường đến thế. Do đó, hắn biến sắc mặt, bất giác thối lui ra sau liên tiếp!

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nhạt nói:

– Người chẳng phải gọi là Hắc Tâm Lang sao? Được, để giờ đây ta xem quả tim của người màu chi cho biết?

Nói đoạn, chàng liền búng hai ngón tay ra, tức thì lưỡi đao gãy ấy rít gió bay vèo vèo thẳng về phía Hắc Tâm Lang!

Hắc Tâm Lang trông thấy thế, kinh hoảng kêu lên thành tiếng, Ngũ Đinh

Thủ cũng không khỏi sợ hãi, trông ngực đánh nghe thành thịch!

Nhưng, dù sao bọn họ cũng là những nhân vật giang hồ có tên tuổi, nên dù sợ hãi chứ không hề rối loạn. Bởi thế, cả hai cùng giậm dũ quát lên một tiếng, rồi vung đôi chưởng lên, nhắm hướng Gia Cát Ngọc công tới ba chưởng thật ác liệt!

Tên lão tặc nọ có biệt hiệu là Ngũ Đinh Thủ, nên chưởng thế của lão ta nào phải là kém cỏi? Ba chưởng của lão ta vừa công ra, ồ ạt cuốn tới một làn chưởng phong như mưa sa bão táp, khiến cây cối chung quanh đều rung chuyển ào ào!

Nhưng Gia Cát Ngọc lại chính là môn đồ kế nghiệp của Bát Chỉ Phi Ma, đệ nhất quái kiệt trong võ lâm, thì nào có coi thế đánh của lão ta ra gì? Bởi thế, đôi cánh tay của chàng vừa xoay tròn rồi hất ra một cách thần diệu, chẳng những phá tan được thế công của đối phương rất dễ dàng, mà đồng thời còn cào tét một đường dài rướm máu trên cánh tay của Ngũ Đinh Thủ nữa!

Ngũ Đinh Thủ không khỏi sợ hãi, nhanh nhẹn thối lui ra sau. Trong khi đó, Hắc Tâm Lang đã gào lên một tiếng thảm thiết, vì lưỡi đao gãy do Gia Cát Ngọc búng tới, đã xuyên thủng qua ngực của hắn, máu tươi bắn ra xa có ngoài tám thước!

Kể từ ngày Ngũ Đinh Thủ dẫn bước giang hồ đến nay, thật chưa hề gặp được một nhân vật có tài nghệ như thế, nên lão ta vừa kinh hãi vừa giậm dũ, hét gào inh tai, rồi vung hai chưởng dùng Ngũ Đinh Khai Sơn đánh thẳng ra với sức mạnh chín phần mười chân lực trong người!

Nhưng, bỗng đâu ngay khi ấy, lão ta trông thấy có bóng người bay thoáng qua trước mặt, rồi tiếp đó lại nghe tiếng rẹt, đồng thời, có một bóng đen đi

đôi với những tia máu tươi đỏ ối, bay vút vào mặt lão ta!

Ngũ Đinh Thủ không kịp đề phòng, nên bị số máu tươi ấy giải tung tóe vào mặt. Lão ta há miệng lên định quát mắng, thì chẳng ngờ ngay lúc ấy, bóng đen kia đã lao vút đến trám vào miệng hắn, khiến hắn bị rơi mất hai chiếc răng cửa!

Kê đó, lão ta ngửi thấy một mùi tanh thịt sống, nên vội vàng kêu lên một tiếng ối chao rồi phun vệt ấy trở ra.

Khi lão ta nhìn kỹ lại, thì thấy vật ấy chính là quả tim đen thui của gã Hắc Tâm Lang Ngưu Bưu!

Thì ra, trong khi Ngũ Đinh Thủ vừa vung chưởng đánh ra lần thứ hai, thì Gia Cát Ngọc nhanh nhẹn tràn tới, vòng ra phía sau lưng xác chết của Hắc Tâm Lang, và trong khi xác chết ấy vừa ngã xuống, thì chàng đã nhanh nhẹn đá thẳng một đá vào lưng của xác chết. Bởi thế, số máu tươi và quả tim của Hắc Tâm Lang, từ trong lồng ngực của hắn vọt ra, bắn thẳng vào mặt của Ngũ Đinh Thủ!

Lúc ấy, Ngũ Đinh Thủ La Bách Lộc, hết sức kinh hoàng. Lão ta vội vàng rùn mình xuống, nhanh nhẹn từ trên lưng rút ra một cây Lý Công Quái dài độ ba thước mộc. Đôi mắt của lão ta nhìn chòng chọc vào Gia Cát Ngọc, đầy vẻ hung dữ.

Gia Cát Ngọc không nói chi cả, đưa chân từ từ bước tới, xem như chung quanh chẳng có người.

Ngũ Đinh Thủ trông thấy thế, đã bất giác đưa ngọn Lý Công Quái lên ...

Chung quanh cây cỏ tốt tươi, thỉnh thoảng một ngọn gió xuân lướt qua, vài tiếng chim hót riu rít. Thật có ai ngờ rằng giữa một khu rừng yên tĩnh này, lại tràn đầy sát khí?

Người đã chết thì nằm yên dưới đất, người còn sống thì cũng im lặng chẳng nói một lời. Trong bầu không khí tĩnh mịch như một cõi chết này, đang căng thẳng đến khiến số người hiện diện đều cảm thấy ngột ngạt!

Trong lòng của Gia Cát Ngọc, đang cháy rục một ngọn lửa phục thù. Tuy Ngũ Đinh Thủ chưa hẳn là kẻ cựu thù, đã vây đánh sư phụ của chàng tại Lãnh Nguyệt Bình thuở xưa nhưng dù sao lão ta vẫn là thủ hạ của Thất Điều Thần Ông, tên đầu sỏ ác ôn trong vụ án ấy, phương chi với thái độ độc ác của lão ta vừa đối xử với lão già khi nãy cũng đủ thấy là dù lão có chết cũng chưa đáng tội!

Những làn gió nhẹ thỉnh thoảng đưa từng luồng tanh phát qua mũi mọi người.

Trong bầu không khí ghê rợn này, Gia Cát Ngọc tựa hồ như đã mất hết lý trí. Đôi mắt của chàng đã nảy lửa, đưa chân bước từng bước một về phía trước mặt Ngũ Đinh Thủ!

Ngũ Đinh Thủ La Bách Lộc là một lão già gian manh hung ác nổi tiếng bấy lâu, nên hẳn đã đoán biết người thiếu niên xem chẳng ra chi trước mặt mình đây, chắc chắn là có võ công cái thế.

Lão ta tuy là người bình nhật hết sức tự phụ, nhưng lúc bấy giờ cũng không khỏi kinh hoàng, chẳng làm sao đè nén được sự sợ hãi ...

Lão ta cầm xéo ngọn Lý Công Quái tập trung tinh thần và sức mạnh nhưng

không dám mạo hiểm tấn công ...

Chẳng mấy chốc sau, trên trán của lão ta đã rướm ra từng hạt mồ hôi to như hạt đậu, từ từ lăn xuống đôi má đầy gân guốc của lão.

Có phải do khí trời quá nóng bức chắng? Cũng rất có thể! Vì lúc ấy mặt trời đã lần lần lên cao, những tia nắng nóng đã xuyên qua cành lá, rọi thẳng vào khuôn mặt ghê rợn của lão.

Nhưng tại sao trong bầu không khí nóng bức như thế này, mà lão ta lại phát run?

Đôi tay, đôi chân, thậm chí cả cõi lòng của lão ta, đều đang run lập cập, không sao kèm chế được!

Cuối cùng, lão ta cảm thấy hơi thở mỗi lúc dồn dập, lão ta cất giọng hỏn hển nói:

– Thằng tiểu tặc kia! Lục Ngọc Di Đà hãy còn ở trong tay của lão già tóc bạc nọ, vậy ngươi uy hiếp ta có lợi gì?

Gia Cát Ngọc mỉm cười, nói:

– Lục Ngọc Di Đà à? Tại hạ từ trước đến nay chưa hề nghe nói tới.

Nụ cười của chàng, cũng như lời nói đều lạnh lùng như một tảng băng, bén ngọt như một lưỡi đao thép. Ngũ Đinh Thủ cảm thấy châu thân mình đều lạnh buốt, như sa vào một cái hố đầy tuyết phủ nên buốt miệng kêu lên rằng:

– Ngươi không phải đến đây vì Lục Ngọc Di Đà, vậy ngươi đến đây có mục

đích gì?

– Tại hạ muốn hỏi mượn nơi các hạ một vật để dùng đỡ!

– Người ...! Người muốn mượn thứ gì?

– Ha ha! Nói ra thì vật ấy không đáng giá một đồng xu, nhưng ta chỉ e rằng các hạ lại không bằng lòng cho mượn!

Ngũ Đinh Thủ cảm thấy tâm trạng như nhẹ bót, lão ta hít vào một hơi thở dài, nói:

– Muốn mượn vật chi, người cứ nói thẳng ra cho ta nghe thử?

Gia Cát Ngọc sa sầm nét mặt, nói:

– Tại hạ muốn mượn chiếc đầu lâu của ông để dùng, không rõ ông có bằng lòng hay không?

Ngũ Đinh Thủ giật bắn người, thối lui ra sau ba bước mới gượng đứng vững trở lại được. Lão ta cất giọng dứt quãng nói:

– Người ...Người tưởng là Ngũ Đinh Thủ ta dễ trêu cợt lắm hay sao?

Gia Cát Ngọc cười nhạt, nói:

– Chớ nên nói những lời bá láp ấy nữa! Tại hạ là người chuyên đi trêu cợt những người khó trêu cợt đây!

Sắc mặt vàng như nghệ của Ngũ Đinh Thủ bỗng trở thành tái nhợt hẳn, lão ta

gào lên một tiếng to rằng:

– Khá khen cho tên tiêu tặc! Hôm nay lão phu quyết đổi mạng với ngươi!

Dứt lời, lão ta liền rùn người xuống, tay trái dùng chưởng, tay mặt dùng gậy, đồng thời công thẳng ra ồ ạt như muôn ngàn đợt sóng, kinh phong liền đầy động ào ào. Chỉ trong chớp mắt, tay trái của lão ta đã đánh ra chín chưởng, và tay phải cũng đã tấn công bảy gậy. Trong vòng mười trượng, nhánh lá của cây rừng đều bị luồng chưởng phong mạnh mẽ của lão ta quét rụng tơi bời như mưa đổ!

Gia Cát Ngọc bỗng thét lên một tiếng dài, rồi vọt người bay lên cao ba trượng, trông chẳng khác nào một con ó đang bay vùn trên đỉnh non cao, cũng chẳng khác nào những con chim én bay đùa trên mặt sóng nước mùa xuân, nhẹ nhàng xuyên qua bóng cây chập chờn và chưởng phong ồ ạt của Ngũ Đinh Thủ sa thẳng xuống!

Thế là, chỉ còn trông thấy bóng người không ngớt lông lộn, khi hợp khi tan, đánh nhau vô cùng quyết liệt.

Sau đó, Gia Cát Ngọc bỗng phi thân nhảy lui nhẹ nhàng ra sau tám bước, rồi khẽ cất tiếng hừ qua giọng lạnh lùng, đồng thời làn sát khí trên mặt cũng đã mất hẳn!

Ngũ Đinh Thủ La Bách Lộc giương tròn xoe đôi mắt há hốc mồm, cánh tay trái thò ra phía trước năm ngón đều chúm lại, trong khi cánh tay mặt của lão đưa ngang ngọn Lý Công Quả đứng trơ trơ như pho tượng đá, không nói không rằng chi cả!

Chẳng mấy chốc sau, đôi mí mắt của lão ta từ từ sụp xuống, thân hình lão

đảo ...

Và, qua một tiếng loảng xoảng ngọn Lý Công Quả của lão ta đã đánh rơi trên mặt đất, rồi lại ủa to lên một tiếng, tức thì, máu tươi từ trong miệng trào ra.

Thế rồi, chỉ một ngọn gió nhẹ thoảng qua, là đã xô ngã thân hình to lớn của lão té lăn quay xuống đất. Lão ta chỉ khẽ run rẩy tứ chi một lượt, rồi tắt hơi chết hẳn!

Chung quanh đầy mùi hôi tanh nồng nực, cảnh tượng trông thật ghê rợn vô cùng. Trong khu rừng ấy, ngoài Gia Cát Ngọc thì chỉ còn lại có một người dở sống dở chết, đấy là lão râu tóc bạc phơ kia!

Lúc ấy, Gia Cát Ngọc đã bước đến mở trời cho lão già. Chàng đưa tay đè lên mạng môn huyết của lão, rồi từ từ dùng Cửu Cửu Huyền Công dồn nội lực vào cơ thể của lão.

Những con chim rừng vô tư không ngớt hót ca ríu rít, nhưng trái lại cỏ cây không ngớt reo xào xạc theo ngọn gió đùa tựa hồ như chúng cảm động và khóc thầm trước cảnh tượng bi thương đó ...

Qua một lúc sau, lão già đã nhổ một búng máu bầm, rồi nặng nề nhướng đôi mi lên.

Lão ta đưa mắt nhìn qua khung cảnh trước mặt lộ vẻ ngạc nhiên. Đôi tia mắt lờ mờ của lão có vẻ như hết sức hoang mang, kinh dị, và cũng như hết sức vui mừng. Tâm trạng của lão như đang vô cùng phức tạp.

Gia Cát Ngọc trông thấy lão già đã tỉnh, liền hỏi hả hỏi rằng:

– Thưa lão bá, bác là ai?

Lão già mỉm cười đau đớn nói:

– Ta ...Ta là ...Ngân ...Niên Thanh Nhân ...Lục Ngọc Di Đà ...hiện nay đang ở trong bụng ta đây ...Xin phiền cậu ...hãy trao lại cho.

Vì chiếc lưỡi của lão ta đã bị xé nát nên giọng nói trở thành ồ ề khó nghe, Gia Cát Ngọc vội vang hỏi:

– Thưa lão bá, báo bảo giao cho ai?

Lão già rên rỉ, rồi cất tiếng mơ hồ, nói:

– Thôi cũng được, Lục Ngọc Di Đà ...có vào được ... tay cậu ...thì tôi dù có chết ...cũng yên lòng rồi! ...

Nói đến đây, đôi mắt lão ta bỗng trợn lên, rồi giương hai ngón tay mặt thẳng ra như một lưỡi giáo nhắm ngay bụng lầy nhầy máu thịt của mình đâm thẳng xuống!

Gia Cát Ngọc không ngờ lão già lại tự sát như vậy, nên dù cho võ công của chàng có cao cường, cũng không làm sao ngăn kịp hai ngón tay rắn như sắt thép của lão, đang vận dụng toàn lực đâm nhanh xuống. Bởi thế, qua một tiếng roạt hai ngón tay nọ đã đâm lủng vào bụng rồi!

Một làn máu tươi liền bắn ra tung tóe, khiến Gia Cát Ngọc phải nhảy lùi ra sau để tránh.

Tiếp đó, chàng lại nghe một tiếng gào thê thảm tức thì đã thấy lão già rạch mạnh hai ngón tay xuống phía dưới khiến ruột gan đều đổ ra ngoài, đồng thời có một cái bóng màu xanh cũng theo đó rớt ra!

Gia Cát Ngọc hết sức xúc động, chàng đứng trơ người như một khúc gỗ. Qua một lúc thật lâu, chàng mới thò tay nhặt vật có màu xanh ấy lên chùi sạch vết máu bám ở ngoài thì thấy đó chính là một pho tượng Phật Di Đà chạm bằng ngọc xanh.

Pho tượng ấy trông thật xinh xắn, nhưng không hiểu nó có tác dụng gì? Chàng lại càng không biết lão già này vốn thật là ai? Ông ấy lại có ý muốn nhờ mình trao pho tượng Lục Ngọc Di Đà này đến người nào?

Chàng đứng sững sờ trước gió, trầm ngâm suy nghĩ, nhưng không làm sao tìm câu giải đáp được!

Lúc bấy giờ trời đã đứng trưa. Một người thiếu niên áo vàng, cỡi một con ngựa bạch đang từ trong khu rừng thông thả chạy ra, rồi nhắm về hướng Đông phi nhanh tới!

Sau khi chàng thiếu niên ấy đã bỏ đi chẳng bao lâu, thì cũng tại khu rừng này bỗng xuất hiện một cô gái xinh đẹp tuyệt luân từ đâu vừa đến.

Đôi mắt trong veo của cô gái ấy, thật chẳng khác nào mặt nước hồ thu. Đôi má cô đỏ hồng chẳng thua chi những ánh ráng chiều trên nền trời hoàng hôn. Mớ tóc dài không ngớt bay phất phơ theo gió, thoang thoang mùi hương. Đôi môi anh đào đỏ mọng như hia cánh hoa mai quế!

Cô gái ấy tiến vào khu rừng, lục lạo tìm kiếm rất kỹ. Nhưng trong khu rừng hoang dại này, nàng định tìm kiếm vật chi?

Cuối cùng, nàng đã phát hiện ra một việc không phải tầm thường, ấy là giữa cánh rừng hoang âm u, lại mọc thêm một ngôi mộ mới. Trước ngôi mộ ấy, lại phủ phục hai xác chết. Xác bên phía mặt, lồng ngực bị vỡ toang, xác bên phía trái, chiếc đầu lâu đã bay đi đâu mất!

Hai xác chết ấy, có lẽ đều không phải là đôi tượng mà nàng định tìm kiếm.

Nhưng còn xác chết ở trong ngôi mộ mới này thì sao?

Cô gái ấy cau chặt đôi mày có vẻ đắn đo không biết phải hành động thế nào?

Cuối cùng nàng thò đôi cánh tay trắng mịn như ngọc ra, bẻ lấy một nhánh tùng ...

Nàng định làm chi thế?

Úy! Nàng đã dùng nhánh tùng ấy, bới ngôi mộ mới đó lên!

Ngôi mộ đã được bới xong, không có quan tài, mà chỉ có một xác chết của một lão già râu tóc bạc phơ!

Trên sắc mặt kiêu diễm của cô gái, bỗng hiện lên một nét mặt u buồn. Đôi dòng lệ trong như ngọc, cũng lăn dài xuống mặt. Lúc ấy, trông nàng xinh đẹp chẳng khác nào một đóa hoa bách hợp còn đọng sương mai!

Một luồng gió nhẹ thổi qua, làm rối phờ mờ tóc xinh đẹp của nàng. Ngay lúc ấy, nàng cũng cất giọng bình tĩnh nhưng đầy buồn rầu nói lầm bầm:

– Thúc thúc! Chẳng ngờ cháu đến chậm một bước mà chú phải ...!

Câu nói vừa đến đây, thì đã bị những tiếng nấc nghẹn ngào chặn mất, chứng tỏ nàng đang hết sức đau lòng.

– Thúc thúc! Xin chú hãy yên giấc nghìn thu! Uyên Nhi nhất định sẽ trả thù cho chú!

Giữa tiếng khóc nghẹn ngào của nàng, ngôi mộ mới ấy lại được nàng đắp kỹ lưỡng trở lại như cũ. Cô gái đưa tay vuốt lại mớ tóc rối, rồi ngửa mặt lên nhìn khắp chung quanh thật kỹ.

Chung quanh còn ghi lại một vết tích gì của kẻ thù không?

Có! Trên một gốc cây gần đây, còn lưu lại một bức hình Cô Lâu màu vàng kim. Ngay chính giữa bức hình ấy, còn đề bốn chữ đỏ rực như máu:

Không đội trời chung.

Bức hình bộ xương khô này là dấu hiệu của ai thế? Cô gái dường như đã nghe nói qua về bức hình này rồi nhưng nàng không làm sao nghĩ ra được! ...

Một ngọn gió nhẹ lại thoảng qua, thổi tung tà áo của nàng, và cũng dường như thổi tan bớt đi nỗi phiền muộn trong lòng nàng ...

Nàng đã xê dịch thân người, rồi lao nhanh ra cánh rừng, nhẹ nhàng như một con chim bồ câu. Chẳng mấy chốc là nàng đã lướt đi mất hút!

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 5

CÔ LÂU XUẤT HIỆN

Mấy ngày hôm nay ở vùng phụ cận Trường An, bỗng xuất hiện một cô gái xinh đẹp tuyệt trần. Đôi má cô gái đỏ hây hây như màu ráng pha, đôi mắt trong veo như làn thu thủy, quả chẳng kém chi một vị tiên nữa giáng phàm. Sắc đẹp của nàng đã làm say sưa ngây ngất chẳng biết bao nhiêu chàng thanh niên phong lưu hào phóng.

Bóng tịch dương đã ngả về Tây trên nền trời ráng chiều rực rỡ. Nếu đưa mắt nhìn về hướng mặt trời lặn thì sẽ trông rõ thành Trường An sừng sững nguy nga ...

Cô gái xinh đẹp ấy cỡi trên lưng một con lừa nhẹ nhàng phi về hướng Trường An. Xiêm y bằng lụa trắng của nàng, không ngớt tung bay theo chiều gió, thân hình kiều diễm bé nhỏ của nàng cũng không ngớt lắc lư trên lưng lừa, trông chẳng khác nào một nhành liễu mềm mại đang thướt tha bên cạnh hồ xanh. Cô gái lại thỉnh thoảng mỉm cười để lộ rõ hai đồng tiền núng trên má thật sâu, và đôi hàm răng nhỏ trắng như ngọc, thật ai nhìn đến cũng phải say sưa ngây ngất!

Một cô gái xinh đẹp tuyệt trần như vậy, thử hỏi đâu có một người thiếu niên nào lại xứng với nhan sắc của cô ta?

Ồ! Không hẳn thế đâu. Hãy nhìn xem kìa dưới bóng tịch dương, có một chàng thiếu niên mặc áo vàng, mặt xinh như ngọc, mắt sáng như sao, đang

ngồi hiên ngang trên lưng ngựa bạch mã, cật vó nhẹ nhàng chạy nhanh tới nơi. Dáng điệu chàng thanh niên ấy, xinh đẹp nhưng không phóng dăng, hào hoa nhưng không phù phiếm, quả là một bậc thiếu niên phi thường!

Với phong độ cũng như với tư chất ấy của chàng thiếu niên quả đã làm cho không biết bao nhiêu thiếu niên trang lứa khác phải nép mình nhường bước, và cũng đã làm cho bao nhiêu giai nhân chung quanh phải đắm đuối say mê?

Con bạch mã nện bốn vó xuống mặt đường kêu lộc cộc. Tuy nó chạy thật nhanh nhưng chẳng hề tung mờ cát bụi. Chàng thiếu niên ngồi trên yên ngựa, tà áo vàng phất phới tung bay đưa mắt nhìn quanh đây về tứ hảo. Xem ra chàng như không hề nhìn thấy người thiếu nữ đang cỡi lừa đi trước hay sao?

Con bạch mã nện vang tiếng vó vượt lên, tựa hồ như sắp vượt qua khỏi con lừa của cô gái nọ ...

Cô gái trông thấy thế, nét mặt bỗng trở thành lạnh lùng, chứng tỏ cô ta có ý không bằng lòng. Vì có ai thích con ngựa của mình lại bị rơi phía sau vó ngựa của kẻ khác?

Bởi thế đôi môi của cô gái liền chu nhọn lên, đôi mày cau chặt, đôi mắt bồ câu cũng trợn to, nhanh nhẹn quay mặt lại nhìn ...

Qua thái độ của nàng, có lẽ nàng muốn nhìn xem nhân vật nào đang ở phía sau và đang định giục ngựa lướt qua mặt mình?

Cô gái ấy là người đã gặp qua biết bao nhiêu những chàng trai tuấn tú bên đường, nhưng chàng trai xinh đẹp khả ái như thế này thật nàng ít khi trông thấy. Do đó, khi vừa nhìn thấy chàng thiếu niên trên lưng con bạch mã thì nàng không khỏi sửng sốt, thần thờ.

Lạ chưa? Trong đời này sao lại có một chàng thiếu niên xinh đẹp đến thế?

Vì vậy, trên khuôn mặt của cô gái bỗng hốc lại lộ lên một nụ cười dịu dàng ít có đối với nàng. Qua nụ cười ấy, trông nàng thật chẳng khác nào một đóa hoa đang nở. Ai bảo nàng là một cô gái lạnh lùng như tuyết băng?

Thật lạ, có việc gì đã làm cho sắc diện của nàng lại thay đổi như thế?

Xem kia! Đôi mắt bồ câu của nàng đã trợn to, chiếc đầu của nàng cũng ngã qua một bên, chiếc mũi của nàng đang khẽ lay động rồi hừ một tiếng lạnh lùng!

Thái độ ấy, rõ ràng là nàng đang lộ vẻ bực mình!

Ồ! Thì ra chàng thiếu niên ấy đang ngồi ngay ngắn trên mình ngựa, đưa mắt nhìn màu sáng rực rỡ, cất giọng trong trẻo khẽ ngâm nga nhưng chẳng hề liếc nhìn qua cô gái! Với thái độ xem dưới mắt không người của thiếu niên, thử hỏi cô gái nhìn qua lại không bùng bùng nổi giận sao được?

Đôi tròng mắt trong veo của cô gái xoay qua một lượt, rồi đôi khóe miệng bỗng hiện lên một nụ cười kín đáo. Nàng đợi cho con ngựa của chàng thiếu niên vừa lướt tới gần, thì bỗng bất thần vung ngọn roi tơ lên nện mạnh trong khoảng không nghe một tiếng bốp rồi lại cất giọng quát khẽ khiến con lừa kinh hãi hí dài giương bốn vó lao nhanh tới trước.

Cô gái ấy thật là một con người vừa hẹp lượng vừa tinh nghịch. Vì nàng giục con lừa phi nhanh tới thì cũng không có chi đáng nói, đằng này nàng cố ý để cho con lừa tung bay mù mịt như một cụm sương mù, thử hỏi người đi ở phía sau làm sao chịu cho được?

Chàng thiếu niên ngồi trên lưng con bạch mã liền nhướn cao đôi mày, cất tiếng cười dài, rồi nhanh nhẹn phát tay áo ra, gây thành một ngọc cuồng phong quét thẳng tới!

Qua ngọn cuồng phong ấy, đã chứng tỏ chàng thiếu niên là một người nội lực dồi dào, ít khi được trông thấy trong võ lâm!

Thế là, lớp bụi vàng bị cuốn đi cuộn cuộn như những đợt sóng tất cả qua hai bên vệ đường. Liền đó chàng thiếu niên lại thúc mạnh đôi chân vào hông con bạch mã, tứ thì con ngựa cất tiếng hí dài rồi lao vút tới nhanh như một cơn gió hốt, chỉ trong chớp mắt là đã lướt qua khỏi con lừa của cô gái kia rồi!

Lúc đầu con ngựa ấy vọt thật mau nhưng khi đã qua mặt được cô gái thì bộ vó của nó bỗng lại chậm hơn rồi giậm mạnh xuống đất làm cho bụi vàng tung lên đầy trời khiến cho cô gái cơ hồ như không còn mở mắt được nữa!

Chàng thiếu niên ngồi trên mình ngựa trông thấy thế liền cất tiếng to cười ha hả rồi khẽ giật dây cương giục con ngựa chạy bay đi mất.

Hai bên vệ đường hoa xuân đang nở rộ, màu hoa đỏ chen lẫn với màu lá xanh non, trông vô cùng ngoạn mục. Hơn nữa, những cánh đồng lúa mạch không ngót gợn lên từng đợt sóng xanh rờn, những con cò trắng vỗ cánh tung bay trên không, thỉnh thoảng kêu lên một tiếng dài trong trẻo, khiến cảnh sắc mùa xuân lại càng xinh đẹp hữu tình.

Trong cảnh sắc xinh đẹp đó, tiếng vó ngựa của chàng thiếu niên vẫn còn theo chiều gió vọng về. Con bạch mã của chàng xinh đẹp như một con long câu, cũng như con người của chàng, xinh đẹp như Phan An thuở trước ...

Cô gái ở phía sau trợn to đôi mắt bực tức trong lòng, vung ngọn roi tơ trong tay nện lên không kêu nghe bốp bốp, khiến con lừa cổ vươn dài bốn vó, ra sức đuổi nhanh theo con bạch mã ở phía trước mặt!

Con lừa ấy tuy cũng nhẹ nhàng lướt nhanh như bay, nhưng thử hỏi làm thế nào sánh kịp với con long câu ở phía trước được? Bởi thế, chỉ trong chớp mắt là nàng đã bị bỏ rơi ở phía sau thật xa!

Chàng thiếu niên đang phi ngựa như bay, bỗng bắt thần trì mạnh dây cương cho con ngựa rẽ sang một con đường núi ở phía phải, nhắm hướng Thiên Phụng Cốc phi nhanh tới.

Chàng thiếu niên ấy là ai? Đấy chính là Gia Cát Ngạc, một con người đang bôn ba khắp hải giác thiên nhai để tìm kẻ thù, rửa mối hận xưa cho sư phụ!

Dưới bóng hoàng hôn, con ngựa trắng của chàng xẹt nhanh trên vách đá cao trông như một cái móng bạc vắt ngang qua sườn núi. Chàng giục ngựa tiến thẳng vào một vùng sơn cốc mà những tay săn bắn và những lão tiều phu đồn cũi ở địa phương bấy lâu đều khiếp sợ!

Thất Điều Bang từ bấy lâu nay đã hùng cứ vùng phía Nam Thiểm Tây, nên tất cả những nhân vật võ lâm trong hai phe hắc bạch đều xem Thiên Phụng Cốc, sào huyệt của Thất Điều Bang như một vùng cấm địa, chẳng ai dám xâm nhập một bước nào cả.

Chính vì vậy, bọn thủ hạ của Thất Điều Bang lại càng tự cao tự đại hơn, xem dưới mắt chẳng còn ai nữa. Do đó, trong sự canh gác chúng không tránh khỏi sự chệnh mẫn, sơ hở. Vì vậy Gia Cát Ngạc đã tiến sâu vào Thiên Phụng Cốc mà chẳng có một trạm gác nào của Thất Điều Bang phát giác cả.

Chẳng những thế, ngay trong lúc đó, bang chủ của Thất Điều Bang là Thất Điều Thần Ông Ba Hồng vẫn còn đang ngồi yên trong phòng luyện võ, mơ đến cái mộng xưng bá ở vùng phía Nam Quan Ai!

Xem kia! Tại gian phòng luyện võ rộng mấy mươi trượng đang bày mấy bàn tiệc rượu thừa thớt. Tại một chiếc bàn đặt chính giữa, có hai lão già tướng mạo oai vệ đang ngồi ăn uống với nhau.

Lão già ngồi trên chiếc ghế chủ nhân, sắc mặt đỏ gay, đôi mắt to và đen láy như đôi mắt trâu, mũi lân miệng rộng, hai thái dương huyết gồ cao. Lão già ấy chính là bang chủ Thất Điều Bang, tức Thất Điều Thần Ông Ba Hồng, một nhân vật bấy lâu nay khét tiếng cả võ lâm!

Trên chiếc ghế thuộc hàng tân khách, đang ngồi một lão già diện mạo thanh tú, thần sắc oai vệ, mình mặc áo xanh. Trong đôi mắt sáng ngời của lão già ấy, ngầm chứa một vẻ uy nghi, khiến ai nhìn đến cũng phải khiếp sợ, chứng tỏ nội công của lão chẳng phải tầm thường.

Lão già ấy chính là sư đệ của Đại Hoan Chân Nhân phái Hoa Sơn, tên gọi là Lam Y Khách Hắc Tử Trang bấy lâu nay đã xử dụng Thông Thiên Chưởng làm rung động cả giới giang hồ!

Giờ đây, Thất Điều Thần Ông mới lão ta đến, chắc chắn không phải là có một ý tốt!

Nhưng, Lam Y Khách mặc dù đơn thương độc mã đến đây phó hội, song thần sắc vẫn bình tĩnh như thường, không hề tỏ ra sợ sệt dè dặt chi cả. Thái độ ấy của lão ta, cũng đã khiến Thất Điều Thần Ông Ba Hồng thâm kính phục!

Trong câu chuyện hàn huyên giữa hai người lúc đầu chỉ toàn là những lời nói khách sáo, mãi đến sau khi ba tuần rượu đã qua, Thất Điều Thần Ông mới đặt cốc rượu xuống, cất tiếng cười ha hả nói:

– Quý môn phái cùng với tệt bang bấy lâu nay hùng cứ vùng phía Nam Thiểm Tây, nương tựa nhau như môi với răng, tình thân như thủ túc, vậy nếu ngày nay chúng ta bằng lòng kết làm đồng minh thì chắc chắn có thể xưng bá trong giới giang hồ. Mấy năm gần đây, quý môn phái ngày càng suy yếu, nếu không nhân cơ hội này vùng lên, thì cái tên tuổi một trong chín môn phái lớn ở vùng Trung Nguyên e rằng không còn giữ vững được nữa!

Thất Điều Thần Ông Ba Hồng từ bấy lâu nay đã có ý muốn liên kết với phía Hoa Sơn để thâm nhập thế lực của mình vào vùng Đông Quan ở phía Đông và vùng Tần Lĩnh ở phía Nam, mà bấy lâu nay Đại Hoan Chân Nhân đang chiếm giữ.

Lần này sở dĩ Lam Y Khách đại diện cho sư huynh của mình, một người một ngựa đến đây phó hội là muốn đề cho Thất Điều Thần Ông bỏ hẳn ý định ấy đi, không còn đeo theo làm rối phái Hoa Sơn nữa.

Bởi thế khi Lam Y Khách nghe qua lời nói của Thất Điều Thần Ông thì liền lên tiếng cười nhạt rằng:

– Tệt sư huynh là người đã lánh thân ngoài vòng thế tục, thì đâu còn có ý nghĩ xưng bá trong giới giang hồ như thế nữa? Ngay như già đây, từ bấy lâu nay cũng đã qui ẩn tại vùng Đạo Sơn, lúc nào cũng cố giữ lòng dạ trong sạch, gạt bỏ việc đời ngoài tai. Vậy, đối với ý chí anh hùng của bang chủ, thật phái Hoa Sơn không làm sao phụ họa được. Nhưng, chỉ cần quý bang không vượt qua hai quan ải Đông, Nam thì phái Hoa Sơn chúng tôi tuyệt đối không hề đụng chạm chi đến việc làm của quý bang cả!

Thất Điều Thần Ông sở dĩ bày buổi tiệc này là có mục đích muốn xâm nhập vào hai vùng Đông Nam, mà không cần động tới gươm đao, nhưng giờ đây bỗng nghe Lam Y Khách lên tiếng cự tuyệt hẳn thì không khỏi nổi cơn thịnh nộ, xô ly đứng phắt dậy ngay!

Trong khi lão ta đứng phắt dậy và rời chỗ ngồi thì bọn tặc đảng trong Thất Điều Bang cũng ùn ùn đứng lên khiến cả gian luyện võ đường nhất thời đều hỗn loạn. Tất cả bọn tặc đảng đều đưa mắt nhìn chòng chọc vào Lam Y Khách, không khí căng thẳng đến mức chỉ cần khẽ va chạm là bùng nổ cuộc ác chiến ngay.

Trong gian luyện võ sảnh đang rối loạn như thế, nhưng ở ngoài cửa Thiên Phụng Cốc lúc ấy càng rối loạn hơn. Sự rối loạn ấy, chẳng phải là một sự bố trí sẵn sàng của bọn họ để gây áp lực cho đối phương, mà chính là vì sự có mặt của Gia Cát Ngọc, một người đi nghìn dặm đến đây để thanh toán mối cựu thù!

Thất Điều Thần Ông nào hay kẻ kinh địch đã tiến sát bên cạnh mình, nên liền nhướng cao đôi mày rậm, diễu võ dương oai cất tiếng cười khanh khách nói:

– Khá khen cho Lam Y Khách, một con người khoác lác mà không biết xấu hổ! Phái Hoa Sơn của ông thì có tài có đức chi mà dám ngăn chặn việc Thất Điều Bang của ta vượt qua hai ải Đông, Nam?

Lam Y Khách đã đoán biết Thất Điều Thần Ông sẽ dùng thủ đoạn uy hiếp như vậy nên liền giữ tay áo đứng lên cười tự nhiên, nói:

– Đã chia ranh giới hẳn hoi mà trước kia chính Ba bang chủ ông đã bằng

lòng, chứ nào phải phái Hoa Sơn chúng tôi rúng ép ông đâu?

Thất Điều Thần Ông cất tiếng cười to ngạo nghễ, nói:

– Ha ha, cắt đất định ranh là được rồi hay sao? Hắc Tử Trang, tôi hỏi ông xưa kia việc cắt đất định ranh có làm trở ngại được ý chí phát triển vương nghiệp của nhà Đại Hán không?

Lão già gian hùng trong võ lâm này quả thật là hết sức tự phụ, dám đem mình để ví với công nghiệp khai quốc của nhà Đại Hán. Lam Y Khách nghe qua không khỏi nổi da gà khắp cả người, buột miệng cười nhạt nói:

– Này Ba Hồng, hãy tạm gác cá nhân ông qua một bên, để tôi xin hỏi ông trước, đây là Thất Điều Bang, có ai ví được với Trương Lương, Hàn Tín. Ông ăn nói như thế không biết thẹn hay sao?

Thất Điều Thần Ông nghe qua sắc mặt liền bùng đỏ rồi lần lần trở lại thành màu tím ngắt như gan heo, hết sức giận dữ nói:

– Hắc Tử Trang, hôm nay không phải đến đây để nói miệng tài, mà chỉ cần nếu ông có thể thắng được một thế hay nửa đường võ thì chẳng riêng chi kể từ nay Thất Điều Bang sẽ không đề cập đến hai quan ả Đông, Nam nữa, mà ngay đến chiếc đầu lâu của Ba mỗ đây, cũng sẽ dâng lên hai tay ngay bây giờ!

Nói đến đây thì mặt lão ta tràn đầy sát khí hai tay chấp ra phía trước rồi xô mạnh tới, gây nên một luồng kinh lực mềm mại và kín đáo cuốn tới về phía Lam Y Khách!

Lam Y Khách mỉm cười rồi nhanh nhẹn vung hai chưởng lên, đỡ thẳng vào

luồng kinh lực ấy!

Qua một tiếng nổ to chẳng thua gì tiếng sấm, tức thì gió trốt nổi dậy ào ào, cuốn bay tất cả ly chén trên mặt bàn đồ vỡ nghe rôn rôn!

Trong khi đó, Thất Điều Thần Ông không khỏi lão đảo đôi chân và lắc lư cả đôi vai. Lão ta phải rùng mình xuống lấy thế mới gắng gượng đứng vững lại được.

Nhưng riêng Lam Y Khách, cao thủ thứ hai của phái Hoa Sơn, mà bấy lâu này nổi tiếng trong giới giang hồ về Thông Thiên Chưởng, thì giờ đây lại có vẻ thất thế hơn lão ta, loạng choạng đôi chân và bị hất lui ra sau nửa bước!

Thất Điều Thần Ông trông thấy rõ được việc đó nên buột miệng cười ha hả, nói:

– Tên tuổi của Lam Y Khách vang dội bấy lâu quả đúng chẳng sai tí nào cả!

Ba mỡ tôi còn phải lĩnh giáo với Hắc đại hiệp về Thông Thiên Chưởng vang danh từ bấy lâu nay trong giới giang hồ. Nói đến đây, lão ta nhanh nhẹn tràn tới hai bước, vung chưởng mặt lên, dùng thế Bách Điều Qui Sào đánh thẳng vào Phong Phủ Huyệt của Lam Y Khách!

Thế chưởng của lão ta rít nghe vè vè, kinh lực cuốn tới ào ạt, lại nhanh nhẹn không chi so sánh được!

Lam Y Khách Hắc Tử Trang biết Thất Điều Thần Ông Ba Hồng là người có nội lực hết sức dồi dào, chính mình không thể nào đối địch nổi. Hơn nữa, Thất Điều Hàn Nha Chưởng của lão ta cũng vô cùng sâu xa, không kém chi Thông Thiên Chưởng của mình. Do đó, tuy bề ngoài ông ta có vẻ ung dung,

bình tĩnh, nhưng sự thật thì bên trong hết sức dè dặt, chẳng hề dám lơ là.

Ông ta trông thấy thế võ Bách Điều Qui Sào kỳ diệu lạ lùng, ngầm chứa rất nhiều diễn biến, nên trong lòng lại càng kinh hãi, thầm nghĩ rằng:

– Nếu ngày hôm nay ta bị thua dưới tay tên lão tặc này, thì chẳng những danh dự mấy mươi năm qua của cá nhân ta sẽ hoàn toàn sụp đổ, mà đồng thời ngay đến uy danh của phái Hoa Sơn cũng sẽ vì ta mà tan thành mây khói!

Nghĩ thế nên lão ta lại càng quyết tâm chiến thắng, vung đôi chưởng lên quét ra chớp nhoáng, sử dụng một trong năm thế tuyệt nghệ của Thông Thiên Chưởng tức thế Phiên Thiên phục địa!

Thế là cả hai người, kẻ nhảy lên người rơi xuống, trong khi hai luồng kinh phong mạnh mẽ không ngớt xoay chuyển và va chạm thẳng vào nhau, vô cùng ác liệt!

Thất Điều Thần Ông cất tiếng cười nhạt, rồi dùng những bước chân lanh lẹ và nhẹ nhàng lách tránh phía trước mặt, rồi nhanh nhẹn vung cả hai chưởng lên, tấn công liên tiếp tám chưởng về phía Lam Y Khách!

Qua cơn hỗn chiến, bóng chưởng chập chờn nơi nơi chẳng khác nào cánh hoa bay tơi bời trước gió, nhắm từ trên chụp xuống các huyệt đạo trong người của Lam Y Khách!

Hắc Tử Trang trông thấy thế hết sức sợ hãi, biết Thất Điều Thần Ông tài nghệ thật sự cao cường hơn mình một bậc. Rất có thể trong ngày hôm nay, dù muốn thoát ra khỏi Thiên Phụng Cốc cũng là một việc vô cùng khó khăn. Nếu thế, sau này sư huynh của ông ta sẽ bị cô thế, và cả phía Hoa Sơn vì vậy

sẽ bị ...

Ông ta không ngớt nghĩ ngợi miên man, trong lòng bàng hoàng sợ hãi, nên thể đánh cũng trở thành rối loạn, đề lộ nhiều sơ hở!

Thất Điều Thần Ông cất tiếng cười như cuồng dại, rồi bắt thần tấn công dồn dập hơn, muốn đánh bại hẳn Lam Y Khách, để lão ta không còn thoát ra khỏi Thiên Phụng Cốc được nữa ...

Nào ngờ giữa lúc Lam Y Khách đang lâm vào một tình thế hiểm nguy như chỉ mảnh treo chuông thì bắt thần trong Thiên Phụng Cốc, tiếng gào la thảm thiết vang lên đỉnh tai nhức óc!

Thất Điều Thần Ông nghe qua không khỏi biến hẳn sắc mặt, nhanh nhẹn công vun vút liên tiếp vào Lam Y Khách ba thế võ rồi nhảy thối lui trở ra sau, gằn giọng nạt rằng:

– Hắc Tử Trang, hôm nay ngươi dẫn bao nhiêu người đến đây vậy?

Lam Y Khách vẫn mỉm cười tự nhiên, và định cất tiếng trả lời thì bỗng thấy có một bóng người bay thoát vào gian luyện võ sảnh. Đây chính là một tên tiểu tặc mặc áo đen, thân hình gầy yếu.

Lam Y Khách trông thấy trong tay tên tiểu tặc đó đang bung một cái tráp bằng gỗ tử đàn, sắc mặt có vẻ vô cùng sợ hãi nói:

– Khải bậm bang chủ, có Thiên Nhai Du Tử đến xin ra mắt!

Cái tên Thiên Nhai Du Tử, từ xưa đến nay chẳng hề nghe nói đến trong giới giang hồ bao giờ. Giờ đây, bắt thần người ấy lại tìm đến xin ra mắt, nên

không hiểu đây là bạn hay thù. Do đó, Thất Điều Thần Ông không khỏi lộ sắc ngạc nhiên, nói:

– Hẳn là nhân vật phe nào? Đến xin ra mắt lão phu có việc chi?

Tên tiểu tặc ấy liền quì một đầu gối xuống đất rồi bung chiếc tráp bằng gỗ tử đàn đưa lên cao nói:

– Con không được biết. Nhưng ông ấy bảo là trong chiếc tráp này có lễ vật gửi biểu, bang chủ xem qua thì sẽ rõ mục đích của ông ấy tìm đến đây!

Thất Điều Thần Ông lấy làm nghi ngờ, nhanh nhẹn tràn tới, vung chưởng mặt lên chụp tới, tức thì sau một tiếng xoạc, chiếc tráp bằng gỗ tử đàn kia đã bị chưởng lực của lão ta đánh vỡ ra làm đôi.

Trước cử chỉ đó, tạm gác không bàn về võ công của lão ta, mà chỉ nhận xét về thái độ cảnh giác của lão ta thôi, cũng đủ làm cho Lam Y Khách phải thâm khâm phục.

Nào ngờ chiếc tráp vừa vỡ ra, vật bên trong rơi ra ngoài đã làm cho tất cả bọn tặc tử hiện diện chung quanh thấy đều kinh hoàng đến trợn mắt há mồm không nói nên lời!

Thì ra, vật đựng trong chiếc tráp ấy, chẳng phải là vàng bạc châu báu chi cả, mà chính là một thứ đầu người đậm đà máu tươi!

Chiếc đầu người ấy tóc rối phờ như rơm khô, sắc mặt vàng như nghệ, đôi mắt trợn to, hai hàm răng chom chồm. Dù chiếc đầu ấy bị dính máu tươi từng đóm, nhưng vẫn có thể nhận ra được đây là thủ cấp của Ngũ Đinh Thủ La Bách Lộc, đường chủ Điền Võ Đường trong Thất Điều Bang!

Té ra con người đầy thân bí tự xưng là Thiên Nhai Du Tử kia, chính là Gia Cát Ngọc, một con người đang đi nghìn dặm để tìm trả mối thù xưa.

Khi Thất Điều Thần Ông không thể ngờ được rằng, lúc ấy môn đồ thừa kế của Bát Chỉ Phi Ma lại tìm đến cửa mình. Nhưng, chỉ nhìn qua món lễ vật trọng hậu này, cũng đủ biết kẻ đến đây là thù chứ không phải bạn. Do đó lão ta bèn nhìn thẳng vào Lam Y Khách, cười nhạt nói:

– Hắc Tử Trang, thật không ngờ ông ...

Lam Y Khách biết lão ta đã hiểu lầm, nên vội vàng ngắt lời rằng:

– Ba Hồng, ông chớ có nên ngậm máu phun người như thế, Hắc Tử Trang ta không hề được biết với người ấy. Hơn nữa cái tên Thiên Nhai Du Tử kia đến nay ta mới được nghe lần thứ nhất. Ông đã có ý xưng bá trong giới giang hồ, vậy có lý nào lại khiếp sợ một nhân vật không tên không tuổi như thế hay sao?

Thất Điều Thần Ông tuy biết lời nói của Lam Y Khách ngầm chứa một ngụ ý xiên xỏ nhưng vì đang bận tâm đến nhân vật bên ngoài nên lão ta cũng làm lơ như không nghe.

Vì người kia tìm đến đây chắc chắn không khi nào chịu rút lui êm. Song, cũng may là võ công của Lam Y Khách lão ta cũng đã trông thấy rõ rồi, vậy chỉ cần đường chủ Giám Đường là Phong Đô Quỷ Sứ Lãnh Đơn cũng có thể đối phó nổi.

Như vậy riêng lão ta chẳng lẽ không đối phó được với con người gọi là Thiên Nhai Du Tử ấy hay sao?

Vừa suy nghĩ, lão ta vừa quay về Lam Y Khách cất tiếng hừ lạnh lùng, nói:

– Ba mỡ từ bấy lâu nay lẩn lóc chốn giang hồ, thử hỏi nào có biết sợ ai bao giờ? Chẳng nói chi Thiên Nhai Du Tử, một con người tên tuổi bé bỏng, mà ngay đến vị chưởng môn phái là Đại Hoan Chân Nhân, ta cũng nào có sợ?

Lam Y Khách cất tiếng cười kha kha, nói:

– Bát Chỉ Phi Ma trước đây, một bậc quái kiệt trong võ lâm là Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên còn bị trọng thương dưới Thất Điều Truy Hồn Sách của ông, thì với môn phái Hoa Sơn nhỏ nhen của chúng tôi nào có đáng chi phải không?

Trước đây mọi việc xảy ra tại Lãnh Nguyệt Bình, trong giới giang hồ rất ít có ai được biết. Giờ đây, Thất Điều Thần Ông vừa nghe qua một lời nói ấy thì không khỏi giật mình đánh thót, nhất thời cảnh tượng ghê hồn trước đây lại bất giác hiện ra trong ký ức của lão!

Lúc ấy khắp người của Bát Chỉ Phi Ma ướt đẫm máu tươi, không ngớt cất tiếng gào la, vung Thiên Ma Chỉ ra vun vút, khiến kinh phong rít gào như trăm ngàn đợt sóng, ồ ạt như núi đồi sụp đổ. Do đó, tiếng gào la thảm thiết vang lên không ngớt bên tai, bóng người ngã đổ như lá rụng. Và cuối cùng nhờ lão ta đã toàn lực đánh ra một thế võ dữ dội, mới gây được một vết thương chí mạng cho Bát Chỉ Phi Ma!

Nhưng trong giờ phút lâm nguy, Bát Chỉ Phi Ma đã sử dụng đến thế võ tuyệt học của mình. Tức thì qua một tiếng sấm nổ to, gió thổi nhẹ nhàng, ma ảnh chập chờn nơi nơi, tức thì đoàn người vây đánh ông ta liền gào la như giẫm phải nước sôi lửa đỏ, té lăn quay cả ra đất!

Bát Chỉ Phi Ma tuy đã bị trọng thương, nhưng số cao thủ trong giới giang hồ mà Thất Điều Thần Ông mời đến, lớp chết lớp bị thương vô số kể!

Hơn thế nữa Bát Chỉ Phi Ma dù đã bị trọng thương nhưng đã mở đường máu thoát thân được. Do đó lão ta tuy chiến thắng trở về, nhưng không có giờ phút nào là không phập phồng lo sợ Ma Vương ấy sẽ trở lại thanh toán mối thù xưa ...

Nhưng, một năm qua, rồi hai năm lại qua, tháng năm dằng dặc vẫn tiếp nối trôi qua không ngừng. Nhưng, Bát Chỉ Phi Ma đã biệt vô âm tín, nên lão ta lần lần thấy yên tâm trở lại.

Nào ngờ đâu, giữa lúc sóng êm gió lặng, tên tuổi của lão ta đang nổi như cồn, thì lại có Thiên Nhai Du Tử, một nhân vật đầy huyền bí tìm đến cửa gây sự. Vậy, có lý đâu hẳn lại là ...!

Suy nghĩ đến đó, lão bất giác cảm thấy ớn lạnh cả tâm can!

Nhưng, suốt mấy năm qua, lão ta đã khổ công rèn luyện nên Thất Điều Truy Hồn Sách của lão cũng đã tiến tới mức cao siêu tuyệt đỉnh. Trong khi đó, mấy vị đường chủ trong bang cũng chẳng phải là tay tầm thường, vậy dù cho Bát Chỉ Phi Ma có đích thân tìm đến, cũng nào có chi đáng sợ?

Nghĩ đến đây, lão ta bỗng thấy vững lòng tự tin hơn, nên cười nhạt nói:

– Hắc đại hiệp hãy ở đây chờ đợi trong giây lát, đợi Ba mỗ ra tiếp khách xong, thì sẽ trở vào lĩnh giáo những thể võ tuyệt học của ông sau!

Nói đoạn, lão ta bỗng cất giọng âm u cười ghê rợn như tiếng chim ục kêu

giữa đêm khuya rồi nhún mình lao thoát đi ra ngoài khỏi gian sảnh đường nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như một bóng ma. Kế đó, lão ta lại tiếp tục phi thân ra ngoài cửa sơn cốc.

Thất Điều Thần Ông vừa phóng mình lướt đi thì bọn tặc đảng chung quanh cũng ùn ùn tràn ra ngoài. Có một tên tặc đảng thân hình gầy cao, để hai vật riêng ngấn, đưa mắt nhìn Lam Y Khách rồi cất giọng sâu hiểm cười nói:

– Có khách lạ đến nơi, vậy chẳng lẽ đại hiệp không muốn ra chào đón?

Lam Y Khách đoán biết người ấy, chính là cao thủ số hai trong Thất Điều Bang, biệt hiệu gọi là Phong Đô Quý Sứ Lãnh Đôn, giữ chức vụ đường chủ trong Thất Điều Bang. Do đó, ông ta bèn cười nhạt nói:

– Khách phải tùy chủ, vậy nếu Lãnh đường chủ có hứng, thì Hắc mỗ cũng xin hầu chớ biết sao!

Khi hai người cùng bước ra khỏi gian luyện võ sảnh thì Thất Điều Thần Ông đã lướt đi xa chừng một làn tên. Bởi thế, hai người cũng liền nhanh nhẹn đuổi theo.

Trong lúc ấy tiếng chân chạy rầm rập nơi nơi, bóng người xao động khắp chốn. Khi tới Thiên Phụng Cốc đưa mắt nhìn qua thì Lam Y Khách không khỏi hết sức kinh ngạc và không hiểu ra sao cả?

Vì tại nơi đó gió núi đang thổi ồ ạt, bóng hoàng hôn đang buông rũ, nhưng nào thấy hình bóng của Thiên Nhai Du Tử ở đâu?

Tại cửa sơn cốc có bốn xác chết nằm lãn, miệng còn trào máu tươi, trong khi đó sắc mặt của Thất Điều Thần Ông đang tràn đầy sự giận dữ và cũng đầy sự

kinh ngạc!

Trong khi Lam Y Khách còn đang ngỡ ngác chẳng hiểu ra sao cả, thì bỗng nghe từ phía gian luyện võ sảnh có nhiều tiếng gào thảm thiết nối tiếp nhau vọng lại ...

Sắc mặt của Thất Điều Thần Ông lại biến hẳn, nhanh nhẹn quay người chạy trở về đường cũ. Ông ta nhún người phi thân lao vút như một cơn gió hốt!

Nào ngờ trên đường đi, ông ta lại gặp những chuyện ly kỳ xảy đến, thì ra số tặc đảng chạy theo ông ta vừa rồi nhưng vì chậm chân hơn nên còn rơi lại ở phía sau, giờ đây đều bị đối phương điểm huyết trọn mắt há mồm đứng trơ như khúc gỗ rải rác dọc đường đi từng chòm hai ba người!

Phong Đô Quỷ Sứ Lãnh Đơn tức giận hừ một tiếng, rồi nhanh nhẹn vung chỉ lên nhắm điểm thẳng vào những tên tặc tử bị khóa huyết đạo đang đứng ở cạnh mình để giải trừ cho bọn chúng.

Đối với việc giải trừ những huyết đạo tê liệt và á khẩu như thế vốn rất dễ dàng không có chi là khó cả. Với tài nghệ của Lãnh Đơn lẽ tất nhiên lại càng không thành vấn đề.

Nào ngờ đâu tuy y vung tay điểm vào người bọn đồng đảng thì một việc lạ nữa lại xảy ra! ...

Vì chẳng những các huyết đạo bị đối phương khóa cứng không thể giải trừ đi được mà trái lại những tên tặc tử ấy miệng liền trào máu tươi, rồi ngã lăn quay ra đất chết tốt.

Đến chừng ấy, Lam Y Khách mới bừng hiểu ra là những tên tặc tử nằm chết

bên cạnh Thất Điều Thần Ông ngoài cửa sơn cốc chắc chắn cũng bị chết trong một trường hợp giống như thế. Vì vậy ông ta không khỏi hết sức kinh hãi!

Thế nhưng với sự lịch duyệt trong giang hồ mấy mươi năm qua của ông, ông vẫn không làm thế nào tìm hiểu được trong khắp võ lâm có ai lại có một thủ pháp điềm huyết độc đáo như thế?

Riêng Thất Điều Thần Ông Ba Hồng khi chạy đến gian luyện võ sảnh thì trông thấy nơi đây đã im phăng phắc không còn nghe một tiếng động. Ngay đến bốn tên môn hạ có nhiệm vụ canh gác ở đó cũng chạy đi đâu mất hình bóng từ lúc nào. Bởi thế, lửa giận liền cháy bùng bùng trong lòng, lão ta gằn giọng quát to rằng:

– Lý Hồ! Bọn bốn đứa chúng bay đã đi đâu cả rồi? Có lý nào bọn bay đã chết hết rồi sao?

Câu nói vừa dứt thì bỗng từ trong gian luyện võ sảnh có một chuỗi cười to rằng:

– Ha ha, lão tặc nguoi đoán không sai tí nào cả!

Thất Điều Thần Ông hết sức giận, gầm lên một tiếng to rồi lắc mạnh đôi vai lao vút vào gian luyện võ sảnh!

Nào ngờ khi đôi mắt của lão ta vừa quét qua thì lại kinh hoàng suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng!

Vì trong gian luyện võ sảnh đang vắng ngắt như tờ. Tại bàn tiệc đặt giữa gian sảnh đường, đang ngồi bốn gã đàn ông mặc áo đen. Và khi nhìn kỹ lại

thì chính là bốn bốn tên của Lý Hồ có nhiệm vụ canh gác tại nơi đây!

Tuy nhiên, bốn người ấy đang ngồi ngay ngắn, trông dáng điệu rất đạo mạo, nhưng thực tế thì hồn họ đã về châu địa phủ từ lúc nào.

Tất cả bốn gã ấy đều đưa tay ôm lấy chiếc đầu lâu của mình, trên cổ máu tươi vẫn còn trào đầm đìa!

Thất Điều Thần Ông trông thấy thế không khỏi kinh hoàng thất sắc. Lão ta đang có ý định lao người trở ra ngoài, thì bỗng đâu lại nghe có một chuỗi cười lạnh lùng và đầy ngạo nghễ vọng đến bên tai rằng:

– Ba Hồng! Hôm nay mạng ngươi đã cùng, vậy tại sao không sớm tự xử đi, có lý đâu còn chờ ta đích thân trừng trị ngươi hay sao?

Thất Điều Thần Ông nghe qua hết sức kinh hãi, vội vàng quay mặt nhìn lại ...

Nhưng trong gian đại sảnh vẫn không một bóng người và không một tiếng động. Ngoại trừ bốn xác chết ngồi ngay ngắn trên ghế đưa tay ôm lấy đầu lâu của mình, thì đâu còn trông thấy có hình bóng của ai đâu nữa?

Thất Điều Thần Ông biết mình đã gặp phải kinh địch nên liền cất giọng ngạo nghễ và đầy lạnh lùng cười khanh khách nói:

– Bạc hào kiệt trong võ lâm lúc nào cũng quang minh chính đại, vậy với thái độ thập thò của ông bạn thì có đáng là nhân vật gì?

Câu nói vừa dứt thì lại có một chuỗi cười sang sảng vọng đến bên tai rằng:

– Hừ! tại hạ rõ ràng đứng nơi đây, thế mà ông lại không trông thấy. Đây là tại ông có mắt mà không trông, vậy thử hỏi trách ai được?

Thất Điều Thần Ông lên tiếng nói xong thì đã lắng tai nghe ngóng, nên khi ấy lão ta nghe có tiếng gió rít khẽ mới vội vàng quay người lại nhìn.

Liền đó lão ta trông thấy có bóng chẳng biết từ đâu đã nhẹ nhàng lao tới như một lá liễu trước gió, bông mình rơi xuống mà không nghe một tiếng động. Trong khi đó, Lam Y Khách, Phong Đô Quý Sứ và một số đông tặc đảng trong Thất Điều Bang cũng đã ùn ùn kéo nhau chạy tới.

Bọn họ đều nhìn thấy trong gian luyện võ sảnh có một chàng thiếu niên áo vàng mặt xinh như ngọc, sắc mặt lạnh lùng đang đứng đối diện với Thất Điều Thần Ông.

Có lý đâu đây chính là Thiên Nhai Du Tử? Cậu ta có mối thù hằn chi với Thất Điều Thần Ông?

Bọn tặc đảng không khỏi ngơ ngác nhìn nhau vì đối với chàng thiếu niên áo vàng thân bí này, không ai đoán biết được lai lịch ra sao cả!

Riêng Thất Điều Thần Ông đã biết được, người thiếu niên xem bên ngoài chẳng ra chi đang đứng trước mặt mình lại chính là một kẻ đại địch mà trong bình sanh lão ta chưa hề gặp được bao giờ. Do đó, lão ta liền dòn hơi vào đan điền, phá lên cười dài thật to, nói:

– Thiên Nhai du Tử quả là võ nghệ cao cường! Ngày hôm nay Thất Điều Bang đón tiếp được một bậc cao nhân đây là vô cùng hân hạnh. Song chẳng hay tôn giả đến đây là có ý gì vậy, có thể nói cho lão phu được hiểu một vài điểm chăng?

Người thiếu niên bèn hừ lên một tiếng lạnh lùng, nói:

– Ba Hồng, có lý nào chuyện xảy ra tại Lãnh Nguyệt Bình trước đây, ông đã quên mất rồi hay sao?

Thất Điều Thần Ông giật nảy mình, nói:

– Người ... Có lý nào ...?

Người thiếu niên bèn phá lên cười to, nói:

– Ông không nhận ra được tại hạ song chẳng lẽ lại không hề nghe nói đến Truy Hồn Đoạt Mệnh Kim Cô Lôu hay sao?

Giọng cười của chàng thật to, từng tiếng nói của chàng dồn đầy nội lực khiến từng chữ từng câu một vang lên như có một sức mạnh nghìn cân khiến bọn tặc đang trong gian luyện võ sảnh bị chấn động cả thân người, tên nào tên ấy vì thế đều kinh hoàng thất sắc!

Giữa lúc tiếng cười rung chuyển như có thể phá vỡ được cả sắt đá ấy còn đang vang dội thì bỗng thấy một bóng vàng lao thoát đến đi đôi với một luồng kinh phong màu kim, rít vèo đình tai nhức óc công thẳng về phía Thất Điều Thần Ông!

Thất Điều Thần Ông hốt hoảng lách người tránh ngang thì liền nghe một tiếng phập, rồi ai nấy đều nhìn thấy một cái đầu lâu màu kim trông thật ghê rợn đã ghim chặt vào tấm bình phong tại gian luyện võ sảnh?

Chiếc đầu lâu ấy tro xương trắng dã, hai hàm răng chồm chồm để lộ rõ ra

ngoài, đôi lỗ mắt sâu hoắm, chiếu ngời ánh sáng màu xanh lục lạnh buốt!

Đây chính là cái dấu hiệu khắp chốn giang hồ trước đây. Dưới Kim Cô Lâu Lệnh, từ xưa đến nay không có ai thoát chết được bao giờ.

Thế mà, Kim Cô Lâu Lệnh đã xuất hiện, vậy thử hỏi tất cả bọn tặc đảng không ngơ ngác ngó nhau qua sắc diện kinh hoàng sao được?

Thất Điều Thần Ông nhẹ nhàng như một bóng ma nhảy lui trở ra sau, rồi kinh hoàng buột miệng kêu lên rằng:

– Kim Cô Lâu!

Thế là chỉ trong nháy mắt, cả gian đại sảnh đều ồn ào tiếng la kinh hoàng:

– Kim Cô Lâu!

– Kim Cô Lâu!

Chỉ ba tiếng ấy mà bọn tặc đảng lập đi lập lại không ngớt.

Cứ đàn này vừa kinh hoàng kêu lên xong thì đàn kia cũng lập lại ba tiếng ấy cùng một giọng kinh hoàng như trước! Đồng thời, toàn thể đều ùn ùn thối lui, mặt tên nào tên nấy đều xanh như chàm!

Sắc mặt của Thất Điều Thần Ông không ngớt thay đổi. Và cuối cùng lão ta gằn giọng nói:

– Xem ra chắc tôn giả đây là môn đồ kế nghiệp của Bát Chỉ Phi Ma chứ gì?

Hôm nay tôn giả tìm đến Thiên Phụng Cốc là có ý định chi?

Chàng thiếu niên áo vàng quả đúng là người môn đồ kế nghiệp Bát Chi Phi Ma, tức Gia Cát Ngọc. Nghe qua câu hỏi, sắc mặt của chàng liền lạnh lùng như băng, nhướng cao đôi mày, cười gằn nói:

– Tại hạ đến đây là có ý định lấy chiếc đầu đang dính trên cổ của ông kia!

Tiếng nói vừa dứt thì bỗng nghe một giọng quát giận dữ rằng:

– Thằng ranh nông cuồng kia, ngươi quả hết sức tự hào, Tam Thủ Di Đà ta thử xem ngươi có tài ba đến đâu cho biết?

Kẻ vừa lên tiếng nói ấy chính là một người đàn ông béo lùn đang đứng bên cạnh Thất Điều Thần Ông. Tiếng “biết” sau cùng trong câu nói của y chưa kịp hoàn toàn thốt ra khỏi miệng thì cả người y đã bất thần lao vút tới, rồi nhanh như chớp giương chưởng lên, nhắm giáng thẳng xuống Thiên Đột Huyết trên người Gia Cát Ngọc. Cùng một lúc đó hai chân của hắn cũng chớp nhoáng vung lên, nhắm đá thẳng vào hai huyết đạo Trung Cực và Phân Thủy của chàng!

Người đàn ông ấy chính là đường chủ Chu tướng Đường trong Thất Điều Bang. Hắn ta ra tay nhanh nhẹn đến mức cũng ít khi trông thấy.

Bởi thế chỉ trong chớp mắt là chưởng thế của Tam Thủ Di Đà đã giáng xuống sắp đến người của Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế chỉ khẽ cười nhạt, rồi đưa chưởng mặt lên ngang ngực đỡ ra, trong khi thân người đã nhẹ nhàng vọt lên cao tám thước rồi bất thần nhắm hai chân của đối phương vừa đá tới đập thẳng xuống!

Một đường võ mà cùng một lúc diễn biến thành hai thế đánh, tuy xem rất tầm thường nhưng thật ra lạ lùng cao sâu không thể tả.

Do đó, qua một tiếng gào thảm thiết vang lên đi đôi với hai tiếng rốp rốp là Tam Thủ Di Đà đã té ngời trên đất, hai giò gãy lìa, máu tươi tuôn ra như suối.

Trong hai chân gãy của lão ta, có chân phía mặt chỉ còn dính một lớp da mỏng với thân người, trông ghê rợn không thể tả!

Lam Y Khách trông thấy thế không khỏi bất giác rùng mình.

Thất Điều Thần Ông lại càng giận dữ, cất tiếng hừ rồi nói:

– Thằng bé hung tợn kia, hôm nay giữa ngươi và ta phải một còn một mất!

Nói đoạn, lão ta liền tràn người tới, vung hai chưởng xô mạnh ra, đánh liên tiếp sáu thế chưởng khiến kinh phong dấy động ào ào!

Tên lão tặc ấy quả chẳng phải là tay tầm thường, đôi chưởng của lão ta múa vun vút, đánh ra toàn là những thế hiểm hóc ác liệt, chẳng hổ là một tay ác ôn đầu sỏ trong võ lâm!

Lam Y Khách nhìn qua trận đánh, không khỏi lo sợ cho chàng thiếu niên trước mặt!

Bọn tặc đảng trong Thất Điều Bang trông thấy bang chủ của mình tràn tới tấn công ô ạt thì tên nào tên nấy cũng đều nghiêng rãng trèo trẹo, đầy vẻ uất ức, vì thấy bang chủ không thể đánh một chưởng bút đôi được thằng bé ấy

ra!

Gia Cát Ngọc chẳng hề dám xem thường, chàng sử dụng Cửu Môn Tuyệt Hộ Chưởng đánh ra chớp nhoáng về phía địch. Chỉ trong nháy mắt là chàng đã đánh ra ba chưởng và đá ra hai đá nghe vun vút!

Nên biết Cửu Môn Tuyệt Hộ Chưởng là một môn võ học tập hợp các thế đánh tuyệt kỹ của các môn phái nên khi đánh ra thì gió rít vèo vèo, thiên hôn địa ám!

Thất Điều Thần Ông trông thấy chàng đánh toàn những thế võ hiểm hóc ác liệt, hơn nữa lại bao gồm cả các tuyệt nghệ của các môn phái nên trong lòng không khỏi kinh hoàng và đã bị đẩy lui ra sau ba bước.

Trong khi bọn tặc đang đang lộ vẻ kinh ngạc thì hai đối thủ đã tranh nhau công về phía đối phương hai thế võ nữa. Bởi thế, khắp từ trong luyện võ sảnh cho tới ngoài sân, đâu đâu chưởng phong cũng rít gào ồ ạt, khiến trong vòng ba trượng, chẳng có nơi nào kẻ bàng quan đứng yên được cả!

Sau năm mươi thế võ thì Thất Điều Thần Ông tức giận đến râu tóc đều dựng đứng thét lên một tiếng dài, rồi vung chưởng đánh ra vun vút.

Đây chính là Truy Hồn Tam Chưởng mà trong bình sanh lão ta ít khi nào dùng đến, chưởng thế nhanh như một luồng điện xẹt, đánh nối tiếp nhau không hề dứt!

Luồng chưởng phong rít gió nghe vèo vèo, bén như gươm đao. Trong khi ấy bộ pháp và thân hình của lão ta cũng nhanh nhẹn khó lường.

Lam Y Khách trông thấy thế không khỏi giật nảy mình, định ra tay cứu nguy

cho Gia Cát Ngọc! ...

Nào ngờ thân hình của lão ta chưa kịp di động thì bỗng nghe chàng thiếu niên cất tiếng cười to, rồi lại thấy một cái bóng vàng lao vút tới như chớp ...

Tiếp đó là một tiếng nổ âm thật lớn, Thất Điều Thần Ông đã bị hất bắn ra sau ngoài một trượng, buột miệng ủa lên một tiếng và máu tươi vọt ra xối xả!

Bọn tặc đảng trong Thất Điều Bang từ trước đến nay chưa hề trông thấy bang chủ của mình bị sút kém hơn ai nữa thế võ. Thế mà không ngờ hôm nay ông ấy sử dụng tới Truy Hồn Tam Chương mà vẫn còn bị đánh tới trào máu tươi, nên tên nào tên nấy thấy đều kinh hoàng thất sắc!

Thật ra bọn chúng nào có biết, trong Phản Cửu Môn Tuyệt Hộ Chương có đường võ thứ bảy gồm ba thế tuyệt kỹ, chính là để trừ đường Truy Hồn Tam Chương này của Thất Điều Thần Ông?

Trong khi bang chủ Thất Điều Bang bị đánh trọng thương thì Lãnh Đơn, đường chủ Giám Đường liền lao nhanh người tới, vung chương đánh thẳng về phía lưng của Gia Cát Ngọc!

Gia Cát Ngọc dù sao vẫn là người tuổi trẻ nên sau khi đánh ra đường võ thứ bảy trong Phản Cửu Môn Tuyệt Hộ Chương hất lui được Thất Điều Thần Ông, thì trong người chàng cũng cảm thấy máu huyết đảo lộn! Do đó, chàng đang thâm vận dụng chân khí để điều hòa hơi thở. Kịp khi trông thấy Lãnh Đơn tràn tới tấn công thì bèn nghiêng chặt hai hàm răng lại, chuẩn bị phản công về phía địch không kể chi đến việc mình đang bị nội thương.

Nhưng, bỗng nhiên có cái bóng xanh bất thân lao vút tới chặn ngang sau lưng chàng. Thì ra đó chính là một lão già diện mạo tuấn tú, mình mặc áo

xanh, đã kịp thời bay thoát đến chặn đứng ngay thế công của tên tặc tử ấy!

Gia Cát Ngọc không làm sao tưởng tượng được lão già xa lạ kia lại bất thần đến tiếp tay với mình? Bởi thế, trong cõi lòng đơn cõi trống trải của chàng bỗng cảm thấy có một sự âm áp khó tả nên liền quay mặt lại đưa mắt nhìn về lão già áo xanh, mím một nụ cười đầy vẻ cảm kích!

Lão già áo xanh ấy chính là Thông Thiên Chưởng Hắc Tử Trang. Lão ta vừa phản công chống trả lại kẻ địch, vừa quát to rằng:

– Thiếu hiệp hãy thận trọng!

Gia Cát Ngọc nghe thế liền đề phòng cảnh giác ngay, nhanh nhẹn quay đầu trở lại thì thấy đôi mắt của Thất Điều Thần Ông đang nãy lửa và trong tay chẳng biết từ lúc nào đã siết chặt một sợi dây gân dài. Từ đầu đến cuối sợi dây gân ấy lại có kết bảy con chim bằng sắt nhỏ, móng và mỏ đều bén ngót!

Vừa nhìn qua thì Gia Cát Ngọc đã đoán biết đây chính là Thất Điều Truy Hồn Sách, một thứ vũ khí mà tên lão tặc ấy đã nhờ vào đó nổi danh như ngày nay. Bởi thế chàng liền dòn hơi về đan điền, lật ngược bàn tay mặt ra, co hai ngón cái và trở vào trong, giương hai ngón giữa và út ra ngoài, còn ngón vô danh thì cong lại để che chở cho Tâm Khảm Huyệt. Đồng thời cánh tay phía trái của chàng cũng co lại và đưa lên ngang vai, lòng bàn tay lật ra ngoài, âm thầm vận chuyển nội lực để sẵn sàng nghênh địch.

Thế võ ấy của Gia Cát Ngọc vừa mới dàn ra thì trong đám đông bỗng có người kinh hãi kêu lên rằng:

– Thiên Ma Chỉ! Thiên Ma Chỉ ...!

Thất Điều Thần Ông trông thấy xương sống không khỏi lạnh buốt! Lão ta không làm thế nào tưởng tượng được là Gia Cát Ngọc chỉ mới từng ấy tuổi đầu mà lại học được Thiên Ma Chỉ, một môn võ học tuyệt kỹ mà Bát Chỉ Phi Ma đã nhờ nó nên danh trong giang hồ. Lão ta biết nếu không nhanh tay giành phần chủ động thì sự thắng bại trong trận đánh này không biết đã về ai!

Vừa nghĩ thế nên lão ta nhanh nhẹn tràn tới vung ngọn Truy Hồn Sách lao vút lên một cái móng bạc xé không khí công thẳng về phía đối phương.

Gia Cát Ngọc bỗng lách người rồi dùng thế Trường Thiên Lưu Hận đánh vút trở ra!

Thế là bóng chỉ chập chờn khắp nơi, tiếng rít gió đình tai nhức óc làm cho sợi Truy Hồn Sách và bảy con chim bằng sắt kia bị chao động điên đảo. Thế võ ấy của chàng có một uy lực đáng kinh sợ hơn cả Bát Chỉ Phi Ma thuở xưa nữa!

Chính vì vậy đã làm cho Thất Điều Thần Ông phải đâm ra rối loạn, để lộ không biết bao nhiêu sơ hở ...

Trong khi ấy, Phong Đô Quý Sứ đang bị Lam Y Khách chặn lại không thể nào tràn tới để cứu nguy cho Thất Điều Thần Ông kịp nên hấn cuống quát kêu to rằng:

– Các hiền đệ! Sao không ra tay, còn đợi đến bao giờ nữa?

Liên đó qua một tiếng gào thét vang rền, tức thì có ngoài mười người đàn ông khỏe mạnh từ giữa đám đông vọt thẳng ra vây lấy Gia Cát Ngọc tấn công tới tấp!

Gia Cát Ngọc sắc mặt liền tràn đầy sát khí, hét lên một tiếng dài rồi sử dụng hai thế võ thứ nhì và thứ ba trong Thiên Ma Thập Tam Thức là thế Hận Hải Tàn Thiên và Thiên Vồng La Hôn đánh ra liên tiếp ...!

Bát Chỉ Phi Ma trước kia vì ngay từ thuở sơ sinh cơ thể đã có phần tàn tật nên không làm sao phát huy được toàn bộ sự huyền diệu của Thiên Ma Chỉ. Nhưng, Gia Cát Ngọc ngày nay, về võ học tinh thâm không kém Bát Chỉ Phi Ma, trong khi đó cơ thể lại lành mạnh, nội lực lại dồi dào nên thật ra tài nghệ vượt hẳn Bát Chỉ Phi Ma trước kia!

Bởi thế, hai thế võ của chàng vừa đánh ra đã làm cho trời sầm đất thảm, tiếng gào vang lên đỉnh tai nhức óc. Đồi phương kẻ gãy lia chân, người gãy lia tay, tung bay khắp cả phòng máu tươi cũng giải ra như một trận mưa rào!

Thế là, ngoài mười cao thủ trong Thất Điều Bang không có tên nào còn sống sót. Trong khi đó, ngọn Truy Hồn Sách của Thất Điều Thần Ông cũng đã bị đứt mất đi một khúc, còn lại trong tay lão chỉ độ chừng hai thước! Hơn nữa, trên mặt của lão ta cũng đã bị một luồng chưởng phong ác liệt của Gia Cát Ngọc vạch đứt thành một đường rộng có ngoài một tấc mọc, khiến da thịt bị tét ra, trông thấy cả xương trắng bên trong xem thật khủng khiếp!

Đôi mắt của Thất Điều Thần Ông tròn to như hai cái lục lạc, gằn giọng quát rằng:

– Con chó kia! Vụ án ở Lãnh Nguyệt Bình ngươi chỉ biết có một mà không biết hai. Sự thật là ...!

Câu nói chưa dứt thì lão ta đã ụp ra một búng máu bầm đen rồi ngoẻo đầu qua một bên, ngã lã ra đất chết tốt!

Tất cả số người hiện diện trông thấy đều kinh hoàng đến trợn to đôi mắt, líu lưỡi không nói nên lời. Ngay đến cả Lam Y Khách cũng dừng tay lại lộ vẻ kinh ngạc đầy ngờ ngác!

Giữa lúc không khí đang im phăng phắc ấy, thì bất thần nghe có một tiếng quát to, rồi Phong Đô Quỷ Sứ Lãnh Đơn vọt người lao thẳng về phía lưng Gia Cát Ngọc với một dáng điệu hung tợn, chẳng khác nào một con cọp điên!

Gia Cát Ngọc chỉ liếc qua đôi mắt là đã biết người đang lao vút về phía mình là ai. Do đó, chàng liền lách tránh, rồi nhanh như chớp vung tay chụp lấy gót chân của Phong Đô Quỷ Sứ.

Chàng cất tiếng hừ lạnh lùng rồi vung mạnh cánh tay ra ...

Thế là, cả thân người của Phong Đô Quỷ Sứ liền bị lao vút đi như một mũi tên bắn, nhắm ngay một góc cây trước cửa sảnh đường ghim thẳng vào! Sau một tiếng va chạm to, máu óc của hắn liền bắn tung tóe ra khắp nơi, té phịch xuống đất chết tốt!

Trước tình trạng đó, bọn tặc đảng còn lại đều sợ vỡ mật. Lam Y Khách trông thấy thế cũng bất nhẫn nên vội vàng chấp tay mỉm cười nói:

– Tên tội phạm đầu sỏ đã chết, vậy xin thiếu hiệp hãy niệm cái đức hiếu sinh của trời mà bỏ qua cho bọn người ngu dại chỉ biết a dua này!

Gia Cát Ngọc mỉm cười nói:

– Lời nói của tiền bối tại hạ đâu dám chẳng nghe theo? Vậy thanh toán mọi

việc ở đây, xin tiên bối hãy giúp cho. Riêng về cái đức đã tương trợ như vừa rồi, sau này tại hạ sẽ có ngày báo đáp!

Nói dứt lời, chàng liền vung tay lên chụp lấy bức hình Kim Cô Lôu mà bấy lâu nay ai nhìn đến cũng phải bay hồn, rồi quay người thi lễ với Lam Y Khách xong, nhún mình vọt đi, chạy bay ra khỏi sơn cốc.

Lúc ấy trên tấm bình phong tại gian luyện võ sảnh hãy còn in lại dấu vết của bức hình Kim Cô Lôu, chính giữa bức hình còn có bốn chữ Không Đội Trời Chung sắc đỏ như máu. Lam Y Khách buồn bã cất tiếng than dài rằng:

– Ôi! Người này chỉ mới từng ấy tuổi đầu, thế sao hành động còn hung dữ hơn cả Bát Chỉ Phi Ma thuở xưa nữa! Xem ra, trong võ lâm rồi đây lại sẽ xảy đến một cuộc chém giết kinh hồn!

Sau đó tất cả mọi người đều giải tán ra đi, Thất Điều Bang, một tổ chức đã xưng bá bấy lâu nay tại miền Nam Thiểm Tây cũng đã hoàn toàn tan rã từ nay. Số lâu la của tổ chức này sau khi đã bỏ trốn đi sạch thì Thiên Phụng Cốc chỉ còn trơ lại mấy gian nhà rỗng không mà thôi!

Bóng tịch dương đã lặn về Tây chiếu rọi những vệt ánh sáng vàng úa vào gian luyện võ sảnh đang loang lổ những vết máu khắp trên mặt đất!

Bỗng đâu có một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần bất thần xuất hiện giữa gian phòng ấy. Cô ta đang nhìn chăm chăm vào dấu vết Kim Cô Lôu in rõ trên bức bình phong và bốn chữ Không Đội Trời Chung đỏ như máu, ra chiều băn khoăn nghĩ ngợi.

Ráng chiều đỏ ối trời Tây. Cô gái bước ra leo lên lưng lừa, dáng điệu băng khuâng, từ từ rời khỏi Thiên Phụng Cốc ...

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 6

BÓNG MA NƠI QUÊ CŨ

Bãi biển hóa ra nương dâu, đây là một việc biến chuyển đổi thay thường có trong đời.

Thất Điều Bang, một tổ chức uy danh lừng lẫy, trong một sớm một chiều đã đổ nát tan tành, sào huyệt chỉ còn là một đồng gạch vụn!

Việc ấy đã loan truyền và làm rung chuyển cả giới giang hồ. Không biết bao nhiêu cao thủ trong hai phe hắc bạch đều đang kinh hoàng lo sợ trước việc Kim Cô Lôu tái hiện trong chốn giang hồ.

Trong khi cả giới võ lâm đều đang run sợ, khắp chốn giang hồ đều đang xôn xao thì vị chủ nhân mới của Kim Cô Lôu, đang nghêu ngao trên đường về cố hương tại phía Đông Triết Giang!

Lúc ấy đang ở vào tiết tháng ba, nên cỏ non xanh ngập chân trời, oanh ca ríu rít trên nhành liễu, ngọn núi Nhân Thang bóng cây xanh rờn, dòng nước Phi Vân Giang thao thao bất tuyệt. Những lá ấu màu đỏ không ngớt nhấp nhô trên mặt sóng xanh, lại càng làm cho phong cảnh cuối xuân càng thêm đẹp đẽ.

Tất cả những cảnh sắc ấy, tuy không xa lạ dưới mắt Gia Cát Ngọc, nhưng trong lòng chàng lại cảm thấy núi sông đã khác xưa.

Chàng đang ngồi trong một gian khách điếm nhỏ ở tại trấn Ngân Hòe, ngó mặt ra cửa sổ nhấp từng hớp rượu. Khi chàng nhớ đến tai biến đã xảy ra cho gia đình mình thuở xưa, thì không khỏi cau chặt đôi mày, buông ly xuống bàn không uống rượu nữa!

Người cha già tóc đã bạc phơ, hiện giờ lưu lạc nơi nào?

Tiền Long Bảo đầy nhà ngang dãy dọc, hiện có còn không?

Ôi! Có lẽ những lan can chạm trổ bằng gỗ quý báu này vẫn còn đó, nhưng màu sắc đã phai pha. Có lẽ những dãy hành lang uốn khúc, những bức tranh lồng lẩy trên tường, đều đã bị gió mưa xóa đi màu sắc huy hoàng thuở nào rồi?

Càng uống rượu vào thì nỗi buồn lại càng thấm thía, tâm trạng xao xuyến bàng hoàng. Giữa lúc ấy, bỗng chàng nghe thập thoáng có tiếng giày bước lộp cộp, rồi thấy có một cái bóng đen thoáng qua, tức thì trong gian phòng đã xuất hiện một lão già mặt mày đen đúa.

Lão già ấy râu bao quanh hàm vẫn còn đen mượt, đôi tròng mắt sáng như sao, mình mặc một chiếc áo dài xám quá gói. Trên chiếc áo ấy bụi vàng phủ một lớp thật dày. Dưới chân lão ta mang một đôi giày da bò cổ cao, bước nghe lóc cóc như xoáy vào tai mọi người!

Lão già bước vào chỉ có một mình, bèn tìm đến một góc phòng ngồi xuống, kê bện hầu sáng mang rượu thịt đến rồi ăn uống một mình rất ngon lành!

Gia Cát Ngọc nhìn thấy đôi mắt của lão già, có vẻ uy nghi đáng sợ. Sau khi lén nhìn hai lượt, thì chàng không khỏi hết sức kinh hãi!

Vì lão già này đã dùng tay trái cầm đũa, tay nâng ly. Nhưng cả bàn tay mặt của lão ta, chẳng còn một ngón nào cả, mà chỉ còn lại nửa bàn tay đỏ như lửa mà thôi!

Gia Cát Ngọc nghĩ thầm rằng:

“Người này dường như ta có nghe ân sư nói đến rồi. Thế tại sao nhất thời ta lại không thể nghĩ ra lão ta là ai?”.

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi, thì bỗng thấy lão già buông đũa để ly xuống bàn nghe một tiếng cộp, rồi cất tiếng khẽ gọi rằng:

– Này tiểu nhị, từ đây đến Tiềm Long Bảo còn bao xa nữa?

Gia Cát Ngọc nghe lão già hỏi đến nơi chôn nhau cắt rún của mình, thì không khỏi giật mình. Trong khi đó, tên hầu sáng gương tròn xoe đôi mắt, mặt lộ sắc kinh hoàng nói:

– Tiềm Long Bảo? Cụ ...cụ hỏi đến nó để làm gì?

Suốt trên đường đi, Gia Cát Ngọc đã nghe lời đồn đãi không ít về Tiềm Long Bảo, nên lúc ấy cũng muốn chen vào hỏi tỉ mỉ lại về quê cũ của mình hầu biết được tường tận nhưng nào ngờ lão già ấy dường như sốt ruột muốn đi đến đó nên hồi hả nói rằng:

– Già đây chỉ vì bấy lâu nay được nghe tên tuổi Tiềm Long Bảo nên mới muốn tìm đến đó để chiêm ngưỡng một lần, vậy người hãy nói cho ta biết không có chi hại cả!

Tên hầu sáng hạ giọng thật thấp lộ vẻ hết sức bí mật nói rằng:

– Đây là vì cụ không biết chứ ba năm trước đây Tiềm Long Bảo đã bị Hồ Tiên tác quái, khiến cả nhà của Gia Cát tiên sinh, gồm ba người đều bị hồ ly tinh bắt đi mất cả ...!

Lão già nghe qua liền hừ một tiếng, đôi mắt cũng bỗng sáng quắc, khiến tên hầu sáng vì quá sợ hãi, nên không dám nói tới nữa!

Lão già trông thấy vậy liền tươi cười nói:

– Thế sao nữa? Ngươi hãy tiếp tục nói hết đi!

Tên hầu sáng bèn nói tiếp rằng:

– Về sau cả một khu Tiềm Long Bảo rộng rãi như thế đều bị hồ ly tinh chiếm cứ trọn vẹn! Suốt năm suốt tháng không ai trông thấy có một bóng người! Có nhiều lúc giữa đêm khuya gà gáy, thì lại có tiếng quỷ khóc ma rên, tựa hồ ...

Gia Cát Ngọc nghe thế, thầm đoán trong lòng, đây có lẽ là những thủ đoạn của một số nhân vật giang hồ. Như vậy nếu chàng muốn tìm ra manh mối của mối thù nhà, thì chắc chắn phải dựa vào những tên ả núp giả làm ma quỷ này, mới có thể truy nguyên ra được!

Chàng nghĩ đến đó, thì trên nét mặt bất giác hiện đầy sát khí rồi cất giọng cười lạnh lùng ghê rợn!

Lão già nọ nghe qua tiếng cười của chàng, thì liền ngược mặt lên, đưa đôi mắt sáng quắc của lão nhìn thẳng vào mặt của chàng ra vẻ dò xét. Qua thái độ của lão, tựa hồ như lão có lòng nghi kỵ chi đối với người thư sinh yếu

đuổi trước mặt mình.

Song, cũng may là lúc ấy, tên hầu sáng đã lên tiếng nói rằng:

– Nếu nói ra thì có thể cụ càng thêm không tin, vì trong Tiềm Long Bảo chẳng những có hồ ly tinh tác quái, mà còn có cả ma quỷ lộng hành nữa! Như Luru lão nhị ở khít vách đây, đã từng chính mắt trông thấy một con quỷ đầu to, mình be bét máu tươi xuất hiện trong Tiềm Long Bảo, ngay khi trời mới vừa chạng vạng tối!

Lão già nghe qua mỉm cười nói:

– Tục ngữ có câu, người đàn ông tốt không đi gây sự với đàn bà. Cũng như người sống đi gây sự với ma quỷ. Vậy Tiềm Long Bảo hiện giờ đã bị hồ ly tinh và yêu quái chiếm giữ, thì già đây cũng chẳng đến đó làm gì. Nhưng nếu không đến đây thì thôi, nay đã đến đây rồi, thì ta phiền người hãy chỉ hộ đường để già đến đó đứng xa xa nhìn qua cho biết cũng được!

Tên hầu sáng cười nói:

– Cụ nói phải lắm! Vậy cụ đi ra khỏi trấn này năm dặm về phía Đông, trông thấy có một khu rừng rậm rạp dưới chân núi, thì chính nơi đó là Tiềm Long Bảo, cụ tuyệt đối chớ nên đi vào trong đó. Vì nghe đâu nửa tháng trước đây, có một vị gọi là Đại Phong thiền sư chi đó là người thuộc phái Thiếu Lâm, đã đi vào trong ấy và cho đến ngày nay biệt tích luôn, không biết sống chết thế nào.

Đại Phong thiền sư là một cao tăng của Thiếu Lâm tự, về nội ngoại và kinh công đều giỏi tuyệt, tên tuổi vang lừng trong giới giang hồ, thế mà còn bị hại ở trong Tiềm Long Bảo. Như vậy, cũng đủ thấy bọn người giả danh quỷ thần

ấy, chẳng phải là những kẻ tầm thường.

Bởi thế, lão già nghe qua, thì sắc mặt liền biến hẳn!

Gia Cát Ngọc tuy mới dẫn bước giang hồ chẳng bao lâu, nhưng về tên tuổi của Đại Phong thiên sư, đã có nghe sư phụ nói đến từ lâu, nên nghe qua việc ấy, thì chàng cũng thấy đây chẳng phải là một việc tầm thường!

Đêm đã khuya, từ Ngân Hòe Trấn có một bóng người lướt nhanh trên không như một mũi tên xẹt, hướng về Tiềm Long Bảo lao vút tới!

Bóng đen ấy bay đi chẳng bao lâu, thì tại nơi thị trấn đó, cũng có một chiếc bóng vàng, phi thân nhẹ nhàng lên không. Dưới ánh trăng sáng chiếc bóng ấy lướt đi như một đọt khói mỏng bám sát theo sau lưng chiếc bóng đen, bay vút về hướng Đông.

Trong khi bóng người đã tiến đến một địa điểm còn cách Tiềm Long Bảo không bao xa nữa thì bỗng nghe từ cánh rừng rậm ở phía trái có một tiếng ma rên khiến ai nghe đến cũng phải nổi da gà. Cứ mỗi khi tiếng ma rên ấy dừng lại, thì bất thần lại nghe có một tiếng gào thảm thiết, bi thương!

Bóng trắng lạnh lờ mờ, ánh sao thưa nhấp nháy, bóng trúc chập chờn sau cơn gió thổi, trông chẳng khác nào một bày yêu tinh đang nhảy múa, khiến cảnh vật chung quanh càng có vẻ rùng rợn hơn!

Hai bóng người vừa đến, bỗng đều dừng chân đứng cả lại!

Bóng người ở phía trước, hàm râu đen mượt đang phát phơ theo chiều gió, mặt lộ vẻ ngạc nhiên. Đây chính là lão già xuất hiện tại Ngân Hòe Trấn hồi chiều này.

Và bóng người bám sát theo lão ta, quả đúng là Gia Cát Ngọc!

Chàng tuy là người võ công cái thế, nhưng tuổi vẫn còn trẻ, nên vừa nghe qua tiếng ma rên ghê rợn kia, thì bất giác rùng mình rợn óc! Kịp khi chàng bình tĩnh suy nghĩ lại, thì lão già trước mặt đã bỏ đi mất tự bao giờ rồi!

Bởi thế chàng trầm suy nghĩ rằng:

“Hành tung của lão già này rất đáng nghi ngờ, rất có thể lão ta là ...

Vừa suy nghĩ, chàng vừa nhún mình lao thẳng đi nhắm cánh rừng rậm lướt tới như một cơn gió hốt!

Long Vân Cửu Chuyển thân pháp của chàng, quả nhiên nhanh nhẹn có một không hai trên đời. Người chàng vừa lao đi là đã lướt nhanh vun vút trong gió nhưng chẳng hề nghe một tiếng gió rít khẽ.

Trong khu rừng rậm ấy, đâu đâu cũng dày đặc cỏ dại và cây to, hơn nữa lại có vô số những mả mồ chôn hỗn loạn không hàng ngũ. Những con đom đóm bay lập lờ đó đây, chen lẫn với những bóng đèn ma xanh ngắt và chiếu ngời, xem lại càng âm u ghê rợn!

Dưới bóng trăng đêm u buồn, chàng trông thấy tại đây có một bóng người đang đứng sững, và dưới chân bóng người đó có ba xác chết đang nằm sóng sượt!

Nhìn qua cách ăn mặc của những xác chết đó, thì biết được họ đều là những nhân vật giang hồ. Trên trán của những xác chết đều có năm lỗ thủng tròn xếp theo hình một đóa hoa mai y hệt như nhau. Máu tươi đỏ ôi và mỡ óc

xám ngắt dính lầy nhầy trên khung mặt tái nhợt của các nạn nhân trông lại càng ghê rợn hơn nữa!

Gia Cát Ngọc là người có nhiều ý chí hào hiệp, nên trông thấy cái chết quá bi thương của số người nọ, thì sát khí liền tràn đầy sắc mặt. Tức thì, chàng vung chưởng lên, định sẽ đánh ra một luồng chưởng phong ác liệt để giết chết người đang đứng ấy đi ...

Nhưng, bỗng ngay lúc đó, chàng đã kịp nhận ra bóng người nọ chính là lão già mà chàng đã gặp tại Ngân Hòe Trấn. Bởi thế chàng thầm nghĩ rằng:

“Xem qua vết thương trên trán của những xác chết, thì thấy rõ ràng là một thứ chỉ lực vô cùng ác độc. Trong khi đó, năm ngón tay của lão già này đều mất cả thì làm thế nào ...”?

Chàng còn đang suy nghĩ, thì bỗng nghe từ trong cánh rừng rậm có tiếng cười khanh khách đầy ngạo nghễ vọng đến bên tai. Tiếng cười ấy nghe âm u và lạnh buốt như một ngọn gió bắc mùa đông!

Liền đó, chàng nghe lão già cất tiếng quát to rằng:

– Lão đây chẳng khi nào tin cái trò ma quái này đâu! Hãy xem chưởng đây!

Tức thì trong khi chưa kịp thấy thân hình của lão già di động, là người lão ta đã tràn tới bảy thước rồi. Đồng thời bàn tay bị đứt mất hết các ngón của lão, cũng khẽ vung lên đánh thẳng về phía địch, trong khi đôi chân của lão vẫn chưa đứng vững được trên đất!

Võ công của lão già này quả thực không phải tầm thường. Một luồng chưởng phong ác liệt liền rít gió ào ào cuốn thẳng về phía đôi phương!

Ngay lúc lão ta vung chưởng đánh ra, thì trong giữa cánh rừng lại có tiếng ma rên nổi lên nghe rùng rợn! Kế đó, một luồng gió lạnh buốt da thịt, cũng ồ ạt cuốn tới, mang theo cả một đám ánh lửa ma chớp chòn xanh ngắt, trông càng khủng khiếp!

Luồng chưởng phong của đôi bên vừa va chạm nhau, liền nổ lên một tiếng âm thật to, khiến những đóm lửa ma bị bắn tung đi khắp nơi, không ngớt nổ lộp bộp khiến nhánh lá từ trên đổ tuôn xuống đều phát hỏa. Giữa lúc khói đen dầy mù mịt, thì lại nghe có tiếng ma rên ghê rợn, rồi thấy một bóng đen chớp chòn bay thoát đi, chỉ trong chớp mắt thì không còn trông thấy đâu nữa!

Gia Cát Ngọc trông thấy ngọn lửa phát cháy, thì hồi hả quét ra liên tiếp ba chưởng, khiến một luồng chân lực vô cùng mạnh mẽ cuốn tới ồ ạt dập tắt hẳn những ngọn lửa mới vừa bốc cháy ấy đi. Nhưng chỉ trong chớp mắt, là cánh rừng đã im phăng phắc không còn trông thấy một bóng người nào ở đó nữa!

Nên biết lão già kia là một nhân vật rất có tên tuổi trong võ lâm nên luồng chưởng lực của lão vừa va chạm với luồng chưởng lực của đối phương, thì đã đoán biết nhân vật đang ẩn kín trong cánh rừng ấy võ công không kém hơn mình.

Bởi thế, lão ta không khỏi kinh hoàng, bất thần tràn tới để tấn công tiếp, hầu giành phần chủ động!

Nào ngờ đâu người ấy lại gian ngoan không lường, hẳn không đối kháng thẳng với lão già mà đã nhanh nhẹn lao người lướt đi, đồng thời không ngớt cất giọng lạnh lùng sâu hiểm cười cợt, có ý trêu tức cho lão già đuổi theo!

Bởi thế chẳng mấy chốc là kẻ chạy người đuổi, đã cùng tiến đến phía sau Tiềm Long Bảo ...

Lúc bấy giờ gió đang thổi mạnh, ánh trăng đang lờ mờ, tiếng côn trùng rên rĩ khắp nơi, đây đó đá tảng ngổn ngang đang nằm im lặng. Cảnh vật có vẻ như đang yên giấc ...

Lạ chưa? Có lý đâu trong đời này thực sự có ma quái và có hồ ly tinh hay sao?

Nếu chẳng thế, thì tại sao với một kinh nghiệm mấy mươi năm lăn lóc trong chốn giang hồ, lão già lại đuổi theo không kịp bóng người trước mặt?

Sau cơn ngỡ ngác, lão già bèn nhìn về phía gian lầu cao đang đứng sừng sững trong Tiềm Long Bảo thì trông thấy có hai đốm sáng xanh lục chiếu ngời từ từ di động giữa ngọn gió đêm!

Đây là chi thế?

Trong khi đó, ngọn gió đưa về những tiếng chân bước xào xạc nghe rất đơn điệu, nhưng cũng rất quái dị. Hai đốm lửa xanh lục chiếu ngời ấy đang nhanh nhẹn từ trên lầu cao bay nhẹ nhàng xuống đất.

Úy! Đây là người ... Ồ! Mà không, đây là đôi mắt của loài ma quái!

Dưới bóng trăng ảo não, tựa hồ như trông thấy được thân hình của con yêu tinh đó rất lùn, nhưng chiếc đầu của nó thì to lớn không thể tưởng tượng, tóc nó dài chấm đất, trông chẳng khác nào một bó rơm khô phủ kín cả lưng nó.

Thế rồi con tinh đầu to ấy cất giọng lạnh lùng cười lên nghe ăng ặc!

Giọng cười của nó nghe lạng buốt tới xương tủy. Hàm răng của nó trông trắng phếu và nhọn hoắc, thật chẳng khác nào những lưỡi đoản kiếm dựng ngược!

Thốt nhiên, con tinh ấy lắc đôi vai, rồi nhắm phía lão già lao vút tới như một luồng điện xẹt! Lão già vừa trông thấy thì xương sống không khỏi cảm thấy ớn lạnh, quay phắt người trở lại hướng đường cũ, bỏ chạy tuốt!

Nhưng, lão ta mới bỏ chạy thì bỗng trong lòng thấy tự xấu hổ, thảm mắng rằng:

“Vớ tiếng tăm của ta trong giới giang hồ, đâu lại chưa chi mà bỏ rút lui như thế này được? Chớ nói chi việc yêu ma hay hồ ly tinh, là những lời đồn đãi nhảm nhí, mà dù cho thực sự có thứ yêu tinh hung dữ như thế đi nữa, thì ta đây sao lại sợ nó?”.

Vì nghĩ thế nên lòng can đảm của lão ta bỗng dung sống mạnh. Lão ta cất tiếng cười lạnh lùng, rồi bất thần quay phắt người trở lại lắc vai nhắm hướng con tinh đang chạy tới, lướt nhanh trở về!

Sức tiến của đôi bên đều nhanh như một cơn gió, nên chỉ trong chớp mắt là đôi bên chỉ còn cách nhau trong vòng mười trượng mà thôi.

Con quỷ đầu to kia thấy thế liền dừng chân đứng ngay lại, cất tiếng ghê rợn cười dài, nói:

– Ta theo lệnh dạy của Đồng Bài Linh Chủ, ra đây dẫn Xích Diễm Tàn Chương Biên Chí Viễn người đến “Huyết Hải Địa Phủ” để xử trị!

Câu nói ấy tuy là tiếng người, nhưng khiến người nghe có cảm giác lạnh buốt đến tận xương tủy!

Lão già ấy quả đúng là Xích Diễm Tàn Chương Biên Chí Viễn. Trong bình sinh, lão ta kiêu căng nổi tiếng trong giới giang hồ, dù cho có đứng trước một rừng gươm đao, lão ta cũng không hề biết sợ bao giờ. Thế nhưng, trong khung cảnh và giờ phút này, lão ta không khỏi cảm thấy tim gan đều ớn lạnh, mọc óc khắp cả mình!

Con quỷ đầu to ấy nói vừa dứt lời, thì lại nhăn nhai cười ằng ặc, rồi bất thần quay người lại chạy bay đi trước, cốt để dẫn đường cho lão già.

Xích Diễm Tàn Chương Biên Chí Viễn Chẳng những là người võ công cao tuyệt, mà lại là người có rất nhiều kinh nghiệm trong giới giang hồ, nên lúc ấy lão ta trấn tĩnh tinh thần nhận xét kỹ đối phương, thì trông thấy con quỷ to đầu kia, tuy thân pháp nhanh nhẹn như một bóng ma, nhưng y phục không ngớt giữ mạnh trong gió kêu nghe rền rẹt chứng tỏ đây là một nhân vật võ lâm, chứ không còn chi nghi ngờ nữa!

Giữa canh khuya tiếng chim cú không ngớt cất tiếng kêu ảo não, những con chuột hoang cũng không ngớt xào xạc đó đây. Từ trong gian lâu đồ nát giữa Tiềm Long Bảo có những tia sáng màu xanh lục, từ trong chiếu rọi ra ngoài trông thực chẳng khác nào chôn u minh địa phủ!

Xích Diễm Tàn Chương Biên Chí Viễn chạy đến dưới chân gian lâu và đứng yên lại. Trong lòng lão ta bỗng tỏ ra do dự đắn đo!

Bởi thế, sự kinh hãi trong người lão ta đã biến thành cơn thịnh nộ. Lão ta liền lao người đuổi theo và không ngớt cười nhạt nói:

– Biên Chí Viễn đã lăn lóc trong chốn giang hồ gần bốn mươi năm qua, nhưng lần này là lần thứ nhất, mới được trông thấy một người giả dạng ma quái quỷ thần như người! Nay ông bạn kia, ông bạn không mong chi chạy thoát đi được nữa!

Lão ta đoán biết rằng, ngay lúc này trong Tiềm Long Bảo đang có không biết bao nhiêu cặp mắt nhìn chòng chọc vào mình. Nếu có điều chi sơ xuất, thì chẳng những lão ta sẽ không làm tròn được sự trông cậy của Gia Cát phu nhân, mà không biết chừng sẽ ...

Thế nhưng, nếu kiêng sợ mà rút lui thì cái tên Xích Diễm Tàn Chương chẳng hóa ra đồ võ từ nay hay sao?

Nghĩ thế nên lão già liền cất tiếng hừ lạnh lùng rồi trản người tới, lao vút về phía gian lầu sụp đổ kia!

Tòa lầu này tọa lạc tại sau một ngôi vườn trong Tiềm Long Bảo. Trước mặt gian lầu những ngọn dây leo hoang dại phủ kín một màu xanh um, để lộ một vài chỗ trống nên còn thấy rõ được những dây lan can màu son đã cũ kỹ. Góc phía trái của gian lầu, có một chiếc hồ nhỏ xây bằng đá, giờ đây đã phủ rêu xanh, nước hồ dơ bẩn, trông hết sức điêu tàn!

Bỗng nhiên, giữa khu rừng hoang dại, có một tiếng cú rúc lạnh lùng, làm cho người nghe dù bạo dạn đến đâu cũng phải rùng mình rợn óc!

Xích Diễm Tàn Chương không khỏi giật mình. Và ngay lúc ấy lão ta bỗng thấy có ánh lửa lóe lên, tức thì chỉ trong chớp mắt màu sáng xanh lục âm u trong gian lầu liền hóa thành một màu đỏ tía. Nhưng ánh sáng ấy lại càng có phần âm u hơn, ghê rợn hơn lúc nãy!

Biên Chí Viễn cười nhạt nói:

– Này ông bạn, cứ giả thần giả quỷ mãi không sợ kẻ khá khinh thường hay sao?

Vừa nói, thì đôi chưởng của lão ta cũng vừa đưa ngang mình rồi vọt mình phi thân lướt thẳng vào gian lâu đã đổ nát.

Liền đó, lão nghe bên tai có tiếng ào ào, rồi lại nghe có một giọng quái dị, nói to rằng:

– Khải bẩm Lệnh chủ, thuộc hạ đã bắt được Biên Chí Viễn về, vậy xin Lệnh chủ xử trị.

Xích Diễm Tàn Chưởng khi tiến vào ngôi lâu, thì đã đưa mắt nhìn qua khung cảnh chung quanh. Lão ta trông thấy cửa nẻo trên gian lâu ấy đều đã đổ vỡ, khắp nơi nhện giăng bụi phủ. Ngay chính giữa gian lâu có treo một tấm biển to, bên trên đề bốn chữ đại tự Huyết Hải Biệt Phủ.

Bên dưới tấm biển ấy có đặt một cái bàn hương án đã gãy mất đi một chân!

Bên sau chiếc bàn hương án đó, đang ngồi một người sắc mặt tái nhợt, hình dáng gầy đét. Hai bên phải và trái còn có hai người đứng hầu, ấy là con yêu đầu lớn mà lão ta vừa trông thấy và một lão tặc khác thân hình gầy cao như que củi!

Xích Diễm Tàn Chưởng nghe tiếng nói vừa rồi chính là tiếng nói của con qui to đầu to nọ. Bởi thế, lão ta liền giương tròn xoe đôi mắt cọp, cất tiếng to cười ngất.

Tiếng cười của lão ta, khiến ai nghe đến cũng muốn điếc cả đôi tai, rung chuyển cả những cánh cửa trong phòng, khiến chúng không ngớt kêu lạch cạch, đồng thời cát bụi từ trên cũng tuôn đổ xuống nghe ào ào!

Người có sắc mặt tái nhợt đang ngồi sau chiếc bàn hương án, bất thần đưa tay vỗ mạnh xuống mặt bàn, cất giọng the thé nói rằng:

– Xích Diễm Tàn Chương Biên Chí Viễn! Người xông càn vào Huyết Hải Biệt Phủ, rồi lại gào la trước thần điện. Vậy Đồng Bài Nhất Hiệu, hãy mau xét xem hấn đáng tội gì?

Tức thì, tên lão tặc gầy đét như que củi đứng ở bên trái liền nhanh nhẹn lật một quyển sách màu vàng đang ôm trong tay, làm bộ làm tịch dò xét một lúc lâu, mới cất giọng lạnh lùng đáp rằng:

– Xông càn vào Huyết Hải Biệt Phủ, thì tội đáng chặt đôi chân. Và, gào la trước thần điện, chiếu theo luật, thì phải cắt chiếc lưỡi!

Xích Diễm Tàn Chương Biên Chí Viễn hết sức kinh ngạc nói:

– Suốt mấy mươi năm qua, chưa hề có ai dám nói những lời lẽ ngông cuồng ấy trước mặt lão phu. Vậy để hôm nay ta xem bọn ma quái các người sẽ làm cách nào chặt đôi chân ta, cũng như làm cách nào cắt lưỡi ta cho biết?

Người đang ngồi sau chiếc hương án có sắc mặt tái nhợt nọ nghe qua lời nói của lão già, bèn khẽ hừ một tiếng rồi cất giọng âm u sâu hiểm quát rằng:

– Đồng Bài Nhị Hiệu, sao không hành hình còn đợi chi nữa?

Liên đó con yêu to đầu kia, bèn nhanh nhẹn tràn người tới vung chiếc tay đầy lông lá nhắm ngay lồng ngực Xích Diễm Tàn Chương chụp thẳng tới!

Quái nhân đầu to ấy, được gọi là Đồng Bài Nhị Hiệu là một trong những nhân vật bậc nhất Huyết Hải Biệt Phủ. Thế nhưng, hấn ta vung chương lên tấn công vào lão già một thế võ xem ra cũng chẳng phải tầm thường. Một luồng âm phong theo với chương lực của hấn rít vè vè trong gió, đi đôi với một luồng lửa xanh ngắt, chúng tỏ rất độc, cuốn thẳng về phía lão già như một con rồng lửa đang vọt tới.

Biên Chí Viễn thâm đoán trong lòng, có lẽ hấn ta là người mà lão vừa gặp trong khu rừng khi nãy. Bởi thế, lão ta không khỏi giật nảy mình, buột miệng kêu lên qua một giọng kinh hoàng rằng:

– Thanh Lân Ác Phán!

Cùng một lúc với tiếng kêu ấy, lão ta đã phản công liên tiếp ba thế võ, rồi đôi vai khẽ lắc là bay nhẹ nhàng lui ra ngoài gian lâu!

Quái nhân to đầu ấy quả đúng là Thanh Lân Ác Phán Chung Liêu, một nhân vật bấy lâu tên tuổi hung ác đã vang dội trong chốn giang hồ.

Thân hình của hấn chỉ khẽ di động, là đã lao theo sát Biên Chí Viễn, trợn to đôi mắt yêu quái lên cười ằng ặc nói:

– Thật không ngờ đôi mắt của lão già ngươi cũng khá lắm. Nhưng, Huyết Hải Biệt Phủ từ xưa đến nay, bất luận ai xâm nhập vào đây thì tất không thể đi trở ra được. Vậy hôm nay, ông hãy nên nghe theo số mạng cho rồi!

Đôi chương của hấn, đã cùng một lúc với sức lao vút tới của cả thân hình

hắn công thẳng về phía lão già. Chỉ trong chớp mắt là hắn ta đã tấn công dồn dập năm thế võ, luồng âm phong đi đôi với ánh lửa lân tinh cuốn một cách ồ ạt, ai trông thấy cũng phải kinh sợ!

Xích Diễm Tàn Chuông liền lách mình tránh ngang, rồi sử dụng ngay sáu mươi bốn đường tuyệt học trong Xích Diễm Tàn Chuông mà bấy lâu nay lão ta đã nổi tiếng trong giang hồ. Thế võ nào cũng đánh ra với một thủ pháp chắc chắn và ác liệt, uy lực không ai nhìn đến mà chẳng kinh hồn!

Thế là ở dưới ánh trăng khuya lơ mờ và ở giữa bãi cỏ hoang dại trong Tiềm Long Bảo, chỉ còn trông thấy hai bóng người kẻ vọt lên, người rơi xuống không ngớt xao động, và tà áo giũ trong gió nghe rền rẹt. Chỉ trong chớp mắt là đôi bên đã đánh với nhau ngoài hai mươi thế võ!

Thanh Lân Ác Phán Chung Liêu, từ trước đến nay có mười sáu thế Thanh Lân Chuông vô cùng ác độc kỳ diệu chưa hề bị bại dưới tay ai, ngoại trừ trước đây mười năm bị thua dưới chưởng lực của Công Tôn Xử trong Thần Châu Bá một lần duy nhất mà thôi. Giờ đây, hắn ta đã đánh nhau với lão già ngoài hai mươi thế võ, mà vẫn không giành được ưu thế, nên vừa tức giận vừa vô cùng kinh ngạc!

Nhưng, Xích Diễm Tàn Chuông Biên Chí Viễn trông thấy một tay tài nghệ đứng vào bậc nhì trong Huyết Hải Biệt Phủ, mà lại đánh ngang nhau với mình thì trong lòng không khỏi thâm kinh hãi, nghĩ rằng:

“Thảo nào Đại Phong Thiên Sư đã bị mất tích tại đây”.

Nếu ta không thể đánh lui tên gian tặc này trong vòng mười thế võ nữa, thì e rằng đêm nay muốn bảo tồn tánh mạng để rút lui ra khỏi nơi này cũng sẽ khó khăn như đi lên trời vậy!”.

Nghĩ thế nên lão ta liền vội vàng tập trung tinh thần, vận dụng chân lực trong toàn thân, rồi bắt thân quát lên một tiếng to, dùng hết sức trong người công ra liên tiếp bảy chương, ồ ạt chẳng thua sóng biển thét gào. Tiếp đó, lão ta lại vươn đôi vai, định sẽ ...

Lão ta vốn có ý thừa kế tấn công ồ ạt đó, nhảy lùi ra sau để rút lui ra khỏi Tiềm Long Bảo luôn. Nhưng, nào ngờ đôi chân của lão ta vừa mới di động, thì lão già gầy đét như que củi được gọi là Đồng Bài Nhất Hiệu kia, đã nhanh nhẹn tràn tới, cách trước mặt lão chỉ trong vòng ba thước. Tên lão tặc ấy vung tay lên không nghe một tiếng động, nhanh như chớp, nhắm điễm thẳng vào phía dưới nách của Biên Chí Viễn.

Hành động của tên lão tặc đó, quả lạ lùng như một ngọn gió hốt, chứng tỏ hẳn là người võ thuật khinh công rất cao tuyệt.

Nhất là hẳn có thể sử dụng một lượt cả bàn tay lẫn khuỷu tay qua những thế võ kỳ diệu và ác liệt làm cho đối phương không tài nào đề phòng sự tấn công của hẳn ta được!

Xích Diễm Tàn Chương Biên Chí Viễn thấy mọi việc xảy ra quá bất ngờ, nên muốn phá vỡ được thế công của đối phương cũng không còn đủ thời giờ nữa. Do đó, lão ta liền liều mạng xoay nửa thân người phía trên, rồi vung cánh tay mặt, dùng thế Trừu Dao Đoạn Lưu nhắm thẳng vào bắp tay của đối phương chém mạnh xuống!

Tuy đây là một thế đánh sẽ đưa đến cả đôi bên bị thương nhưng nếu đối phương sẵn sàng hy sinh một cánh tay, thì cả cái mạng già của Biên Chí Viễn cũng sẽ bị mất ngay sau đó! Chính vì vậy, nếu căn cứ vào thế võ mà xét sự hơn thiệt thì Xích Diễm Tàn Chương đánh thế, vẫn kém hơn kẻ địch một

bạc!

Nào ngờ mọi việc xảy ra trong thực tế, lại hoàn toàn khác hẳn. Trước thế đánh liều của Biên Chí Viễn, tên lão tặc gầy đét như que củi kia, mặc dù võ công quả thực độc đáo, nhưng hẳn ta liền cất giọng âm u lạnh lùng khẽ cười, rồi bất thần xoay thế chưởng thành một thế quét ra.

Qua thế quét ấy, đã hất bắn được cánh tay mặt vừa công tới của Biên Chí Viễn ra xa ba tấc!

Các tay võ nghệ cao cường trong khi đánh nhau thường rất chú ý đến sự hơn kém nhau trong đường tơ kẽ tóc. Có nhiều lúc đôi bên chỉ hơn kém một ly một hào, mà cũng có thể quyết định cho việc chết sống.

Biên Chí Viễn vì đánh sai một thế võ, nên chưa kịp buột miệng kêu lên hai tiếng “Nguy mất!” thì đối phương vẫn giữ nguyên thế chỉ vừa rồi, tiếp tục nhắm công đến năm huyết đạo phía dưới nách của lão ta. Bởi thế, Biên Chí Viễn không khỏi kinh hoàng thất sắc, buồn bã than thầm rằng:

“Thật không ngờ Xích Diễm Tàn Chưởng ta đêm nay lại chịu mất mạng trong Tiềm Long Bảo một cách oan ức như vậy. Ôi! Việc sống chết ta nào đáng sợ, nhưng nếu giờ đây ta bị chết đi, thì chẳng hóa ra Gia Cát phu nhân phải chịu trông chờ đến mòn con mắt hay sao!”.

Trong khi lão ta thầm suy nghĩ như vậy thì bỗng cảm thấy sát bên cạnh có một luồng gió nhẹ thổi qua, tức thì một tiếng kêu kinh hồn vang lên và gã Đồng Bài Nhất Hiệu có thân hình gầy đét ấy, đã bất thần thối lui ra sau ba bước dài!

Trên nền trời cao, ánh sao thưa vẫn không ngớt nhấp nháy, vàng trắng bạc

vẫn không ngớt chiếu rọi ánh sáng khắp nơi, cũng như cả trang trại hoang vu này, vẫn im lặng phăng phắc, chẳng hề trông thấy có một sự thay đổi gì. Nhưng, sát bên cạnh người của Biên Chí Viễn, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một người thiếu niên mặc áo vàng, diện mục xinh đẹp như ngọc, đứng sững trước ngọn gió lộng của đêm khuya!

Người thiếu niên ấy có đôi mày như lưỡi kiếm, đôi mắt sáng như sao, chẳng phải chính là chàng bạch diện thư sinh mà lão ta đã gặp mặt tại Ngân Hòe trấn hồi chiều này hay sao?

Chàng ta đến đây để làm gì? Tại sao Đồng Bài Nhất Hiệu vừa đánh ra một thế võ ô ạt và nhanh nhẹn như một luồng gió hốt mà lại bất thần thối lui? Có lý nào hẳn đã bị người thiếu niên này đẩy lui hay sao?

Nhưng chàng thiếu niên này rõ ràng là co người có hình dáng nho sinh, vậy chả lẽ cậu ta lại biết võ công? Nếu quả cậu ta là một người biết võ, thì tại sao với đôi mắt lão luyện như ta, chẳng hề nhìn thấy một điểm nào khả nghi cả?

Xích Diễm Tàn Chương đã lăn lóc giang hồ mấy mươi năm qua nhưng ngay lúc này, bỗng đâm ra mắt sáng suốt, không hề nghĩ tới việc chàng thiếu niên kia, đã tiến sát đến bên lưng lão mà lão không hề hay biết chi cả, thì thử hỏi chàng ta đâu phải là một con người tầm thường?

Xích Diễm Tàn Chương sững sốt trước sự xuất hiện của chàng thiếu niên đến mức ấy, thì thử hỏi ba gã giả quý giả thân kia, làm thế nào không sững sốt được?

Bởi thế tên nào tên nấy đèn gương tròn xoe đôi mắt, kinh hoàng ngơ ngác, đứng trơ như khúc gỗ!

Luồng gió đêm thổi tạt vào mặt, khiến ai cũng có cảm giác lạnh lùng.

Dưới bóng trăng lơ mờ, người có sắc mặt tái nhợt được gọi là Đồng Bài Lệnh Chủ kia, cuối cùng cất giọng lạnh lùng phì cười, nói:

– Tiểu bối kia, người là môn hạ của ai? Xông càn vào Huyết Hải Biệt Phủ như thế này, là người có ý tìm cái chết hay sao?

Chàng thiếu niên áo vàng liền nhướng cao đôi mày lưỡi kiếm, gằn giọng nói:

– Những tên gian tặc ngu si kia, cậu đây là môn hạ của ai, nào phải là việc các người cần hỏi? Các người chiếm cứ Tiềm Long Bảo, rồi giả quỷ giả thần để tác oai tác phúc như thế này, là có ý gì? Tại sao không kêu cả bọn các người ra đây một thể!

– Thằng bé to gan kia, người đã xông càn vào Huyết Hải Biệt Phủ mà dám ăn nói ngang tàn. Trong vòng mười thế võ, mà nếu ta không bắt buộc người phải nói rõ là môn hạ của ai được, thì ta không còn xứng đáng là kẻ nắm giữ Đồng Bài Huyết Lệnh nữa!

Vừa nói, hắn ta cũng vừa nhún mình nhảy nhẹ nhàng lên, rồi nhanh nhẹn vung cao đôi chưởng, chớp nhoáng công ra liên tiếp ba thế võ!

Chàng thiếu niên áo vàng trông thấy thế bèn cất tiếng cười nhạt rồi lắc vai tràn tới, xoay tròn thân người, vung cả đôi chưởng lên phản công tới tập hai thế võ.

Hai thế võ ấy của chàng vừa đánh ra, cũng chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi!

Dưới ánh trăng khuya, hai bóng người khi sáp lại gần, khi dang ra xa, đánh nhau vô cùng quyết liệt!

Đồng Bài Lệnh Chủ bỗng cất tiếng cười ghê rợn, chẳng khác nào tiếng chim ục kêu giữa đêm khuya, nói rằng:

– Khá khen cho thằng bé kia! Hai thế Hồ Tiêu Vân Sơn và Sư Khủng Thiên Đình của người cũng hết sức tinh tuyệt, nhưng vẫn không thấm vào đâu đối với bản lệnh chủ cả! Chớ nói chi là người, mà dù cho Vạn Thú Thần Quân Bành Cửu Lân có đích thân đến đây đi nữa, thì đêm nay con quỷ già ấy cũng không mong chi toàn thân mà rút lui cho được đâu!

Chàng thiếu niên áo vàng cất tiếng cười nhạt, nói:

– Bọn giặc ngu xuẩn kia, người hãy xem hai thế võ này đã!

Tiếng nói vừa dứt thì chàng cũng đã vung chưởng ra. Bước chân của chàng nhẹ nhàng như nước chảy, năm ngón tay rít gió vèo vèo. Ngón chính giữa giương đứng lên trời, ngón tay cái chĩa thẳng xuống đất, còn ba ngón kia thì hơi co vào, trông như thực mà vẫn là hư, ngậm chứa không biết bao nhiêu sự diễn biến kỳ diệu ...

Giữa cảnh đêm khuya tịch mịch, bỗng có một tiếng kinh hoàng kêu to lên rằng:

– Thiên Ma Chi!

Theo liền với tiếng kêu kinh hoàng đó, tất cả số người hiện diện không ai bảo ai, nhất loạt thối lui sau mấy bước dài!

Chàng thiếu niên áo vàng, đưa đôi mắt sáng ngời quét qua đôi phương một lượt, đôi mắt của chàng trông chẳng khác nào hai vì sao trên trời cao, sáng ngời và lạnh buốt, khiến ai nhìn đến cũng phải kiêng sợ.

Chàng thiếu niên ấy đưa chân bước tới từng bước một, cất giọng lạnh lùng nói:

– Mấy tên gian tặc ngu xuẩn kia, các người kể ra đôi mắt cũng còn khá sáng suốt. Chỉ cần trong đêm nay, bọn các người bằng lòng kể rõ lại cho ta nghe đầu đuôi việc chiếm cứ khu Tiềm Long Bảo này, thì cậu đây sẽ hé mở một góc lưới cho các người được tồn sinh, bằng trái lại thì dưới Thiên Ma Chỉ ...

Nói đến đây, bất giác chàng cất tiếng hừ lạnh lùng. Tiếng hừ ấy đã làm cho bọn tặc tử hiện diện phải giật bắn người, kinh hoàng thất sắc!

Tên tặc tử gầy đét nọ đứng trơ người ra một lúc thật lâu rồi bất ngờ dồn chân lực vào đôi chưởng, từ từ đưa cao lên cất tiếng cười khanh khách đầy lạnh lùng, nói:

– Thật chẳng ngờ các hạ là người kế nghiệp của Bát Chỉ Phi Ma! Nhưng, việc bôn bang thành lập phân đàn ở đây, thật ra hoàn toàn không dính dấp chi đến phái Thiên Ma của các hạ cả. Vậy, đêm nay bản Lệnh Chủ đặc biệt nể tình, tốt nhất là các hạ nên sớm ...!

Câu nói chưa dứt, thì chàng thiếu niên bỗng quát to rằng:

– Khá khen cho lời nói ngông cuồng của ngươi! Rõ ràng bọn các người là một bọn ngu xuẩn và không có mắt. Các người chỉ biết có một mà không biết đến hai.

Các người nên biết Gia Cát Ngọc ta, chính là chủ nhân khu trại này!

Xích Diễm Tàn Chương Biên Chí Viễn nghe thế, bỗng kinh hoàng buột miệng kêu lên rằng:

– Gia Cát thiếu hiệp! Thật chẳng ngờ cậu còn sống trên dương trần này, lệnh đường đại nhân ...!

Gia Cát Ngọc nghe thế, thì không khỏi giật bắn người, hồi hải lên tiếng hỏi rằng:

– Thưa lão tiên bối, gia mẫu như thế nào?

Xích Diễm Tàn Chương vội vàng nói:

– Lệnh đường ... Nay thiếu hiệp hãy cẩn thận! Đây chính là Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo đó.

Thì ra, tên tặc tử có thân hình gầy đét kia, đã thừa lúc Gia Cát Ngọc đang lo nói chuyện, thì xuất kỳ bất ý, vung nhanh hai cánh tay lên, nhắm thẳng về phía chàng chụp vút tới!

Mười ngón tay của hắn lúc ấy trông tái nhợt, chỉ còn một lớp da khô bọc lấy xương trắng mà thôi. Trong khi bay tới, những ngón tay ấy đã gây ra một luồng âm phong lạnh buốt đến tận xương tủy nhắm ngay quả tim Gia Cát Ngọc cuốn thẳng tới!

Gia Cát Ngọc vừa nghe năm tiếng Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo thì không khỏi giật mình, nhanh nhẹn vung cả hai cánh tay lên vận dụng bảy phần mười chân lực, định sẽ dùng Cửu Cửu Huyền Công đánh ra ...

Nhưng bỗng nhiên, sau một ngọn gió nhẹ thoảng qua, tức thì một cái bóng trắng bất thần từ bên ngoài bức tường phi thân bay thoát đến, nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như một chiếc lá vàng rơi!

Khi chiếc bóng trắng ấy vừa đứng yên trên đất, thì mọi người đều trông thấy rõ đây là một cô gái vô cùng xinh đẹp, nét mặt lạnh lùng như băng giá.

Nàng khẽ cau đôi mày liễu lại rồi cất giọng âm u quát rằng:

– Hãy ngưng tay đã!

Nói ra thì thật là lạ, vì tên tặc tử gầy đét kia đang tỏ ra hết sức hung hăng thế nhưng khi vừa nghe tiếng quát của cô gái, thì hắn đã nhẹ nhàng nhảy lui ra sau, rồi cúi người nói:

– Cô nương đã giá lâm, vậy có lẽ nào ...?

Người thiếu nữ kia liền đưa cánh tay nõn nà khoát qua một lượt, ném thẳng về phía trước một vuông lụa trắng.

Gã tặc tử gầy đét nọ liền thò tay ra chụp lấy, vội banh ra dưới bóng trắng sáng, xem qua một lượt tức thì mặt lộ sắc kinh ngạc nói:

– Cô nương, có lý đâu Lục Ngọc Di Đà ...!

Cô gái liền nhướn cao đôi mày hừ một tiếng lạnh lùng. Tức thì tên tặc đảng gầy đét ấy liền ngưng ngang câu nói lại rồi giương cổ hú dài. Kế đó hắn chấp tay hướng về cô gái xá một xá thật sâu rồi dẫn theo ngoài mười bóng người, vượt qua khỏi bức tường, lướt đi như những lông gió hốt!

Gia Cát Ngọc trông thấy thế thì trong lòng không ngớt phán đoán nghĩ ngợi ...

Tên tặc tử kia rõ ràng là một cao thủ bậc nhất trong giới giang hồ, thế tại sao lại bị cô gái trẻ tuổi điều khiển như vậy? Bọn tặc đảng thần bí khó lường này lại chiếm cứ lấy trang trại của mình? Việc này có liên can chi đến tai nạn trước đây của gia đình mình không? Mẫu thân ta hiện sống chết thế nào? Cha già của ta hiện giờ lưu lạc ở đâu?

Hơn nữa, pho tượng Lục Ngọc Di Đà bé nhỏ này lại có công dụng chi, mà khiến số nhân vật giang hồ này lại chú trọng đến như thế?

Nhưng được rồi, bắt giặc thì phải bắt tên đầu sỏ. Vậy ta hãy chế ngự cô gái này trước thì còn sợ chi không tìm ra được mọi điều bí mật trên?

Suy nghĩ đến đây nên chàng liền đưa mắt nhìn thẳng vào cô gái, định sẽ ...

Nào ngờ đâu cô gái đã lên tiếng trước nói:

– Hiện giờ Huyết Hải Biệt Phủ đều ra đi sạch cả, vậy xin phiền nhị vị hãy ở lại trông nom giúp cho ba ngày, đến khi mọi việc đã xong thì cô nương sẽ cảm tạ trọng hậu!

Nói dứt lời, cô ta bèn vung cánh tay mặt lên, tức thì dưới bóng trăng đêm thấy một vùng khói ngũ sắc cuốn thẳng về phía hai người!

Gia Cát Ngọc vừa mới kịp nhận ra thì một mùi tanh kỳ lạ đã bay thoang thoảng vào mũi chàng rồi ...

Tức thì chàng cảm thấy cả người như muốn ngất lịm đi. Nhưng ngay lúc ấy bỗng chàng lại thấy có luồng hơi mát dịu từ trong bụng dâng lên, khiến chàng có cảm giác mát mẻ cả người, nên chỉ trong chớp mắt thì tâm thần tỉnh táo trở lại như cũ!

Cô gái áo trắng ấy đưa đôi mắt chiếu ngời những tia sáng rất lạ lùng nhìn thẳng vào hai người chòng chọc, cất giọng lạnh lùng gần từng tiếng một nói:

– Huyết Hải Biệt Phủ là nơi có thể vô mà không thể ra, vậy các ngươi hãy ngoan ngoãn làm tròn trách nhiệm ...

Gia Cát Ngọc không chờ cho cô ta nói hết, giận dữ quát rằng:

– Con tiện tỳ chỉ biết nói bá láp kia! Ai đã xúi bảo ngươi đến chiếm Tiềm Long Bảo của ta như vậy? Trong đêm nay nếu các ngươi không chịu nói rõ ...

Cô gái tựa hồ có vẻ giật mình. Buột miệng kêu lên rằng:

– Ủa! Ngươi là ...?

Nói đến đây thì cô ta khẽ hừ một tiếng rồi lại quay qua Xích Diễm Tàn Chương gần giọng hỏi rằng:

– Lão quỷ kia, tên tiểu tặc này có mối thù với ngươi, thế tại sao ngươi không xuống tay đi?

Gia Cát Ngọc cười nhạt nói:

– Con tiện tỳ yêu quái kia, có lý đâu với những lời nói ly gián của ngươi, thì

có thể ...?

Nào ngờ câu nói của chàng chưa dứt thì Xích Diễm Tàn Chương bỗng ngo ngác nói rằng:

– Đúng thế! Giữa ta và hắn có một mối thâm thù.

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh ngạc, vội nói:

– Thưa lão tiên bói, ông chớ tin theo lời nói bừa bãi của con tiện tỳ yêu ma!

Tại hạ ...

Đôi mắt của ô gái nọ chiếu ngời ánh sáng lạnh buốt, nhìn chòng chọc vào mặt Xích Diễm Tàn Chương lạnh lùng nói tiếp:

– Giữa hắn và ngươi đã có mối thù sâu như biển thế tại sao ngươi chưa chịu xuống tay?

Xích Diễm Tàn Chương nghe thế, thì đôi mắt chiếu ngời lửa căm hờn, bất thần cất tiếng quát to, rồi vung cả đôi chương lên nhắm thẳng vào Gia Cát Ngọc bổ thẳng tới!

Gia Cát Ngọc cảm thấy hết sức kinh dị, nhanh nhẹn lách người tránh ngang về phía trái ba bước là đã tránh khỏi sự tấn công của đôi phương một cách dễ dàng.

Nhưng khi chàng vừa ngửa mặt nhìn lên, thì đã trông thấy cô gái áo trắng kia đang ưỡn ẹo bước thẳng về phía một tòa lầu đầy bóng tối ở phía trái.

Bởi thế chàng hết sức cuống quýt, buột miệng hú lên một tiếng dài rồi vọt thẳng lên không ba trượng, vung một cánh tay lên bơi mạnh ra giữa khoảng không sử dụng ngay thân pháp Vân Long Cứu Chuyển có một không hai trên đời, lướt thẳng tới cạnh phía trái tòa lâu nhanh như một luồng điện xẹt!

Thế mà chỉ trong cái chớp mắt đó, cô gái có sắc mặt lạnh lùng kia đã biến đi mất hút. Bên dưới gian lâu chỉ còn trơ lại ba cỗ quan tài sắp thành hàng ngang, bụi phủ kín mít, không khí nặng nề ngột ngạt!

Gia Cát Ngọc cảm thấy hết sức kinh ngạc, nhanh nhẹn thối lui ra sau hai bước.

Trong giây phút đó, chàng bỗng cảm thấy một sự u buồn từ trước đến nay chưa từng có ...!

Bên ngoài khung cửa rọi vào một tia sáng lò mờ của ánh trăng, nên chàng trông thấy được trước đầu cỗ quan tài đặt ngay chính giữa có viết một dòng chữ, mà chàng vừa nhìn qua đã phải kinh tâm táng đờm. Dòng chữ ấy rõ ràng là:

“Bát Đầu Thư Sinh Chi Linh Cứu”!

Có lý đâu một nhân vật được ai nấy tôn là một bậc kỳ tài trong thiên hạ như Bát Đầu Thư Sinh, thật sự đã lìa bỏ cõi đời một cách âm thầm như thế này hay sao?

Đêm tối mờ mịt, chung quanh im phăng phắc, hơn nữa giữa một trang trại hoang vắng này, thì nào có ai còn biết được sự thật về việc ấy ra sao?

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 7

QUÁI KHÁCH TRONG ĐỘNG CỔ

Gió đêm thổi rì rào!

Côn trùng kêu rả rích.

Vàng trăng đã lặn về Tây, khiến ánh sáng nhợt nhạt mờ tỏ, chiếu rọi lên ba cỗ quan tài, trông lại càng rùng rợn khủng khiếp hơn.

Gia Cát Ngọc đứng trợ người hoài niệm đến những việc đã qua trong lòng vô cùng đau xót!

Sau ba năm xa cách, chàng thật không ngờ quê nhà ấm áp xưa kia, đã trở thành sào huyệt của một lũ người gian ác. Người cha già tóc đã điểm sương, nay đã hóa ra người thiên cổ, vậy thử hỏi có ai trông thấy mà không đau đớn lòng?

Ôi! Trước kia trong Tiềm Long Bảo, kẻ ăn người ở không biết bao nhiêu.

Nhưng, không rõ hai người đã tuần tiết theo với chủ nhân, nằm vĩnh viễn bên cạnh người cha già mình đây, là ai thế?

Chàng sốt ruột muốn tìm hiểu được câu giải đáp, nên nhanh nhẹn nhún người nhảy nhẹ nhàng đến trước cỗ quan tài ở phía mặt.

Chàng trông thấy trên cỗ quan tài ấy, bụi đã phủ cao gần một tấc, nhưng một dòng chữ đỏ ở phía trước, vẫn còn trông thấy được rõ ràng. Thì ra đây chính là nơi yên nghỉ nghìn thu của người từ mẫu của chàng!

Chàng còn nhớ ba năm trước đây, đã cùng từ mẫu bốn ba chạy nạn. Dưới ánh mặt trời như thiêu đốt, môi bỏng lưỡi khô, hết sức thảm khổ ...

Nhưng, từ mẫu rõ ràng đã bị giết chết giữa bãi sa mạc mênh mông, thế tại sao thân xác lại quàng tại quê nhà đây được?

Vậy có lý nào, trước khi từ mẫu chàng lâm nguy, thì đã bị hai tên tặc tử nọ bắt trở về đây hay sao?

Trong khi đó bầy kên kên xúm nhau mổ thịt trên bộ xương kia lại là ai thế?

Ồ! Mà cần phải đến xem cỗ quan tài ở phía trái coi là ai trước đã?

Nghĩ thế, nên chàng liền nhanh nhẹn nhún mình nhảy về phía trái bảy thước, cúi đầu nhìn xuống ...

– Úy!

Gia Cát Ngọc vừa nhìn rõ dòng chữ phía trước cỗ áo quan, thì không làm sao giữ được sự trầm tĩnh nữa, nên đã kinh hoàng buột miệng kêu lên thành tiếng!

Thì ra, trên cỗ quan tài lại có một dòng chữ:

“Bát Đầu Thụ Sinh ái tử chi Linh cửu”.

Việc này, nếu là kẻ khác nhìn đến, lẽ tất nhiên sẽ không có điều chi nghi ngờ nữa. Nhưng. nếu bảo nắm xương khô trong cổ quan tài này, chính là người đang đứng tro tro đây, thì chẳng phải hóa ra khô hài lắm hay sao?

Gia Cát Ngọc cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, rồi xòe thẳng đứng bàn tay lên, nhắm ngay cổ quan tài ...

Nhưng, luồng chưởng phong của chàng chưa kịp giáng xuống, thì bỗng lại có một ý nghĩ lóe lên trong đầu óc chàng. Xem ra trong cổ quan tài này, chắc chắn là không có xác chết, nhưng chẳng rõ bọn tặc đảng có lý đầu chúng lại có kế độc chi trong cái trò này hay sao?

Hừ, Gia Cát Ngọc ta, đối với một việc nhỏ nhít như thế này, cũng tỏ ra e dè kiêng sợ, thì còn nói chi đến việc trả mối thù nhà sâu tợ biển và thanh toán mối hận của âm sư cao tợ núi cho được.

Tức thì chàng lại đưa thẳng đứng chưởng trái lên ngang ngực, trong khi chưởng mặt quét thẳng ra như búa bổ, sau tiếng âm thật to nấp chiếc quan tài dày hàng tám tấc, đã bị luồng chưởng phong của chàng quét bay xuống đất.

Trong khi ấy, cát bụi cũng tung bay mù mịt, khiến cả gian nhà bỗng tối sầm lại!

Nhưng, bỗng liền đó chàng nghe có tiếng kèn kẹt, tức thì có một bộ xương khô trong cổ quan tài đứng phất lên, vung cao hai chưởng và giương thẳng mười ngón tay trắng phều, nhọn hoắc ra nhắm chụp thẳng về phía Gia Cát Ngọc!

Gia Cát Ngọc tuy là người võ công cao tuyệt, nhưng nhìn qua cảnh tượng ấy

cũng không khỏi khiếp sợ đến toát mồ hôi lạnh khắp cả người!

Tuy nhiên, dù sao chàng vẫn là người có thiên bẩm đặc biệt, sự trầm tĩnh không phải người tầm thường có thể so sánh được. Bởi thế, giữa lúc còn đang kinh hoàng thì nửa thân trên của chàng đã kịp thời xoay nửa vòng, rồi vung một cánh tay lên, nhanh nhẹn quét ngang co lưng của bộ xương khô ấy một chưởng thật mạnh mẽ!

Nào ngờ đâu bộ xương khô trước mặt chàng như có linh tính, trông thấy thế thì liền nhanh nhẹn vọt ra khỏi cỗ quan tài, nên chẳng những tránh được chưởng lực của chàng, mà đồng thời còn giương cả mười ngón tay lên, bắt từ trên không xấn mạnh xuống một lần thứ hai nữa!

Gia Cát Ngọc vừa công ra một thế võ, thì tâm thần đã bình tĩnh trở lại. nên giữa lúc bộ xương khô này bắt từ trên không công thẳng trở xuống, thì chàng đã kịp thời lách mình tránh ngang, rồi vận dụng đến bảy phần mười chân lực trong người, vung chưởng phản công trả lại!

Nhờ trước đây chàng may mắn ăn được trái Kim Tuyên Huyết Lan nên nội lực dồi dào, không khác chi một người bỏ công khổ luyện mấy mươi năm. Do đó chưởng lực của chàng vừa xô ra, tức thì đã gây nên một luồng kinh phong ồ ạt, chẳng kém chi ngọn thủy triều ở sông Tiền Đường ... Sau một tiếng nổ âm thật to, tức thì nghe tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt, vì bộ xương khô ấy, đã bị chưởng lực của chàng đánh tan ra thành hàng trăm mảnh vụn, rải trắng cả mặt đất!

Thì ra, bộ xương khô ấy được điều khiển bởi một chiếc máy bí mật.

Dù cho nó chỉ có thể công ra được ba thế võ mà thôi, nhưng nếu vì khiếp sợ, thì thật cũng rất khó đối phó chứ chẳng phải chơi!

Nhưng không ngờ nó lại gặp Gia Cát Ngọc, một bậc kỳ tài xuất chúng, nên chỉ mới đánh ra được hai thế võ, là đã bị chàng đánh tan nát thành từng mảnh vụn rồi!

Gia Cát Ngọc lúc ấy dường như đã quên mất cô gái áo trắng kia nên quay phắt người lại, tràn thẳng tới trước quan tài phía phải, giương hai ngón tay ra như một lưỡi giáo, thò tới cạy mạnh nắp áo quan, và nhanh nhẹn nhảy lui ra sau hai bước để tránh ...

Nào ngờ lần này thì không có sự động tịnh chi cả. Dưới ánh trăng tàn chàng chỉ ngửi thấy mùi hôi thối tựa hồ như thật sự có xác chết trong cỗ quan tài ấy!

Tại sao lại có chuyện lạ như thế? Có lý đâu ...?

Trong lòng chàng bỗng thấy vô cùng căng thẳng. Một luồng hơi lạnh cũng từ chót xương sống lần lần tràn lên!

Nhưng, chớ nói chi là một xác chết, mà dù cho trước mặt chàng là một con yêu quái, chàng cũng không thể vì đó mà rút lui được!

Bởi thế, chàng liền tràn ngay người tới, định sẽ xem kỹ bên trong cỗ quan tài ấy là vật gì.

Bỗng nhiên, ngay lúc đó chàng bất thần nghe có tiếng khè khè rất khẽ, rồi lại trông thấy có bốn đốm lửa xanh lè, chẳng khác nào bốn cái đèn ma, từ trong cỗ quan tài chậm rãi nhô lên!

Chẳng bao lâu, bốn đốm lửa xanh ấy đã bay bổng lên cao độ ba thước ...

Thế rồi, chúng lại tẻ ra hai bên tả hữu. Và, bất thần bốn đốm lửa xanh ấy bỗng nhập trở lại thành một cục, vọt thẳng lên cao.

Với đôi mắt của Gia Cát Ngọc, dù cho giữa đêm tối, chàng cũng vẫn có thể trông thấy rõ được mọi vật chung quanh. Do đó ngay từ lúc đầu, chính là bốn con mắt sáng ngời!

Bốn con mắt ấy chính là bốn con mắt trên hai chiếc đầu rắn hình tam giác. Và hai chiếc đầu rắn ấy lại dính liền vào một thân rắn bên dưới!

Với loài rắn ít khi trông thấy này, vừa nhìn qua là chàng đã biết ngay nó là một thứ rắn độc. Gia Cát Ngọc tuy có võ nghệ cao siêu tuyệt đỉnh, nhưng đứng trước con quái vật này, chàng vẫn không hề dám xem thường bao giờ!

Quả nhiên hai chiếc đầu rắn nọ sau khi cất tiếng kêu khè khè, thì chiếc miệng to lớn của chúng há ra, tức thì một mùi hôi tanh từ miệng chúng bay ra nồng nực!

Gia Cát Ngọc vì kinh nghiệm non kém, hơn nữa, vì trong bóng tối nhìn không thật rõ ràng, nên lúc còn đang kinh ngạc, thì mùi hôi tanh kia đã xông thẳng vào mũi khiến chàng cảm thấy choáng váng cả mặt mày suýt nữa té ngã xuống đất!

Nào ngờ đâu lúc ấy, trong bụng chàng liền có một luồng hơi lạnh tràn thẳng ra khắp cơ thể làm cho tâm thần chàng được bình tĩnh trở lại như cũ.

Tuy chẳng lấy làm lạ trước hiện tượng đó nhưng lúc đó thật chàng không có thì giờ để nghĩ ngợi nhiều, mà phải hồi hải tập trung tinh thần để đối phó với những điều hiểm nguy ở phía trước. Chàng thầm vận dụng Cửu Cửu Huyền

Công bố trí khắp cơ thể, rồi tiếp đó mới vận dụng năm phần chân lực trong người, vung chưởng quét thẳng vào thân con rắn trước mặt!

Luồng chưởng phong của chàng vừa quét ra, thì con rắn quái dị ấy thừa thế vọt mình lên, thân hình nó đỏ rực như một sợi xích sắt đang được nung đỏ, lao thẳng tới nhắm quấn vào cánh tay của chàng!

Với tài nghệ của Gia Cát Ngọc, thì thử hỏi con rắn ấy làm sao quấn vào tay chàng được? Chàng nhanh nhẹn thu cánh tay trở về, rồi giương thẳng những ngón trên bàn ra như một lưỡi dao, nhắm ngay cổ của con rắn đó quét qua!

Chàng vung chưởng đánh ra, cũng như thay đổi thế võ đều hết sức nhanh nhẹn. Do đó, chớ nói chi là một con rắn độc mà dù cho một cao thủ bậc nhất trong giới giang hồ cũng e rằng không làm cách nào tránh cho kịp!

Bởi thế sau một tiếng xoạc, tức thì thân hình con rắn dài hàng tám thước đỏ gay như lửa kia, liền bị quét bay ra xa ngoài năm bộ!

Nhưng, loài rắn độc này quả không phải tầm thường. Nhất là lớp vảy đỏ như lửa trên thân mình nó, thật chẳng khác nào loại thép đã được trui luyện hàng trăm lần, một thứ gươm đao thông thường vẫn không làm sao sát hại nó được.

Gia Cát Ngọc vì không ngờ đến như vậy nên lúc chàng vung chưởng đánh ra, chỉ dùng có ba phần mười chân lực trong người mà thôi, nên dù có thể hất bắn nó đi xa được năm bộ, nhưng vẫn không thể nào giết chết được nó!

Con rắn độc kia cũng tựa hồ đã biết được người trước mặt nó không phải là người kém cỏi. Do đó khi nó vừa bị đánh rơi xuống đất thì liền khoanh tròn lại thành một cục, rồi giương cao hai chiếc đầu lên có ba thước, há miệng thè

lưỡi đỏ tươi, kêu khè khè không ngớt.

Gia Cát Ngọc trước đây nghe cha mình nói, trong rừng núi sâu rừng rậm có một thứ rắn độc, phàm khi nó bò qua chỗ nào, thì cây cỏ tại nơi đó đều khô héo tất cả. Nước miếng của chúng lại bén như gươm đao, phàm người và thú vật đụng vào thì sẽ chết ngay. Thế mà giờ đây trong tay chàng lại không có tác sắt, nên nhất thời không biết phải đối phó bằng cách nào!

Nhưng, dù sao chàng vẫn là người hết sức thông minh, nên khi nhìn bên con mắt chiếu ngời của con rắn thì liền thoáng nghĩ ra một kế hay. Do đó chàng bước lùi ra sau, tức thì có bốn vật đen nhỏ liền được chàng vung tay ném thẳng ra!

Bốn món ám khí ấy liền rít gió vèo vèo bay vút về phía bốn con mắt của con rắn độc kia, nhanh như những vì sao sa trên nền trời!

Bốn món ám khí ấy đã từ đâu mà Gia Cát Ngọc có như vậy? Thì ra trong khi chàng thối lui ra sau đã giương hai ngón tay như một chiếc kềm sắt, xâm thẳng vào vách đá nạy ra một cục đá nhỏ vung tay lên ném thẳng ra!

Chớ xem thường bốn mảnh vụn đá nhỏ ấy, vì khi chàng đã dồn nội lực vào rồi thì chúng có thể xuyên thủng được sắt đá. Bởi thế chỉ kịp thấy hai chiếc đầu của con rắn độc nọ lác qua một lượt, tức thì bốn con mắt chiếu ngời ánh sáng xanh của nó cũng liền tắt mất, y như những ngọn đèn bị gió thổi vậy.

Một khi bốn con mắt bị đui thì dù cho nó là một vật hiểm độc nhất trong trời đất, cũng không khỏi cảm thấy đau đớn vô cùng nên cất tiếng kêu khè vô cùng quái dị, rồi bất thần lao vút cả thân mình tới, nhanh như một luồng điện xẹt!

Gia Cát Ngọc thấy bốn viên đá của mình ném ra, đã hoàn toàn trúng đích thì hết sức mừng rỡ. Do đó khi chàng trông thấy con rắn độc kia lao mình lướt tới thì chỉ khẽ lách tránh ngang, tức thì nghe một tiếng xoạc tiếp liền theo đó.

Thế là hai chiếc đầu của con rắn nọ đã đâm ngập vào vách tường! Bởi thế cả chiếc thân dài tám thước của nó đã treo lủng lẳng trên bức vách, trông chẳng khác nào một cái ruột tọng. Nó chỉ gãy qua hai lượt rồi nằm yên chết tốt!

Bóng trăng đã trở thành lu mờ, sao thưa trên trời vẫn không ngớt nhấp nháy.

Ngọn gió đêm thổi vi vu nghe thật thê lương. Bỗng đâu có tiếng của Xích Diễm Tàn Chương Biên Chí Viễn đang gầm to vọng lại!

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn con rắn đã chết và đang mắc kẹt lủng lẳng trên bức vách trong lòng thầm nghĩ rằng:

“Cô gái áo trắng kia đã biến đi đâu mất, vậy tại sao không tìm gặp lão già để hỏi rõ cho biết từ mầu ta chết sống ra sao?”.

Liền đó chàng liền di động thân người rồi nhún mình nhảy thẳng ra sân.

Lúc ấy ở bên ngoài bóng những khóm trúc chập chờn, gió thổi hoa rơi lả tả, sương đang xuống mịn mờ như mưa làm ướt cả những những ngọn cỏ bên thềm nhà.

Khắp chung quanh, đâu đâu cũng có tiếng côn trùng kêu rả rít. Chàng nào còn trông thấy bóng lão già đâu nữa?

Chính vì vậy nên Gia Cát Ngọc lại càng thêm sốt ruột, thầm nghĩ rằng:

“Qua lời nói của lão già, dường như lão biết rất rõ việc sống chết của từ mẫu ta. Nhưng giờ đây lão đã bị sự ám hại của cô gái áo trắng kia nên thần trí đã mất hết sáng suốt, vậy nếu ta để có điều chi sai lầm thì chẳng hóa ra lương tâm ta tự xấu hổ lắm sao?”.

Trong khi chàng còn đang suy nghĩ thì thân người đã vọt thẳng lên không, rồi đáp nhẹ nhàng xuống một nóc nhà.

Ngay lúc ấy, chàng thoáng trông thấy một cái bóng đen bay thoát đi về hướng Đông Nam, nên liền nhanh nhẹn phi thân đuổi theo sau như một luồng điện xẹt!

Nên biết cỗ quan tài đặt ngay chính giữa trong nhà kia chính là một ngõ ra vào bí mật. Nếu Gia Cát Ngọc đánh vỡ cỗ quan tài ấy chui vào thì sẽ đuổi theo được cô gái kia chẳng khó chi cả. Nào ngờ đâu, trong ba cỗ quan tài, chàng đá phá vỡ được hai còn lại một cỗ sau cùng thì lại bỏ ra đi để mất một cơ duyên thật tốt!

Trên nền trời trăng sao đều lặn, gió sớm đã thổi lộng. Trước khi bình minh ló dạng, không khí trở thành lạnh buốt cả da thịt.

Gia Cát Ngọc tiến vào khu rừng rậm ở phía trái cạnh Tiềm Long Bảo dò xét thật kỹ từng tấc đất một những nơi mà chàng thấy khả nghi, nhưng vẫn không hề tìm ra được dấu vết nào của Xích Diễm Tàn Chương Biên Chí Viễn cả!

Một ngọn gió mạnh lướt qua khiến hoa trên cành rơi rụng lả tả. Dòng nước trên sông Phi Vân Giang không gớt rì rào, nghe thật u buồn, ai oán ...

Có lý nào lão già ấy vì đã mất hết sự sáng suốt nên đã bị rơi vào dòng sông

rồi hay sao?

Gia Cát Ngọc nghĩ thế nên liền lao mình ra khỏi cánh rừng, rồi mới lại vọt thẳng lên không đáp nhẹ nhàng xuống một tảng đá to nhô ra ngoài, bên cạnh dòng sông ấy.

Dòng nước trên sông trong veo một màu xanh biếc, khi chảy đến những tảng đá ngầm thì nước lại tung tóe lên, khi chảy lên trên vách đá cao có một con thác không ngớt đổ ầm ầm, bụi nước bay mù mịt. Người bị rối loạn tâm thần, nhất là đang bị lọt vào dòng nước chảy cuộn cuộn thế này, thì còn mong chi sống sót được nữa?

Gia Cát Ngọc đứng sững trước gió, im lặng suy nghĩ.

Bất thần, chàng lại trông thấy giữa dòng nước chảy, bỗng bọt nước tung tóe lên, kè đó chàng lại thấy rõ một con lý ngư vàng, dài hơn một thước, đang vượt dòng nước bay vọt lên ...

Trên dòng nước mùa xuân ấm áp, việc cá vẫy vùng vốn không phải là chuyện lạ, nhưng đáng lạ là chính con lý ngư vàng kia, lại đang mắc vào một lưới câu!

Quái thật! Ai lại có tài nghệ cao cường đến mức có thể buông câu trước những vách đá cao hàng trăm trượng?

Khi chàng nhìn kỹ thì thấy rõ ràng bên dưới vách đá có một chiếc cần câu màu đen bắc từ trong nhô ra. Sau khi con cá đã đớp mồi thì chiếc cần câu vụt giật mạnh, tức thì con lý ngư vàng ấy từ dưới mặt nước bay thẳng lên phía vách đá nhanh như một luồng gió hốt!

Phải rồi! Bên dưới tấm vách đá này chắc chắn là có một nơi trú ngụ được?

Nhưng, trên đỉnh vách đá bụi nước tung bay mù mịt, rong xanh phủ kín, dòng thác lũ thao thao bất tuyệt. Nước chảy ồ ạt, chung quanh mấy dặm gần đây chẳng trông thấy một chiếc thuyền câu, như vậy người ấy làm thế nào xuống phía dưới vách đá ấy được?

Chàng đang ngồi nghĩ ngợi miên man, thì bỗng nghe có tiếng nói rằng:

– Con cá lý ngư vàng này, vốn đã đủ cho lão phu dùng một hôm, nhưng không ngờ lại có ông đến đây, nên lão phu còn phải nhọc một chút nữa!

Tiếng nói ấy từ phía dưới vách đá truyền lên. Giọng nói hết sức lạnh lùng chẳng khác nào như băng giá.

Câu nói vừa dứt thì bỗng nghe có tiếng động nước bì bõm, tức thì chiếc lưới câu ấy lại được ném thẳng vào dòng nước đang chảy cuộn cuộn.

Gia Cát Ngọc đang hết sức kinh dị thì bỗng nghe một tiếng nói quen thuộc vọng đến gần:

– Có ông đến đây, lão phu còn phải nhọc công một chút nữa!

Câu nói ấy lặp lại một phần câu nói vừa rồi. Giọng nói già nua, hoàn toàn không có một tí tình cảm đấy chẳng phải là tiếng nói của Biên Chí Viễn hay sao?

Nhưng, không hiểu lão ta làm thế nào lại xuống được phía dưới vách đá cao ấy?

Trong khi đó, giọng nói lạnh lùng vừa rồi lại nổi lên rằng:

– Lão phu vốn có ý sẽ giải trừ chất độc Thất Tinh Áo Hồn Sa cho ông nhưng nếu làm như vậy thì sau đó ông nào chịu an phận thủ thường sống suốt đời ở đây với tôi?

Qua câu nói ấy đã làm cho Gia Cát Ngọc không khỏi cảm thấy xương sống đều lạnh buốt, thâm nghĩ rằng:

“Người ấy lòng dã sao ác độc đến thế? Trông thấy người ta bị nguy mà không ra tay cứu chữa, đã là một việc quá đáng rồi, huống hồ chi đến việc rúng ép người ta phải sống trọn đời tại phía dưới vách đá với mình như vậy? Ý nghĩ đó chẳng hóa ra tổn thương đến lòng hiếu sinh của trời đất lắm hay sao?”.

Gia Cát Ngọc tuy lúc ấy không có ý dùng võ lực trừng trị người đó, nhưng vì chàng cần phải tìm hiểu tung tích của từ mẫu, nên sốt ruột muốn cứu thoát lão già tâm thần đang bán loạn kia. Song khổ nỗi là vách đá cao hàng trăm trượng, chẳng có đường nào đi đến đó. Chàng vốn có ý muốn lên tiếng để hỏi, nhưng lại sợ quái nhân phía dưới vách đá kia nghe có động, thì lại bày mưu đối phó, gây nhiều khó khăn hơn!

Chàng còn đang do dự thì bỗng trông thấy mặt nước lại xao động và tung bọt lên, tức thì một con lý ngư khác lại bị mắc câu và bị kéo lên khỏi mặt nước!

Gia Cát Ngọc bỗng lóe lên một ý nghĩa trong đầu óc, nên liền lao mình vào khoảng không rồi sử dụng Vân Long Cửu Chuyển thân pháp xoay vần theo bức vách đá đầy cây cối xanh um, sa xuống thấp dần. Chỉ trong nháy mắt là thân người chàng đã xuống còn cách mặt nước độ ba thước nữa mà thôi.

Thân pháp tuyệt diệu có một không hai trên đời ấy, nếu chẳng phải là người võ công cao tuyệt về cả hai mặt nội ngoại công, thì đâu lại có thể sử dụng đến mức đó được. Nhất là cần phải nắm cho kịp thời cơ, không thể để chậm một phút nào cả, thì quả thật là một việc rất khó khăn!

Trong khi Gia Cát Ngọc sa đến gần mặt nước, thì cũng vừa lúc chiếc cần câu vừa giật lên. Tức thì chàng nhanh nhẹn dang một cánh tay ra, nắm lấy ngọn cần câu. Thế là cả người chàng liền bay nhanh vào phía vách đá cùng một lúc với con lý ngư, rồi rơi vào trước miệng một cái thạch động to!

Cửa thạch động rộng có ngoài một trượng. Tại vách đá sát mặt sông lại có mở một chiếc cửa sổ. Tại cửa sổ ấy có để một chiếc giường đá. Trên chiếc giường đá, đang ngồi một lão già gầy đét, tóc dài phủ đến vai.

Lão ta vừa trông thấy Gia Cát Ngọc phi thân lướt vào thì đôi mắt tràn đầy vẻ kinh dị. Qua một lúc lâu lão ta mới vung chiếc cần câu rồi cất giọng lạnh lùng nói rằng:

– Tên tiểu quỷ kia ngươi là ai? Ta không mời sao ngươi lại đến, có phải định tìm lấy cái chết hay sao?

Gia Cát Ngọc đưa mắt liếc qua, là đã trông thấy lão già mình gặp tại Ngân Hồ Trấn lúc ấy đang ngơ ngác đứng sững như một khúc gỗ trong sơn động. Do đó chàng cố đè nén cơn tức giận đưa tay chỉ thẳng vào lão già ấy nói rằng:

– Tại hạ là Gia Cát Ngọc, đến đây chính là vì cụ già này. Việc tại hạ đến đây làm rồi xin bậc trưởng thượng tha thứ cho, thì tôi cảm ơn lắm!

Quái nhân ấy liền cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

– Xích Diễm Tàn Chương Biên Chí Viễn có mối hận thù chi với ngươi? Ngươi nên biết nơi này không phải là chỗ ngươi tìm đến đây để hành động ngang tàn được!

Đến chừng ấy, Gia Cát Ngọc mới chợt hiểu ra, lão già mình gặp tại ngân Hòe Trấn này, chính là Xích Diễm Tàn Chương Biên Chí Viễn, một nhân vật tên tuổi vang lừng trong giới giang hồ. Bởi thế, chàng liền mỉm cười nói:

– Giữa tại hạ và Biên lão tiên bối này chỉ mới có duyên gặp gỡ một lần chứ không hề có thù oán chi cả. Tại hạ tìm ông ấy chỉ cốt để hỏi một việc chứ chẳng hề có ác ý chi!

– Biên lão nhi hiện đang bị trúng chất độc Thất Tinh Ảo Hồn Sa thần trí đã mất hết sáng suốt, vậy ngươi có biết hay không?

– Thất Tinh Ảo Hồn Sa tuy là vật rất độc, nhưng đối với tiên bối thì việc giải trừ nó dễ dàng như trở bàn tay, vậy hà tất lại không ...?

Quái nhân nọ bỗng quát to rằng:

– Ngươi là môn hạ của ai? Tại sao lại biết rõ lão phu như thế?

– Xin tiên bối chớ trách cho! Tại hạ chẳng qua vừa rồi đã bất ngờ đứng trên vách đá, nên nghe rõ được lời nói của tiên bối mà thôi!

– Ha ha! Lão phu đã bị kẹt ở nơi đây, thật ít khi lại được Biên lão nhi lạc đến đây cùng chung sống với ta. Vậy, ta đâu lại chữa trị cho lão được sáng suốt để lão bỏ ra đi hay sao?

Gia Cát Ngọc cau chặt đôi mày, nói:

– Lão tiên bói không có ý muốn ở đây, vậy tại sao không bỏ ra đi cho rồi?

Quái nhân nọ cất giọng hừ lạnh lùng, rồi bắt thần kéo vạt áo lên lộ đôi chân của mình ra, cất tiếng giận dữ nói:

– Tên tiểu yêu kia! Người xem ta như thế này thì còn đi đứng chi được hay không?

Thì ra đôi chân của lão già ấy, từ đầu gối trở xuống, da thịt đều đỏ hồng, gân xanh đều đùn lại. Xương trắng cũng lộ ra ngoài, trông thật hết sức bi thảm, không có lời nói nào tả cho xiết được!

Gia Cát Ngọc trông thấy thế thì trong lòng không khỏi có một sự thông cảm xa, nên cất giọng chân thành nói:

– Lão tiên bói đang bị trọng thương như thế thì phải đi ra bên ngoài tìm thầy chữa trị. Nếu ở mãi tại động đá hẻo lánh này, thì làm sao?

– Hừ ...hừ! Khắp cả trong trời đất này ngoại trừ Tục Đoạn Sanh Cơ Linh Ngọc Chỉ của Lãnh Diện Hoa Đà ra còn thì nào có vật chi khác có thể chữa trị được vết thương của lão phu nữa!

Gia Cát Ngọc chân thành nói:

– Chỉ cần lão tiên bói bằng lòng giải trừ chất độc cho Biên Chí Viễn tiên bói đây, thì tại hạ sẽ nhất định tìm đến Lãnh Diện Hoa Đà để xin giúp cho tiên bói món thuốc Tục Đoạn Sanh Cơ Linh Ngọc Chỉ ấy!

Lão quái nhân nọ liền cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Khá khen cho thằng tiểu yêu tinh ranh ngươi! Ngươi xem lão phu là một đứa trẻ ba tuổi hay sao? Nếu ngươi có thể tìm được Tục Đoạn Sanh Cơ Linh Ngọc Chỉ thì lão phu sẽ thả lão già Biên Chí Viễn ra, bằng trái lại ... Hừ! Thì ngươi chớ nghĩ đến việc ấy nữa!

Gia Cát Ngọc nghe qua, trong lòng không khỏi bực tức, bèn gằn giọng nói:

– Ông không tin lời nói của tại hạ, vậy tại hạ có thể đến đây, thì đâu lại không thể dẫn cả Biên Chí Viễn tiên bối phủi tay ra đi hay sao?

Nói dứt lời chàng bất thần tràn người tới chụp lấy cổ tay Xích Diễm Tàn Chương Biên Chí Viễn, nói:

– Biên lão tiên bối, hãy theo tôi đi khỏi nơi này. Tại hạ nhất định tìm cho kỳ được Lãnh Diện Hoa Đà để chữa trị chất độc Thất Tinh Ảo Hồn Sa cho ông!

Xích Diễm Tàn Chương dáng điệu đầy vẻ ngơ ngác khẽ giật cánh tay lại theo bản năng tự vệ của mình.

Lão quái nhân trông thấy thế thì cất giọng lạnh lùng cười rằng:

– Xem qua tài nghệ của ngươi cũng khá cao cường, nhưng dù muốn thoát ra khỏi gian nhà đá này của ta, e rằng sẽ không dễ dàng như ý ngươi tưởng!

Trong khi câu nói của lão ta chưa dứt thì bỗng đã nghe có tiếng kèn kẹt vang lên, tức thì từ trên nóc động có mấy mươi lưỡi dao thép bất thần rơi xuống vây kín cả hai người lại!

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, giận dữ nói:

– Chỉ dựa vào một mớ đồng cũ sắt vụn này là muốn tác oai tác phúc hay sao?

Như thế là lão tiên bối đã quá xem thường Gia Cát Ngọc này rồi!

Dứt lời chàng liền thâm vận dụng ba phần mười chân lực vào Thiên Ma Chỉ, nhắm búng thẳng vào những ngọn dao sắc bén kia. Sau một tiếng loảng xoảng, đã thấy một lưỡi dao thép đứng sát cạnh chàng nhất đã bị búng gãy làm đôi, rơi thẳng xuống đất!

Lão quái nhân kia thấy thế, mặt tràn sắc kinh ngạc tựa hồ không dám tin rằng một chàng thư sinh yếu đuối trước mặt mình, mà lại có một nguồn nội lực dồi dào đến như thế!

Gia Cát Ngọc lúc ấy bỗng nghĩ ra một ý khác nên liền đưa chân chậm rãi bước tới hai bước, mỉm cười nói rằng:

– Tại hạ nếu dùng võ lực, thì tất sẽ gây cho ông một thảm cảnh máu rơi thịt đổ. Nhưng, nếu tại hạ làm như thế, thì sau này đi đứng trong giới giang hồ tất còn phải bận bịu bên mình một con người mất cả trí sáng suốt, thì vô cùng vướng chân vướng tay. Vậy, hôm nay tôi sẽ nhờ ông tất cả và xin ông hãy nói mau cho tôi biết Lãnh Diện Hoa Đà hiện giờ cư ngụ tại nơi nào!

Nói dứt lời chàng lại co tay búng ra một lượt, tức thì sau một tiếng xoạc đã thấy chiếc giường đá trước mặt lão quái nhân kia bị một luồng chỉ phong ác liệt của chàng bay vút tới khoét thành một lỗ thủng tròn to bằng miệng ly rượu, chung quanh trơn bết như dùng một lưỡi dao bén khoét lấy vậy!

Trong đôi mắt của lão quái nhân bỗng lộ ra những tia sáng mừng rỡ, nhưng chỉ trong thoáng chốc thì sắc mặt của lão ta cũng trở lại lạnh lùng, cười nhạt nói:

– Mọi việc đâu lại dễ dàng như lời ngươi nói chớ nói chi là ngươi, mà ngay cả như Càn Khôn Ngũ Bá, nếu lọt vào gian nhà của ta rồi cũng chớ nghĩ đến việc lui ra an toàn được! Tuy nhiên niệm tình ngươi là kẻ không có ác ý, hơn nữa lão phu có ý muốn nhờ ngươi, nên hôm nay lão phu không đối xử khắc khe với ngươi làm gì. Vậy lão phu nói cho ngươi biết là hiện giờ Lãnh Diện Hoa Đà đang ngụ tại Bách Thảo Cáp nơi Nam Nhạn Thang, ngươi nên mau đi đi!

Câu nói vừa dứt thì cảnh vật chung quanh bỗng dựng biến động một cách lạ lùng, bốn bên vách đá đều xoay chuyển rầm rộ chỉ trong nháy mắt là lão quái nhân nọ cũng như Xích Diễm Tàn Chương đều biến đi đâu mất, và nơi ấy cũng đã trở thành một con đường hẹp đi thẳng về phía trên. Từ nơi chót con đường hầm ấy thấp thoáng có ánh sáng mặt trời rọi vào.

Gia Cát Ngọc thật không ngờ được là một gian nhà đá ở giữa lòng núi mà lại được bố trí nhiều máy móc kỳ lạ như vậy.

Do đó trong lòng chàng không khỏi thâm kinh hãi vì nếu vừa rồi chàng bất thần tấn công vào lão già ấy, thì tuy có thể chàng sẽ giết chết được lão ta ngay, nhưng không biết chừng chàng sẽ bị một số máy móc bí mật chuyển động nhốt kín cả chàng và Xích Diễm Tàn Chương ở giữa lòng núi không còn ngày nào trông thấy ánh sáng mặt trời nữa!

Vừa nghĩ ngợi chàng vừa men theo những cấp đá trong con đường hầm bước thẳng lên.

Sau khi đi quanh qua mấy đoạn đường khúc khuỷu thì chàng bỗng cảm thấy có một ngọn gió mát lùa vào, rồi lại thấy ánh sáng mặt trời rục rờ. Thế là chàng đã bước tới một khung cửa đá, đi ra khỏi lòng núi!

Thì ra khung cửa thông ra ngoài ấy, chính là một ngôi mộ to. Tấm mộ bia của ngôi mộ đó khi hạ thấp xuống thì chừa trống một khung cửa, chỉ vừa đủ một người ra vào!

Lúc bây giờ ánh sáng mặt trời đang chiếu rọi âm áp khắp nơi, ngọn gió mát dịu đang thổi nhẹ nhàng mọi chốn. Chàng đưa mắt nhìn về phía Tiềm Long Bảo cách đây khá xa, chỉ thấy nơi đó phẳng lặng hoang vu. Những thôn xóm chung quanh, khói nấu cơm đang bốc lên khắp mọi nhà.

Bỗng ngay lúc ấy có một giọng nói nghiêm khắc từ trong con đường hầm vọng ra rằng:

– Thằng ranh kia! Người phải đi về cho mau, nếu trong vòng mười hôm mà người không tìm được Tục Đoạn Sanh Cơ Linh Ngọc Chỉ mang về, thì lão phu không thể nào chờ đợi lâu nữa!

Câu nói vừa dứt, thì tấm mộ bia bỗng từ từ nhô cao lên, và chỉ trong chớp mắt là đã đóng kín khung cửa thông xuống đường hầm!

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn những áng mây đỏ ối rục rờ ở góc trời Đông, trong lòng có một cảm xúc khó tả. Cuối cùng chàng cất tiếng khẽ than rồi đưa chân bước đi, nhắm hướng Ngân Hòe Trần khoan thai bước tới!

Hoa rừng đang nở rộ dưới ánh nắng triều dương, mảnh liễu non đang phe phẩy trước ngọn gió xuân hiền hòa, dưới ruộng lúa xanh chập chờn hàng nghìn mẫu, trên đường cái quan xe ngựa dập dìu.

Cô gái xinh đẹp đã bất thần xuất hiện tại Thiên Phụng Cốc trước đây mấy hôm, giờ cũng đang cưỡi một con lừa đi thẳng về hướng Nam Nhạn Thang.

Khung cảnh xinh đẹp tuyệt vời ở vùng Giang Nam được cô gái kiều diễm như tiên giáng phàm này tô điểm thêm, lại càng làm cho cảnh sắc thiên nhiên xinh như một bức họa, khiến ai nhìn đến cũng phải đắm say! Phía sau con lừa của người thiếu nữ, đang có một con ngựa to lớn bám sát theo. Trên yên con ngựa ấy là một người thiếu niên ăn mặc sang trọng. Đôi mắt của y đang nhìn chòng chọc về phía cô gái trước mặt tựa hồ như không hề để ý chi đến hòa thom cỏ lạ rục rờ chung quanh, cũng như không hề nghe đến tiếng chim ca ríu rít trên khắp đầu cành!

Thật ra, ai nào trách được việc ấy? Vì cô gái kiều diễm đang đi trước mặt kia, nào có khác chi một đóa hoa xuân vừa hé mở thoang thoảng một mùi thơm như lan như xạ, không ngót theo chiều gió phát đến mũi mọi người. Vậy, thử hỏi có một chàng trai nào lại không điên đảo tâm thần cho được?

Bất ngờ một ngọn gió nhẹ lùa qua tung bay xiêm y của nàng.

Ồ! Trước một cảnh đầy khiêu gợi và quyến rũ như vậy, thử hỏi nào có ai không say sưa ngây ngất ...?

Người thiếu niên ăn mặc sang trọng kia có vẻ như mất hết cả tự chủ, nên bèn giục ngựa lướt nhanh tới!

Trên đôi má đỏ hồng như màu ráng pha của cô gái bỗng hiện lên một nét lạnh lùng như sương mai, gương tròn đôi mắt bồ câu, nạt rằng:

– Hãy cút đi!

Cùng một lúc với tiếng quát, nàng nhanh nhẹn vung tay lên, nhắm nẹp ngọn roi tơ trắng vào đầu con ngựa của người thiếu niên nọ!

Thế là, người thiếu niên ấy như chột tỉnh cơn mơ vội vàng trì mạnh sợi cương ngựa, khiến con ngựa bất thần cất tiếng hí dài, rồi lui lẹ làng ra sau ba thước mới tránh khỏi được ngọn roi của cô gái kia vừa nẹp tới!

Tuy nhiên, dù gặp phải một sự phản kháng của đối phương, nhưng sắc mặt của người thiếu niên ấy vẫn không hề lộ vẻ giận dữ. Trái lại y chỉ ít nhiều lộ sắc ngạc nhiên, rồi lại tươi cười nói rằng:

– Tur Đồ cô nương! Tuy hiện nay tất cả những người trong giới giang hồ đều ùn ùn tìm đến cô nương với mục đích tranh đoạt pho Lục Ngọc Di Đà, nhưng Tích Hoa công tử Đặng Tiểu Nhân tôi chỉ có mục đích hộ tống cho người đẹp trên một đoạn đường mà thôi ngoài ra tôi không còn mục đích chi khác nữa cả.

Tur Đồ cô nương ấy liền quay người ngó lại, cất giọng trong trẻo rằng:

– Chỉ nói bá láp! Ai bảo Lục Ngọc Di Đà hiện đang do ta cất giữ?

– Dù đây là điều tiểu sinh nói sai đi nữa, nhưng ...

– Nhưng thế nào?

– Ha ha! Nhưng, giấy thì không thể nào gói được lửa! Trong khi Ngân Tu tẩu bất thần bị mất tích tại vùng phụ cận thành Lạc Dương, thì ngay lúc ấy cô nương lại xuất hiện thật là phải lúc! Phong Lâm Song Lão tuy một mà hai, tuy hai mà một, vậy tung tích của pho Lục Ngọc Di Đà cần chi phải nói đến

dài dòng nữa?

Cô gái lạnh lùng sắc mặt, nói:

– Hừ! Dù cho pho Lục Ngọc Di Đà thật sự có trong người ta đi nữa, thì người định làm gì?

– Ha ha! Tiểu sinh nào có thể làm chi đâu? nếu chính tiểu sinh đây đã may mắn lấy được vật ấy, thì cũng sẽ sẵn sàng dâng lên hai tay cho cô nương kia mà!

Người thiếu niên không ngớt bám sát theo cô gái để dùng lời ngọt ngào tán tỉnh như vậy, thử hỏi cô gái không bực tức sao được?

Bởi thế nàng liền bất thần quay đầu lừa lại, rồi nhanh nhẹn vung ngọn roi to lên, đánh thẳng vào mặt Tích Hoa công tử ba tiếng bốp bốp liên tiếp.

Chớ nên xem thường cô gái diễm kiều ấy mà lầm. Vì, nàng vung tay đánh ra, quả thật không phải tầm thường. Cả ba thế võ của nàng nhanh nhẹn đến mức khiến kẻ khác nhìn vào không thể thấy được sự gián đoạn nào cả.

Sức nhanh nhẹn thật không chỉ có thể so sánh!

Nhưng, Tích Hoa công tử lại là một nhân vật cao tột nhất trong lớp tiểu bối của giới giang hồ. Bởi thế, y cất tiếng to cười ha hả rồi lao mình ra khỏi yên ngựa nhẹ nhàng như liễu bay trước gió, tránh khỏi được ba thế công của cô gái, đồng thời lại vung nhanh cánh tay mặt ra chụp thẳng vào cổ tay của cô gái!

Cô gái vì quá bất ngờ nên không thể nào lách tránh cho kịp. Do đó nàng

không khỏi kinh hoàng buột miệng kêu thành tiếng!

Tích Hoa công tử trông thấy sẽ nắm được tay người đẹp trong chớp mắt, nên cõi lòng không khỏi cao hứng, tâm thần không khỏi có cảm giác lâng lâng, nhanh nhẹn hạ thấp cánh tay xuống, biến thế chỉ thành thế chụp ...

Bỗng nhiên ngay lúc ấy có một luồng gió nhẹ, thổi sát qua cạnh người của Tích Hoa công tử.

Trong luồng gió ấy ngậm chứa một luồng kinh lực mềm dẻo nên đã hất bắn thân hình của Tích Hoa công tử ra xa rồi bay nhẹ nhàng luôn xuống cánh đồng lúa!

Tích Hoa công tử hết sức kinh ngạc. Nhưng nhờ tài khinh công của y cũng không phải tầm thường nên thân hình sắp rơi đến mặt đất đã nhanh nhẹn thò một chân điểm thẳng lên mặt sinh lầy ...

Sau một tiếng vút tuy y đã kịp thời vọt người bay thẳng trở lên, nhưng lớp y phục sang trọng đã bị bùn bám dơ bẩn cả!

Tur Đồ cô nương là một cô gái hãy còn thơ ngây nên trông thấy thế thì buột miệng phì cười. Kế đó nàng lại quắc mắt nhìn về phía y, cất giọng giận hằm hằm nói:

– Đáng đời!

Tích Hoa công tử sau khi đứng yên trở lại thì trông thấy bên cạnh mình không rõ từ lúc nào đã xuất hiện một con bạch mã. Và trên lưng nó ngồi sừng sững một chàng thiếu niên áo vàng, đưa mắt nhìn thẳng vào y mỉm cười.

Tích Hoa công tử là người bình nhật rất tự phụ. Trong lớp nhân vật hậu tấn khắp chốn giang hồ, y không còn xem ai vào mắt nữa.

Thế mà giờ đây, y bỗng dừng lại trông thấy một chàng thiếu niên áo vàng, khôi ngô tuấn tú hơn cả chính mình thì trong lòng không ghen tức. Đồng thời Tư Đồ cô nương lại lên tiếng mắng thẳng y như vậy trước mặt người thiếu niên này, thật không còn chi đáng cay chua chát hơn!

Tuy nhiên, y dù sao vẫn là một con người trầm tĩnh bất cứ trong việc gì y cũng đều nghĩ tới đường tiến thoái, nên dù trong lòng đang giận dữ. Song bề ngoài vẫn vẻ bình thản mỉm cười, nói:

– Đặng mỗ và Tư Đồ cô nương đây là người quen biết giữa sư môn với nhau, thế còn các hạ là ai mà bỗng bắt thân lại nhúng tay vào việc này? Như vậy không ngại quá đường đột hay sao?

Người thiếu niên áo vàng ấy, không ai khác hơn là Gia Cát Ngọc đang lên đường đi đến Bách Thảo Giáp tại núi Nhạn Thang Sơn, để tìm Lãnh Diện Hoa Đà hầu xin cho kỳ được Tục Đoạn Sanh Cơ Linh Ngọc Chỉ. Chàng trông thấy cô gái cời lừa kia chính là người con gái mà chàng đã có gặp qua một lần trên lộ đi đến Trường An trong lòng không khỏi có thiện cảm. Trong khi đó chàng lại trông thấy người thiếu niên kém đứng đắn, bỗng dừng lại ra tay làm hỗn với cô gái nên mới sử dụng ngay Cửu Cửu Huyền Công xô hất người thiếu niên ấy rơi thẳng xuống ruộng lầy bên vệ đường.

Tích Hoa công tử giờ đây bỗng xưng mình là quen biết trước với cô gái, đã có tình ý với nhau trước rồi nên Gia Cát Ngọc nghe qua không khỏi có cảm giác là mình đã can thiệp đến việc riêng tư của người ta, nên nhất thời đành trợn mắt lú lỏi, không biết trả lời như thế nào mới phải!

Trong khi đó, Tư Đồ cô nương sau khi lên tiếng mắng chàng thiếu niên vừa xúc phạm đến mình thì bỗng lại trông thấy kẻ ra tay tương trợ chính lại là chàng thư sinh áo vàng, một con người mà trước đây mấy hôm, nàng vừa tức giận, vừa thầm yêu, nên đôi mày liễu liền cau lại định sẽ ...

Nhưng, bất ngờ nàng lại nhìn thấy dáng điệu luống cuống của chàng ta, nên bất giác thẳng thắn lên tiếng nói rằng:

– Ai lại có tình quen biết giữa sư môn với người bao giờ? Này sư huynh! Chớ nên nghe lời nói nhảm của hắn!

Hai tiếng sư huynh của nàng vừa nói chẳng những rất bất ngờ đối với Tích Hoa công tử, mà cũng hết sức bất ngờ đối với Gia Cát Ngọc.

Bởi thế chàng không khỏi sững sốt nhưng liền đó đã hiểu được cô gái này có dụng ý muốn giúp cho mình vượt khỏi tình trạng luống cuống trước mắt, nên nhanh nhẹn đưa mắt nhìn lên mỉm cười đầy vẻ cảm kích.

Tất cả những sự việc ấy Tích Hoa công tử đều nhìn thấy rõ cả. Bởi thế trong sự kinh ngạc y không khỏi còn ít nhiều sự tức giận.

Tuy nhiên, y vẫn gắng gượng mỉm cười nói:

– Đặng mỗ bấy lâu nay từng nghe lời đồn đãi về tuyệt nghệ của Phong Lâm Song Lão, vậy ngày hôm nay may mắn được gặp, xin thiếu hiệp sẵn lòng chỉ giáo cho!

Nói dứt lời, y liền nhanh nhẹn trợn người tới nghiêng mình rồi vung chưởng lên, đưa thẳng năm ngón tay ra, nhắm chụp vào mắt của Gia Cát Ngọc.

Tích Hoa công tử đang có ác ý trong lòng, nên vung chưởng đánh ra không hề nghe một tiếng gió rít, trong khi thế chưởng của y đã nhắm chụp thẳng vào ba huyệt đạo quan trọng của Gia Cát Ngọc.

Tur Đồ cô nương trông thấy Gia Cát Ngọc lúc ở trên quan lộ đi đến Trường An chẳng hề để ý nhìn đến mình thì trong lòng hết sức bức tức, nhưng trong lần gặp gỡ này nàng bỗng có một thiện cảm với chàng.

Bởi thế, trong khi nàng nhìn thấy Gia Cát Ngọc đang ở trong một thế bất lợi, thì không khỏi giật nảy mình.

Thật ra thì Gia Cát Ngọc nào có để đối phương vào mắt. Chàng chờ cho chưởng thế của đối phương chụp đến còn cách mình ba tấc nữa, thì bất thần nhón chân trái bay người thẳng trong khi chân phải đá vút ra phía trước trúng vào cổ tay của Tích Hoa công tử.

Nên biết con đường núi này rất hẹp, phía bên phải là một cánh đồng sinh lầy, còn phía bên trái là sườn núi đổ thẳng xuống hố sâu. Gia Cát Ngọc đã nhanh như điện chớp, nhảy phắt xuống khỏi lưng ngựa và tấn công vào kẻ địch hết sức kịp thời, nên đã giành được ưu thế. Chỉ căn cứ vào việc ấy cũng đủ thấy tài khinh công cũng như trí không của chàng đều vượt hơn kẻ khác một bậc.

Tur Đồ cô nương trông thấy thế thì đôi vẻ mặt lo lắng trở thành vui tươi, cất giọng trong trẻo khen hay không tiếc lời.

Tích Hoa công tử hết sức kinh ngạc, hơn nữa không tài nào đè nén được sự ganh tức trong lòng nên gắng gượng mỉm cười nói:

– Tài nghệ của thiếu hiệp không phải tầm thường, vậy Đặng mỗ xin bái lĩnh

thêm vài thế tuyệt học.

Trong khi đang nói thì y khẽ lui ra sau rồi lại nhanh nhẹn đánh ra ba chưởng khiến khắp chung quanh bóng chưởng chập chờn dày đặc trùm kín lấy Gia Cát Ngọc, cơ hồ đến mưa gió cũng không thể nào lọt vào được.

Gia Cát Ngọc vẫn lộ sắc tươi cười, bình tĩnh lòn qua tránh lại giữa bóng chưởng dày đặc ấy, chứng tỏ tài nghệ của chàng vẫn còn dư sức để đối phó.

Hai người tiếp tục đánh nhau nhưng theo sự quan sát của Tư Đồ cô nương thì vẫn thấy Gia Cát Ngọc lo thủ nhiều hơn công, dường như mất phần chủ động, nên lại hiện vẻ lo âu, không ngớt chăm chú theo dõi.

Nhưng, nàng nào hay Tích Hoa công tử lúc ấy, chẳng khác một gã câm ngậm trái bồ hòn, trong miệng chỉ đắng nhưng nói chẳng nên lời. Vì, y tuy nhanh nhẹn chụp lấy được những sơ hở của đối phương, rồi sử dụng đến tất cả những thế võ kỳ tuyệt nhất, nhưng vẫn chẳng hề làm thế nào đụng được tới chéo áo của Gia Cát Ngọc, như vậy thử hỏi y không kinh hãi sao được?

Trong khi đó, về phía Gia Cát Ngọc tuy rất ít tấn công, nhưng mỗi thế đánh nào cũng đều ngấm ngấm chứa một luồng kinh lực vô cùng mạnh mẽ, khiến Tích Hoa công tử dù muốn ngưng sự tấn công của mình vẫn không thể nào ngưng được.

Vừa rồi, y cho rằng Gia Cát Ngọc đã bất thần đánh lén mình nên mới có thể hất bay được mình xuống ruộng, do đó trong lòng có ý xem thường đối phương.

Nhưng giờ đây, y không khỏi sợ hãi thật sự trước tài nghệ của Gia Cát Ngọc, nên lúc nào cũng để ý cảnh giác trước thế đánh của chàng.

Tu Đồ cô nương trông thấy chàng thiếu niên áo vàng có thể chống đỡ được với Tích Hoa công tử đến mười mấy thế võ mà chưa bị đánh bại thì trong lòng không khỏi thầm vui mừng, nghĩ rằng:

“Dù cho Tích Hoa công tử người võ công có cao cường thật, nhưng nếu ta và chàng thiếu niên này hợp sức lại đánh với người, thì chưa chắc người làm gì được ta đâu?”.

Nào ngờ nàng còn đang nghĩ ngợi thì bất thần trông thấy Gia Cát Ngọc đã thay đổi thế võ, xem ra còn chậm chạp hơn khi nãy nữa.

Cô gái nào biết được bên trong Gia Cát Ngọc có dụng ý gì, nên giương to đôi mắt tròn soe, trong lòng phập phồng hồi hộp.

Trái lại trong khi đó thì Tích Hoa công tử trông thấy cường lực của đối phương càng trở thành chậm chạp, thì sự chống trả của mình lại càng mệt nhọc hơn.

Chẳng những y không thể áp dụng lối đánh nhanh nhẹn để chế ngự lối đánh chậm chạp của đối phương mà ngược lại y còn bị luồng chưởng phong của đối phương áp đảo xoay vần mỗi lúc mỗi nhanh, khiến y không còn cách nào nhận định được đâu là con người thật sự, đâu là bóng mờ của đối phương nữa.

Trên con đường núi đã trở thành vô cùng phẳng lặng, chim rừng vì kinh sợ trước cuộc xô xát của hai đối thủ nên đã bỏ bay đi mất chẳng còn sót lại một con.

Bởi thế chung quanh đó chỉ còn những áng mây trắng trôi lơ lửng trên nền

trời cao mà thôi.

Giữa những luồng gió sớm không ngớt thổi vi vu, Gia Cát Ngọc vẫn giữ sắc mặt tươi cười, chân bước lanh lẹ, tay không ngớt vung chưởng đánh ra, xem chàng hết sức bình tĩnh. Nhất là bất cứ một thế võ nào, chàng cũng đánh ra rất chậm rãi, rõ ràng, trông hết sức nhẹ nhàng như chẳng hề có một tí chân lực nào cả.

Trái lại, Tích Hoa công tử lúc ấy đang xoay vun vút chung quanh người của Gia Cát Ngọc, nên không thấy rõ được con người của y nữa. Thỉnh thoảng y xoay lưng về phía bóng mặt trời thì người ở ngoài mới nhìn được tà áo của y đang tung bay phát phơ mà thôi.

Lối đánh của hai người quả đã đi ngược lại qui luật thông thường trong võ lâm.

Đến chừng ấy, Tư Đồ cô nương mới kịp nhận ra võ công của chàng thiếu niên áo vàng hết sức cao cường, dường như còn hơn cả Tích Hoa công tử, một con người bấy lâu nay nổi tiếng như cồn.

Giữa lúc trong lòng nàng đang thầm vui mừng, thì bất thần nghe Tích Hoa công tử cao giọng quát rằng:

– Tốt!

Tư Đồ cô nương chưa kịp trông thấy rõ thì thân người của Tích Hoa công tử đã dừng đứng lại, vung nhanh chưởng trái lên, nhắm chụp thẳng vào bụng và ngực của Gia Cát Ngọc, cùng một lúc đó thì chân phải cũng đã bay ra nhắm đập thẳng vào đùi phải của đối phương.

Hai thế võ ấy, tuy xem bề ngoài rất là bình thường nhưng thật sự thì vô cùng hiểm hóc, vì nó diễn biến không ngừng giữa cái hư và cái thực, khiến đối thủ không biết đâu mà tránh.

Gia Cát Ngọc tuy đã lách tránh được chưởng trái của y, nhưng vẫn không làm thế nào tránh khỏi được chân phải của y đang công tới.

Phương chi, Tích Hoa công tử lúc ấy đang có những ý nghĩ vô cùng hiểm độc, nên giữa hai thế đánh đó lại còn ngầm chứa một thế tuyệt kỹ nữa.

Nhưng, các tay cao thủ trong võ lâm đánh nhau khác nào người ta đánh cờ tướng, là khi đã đi một nước thì phải tiên liệu những nước kế tiếp diễn biến như thế nào?

Sự thật thì với tài nghệ của Gia Cát Ngọc, đối phương làm thế nào chịu đựng nổi qua mười thế võ của chàng? Nhưng vì lúc ấy chàng tưởng Tích Hoa công tử là một người quen biết thật sự với cô gái kia, nên mới có ý nhân nhượng chỉ thủ mà không đánh, cốt để cho y tự hiểu được tài nghệ của mình mà biết sớm tự động rút lui.

Thế nhưng, giờ đây Tích Hoa công tử lại đem hết sức mình công ra hai thế võ vô cùng hiểm hóc như vậy là có một dụng ý chi, sự thật thì Gia Cát Ngọc cũng đã đoán biết từ trước.

Bởi thế, chàng tương kế tựu kế, cất tiếng cười ngạo nghễ rồi nghiêng nửa thân người phía trên qua bên phải, còn nửa thân người phía dưới thì nhanh nhẹn vọt thẳng đi. Xem ra chàng có thể tránh được hai thế võ của Tích Hoa công tử một cách dễ dàng.

Nào ngờ ngay lúc đó thì bỗng lại nghe hai người đồng thanh giận dữ quát to

lên, tức thì trông thấy Tích Hoa công tử liền biến đổi ngay thế võ, rùn thấp người xuống, gương đứng bàn tay lên bất thần chém vút tới.

Gia Cát Ngọc phá lên cười ha hả rồi nhanh nhẹn vọt thẳng người lên cao chín thước, đảo lộn đầu trở xuống, một cánh tay thò ra là đã chụp tới cổ áo của tích Hoa công tử rồi.

Với thân pháp Vân Long Cửu Chuyển ấy thật ra chỉ có một không hai trong chốn võ lâm thì nào ai có thể sánh kịp?

Bởi thế Tích Hoa công tử không khỏi kinh hoàng thất sắc, vội vàng quay người lại luống cuống vung tay ra đánh một thế Hồi Đầu Vọng Nguyệt, nhưng ngay lúc ấy y bỗng cảm thấy cổ tay của mình đã bị đối phương siết cứng ngắc.

Nào ngờ Gia Cát Ngọc chỉ siết cổ tay của Tích Hoa công tử qua một lượt rồi lại buông ra, nhảy lui đi ra sau. Song với thế đánh tuyệt kỹ đó, đã làm cho Tích Hoa công tử, một con người bấy lâu nay tự cho là cao cường vào bậc nhất trong lớp tiểu bối phải tức giận mặt mày đều xanh như tàu lá.

Gia Cát Ngọc chấp tay mỉm cười, nói:

– Xin cảm tạ về chỗ ông anh đã nhân nhượng cho.

Tích Hoa công tử là một con người tâm địa sâu sắc, nên tuy trong lòng hết sức ganh tức trước tài nghệ của đối phương nhưng bề ngoài vẫn tươi cười, nói:

– Ông anh đã được Song Lão truyền dạy cho hết các tài nghệ nên tiểu đệ đây thật tình kém sút quá xa. Song, Lục Ngọc Di Đà chính là một vật quý báu

hiếm có trong võ lâm, nên hiện nay số người đang dòm ngó đều là cao thủ bậc nhất trong giới giang hồ cả. Nhất là gần đây Kim Cô Lô lại xuất hiện, vậy mong hiền huynh hiền muội nên đề ý đề phòng lắm mới được.

Tư Đồ cô nương nghe thế thì giương to đôi mắt, nói:

– Hừ! Có lý nào người từ xa nghìn dặm đến đây, chỉ là để nói lên một câu nói ấy thôi sao?

Tích Hoa công tử cười nói:

– Cô nương không chịu tin thì Đặng mỗ còn biết nói chi hơn được nữa?

Nói đoạn, y nhẹ nhàng nhảy phóc lên lưng ngựa quay về Gia Cát Ngọc vòng tay thi lễ rồi giục ngựa chạy lóc cóc trở về đường cũ. Gia Cát Ngọc không để ý đến sắc mặt của y lúc vừa quay đi, đang tràn đầy sự căm tức, nên tưởng đâu đây là lời dặn dò chân thành trong lòng không khỏi có thiện cảm. Chàng đưa mắt nhìn theo hình bóng y đi mỗi lúc một xa, trong lòng bất giác cảm thấy xấu hổ.

Tư Đồ cô nương trông thấy thế bèn cất tiếng hừ thật to.

Qua giọng hừ lạnh lùng ấy đã làm cho Gia Cát Ngọc phải giật mình, biết mình đã thiếu sẵn đón người đẹp, nên vội vàng quay lại mỉm cười thi lễ, nói:

– Tại hạ vì nhất thời lỡ tay, nên làm cho người bạn của cô nương giận dữ bỏ đi, vậy xin cô nương hãy bỏ qua về chỗ đường đột ấy thì tôi vô cùng cảm ơn.

Tính tình của cô gái ấy, quả là không biết đâu mà lường, đáng lý ra nghe Gia Cát Ngọc ngỏ lời xin lỗi như thế, thì cô ta phải tỏ ra vui vẻ mới phải. nào

ngờ, cô ta lại chu nhận chiếc miệng bé nhỏ lên, nói:

– Ai là người bạn của tôi? Hừ, xem ra anh là một anh chàng ngốc thật rồi.

Nói đoạn nàng vung ngọn roi nện vào khoảng không nghe một tiếng bốp, khiến con lừa giương dài bốn vó ra, chạy lóc cóc như bay, nhắm phía trước phi nhanh tới.

Dưới ánh sáng mặt trời ấm áp, đôi má của cô gái hồng hồng, còn đang giữ một nụ cười duyên dáng, khiến ai nhìn đến cũng phải ngây ngất, đắm say.

Xem ra, nắng có vẻ cũng không đến nỗi phải chán ngấy cái anh chàng ngốc này.

Nhưng, tại sao nàng lại bỏ đi một cách hối hả như thế?

Liên đó, tiếng vó ngựa nổ ròn từ phía sau đuổi nhanh tới. Tiếng vó ấy nghe vui tai như một trận mưa rào đang đổ trên một lớp lá ngô đồng khô, mà cũng tựa hồ như tiếng đàn tiếng sáo đang hòa tấu nhau qua một nhịp điệu nhanh nhẹn ...

Trên mặt cô gái liền hiện lên một nét tươi cười. Niềm vui trong lòng nàng hiện rõ rệt hơn trên hai đồng tiền đang núng thật sâu trên đôi má ...

Nàng hết sức vui thích, vì người con trai trước đây đã không xem nàng vào mắt thế mà cuối cùng phải quỳ gối dưới chân nàng. Nghe kia. Chẳng phải tiếng vó ngựa của chàng ta đang đuổi theo đấy hay sao?

Cô gái bèn cho con lừa chạy chậm lại rồi quay mặt nhìn trở về phía sau, khẽ cười rồi đáp:

– Đuổi theo chi gấp thế? Xem ra anh cũng chẳng phải là người đứng đắn.

Ừa ...

Thì ra, nàng vừa nói đến đây, bỗng trông thấy trên lưng con ngựa ấy trống không, chung quanh gió thổi xào xạc, đường núi vắng vẻ, nào còn hình bóng của chàng thư sinh áo vàng đâu nữa?

Lạ thật chàng đã bỏ đi đâu rồi? Có lẽ nào chàng đã giận ta bỏ đi rồi hay sao?

Rõ là ngốc! Tại sao lại chẳng biết chi về tình yêu như thế? Nếu ta biết trước như vậy ...

Trong khi cô gái còn đang nghĩ ngợi, thì bỗng đâu nghe có một chuỗi cười vọng đến bên tai rằng:

– Sư muội, tại sao mọi việc rắc rối vừa qua khỏi, là cô lại bỏ rơi sư huynh như thế này?

Cô gái kinh ngạc quay đầu nhìn về hướng có tiếng nói, thì trông thấy chàng thiếu niên mà mình đang mong tìm, với vẻ tươi cười đang đứng sững trước chiều gió lộng, tà áo vàng không ngớt tung bay phất phới.

Bởi thế, nàng hết sức sung sướng, hàng ngàn mối tơ tình chẳng biết từ lúc nào đã bám chặt lên người tình lang lý tưởng. Nàng cất tiếng cười giòn, nói:

– Không biết xấu hổ. Người ta đỡ lời cho anh, mà anh lại xem là thật, phải gọi tôi là sư tỷ, bằng không thì tôi sẽ không trả lời đâu.

Dáng điệu nũng nịu của cô gái trông thật là xinh đẹp tuyệt vời, khiến Gia Cát Ngọc, một con người tâm hồn còn trong trắng thơ ngây, không khỏi có cảm giác nhẹ nhàng phơi phới trong lòng. Chàng bèn cúi người thi lễ thật sâu rồi to tiếng cười:

– Vậy xin sư tử hãy nhận một xá ra mắt của tiểu đệ đây?

Từ cử chỉ đến lời nói của chàng, trông chẳng khác nào một kếp đang diễn trò trên sân khấu.

Cô gái trông thấy thế m không khỏi phì cười, nói:

– Thôi, miễn lễ. Tại sao lại chưa chịu nói cho tử tử biết đệ tên là gì?

– Tiểu đệ họ đôi Gia Cát, tên là Ngọc, xin tử tử cũng cho biết phương danh?

– Ngu tử là Tư Đồ Uyển, nếu đệ không chê, thì cứ gọi tôi bằng Uyển tử tử được rồi.

Cô gái nói dứt lời, thì bỗng dung đỏ bừng sắc mặt.

Gia Cát Ngọc ngay từ lúc nhỏ đã gặp tai biến, cửa nhà tan nát, thân nhân kẻ chết người thất lạc, chỉ còn lại tấm thân trơ trọi, nên hôm nay bất ngờ lại được một vị tử tử xinh đẹp như tiên giáng phàm thì trong lòng vui khôn tả xiết. Chàng nhướng cao đôi mày, cười nói:

– Tiểu đệ xin tuân mệnh.

Nói dứt lời, chàng liền nhún mình vọt thẳng lên chẳng khác nào một con chim nhạn bay giữa lưng trời, mà cũng chẳng khác nào những mảnh liểu

tung bay nhẹ nhàng trước gió, lướt qua khỏi đầu cô gái rồi đáp xuống gọn gàng trên lưng ngựa.

Kế đó, chàng mới giật cương ngựa cùng cô gái sánh vai chậm rãi đi tới.

Tư Đồ cô nương vốn đã xinh đẹp như một đóa hoa xuân, giờ đây lại tươi cười vui vẻ, mắt đầy tình tứ. Tà áo tung bay, hương thơm thoang thoảng nên lại càng có sức quyến rũ con người hơn nữa.

Gia Cát Ngọc trong lòng vốn đang có nhiều điều băn khoăn lo lắng, nhưng trông thấy thế thì cũng vui lây, không còn một tí buồn lo nào cả. Hai người cùng so đầu ngựa, chậm rãi đi tới, nói nói cười cười, chỉ mây chỉ nước xem ra tương đắc vô cùng.

Cảnh sắc cuối xuân ở vùng Giang Nam đầy non xanh nước biếc, rừng trúc xanh um khắp đỉnh non cao, khiến đâu đâu cũng toàn một màu xanh non tươi đẹp.

Thêm vào đó màn liễu phát phơ, oanh vàng bay hót, hoa rừng nở rộ, ong bướm tung tăng, quả thật khiến cho ai đi vào khung cảnh này cũng không khỏi say sưa ngây ngất.

Gia Cát Ngọc nhìn đắm đắm vào khung mặt kiêu diễm của cô gái, im lặng không nói một lời, tựa hồ như đang say sưa đắm đuối ...

Cô gái trông thấy thế thì trong lòng cũng không khỏi cảm thấy ngọt ngào, khẽ cúi đầu xuống, nhướn mày cười giòn nói:

– Chàng ngọc kia! Sao không nói chuyện chi cả thế?

– Tỷ tỷ thân mến, chị bảo tôi nói ... Nhưng nói chi bây giờ?

Sắc đẹp của cô gái ấy thật chẳng khác nào một cốc rượu ngon tuy có thể no lòng được nhưng nếu dùng nhiều quá thì con người sẽ bị say.

Xem kìa. Gia Cát Ngọc chẳng phải say rồi đó sao? Nếu chẳng phải thế, thì tại sao chàng nói chuyện cơ hồ như mất cả hồn vía vậy?

Cô gái lấy làm đắc ý, cười nói:

– Ồ ... Để tỷ tỷ đệ hỏi. Hôm ấy ta đi rút tới Thiên Phụng Cốc, thì đệ đã bỏ đi đâu mất dạng ?

– Ai bảo như vậy? Bữa hôm ấy tôi cũng đi đến Thiên Phụng Cốc, thì nào có trông thấy tỷ tỷ ở đâu?

– Hừ! Có lẽ khi ta đến thì đệ đệ đã bỏ đi rồi. Nhưng đệ đệ có được trông thấy vị chủ nhân của bức hình Kim Cô Lâu ấy không?

Gia Cát Ngọc mỉm cười rồi gật đầu.

Cô gái không khỏi giật bắn người bèn hỏi tiếp rằng:

– Vậy đệ đệ hãy cho tỷ tỷ biết người ấy ra sao?

Gia Cát Ngọc mỉm cười nói:

– Người ấy tuổi cũng suýt soát với tiểu đệ, diện mạo cũng tương tự như tiểu đệ.

– Rõ bực mình! Ai lại hỏi đệ về những vấn đề đó? Ta muốn hỏi hấn gọi tên là gì kia?

– Nghe đâu người ấy tự xưng là Thiên Nhai Du Tử. Tỷ tỷ hỏi đệ làm gì?

Cô gái tựa hồ như trong lòng đang bực tức, cười nhạt nói:

– Hừ, Thiên Nhai Du Tử. Chỉ cần nghe qua cái biệt hiệu giấu đầu lòi đuôi ấy cũng đủ biết hấn ta là một gã bất lương.

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh ngạc, vội vàng nói:

– Chỉ phán đoán người qua bề ngoài thì rất dễ lầm lạc. Tỷ tỷ căn cứ vào một cái biệt hiệu của người ta để phán đoán người ấy là tốt hay xấu thì thế nào đúng được?

Tư Đồ cô nương nói:

– Đệ đệ bảo tôi nói thế là không đúng hay sao? Thật ra trước khi ta chưa được nghe qua cái biệt hiệu ấy của hấn thì đã biết ngay hấn là một phường xấu xa vụ lợi trong chốn giang hồ rồi.

Đấy quả là mắng anh đầu trọc trước mặt hòa thượng. Gia Cát Ngọc nghe thế, thì không khỏi trợn mắt líu lưỡi, luống cuống không biết trả lời ra sao. Qua một lúc lâu chàng mới ấp úng nói:

– Theo tiêu đệ được biết thì người ấy mới xuống núi chẳng bao lâu. Vậy, tỷ tỷ chớ nên nghe lời đồn đãi ở đầu đường xó chợ mà gán tội oan cho người ta. Nếu tỷ tỷ có dịp được gặp mặt hấn ta một lần, thì e rằng tỷ tỷ sẽ tự thấy ngay là lời đồn đãi đó hoàn toàn láo khoét.

– Hừ. Ai bảo ta đã gán tội oan cho hấn?

– Nếu được gặp mặt hấn thì sao?

– Chừng ấy tất ta sẽ lột da hấn mới hả dạ.

Gia Cát Ngọc nghe qua hết sức kinh ngạc.

Cô gái lại nói tiếp:

– Tỷ tỷ biết tiểu đệ không chịu tin, vậy trước mặt chúng ta là một thị trấn nhỏ, đợi đến đây nghỉ ngơi một chút rồi tỷ tỷ sẽ nói rõ ràng cho đệ nghe về việc này.

Gia Cát Ngọc cũng buộc phải gật đầu đồng ý.

Tại tiểu trấn này thật ra rất ít dân cư, chung quanh chỉ hơn mười nóc nhà. Nơi đầu tiểu trấn có một quán rượu, chiếc màn cửa sổ màu vàng không ngớt bay phất phơ theo chiều gió, còn cách khá xa là đã trông thấy rõ ràng rồi.

Hai người bước vào cửa hiệu thì bọn hầu sáng tiếp đón rất niềm nở.

Vì đây là một nơi hẻo lánh nên không có những món ăn ngon song thịt gà và rượu trắng cũng tạm có một phong vị đặc biệt của chốn quê mùa.

Vì còn sớm nên trong tiệm thực khách không có ai. Tại một chiếc ghế kê sát cạnh cửa sổ bên phía trái, tuy thấy đang dọn sẵn chén ly nhưng vẫn còn trống trơn không thấy ai ăn uống.

Nhất là trên mặt chiếc bàn ấy lại có để một nén bạc tựa hồ như ai đó đang ăn uống thì bỗng lại gặp chuyện gấp rút nên mới để nén bạc lại rồi hối hả bỏ ra đi.

Gia Cát Ngọc dù sao vẫn là người còn thiếu kinh nghiệm nên chưa chi thì đã sốt ruột, quay về phía Tư Đồ cô nương hỏi rằng:

– Uyển tử tử, Thiên Nhai Du Tử có điểm nào không tốt đến nỗi làm cho tử tử phải oán ghét hẳn như thế?

Cô gái bèn nghiêm sắc mặt nói:

– Thân thể của tử tử đây, đệ đệ có biết chăng?

– Tiểu đệ không được biết.

– Tử tử đã đi xa nghìn dặm, vượt qua khỏi Đồng Quan, đệ đệ đoán xem là vì việc gì?

– Tử tử không nói, thì tiểu đệ làm thế nào biết được?

– Gần đây trong giới giang hồ mới xảy ra việc lớn, vậy có lý nào đệ đệ chẳng nghe người ta nói đến hay sao?

– Tiểu đệ vì mới xuống núi không lâu.

Gia Cát Ngọc giả vờ như ngây ngô không biết thì cô gái phì cười nói:

– Xem qua tài nghệ của đệ thì rõ ràng cũng là người xuất thân từ một danh môn, thế tại sao đối với những việc kinh thiên động địa như vậy lại không

hay biết chi cả?

Gia Cát Ngọc mỉm cười tự nhiên. Cô gái bèn nói tiếp rằng:

– Việc thứ nhất là Kim Cô Lô đã tái hiện trong giới giang hồ khiến Thất Diệu Bang phải tan tành trong phút chốc, do đó mọi người trong võ lâm không khỏi phập phồng lo sợ, suốt ngày ăn ngủ không yên.

– Còn việc thứ hai là gì?

– Việc thứ hai là Phong Lâm Song Lão, đến Thiếu Lâm Tự đòi lại pho tượng Lục Ngọc Di Đà, một bảo vật quý báu nhất trong võ lâm, khiến cho cả giới giang hồ phải nổi lên một cơn sóng gió.

– Hai việc ấy tuy là việc đại sự trong võ lâm nhưng thử hỏi có liên quan chi đến việc tử tử oán ghét Thiên Nhai Du Tử chứ?

Cô gái đưa mắt nhìn qua Gia Cát Ngọc một lượt rồi mỉm cười nói:

– Đệ đệ không biết Phong Lâm Song Lão là người chi của tử tử nên lẽ tất nhiên cũng không hiểu rõ được tâm trạng của tử tử đây như thế nào. Ôi. Mười năm trước đây Phong Lâm Song Lão đã may mắn được pho Lục Ngọc Di Đà ở trên đỉnh núi Tung Sơn, liền gây ra một trận phong ba trong giới giang hồ. Song Lão bất đắc dĩ phải trao pho tượng Lục Ngọc Di Đà ấy lại cho Thiên Nhất Thượng Nhân, một bậc cao tăng của phái Thiếu Lâm.

Vì Thiếu Lâm Tự có nhiều nhân tài, các nhân vật võ lâm chẳng dám tìm đến gây sự, hơn nữa pho Lục Ngọc Di Đà tìm thấy trên đỉnh núi Tung Sơn thì trao trả cho Thiếu Lâm Tự là hợp lý. Do đó, suốt mười năm qua yên ổn, không có xảy ra chuyện chi cả ...

Gia Cát Ngọc ngắt lời rằng:

– Đã yên ổn như vậy rồi, thế tại sao hiện giờ lại ...?

Tur Đồ Uyên khoát tay qua một lượt, nói:

– Nào ngờ đâu trước đó mấy tháng, Thiên Nhất Thượng Nhân biết mình sắp sửa Tây qui nên sai người đi rút về phía Đông, gọi Phong Lâm Song Lão phải đích thân đến Tung Sơn để lấy lại pho Lục Ngọc Di Đà mang về.

Gia Cát Ngọc buột miệng khen rằng:

– Lòng dạ của Thiên Nhất Thượng Nhân như thế quả không hổ là một bậc cao tăng trong cửa Phật.

– Bởi thế, Ngân Tu Tẩu, một trong Phong Lâm Song Lão liền đích thân đi đến Thiếu lâm để mang pho tượng Lục Ngọc Di Đà trở về. Vì để tránh đi sự dòm ngó của bọn gian phi nên trên đường về, ông đã đi vòng theo đường Quan Lạc ...

Gia Cát Ngọc lại buột miệng nói:

– Mọi việc nếu bí mật như vậy thế tại sao Thất Điều Bang lại hiểu được việc đó?

Tur Đồ Uyên lộ sắc ngạc nhiên nói:

– Đệ đệ bảo sao?

Gia Cát Ngọc vội vàng nói:

– Tiểu đệ trước đây, khi còn ở vùng phía Nam tỉnh Thiểm Tây thì đã có nghe người ta đồn đãi là Ngũ Đinh Thủ La Bách Lộc, đường chủ của Thất Điều Bang, dẫn bọn thủ hạ tìm đến vây một lão râu tóc bạc phơ ...

– Đệ đệ ngọc của tôi ơi, nghe thế mà đệ đệ chịu tin hay sao? Ngân Tẩu Bành Hạo tên tuổi khét tiếng trong giới giang hồ, dù cho Thất Điều Thần Ông có đích thân tìm đến gây sự thì cũng chẳng qua kẻ nửa cân người tám lạng suýt soát nhau thôi, Ngũ Đinh thủ thì có đáng gì?

Gia Cát Ngọc trong lòng đầy ngờ vực, trầm nghĩ:

“Ngũ Đinh Thủ hành hạ lão già râu tóc bạc phơ ấy, việc chính mắt ta được trông thấy. Vậy, nếu Ngũ Đinh Thủ là kẻ không thể đối địch với Ngân Tu Tẩu, thì tại sao lại ... Có lý nào trong việc này còn có điều khúc chiết chi hay sao? Tư Đồ Uyển trông thấy chàng trầm ngâm nghĩ ngợi thì không khỏi mỉm cười nói:

– Đệ đệ chớ nên nghi ngờ, vì chính tử tử đây lãnh mạng lệnh của cha già, đang đem đi rút về phía Tây, và hẹn với Bành thúc gặp nhau tại một khu rừng kín đáo gần Trường An để nhận pho Lục Ngọc Di Đà mang đem về ...

Nói đến đây thì nàng cất tiếng than khẽ và đôi tròng mắt cũng ngân lệ, tiếp rằng:

– Chẳng ngờ ngu tử đến chậm một bước nên Bành thúc đã bị hại dưới tay của Thiên Nhai Du Tử.

Đấy quả là một sự ngộ nhận to bằng trời. Gia Cát Ngọc vội vàng nói:

– Tỷ tỷ chớ nên hiểu lầm ...

– Rõ là ngọc, ta làm thế nào hiểu lầm được? Vì tại nơi địa điểm xảy ra mọi việc trên còn lưu lại một dấu hiệu Truy Hồn Đoạt Mệnh Kim Cô Lôu độc nhất vô nhị của Bát Chỉ Phi Ma. Vậy có lý nào đây là giả hay sao? Ôi. Vừa rồi tỷ tỷ đến Thiên Phụng Cốc, trông thấy Thất Điều Bang đã bị hủy diệt hoàn toàn dưới tay của Kim Cô Lôu, lúc đầu không hiểu tại sao nhưng giờ đây nghĩ lại thì mới biết người ấy dụng tâm thật là ác độc.

Gia Cát Ngọc nghe thế thì cuống quýt đến nỗi đưa tay lên khoát lia lia rồi lắc đầu nói:

– Việc ấy. Tại sao tỷ tỷ lại nói thế?

– Ha. Tại sao lại nói thế à? Đệ thử nghĩ hăn ta đã giết người để đoạt lấy pho Lục Ngọc Di Đà, do đó hăn sợ người ta truy nguyên biết được nên mới hủy diệt cả Thất Điều Bang đi hầu lấy đó rêu rao với mọi người là Thất Điều Bang đã cướp mất pho Lục Ngọc Di Đà. Một người có dụng tâm như thế thử hỏi không ác độc sao được?

Gia Cát Ngọc lúc bấy giờ dù có miệng nhưng cũng không biết làm cách nào để giải bày. Trong khi chàng còn đang cúi đầu nghĩ ngợi để tìm ra những lời giải thích thì bỗng nghe bên ngoài cửa sổ có tiếng gió khẽ rít ...

Gia Cát Ngọc không khỏi sinh nghi nên liền nhanh nhẹn vọt người bay thẳng ra ngoài cửa sổ.

Nơi đây là một cái sườn núi, rừng cây xanh um, cỏ dại rậm rạp. Chàng trông thấy trên sườn núi có một cái bóng đen thoáng qua rồi mất hút.

Lạ thật, người ấy là ai? Tại sao hắn lại nghe lén câu chuyện giữa chàng và Tu Đồ Uyên? Tại sao hắn lại ...?

Phải. Hãy bắt lấy hắn trước rồi nói chi sẽ nói sau.

Vì nghĩ thế nên chàng liền quay đầu lại mỉm cười:

– Tỷ tỷ hãy đợi một tí, tiểu đệ đi trong chốc lát sẽ trở lại ngay.

Câu nói vừa dứt thì người chàng đã xẹt đi như một luồng điện chớp chỉ vọt lên rơi xuống một lượt là chàng đã lên đến sườn núi cao rồi.

Tuy chàng hành động lanh lẹ nhưng vì đuổi theo đôi phương quá chậm, hơn nữa trên sườn núi cây rừng lại rậm rạp nên khi đến nơi thì nào còn trông thấy bóng người đâu nữa. Nhưng, nhờ chàng trước kia đã có ăn được trái Kim Tuyên Huyết Lan nên đôi tai thính hơn người thường rất nhiều nên mặc dù không trông thấy người, song chàng vẫn có thể nghe được tiếng nhánh lá xào xạc văng vẳng nên liền vọt người lên phi thân đuổi theo gấp về hướng Tây Nam.

Chẳng mấy chốc là chàng đã vượt qua mười dặm đường núi tiến đến một khu cây cối rậm rạp. Tại nơi đó chàng trông thấy có một vùng gạch ngói đồ nát, vách tường ngã xiêu. Gần đấy lại có một chiếc cổng chào đứng trơ trọi một mình, bên trên còn trông thấy được mấy chữ Nhạc Vương Miếu. trong ngôi đại điện đã sụp đổ, bỗng có tiếng vọng đến rằng:

– Thằng ranh kia! Lời nói của ngươi nếu có chỗ sai thật sự thì hãy xem chừng ta đánh nát xương ngươi ra đó.

Giọng nói ấy nghe vô cùng lạnh lùng chẳng khác nào tiếng chim cú kêu hay tiếng sói tru giữa đêm khuya.

Câu nói vừa dứt thì bỗng nghe có một giọng khác đáp rằng:

– Lời nói của tôi nếu có chỗ nào man trá thì xin tiên bối cứ việc tìm tới, tôi bằng lòng chịu tội. Nhưng, thằng bé ấy võ công không phải tầm thường, chỉ e rằng ...

Gia Cát Ngọc cảm thấy giọng nói ấy hết sức quen thuộc, tựa hồ như giọng nói của Tích Hoa công tử mà chàng được gặp hồi sáng sớm này.

Nhưng, rõ ràng hồi sáng hẵn ta quay đầu ngựa đi trở lại thế sao giờ đây hẵn lại có mặt tại nơi này được?

Trong khi chàng còn đang băn khoăn nghĩ ngợi và chưa tìm được câu giải đáp thì trong gian đại điện bỗng lại có tiếng cười khanh khách đầy ngạo nghễ, nói:

– Có lão phu đây thì ngươi còn sợ điều gì? Chỉ trong vòng ba hiệp thì ta sẽ làm cho thằng bé ấy phải cúi đầu ngoan ngoãn dâng pho Lục Ngọc Di Đà lên.

Câu nói vừa dứt thì tại gian đại điện ấy bỗng xuất hiện một lão già lùn thấp, đôi mắt lõm sâu thân hình đầy xương xẩu. Lão già ấy đứng tại khung cửa, trong tay cầm một sợi xích bằng thép chiếu sáng ngời. Lão ta nhìn chòng chọc vào Gia Cát Ngọc rồi phá lên cười to như cuồng dại.

Lão già lùn thấp ấy tuy gầy đét như que củi nhưng nội lực dồi dào không thể tưởng tượng, tiếng cười dài của lão ta rung chuyển đến đổi mái ngói và cây

mục trên nóc đại điện không ngớt tuôn đổ xuống nghe xào xạc.

Trong khi cát bụi còn đang tung bay mù mịt thì lão già ấy liền lắc đôi vai tức thì tiếng xích sắt khua nghe rộn rền chẳng khác nào một con mãng xà đang chuyển mình, nhắm hướng Gia Cát Ngọc cuốn thẳng tới.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, trong lòng hết tức giận, đôi vai liền rùn thấp xuống, nhanh như chớp đánh vút ra ba chưởng.

Lão già trông thấy thế thì liền cười thâm trong lòng, định sẽ ...

Bỗng đâu kinh khí dấy động ào ào chẳng khác nào trời đất nổi trận phong ba, khiến sợi xích sắt có tên là Cửu Hoàn Liên bấy lâu nay lão già nhờ nó mà nên danh đã bị hất bay đi ba thước, rồi lại khua rộn rền thẳng trở về.

Lão già thấy hết sức kinh hãi, giương hai mắt giận dữ nhìn thẳng vào đối phương một lúc rồi bất thần vọt người bay lên, hai tay siết chặt lấy sợi xích, khua rộn rền nghe đinh tai tiếp tục công chớp nhoáng ra năm thế võ về phía Gia Cát Ngọc.

Thế là sợi dây xích liền rít gió nghe vèo vèo, ánh vàng rực rỡ dưới ánh thái dương, uy thế ồ ạt không thua trăm nghìn đợt sóng bề so với Truy Hồn Sách của Thất Điều Thần Ông, có phần còn ác liệt hơn nữa.

Hai thế võ đánh trước tuy ồ ạt, nhưng Gia Cát Ngọc vẫn không xem vào đâu, đến khi thế thứ ba lão ta vừa đánh ra thì sắc mặt của Gia Cát Ngọc không khỏi biến hẳn. Chàng nhanh nhẹn đổi ngay thế võ, dùng hết thức thứ chín trong Phản Môn Tuyệt Hộ Chương đánh vút ra.

Thế là, lúc đó chỉ còn trông thấy bóng hai người không ngớt xao động qua

ba lượt vọt lên rồi xuống thì bất thần lại dang ra xa.

Khi ấy, phía dưới nách của lão già, lớp áo ngoài đã bị luồng chỉ phong của Gia Cát Ngọc đánh toát ra, trên hai xương sườn cạnh đấy, máu tươi cũng chảy ra đầm đề. Lão già lộ sắc giận dữ, nói:

– Thằng ranh kia! Ngươi vốn thật là môn hạ của ai thế?

Gia Cát Ngọc trông thấy lão ta dùng một thế võ giống y hệt thế võ thứ sáu trong Cửu Môn Tuyệt Hộ Chuông thì liền biết đấy chính là kẻ cựu thù của sư môn.

Nhưng chàng không ngờ đã sử dụng đến thế võ khắc kỵ của ân sư đã truyền dạy mà vẫn chưa thể giết chết được lão ta nên trong lòng không khỏi kinh hoàng. Bởi thế, khi nghe lão già hỏi thì chàng liền cười nhạt nói:

– Chủ nhân mới của Kim Cô Lô đã giá lâm thế tại sao ngươi không tự xử còn chờ đợi chi nữa?

Dứt lời chàng liền vung tay mặt lên tức thì tiếng rít gió nghe đĩnh tai nhức óc và dấu hiệu Truy Hồn Đoạt Mệnh Kim Cô Lô bấy lâu nay rung chuyển cả võ lâm liền xẹt tới cắm phập vào cửa cái của gian đại điện.

Lão già ấy chính là Nhon Đồ Mã Không, một trong Kim Hà Tam Hung. Trước đây trong vụ xô xát tại Lãnh Nguyệt Bình, Tam Hung đã mất mạng hết hai, và chỉ còn sót lại một mình Mã Không trốn thoát trở về. Bởi thế, giờ đây lão ta vừa trông thấy dấu hiệu riêng biệt của Bát Chỉ Phi Ma lại xuất hiện trong tay một chàng thiếu niên vô danh này thì không khỏi ớn lạnh tâm can, biến hẳn sắc mặt nói:

– Kim Cô Lô! Ngươi ... Có lý nào chẳng phải môn nhân của Xích Diện Thần Long Tu Đồ Uy trong Phong Lâm Nhị Lão hay sao?

Gia Cát Ngọc lạnh lùng đáp:

– Tiểu sinh vì mới dần bước giang hồ nên không thể trách tại sao tiên bối lại chưa được biết. Nhưng, đối với hiệu Kim Cô Lô kia, chắc tiên bối biết rành lắm chứ?

Nhơn Đồ Mã Khôn bất giác bước lùi ra sau hai bước, mồ hôi lạnh cũng bắt đầu rướm ướt cả vầng trán ...

Nhưng, chẳng mấy chốc sau thì những tia sáng khiếp sợ trong đôi mắt của lão ta cũng mất đi, mà thay thế vào đó là những tia sáng vô cùng phần nộ và vô cùng căm tức ...

Gia Cát Ngọc thâm vận chân khí, biến thể chưởng thành Thiên Ma Chỉ, tập trung tinh thần vào đôi mắt, nhìn chòng chọc về phía lão sẵn sàng đối phó.

Bốn mắt của đôi bên không ngớt nhìn đăm đăm vào nhau, chẳng nói chẳng rằng chi cả khiến không khí trở thành vô cùng ngột ngạt.

Bỗng nhiên, Nhơn Đồ Mã Khôn vừa quát to lên, vừa vung hai cánh tay quét ra với tất cả chân lực trong người khiến kinh phong cuốn tới ồ ạt không thua một cơn bão táp, công tới tấp về phía đối phương chín thế võ.

Thế là, mười ngón tay của Gia Cát Ngọc không ngớt rung chuyển, tức thì kinh lực do Thiên Ma Chỉ bắn ra vèo vèo không ngớt.

Từ thế thứ nhất của Thiên Ma Chỉ là thế Trường Thiên Lưu Hận sang qua

thế thứ hai là thế Hậu Hải Tàn Thiên, mà chàng vẫn chưa thấy hạ được đối phương nên liền hừ một tiếng lạnh lùng rồi sử dụng đến thế thứ tư là thế Dao Sơn Hoa Phóng.

Nhơn Đồ Mã Khôn võ công cũng suýt soát như Thất Điều Thần Ông nên thế Thiên Ma Chỉ thứ ba là thế Thiên Vỡng La Hồn là đủ giết chết lão ta rồi, thế mà giờ đây Gia Cát Ngọc lại sử dụng đến thế Thiên Ma Chỉ thứ tư, thì thử hỏi lão ta làm thế nào sống còn được nữa?

Sau một tiếng gào thảm thiết thì giữa ngực và bụng của lão ta trúng liên tiếp chín luồng chưởng lực, máu tươi bắn xối xả, ngã lăn quay ra đất chết tốt.

Gia Cát Ngọc đã hạ được kẻ địch qua một thế võ, thì liền nhắm hướng gian đại điện lướt nhanh tới như một luồng gió hốt.

Nào ngờ đâu trong gian đại điện đã đổ nát ấy chỉ còn lại mấy pho tượng Bồ Tát bằng gỗ mà thôi, đâu còn trông thấy hình bóng của kẻ đã dẫn dụ chàng đến đây nữa.

Chàng biết lúc ấy dù cho muốn đuổi theo cũng không kịp nữa nên âm thầm bước ra khỏi gian đại điện thò tay gỡ lấy dấu hiệu Kim Cô Lôu trước cửa cái bỏ vào áo.

Ngay lúc đó bỗng chàng trông thấy có bóng người lướt qua ...

Chàng ngửa mặt nhìn lên, thì thấy Tư Đồ cô nương đang đứng sững giữa đồng gạch ngói đổ nát, sắc mặt đầy vẻ buồn bã căm hờn.

Gia Cát Ngọc biết hành tung của mình đã bị bại lộ nên vội vàng nói:

– Uyên tử tử chớ nên hiểu lầm, xin nghe lời giải thích của tiêu đệ đã.

Sắc mặt của Tư Đồ Uyển hết sức buồn bã, cất giọng oán hận nói:

– Ta không cần nghe chi nữa cả. Ngươi là một gã phỉnh gạt, mặt người dạ thú. Ta oán hận ngươi ... căm thù ngươi.

Câu nói chưa dứt, thì Tư Đồ Uyển đã quay phắt người bỏ chạy mất. Mỗi lúc một xa và cuối cùng, đã mất hút hình bóng giữa rừng cây rậm rạp.

Trời đã trở lại hoàng hôn, từng đàn chim lũ lượt bay về tổ ấm. Trước ngôi Nhạc Dương Miếu, chỉ còn lại một mình Gia Cát Ngọc đứng sững sờ em lặng giữa đồng gạch ngói đổ nát. Khung cảnh êm ấm đã trôi qua, mà giờ đây chỉ còn lại sự đơn côi và buồn bã ...

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 8

NHỮNG VIỆC BẤT NGỜ

Trăng sao đều lặng bốn bề im phăng phất ...

Ánh bình minh vừa ló dạng thì Gia Cát Ngọc đã giục ngựa lên đường.

Con đường núi vắng vẻ này chính là con đường phải đi qua, mới đến Bạch Thảo Giáp được. Chỉ trong vòng ngày thật quá ngắn ngủi, nếu vạn nhất không tìm được “Tục Đoạn Sanh Cơ Linh Ngọc Chi”.

Nghĩ đến đây chàng tự hồ như thấy khung đầy mặt lạnh lùng của vị quái khách nọ ở trong sơn động dưới vách núi cao, đang nhìn thẳng vào mặt chàng mỉm cười ghê rợn, và nay vẻ thất vọng ...

Chàng cũng tự hồ nhìn thấy Xích Diễm Tàn Chương, sắc mặt nay ngơ ngác, đang mẫn yên trên mặt đất tại động đá nọ, trong khi có vô số mũi dao nhọn từ trong động đá thò ra, và có một lưỡi dao bén ngót đang chĩa vào cổ họng của lão ta ...

Và sau một tiếng “Xoạt” lưỡi dao ấy đã cắm phập xuống, thế là từ cổ họng của Xích Diễm Tàn Chương máu tươi nhuộm đỏ cả khung mặt đầy phong sương của lão, rồi lão cất tiếng khẽ rên rĩ và hai mắt nhìn chòng chọc vào chàng, tràn đầy lửa giận ...

Nghĩ thế nên chàng không khỏi lạnh buốt cả xương sống. Chàng bất giác đưa

một bàn tay lên dụi mạnh đôi mắt ...

Ờ mà đây không phải sự thực.

Nhưng, nếu trong vòng hôm ta không tìm được “Tục đoạn sanh cơ linh ngọc chỉ” thì có ai dám chắc lão quái nhân kia không ví quá thất vọng mà sử dụng đến những thủ đoạn ác độc nhất.

Tuy đối với chuyện hiểu lầm của Uyên tử tử, chàng đang sốt ruột muốn tìm cơ hội để giải thích, nhưng mọi sự thật trước mắt không cho phép chàng được chậm trễ giây phút nào cả.

Bởi thế, chàng bỗng đâm liều, giục ngựa đi nhanh tới trước.

Ngựa chạy như bay, tiếng gió không ngớt rít vèo vèo bên tai chàng. Đúng trưa hôm ấy là chàng đã đến vùng Thái Thuận. Chỉ cần đi thêm mười dặm nữa là chàng đã có thể tiến tới cửa khe núi Bách Thảo Giáp.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy từ một khúc quanh của con đường núi, bất thần có một bóng người nhẹ nhàng lao vút ra. Dáng vóc cũng như cử chỉ của người ấy hết sức quen thuộc.

Người ấy là ai?

Trong khi chàng chưa kịp đoán ra, thì bất thần bóng người ấy bỗng quay phắt đầu lại.

Chàng tuy không nhìn rõ thái độ của người đó sau khi nhìn về phía chàng, và không nhìn thấy chàng phi nhanh ngựa tới, thì bỗng vung mạnh hai cánh tay lên, rồi lao vút trở vào khu rừng rậm. Cử chỉ của người đó, trông sợ hãi như

một người tiều phu gặp cộp vậy.

Gia Cát Ngọc trầm ngâm, thầm nghĩ rằng:

“Người ấy vừa trông thấy mình, thì tránh mặt ngay, như vậy chắc chắn là một người quen biết, chứ không còn nghi ngờ chi nữa.”.

Nhưng, tại sao người ấy lại sợ lại có vẻ sợ sệt mình như gặp phải rắn rết thế?

Có lý do gì giữa ta và người ấy có hiểu lầm nhau chi chẳng?

Song mình mới dần bước giang hồ chẳng bao lâu lại mới đến đây lần đầu tiên vậy sự hiểu lầm đó từ đâu mà có được?

Chàng không ngớt nghĩ ngợi miên man, cho đến khi con ngựa phi tới nơi người ấy vừa xuất hiện, mà chàng vẫn chưa tìm thấy một câu giả đáp nào cả.

Chàng đưa mắt nhìn về những dãy núi chón chở cao vút, những cánh rừng xanh um phẳng lặng, biết người ấy đã bỏ đi xa rồi nên chỉ còn vung roi ngựa phi nhanh về phía Bách Thảo Giáp mà thôi.

Hai cửa vào của Bách Thảo Giáp, chỉ là một khe đá rộng hơn một thước, rêu xanh phủ kín, cỏ mọc um tùm, tựa hồ như từ lâu rồi người chẳng có dấu chân của người nữa.

Gia Cát Ngọc không khỏi do dự trong chốc lát, nhưng cuối cùng cũng đã nhảy xuống yên ngựa, chậm rãi bước thẳng đến trước khe đá.

Khi mới lách mình bước vào, thì chàng trông thấy đâu đâu cũng tối mờ mờ, nhưng sau khi đi được độ ngoài mấy mươi trượng, thì bỗng trong thấy có

ánh mặt trời từ trên đầu chiếu rọi vào. Hai bên vách đá mọc đầy những loại rong rêu ấy phát ra.

Gia Cát Ngọc là con trai của Bắc Đẩu Thư Sinh, một người học vốn uyên thâm nhất trong thiên hạ, nên dù chàng tuổi còn trẻ nhưng kiến thức rất rộng rãi.

Do đó vừa nhìn qua là chàng đã biết ngay các thứ rong rêu ấy được gọi là “xích tảo” và “châu khuẩn” đều thuộc loại thuốc rất hiếm có, chỉ nhìn qua cảnh vật chung quanh trong lòng chàng đã bắt giắc thầm kính phục vị Lãnh Diện Hoa Đà này. Chàng tiếp tục đi tới độ mấy mươi dặm nữa, thì bỗng nhiên mũi người thấy một mùi thơm ngào ngạt. Thì ra nơi đây là cuối khe đá, và tại đây có trồng cây hoàng đào, hoa đỏ trở đầy cành, trái sai nặng trĩu.

Gia Cát Ngọc trong lòng hết sức lấy làm lạ. Đưa mắt chú ý nhìn thì trông thấy những bông hoa trên cành to như một cái chén, vô cùng xinh đẹp. Riêng những trái đào lại có màu vàng rực rỡ, bóng láng trong thực ngon lành, mùi thơm không ngớt phát qua mũi, khiến ai thấy cũng phát thèm.

Gia Cát Ngọc chú ý nhìn một lúc thật lâu. Những vẫn không làm sao hiểu được cây hoàng đào vừa đâm hoa vừa kết quả như thế này, là thuộc giống cây gì.

Bởi thế, chàng bỗng có ý nghĩ vũ trụ mênh mông, vạn vật phức tạp, trong khi đó sinh mạng của con người chỉ ngắn ngủi mấy mươi năm thực chẳng làm sao tìm hiểu hết cho được.

Chàng vừa suy nghĩ vừa bước đi qua khỏi cây đào ấy. Thế là cả khu Bách Thảo Giáp đã hiện rõ dưới mắt chàng:

Bốn vách núi cao chọc trời, dù là loài chim cũng khó bay lọt được. Trên mặt đất cũng như trên vách đá, mọc vô số những loài kỳ hoa dị thảo, hiếm có trên đời, quý báu vô song. Gia Cát Ngọc trông thấy thì không khỏi kính phục vị chủ nhân, thầm nghĩ rằng:

“Trong khe núi này các loài cỏ quý không biết bao mà kể, nếu phân loại ra, thì nào dưới mấy trăm loại. Vị Lãnh Diện Hoa Đà này, thực đáng tôn là một bậc danh y đệ nhất trong thiên hạ. Nhưng chỉ có cái tên của ông ta gọi là Lãnh Diện.

Thì cũng đủ thấy tánh tình của ông ta rất lạ lùng. Vậy không biết lần này ta đến đây để xin thuốc, có thể được toại nguyện không?

Chàng đang định cất bước để đi tới nữa, thì bỗng trong lòng thấy làm lạ, thầm nghĩ rằng:

“Bách Thảo Giáp chỉ rộng độ chừng mấy trăm trượng, bề sâu không hơn một dặm, khắp nơi cây cỏ um tùm, nhìn mùt mắt, thế tại sao lại chẳng trong thấy có một túp lều tranh, hoặc một gian lầu gác chi cả? Như thế vị Lãnh Diện Hoa Đà này trú ngụ nơi nào?

Nghĩ đến đây thì chàng thầm nhủ:

“ Cũng được. Ta cứ việc đi tìm khắp khe núi này, thì nào có sợ tìm không gặp vị chủ nhân hay sao? “ Nghĩ thế, nên chàng tiếp tục đưa chân bước tới, theo con đường trải đá trắng duy nhất trong khe núi. Hai bên đường đi các loại kỳ hoa dị thảo mọc um tùm hết sức xinh đẹp, mùi thơm không ngớt thoang thoảng bay qua mũi.

Gia Cát Ngọc vì thấy các loài hoa xinh đẹp, nên đã mấy lần thò tay định bẻ,

nhưng nửa chừng chàng lại thu tay về, thầm nghĩ rằng:

“Những hoa có trong khe núi này đều là vật quý báu, nếu ta bẻ lấy thì chẳng những rất thất lễ mà còn đụng chạm đến thiên hòa nữa.”

Nhưng, những trái cây thơm ngào ngạt không tên tuổi kia càng làm cho người ta thêm rõ dãi. Ai bước vào đây và được trông thấy những loài cây lạ lùng này, đều không khỏi ý muốn ăn thử.

Nhưng cũng may là Gia Cát Ngọc lúc nào cũng giữ lễ, nên mới không xâm phạm đến những hoa quả trong sơn cốc, mà vẫn điềm nhiên bước nhanh đi tới.

Con đường đã quanh co khúc khuỷu, tựa hồ như đi mãi không biết bao giờ cùng. Thân người Gia Cát Ngọc đi đứng nhanh nhẹn, thế mà đi mãi đến độ dùng xong một bữa cơm, và đã thấy mình đi khắp nơi trong sơn cốc, mới trông thấy một túp lều tranh ẩn tại phía dưới vách đá. Trước cửa gian nhà có trồng một cụm cây, lá xanh hoa vàng. Trên cháng hai cây ấy có treo một lồng chim, sườn bằng bạch ngọc, lưới bằng tơ vàng. Trong lồng có nuôi một con chim lạ lùng. Con chim ấy đang vươn cổ lên hót lên những tiếng thanh thúy, uyển chuyển.

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn chăm chú con chim trong lồng thầm nghĩ rằng:

“Gian nhà tranh này cùng lắm là cách khe đá ngoài cửa hang nhiều lắm là nửa dặm đường, thế tại sao lại không mở một con đường thẳng đi gần hơn? Có lý nào chủ nhân những người khách đến đây phải đi một vòng quanh sơn cốc với một dụng ý chi chằng?”

Chàng đang nghĩ ngợi thì bỗng nghe từ trong gian nhà có người lên tiếng nói

rằng:

– Nguyệt đào mị lý sum sê, hoa quả hấp dẫn, thế mà từng ấy tuổi có thể giữ được điềm nhiên trước những trái “nhuyễn đào” quả thực là hiếm có, đáng quý lắm.

Giọng nói tuy lạnh lùng như giá băng nhưng có ngụ ý khen ngợi, nên Gia Cát Ngọc nghĩ rằng:

“Té ra cây đào vàng ngoài cửa động lại chính là thứ “Nhuyễn đào” thuộc loại dâm quả, nhưng hẳn rõ “Mị lý” trồng ở nơi nào? Hèn gì trong sơn cốc chẳng có ai trông giữ cả. Bây giờ ta mới biết, tất cả cỏ cây hoa lá trong sơn cốc này, đều ngấm chứa đầy đầy những nguy hiểm.”.

Nghĩ đến đây chàng bất giác nghiêm nghị nói rằng:

– Gia Cát Ngọc hôm nay mạo muội đi vào sơn cốc là có việc muốn thỉnh cầu với chủ nhân.

Từ trong nhà lại vọng ra một giọng nói lạnh như băng rằng:

– Vậy ngươi chẳng biết luật lệ của lão phu đây sao?

– Tại vì mới dân bước giang hồ, nên xin tiên bối chỉ dạy cho.

– Mười năm về trước lão phu đã tuyên bố là bất cứ ai đi vào sơn cốc này và đến trước chòi canh của ta, mà không xúc phạm một lá cây cộng cỏ nào, thì ta sẽ cho phép người ấy được chọn xin một trong ba trăm năm mươi chín loại linh dược của ta.

Gia Cát Ngọc nghe thế, thì không khỏi vui mừng, và cho rằng mình rất may là biết chú trọng đến việc thủ lễ, nên không hề xúc phạm đến hoa quả trong sơn cốc, bằng không thì tất sẽ phí công vô ích trong chuyến đi này rồi.

Thực ra thì chàng nào có biết trước đây, là chính vì chàng trước đây đã may mắn ăn được trái “Kim Tuyền Huyết Lan”, nên các loại độc không thể xâm nhập vào cơ thể. Nếu chẳng thế e rằng chàng chàng không thể nào vượt qua khỏi cây “nhuyễn đào” ngoài cửa sơn cốc.

Khi nghe qua lời nói của chủ nhân chàng trầm nghĩ:

“Cụ già này đã luyện được ba trăm năm mươi chín loại linh dược, thế tại sao lại không luyện thêm một loại nữa để cho con số được chẳng là sáu mươi?”.

– Tuy trong lòng chàng đang nghĩ ngợi như thế nhưng ngoài miệng chàng đã cất giọng cung kính nói rằng:

– Tại hạ đến đây ngày hôm nay là có ý muốn xin tiền bồi ban cho một lọ.

Trong khi chàng chưa kịp nói được bảy tiếng “Tục Đoạn Sanh Cơ Linh Ngọc Chỉ” thì bất thần nghe được tiếng gió rít rất lạ lùng, tức thì trong thấy một con rắn nhỏ màu xanh đẹp, dài hơn một thước ngấm ngay chiếc lồng chim treo ngay dưới mái hiên lao vút tới.

Thân rắn tuy bé nhỏ nhưng nó lại hết sức nhanh nhẹn lao nhanh không thua chi một viên đạn bắn ra, chỉ trong chớp mắt là nó đã quán chặt vào cháng hai cây nơi có treo chiếc lồng chim rồi há to miệng, nhắm ngay con chim trong lồng mổ xuống.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế thì liền co ngón tay trở, khẽ bún ra gây nên một

luồng kinh phong bén nhọn bay vút tới. Vì chàng trông thấy con chim quý báu hiếm có kia chỉ trong chớp mắt nữa là phải chịu làm mồi ngon cho con rắn độc, thì đâu thể nào khoanh tay đứng ngó được? Hơn nữa bản chất cứu trợ kẻ yếu, vẫn là thường tính của con người.

Bởi thế qua hai tiếng bốp bốp thì đầu con rắn đã bị luồng chỉ lực đánh nát tan như bột và những hoa vàng trên cây cũng bị luồng chỉ phong làm rơi rụng lả tả.

Gia Cát Ngọc vẫn không hề hay biết luồng chỉ phong ấy của chàng đã làm tan biến tất cả mọi tha thiết của chàng khi bước đến đây nên cất giọng tự nhiên nói tiếp rằng:

– Tại hạ muốn tiền bồi gia ơn cho một lọ.

Câu nói chưa dứt thì bỗng nghe lão già bên trong nhà cất giọng lạnh lùng “Hừ” một tiếng rồi nói:

– Câm miệng lại. Ba năm tâm huyết của lão phu, đã hoàn toàn đổ vỡ dưới luồng chỉ phong của ngươi, vậy ngươi còn xin xỏ nỡ gì?

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh ngạc phân bua rằng:

– Tại hạ chẳng hề có sự xúc phạm chi cả, vậy tiền bồi nói thế nghĩa là sao?

– Lão phu gia công nghiên cứu món thuốc “phụng huyết long cân tán” cho chẩn số linh đơn của lão phu đã bào chế ra. Nhưng “Huỳnh Phụng” ta đã tìm ra nhưng “Tiểu Long” bấy lâu nay vẫn chưa hề tìm ra. Mãi đến ba năm trước đây, ta đã hao chẳng biết bao công phu, mới tìm bắt được một con “Tiểu Long” ở tại một khe núi sâu về phía trái cửa qua núi này, nhưng vì tuổi nó

chưa đúng, nên chưa dùng được, do đó ta phải tiếp tục nuôi dưỡng nó từ ngày ấy đến nay, hằng bữa phải lấy “xích tảo” và “châu khuẩn” để cho ăn chẳng còn bao lâu nữa ... thế mà bị người búng cho một chỉ chết tốt ...

Gia Cát Ngọc nghe thế, thì trong lòng vừa ấy náy vừa xấu hổ vô cùng.

Nhưng chàng vẫn cố giải bày rằng:

– Việc ấy tuy đáng trách tại hạ, về chỗ không nhận xét kỹ lưỡng. Nhưng nếu vừa rồi tại hạ khoan tay đứng ngó, thì e rằng con “Hoàng phụng” ở trong lòng kia giờ đây đã thành mối ngon cho con rắn ấy rồi, như vậy chẳng phải?

– Đây là một điều mà lão phu không tránh được tổn thất, cũng may là người biện giải cũng có lý.

Gia Cát Ngọc nghe qua, trong lòng vừa xấu hổ vừa hối hận, nên đứng yên lặng trơ trơ trước mái hiên.

Từ trong hiên nhà lại có giọng lạnh lùng vọng ra rằng:

– Sao người còn chưa chịu bỏ đi, bộ đứng đó chờ ta đuổi đi hay sao?

Gia Cát Ngọc là con người có tánh tình ngạo mạn, nên vừa nghe qua lời nói ấy, liền nhướng cao đôi mày lưỡn kiếm, rồi quay phắt người lại, cất bước bỏ đi tuốt.

Nhưng, chàng mới bước được ba bước, thì đôi mày lại cau chặt bất ngờ dừng chân đứng lại.

Nên biết Gia Cát Ngọc hồi thuở nhỏ đã theo học chữ nghĩa với cha mẹ, nên

tuy tuổi hãy còn trẻ, nhưng kiến thức rất rộng rãi. Do đó trong khi chàng vừa quay người bỏ đi, thì bất ngờ trong lòng lại thoáng có một ý nghĩ nên thầm bảo rằng:

“Sách xưa có ghi chép người dũng sĩ thuở xưa dù gặp hiểm nguy bất ngờ cũng không sợ hãi hay bị kẻ khác nghi oan cũng không tức giận. Hôm nay ta đến đây có việc nhờ cậy người khác, vậy thế nào lại giận giỗi bỏ ra đi theo tình cảm nông nổi như vậy sao?”.

Vì thế nên sự tức giận trong lòng chàng, bỗng hoàn toàn tiêu tan đi mất, vội vàng quay người lại cất giọng thành khẩn và cung kính nói rằng:

– Tại hạ vì nhất thời lỡ tay, nên làm hỏng việc lớn của tiền bối, vậy chẳng hay có cách chi lập công chuộc tội chăng?

Trong gian nhà tranh yên lặng một lúc khá lâu, mới có một giọng lạnh lùng ngấm tận xương tủy vọng ra rằng:

– Lão phu là người ở ẩn trong chốn hoang sơn, không có chuyện chi cần tranh giành với đời cả, vậy nên người đi cho sớm đi.

Gia Cát Ngọc đoán biết là lão già này là người có tánh tình lạnh lùng quái dị, việc đến đây xin thóc xem ra đến chín phần mười đã không có hy vọng chi nữa.

Bởi thế sự chán ngán thất vọng đã hiện rõ trên khung mặt của chàng.

Nhưng dù sao chàng cũng là một người rất thông minh và đầy sáng sủa, nên ngay lúc ấy trong lòng liền lóe lên một ý nghĩ mới nữa. Do đó đôi mắt chàng sáng ngời cao giọng nói rằng:

– Tiên bối đem hết kinh lực trong bình sinh bào chế được ba trăm năm mươi chín loại linh dược để cứu đời. Tuy đây cũng gọi là linh dược rất cao thâm nhưng đến ngày nay vẫn còn thiếu một thứ nữa mới chẵn số, nếu đem tiên bối so với Hoa Đà, Biền Thước thuở xưa, thì tiên bối vẫn còn kém hơn nhiều chưa có thể liệt danh vào rừng thần y dược.

Phàm con người ai cũng có ý chí riêng của mình dù cho gặp khó khăn đến đâu người ta cũng cố gắng thực hiện cho kỳ được.

Vị Lãnh Diện Hoa Đà này cũng không có việc chi phải nhờ cậy đến người khác cũng như không có chi phải đua tranh với đời nhưng ông vẫn một lòng một dạ, nhất định phải luyện cho thành ba trăm sáu chục món linh dược hầu có thể so tài với các bậc thần y thuở xưa, như Biền Thước, Hoa Đà.

Gia Cát Ngọc nói lên những lời nói vừa rồi, chính là đã đánh trúng những nguyện vọng trong tâm khảm của lão ta, nên tiếng nói của chàng vừa dứt, thì trong gian nhà tranh đã có người nhanh nhẹn trả lời rằng:

– Thằng bé người nói thế tức có nghĩa là, người có thể đến khe núi sâu ở phía núi trái đây, để bắt giúp cho.

Lãnh Diện Hoa Đà tuy suốt đời không nhờ cậy đến người khác, nhưng vì nhất thời cảm thấy phấn khởi trước việc làm của mình, nên đã buộc miệng nói ra những ý muốn kín đáo trong lòng. Tuy nhiên, khi lão vừa nói đến hai tiếng “giúp cho” thì bỗng dừng lại nín bật không nói nữa.

Gia Cát Ngọc đã đoán biết thâm ý của lão già. Tuy đối với việc tìm bắt lại một con rắn “Tiểu Long” chàng cảm thấy vô cùng khó khăn nhưng đây là một cơ hội tốt, để chàng có thể cầu xin linh dược nơi lão già, nên thử hỏi

chàng đầu lại chịu bỏ qua. Bởi thế chàng liền mỉm cười nói:

– Chỉ cần tiền bồi chịu hứa cho một lọ “ Tục đoạn sinh cơ linh ngọc chỉ” thì tại hạ sẽ đích thân xuống khe núi sâu ấy, tìm bắt lại một con rắn tiểu long mang về đây để đền đáp lại việc làm lỡ tay vừa rồi.

Lãnh Diện Hoa Đà sau khi tâm trạng bình tĩnh trở lại, thì dường như cá tánh lạnh lùng của ông ta cũng chi phối ý định của ông ta trở lại như cũ, do đó ông ta bèn cất giọng lạnh nhạt, không một tí tình cảm nói rằng:

– Có lý nào người định bắt ép lão phu hay sao?

– Tại hạ nào dám thế.

– Hừ, người bắt cho được một con “tiểu long” về đây đã, rồi nói chi sẽ nói sau.

Gia Cát Ngọc biết dẫu có nói chi nữa cũng vô ích, nên liền lên tiếng tán đồng, rồi men theo con đường đá nhỏ cất bước nhẹ nhàng đi thoãn thoát.

Trong lòng chàng đang bận tâm đến việc bắt cóc “tiểu long” nên đối với hoa quả bên chung quanh càng không để vào mắt. Chỉ trong thoáng chốc là chàng đã đi đến cửa ra sơn cốc rồi.

Ngay lúc ấy, bỗng chàng nghe tiếng một con ngựa hí rất quen thuộc.

Gia Cát Ngọc giật mình nhanh nhẹn vọt người bay lên, nhắm hướng của khe núi lao vút tới như một làn tên xẹt.

Sự nhanh nhẹn của chàng, quả thật là kỳ tuyệt hiếm có trong võ lâm. Bởi thế,

sau khi chàng vượt qua khe đá ngoài trăm trượng, thì vẫn còn trông thấy một bóng người lướt nhanh về phía phải rồi mất hút.

Bóng người ấy từ y phục cho đến dáng vóc, đều giống hệt bóng người mà chàng đã gặp trên đường núi đi đến đây vừa rồi. Gia Cát Ngọc lại không khỏi giật mình thầm hỏi:

“Người ấy bám sát theo ta mãi, chẳng rõ chớ dụng ý gì? Giờ đây nếu ta không có việc gấp, thì nhất định sẽ đuổi theo để hỏi cho cặn kẽ mới được.”.

Mặt trời đã xế về Tây, có lẽ đã vào khoản cuối giờ mùi đến giờ Thân. Gia Cát Ngọc nhảy lên lưng ngựa, men theo đường mòn trên sườn núi, nhắm hướng trái đi thẳng tới.

Trên con đường núi đi ngoằn ngoèo, dù cho một con ngựa hay đến chừng nào vẫn cảm thấy đi đứng chậm chạp, vì chung quanh đá tảng lởm chởm ngổn ngang, vô cùng nguy hiểm. Bởi thế Gia Cát Ngọc bèn bỏ ngựa đi chân không. Sau khi đi được một khoảng thời gian độ chừng dùng xong một chén trà, thì đã nghe văng vẳng có tiếng nước chảy.

Nhưng chàng đưa mắt nhìn khắp nơi, chỉ trông thấy những dây cỏ thụ xanh um, nhành to cong veo rắn chắc, lá xanh rậm rạp um tùm chứ không hề trông thấy khe núi sâu mà Lãnh Diện Hoa Đà đã nói ở đâu cả.

Hừ. Rõ là ngốc. Tại sao không biết trèo lên ngọn cây cao để nhìn xem khắp nơi cho rõ.

Chàng tự mắng thầm rồi nhanh nhẹn nhún người vọt lên. Sau ba lần điểm chân lên cành cây để lấy đà, thân người chàng đã vọt lên ngọn cây cao.

Trong khi đôi chân chàng vừa đứng yên trên ngọn cây, thì bỗng đâu những cành cây đó tự nhiên xao động, mặc dù lúc ấy trời đang đứng gió. Thế rồi chính nó lại quấy rầy gót chân chàng, y như những con rắn đang còn sống.

Trước đây ở bên cạnh hồ Lạc Hồn Trì, Gia Cát Ngọc đã từng chính mắt trong thấy một nhân vật võ lâm, bị sa chân vào một bãi cỏ dại biết quán lấy chân người như một lũ rắn.

Việc ấy chàng còn nhớ rất rõ, nên giờ đây không khỏi hãi kinh. Bởi thế chàng nhanh nhẹn vận dụng chân lực, rồi vung đôi chưởng đánh thẳng xuống dưới chân.

Vì trong cơn hồi hải, nên chàng đã vận dụng đến chín phần mười chân lực. Do đó sau một vài tiếng nổ như sấm động, tức thì nhánh lá tuôn đổ ào ào, khiến rừng cây rậm rạp đã bị đánh thủng một vùng to bằng một trượng vuông.

Liên đó, Gia Cát Ngọc buông thõng đôi chân từ trên cao sa xuống tại nơi lỗ trống ấy.

Lúc bấy giờ, thân người chàng đứng cao hơn mặt đất không quá năm trượng.

Chàng đưa mắt chú ý nhìn về phía ngọn cây, tập trung tinh thần để sẵn sàng đối phó với mọi việc nguy hiểm ...

Bỗng nhiên ngay lúc ấy, đôi chân chàng sờ soạng mãi mà vẫn chưa thấy mình rơi đến mặt đất, trong khi hai bên tai gió vẫn rít vèo vèo, thân người lơ lửng như những cánh lục bình trên mặt nước. Và bỗng nhiên chung quanh đều tối sầm lại, hơi lạnh buốt cả da thịt, tiếng nước chảy ào ạt cũng từ phía dưới vọng lên, nghe rõ mồn một Chàng kinh hãi cúi mặt nhìn xuống, chỉ

trông thấy phía dưới chân mình, chính là một khe núi sâu không đáy. Chỉ trong chớp mắt, là chàng đã rơi xuống xa mấy mươi trượng rồi.

Phía dưới khe núi, nước đang chảy siết, hai bên vách núi cao chọc trời, giữa dòng nước chảy đá tảng nhô lên lởm chởm.

Chàng từ trên cao không ngớt rơi thẳng xuống dòng nước đang chảy ồ ạt đó.

Trong cơn sóng chết, chàng không khỏi hết sức kinh hoàng, nhưng chẳng biết làm cách nào đối phó cho được. Tuy nhiên dù sao Gia Cát Ngạc vẫn là người có thiên bẩm khác thường các cao thủ trong võ lâm không thể nào so sánh được.

Do đó tuy chàng đang kinh hãi nhưng tâm tâm vẫn không hề rối loạn, nên trước khi thân hình chàng sắp rơi thẳng đến đáy khe núi, thì trong đầu có chàng bỗng lóe lên một ý nghĩ hay có thể nhờ đó mà thoát chết được ...

Thì ra tuy khe núi ấy sâu hằng nghìn trượng, nhưng chỉ rộng độ ba trượng mà thôi. Than Gia Cát Ngạc lúc ấy đang rơi ngay chính giữa nên chỉ cách hai bên vách đá ngoài một trượng. Tuy trên vách đá ấy rong rêu phủ kín, hết sức trơn trượt nhưng với tài nghệ tuyệt vời của chàng, thì chỉ cần hai tay bám được vào vách đá, thì sẽ ...

Thời gian chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc, vậy chàng đâu có thời giờ suy nghĩ chi nữa, nên hồi hải vận dụng chân lực trong toàn thân, vung chưởng mặt lên đánh thẳng ra nghe một cái ầm.

Thế là, tiếng nổ to vang cả sơn cốc, vọng xa đến các nơi, gây thành những tiếng nổ ầm không dứt. Trong khi tấm vách đá ở phía bên phải đã bị trúng chưởng lực bẻ ra thành từng mảnh vụn, đổ rào rào xuống như cơn mưa, thì

Gia Cát Ngọc đã nương nhờ vào sức dội lại của luồng chưởng phong, lướt thẳng thân mình qua phía ngoài một trượng rồi nhanh nhẹn vung bàn tay trái lên, chụp thẳng vào những lùm cỏ dại mọc trên vách đá ...

Nên biết, là sức rơi xuống thân người chàng rất nhanh, nên khi chàng vừa chụp được vào những lùm cỏ, thì sức giằng mạnh đã làm đứt đi liên tiếp một số cỏ dại mà chàng vừa nắm được ...

Khi con người rèn luyện được đến một trình độ võ công cao cường, thì chỉ có thể bám vào một vật mỏng manh, cũng có thể treo lơ lửng thân người không hề bị đứt. Bởi thế sau khi mấy cọng cỏ bị đứt lìa, thân người đang rơi vun vút xuống của Gia Cát Ngọc, cũng liền được giữ yên trở lại.

Thế rồi, chàng co thân người lại, cất tiếng hú dài rung chuyển cả đồi núi, sử dụng ngay đến thân pháp “Vân Long Cứu Chuyền” vô cùng kỳ tuyệt ...

Tức thì, cả thân hình chàng nhẹ nhàng bắt từ trên tiếp tục xoay dần dần xuống, chẳng khác nào như những cánh hoa rơi trước gió, như những bông tuyết tung bay giữa trời.

Dòng nước dưới khe núi không ngớt chảy thao thao, hơi lạnh buốt gia thịch, ánh sáng mặt trời yếu ớt xuyên qua cành lá rập rập, rơi lên tấm vách đá phía trái, phản chiếu chung quanh một thứ ánh sáng lờ mờ.

Có lẽ dưới đáy khe núi sâu này, không có một ngọn cỏ nào sống được chăng?

Ồ, mà không trong những vách đá tối tăm kia, bên cạnh những dòng nước chảy siết, mọc vô số những loài hoa kỳ lạ chẳng hề trông thấy trên mặt đất liền, lá nào lá ấy to như một cái thau.

Cũng có lẽ vì thiếu ánh sáng mặt trời nên tuy lá cỏ rất to, có vẻ rất tốt tươi, nhưng đều trắng như tuyết và lóng lánh như ngọc, chẳng thấy có một tí màu xanh nào cả.

Ngay đến cả những cây trúc mọc quanh đó, cũng trắng trong như ngọc.

Cảnh sắc ấy thực lạ lùng, Gia Cát Ngọc từ xưa đến nay chưa hề nghe ai nói đến mà cũng chưa hề trông thấy bao giờ.

Nhưng ở tại nơi khe núi sâu này ngó lên không thấy trời, ngó xuống không thấy đất mà chỉ có toàn nước chảy thao thao bất tuyệt, thì làm thế nào có được loài rắn” Tiểu Long” kia?

Thế rồi chàng đưa chân bước lên theo những tảng đá trơn trượt nhìn quanh quất theo dòng nước, để tìm kiếm ...

Thời gian chậm chạp trôi qua. Vệt ánh sáng mặt trời bên vách núi phía trái, chẳng rõ từ lúc nào đã dời sang vách núi phía phải, chứng tỏ bóng mặt trời đang xế dần ...

Giờ đây vệt ánh sáng yếu đuối bên vách núi phía phải cũng đã lặn mất ...

Bên dưới khe núi đã trở thành tối đen như mực. Ngửa mặt nhìn lên, thì có thể xuyên qua nhưng khe trống giữa nhánh lá trên đầu, trông thấy được năm ba vì sao đang nhấp nháy.

Đêm đã khuya, bên dưới khe núi khí lạnh ngấm tận xương tủy.

Gia Cát Ngọc đã cảm thấy mệt mỏi và đã có phần nào thất vọng. Chàng tìm

đến một tảng đá tương đối khô ráo ngồi yên xuống, rồi yên lặng vận dụng nội công tâm pháp trong “Thiên Ma Bửu Lục” để luyện khí điều ngưng đưa máu huyết trở về kinh mạch.

Thứ tâm pháp ấy nào phải tầm thường, nên khi vận dụng đến thì trí tuệ con người tự nhiên trở thành sáng suốt, tâm thần trở thành minh mẫn, chân lực trong người cũng trở nên dồi dào và lan rộng ra khắp tạng phủ. Bởi thế con người sẽ không còn thấy lạnh lẽo nữa, tai và mắt cũng sẽ thính nhạy hơn.

Giữa đêm khuyên, dưới khe núi sâu thực là yên tĩnh, khắp nơi không hề nghe một tiếng động khẽ, chỉ có tiếng nước róc rách không ngớt chảy thao thao dưới dòng mà thôi.

Nhưng giữa tiếng nước chảy ấy, bỗng lại có tiếng lộp độp rất lạ, âm thanh đó nghe chẳng khác gì tiếng mưa thu rơi trên lá sen tàn úa ...

Quái lạ thật trên đầu lá cây che kín, thế hạt mưa lại làm thế nào rơi vào khe núi sâu được?

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh ngạc, trở mắt ra nhìn. Ồ. thì ra trên dòng nước chảy siết, có hàng vạn con vật đang nghênh đầu lội lúc ngúc ...

Đây là cá chăng?

Không, đây chính là rắn. Đây chính là đủ các loại rắn cả.

Giữa lúc đang kinh ngạc, bỗng chàng nhớ đến một chuyện ly kỳ, mà thuở còn thơ ấu chàng đã nghe cha kể lại Giữa núi rừng âm u, lũ rắn thường giao hợp hỗn loạn với nhau, và trải qua hàng nghìn giờ thì chúng sẽ ra được một loài rắn gọi là “tiểu long” sắc xanh đen đôi mắt đỏ như châu sa. Loài rắn này

thu hút tất cả các khí độc trong trời đất, và thường ở dưới những đầm nước sâu. Mỗi khi gặp đêm trăng sáng, thì nó thường đi khắp nơi để vui chơi. Trong lúc đó phía trước cũng như phía sau nó cả lũ rắn khác vây quanh để bảo vệ, trông uy nghi chẳng khác nào một bực vương hầu ...

Bởi thế, trong lòng Gia Cát Ngọc không khỏi vui rộn lên.

Chàng giương đôi mắt thật to, nhìn chòng chọc vào bầy rắn để tìm kiếm ...

Nhưng chàng đành chịu thất vọng. Vì lũ rắn đang lọi trong khe nước thật đông, nhưng chẳng có con nào trông giống “tiểu long” cả.

Có lý nào loài rắn “tiểu long” ấy, chỉ có một con duy nhất mà Lãnh Diện Hoa Đà đã bắt được rồi?

Chàng chán ngán ngửa mặt lên nhìn trời, trông thấy những vì sao xuyên qua khe trống của nhánh lá cũng đang nhấp nháy liếc nhìn chàng.

Ồ, phải đợi đến đêm trăng loài rắn “tiểu long” mới ra đi chơi. Đêm nay chỉ mới mồng năm mà thôi. Nghĩ đến thời giờ chàng bỗng cảm thấy giật nảy mình. Vì lão quái nhân cư ngụ trên vách đá kia, hẹn chàng trong vòng mười ngày, đến ngày hai mươi tháng này đã là đúng kỳ hẹn, vậy làm thế nào chờ được đến ngày có trăng sáng?

Đêm tối đã qua, trên vách đá lại có ánh mặt trời chiếu rọi. Chàng cảm thấy trong bụng vừa đói vừa khát, nhưng chàng không muốn bỏ đi.

Phải nhẫn nại. Phải nhẫn nại hơn.

Nhưng khi đêm khuya đã đến thì chàng không còn cách nào chịu đựng nổi

trước cơn đói khát đang giày vò, chàng đưa mắt dăm dăm nhìn vào những bụi rong trắng nuốt lóng lánh bên cạnh một khóm trúc, đang không ngớt bay thoang thoảng mùi thơm.

Song chàng lại băn khoăn không hiểu loài rong rêu ấy có chất độc hay chẳng?

Chàng đang nhớ đến thứ “Thất Tình Áo Hồn Sa” của cô gái có sắc mặt lạnh lùng nọ, nhớ đến con rắn hai đầu rất quái dị trong cỗ quan tài tại quê xưa của mình, rồi nhớ đến cây “nhuyễn đào” ở tại Bắc Thảo Giáp Những loài ấy có rất nhiều chất độc, thế tại sao nó không hại được chàng?

Ờ. Chàng có nghe đến, là có nhiều loài châu ngọc có thể trừ được chất độc, vậy có lý đâu pho Lục Ngọc Di Đà trong túi chàng ...?

Phải. Chắc chắn đây là hiệu lực của Lục Ngọc Di Đà.

Lúc ấy, lòng tự tin nơi pho Lục Ngọc Di Đà của chàng mạnh mẽ thêm, nên thò tay ra ngắt lấy một bụi rong trắng như tuyết, đưa vào nước rửa sạch sẽ, rồi bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Bụi rong ấy rất ngọt ngào thơm tho, ăn thực là ngon miệng.

Sự thực là mấy hôm trước đây chàng gặp phải những vật hết sức độc và đều an toàn vượt qua khỏi được là hoàn toàn nhờ ở trước đây chàng đã ăn được trái “Kim Tuyên Huyết Lan”.

Còn riêng pho Lục Ngọc Di Đà trong túi chàng tuy lão già râu tóc bạc trắng kia đã phải chịu chết vì nó cũng như hiện nay nó đang gây thành một trận phong ba trong giới giang hồ nhưng lại chẳng hề ...

Gia Cát Ngọc hàng ngày ngắt loài rong trắng ấy để ăn đỡ đói, nên chẳng mấy chốc năm hôm đã trôi qua. Chàng thâm tính trong lòng thì thấy hiện nay đã là ngày mừng mười tháng tư rồi. Kỳ hẹn của lão quái khách nợ chỉ còn hai hôm nữa là đủ.

Như thế nếu vạn nhất trong đêm nay mà không bắt được một con rắn “tiểu long”.

thì ...

Gia Cát Ngọc hết sức sốt ruột. Chàng thấy màn đêm lại buông xuống, nên ngửa mặt nhìn lên nền trời cao, trong thấy một vầng trăng liềm đang treo lơ lửng trên không, nhả ra những tia sáng vàng úa nhạt nhẽo, xuyên qua cành lá rọi thẳng vào vách đá dưới khe núi.

Thời gian trôi qua như hết sức nhanh. Vành trăng liềm ấy, chẳng mấy chốc đã soi đã soi ánh sáng đến tận chân vách đá ... rồi lại soi thẳng vào mặt nước ...

Gia Cát Ngọc đưa đôi mắt thất vọng, nhìn thẳng vào mặt nước chòng chọc ...

Thốt nhiên chàng bị một cái bóng đen hiện lên trên mặt nước làm cho giật mình sửng sốt.

Thì ra lúc ấy có hàng nghìn con rắn độc, đang vây quanh thành một vòng tròn, trông chẳng khác nào một cái xà trận nhưng hoàn toàn yên lặng.

Ở ngay chính giữa cái xà trận đó, cũng tức là nơi có bóng trăng soi sáng, đang có một con rắn nhỏ màu xanh đen, đôi mắt đỏ như lửa hướng bóng

trăng há miệng đớp không ngớt.

Đây chẳng phải con rắn “tiểu long” mà chàng đã chờ đợi bấy lâu hay sao?

Nhưng phải làm thế nào để bắt lấy nó?

Trong khi chàng còn đang suy nghĩ, thì bóng trăng đã lần dời sang vách đá bên phải, giữa dòng nước chỉ còn ánh sáng độ chừng khoảng ba thước mà thôi.

Gia Cát Ngọc đoán biết bóng trăng dời đi, thì con “tiểu long” cũng bò theo bóng trăng. Bởi thế, giây phút đó thực là nghìn năm một thuở, không thể nào để lỡ mất được.

Tức thì, trong óc chàng liền thoáng hiện một sáng kiến hay, nên nhanh nhẹn thò tay bẻ một cây trúc trắng. Chàng đưa tay vận dụng chân lực bẻ lấy một khúc trúc ngắn. Chàng đã bẻ thật khéo, khiến tiếng động cơ hồ như không thể nghe thấy được.

Thế nhưng, chỉ với tiếng động hết sức khẽ đó, cũng đủ làm cho lũ rắn trong dòng nước phải kinh sợ, cất tiếng kêu khè khè, rồi ngóc đầu lên có vẻ hết sức giận dữ. Riêng con “tiểu long” nọ, thì nhanh nhẹn quay đầu lại, định sẽ ...

Thời cơ nếu lỡ thì tất mất ngay. Do đó Gia Cát Ngọc liền nhanh nhẹn vung hai tay lên, lao vút người ra ...

Chỉ trong một cái chớp mắt, Chẳng những chàng đã sử dụng đến thân pháp “Vân Long Cứu Chuyền” hi hữu trên đời mà đồng thời còn vận dụng “Cứu Chuyền Thân Công” bố trí khắp thân người, rồi nhanh nhẹn từ giữa không trung, thò một cánh tay ra chụp thẳng về đuôi con rắn “tiểu long”.

Ba kỹ thuật cũng sử dụng một lúc, chớ nói chi là một con rắn nhỏ, mà ngay đến một cao thủ bậc nhất trong võ lâm, cũng e rằng khó bề chạy thoát được. Bởi thế bóng vàng vừa bay thoáng qua tức thì, tức thì năm ngón tay đã nhanh như chớp thò vào nước, chụp cứng lấy đuôi con rắn “tiểu long” quay nhẹ một vòng rồi bỏ thẳng vào ống trúc màu trắng chàng đang cầm sẵn trong tay.

Thật là giẫm nát gót giày tìm không gặp, mà khi được thì quá dễ dàng.

Nào ngờ trong khi chàng đang vui mừng, thì lũ rắn lại ồ ạt kéo đến há miệng thè lưỡi, cất tiếng kêu khè khè, mùi tanh xông nồng nặc, trong thực ghê rợn.

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh hoàng, nửa thân trên xoay tròn qua một lượt, rồi vung chưởng trái đánh ra một liên tiếp ba chưởng.

Tức thì chưởng phong đầy động như sấm nổ rung chuyển cả màng tai khiến lũ rắn kinh hoàng bỏ rơi loạn. Gia Cát Ngọc đã nhân đà ấy, bay nhẹ nhàng ra xa năm trượng.

Chàng đoán biết bày rắn sẽ kéo đến mỗi lúc càng đông, nếu ở đánh nhau với chúng thì thật vô ích, nên liền vung tay rồi lao vút đi, đưa hai chân giẫm lên những tảng đá ngổ ngang dưới đáy khe núi, nhanh nhẹn nhắm hướng xuôi chiều dòng nước chạy vút tới.

Lũ rắn tuy cũng không kém lệ làng, nhưng không thể nào theo kịp một người có thuật kinh công tuyệt thế. Lúc đầu chàng còn nghe tiếng khè khè của lũ rắn ở sau lưng, nhưng chẳng bao lâu sau thì chung quanh khe núi đã hoàn toàn im lặng, chẳng còn nghe tiếng động chi khác lạ nữa. Vì lũ rắn đang tức giận kia quả đã bị chàng bị rơi lại phía sau chẳng biết bao xa rồi.

Bởi thế chàng bèn chậm chân lại để tự điều hòa hơi thở, và cũng để tìm đường đi. Nhưng đâu đâu cũng là vách đá cao chọc trời, chẳng làm thế nào tìm ra một lối đi lên cho được. Mãi cho đến khi trăng sao đều lặn, ánh bình minh đã lên và chàng cũng không tìm được cách nào thoát ra khe núi này cả.

Ngay lúc ấy, bỗng chàng nghe từ phía trên đầu có tiếng nói vọng đến rất khẽ rằng:

– A Di Đà Phật. Con chó nhỏ ấy quả đã rơi vào khe núi sâu này, và nó đã bị tan xương nát thịt rồi, chứ chẳng còn nguyên thân xác được.

Gia Cát Ngọc nghe thế, không khỏi giật mình, nhưng lại nghe có một giọng nói khác đáp rằng:

– Dù con chó nhỏ ấy có chết đi, thì Lục Ngọc Di Đà vẫn còn đó chứ không mất đâu cả, vậy hai vị ở đây chờ, tiểu đệ leo xuống dưới tìm kiếm xem sao.

Gia Cát Ngọc kinh hãi, thầm nghĩ rằng:

“Qua lời nói của họ, rõ ràng là họ đến đây tìm mình. Nhưng, ta giữ pho Lục Ngọc Di Đà trong người là việc hoàn toàn bí mật, mấy hôm trước đây, ta chỉ có nói riêng cho Tư Đô Uyển tử tử nghe một lần mà thôi. Thế tại sao bọn họ biết được?

Vậy có lý nào, người đã rình nghe bên ngoài cửa sổ ...?

Trong khi chàng còn đang suy nghĩ, thì bỗng nghe một tiếng “Hứ” lạnh lùng rằng:

– Khe núi sâu này dòng nước lạnh buốt, vậy với tài nghệ của người, người có thể xuống được bên dưới hay sao?

– Việc ấy ... Tiểu đệ thực không dám nói chắc, nhưng pho Lục Ngọc Di Đà đã cất giữ trong người con chó nhỏ đó, vậy thử hỏi ta chịu bỏ qua cơ hội tốt hay sao? Vậy xin hỏi đại ca ...

Câu hỏi vừa đến đây, thì bỗng im lặng một lúc rồi mới nghe có tiếng xào xạc từ trên vọng lại. Liền đó chàng trông thấy có một sợi mây rùng từ trên vách đá cao thòng xuống, và có một lão già mặt áo màu xám, đang bám vào sợi mây ấy tuột xuống như một con vượn.

Ngay lúc ấy chàng bỗng lại nghe có tiếng lữ rần lại kêu khè khè đây về bực tức ...

Người ấy vừa xuống đến nơi, thì bất ngờ trông thấy trước mặt mình có một chàng thiếu niên mặc áo vàng đang đứng sững, nên lộ vẻ hết sức kinh ngạc. Và sau đó đôi mắt lão ta chiếu ngời ánh sáng hung tợn, cất giọng ghê rợn cười khanh khách, nói:

– Té ra thằng ranh người chưa chết. Vậy hãy mau đưa pho Lục Ngọc Di Đà đây cho ta.

Nói vừa dứt lời thì lão ta nhanh như chớp, giương năm ngón ta chụp thẳng về phía ngực của Gia Cát Ngạc.

Gia Cát Ngạc liền lách người ngang, và ngay lúc ấy, trông thấy có hàng nghìn con rắn độc đang ò ạt tiến tới nơi. Bởi thế, chàng không khỏi giật nảy mình, chẳng kể chi đến việc đánh nhau với lão già đó nữa, mà nhanh nhẹn nhảy vọt lên cao ba trượng, chụp lấy sợi dây mây của lão già vừa dùng để

tuột xuống khi này, rồi nhanh nhẹn phăng thẳng lên trên.

Đến khi lão già nhận ra được sự nguy hiểm chung quanh, và nhảy vọt lên bám mấy sợi mây, thì Gia Cát Ngọc đã vượt lên cao hơn ba mươi trượng rồi. Bức vách ấy thấp nhất cũng có ngoài năm trượng, nên số người đứng bên trên khi trông thấy hai người đang từ dưới đáy khe núi cùng bám vào một sợi dây mây leo lên, thì sắc mặt đầy vẻ luống cuống, không biết phải đối phó như thế nào.

Gia Cát Ngọc hết sức nhanh nhẹn, nên trong khi hai người ở phía trên còn đang băn khoăn do dự, thì chàng đã vượt lên đỉnh vách đá rồi. Chàng đoán biết được, trước khi lão già kia chưa vượt lên được, thì hai người đứng ở trên không khi nào giám buông tay cho sợi mây rơi xuống hố. Bởi thế, chàng vọt được lên miệng hố rồi liền miệng cười, định sẽ ...

Nào ngờ bọn tặc tử ấy, có kẻ chi đến đạo nghĩa, chúng trông thấy Gia Cát Ngọc định bỏ chạy đi, liền gầm lên một tiếng to nói:

– Con chó nhỏ người muốn bỏ chạy cũng được, nhưng hãy mau để pho Lục Ngọc Di Đà lại đó đã.

Vừa quát vừa buông lỏng bốn bàn tay cầm sợi dây mây ra, vọt người đuổi theo Gia Cát Ngọc. Tức thì, liền nghe một tiếng gào thảm thiết từ đáy hố vang lên rồi tuột dần xuống dưới hố sâu. Thế là, dù cho lão già ấy không bị tan xương nát thịt, thì cũng khó thoát khỏi bị lũ rắn kia vây lấy ăn thịt.

Gia Cát Ngọc có tính rất ghét bọn người tàn ác, nên trông thấy hai người kia chỉ vì pho Lục Ngọc Di Đà, mà không màng chi đến sống chết của đồng bọn, thì lửa giận liền cháy bùng bùng, dừng chân đứng ngay lại, quát mắt nhìn về phía người ấy.

Hai người ấy gồm một vị tăng nhân và một người thường tuổi đều ngoài tứ tuần cả. Người đi đầu ăn mặc theo trần tục, mũi xẹp mắt nhọn, đôi mắt sâu hiem.

Hắn cất tiếng cười ngạo nghễ rồi bắt thần vung tay đánh liền ra ba chương.

Gia Cát Ngọc một phần căm tức vì thái độ vô nghĩa của bọn họ, lại vì sốt ruột trước việc cấp bách của mình, nên thấy thế, liền sa sầm nét mặt, vận dụng bảy phần mười chân lực trong người đỡ thẳng ra. Thế là, sau một tiếng nổ âm thực to, người ấy liên liên bị hất băng đi như một con diều đứt dây, bay thẳng ra xa, rồi rơi trở xuống chòm cây hoang dại bên miệng hố, cất tiếng gào la vô cùng thảm thiết.

Cùng một lúc đó, người tăng nhân kia liền đưa tay lên lưng rút xuống một cây kim địch, vung mạnh tay đánh ra, khiến bóng cây kim địch chập chờn khắp nơi, nhắm công thẳng vào chín huyệt đạo quan trọng bên hông của Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh hãi, vì thấy võ công của vị tăng nhân này còn cao cường hơn cả Thất Điều Thần Ông nữa. Nếu chàng sử dụng đến những thế võ kỳ tuyệt, thì e rằng trong vòng năm chục hiệp cũng chưa thể chiến thắng được đối phương.

Vì nghĩ thế, nên chàng liền sử dụng ngay đến ba ngón võ đầu trong Thiên Ma Chỉ đánh ra tới tấp, khiến bóng chương chập chờn khắp cả không gian, kinh phong bén nhọn rít lên vè vè.

Người tăng nhân ấy chỉ kịp kêu lên một tiếng kinh hoàng, là đã bị trúng chỉ lực, ngã lảo quay xuống đất.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nhạt, quát rằng:

– Hãy nói mau, ai đã bảo với người ta có cất giữ pho Lục Ngọc Di Đà thế?

Người tăng nhân ấy vừa lay động đôi môi thì bỗng chàng nghe có tiếng nói từ đâu vọng đến rằng:

– Ông anh hãy để ý giữ mình.

Gia Cát Ngọc giật bắn người, bất giác nhún mình nhảy lui ra sau.

Trong khi đôi chân của chàng chưa kịp rơi đến đất, thì bỗng thấy rõ ba mũi tên nhỏ, bay vút thẳng về phía người tăng nhân nọ.

Vì chàng không kịp ứng phó, nên sau một tiếng gào thảm thiết, người tăng nhân ấy đã bị trúng tiêu vong mạng.

Lúc ấy, từ sau một tảng đá to bỗng có người ung dung bước ra. Người ấy mặt mũi tuấn tú, khí sắc ngang tàng, chẳng phải là Tích Hoa Công Tử hay sao?

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, giận dữ nói:

– Mọi việc tôi chưa hỏi rõ ràng, thế tại sao Đặng huynh lại ra tay giết chết hãn như vậy?

Tích Hoa Công Tử mỉm cười nói:

– Ông anh chớ nên hiểu lầm, Tái Ngoại Tam Hung tuy tính tình hung dữ và

gian manh, nhưng vẫn chưa bì kịp Hung Tăng Ngô Pháp này. Y là người xuất thân tại Kim Địch Tự, lòng dạ ác độc như rắn. Nếu ông anh không tin, thì hãy xem trong tay trái của lão ta đang cầm vật chi thế?

Gia Cát Ngọc nghe qua, liền cúi người nhìn kỹ, thì quả nhiên thấy trong tay trái của Ngô Pháp có đeo ba chiếc nhẫn vàng. Chiếc ở chính giữa đã được tuột ra đến đầu ngón tay. Bởi thế, chàng thầm nghĩ rằng:

“Tuy biết đây là tài nghệ hèn mọn, không làm chi được ta, nhưng dù sao đây cũng là lòng tốt của người, vậy ta đâu làm thế nào hiểu lầm như vậy được? “
Thực ra thì chàng nào có biết, ngay từ lúc Tích Hoa Công Tử đang đứng tại sau lưng chàng, sắc mặt đầy vẻ ghê rợn, chưởng phải từ từ thò ra, và nắm ngay “linh khu huyết” của chàng, định sẽ giáng xuống ...

Nhưng giữa lúc ấy thì Gia Cát Ngọc lại mỉm cười nói:

– Cái ơn tương trợ của Đặng huynh, tiểu đệ xin ghi nhớ.

Nói đoạn chàng từ từ quay đầu lại nhìn, nên Tích Hoa Công Tử không khỏi giật mình, nhanh nhẹn thu cánh tay trở về, rồi luống cuống cười nói:

– Ông anh là người tài hoa cái thế, võ công cao tuyệt, tiểu đệ vô cùng kính phục. Vậy, việc nhỏ mọn này có đáng kể chi?

– Đặng huynh quá khen, làm cho tôi xấu hổ lắm. Hiện giờ, tiểu đệ đang bận việc gấp, nên xin cáo lui đi ngay nhé.

Nói dứt lời, chàng khẽ cúi người thi lễ rồi cầm lấy ông trúc có đựng con rắn nhắm hướng chân núi chạy bay xuống.

Mây đỏ rực rỡ đang chói rọi ở chân trời phía Đông, gió núi đang thổi lồng lộng. Tích Hoa công tử nhìn theo Gia Cát Ngọc không ngớt cất tiếng cười khanh khách đầy ghê rợn.

Đến đúng trưa, thì đã thấy một con bạch mã xuất hiện gần vùng Bách Thảo Giáp. Trên lưng ngựa là một chàng thiếu niên áo vàng, dáng điệu hời hả, nhưng cũng đầy vui tươi. Chẳng cần phải nói, tất cả ai cũng biết chàng thiếu niên ấy là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc, nhìn qua sắc mặt của chàng cũng có thể đoán là chàng đã xin được thứ thuốc “ Tục đoạn sanh linh cơ ngọc chỉ” vào tay rồi.

Bách Thảo Giáp cách khá xa Tiềm Long Bảo, nên dù cho một con thiên lý mã chạy thật nhanh, cũng phải tốn hết một ngày đường. Gia Cát Ngọc đi chẳng kể ngày đêm, ngoại trừ những lúc cần dừng chân ăn uống, còn thì chàng không hề nghỉ lúc nào cả.

Quả nhiên đến giờ Thìn ngày hôm sau, chàng đã phi ngựa đến một cánh rừng rậm gần Tiềm Long Bảo rồi.

Gia Cát Ngọc trông thấy con ngựa yêu quý của mình mồ hôi nhễ nhại như tắm, thì trong lòng hết sức xót thương, vội vàng nhảy xuống lưng ngựa, bước nhanh đến trước ngôi mộ có cánh cửa dẫn xuống bên dưới sơn động.

Nhưng, dù chàng đã lên tiếng gọi to trước tấm mộ bia ấy mấy lượt, vẫn không hề nghe có tiếng người đáp lại. Chàng quá sốt ruột, liền vung chưởng lên đánh vỡ tấm bia mộ, rồi đi thẳng vào trong.

Con đường hầm chàng đi vừa cùng, và cũng sắp đến gian phòng đá nọ, nên buột miệng vui mừng kêu to inh ỏi rằng:

– Gia Cát Ngọc đã tìm được về đây rồi ...

Vừa nói, chàng vừa đưa chân bước thẳng vào gian phòng đá, đưa mắt quét qua một lượt, thì quả tim không khỏi nhảy thình thịch ...

Thì ra người quái khách ngụ trong gian phòng đá này đã tắt hơi từ lúc nào.

Trước mặt lão ta, lại có một xác chết nữa té nằm trên đất. Tuy xác chết ấy đã bị những lưỡi dao bén, từ gian phòng đá rơi xuống chặt nát ra thành từng mảnh vụn nhưng chàng vẫn có thể đoán được ra xác chết ấy không ai ngoài Xích Diễm Tàn Chương, một người bị trúng độc và đang mất cả tâm trí.

Gia Cát Ngọc cảm thấy hết sức hồi hận, vì mình đã đến chậm một bước. Tâm trạng chàng đã hoàn toàn thất vọng đồng thời cũng thấy luyến tiếc như bị mất một cái gì quý báu nhất.

Khung cảnh chung quanh thực vô cùng im lặng. Sự im lặng ở đây quả không còn đâu có thể so sánh được. Chàng chỉ còn nghe tiếng đập của quả tim mình hòa lẫn với tiếng nước chảy rì rì trên dòng Phi Vân Giang.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 9

DI THẾ SƠN TRANG

Đêm thanh mát lạnh như nước dưới ánh trăng vàng úa nhợt nhạt. Một làn sương mỏng trùm kín cả ngọn Trích Thúy Phong trông như được phủ lên một lớp the trắng. Bên dưới núi, có một cánh rừng phong chạy dài hằng mười dặm, đang nằm im lìm, có vẻ rất yên lành.

Gió mát thổi dịu dàng, mây trắng bay mờ mịt đầy trời như một đoàn bạch mã đang đua nhau phi nhanh.

Ngay lúc ấy, bỗng một đạo ánh sáng màu vàng, xẹt ngang qua nền trời cao, rồi nhẹ nhàng đáp xuống một con đường mòn nhỏ bên bờ ruộng, nhắm hướng cánh rừng phong tiếp tục bay xẹt tới.

Bên trong cánh rừng thấy thấp thoáng có một trang trại. Trong trang trại ấy có lầu gác chạm trổ xinh đẹp, nối tiếp chạy dài cả một vùng, trông rất nguy nga xinh đẹp.

Chung quanh đó lại còn có nhà ngang dãy dọc, có đền đài trông thật trang nhã. Đây chính là Di Thế Sơn Trang, nơi trú ngụ của Phong Lâm Song Lão, bậc danh túc trong võ lâm.

Trang trại này được lấy tên là “Di Thế” cũng đủ biết dụng tâm của chủ nhân ra sao. Giữa lúc đêm khuya canh vắng. Di Thế Sơn Trang nằm im lặng uy nghi, chứng tỏ sự canh gác thật là nghiêm mật.

Bồng đầu từ nơi một gian nhà rộng nằm ở cạnh phía trái có hai bóng người từ trên cao nhẹ nhàng đáp xuống.

Dưới ánh trăng sáng, có thể nhìn thấy được họ đều ngoài bốn mươi tuổi.

Người đứng ở phía trước có thân hình thật cao lớn, trên lưng giắt một đôi “Hộ Thủ Song Câu” còn người đứng ở phía sau mũi ó râu chuột, đôi mắt bé nhỏ như hạt đậu, hai tay cầm hai lưỡi dao ngắn sáng ngời.

Liên đó từ trong gian nhà bồng có ánh đèn chập chờn, rồi lại có một giọng cười to vọng đến rằng:

– Bậc cao nhân ở phương nào mà nửa đêm lại đến bản xá, chẳng hay có điều chi chỉ dạy?

Trong khi câu nói chưa dứt thì đã thấy một lão già mặt đỏ chàm rãi từ trong nhà bước ra.

Lão già ấy mặc một chiếc áo dài màu tía chấm đất, bước đi thật vững vàng, đôi mắt thoáng hiện một vẻ uy nghi khiến ai nhìn cũng phải khiếp sợ. Lão già ấy chính là Xích Diện Thần Long, một trong Phong Lâm Song Lão.

Người đàn ông có thân hình to lớn kia, trước tiên lộ vẻ kinh ngạc, nhưng sắc mặt của y bỗng trở thành lạnh lùng như băng giá nói:

– Nếu không có việc gì thì chúng tôi lại đến đây làm gì? Trong đêm nay Ngũ Lãnh Song Sát chúng tôi đến đây cốt để nhờ các hạ chỉ giáo.

Ngũ Lãnh Song Sát là Quản Kiếp và Bao Thương, chính là nhân vật có hạng

trong phe hắc đạo. Bình nhật bọn họ chuyên môn cướp của cướp gái, tính tình tham lam độc ác. Xích Diện Thần Long tuy đã biết bọn họ đến đây với ý định gì rồi, nhưng vẫn cất tiếng to cười “Kha kha” nói:

– Thật chẳng ngờ lại là hai vị Quán Kiếp và Bao Thương. Vậy xin mời nhị vị bước vào trong nhà ngồi chơi một tí, Tư Đồ Uy tôi sẵn sàng nghênh đón và nghe theo lời chỉ bảo.

Quán Kiếp và Bao Thương bình nhật đã làm những việc gì, chính bản thân y biết rõ hơn ai hết nên vừa nghe qua lời nói bề ngoài có vẻ cung phụng như bên trong lại là mai mỉa thì không khỏi vừa thẹn thùng vừa tức giận, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

– Xích Diện Thần Long, ông chớ nên giả điên giả khùng nữa. Anh em ta xin nói thực, sở dĩ anh em ta không ngại ngàn dặm đến đây chính là vì pho Lục Ngọc Di Đà, nếu ông biết điều thì hãy dạng hai tay lên, bằng không ... Hừ ...

Xích Diện Thần Long ngửa mặt lên trời, cười to nói:

– Tiên nhân của họ Quán và họ Bao là người nghĩa khí nghìn năm còn lu tiếng thơm, nhưng chẳng ngờ con cháu lại quá hư hỏng, giờ đây chỉ vì một pho Lục Ngọc Di Đà mà lại toan ra tay cướp bóc. Ôi nhưng mà thôi, cho dù bảo vật ấy ngày hôm nay đã bị mất rồi, song chỉ còn trong đêm nay, nếu nhị vị có thể thắng Tư Đồ Uy một đường hay nửa thế võ, thì ta cũng sẽ không ngại dẫn bước giang hồ, tìm lại cho kỳ được bộ Lục Ngọc Di Đà, hầu nhất bộ nhất bái dâng đến tận Ngũ Lãnh cho nhị vị.

Nói đoạn thì nét mặt tươi cười của lão ta liền mất hẳn, thay vào đó là một sắc diện vô cùng khắt khe nghiêm nghị.

Quản Kiếp và Bao Thương nghe qua lời nói ấy thì trong lòng càng bức dọc hơn, cả hai đồng quát to một tiếng, rồi nhanh nhẹn tràn về phía phải và phía trái của Xích Diện Thần Long, tấn công chớp nhoáng.

Quản Kiếp có biệt hiệu là Kim Câu Vô Địch, nên cặp “Hổ Thủ Song Câu”.

của hắn quả thật là tinh tuyệt. Hắn vừa vung lên, thì kinh phong đã rít vèo vèo, uy lực trông thật đáng sợ. Trong khi đó, đôi tay của Bao Thương cũng như thân hình của hắn đều hết sức nhanh nhẹn đánh ra toàn những thế võ cực kỳ hiểm hóc. Đôi chân của hắn vừa tràn tới là đã tiến đến sát trước mặt của Xích Diện Thần Long không ngoài ba bước rồi.

Xích Diện Thần Long Tư Đồ Uy trông thấy thêm sắc mặt tràn đầy vẻ lạnh lùng, giận dữ quát rằng:

– Bọn tặc ngu xuẩn kia, đồ các người dám.

Nói đoạn, đôi vai của lão ta vừa rùn thấp xuống là đã vung mạnh hai tay áo rộng về phía địch, cuốn ra một đạo kinh phong âm âm như sấm động vô cùng mạnh mẽ.

Thì ra, hai tay áo rộng của lão ta tuy vung ra xem rất nhẹ nhàng, nhưng kỳ thực bên trong đã ngầm chứa mười bảy phần chân lực. Đây chính là đường võ tuyệt học của lão ta, mà lão ta đã tung hoành trong khắp giới giang hồ, tên gọi là “Càn Khôn Phong Lôi Tự”.

Ngũ Lãng Song Sát trong trông thấy thế trong lòng không khỏi kinh hoàng.

Họ chưa kịp thay đổi thế võ để đối phó, thì luồng nội lực ồ ạt kia đã cuốn tới nơi trùm kín cả châu thân của họ rồi. Thế là họ chỉ kịp cảm thấy khắp người

đều tê buốt, máu huyết đều cuồng loạn từa thì thân hình đã lão đảo thối lui ra sau ba bước dài.

Xích Diện Thần Long cười nhạt nói:

– Bấy lâu nay người ta đồn Ngũ Lãn Song Sát là cao thủ có hạng trong phe hắc đạo, thế mà hôm nay xem ra những lời đồn ấy chỉ là hữu danh vô thực.

Xích Diện Thần Long Tư Đồ Uy bình sanh có một nược điềm lớn, ấy là sự kiêu căng tự phụ. Tuy hiện nay lão ta đã có ý định lánh xa trần thế, trở về quy ẩn, nhưng vẫn không thể bỏ đi cái tính kiêu căng tự phụ của mình. Bởi thế sau khi lão ta nói dứt lời thì buốt miệng cười to không ngớt.

Ngũ Lãn Song Sát vốn đã có ý sợ trước đối phương, nhưng vì quá thẹn thường nên phải gấn gượng giấu kín sự sợ hãi của mình, gằm to lên một tiếng như cộp rông, rồi nhanh nhẹn lao tới một lần nữa.

Xích Diện Thần Long trông thấy hai người có ý muốn liều mạng, nên cất giọng lạnh lùng “hừ “ một tiếng, định sẽ ...

Bỗng đâu từ trên nóc nhà có một giọng cười ngạo nghệ vọng đến rằng:

– Ngũ Long Song Sát chẳng qua chỉ là phường đào tường khoét vách, vậy Xích Diện Thần Long Tư Đồ Uy, ông có giết được hãn cũng không danh vọng gì đâu.

Liên đó có một bóng người bất thần bay thoát đến nơi. Khi bóng người ấy đã dừng yên, thì thấy rõ đấy là lão già trán hói, lưỡng quyền cao, mặc áo dài đen chằm đến đất.

Khi lão ta vừa đứng yên đôi chân, liền đưa mắt nhìn Ngũ Lãnh Song Sát cười khanh khách nói:

– Lũ tiểu tặc mà cũng dám dòm ngó đến vật quý báu của võ lâm. Sao không cút đi, bộ chúng bay thật sự muốn tìm cái chết sao?

Quản Kiếp và Bao Thương vốn đang nhướn mày trợn mắt cùng vung vũ khí ra định sẽ đánh một trận chết sống với Xích Diện Thần Long, nhưng nào ngờ giờ đây trông thấy có lão già áo đen xuất hiện, thì biết đã có dịp may để rút lui an toàn, nên vừa kinh hoàng vừa mừng rỡ, miệng vâng dạ liên tiếp rồi quay đầu bỏ chạy đi.

Xích Diện Thần Long trông thấy thế thì không khỏi giật mình, thầm nghĩ:

“Tại sao tên ma đầu này lại xuất hiện ở đây? Xem ra đêm nay, e mọi việc không thể yên được.”

Lão già áo đen trông thấy Quản Kiếp và Bao Thương vâng lời bỏ chạy, thì bất thần cất tiếng cười khanh khách, nghe ghê rợn như tiếng chim cú kêu giữa đêm khuya, như tiếng sói tru giữa miền băng giá khiến ai dù bạo dạn đến đâu cũng phải rùn mình rợn óc, thất sắc kinh hồn.

Xích Diện Thần Long trông thấy thái độ kiêu căng, xem dưới mắt không người của lão già thì không khỏi hết sức tức giận nói:

– Hắc Y Diêm La, tại Ngũ Vương Thần người muốn hoành hành chi cũng được, nhưng tại Di Thế Sơn Trang ta đây chẳng phải là nơi người muốn làm chi thì làm.

Thì ra lão già áo đen ấy chính là Hắc Y Diêm La Lãnh Ngạc Thu, một nhân

vật đã hoành hành bấy lâu nay tại vùng Quảng Đông và Phúc Kiến. Con người lão ta cũng y như cái tên của lão ta vậy, tính tình kiêu căng lạnh lùng, hết sức tàn ác.

Do đó mà phàm nơi nào có bàn chân của lão ta đặt đến thì các nhân vật giang hồ đều phải tránh mặt. Bởi thế khi lão ta nghe lời nói của Xích Diện Thần Long thì liền sa sầm nét mặt:

– Lão phu từ khi bước vào đất Trung Nguyên cho đến nay, chưa gặp được một tay địch thủ nào nhưng không ngờ giờ phút này và tại ở đây lại gặp được con người ngông cuồng như ngươi. Thôi được, chỉ cần trong đêm nay, ngươi có thể thắng hơn được lão phu nửa thế võ thì lão phu bằng lòng phỉ tay bỏ đi không hề hỏi đến pho Lục Ngọc Di Đà nữa.

Xích Diện Thần Long gằn giọng cười rằng:

– Như vậy tốt lắm. Tuy pho Lục Ngọc Di Đà hiện không có trong tay của già đây, nhưng chỉ cần ngươi có thể chiến thắng mười tám thế “Càn khôn phong lôi tụ”.

của ta, thì ta bằng lòng dâng chiếc đầu đang dính trên cổ đây để thay cho.

Hắc Y Diêm La hừ một tiếng lạnh lùng nói:

– Có lý nào lão phu lại sợ ngươi không dâng hay sao?

– Kẻ đặt chân đến đây là khách, vậy xin hãy ra tay trước.

– Lão đánh nhau với mọi người, từ trước đến nay chẳng hề ra tay đánh trước bao giờ, vậy có lý nào ta lại phá cái lệ ấy trước một gã hữu danh vô thực như

người sao?

– Nếu vậy thì người hãy ném thử võ học gọi là hữu danh vô thực của ta cho biết.

Xích Diện Thần Long Tư Đồ Uy từ xưa đến nay chẳng hề bị ai xem thường như thế bao giờ, nên đôi vai liền rùng xuống, vung chưởng lên và cả tay áo quét ra nhanh như chớp.

Lão ta biết Hắc Y Diêm La là tay ma đầu số một của giới giang hồ, nên bắt đầu đánh nhau là lão ta dùng ngay đến thế võ tuyệt nghệ trong “Càn khôn phong lôi tụ”. Tức thì cả ba thế “Phong Khởi Vân Dũng”, “Trầm Lôi Tạc Kính” và “Mật Vân Bất Vũ” được lão ta đánh ra tới tấp nhanh như một cơn gió lốc.

Hắc Y Diêm La cất tiếng cười ngạo nghễ rồi vung hai chưởng lên vun vút đỡ thẳng vào ba thế công của đối phương.

Ầm. Ầm. Ầm.

Thế là ba tiếng nổ to vang lên như tiếng sấm khiến âm phong rít nghe vèo vèo, hình khí chuyển vận ồ ạt, trong vòng mười trượng không ai có thể đứng yên được.

Xích Diện Thần Long không khỏi lão đảo thân người, cảm thấy đôi tai lùng bùng, tim nhảy thành thịch. Đôi mắt tóe lửa lồm đồm, phải lui liên tiếp ba bước.

Riêng Hắc Y Diêm La quả là người tài nghệ hết sức cao cường nên chỉ thấy đôi vai của lão ta qua một lượt, rồi đứng yên chỗ cũ cất tiếng cười lạnh lùng.

Đồng thời lão ta lại nhanh nhẹn chạy qua nhẹ nhàng như một bóng ma, tấn công vào đối phương liên tiếp sáu thế võ nữa.

Sáu thế võ ấy, tay lão ta đánh ra có trước có sau nhưng dưới mắt Xích Diện Thần Long thì tựa hồ sáu thế võ được đánh ra cùng một lúc. Thế võ nào cũng lợi hại khó lường, khiến không ai biết đâu mà đỡ.

Gió đêm thổi xào xạc, rừng phong kêu rì rào. Dưới ánh trăng mờ mờ, thấy rõ Xích Diện Thần Long đã hoàn toàn bị luống cuống, thế phản công cũng chậm chạp hơn, hai tay áo của lão ta vung ra cũng không còn sức mạnh ào ạt như khi nãy nữa.

Hắc Y Diêm La liền cất tiếng cười ngất như cuồng dại nói:

– Đôi chưởng của lão phu không dính tới máu tanh đã lâu rồi ... Ha ha, này lão già kia, ngươi hãy đỡ thử ít thế võ nữa của ta cho biết.

Tức thì, đôi chưởng của lão ta lại nhanh nhẹn vung lên, chỉ trong chớp mắt là đã tấn công vào đối phương chín thế võ, nhanh nhẹn không thể tưởng tượng được.

Thế là, gió rít vèo vèo trong không gian, nghe bén nhọn và ồ ạt chẳng khác nào một con thác từ trên trời đổ trút xuống, uy thế khiến ai nhìn đến cũng không khỏi kinh hoàng.

Lúc bấy giờ, số tráng đinh Di Thế Sơn Trang đang vây chặt lấy chung quanh, trợn mắt nhìn chòng chọc vào cuộc ác chiến đang diễn ra giữa hai người, nhưng tên nào tên nấy đều tựa hồ hoa cả mắt, không làm cách nào tiếp tay với chủ mình được.

Xích Diện Thần Long vừa kinh hãi vừa tức giận quát to lên một tiếng, rồi sử dụng tài nghệ tuyệt diệu nhất của mình, liều chết phản công trả lại Hắc Y Diêm La ba thế võ.

Tài nghệ của lão ta vốn kém Hắc Y Diêm La một bậc nên không mong thủ thắng được đối phương bằng những thế võ đường hoàng và trái lại chỉ liều lĩnh đánh mạnh đỡ càng như vậy, thực quả là một hành động thiếu sáng suốt. Do đó sau ba thế võ phản công mãnh liệt, lão ta lại thấy đôi tay đã rụng rời, máu huyết trong người đều cuồng loạn.

Bởi thế, thế võ thứ tư lão ta vừa mới đánh ra một nửa, thì bỗng cảm thấy có một luồng kinh phong nặng như một quả núi cuống tới đè thẳng vào người lão.

Ngay giữa lúc luồng kinh phong lạnh buốt ấy cuốn tới thì khắp không gian tiếng gió rít vèo vèo cũng nổi lên ồ ạt, khiến cát đá trên mặt đất cũng bị cuốn tung lên mịt mù.

Hắc Y Diêm La vẫn lạnh lùng mét mặt, hai khóe miệng hiện lên một nụ cười đắc ý, trong khi đôi chưởng nhanh như điện chớp, vung cao lên rồi giáng thẳng xuống người Xích Diện Thần Long.

Xích Diện Thần Long đã tái nhợt hẳn sắc mặt, nhưng nghiêng đôi hàm răng, cố đem toàn lực ra để chống đỡ. Nhưng trên vầng trán của lão ta, mồ hôi đã tuôn ra như những râu ngọc bị đứt dây.

Hắc Y Diêm La mỉm cười ghê rợn, lại vung đôi chưởng lên quét ngang qua với ba thế võ dồn dập và vô cùng kỳ tuyệt. Và sau đó lão ta liền nhảy lùi ra sau, rồi bất thần lại tràn tới ba bước, vung mạnh khuỷu tay ra phái sau, nhằm húc thẳng vào “Tuyên cơ tuyệt” của Xích Diện Thần Long.

Xích Diện Thần Long định lách mình để tránh, nhưng sức lực đã kiệt quệ, hành động đã trở thành chậm chạp rồi. Bởi thế lão ta hết sức thất vọng, tâm thần đều rung chuyển, bao nhiêu việc xa xưa đều hiện lên trong đầu óc lão rồi nhanh lướt qua tan biến như mây khói ...

Ánh trăng lờ mờ gió đêm lồng lộng. Những ánh mây trắng trên nền trời cao che khuất những vì sao đang nhấp nháy.

Ngay lúc đó bỗng bất ngờ có một cụm mây màu vàng được luồng gió đêm thổi từ trên sa xuống đất và nhanh nhẹn rớt thẳng ngay thềm nhà.

Cụm mây vàng ấy em vừa nhẹ nhàng lại vừa linh động, thật chẳng khác chi những mảnh liễu tha thuột trước ngọn gió đùa, nhưng mảnh liễu đâu lại nhẹ nhàng và linh động đến mức ấy? Xem sức lướt đi nhanh nhẹn của nó thì dường như đó là một vì sao từ trên trời rơi xuống thì phải.

Vì sao xa ấy bay xẹt xuống mặt đất, thì liền gây lên một tiếng ầm thục to.

Thế là, chỉ trong chớp mắt tình trạng nơi ấy đã hoàn toàn bị đảo lộn.

Xích Diện Thần Long trong giờ phút lâm nguy như chỉ mảnh treo chuông, chẳng hiểu tại sao đã thoát được ma chướng của Hắc Y Diêm La. Và Hắc Y Diêm La, một con người đầy ngang tàng kiêu ngạo, cũng chẳng hiểu tại sao đã bị hất lui ra sau tám bước, khuôn mặt gầy đét của lão ta cũng trở thành tái nhợt hẳn, đôi mắt sâu hiểm đang tràn đầy những tia sáng kinh dị ...

Tức thì, giữa Xích Diện Thần Long và Hắc Y Diêm La, chẳng biết từ lúc nào lại xuất hiện thêm một chàng thiếu niên áo vàng. Thái độ của chàng thiếu niên ấy trông hết sức khoan thai, đưa đôi mắt tựa như đang tươi cười, mà

cũng tựa như đây vẻ nghiêm nghị, nhìn chòng chọc vào mặt Hắc Y Diêm La, xe lão ta chẳng ra chi cả.

Hắc Y Diêm La vừa rồi thấy mình sắp hạ được địch thủ, thì bỗng cảm thấy có một luồng kinh khí bay đến hất lui ra xa, thì trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận, nên giờ đây nhìn thái độ của chàng thiếu niên, thì lão bèn gằn giọng nạt rằng:

– Con chó con không biết chi là sống chết kia. Lũ chuột vừa rồi ra tay tấn công lén lão phu, có phải là đồng đảng của tên súc sanh nguoi hay không?

Chàng thiếu niên áo vàng cất tiếng cười ngạo nghễ nói:

– Tên lão tặc ngu xuẩn, rõ ràng là ông có mắt mà không có tròng, có lý nào đòi chưởng bằng xương bằng thịt của tại hại đây không đủ sức để thanh toán ông sao?

Hắc Y Diêm La nghe qua lời nói ấy thì biết ngay kẻ vừa hất lui mình khi nãy chính là gã thiếu niên đang đứng trước mặt mình, nên không khỏi giật mình, thâm nghĩ rằng:

“Gã thiếu niên này, xem ra nhiều nhất là độ mười bảy mười tám tuổi thôi, tại sao lại có nội công cao thâm đến thế? Ồ việc này mình phải hỏi cho rõ ràng, kéo lại kẻ thẳng ranh phỉnh gạt mình chứ chẳng chơi.”.

Cái tánh của lão ta rất nóng nảy, nên vừa nghĩ thế thì liền quát to một tiếng như sấm nói rằng:

– Nguoi là cái quái chi mà lại dám đến trước mặt lão phu hành động ngang tàng, có lẽ nguoi đã chán sống rồi phải không?

Chàng thiếu niên áo vàng từ từ bước tới hai bước, mỉm cười nói:

– Tại hạ là Gia Cát Ngọc, vừa rồi đã hành động ngang tàng ngay trên đầu ông, vậy ông định sẽ làm gì?

Thì ra Gia Cát Ngọc sau khi gặp biến cố bất ngờ tại động đá cổ thì liền nghĩ ngay đến bọn tặc đảng ẩn núp trong Tiềm Long Bảo, đang vì tranh đoạt pho Lục Ngọc Di Đa, nên đã ra đi tất cả, hơn nữa hiện giờ đây, hầu hết nhân vật giang hồ cũng đều cho rằng món bảo vật ấy đang ở trong tay Uyển tử tử, vậy vạn nhất ...

Chàng vừa nghĩ đến Uyển tử tử hiện đang lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm thì không khỏi kinh hoàng, gấp rút đi bất kể ngày đêm đến đây.

Hắc Y Diêm La nghe qua lời nói của Gia Cát Ngọc đã làm cho tên ma đầu tung hoành khắp vùng Quảng Đông Phúc Kiến này phải một phen khiếp sợ.

Do đó thái độ của lão ta cũng e dè thận trọng hơn. Lão ta trợn tròn xoe đôi mắt, dáng điệu đầy vẻ uy nghi nói:

– Gia Cát Ngọc à? Trong giới giang hồ ta vẫn chưa nghe cái tên ấy bao giờ.

Vậy ngươi hãy nói rõ sư môn của ngươi cho ta nghe thử, nếu là nơi quen biết thì hôm nay ta bằng lòng tha chết cho ngươi.

Gia Cát Ngọc cười thản nhiên, lắc đầu nói:

– Sư môn của tại hạ là người lúc nào cũng quang minh chính đại chứ đâu phải cái hạng trộm gà thuốc chó như ông đâu.

Trộm gà thuốc chó là cái hạng hèn hạ nhất trong giới giang hồ thế mà Gia Cát Ngọc đã lấy nó chụp lên đầu Hắc Y Diêm La thì thử hỏi còn có một sự sỉ nhục nào hơn nữa?

Bởi thế, lão ma đầu ấy không làm sao đè nén được cơn tức giận, cất tiếng gầm to rằng:

– Con chó nhỏ kia. Lão phu sẽ cho người ném thử cái tại nghệ trộm gà thuốc chó của ta xem nó như thế nào?

Tức thì đôi chưởng của lão ta liền vung lên rồi thân hình bất thần vọt lên cao ba trượng nhanh như ngọn cuồng phong.

Xích Diện Thân Long từ nãy đến giờ đứng bên cạnh lắng nghe, trông thấy thế liền kinh hãi nói:

– Thiếu hiệp đã mạnh dạn tiếp cứu cho lão phu giữa lúc lâm nguy, Tư Đồ Uy này lúc nào cũng ghi ơn sâu ấy. Nhưng có điều là võ công của con quý già này quá ư cao cường, chi bằng để cho già ra sức đánh nhau với nó một trận.

Thì ra, Xích Diện Thân Long cho đến giờ phút này vẫn còn cho rằng chàng thiếu niên sở dĩ có thể chiếm ưu thế hơn hẳn Hắc Y Diêm La vừa rồi là nhờ xuất kỳ bất ý nên Hắc Y Diêm La không kịp đề phòng, nếu ra mặt đánh nhau thực sự thì không tài nào chịu nổi ba hiệp với đối phương.

Gia Cát Ngọc đoán biết được ý ấy của lão ta nên liền mỉm cười nói:

– Hẳn ta chỉ là một tên tiểu tốt trong giới giang hồ, vậy hà tất phải nhọc sức

đến lão tiên bối.

Hắc Y Diêm La Lãnh Ngọc Thu tức giận rung rẩy cả người, lão ta gào lên một tiếng như sói tru rằng:

– Thăng ranh kia, sao chưa chịu lại đây nạp mạng?

Dứt lời, lão ta quét nhanh cánh tay trái ra. Gây thành một luồng kinh phong ồ ạt cuốn thẳng về phía Gia Cát Ngọc.

Xích Diện Thần Long trông thấy thế thì không khỏi giật bắn người, nhưng bỗng lão ta nghe Gia Cát Ngọc cất tiếng hú lạnh lùng, rồi thân hình nhanh như chớp tràn ngay về phía trước, vung tay quét thẳng ra chín chưởng ồ ạt như sấm động thán ba, nhanh nhẹn như một làn điện chớp.

Hắc Y Diêm La Lãnh Ngọc Thu không ngờ chàng thiếu niên áo vàng này lại dám đỡ thẳng vào thế đánh của lão ta. Bởi thế, lão ta liền giận dữ nạt lên một tiếng to, rồi lại vung đôi chưởng đỡ thẳng vào vào luồng chưởng lực của lão ta, chẳng hề né tránh đi đâu cả. Bởi thế, tiếng nổ âm âm nổi lên khôn ngớt bên tai, chẳng mấy chốc, khắp mặt đất đã bị kinh lực đào thành vô số những hố sâu.

Hắc Y Diêm La không biết Gia Cát Ngọc là người thiên bẩm đặc biệt tài nghệ phi thường, lại may mắn ăn được trái Kim Tuyên Huyết Lan, là một linh vật quý báu nhất trong đời. Do đó sau mấy thế võ va chạm thẳng, cả người lão ta bị sức dội của kinh lực làm cho tim đập thành thạch, hơi thở hỗn hển, đôi tai không ngớt lùng bùng, sắc mặt tràn đầy kinh dị.

Riêng Gia Cát Ngọc cũng không khỏi thâm kinh hãi trước nguồn nội lực vô cùng dồi dào của tên lão ma này.

Nhưng lúc bấy giờ kẻ kinh ngạc nhất trong số người hiện diện phải kể là Xích Diện Thần Long. Lão ta không thể nào tưởng tượng nổi một chàng thiếu niên chừng ấy tuổi đầu mà lại có thể thắng nội lực với Hắc Y Diêm La, một ma đầu khét tiếng khiến cho cả giới giang hồ đều kinh sợ từ bấy lâu nay.

Lúc bấy giờ, Hắc Y Diêm La tức giận gầm to như sấm, vung cả đôi chưởng lên tiếp tục tấn công liên tục ba chưởng ồ ạt, chẳng thua chi mưa sa bão táp.

Thế là chỉ trong chốc lát, bóng chưởng của lão ta đã chập chờn đầy trời, kinh phong hốt tới như gió lốc, khiến ai trông thấy cũng phải kinh tâm.

Gia Cát Ngọc không ngớt di động thân mình, nhanh nhẹn luôn tránh giữa bóng chưởng của Hắc Y Diêm La. Chàng nắm lấy những sơ hở của đối phương, vung chưởng lên đánh ra liên tiếp nhiều thế võ hết sức hiểm hóc quái dị. Chưởng phong cuốn tới ồ ạt như thủy triều dậy ở sông Tiền Đường, khí thế mạnh mẽ như có thể thổi bay được cả đồi núi.

Do đó chỉ trong nháy mắt là đã đánh tan được ba thế công của Hắc Y Diêm La.

Chàng là một con người nhiều sáng kiến, do đó sau khi đối phó với nhiều tay cường địch thì hai đường chính “Phản Cửu Môn Tuyệt Hộ Chưởng” đã được biến thêm những thế võ hết sức tài tình. Bởi thế khi đã giành được chủ động, thì chẳng chảng hề do dự, nắm lấy cơ hội Hắc Y Diêm La còn đang kinh ngạc, bèn tràn tới nhanh như chớp về phía đối phương.

Thế rồi, tay trái chàng dùng thế võ “Lôi Chấn Cửu Chân” và chưởng phải thì dùng thế “Vân Thùy Bát Hoang” đánh ra tới tấp, khiến bóng chưởng chập chờn đầy trong không gian, kinh phong rít nghe vèo vèo, chụp thẳng về phía

Hắc Y Diêm La, dày đặc sát khí chẳng khác chi thiên la địa võng.

Hắc Y Diêm La trông thấy thế không khỏi kinh hoàng, gắng gượng đánh tiếp ra ba chương và định sẽ ...

Bỗng nhiên ngay lúc ấy từ trong gió đêm có một tiếng kêu thét vọng lại.

Xích Diện Thần Long không khỏi biến sắc mặt, di động thân mình, nhảy thẳng về phía có tiếng kêu phát ra.

Tiếng kêu kinh hoàng rất quen thuộc đó vốn đã làm cho Gia Cát Ngọc giật mình hoảng hốt, kịp khi trông thấy Xích Diện Thần Long biến sắc lao đi, thì càng tin chắc đây là Uyển tử tử đã gặp chuyện nguy cấp. Bởi thế chàng liền vung mạnh hai cánh tay lên, rồi vọt người bay thẳng lên không, trong khi mùi luôn chỉ phong bén nhọn rít vè vè công chớp nhoáng về phía địch.

Hắc Y Diêm La liền thét lên một tiếng dài, rồi lác người nhảy tránh ra xa tám bước, đưa hai tay ôm ngực bỏ chạy mất.

Gia Cát Ngọc nghe tiếng thét kinh hãi của Uyển tử tử, thì trong lòng đang hết sức cuốn quít nên đầu mòng chi đến Hắc Y Diêm La chết sống thế nào. Chàng cất tiếng hú dài rồi tiếp tục vọt bay người đi như một chiếc móng bạc vắt ngang nền trời, chỉ thấy thân hình chàng di động là mất ngay trong ánh đêm lờ mờ.

Chung quanh Di Thế Sơn Trang đều có rừng phong to lớn bao bọc, do đó mỗi khi về đêm dù người có nhãn lực tốt đến đâu cũng khó bề nhìn xa thấy mùi trượng.

Gia Cát Ngọc phu thân trên ngọn cây rừng, trông thấy đâu đâu ánh trắng

cũng lò mờ, bốn bề vắng vẻ, nên nhất thời ngờ vực đắn đo, không biết phải làm gì ...

Nhưng ngay lúc ấy từ hướng Đông Nam có một chuỗi cười ngạo nghễ vọng đến rằng:

– Tư Đồ lão nhi ông chớ nên quá hồ đồ như vậy. Thử hỏi nếu một đứa con gái xinh đẹp khả ái thế này, còn không sánh bằng pho Lục Ngọc Di Đà cứng đờ kia sao?

Giọng nói ấy nghe lạnh lùng ghê rợn chẳng khác chi tiếng chim cú kêu giữa đêm khuya, hay tiếng sói tru giữa miền băng giá, khiến cho ai nghe thấy cũng đều phải nổi da gà.

Gia Cát Ngọc nghe thấy thế thì hết sức kinh hoàng, nhanh như chớp lao thẳng người về phía có tiếng nói ấy. Chàng vừa nhảy lên rơi xuống năm ba lượt, thì bỗng lại nghe có giọng cười kiêu hãnh nổi lên sát bên tai rằng:

– Tư Đồ lão nhi, ta hẹn cho ông trong vòng ba ngày, phải ngoan ngoãn mang pho Lục Ngọc Di Đà đến dâng tại Kim Yến Quan thì bản đạo sẽ qui hoàn con tiện tỳ này lại nguyên vẹn cho ông, bằng trái thế thì ... ha ha ha ...

Tiếp liền theo tiếng cười rùng rợn ấy, chàng trông thấy có một bóng người gầy cao đang lướt đi thấp thoáng dưới bóng trăng lò mờ, nhắm hướng cánh rừng phong dài hàng mười dặm lao vút tới, chỉ trong chớp mắt đã lướt đi xa tít mù.

Xích Diện Thân Long vừa cuốn quít vừa tức giận cất tiếng gằn hét inh tai, nhưng tiếng gầm thét của lão ta đã bị những chuỗi cười ngạo nghễ và ngông cuồng của đối phương át mất hẳn.

Trong khi đứa con gái thân yêu của lão ta đã bị đối phương bắt sống mang đi thì Ngũ Lãnh Song Sát cũng bắt thần quay trở lại, bám sát theo lão ta tấn công tới tấp. Bởi thế lão ta vừa tức giận lại vừa sốt ruột, gầm thét như con cọp điên, vung chưởng phản công như vũ bão ...

Tuy Ngũ Lãnh Song Sát không dám đỡ thẳng vào thế công của lão ta nhưng bọn họ cứ bám sát lão ta mãi không chịu buông lời chửi khác nào những oan hồn đòi mạng.

Trong khi lão đạo sĩ hung ác ở Kim Yên Quan đã bỏ đi xa rồi thì lão ta không khỏi cảm thấy tâm can đều ớn lạnh. Vì lão ta làm thế nào biết pho Lục Ngọc Di Đà hiện ở đâu mà tìm?

Ôi. Pho Lục Ngọc Di Đà quả là một vật đầy đầy sự bất thường.

Người em kết nghĩa của lão ta Bành Hạo đã vì nó mà phải vùi thây ở đất khách quê người, thế rồi nay lại đến ái nữ của lão ta cũng vì nó mà đành chịu rơi vào bọn hung ác tại Kim Yên Quan. Bọn đạo sĩ tàn bạo ấy bấy lâu nay hành động gian ác đã khét tiếng. Vậy nếu trong vòng ba ngày mà không thể mang pho Lục Ngọc Di Đà đến chuộc ái nữ của mình về, thì tất ...

Không thể được. Nhất định không thể để cho tên đạo sĩ hung ác ấy mang Uyển Nhi về Kim Yên Quan.

Lúc bấy giờ, Xích Diện Thần Long, một con người vốn đã có ý xa rồi chôn giang hồ, bỗng dựng khơi phục lại vẻ uy nghi thuở trước, lão ta giận dữ gầm lên một tiếng, vung mạnh hai tay áo ra, gây thành một luồng kinh phong ồ ạt công thẳng về phía Ngũ Lãnh Song Sát.

Lẽ tất nhiên, là thân pháp của bóng người ấy hết sức nhanh nhẹn hiểm có trên đời. Bởi thế, bóng người ấy chỉ bay thoát qua là mắt hút giữa bóng trăng lơ mờ giữa đêm khuya.

Bóng người ấy là ai thế? Tại sao lại bay xẹt đi một cách hối hả như thế?

Thì ra, bóng đen ấy không ai khác hơn là Gia Cát Ngọc. Vì vừa rồi chàng đã nghe được những tiếng cười như quỷ khóc ma rên và những lời nói ngông cuồng ngạo mạn của, nên đoán biết Uyên tử đã bị rơi vào tay của bọn bất lương, trong lòng hết sức lo sợ cuống quýt. Trong khi đó, chàng lại thấy Xích Diện Thần Long có thừa sức để đối phó với hai tên lão tặc nọ, nên mới âm thầm lao mình lướt đi như vậy.

Người chàng nhờ trước đây ăn được trái “Kim Tuyên Huyết Lan”, nên đôi tai rất thính nhạy, có thể nghe rõ vạt áo giũ trong gió của đối phương, mặc dù chung quanh tiếng gió thổi lá reo không ngừng. Chàng cũng nhận định được tiếng động ấy đang nhắm lướt nhanh về phía tây nam nhanh như một luồng điện xẹt.

Bởi thế, chàng không khỏi thẫn thờ, rồi gia thêm sức mạnh của đôi chân, lao vun vút trên không như đặng vân giá vũ. Sau sáu bảy lần tung lên rơi xuống thì chàng đã buông mình đáp nhẹ nhàng lên mặt đất.

Lúc bấy giờ, chàng trông thấy rõ có một đạo sĩ mặc áo đen tuổi độ ngũ tuần, đang kẹp chặt Tư Đồ cô nương dưới nách, chạy bay tới trước như gió hốt. Lão đạo sĩ ấy khi thấy Gia Cát Ngọc tới chặn đường thì bỗng nhanh nhẹn dừng chân đứng lại, đưa đôi mắt sáng ngời như điện, nhìn chòng chọc vào người Gia Cát Ngọc cười nhạt nói:

– Người là ai?

– Ông chó nên hỏi làm gì?

– Người muốn chi?

– Tôi muốn ông hãy thả cô nương trong tay ông ra ngay bây giờ.

– Hừ. Suốt ba mươi năm qua chưa hề có ai lại dám nói như thế trước mặt ta đây.

– Đây là vì ông may mắn nên suốt ba mươi năm qua mới chưa có dịp gặp được tại hạ.

– Khá khá. Thằng ranh người quả là hết sức nông cuồng. Có lẽ người đã chán đời hết muốn sống rồi hay sao?

– Tôi chỉ e rằng trong đêm nay trên bộ tử của Diêm Vương đã ghi tên ông vào đó rồi, chứ không phải ghi tên tôi đâu.

Tiếng nói chưa dứt, thì chàng đã tràn ngay tới trước, công ra ba thế võ nhanh như điện chớp. Tức thì bóng chưởng cũng như chỉ phong cuốn tới ồ ạt như sóng to ở ngoài bể khơi, từ bốn phương tám hướng chụp thẳng xuống khắp các đại huyệt quan trọng trên châu thân của lão đạo sĩ.

Thế võ của chàng vừa mãnh liệt vừa hiểm hóc, thực làm cho đối phương không biết đâu mà tránh né.

Gia Cát Ngọc biết Uyên tử tử còn đang ở trong tay đối phương, nên những thế võ kỳ tuyệt của chàng đánh ra chỉ có mục đích nhằm cứu thoát Uyên tử tử chứ không nhằm sát hại kẻ địch.

Quả nhiên, lão đạo sĩ trông thấy thế thì hết sức kinh hoàng, nhanh nhẹn buông cánh tay đang kẹp chặt Tư Đồ cô nương rồi vung cả hai chưởng lên phản công liên tiếp bảy chưởng và nhảy lùi ra sau ba bước mới may mắn tránh khỏi được những thế võ tấn công tới tấp của Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc như đoán biết trước tất cả hành động của lão đạo sĩ này nên sau khi tấn công liên tiếp ba thế võ về phía lão ta thì chàng liền rùn thấp người xuống thò nhanh cánh tay ra chụp lấy Uyển tử tử vừa từ trong tay lão đạo sĩ rơi xuống.

Lão đạo sĩ nọ sau khi thối lui ba bước thì sắc mặt trước tiên lộ vẻ đầy kinh ngạc nhưng sau đó bỗng cất tiếng cười ngạo nghễ nói:

– Hừ. Ông đây đã sớm đề phòng việc này rồi nên dùng “Kim Yết Chưởng”.

đánh vỡ ba nơi trong kỳ kinh bát mạch của con tiện tỳ này, vậy dù người có cướp nó đi mà không có thuốc giải trừ của ta thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh ngạc cúi mặt nhìn xuống thì quả nhiên trông thấy Uyển tử tử đang cau chặt đôi mày hơi thổ hển hển có vẻ đau đớn khiến lòng chàng hết sức xót thương.

Bởi thế đôi mắt sáng của chàng bỗng trở nên hung tợn gần giọng nói:

– Trong đêm nay, tại hạ không rảnh để nói nhiều lời với ông, vậy nếu ông không để thuốc giải độc lại đây thì ông phải chặt bỏ lại một cánh tay mặt ta mới tha chết cho.

Giọng nói của chàng nghe vang rền vô cùng oai vệ khiến đạo sĩ không khỏi kinh hoàng. Song lão ta dù sao cũng là nhân vật có tên tuổi trong giới giang hồ vậy thử hỏi đâu chịu bó tay để cho người ta muốn làm chi mình thì làm?

Do đó, lão ta giận dữ quát rằng:

– Cánh tay ta đây này, chẳng ranh người liệu có thể lấy được hay không?

Nói đoạn lão ta bèn nhanh nhẹn vung chưởng phải lên đánh dồn dập ba chưởng nhanh như gió hốt, tức thì một luồng gió hôi tanh đi đôi với chưởng ồạt cuốn thẳng về phải Gia Cát Ngọc.

Qua hiện tượng đó rõ ràng lão đạo sĩ kia đã dùng đến một chất độc nguy hiểm. Gia Cát Ngọc thấy thế không làm sao đè nén được lửa giận trong lòng.

Chàng cất tiếng hú lạnh lùng qua giọng mũi rồi tay trái ôm chặt lấy Uyển tử tử trong khi chưởng phải nhanh nhẹn đánh vút ra với một thế võ kỳ ảo khó lường.

Tức thì sau một tiếng “Rốp” liền nghe một tiếng gào thảm thiết vang lên. Thế là cánh tay phải của lão đạo sĩ đã bị Gia Cát Ngọc đánh gãy lìa, máu tươi bắn ra như suối.

Ánh trăng mờ xuyên qua lá phong rậm rạp soi lên khung mặt tái nhợt của lão đạo sĩ trông thực hết sức ghê rợn. Đôi mắt nẩy lửa của lão ta tràn đầy ánh sáng căm hờn oán hận.

Lão ta đưa bàn tay trái run rẩy lên thò vào tay áo lấy ra một chiếc lọ nhỏ bằng sứ rồi ném thẳng ra đất một cách giận dữ. Sau đó lão liền quay người bỏ chạy đi mất.

Gia Cát Ngọc nhặt lọ sứ ấy lên, giở nắp trút ra hai viên thuốc một trắng một đỏ, rồi cúi xuống xem xét Uyển tử tử đang nằm ngất lịm trong lòng.

Lúc bấy giờ, Gia Cát Ngọc trông thấy Uyển tử tử chẳng khác nào một cành hoa hải đường đang trong giấc ngủ. Chàng không biết nàng đã bị thương tích ở đâu.

Có lý nào lão đạo sĩ hung ác ấy đánh trọng thương khắp kỳ kinh bát mạch của nàng rồi sao?

Không, xem ra lão đạo sĩ này không đủ tài nghệ để làm được việc đó.

Gia Cát Ngọc bèn đưa tay ấn lấy cổ tay ngọc ngà Uyển tử tử, chàng cảm thấy một luồng hơi nóng từ làn da mịn màng của nàng truyền sang người chàng, nên quả tim không khỏi nhảy lên thình thịch.

Chàng thấy bát mạch của nàng vẫn điều hòa và thông suốt như thường, riêng có ngũ tạng là khí huyết bị đình trệ mà thôi, tựa hồ nàng đã bị trọng thương qua luồng chưởng lực mạnh mẽ. Vậy, chỉ cần cởi áo nàng xem qua cho rõ tất sẽ biết được thương thế của nàng ra sao.

Nghĩ vậy nên chàng liền nhanh nhẹn thò tay ra định sẽ ...

Thốt nhiên, những đầu ngón tay của chàng bỗng chạm nhằm một luồng hơi nóng từ cơ thể nàng truyền sang khiến chàng hốt hoảng giật hai bàn tay trở về, y như chạm phải nhằm điện trời.

Vì thế, sắc mặt chàng bỗng đỏ đưa đôi mắt nhìn lom lom vào hai hòn bông đảo nổi cao trên ngực của Uyển tử tử trong khi người chàng đứng trơ ra như

một pho tượng gỗ.

Như vậy phải làm sao đây? Chàng cau chặt đôi mày rồi cất giọng run run nói:

– Uyển tử tử ... Uyển tử tử ...

Trong lúc đó hơi thở của Tu Đồ cô nương đã trở thành hết sức yếu đuối, đôi má tái nhợt trông như cánh hoa lê sau cơn mưa. Đôi mắt của nàng đang ngấn lệ và sáng láng xinh đẹp như bình thường nữa.

Gia Cát Ngọc khẽ nghiêng hai hàm răng rồi đưa hai bàn tay run rẩy lên mở hàng nút áo trước ngực của Uyển tử tử.

Chàng tuy trước đây đã ăn được trái Kim Tuyền Huyết Lan có hiệu lực giải trừ bách độc trên đời nhưng vẫn không thể nào đối kháng được với sức quyền rũ mãnh liệt trước thân hình ngà ngọc như thế này. Quả tim của chàng gần như nhảy cuồng loạn hơi thở cũng trở thành hào hển, dồn dập.

Mười ngón tay Thiên Ma Chỉ mà bình thường không có vật cứng rắn nào là không đánh tan được của chàng nhưng giờ đây đang run rẩy yếu mềm.

Chàng không dám nhìn thẳng vào thân người của Uyển tử tử nhưng sự đòi hỏi trong việc chữa thương lại bắt buộc chàng phải nhìn kỹ khắp nơi.

Thế là, cuối cùng chàng buộc phải cúi đầu xuống nhìn thẳng vào nơi mà ai nhìn đến cũng phải đắm say ngây ngất của Uyển tử tử.

Chàng nhìn thấy trên lớp da trong ngọc trắng ngà của Uyển tử tử có một dấu chỉ bầm xanh nên vội lấy hai viên thuốc vừa rồi nhét vào miệng cho nàng

uống.

Nhưng bỗng nhiên trong lòng chàng lại nảy sinh ra một ý nghĩ. Nếu lão đạo sĩ kia ném lại lọ thuốc này chẳng phải là thuốc giải trừ chỉ lực thì sao?

Nghĩ thế nên chàng vội vàng nhặt lấy chiếc lọ sứ ấy lên đưa ra ánh trăng sáng quan sát kỹ lưỡng và bỗng chàng buột miệng hừ lên một tiếng rồi ném mạnh chiếc lọ ấy xuống đất bẻ tan thành mảnh vụn.

Thì ra trên chiếc lọ sứ ấy đề một dòng chữ:

La Trường Xuân Phong Bất Diệu đơn.

Gia Cát Ngọc không khỏi sửng sốt chàng hối hận vì đã để cho lão đạo sĩ ấy bỏ chạy đi mất rồi, hơn nữa cũng hối hận về chỗ mình cho Uyển tử tử dùng thuốc mà lại không xem xét kỹ lưỡng trước. Vậy nếu vạn nhất Uyển tử tử có mệnh hệ nào thì chẳng hóa ra mình sẽ ...

Nhưng ngay lúc ấy chàng lại sực nhớ đến những viên thuốc “Tục Đoạn Sinh Cơ Linh Ngọc Chi” của mình xin được trước đây nên có ý định cho Uyển tử tử uống vào thử xem thế nào?

Thế rồi chàng thò tay vào áo lấy ra một chiếc lọ ngọc, nhiều ra lòng bàn tay ba giọt dầu mùi thơm ngào ngạt rồi lại dùng một ngón tay xoa đều khắp cả bàn tay của mình kể lại vận dụng Cửu Cửu Huyền Công xoa đều khắp cả lòng ngực gồ cao mịn màng của Uyển tử tử.

Chàng nhắm nghiền đôi mắt lại tập trung tinh thần dùng chưởng xoa đều một lúc thật lâu. Vầng trăng lúc ấy đã ngả về tây, gió đêm mát rượi làm cho khung cảnh chung quanh phẳng lặng êm ái như mặt nước hồ thu. Song trái

lại trong lòng của Gia Cát Ngọc không ngờ xao xuyến như mặt bể đang con sóng gió.

Tục Đoạn Sanh Cơ Linh Ngọc Chi là một thứ linh dược do chính tay Lãnh Diện Hoa Đà, một bậc thần y trong thiên hạ chế ra có hiệu quả nối liền được tay chân bị gãy lìa khiến da thịt trong người nạn nhân có thể sinh sôi nảy nở lành lẽ như xưa. Vậy, thử hỏi một vết thương xoàng như thế này thì đâu có đáng chi? Bởi thế, chỉ trong chớp mắt là vết bầm xanh trên làn da của Tư Đồ cô nương đã mất hẳn.

Thế là, Tư Đồ cô nương cũng lần lần hồi tỉnh trở lại. Có ta thoáng cảm thấy trước ngực mình như đang có gì là lạ ...

Do đó, cô ta nhanh nhẹn mở to đôi mắt ra nhìn thấy mọi việc thì vừa then thuồng vừa tức giận, đứng phắt người lên, đôi mày liễu dựng ngược cảm tức nạt rằng:

– Người ... Người quả là một phường bất lương.

– Tỷ tỷ, xin hãy nghe tiểu đệ ...

Câu nói chưa dứt thì bỗng nghe một tiếng bốp vang lên, thế là một bên má của chàng bị Tư Đồ cô nương tát cho một cái thích đáng.

Nhưng người bị tát lúc ấy không hề chi cả, trái lại Tư Đồ cô nương là người đã ra tay đánh kẻ khác thì bỗng lại òa lên khóc to.

Gia Cát Ngọc đưa tay lên sờ chiếc má đau buốt và nóng bừng của mình, ấp úng nói:

– Tỷ tỷ, tiểu đệ trọng thấy chị bị thương thế quá trầm trọng nên mới ra tay lo việc chữa thương ... Chứ thực ra không hề có ý lợi dụng.

Tư Đồ cô nương khẽ ngược mắt nhìn lên rồi hứ một tiếng nhỏ nói:

– Đệ đệ còn nói chi nữa?

Câu nói chưa dứt thì đôi má nàng lại bừng đỏ. Những giọt nước mắt lúc ấy vẫn còn ràn rụa trên mặt nàng nên xem nàng lại càng có vẻ xinh tươi khả ái hơn.

Gia Cát Ngọc tựa hồ như mất hết bình tĩnh nói:

– Nếu không nói rõ ra thì e tỷ tỷ lại hiểu lầm thì tiểu đệ dù có miệng cũng khó giải bày cho hết nỗi oan.

Uyên cô nương nghe qua thì sắc mặt không khỏi lạnh lùng nói:

– Vậy có lý nào đệ không phải là Thiên Nhai Du Tử hay sao?

– Thiên Nhai Du Tử thực ra chính là tiểu đệ đây cũng như pho Lục Ngọc Di Đà hiện giờ đang ở trong tay tiểu đệ. Nhưng Ngân Tu Tẩu lão tiên bối hoàn toàn không phải do tiểu đệ đã sát hại.

Nói dứt lời, chàng bèn đem mọi VẤN đã xảy ra trước đây nói tỉ mỉ lại từ đầu chí đuôi cho Tư Đồ cô nương nghe. Đến chừng ấy cô ta mới đổi sắc làm vui nói:

– Nếu vậy thì tỷ tỷ đã giện oan tiểu đệ rồi. Trên gò má còn đau không?

Gia Cát Ngọc giả vờ làm ra vẻ nhăn nhó nói:

– Sao lai không đau. Tỷ tỷ xem này, nó đang nóng bỏng như lửa đốt.

Tư Đồ Uyển nghe thế bèn nhanh nhẹn thò cánh tay xinh xắn ra, âu yếm vuốt nhẹ lên gò má của Gia Cát Ngọc rồi cất tiếng hỏi rằng:

– Giờ thì đã đỡ chưa?

Gia Cát Ngọc cười thâm nói:

– Gò má phía trái đã hết rồi, nhưng giờ thì nó lại chạy qua phía phải?

Lạ chưa? Rõ ràng là vừa rồi nàng chỉ tát lên gò má phía trái kia mà thế giờ đây nó lại đưa sang phía phải?

Tư Đồ Uyển lộ vẻ ngạc nhiên nhưng liền đỏ sắc mặt bỗng tươi như hoa đua mắt lườm Gia Cát Ngọc một cái nói:

– Hư thế thì dù có đau đi nữa cũng đáng đời.

Nói dứt lời nàng quay người nhắm hướng Di Thế sơn trang đèn đuốc rực rỡ đi thẳng tới.

Lúc ấy, từ trong cánh rừng dày đặc có một giọng già nua gọi to rằng:

– Uyển nhi. Uyển nhi.

– Thưa cha, con ở đây này.

Hai cha con gặp nhau thực vui mừng không thể tả. Xích Diệm Thần Long ôm chầm lấy con gái vào lòng nói qua giọng xúc cảm rằng:

– Uyển nhi. Cha tưởng đâu trong kiếp này không còn làm sao gặp mặt con được nữa. Con làm thế nào thoát được khỏi độc thủ của gã ma đầu ấy?

– Con đã nhờ Ngọc đệ đệ cứu nguy cho con đây chứ.

– Ngọc đệ đệ? Ai thế?

– Gia Cát Ngọc xin ra mắt lão tiên bối.

Giữa bóng đêm, bỗng có một người b tới nhẹ nhàng không hề nghe một tiếng động. Xích Diệm Thần Long vừa trông thấy thì vội vàng ồ lên một tiếng nói:

– Té ra là thiếu hiệp. Cái ơn tiếp tay cho già hôm nay, thực chẳng khi nào dám quên. Riêng hai tiếng “tiên bối” già tuyệt đối không dám nhận.

Cô gái trông thấy cha già lộ vẻ kính trọng ý trung nhân mình như thế, trong lòng hết sức sung sướng, cất tiếng cười giòn nói:

– Thưa cha, sao cha lại tỏ ra khách sáo với Ngọc đệ đệ quá như thế? Nó là đệ đệ của Uyển nhi kia mà.

– Đệ đệ?

Xích Diệm Thần Long đưa mắt nhìn qua sắc mặt của con gái thì trong lòng của lão ra đã bừng hiểu ra mọi lẽ. Do đó lão ta bất giác cất tiếng cười ngất.

Tiếng cười của lão ta chứa đầy sự vui mừng, hòa theo chiều gió đêm bay khắp cả cánh rừng phong to mườì dậm.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 10

BÍ MẬT TRONG RỪNG SẮT

Ánh đèn trong nhà màu vàng nhợt nhạt. Sao thưa trên nền trời nhấp nháy không ngừng ...

Xích Diện Thần Long sau khi nói chuyện mãi với Gia Cát Ngọc đến đêm khuya, thì đã cùng nhau quyết định một chuyện to tát, làm rung chuyển cả võ lâm.

Trời vừa sáng tinh sương, từ Dị Thế Sơn Trang có tám người kỵ mã được phái ra đi, để mang sáu mươi bốn cánh thiệp mời, hẹn với tất cả các nhân vật có tiếng tăm trong hai phe hắc bạch, đến ngày mồng một tháng năm, tụ tập về Dị Thế Sơn Trang, để bình nghị về pho Lục Ngọc Di Đà.

Việc ấy gồm có hai ý nghĩa:

Đứng về Xích Diện Thần Long mà nói, là có ý công bố cho khắp thiên hạ biết, chính mình không có mục đích độc chiếm pho Lục Ngọc Di Đà, để tránh đi cái họa thiệt thân vì bảo vật đó. Riêng đối với Gia Cát Ngọc, thì chàng có ý muốn thừa cơ hội nghìn năm một thuở ấy, để tìm tung tích kẻ thù.

Tiếng ve sầu đã kêu đình tai. Chẳng mấy chốc là tiết trời đã đến giữa mùa hạ.

Ngày hôm ấy, khi giờ Dậu vừa qua, thì ở tại Thanh Long Tập, một địa điểm cách Di Thế Sơn Trang không xa, bỗng có mười hai cỗ xe ngựa chạy đến.

Những cỗ xe ấy gọng xe sơn son đỏ tươi, bánh thép vàng lóng lánh, màn gấm sang trọng được bỏ rủ kín mít. Vì thế, không thể nhìn thấy rõ người ngồi trong xe.

Ngay đến người đánh xe ngồi ở phía trước, cũng đội nón rơm to vành, kéo sụp đến đôi mắt nên người ngoài chỉ nhìn thấy được từ chót mũi trở xuống mà thôi.

Phía trước những cỗ xe, có một người gầy cao mặc áo tía, ngồi vững vàng trên lưng một con tuấn mã, đôi mắt âm u lạnh lùng, hai tay thò vào hai tay áo rộng, có vẻ vô cùng thần bí.

Phía sau những cỗ xe, lại còn có hai người cỡi ngựa đi theo. Hai người ấy đều mặc áo lam. Người ở phía trái trán thấp, lưỡng huyệt cao, sắc mặt tái nhợt. Người ở phía bên phải béo lùn, tỏ ra rất chậm chạp.

Ba người cỡi ngựa đi theo những cỗ xe, tuy không có hành động chi cả, nhưng nếu là người có đôi mắt sáng suốt, thì nhìn qua tất đã hiểu họ đều là những cao thủ bậc nhất trong võ lâm.

Nên biết, tại Thanh Long Tập suốt mấy ngày gần đây, số nhân vật giang hồ kéo đến không phải ít. Nhưng, tất cả mọi người đều không ai hiểu được số người ấy thuộc về môn phái nào?

Bởi thế, ai nấy đều liếc mắt lên nhìn, trong lòng hết sức lầy lăm kinh ngạc.

Đoàn xe sau khi tiến vào khu phố, thì người mặc áo tía cỡi ngựa đi đầu, bỗng

ghì cương quay đầu ngựa lại, rồi phi nhanh đến trước một cỗ xe gò cương đứng yên, lên tiếng cung kính nói:

– Hiện đã tới Thanh Long Tập rồi, xin cô nương hãy cho lệnh.

Tiếng nói vừa dứt thì từ trong xe có một giọng nói trong ngần đáp lại. Nhưng vì giọng nói ấy rất khẽ, nên người đứng xa không làm sao nghe rõ được. Tuy nhiên, người áo tía liền cúi mình thi lễ, tỏ vẻ vâng lệnh, rồi đưa cao cánh tay phải lên, dè mạnh trở xuống ba lượt.

Tức thì, mười hai cỗ xe ngựa liền nhanh nhẹn gò cương đứng yên lại cả. Hai người cỡi ngựa đi theo sau, giục ngựa phi tới nhanh như chớp, khi họ còn cách xa cỗ xe đi đầu độ chừng năm bước nữa, thì cả hai người ngồi trên lưng ngựa đều nhanh nhẹn nhẹ nhàng lao mình xuống đất.

Qua hành động nhanh nhẹn và gọn gàng của họ, đã làm cho những cao thủ võ lâm lén nhìn chung quanh, đều không ngớt chắc lưỡi khen thâm.

Sau khi hai người ấy đã đứng yên trên đất, bèn vòng tay rồi đồng thanh nói:

– Xin mời cô nương bước xuống xe.

Liền đó, bức màn gấm trên cỗ xe được vén lên, làm cho tia mắt của những người chung quanh đều sáng quắc và đổ dồn về phía ấy. Tất cả mọi người đều trông thấy một cô gái mặc áo trắng, đang từ trong cỗ xe, thong thả đưa chân bước xuống.

Cô gái ấy mình liễu diệu dàng, y phục bay mùi thơm ngào ngạt. Đứng từ phía xa nhìn lại, thì trông thấy cô ta tựa hồ như một con người rất xinh đẹp, nhưng, kỳ thực thì khung mặt của cô ta đã che kính bởi một vuông lụa xanh,

do đó, không ai có thể nhìn thấy chân diện mục của cô ta cả.

Lúc bấy giờ, người đánh xe ngồi ở phía trước, vẫn đang ngồi ngay như một pho tượng gỗ, mà chỉ có ba người cỡi ngựa vừa rồi, bước xuống đất hộ tống cô gái áo trắng, đi thẳng vào Thuận Hưng Lâu, mà thôi.

Lúc ấy, ở trên lầu ồn ào huyên náo, nhưng khi cô gái vừa xuất hiện, thì bỗng chung quanh đều im phăng phắc. Mấy mươi tia mắt đều nhìn chòng chọc vào người cô gái để dò xét.

Giữa bầu không khí im lặng nặng nề đó, bỗng có một giọng cười ngạo nghễ thật to, nói rằng:

– Một cô gái thực xinh đẹp, chớ nói chi đến việc được hưởng những phút mê ly, mà chỉ cần cho ta được nhìn thấy tận mặt ngọc mà thôi, thì dù chết ta cũng cam lòng.

Mọi người nghe thế, đều quay đầu nhìn lại, trông thấy tại một góc phòng, có hai nhân vật võ lâm đang ngồi đối diện. Sắc mặt của họ đầy vẻ dâm tà, nụ cười trên khóe miệng vẫn còn hiện rõ.

Mọi người trông thấy thế, thì biết sẽ có nhiều việc vui nhộn xảy ra, tha hồ xem đến thỏa thích.

Quả nhiên, ba người đàn ông đi theo sau cô gái, bỗng liền sa sầm nét mặt, đĩnh sẽ ...

Nào ngờ đâu, cô gái ấy vẫn bình tĩnh như thường, đưa tay khoát qua một lượt, rồi cất tiếng cười giòn nói:

– Được sự khen tặng như thế, tiểu nữ thực lấy làm vinh hạnh. Chẳng hay nhị vị đại anh hùng quý danh là chi, có thể nói ra cho tôi được biết, hầu có dịp mở rộng tầm mắt hay không?

– Ha ha ha. Anh em ta là Quán Kiếp và Bào Thương, được anh em trong giới giang hồ thương mến, nên tặng cho cái biệt hiệu gọi là Ngũ Lĩnh Song Sát. Tuy hành động của chúng tôi lúc nào cũng ít nhiều khắc khe, nhưng đối với cô gái thì vẫn dịu dàng như thường. Chỉ cần hai anh em chúng ta xem hợp nhãn rồi, thì chắc chắn không khi nào lại đối xử tệ với cô đâu.

Thì ra, Ngũ Lĩnh Song Sát sai khi khiếp sợ trước Hắc Y Diêm La, lui ra khỏi Di Thế Sơn Trang, thì bất ngờ lại gặp đạo sĩ hung ác ở tại chùa Kim Yết Quan, họ bị vị đạo sĩ dùng lời khiêu khích, nên lòng tham lại sống dậy cùng quay trở vào Di Thế Sơn Trang một lần thứ hai. Họ đã thỏa thuận với lão đạo sĩ ấy bắt được Tư Đồ cô nương, thì họ có nhiệm vụ ngăn chặn đôi phương không cho truy đuổi theo.

Bởi thế, sau khi vị đạo sĩ ra tay hành động, Tư Đồ Uy nhanh nhẹn chạy tới để cứu nguy cho con gái, thì hai hấn ta đã chậy lấy Tư Đồ Uy lại, giằng co đánh nhau mãi, đến khi vị đạo sĩ nọ đã mang được Tư Đồ Uyển đi xa rồi, hai hấn ta mới bỏ rút lui.

Nhưng, nào ngờ đâu trời không chiều ý người, ngay lúc đó, bất thần Gia Cát Ngọc từ trên cao sa xuống như một vị thiên thần, và chỉ trong vài ba thế võ, là chém bứt được một cánh tay của vị đạo sĩ hung ác, khiến lão ta kinh hãi bỏ chạy.

Tuy thế, lòng tham của Ngũ Lĩnh Song Sát vẫn chưa chết hẳn. Đến khi bọn họ nghe tin Xích Diện Thần Long mời tất cả nhân vật võ lâm đến, để cùng bàn bạc về pho Lục Ngọc Di Đà, thì cả hai lại quay về Thanh Long Tập,

chuẩn bị thừa cơ hội mà hành động cướp đoạt.

Hai gã ta đã bị tử thần chiếu mệnh, nên ngày hôm nay mới đụng đầu với một nữ sát tinh này. Thế mà, hai gã ta vẫn còn u mê chưa hay biết chi cả.

Cô gái áo trắng nói dứt lời, thì ba gã đàn ông đi sau cô ta, đều cất tiếng “Hừ”.

to qua giọng mũi. Cả ba tuy vô cùng tức giận, nhưng vẫn đưa mắt ngó lom lom cô gái, tựa hồ chưa có lệnh thì họ không dám hành động liều lĩnh vậy.

Cô gái áo trắng vẫn điềm nhiên như không hề hay biết đến thái độ của ba người đi sau, mà lại cất giọng lạnh lùng nói:

– Hôm nay được gặp hai vị cao nhân tuyệt thế như vậy, thì dù cho tiểu nữ có phải dỡ vuông lụa che mặt ra, để mọi người nhìn thấy chân diện mục, cũng là xứng đáng.

Nói dứt lời, nàng đưa cánh tay thon nhỏ và trắng mịn lên gỡ lấy tấm lụa xanh che mặt xuống nhanh như điện chớp.

Ba người đi ở phía sau trông thấy thét, đều không khỏi bước lùi một bước, rồi hồi hải cúi gằm đầu nhìn xuống.

Mấy mươi thực khách đang hiện diện trong tửu lâu, không ai báo ai, đồng loạt đưa mắt sáng quắc lên, nhìn thẳng vào khung mặt của cô gái.

Ai nấy đều trông thấy đôi mắt của nàng trong veo như một làn thu thủy, đôi mày xanh biếc chẳng khác xuân sơn, chiếc mũi dọc dừa xinh đẹp, đôi mắt anh đào thắm tươi, thêm vào đó, đôi hàm răng nhỏ rúc của nàng trong như

ngọc, trắng như ngà, quả là một người đẹp hiếm có trên đời.

Song diện mạo của nàng tuy xinh đẹp, nhưng đôi mắt thì thoáng hiện vẻ lạnh lùng như băng giá, khiến mọi người đều chẳng dám nhìn lâu.

Sắc mặt của Ngũ Lĩnh Song Sát, vốn đang đầy vẻ dâm tà, nhưng lúc bấy giờ cũng không khỏi cảm thấy cả xương sống đều ớn lạnh, nên bất giác phải quay mặt nhìn đi nơi khác.

Cô gái bình tĩnh cười nói:

– Nhị vị đã nhìn thấy rõ rồi chứ?

– Thấy ... Thấy rõ rồi.

Ngũ Lĩnh Song Sát khét tiếng là kẻ hung bạo dâm tà, thế mà giờ đây có vẻ như hồn phi phách tán, nét sợ hãi lộ rõ ra trên khung mặt.

Cô gái ấy lại cất tiếng cười và nói:

– Thế là giờ đây nhị vị có chết cũng cam tâm rồi chứ?

– Cô nương ... Cô ... nói thế nghĩa là sao?

– Vừa rồi chẳng phải nhị vị đã bảo, là chỉ cần được nhìn thấy diện mục của tôi, thì có chết cũng cam lòng hay sao?

Giọng nói tuy rất bình tĩnh, nhưng nghe lạnh buốt đến nỗi làm cho mọi người hiện diện, ai nấy đều có cảm giác rờn rợn trong lòng.

Ngũ Lãn Song Sát kinh ngạc một lúc lâu, bèn đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi cả hai bất thần tuốt binh khí xuống siết chặt trong tay, cất tiếng cười ghê rợn nói:

– Tuy nói thế, nhưng hiềm vì Diêm Vương không phải người đi rước các ông đây, vậy thử hỏi dù cho muốn chết, cũng làm thế nào chết đi được?

– Diêm Vương vì đang bận việc gấp, vậy thử hỏi nào có thể nhớ đến những việc nhỏ nhặt như thế? Vậy, theo ta thì nhị vị nên ngoan ngoãn nghe theo số mệnh, chớ nên làm mất thì giờ.

Sắc mặt của cô gái ấy, vốn đã lạnh lùng đến phát sợ, nhưng sau khi nói dứt lời, thì khung mặt của cô ta lại tựa hồ như được phủ lên một lớp sương giá rét, và bất thần khoát cánh tay mặt lên một lượt ...

Tức thì, hai người mặc áo lam, một cao một thấp đứng ở sau lưng nàng, liền nhanh nhẹn tràn tới như một cơn gió hốt, rồi đồng loạt vung nhẹ bốn chưởng ra, nhắm chụp thẳng về phía Ngũ Lãn Song Sát.

Ngũ Lãn Song Sát trông thấy thế, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, rồi nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau, vung hai ngọn kim câu và hai lưỡi đao ngắn lên, gây thành bốn đạo ánh sáng hai vàng hai trắng, nhắm ngay hướng thế chưởng của đôi phương chém vút tới.

Bên trong tửu lâu đâu đâu cũng đầy đặc bàn ghế, những khoảng trống rất chật hẹp, nên hai thế võ của Ngũ Lãn Song Sát đánh ra, thực rất khó bề lách tránh cho khỏi. Bởi thế, tất cả những thực khách chung quanh, ai nấy không khỏi toát mồ hôi lạnh vì khiếp sợ giùm cho hai gã đàn ông mặc áo lam.

Nào ngờ đâu, hai người mặc áo lam ấy võ công hết sức cao cường. Gã đàn

ông béo lùn liền nhanh nhẹn rùng thấp đôi vai xuống phía dưới độ nửa thước, trong khi cánh tay phải vẫn giữ thế võ cũ tiếp tục tấn công tới trước.

Qua một tiếng “loảng xoảng”, thì mọi người thấy cặp song câu của Kim Câu Vô Địch Quán Kiếp, đã bị đánh rơi xuống đất, đồng thời, hấn đưa hai tay ôm lấy lòng ngực, máu tươi từ miệng tuôn trào như suối, chỉ trong nháy mắt là đã tắt hơi chết tốt.

Ai nãy lại đưa mắt ngó về phía người áo lam đang đánh nhau với Quỷ Kiến Sâu Bào Thương, thì thấy gã ta tuy gãy đét như que củi, nhưng tựa hồ thế đánh của y còn hiểm hóc hơn cả gã đàn ông áo lam to béo kia. Trong khi hai lưỡi dao ngắn của đối phương đã chém đến sát bên cạnh người, thì y vẫn đứng điềm nhiên không thêm di động thân mình, cũng như không hề lắc vai để tránh, mà bình tĩnh thò cánh tay ra quét nhẹ vào cả hai phía phải lẫn trái của đối phương, êm ru không nghe một tiếng động.

Thế là sau hai tiếng “rốp rốp” mọi người đều trông thấy cả hai cánh tay của Quỷ Kiến Sâu đều đã bị bẻ gãy lọi, ngực và bụng cũng bị đánh thủng toát thành một lỗ, gào to lên thảm thiết, sắc mặt tái nhợt. Nên biết, Ngũ Lãnh Song Sát chẳng phải là hạng nhân vật tầm thường thế mà hôm nay chưa kịp đánh ra một thế võ nào, là đã bị mất mạng dưới tay của hai người áo lam kia. Do đó, tất cả những người hiện diện, đều không khỏi toát mồ hôi lạnh, trợn mắt há mồm, kinh hãi nói không nên lời.

Lúc bấy giờ, cô gái áo trắng đã gỡ đi tấm lụa xanh che mặt, cất giọng điềm nhiên nói:

– Phàn đường chủ. Mau ghi chép tên họ chúng rồi dẹp xác chết đi.

Từ nãy đến giờ, người mặc áo tía ấy, vẫn đứng trơ trơ cạnh phía trái cô gái,

chẳng hề nhúc nhích. Đến khi nghe cô gái nói dứt lời, y mới vội vàng đáp rằng:

– Phàn Giang xin tuân mệnh.

Hai tiếng “Phàn Giang” vừa thốt ra khỏi miệng, đã làm cho cử tọa đều hãi kinh, người nào người ấy giương to đôi mắt tròn xoe lén liếc về phía gã đàn ông ấy một cách sợ sệt.

Liền đó, để Phàn Giang vung hai cánh tay lên, khiến tay áo rộng, bị hất ra, để lộ hai cánh tay gầy đét chỉ còn xương bọc da, và hai bàn tay có móng nhọn hoắt như móng chim ó.

Tất cả thực khách có mặt chung quanh, nhìn thấy thế đều không khỏi hồn phi phách tán, âm thầm chuồn thẳng xuống lầu bỏ đi.

Tiếp đó, Phàn Giang thò tay vào áo lấy ra một quyển sổ dày, bìa bọc lụa, ngoài mặt có đề mấy chữ “Huyết Hải Oan Hồn lục” to. Mấy chữ to ấy tựa hồ được viết bằng máu tươi.

Lúc bấy giờ, số thực khách tron tửu lầu đã chuồn đi sạch, mà chỉ còn lại một người thiếu niên mặt mày dơ bẩn, đầu đội một chiếc nón nhỏ, mình mặc áo xanh, ngồi tại góc phòng phía trái. Người thiếu niên ấy vẫn lo cúi gằm đầu ăn ngấu nghiến.

Phàn Giang liền lật quyển sổ “Huyết Hải Oan Hồn lục” ra đến trang thứ ba mươi ngoài, rồi thò một ngón tay chấm lấy máu đỏ trước ngực của Ngũ Lãnh Song Sát, viết vào quyển sổ một giòng chữ rằng:

“Oan hồn thứ ba trăm bảy mươi chín, chết tại Thanh Long Tập, tên gọi là

Ngũ Lãn Song Sát Quán Kiếp và Bào Thương.”.

Viết xong, thì hai người đàn ông mặc áo lam kia, liền chia nhau xách hai tử thi bước thẳng xuống lầu.

Riêng Phàn Giang, thì hai tay đỡ lấy quyển sổ “Huyết Hải Oan Hồn lục” ấy, đưa đến trước mặt cô gái áo trắng, nói:

– Cung thỉnh cô nương hãy xem qua?

Cô gái bèn đưa tay khoát lên một lượt, và Phàn Giang đang định xếp quyển sổ lại đúng theo lệnh dạy của cô gái, thì bỗng có một tiếng cười nhạt to vọng đến rằng:

– Khá khen cho một gã không biết chi là lễ phép kia. Tại sao lại không đưa đến cho ta xem đã?

Cùng một lúc với câu nói ấy, người thiếu niên mặc áo xanh đã vọt người tràn tới, thò nhanh cánh tay mặt ra, nhắm hướng quyển sổ Huyết Hải Oan Hồn lục chụp nhanh tới như điện chớp.

Phàn Giang không khỏi giật nảy mình, hồi hải lách người tránh qua phía trái, đồng thời, vung chưởng xô thẳng trở ra.

Chỉ một thế võ mà gồm cả việc lách tránh cũng như sự phản công, nhanh nhẹn phi thường, thực khiến mọi người ai nhìn đến cũng phải khen là tuyệt.

Song, người thiếu niên áo xanh kia, tuy mặt mày dơ bẩn, xem chẳng ra hình dáng chi cả, nhưng thế võ của y đánh ra, thực kỳ diệu không ai có thể ngờ được.

Thân hình của người thiếu niên áo xanh chỉ lướt qua một lượt, tức thì đã xoay vòng qua phía phải nhanh như một ngọn gió hốt. Và, do đó, người thiếu niên áo xanh ấy đã đâu mặt thẳng với Phàn Giang. Thế là không để cho đối phương kịp thay đổi thế võ, người thiếu niên ấy đã chụp được quyền sở Huyết Hải Oan Hồn lục vào tay của mình rồi.

Phàn Giang không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Người thiếu niên ấy bèn nhanh nhẹn gỡ quyền sở Huyết Hải Oan Hồn Lục ra xem từ đầu. Đôi mắt của chàng ta vừa quét qua, là đã xem cả chục dòng chữ rồi.

Bởi thế, chỉ trong nháy mắt là chàng ta đã xem xong ba trang dày đặc những chữ.

Phàn Giang trông thấy thế, sắc mặt không khỏi biến hẳn, cất giọng lạnh lùng, khẽ hừ một tiếng, rồi nhanh như chớp công ra liên tiếp ba thế võ.

Ba thế ấy vô cùng cao thâm nguy hiểm, nhìn qua bề ngoài thì toàn là những thế đỡ thẳng đánh mạnh, nhưng thực ra, mỗi khi thế võ đi được nửa chừng, thì liền diễn biến thành những thế chụp nhằm bắt lấy đối phương. Tron khi đó, kinh phong cuốn tới ào ào, khí lạnh buốt cả da thịt, quả đúng là thủ pháp của một cao thủ khét tiếng.

Nào ngờ đâu người thiếu niên ấy, lúc nào cũng hoàn toàn bình tĩnh, ngay đến cả đôi mắt cũng không hề chớp, thân người lách tránh hết sức nhanh nhẹn. Cùng một lúc đó, thì chàng ta đã lật xem quyền Huyết Hải Oan Hồn Lục đến trang thứ chín rồi.

Lúc bấy giờ, cô gái áo trắng bỗng đứng phắt dậy, khẽ quát rằng:

– Phàn đường chủ, hãy lui ra mau.

Tiếng nói của nàng tuy rất nhỏ, nhưng bên trong ngấm chứa một sự oai vệ phi thường. Phàn Giang liền vội vàng nhún chân nhảy lui rồi cúi người nói:

– Phàn Giang bất tài, kính xin cô nương hãy ra tay xử phạt.

Cô gái áo trắng khẽ lắc đầu, rồi thong thả bước ra xa hai bước, đưa mắt nhìn thẳng về phía người thiếu niên mặc áo xanh, thò cánh tay thon nhỏ ra đưa mắt quát rằng:

– Đưa lại đây.

Người thiếu niên mặc áo xanh cất tiếng cười to, nói:

– Tại sao cô nương lại hẹp hòi như thế? Với một quyển sổ cũ mềm như thế này, e rằng cô nương tặng cho, tôi cũng không chịu lấy nữa kia mà.

Vừa nói, người thiếu niên áo xanh vừa đưa tay nắm lấy những sợi chỉ đen đóng ngoài bìa quyển sổ vung mạnh lên một lượt, tức thì đi đôi với tiếng gió vè vè, chiếc bìa vàng của quyển sổ đã tung bay chập chờn. Thế là, quyển Huyết Hải Oan Hồn Lục đã bị đứt chỉ bay tung tóe ra ngoài, chẳng khác nào như hàng trăm con bướm bướm to lớn, nhắm hướng cô gái áo trắng cuốn tới.

Cô gái áo trắng lúc đầu có vẻ kinh ngạc, nhưng bỗng cất tiếng cười nhạt, rồi vung hai cánh tay lên liên tiếp, trông như những cánh tuyết bay giữa trời gió to, nhắm hướng những mảnh giấy bay tới chụp thẳng vào.

Lúc bấy giờ, phía ngoài đường cái, số nhân vật võ lâm đang đứng vây xem đông nghẹt, người nào người nấy trợn mắt há mồm, đầy vẻ kinh khiếp. Họ cho rằng võ công của người thiếu niên cũng như cô gái kia, quả trong bình sinh ít khi được dịp trông thấy.

Liên sau đó, cô gái áo trắng đã vung tay chụp hết những mảnh giấy trong quyển sổ Huyết Giải Oan Hồn Lục, vừa bị chàng thiếu niên kia tung ra. Tuy không trông thấy được rõ thái độ của nàng hiện qua sắc mặt ra sao, nhưng đôi cánh tay ngọc của nàng, thì đã rướm mồ hôi tựa hồ như mệт nhọc lăm.

Người thiếu niên áo xanh cất tiếng cười to rồi quay người đi thẳng xuống lầu.

Phàn Giang đang định lướt đến chặn đường người thiếu niên ấy lại, thì bỗng nghe cô gái áo trắng cất giọng lạnh lùng nói rằng:

– Võ công của Gia Cát thiếu hiệp cao cường đến mức ấy, vậy với sức ông có thể ngăn lại được hay sao?

Thì ra, người thiếu niên mặt áo xanh ấy, quả đúng Gia Cát Ngọc, một con người mà tên tuổi đã rung chuyển cả giới giang hồ gần đây. Kể từ khi chàng ở tại Di Thế Sơn Trang thiếp mời đến cho tất cả nhân vật võ lâm trong hai phe hắc bạch, thì liền giả dạng cải trang, đến Thanh Long Tập để âm thầm dò xét tất cả mọi sự động tịnh trong võ lâm.

Ngày hôm nay, chàng vừa trông thấy mặt cô gái áo trắng, thì đã có cảm giác cô ta rất giống người con gái mà chàng đã có gặp trong Tiềm Long Bảo. Nhưng, lúc đầu chàng hãy còn nghi ngờ, là ba gã đàn ông đi theo cô ta, không phải là bọn người giả yêu ma, mà trước đây chàng đã thấy. Đến khi hai gã đàn ông áo lam bước tới đánh nhau với Ngũ Lãnh Song Sát, thì chàng

mới chợt nhận ra gã đàn ông gầy cao kia, chính là người được gọi Đồng Bài Nhất Hiệu, còn gã béo lùn nọ, cũng rất giống gã Đồng Bài Nhị Hiệu, có tên là Thanh Lân Chương Chung Liêu. Chàng đoán rằng, có lẽ ngày hôm ấy bọn chúng đã cải trang thành ra ma quái như chàng đã mục kích.

Như vậy, chắc chắc gã có tên à Phàn Giang kia là người ngày hôm ấy đã xưng là Đồng Bài lĩnh chủ đây chứ chẳng còn ai nữa.

Chàng đang nghĩ ngợi như thế, thì bất giác gã Phàn Giang ấy đã lấy quyển sổ Huyết Hải Oan Hồn Lục ra, do đó, Gia Cát Ngọc vừa nhìn qua, là đã sực nhớ lại một việc gì, thầm nghĩ rằng:

“Xem ra, tất cả những người bị chúng nó giết chết, đều được ghi rõ tên tuổi ở trong quyển sổ này. Nhưng, chẳng rõ suốt trong ba năm, bọn tặc tử này chiếm cứ Tiềm Long Bảo, phải chăng đã sát hại cha già mình?”.

Vì chàng sốt ruột muốn biết số phận của người cha, nên bất thần ra tay đoạt lấy quyển sổ Huyết Hải Oan Hồn Lục để xem qua cho biết. Nào ngờ đâu, chàng đã xem liên tiếp chín trang giấy, mà vẫn không trông thấy tên họ một người quen biết nào, nên mới ném nó trả lại cho cô gái áo trắng kia.

Trong khi chàng tưởng bọn tặc tử võ công rất cao cường này, chắc chắn rồi sẽ không nhin chàng, và do đó, đưa đến một cuộc xô xát ác liệt, thì nào ngờ đâu cô gái áo trắng kia, lại nhân nhượng để cho chàng ra đi một cách tự do.

Số nhân vật võ lâm đang đứng ở phía trước tử lâu, trông thấy chàng từ trên lầu bước xuống, thì người nào người ấy đều há mồm trợn mắt, mặt hiện đầy vẻ kinh ngạc.

Gia Cát Ngọc trông thấy hai người áo lam đang đứng giữ hai bên cửa, và thi

thê của Ngũ Lãn Song Sát, cũng đã biến đi đâu mất, nên liền mỉm cười ngạo nghễ, rồi bước thẳng ra đường.

Khi chàng đi ngang qua những cỗ xe ngựa, thì giả vờ phát tay áo rộng lên gây thành một luồng kinh phong, hất bay những bức màn che kín mui xe lên. Chàng chỉ trông thấy bên trong mui xe, ngoài một cái rương sắt to lớn ra, còn thì chẳng có chớ theo vật chi cả.

Những gã đàn ông đánh xe trông thấy thế, tên nào tên ấy đều trợn mắt giận dữ. Nhưng, Gia Cát Ngọc vẫn đưa chân bước nhẹ nhàng đi tới, chỉ trong nháy mắt là đã đi thẳng đến một ngã tư đường.

Mặt trời đã lặn về Tây, gió đêm đã bắt đầu thổi mạnh. Những áng mây đỏ ối trên trời, cũng bắt đầu chìm đắm vào màn đêm mờ mịt.

Gia Cát Ngọc đi lui thủi một mình, nghĩ ngợi miên mang nhưng chẳng làm sao tìm được câu giải đáp.

Xác chết của Ngũ Lãn Song Sát bọn họ đã mang đi đâu? Có lý nào họ lại bỏ vào những chiếc rương ấy hay sao?

Dù cho có thể đi nữa, bọn họ lại lấy những xác chết ấy để làm gì?

Chả lẽ cô gái đầy thần bí kia lại có tánh ưa thích thu lượm xác người chết hay sao?

Không được. Trong đời đâu lại có ai tập trung xác chết để làm gì. Không biết chừng trong những chiếc rương sắc ấy, đều đựng những vàng bạc châu báu cũng nên.

Song, bọn chúng trong khi kéo ra khỏi Tiềm Long Bảo, chẳng phải cũng có mục đích truy tìm pho Lục Ngọc Di Đà ấy hay sao?

Suốt mấy ngày hôm nay tại Thanh Long Tập, đang tập trung về đủ các nhân vật trong các môn phái, vậy cô ta mang theo nhiều vàng bạc châu báu như thế, chẳng phải tự mình tìm lấy sự rắc rối cho mình hay chẳng?

Nếu chẳng phải thế, thì bọn họ mang theo những chiếc rương sắt nặng nề như vậy để làm gì? Trong những chiếc rương sắt ấy đều là đồ chơi? Hoặc đồ ăn được?

Hay là những thứ y phục đặc tiên?

Chàng tuy là một con người rất thông minh, nhưng gặp phải một chuyện quá ly kỳ như vậy, nên dù đã suy nghĩ nát óc vẫn không làm thế nào tìm hiểu được một sự giải đáp hữu lý. Bởi thế, chàng đành tạm gác vấn đề ấy lại, rồi đưa chân bước nhanh tới, nhắm một sườn núi ở phía đông nam đi nhanh lên.

Sở dĩ chàng phải đi đến đó, là hoàn toàn vì đã hứa làm giúp cho Xích Diện Thần Long một công việc. Chàng đến đây để chờ đợi một vị võ lâm tiên bối, nhưng chẳng hiểu tại sao đã suốt ba ngày liền, chàng túc trực tại nơi hẹn, mà vị võ lâm tiên bối ấy vẫn chưa thấy đến nơi. Ngày mai này đã đến ngày đại hội, vậy nếu trong đêm nay ...

Vừa suy nghĩ đến đây, thì đôi chân chàng lại càng rảo bước hơn nữa, lướt nhanh tới trước không thua chi một cơn gió hốt. Bởi thế, canh một vừa qua, là chàng đã đi đến địa điểm định sẵn rồi.

Nơi đây là một ngôi miếu đã hoang tàn, tường xiêu ngói đổ, không còn nhận ra đây là ngôi miếu thờ vị thần nào. Tại đây chỉ còn lại một gian gác cao,

dùng để treo chuông trống, là còn đứng sững giữa gạch ngói đổ nát mà thôi.

Lúc ấy trên nền trời sao sáng nhấp nháy dày đặc, Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn khắp bốn bên một lượt, rồi theo lời dặn dò của Xích Điện Thần Long, cất tiếng to ngâm rằng:

– Gió thổi sông dài muôn sông bạc.

Tiếng ngâm du dương cao vút, tựa hồ bay thấu chín tầng mây, gây thành những tiếng hồi âm vang dội không ngớt trong núi đồi.

Nào ngờ đâu, chàng ngâm đi ngâm lại đến hai lần, mà chỉ nghe có tiếng hồi âm lập đi lập lại, chứ không hề trông thấy có hình bóng ai xuất hiện cả.

Gia Cát Ngọc đang thất vọng, và đang có ý định sẽ ngâm câu thơ ấy lại một lần thứ ba nữa, thì bỗng nghe từ hướng gác chuông trống ấy, có một giọng già nua ngâm lên rằng:

– Mây ... phong ... núi ... thăm ... vạn ... non ... xanh?

Chỉ với bảy chữ ấy, nhưng tiếng nào ngâm lên cũng đều dồn nội lực mạnh mẽ, nên dù cho đây là một giọng già nua, nhưng cơ hồ có thể xuyên thủng cả sắt đá, dù là ở xa hàng trăm trượng, vẫn nghe rõ được mồn một.

Gia Cát Ngọc vừa nghe qua, thì trong lòng không khỏi thảm kinh hãi, nghĩ rằng:

“Cụ già ấy quả không hổ danh là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm. Chỉ riêng về mặt nội công, cũng đã hiếm có trong đời.”

Ngay lúc đó, từ trên gác treo chuông, trống bỗng có tiếng gió rít vèo vèo, rồi thấy một lão đạo sĩ mặc áo xám, từ trên đáp xuống mặt đất nhẹ nhàng như một cánh lá rơi. Dáng điệu của lão đạo sĩ ấy trông già nua nhưng vẫn còn cứng cỏi, râu tóc rôi phờ, bên sườn đeo lưng lẳng một lưỡi trường kiếm dài gần chằm đất, trông thực thanh cao thoát tục. Sau khi lão ta đứng yên trên mặt đất, bèn đưa mắt chú ý nhìn Gia Cát Ngọc. Qua một lúc khá lâu sau, lão ta mới buột miệng khen rằng:

– Tốt lắm. Tốt lắm. Hình dáng xinh đẹp như rồng như phượng thiên bẩm lại độc đáo trời ban, nhưng chỉ đáng tiếc vẫn còn là một thỏi ngọc chưa trau dồi hoàn bị. Nếu gia công dồi mài hơn nữa, thì nào còn sợ chẳng phải là một bậc kỳ tài trong chốn võ lâm?

Thực đáng tức cười cho lão đạo sĩ ấy, bấy lâu nay nghiêm nhiên trở thành vị lãnh tụ một môn phái trong võ học, thế mà vẫn còn nhìn không ra chàng thiếu niên trước mặt mình, đã có một trình độ võ công cao tuyệt, tiến đến mức xuất quỷ nhập thần.

Gia Cát Ngọc nghe qua lời nói của lão đạo sĩ, liền cất tiếng cười rồi bước tới thi lễ nói:

– Vãn bối là Gia Cát Ngọc, phụng mệnh của Tur Đồ đại hiệp, đến đây yết kiến lão tiên bối để nghe theo lời dạy bảo.

Lão đạo sĩ mỉm cười nói:

– Xin ông bạn nhỏ hãy đứng lên, ngươi đã là người của thằng bé Tur Đồ Uy phái đến, thì có việc chi cứ nói thẳng ra vậy.

Tur Đồ Uy năm nay tuổi đã sáu mươi lăm, trong võ lâm lão ta được gọi là

Phong Lâm Nhất Lão, thế mà lão đạo sĩ này lại gọi là thằng bé, thực chẳng làm cho người ta kinh ngạc lắm hay sao? Nhưng, Gia Cát Ngọc lúc bấy giờ nghe qua, vẫn cảm thấy đây là hoàn toàn hợp lý.

Thì ra, trước đây chàng đã được nghe Xích Diện Thần Long nói:

chính lão đạo sĩ này là một vị trưởng lão duy nhất còn sống sót lại trong lớp trưởng lão tiền bối của phái Võ Đương, tên gọi là Thương Lãng Vũ Sĩ Bạch Vân Thiên, là sư thúc của Nhất Diệp Chân Nhân, chương môn phái Võ Đương. Lão ta là người tuổi cao đức trọng, võ công cao cường tuyệt đỉnh, được mọi người tôn xưng Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm.

Gia Cát Ngọc sau khi nghe qua câu nói của lão đạo sĩ, bèn đem việc Xích Diện Thần Long giới thiệu mời tất cả những nhân vật võ lâm đến để bình nghị về pho Lục Ngọc Di Đà nói qua cho lão đạo sĩ nghe một lượt, đồng thời, chàng cũng trình bày rõ những ẩn ý kín đáo nhất của Xích Diện Thần Long. Và, sau đó chàng liền lấy pho Lục Ngọc Di Đà xinh đẹp ra, cầm hai tay đưa lên cho Thương Lãng Vũ Sĩ nói:

– Tư Đồ đại hiệp sợ trong thời gian mở đại hội, có những phần tử bất lương trong giới giang hồ, ra tay cướp đoạt mất pho tượng đi nên muốn trao đến cho tiền bối pho Lục Ngọc Di Đà này, để tiền bối mang lên Trích Thúy Phong, đợi cho cuộc tỷ thí võ công kết thúc thì kẻ võ công cao cường nhất, sẽ đích thân lên ngọn núi Trích Thúy Phong yêu cầu lão tiền bối ban cho vật quý giá nhất của võ lâm này ...

Thương Lãng Vũ Sĩ nghe qua, thì cất tiếng cười “khá khá”, nói:

– Kế hay tuyệt. Kế hay tuyệt. Nhưng chẳng hiểu số người của các môn phái đưa đến phó hội, là những cao thủ nào?

Gia Cát Ngọc bèn đem mọi việc tai nghe mắt thấy của mình gần đây, nhất nhất kể rõ lại cho lão đạo sĩ nghe.

Thương Lãng Vũ Sĩ lắng tai nghe lời nói của Gia Cát Ngọc, trên mặt thỉnh thoảng lộ một nụ cười ngạo mạn, và thỉnh thoảng lại đưa tay lên vuốt râu trầm ngâm nghĩ ngợi. Đến khi Gia Cát Ngọc nói xong, thì lão ta mới cau đôi mày bạc lại, nói rằng:

– Những nhân vật của ông bạn nhỏ vừa nói, tuy đều thuộc hàng ưu tú của võ lâm ngày nay, nhưng bản đạo nghe đồn đãi là Kim Cô Lô gần đây lại tái hiện trong giới giang hồ. Người ấy tuy tuổi hãy còn trẻ, nhưng trình độ võ công không kém hơn Bát Chỉ Phi Ma thuở xưa, bởi thế, nếu Lục Ngọc Di Đà bị rơi vào tay của người đó, thì thật là một đại họa cho cả võ lâm.

Gia Cát Ngọc biết mọi hành động trước kia của ân sư mình trong giới giang hồ khiến ai nấy vừa kinh sợ lại vừa oán hận. Do đó Thương Lãng Vũ Sĩ mới có sự lo ngại như lời lão ta vừa nói. Vì vậy, chàng vội vàng phân bua rằng:

– Những lời đồn đãi thiếu căn cứ trong chốn giang hồ, tại sao tiên bối lại tin dễ dàng như thế?

Câu nói của chàng, vốn có ý muốn bảo là vị chủ nhân mới của Kim Cô Lô, không phải là người xấu xa như những nhân vật giang hồ đã hiểu. Nhưng, Thương Lãng Vũ Sĩ lại hiểu lầm ý ấy của chàng đi, nên khẽ lắc đầu nói:

– Ông bạn nhỏ tuyệt đối chớ nên xem thường việc đó, vì nghe đâu Thất Điều Thần Ông, một nhân vật hùng cứ vùng phía nam Thiểm Tây, đã không đôi kháng nổi ba thế “Thiên Ma Chỉ” của con người đó. Hơn nữa, gần đây lại có người phát giác Nhơn Đồ Mã Khôn, một trong Kim Hà Tam Quái, cũng bị

người ấy giết chết tại Nhạc Dương Miếu. Xem ra, dụng tâm của tên ma đầu đó, đang có ý định sát hại hết tất cả cao thủ trong võ lâm.

Gia Cát Ngọc thực không ngờ được, là những nhân vật võ lâm, lại xem mình như một ma vương khát máu, chỉ biết giết người để thỏa mãn cuồng tính. Chàng đành có ý định giải bày cho phân minh về việc đó thì ...

Bỗng đâu, cách xa đây ngoài mười trượng có tiếng gió rít rất khẽ, nên chàng liền nhướng cao đôi mày lười kiếm, nhìn thẳng về Thương Lãng Vũ Sĩ, nói:

– Vãn bối xin mạng phép phải hành động.

Nói dứt lời, người chàng vọt thẳng lên cao, rồi cất tiếng hú dài, nhằm một cây đại thụ cách xa đây ngoài mười trượng buông mình đáp xuống.

Trong khi thân người chàng vừa mới đứng yên trên ngọn cây, thì từ trên nhánh lá rậm rạp có một bóng người bất thần xuất hiện, vung đôi chưởng lên, quét thẳng vào mặt chàng.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nhạt, rồi xử dụng ngay “Vân Long Cửu Chuyển thân pháp”, xoay thân người bay tít về phía trái để tránh chưởng thế của đôi phương, đồng thời hai tay của chàng cũng nhanh nhẹn công ra hai thế võ, vô cùng cao thâm kỳ tuyệt.

Qua tài nghệ cái thế của chàng, thực ra khiến dù ai cũng không thể ước lượng được võ công của chàng cao thâm đến mức nào.

Khi hai người đã rơi trở xuống mặt đất, thì mới thấy rõ bóng người kia, chính là một gã đàn ông mặc áo đen to lớn, và gã ấy đã bị chàng siết chặt trong bàn tay của mình rồi.

Thương Lăng Vũ Sĩ vẫn ngồi yên tại chỗ cũ, dáng điệu hết sức bình tĩnh, lên tiếng nói:

– Ông bạn nhỏ, hãy tha cho nó đi thôi.

Gia Cát Ngọc đang định lên tiếng đáp lại, thì Thương Lăng Vũ Sĩ lại mỉm cười nói tiếp rằng:

– Tại ngọn núi Trích Thúy Phong, vách đá cao nghìn trượng, đầu ngọn núi lại không rộng hơn một trượng, do đó, dù cho việc cơ mật có bị tiết lộ, bản đạo cũng chẳng hề sợ sệt chi cả. Phương chi, ở phía trái gần đây, hiện đang có ngoài mười nhân vật võ lâm ẩn núp để nghe ngóng, thì dù người bắt lấy một mình hấn, thử hỏi có ích lợi chi?

Quả nhiên, tiếng nói của lão đạo sĩ vừa dứt, thì tiếng chéo áo rít gió liền nổi lên liên tiếp, và mười mấy bóng đen ùn ùn đua nhau bỏ chạy tứ tán.

Gia Cát Ngọc bèn nghe theo lời, tha cho người trong tay ra, trong lòng không khỏi cảm thấy xấu hổ, nói:

– Vãn bối là kẻ có mắt không trông, lại ...

Thương Lăng Vũ Sĩ cất tiếng cười khá khá nói:

– Ông bạn nhỏ, chớ nên tự trách làm gì. Tư Đồ Uy là người thuộc phái Võ Đương, vậy chừng ấy bản đạo sẽ đến nơi đó, nào còn sợ chi cả võ lâm không kiêng vì. Riêng bản đạo vì tuổi già mắt kém, nên mới không nhận ra ông bạn nhỏ chính là người kế nghiệp của Âu Dương đại hiệp, đây mới thực là có mắt không trông chứ?

Gia Cát Ngọc biết lão ra đã dựa vào thân pháp của mình, nên nhận ra được sư môn của mình là ai. Bởi thế, chàng không hề giấu giếm, thành thật giải bày thân thế của mình cho lão đạo sĩ nghe qua một lượt, khiến cho Thương Lăng Vũ Sĩ cảm thấy vô cùng phấn khởi, nói:

– Về tâm tính và nhân cách của ông bạn nhỏ, đều thuộc vào hạng thượng đẳng cả, vậy sự hiểu lầm vừa rồi của bản đạo, mong được ông bạn tha thứ cho.

Gia Cát Ngọc vội vàng dùng lời khiêm tốn an ủi lão đạo sĩ, để cho lão ta được yên lòng.

Thương Lăng Vũ Sĩ bỗng như sực nhớ ra điều gì, lên tiếng nói:

– Ông bạn nhỏ có hiểu hai câu thơ ngâm vừa rồi là có ý gì không?

Gia Cát Ngọc lắc đầu mỉm cười.

Thương Lăng Vũ Sĩ cất tiếng than rồi nói:

– “Gió thổi sông dài muôn sóng bạc, mây phong núi thẳm vạn non xanh”.

chính là tuyệt học bị thất truyền trong “Thiên can kiếm pháp” của phái Võ Đương chúng tôi. Suốt ba mươi năm qua, bản đạo vẫn không thể nào tìm hiểu ra những võ công thất truyền ấy. Nhưng, vừa rồi trông thấy ông bạn nhỏ đánh ra hai thế võ, thì tâm trạng bế tắc của bản đạo, mới như được khai thông. Từ bấy lâu nay, bản đạo quen thói giang hồ, mãi mê sống cuộc đời phóng đảng, nên không biết đến năm tháng nào, mới trở về được đạo sơn?

Gia Cát Ngọc nghe giọng nói của lão ta hết sức buồn bã thì trong lòng tựa hồ như có một ý nghĩ chi, muốn lên tiếng hỏi, nhưng lại thôi.

Thương Lăng Vũ Sĩ lại cất tiếng khẽ than, nói:

– Nếu ông bạn nhỏ không chê, thì bản đạo sẽ dạy cho hai đường võ học tuyệt kỹ ấy, để gọi là một món quà gặp gỡ nhau, hơn nữa, cũng nhờ ông bạn nhỏ nhân dịp đi ngang qua phái Võ Đương, thì sẽ chuyển giao đến giúp cho sự diệt của bản đạo là Nhất Diệp Chân Nhân hai thế võ ấy.

Gia Cát Ngọc biết tuyệt học của phái Võ Đương, chắc chắn không phải là tầm thường, nên tuy trong lòng hết sức vui mừng, nhưng thấy rằng, mình không tiện tiếp nhận như vậy, bèn vội vàng nói:

– Tâm thành tình của tiên bối, thực làm cho vãn bối hết sức cảm kích, nhưng vì vãn bối không phải là môn hạ của phái Võ Đương, vậy làm thế nào ...?

Thương Lăng Vũ Sĩ cất tiếng cười “khá khá” nói:

– Âu Dương đại hiệp trước kia tiếng tăm rung động giới giang hồ, hành động ngang tàng phóng đảng, thế tại sao truyền đến ngươi thì lại tỏ ra e dè câu chấp như vậy? Thôi hãy lại đây, thời giờ không có nhiều, ta sẽ truyền dạy cho ngươi về tâm pháp của hai thế võ tuyệt học ấy.

Lão ta nói dứt lời, không chờ cho Gia Cát Ngọc tỏ thái độ ra sao cả, liền nhanh nhẹn tuốt lưỡi trường kiếm đeo bên hông ra, vừa đánh vừa giải thích, dạy rất cặn kẽ từng li từng tí cho Gia Cát Ngọc.

Chớ xem thường hai đường võ tuyệt học ấy mà lắm. Vì, ngay đến một người thông minh tuyệt đỉnh như Gia Cát Ngọc, mà cũng phải mất đi hai tiếng

đồng hồ, mới có thể nắm lấy được phần bí quyết sâu xa của nó.

Đêm khuya mát lạnh, côn trùng kêu rã rít khắp nơi, nhìn lên nền trời cao, tinh tú đã thay đổi vị trí. Thương Lăng Vũ Sĩ cảm thấy trong lòng hết sức khoan khoái, cất kỹ pho Lục Ngọc Di Đà vào áo, rồi nhanh nhẹn vượt thẳng lên ngọn Trích Thúy Phong.

Nhưng, nào có ai ngờ đến được bậc võ lâm tôn sư ấy, đến giờ ấy ngày mai, lại ...?

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 11

CHUYỀN BIỂN KHÓ HIỂU

Giờ Thìn ngày một một tháng năm vừa đi qua, thì Xích Diện Thần Long bèn thận trọng đứng trước một số nhân vật võ lâm đông đảo được mời đến và đang tập trung trên bãi sân trống trước cửa Di Thế Sơn Trang tuyên bố rằng:

– Các vị không ngại đường xá xa xôi nghìn dặm, quang lâm đến Di Thế Sơn Trang, khiến cho Tư Đồ Uy tôi cảm thấy hết sức vinh hạnh. Riêng trong dịp tiếp đãi, nếu có điều chi sơ thất, thì xin quý vị hãy rộng lượng tha thứ cho ...

Số quân hùng có mặt tại đây, ai nấy đều im lặng phăng phắc. Trên nét mặt của mỗi người, đều hiện vẻ ước muốn, niềm hy vọng và một sự chờ đợi tha thiết.

Xích Diện Thần Long đưa mắt quét qua khắp bốn bên một lượt rồi nói tiếp rằng:

– Pho Lục Ngọc Di Đà là một bảo vật tương quan đến một “bí cấp” kỳ tuyệt rong võ lâm ngày nay. Già đây vì tài hèn đức kém tự thấy rằng không khi nào đủ tư cách để giữ bảo vật hiếm có ấy, nên mới gởi thiệp mời các vị đến hàn xá, hầu bàn bạc đại kế đối với việc này ...

Một vật quý báu nhất trong võ lâm, vậy thử hỏi có ai không muốn chiếm làm của riêng cho mình? Bởi thế, tất cả số người hiện diện nghe qua lời nói của Tư Đồ Uy, liền kẻ tai xâm xì nói nhỏ với nhau không ngớt, thái độ tham lam

bỉ ỏi, cũng hoàn toàn lộ liễu qua nét mặt của những người chung quanh, không còn che giấu chi được nữa.

Gia Cát Ngọc lẫn lộn trong số người của hai phe hắc bạch trông thấy thế thì không khỏi siết chặt hai bàn tay lại và thầm than dài.

Kế đó, Xích Diệm Thần Long đưa cao hai cánh tay lên, rồi vỗ hai tiếng đê cho mọi người yên lặng, mới tiếp tục nói rằng:

– Già đây tự xét, nếu là người võ học kém cỏi, mà dù có được bảo vật này đi nữa, thì cũng chẳng qua tự tìm cái họa thiệt thân đến với mình mà thôi. Do đó, già có ý muốn để cho các vị đem tuyệt học của mình ra so tài với nhau, để xem vị nào võ công cao cường nhất, thì là người có tư cách được chọn để giữ pho Lục Ngọc Di Đà ...

Tiếng nói chưa dứt, thì bỗng nghe có mấy tiếng cười như cuồng dại nổi lên, rồi bất thần có năm bóng người từ trong đám đông lao vút ra. Người cầm đầu vừa mới đứng yên trên đất, thì đã quát to lên rằng:

– Tư Đồ lão nhi, hà tất phải nghĩ chi cho mệt như thế? Hãy mau trao pho Lục Ngọc Di Đà cho ta cất giữ, thì thử xem có phường hữu nhãn vô châu nào, dám ra tranh đoạt cho biết.

Xích Diệm Thần Long cất tiếng to cười “khá khá” nói:

– Xin năm vị hãy giữ bình tĩnh, chớ nên quá sốt ruột, chờ già đây nói xong rồi sẽ bước ra không muộn.

– Các cụ đây đang có việc gấp, nên không thời giờ đâu đứng đây nghe những lời nói bá láp dài dòng của ông.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, thì lửa giận trong lòng không khỏi cháy bùng bùng, nhún mình nhảy vút ra như một làn điện xẹt, đứng sững thân người trước sân trống, đối diện với năm đối phương cất giọng lạnh lùng quát to rằng:

– Ai không muốn nghe nữa thì xin bước tới ba bước.

Năm người kia nghe thế không ngớt cất tiếng cười như cuồng dại, rồi bắt thân bỏ bộ ùn ùn tràn tới, vung tay lên tấn công về phía chàng.

Số quần hùng hiện diện, trông thấy năm người ấy dùng toàn những thế võ hiểm hóc mãnh liệt đánh ra, nên không khỏi toát mồ hôi lạnh, vì lo lắng cho số mạng của chàng thiếu niên trợ trợ một mình kia.

Nào ngờ đâu, ai nấy trông thấy đôi mày lưỡi kiếm Gia Cát Ngọc vừa nhướng cao, là đã vung tay quét thẳng ra ngoài, tức thì, tiếng gào thảm thiết nối tiếp vang lên, và năm gã đàn ông to lớn điệu võ dương oai kia, đều bị hất bắn ra xa ngoài tám bước như những con rắn bị giết chết và bị ném đi.

Chương lực của chàng vừa đánh ra, chẳng những mạnh mẽ đến mức có thể làm lay chuyển cả Ngũ Nhạc, mà còn lại vô cùng quái dị thực là những thế võ trăm năm chưa thấy được một lần trong chốn võ lâm. Bởi thế, tất cả quần hùng hiện diện, ai nấy đều kinh tâm tán đởm hết sức khiếp sợ trong lòng.

Gia Cát Ngọc bèn đưa đôi mắt sáng như sao, quét qua khắp bốn bên một lượt rồi cất giọng lạnh lùng, nói:

– Còn có vị bằng hữu nào không muốn nghe nữa đâu? Xin hãy bước tới ba bước.

Khấp các nơi đều im phăng phắc.

Gia Cát Ngọc lên tiếng hỏi qua ba lượt, không thấy ai trả lời, thì mới thay đổi thái độ, tươi cười nói:

– Xin các bậc đàn anh trong võ lâm, hãy tha thứ cho về hành động bất đắc dĩ của tại hạ vừa rồi. Vậy, giờ đây xin Tư Đồ trang chủ hãy tiếp tục giải bày, cách tuyển chọn một vị đệ nhất cao thủ trong võ lâm đi.

Đối với thái độ ấy của chàng, số quần hùng hiện diện đều không khỏi thâm khâm phục. Nhất là Xích Diện Thần Long, liếc mắt lên nhìn đứa con gái yêu mến đang đứng bên cạnh lão ta, thì trong lòng vô cùng sung sướng. Bởi thế, lão ta bèn cất tiếng cười “khá khá”, rồi nói tiếp:

– Muốn tuyển chọn một bậc đệ nhất cao thủ trong võ lâm, thì không thể nào không so tài về võ công với nhau. Tuy nhiên, để thời giờ khỏi kéo dài, và để giảm đến mức tối thiểu sự thương vong do cuộc đấu võ gây ra, nên giờ đây có đặt ra hai trò chơi nhỏ, tất cả các vị có mặt, đều phải dự hai trò chơi ấy, và khi thắng cuộc thì mới tham gia trận tỉ thí võ công.

Nói đến đây, lão ta bèn đưa tay lên vỗ ba tiếng, tức thì có hai mươi ngoài gia nhân của lão, khiêng đến một cái chuông và một chiếc trống.

Số quần hùng hiện diện thấy thế, bàn tán ồn ào không ngớt.

Chiếc trống ấy trực kính to độ ba thước một, đặt trên một chiếc đá cao độ ba trượng, trước chiếc đá có để một cây thang, dùng trúc nhỏ làm nấc. Do đó, nấc thang không to hơn một ngón tay, nên sức chịu đựng của nó, thực ra không hơn chỉ một cọng cỏ non.

Riêng cái chuông thì đúc bằng đồng, to ba ôm, cao cỡ đầu người, treo trên đá chuông trông rất nặng nề. Có một điều lạ hơn, là ở phía trước đá chuông ấy lại có một bức tranh thủy mặc to phủ kín cả chiếc chuông ấy lại.

Tất cả mọi người còn đang ngơ ngác chưa hiểu dụng ý của Xích Điện Thần Long ra sao, thì lão ta đã hạ giọng nói:

– Hai trò chơi nhỏ này được gọi là “Đăng Lô Kịch Cổ” “Cách Quyền Minh Chung”, vậy vị bằng hữu nào có hứng, thì hãy bước tới ra tay thử?

Sau khi tám tiếng, “Đăng Lô Kịch Cổ, Cách Quyền Minh Chung” vừa thốt ra khỏi miệng Xích Điện Thần Long, thì mọi người đã đoán biết được ý nghĩa của trò chơi này. Do đó, có đến quá nửa nhân vật võ lâm hiện diện, đã cảm thấy thối chí ngã lòng.

Nên biết việc đánh trống thì thực dễ dàng, nhưng việc leo lên chiếc thang kia thì thực là hết sức khó khăn. Vì, những người thuật khinh công chưa đến mức cao tuyệt, thì làm thế nào khiến cho thân mình nhẹ bổng, đến những nấc thang yếu mềm như cọng cỏ kia có thể chịu đựng nổi? Nhất là cái trò cách quyền minh chung, thì nếu là người chưa có một trình độ nội công khổ luyện suốt ba mươi năm dài thì chỉ e rằng chiếc chuông kia chưa được đánh kêu thành tiếng, thì bức tranh thủy mặc nó đã bị đánh rách toạt ra rồi.

Sau một lúc im lặng, thì trong đám đông, bỗng có một tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

– Tư Đồ trang chủ, ông bày ra những trò khó khăn như thế này, phải chăng có ý muốn tiếp tục giữ pho Lục Ngọc Di Đà làm của riêng?

Xích Diện Thân Long trông thấy người lên tiếng nói đó, là một lão già vừa bé nhỏ vừa gầy yếu, nên cất tiếng cười “khá khá” nói:

– Chỉ cần ông bạn có thể đánh được trống chuông kia kêu lên thành tiếng, và do đó khiếp phục được cả quần hùng, thì dù cho Tư Đồ Uy tôi có ý tiếc rẻ pho Lục Ngọc Di Đà đi nữa, cũng vẫn chẳng làm thế nào giữ cho được kia mà?.

Lão già bé nhỏ ấy cười nhạt nói:

– Ông tưởng tôi không thể làm được những chuyện ấy hay sao?

– Được hay không, ông cứ ra tay sẽ biết.

– Hừ. Giang Lộc ta hôm nay sẽ cho ngươi biết tài, và nhờ đó sẽ biết cái chi gọi là võ học chân chính.

Hai tiếng “Giang Lộc” vừa thốt ra khỏi cửa miệng, thì tất cả những người có mặt đều hãi kinh. Thì ra, lão già bé nhỏ này chính là Xuyên Vân Yên Giang Lộc, người cầm đầu nhóm Xuyên Trung Tứ Yên, tài khinh công vang dội cả giang hồ suốt mấy mươi năm qua, và mãi cho đến ngày nay.

Tiếng nói của lão ta vừa dứt, tức thì, lão ta đã vọt người bay thẳng lên, thân hình nhẹ nhàng lanh lẹ, khi rơi trở xuống mặt đất êm ru không nghe một tiếng động. Lão ta bèn đưa tay trái lên kéo gọn vạt áo, rồi đồng dục bước thẳng tới chiếc đá trống, đưa chân trèo lên thang.

Tài khinh công của lão già ấy quả hết sức phi thường. Lão ta trèo từng nấc thang trông nhẹ nhàng và vững vàng, chỉ trong chớp mắt là lên đến chót thang, rồi khẽ búng ngón tay giữa ra khiến mặt trống kêu “tùng, tùng, tùng”

ba tiếng, đồng thời, hai tay vung lên, nhắm hướng cái chuông lướt tới.

Riêng việc “cách quyền minh chung”, thì cần phải có tài nội công cao cường.

Xuyên Vân Yên liền nhắm nghiền đôi mắt lại để tập trung tinh thần và ngâm vận dụng chân lực. Sau độ một thời gian dùng xong một chén trà, thì lão ta mới giương hai ngón tay trở và giữa ra, nhắm ngay bức tranh thủy mặc gỗ liên tiếp ba cái ...

Chiếc chuông tuy theo liền với cử động của lão ta ngân vang lên thành tiếng, nhưng tiếng ngân rất yếu ớt, cách xa một trăm trượng thì không còn nghe thấy được nữa. Nhất là bức tranh thủy mặc kia lại không ngớt bị rung động mạnh, suýt đã rách toạt ra.

Tuy nhiên, với tài nghệ như vậy, cũng có thể nói là không hổ danh một cao thủ bậc nhất của võ lâm rồi. Bởi thế, tiếng chuông ngân chưa dứt, thì tất cả mọi người chung quanh, đã nổ lên một tràng pháo tay tán thưởng nhiệt liệt.

Xuyên Vân Yên đưa tay gạt mồ hôi trên trán, sắc mặt hiện rõ vẻ đắc ý vô cùng.

Xích Diện Thần Long trông thấy thế, thì đôi mày không khỏi cau lại gượng cười nói:

– Xuyên Đông Tứ Yên quả là danh bất hư truyền. Vậy các vị có mặt hôm nay, nếu ...

Câu nói chưa dứt, thì từ trong đám đông lách mình bước ra một lão ăn mày đầu tóc rối phờ, mặt mày dơ bẩn, áo quần lôi thôi. Nhưng, bước chân của lão ta đi rất nhẹ nhàng và có hơi chệnh choáng, tựa hồ như chưa tỉnh cơn say,

miệng lẩm bẩm qua giọng nhừa nhựa rằng:

– Trời sanh lão hóa tử lọt vào mạng cùng đing, nên tự biết mình chẳng hề hưởng được vật quý báu hiếm có ấy của võ lâm. Nhưng, người đã gạt ta đến đây rồi, thì ta phải lấy cho kỳ được của báu đó để xem qua chơi cho biết. Nếu chẳng thế, thì ta bị trật chân từ trên ngọn thang té xuống chẳng phải cũng có thể mất mạng hay sao?

Lão già ăn mày đó, chẳng ai khác hơn là vị trưởng lão duy nhất của Cái Môn danh hiệu gọi là Thiết Chỉ Cái Quan Nhạc.

Xích Diện Thần Long trông thấy lão ta, thì không dám chệnh mãng, vội vàng đứng lên tươi cười, nói:

– Thực chẳng ngờ ngay đến Quan lão tiên bối cũng nghĩ tình đến đây. Tư Đồ Uy tôi không dám giấu chi tiên bối, pho Lục Ngọc Di Đà hiện giờ để tại Trích Thúy Phong, và do tộ sư thúc là Thương Lãng Vũ Sĩ cất giữ.

Mọi người nghe qua pho Lục Ngọc Di Đà hiện đang cất trên Trích Thúy Phong, thì không ai bảo ai đều quay mặt lại, đưa đôi mắt đầy ánh sáng tham lam thềm muốn, nhìn chòng chọc thẳng lên ngọn non cao ấy. Đến khi ai nấy nghe nói là, pho Lục Ngọc Di Đà hiện đang được Thương Lãng Vũ Sĩ, bậc trưởng lão của phái Võ Đương đồng thời, cũng là người được khắp cả thiên hạ tôn làm Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm cất giữ, thì tâm thần đều không khỏi ớn lạnh.

Thiết Chỉ Cái nghe qua, thì liền nhếch môi, nhăn mặt nói:

–Lão nhi người nói thế, thì chẳng hóa ra có ý muốn trêu cợt mọi người hay sao? Thử qua hai cái trò “Kích cổ minh chung” là đã cho nửa cái mạng già

của ta có thể mất đi rồi, dù cho tất cả bằng hữu có mặt ở đây thương hại ta, không nỡ ra tay tranh đoạt với ta đi nữa, thì khi ta bò lên đến ngọn Trích Thúy Phong kia thẳng già bắt nhon ấy đâu lại tha cho cái mạng của ta sống còn để mà lấy pho Lục Ngọc Di Đà?

Nói đoạn, lão ta òa lên khóc to, trông chẳng khác nào một đứa bé ba tuổi, chẳng may bị làm hư món đồ chơi của mình vậy. Cử chỉ ấy đã khiến cho mọi người chung quanh phá lên cười to không ngớt.

Xích Diện Thần Long đã biết lão ta là người có tánh đùa cợt phá đời, nên vội vàng nói:

– Xin tiên bối chớ nên sốt ruột, tặc sư thúc chỉ có trách nhiệm xem chừng pho Lục Ngọc Di Đà mà thôi. Vậy, chỉ cần tiên bối có thể khiếp phục được quần hùng hiện diện, thì đến chừng ấy chúng tôi sẽ dâng hai tay lên cho tiên bối vậy.

Thiết Chỉ Cái đưa tay lên chùi nước mắt, rồi lộ sắc vui mừng không thể tả, nói:

– Lời nói ấy thực chứ?

– Hoàn toàn thực.

– Nếu vậy, thì lão hóa tử ta cũng đem cái mạng già ra chơi thử.

Dứt lời, lão ta liền đưa chân bước tới, thân hình lão đảo, rồi nhảy vọt cả hai chân đạp lên nấc thang, nhưng bất thần bỗng từ trên lão ta lại té quay xuống đất.

Mọi người trông thấy thế, bất giác buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi.

Song, thân hình của Thiết Chỉ Cái liền nhào lộn trở lên đưa tay chụp lấy một que trúc nhỏ của nấc thang, và chỉ dùng sức mạnh một tí, là thân hình lão ta đã quay bồng lên cao ba trượng rồi rút ngay xuống mặt trống một cách nhẹ nhàng. Liền đó, ba tiếng trống liên tiếp nổi lên ...

Và, cùng một lúc với tiếng trống còn đang ngân vang qua màn tai mọi người, thì ai nấy lại thấy bóng đen của lão già ăn mày bay xẹt về phía cái chuông to, rồi tiếng chuông lại ngân vang lên liền theo đấy.

Lão ta đã tập trung chân lực, và khiến luồng chân lực từ đầu ngón tay bắn ra để gõ mạnh vào chiếc chuông đồng, trong khi những đầu ngón tay của lão hãy còn cách xa bức tranh thủy mặc đến năm tấc, khiến cho bức tranh vẫn đứng im lặng không hề bị lay động một tí. Qua tài nghệ ấy, thực không hổ là một bậc kỳ nhân trong võ lâm.

Chẳng những về nội công, tất cả những nhân vật giang hồ khó ai có thể so sánh nổi, mà ngay đến thuật khinh công của lão, cũng cao vượt hơn Xuyên Vân Yên một bậc.

Tất cả mọi người vừa định vỗ tay tán thưởng, thì bỗng trông thấy có một bóng người bay thoát đến, rồi có một tiếng niệm Phật to ngân vang lên rằng:

– A Di Đà Phật. Thần công của Quan thí chủ thật là tuyệt thế, tiểu tăng trông thấy vậy trong lòng hết sức vui mừng, nên đến đây xin chỉ giáo.

Chừng ấy, mọi người mới kịp nhìn thấy rõ, tại phía trước chiếc trống và chiếc chuông, đang đứng một vị tăng nhân và một người mặc y phục thường.

Người đứng ở phía dưới đá trống, là một tăng nhân đứng tuổi, sắc mặt đỏ gay, mày chôi xuê, ấn đường gồ cao, đôi mắt sáng quắc, chính là Phi Long Thiền Sư, một cao tăng của phái Thiếu Lâm.

Người đứng tại phía trước bức tranh thủy mặc là một gã đàn ông to lớn, mình mặc áo đen, tuổi độ ba bốn mươi, dáng điệu trông rất oai vệ, lưng giắt một lưỡi kích ngắn, trông y chẳng khác nào một pho tượng bằng sắt thép.

Người đàn ông ấy đưa mắt nhìn thẳng Phi Long Thiền Sư, gằn giọng nói:

– Thạch Kinh Thiên, minh chủ Lục Lâm của mười ba tỉnh trong hai vùng Nam Bắc, không ngại chi xấu hổ, nên đã cố gắng theo sát chân đại sư đến đây.

Hai nhân vật ấy vừa xuất hiện, đã làm cho mọi người chung quanh đều im phăng phắc. Ngay đến Gia Cát Ngọc, cũng không khỏi có ý khâm phục trước khí phách của gã lãnh tụ Lục Lâm này.

Lúc bấy giờ, Phi Long Thiền Sư bèn mỉm cười, rồi đưa chân bước thẳng lên thang.

Ông ta là người được sự truyền dạy thực thụ của phái Thiếu Lâm, nên mặc dù lúc sử dụng thuật khinh công, nhưng bề ngoài xem vẫn như thường, không có chi khác lạ. Do đó, mọi người trông thấy ông ta đưa chân leo từng nấc thang một, với đôi chân nặng nề như người thường. Tuy nhiên, ông ta đã leo thẳng lên đến đầu thang, đánh kêu ba tiếng trống, rồi lại từ từ tuột xuống từng nấc một, trong khi thái độ vẫn ung dung như không.

Hành động của ông ta rõ ràng khác hơn hai người trước.

Riêng Thạch Kinh Thiên, minh chủ Lục Lâm của mười ba tỉnh, thì cùng một lúc với Phi Long Thiên Sư, đưa chân trèo lên thang, đã ngâm vận dụng chân lực, vung chuông lên vỗ nhẹ vào bức tranh thủy mặc ba lượt. Chuông thể của y còn cách mặt bức tranh ba tấc nữa, thì tiếng chuông liền ngân vang rền, trong khi bức tranh thủy mặc chẳng hề bị lay động một tí.

Qua hành động ấy, tựa hồ như về nội lực y còn kém sút hơn lão ăn mày khi nãy một bậc, nhưng riêng về tiếng chuông ngân, thì trái lại, tựa hồ như đã gây được tiếng chuông ngân to hơn. Nếu xét cho cùng, thì tài nghệ giữa hai người, kẻ nữa cân người tám lượng, khó bề định đoạt ai hơn ai kém.

Sau đó, Phi Long Thiên Sư liền đưa chân bước chậm rãi đến trước đá chuông, trong khi Thạch Kinh Thiên đã vượt nhẹ nhàng lên chiếc thang rồi.

Vì thân hình của Thạch Kinh Thiên to lớn, nên về mặt khinh công không khỏi kém sút hơn Phi Long Thiên Sư chút đỉnh. Do đó dù cho y đã cố gắng vận dụng chân khí trong người, bước lên từng nấc một, và cũng đánh kêu được ba tiếng trống, nhưng, trong khi Y tuột trở xuống, thì chiếc thang bị rung động, và khi đến nấc cuối cùng, thì bỗng nghe một tiếng rắc, thế là nấc thang nơi ấy bị gãy lìa đi.

Mọi người lại đưa mắt nhìn về phía Phi Long Thiên Sư, trông thấy ông ta đang nhắm mắt chấp tay, rồi nhắm ngay bức tranh thủy mặc cúi đầu xá. Chiếc đầu trục của ông ta, cách xa bức tranh độ bảy tấc. Ông ta xá liên tiếp chín cái, và trong khi bức tranh không hề bị lay động, thì tiếng chuông đã ngân lên vang rền, trong vòng một trăm trượng, màn tai mọi người đều bị rung chuyển đến gần như muốn điếc đi.

Tất cả mọi người có mặt, không ai có thể ngờ đến vị tăng nhân này tuổi hãy còn trẻ, mà nội công còn cao cường hơn cả Thiết Chỉ Thần Cái nữa. Do đó,

chẳng ai là không thâm kinh hãi. Liền đó có trên mười nhân vật võ lâm, im lặng quay người rút lui đi tuốt.

Gia Cát Ngọc đưa mắt quét qua khắp bốn bên để dò xét, thì trong lòng không khỏi hết sức ngỡ vực. Vì, cô gái áo trắng có võ công cao tuyệt, và rất thần bí kia, tại sao đến giờ phút này, vẫn không trông thấy hình bóng đâu cả.

Đây có phải tại vì cô ta không xem pho Lục Ngọc Di Đà vào đâu chẳng?

Hoặc giả, cô ta đã thấy khó khăn mà bỏ rút lui đi rồi?

Chàng nghĩ ngợi kỹ hơn, thì thấy hai nguyên nhân ấy đều tựa hồ không thể đúng vững. Vậy, có lý đâu cô ta thừa cơ hội này, âm thầm lên Trích Thúy Phong rồi chẳng?

Nghĩ đến đây, Gia Cát Ngọc bất giác ngược đầu nhìn lên ngọn Trích Thúy Phong đứng cao chọc trời kia ...

Nhưng, bên trên ngọn núi vẫn có vẻ im lặng như thường, hơn nữa, tựa hồ còn trông thấy thấp thoáng được chiếc áo đạo sĩ của Thương Lăng Vũ Sĩ đang bay phát phơ.

Bởi thế, chàng lại càng hoang mang hơn, nhưng, trong khi chàng chưa kịp suy nghĩ để tìm hiểu ra mọi điều khúc chiết bên trong, thì đã nghe Xích Diện Thần Long nói to lên rằng:

– Còn có vị nào thấy cao hứng, thì xin hãy bước ra thi thố tài nghệ ...?

Lão ta hỏi liên tiếp ba lần, nhưng trong đám đông vẫn im phăng phắc.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, liền hú lên một tiếng dài, rồi mọi người trông thấy một cái bóng vàng từ dưới bay vọt lên, trông nhẹ nhàng như một cánh hoa bay theo gió, hoàn toàn không có sức mạnh chi cả, nhưng thực sự thì hết sức nhanh chóng, không thua chi một vòi nước từ dưới đất bắn lên, chỉ trong chớp mắt là đã vượt cao ba trượng.

Mọi người vừa kinh ngạc, thì đã trông thấy được bóng vàng ấy, chính là người thiếu niên áo vàng vừa rồi, đã dùng một thế võ hất bay năm gã đàn ông to lớn. Do đó, ai nấy sửa soạn võ tay tán thưởng, thì bỗng nghe từ giữa không trung lại có một tiếng hú dài vang lên, tức thì, thân hình của người thiếu niên áo vàng đang trên đà rơi xuống bỗng bất thần nhào lộn một vòng, rồi lại bay vọt trở lên cao ngoài một trượng.

Tất cả những người hiện diện, trước tiên còn tưởng là chàng thiếu niên ấy, đã sử dụng một thứ khinh công, gọi là “Thanh đình điểm thủy”, nào ngờ đâu trước mắt họ bỗng như hoa lên, và một hiện tượng lạ lùng lại xảy đến. Vì, người thiếu niên áo vàng ấy đã xoay vần trên không, rồi nhào lộn đủ chín vòng, nhẹ nhàng như muồn cùng bay theo chiều gió.

Thốt nhiên, gió to nổi dậy, tiếng kêu kinh hoàng muồn điếc tai, và người thiếu niên ấy từ trên cao rơi thẳng xuống mặt đất như vì sao sa ...

Tur Đồ Uyển lúc ấy mặt đang che kín bằng một vuông lụa mỏng, đứng sát bên cạnh người cha già. Nàng trông thấy tài khinh công của Ngọc đệ đệ cao tuyệt trong đời, thì trong lòng đang hết sức sung sướng, nhưng chẳng ngờ Gia Cát Ngọc lại bất thần sẩy tay như thế, nên nàng không khỏi giật bắn người, kinh hoàng như trượt chân rơi xuống hồ, hay đắm thuyền giữa dòng sông sâu, đưa hai bàn tay lên đè lấy tim, kêu thét lên ...

Nào ngờ đâu tiếng kêu của nàng chưa kịp ra khỏi miệng, thì hai tay của Gia

Cát Ngọc bỗng lại vung lên, giương thẳng mười ngón tay ra, điểm thẳng vào cả chiếc trống lẫn cái chuông ...

Trong khi những ngón tay của chàng hãy còn cách xa mặt trống và chiếc chuông đến ngoài ba trượng, mà lại điểm ra như vậy, nên làm cho tất cả mọi người không ai hiểu được ra sao cả. Nhưng, bỗng đâu tiếng trống, tiếng chuông đã cùng một lúc nổi vang rền, cơ hồ như muốn xé rách màn tai của mọi người.

Qua tài nghệ cái thế ấy, chẳng những số nhân vật giang hồ hiện diện chưa hề nghe nói đến, và cũng chưa hề được trông thấy lần nào, mà ngay như Phi Long Thiên Sư và Thiết Chỉ Cái Quan Nhạc, là những người xuất thân từ nơi võ nghệ cao cường, sư môn lừng lẫy, vẫn trợn mắt há mồm, kinh ngạc khôn xiết.

Tư Đồ Uyển nhìn đến hoa cả mắt, nên cũng không biết Ngọc đệ đệ đã tháo chiếc thang kia xuống từ lúc nào. Kịp khi nàng ngó kỹ lại, thì thấy chàng đã đứng yên trên mặt đất, thái độ ung dung, sắc diện hào hoa tuấn tú. Bởi thế, lòng nàng hết sức sung sướng, sự vui mừng hiện rõ ra nét mặt.

Giữa lúc mọi người cất tiếng hoan hô vang dội, thì Tích Hoa công tử đang ẩn kín một nơi để nhìn, trong lòng không khỏi vừa ganh tị, vừa căm tức, nên bất giác buột miệng “Hừ” lên một tiếng lạnh lùng, rồi quay người bỏ đi, lẫn khuất giữa đám đông.

Chẳng mấy chốc sau, số quần hùng đến phó hội đều lần lượt bỏ rút lui, mặc dầu bảo vật thì ai cũng ham muốn. Xích Diện Thần Long trông thấy thế, cất tiếng cười ha hả nói:

– Nếu các vị giầu tài không muốn đem ra thi thố, thì hôm nay chỉ có năm vị

này là người tử võ để quyết định ai nhận lấy pho Lục Ngọc Di Đà. Riêng về phương pháp tử thí, thì sẽ chiếu theo lệ cũ của giới giang hồ, để năm người tự ý khiêu chiến với nhau, ai bại thì bị đào thải, và cứ thế mãi cho đến khi còn lại một người vô địch mà thôi.

Câu nói của Xích Diện Thần Long vừa dứt, thì đã nghe Phi Long Thiền Sư cất tiếng niệm Phật to, nói:

– A Di Đà Phật. Tiểu tăng mạo muội, muốn xin Giang thí chủ chỉ giáo cho vài đường tuyệt nghệ.

Nói đoạn, ông ta khoát tay áo rộng nhẹ nhàng, rồi đưa chân thong thả bước tới.

Xuyên Vân Yến Giang Lập, nhìn qua số người trước mặt, thấy ai nấy võ công đều cao tuyệt không dễ chi thủ thắng. Ông ta thấy có một mình Thạch Kinh Thiên, minh chủ Lục Lâm của mười ba tỉnh, tựa hồ tài khinh công còn kém cõi, nên có ý định lên tiếng khiêu chiến với y trước, nhưng chẳng ngờ Phi Long Thiền Sư lại nhanh miệng hơn.

Bởi thế, y bắt buộc phải nhún người nhảy ra, trong khi quả tim không ngớt đập thành thịch. Như thế, y cũng phải dậm liềm giọng cười nói:

– Thiếu Lâm Tự là hàng Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ học ở Trung Nguyên, vậy tại hạ được so tài với cao nhân, thì thực không uổng công trong chuyến đi này.

Vậy, xin mời đại sư.

Tiếng nói vừa dứt, thì y đã tràn ngay người tới, vung đôi chưởng lên tấn

công chớp nhoáng ra bảy chưởng.

Y có ý định ra tay nhanh để giữ lấy phần chủ động, nên tuy thế chưởng không phải là cao thâm kỳ tuyệt, nhưng nhờ thân hình nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, nên thế công của y cũng gây thành bóng chưởng chập chờn khác các nơi, trông chẳng khác chi hoa tuyết bay trên nền trời, chẳng dễ gì phân biệt đâu là hư đâu là thực.

Phi Long Thiên Sư bỗng trợn to đôi mắt, tức thì hai luồng ánh sáng lạnh buốt lên chiếu ngời, trong khi hai tay của ông ta cũng nhanh nhẹn vung lên, xử dụng ngay “Thập Bát La Hán Quyền” mà bấy lâu nay rung chuyển cả giang hồ của phái Thiếu Lâm, công trả lại đối phương.

Tài khinh công của ông ta, vốn đã không kém chi Xuyên Vân Yên, còn về nội công thì có thể nói ông ta đã vượt hơn Xuyên Vân Yên đến mười năm khổ luyện.

Bởi thế, thế võ của ông ta hết sức vững vàng, đôi chân cứng cáp, gây ra những luồng kinh phong vô cùng mạnh mẽ, thổi tung cả tà áo của Xuyên Vân Yên, làm cho y phải hốt hoảng cả tâm thần ...

Nhưng, bỗng đâu đôi mày của Phi Long Thiên Sư khẽ cau lại, rồi bước chân cũng có vẻ chậm chạp hơn. Đôi chưởng của ông ta đánh ra, tuy vẫn còn gây nên những luồng kinh lực mạnh mẽ, nhưng đã để lộ rất nhiều sơ hở ...

Gia Cát Ngọc đang lầy lăm lạp, thì đã thấy Xuyên Vân Yên nhân cơ hội đó tràn tới giành lại phần chủ động, thân hình của y nhanh nhẹn phi thường, chỉ trong chớp mắt là đã đánh ra được chín chưởng, và đá luôn ba đá.

Chẳng hiểu tại sao Phi Long Thiên Sư bỗng có vẻ như nội lực bị hao hụt, tuy

cũng nhanh nhẹn vung chưởng đánh ra để đỡ lấy thế công của đối phương, nhưng tựa hồ ông ta không làm thế nào đỡ thế chưởng cuối cùng của Xuyên Vân Yên.

Bởi thế, sau một tiếng “xoạc” thì tay áo cà sa phía trái của ông ta đã bị Xuyên Vân Yên đánh toạt một đường dài.

Tất cả những người hiện diện đều nhận rằng, vì thân hình của Xuyên Vân Yên quá ư nhanh nhẹn, nên đã làm cho Phi Long Thiên Sư dù cho nội lực có dồi dào đến đâu, cũng không thể ứng phó nổi. Chính vì vậy Xuyên Vân Yên mới có thể thủ thắng được đường võ đó. Đây chỉ là một thế võ may mà thôi. Ngay như Xuyên Vân Yên cũng có ý nghĩ như vậy.

Nhưng, Gia Cát Ngọc thì nhận xét vô cùng tế nhị. Chàng thấy được hiện tượng đó, thì lòng vô cùng nghi ngờ, đồng thời, cảm thấy băn khoăn khó hiểu. Vì, Thiên Nhất Thượng Nhân trước khi chết, đã trả lại pho Lục Ngọc Di Đà cho Phong Lâm Nhị Lão, vậy tại sao Phi Long Thiên Sư lại đến tham gia cuộc tranh đoạt này làm gì?

Tài nghệ của Phi Long Thiên Sư, nếu xét về các mặt đều cao vượt hơn Xuyên Vân Yên một bậc, thế tại sao bị bại trước đối phương? Có lý đâu ông ta lại cố tình nhân nhượng? Nếu đúng như vậy, thì dụng ý của ông ta là gì?

Hơn nữa, trước đây Ngân Tu Tẩu đến Thiếu Lâm Tự để lấy pho Lục Ngọc Di Đà trở về, tại sao người bên ngoài lại hay biết được? Ngân Tu Tẩu tại sao lại bị sát hại dưới tay của Ngũ Đinh Thủ, một gã mà xét về võ công, còn kém sút hơn lão ta rất nhiều. Ngoài ra, lại còn cô gái áo trắng đầy thân bí kia, tại sao đến giờ này vẫn chưa trông thấy xuất hiện ...?

Chàng đang nghĩ ngợi miên man, thì Quan Nhạc, vị trưởng lão của Cái Môn,

đã bắt đầu đánh nhau với Thạch Kinh Thiên, minh chủ Lục Lâm trong mười ba tỉnh. Kinh phong liền nổi dậy ồ ạt, rung cả màn tai, lạnh buốt cả da thịt, đôi bên dùng toàn những thế võ hiểm hóc, ác liệt vô cùng.

Gia Cát Ngọc biết võ công của hai người tương đương với nhau, nên nếu ra tay đánh nhau, thì e rằng đến ba trăm hiệp cũng không thể nào phân được thắng bại. Nếu đôi bên cứ kéo dài trận đánh ra mãi cho đến hoàn toàn bị kiệt sức, thì tất cũng sẽ bị thua dưới ty của Xuyên Vân Yên mà thôi. Như vậy, chẳng hóa ra họ tự chôn vùi tên tuổi của mình oan uổng hay sao?

Vừa nghĩ tới Xuyên Vân Yên, thì chàng bỗng nhớ lại khi nãy y có đánh ra một thế võ rất quen mắt, nên bất giác lại ngửa mặt lên, nhìn về phía Xuyên Vân Yên một lượt ...

Nào ngờ đâu, lúc ấy Xuyên Vân Yên đang cùng một lão già trên dưới ngũ tuần, xầm xì nói nhỏ chi với nhau, và không ngớt nhìn về phía chàng. Khi tia mắt của đôi bên chạm vào nhau, thì y lại nhanh nhẹn quay đầu nhìn về phía khác.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, thì trong lòng lại càng ngờ vực hơn nữa. Chàng trầm ngâm nghĩ ngợi, có lý nào ...?

Xuyên Vân Yên Giang Lập thừa lúc chàng bận suy nghĩ và không để ý đến họ, đã âm thầm cùng lão già ấy nhanh nhẹn bỏ chạy và cánh rừng phong ...

Gia Cát Ngọc nhìn thấy thế, liền âm thầm rút lui, rồi lên ra phía trái cạnh đây mấy trượng, bí mật theo dõi hẩn chẳng hề bỏ rơi.

Lời tục có nói, đi hồng một bước cờ là luống cuống cả ván. Xuyên Vân Yên lúc bấy giờ chính đang ở trong tình trạng như vậy. Y hoàn toàn không hay

biết gì đến việc có người đang âm thầm theo dõi mình cả.

Gia Cát Ngọc vừa nghĩ ngợi, nên chẳng mấy chốc sau là đã đi vòng đến phía sau ngọn núi Trích Thúy Phong. Bỗng ngay lúc đó, chàng nghe tiếng chân của số người đi trước dừng lại, rồi lại nghe Xuyên Vân Yến nói nhỏ rằng:

– Nhị đệ, Tam đệ. Các em nên để ý, thằng ranh ấy vừa rồi xử dụng thân pháp rất giống “Vân Long Cứu Chuyền” của Lão ma thuở xưa.

Liền đó, lại nghe có một giọng nói đầy kinh ngạc, tiếp rằng:

– Có lý nào ... Thằng ấy lại chính là Thiên Nhai Du Tử, kẻ đã giết chết Thất Điều Thần Ông đây sao?

– Có đến chín phần mười, hẳn ta là Thiên Nhai Du Tử, vị chủ nhân mới của Kim Cô Lô.

– Hừ, xưa kia tại Lãnh Nguyệt Bình, tứ đệ bị chết thảm thiết dưới tay của tên lão ma ấy, đến nay nhớ tới hãy còn đau lòng, vậy thằng ranh này hôm nay xuất hiện ở đây, thật là một dịp tốt hiếm có ...

– Tam đệ chớ có nên liêu lĩnh, thằng ranh ấy được sự chân truyền của lão ma, những ngày gần đây nó đã vung chưởng đánh chết Nhon Đồ Mã Khôn, rồi lại đánh bại Hắc Y Diêm La. Ngay đến Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang, một nhân vật danh tiếng lừng lẫy xưa kia, cũng đành chịu bó tay trước nó vào ngày hôm qua tại Thanh Long Tập. Vậy, em tưởng nó dễ trêu chọc lắm hay sao?

– Nếu nói thế, thì món nợ máu xưa kia của Tứ đệ, từ nay chúng ta đành buông trôi không nghĩ đến nữa hay sao?

Liền đó, Xuyên Vân Yến cất giọng lạnh lùng “hừ” một tiếng to, nói:

- Anh em ta sẽ dĩ lặn lội nghìn dặm đến đây, chính là vì mục đích gì?
- Chúng ta đến đây chính là pho Lục Ngọc Di Đà. Nhưng, hôm nay lại có thằng ranh ấy nhúng tay vào, vậy có lý nà chúng ta chịu làm lơ hay sao?

Xuyên Vân Yến cất tiếng cười nhạt, nói:

- Chớ nói chi thằng ranh đó, mà ngay đến như Cái Môn Nhất Lão và Thạch Kinh Thiên, cũng nào phải nhân vật dễ đối phó? Chính vì lẽ ấy, nên ngu huynh mới nghĩ ra kế hay, định bàn cùng nhị vị hiền đệ, thừa lúc mọi người sơ hở, chúng mình kéo lên ngọn núi Trích Thúy Phong.

- Có lý đâu đại ca lại có biện pháp chi chế ngự được lão Thương Lãng Vũ Sĩ ấy chằng?

- Hừ, ngọn giáo trước mặt dễ đỡ, nhưng mũi tên bắn lên sau lưng khó tránh.

Chúng ta trước tiên sẽ giả vờ gọi chuyện với lão già ấy, trong khi đó nhị vị hiền đệ sẽ lén ra sau lưng lão ta dùng “Phi Yến Đoạt Hồn Châm” của Huyết Phong Hầu để bắt thần tấn công lão ta. Chỉ cần anh em chúng mình lấy được pho Lục Ngọc Di Đà, thì còn sợ chi không thể trả được mối thù năm xưa nữa?

Câu nói vừa dứt, thì đôi vai hắn ta khẽ lắc, dẫn đầu mọi người nhắm ngọn Trích Thúy Phong vượt thẳng lên.

Thốt nhiên, ngay lúc ấy, nhành lá của một ngọn phong to lớn ở phía cao có

người xẹt xuống nhanh như chớp. Trong khi người ấy chưa đáp xuống đến đất, thì khí thể oai vệ đã áp đảo tinh thần của tất cả đối phương.

Xuyên Vân Yên không khỏi kinh hoàng, dừng chân đứng ngay lại, khi y trông thấy rõ đối phương là ai, thì mặt không khỏi biến sắc, kinh hoàng nói:

– Ô. Té ra là ngươi?

Gia Cát Ngọc ngửa mặt cười dài, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng căm hận, nói:

– Ha ha, ngươi chẳng thể nào ngờ đến được hay sao?

– Lão phu đã quyết định không tranh đoạt pho Lục Ngọc Di Đà nữa, vậy ngươi còn cản đường ta làm gì?

– Pho Lục Ngọc Di Đà ngươi có thể lấy đi được, chỉ cần ...

– Cần thế nào?

– Cần lưu lại đây cho ta ba chiếc đầu trên cổ các ngươi kia.

Giọng nói của chàng hết sức lạnh lùng, khiến Xuyên Vân Yên có cảm giác như ai tạt nước lạnh vào tim, tự nhiên bắt rùng mình, rồi bất giác thối lui ra sau liên tiếp mấy bước.

Hắc Chỉ Yên Hắc Tâm Yên đang đứng sau lưng Xuyên Vân Yên, đều là những tay ác tặc hung dữ, nhưng lúc bấy giờ cũng đều sợ hãi trước sắc diện lạnh lùng uy nghi của Gia Cát Ngọc, do đó thái độ ngang tàn kiêu ngạo của bọn chúng trước đây, giờ cũng đã bay lên tận chín tầng mây rồi. Chúng cất giọng run run nói:

– Thiên Nhai Du Tử, anh em Xuyên Đông Tứ Yến chúng tôi cũng như ngày nay, không có mối oán cừu chi với ngươi cả, vậy tại sao ngươi lại cứ bám sát gây khó khăn cho chúng tôi mãi như vậy?

Gia Cát Ngọc cười ngất, nói:

– Tên lão tặc ngươi đã biết ta là Thiên Nhai Du Tử, vậy có lý nào chẳng biết ta đây chính là vị chủ nhân mới của dấu hiệu Kim Cô Lô hay sao?

Cả ba người tuy đã biết đối phương là môn đồ kế nghiệp của Bát Chỉ Phi Ma, nhưng trong lòng vẫn hễ còn nghi ngờ chưa lấy làm chắc chắn.

Giờ đây, vừa nghe đối phương tự xưng mình là chủ nhân mới của dấu hiệu Kim Cô Lô, thì không khỏi thấy ớn lạnh cả tâm can, đồng thanh kêu lên rằng:

– Ngươi bảo sao?

– Ta bảo là vị chủ nhân mới của dấu hiệu “Truy Hồn Đoạt Mệnh Kim Cô Lô”, một dấu hiệu chí tôn võ lâm đây. Ngày hôm nay, ta đến đây để đòi lại món nợ máu, mà các ngươi đã vay trên Lăng Nguyệt Bình xưa kia.

Giọng nói của chàng hết sức lạnh lùng, chẳng khác nào băng giá ở miền Bắc Cực. Giọng nói vang lên giữa rừng phong dày đặc, gió thổi xào xạc này, lại càng làm cho người nghe phải ớn lạnh cả xương sống.

Xuyên Đông Tam Yến đoán biết việc này không còn làm thế nào dàn xếp được nữa, nên liền đưa mắt ra hiệu cho nhau ...

Tức thì, bọn họ đồng thanh quát to lên một tiếng, rồi vung cả sáu chưởng ra đánh tới về phía Gia Cát Ngọc, khiến cuồng phong dấy động ồ ạt như trời long đất lở.

Đôi mắt của Gia Cát Ngọc chiếu ngời ánh sáng, nhưng thái độ của chàng tựa hồ như chẳng hay biết chi đến việc đối phương bất thần tấn công về phía mình. Khi chưởng thế chỉ còn cách thân người chàng độ bảy tấc nữa, thì bỗng chàng “Hừ” lên một tiếng lạnh lùng, rồi vung cánh tay phải quét nhẹ nhàng ra phía ngoài.

Liên đó, một luồng kinh phong ồ ạt lạnh buốt bay vèo vèo ra. Trong luồng kinh phong đó, chẳng những hết sức mãnh liệt mà lại còn hết sức hiểm hóc nữa.

Bởi thế, Xuyên Đông Tam Yên vừa nhìn qua, là không khỏi giật nảy mình, tên nào tên ấy đều kinh hoàng thất sắc buột miệng kêu lên một tiếng thất thanh, rồi vọt người bay thẳng lên ba trượng.

Sắc mặt của Gia Cát Ngọc tràn đầy sát khí, tay phải của chàng co lại, trong khi tay trái đưa lên búng thẳng ra, gây thành năm đạo kinh phong mạnh mẽ phi thường, cuốn thẳng ra ngoài, khiến cát đá và nhánh lá chung quanh, đều bị tung bay mù trời.

Xuyên Đông Tam Yên tuy cũng thuộc hàng cao thủ trong giới giang hồ, nhưng nếu so với Gia Cát Ngọc, thì thật còn kém sức hơn quá xa. Do đó, sau mấy tiếng “ôi chao” liên tiếp, thì Thất Chỉ Yên và Hắc Tâm Yên đã bị hất bắn ra xa ngoài bảy trượng, rồi rơi đánh phịch xuống mặt đất.

Xuyên Vân Yên tuy đã nhanh nhẹn vọt mình bay lên trước, nhưng đôi chân của y vẫn bị luồng chỉ phong quét nhẹ qua, khiến y cảm thấy đau đớn đến

tận xương tủy, gót chân gần như gãy lìa, nên gắng gượng vận dụng chân khí trong người buông mình rơi nhẹ xuống đất, rồi nhanh nhẹn lao đi ngoài hai trượng nữa ...

Giữa lúc hấn ta có ý định vọt lên lần thứ hai để chạy trốn, thì bỗng nghe một tiếng xé màn tai, rồi kế đó lại có một tiếng “phập”, tức thì, tại một gốc cây to ở phía trước mặt đã xuất hiện dấu hiệu Kim Cô Lôu, nhãn răng chồm chồm trông thực hết sức ghê sợ.

Dưới dấu hiệu “Truy Hồn Đoạt Mệnh Kim Cô Lôu”, từ xưa đến nay chẳng có ai thoát chết được bao giờ. Bởi thế, Xuyên Vân Yến đã hồn phi phách tán, chưa kịp kêu lên một tiếng nào, thì cả người của y đã bị một luồng kinh phong hết sức mạnh mẽ, cuốn thẳng lên giữa lưng chừng trời, xương cốt vì thế đều bị gãy nát, máu tươi tung tóe khắp nơi.

Giữa lúc ấy, bỗng trên đỉnh ngọn Trích Thúy Phong bất thần có một chuỗi cười như điên dại vọng xuống. Gia Cát Ngọc nghe thế, không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn vung tay chụp lấy dấu hiệu Kim Cô Lôu, rồi nhắm hướng ngọn núi chạy tới như bay.

Chẳng mấy chốc, chàng đã chạy đến chân ngọn núi Trích Thúy Phong, và bất ngờ trông thấy giữa những tảng đá ngổn ngang, cỏ dại um tùm, có mười mấy bộ xương trắng nằm rải rác, nên chàng không khỏi hết sức kinh ngạc, vội vàng men theo vách đá vượt thẳng lên ngọn núi.

Nào ngờ đâu khi vừa lên đến được đỉnh núi, thì tình trạng trước mắt lại càng làm cho chàng hãi kinh hơn nữa.

Thì ra, tại trên đỉnh núi, gió thổi ồ ạt, cỏ dại hoang tàn, và Thương Lãng Vũ Sĩ, một nhân vật được thiên hạ khen tặng là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm, thì

cũng đã biến thành một đồng xương khô từ lúc nào.

Thanh trường kiếm của lão ta đang được cắm đứng giữa bãi đá ngổn ngang, chiếc áo đạo sĩ của lão ta cũng bị thủng nát hàng trăm nghìn lỗ, nên tung bay theo luồng gió núi khắp nơi trông như những cánh bướm.

Chẳng cần phải nói, ai cũng có thể biết được là pho Lục Ngọc Di Đà, chắc chắn đã không cánh mà bay đi mất rồi.

Hung thủ là ai thế? Hẳn ta đã dùng võ công gì, khiến cho vị Võ Dương trưởng lão này không thể nào đối kháng nổi?

Có lý nào, đây chính là hành động của cô gái áo trắng ...?

Nhưng, theo sự phán đoán của Gia Cát Ngọc, thì nàng dù cho võ công có cao tuyệt đến đâu, nhưng vẫn không thể nào làm cho Thương Lăng Vũ Sĩ phải bó tay chịu chết ...

– Ha ha, người ta đồn đãi Kim Cô Lâu tái xuất hiện trong chốn giang hồ, và đang có ý định tàn sát các nhân vật võ lâm, nhưng giờ đây xem ra lời đồn đãi ấy, có lẽ là không đúng sự thực.

Giọng nói ấy vô cùng lạnh lùng ghê rợn, bên trong dường như chứa vô số sự phẫn nộ.

Gia Cát Ngọc kinh hãi đưa mắt nhìn chung quanh. Thì ra, trong khi chàng còn đang trầm ngâm nghĩ ngợi, trên đỉnh núi đã bất thần xuất hiện mười mấy bóng người. Và, mấy mươi tia mắt sáng ngời đều đổ dồn cả về phía chàng ...

– Xin các vị chớ có hiểu lầm, tại hạ ...

– Hừ. Lão phu đánh nhau đến thiên hôn địa ám, nhưng chẳng ngờ thằng ranh nguoi lại lén vượt lên Trích Thúy Phong như vậy. Ôi, chỉ cảm hận là ta đã già nua kém sức, nên tuy đã kịp thời nghe tiếng động vượt lên đây, song chẳng ngờ Thương Lãng Vũ Sĩ đã bị độc thủ rồi ...

Người lên tiếng nói ấy chính là Thiết Chỉ Cái Quan Nhạc. Gia Cát Ngọc cười lạnh lùng, nói:

– Vậy, chính mắt tiên bối đã trông thấy Thương Lãng Vũ Sĩ lão tiên bối bị chính tay tại hạ sát hay sao?

Thiết Chỉ Cái trợn to đôi mắt, phá lên cười như điên nói:

– Trong tay nguoi đang cầm dấu hiệu Kim Cô Lô, mà bấy lâu nay đã làm rung chuyển cả võ lâm, đồng thời, nguoi lại để dấu hiệu ấy lại tại khu rừng dưới chân núi, vậy ta nói thế là oan cho nguoi lắm hay sao? Thực là đáng tiếc, trước kia Bát Chỉ Phi Ma là người lòng dạ ngay thẳng, trong giới giang hồ không ai là không biết, thế mà chẳng ngờ hôm nay lại truyền dạy cho một đứa môn đồ gian manh sâu hiểm như nguoi.

Gia Cát Ngọc chưa kịp lên tiếng giải bày hơn thiệt, thì bỗng nghe Thạch Kinh Thiên, minh chủ Lục Lâm phá lên cười to như cuồng dại, vang rền như sấm nổ, gây thành những tiếng hồi âm rung chuyển cả núi đồi. Qua một lúc lâu y mới lên tiếng nói rằng:

– Thật là khoái trá. Thật là khoái trá. Lão đệ là người hết sức ngon lành, giết đi một vài tên đạo sĩ già vô dụng nhu thế này, thì thử hỏi có đáng chi?

Tiếng nói vừa dứt, thì bỗng thấy Tích Hoa công tử cũng từ trong đám đông

lách mình bước ra, mỉm cười gian manh nói:

– Gia Cát huynh chớ nên lo ngại, nếu bọn họ dám vây đánh ông anh, thì tiểu đệ chắc chắn không khi nào lại chịu khoanh tay đứng nhìn.

Lời nói của y, là có ngụ ý sẵn sàng tương trợ cho Gia Cát Ngạc nhưng thực sự, đây chỉ là một lời khiêu khích để cho quân hùng bao vây tấn công Gia Cát Ngạc mà thôi.

Quả nhiên, lời nói của Tích Hoa công tử vừa dứt, thì liền có ba bóng người nhất tề tràn tới.

Gia Cát Ngạc trông thấy thế, không khỏi hết sức cuống quýt, bất thần hú lên một tiếng dài, rồi vung tay quét thẳng trở ra, gây thành một luồng kinh phong vô cùng mạnh mẽ, cuốn thẳng về phía ba người đang lao tới, hất bay cả bọn rơi thẳng xuống hố sâu nghìn trượng.

Gia Cát Ngạc cười ngạo nghễ, nói:

– Ai còn dám ra tay ngăn chặn ta, thì hãy xem gương ba tên đó.

Quân hùng trông thấy thế đều kinh sợ khiếp người, ùn ùn thối lui ra sau mấy bước, sắc mặt tái xanh như tàu lá.

Thiết Chỉ Cái trông thấy thế, thì cảm tức đến đỏ mặt tía tai, cất tiếng cười như cuồng dại, rồi vận dụng hết sức mạnh trong người đánh liên tiếp ba chưởng.

Đôi mày lưỡi kiếm của Gia Cát Ngạc liền nhướng cao, định sẽ ...

Thốt nhiên, chàng nhìn thấy từ phía tít mù xa của cánh rừng phong bên dưới, có ngoài mười cỗ xe ngựa, đang chạy nhanh dưới ánh mặt trời nóng bức. Những cỗ xe ấy đi đến đâu, thì cuốn cát vàng tung bay mịt mù lên đến đó.

Chàng bỗng sực nhớ đến những chiếc rương sắt chở trong các cỗ xe ấy, nên bỗng có một ý nghĩ lóe lên, cất tiếng nói rằng:

– Gia Cát Ngọc đang có việc gấp phải đi, vậy xin không thể ở nán lại với các vị nữa.

Nói vừa dứt lời, thì chàng đã di động thân mình, tránh khỏi ba thế chưởng đánh tới của Thiết Chỉ Cái, rồi hú lên một tiếng dài, nhắm ngay hổ sấu muôn trượng vọt người bay thẳng xuống.

Thiết Chỉ Cái Quan Nhạc là một bậc kỳ nhân trong võ lâm thế mà nhìn thấy hành động ấy của Gia Cát Ngọc, cũng không khỏi kinh hoàng ngơ ngác, cất tiếng than dài. Số người chung quanh ai nấy đều cúi đầu ủ rũ, tựa hồ như bị mất đi một vật chi quý báu.

Quần hùng đã tản mác ra về, nên Di Thế Sơn Trang đã trở lại khung cảnh tịch mịch hàng ngày. Bóng tà dương đã lặn về Tây, soi rõ hai bóng người đang đi trở về, đấy chính là Xích Diện Thần Long và người ái nữ của ông ta.

Theo với luồng gió nhẹ, có tiếng than nặng nề của Xích Diện Thần Long vọng đến. Tiếp đó, lại nghe giọng nói dịu dàng của Uyển cô nương rằng:

– Thưa cha, có lý nào ngay đến cha cũng tin Ngọc đệ đệ là hạng người như thế ấy hay sao?

– Ôi. Nếu chẳng phải nó, thì thử hỏi còn ai có một trình độ võ công cao

tuyệt, khiến cho Võ Đương Nhất Lão phải bó tay chịu chết như vậy?

Cô gái nghe thế, thì cũng ngơ ngác vì hết sức hoang mang. Đôi môi nàng khẽ mấp máy, nhưng rồi im lặng không nói chi nữa.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 12

KINH THẦN THẠCH CỔ

Khi Gia Cát Ngọc đã xuống tận đến chân núi Trích Thúy Phong thì sức nhìn xa của tầm mắt cũng bị rút ngắn lại. Hơn nữa, khi chàng vượt khỏi cánh rừng phong mười dặm, thì lại gặp một con sông to chặn ngang trước mặt đang chảy uốn khúc về hướng đông. Bởi thế, những cỗ xe mà chàng trông thấy vừa rồi, đều đã lẫn khuất hình bóng đi đâu mất hết cả.

Suốt ba ngày liền, hành tung của những cỗ xe ngựa ấy khi ẩn khi hiện, Gia Cát Ngọc rất hối hận về chỗ đã bỏ con tuấn mã ở lại Di Thế Sơn Trang, nếu chẳng thế, thì chắc chắn ...

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi, thì bất thần tại chân núi phía trái có một bóng người xuất hiện.

Bóng người ấy có chiếc đầu trọc lóc, tay áo tăng bào không ngót tung bay theo chiều gió, đúng là Phi Long Thiên Sư, một tăng nhân có nhiều hành động rất lạ lùng.

Ông ta đến đây để làm chi thế? Có lý đâu ông ta cũng đang theo dõi cô gái áo trắng hay sao? Nếu thế, thì tại sao ông ta lại cố ý tự chiến bại dưới tay của Xuyên Vân Yên? Chẳng lẽ ông ta là đồng đảng với cô gái áo trắng?

Bao nhiêu sự nghi vấn đã hiện lên trong đầu óc Gia Cát Ngọc, do đó, chàng liền ẩn thân mình, bám sát theo Phi Long Thiên Sư để theo dõi hành động

của ông ta.

Hai người tiếp tục đi tới như thế độ mây dậm đường thì Phi Long Thiên Sư bỗng quanh vào một khu núi rừng rậm rạp.

Gia Cát Ngọc vội vàng rảo bước đuổi theo, nhanh nhẹn vọt người bay lên lướt thẳng, tới một dãy núi nằm chắn ngang, và định sẽ vượt qua dãy núi ấy, để tiếp tục theo dõi hành tung của đối phương ...

Nào ngờ đâu khi chàng vừa mới nhô cao đầu lên để nhìn, thì bỗng nhanh nhẹn thụt đầu xuống để ẩn kín trở lại.

Thì ra, trên đường núi phía dưới, đang có mấy cỗ xe ngựa đậu yên lại tại đó.

Đây chính là những cỗ xe mà chàng đã vượt quá nghìn dặm để truy đuổi.

Những bức màn trên những cỗ xe ấy vẫn buông rũ như trước, nhưng hình bóng của cô gái áo trắng và những người tùy tùng của cô ta, thì không còn trông thấy đâu nữa. Lúc bấy giờ, chỉ có Phi Long Thiên Sư, là đang đứng trước những cỗ xe ấy trơ trơ như một pho tượng gỗ, sắc mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Cô gái áo trắng thân bí kia đã đi đâu rồi? Có lý đâu Phi Long Thiên Sư lại chẳng phải là đồng bọn với số người này?

Thốt nhiên, chàng nghe có một tiếng “xoạc” từ phía dưới vọng lên, nên nhanh nhẹn thò đầu lên nhìn. Chàng trông thấy những bức màn gấm của một cỗ xe, đã bị Phi Long Thiên Sư vung tay giật cả xuống.

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn qua, thì không khỏi lại kinh ngạc. Vì, trong chiếc

xe ấy hoàn toàn trống trơn. Những chiếc rương sắt nặng nề mà chàng được thấy, giờ đây đã không còn nữa ...

Giữa vùng núi đồi chón chở này, nếu rinh những chiếc rương sắt ấy đi là một việc hoàn toàn không thể được. Vậy, có lý nào số người trong “Huyết Hải Biệt Phủ” ấy, có sào huyết tại nơi này chẳng? Dọc đường như thế này? Chẳng lẽ sào huyết của họ mà lại không có đường đi xe vào hay sao?

Gia Cát Ngọc nhận thấy những nghi vấn mình đặt ra rất nhiều điều phi lý, và còn đang băn khoăn nghĩ ngợi, thì bất thần nghe Phi Long Thiên Sư cất tiếng “Hừ”.

lạnh lùng, rồi di động thân hình vung mười ngón tay lên như gió ...

Tức thì, tiếng “xoạc, xoạc” nổi lên liên tiếp không ngắt bên tai, chỉ trong thoáng chốc là những bức màn che trên tất cả mười hai cỗ xe, đều bị lão ta giật cả xuống.

Tất cả những cỗ xe ấy, hầu hết đều trống trơn, không có chớ theo một vật chi cả. Nhưng, đến cỗ xe cuối cùng, sau khi ông ta giật những bức màn che xuống xong, thì mới cất giọng lạnh lùng cười lên khanh khách, đôi mắt cũng tràn đầy những tia sáng khoái trá.

Gia Cát Ngọc đang lầy làm lạ, không hiểu ra sao cả, thì Phi Long Thiên Sư đã thò tay vào áo lấy ra một vật, ánh sáng chiếu ngời, lóng lánh dưới bóng mặt trời.

Đấy chẳng phải là pho Lục Ngọc Di Đà hay sao?

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, hết sức kinh ngạc, thâm nghĩ:

– Pho Lục Ngọc Di Đà rõ ràng đã bị cô gái áo trắng cướp đi, thế tại sao nói lại rơi vào tay Phi Long Thiên Sư như vậy? Chẳng lẽ món bảo vật quý báu nhứt trong võ lâm ấy, lại có đến hai pho hay sao?

Không. Lục Ngọc Di Đà chỉ có một mà thôi. Như vậy, chắc chắn giữa hai pho này có một pho giả.

Nhưng, pho nào mới là pho thực? Và pho nào là pho giả? Có lý đâu Thiên Nhất Thượng Nhân, một bậc cao tăng của Thiếu Lâm Tự, lại giữ lấy pho tượng giả hay sao?

Thế nhưng, trước đây Phong Lâm Song Lão khi đưa pho Lục Ngọc Di Đà đến cho Thiên Nhất Thượng Nhân, thì hoàn toàn không có ý định hỏi lấy trở lại. Nếu vậy, tại sao Thiên Nhất Thượng Nhân lại có thể làm một việc hèn hạ đến thế?

Ngoài ra, lại còn có trường hợp Ngân Tu Tẩu bị bại dưới tay của Ngũ Đinh Thủ, một gã võ công tầm thường, so với lão ta còn sút kém hơn xa, cũng như trường hợp Phi Long Thiên Sư, lại bị thua Xuyên Vân Yên một cách bất ngờ, không ai có thể tưởng tượng nổi, quả là những trường hợp có đầy những nghi vấn.

Tất cả những nghi vấn khó hiểu ấy, đã làm cho Gia Cát Ngọc suy nghĩ nát óc mà vẫn không làm sao tìm ra manh mối hữu lý nào.

Ngay lúc ấy, Phi Long Thiên Sư bất thần cất tiếng cười ghê rợn, phất tay áo rộng rồi rảo bước bỏ đi thẳng.

Gia Cát Ngọc liền từ trên núi lướt nhanh xuống, quan sát tỉ mỉ mười hai cổ

xe ngựa, nhưng vẫn không tìm được một tí dấu vết nào khả nghi. Trong khi chàng định bỏ đi, thì ...

Nào ngờ đâu, chàng mới vừa đưa chân bước tới, bỗng mặt không khỏi lộ sắc kinh ngạc, nhanh nhẹn dừng chân đứng lại ngay, vung những ngón tay lên, nhắm ngay một bức màn gấm che trong mui cỗ xe giật xuống nghe một tiếng “xoạc”.

Thì ra, trên bức màn gấm màu trắng, có viết những chữ đỏ rõ mồn một:

“Muốn tìm Lục Ngọc Di Đà, xin đến Huyết Hải Địa Khuyết.”.

Bên dưới giòng chữ ấy không có ký tên ai cả, mà chỉ có dấu một bàn tay đỏ như máu, bên dưới bàn tay ấy lại còn có nhiều sáu đốm máu tươi.

Gia Cát Ngọc nhất thời không nghĩ ra được Huyết Hải Địa Khuyết là đâu, nên hồi hải xếp gọn bức gấm trắng ấy bỏ vào túi áo, rồi nhắm hướng Phi Long Thiên Sư vừa bỏ đi, đuổi rút theo.

Trời đã hoàng hôn, nhưng tiếng ve sầu hầy còn ngân vang theo chiều gió.

Chẳng mấy chốc sau, chàng thấy giữa núi đồi trùng điệp, và sau một cánh rừng tòng, thấp thoáng một ngôi cổ tự rất nguy nga.

Những mái ngói cong của ngôi cổ tự ấy cao vút, chung quanh lại có rất nhiều gốc cổ thụ cao chọc trời. Tiếng chuông chiều ngân vang giữa núi đồi hoang vắng, đi đôi với tiếng trống u buồn uể oải khiến cho người đứng trước khung cảnh ấy, tựa hồ như mất hẳn ý niệm trần tục, có cảm giác như mình đã tiến vào một cảnh thần tiên.

Chàng tỏ ra do dự trong giây lát, rồi liền nhắm ngay ngọn núi ấy đi thẳng tới.

Đường đi mỗi lúc một cao hơn, và chẳng mấy chốc, cổng chùa cũng đã trông thấy được rõ ràng. Dưới bóng tịch dương, chàng có thể trông thấy tháp thoáng ba chữ đại tự trên cổng. Thì ra, đây chính là “Kinh Thần Tự”.

Nên biết, Kinh Thần Tự tại Thiên Đài Sơn, chính là nơi Thạch Cổ hòa thượng, một trong Càn Khôn Ngũ Bá đang tu tĩnh. Trong giới giang hồ không ai là không biết việc ấy. Bởi thế, Gia Cát Ngọc vừa nhìn qua, thì không khỏi lộ sắc kinh ngạc, bất giác dừng chân đứng lại, đưa mắt nhìn bốn bên.

Ngay lúc ấy, chàng bỗng phát giác giữa núi rừng cạnh đây, có một bóng người đang đứng sững, chiếc tăng bào không ngót tung bay theo chiều gió. Chàng thẫn nói rằng:

“Kinh Thần Tự là một nơi canh phòng rất cẩn mật, vậy chả lẽ lại xảy ra biến cố gì rồi hay sao?”.

Tuy trong lòng chàng đang nghĩ ngợi, nhưng đôi chân vẫn tiếp tục bước tới nhẹ nhàng, nên chỉ trong nháy mắt, là chàng đã đi xa ngoài mấy mươi trượng.

Ánh sáng nhạt nhạt của bóng tà dương đang chiếu rọi trên khắp khu rừng, những áng mây đỏ ối trên nền trời cứ mỗi lúc lại càng lu mờ đi, gió chiều thổi nhẹ nhàng mát rượi ...

Ngay lúc ấy, chàng lại trông thấy hai bóng người lướt nhanh trong khu rừng rậm rạp, rồi mất hút.

Hai bóng người ấy, là hai tăng nhân trên dưới ba mươi tuổi, thân hình nhẹ nhàng, huyết thái dương gồ cao. Họ bỗng đón lấy đường của Gia Cát Ngọc, chấp tay thi lễ rồi cất tiếng niệm Phật, nói:

– A Di Đà Phật. Tiểu thí chủ xông càn vào thiền lâm như thế này, là có ý gì?

Gia Cát Ngọc trông thấy hai vị hòa thượng đó ăn nói quá đường đột, nên sắc mặt trở thành lạnh lùng, hỏi vặn lại rằng:

– Chùa miếu là nơi người thập phương đến dâng hương chiêm ngưỡng, vậy chả lẽ tôi đến đây đốt nhang lạy Phật cũng không được nữa hay sao?

Câu hỏi vặn, lý lẽ vững vàng ấy của chàng, đã làm cho hai tăng nhân kia phải cứng họng, qua một lúc thực lâu, vẫn không tìm được lời lẽ chi để đối đáp.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, không khỏi tức cười thâm, thế rồi, chàng lách mình định bước ngang bên cạnh hai người ấy để đi thẳng vào trong chùa ...

Nào ngờ đâu, hai tăng nhân nọ sau cơn kinh ngạc, đã nhanh nhẹn tràn qua chặn lấy chàng lại, gằn giọng nói:

– Tiểu thí chủ nếu có ý định dùng những lời lẽ ngang bướng ấy, để xông vào Kinh Thân Tự của chúng tôi, thì e rằng không được dễ dàng như ý muốn đâu.

Gia Cát Ngọc nghe qua, trong lòng như nghĩ ra một điều gì, thâm nói:

“Xưa kia trên ngọn núi Thủy Tín Phong, Càn Khôn Ngũ Bá đã so tài với nhau, ân sư ta chưa có dịp nào thi thố tài nghệ với những vị kia, vậy ngày

hôm nay tại sao ta lại không ...?

Chàng có ý lợi dụng dịp này để so tài với Thạch Cổ Thiên Sư, nên liền thay đổi thái độ, giả vờ quát to rằng:

– Với tài nghệ của hai ông, mà lại có ý muốn ngăn chặn tại hạ hay sao?

Người tăng nhân đứng ở phía trước mặt liền biến sắc, nói:

– Mong tiểu thí chủ hãy ăn nói thận trọng, Kinh Thần Tự nào phải là nơi để thí chủ đến đây hành động ngang tàn? Nếu muốn dựa vào một ít võ thô thiển, để xông càn vào thiền lâm, thì chớ trách tiểu tăng đây tại sao lại thất lễ đó.

Gia Cát Ngọc cố ý khiêu khích để cho bọn họ ra tay đánh nhau với mình, nên sau khi nghe qua lời nói ấy, liền mỉm cười đáp rằng:

– Ông thất lễ với tôi có hại chi, chỉ cần sau đó ông bằng lòng xin lỗi tôi được rồi.

Nói đoạn, chàng vung hai tay khoát lên, hất lùi hai vị tăng nhân ấy ra sau ba bước, rồi đưa chân bước thẳng đi vào ngôi chùa.

Hai vị tăng nhân đó, đều là những nhân vật ưu tú trong lớp đệ tử thứ ba của Kinh Thần Tự. Tuy họ bị Gia Cát Ngọc vung chưởng hất lui, trong lòng lầy làm kinh hãi, nhưng qua cơn kinh ngạc, họ liền gầm to một tiếng, rồi nhanh như chớp, vung tay chụp tới.

Đôi chân của họ tỏ ra rất vững vàng, sử dụng toàn những thế võ cao sâu kỳ tuyệt, nếu đem so với thủ pháp của các nhân vật giang hồ nói chung, thì quả

có nhiều chỗ khác biệt hơn.

Gia Cát Ngọc tuy ngoài sắc mặt vẫn tỏ ra ung dung, nhưng bên trong thì chàng đã cảnh giác, nên khi cảm thấy có luồng kinh phong cuốn tới, đã biết hai vị tăng nhân đuổi theo mình. Do đó, chàng quay mặt nhìn lại và đã thấy bốn chưởng của đối phương vừa chụp đến nơi. Tức thì, chàng liền lách mình một cách tài tình để tránh, và đã tránh khỏi bốn luồng chưởng phong vô cùng nguy hiểm kia.

Hai vị hòa thượng đều cảm thấy trước mắt hoa lên, thân hình lão đảo, và bị hất ra sau tám bước. Họ chỉ kịp kinh hoàng, là đã nghe người thiếu niên áo vàng kia cất tiếng to cười ha hả sát sau lưng mình, nói:

– Hai vị sư đích thân dẫn đường giúp cho tại hạ, làm cho tại hạ xấu hổ vô cùng, chẳng khi nào dám nhận. Vậy, nhị vị hãy để cho tại hạ đi một mình vào trong được rồi.

Câu nói chưa dứt, thì thân hình chàng đã di động ...

Hai vị hòa thượng, chỉ thấy cái bóng vàng bay thoát qua trước mắt mình, biết việc này thực bất lợi, nên nhanh nhẹn vô cùng vung cả bốn chưởng lên. Song người thiếu niên ấy đã lướt qua sát bên cạnh rồi.

Thân pháp của đối phương nhẹ nhàng như một bóng ma, lướt nhanh như một ngọn gió hốt, vậy thử hỏi họ làm sao ngăn cho được đối phương.

Sau khi Gia Cát Ngọc đã lướt qua khỏi hai vị tăng nhân trẻ tuổi ấy, thì định tiếp tục lướt thẳng vào cổng chùa ...

Nhưng, bất thần từ phía sau núi đá, bỗng có tiếng niệm Phật vọng đến bên

tai.

Tiếng niệm Phật ấy rất âm áp và cũng rất khẽ, nhưng dồn chứa rất nhiều nội lực, nên ngân vang một lúc thục lâu. Sau đó, một luồng gió nhẹ bỗng cuốn tới, và tức thì, một vị lão hòa thượng đã xuất hiện trước mặt chàng. Vị lão hòa thượng ấy mình mặc một chiếc áo cà sa đỏ như lửa, đầu đội mũ ni, đôi mắt chiếu ngời.

Gia Cát Ngọc bị lão ta nhìn chòng chọc với đôi mắt đầy kinh ngạc. Qua một lúc sau, vị lão tăng ấy mới lên tiếng nói:

– Việc đốt hương lạy Phật, nếu mình có lòng chân thành thì phật trời đã chứng giám ngay, vậy tiểu thí chủ hà tất phải nhứt định đích thân tiến vào tam bảo như thế? Bần tăng khuyên tiểu thí chủ, nên quay người trở lại sớm là hơn ...

Gia Cát Ngọc to tiếng cười nói:

– Tại hạ đi xa nghìn dặm đến đây, nếu giữa chừng lại bỏ ra về, thì chắc chắn sẽ bị Bồ Tát quở trách, vậy ai lại có thể gánh chịu tội đó? Đại sư là người đã gởi thân vào không môn, chả lẽ cái lý thông thường ấy mà cũng không hiểu hay sao?

Vị lão hòa thượng vừa nghe qua lời lẽ ngạo mạn kém lễ độ ấy của Gia Cát Ngọc, thì lòng sân liền nổi dậy trong người, sắc mặt sa sầm, cất tiếng giận dữ quát rằng:

– Chỉ mới từng tuổi đầu, thế tại sao lại không biết tự lượng sức. Lời nói của Phi Long Thiên Sư quả chẳng sai tí nào, nếu hôm nay ta không bắt sống ngươi, thì thật ngươi xem trong Kinh Thân Tự chẳng có ai ra chi cả.

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh ngạc, vội vàng nói:

– Phi Long Thiên Sư hiện giờ ở đâu? Ông ấy đã nói thế nào về tôi?

Vị lão hòa thượng ấy liền cất tiếng cười nhạt nói:

– Phi Long Thiên Sư hiện đã trở về Thiếu Lâm. Nhưng, những lời nói của ông ấy hôm nay, bản tăng cũng có được nghe qua từ trước rồi. Đây là việc Kim Cô Lô tái hiện trong giới giang hồ, có ý sát hại hết tất cả nhân vật võ lâm, thử hỏi trong cả chốn giang hồ ngày nay còn có ai chẳng biết việc đó? Ta vẫn tưởng môn đồ của Âu Dương Thiên, là một con người ba đầu sáu tay chi đó, nhưng chẳng ngờ là một thằng bé ngông cuồng, miệng hầy còn hôi sữa.

Gia Cát Ngọc không chờ cho vị lão tăng ấy nói vừa dứt lời, bất giác phá lên cười to. Tiếng cười của chàng nghe kinh rợn như tiếng xé lụa, mà cũng chẳng khác chi tiếng cộp gươm giữa chốn rừng sâu, hay tiếng long ngâm non thần, làm cho rung chuyển cả màng tai của vị lão tăng ấy. Hai người tăng nhân trẻ tuổi vừa rồi trông thấy thế lại càng kinh tâm tán đờm, khiếp sợ đến miệng câm như hến.

Tiếng cười của chàng vừa dứt, thì đôi mắt sáng quắc và lạnh lùng như hai luồng điện, nhìn thẳng vào mặt vị lão tăng nhân, gằn giọng nói rằng:

– Gia Cát Ngọc là người tài hèn sức kém, về mặt võ học không tiếp thu được đến hai phần mười của tiên sư, vậy nếu đại sư không chê thì xin chỉ giáo thêm cho.

Nào ngờ ngay lúc ấy, sắc mặt của vị lão tăng nhân đã trở thành hết sức hiền

hòa, nói:

– “Phi Thúy Hàn Tinh Tử” tuy đã là lưỡi dao thần thuộc về dĩ vãng, không ai là không biết. Nhưng, còn “Kinh Thần Cứu Tuyệt Truy Hồn Cổ”, vẫn không phải dễ chi đối phó đâu, vậy xin tiểu thí chủ hãy suy nghĩ lại cho chính chắn, chớ nên có thái độ hại người và hại mình như thế.

Câu nói ấy, đã làm cho Gia Cát Ngọc hoang mang không hiểu ra sao cả. Bởi thế, sự tức giận trong lòng chàng, đều tự nhiên tiêu tan đi đâu mất hết. Chàng vội vàng lên tiếng hỏi rằng:

– Lời nói ấy của lão thiên sư có nghĩa là sao? Gia Cát Ngọc tôi nào phải là phường tham lam, hèn hạ như thế đâu.

Vị lão tăng không còn sắc mặt lạnh lùng đáng sợ như khi nãy nữa, mà chấp hai tay lại niệm Phật to, rồi nói:

– A Di Đà Phật. Dù thiếu hiệp có thể trộm đi mất lưỡi dao “Phi Thúy Hàn Tinh Tử”, làm cho ba nghìn đồ đệ của Thần Kinh Tự phải ngày đêm truy tầm, nhưng nếu tài nghệ của thiếu hiệp chưa đủ sức sử dụng nó, và do đó, nguy hại đến tính mạng của thiếu hiệp thì chẳng phải tổn thương đến thiên hòa hay sao?

Gia Cát Ngọc vì không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao cả, nên tưởng đây là vị lão tăng có ý lấy cớ để ngăn cản mình không cho đi vào ngôi chùa, bèn cất tiếng cười to hỏi:

– Lão thiên sư phải chăng có ý muốn thử thách sở học của tại ha?

– Bàn tăng thực có muốn mạo muội trao đổi với thiếu hiệp ba chương cho

biết.

– Tuyệt nghệ của Kinh Thần Tự, từ bấy lâu nay đã làm rung chuyển cả giới giang hồ, nếu được thể, thì Gia Cát Ngọc tôi vinh hạnh biết chừng nào. Vậy, xin lão thiên sư hãy chỉ giáo.

Vị lão tăng này pháp danh gọi là Vô Nhân, chính là người có nhiệm vụ tiếp khách trong Kinh Thần Tự. Lão ta là người rèn luyện “Kinh Thần Chưởng” đến mức cao tuyệt rồi. Tuy lão ta biết người thiếu niên trước mặt mình tài nghệ chẳng phải tầm thường, nhưng vẫn không tin rằng đối phương có thể vượt cao hơn mình về mặt võ học. Do đó, sau khi nghe qua lời nói của Gia Cát Ngọc, thì lão ta bèn chấp tay nói:

– Thế võ này của bản tăng, chính là thế “Kim Cang Đảm Lạc”, tức thế thứ ba trong “Kinh Thần Chưởng”. Vậy xin tiểu thí chủ hãy lưu ý.

Gia Cát Ngọc mỉm cười nói:

– Tại hạ sẽ dùng thế thứ bảy trong “Cửu Môn Tuyệt Hộ Chưởng” tức thế “Cổ Tỉnh Dương Ba” để lĩnh giáo tuyệt nghệ của lão thiên sư.

Liền đó, chưởng phải của Vô Nhân Đại Sư hạ thấp xuống, rồi bất thần quét thẳng trở ra, gây nên một luồng kinh phong rít gió vèo vèo, cuốn thẳng về phía đối phương.

Gia Cát Ngọc vẫn đứng sững không hề nhúc nhích, mãi đến khi ngọn chưởng phong ấy đã cuốn sát đến bên ngoài lớp áo, thì chàng mới nhanh nhẹn vung chưởng quét ra.

Qua thế quét ấy, mới xem tựa hồ không mạnh mẽ cho lắm, nhưng đến khi va

chạm thẳng với luồng chưởng phong của Vô Nhân Đại Sư, thì bỗng nghe nổ thành một tiếng “ầm” thực to, đánh vỡ được thế võ công đến của đôi phương.

Gia Cát Ngọc mỉm cười đứng yên, như chẳng hề có việc gì xảy ra.

Vô Nhân Đại Sư vì vừa rồi dùng sức quá mạnh, nên không khỏi cúi về phía trước, hốt hoảng rùn thấp đôi vai và đôi chân, mới có thể gấn gượng giữ vững thân mình được.

Vị lão tăng nhân ấy sắc mặt không khỏi biến hẳn trông ngực đánh nghe thành thịch.

Hai tăng nhân trẻ tuổi vừa rồi, nhìn thấy thực trạng trước mắt lại càng kinh hoàng thất sắc, mặt xám ngắt như một xác chết.

Vô Nhân Đại Sư liền vận dụng chân lực trong người lần thứ hai, dồn xuống chưởng trái, gấn giọng nói:

– Võ công của tiểu thí chủ quả thật cao cường, thế võ thứ hai của bản tăng đây, chính là thế “Di lạc hồn tiêu” tức thế thứ sáu trong “Kinh Thần Chưởng”.

Gia Cát Ngọc vừa rồi tuy đã giành được phần ưu thế, nhưng vẫn hoàn toàn không dám xem thường, liền lộ sắc nghiêm nghị nói:

– Còn tại hạ sẽ dùng thế thứ năm trong “Thiên Ma Chi” tức thế “Hận Hải nan điền” đây.

Vô Nhân Đại Sư vừa nghe Gia Cát Ngọc nói là sẽ dùng đến thứ tuyệt học nổi

đang bay lêu của Bát Chỉ Phi Ma, thì không khỏi giật mình, cất giọng lạnh lùng “Hừ” một tiếng to, rồi nhanh như chớp vung đôi chưởng ra công thẳng tới.

Thế võ “Di lạc hồn tiêu” ấy, tuy đôi chưởng cùng đánh ra một lúc nhưng luồng chưởng phong cuốn tới lại có trước có sau. Chưởng phía phải tuy đánh trước nhưng chưởng lực lại đến sau, mới xem tựa hồ như thực, nhưng chính lại là hư. Trái lại, chưởng phía trái mới thực sự được dồn chứa toàn bộ chân lực, chính là một chưởng trí mạng, vô cùng nguy hiểm.

Năm ngón tay của Gia Cát Ngọc khẽ rung động, đánh ra một thế không tiền khoáng hậu, kinh phong cuốn tới vèo vèo, chạm thẳng vào chưởng phải của Vô Nhân Đại Sư ...

Nhưng Gia Cát Ngọc là người hết sức thông minh, luồng chỉ lực của chàng mới vừa chạm vào chưởng phải của đối phương, thì liền hiểu ngay là mình đã lầm, nên khẽ “Hừ” một tiếng, rồi lại gia tăng chân lực mạnh hơn nữa ...

Tức thì, chưởng phải của Vô Nhân Đại Sư liền nhanh nhẹn thu trở về, trong khi chưởng trái đã nhanh như điện chớp đánh vút tiếp ra. Trong khi lão ta đang khoái trá trong lòng, cho rằng Gia Cát Ngọc là kẻ còn non kém kinh nghiệm, không biết được phần cao sâu kỳ tuyệt nơi thế “Di lạc hồn tiêu” của mình, thì ...

Thốt nhiên, kinh khí rít vèo vèo, lạnh buốt cả xương tủy, bỗng bất thần lại xuyên qua luồng chưởng phong của lão ta, chạm thẳng vào cánh tay phía trái của lão, gây tiếng nổ “ầm” to, đồng thời, hất bắn lão ta ra xa ba thước.

Vị lão hòa thượng ấy không khỏi kinh hoàng thất sắc, định sẽ ...

Bỗng đâu, ngay lúc ấy có chín tiếng chuông ngân vang rền trong trẻo, đồng thời, từ trong Kinh Thần Tự có một tiếng quát to vọng đến rằng:

– Vô Nhân không biết chi cả. Tiểu thí chủ đã được sự chân truyền của Âu Dương đại hiệp kia mà.

Thiên Ma Chi. là môn tuyệt học vô song từ xưa đến nay, nếu vừa rồi chẳng phải tiểu thí chủ đã nương tay cho, thì cánh tay trái của ngươi có còn chi nữa?

Kỳ thực thì Gia Cát Ngọc đã dùng đến thế thứ năm trong Thiên Ma Chi, chỉ có thể hất lui được đối phương ra sau ba thước mà thôi. Đây tuy là chàng chưa dùng hết sức mình, nhưng chàng cũng không khỏi kinh ngạc, và biết được võ học của Kinh Thần Tự, quả cao cường độc đáo chớ chẳng phải tầm thường.

Giờ đây, chàng lại nghe có tiếng người cách xa đây ngoài một trăm trượng nói vọng đến, mà âm thanh lại vang rền mạnh mẽ như thế, thì đã đoán biết người ấy lại có một trình độ võ học còn cao cường hơn cả Vô Nhân đại sư. Bởi thế, chàng không khỏi giật mình nhanh nhẹn ngược mặt nhìn lên ...

Liền đó, chàng trông thấy tại cổng chùa Kinh Thần Tự, có bốn vị lão tăng mặc áo đỏ, chia thành hai hàng từ trong bước ra. Tiếp đó lại thấy có bóng người thấp thoáng, rồi một vị lão hòa thượng râu tóc bạc phơ, mình mặc áo cà sa vàng, đang ung dung bước những bước chậm rãi từ trong đi ra.

Nhìn qua phong độ siêu phàm của vị lão hòa thượng ấy, Gia Cát Ngọc không khỏi thâm phục trong lòng. Chàng đưa mắt nhìn về phía Vô Nhân đại sư, thì thấy lão ta đang nhắm nghiền đôi mắt, cúi người thi lễ để nghênh đón.

Bước chân của vị lão hòa thượng ấy trông hết sức vững vàng mạnh mẽ, mới xem tựa hồ như rất chậm chạp, nhưng kỳ thực thì rất nhanh nhẹn, chỉ trong chớp mắt là lão ta đã bước đến nơi rồi. Vị lão hòa thượng ấy liền dừng chân đứng lại, cất giọng dịu dàng nói rằng:

– Lão tăng là Không Huệ, xưa kia có theo tậ sư phụ đến đỉnh ngọn núi Thủy Tín Phong, do đó được dịp chiêm ngưỡng phong thái của lệnh sư, trong lòng hết sức ngưỡng mộ, việc ấy đến nay chẳng mấy chốc là đã trở thành xa xôi rồi. Nhưng chẳng hay Âu Dương đại hiệp ...?

Gia Cát Ngọc nghe qua câu nói ấy thì đã biết vị lão tăng trước mặt mình, chính là sư đệ của Thạch Cổ hòa thượng, hiện giờ giữ chức vụ phương trượng tại Kinh Thần Tự, nên vội vàng thi lễ nói:

– Tôi xin cảm tạ sự hỏi thăm ấy của tiền bối, hiện giờ tiên sư của tại hạ đã Tây qui rồi.

Lão hòa thượng nhắm đôi mắt, chấp tay niệm Phật nói:

– A Di Đà Phật. Năm tháng vô tình, thực không ngờ Âu Dương Đại Hiệp đã trở thành người quá cố. Thiên Ma Chỉ của tiểu thí chủ, đã đạt đến mức cao thâm tuyệt vời không kém lệnh sư, nhưng chẳng hay còn về “Cửu Cửu huyền công” bấy lâu nay tiếng tăm vang dội ấy, tiểu thí chủ có học hỏi hay không?

– Với tài hèn mọn của vãn bối, tuy đã có học nhưng vẫn không ra chi.

– Tiểu thí chủ chớ trách bản tăng đây vô lễ, vì việc đó thực ra vô cùng hệ trọng. Nếu về nội công của thiếu hiệp không thể vượt hơn bản tăng, thì e rằng khó bề dứt được ba sợi tơ “Thiên Tằm” ấy. Việc được hay không thanh đoản đao “Phỉ Thúy Hàn Tinh Tử” là việc nhỏ, mà tính mạng của Thạch Cổ

sư huynh mới là việc lớn.

Gia Cát Ngọc trông thấy Không Huệ đại sư ăn nói có vẻ thận trọng như vậy, thì biết bên trong việc này, chắc chắn có điều chi rất bí ẩn. Chàng định lên tiếng để hỏi, thì bỗng trông thấy vị lão hòa thượng ấy đưa đứng cây thiền trượng trong tay lên, nhắm ngay vách xấn thẳng vào nghe một cái “ầm”.

Cây thiền trượng ấy dài độ bảy thước, to như một cái chén uống trà, và đã được vị lão hòa thượng vận dụng chân lực tu luyện trong sáu mươi năm, cắm sâu vào đá đến ba thước.

Những mảnh đá vụn bắn đi tung tóe khắp nơi, tiếng va chạm rung chuyển muốn điếc màn tai. Những cây tùng cây bá ở chung quanh đều bị sức rung chuyển ấy, làm cho cành lá không ngớt kêu xào xạc.

Vị lão hòa thượng bước lùi ra sau hai bước, rồi cất tiếng cười nhạt không nói chi cả.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, lòng phấn khởi của tuổi trẻ liền dậy lên, cất tiếng hú dài, rồi nhanh nhẹn thò cánh tay phải chụp ra ...

Qua một tiếng “rộp”, tức thì, thấy có một cái bóng đen từ xa lao vút tới như điện chớp.

Tiếp đó, chàng vung tay lên thì nghe có tiếng xào xạc không ngớt. Khi ai nấy nhìn kỹ lại, thì thấy trong tay chàng đã siết chặt một nhánh tùng dài chừng tám thước. Tất cả những lá xanh trên nhánh tùng ấy, đã bị chàng vung tay vừa rồi làm cho rơi rụng tất cả, mà chỉ còn lại một chiếc nhánh trơ tru.

Qua thủ pháp lấy vật giữa khoảng không ấy, cũng như thủ pháp vung rơi tất

cả số lá tùng kia, đã làm cho Không Huệ đại sư chẳng khỏi giật nảy mình ...

Nào ngờ đâu, giữa lúc lão ta chưa kịp lấy lại sự bình tĩnh, thì thân hình của Gia Cát Ngọc đã khẽ di động, cánh tay phải nhẹ nhàng vung lên, khiến nhánh tùng rít gió nghe vèo vèo, nhắm điềm thẳng vào ngọn thiên trượng sáng ngời ánh thép và đang cắm phập tại vách đá.

Cửu Cửu huyền công quả là mạnh mẽ phi thường. Kinh khí liền từ nhánh tùng phát ra nghe vèo vèo không ngớt. Thế là một nhánh tùng yếu ớt như vậy mà, mà lại đâm thủng hẳn ngọn thiên trượng đang cắm đứng vững trên đá kia.

Dùng nhánh cây để xuyên thủng cả đá núi, đã là một việc ai nghe đến cũng phải kinh khiếp rồi, phương chi dùng nhánh tùng để xuyên thủng được sắt thép thì quả là một chuyện xưa nay chưa từng có. Với một người như Không Huệ Đại Sư, mà cũng không khỏi biến sắc mặt.

Gia Cát Ngọc lại cất tiếng thét dài, trong khi cánh tay bất thần vung cao trở lên ...

Liền đó, ánh sáng chiếu ngời nơi nơi, cuồng phong rít nghe ào ào, tức thì, ngọn thiên trượng kia đã bị chàng giật mạnh lên, nên từ trong đá bay vút ra như một mũi tên vừa bắn.

Những nơi ngọn thiên trượng ấy bay ngang, đều nghe tiếng gió nổi âm âm như sấm động, nhánh lá gãy đổ tơi bời. Dưới ánh tà dương, trông chẳng khác nào một con rồng đang bay về bể cả, rồi lao thẳng luôn vào hồ sâu muôn trượng.

Lão hòa thượng ấy nào biết chàng là người thiên bẩm trời ban hơn nữa, lại

ăn được trái Kim Tuyên Huyết Lan trước đây. Do đó, lão ta trông thấy thế thì hết sức kinh ngạc, đôi mắt sáng quắc nhìn đăm đăm vào chàng một lúc, mới vỗ tay tán thán rằng:

– Một bậc kỳ tài trời sinh, trăm năm chưa có một. Đêm nay, sau giờ “Trường Canh” thăng thiên, xin mời thiếu hiệp tự đi vào chùa, và chùng ấy bản tăng không thể đích thân ra nghênh đón, vậy xin thiếu hiệp tha lỗi cho.

Nói dứt lời, lão ta chắp tay cúi đầu thi lễ, khẽ xê dịch thân mình, rồi chạy thẳng vào cổng chùa.

Tịch dương đã lặn về tây, trên đường núi đã hoàn toàn tĩnh mịch ...

Gia Cát Ngọc trông thấy các tăng nhân ấy ùn ùn kéo đi, thì trong lòng hết sức nghi ngờ. Trong đầu óc chàng có hàng nghìn mối hoài nghi, rối loạn như tơ vò, không làm thế nào tự tìm câu giải đáp cho được.

Chính chàng đến đây với mục đích là theo dõi hành tung của Phi Long Thiên Sư, thế mà không ngờ ...

Ôi. Đây là phúc hay họa, đến giờ này vẫn chưa có thể biết được. Nhưng, bên trong Kinh Thần Tự này đang ẩn chứa một sự bí mật gì, chàng không thể/ không tìm hiểu cho rõ được.

Mùa hạ ngày dài đêm ngắn, nên vầng thái dương vừa lặn xuống núi phía Tây, thì vì sao “Trường Canh” cũng đã mọc lên một góc trời. Lúc bấy giờ, những vì sao khác chưa xuất hiện, nên nền trời cao chỉ có một vì sao duy nhất đang chiếu sáng lấp lánh, trông cô độc lẻ loi, vô cùng thê lương ...

Đêm tối đã phủ kín cả bầu trời.

Thế là, tất cả núi đồi đều bị chìm đắm vào sự tĩnh mịch của đêm khuya.

Không một tiếng người, không một tiếng chim, mà chỉ có tiếng chuông đêm ngân dài, hòa lẫn với tiếng tòng reo vi vu không ngớt ...

Thốt nhiên, giữa tiếng tòng reo và tiếng chuông u buồn ấy, bất thần nghe có tiếng trống thực khẽ.

Tiếng trống ấy tuy nhỏ nhưng vang rền, chẳng khác nào như âm do sự va chạm giữa sắt đá gây ra, do đó, nó đã át hẳn tiếng chuông đồng đang ngân vang kia.

Nhưng, tiếng trống âm áp vang rền ấy, thực chẳng khác nào vì sao trường canh trên nền trời kia, tuy nó siêu quần đạt chúng, song nó lại thoáng có một cái gì lẻ loi, buồn tẻ ...

Gia Cát Ngọc đứng sững dưới ánh sao mờ. Gió đêm tung bay tà áo của chàng.

Trong lòng chàng đang có nhiều xúc cảm, nên ngửa mặt nhìn vào nền trời cao, đứng im lặng không nói chi cả ...

Chàng trông thấy ánh sao lấp lánh như những tia mắt đang chớp trên nền trời.

Chàng trông thấy những cây tùng cây bá cổ thụ cao vút, đang rì rào giữa đêm khuya. Và, chàng cũng trông thấy ...

Úy. Đây là một bóng người.

Bóng người ấy rất to lớn, bên ngoài khoác một chiếc choàng đen, mặt cũng được che kín bằng một vuông lụa đen. Giữa đêm khuya trông bóng người ấy chẳng khác nào một bóng ma, có một thân pháp hết sức nhanh nhẹn, bay nhẹ nhàng vào thẳng Kinh Thần Tự.

Bóng đen ấy lướt qua một đầu tường rất cao, và chỉ trong nháy mắt là mất hút. Nhìn qua thân pháp ấy, cũng đủ biết bóng đen nọ chắc chắn là một cao thủ bậc nhất trong võ lâm.

Người ấy là ai? Lén vào Kinh Thần Tự để làm chi?

Gia Cát Ngọc trông thấy thế hết sức lấy làm lạ, nên bất thần vọt người bay lên, nhanh nhẹn như một con mèo chụp chuột, bám sát theo lưng bóng đen nọ để dò xét hành động của đối phương. Chàng phi thân lướt thẳng đến gian đại điện của Kinh Thần Tự, rồi tìm nơi có bóng tối ẩn kín thân mình.

Lúc bấy giờ, trong Kinh Thần Tự hết sức vắng vẻ, trong những gian liêu của tầng nhân nghỉ ngơi cũng chẳng thấy có một bóng đèn, chẳng nghe nửa câu tụng niệm ...

Tùng.

Quái lạ. Tiếng trống ấy tại sao lại từ phía gác chuông vọng lại?

Tùng. Tùng.

Lại hai tiếng trống tẻ nữa nổi lên. Nhưng, lần này thì nó lại xuất phát từ phía sau gian đại điện.

Ồ. Chàng hiểu ra rồi, tiếng trống này chẳng phải xuất phát từ hướng gác chuông, mà cũng chẳng phải từ phía sau gian đại điện, mà thực ra là người đánh trống ấy, đã trui luyện đến mức “thúc khí thành hình”, cho nên mới có thể đưa tiếng trống ấy lên thẳng nền trời cao, rồi loan truyền ra khắp các nơi.

Đây là ai thế? Có lý nào đây chính là Thạch Cổ hòa thượng, một nhân vật tên tuổi ngang hàng với ân sư mình hay sao?

Lúc bấy giờ, bỗng chàng thấy có một bóng người từ dưới đất vọt thẳng lên cao, trông chẳng khác nào một con dơi khổng lồ, nhắm hướng phía sau đại điện lao vút đi.

Gia Cát Ngọc liền khẽ di động thân người, rồi phi thân lướt theo như một ngọn gió nhẹ. Khi thân người chàng đang bay lơ lửng trên nền trời, thì lại nhanh nhẹn nhào lộn thân người, bay xẹt vào ẩn kín nơi một góc điện.

Tại nơi đây là một gian nhà đứng lẻ loi và xây cất rất đơn sơ. Dưới ánh sáng mờ mờ của những vì sao trên trời, chàng trông thấy nơi thềm nhà phủ đầy rong rêu, tại cửa ra vào lại có để một chiếc trống bằng đá cao chừng ba thước. Phía chiếc trống ấy có một lão già râu tóc chắm vai, đang ngồi trên một chiếc gối cỏ bèo.

Mớ tóc vừa rối vừa dài của lão già ấy, đã che kín khung mặt của lão ta. Bởi thế, chỉ có thể nhìn qua lớp tăng bào cũ kỹ rách nát đang mặc trong người lão già ấy, thì người ngoài mới có thể nhận ra lão ta là một người đã xuất gia mà thôi.

Tại chiếc sân tối mờ trước cửa gian nhà ấy, đang có bóng một người mặc áo đen, mặt che kín, đứng sững. Bóng người ấy đưa mắt nhìn đăm đăm vào vị lão tăng đang ngồi sau chiếc trống đá bên trong gian nhà. Và bóng người

đó từ từ đưa chân bước tới một cách hết sức thận trọng ...

Tùng.

Lão già ngồi trong nhà bỗng mở to đôi mắt, ánh sáng chiếu ngời khắp nơi.

Lão ta đưa một bàn tay gầy đét lên vỗ nhẹ vào mặt trống, và đã khiến chiếc trống đá kia kêu vang lên một tiếng to lớn, khiến ai nghe đến cũng phải kinh hoàng.

Tiếng trống ấy không ngớt ngân vang trong không khí ...

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình đánh thót. Trong khi đó thì người mặc áo đen đang đứng trước sân, lại bị sức rung chuyển từ trong tiếng trống phát ra làm cho thân người không ngớt lão đảo. Nhưng bóng người ấy liền rùn đôi vai xuống, rồi nhanh như điện tràn tới ba bước ...

– Hừ.

Cùng một lúc với tiếng “Hừ” lạnh lùng ấy, lão già trong nhà bất thần nhanh nhẹn vung bàn tay lên, giáng xuống mặt trống hai lượt. Tức thì đi đôi với tiếng trống, một ngọn cuồng phong cuốn đến ào ào, chẳng thua chi một trận phong ba ngoài bể khơi.

Người mặc áo đen đứng ngoài sân liền lách mình tráng ngang, rồi lại rùng đôi chân xuống tiếp tục tràn tới ba bước nữa.

Tùng. Tùng. Tùng.

Ba tiếng trống lại liên tiếp nổi lên, gây thành một luồng kinh khí mãnh liệt,

chẳng thua chi một bức tường sắt thép từ nơi ấy cuốn thẳng ra.

Bóng người mặc áo đen bên ngoài bất thần phải thối lui ra sau một bước, “ạ”.

lên một tiếng to, tức thì, máu tươi từ miệng trào ra như suối. Tấm lụa đen che mặt của người ấy, cũng bị sức rung chuyển mạnh mẽ của tiếng trống đánh rơi xuống đất.

Dưới bóng sao lờ mờ, Gia Cát Ngọc đã thấy rõ, người ấy không ai khác hơn là Phi Long Thiên Sư, một cao tăng Thiếu Lâm Tự.

Gia Cát Ngọc không khỏi buột miệng “úy” lên một tiếng, rồi từ trên nóc đại điện vọt người bay xuống.

Riêng Phi Long Thiên Sư thì nhanh nhẹn quay người trở lại, đưa hai tay ôm lấy ngực, rồi phi thân bỏ đi.

Gia Cát Ngọc đang định vọt người đuổi theo, nhưng bỗng nghe có một tiếng úy kinh ngạc, rồi lão già ngồi trong nhà gương đôi mắt sáng ngời lên nhìn đăm đăm vào người chàng, sắc mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Gia Cát Ngọc liếc mắt nhìn qua, là đoán biết lão già trước mặt mình, chắc chắn là Thạch Cổ hòa thượng, một trong Càn Khôn Ngũ Bá, chứ chẳng còn ai khác hơn. Do đó, chàng liền cúi đầu thi lễ ...

Nào ngờ đâu chàng chưa kịp lên tiếng nói chi cả, thì đôi mắt của Thạch Cổ hòa thượng bỗng nhắm nghiền trở lại, rồi tiếng trống nổi lên liên tiếp, như muốn xé màn tai, khiến chàng có cảm giác khắp thân mình đang bị một áp lực nặng nề, chẳng khác nào như bị một quả núi đè lấy.

Thấy thế, chàng hết sức kinh hãi, vội vàng dòn hơi xuống đơn điền, vận dụng “Cửu Cửu huyền công” bố trí khắp thân người.

Không khí chung quanh, đang bị tiếng trống dòn ép, nên không ngót rít vào vèo sát người chàng rồi vọt thẳng lên không.

Gia Cát Ngọc liền tập trung chân khí, đưa chân bước tới ba bước, trong khi đôi vai không ngót chao động.

Chàng là người trẻ tuổi, có tính háo thắng, tuy không biết “Phi Thúy Hàn Tinh Tử” là vật chi, nhưng giờ đây, chàng có ý thử qua “Kinh Thần Cửu Nguyệt Truy Hồn Cổ” của Thạch Cổ hòa thượng, mà bấy lâu nay tiếng tăm rung chuyển cả giang hồ một lần cho biết.

Tiếng trống của Thạch Cổ hòa thượng, kể từ khi Phi Long Thiên Sư xâm nhập, đã đánh ra liên tiếp sáu tiếng. Nhưng, qua những tiếng trống ấy lão già ngồi bên trong gian nhà nhìn thấy sắc diện của chàng thiếu niên áo vàng vẫn ung dung ngạo mạn như thường, thì bất giác cất tiếng lạnh lùng “Hừ” qua giọng mũi, rồi nhanh nhẹn đưa cao bàn tay lên ...

Lão già ấy chỉ vận dụng chân lực trong người, rồi giáng nhẹ xuống mặt trống, thì tiếng trống nổi lên vang rền, khiến kinh phong dấy động âm âm chẳng khác chi sấm nổ, làm cho nhà cửa cơ hồ như đều lắc lư, cát bụi tung bay mù trời.

Tuy Gia Cát Ngọc đã vận dụng “Cửu Cửu Huyền Công” bố trí khắp cơ thể, nhưng qua tiếng trống thứ bảy, chàng đã cảm thấy lồng ngực bị dòn ép đến cơ hồ không thể thở được nữa. Bởi thế, chàng hồi hải vung hai tay xô mạnh ra, rồi nhân đà đó lại tràn tới ba bước nữa.

Những sợi tóc bạc trên đầu Thạch Cỗ hòa thượng đều dựng đứng cả lên. Lão ta vung tròn hai tay, nhưng lần này không giáng xuống mặt trống, mà trái lại vận dụng toàn thể chân lực trong người, giáng thẳng xuống hai bên hông trống.

Tức thì, hai tiếng ngân vang như chạm vào sắt đá, gây thành một luồng kinh lực bén ngọt như dao, bắn ra khắp nơi nghe vèo vèo.

Gia Cát Ngọc không còn làm thế nào đứng vững thân người được nữa, nên đôi chưởng vung lên vun vút, phản công liên tiếp chín thế võ trong một cái nháy mắt.

Tức thì, tiếng nổ âm âm đình tai nhức óc vang lên không ngọt.

Mãi đến khi cuồng phong đã dứt, thì Gia Cát Ngọc mới thấy mình đã bị hất lui ra sau đến năm bước.

Đây là lần đầu tiên kể từ ngày chàng xuống núi đến nay, mới gặp một sự đối kháng mạnh mẽ như vậy. Do đó, trống ngực chàng đánh nghe thành thịch, vô cùng sợ hãi.

Nhưng, Thạch Cỗ hòa thượng dường như càng xúc động dữ dội hơn. Lão ta giương đôi mắt lên nhìn chòng chọc vào người Gia Cát Ngọc, đầy vẻ nghi ngờ, nhưng cũng đầy vẻ kính hãi. Qua một lúc sau, bỗng lão ta cất tiếng than rồi nói:

– Tục ngữ có câu tre tàn măng mọc chẳng sai, lớp người cũ qua thì lớp người mới đến. Nay, thằng bé kia, người đã có thể chịu đựng nổi “Kinh thần cứu tuyệt truy hồn cô” của ta, vậy sao người chẳng dám bứt lấy sợi tơ trước cửa

này?

Gia Cát Ngọc nghe thế, thì trong lòng không khỏi cảm thấy phấn chấn hơn lên, lắc nhẹ đôi vai rồi tràn người tới. Khi chàng đứng yên lại, thì quả nhiên trông thấy trên khung cửa có cột ba sợi tơ, màu trắng như tuyết, nhỏ rúc như một sợi tóc, nên đoán biết đây là loài tơ “Thiên tâm”.

Bởi thế, chàng liền cất giọng ngạo nghễ nói:

– Vãn bối xin tuân mệnh.

Dứt lời, chàng thâm vận dụng chân khí, đồng thời, cũng vận dụng “Cửu cửu huyền công” dồn ra chưởng mặt, rồi vung tay lên nhắm ngay ba sợi tơ thiên tâm, chém thẳng xuống.

Vừa rồi, qua lời nói của Không Huệ Đại Sư, nên được biết là ba sợi tơ thiên tâm này chẳng những vô cùng dẻo dai chắc chắn, mà còn quan hệ trực tiếp đến Thạch Cỗ hòa thượng nữa. Chính vì lẽ đó, nên trong khi vung chưởng đánh ra, tuy bề ngoài xem chàng rất ung dung, nhưng bên trong thực sự chàng đã vận dụng hết sức mạnh trong người.

Thế chưởng của chàng giáng xuống xem rất nặng nề, nhưng không hề thấy có sự táo bạo, cũng như xem rất nhanh nhẹn, nhưng không hề hơi hắt mất bình tĩnh.

Khi lòng bàn tay của chàng vừa giáng xuống đến những sợi tơ kia, thì được gia thêm sức mạnh một cách tuyệt diệu, bởi thế, liền nghe hai tiếng “phụt, phụt”, tức thì, sợi tơ thứ nhất và thứ hai đã bị chàng đánh đứt lìa.

Trong khi đó, thế chưởng của chàng vẫn y nguyên như cũ, nhắm ngay sợi

dây tơ thứ ba tiếp tục giáng xuống như chớp ...

Giữa lúc thế chưởng của chàng, còn cách sợi tơ thứ ba độ ba tấc nữa, thì bất thần có một luồng gió bén nhọn, từ phía sau lưng chàng xẹt vút tới.

Trong giờ phút quyết định này, Gia Cát Ngọc nào dám quay người ngó trở lại, nên vội vàng vận dụng “cửu cửu huyền công” bảo vệ khắp phía lưng mình, và chưởng phải vẫn tiếp tục giáng xuống ...

Qua một tiếng “phịch” thật to, tức thì, một nhánh tùng đã giáng trúng thẳng vào lưng chàng, nhưng liền bị hất bay đi ra xa tám thước. Tuy nhiên, chính vì tâm thần chàng bị chi phối, nên thế chưởng của chàng giáng xuống sợi tơ thứ ba, liền bị dội lại, và sợi tơ vẫn tự nhiên không hề đứt.

Thạch Cổ hòa thượng trông thấy thế, liền cất tiếng than dài, nói:

– Tơ tình khó đứt, đây là ý trời rồi.

Sắc mặt của Gia Cát Ngọc liền bừng đỏ, vừa xấu hổ vừa hối hận.

Thạch Cổ hòa thượng bỗng rút ra một đoản đao, chiếu ngời ánh sáng lóng lánh, cất tiếng cười to, nói:

– Có thể vung chưởng đánh đứt được hai sợi giây tơ, đây quả là việc đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng bản tăng rồi, vậy ngươi còn tỏ vẻ áy náy làm chi nữa, mười năm chuyện cũ, tạm hãy gác lại. Này thằng bé kia, ngươi hãy lấy đoản đao “phỉ thúy hàn tinh tử” này, rồi mau lui đi.

Trăng sao trên trời đều yên lặng, bóng đom đóm chập chờn nơi nơi ...

Gia Cát Ngọc bước ra khỏi Kinh Thần Tự, vẫn hãy còn nghe tiếng cười rung chuyển cả màn tai của Thạch Cổ hòa thượng. Chàng rờ rẫm vào thân lưỡi đao ngắn xinh xắn, trong lòng tràn ngập bao nhiêu sự nghi ngờ ...

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 13

BÍ MẬT QUANH PHO DI ĐÀ

Gà đã gáy sáng, vạn vật đều như thức giấc. Ánh triều dương vàng nhạt, từ bên ngoài soi thẳng vào khung cửa sổ của một gian khách sạn nhỏ ...

Mùng màn chắn gối trên giường vẫn chưa thu dọn, nhưng người khách trọ đã dậy từ lúc nào rồi.

Người khách ấy đến ngồi trước một chiếc bàn kê sát cửa sổ, trên tay đang cầm một lưỡi đoản đao dài non chín tấc, quan sát rất tỉ mỉ.

Rẻng. Lưỡi đoản đao đã được tuốt ra khỏi vỏ.

Ồ. Lưỡi đoản đao ấy sao lại chiếu ngời ánh thép, đến hoa cả mắt người nhìn?

Ánh sáng ấy có một màu xanh biếc, chói ngời nơi nơi, trông chẳng khác nào một cành lá non còn dính sương lạnh vào một buổi sáng mùa xuân.

Nếu đưa tay lên búng nhẹ vào lưỡi đao thì liền nghe ngân lên một tiếng kêu trong trẻo như tiếng ngọc tiếng vàng.

Giờ đây, ông khách ấy lại cầm chiếc vỏ cũ kỹ lên xem thật tỉ mỉ, những bông hoa ngoằn ngoèo bên ngoài.Ồ, đấy chẳng phải là bông hoa, mà chính là chữ Việt theo thể cổ tự, nhỏ li ti như những con kiến.

Những dòng chữ ngoằn ngoèo uốn khúc, xem tựa phụng múa rồng bay đó, có lý nào người khách trẻ tuổi ấy có thể xem được hay sao?

Đúng thế. Trong đời này, nhất là trong võ lâm, thì người xem thứ cổ tự này thật hiếm có. Nhưng, người thiếu niên ấy chẳng ai khác hơn chính là người con trai của Bát Đầu Thụ Sinh, mà cũng chính là người môn đồ kế nghiệp của Bát Chỉ Phi Ma, một bậc kỳ tài hiếm có trong võ lâm ngày nay, văn võ đều song toàn cả, thì thử hỏi chàng không thể xem được những dòng chữ ấy hay sao?

Ngay từ lúc nhỏ, chàng đã có thiên tư đặc biệt, lại được sự giáo dục của gia đình, do đó, trước tiên chàng nhận thức được nét chữ cổ tự kia rất cứng cáp, tài tình. Và sau đó chàng đã lĩnh hội được cả ý nghĩa bên trong dòng chữ ấy.

Thì ra, trong thời vua Hán Minh Đế, có một vị cao tăng tên là Diệm Lô, võ học hết sức cao tuyệt, trên đời không có ai sánh bằng. Trước khi vị này viên tịch, bèn đem tất cả sở học của mình ghi lại thành một pho sách, rồi lấy loài “Hàm Đàm Bích Ngọc” phong cứng lại. Về sau, ông ta lại dùng thần công tuyệt thế” của mình, lấy lục ngọc đúc thành một pho tượng Di Đà, cất dấu trong núi sâu, để chờ đợi người có cái duyên may mắn.

Chính vì Lục Ngọc Di Đà đã trải qua sức nhào nặn phi thường của ông nên nó còn rắn hơn là sắt đá, không có một thứ vũ khí sắc bén nào chém vỡ nó ra được.

Bởi thế, ông lại lấy những phần tinh túy của loài phi thúy và hàn tinh, đúc ra một thứ “thiên cổ thần binh”, chuyên dùng để bở pho Lục Ngọc Di Đà ấy ra.

Gia Cát Ngọc xem qua hết những dòng chữ trong chiếc vỏ đoản đao, thì mới hiểu rõ được sự tương quan giữa pho Lục Ngọc Di Đà và thanh đoản đao phi

thúy hàn tinh tỳ.

Đến khi chàng lật qua bề trái của chiếc võ đoản đao, thì lại càng hoang mang không hiểu ra sao cả. Vì, tại nơi ấy tựa hồ cũng có mấy dòng chữ nhưng đã bị ai đó dùng một thứ nội gia chân lực xóa mất đi, mà chỉ còn lại một góc dưới phía trái mà thôi. Tại nơi ấy còn thấp thoáng độ mười chữ nhỏ:

“ ... vung chưởng đánh đứt ba sợi tơ, thì tình duyên được đứt khoát, tùy người ... “ Nét chữ ấy trông thực bay bướm xinh đẹp, chắc chắn là nét chữ của một cô gái viết ra. Qua dòng chữ ấy, đã thấy chứa đựng rất nhiều tình ý rắc rối. Nhất là mấy chữ “Đánh đứt ba sợi tơ” hoàn toàn đúng như việc đã xảy ra vào đêm vừa qua, vậy chắc chắn nó có tương quan đến cuộc đời của chàng. Gia Cát Ngọc không khỏi trầm ngâm nghĩ ngợi:

“ Có lý đâu vị tiên bối đang gởi thân vào không môn này, lại còn có một đoạn tình sử bi đát hay sao? Những chữ khắc ở phía bên trái võ đoản đao hãy còn mới, chứng tỏ vị cao tăng này không muốn người ngoài biết về mẫu chuyện ấy của lão ta. Nhưng, Phi Long Thiên Sư rõ ràng đến đây là có ý định chiếm đoạt thanh đoản đao. Vậy tại sao ông ta lại được biết về thanh đoản đao này?”.

Suy nghĩ đến đây, thì chàng cảm thấy người tặng nhân phái Thiếu Lâm ấy, lòng dạ thật sâu xa khó hiểu, không thể không đề phòng. Vậy, không biết chừng, trước giờ phút quyết định đêm hôm qua, khi chàng vừa vung chưởng giáng xuống sợi tơ thứ ba, thì kẻ đã đánh lén sau lưng chàng, chính là ông ta chăng?

Căn cứ vào những chi tiết vụn vặt để suy đoán tường tận, thì Gia Cát Ngọc bỗng như bừng hiểu ra, pho Lục Ngọc Di Đà bị cướp mất tại Trích Thúy Phong, chính là một pho tượng giả. Trái lại, pho tượng trong tay của Phi

Long Thiên Sư, mới là bảo vật di truyền chân chính của Diệm Lô cao tăng.

Việc này nếu chẳng phải là một chủ trương của Thiên Nhất Thượng Nhân, thì chắc chắn là một kế gian manh của Phi Long Thiên Sư. Như vậy, rất có thể cái chết của Ngân Tu Tầu, có nhiều điều bí mật đáng ngờ.

Trong khi chàng còn tập trung đầu óc để nghĩ ngợi, thì bỗng nghe có tiếng gõ cửa rất lạ. Tiếng gõ cửa ấy cứ hai tiếng nặng thì có một tiếng nhẹ, và đã gõ liên tiếp ba lượt.

Liên đó, lại nghe từ phòng bên cạnh có người hạ giọng hỏi rằng:

– Ai thế?

– Quét cả thiên hạ, gồm thấu bốn biển. Chấp sự số ba mươi chín dưới Ngân Bài Lệnh, có việc cần xin ra mắt.

Gia Cát Ngọc vừa nghe hai tiếng Ngân Bài, thì trong lòng không khỏi ngạc nhiên thâm nghĩ:

“Chả lẽ người này lại có tương quan với Huyết Hải Địa Khuyết hay sao?”.

Trong khi đang suy nghĩ, thì chàng lại nghe có tiếng rảo bước vào, kế đó, lại nghe có tiếng cánh cửa kêu kèn kẹt, tựa hồ như người ở phía ngoài đã xô cửa bước vào phòng.

Chẳng mấy chốc sau, lại nghe có một giọng nói cung kính thưa rằng:

– Bức thư của cô nương, có lẽ đã được gửi đi khắp cả võ lâm rồi, vậy xin lệnh chủ mau đến Lệ Thủy để hội họp, hầu trở về Huyết Hải Địa Khuyết.

Người nói chuyện ấy quả đúng là người có tương quan đến Huyết Hải Địa Khuyết. Xem ra, hai tiếng “cô nương” mà hắn vừa nói, chắc chắn là muốn chỉ cô gái áo trắng thần bí kia. Nhưng, tại sao mười hai cỗ xe ngựa của cô ta, từ Di Thế Sơn Trang xuất phát ra đi, mà cô ta lại bỗng nhiên hiện diện tại Lê Thủy được?

Gia Cát Ngọc là một con người rất sáng trí, nên vừa thoáng nghĩ qua là chàng đã bừng hiểu ngay. Chắc chắn trong khi bọn người của cô gái áo trắng sang sông, thì cô ta đã mang những rương sắc kia đáp thuyền đi luôn, là cố ý bỏ mười hai cỗ xe trống ở lại, hầu đánh lạc hướng kẻ địch ...

Ngay lúc ấy, có tiếng chân từ trong phòng bên cạnh bước ra khỏi cửa, chắc là người vừa mới vào nói chuyện xong thì lại lui ra.

Hai tiếng lịnh chủ người ấy vừa nói là ai thế? Tại sao họ lại gọi giấy tờ chi đi khắp võ lâm làm gì?

Gia Cát Ngọc lại băn khoăn tự hỏi trước những nghi vấn khó hiểu, và hồi hải thu dọn hành lý, bước ra khỏi phòng theo dõi số người ấy ngay.

Chàng từ trong khách sạn bước ra khỏi cửa, thì đã trông thấy một văn nhân trên dưới bốn mươi tuổi, đang đưa chân bước nghênh ngang đi về hướng đông.

Gia Cát Ngọc bám sát theo sau lưng người văn nhân ấy, nhưng vì không thấy mặt mũi của đối phương, nên chàng không rõ người văn nhân ấy thế nào. Nhưng, chàng vừa nhìn thấy người ấy mặc áo tía thì đã đoán ra được chức vụ của y trong Huyết Hải Địa Khuyết. Chắc chắn y là người không kém hơn Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo. Nhất là về võ công, thì tựa hồ người này còn cao

cường hơn Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo nữa là khác.

Người tự xưng là đại vương trong Huyết Hải Địa Khuyết, chẳng rõ là một nhân vật như thế nào, mà lại có thể thu phục được rất nhiều tay cao cường trong giới giang hồ như thế?

Gia Cát Ngọc còn đang cảm thấy khó hiểu, thì bỗng nghe từ trên một gian tử lâu ở phía trái, có một tiếng kêu rất quen thuộc, rồi lại thấy một bóng người lướt nhanh ra. Chàng đưa mắt nhìn lên thì thấy người ấy không ai khác hơn là Tích Hoa công tử, một nhân vật tỏ ra rất hào hiệp với chàng tại ngọn Trích Thúy Phong vừa rồi. Y tươi cười nói với chàng rằng:

– Gia Cát huynh đi thực là nhanh, tiểu đệ đi cả ngày lẫn đêm, thế mà vẫn theo không kịp ông anh. Chẳng hay ông anh có đuổi theo kịp bọn hung thủ cướp mất pho Lục Ngọc Di Đà ấy không?

Gia Cát Ngọc trông thấy lời nói của y có vẻ lo lắng đến mình, nên trong lòng rất thiện cảm với y. Chàng nhớ lại trước đây mình có nhiều chỗ ngờ vực y, thực là không xứng đáng. Bởi thế, chàng bèn tươi cười đáp:

– Xin đa tạ sự lo lắng của Đặng huynh, tiểu đệ ...

Câu nói chưa dứt, thì bỗng nghe từ phía trên tử lâu, có một giọng cười nhạt bay xuống, rồi thấy một bóng đen cũng từ trên cao phi thân xẹt thẳng tới.

Người ấy đã sử dụng thuật khinh công giữa thanh thiên bạch nhật, không hề tỏ ra kiêng dè chi cả, làm cho Gia Cát Ngọc không khỏi lấy làm lạ. Khi chàng đưa mắt nhìn lên, thì thấy người ấy lại là một lão đạo sĩ có ngoài sáu mươi tuổi. Lão ta sau khi đứng yên trên đất, thì sắc mặt bỗng trở thành lạnh lùng, quát to rằng:

– Có phải thằng bé người, chính là Kim Cô Lô mà giới giang hồ đã đồn đãi đây chẳng?

Gia Cát Ngọc chưa kịp trả lời, thì Tích Hoa công tử đã cất giọng the thé, cười nhạt nói:

– Chủ nhân mới của Kim Cô Lô, tức Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc, gần đây đã làm khiếp sợ cả hai phe hắc bạch, chỉ cần vung chân múa tay, là cả giang hồ đều phải rung chuyển. Lão già vô dụng ông, sống đến ngàn ấy tuổi rồi, mà gặp cao nhân lại không biết.

Gia Cát Ngọc vốn chẳng phải là người ham thích hư danh, nên vừa nghe lời tán tụng quá mức của Tích Hoa công tử, thì chẳng khỏi lấy làm khó chịu. Nhưng, người ta tỏ ra tha thiết với mình như vậy, vẫn không làm thế nào trách móc người ta được.

Thực ra, thì chàng nào có hay, Tích Hoa công tử đang có một lòng dạ sâu độc.

Lời nói của y nghe có vẻ tăng bốc, nhưng thật sự là muốn vạch trần lai lịch của Gia Cát Ngọc cho mọi người được biết.

Quả nhiên, vị đạo sĩ ấy nghe qua, liền cất tiếng cười khanh khách nói:

– Ta tưởng đâu người đã trốn xuống âm ty rồi, nào ngờ đâu ngày hôm nay lại được gặp. Hừ, đúng vào ba khắc giờ Ngọ hôm nay, người hãy đến Sơn Thần Miếu ở phía đông thị trấn này chờ ta xử trị, nếu người dám cãi lời, thì ta sẽ cho người nếm cái mùi rắn rết rút gân cho biết.

Trước khi mở đại hội tại Di Thế Sơn Trang, Gia Cát Ngọc đã chặt đứt một cánh tay của một đạo sĩ hung ác tại Kim Yết Quan, do đó, giờ đây chính vị đạo sĩ này tìm gặp chàng để thanh toán mối thù ấy. Ông ta không ai khác hơn là Huỳnh Phong, chủ nhân ngôi chùa Kim Yết Quan.

Trong giới giang hồ, Kim Yết Quan cũng khá có tiếng tăm. Nhưng, vì Gia Cát Ngọc mới xuống núi chẳng bao lâu, nên dù nghe lão đạo sĩ ấy hăm sẽ cho rấn rết rút gân, nhưng vẫn chưa biết được lão đạo sĩ đó là người thuộc môn phái nào. Do đó, dù trong lòng lửa giận đang cháy bùng bùng, nhưng ngoài mặt chàng vẫn ung dung nói:

– Nếu có thể ném được mùi vị rấn rết rút gân, thì đây quả là một chuyện vui trong đời sống. Gia Cát Ngọc tôi rất sẵn lòng chịu như vậy, nhưng xin đạo trưởng hãy nói rõ đại danh cho biết đã.

Tích Hoa công tử có ý muốn ly gián giữa đôi bên, nên không chờ Hoàng Phong đạo nhân kịp trả lời, y đã cất tiếng to cười ha hả nói:

– Kim Yết Quan Chủ, cũng tức là Hoàng Phong Chân Nhân này, nghe đâu trước kia ở tại Lãnh Nguyệt Bình, huynh không nghe nói đến hay sao?

Gia Cát Ngọc nghe qua lời nói ấy thì đôi mày liễu kiếm không khỏi nhướng cao, sắc mặt hầm hầm giận dữ, nói:

– Hoàng Phong, lời nói ấy có đúng hay không?

Đôi mắt của Hoàng Phong Chân Nhân, vừa chạm thẳng vào tia mắt của Gia Cát Ngọc, thì không khỏi ớn lạnh cả tâm can. Nhưng dù sao lão ta vẫn là một nhân vật lừng danh trong giới giang hồ, nên sau phút kinh hoàng, liền lấy lại sự bình tĩnh, cất tiếng cười ngạo nghễ nói:

– Ha ha. Con chó nhỏ kia, người nghe thế là đã sợ rồi hay sao?

Câu nói ấy, thật chẳng khác nào đã mặc nhiên thừa nhận lời tố cáo của Tích Hoa công tử. Bởi thế, Gia Cát Ngọc liền quên hẳn đi Ngân Bài Lệnh Chủ mà chàng đang bám sát để theo dõi, xô dịch ngay thân người, gương thẳng năm ngón tay ra, nhanh như chớp nhắm chụp thẳng vào vai của Hoàng Phong Chân Nhân.

Hoàng Phong Chân Nhân hoàn toàn không ngờ đến việc chàng lại ra tay tấn công nhanh nhẹn đến như thế, nên không khỏi kinh hoàng, rùn thấp đôi vai để tránh, rồi vung chưởng quét ngang qua đỡ vào thế công của đối phương.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nhạt, rồi bàn tay chưa kịp xoay lại, là năm ngón tay chẳng khác nào những con rắn độc, lạnh lẽo quay ngược trở về, đâm thẳng vào mạch môn huyết của Hoàng Phong Chân Nhân.

Từ thế đánh ra cho đến sự diễn biến, quả đã kỳ diệu không thể tưởng tượng, khiến ai trông thấy cũng phải vỗ tay tán thưởng.

Nhưng, Tích Hoa công tử vừa nhìn thấy vậy, thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Riêng Hoàng Phong Chân Nhân, càng kinh sợ toát mồ hôi lạnh khắp cả người, vội vàng thu chưởng nhảy lui, nhưng đã cảm thấy luồng chỉ phong quét trúng vào da, khiến cả cánh tay tê buốt, ngứa ngáy rất khó chịu vô cùng.

Sắc mặt của Gia Cát Ngọc lạnh như băng giá, chậm rãi bước tới ba bước, trong khi hai chưởng đang từ từ đưa lên cao ...

Thái độ kiêu ngạo trước đây của Hoàng Phong Chân Nhân, giờ thì đã mất đi tất cả. Lão ta vừa khiếp sợ vừa giận dữ, chưởng trái đưa ra che ngực, tay

phải đưa xéo lên, trông có vẻ kiêu dè như đứng trước kẻ đại địch vậy.

Xem ra, chỉ cần đánh nhau thêm một thế võ nữa, là sẽ định đoạt được ngay ai thắng ai bại ...

Tích Hoa công tử bỗng cau đôi mày, rồi nhảy nhẹ nhàng đến đứng ngay chính giữa hai người, sắc mặt nghiêm trang nói:

– Xin Gia Cát huynh hãy chậm tay đã.

Gia Cát Ngọc lộ sắc ngạc nhiên nói:

– Đặng huynh ...?

Tích Hoa công tử khẽ cười rồi ngắt lời rằng:

– Giết lẻ tẻ làm gì cho số khác phải kinh sợ đề phòng, chi bằng đợi có dịp sẽ tóm nguyên cả ổ thì hơn.

Thực ra, thì Tích Hoa Công Tử đoán biết Hoàng Phong Chân Nhân đánh tay đôi với Gia Cát Ngọc, thì chắc chắn không làm sao thủ thắng được. Chính vì vậy, nên y mới dùng lời lẽ khôn ngoan ấy để cứu nguy cho Hoàng Phong Chân Nhân.

Tuy nhiên, đứng trên quan điểm của Gia Cát Ngọc, một con người đang truy tìm kẻ thù của sư môn, thì nghe lời nói ấy là hữu lý, mà lại còn sáng suốt nữa. Bởi thế, sau khi nghe qua, chàng liền thu chưởng trở về, rồi cất tiếng cười nhạt, nói:

– Ta nể tình Đặng huynh, tha cho ngươi được sống thêm nửa ngày nữa, vậy

ngươi có thể đi kêu đồng bọn đến đây tiếp tay. Vào giờ Ngọ hôm nay, ta sẽ đến Sơn Thần Miếu tại phía Đông thị trấn này, để gặp mặt ngươi.

Nói đoạn, chàng liền quay qua Tích Hoa công tử cười nói:

– Tiểu đệ được Đặng huy tương trợ cho bao lần, thực lấy làm cảm kích, nhưng hiềm vì nhiều việc đang bận rộn, không rảnh để hầu chuyện với Đặng huynh. Vậy, nếu Đặng huynh có hứng, thì giờ Ngọ trưa nay đến Sơn Thần Miếu gặp mặt nhau được không?

Tích Hoa công tử mỉm cười gian manh nói:

– Gia Cát huynh nếu không chê tôi là người kém tài, mà bằng lòng ngó xuống như vậy, thì tiểu đệ xin tuân lệnh dạy.

Nói dứt lời, hai người chia tay nhau cùng đi. Gia Cát Ngọc liền hồi hải mã nhắm phía ngoài ô đi rút tới. Nào ngờ đâu xảy ra câu chuyện vừa rồi, nên người văn nhân đứng tuổi khi này đã bỏ đi mất biệt. Chàng đoán biết dù mình có đuổi theo đi nữa cũng chẳng kịp, và đang định sẽ ...

Thốt nhiên, ngay lúc ấy chàng trông thấy về phía rừng núi xa, có một bóng đen bay thoát ngang. Tuy khoảng cách rất xa, nhưng chàng vẫn có thể nhận ra bóng người ấy rất quen thuộc, trông rất giống Phi Long Thiền Sư.

Lúc bấy giờ, chàng đã biết vị tăng nhân phái Thiếu Lâm ấy có nhiều hành động rất khả nghi, nên liền nhanh nhẹn chạy rút tới để truy đuổi theo.

Tại vùng núi đồi ấy rừng cây rất dày đặc, bóng mát âm u, mùi hoa rừng không ngót thoảng qua mũi, gió mát cũng không ngót thổi nhẹ nhàng. Tại nơi đây dày hoa đại lá rừng ấy, chàng trông thấy thấp thoáng có một bức

tường đổ nát.

Khi Gia Cát Ngọc đến nơi, thì mới biết đây chính là Sơn Thần Miếu, một địa điểm mà Hoàng Phong Chân Nhân đã hẹn với chàng đến đó để giao tranh.

Ngôi miếu ấy đã hoang tàn, chung quanh vắng vẻ không một bóng người, vậy chắc hẳn Phi Long Thiên Sư, cũng dừng chân lại nơi đây chứ chẳng còn đâu nữa.

Chàng đang có ý định tiến thẳng vào ngôi miếu để xem xét qua, thì bỗng nghe từ trong ngôi miếu đổ nát ấy có một tiếng nạt khẽ rằng:

– Tại sao ngươi vô dụng như thế? Đã gặp được tên lão tặc ấy, vậy sao không bắt sống hắn đem về?

Giọng nói đó vừa ngay vừa vang rền, hoàn toàn không giống giọng nói của Phi Long Thiên Sư. Qua một lúc sau, thì nghe có một giọng nói khác đáp rằng:

– Khải bầm lĩnh chủ, tên lão tặc ấy thần trí vẫn còn sáng suốt, vậy thuộc hạ nào phải là đối địch nổi với hắn ta?

– Quái lạ thực. Tên lão tặc ấy, đã nhiễm chất độc “Thất Tinh Ảo Hồn Sa” của cô nương, thế mà thần trí làm thế nào khôi phục sự sáng suốt cho được? Chẳng lẽ chỉ dựa vào Xích Diễm Tàn Chương của hắn ấy, lại có thể ...

Gia Cát Ngọc vừa nghe mấy tiếng “Thất Tinh ảo hồn sa”, thì không khỏi giật nẩy mình, kịp khi chàng nghe thêm mấy tiếng Xích Diễm Tàn Chương nữa, thì không làm sao dằn được sự xúc động. Bởi thế, chàng vung hai cánh tay lên, phi thân lướt thẳng vào trong ngôi miếu.

Miêu Sơn Thần vốn đã rất nhỏ, lại thêm đã nhiều năm không tu sửa, vách đồ cửa xiêu, nên vừa lọt vào khỏi bức tường, thì chàng đã nhìn rõ được bên trong không còn sót một chỗ nào. Chàng thấy tại hành lang đang có một người ngồi, và người ấy không ai khác hơn là người văn nhân đứng tuổi mà chàng theo dõi vừa rồi. Trước mặt của người văn nhân ấy, đang đứng một gã đàn ông mặc áo đen thân hình gầy bé.

Người văn nhân ấy mặt trắng không râu, dáng điệu hết sức lạnh lùng. Tuy người ấy đã nhìn thấy Gia Cát Ngọc phi thân lướt vào, nhưng vẫn bình tĩnh nói chuyện với người áo đen rằng:

– Người hãy truyền lệnh cho Ngân Bài Tam Hiệu và Cửu Hiệu trong vòng bảy hôm, phải bắt cho được Xích Diễm Thần Chương mang về nạp.

Người áo đen khẽ cất tiếng vâng lệnh, rồi quay người lui đi.

Gia Cát Ngọc nào chịu để cho hắn rút lui như thế, thân hình chàng chỉ di động nhẹ nhàng, là đã tràn đến trước mặt người ấy rồi. Người ấy lộ sắc giận dữ, gằn giọng quát to rằng:

– Người cản đường cụt đây để làm chi thế?

– Người đã gặp Xích Diễm Tàn Chương ở đâu?

– Cụt đây không buồn nói chuyện với một con người sắp chết như người.

Gia Cát Ngọc giận dữ quát to, nói:

– Bọn tặc tử ngu xuẩn, thực là vô lễ.

Nói đoạn, chàng vung tay ra nhắm điểm thẳng vào xương bả vai của đối phương.

Người ấy không hề nghĩ đến, một con người có vẻ mảnh khảnh yếu đuối như thế này, mà lại đánh ra nhanh nhẹn và mãnh liệt đến như thế. Do đó, hắn kêu lên một tiếng kinh hãi, rồi thối lui ra sau liên tiếp ba bước, sắc mặt đầy vẻ khiếp sợ.

Gia Cát Ngọc nào phải muốn đánh nhau với hắn, nên trong khi hai chưởng của chàng vừa chụp được lên bả vai của người ấy, thì bỗng thân thể võ trở về, giận dữ quát rằng:

– Nếu ngươi không chịu nói, thì chớ mong chi được sống còn rời khỏi nơi đây nữa.

Gã đàn ông đó đưa mắt nhìn về phía người văn nhân mặc áo tía, sắc mặt tái nhợt, trán rướm mồ hôi, tựa như có vẻ e sợ không dám nói thẳng sự thật. Nhưng, khổ nỗi là nếu không nói, thì lại sợ Gia Cát Ngọc xuống tay giết chết đi.

Tâm trạng ấy của hắn lẽ cố nhiên là Gia Cát Ngọc đã nhận ra được, chàng đang định sẽ ...

Bỗng, ngay lúc ấy người áo tía cất tiếng cười nhạt nói:

– Các hạ có gan, tại sao không đến đây hỏi tôi?

Thái độ của người áo tía rất kiêu ngạo, giọng nói hết sức lớn lối, xem dưới mắt chẳng hề có ai, vậy thử hỏi Gia Cát Ngọc làm sao chịu được.

Bởi thế, sau khi nghe qua câu nói thì chàng liền nghiêng mặt nhìn về phía người ấy cất tiếng cười nhạt, nói rằng:

– Việc mà ta hỏi ông còn rất nhiều, vậy ông sốt ruột làm gì?

Người văn nhân áo tía tựa hồ lúc bình nhật đã quen tính khoét nạt, nên vừa nghe qua câu nói của Gia Cát Ngọc, thì có vẻ giận dữ, ngửa mặt lên trời cười dài, nói:

– Cái đồ ngang tàn như thế, thực là lần thứ nhất ta mới được gặp. Nay đại hiệp khách, hãy xưng rõ danh tánh ra cho ta nghe thử để ta xem ngươi là tên nghiệt đồ của con quỷ già nào đã đào tạo ra như thế?

Nghe qua câu nói ấy, Gia Cát Ngọc không còn làm sao đè nén cơn tức giận được nữa, sắc mặt liền thay đổi ngay, cất giọng lạnh lùng nói:

– Ta là chủ nhân mới của dấu hiệu Kim Cô Lô, cũng tức Thiên Nhai Du Tử, Gia Cát Ngọc đây.

Chàng đã gần từng tiếng một trong câu nói ấy, giọng lại lạnh lùng như giá băng, vang rền rung chuyển cả mái ngói, cát bụi từ trên nóc nhà tuôn đổ xuống nghe ào ào.

Người văn nhân áo tía ấy không còn giữ được sự bình tĩnh nữa. Y đứng phắt dậy, kinh ngạc hỏi:

– Kim Cô Lô? Trong giới giang hồ đồn đãi về vị chủ nhân mới của Kim Cô Lô chính là ngươi đây?

– Đúng thế. Chính là tại hạ.

Người văn nhân áo tía lộ vẻ kinh ngạc một lúc lâu rồi bỗng phá lên cười dài, nói:

– Ha ha. Bát Chỉ Phi Ma tức Càn Khôn Tôn Bá trước đây ta may mắn được gặp một lần, từ đó về sau không lúc nào là không nhớ canh cánh bên lòng. Hôm nay, ta may mắn gặp được người, thực là một dịp tốt để tìm hiểu xem Thiên Ma Chỉ, một võ công tuyệt nghệ bấy lâu vang lừng trong võ lâm nó tuyệt đến đâu cho biết?

Liền đó, chiếc áo tía của y bắt đầu rung động, và nhanh nhẹn tràn liên tiếp tới mấy bước, hát hai chương lên, thủ thế sẵn sàng tấn công.

Gia Cát Ngọc đưa chân bước ngang, mặt đầy vẻ khinh bạc, hai cánh tay cũng từ từ đưa lên, mười ngón tay giương ra và không ngớt ngo ngoe trước chiều gió lộng, thái độ ngang tàn ai nhìn đến cũng phải kiêng dè, nào có xem đôi phương ra chi?

Người văn nhân áo tía trông thấy thế hết sức tức giận, đang định tràn đến tấn công trước, thì bỗng có một tiếng thét dài vọng đến rồi thấy từ ngoài miếu có một ngọn lửa xanh biếc lóe lên, xông thẳng tận mây cao thăm ...

Y trông thấy thế thì sắc mặt liền biến hẳn, buông thõng hai tay, cất giọng lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

– Bản chức vì đang bận việc gấp, vậy tạm tha chết cho người ngày hôm nay, nếu người không biết sớm ăn năn hối ngộ, thì mặc dù chôn giang hồ bao la, nhưng người sẽ không có đất vung thân đó.

Tức thì, sau tiếng gió rít, một cái bóng màu tía đã bay vút lên nền trời cao, chẳng khác nào một con diều hâu không lò, nhắm bên ngoài ngôi miếu lướt thẳng đi.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nhạt, khẽ lắc đôi vai, đang định ra tay ngăn lại ...

Thì thốt nhiên, bên ngoài ngôi miếu có tiếng hừ như cuồng dại vọng đến rằng:

– Khá khen cho thằng ranh kia. Muốn bỏ đi sao không đi cho sớm, giờ thì còn kịp nữa hay sao?

Nghe qua câu nói đó, chàng bèn dừng chân đứng lại, rồi quay mặt nhìn về phía ấy. Thì ra, ngay trước cửa miếu đã có hai người đứng sững tóc búi cao, mình mặc áo đạo sĩ, đúng là Hoang Phong Chân Nhân. Nhưng lúc bấy giờ trong tay ông ta có thêm ngọn “Yết dị toản”.

Phía bên trái của lão ta, chính là tên ác ma đầu xỏ ở vùng Lĩnh Nam, mà chàng có gặp ở tại Di Thế Sơn Trang vừa rồi, tức Hắc Y Diêm La Lãnh Ngọc Thu.

Gia Cát Ngọc biết võ công của Hoàng Phong Chân Nhân không kém sút hơn Hắc Y Diêm La. Sở dĩ vừa rồi trong cuộc xô xát ở thị trấn, chàng có thể chiếm được phần ưu thế, là chính nhờ chàng xuất kỳ bất ý tấn công kẻ địch. Giờ đây, nếu hai người hợp sức đánh nhau với chàng, thì chắc chắn trong vòng một trăm hiệp, chàng không thể thủ thắng được.

Quả nhiên, Hắc Y Diêm La tựa hồ như có một sự ỷ lại nào, cất tiếng cười khanh khách đầy ngạo nghễ, nói:

– Con chó nhỏ kia. Mối hận tại Di Thế Sơn Trang, hôm nay ta phải đòi lại đây.

Đôi mắt lão ta chiếu ngời ánh sáng hung tợn, mặt tràn đầy sắc căm thù, vung tay ra sau lưng tuốt xuống một ngọn kim câu dài độ ba thước, nhanh nhẹn vung lên rít gió nghe vèo vèo.

Gia Cát Ngọc chưa kịp nói chi, thì ở bên ngoài lại bất thần có một bóng người phi thân lướt vào. Người ấy không ai khác hơn Tích Hoa công tử.

Khi hắn ta đứng yên trên đất, thì đưa mắt nhìn qua chung quanh, trông thấy Hoàng Phong Chân Nhân đã dẫn người tiếp tay đến, nhưng lại là một lão già xem chẳng ra chi cả, nên trong lòng lấy làm thất vọng. Tuy nhiên, bản tánh của hắn ta vốn gian manh quen thói, liền xem gió trở cờ, đôi mắt xoay qua một lượt, giả vờ tươi cười nói:

– Gia Cát huynh hãy cứ lo thanh toán lão đạo sĩ vô dụng ấy, còn lão già quèn này thì để tôi đối phó được rồi. Tiếng nói vừa dứt, thì hắn ta đã vung chưởng đánh ra, phần trên nhắm công vào lòng ngực, và phần dưới đánh vào đôn điền của đối phương. Thế võ của hắn ta trong hư có thực, rất là nguy hiểm, đồng thời lại dùng đến bảy phần mười chân lực.

Hắc Y Diêm La gầm to một tiếng như cuồng đại, nói:

– Con chó nhỏ không có mắt kia. Ba tiếng Lãnh Ngạc Thu rung chuyển cả Ngũ Dương Thần, không ngờ chỉ mấy năm vắng bóng ở vùng Trung Nguyên, thì trong giới giang hồ lại xuất hiện một thằng bé ngông nghênh xác láo như ngươi.

Cùng một lúc với tiếng quát tháo ấy, lão ta đã nhanh nhẹn tràn tới ba bước,

thu ngọn kim câu mà chỉ dùng chưởng quét ra một luồng kinh phong ác liệt.

Tích Hoa công tử vừa nghe qua ba tiếng Lãnh Ngạc Thu, thì giật nảy mình, vội vàng vận dụng chân khí trong đơn điền, sử toàn lực vào thế võ đánh ra.

Trong lớp cao thủ trẻ tuổi, Tích Hoa công tử chính là một nhân vật không phải tầm thường, nhưng nếu đem so với Hắc Y Diêm La, thì thực còn kém sút quá xa.

Bởi thế, sau một tiếng nổ ầm thực to, hẳn ta đã cảm thấy đôi cánh tay tê buốt và mỗi rưng đôi chân lão đảo, đồng thời bị hất bắn ra sau ngoài tám thước.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế liền tràn ngay tới, cất tiếng to nói:

– Đặng huynh hãy lui ra, kẻ sát nhọn thì phải đền mạng, kẻ vay nợ thì phải trả tiền, vậy cả hai mối nợ cũ và mới nơi ông ta, xin nhường cho tiêu đệ thanh toán được rồi.

Câu nói ấy thực đúng nay sự mong mỏi của Tích Hoa Công Tử, nên hẳn ta khẽ xê dịch thân mình, rồi tiếp tục lui ra sau tám thước nữa.

Hoàng Phong Chân Nhân gầm lên như một tiếng sói tru, nói:

– Thằng ranh kia. Ngày hôm nay vào năm tới, chính là ngày giỗ của người đó.

Vậy, người hãy mau rút binh khí ra đi nào.

Gia Cát Ngọc vừa mới được thanh đoản đao, “Phi Thụy Hàn Tinh Tử” nên đang muốn có một dịp để thử xem nó sắc bén đến mức nào, nên liền siết chặt

trong tay rồi vung lên. Tức thì, sau một tiếng “rèng” ngân dài trong không gian ánh thép chiếu ngời, thực là một món binh khí hiếm có trên đời, bề ngang rộng không hơn một tấc, nhưng trông sắc bén vô song.

Liên đó, chàng điềm nhiên vung lưỡi đoản đao lên một lần nữa tức thì kinh khí cuốn tới như thủy triều đang dâng, ánh thép chói lòa khắp chốn, trong phạm vi mười bước, gió lạnh tung bay tà áo của mọi người, buốt cả da thịt.

Hắc Y Diêm La và Hoàng Phong Chân Nhân đều lộ sắc kinh ngạc, ngơ ngác nhìn nhau.

Tích Hoa công tử đôi mắt chiếu ngời những tia sáng tham lam, lửa đỏ kỳ cũng cháy phừng phừng trong lòng, cơ hồ không thể đè nén được.

Gia Cát Ngọc đưa mắt quét qua khắp bốn bên, rồi gằn giọng nói:

– Hắc Y Diêm La Lãnh Ngạc Thu. Ông là người tánh tình hung ác, đáng lý ra ông phải chịu sự trừng phạt nặng nề, nhưng ta nghĩ tình trước đây ông đã bị trừng phạt một lần tại Di Thế Sơn Trang, nên chỉ cần hôm nay ông hãy hủy đi món binh khí của mình, và không được phép trở lại vùng Trung Nguyên nữa, thì ta sẽ sẵn sàng tha chết cho.

Giọng nói của chàng lạnh lùng như băng giá, sắc mặt nghiêm nghị phi thường, thực xem lão ma đầu khét tiếng một thời kia như chẳng thấm vào đâu cả.

Hắc Y Diêm La ngửa mặt lên trời, cất tiếng cười giận dữ, vang rền như sấm động, rồi nghiêng chặt đôi hàm răng, quát rằng:

– Thằng bé miệng còn hôi sữa. Người mà có tài ba bao nhiêu, lại dám lớn lối

như vậy? Chiếc kim câu ba thước này của lão phu chả lẽ nguoi cho là nó không bén hay sao?

Tiếng “sao” vừa dứt, thì đã nghe gió rít vèo vèo, đồng thời, bảy đóa hoa vàng chói, liền từ trên cao chụp xuống đầu chàng.

Tích Hoa công tử trông thấy lão ma vung kim câu đánh ra hết sức ác liệt, quả là người có chân tài thực học, nên trong lòng không khỏi thảm khoái trá.

Nào ngờ đâu, Gia Cát Ngọc bỗng “Hừ” lên một tiếng lạnh lùng, rồi vung tay một lượt, tức thì, một vầng ánh sáng màu lục liền cuốn tới, chẳng khác chi một đàn ong vỡ tổ, nhắm ngay bảy đóa hoa vàng bay ập tới.

Ngọn kim câu và lưỡi đoản đao vừa va chạm vào nhau, tức thì, những đóa hoa vàng liền rơi rụng lả tả, trong khi đàn ong màu lục túa ra khắp nơi ...

Hắc Y Diêm La hồi hả thối lui năm bước, sắc mặt đầy vẻ kinh hãi. Và, ngọn kim câu trong tay lão ta, đã bị chặt đứt đi tám tấc rồi.

Gia Cát Ngọc vẫn điềm nhiên như không trông thấy, xoay nhanh người lại, đưa chân chầm rãi bước thẳng về hướng Hoàng Phong Chân Nhân, gằn giọng nói:

– Cuộc đánh nhau ở tại Lãnh Nguyệt Bình, ông đã là người có nhúng tay, vậy tại sao không lo tự xử, còn đứng đó chờ đợi chi nữa?

Hoàng Phong Chân Nhân vừa kinh hãi, vừa tức giận, giương cổ găm lên một tiếng to, rồi vung chưởng trái đánh ra liên tiếp ba chưởng, trong khi ngọn “Yết Dị Toản” cũng nhanh như chớp công thẳng tới, nhắm ngay vào năm đại huyệt trước ngực của Gia Cát Ngọc bay đến vèo vèo.

Lão ta đã sợ hãi vì thấy Hắc Y Diêm La đã bị đối phương chế ngự, nên khi vung tay đánh ra, thì sử dụng một lúc cả chưởng lẫn vũ khí, đồng thời, cũng sử dụng ngay đường võ tuyệt học của mình.

Gia Cát Ngọc cất tiếng “hứ” khẽ, rồi lách mình bước ngang, rùn thấp đôi vai, đưa cao chưởng trái xô nhẹ ra phía trước ...

Thân hình chàng thực vô cùng nhanh nhẹn, đôi chân hết sức vững vàng, thế xô ra của chàng có một sức mạnh thổi bay cả núi đồi, cuồng phong cuốn tới ồ ạt, khiến đôi vai của Hoàng Phong Chân Nhân không ngớt chao động, đôi chân không ngớt lảo đảo.

Lão đạo sĩ này là tay đối phó nhiều với kẻ kinh địch, kinh nghiệm dồi dào, nên tuy sợ hãi, nhưng trong lòng không hề rối loạn. Lão ta nhanh nhẹn rùn đôi chân xuống đứng vững lại, rồi cố sức giữ cho ngọn “Yết Di Toàn” được vững vàng, điều khiển nó nhắm ngay bàn tọa của đối phương quét tới.

Nhưng, Gia Cát Ngọc hết sức lanh trí, sự thay đổi thế võ ấy của đối phương, đã được chàng xem thấy ngay từ lúc đầu, nên lưỡi đoản đao của chàng cũng liên tiếp lướt nhẹ theo, nhắm chặt thẳng vào năm ngón tay của lão đạo sĩ ...

Chớ nói chi là năm ngón tay bằng xương thịt, mà dù cho đó là những ngón tay bằng sắt thép đi nữa, e cũng chẳng làm sao chống đỡ cho nổi lưỡi đoản đao sắc bén của Gia Cát Ngọc.

Bởi thế, xem ra chỉ trong nháy mắt đây, là lưỡi đao sẽ lướt qua và những ngón tay của Hoàng Phong Chân Nhân sẽ rơi rụng. Do đó, lão ta hết sức kinh hoàng, cơ hồ như hồn đã lìa khỏi xác.

Nào ngờ đâu, trong giờ phút hiểm nguy như chỉ mảnh treo chuông ấy thì Gia Cát Ngọc bỗng nghe từ phía sau lưng mình có tiếng gió gào sóng động cuốn tới.

Đây rõ ràng là một luồng kinh lực vô cùng mãnh liệt, cuốn tới nhanh như gió hốt, nhắm ngay các huyết đạo “Linh khiêu” và “Dương kiều” của chàng công tới.

Tuy chàng chưa quay mình trở lại, nhưng đã biết tài nghệ của người ấy còn cao cường hơn cả Hắc Y Diêm La, nên không khỏi giật nảy mình, không còn để ý đến việc tấn công Hoàng Phong Chân Nhân nữa, mà trái lại, đã nhanh nhẹn xoay nửa thân mình, rồi vung chưởng phản công trả lại luồng kinh lực ấy.

Sau khi hai luồng kinh lực va chạm thẳng vào nhau, liền gây thành một tiếng sấm nổ rung động cả vùng, cát bụi tung bay mù mịt, đá vụn bắn đi khắp nơi.

Gia Cát Ngọc vì phải đối phó quá bất ngờ, nên bị luồng kinh lực ấy hất bắn ra sau ba bước.

Giữa cát bụi mịt mù, Gia Cát Ngọc nhìn thấy đôi phương cũng tựa hồ chẳng giành được ưu thế gì qua thế đánh lén ấy. Nhưng thân hình của đôi phương sau khi bị đẩy lui, thì liền đứng vững trở lại, rồi thừa cơ hội cát bụi chưa tan, lao mình tới một lần thứ hai nữa.

Gia Cát Ngọc chỉ thấy một cái bóng đen chập chờn, vung tay đánh hết sức nhanh nhẹn, khiến đoản đao “Phỉ thúy hàn tinh tử” rít gió nghe vèo vèo, nhắm ngay đóm sáng xanh kia chém thẳng xuống.

Qua một tiếng “loảng xoảng” tức thì đóm sáng xanh kia bị chém vỡ ra làm

đôi, và bóng người nọ đã nhanh như chớp, lao vút tới như một cây cầu bắt ngang sông, nhắm hai đốm xanh đang từ trên rơi rụng xuống đất, giương tay ra chụp lấy ...

Cát bụi đã tan, nên Gia Cát Ngọc cũng trông thấy được người ấy là ai. Thì ra, đây chính là Phi Long Thiên Sư, một tăng nhân mà hành tung rất đáng ngờ vực.

Bởi thế, trong lòng chàng không khỏi thoáng hiện một ý nghĩ, nên nhanh như chớp công thẳng ra liên tiếp ba chương.

Phi Long Thiên Sư cảm thấy kinh phong cuốn tới tung bay tà áo, đoán biết đối phương tài nghệ vô cùng cao tuyệt, nếu chẳng sớm lách tránh, thì e nguy hại đến tính mạng ngay. Bởi thế, ông ta liền vận dụng chân khí trong người, ngã ngửa nửa thân trên ra sau, đồng thời, nhanh nhẹn lách ngang ba bước.

Lúc bấy giờ, mọi người hiện diện đã được trông thấy rõ, hai đốm sáng màu xanh kia, chính là pho Lục Ngọc Di Đà mà bấy lâu võ lâm truyền tụng. Nhưng, giờ đây nó được chém bứt ra làm đôi, rớt xuống cách xa nhau ba thước, ngay trước mặt của Gia Cát Ngọc và Phi Long Thiên Sư.

Hoàng Phong Chân Nhân và Hắc Y Diêm La liền chiếu ngời tia mắt sáng quắc đầy vẻ tham lam, thèm muốn. Nhưng, hiềm vì kẻ đại địch còn ở ngay trước mặt, nên không dám thò tay cướp lấy.

Tích Hoa công tử tuy là kẻ có tài nghệ kém cỏi nhất so với mọi người chung quanh, nhưng, đôi lòng mắt của hắn ta cũng không ngớt xoay chuyển, thầm nghĩ bao nhiêu mưu kế, hầu chờ đợi thời cơ ra tay cướp đoạt.

Sự im lặng kéo dài một lúc khá lâu, thì Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn thẳng

vào Phi Long Thiên Sư, cất tiếng cười lạnh lùng nói:

– Kẻ đã đánh lén tại hạ tại Kinh Thần Tự hồi đêm vừa rồi chắc là đại sư chớ ai nữa?

Chàng cũng biết lời nói có tánh cách phán đoán ấy, không khi nào Phi Long Thiên Sư lại bằng lòng nhìn nhận, lão điềm nhiên cất tiếng cười ha hả, nói:

– Đây chính là một tấm lòng vị tha của bản tăng, mong tiểu thí chủ chớ nên hiểu lầm.

Đôi mày lười kiếm của Gia Cát Ngọc liền nhướng cao lên, mặt giận hầm, cất giọng “Hừ” lạnh lùng đầy khinh bạc nói:

– Tại hạ là người hiểu biết kém cỏi, vậy sẵn sàng nghe ý kiến cao siêu của ông giải bày.

– Thạch Cổ Đại Sư ở Kinh Thần Tự, tuy là người lớn tuổi đứng vào hàng ngũ bá, võ công rung chuyển cả hoàn vũ, nhưng vì thất tình chưa đoạn, lục giới chưa dứt, nên mười năm về trước đã rơi vào lưới tình, nên gây ra chẳng biết bao nhiêu là sóng gió trong giới giang hồ. Nếu tiểu thí chủ có thể chặt đứt hết ba sợi tơ thiên tằm, thì có nghĩa là ái tình của lão ta đã phá vỡ được, về sát giới cũng hoàn toàn được cởi mở, thử hỏi chẳng phải hóa ra làm cho giới giang hồ bấy lâu nay được yên ổn, giờ đây lại nổi phong ba nữa hay sao?

Gia Cát Ngọc đối với mọi hành động qua của Thạch Cổ hòa thượng, đang có nhiều chỗ băn khoăn khó hiểu, nên sau khi nghe lời nói ấy, thì trong lòng bán tính bán nghi, định hỏi cho tường tận, thì bất thần nghe tiếng sấm động âm âm, rồi kinh phong lại cuốn tới ...

Thì ra, Phi Long Thiên Sư đã thừa lúc chàng đang trầm ngâm nghĩ ngợi, lại bất thần xô ra một chưởng.

Gia Cát Ngọc nhanh nhẹn vung chưởng đỡ thẳng ra, nhưng đã chậm hơn đôi phương một bước, thân hình liền bị lão đảo và bị đẩy lui ra sau liên tiếp bảy thước.

Phi Long Thiên Sư cất tiếng cười ha hả, rồi nhắm ngay hai đốm xanh đang nằm yên trên đất lao vút tới.

Gia Cát Ngọc biết mình đã mắc lừa, nên dù có muốn tranh đoạt hay ngăn chặn đôi phương cũng không còn kịp nữa. Pho Lục Ngọc Di Đà kia, xem ra chỉ trong chớp mắt là lại trở về tay của Phi Long Thiên Sư ...

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy một ý nghĩ liền lóe lên trong óc chàng. Chàng nhanh nhẹn vận dụng “Cửu Cửu Huyền Công”, dòn ra hai ngón tay trở và giữa, bất thần nhắm thẳng vào hai mảnh Lục Ngọc Di Đà nằm cách xa đây tám bước quét nhanh tới.

Tức thì, tiếng gió rít nghe vèo vèo, khiến hai mảnh Lục Ngọc Di Đà bay bổng và lướt thẳng về phía Tích Hoa công tử.

Một cơ hội hiếm có, thử hỏi đâu lại khoanh tay đứng nhìn? Bởi thế, Tích Hoa công tử liền thò nhanh đôi chưởng ra ...

Nhưng, bỗng một tiếng quát to như sấm nổi lên, rồi tiếp đó Hắc Y Diêm La và Hoàng Phong Chân Nhân mỗi người nhanh như chớp đánh ra một chưởng.

Tích Hoa Công Tử buột miệng kêu lên một tiếng “ôi chao”, và bị hất bắn ra sau tám thước, rơi đánh phịch trên đất, không còn dậy được nữa.

Hoàng Phong Chân Nhân phá lên cười ngạo nghễ, rồi di động thân mình nhả ngoài cửa miếu lao vút đi.

Phi Long Thiên Sư, Hắc Y Diêm La và Gia Cát Ngọc đồng loạt phi thân đuổi theo, chẳng hề buông tha lão ta.

Tài nghệ của Hoàng Phong Chân Nhân, chỉ suýt soát với Hắc Y Diêm La mà thôi. Nếu đem so với Phi Long Thiên Sư, thì hẳn còn kém hơn một bậc, trái lại, nếu đem so với Gia Cát Ngọc, thì thực còn thua sút hơn nhiều.

Bởi thế, tuy lão ta nhanh nhẹn bỏ chạy trước, nhưng thử hỏi làm thế nào có thể chạy thoát được thân pháp “Vân Long Cửu Chuyển” có một không hai trên đời này được?

Do đó, lão ta chạy chưa được mười trượng, thì Gia Cát Ngọc đã từ trên cao sa xuống như ngọn Thái Sơn sụp đổ rồi.

Lục Ngọc Di Đà tuy là món bảo vật vô giá của võ lâm, nhưng nếu đem nó so sánh với tính mạng của mình, thì thật khác nhau một trời một vực. Do đó, Hoàng Phong Chân Nhân, một kẻ đã từng biết qua sức lợi hại của Gia Cát Ngọc, nên hết sức kinh hoàng, vung nhanh cánh tay lên, ném thẳng pho Lục Ngọc Di Đà bay ra xa như điện chớp.

Gia Cát Ngọc nhanh nhẹn sà thân người xuống, tức thì đã chụp được nửa mảnh Lục Ngọc Di Đà vào lòng bàn tay.

Hắc Y Diêm La và Phi Long Thiên Sư thấy mình đã chậm hơn một bước,

nên không ai bảo ai, đồng loạt vung đôi chưởng lên quét ra hai luồng kinh phong cuốn tới ào ào.

Gia Cát Ngọc đã đoán biết trước được trường hợp đó, nên nhanh nhẹn quay phắt người lại, rồi vung chưởng xô mạnh tới tức thì, kinh lực cuốn tới như một trận bão táp.

Kể từ ngày chàng xuống núi đến nay, trải qua nhiều trận đánh kinh hồn, nên võ công của chàng vẫn tiến bộ vượt bậc. Bởi thế, chưởng lực của chàng vừa quét ra, đã làm cho đôi vai Phi Long Thiên Sư không ngớt chao động, đồng thời, hất bắn Hắc Y Diêm La ra sau liên tiếp ba bước, mới cố gắng đứng vững lại được.

Lúc bấy giờ ngọn gió mát đang thổi nhẹ nhàng mảnh liễu đang bay tha thướt, dưới ánh sáng mặt trời, lá tùng xanh um, núi hoang càng thêm vắng vẻ, tiếng ve sâu rả rít nơi nơi ...

Hoàng Phong Chân Nhân biết tình thế trước mắt đã hoàn toàn bất lợi, nên khôn ngoan chuồn đi mất biệt. Trái lại, Hắc Y Diêm La vẫn còn lòng tham, nên đứng ra xa nhìn về phía Gia Cát Ngọc, chờ cơ hội thuận tiện, để ra tranh đoạt một lần nữa.

Trong khi đó, Phi Long Thiên Sư cũng ngó dăm dăm vào Gia Cát Ngọc, gằn giọng nói:

– Người có lòng nghĩa hiệp, thì nào câu nệ chi đến việc trợ giúp cho kẻ khác.

Vậy, vật trong tay của tiểu thí chủ, tại sao lại không trả về cho bản tăng?

Gia Cát Ngọc cười lạnh lùng nói:

– Vật nào chủ ấy, đây chính là vật sở hữu của Phong Lâm Song Lão. Ông là người giỏi ngón tráo trở, ra tay đổi lấy pho Lục Lục Ngọc Di Đà chân thực trước đây, vậy giờ này ta không thể đoạt lại hay sao?

– Nếu tiểu thí chủ vẫn còn ngoan cố mãi, thì chớ trách bản tăng đây vô lễ đó.

– Lục Ngọc Di Đà đã ở trong tay ta, vậy ông vô lễ phỏng có ích lợi gì?

Vừa nói qua giọng cười cợt, chàng vừa cố ý đưa cao nửa mảnh Lục Ngọc Di Đà lên cho đối phương trông thấy, sắc mặt đầy vẻ lạnh lùng khinh bạc.

Nào ngờ, tia mắt của chàng vừa nhìn đến nửa mảnh Lục Ngọc Di Đà ấy, thì không khỏi giật mình buột miệng kêu lên thành tiếng ...

Phong Lô nhị lão thừa cơ hội ấy tràn nhanh tới, vung chưởng lên rồi vận dụng toàn thể chân lực trong người chụp thẳng về phía nửa mảnh Lục Ngọc Di Đà ấy, và đã chụp vào tay một cách dễ dàng.

Gia Cát Ngọc chẳng những không chống trả lại đối phương, mà trái lại bất thần phá lên cười to ha hả, nói:

– Lão trọc kia. Lão trọc kia. Ông đã tốn bao nhiêu tâm trí, thế mà chỉ cướp lấy được một món đồ giả, vậy thử hỏi chẳng làm cho người ta phải cười rớt cả răng cửa hay sao?

Phong Lô nhị lão nghe thế không khỏi sửng sốt. Đến khi ông ta đưa nửa mảnh Lục Ngọc Di Đà lên mắt xem kỹ, thì không khỏi lộ ra sắc kinh dị, ú ớ nói không nên lời.

Giữa lúc Gia Cát Ngọc cất tiếng cười to, thì Phong Lôì nhĩ lão vung tay ném mạnh một lượt, thế là qua tiếng “loảng xoảng” trong trẻo, nửa mảnh Lục Ngọc Di Đà mà theo lời đồn đại rắn chắc hơn cả sắt thép, lại vỡ tan tành thành từng mảnh vụn.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 14

HUYẾT THỦ ĐỘC LỊNH

Mọi việc trong võ lâm đều gian manh giả dối. Gia Cát Ngọc không ngờ đến được pho Lục Ngọc Di Đà trong tay Phong Lô nhị lão lại là một món đồ giả.

Tất cả mọi người đã bỏ đi tứ tán, rừng núi đã trở thành vắng vẻ, chàng đứng lại một mình, nhưng trong lòng đang có chẳng biết bao nhiêu là nghi vấn.

Tăng nhân của phái Thiếu Lâm chẳng hề đánh tráo để cướp lấy pho Lục Ngọc Di Đà thật. Vậy, chắc chắn họ đã trao cho Ngân Tu Tẩu pho Lục Ngọc Di Đà của Diễm Lô để lại rồi, chứ không còn gì nghi ngờ nữa.

Thế nhưng, tại sao Phong Lô nhị lão đã biết pho Lục Ngọc Di Đà thực trước đây đã trao lại cho Phong Lâm Song Lão, mà trong khi so tài với Xuyên Vân Yên, ông ta lại giả vờ bị thua đối phương?

Chả lẽ ông ta thực có lòng không tham lam của quý báu đó hay sao?

Không. Nếu ông ta không có ẩn ý gì, tại sao lại đến Di Thế Sơn Trang là gì?

Hơn nữa, ông ta đang đem đũa vào Kinh Thần Tự chẳng phải để lấy thanh “Phi thúy hàn tinh tử” hay sao? Vừa rồi, ông ta bất ngờ ra tay như vậy, lại chẳng phải có ý lợi dụng đường đao của mình để bỏ đời pho Lục Ngọc Di Đà giúp cho ông ta hay chăng?

Nhưng, có chỗ đáng nghi là vật trong tay ông ta, rõ ràng là một pho tượng giả, vậy ông ta hà tất phải hành động ngu ngốc như thế. Chẳng lẽ ông ta không biết vật ấy là giả hay sao? Nếu quả đúng như thế, thì vật ấy đã có từ đâu?

Những nghi vấn đó thực là rối bời, không biết đâu mà phân manh mối, Gia Cát Ngọc tuy là người thiên bẩm phi thường, thông minh hơn người, nhưng suy nghĩ nát óc vẫn không làm sao tự tìm câu giải đáp cho được.

Cuối cùng, chàng bèn quyết định trước tiên hãy tìm đến cô gái áo trắng đầy thần bí kia. Vì chàng sẽ có thể tìm hiểu được những bí mật quanh pho Lục Ngọc Di Đà nơi cô ta. Song đây là một việc nhỏ, mà việc lớn chính là chàng sẽ tìm hiểu mọi biến cố xung quanh gia đình chàng cũng như về Xích Diễm Tàn Chương, một người mà chàng đã tưởng chết mất bên động đá cổ, nhưng giờ tại sao lại xuất hiện một cách đột ngột như chàng đã được nghe nói.

Bóng mặt trời đang đứng ngay đỉnh đầu, nóng bỏng cả da thịt. Chàng đang sửa soạn cất bước rời đi, thì bỗng nhớ đến Tích Hoa công tử vừa rồi bị luồng chưởng lực đánh nằm bất tỉnh trong ngôi miếu Sơn Thần, chẳng rõ hiện giờ thương thế ra sao?

Bởi thế, chàng liền nhanh chân chạy thẳng vào ngôi miếu.

Bên trong ngôi miếu Sơn Thần vẫn đồ nát như cũ, đầy đất cỏ dại mọc um tùm, đá vụn ngổn ngang, nhưng nào thấy Tích Hoa công tử đâu nữa?

Chàng là người rất nhiệt tình đối với kẻ khác, nên nghĩ đến việc mình không kịp thời cứu nguy giúp cho Tích Hoa công tử, trái lại đã bỏ chạy theo nửa mảnh Lục Ngọc Di Đà giả mạo kia thì trong lòng không khỏi thâm xấu hổ.

Nhưng, thực ra chàng nào có biết việc Tích Hoa công tử té nằm im trên đất, chính là hấn ta giả vờ.

Sở dĩ hấn ta giả vờ như vậy là vì trong khi Hắc Y Diêm La vung chưởng đánh ra, thì hấn ta và Hoàng Phong Chân Nhân đã nhanh tay mỗi người cướp đi nửa mảnh Lục Ngọc Di Đà vào tay rồi. Song, hấn ta tự biết những người hiện diện võ công đều cao cường hơn hấn cả, do đó mới giả vờ bị trọng thương nằm yên trên đất không dậy nữa.

Chính vì thế mà mọi người ai nấy đều tưởng pho Lục Ngọc Di Đà đã bị Hoàng Phong Chân Nhân cướp đi hết, chứ không hề ngờ đến hấn ta đã dúi gạt được mọi người. Đến khi Hoàng Phong Chân Nhân bỏ chạy ai nấy lao người đuổi theo, thì hấn ta chụp ngay cơ hội ngàn năm một thừa ấy bỏ chuồn đi mất dạng.

Gia Cát Ngọc đã lấy lòng dạ quân tử mà suy cái bụng của kẻ tiểu nhân, nên tự lấy làm xấu hổ, buồn bã rời khỏi ngôi cổ miếu nhắm hướng Lệ Thủy đi rút tới.

Huyện Lệ Thủy nằm tại phía Đông Tùng Dương, thuộc Bắc ngạn dòng sông Âu giang là một nơi núi xanh nước biếc, phong cảnh xinh đẹp.

Gia Cát Ngọc ngược dòng Vĩnh An Khê đi về hướng Tây, theo đường Tân Vân chuyển xuống phía Nam, nên chỉ mấy hôm là đến ranh giới huyện Lệ Thủy.

Mặt nước hồ rộng mênh mông hàng mười dặm, nước biếc dính liền với trời xanh, mỗi khi làn gió nhẹ thổi qua, mùi hương sen bay thơm thoang thoang

...

Gia Cát Ngọc đứng dựa mé nước, nhìn thẳng vào mặt nước xanh gợn sóng lăn tăn, cau mày nghĩ ngợi:

“Xích Diễm Tàn Chưởng có thực sự chết hay không? Ông ta làm thế nào đã thoát khỏi được bàn tay của lão quái nhân ấy? Còn xác chết trong sơn động kia là ai? Giờ đây ông ta ở nơi nào? Phải chăng ông ta lại bị rơi vào tay của bọn người trong Huyết Hải Địa Khuyết?”.

Chàng biết muốn tìm Xích Diễm Tàn Chưởng thì tốt nhất là phải tìm gặp số người của Huyết Hải Địa Khuyết, nhất là cô gái áo trắng thần bí kia. Nhưng huyện Lệ Thủy núi non trùng điệp, nào biết hiện giờ nàng ở đâu?

Bỗng ngay lúc ấy, có tiếng vó ngựa chạy hối hả từ xa đến, khiến chàng bừng tỉnh khỏi cơn nghĩ ngợi miên man ...

Trên ven bờ ao sen, có hai người cưỡi hai con ngựa khỏe mạnh, đang phi nhanh dưới màn liễu xanh um, nhưng vì khuất rặng liễu nên chàng không thể thấy rõ được diện mục của người cưỡi ngựa.

Hai người kỵ mã phi ngựa mỗi lúc càng xa và trong khi họ sắp sửa quanh qua một con đường núi, bỗng nghe có một tiếng hí dài vọng đến.

Tiếng ngựa hí ấy nghe thực quen tai, nó vừa trong trẻo vừa cao vút, không ngọt bay lằng lằng trong chiều gió. Đây chẳng phải là tiếng hí của con tuấn mã mà chàng để lại Di Thế Sơn Trang hay sao?

Nghĩ thế, nên chàng liền nhanh nhẹn rảo bước đuổi theo và chẳng mấy chốc, là đã tiến vào một khu núi rừng vắng vẻ.

Vùng núi này chính là dãy núi Quát Thương Sơn, xưa kia gọi là Chân Ân

Son, cũng có tên là Tượng Ty Sơn. Trong vùng núi này có rất nhiều cây thảo lao, thân cây cao vút, nhánh lá rậm rạp, gió thổi reo xào xạc.

Khi chàng tiến vào đến khu rừng, thì hai người kỵ mã kia đã mất hút, và chàng đang đưa mắt tìm tòi ...

Bỗng nhiên, nghe có tiếng gió rít vèo vèo, rồi một cái bóng đen từ trên vách đá cao mười trượng bay xẹt xuống đến nơi.

Khi người ấy đã đứng yên trên mặt đất thì Gia Cát Ngọc trông thấy đây là một đạo sĩ đứng tuổi mình mặc áo đen, lưng giắt trường kiếm. Sắc mặt của vị đạo sĩ này lạnh lùng như một tảng băng, lên tiếng nói:

– Ngươi là đệ tử của phái nào? Tại sao không theo sư trưởng vào trong chùa, mà còn ở đây tò mò gì thế?

Gia Cát Ngọc thấy đôi phương ăn nói thiếu lễ độ, bèn đáp lại bằng một tiếng cười nhạt rằng:

– Tại hạ là đệ tử của phái nào chẳng phải là việc mà ông cần hỏi. Hơn nữa, ở giữa núi đồi hoang dã, chứ có phải là ở cung điện hay vườn ngự uyển nên nào có thể nói được là tôi tò mò?

Sắc mặt của vị đạo sĩ ấy càng lạnh lùng hơn, bất thần tràn tới ba bước gần giọng quát rằng:

– Chỉ mới từng ấy tuổi đầu, tại sao lại chẳng hiểu gì là phải trái cả. Nếu ngươi tiến tới một bước nữa, thì chớ trách ta là kẻ lớn mà ra tay hiếp đáp ngươi đó.

Lão đạo sĩ này tuy võ công chắc cũng không phải tầm thường, nhưng nếu đem so sánh với một bậc kỳ tài như Gia Cát Ngọc, thì thực ra còn chênh lệch nhau một trời một vực, vậy y lại tự nói là y lớn hiếp nhỏ thực chẳng tự hiểu biết tí nào cả.

Gia Cát Ngọc nghe qua lời nói của lão ta, không khỏi nổi da gà khắp cả người buột miệng cười nhạt đáp rằng:

– Dãy núi Quát Thương Sơn chạy dài có hàng trăm dặm, ngọn núi cao có hàng nghìn cái, tại hạ tự do ngao du, vậy ông có bản lĩnh gì thì cứ việc thi thố ra đi nào.

Câu nói vừa dứt, thì chàng đã lao thẳng người lên cao, trông chẳng khác nào một con diều hâu không lò đang tung bay trên nền trời vậy.

Người đạo sĩ áo đen trông thấy thế liền quát to một tiếng, rồi nhanh như chớp phi thân bay vút theo, đánh ra liên tiếp ba chương.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười to, trong khi thân người chàng bị luồng kinh phong cuốn tới làm cho lão đảo, trông chẳng khác nào những sợi tơ liễu bị gió thổi tung bay, nhưng cuối cùng vẫn rơi thẳng xuống bức vách đá cao một cách bình yên vô sự.

Qua tình trạng đó, xem chàng chẳng khác nào một áng mây trắng bay lơ lửng trên nền trời cao, giữa lúc bóng tịch dương khuất núi.

Nhưng, ngay lúc ấy, bóng mặt trời hãy còn đang đứng giữa đỉnh đầu, chưa quá giờ Ngọ, ngửa mặt nhìn lên nền trời, thì thấy trời xanh thăm thẳm, nào có một áng mây nào khác?

Lão đạo sĩ ấy hôm nay thực có một dịp để mở rộng tầm mắt. Lão ta đưa mắt nhìn trôn trời, mồm há hốc, ngo ngác không nói nên lời ...

Trong khi Gia Cát Ngọc sắp đáp xuống bức vách đá, thì bỗng nghe một tiếng quát to, rồi lại thấy một cái bóng xám lao vút tới trước mặt chàng, đi đôi với một ngọn kinh phong vô cùng mạnh mẽ.

Vì khoảng cách quá gần, nên lúc ấy chỉ còn có một con đường duy nhất, là phải vung chưởng đánh ra, mặc dầu thân người hãy còn lơ lửng trên không trung.

Nhưng, một việc xem như sắp phải xảy ra, không thể nào khác hơn được, thì bất thần nó lại diễn biến ...

Gia Cát Ngọc đợi đến khi luồng kinh phong ấy quét tới lớp áo ngoài, thì bất thần thét lên một tiếng dài, rồi dùng ngay sức lướt tới lại nhanh nhẹn tạt qua bên trái ngoài tám thước ...

Bóng xám vừa lao tới ấy, tựa hồ như cảm thấy quá bất ngờ, nên buột miệng kinh hoàng “úy” lên một tiếng, rồi bay xẹt ngang thân người của Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc đã sử dụng đến thân pháp tuyệt diệu “Vân Long Cứu Chuyển”, vượt lên đỉnh vách đá một cách dễ dàng. Khi hai chân của chàng vừa đứng yên trên đầu vách đá, thì bỗng nghe có ba tiếng chuông vang rền nổi lên.

Chàng đưa mắt nhì lên, thì thấy giữa đám tùng bách xanh um, có nhiều nhà cửa nguy nga tráng lệ. Xuyên qua cành lá đang lay động theo chiều gió, chàng thấy thấp thoáng ba chữ “Ẩn Chân Quan” to, nên trong lòng không khỏi sực nhớ một điều gì.

Thì ra, mười năm trước đây, tại Ân Chân Quan nhờ có một Đồng Chung Đạo Nhân, do đó ba tiếng Ân Chân Quan đã được truyền tụng khắp cả võ lâm. Chính vì lẽ đó mà phái Quát Thương cũng được xem là một chính phái trong võ lâm. Tuy Đồng Chung Đạo Nhân đã nhiều năm vắng bóng trong giới giang hồ, nhưng mình ...

Chàng biết vừa rồi vì quá bức tức, nên chắc chắn sẽ gây ra lắm việc rắc rối chứ chẳng chơi.

Quả nhiên, trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi, thì đã thấy có mấy bóng người ùn ùn từ trên cao sa xuống.

Thì ra, số người ấy đều là những tay cao thủ ít có trên đời. Thân hình của họ đáp xuống đất nhẹ nhàng như một cành lá khô, khiến cho Gia Cát Ngọc cũng không khỏi thâm kinh hãi.

Chàng vội vàng ngửa mặt nhìn lên, thì thấy cách xa đó ngoài mười trượng, đang đứng sững năm lão già, vừa là tăng nhân, vừa là đạo sĩ, mà cũng có cả người phàm tục nữa. Về tuổi tác, thì người nhỏ nhất cũng ngoài sáu mươi. Lão nào lão nấy ấn đường gồ cao, chứng tỏ nội ngoại công đều cao cường tuyệt đỉnh.

Gia Cát Ngọc băn khoăn không hiểu ở trong núi Quát Thương Sơn này đã xảy ra một biến cố to tát gì mà lại xuất hiện nhiều cao thủ võ lâm như thế?

Chàng im lặng suy nghĩ, trong khi năm lão già cũng đều đưa mắt nhìn chòng chọc vào chàng ...

Trên đỉnh núi thực là vắng vẻ, cơ hồ một cây kim rơi trên đất cũng có thể

nghe được tiếng động rõ ràng.

Không khí căng thẳng và ngọt ngào này kéo dài độ chừng dùng xong một chén trà, thì vị lão tăng có thân hình cao lớn đứng ở phía trái bỗng phá lên cười to như muốn điếc cả tai mọi người.

Tiếng cười của vị lão tăng ấy vang rền, khiến nhánh lá tuôn rơi xào xạc, núi đồi gây thành những tiếng hồi âm vọng về không ngớt.

Gia Cát Ngọc biết vị lão tăng ấy đã dùng thuật “sư tử gầm” riêng của Phật môn, nên trong lòng tuy đang kinh hãi nhưng cũng gọi nên tính kiêu ngạo trong lòng chàng. Bởi thế, chàng liền dõn hơi xuống đơn điền, rồi vận dụng “Cửu cửu huyền công” gằn giọng nói:

– Đại sư có miệng thì hãy nói rõ cho biết mọi lẽ hơn thiệt, chứ làm bộ làm tịch như thế, chẳng hóa ra chọc người ta cười rớt cả răng hay sao?

Âm thanh của chàng nói lên nghe rồn rảng như tiếng sắt thép chạm nhau.

Năm lão già nghe thế đều không khỏi sững sốt. Vị tăng nhân ấy sắc mặt liền thay đổi hẳn, im ngay tiếng cười, rồi gằn giọng quát rằng:

– Võ học của Huyết Hải quả là chẳng phải tầm thường. Bần tăng là Ca Đà, cung thỉnh thí chủ hãy ra tay chỉ giáo.

Ca Đà Hòa Thượng, chính là trụ trì chùa Kim Sơn Tự tại Trấn Giang, võ công cao cường ít ai có thể đối địch nổi. Trong võ lâm, lão ta được mọi người tặng cho cái danh hiệu là Giang Đông Hoạt Phật. Gia Cát Ngọc trước khi xuống núi, đã từng nghe tên của lão ta từ lâu.

Nhưng, ngay lúc ấy trong lòng chàng không khỏi bật tức cười, vì “Cửu cửu huyền công” của mình rõ ràng là tuyệt học trong pho “Thiên Ma Bửu Lục”, thế chẳng hiểu tại sao lão ta lại nhận định là võ học của Huyết Hải?

Ca Đà Hòa Thượng trông thấy chàng mỉm cười im lặng, nên không khỏi giận dữ, nói:

– Có lý đâu tiểu thí chủ khinh khi nên không thêm chỉ giáo?

Gia Cát Ngọc là người có tính cứng cỏi, nên nghe qua liền nhướng cao đôi mày lưỡi kiếm, nói:

– Kim Sơn Tự oai chấn Cửu Châu, tiếng tăm lừng lẫy, vậy ngày hôm nay tại hạ được dịp đích thân lãnh giáo, thì đây quả là một sự vinh hạnh hiếm có trên đời.

Vừa nói, đôi mắt của chàng vừa chiếu ngời ánh sáng, sắc mặt giận hầm hầm, trông vô cùng oai vệ.

Số người trên đỉnh núi này đều là những nhân vật tên tuổi của võ lâm, thế mà nhìn qua sắc diện của chàng cũng không khỏi giật mình kiêng sợ.

Râu tóc của Ca Đà Hòa Thượng đều dựng đứng vì giận dữ, từ từ đưa đôi chưởng lên, rồi bước liên tiếp tới trước ba bước.

Khi lão ta vừa dừng chân đứng lại, thì bất thần quát to một tiếng rồi công ra liên tiếp hai chưởng nhanh như điện chớp.

Ca Đà Hòa Thượng từ trước đến nay có tên tuổi trong giới giang hồ, là người nội lực dồi dào. Do đó, hai chưởng vừa công ra tức thì cát đá xung quanh

đều tung bay mù mịt, cuồng phong hất tung cả tà áo của mọi người chẳng khác nào biển cả nổi trận phong ba.

Gia Cát Ngọc liền vận dụng chân khí, vung tay quét chưởng trở ra ...

Chàng biết dùng sự mềm dẻo thì dễ chế ngự sự cứng cỏi, nên chưởng lực của chàng đánh ra, hoàn toàn là một thứ chưởng lực âm nhu, gây nên một luồng kinh phong lạnh buốt, rít nghe vèo vèo.

Khi hai luồng nội lực va chạm vào nhau, thì liền gây nên tiếng xèo xèo không ngớt. Trong khi đó, thế chưởng của Ca Đà Hòa Thượng dày đặc như núi, thế mà khi va chạm với luồng chưởng lực của đối phương, thì hoàn toàn chẳng hề thấy có một phản ứng gì cả.

Trước tình trạng ấy, thực từ xưa đến nay lão chưa hề gặp được bao giờ. Bởi thế Ca Đà Hòa Thượng không khỏi thâm kinh hãi, vội vàng tăng thêm chân lực đôi chưởng đến chín phần mười số chân lực trong người.

Gia Cát Ngọc nắm ngay phần chủ động, thừa lúc đối phương chưa kịp vung chưởng đánh ra lần thứ hai đã nhanh nhẹn nhảy lui ra sau, rồi đưa hai chưởng xô thẳng về phải phải lần phía trái.

Chính vì vậy, nên chưởng lực của Ca Đà Hòa Thượng bị đánh hụt vào khoảng không, khiến lão ta đã bất giác phải ngã chúi xuống đất. Trong khi lão ta còn đang kinh hoàng, thì chưởng lực như núi của Gia Cát Ngọc, đã từ hai bên ập vào. Thấy thế, lão ta không khỏi ớn lạnh cả xương sống, thảm nói:

“Thế là hết. Thết là hết. Thật không ngờ tiếng tăm lừng lẫy từ bấy lâu nay của Ca Đà ta, giờ đây đành phải chịu tan tành dưới tay của thằng bé này.”.

Nào ngờ đâu, lão ta nghĩ ngợi chưa dứt, thì bỗng cảm thấy luồng chưởng lực nặng nề như một quả núi kia bỗng vừa chạm tới da là thu ngay trở về. Trong khi lão ta còn chưa hết cơn sừng sốt, thì bỗng nghe Gia Cát Ngọc cất tiếng cười to nói:

– Tài nghệ của đại sư thực cao cường, qua những thế đánh vừa rồi chúng tôi đôi bên đều ngang nhau, vậy đến đây tạm dừng tay có được không?

Ca Đà Hòa Thượng biết chàng thiếu niên này có lòng tốt, nên trong thâm tâm hết sức cảm kích, tuy nhiên ngoài mặt thì lại lộ vẻ đắn đo do dự, tựa hồ có sự ần khuất gì khó nói.

Ngay lúc đó bỗng nghe có bỗng nghe có tiếng niệm “Vô lượng thọ Phật”, rồi lại thấy một lão đạo sĩ tóc bạc như bông, nhưng mặt mày xem còn trẻ măng, lách mình bước tới, chấp tay hỏi rằng:

– Đại sư là người từ xa đến đây làm khách, vậy trận này hãy nhường lại cho bản đạo là Lục Nhất vậy.

Vừa nói dứt lời, lão đạo sĩ ấy bèn quay qua Gia Cát Ngọc, cười nhạt nói tiếp rằng:

– Tiểu thí chủ lưng đeo bửu đao, vậy có lẽ là một người lừng danh về kiếm thuật. Bản đạo không ngại mình tài hèn sức kém, nên muốn dùng que trúc để thay thế cho lưỡi kiếm, cùng lãnh giáo tiểu thí chủ một vài đường tuyệt học.

Nói dứt lời, lão ta vung tay lên, bẻ một khúc trúc xanh dài độ ba thước, vung nhẹ tay lên một vòng, liền thấy có bốn đóa kiếm hoa chói rục.

Gia Cát Ngọc biết Lục Nhất đạo trưởng chính là chưởng môn phái Quát Thương. Lão ta có đường “Hàn tinh kiếm pháp” là một đường kiếm pháp bí truyền trong võ lâm.

Song, vì tính của chàng vốn trời sinh đã ngang bướng, nên vẫn tỏ ra ngạo nghễ không hề sợ hãi, nói:

– Đạo trưởng tiền bối là bậc cao nhân, vậy tại hạ đâu dám vô lễ.

Liên đó, chàng bèn thò vào áo rút ra một vuông lãnh trắng, cất giọng ngang nhiên cười nói:

– Tại hạ muốn dùng vật này để lĩnh giáo với “Hàn tinh kiếm pháp” mà bấy lâu nay tên tuổi vang lừng của đạo trưởng.

Câu nói ấy vừa mới thốt ra khỏi miệng, thì tất cả số người hiện diện đều có cảm giác chàng là một người quá ngông cuồng. Lục Nhất đạo trưởng tuy là người rất trầm tĩnh, nhưng cũng không khỏi đổi hẳn sắc mặt, nói:

– Tiểu thí chủ thực là lớn lối, chắc chắn là người có chân tài thực học, bản đạo xin lĩnh giáo vậy.

Dứt lời, lão ta liền vung tay lên, tức thì khúc trúc xanh rít gió vèo vèo, công thẳng ra như điện chớp với thế “Lưu tinh hóa độ”.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười to, rồi vận dụng “Cửu cửu huyền công” dòn ra tay phải vung vuông lãnh trắng lên đâm thẳng tới.

Một người có thể sử dụng chân lực làm cho một miếng lãnh trắng mềm mại thẳng cứng để đâm tới được, thì thử hỏi trình độ nội công cao cường tới đâu?

Bởi thế, Lục Nhất đạo trưởng vừa cảm thấy kinh ngạc, thì đầu ngọn trúc của lão đã bị chéo lãnh trắng điếm tới. Lão ta vội vàng thay đổi thế kiếm, gây nên hàng vạn đốm sao bạc lạnh ngắt, bắt từ trên tuôn trở xuống ...

Lúc bấy giờ, Ca Đà Hòa Thượng trong lòng đã có thiện cảm với Gia Cát Ngọc, nên vừa trông thấy Lục Nhất đạo trưởng sử dụng đến thế “Ngân Hà tinh lạc”, là một thế võ tuyệt học trong “Hàn tinh kiếm pháp”, thì không khỏi toát mồ hôi lạnh, vì kinh sợ giúp cho chàng.

Nào ngờ đâu, trong nháy mắt cuộc chiến đã hoàn toàn biến đổi hẳn ...

Vì ngay giữa lúc Lục Nhất đạo trưởng vung thanh trúc lên thành hàng vạn đốm sao bạc chiếu ngời, bắt từ trên tuôn xuống như một dãy ngân hà thì bỗng nhiên ai nấy nghe Gia Cát Ngọc thét dài một tiếng, rồi tấm lãnh trong tay của chàng giương rộng ra, vung nhanh lên như một luồng điện chớp ...

Chỉ trong nháy mắt, cuồng phong dấy động ào ào, kinh khí cuốn tới khắp nơi, gây thành muôn nghìn đợt sóng bạc dâng lên đầy trời.

Thanh trúc của Lục Nhất đạo trưởng bị cuốn giữa tấm lãnh trắng ấy, bỗng cảm thấy nó mềm nhũn, đồng thời lại có một luồng kinh lực mềm dẻo không ngớt cuốn tới như một ngọn thủy triều đang dâng, nên lão ta bất giác bị đẩy lui ra ba bước.

Gia Cát Ngọc đang định lách mình tràn tới để giành lấy thời cơ, bám sát theo tấn công đối phương nữa, thì bỗng nghe xung quanh có tiếng kêu kinh hoàng rằng:

– Huyết thủ lệnh.

Tức thì, chàng thấy ba bóng người tràn tới nhanh như gió hốt, cùng vung sáu chưởng lên tấn công ra chớp nhoáng.

Gia Cát Ngọc vừa nghe qua ba tiếng “Huyết thủ lĩnh” thì như chợt hiểu là tấm lãnh trắng của mình đang nắm trong tay chính là vật mà chàng đã lấy trong cỗ xe của cô gái áo trắng vừa rồi. Trong khi chàng vung tấm lãnh trắng đó ra, thì có lẽ mọi người đã trông thấy dấu bàn tay máu in giữa tấm lãnh ấy ...

Những nhân vật quanh đây đều là cao thủ võ lâm, nên vừa nhìn thấy dấu bàn tay máu thì người nào người nấy phần nộ như điên. Lý do tại sao như vậy, thực chàng nhất thời không thể hiểu được, mà chỉ còn nhanh nhẹn sử dụng “Cửu cửu huyền công”, đỡ ra ba chưởng một cách tuyệt diệu vô song.

Tức thì, tiếng sấm nổ âm âm vang lên, khiến đôi tai của mọi người đều như muốn điếc hẳn. Trong khi đó, cuồng phong cũng dấy động ào ào, qua một lúc lâu vẫn chưa dứt hẳn.

Ba người vừa tràn đến tấn công ấy đều là cao thủ bậc nhất trong võ lâm. Bởi thế, chàng cô đơn một mình mà phải đối phó với số đông, nên không khỏi có vẻ luống cuống, trong lòng cũng không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn thối lui liên tiếp ra sau ba bước. Giữa lúc ấy một luồng máu huyết cuồng loạn trong người cũng suýt nữa vọt thẳng ra khỏi miệng.

Tuy nhiên, dù ba người hợp sức đánh thẳng vào chàng, vẫn tựa hồ không gây được một ưu thế nào cả.

Người đứng chính giữa mình khoác áo choàng trắng đầu đội mũ đạo sĩ, bị sức va chạm làm cho thân người không ngớt chao đảo, thối lui ra sau ba

bước dài.

Người đứng bên trái, mặt trắng no tròn mình mặc lam bào, đôi mày đang cau chặt, đôi mắt lộ vẻ kinh hoàng, tựa hồ cũng đang bị nội thương. Riêng người đứng bên tay phải lại ăn mặc theo dân quê mùa, đầu đội nón tre, chân đi giày cỏ, đôi vai chỉ khẽ chao động, rồi liền đứng yên trở lại ngay. Lão già này gằn giọng quát rằng:

– Võ học của Huyết Hải quả chẳng phải tầm thường, thảo nào người lại dám loan truyền Huyết Hải Linh đi khắp nơi, để mời các cao nhân trong các môn phái lớn, để đến đây so tài cao thấp.

Gia Cát Ngọc nghe qua lời nói ấy, mới bừng hiểu ra là lúc mình ở tại khách điếm, có nghe gã Ngân Bài Linh Chủ trong Huyết Hải Địa Khuyết đề cập đến việc đại vương của y gửi thư mời khắp võ lâm để làm một việc gì đó. Bởi thế, chàng định cất tiếng phân bua với lão già nọ, thì lão ta đã phì cười lạnh lùng nói:

– Liễu huynh, chả lẽ anh lại xu phụ theo Huyết Hải Địa Khuyết hay sao? Hừ, Nhị Tuyệt Tiên Ông Võ Vân Tuyên Tôi thà là chịu ngọc nát, chứ chẳng thềm chịu làm mảnh ngọc lành. Từ đây về sau ...

Câu nói chưa dứt, thì lão già ăn mặc theo dân quê mùa bỗng lại phì cười nói:

– Khá khen cho Nhị Tuyệt Tiên Ông, ông xem tôi là một nhân vật ra sao?

Phái Chung Nam của ông là một danh môn chính phái, còn Thiên Đài Tiêu Tử Liễu Hương Sơn tôi, nào phải là cái phường xu phụ quyền thế hay sao?

Nhị Tuyệt Tiên Ông và Thiên Đài Tiêu Tử, một người là chương môn phái

Chung Nam, còn một người là hiệp ản có tên tuổi trong võ lâm, nên Gia Cát Ngọc nghe qua, trong lòng không khỏi trầm kinh hãi. Nào ngờ đâu trong lúc ấy, lão đạo sĩ khoát chiếc áo trắng lại gần giọng nói:

– Phù Du Tử đã biết nhị huynh là người có tính nóng nảy, nhưng đây chớ nên cãi nhau làm gì, mà nên hỏi vị Huyết Hải Chuyển Luân Vương này, xem ông ta mời chúng mình đến Quát Thương Sơn là có ý định gì?

Phù Du Tử là chủ ngôi chùa Thái Sơn Quan, mà cũng tức là vị chưởng môn của phái Thái Sơn. Gia Cát Ngọc nhớ lại một mình mà đánh nhau với ba người vừa rồi, trong lòng không khỏi trầm hủ hủ. Chàng tự biết mình đã lỡ lầm thì không thể để lỡ lầm thêm nữa, nên vội vàng phân bua rằng:

– Các vị tiên bối chớ nên hiểu lầm, tại hạ chẳng phải là người trong Huyết Hải Địa Khuyết, càng không phải là Huyết Hải Chuyển Luân Vương gì đó ...

Thiên Đài Tiêu Tử Liễu Hương Sơn phá lên cười to nói:

– Huyết thủ lĩnh cầm trong tay kia, vậy các hạ còn chồi quanh làm gì?

Nói dứt lời, lão ta giậm mạnh chân trái xuống đất, tức thì sau một tiếng phịch, liền thấy chân lão ta đã lún sâu vào đất ba tấc mộc, hai chưởng đưa lên cao, vằng trán đều nổi gân có vòng, thế chưởng chưa đánh ra mà kinh khí đã bay vèo vèo thực là ghê sợ.

Gia Cát Ngọc không khỏi trầm kinh hãi, tuy ngoài mặt vẫn ung dung nhưng thực sự bên trong đã ngấm vận chân lực, sẵn sàng chống trả.

Giữa bầu không khí hết sức căng thẳng, tựa hồ như chỉ khễ va chạm là có thể bùng nổ cuộc ác chiến. Bỗng bất thần trên một khúc quanh tại con đường

mòn bên sườn núi, xuất hiện hai con ngựa thực là khỏe mạnh, khi hãy còn cách xa mùi trượng là đã nghe có tiếng trong trẻo gọi lớn rằng:

– Ngọc đệ.

Tiếp đó là một tiếng quát to, tức thì có hai người phi thân tới như gió hốt.

Người lướt tới trước là một lão già mặt đỏ như lửa, thân hình cao lớn, đúng là Xích Diện Thần Long Tur Đồ Uy. Còn người đứng sát bên lão ta, chính là Uyển tử tử, đang e ấp muốn nói gì, nhưng mặt đỏ hồng vì thẹn thùng. Nàng có vẻ muốn lướt tới nhưng lại sợ sệt, đôi mắt bồ câu đen láy chứa đầy những tình ý êm đềm ...

Gia Cát Ngọc tuy trong lòng đang có nghìn lời muốn nói, nhưng giờ đây chỉ có thể đáp lại với nàng một nụ cười mỉm mà thôi. Thực ra, Uyển cô nương nghìn dặm tìm chàng đến đây, chỉ cần được một nụ cười của chàng như thế, là cũng đủ an ủi nỗi tương tư sầu muộn bấy lâu rồi.

Tur Đồ Uyển hết sức thông minh, trông thấy Ngọc đệ đệ đang đối diện với một số đông cường địch như vậy, thì trong lòng không khỏi cuống quýt, nên nhanh nhẹn liếc mắt nhìn cha già một lượt.

Xích Diện Thần Long ngay lúc ấy đã cất tiếng cười to ha hả nói:

– Liễu huynh hãy dừng tay, nếu Gia Cát Ngọc thiếu hiệp có điều gì xúc phạm, thì xin ông anh cũng hãy nể mặt già này ...

Câu nói chưa dứt thì Nhị Tuyệt Tiên Ông Võ Vân Tuyên bỗng cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Tư Đồ Uy. Ông đã theo Huyết Hải Địa Khuyết bao giờ thế?

Xích Diện Thần Long lộ vẻ ngạc nhiên, tức giận nói:

– Võ huynh, câu nói của anh là có nghĩa làm sao?

Phù Du Tử cười nhạt, nói:

– Ông đã đứng ra xin xỏ giúp cho người trong Huyết Hải Địa Khuyết, vậy chả lẽ còn không hiểu hay sao?

– Người trong Huyết Hải Địa Khuyết? Ha ha. Xin các vị chớ nên hiểu lầm, vì Gia Cát Ngọc thiếu hiệp này thực ra chính là người môn đồ kế nghiệp của Âu Dương đại hiệp trong Càn Khôn Ngũ Bá.

Mọi người nghe nói đều sửng sốt, vội vàng hỏi:

– Môn đồ kế nghiệp của Âu Dương đại hiệp? Có phải là Tư Đồ huynh muốn nói cậu ấy chính là đệ tử của Truy Hồn Đoạt Mệnh Kim Cô Lô, tức Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên chăng?

Xích Diện Thần Long khẽ gật đầu làm cho không khí xung quanh đầy bỗng trở thành im phăng phắc, ai nấy đều có vẻ sợ sệt, tựa hồ như cái tên Bát Chỉ Phi Ma vừa làm cho họ kinh khiếp, mà cũng vừa làm cho họ oán hận ...

Qua một lúc lâu sau, Thiên Đài Tiêu Tử Liễu Hương Sơn bỗng cất tiếng cười như cuồng dại nói:

– Ha ha. Bát Chỉ Phi Ma. Huyết Hải Chuyển Luân Vương. Chẳng phải tuy hai mà một, tuy một mà hai hay sao? Các ông nếu sợ oai danh của Bát Chỉ

Phi Ma, thì hãy để cho tôi cùng thử sức với vị chủ nhân mới của Truy Hồn Đoạt Mệnh Kim Cô Lôu, xem hẳn ta có võ học kinh người gì cho biết?

Cùng một lượt với tiếng cười như điên dại, rung chuyển cả màng tai ấy, lão ta tràn người tới như gió hốt, rồi tấn công liên tiếp chín thế võ vô cùng kỳ tuyệt.

Lão già này vừa rồi cũng ở trong số ba người đã cùng tràn tới tấn công vào một mình Gia Cát Ngọc, và đã bị luồng chưởng lực của Gia Cát Ngọc hất bắn lại, khiến đôi vai không ngót chao động tựa hồ trong lòng còn ám ức, nên giờ đây khi lão ta vung chưởng đánh ra, là đã dừng ngay đến chín phần mười chân lực.

Gia Cát Ngọc dù chuyện gì cũng có thể nhẫn nhịn được, xong vừa nghe qua Thiên Đài Tiêu Tử nhục mạ ân sư của mình là Bát Chỉ Phi Ma, thì sắc mặt không khỏi trở thành lạnh buốt, vận dụng chân lực đánh ra ba chưởng như trời long đất lở.

Thiên Đài Tiêu Tử là một quái kiệt có hạng trong giới giang hồ, nhưng Gia Cát Ngọc cũng là một bậc kỳ tài nghìn năm chưa thấy một. Do đó, qua cuộc đấu chưởng giữa họ cơ hồ như núi đồi đều rung chuyển, tiếng nổ âm âm như sấm động không ngót bên tai.

Uyên cô nương từ trước đến nay nào thấy một cuộc ác chiến dữ dội đến thế, do đó kinh hãi đến quả tim không ngót nhảy nghe thành thịch, đưa hai tay lên ôm lấy lồng ngực, mặt tràn đầy nét sợ hãi.

Những người khác tuy đều là những nhân vật có tên tuổi trong võ lâm, từng chứng kiến nhiều trận đánh to tát, nhưng cũng nhận rằng trận đánh này là một cuộc ác chiến hiếm có trong võ lâm. Do đó, ai nấy đều không khỏi lộ

sắc kinh sợ.

Riêng Xích Diện Thần Long, tuy nhận ra rằng võ học của Gia Cát Ngọc chẳng phải tầm thường, nhưng nếu chàng cứ đánh thẳng đờ mạnh như thế, thì e rằng còn kém hơn Thiên Đài Tiều Tử một bậc ...

Nào ngờ đâu khi gió êm và cát bụi đã tan, ai nấy ngược đầu nhìn lên, thì đều không khỏi kinh hoàng thất sắc ...

Thì ra, Gia Cát Ngọc tuy mới đánh ra có ba chương, mà đã phá tan được tất cả chín thế võ vô cùng mãnh liệt của Thiên Đài Tiều Tử. Hơn thế nữa, Thiên Đài Tiều Tử Liễu Hương Sơn, vì đã quá ỷ sức nên bị sức dội lại của hai luồng chương lực hất bắn ra sau liên tiếp ...

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nhạt, rồi bất thần sử dụng đến Thiên Ma tuyệt học, thay đổi thế chương, năm ngón tay rít gió vèo vèo, kinh khí bắn ra mãnh liệt, thế là hai thế võ tuyệt học “Thiên võng la hồn” và “Đao sơn hoa phóng” được chàng sử dụng ra một cách nhẹ nhàng.

Tức thì liền thấy bóng chỉ chập chờn dày đặc như núi, thực chẳng khác nào thiên la địa võng, bắt từ trên tung xuống. Cùng trong một lúc đó, luồng chỉ phong cuốn ào ào như gió hốt, làm cho khắp đỉnh núi nhành lá đều không ngớt xao động.

Thiên Đài Tiều Tử Liễu Hương Sơn lúc ấy chẳng khác nào một con vịt đang sa vào giữa dòng nước đầy phong ba, tay chân luống cuống không còn phải biết đối phó ra sao nữa.

Lục Nhất đạo trưởng lúc bấy giờ không còn để ý gì đến mọi việc xung quanh, trản ngay người tới rồi đánh ra ba chương nhanh như điện chớp.

Nhị Tuyệt Tiên Ông Võ Vân Tuyên và Phù Du Tử cũng vận dụng đến mười phần chân lực, nhanh như gió hốt đánh ra một chưởng.

Lúc bấy giờ còn có Ca Đà Đại Sư ở Kim Sơn Tự, vì cảm kích sự nhân nhượng vừa rồi của Gia Cát Ngọc, nên tỏ ra còn do dự chưa tràn tới tấn công chàng.

Gia Cát Ngọc dù cho tài thông thiên đi nữa, nhưng phải đấu với bốn cao thủ đều là bậc chí tôn trong các môn phái, cũng không khỏi cảm thấy rất mệt nhọc.

Bởi thế, chàng vội vàng vận dụng toàn lực “Cửu Cửu huyền công” đánh ra ba chưởng như điện chớp.

Thế là kinh phong thét gào, đất tan đá vỡ.

Số người của Lục Nhất đạo trưởng đều bị hất bắn ra sau, người nào người nấy sắc mặt tái nhợt, đầy vẻ kinh hoàng.

Nhưng Gia Cát Ngọc cũng bị sức dội lại từ sự va chạm của hai luồng chưởng lực, làm cho máu huyết trong lồng ngực đảo lộn, “ạ” lên một tiếng rồi hộc ra một ngụm máu tươi.

Ca Đà đại sư thấy thế, liền nhắm mắt ngó xuống đất cất tiếng niệm Phật thực to. Xích Diện Thần Long trái lại đôi mắt nảy lửa, cất tiếng cười ha hả không ngớt.

Uyển cô nương thấy thế, liền kêu thét lên một tiếng, rồi nhún mình lao vút tới, một mặt đưa tay chùi vết máu trên khóe miệng của Gia Cát Ngọc, một

mặt cắt tiếng kêu lên rằng:

– Ngọc đệ đệ. Đệ đệ ... có sao không?

Gia Cát Ngọc cảm thấy trong lòng hết sức ngọt ngào, cười đáp:

– Uyển tử chớ sợ, tiểu đệ chẳng sao cả.

Nói xong, thì chàng liền thay đổi sắc mặt, nhắm ngay phía trước tràn tới ba bước, đôi mắt chiếu ngời như hai luồng điện, đôi tay từ từ đưa lên cao, mười ngón tay hoặc co hoặc giương, khiến kinh lực bắn ra loạn xạ.

Chàng tập trung tinh thần và định sẽ sử dụng đến ba thế cuối cùng trong Thiên Ma Chỉ để liều sống chết với bốn cao thủ trong võ lâm này.

Số người của Lục Nhất đạo trưởng trông thấy đôi mắt của Gia Cát Ngọc chiếu ngời ánh sáng, thì không khỏi toát mồ hôi lạnh khắp cả người.

Sau một lúc im lặng thật khủng khiếp, Nhị Tuyết Tiên Ông bỗng quát to lên một tiếng, đưa cao đôi chưởng, định sẽ ...

Bỗng sau một tiếng cười nhạt, liền thấy có ba bóng người như từ ở ngoài phương trời xa xôi nào bay đến, làm cho đôi mắt mọi người đều hoa cả lên. Thế rồi, ai nấy thấy có một cô gái và hai người đàn ông từ trên đáp xuống đất.

Cô gái ấy mặc áo trắng như màu mây, chính là người mà Gia Cát Ngọc đã tìm kiếm khắp nơi. Theo sau cô ta chính là gã Đồng Bài Lĩnh Chủ, tức Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang và một gã gọi là Ngân Bài Lĩnh Chủ.

Sau khi cô gái đứng yên trên đất, liền đưa đôi mắt phượng quét qua khắp bốn bên, rồi cất giọng lạnh lùng nói:

– Võ Vân Tuyên, ông vượn nanh múa vuốt chuẩn bị làm gì thế?

Nhị Tuyết Tiên Ông Võ Vân Tuyên liền trợn to đôi mắt quát rằng:

– Khá khen cho con tiện tỳ kia. Lão phu à người chưởng môn phái Chung Nam, trong võ lâm không ai là không tôn kính, thế mà ngươi được bao nhiêu tuổi, lại dám tỏ ra vô lễ như thế?

Cô gái áo trắng lạnh nhạt nói:

– Huyết Hải Địa Khuyết là cao tột trong thiên hạ, với hành động của ông ngày hôm nay, đáng lý ra phải giết chết, nhưng cô nương thương tình ông là con ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng là gì, nên ta tha cho một lần.

Mấy câu nói ấy đã làm cho Nhị Tuyết Tiên Ông Võ Vân Tuyên tức giận đến há mồm trợn mắt, nói không nên lời.

Cô gái áo trắng vẫn xem như dưới mắt không ai, tiếp tục nói:

– Theo lệnh của Huyết Hải Chuyển Luân Vương, phong cho các vị chưởng môn của các phái Thái Sơn, Chung Nam, Kim Sơn, Quát Thương và Thiên Đài giữ chức vụ “Tuần Hồi Hộ Pháp” của Huyết Hải Địa Khuyết. Từ đây về sau các ông đối với Huyết Thủ Lĩnh phải tôn trọng và trung thành, dù có chết cũng không thay đổi. Nếu có ai dám phản nghịch, tư thông với địch, thì sẽ chiếu theo các điều luật lệ trong Huyết Hải mà xử trị.

Câu nói ngạo nghễ coi dưới mắt không ai ấy, đã làm cho Lục Nhất đạo trưởng và bao nhiêu người xung quanh giận đến run rẩy cả người. Nhị Tuyệt Tiên Ông Võ Vân Tuyên tức giận gầm lên một tiếng rồi nhắm ngay cô gái áo trắng lao vút tới.

Cánh tay ngọc của cô gái áo trắng vừa đưa lên, tức thì Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang vung hai chưởng gầy đét của y lên, quét ra một luồng âm phong lạnh buốt đến xương tủy, hất Nhị Tuyệt Tiên Ông trở lui ra sau.

Tất cả mọi người hiện diện, ngoại trừ Gia Cát Ngọc còn thì ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi. Cô gái áo trắng thừa lúc mọi người không đề phòng, lách ngang thân người tràn thẳng đến bên cạnh Tư Đồ cô nương.

Gia Cát Ngọc vừa mới giật mình, thì cô gái áo trắng đã nắm lấy cánh tay ngọc của Tư Đồ cô nương, trên sắc mặt hiện lên một nụ cười lạ lùng nói:

– Vị tỷ tỷ này rất đẹp, chị có bằng lòng đưa tôi một đoạn đường không?

Tư Đồ Uyển đưa đôi mắt bồ câu đen láy lên nhìn đăm đăm về Gia Cát Ngọc, tựa hồ như muốn hỏi ý kiến của Ngọc đệ đệ.

Gia Cát Ngọc chưa kịp trả lời, thì cô gái áo trắng đã cất tiếng cười duyên dáng nói:

– Này. Gia Cát thiếu hiệp, anh không bằng lòng hay sao?

Nàng tuy nói cười rất vui vẻ, nhưng qua sắc mặt của nàng có những nét làm cho ai nhìn đến cũng phải rờn rợn trong lòng. Gia Cát Ngọc vì sự an toàn của Uyển tỷ tỷ, nên đành phải làm thinh gật đầu.

Cô gái áo trắng đỡ lấy Tư Đồ Uyển, bước đi mấy bước, rồi nhảy nhẹ nhàng lên lưng con bạch mã, vung sợi roi tơ lên, phi ngựa thẳng xuống núi, dưới sự hộ vệ của hai gã đàn ông mặc áo tía.

Gia Cát Ngọc và Xích Diện Thần Long đưa mắt nhìn nhau một lượt, liền quay người phi thân bám sát theo sau.

Số người của Lục Nhất đạo trưởng biết những nhân vật trước mặt đều chẳng phải là những tay dễ trêu chọc, nên đành đưa mắt nhìn theo họ ung dung bỏ đi.

Đến xế chiều, khí hậu lần lần mát mẻ. Bên trong khu núi bóng cây rợp trời, nên làm cho người ta có cảm giác như tiết trời đang ở vào đầu xuân.

Mọi người đều im lặng không nói gì cả. Họ tiếp tục đi tới độ mấy tiếng đồng hồ, thì đến bên dưới một sườn núi cao. Cô gái áo trắng liền nhảy xuống ngựa, cất giọng lạnh lùng nói:

– Gia Cát thiếu hiệp, anh có biết tôi dẫn anh đến đây là có ý gì không?

Sắc mặt của Gia Cát Ngọc lạnh lùng như băng giá nói:

– Tôi không biết.

– Xin thiếu hiệp hãy cho tôi mượn thanh đoản đao “Phi thúy hàn tinh tử” nơi sườn của thiếu hiệp kia, để tôi dùng đỡ ít hôm.

Gia Cát Ngọc không khỏi giật bắn người, gằn giọng nói:

– Nếu tôi không bằng lòng cho mượn thì sao?

– Cho mượn hay không là hoàn toàn ở tôn ý của thiếu hiệp.

Vừa nói đôi mày của cô ta dựng đứng lên, cánh tay phải từ từ đưa đến vai của Tư Đồ Uyển, gương thẳng năm ngón ra nhắm ngay ba đại huyệt trên lưng của nàng.

Xích Diện Thần Long biến hẳn sắc mặt, đôi mắt nhìn về phía Gia Cát Ngọc đầy vẻ cuồng quít.

Gia Cát Ngọc biết số người trong Huyết Hải Địa Khuyết đang hội cực thịnh như bóng mặt trời giữa trưa, nếu di bảo Diễm Lôi bị rơi vào tay họ, thì e rằng chỉ trong chớp mắt là cả võ lâm phải chìm đắm trong một cuộc sát phạt đẫm máu.

Nhưng, nếu chàng không bằng lòng thì vạn nhất chân lực từ trong người con gái áo trắng sẽ từ cánh tay đang kề sát lưng Uyển tử tử bắn ra, thì e rằng ...

Cô gái áo trắng bỗng tươi cười nói:

– Tôi hỏi mượn đàng hoàng và không điều kiện như vậy, cũng không trách được tại sao thiếu hiệp không bằng lòng cho. Thôi được, vậy nếu thiếu hiệp cho tôi mượn thanh đoản đao “Phỉ thúy hàn tinh tử” dùng một lần, thì tôi sẽ nói rõ tung tích của Xích Diễm Tàn Chương cho thiếu hiệp biết.

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, vội vàng nói:

– Lời nói ấy có thực không?

– Tôi gạt thiếu hiệp để làm gì?

Tư Đồ Uyên tự biết lúc ấy đang nguy hiểm như chỉ mảnh treo chuông, nhưng vẫn mỉm cười duyên dáng nói:

– Ngọc đệ đệ. Cứ cho cô ta mượn dùng một lần đi, dù sao tử tử này cũng tỏ ra biết điều đó.

Gia Cát Ngọc cười đáp:

– Tiểu đệ xin tuân mệnh.

Nói dứt lời, chàng bèn lấy thanh đoản đao “Phỉ thúy hàn tinh tử” ra cầm trên tay, tỏ vẻ ngậm ngừng trong giây lát và cuối cùng đã trao cho cô gái áo trắng.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 15

HẠN PHÁC THƯ SINH

Vì tình thế bắt buộc, nên Gia Cát Ngọc đành phải trao thanh đoản đao “Phi thủy hàn tinh tử” cho cô gái áo trắng. Hậu quả của việc làm này sẽ ra sao, cố nhiên là chàng đã đoán biết rõ ràng.

Cô gái áo trắng sau khi nhận lấy thanh đoản đao “Phi thủy hàn tinh tử”, liền thò vào áo lấy ra một pho Lục Ngọc Di Đà, rồi nhìn về phía Gia Cát Ngọc cười nhạt nói:

– Thiếu hiệp có thể đoán biết được là tôi đã thủ đắc vật này, thật đáng gọi là một người thông minh đặc biệt.

Gia Cát Ngọc cười nhạt nói:

– Đúng thế. Vì cái kế bỏ xe đi thuyền của cô, đã bị lỗ liễu từ lâu rồi.

Cô gái áo trắng nghe qua không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, tựa hồ không ngờ rằng, Gia Cát Ngọc đã thực sự nhận ra hành tung của mình. Song, cá tính của nàng vốn lạnh lùng kiêu ngạo, nên sau cơn kinh ngạc ấy, lại cất giọng lạnh lùng cười, nói:

– Thương Lãng Vũ Sĩ võ công không kém hơn thiếu hiệp, thế giờ đây thiếu hiệp truy tìm được tôi, thì định sẽ làm gì?

– Cô thực sự có thể thắng được Thương Lăng Vũ Sĩ hay sao? Hay là sự thật là cô chỉ dựa vào mấy chiếc rương sắt mang theo ấy?

Sắc mặt của cô gái áo trắng trở thành lạnh lùng, nói:

– Thiếu hiệp đã thấy tất cả rồi.

– Tôi chỉ cần phán đoán cũng biết được.

Sắc mặt của cô gái áo trắng bỗng bình tĩnh trở lại, tựa hồ như trút nhẹ được nỗi lo lắng trong lòng, tươi cười nói:

– Về võ công và trí thông minh của thiếu hiệp, thầy đều thượng thặng cả.

Nhưng pho Lục Ngọc Di Đà đã lọt vào tay ta rồi, thì dù cho thiếu hiệp có biết cũng chẳng ích lợi chi.

– Tôi e rằng pho Lục Ngọc Di Đà trong tay cô, chỉ là một món đồ giả.

Thực ra, thì chàng không dám quả quyết pho Lục Ngọc Di Đà trước mặt mình là một pho tượng giả. Dụng ý của câu nói ấy chỉ là nhằm hỏi thúc cô gái áo trắng xuống đao bỏ hai pho tượng ấy ra ngay, hầu chàng có dịp nhận xét thêm về hành tung khả nghi của tăng nhân phái Thiếu Lâm nọ, xem coi phải họ đã thực sự giao trả cho Phong Lâm Song Lão pho tượng di truyền của Diêm Lôi hay không?

Thế nhưng, lời nói ấy vừa thốt ra khỏi miệng chàng đã làm cho toàn thể mọi người chung quanh đều sững sốt ...

Sắc mặt của cô gái áo trắng lạnh lùng như băng giá, bỏ rơi Tư Đồ Uyển

nhanh nhen tràn tới trước ba bước, sốt ruột hỏi rằng:

– Thiếu hiệp nói sao?

Gia Cát Ngọc cười nhạt, nói:

– Tôi nói pho tượng trong tay cô kia, chẳng phải là bảo vật truyền lại của Diễm Lôi đâu.

Một vầng ánh sáng xanh vừa lóe lên, là pho Lục Ngọc Di Đà trong tay cô gái áo trắng liền được bỏ ra làm đôi. Sau đó, cô gái áo trắng đưa mắt nhìn qua, thì sắc mặt đã biến hẳn, quay về phía Xích Diện Thần Long nạt rằng:

– Tur Đồ trang chủ, ông đã giấu pho Lục Ngọc Di Đà thật đi đâu rồi?

Giọng nói của cô ta lạnh lùng ghê rợn, sắc mặt oai vệ phi thường khiến Xích Diện Thần Long không khỏi giật mình đánh thót.

Đôi mắt đen láy của Tur Đồ Uyển, nhìn đăm đăm vào sắc mặt của Ngọc đệ đệ, tràn đầy vẻ ngạc nhiên ...

Gia Cát Ngọc thấy pho Lục Ngọc Di Đà trong tay cô gái áo trắng, lại là một pho tượng giả nữa, nên trong lòng không khỏi sực nhớ ra một điều gì, và cũng tựa hồ đã đoán biết được một phần lớn chân tướng của việc này. Bởi thế, chàng liền nhìn thẳng về cô gái áo trắng, cất giọng lạnh lùng nói:

– Lục Ngọc Di Đà là riêng của Tur Đồ tiên bối, vậy ông ấy cất giấu ở đâu, cô nào có quyền cất vãn?

Cô gái áo trắng chỉ cất tiếng cười nhạt.

Gia Cát Ngọc bèn nói tiếp rằng:

– Song, theo tại hạ được biết, thì pho tượng quý giá chân chính của Diễm Lôi Đại Sư giờ đây ở đâu, ngay cả Tư Đồ tiên bối, cũng hoàn toàn không được biết.

– Nếu nói vậy, thì chỉ có thiếu hiệp là người được biết chứ gì?

– Tôi chỉ mới được biết mơ hồ, nên chưa dám quả quyết.

– Hừ, nếu thiếu hiệp không bằng lòng nói rõ, thì tung tích của Xích Diễm Tàn Chương, tôi cũng không thể nói rõ cho thiếu hiệp nghe được. Hơn nữa, thanh đoản đao “Phỉ thúy hàn tinh tử” này, tôi tạm giữ lại đây, chờ khi thiếu hiệp mang pho Lục Ngọc Di Đà đến, thì tôi sẽ trao trả lại sau.

Đôi mày lưỡi kiếm của Gia Cát Ngọc liền nhướng cao, nhưng chưa kịp quát lên một tiếng giận dữ, thì bất thần nghe từ phía cánh rừng rậm gần đấy, có một chuỗi cười ha hả như cuồng dại vọng đến rằng:

– Con tiện tỳ không biết xấu hổ kia, người giữ lại món binh khí lạnh ngắt ấy của người ta thì có ích lợi gì? Theo ý của lão hóa tử thì chi bằng giữ nguyên cả người của cậu ta luôn thì hơn.

Giọng nói ấy nghe âm áp vang rền, tuy là một câu trêu cợt đùa, nhưng chứa đầy nội lực, khiến cho màng tai mọi người bị rung chuyển đến lúng búng.

Cô gái áo trắng cất tiếng cười lạnh lùng nói:

– Khá khen cho một gã thất phu, chỉ giỏi ăn nói bá láp.

– Con tiện tỳ kia, người chớ nên hiểu lầm ý tốt của già đây đến. Nếu người bỏ lỡ cơ hội ngày hôm nay, thì về sau này người tìm đâu cho ra một đức lang quân tuổi trẻ và xinh đẹp như thế?

Cùng một lúc với tiếng cười, ai nấy nghe có tiếng bước lảo xào tới. Thế rồi, từ trong khu rừng có một lão già ăn mày bận áo vá hằng trăm mảnh, tóc tai rối bù, mặt mày dơ bẩn, ung dung bước ra. Người ấy không ai khác hơn là Thiết Chỉ Cái Quan Nhạc, vị trưởng lão của Cái Môn.

Sắc mặt của cô gái áo trắng vẫn lạnh lùng như băng, cười nhạt, nói:

– Lão hóa tử, ông ăn nói bừa bãi như thế, nhưng có biết cô nương đây là ai không?

Thiết Chỉ Cái vẫn thản nhiên như không nghe, quay mặt về phía Gia Cát Ngọc cười ha hả nói:

– Mấy hôm trước đây tại Trích Thúy Phong, lão ca ca hiểu lầm người là hung thủ đã ra tay cướp đoạt pho Lục Ngọc Di Đà, nhưng sau đó ta suy nghĩ lại, thì trong lòng lấy làm ăn năn. Tuy nhiên nay căn cứ theo mọi việc xảy ra trước mắt đây, thì mới thấy sự nghi ngờ của ta không đến nỗi sai lạc lắm.

Gia Cát Ngọc không khỏi sững sốt, nói:

– Kẻ đã cướp đoạt pho Lục Ngọc Di Đà tại Trích Thúy Phong chính là cô nương trong Huyết Hải Địa Khuyết này, vậy tiền bối đã được trông thấy tận mắt rồi, tại sao lại còn nói như thế nữa?

Thiét Chỉ Thần Cái híp đôi mắt lại, cười nói:

– Này thiếu hiệp, vậy chớ con tiện tỳ này chẳng phải là vợ tương lai của cậu đó sao?

Câu nói ấy vừa thốt ra khỏi miệng của Thiét Chỉ Cái, đã làm cho mọi người hiện diện, ai nấy có một phản ứng khác nhau.

Cô gái áo trắng mặt càng lạnh lùng hơn, nhưng thái độ tỏ ra rất bình tĩnh, chẳng hề có sắc tức giận chi cả.

Trái lại, Uyển cô nương thì không khỏi “Hừ” một tiếng qua giọng mũi, rồi đưa mắt lườm Ngọc đệ đệ một lượt.

Song, người tỏ ra luống cuống nhất lại chính là Gia Cát Ngọc. Chàng lén đưa mắt liếc về Uyển tỳ tỳ một lượt, sắc mặt bừng đỏ, ấp úng nói:

– Tại hạ với cô nương này, chỉ mới có dịp gặp mặt nhau mấy lần, thế tại sao tiên bối lại đoán bừa bải như vậy?

Thiét Chỉ Cái cười khà khà, nói:

– Này thiếu hiệp, cậu thực là quá dè dặt mất. Lời tục thường nói, vừa thấy nhau là đã ý hợp tâm đầu, vậy giữa hai người đã gặp nhau đến mấy lần, thì tình đã sâu như biển chớ còn chi nữa. Nếu chẳng phải thế thì người ta nào khứng chịu nhận lấy đồ sinh lễ của thiếu hiệp?

Gia Cát Ngọc biết lão già ăn mày muốn ám trợ mình, nên dùng lời nói ấy để ám chỉ việc cô gái áo trắng đã lấy thanh đoản đao “Phỉ thúy hàn tinh tỳ” của mình, hầu khích cô ta phải bực tức mà trả lại. Do đó, chàng hết sức cảm

kích, nhìn về lão ta mỉm cười.

Nhưng, hai lính chủ mặc áo tía đứng sau lưng cô gái áo trắng thì sắc mặt tràn đầy sát khí, đưa mắt nhìn chăm chú về phía cô gái, tựa hồ như chỉ chờ một lệnh ban truyền xuống, là họ sẽ tràn đánh nhau một trận sống chết với Thiết Chỉ Cái.

Thế nhưng cô gái áo trắng quả là một con người chẳng phải tầm thường. Nàng tuy bị Thiết Chỉ Cái trêu chọc xiên xỏ, nhưng thái độ vẫn bình tĩnh như thường. Nàng chờ cho Thiết Chỉ Cái nói dứt lời, mới quay qua Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang gần giọng hỏi rằng:

- Phàn lĩnh chủ, phía Tây Nam do ai đồn binh trấn giữ thế?
- Bẩm cô nương, phía Tây Nam do Đồng Bài Thập Tam Hiệu trấn giữ.
- Dưới Đồng Bài Lĩnh, chả lẽ chỉ có hạng người như thế không sao?
- Phàn Giang tôi thật là bất tài.

Cô gái áo trắng bỗng sa sầm nét mặt, nói:

- Thế ông còn đợi tôi đích thân ra tay nữa hay sao?

Giọng nói hết sức lạnh lùng, lại ngậm chứa một sự uy nghi đáng sợ.

Mọi người đang ngơ ngác không hiểu lời nói ấy của nàng có ý gì, thì bỗng thấy Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang luôn mồm vâng dạ rồi đi ngay, nhắm hướng Tây Nam lao vút tới.

Gia Cát Ngọc vừa cảm thấy làm lạ, thì bỗng đã nghe có tiếng gào thảm thiết vang lên, và chỉ trong nháy mắt, đã thấy Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo nhanh nhẹn phi thân trở về, đưa cao bàn tay phải đầm máu lên, hạ giọng nói:

– Tại hạ đã căn cứ theo giới luật của Huyết Hải trừng trị đệ tử bỏ nhiệm vụ ấy rồi, cung thỉnh cô nương minh giám.

Cô gái áo trắng khoát cánh tay ngọc lên một lượt, tức thì Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang liền cúi người thi lễ, rồi bước lui ra sau.

Nữ ma đầu này quả là một con người lòng dạ độc ác, xem mạng người chẳng khác nào rơm rác. Tư Đồ Uyển trông thấy thế không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Ngay đến như Xích Diện Thần Long cũng không khỏi hết sức hãi kinh, trước giới luật tối ư vô nhân đạo của Huyết Hải Địa Khuyết.

Thiết Chỉ Cái không còn sắc tươi cười nữa, mà râu tóc đều dựng đứng cả, trợn mắt giận dữ quát rằng:

– Khá khen cho con tiện tỳ ác độc kia, ngươi có còn nhân tính hay không?

Cô gái áo trắng sắc mặt hiện đầy vẻ khinh bạc, cất tiếng cười nhạt rồi quay qua Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang nói:

– Phàn lệnh chủ, ông cần mấy thế võ mới đánh thắng được lão ăn mày này?

– Bẩm cô nương, trước đây năm năm thuộc hạ đã choảng nhau liên tiếp ba trăm thế võ với lão ta, mà vẫn chưa phân thắng bại.

Cô gái áo trắng hừ lạnh lùng, rồi quay qua phía người văn nhân áo tía nói:

– Còn ông?

– Tiểu chức trong vòng một trăm thế võ, chắc có thể chiếm được phần ưu thế hơn.

Đôi mày liễu của cô gái áo trắng cau lại, nói:

– Trong vòng một trăm thế võ? Ta nào có thì giờ đứng đây xem các ông đánh giăng co như thế?

Ngụ ý lời nói của nàng, đã xem Thiết Chỉ Cái, một nhân vật tiếng tăm lẫy lừng thật không khác chi món đồ trong túi. Tình trạng ấy, có nghĩa là nàng chỉ muốn trong vòng ba thế võ là bắt sống cho được Thiết Chỉ Cái, như thế mới đúng theo ý muốn của nàng.

Thiết Chỉ Cái tuy là một người lặn lội lâu năm trong giới giang hồ, nhưng lúc bấy giờ vẫn khó bề đè nén cơn tức giận trong lòng nên cất tiếng cười to nói:

– Quả là một con tiện tỳ quá ngông cuồng, nếu người không có đủ thời giờ để đứng xem, thì người hãy đích thân ra tay đi nào. Lão phu muốn thử qua cho biết, xem Băng Tâm Ma Nữ người có những tuyệt học ghê gớm chi, mà từ bấy lâu nay ai nghe đến tên tuổi người cũng đều lộ vẻ kinh khiếp.

Cô gái áo trắng nhếch môi cười nói:

– Ông gán cho tôi cái danh hiệu Băng Tâm Ma Nữ thật không còn chi hợp hơn, Vậy hôm nay cô nương bằng lòng nhân nhượng, và sẽ không gây

thương tích cho ông trong cuộc so tài sắp xảy ra.

– Lòng tốt ấy của ngươi, lão hóa tử không nhận lấy đâu.

– Tôi đã nói ra rồi thì xem như chắc chắn, ông cần chi phải nhận hay không nhận? Nay, ông hãy xem chừng, tôi sẽ nhắm tấn công vào năm đại huyệt phía trên Tâm đỉnh” và chín huyệt đạo phía dưới “Linh đài” của ông đó.

Chỉ trong một chưởng mà có thể tấn công được một lúc đến năm đại huyệt của đối phương, thực ra cũng không có chi là khó đối với một người võ nghệ tinh thâm, nhưng tâm đỉnh đánh trước và linh đài đánh sau cùng trong một thế võ, thì phải đánh cách nào cho được?

Lời nói ấy quả là một lời nói phỉnh gạt, xem thường đối phương.

Thiết Chỉ Cái cất tiếng cười như cuồng dại, nói:

– Khá khen cho con tiện tỳ nông cuồng kia, ngươi có biết trời bao cao, đất bao dày không?

Băng Tâm Ma Nữ cất tiếng cười nhạt, nhưng chẳng hề nói chi cả, nhanh nhẹn cất thanh đoản đao đang cầm trong cánh tay trái không dùng đến, nhẹ nhàng đưa chân bước tới, rồi vung chưởng phải lên, thoáng nhìn qua, tựa hồ như nhắm tấn công vào vai trái của Thiết Chỉ Cái.

Thiết Chỉ Cái cất tiếng cười giận dữ nói:

– Con tiện tỳ ngang tàn kia, chả lẽ thế võ này của ngươi, lại nhắm công vào năm đại huyệt nơi tâm đỉnh của ta hay sao?

Nói đoạn, lão ta liền lách người tránh ngang, giương đũa chưởng lên như một lưỡi đao, rồi ngậm vận dụng lên tám phân chân lực, nhắm chém thẳng vào cánh tay của Băng Tâm Ma Nữ.

Lão ta đánh ra hết sức nhanh nhẹn hiểm hóc, nội lực hết sức dồi dào khiến Xích Điện Thần Long nhìn thấy không khỏi thầm khen ngợi.

Nào ngờ đâu Băng Tâm Ma Nữ trông thấy Thiết Chỉ Cái tràn tới tấn công như thế, mà vẫn điềm nhiên như thường. Đến khi luồng chưởng phong quét đến lớp áo ngoài của nàng, thì mới lách tránh một cách thần diệu, trong khi cánh tay ngọc của nàng đã đổi hẳn phương hướng.

Thiết Chỉ Cái không khỏi giật nảy mình, vì bỗng thấy thế võ của mình đánh vào khoảng không, đồng thời, cánh tay ngọc của đối phương đã dồn đầy kinh lực, đang nhắm ngay năm huyệt đạo tại tâm đỉnh của mình công thẳng tới.

Giữa lúc hồi hải, lão ta không kịp suy nghĩ nhiều, nhanh nhẹn rùn thấp đôi vai xuống, xoay nửa vòng phía thân trên, rồi lách qua phía phải để tránh ...

Nhưng thế lách ấy của lão ta đã bị Băng Tâm Ma Nữ đoán biết trước. Do đó, nàng cất tiếng cười lạnh lùng, rồi lại diễn biến thế võ, bám sát theo nhanh như chớp.

Thế là xem ra thanh danh bấy lâu nay của Thiết Chỉ Cái, đành phải tan tành dưới chưởng lực của Băng Tâm Ma Nữ trong chốc lát đây ...

Thốt nhiên, ngay lúc ấy bất thần có một tiếng quát to, tức thì Gia Cát Ngọc lao tới nhanh như luồng điện xẹt, thế chưởng cũng được tung ra cùng một lúc với thân người vừa tràn tới, nhắm công thẳng vào bảy đại huyệt trên khắp thân người của Băng Tâm Ma Nữ.

Băng Tâm Ma Nữ trông thấy thế, liền rùn thấp đôi vai rồi thu chưởng trở về, nhanh nhẹn nhảy thối lui ra sau tám thước.

Thiết Chỉ Cái không bỏ lỡ cơ hội liền tràn nhanh tới trước hai bước, nhưng ngay lúc ấy, lão ta cảm thấy phía dưới linh đài khẽ tê buốt, nên không khỏi kinh hoàng buốt miệng kêu lên thành tiếng, và mồ hôi lạnh toát ra khắp người.

Hai gã Đồng Bài Lệnh Chủ và Ngân Bài Lệnh Chủ đứng bên cạnh, cho là Gia Cát Ngọc bất thần nhảy vào đánh lén, nên cũng quát lên một tiếng to, rồi đồng loạt đánh ra ba chưởng.

Uyển cô nương trông thấy bóng chưởng chập chờn che kín cả không gian, kinh phong cuốn tới ồ ạt, thì lo sợ Ngọc đệ đệ sẽ bị thua vì chẳng kịp đề phòng, nên bất giác kêu thét lên một tiếng kinh hoàng.

Nào ngờ tiếng kêu của nàng chưa dứt, thì bỗng nghe một tiếng nổ âm rung chuyển cả màng tai, rồi lại thấy hai gã lệnh chủ trong Huyết Hải Địa Khuyết đã bị hất lui cả ra sau.

Trong khi đó thì chiếc bóng vàng của Ngọc đệ đệ đã bay nhẹ nhàng từ trên cao đáp xuống, đứng sừng trên đất vững vàng như một quả núi, oai nghi như một vị thiên thần. Bởi thế, Tư Đồ Uyển cảm thấy trong lòng vô cùng sung sướng.

Hai gã lệnh chủ của Huyết Hải Địa Khuyết đang định tràn đến tấn công một lần thứ hai, thì bỗng thấy Băng Tâm Ma Nữ khoát tay một lượt, lạnh lùng nói:

– Có phải Gia Cát thiếu hiệp định chỉ giáo cho không?

Sắc mặt của Gia Cát Ngọc trông uy nghi đáng sợ, gằn giọng nói:

– Nếu cô nương có hứng, thì tại hạ nào dám chối từ?

– Nếu đánh nhau bằng võ lực, thì chỉ e rằng phải kéo dài đến ba trăm hiệp vẫn chưa thể phân thắng bại, vậy hãy đổi một phương pháp so tài khác, có được không?

– Chỉ cần cô nương vạch ra một biện pháp để cùng so tài, thì Gia Cát Ngọc tôi dù có phải mất mạng đi nữa cũng sẵn sàng hầu với cô nương.

Sắc mặt của Băng Tâm Ma Nữ bỗng hiện lên một nụ cười tự nhiên, nói:

– Dù mất mạng cũng sẵn sàng hầu? Câu nói ấy có quá nặng nề chăng?

Hôm nay, chúng ta chỉ cần lấy thanh đoản đao “Phỉ thúy hàn tinh tử” này để đánh cuộc, nếu tôi thua, tôi sẵn sàng giao hoàn, trái lại, nếu thiếu hiệp có lòng nhân nhượng, thì phải cho tôi mượn nó dùng trong vài ba tháng.

Thiết Chỉ Cái biết Ma Nữ này là một con người gian manh lắm mưu nhiều kế, nên vội vàng nói:

– Thiếu hiệp chớ nên nghe lời nói bá láp của con tiện tỳ ấy. Thanh đoản đao “Phỉ thúy hàn tinh tử” là vật sở hữu của thiếu hiệp, vậy đánh cuộc với cô ta làm gì?

Băng Tâm Ma Nữ liền nghiêm ngay sắc mặt, cất giọng lạnh lùng hừ một tiếng to, nói:

– Lão hóa tử, ông xem Gia Cát thiếu hiệp là một anh chàng ngốc hay sao?

Câu nói có tính cách ly gián thâm độc ấy, đã làm cho Thiết Chỉ Cái không khỏi sợ Gia Cát Ngọc hiểu lắm, nên vội vàng im lặng ngay không nói chi hết nữa.

Gia Cát Ngọc chỉ cười nhạt nói:

– Xin tiên bối chớ nên lo ngại làm gì.

Dứt lời, chàng quay về phía Băng Tâm Ma Nữ nói:

– Tại hạ xin tuân mệnh, vậy cô nương hãy cứ ra đi.

Lúc bấy giờ, Băng Tâm Ma Nữ bỗng lại mỉm cười đầy vẻ bí mật nói:

– Thiếu hiệp không hỏi hận chứ?

– Lời nói của người trượng phu lúc nào cũng chắc chắn, vậy đâu lại hỏi hận được?

Trước đây ở tại Thanh Long Tập, Gia Cát Ngọc đã thấy qua tài nghệ của Băng Tâm Ma Nữ rồi, tuy biết nàng là người có võ công tuyệt thế, nhưng tự xét chàng vẫn có thể thắng được cô ta, nào ngờ đâu, nữ ma đầu ấy lại gian manh khó lường, sau khi nghe qua lời nói của chàng bèn mỉm cười sâu xa khó hiểu, nói:

– Kẻ tục tử trong chốn giang hồ, hễ một lời nói không vừa ý nhau, thì liền ra tay đâm đá, hoặc dùng đến gươm đao. Riêng tiểu nữ không hành động như

vậy, chắc có lẽ Gia Cát thiếu hiệp cũng tán đồng ý kiến đó?

– Thế ý kiến cô nương là ...?

– Thiếu hiệp là người trí tuệ tuyệt luân, vậy hãy đoán xem ngay lúc này, có phải tôi đang có ý định trả lại thanh đoản đao “Phi thúy hàn tinh tử” cho thiếu hiệp không?

– Chỉ đánh cuộc như thế thôi hay sao?

Gia Cát Ngọc tựa hồ như cảm thấy quá bất ngờ, nên đã buột miệng hỏi nàng qua một câu chưa hề nghĩ ngợi.

Băng Tâm Ma Nữ cười lạnh lùng nói:

– Thiếu hiệp đã hồi hận rồi?

Gia Cát Ngọc chưa kịp trả lời, thì Thiết Chỉ Cái đã tỏ ra quá sốt ruột, bèn cất tiếng “Hừ” lạnh lùng thật to.

Băng Tâm Ma Nữ bỗng sắc mặt trở thành lạnh lùng nói:

– Lão hóa tử, có lý đầu trong lòng ông còn âm ức lắm phải không?

– Ha ha, hóa tử ta đã lăn lóc trong giới giang hồ từ bấy lâu nay, trải qua hằng trăm trận đánh, cũng như được mục kích nhiều phương pháp đánh cuộc với nhau, nhưng mãi đến ngày hôm nay ta mới thực sự có cơ hội mở rộng tầm mắt.

– Có phải ý ông muốn nói là tôi đưa một phương pháp bất công hay không?

– Việc ấy tự người hiểu lấy.

Băng Tâm Ma Nữ cười nhạt nói:

– Lấy lòng dạ của kẻ tiểu nhân, để suy lòng dạ của người quân tử, thì thực chỉ sai một li là đi một dặm rồi. Chỉ như thế cũng đủ thấy là bình nhật ông quen ăn nói hồ đồ, chứ Gia Cát Ngọc là người nói ra một lời đáng giá nghìn vàng, đâu lại hiểu như ông?

Thực ra, trong lòng Gia Cát Ngọc cũng đang băn khoăn say nghĩ, sợ Băng Tâm Ma Nữ sẽ không hành động đúng như lời nói, thì dù mình có đoán trúng, cô ta chối phăng đi thì thử hỏi mình có làm chi được? Giờ đây, nghe nàng lên tiếng nói như thế, trong lòng chàng không khỏi thâm xấu hổ, vội vàng đáp rằng:

– Cô nương chớ tức giận, nói chi một thanh đoản đao “Phỉ thúy hàn tinh tử”, mà nêu lấy ngay cái đầu của tại hạ cũng chẳng hề hối hận bao giờ.

Băng Tâm Ma Nữ bỗng thoáng hiện nụ cười mà từ trước đến nay chưa hề có, lên tiếng nói:

– Thiếu hiệp là người lòng dạ quang minh chính đại, thực làm cho ai nấy cũng phải kính phục. Nhưng, vì sợ mọi người chung quanh hoài nghi lòng thành thực của tiểu nữ, nên tiểu nữ sẵn sàng viết ý định của mình ra trước, và trao cho Tư Đồ tử tử giữ, rồi thiếu hiệp mới lên tiếng nói sau cho công bình.

Vừa nói nàng vừa thò tay vào áo lấy ra một cây bút tô lông mày, rồi lại kéo lấy cánh tay ngọc của Tư Đồ Uyển, tươi cười quay lưng trở lại. Qua một lúc sau, cô ta mới tươi cười quay về mọi người nói:

– Xin thiếu hiệp hãy đoán đi nào.

Gia Cát Ngọc đã biết cô gái này có lòng thành thực, nên mới viết rõ ý định của nàng vào lòng bàn tay của Uyển tử tử trước. Chàng suy nghĩ một chút, và thấy rằng nếu nàng quả có ý muốn trả lại thanh đoản đao cho mình, thì đâu lại bày cái trò rắc rối như thế? Kế đó, chàng lại đưa mắt nhìn về phía Uyển tử tử, trông thấy đôi mày của nàng xanh tợ xuân sơn, đôi mắt trong veo như làn thu thủy thoáng hiện một nét ngậm tức giận, nên buột miệng nói rằng:

– Tôi đoán cô nương giờ đây hoàn toàn không có ý trao trả lại thanh đoản đao “Phỉ thúy hàn tinh tử” cho tôi.

Băng Tâm Ma Nữ nghe qua thì không khỏi giật mình, sắc mặt biến hẳn, chẳng khác nào bị trật chân từ một gian lầu cao nghìn trượng, rơi trở xuống đất.

Xích Diện Thần Long, Thiết Chỉ Cái thấy thế liền cho là Gia Cát Ngọc đã đoán trúng.

Nhưng, Gia Cát Ngọc thấy thái độ của Băng Tâm Ma Nữ khác thường, tựa hồ có một ẩn tình chi khó nói, nên trong lòng không khỏi kinh dị. Dù vậy, giữa lúc ấy chàng vẫn không thể nào đoán ra được tâm trạng của đôi phương, nên vẫn cảm thấy lạ lùng khó hiểu.

Lúc bấy giờ, Tư Đồ Uyển vẫn cau chặt đôi mày, từ từ xòe rộng bàn tay ra, ai nấy đều thấy rõ ràng giữa lòng bàn tay đỏ hồng của nàng có một chữ “Muốn”, viết theo thể nửa thảo nửa chính.

Ai nấy trông thấy thế, cũng đều cau chặt đôi mày, vô cùng thất vọng ...

Băng Tâm Ma Nữ tuy đã thắng cuộc, nhưng nàng hoàn toàn không có sắc vui vẻ. Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, lúc bấy giờ tựa hồ như đã trở lại bình thường, lạnh lùng như một tảng băng, đôi mắt trong veo của nàng bỗng mất hết đi những tia sáng tinh anh, xem ra chẳng khác nào nàng mới vừa trải qua một cơn bệnh nặng, có vẻ lờ đờ, uể oải ...

Gia Cát Ngọc bỗng cảm thấy một nỗi buồn không tên tuổi, tràn ngập cõi lòng, ngơ ngác nói:

– Tại hạ tư chất kém cỏi nên tự nhận là đã thua, vậy xin cô nương hãy mang thanh đoản đao “Phỉ thúy hàn tinh tử” ấy đi đi.

Băng Tâm Ma Nữ đang đưa đôi mắt nhìn trôn trời lên nền trời cao, đến khi nghe lời nói ấy, thì sắc mặt bỗng thay đổi hẳn, cất tiếng cười to như cuồng dại, khoát nhẹ tay áo lụa, rồi đưa chân bước loạng choạng đi thẳng vào khu rừng rậm.

Trong một sơn cốc hoàn toàn tĩnh mịch, bỗng vọng về từng chuỗi cười cao vút, khiến lũ chim rừng kinh sợ bay tứ tán, cánh hoa tàn rơi rụng tơi bời.

Cô gái áo trắng vì đã thắng cuộc, lấy được thanh đoản đao “Phỉ thúy hàn tinh tử” mà vui thích đó chăng?

Không. Đây không phải là tiếng cười hoan lạc, mà đây là tiếng cười đầy thâm lương, đầy thất vọng.

Gia Cát Ngọc nhìn thấy nàng đã đi khuất bóng vào cánh rừng xanh, và tiếng cười thâm lương ấy mỗi lúc càng xa dần, thì trong lòng bỗng có một cảm giác

đơn côi khó tả ...

Xích Diện Thần Long và Thiết Chỉ Cái nhìn thấy thái độ của Băng Tâm Ma Nữ trước khi bỏ đi, lẽ tức nhiên là cũng hiểu được tâm trạng của người thiếu niên còn đứng lại trước mắt, nhưng họ có thể nói gì được hơn?

Giữa bầu không khí tĩnh mịch nặng nề đó, một tia ghen tức trong lòng của Uyển cô nương mỗi lúc càng sống mạnh hơn. Nàng trông thấy thái độ của Ngọc đệ đệ có vẻ như đang mất thần, thì bất giác chu cao chiếc miệng bé nhỏ lên, nói:

– Rõ là ngốc. Người ta có lòng si mê mình đến thế, mà mình lại không đoán hiểu được cõi lòng của người ta. Giờ đây, vẫn chưa muộn, vậy hãy đuổi theo, hầu tạ lỗi với người ta đi.

Nàng tuy vẫn giữ nét mặt tươi cười, nhưng qua giọng nói mai mỉa ấy, thử hỏi Gia Cát Ngọc nào không đoán biết được. Bởi thế, chàng không khỏi giật mình, vội vàng nói:

– Tiểu đệ chỉ suy nghĩ về những nỗi khúc chiết ở bên trong thôi, vậy tỷ tỷ chớ nên hiểu lầm.

Uyển cô nương liền đỏ hoe đôi mắt, nói:

– Tôi có chi lại hiểu lầm, Đệ đệ không trông thấy thái độ đau khổ của người ta khi sắp bỏ đi, vậy chẳng phải quá rõ ràng sao, còn suy nghĩ cái nỗi chi nữa?

Nói đoạn, đôi vai nàng khẽ lắc, quay mình bước đi nơi khác, tựa hồ như có một nỗi uẩn khúc khó giải. Nàng im lặng đi thẳng xuống núi.

Trước thái độ ấy, không khỏi làm cho Gia Cát Ngọc cuống quít, chàng định đuổi theo để giải thích, nhưng lại ngại vì có Xích Diệm Thần Long và Thiết Chỉ Cái đang đứng cạnh đấy, do đó, đôi chân của chàng không khỏi do dự chẳng biết phải hành động ra sao.

Thiết Chỉ Cái dù sao cũng là một người sành tâm lý, nên trông thấy thái độ luống cuống của chàng, liền lên tiếng nói rằng rằng:

– Này ông bạn nhỏ, sao không mau đuổi theo đi, nếu cô nương ấy có việc gì, người không sợ Tư Đồ bá bá trách mắng hay sao.

Gia Cát Ngọc nghe thế, bèn cười đáp lời, rồi lập tức đuổi theo Tư Đồ Uyển ngay.

Thiết Chỉ Cái vuốt lấy mớ râu rồi như cỏ khô của lão, phá lên cười “khà khà”.

nói:

– Tư Đồ lão nhi, thế là ông đã câu được một thằng rể quý rồi, nhưng đến ngày thành hôn của chúng chó nên quên thưởng cho lão hóa tử một bữa rượu mừng nhé.

Xích Diệm Thần Long hết sức vui thích, vội vàng nói:

– Việc ấy còn nhờ lão tiên bối tác thành, đến chừng đó, tôi sẽ chuẩn bị một trăm hũ rượu ngon, để cho lão tiên bối mặc tình uống đến say túy lúy.

Những cây thao lao cao chọc trời, trông như hàng nghìn chiếc dù giương to,

không ngớt lác lư dưới nền trời xanh biếc. Trong khi đó, những áng mây trắng bay lơ lửng từng đoàn, gió mát dịu không ngớt thổi tung tà áo ...

Thiết Chỉ Cái và Xích Diện Thần Long cùng ngồi trên mình ngựa, từ từ cho ngựa bước đi tới. Gia Cát Ngọc nắm tay Uyên tỷ tỷ ngồi sát vai nhau, chuyện trò âu yếm.

Tư Đồ Uyên tựa hồ hết sức vui thích, hai đồng tiền trên đôi má lúc nào cũng núng thật sâu chẳng hề lặn mất.

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn đắm đắm vào khuôn mặt tươi cười của Uyên tỷ tỷ như say sưa, như ngây dại, cảm thấy tâm hồn lâng lâng như một chiếc thuyền con nhấp nhô trên bể cả, hay một cánh lục bình trôi dạt theo sóng to, tựa hồ như muốn bay bổng lên tầng mây cao.

– Ủa? Đệ đệ làm gì lại ngó đắm đắm người ta mãi thế?

Nàng đưa đôi mắt liếc nhẹ nhàng về phía Gia Cát Ngọc, trong khi khẽ ngửa mặt lên với đôi má đỏ bừng, tràn ngập niềm vui ...

Giữa tiếng nói tiếng cười không ngớt có một mùi thơm như lan như xạ thoang thoảng qua mũi, hơn nữa mớ tóc rối mịn màng của nàng lại không ngớt bay vào đôi má của Ngọc đệ đệ, khiến cho Gia Cát Ngọc, một người mới lần đầu tiên được nếm mùi tình yêu, không khỏi bàng hoàng luống cuống.

Gia Cát Ngọc đôi má ửng hồng, dùng hết nghị lực trong người mới nói lên được một câu rằng:

– Tỷ tỷ. Chị ... Chị ...

– Thế nào? Tôi không đẹp phải chăng?

Uyên cô nương đưa đôi mắt trong veo liếc nhìn chàng, đầy vẻ dịu dàng khả ái. Câu nói có tính cách trêu chọc ấy, lại có một hiệu quả rất khả quan ...

Chẳng phải thế hay sao? Vì một bậc anh hùng tên tuổi lừng lẫy trong giới giang hồ như Gia Cát Ngọc, chẳng phải đang hoàn toàn bị chinh phục kia sao?

Chàng xoa đôi tay, cuống quýt nói:

– Ô, không đâu. Tỷ tỷ ... Chị ... chị thực quá đẹp thôi.

– Hừ. Tôi nào có thể so sánh được với người trong lòng của đệ đệ kia chứ?

– Tỷ tỷ. Chị bảo người ấy là ai?

Qua lời nói chứng tỏ Gia Cát Ngọc có vẻ đang cuống quýt vì một chuyện không đâu mà lại bị nàng hiểu lầm như thế, thử hỏi chàng không cuống quýt sao được.

Nhưng, Tu Đồ Uyên trái lại cố ý chau cao đôi môi hồng lên, nũng nịu nói:

– Ai? Chính là cô Băng Tâm Ma Nữ ấy chứ còn ai nữa? Có lý nào tình ý của người ta đối với đệ đệ như vậy, mà đệ đệ lại không biết hay sao?

– Tỷ tỷ thân mến, tỷ tỷ căn cứ vào đâu để nói như vậy? Nhưng dù sao giờ đây tôi có nói gì tỷ tỷ cũng chẳng chịu tin, chỉ phải chờ thời gian chứng minh cõi lòng của đệ đệ, là chỉ trung thành với tỷ tỷ mà thôi.

Tur Đồ Uyên nghe qua, mặt tươi như hoa nở, đôi mắt đầy tình tứ, nhưng cũng tràn đầy sự thèn thùng, nói:

– Hừ. Không biết thẹn. Ai có rảnh để nghe những lời đường mật ấy của đệ đệ? Sao còn chưa chịu theo tôi bước đi, kéo chốc nữa Quan lão tiên bồi và phụ thân đến đây, thì thử hỏi xem đệ đệ giấu chiếc mặt đi đâu cho biết?

Nàng nghĩ ngợi thực là chu đáo, nhưng đáng tiếc là đã muộn rồi. Xích Diệm Thần Long tuy không thấy cử chỉ âu yếm ấy của hai người, nhưng riêng Thiết Chỉ Cái thì đang cỡi con bạch mã của chàng ngang nhiên phi tới, trên khóe miệng hiện lên một vẻ tươi cười ngâm răng:

– Quan quan truy truy, tại hà chi châu, yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu ...

Lão hóa tử biết về họ rất nhiều, nên đã ngâm một đoạn trong Kinh Thi, mô tả sự vui mừng khi thấy người quân tử gặp gỡ được thực nữ khả ái. Ngụ ý của những câu thơ đó lẽ tất nhiên là Gia Cát Ngọc đã hiểu được, nên sung sướng đưa mắt nhìn về phía Uyên tỷ tỷ mỉm cười.

Tur Đồ Uyên trái lại bừng đỏ sắc mặt, đưa mắt nhìn về phía Thiết Chỉ Cái nũng nịu nói:

– Lão tiên bồi là người lớn, sao lại cứ đi trêu chọc người ta mãi thế, chốc nữa đi đến thị trấn, nếu tôi mời tiên bồi uống rượu mới là chuyện lạ.

– Khá khá. Quả là một con tiện tỳ lợi hại. Hôm nay ngươi không cho ta uống rượu cũng chẳng hại gì, chỉ cần đến ngày xuất giá, đừng quên lão hóa tử ta là được rồi.

Tư Đồ Uyên vừa thẹn vừa luống cuống, kêu luôn miệng rằng:

– Ôi. Tôi không nghe đâu. Tôi không nghe đâu. Thế còn cha tôi đâu rồi.

– Khá khá. Con tiện tỳ kia, cha ngươi kể từ nay về sau đã giao ngươi cho Gia Cát thiếu hiệp, không ngó ngang chi đến ngươi nữa.

Câu nói ấy là một câu nói đùa, nhưng trong thực tế thì Xích Diệm Thần Long đã bằng lòng nghe theo ý kiến của lão hóa tử lấy cớ đi đến Võ Dương Sơn để báo tin về cái chết của Thương Lãng Vũ Sĩ, để cho đôi trẻ có một khung cảnh hoàn toàn tự do, nên đã âm thầm vòng ra sau núi đi từ lâu.

Thiết Chỉ Cái bề ngoài có vẻ khôi hài cười cợt, nhưng sự thật thì bên trong lão ta là một con người rất cương quyết. Nhất là đối với việc vừa rồi, Gia Cát Ngọc đã kịp thời ra tay cứu nguy cho lão ta không để lão ta bị chịu nhục dưới chưởng lực của Băng Tâm Ma Nữ, thì trong lòng lão ta lại càng cảm kích Gia Cát Ngọc hơn, có ý muốn được Gia Cát Ngọc xem mình như người ngang hàng với chàng, nên nhất định phải làm thế nào cho chàng gọi mình bằng lão ca ca mới nghe.

Gia Cát Ngọc cũng biết lời nói của lão ta là chân thành, nếu từ khước mãi thì sẽ không hay, nên cũng vui vẻ tuân mệnh kêu lão bằng lão ca ca như ý muốn.

Đêm hôm ấy, ba người cùng nghỉ ngơi tại một thị trấn nhỏ dưới chân núi. Đêm đã vào canh hai, trăng liềm cuối tháng đã nhô lên ngọn núi phía Đông, thế mà Gia Cát Ngọc vẫn không ngớt lăn lộn, chưa thể nào ngủ yên được ...

Có nhiều việc làm cho chàng phải nghĩ ngợi miên man. Nào là mối thù của ân sư, cũng như mối hận của gia đình, nào là mối tình đậm đà của Uyên tỳ tỳ

đã làm cho cuộc đời cô độc thiếu tình thương của chàng được một niềm an ủi vô biên. Hơn nữa, thái độ lạ lùng của Băng Tâm Ma Nữ cũng đã làm cho chàng không khỏi có một sự xúc cảm lạ lùng ...

Chàng đưa mắt nhìn đắm đắm vào ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, trông chẳng khác nào một tấm màn màu bạc trùm kín lấy cả thị trấn nhỏ vào giữa đêm khuya lạnh lẽo.

Lúc ấy, giữa bầu trời tĩnh mịch của đêm khuya, bỗng chàng nghe có tiếng chiếc áo giũ trong gió, rồi tiếp đó lại trông thấy một cái bóng đen, y hệt như một con dơi khổng lồ, đang từ trên nóc nhà bay sà xuống.

Gia Cát Ngọc nhanh nhẹn ngồi dậy, đưa chân bước nhẹ đến sát cửa sổ, rồi kê mắt nhìn qua kẽ hở theo dõi bên ngoài ...

Ừ, bóng người trong sân ấy chính là Tích Hoa công tử. Hắn đang đưa mắt ngó quanh quẩn khắp nơi, rồi âm thầm tiến tới khung cửa sổ.

Gia Cát Ngọc thềm hỏi:

“Anh ta định làm chi thế? Anh ta đến đây để tìm mình chẳng? Nhưng tại sao anh ta lại đến nửa đêm và có thái độ như vậy?”

Gia Cát Ngọc đang lấy làm lạ, và định sẽ chờ xem cho biết sự thực thế nào ...

Bỗng nhiên, từ giữa đêm khuya có một tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

– Hừ. Quả là cái đồ đáng chết.

Câu nói ấy là một câu nói qua thuật truyền âm nhập mật, mục đích chỉ để

cho Tích Hoa công tử nghe mà thôi. Nhưng, Gia Cát Ngọc kể từ ngày ăn được trái “kim tuyến huyết lan”, tai mắt đều rất thính khác hẳn người thường, nên tuy chàng đang ở ngoài phạm vi truyền âm của người ấy, nhưng vẫn có thể nghe được rõ ràng câu nói của đối phương. Do đó, chàng không khỏi lấy làm kinh ngạc.

Trong lúc ấy thì Tích Hoa công tử đã lộ vẻ hoảng hốt, phi thân bỏ chạy ngay.

Ai đã lên tiếng nói câu nói vừa rồi? Tại sao người ấy lại dọa cho Tích Hoa công tử phải sợ hãi bỏ chạy?

Gia Cát Ngọc lấy làm khó hiểu, nên vọt người ra ngoài cửa sổ, đuổi gáp theo đối phương.

Tích Hoa công tử đang kinh hoàng bỏ chạy như bay, nhắm phía ngoài thì trán cắm đầu chạy mãi tới. Trong khi đó, ở phía sau lưng của y độ chừng ba bước có một bóng người gầy đét như que củi ...

Bóng người ấy trông thực là nhanh nhẹn, nên chỉ có một khoảng cách ngắn ngủi mà Tích Hoa công tử tựa hồ như không hay biết chi cả. Riêng về khinh công cao cường đến mức ngay đến Gia Cát Ngọc cũng nhận là lần đầu tiên mới được trông thấy kể từ khi xuống núi đến giờ. Do đó trong lòng chàng hết sức lấy làm lạ.

Chẳng bao lâu sau, bỗng hai người liền dừng chân đứng lại. Hai người chỉ nói qua mấy câu chi đó, bỗng thấy bóng người gầy cao bất thần vung chưởng lên, nhắm ngay Tích Hoa công tử công thẳng đến.

Thế chưởng của người nhanh nhẹn không thua một ngọn gió hốt, thế võ lại kỳ lạ hiểm hóc vô cùng.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế không khỏi giật mình.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe Tích Hoa công tử kêu lên một tiếng “ôi chao” rồi thân hình lão đảo hai lượt, té phịch ra đất.

Bóng người kia chỉ trong một cái vung tay đá chân, là đã đánh ngã Tích Hoa công tử, như vậy cũng đủ thấy võ công của y cao cường đến bậc nào.

Gia Cát Ngọc không dám chậm trễ, nhanh nhẹn vọt người bay lên, bắt từ trên cao đáp xuống.

Người ấy trông thấy Gia Cát Ngọc lao mình thẳng xuống, thì không khỏi có hơi kinh ngạc, thì liền quay đầu bỏ đi mất hút.

Nhưng, bước chân của người ấy có vẻ rất ung dung, xem chẳng hề giống kẻ kinh hoàng bỏ chạy.

Gia Cát Ngọc liền xử dụng thân pháp “Vân Long Cứu Chuyển”, lao vút tới như một mũi tên bắn, rồi đáp xuống trước mặt người ấy tám thước trong nháy mắt.

Bóng người ấy liền dừng chân đứng lại, cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Người chặn đường ta để làm gì?

Giọng nói ấy nghe rất quen thuộc, Gia Cát Ngọc cảm thấy như mình đã có nghe ở đâu rồi. Chàng liền ngửa mặt lên nhìn kỹ đối phương, trông thấy bóng người đó có thân hình mảnh khảnh, xinh đẹp, diện mạo tuấn tú, mình mặc áo lam, không ngớt giữ rền rẹt trong chiều gió lộng. Trên khuôn mặt tựa

hồ như quen thuộc của người ấy, tràn đầy vẻ uy nghi trông rất đáng sợ.

Gia Cát Ngọc bỗng lên tiếng nói:

– Các hạ vì lẽ gì lại đánh trọng thương ông bạn kia thế?

Bóng người ấy liền cất tiếng cười nhạt, đầy vẻ khinh bạc nói:

– Ông bạn của anh đấy? Cái thứ bạn ấy thì tốt hơn chớ nên giao thiệp nhiều với họ.

Câu nói đó đã làm sống lại những ý nghĩ nghi ngờ của Gia Cát Ngọc đối với Tích Hoa công tử. Do đó, chàng bất giác hồi hải hải hỏi rằng:

– Lời nói của ông anh có nghĩa làm sao?

– Muốn tin thì tin, bằng không tin thì thôi.

Giọng nói của đối phương hết sức lạnh lùng, mà cũng hết sức cộc lốc. Nói đoạn, người ấy bèn di động thân mình, tràn sát bên cạnh người Gia Cát Ngọc lách đi một cách thần diệu.

Gia Cát Ngọc kinh ngạc một lúc lâu, mới vội vàng lên tiếng gọi:

– Tôi xin đa tạ sự chỉ dạy của ông anh, nhưng chẳng hiểu ông anh có bằng lòng dạy cho biết đại danh hay không?

Người ấy lộ vẻ do dự, nhưng cuối cùng đáp rằng:

– Tiểu đệ là Hận Phác Thư Sinh, lỡ gặp nhau trong đêm nay, rồi sau sẽ

không có cơ hội nào được gặp nhau nữa, vậy các hạ hỏi để làm gì?

Nói dứt lời, bóng người ấy bèn lướt đi như gió, chỉ trong chớp mắt là đã lần khuất giữa màn đêm.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 16

ĐỒNG CHUNG ĐẠO NHÂN

Gió đêm lồng lộng, trăng khuyết hãy còn treo lơ lửng trên nền trời ...

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn theo bóng người ấy, trong lòng không khỏi có một sự xúc cảm sâu xa.

Hận Phác Thư Sinh là ai? Người ấy đến đây có dụng ý gì.

Có lý nào Tích Hoa công tử thực sự là đúng như lời y nói, là một người không nên giao du thân mật hay sao?

Áng mây đã trôi qua, vầng trăng sáng trong như gương, vạn vật xung quanh đang im lặng trong một thế giới tĩnh mịch, Gia Cát Ngọc bất giác bị chìm đắm trong sự trầm tư.

Tích Hoa công tử đang té trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, trên vầng trán mồ hôi rướm ra như tắm, sắc mặt tràn đầy nét thất vọng. Đôi môi của y cũng không ngớt run rẩy, hơi thở hỗn hà hỗn hển mệt nhọc, tựa hồ như đang bị nội thương rất nặng nề.

Cứu nguy cho y chăng? Lời nói của Hận Phác Thư Sinh thực không sai tí nào cả, hành động của y có vẻ thập thò khó hiểu, dù cho ai cũng phải sinh lòng ngờ vực.

Hay là bỏ mặc y ra sao thì ra? Nhưng, mặc dù hành tung của y đáng nghi ngờ, song vẫn không có bằng cứ nào xác đáng, nếu vạn nhất bên trong việc này còn có một nguyên nhân gì khác, thì chẳng hóa ra ...?

Không thể được. Dù cho y có những ý nghĩ bất lương đối với mình, thì ta vẫn không thể thấy người xung quanh lâm nguy mà không cứu.

Gia Cát Ngọc là người có tính hào hiệp, nên vừa nghĩ đến đây thì liền nhanh nhẹn lướt tới đỡ Tích Hoa công tử ngồi lên, tập trung tinh thần đưa chưởng đè vào phía dưới “Linh đài” của Tích Hoa công tử, rồi vận dụng “Cửu Cửu huyền công”.

dồn một luồng hơi ấm áp vào người Tích Hoa công tử.

Hận Phác thư sinh là một con người tên tuổi không hề nghe ai nói đến kia, võ công lại quả chẳng phải tầm thường. Chỉ với một luồng đánh nhẹ mà đã làm cho tạng phủ của Tích Hoa công tử đều chạy lệch vị trí, máu huyết trong người đều cuồng loạn tơi bời.

Gia Cát Ngọc thấy thế, trong lòng hết sức kinh hãi, vội vàng vận dụng chân lực ở Đan Điền, cũng như gia tăng thêm “Cửu Cửu huyền công” xuống bàn tay của mình để lo việc chữa trị cho Tích Hoa công tử.

Bốn bề rừng núi đều im phăng phắc, thỉnh thoảng mới nghe có tiếng rên rỉ đơn điệu của loài côn trùng khắp đó đây, khiến khung cảnh càng vô cùng buồn bã.

Sắc mặt của Tích Hoa công tử từ từ trở thành hồng hào hơn. Và cuối cùng, y đã thở phì ra một hơi dài, rồi nhanh nhẹn đứng phắt dậy.

Lúc bấy giờ, Gia Cát Ngọc vì tổn hao chân lực quá nhiều, nên vàng trán đang rướm mồ hôi. Chàng đưa mắt nhìn Tích Hoa công tử hạ giọng nói:

– Đặng huynh nửa đêm tìm đến tôi, chẳng hay có điều gì chỉ giáo?

Giọng nói của chàng có vẻ gay gắt, trên thái độ cũng lộ vẻ nghiêm trang, chứng tỏ trong lòng chàng đang có nhiều sự nghi ngờ.

Tích Hoa công tử thấy không khỏi giật mình, vội vàng nói:

– Trước đây tại hạ có nhặt được nửa mảnh Lục Ngọc Di Đà tại ngôi Sơn Thần Miếu, nên thừa lúc đêm khuya vắng vẻ, mang đến cho ông anh, nhưng chẳng ngờ hành tung bị lộ, nên đã có kẻ khác theo dõi toan ám hại.

Tích Hoa công tử là một gã quen thói gian manh, nên đối phó thực là nhanh chóng và cũng hết sức khéo léo. Nói dứt lời, y thò vào túi lấy ra nửa mảnh Lục Ngọc Di Đà, đưa lên hai tay cho Gia Cát Ngọc.

Người quân tử nào có thể lợi dụng lòng tốt của đối phương?

Gia Cát Ngọc trông thấy y sẵn sàng trao tặng cho mình một vật mà chính y đã đánh đổi bằng sinh mạng, nên mặc dù biết đó là một món đồ giả hiệu, nhưng trong lòng cũng hết sức biết ơn. Do đó, chàng cảm thấy sự ngờ vực của mình quả là hết sức vô lý, nên bèn tươi cười nói:

– Xin Đặng huynh hãy canh chừng giúp cho tiểu đệ, để tiểu đệ nhắm nghiền đôi mắt, tập trung tinh thần để lo việc điều hòa hơi thở.

Nói dứt lời, chàng bèn đưa hai tay đè lên nhau, nhắm nghiền đôi mắt, tập trung tinh thần để lo việc điều hòa hơi thở.

Tích Hoa công tử nhìn thấy chàng đã thả hồn vào cõi thái hư, võ công hoàn toàn không còn nữa, thì sắc mặt bỗng hiện lên một nụ cười ghê rợn.

Sắc mặt y không ngớt thay đổi, chứng tỏ trong lòng y đang có nhiều ý nghĩ giằng co quyết liệt ...

Trong dịp may nghìn năm một thừa này, nếu bỏ lỡ đi, thì về sau muốn trừ Gia Cát Ngọc thực còn khó hơn đi lên trời.

Bởi thế, đôi mắt y bỗng chiếu ngời những tia sáng hung tợn và lạnh buốt, nhanh nhẹn vung chưởng lên, định sẽ giáng xuống lưng của Gia Cát Ngọc ...

Bỗng nhiên hấn ta bất thần nhớ lại, vừa rồi đây Gia Cát Ngọc đã lo việc chữa thương cho mình, nên chân lực mới bị giảm khí, nếu mình xuống tay như thế này, chẳng hóa ra xấu hổ với lương tâm lắm sao? Nghĩ đến đây, thì một tia nhân tính trong người y bỗng được sống lại, nên đã bắt giác thu nhanh thế chưởng trở về.

Ánh trăng sáng vàng vạc, gió đêm thổi tung ta áo cả hai người ...

Hơi thở của Gia Cát Ngọc đã lần lần điều hòa trở lại, dáng điệu trông thực là uy nghi ...

Tích Hoa công tử trông thấy thế, thì trong lòng không khỏi có ý nghĩ rằng:

“Tur Đồ Uyển có được một ý trung nhân như thế này, thảo nào mới chẳng xem ta vào mắt. Trong kiếp sống hôm nay, nếu muốn được người đẹp ghé mắt xanh, thì tất phải trừ đi người này mới được.”.

Nghĩ đến đây, sắc mặt y bỗng biến đổi hẳn, bất thần đưa chưởng lên một lần thứ hai, và chỉ trong nháy mắt nữa là y sẽ giáng xuống ...

Không. Cơ hội tốt đã qua rồi, Gia Cát Ngọc đã bất ngờ thở phì ra một hơi dài, rồi mở to đôi mắt. Đôi mắt của chàng chiếu ngời ánh sáng, chẳng khác nào hai vì sao trên nền trời cao, tựa hồ trình độ nội công lại được tiến thêm một bước nữa.

Tích Hoa công tử không khỏi giật nảy mình, vội vòng tay thi lễ nói:

– Công ơn tái tạo của ông anh đối với tôi ngày hôm nay, thực không thể nào dám cảm tạ bằng lời nói, vậy nửa pho Lục Ngọc Di Đà này, xin ông anh hãy giữ lấy là hơn.

Gia Cát Ngọc mỉm cười nói:

– Tâm thịnh tình của Đặng huynh, tiểu đệ xin đa tạ. Nhưng, món vật trong tay ông anh ấy chính là một món đồ giả kia.

Tích Hoa công tử giả vờ lộ sắc kinh ngạc, nói:

– Thực thế hay sao? Gia Cát huynh không nhận lầm đấy chứ?

– Tuy là một món đồ giả, nhưng tâm thịnh tình của Đặng huynh, vẫn đáng quý như thường, vậy tiểu đệ xin tôn mệnh giữ lấy, có thể dựa vào đây để truy tìm pho tượng thật, cũng rất có ích lợi.

Trên nền trời cao sao thưa không ngớt nhấp nháy, dãy ngân hà chiếu ngời cả không gian, Gia Cát Ngọc và Tích Hoa công tử mỗi người có một tâm trạng khác nhau, và cũng chia tay giữa đêm khuya lạnh lẽo.

Đêm tối đã qua một cách yên lành. Bình minh đã bắt đầu ló dạng ...

Gia Cát Ngọc bèn đem mọi việc đã xảy ra trong đêm qua, kể lại cho Thiết Chỉ Cái và Uyển tử tử nghe, Thiết Chỉ Cái cảm thấy rất lạ lùng về người thanh niên gọi là Hận Phác Thư Sinh, nhưng Uyển cô nương thì hết sức bực mình đối với cái anh chàng Tích Hoa công tử ấy. Nàng giận hằm hằm nói:

– Tích Hoa công tử. Chỉ nghe cái tên ấy không cũng đủ chán ghét rồi.

Cái anh chàng Hận Phác Thư Sinh chi đó nói thực đúng, về sau đệ đệ phải đề phòng hẳn ta mới được.

Gia Cát Ngọc cười to nói:

– Uyển tử tử sao lại thế? Chỉ xét đoán con người qua cái tên không thì làm sao đúng cho được? Tử tử còn nhớ khi vừa mới gặp mặt tiểu đệ, là đã to tiếng mắng Thiên Nhi Du Tử không phải là con người tốt đó sao?

Nàng phì cười nói:

– Tại sao lại không nhớ? Đệ đệ chính là người không tốt kia mà.

Giọng nói của nàng trong veo, nghe rất vui tai, làm cho hai người phá lên cười to không ngớt.

Qua một lúc lâu sau, Thiết Chỉ Cái mới im tiếng cười, nói:

– Nay tiểu huynh đệ, về pho Lục Ngọc Di Đà, người bảo với nữ ma đầu ấy là biết được ít nhiều, thế sao giờ đây lại giữ nửa mảnh giả mạo ấy làm chi vậy?

Chả lẽ nó còn chỗ hữu dụng chi hay sao?

Gia Cát Ngọc mỉm cười nói:

– Tiểu đệ tuy đã có dự tính chung quanh việc ấy, nhưng dù sao cũng còn cần phải được sự giúp đỡ của lão ca ca.

Nói đến đây, bỗng không còn nghe tiếng nói của chàng nữa, mà chỉ thấy đôi môi chàng khẽ lay động mà thôi. Đây là chàng đã dùng thuật “Thốc khí thành ty truyền âm nhập mật” để cùng nói chuyện riêng với Thiết Chỉ Cái.

Thiết Chỉ Cái không ngớt xoay mắt tròn mày, mãi đến khi nghe xong, thì bỗng cười ha hả thực to nói:

– Kê hay tuyệt. Kê hay tuyệt. Nếu được như vậy, thì nào còn sợ chi mọi bí mật quanh pho Lục Ngọc Di Đà không có ngày phơi trần ra ánh sáng nữa. Lão ca ca hành động ngay theo kế hoạch, khi đó được tin tức gì, thì sẽ báo tin cho lão đệ hay ngay.

Nói dứt lời, lão ta liền đứng phắt dậy, đưa chân bước những bước khấp khểnh bỏ đi thẳng ra cửa.

Tur Đồ Uyển trông thấy thế, không biết ắt giáp chi cả, đưa mắt nhìn về Gia Cát Ngọc, chu cao đôi môi nói:

– Rõ đáng ghét. Việc chi mà lại có vẻ bí mật như thế?

– Tạm thời tở tở chớ nên hỏi, sau này tự nhiên rồi sẽ biết.

– Không thể được. Giờ đây tôi muốn đệ đệ nói cho tôi nghe ngay.

– Được. Được. Tiểu đệ sẽ tuân mệnh liền.

Lần này chàng không dùng thuật “truyền âm nhập mật” mà kê miệng sát vào tai Uyển tử tử nói xầm xì một lúc thật lâu.

Uyển cô nương lúc đầu lắng nghe có vẻ thích thú lắm, nhưng sau đó bỗng nhướng cao đôi mày liền cất giọng trong trẻo hứ rằng:

– Thực là đáng ghét:

Không ai nghe đệ nói nhảm nữa đâu.

– Tử tử thân mến, lời của tiểu đệ nói là hoàn toàn đúng sự thực, chị là một con người đẹp, khiến ai nấy đều phải ...

– Tiểu yêu. Đệ đệ còn nói xàm như thế nữa, thì chớ trách tôi không ngó ngang đến đệ đệ đấy nhé.

Nàng vốn dịu dàng xinh đẹp, giờ đây lại làm ra vẻ hờn dỗi nên càng khiến cho Gia Cát Ngọc nhìn thấy nàng có duyên dáng, khả ái hơn, nên vội vàng nói:

– Được ... được ... Tiểu đệ sẽ không dám thế nữa.

Uyển cô nương bèn phì cười, nũng nịu nói:

– Chỉ giỏi lẻo mép.

Nói đến đây, bỗng sắc mặt của nàng trở thành nghiêm nghị, nói tiếp rằng:

– Phương pháp ấy của đệ đệ chẳng khác nào trèo lên cây để câu cá, vì thế lực của Cái Bang tuy rất rộng rãi, nhưng chỉ e nhất thời cũng không thể làm đúng như vậy được ngay, chả lẽ chúng ta lại ngồi yên ở đây chờ đợi?

Đôi mày kiếm của Gia Cát Ngọc nhượng cao nói:

– Mối thù của sư môn, cũng như mối hận gia đình, đang có hàng trăm việc bận rộn bên mình, vậy thử hỏi tiểu đệ nào có thì giờ đâu ở đây chờ đợi? Tiểu đệ muốn nội trong ngày nay đi đến Kim Yết Quan, tìm gặp Hoàng Phong Chân Nhân để thanh toán món nợ cũ, nếu tử tử ...

Tư Đồ Uyển nhớ đến việc trước đây mấy hôm bị một lão đạo sĩ hung tợn ở Kim Yết Quan bắt sống mang đi, trong lòng hãy còn căm tức, nên liền trợn mắt nói:

– Đệ đệ lo ngại hay sao? Chính tử tử cũng muốn tìm gặp bọn lão đạo ấy để thanh toán mối thù vừa rồi.

Phía Bắc ngạn Âu Giang, chen lẫn với hồ xanh biếc và những cánh rừng tùng mênh mông, có một ngọn đồi rất cao, Kim Yết Quan, một ngôi chùa khét tiếng trong giới giang hồ, tọa lạc tại vùng núi đồi ấy.

Bóng tịch dương chưa xuống khuất núi, ráng đỏ chói rực cả bầu trời, từng đàn chim xanh đang bay liệng trên bầu trời rực rỡ.

Ngay lúc ấy, trên con đường nhỏ ven sông, có một con bạch mã đang phi nhanh tới. Trên mình ngựa lại có hai bóng người, phía trước yên là một cô gái xinh đẹp, phía sau là một chàng thiếu niên áo vàng.

Người thiếu niên ấy đứng đôi chân trên lưng ngựa trông nhẹ nhàng và hết sức vững vàng. Tà áo của chàng không ngớt tung bay theo chiều gió, đưa tay chỉ chỗ những cảnh sắc xa xa, làm cho cô gái ngồi trên yên ngựa không ngớt tiếng cười trong trẻo.

Bỗng nhiên, chàng thiếu niên tựa hồ như nghe thấy có sự động tĩnh gì, hạ giọng gọi rằng:

– Uyển tử tử, hãy chờ tiểu đệ một tý, bên sau trái núi này, tựa hồ như có người đang đánh nhau, vậy để tiểu đệ đi đến đấy xem qua cho biết.

Nói đoạn, hai cánh tay của chàng vung tay lên, lướt gió bay thẳng, trông như một vì sao xẹt trên nền trời, nhắm phía sau trái núi lướt thẳng đi.

Đôi tình lữ này chính là vị chủ nhân mới của dấu hiệu Kim Cô Lô tức Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc, và ái nữ của Xích Điện Thần Long tức Tu Đồ Uyển cô nương.

Gia Cát Ngọc sau khi nghe động, liền sử dụng ngay thân pháp “Vân Long Cứu Chuyển” lướt tới như bay, chỉ trong chớp mắt là đã vượt qua ngọn núi, đồng thời đang định sẽ ...

Bỗng nhiên, chàng nghe có tiếng gió rít vèo vèo, rồi lại có một giọng cười nhạt vọng đến bên tai rằng:

– Gia Cát thiếu hiệp, nếu cậu còn tiếp tục gây sự với số người trong Huyết Hải chúng tôi, thì chớ trách tại sao Lãnh Hồn Cư Sĩ tôi vô tình đây nhé.

Gia Cát Ngọc quay người nhìn lại, trông thấy cách xa đấy ngoài mười trượng có một văn nhân áo tía đang đứng sững, nét mặt uy nghiêm đáng điệu bình

tĩnh, đúng là Ngân Bài Linh Chủ trong Huyết Hải Địa Khuyết.

Bởi thế, chàng liền cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Đường núi chẳng chịt có hàng trăm đường, tại hạ nào cản đường của ông đâu?

Lãnh Hồn Cư Sĩ cười nhạt, nói:

– Gia Cát Ngọc, người nhận rằng chỉ học qua mấy đường Thiên Ma Chỉ, thì xem dưới mắt chẳng có ai hay sao?

Liền đó, vừa thấy cái bóng tía di động, tức thì một luồng chưởng phong liên ào ạt cuốn tới ngay, chỉ trong chớp mắt là đối phương đã công ra liên tiếp chín chưởng từ nhiều mặt dồn lại một cách hết sức kỳ diệu.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, không khỏi thâm kinh hãi, nghĩ bụng rằng:

“Người này tự bảo là có thể trong vòng một trăm thế võ là đánh bại được Thiết Chỉ Cái. Xem qua lời nói ấy quả đúng sự thật, chỉ với ba chưởng thế ào ạt chẳng thua sấm động gió cuốn cũng đủ thấy rằng có lẽ hẳn ta còn cao cường hơn Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo một bậc”.

Vừa suy nghĩ, chàng liền biến chưởng thành chỉ, gây thành hàng vạn mũi nhọn, rít gió vèo vèo, cuốn tới nhanh như điện chớp, nhắm điểm thẳng vào chưởng thế của đối phương vừa công tới.

Gã Ngân Bài Linh Chủ tự xưng là Lãnh Hồn Cư Sĩ này, trong bình sinh chưa từng gặp một tay kinh địch nào như đối phương, nên trông thấy thế thì hết sức kinh hãi.

Tuy nhiên, vì hấn ta có võ công cao cường, kinh nghiệm phong phú, nên mặc dù kinh hãi, song vẫn bình tĩnh biến nhanh thế chưởng dày đặc của mình, thành thế chưởng thừa thốt, rồi tập trung chân lực, thu tất cả những hư chưởng vừa đánh ra, dồn hết sức mạnh vào một chưởng thế thứ năm công thẳng tới ...

Qua một tiếng nổ âm thực to, không khí bị đảo lộn như một luồng gió hốt, và Lãnh Hồn Cư Sĩ đã bị hất bắn ra sau ba bước.

Đôi vai của Gia Cát Ngọc chỉ khẽ chao động mà thôi. Chàng đang định nắm lấy cơ hội đó tiếp tục tràn tới, thì bỗng nghe từ sườn núi phía sau, có tiếng người vọng đến rằng:

– Xích Diễm Tàn Chưởng, hôm nay nếu ngươi không bằng lòng dâng quyển sách nhỏ của Tuyên Cơ Tẩu ấy ra, thì nơi này sẽ là nơi vùi thây của ngươi đó.

– Ha ha, chỉ dựa vào đường “Thanh lân chưởng” của Chung Liêu ngươi, ta e rằng ngươi chưa thể làm được việc đó đâu.

Gia Cát Ngọc nghe thế không khỏi giật nảy mình, nào còn để ý chi đến Lãnh Hồn Cư Sĩ nữa. Chàng lách ngang thân người, rồi nhắm ngay phía sườn núi ấy lướt vút tới.

Lãnh Hồn Cư Sĩ cất giọng sâu hiểm cười nhạt, rồi di động thân mình nhắm ngay lưng Gia Cát Ngọc đánh theo ba luồng chưởng phong.

Ngay lúc ấy, ở tại sườn núi phía sau, bỗng nổi lên một tiếng “hự” khô khan tựa hồ đã có người bị đánh trọng thương.

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, ngẫm vận dụng đến bảy phần chân lực trong người, vung tay quét trở ra sau ...

Luồng chưởng phong của Lãnh Hồn Cư Sĩ chẳng những bị cái quét của chàng hất lui trở lại, mà còn bị sức mạnh của luồng chưởng lực ấy làm cho đôi chân phải loạn choạng, tiếp tục thối lui ra sau ba bước.

Gia Cát Ngọc chẳng hề để ý tới, nương ngay vào sức quét ra vừa rồi, vọt người lên không bay nhanh nện ra xa ba trượng, và chỉ qua ba lượt tung lên rơi xuống, thì thân người chàng đã lướt tới cánh rừng thưa tại sườn núi phía sau rồi.

Nơi đây là một cánh rừng chồi lưa thưa, nên đưa mắt nhìn qua là trông thấy rõ tất cả. Chàng trông thấy Thanh Lâm Chưởng Chung Liêu và gã Đồng Bài Nhất Hiệu có thân hình như que trúc ấy, đang cùng vung bốn chưởng đánh ra, làm cho Xích Diễm Tàn Chưởng Biên Chí Viện bị đẩy lui liên tiếp, bước chân không ngớt loạn choạng, không làm sao chống trả nổi trước sức mạnh của đối phương.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, trong lòng hết sức tức giận, nhanh nện tràn tới ba bước, vung cả hai chưởng lên, quét ra một luồng chưởng phong ác liệt.

Luồng chưởng phong của chàng tuy cách đối phương khá xa, nhưng Thanh Lâm Chưởng Chung Liêu vẫn không hề dám đỡ thẳng. Hắn ta lách mình bước ngang về phía trái ba bước để tránh.

Gia Cát Ngọc thừa thế lại tràn ngay tới, vung tay quét ra một chưởng thứ hai về phía gã Đồng Bài Nhất Hiệu ấy vì không tránh kịp, nên bị luồng chưởng phong quét bay ra xa ngoài bảy thước.

Xích Diễm Tàn Chương tuy đã một mình đơn độc đánh nhau với hai tay cao thủ thuộc Đổng Bài Lĩnh, thân mình đã bị trọng thương nhưng vẫn một mực liều chết sống duy trì trận đánh đến cùng. Nào ngờ khi trông thấy Gia Cát Ngọc kịp thời tiếp tay, thì chân khí trong người lão ta như cũng kiệt quệ, ngã phịch xuống đất không dậy được nữa.

Gia Cát Ngọc đang định lướt tới để xem qua thương thế của lão ta, thì bỗng nghe lão ta ngoi mình ngồi dậy rồi kêu to rằng:

– Xin thiếu hiệp hãy coi chừng.

Gia Cát Ngọc nghe thế không khỏi giật mình. Trong khi đó, chàng cũng nghe tiếng kinh phong rít vèo vèo, xé không gian bay tới. Bởi vậy chàng liền nhanh nhẹn lách mình tránh ngang, rồi nhanh như chớp vung tay đánh ra hai thế võ.

Kẻ đã bắt thân tấn công sau lưng chàng, chính là hai gã Lĩnh Chủ trong Huyết Hải Địa Khuyết, là Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang và Lãnh Hồn Cư Sĩ.

Hai người ấy là hàng cao thủ hiếm có trong võ lâm, nên khi luồng chưởng lực của đôi bên va chạm thẳng, thì tuy Gia Cát Ngọc đã đẩy lui được hai đôi phương, nhưng riêng mình cũng cảm thấy hai tay bị chao động, rồi thối lui ra sai liên tiếp hai bước.

Hai tên cao thủ thuộc Đổng Bài Lĩnh trông thấy thế liền tràn tới trước tám thước, rồi đồng loạt vung bốn chưởng lên, nhắm ngay Xích Diễm Tàn Chương chụp thẳng xuống.

Xích Diễm Tàn Chưởng lúc ấy đã hoàn toàn kiệt sức, không làm sao chống trả được với đối phương. Gia Cát Ngọc thấy thế hết sức kinh hãi, cất tiếng quát to, rồi vận dụng toàn lực đánh ra hai chưởng.

Nhưng, hai gã lĩnh chủ của Huyết Hải Địa Khuyết, đã đồng loạt vung bốn chưởng ra, công tới chớp nhoáng bốn thế võ.

Tức thì, bóng chưởng chập chờn dày đặc, kinh phong cuốn tới ồ ạt như thủy triều đang dâng.

Gia Cát Ngọc biết tài nghệ của hai người này rất cao, nên nào dám xem thường, tay trái dùng thế “Vân thù hải lộ” và tay phải dùng thế “Hổ mã tiêu phong”, đánh ra một lượt nhanh như gió hốt.

Gần đây nhờ tài nghệ của chàng mỗi ngày một tiếng bộ vượt bậc, nên hai thế tuyệt học trong đường “Cửu môn tuyệt hộ chưởng” ấy, khi được sử dụng ra, có một sức mạnh như xô bạt được cả núi đồi, nếu so sánh với một tháng trước đây, thì thật chênh lệch nhau một trời một vực.

Hai gã lĩnh chủ trong Huyết Hải Địa Khuyết trông thấy thế thì không khỏi lạnh buốt cả xương sống, vận dụng toàn lực đánh ra ba thế võ, mới có thể phá tan được thế công ấy của chàng.

Gia Cát Ngọc vì bận đến sự an nguy của Xích Diễm Tàn Chưởng, nên liếc mắt về phía ấy để nhìn, trông thấy Thanh Lân Chưởng Chung Liêu và gã Đồng Bài Nhất Hiệu đã tràn tới một lần thứ hai, đồng thời xem ra không còn làm sao cứu nguy cho lão ta kịp nữa, bởi thế trong lòng chàng hết sức lấy làm kinh hãi.

Nào ngờ đâu giữa giờ phút hiểm nguy như mảnh chỉ treo chuông ấy, thì bất

thần nghe từ nền trời cao có tiếng kêu to của một con ó, tiếp đó lại thấy một cái bóng vàng nhạt từ trên lướt xuống nhanh như một mũi tên xẹt.

Thế là, chi trong nháy mắt, cuồng phong dấy động ào ào, cát đá tung bay mù mịt, và ai nấy thấy rõ nơi đây xuất hiện một con kim ưng cánh dài tám thước, đang bay sà xuống cách mặt đất ba trượng, vỗ đôi cánh không lồ quạt ra ồ ạt ...

Tiếp đó, liền nghe có tiếng gào thảm thiết vang lên, rồi thấy chiếc đầu to lớn của Thanh Lân Chưởng Chung Liêu đã bị đánh tét ra làm đôi, máu óc bắn đi bốn phía, ngã phịch chết tốt. Trong khi đó, gã Đồng Bài Nhất Hiệu có thân hình gầy đét như que trúc kia đã lạnh mắt trông thấy nguy cơ, nhưng cũng bị luồng kinh phong mãnh liệt kia hất bắn ra xa tám thước, ụp lên một tiếng to, rồi hộc ra một búng máu tươi đỏ ối.

Giữa lúc mọi người còn đang kinh ngạc, thì con chim ưng không lồ đó lại cất tiếng kêu dài, rồi thò đôi chân có những móng nhọn quắp chụp lấy Xích Diễm Tàn Chưởng, bay bổng lên nền trời cao, nhắm về hướng Tây lướt đi mất.

Bọn tặc tử trong Huyết Hải Địa Khuyết bèn chạy theo hướng con chim bay như điên cuồng, bỏ Gia Cát Ngọc lại đứng im lặng trầm tư một mình trên sườn núi hoang vắng.

Đây có phải là con chim ưng mà chàng đã gặp tại Lạc Hồn Trì không? Tại sao nó lại cứu Xích Diễm Tàn Chưởng để làm gì? Chẳng lẽ nó lại quen biết với Xích Diễm Tàn Chưởng hay sao?

Riêng Xích Diễm Tàn Chưởng lại làm thế nào thoát ra khỏi được cái động đá cổ nọ? Còn Tuyên Cơ Tẩu là ai? Quyền sách nhỏ mà bọn tặc tử ấy cất vãn lại

là quyển sách gì?

Gió mát không ngớt lùa qua mặt, và từ xa tiếng hí trong trẻo của một con tuần mã cũng theo chiều gió vọng lại. Chàng bỗng sực nhớ trời đã tối rồi, chắc là Uyên tử tử cũng chờ đợi đến sốt ruột?

Mặt trời đã lặn xuống núi, Gia Cát Ngọc đang rảo bước đi nhanh trong bóng hoàng hôn xám xịt. Chàng đã nhìn thấy được con bạch mã, nhưng trên lưng nó lại trống không, còn Uyên tử tử đã đi đâu rồi?

– Uyên tử tử. Uyên tử tử.

Chàng hồi hả to tiếng gọi nhưng tiếng gọi ấy chỉ vang lên và gây ra những tiếng hồi âm vang dội cả núi rừng, rồi bay tận đến chân trời xa tít.

Trong khi đó vẫn không hề nghe tiếng Uyên tử tử đáp lại, và cũng không hề thấy hình bóng của nàng đâu cả.

Gia Cát Ngọc bỗng cảm thấy cô tịch tràn ngập cả cõi lòng mà từ trước đến nay chưa hề có. Chàng thần thờ như một kẻ đã mất đi hết hồn phách, cỡi lên lưng con bạch mã thất thủ tiến bước khắp núi đồi hoang dại.

Màn đêm đã phủ kín vạn vật, trên nền trời cao bóng sao dày đặc, nhấp nháy không ngừng, trông chẳng khác nào đôi mắt sáng ngời của Uyên tử tử.

Bóng trăng đã lên khỏi ngọn núi, trong sáng như gương, soi lên dòng suối nơi sơn cốc, soi lên những cội tùng khắp núi non, và soi lên tất cả vạn vật trong vũ trụ ...

Nhưng, vầng trăng hỡi. Người có thể nói cho ta biết Uyên tử tử hiện giờ ở

đâu không?

Thời gian không ngọt trôi qua, chàng đi chẳng biết bao nhiêu nẻo đường, và cũng chẳng biết đã bao lâu. Gió núi lồng phờ mớ tóc trên đầu chàng, sương lạnh ướt đầm cả lớp áo trên người chàng ...

Phàm việc chi không quá lo lắng thì thôi, mà hễ quá lo lắng tất trong lòng sinh rối. Chàng là một con người rất thông minh, nhưng vì quá lo lắng nên đầu óc không khỏi bị quay cuồng mất hết cả sáng suốt, và cũng mất hết cả lòng tự chủ, nên chẳng hơn chi một người tầm thường.

Đây cũng có lẽ vì chàng đang quá mệt nhọc. Con bạch mã bỗng dừng chân không chịu đi tới nữa, nó ngừng đầu ngó lên, ngoắc đuôi hí dài.

Tiếng hí trong trẻo và cao vút của nó, không ngọt vang rền cả núi đồi làm cho Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình bừng tỉnh, nhanh nhẹn nhảy xuống đất, ngồi yên dưới bầu trời đầy trăng thanh gió mát.

Chàng ngồi như thế suốt ba canh dài, mãi đến khi tâm trạng chàng được bình tĩnh hẳn, trí não trở lại bình thường, chàng mới vùng người đứng phắt dậy, thì vầng triêu dương đang chiếu rọi khắp nơi, ánh bình minh đang tung bừng cả rừng núi.

Lúc bấy giờ linh đài của chàng đã hoàn toàn sáng suốt, nên chỉ suy nghĩ qua là đã đoán biết được chắc chắn Uyên tử tử đã gặp kẻ kình địch, và vì không chống cự lại nên đã bị đối phương bắt sống mang đi. Hơn nữa, chàng cũng biết kẻ cường địch đó, chắc chắn là số người trong Huyết Hải Địa Khuyết hoặc những lão đạo ở Kim Yết Quan chứ không ai lạ.

Vừa nghĩ ngợi như thế, thì chàng liền phi thân lên yên ngựa theo đường núi

phi nhanh tới.

Chàng vốn có ý định trước tiên đến Kim Yết Quan để dò xét cho biết hư thực thế nào, nhưng nào ngờ đâu vì chàng không quen đường đi nước bước, nên đã lạc đường đi sâu vào núi hơn. Chàng đi độ hai tiếng đồng hồ, bỗng thấy từ phía xa có hơn một khu nhà cửa san sát, nên tưởng là đã đến vùng Kim Yết Quan rồi, nào ngờ đâu khi đến gần, thì chàng mới giật mình kinh hãi.

Té ra nơi ấy là một ngôi miếu đã bỏ hoang, tại cổng miếu có một cô gái độ mười sáu, mười bảy tuổi đang đứng sững. Về phía trái có một cây bách thụ cao độ ba trượng, và trên ngọn cây bách ấy có một con chim ưng to lớn đang đậu yên.

Đối diện với cô gái ấy, lại có mười mấy gã đàn ông to lớn. Gã đàn ông cầm đầu số người này, chính là hai gã lĩnh chủ trong Huyết Hải Địa Khuyết tức Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang và Lãnh Hồn Cư Sĩ.

Lúc ấy, Phàn Giang đang trơ chiếc mặt xấu như quỷ, tái nhợt không hề thấy sắc màu của hấn ra, cất giọng gian manh cười khanh khách nói:

– Cô bé kia, cô không cho chúng tôi bước vào trong ấy, cô hãy lấy quyển sách nhỏ trong người của lão già nọ trao cho chúng tôi, thì chúng tôi sẽ bỏ đi ngay.

Cô gái ấy tuy rất xinh đẹp, nhưng hãy còn thơ ngây, nên vừa nghe qua câu nói của đối phương. Liên thò tay vào áo, lấy ra một quyển sách nhỏ, to cỡ bàn tay, đưa lên cao nói:

– Có phải ông muốn nói quyển sách này không?

– Đúng thế. Chính là quyển sách ấy, vậy chỉ cần cô trao cho chúng tôi, thì chúng tôi sẽ rút lui tức khắc.

Cô gái ấy bèn lắc đầu, nói:

– Không thể được. Biên bá bá của tôi có dặn, là ngoại trừ Gia Cát ca ca, thì vật này không thể trao cho ai hết cả.

Gia Cát Ngọc nghe qua không khỏi giật mình, thầm nghĩ:

“Biên bá bá mà cô ta nói, chắc chắn là Xích Diễm Tàn Chương rồi. Còn Gia Cát ca ca, chẳng hiểu có phải là muốn chỉ mình đây hay không?”.

Vừa suy nghĩ thì chàng bỗng nghe một tiếng quát to rằng:

– Con tiện tỳ không biết chi là phải quấy kia. Người quả là muốn tìm cái chết mà.

Tiếp theo với tiếng quát giận dữ đó, Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang giương mười ngón tay bén như mười chiếc dùi sắt, nhắm ngay đầu cô gái chụp nhanh xuống như điện chớp.

Cùng một lúc đó, từ phía sau lưng của hắn, lại có năm bóng người nữa đồng loạt lao thẳng lên nóc ngôi miếu.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo là người có võ công hết sức thâm độc, đáng bậc cao thủ đệ nhất trong võ lâm, do đó Gia Cát Ngọc không khỏi toát mồ hôi lạnh vì lo sợ cho cô gái.

Nào ngờ đâu cô gái ấy vẫn điềm nhiên như chẳng có chi xảy ra, cất tiếng cười giỡn nói:

– Ông muốn giỡn với tôi phải không? Tốt lắm.

Nói đoạn, nàng dựng đứng chưởng ngọc lên, nhắm ngay cánh tay của Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo giáng thẳng tới một cách nhanh nhẹn và kỳ diệu khó lường.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo trông thấy thế, không khỏi kinh hoàng, đang định lách tránh, thì đã chậm quá rồi.

Bởi thế, liền nghe một tiếng xoạc, là hấn ta đã bị chưởng phong quét trúng, cảm thấy đau buốt như bị một lưỡi dao chém trúng, thối lui liên tiếp ra sau ba bước dài.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, cũng hết sức hãi kinh. Nhưng, trong khi đó cô gái đã cất tiếng cười nói:

– Thật ta không ngờ ông cũng biết bày lắm trò đùa. nhưng ông chậm mất rồi.

Này, chúng ta hãy thử thêm một lần nữa cho biết.

Trong khi đó, bỗng nghe có tiếng chưởng phong nổi lên ào ào, và năm bóng người vừa phi thân lên nóc nhà kia, đều đã bị con chim ưng vỗ đôi cánh quét ra, hất bay cả xuống đất.

Cô gái trông thấy thế, lại cất tiếng cười khanh khách nói:

– Ô. Thật là đáng tức cười bọn các người, ngay cả đến thế “Chung qui tróc

quỉ” cũng không tránh được, vậy mà lại muốn đùa với con Đại Kim hay sao?

Bọn tặc đảng đều ngơ ngác nhìn nhau đầy sắc kinh hoàng. Qua một lúc khá lâu, mới quát to một tiếng, rồi ùn ùn rút đao rút kiếm ra, nhất tề tràn tới tấn công vào cô gái.

Cô gái bèn chu môi lên hú một tiếng dài, tức thì con Kim ưng cũng cất tiếng kêu trong trẻo hòa theo ...

Liền đó, khắp cả vùng cát đã bỗng tung bay mù mịt, kinh phong cuốn dâng ồ ạt không ngừng, khiến tất cả cao thủ trong Huyết Hải Địa Khuyết đều không thể tràn tới một bước nào. Trái lại, có hai gã đàn ông mặc áo xanh bị con Kim ưng thò đôi chân thò đôi móng sắc bén chụp lấy, da thịt đều rách toạc, ruột gan bày ra.

Gia Cát Ngọc đang đứng xem đến say sưa, thì bỗng nghe một tiếng chuông nổi lên vang rền, khiến cả vùng núi rừng đều gây thành tiếng hồi âm đình tai nhức óc.

Chàng không khỏi kinh hãi trước tiếng chuông đột ngột đó. Bọn tặc đảng đang đánh nhau với cô gái, cũng liền ùn ùn thôi lui, to tiếng nói rằng:

– Đệ tử của Huyết Hải, xin cung nghinh Tướng Quốc.

Gia Cát Ngọc nghe thế hết sức lầy làm lạ, thậm chí nói “Huyết Hải Địa Khuyết là một tổ chức bất lương cướp bóc, thế tại sao lại có ai gọi là Tướng Quốc như thế?”.

Trong khi chàng còn đang suy nghĩ, thì bỗng nghe có tiếng gió rít khẽ, rồi lại thấy một bóng người đáp êm ru xuống mặt đất. Khi chàng ngửa mặt nhìn

lên, thì thấy đó là một đạo sĩ râu dài quá rồn, tay cầm một chiếc chuông đồng cũ kỹ, mình mặc áo dài đen chấm đất, thần sắc uy nghi, ai nhìn cũng phải kiêng sợ.

Bởi thế, trong lòng chàng không khỏi thâm hãi, nghĩ rằng:

Người này là ai?

Chả lẽ đây lại chính là Đồng Chung Đạo Nhân hay sao? Nhưng Đồng Chung Đạo Nhân là người xuất thân tại chùa Ân Chân Quan nơi Quát Thương Sơn, thế tại sao giờ đây lại là Tướng Quốc trong Huyết Hải Địa Khuyết?

Chàng còn đang nghĩ ngợi, thì bỗng nghe lão đạo sĩ ấy quát rằng:

– Con bé kia, hãy tránh đường ra.

– Không thể được.

– Hừ, không thể được thì ngươi hãy xem cho biết.

Boong. Một tiếng chuông liên ngân dài, tuy không thấy kinh phong hốt tới, nhưng cô gái chặn ngang trước cửa dường như đã bị trọng thương, sắc mặt tái nhợt, hai tay ôm ngực, đôi vai không ngót chao động, đôi chân lão đảo.

Liền đó, bỗng nghe có tiếng ó kêu, rồi một cụm mây vàng từ trên sa xuống ...

Thì ra con Kim ung nọ, trông thấy vị chủ nhân của mình không thể đối địch nổi với đối phương, nên vỗ mạnh đôi cánh khổng lồ, nhắm ngay lão đạo sĩ lao vút tới.

Lão đạo sĩ liền cất tiếng cười khanh khách đầy ngạo nghễ, tức thì tiếng chuông thứ hai lại ngân rền, khiến con Kim ung kêu thét lên một tiếng dài, rồi lông cánh rơi rụng lả tả, nhanh nhẹn ngược đầu lên cao và bay thẳng lên nền trời, xoay vần trên không, chẳng còn dám sa xuống nữa.

Gia Cát Ngọc trông thấy lão đạo sĩ ấy võ công đã tiến tới mức có thể dòn hơi thành sấm sét, thì bất giác toát mồ hôi lạnh, lo sợ cho số mạng của cô gái kia. Bởi thế, chàng không cần nghĩ ngợi nhiều, thét lên một tiếng dài, rồi nhún mình lao vút tới.

Thuật khinh công của chàng đã tiến tới mức cao tuyệt, nên thân hình nhẹ nhàng như một cụm mây vàng trên nền trời cao, bị luồng gió thổi sa xuống mặt đất, nhanh nhẹn điểm chân nhẹ nhàng. Trong khi mọi người đều chưa hết kinh hãi, thì chàng đã thông thả bước tới trước ba bước, đưa mắt nhìn thẳng vào lão đạo sĩ ấy cười nhạt nói:

– Tiền bối chỉ cần vung tay một lượt, là đã làm cho cô gái yếu đuối kia không còn đủ sức chống trả nữa, chứng tỏ thần công đã cao cường tuyệt thế, tài nghệ hiếm có trên đời, tại hạ lấy làm khâm phục lắm.

Thái độ của chàng trông đầy khinh bạc, lời nói lại ngụ ý xiên xỏ, vừa nói dứt lại phá lên cười to liên tiếp, nên khiến cho lão đạo sĩ kia không ngớt thay đổi sắc mặt, gằn giọng quát rằng:

– Tiểu yêu. Ngươi là ai thế?

Gia Cát Ngọc sa sầm nét mặt, nói:

– Tôi chính là vị chủ nhân mới của Kim Cô Lâu, tức Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc đây.

– Khá khá. Ta tưởng là ai, té ra là môn đồ kế nghiệp của Bát Chỉ Phi Ma.

Thằng bé kia, có lẽ đâu con quỷ già sư phụ của người không có nói cho người biết sức lợi hại của bản đạo là Thê Phong Khô Vũ Đoạn Trường Chung đây hay sao?

Gia Cát Ngọc nghe qua lời nói ấy, thì biết người trước mặt mình đúng là một trong Càn Khôn Ngũ Bá tức Đồng Chung Đạo Nhân. Do đó chàng không khỏi giật nảy mình, nhưng vì chàng đang bực tức trước hành động của lão ta, nên qua cơn kinh ngạc, liền cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Lão tiên bối xưa kia đánh lên một tiếng chuông là làm cho hàng trăm hàng nghìn con chim nhạn trên nền trời cao phải rơi xuống đất, cũng như làm cho mặt nước phẳng lì của Động Đình Hồ phải nổi phong ba, tên tuổi vang lừng cả Cửu Châu, oai khiếp cả tứ hải, trong giới giai thoại muôn đời, vậy tại hạ nào lại không biết?

Đồng Chung Đạo Nhân liền cất tiếng to cười ngạo nghễ nói:

– Nếu đã biết, thì hãy mau rời khỏi nơi đây. Bản đạo nể tình sư phụ của người, nên bằng lòng tha chết cho người một lần.

Gia Cát Ngọc bỗng thấy trong người tràn ngập sự phấn khởi, ngửa mặt lên trời cười dài nói:

– Kim Cô Lâu tung hoành khắp giang hồ, lúc nào cũng bênh vực kẻ yếu hèn, cứu nguy người cô thế, chỉ biết có đạo nghĩa, chứ chẳng hề màng đến những việc chết sống. Vậy, ông muốn tôi rời khỏi nơi đây cũng chẳng khó chi cả ...

– Khá khen cho thằng bé không biết chi là sống chết kia. Chả lẽ người lại muốn so tài với ta hay sao?

– Tại hạ xin sẵn sàng lãnh giáo.

– Ha ha. Thằng bé ngông cuồng kia, chỉ trong vòng ba hiệp, nếu ta không đánh cho người học máu tươi ra, thì hôm nay ta sẵn sàng phải tay bỏ đi tức khắc.

Tiếng nói vừa dứt, thì liền nghe tiếng chuông vang lên, chẳng khác nào tiếng sấm động trên nền trời cao, gây nên một luồng kinh khí mãnh liệt cuốn về phía địch.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, không khỏi hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn vận dụng toàn thể “Cửu Cửu huyền công” ra chưởng trái, rồi quét thẳng về phía trước ba chưởng, trong khi năm ngón tay phải không ngớt run rẩy, bắn kinh khí ra vèo vèo, điểm thẳng vào phía dưới nách của Đồng Chung Đạo Nhân.

Chỉ một thế võ mà đánh ra tới hai miếng, vừa đỡ vừa công thật là tuyệt diệu.

Liền đó, sau một tiếng âm dữ dội, cuồng phong dấy động ào ào, khiến trong vòng mười trượng không ai có thể đứng yên được.

Gia Cát Ngọc liền bị hất bắn ra sau ba bước, trong khi Đồng Chung Đạo Nhân cũng mất thăng bằng, thối lui liên tiếp ra sau hai bước.

Lão ta đưa mắt ngó đăm đăm vào Gia Cát Ngọc, khuôn mặt tràn đầy sắc kinh dị.

Qua một lúc khá lâu sau, lão ta bỗng trợn to đôi mắt quát lên một tiếng lớn,

rồi tiếng chuông lại ngân lên vang rền, bóng người nhanh như chớp lao vút tới, công ra hai thế võ mãnh liệt chẳng thua chi núi đồi sụp đổ.

Tức thì nhành lá trên cao tuôn rơi như mưa, gió lạnh cuốn tới ào ào, chẳng khác nào gió rét cuối thu, cảnh tượng chung quanh trở nên thê lương ảo não vô cùng.

Gia Cát Ngọc hết sức kinh hãi, quát to lên một tiếng, rồi vận dụng Thiên Ma Chỉ đánh ngay ra hai thế thứ bảy và thứ tám, tức thế “Vũ trụ hồng hoang” và “Mai khô thạch lan”.

Hai đường tuyệt học ấy khi va chạm thẳng với thế công tới của Đồng Chung Đạo Nhân, thì bất thần gây thành hai tiếng nổ to âm âm, rung chuyển cả đồi núi, khiến đôi mắt của Gia Cát Ngọc tóe lửa lồm đồm, rồi một luồng máu nóng suýt nữa vọt ra khỏi miệng.

Nhưng, ngay sau đó, thì đã qua ba hiệp đánh mà Đồng Chung Đạo Nhân đã ra điều kiện vừa rồi. Dù thế, lão vẫn không hề chiếm được một tí ưu thế nào cả.

Chính vì vậy, lão ta không khỏi kinh ngạc một lúc lâu, và cuối cùng bỗng thét lên một tiếng dài, rồi dẫn theo số người trong Huyết Hải Địa Khuyết bỏ chạy bay đi mất.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 17

HUYẾT HẢI ĐỊA KHUYẾT

Ánh sáng mặt trời xuyên qua bức tường đồ nát, rọi thẳng vào gian đại điện phủ đầy bụi bặm ...

Trên một chiếc bàn thờ trống trơn, Xích Diễm Tàn Chương đang nằm hôn mê vì đang bị trọng thương. Cô gái ngây thơ kia đang giương to đôi mắt chăm chú nhìn Gia Cát Ngọc đang đem hết lòng chữa trị cho Xích Diễm Tàn Chương.

Nhờ thứ thuốc “Tục đoạn sanh cơ linh ngọc chỉ” là một thứ thánh dược chuyên trị thương thế của Lãnh Diện Hoa Đà, thêm vào đó, Gia Cát Ngọc lại dùng chân lực của mình làm cho chất thuốc ngấm mau vô những nơi bị trọng thương của Xích Diễm Tàn Chương, nên chẳng quá thời gian dùng xong một chén trà, thì liền thấy hiệu quả kỳ diệu ngay.

Xích Diễm Tàn Chương bỗng trở mình qua một lượt, rồi mở to đôi mắt, nhanh nhẹn ngồi lên.

Lão ta trông thấy cảnh vật chung quanh, thì tựa hồ không khỏi ngạc nhiên, rồi vừa kinh hoàng vừa ngờ vực, đưa tay lên dụi mắt thực mạnh.

Lúc ấy, cô gái ngây thơ kia bỗng cất tiếng reo cười, rồi nhanh nhẩu nói:

– Biên bá bá, bác đã tỉnh rồi phải không? Người này bảo chính anh ta là Gia

Cát ca ca đây. Vậy, quyền sách của cháu giữ trao cho anh ấy phải không?

Xích Diễm Tàn Chương cất tiếng to cười một cách khoái trá, nói:

– Khá khá. Quả đúng là Gia Cát thiếu hiệp. Tiểu Thanh, cháu hãy mau đưa quyền sách ấy cho Gia Cát ca ca.

Gia Cát Ngọc đưa tay nhận lấy quyền sách của cô gái vừa trao hết sức lấy làm lạ, nói:

– Thưa tiên bối, đây là ...?

Xích Diễm Tàn Chương tuột xuống khỏi chiếc bàn, cười nói:

– Thiếu hiệp có biết, lão quái nhân ở bên dưới ngôi động cổ ấy là ai không?

– Vãn bối không được biết.

– Người ấy chính là Tuyên Cơ Tẩu, một người chuyên về “Thổ mộc chi học”.

lừng danh trong giới giang hồ. Mấy năm trước, lão ta được một số nhân vật võ lâm mời đi lên Thiên Hà Lãn, xây cất một khu nhà bố trí đầy những máy móc bí mật, rồi sau đó lại bắt ép lão ta phải trở về phía Đông, để xây dựng lại khu Tiềm Long Bảo ...

Gia Cát Ngọc nghe đến đây, thì đã hiểu rõ được mọi lẽ, nên bất giác than dài nói:

– Quả là bọn được chim bẻ ná, được cá quăng nôm ...

Xích Diễm Tàn Chương lại cười “khá khá” nói:

– Thiếu hiệp quả là người sáng suốt, có thể đoán biết được mọi việc trên đời.

Công việc của Tuyền Cơ Tẩu làm chưa xong, thì lão ta đã bị gã Kim Bài Lệnh Chủ trong lũ tặc đảng ấy, dùng một thứ võ công ác độc, làm cho đôi chân bị tàn phế.

Cũng may là lão ta đã có sắp đặt kế hoạch trước để rút lui, nên sau khi đôi chân đã bị trọng thương, thì liền nhanh nhẹn bò vào một gian động đó vừa mới được xây cất để ẩn trốn.

Gia Cát Ngọc nghe đến đây thì đã bừng hiểu, nên khẽ “ồ” lên một tiếng, nói:

– Nhưng chẳng hiểu tại sao ông ta lại có thể giải trừ được chất độc “Thất tình ảo hồn sa”? Và tại sao lại bằng lòng để cho lão tiên bối ra đi một cách dễ dàng như thế?

– Thiếu hiệp không biết thứ chất “Thất tình ảo hồn sa” ấy, chính là vật sở hữu của Tuyền Cơ Tẩu hay sao? Trong khi già bước ra đi, thì lão ta đã trao cho già quyển mật đồ của “Huyết Hải Cửu Cung” do lão ta đã xây dựng tại Thiên Hà Lãnh trước đây cho thiếu hiệp, để vạn nhất nếu thiếu hiệp không tìm được “Tục đoạn sanh cơ linh ngọc chỉ”, thì cứ căn cứ vào bức mật đồ này, tìm gã Kim Bài Lệnh Chủ ấy trả mối thù xưa giúp cho lão ta.

Gia Cát Ngọc nghe thế thì cảm phần tràn đầy lòng ngực, gằn giọng nói:

– Bọn loạn thần tặc tử ấy, thực ai cũng có quyền giết chết bọn chúng được cả.

Dù cho không có việc này, tại hạ cũng không thể buông tha cho chúng được.

Nhưng lão tiên bối chẳng hay có được biết, Tuyên Cơ Tẩu đã xa lìa cõi đời này hay chưa?

Xích Diễm Tàn Chương cất tiếng than nhỏ nói:

– Nếu già đây không chính mắt trông thấy ông ấy đã lìa bỏ cõi đời, thì thử hỏi bọn tặc tử kia làm thế nào biết được bức họa đồ bí mật của Huyết Hải Cửu Cung đã lọt vào tay già? Nhưng, lẽ trời lúc nào cũng công minh, tên tặc tử hành hung kia, cuối cùng rồi cũng phải chịu chết nát thân dưới loạn đao nơi gian động đá cổ ấy.

Gia Cát Ngọc trầm ngâm một lúc khá lâu, bỗng cất tiếng hỏi rằng:

– Tiên bối đang đem lại lên vào Tiềm Long Bảo là có dụng ý gì, chẳng hay có thể nói rõ cho vãn bối được biết rõ không?

– Già đây thực là lắm cảm, nếu thiếu hiệp không hỏi, thì suýt nữa già đã quên việc ấy rồi. Sở dĩ già không ngại đường xa nghìn dặm đi về phía Đông, chính là vì già đã được sự ủy thác của lệnh đường ...

Gia Cát Ngọc vừa nghe đến đây thì không khỏi giật nảy mình, trong lòng vui mừng như điên, vội vàng nói:

– Thưa lão tiên bối, có phải ông muốn nói gia mẫu tôi không? Có lý đâu bà ấy hiện giờ còn sống hay sao?

Xích Diễm Tàn Chương khẽ gật đầu, cười nói:

– Đúng thế, lịnh đường ...

Lão ta chưa nói hết lời, thì cô gái đang ngồi im lặng bên cạnh bỗng ngắt lời hỏi:

– Biên bá bá, cái chi gọi là “Lịnh đường” thế?

– Tiểu Thanh chớ nên làm rồi, ta muốn nói Gia Cát mầu thân của người đó.

Tiểu Thanh ngửa mặt lên nói:

– Ủa. Ai bảo bác lại nói đến chuyện Gia Cát mầu thân của cháu làm gì?

Chẳng phải sư phụ đã dặn, là mọi việc bên trong sơn cốc của chúng ta, không được đem ra nói cho người ngoài biết đây hay sao?

Xích Diễm Tàn Chương cười nói:

– Tiểu Thanh, nhưng Gia Cát ca ca của người nào phải là người ngoài chứ?

Tiểu Thanh có vẻ không tin, nói:

– Không phải người ngoài? Thế tại sao anh ấy không cùng ở chung trong sơn cốc chúng tôi?

– Tiểu Thanh, bá bá không gạt cháu đâu, nếu cháu không tin, thì khi chúng ta trở về, người hỏi sư phụ người sẽ rõ.

– Ô. Bá bá nói đúng đây, chúng ta hãy mau trở về hỏi sư phụ, nếu sư phụ bảo

anh ấy không phải là người ngoài, thì chúng ta sẽ đem việc trong sơn cốc ra nói cho anh ấy nghe, được không?

Tiếng nói của Tiểu Thanh cô nương vừa dứt, thì liền thò tay kéo Xích Diễm Tàn Chưởng định bỏ đi.

Gia Cát Ngọc nào phải dễ chi được biết tin về mẫu thân của mình, nên chàng sốt ruột muốn tìm hiểu cho tường tận, nào ngờ đâu lại gặp cô bé câu chấp bướng bỉnh này, trong lòng cuống quít lên không thể tả, vội vàng nói:

– Cô nương hãy chậm đã, tại hạ không có ý muốn tìm biết nhiều việc trong sơn cốc làm chi, vậy hãy để cho Biên lão tiên bối nói sơ qua cho tại hạ được biết nơi trú ngụ của gia mẫu có được không?

Xích Diễm Tàn Chưởng bị cô bé ấy kéo đi, thì tựa hồ như không thể gượng lại được, nên khi nghe lời nói của Gia Cát Ngọc, bèn vội vàng đáp rằng:

– Lịnh đường đại nhân, hiện ở tại Hạ Lan Sơn ...

Câu nói chưa dứt, thì cánh tay ngọc của cô gái liền vung lên, điểm thẳng vào huyệt á khẩu của Xích Diễm Tàn Chưởng, rồi cười khanh khách nói:

– Bá bá thực là xấu. Vừa rồi bác đã hứa là trở về hỏi sư phụ lại, thế tại sao giờ lại nói nữa? Bộ bác định gạt tôi hay sao? Tôi nhất định không để cho bác nói tiếp.

Trong khi Gia Cát Ngọc chưa biết nên ra tay ngăn cản nàng lại hay không, thì bỗng có một cái bóng vàng bay chập chờn đến, rồi Tiểu Thanh cô nương nhanh như chớp kẹp lấy Xích Diễm Tàn Chưởng phi thân lên lưng con ó khổng lồ, lướt gió tung mây bay đi mất.

Gia Cát Ngọc vẫn tưởng từ mẫu đã vùi nắm xương khô dưới mớ cát vàng nóng bỏng rồi, nhưng không ngờ lại nghe được tin mừng như vậy, nên nhất thời nhảy tung tăng lên như con trẻ, ngửa mặt lên trời cao cười to nói:

– Hạ Lan Sơn. Hạ Lan Sơn. Dù cho nơi ấy có hàng vạn sơn cốc, hay có hàng nghìn chóp núi đi nữa, ta cũng nhất định đem hết sức bình sinh ra tìm tòi khắp chốn, chỉ cần ta có thể gặp mặt được từ mẫu, thì dù cho tấm thân này có thành tro bụi ta cũng cam tâm.

Vì chàng quá xúc động, nên tuy miệng thì cười, nhưng đôi dòng lệ nóng đã tuôn rơi lã chã. Và giữa khi tia mắt của chàng đang bị lòa qua màn lệ, thì bất thần bỗng trông thấy có một cái bóng trắng bay thoát đến, rồi từ trên đáp xuống sát bên cạnh mình.

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn lách mình qua phía trái ba bước, thì đã nghe người ấy cất giọng lạnh lùng nói:

– Đưa đây cho ta.

Gia Cát Ngọc ngửa mặt nhìn lên, thì trông thấy người đang đứng trước mặt mình, chính là một nhân vật đầy thần bí, võ công cao cường tuyệt đỉnh, được gọi là Băng Tâm Ma Nữ. Bởi thế, chàng bèn cất giọng lạnh lùng nói:

– Cô nương bảo đưa vật gì?

– Huyết Hải Cửu Cung Đồ trong tay kia.

– Nếu tôi không đưa, thì chẳng được hay sao?

– Sự cơ mật của Huyết Hải, dù thiếu hiệp có được cũng vô ích, mà chỉ mang đến cái họa thiệt thân cho mình mà thôi.

Gia Cát Ngọc nhướng cao đôi mày, cười to nói:

– Đa tạ sự lo lắng ấy của cô nương, nhưng từ trước đến nay tại hạ chẳng hề xem việc sống chết vào đâu cả.

Băng Tâm Ma Nữ phì cười, lạnh lùng nói:

– Thiếu hiệp hẳn tâm bỏ rơi vị Uyển tử tử ấy sao?

Nữ ma đầu ấy tuy vẫn lộ vẻ lạnh lùng như thường ngày, nhưng lúc bấy giờ, sắc mặt của nàng thoáng hiện một vẻ ghen tức. Gia Cát Ngọc nghe qua câu hỏi thì không khỏi giật mình, đưa chân tràn tới, hỏi hả hỏi rằng:

– Cô bảo Uyển tử tử của tôi làm sao rồi?

Băng Tâm Ma Nữ “Hừ” lạnh lùng nói:

– Nếu tôi không bằng lòng nói thì sao?

– Cô ... Uyển tử tử chắc chắn đã bị cô ...?

Chàng nhận định là Uyển tử tử đã bị rơi vào tay Băng Tâm Ma Nữ rồi, nên vừa nói đến đây, thì năm ngón tay của chàng giương thẳng lên, bất thần nhắm ngay vai của Băng Tâm Ma Nữ chụp tới.

Băng Tâm Ma Nữ lách vai tránh, rồi nhanh như chớp công trả ba chưởng, để đánh tan thế võ vừa công tới của Gia Cát Ngọc ... Sau đó nàng cất giọng lạnh

lùng đến tận xương tủy, cười nói:

– Có lý nào ta bảo vệ cho con tiện tỳ ấy giữ được tấm thân trong ngọc trắng ngà, thì anh lại trả ơn như thế hay sao?

Gia Cát Ngọc nghe qua không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn nhảy lui ra sau hai bước, tỏ ra hết sức hồi hận nói:

– Tại hạ vì nhất thời nóng nảy, vậy xin cô nương chớ nên trách cho. Tu Đồ cô nương hiện giờ ở đâu, xin cô vui lòng nói cho biết, thì Gia Cát Ngọc tôi sẽ ghi nhớ mãi cái ơn to tát ấy.

– Thái độ lễ phép của anh đối với tôi, thực làm cho tôi hết sức lấy làm lạ, nhưng anh nên biết rằng, tôi không phải đến đây để báo tin ấy cho anh đâu.

Ngụ ý trong lời nói ấy, không cần nói rõ ai nghe cũng đoán biết được. Gia Cát Ngọc không còn cách nào khác hơn, nên đành phải đưa trả quyền Huyết Hải Cửu Cung Đồ cho Băng Tâm Ma Nữ, nhưng vẫn thành thực nói:

– Tại hạ được người ta nhờ đến, nên đã thề nhất định phải đi Huyết Hải Địa Khuyết một lần. Do đó, dù cho quyền lược đồ này trao trả lại cô nương, nhưng tại hạ cũng nhất định sẽ dựa vào sở học của mình, xâm phạm vào Huyết Hải Địa Khuyết, xem cho biết đây là một nơi đáng sợ đến đâu?

Đôi mày của Băng Tâm Ma Nữ cau lại, đưa tay nhận lấy quyền Huyết Hải Cửu Cung Đồ, nói:

– Uyển tử tử của anh, tôi đã ra lệnh cho người đón vào Huyết Hải Địa Khuyết để khoản đãi trong vòng mười hôm, thì nhất định tôi sẽ thả cho nàng ra. Vì sao lại có việc như vậy, đợi khi gặp mặt cô ấy thì anh sẽ biết. Riêng việc xâm

nhập Huyết Hải, thì tôi khuyên anh chớ nên đi là tốt hơn.

Nữ ma đầu ấy nói đến hai câu cuối cùng, thì bỗng bất ngờ giọng nói trở thành vô cùng thân mật và tha thiết, nhưng khi nàng nói hết lời thì vẻ mặt lại lạnh lùng như xưa, quay đầu bỏ đi mất.

Gia Cát Ngọc đã biết tung tích của Uyên tử tử, nên cảm thấy việc đi đến Huyết Hải Địa Khuyết là một công việc vô cùng cấp bách không thể chậm trễ được, nên đành tạm gác ý nghĩ đi tìm mẹ ở Hạ Lan Sơn, hối hả nhằm ngay hướng Thiên Hà Lãnh lướt thẳng tới.

Thiên Hà Lãnh rộng hàng ngàn dặm vắt ngang ba tỉnh Triết Giang, Phúc Kiến và Giang Tây. Về đời Đường, khi Hoàng Sào làm loạn lên núi xây dựng căn cứ và mở đường hàng trăm dặm, đi thẳng đến vùng Kiến Châu, tức bây giờ là Thiên Hà Lãnh.

Quyển sách Huyết Hải Cửu Cung Đồ đã bị mất, nếu muốn tìm đến Huyết Hải Địa Khuyết, thực chẳng phải là một việc dễ dàng.

Nào ngờ đâu mọi việc lại xảy ra không ai tưởng tượng được. Khi chàng vừa tiến vào Thiên Hà Lãnh, thì liền gặp ngay một số nhân vật võ lâm đông đảo, không dưới một trăm người. Chàng chú ý nhìn kỹ, thì thấy có cả Lục Nhật đạo trưởng, Thiên Đài Tiểu Tử, Ca Đà hòa thượng, Phù Du Tử và Nhị Nguyệt Tiên Ông mà trước đây chàng có gặp qua tại Quát Thương Sơn cũng có mặt cả trong số đó.

Chàng đang cảm thấy lầy lăm lạp, thì đã nghe Thiên Đài Tiểu Tử Liễu Hương Sơn cất giọng lạnh lùng nói:

– Gia Cát Ngọc. Người không phải là người trong Huyết Hải Địa Khuyết,

vậy đi đến vùng Thiên Hà Lãn này để làm gì?

Gia Cát Ngọc cho ngựa đi chậm lại, rồi cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Các vị giờ đây cũng đang hiện diện tại Thiên Hà Lãn, vậy chả lẽ các vị đều là người trong Huyết Hải Địa Khuyết hay sao?

Thiên Đài Tiêu Tử tức giận đến tóc râu đều dựng đứng, nhưng không biết trả lời làm sao. Trong khi đó, bỗng từ trong đám đông có tiếng người niệm Phật rằng:

– A Di Đà Phật. Tiểu thí chủ đã mấy lần gây sự với đệ tử của phái Thiếu Lâm tôi, vậy chẳng rõ là do nguyên nhân nào?

Câu nói vừa dứt, thì từ trong đám đông có một lão hòa thượng đôi mày trắng như bông, trên dưới bảy mươi tuổi, bước thẳng ra. Gia Cát Ngọc trông thấy thế, không khỏi giật mình, vội vàng xuống ngựa nói:

– Nếu tại hạ không lầm, thì chắc tiền bối là Thiên Thanh đại sư, trưởng môn phái Thiếu Lâm?

Lão hòa thượng liền chấp tay cúi đầu, hạ giọng nói:

– Tiểu thí chủ nhận ra được một người xa lánh trần tục như tôi thật là quý hóa.

– Tiền bối là bậc chí tôn của một môn phái, vậy tại sao lại nghe theo những lời đồn đãi không đâu như thế?

– Lời nói của bản tăng chính là căn cứ vào lời thuật lại của Phi Long sư điệt,

vậy chẳng lẽ không đúng sự thật hay sao?

Câu nói ấy vô tình đã làm cho lửa giận cháy bùng bùng trong lòng Gia Cát Ngọc. Chàng cất giọng lạnh lùng nói to rằng:

– Lời nói của linh sư diệt chẳng sai sự thật, vậy chẳng lẽ lời nói của tại hạ đây là sai sự thật hay sao?

Đôi mày trắng của Thiên Thanh đại sư bỗng dựng đứng lên, nói:

– Qua lời ăn nói ngang tàng của tiểu thí chủ, thì cũng đủ thấy lời nói của Phi Long chẳng hề ngoa tí nào. Đã suốt mấy mươi năm nay bản tăng không hề ra tay đánh nhau với ai, vậy hôm nay chắc không thể tránh khỏi phải lãnh giáo tuyệt học của thiếu hiệp rồi.

Cá tính ngạo mạn của Gia Cát Ngọc liền sống mạnh, ngửa mặt lên trời cười to nói:

– Thiếu Lâm Tự bấy lâu nay được mọi người xem là lãnh tụ của võ lâm, nhưng chẳng ngờ một bậc chưởng môn đường đường của Thiếu Lâm, mà lại là một người quá thiếu sáng suốt, khiến cho ai nấy không khỏi cảm thấy thất vọng vô cùng.

– A Di Đà Phật, thiếu hiệp dám xúc phạm đến danh dự của phái Thiếu Lâm tôi, thì chớ trách tại sao bản tăng lại vô lễ đó.

Vị lão hòa thượng ấy có lẽ hết sức tức giận, nên vừa vung cánh tay lên là nhắm thẳng ngay ngực chàng đánh tới một quyền.

Gia Cát Ngọc tập trung tinh thần chú ý thể đánh của đối phương, rồi nhanh

nhện lách ngang ba bước, trong khi chưởng trái đã quét ngược trở lại.

Thế võ của đôi bên chưa va chạm vào nhau, thì hai đối phương đều không khỏi giật mình, bất thần thu tay trở lại, rồi nhanh nhẹn thối lui ra sau ba bước.

Trong khi đôi bên chưa kịp ra tay lần thứ hai, thì trong đám đông, bỗng lách mình bước thẳng tới một lão đạo sĩ áo xám diện mạo thanh tú không nói, không rằng chi cả, vung tay công thẳng ra chớp nhoáng ba thế võ.

Gia Cát Ngọc giận dữ quát lên một tiếng, trong khi nửa thân trên nhanh như chớp xoay qua một bên để tránh, rồi vung chưởng phản công trả lại hai chưởng ngay sau đó.

Tức thì sau hai tiếng nổ âm âm, lão đạo sĩ nọ đã bị hất bắn ra sau ba bước.

Riêng Gia Cát Ngọc, đôi vai chỉ khẽ lay động, đôi chân lại nhanh nhẹn tràn tới bảy thước, gằn giọng quát to rằng:

– Đạo trưởng là ai thế?

– Ta là chủ chùa Bạch Vân Quan, hạ viện của phái Võ Đương, tên gọi là Nhất Giới đây.

– Tại hạ và phái Võ Đương không có oán thù chi cả, vậy đạo trưởng tại sao lại ra tay tấn công tôi như thế?

– Tệ sư thúc là Thương Lãng Vũ Sĩ đã mất mạng dưới mưu gian của ngươi, do đó phái Võ Đương có một mối thù sâu tợn biển, một mối hận cao tợn núi với ngươi, chúng ta chỉ uất ức không thể ăn được thịt ngươi, cũng như lóc

được da người để trái chiếu nằm.

Gia Cát Ngọc trông thấy số người trước mặt, đều là những nhân vật tên tuổi lẫy lừng, mà lại không sáng suốt một tí nào cả, chỉ biết hành động theo tình cảm, nên nhất thời hết sức bức tức, ngựa mặt lên trời cười giận dữ nói:

– Lời nói phải lắm. Lời nói phải lắm. Nhưng, chỉ khổ nỗi là tại hạ sinh ra đã là người da đồng xương sắt, nên chỉ e đao trường dù muốn ăn cũng không nuốt trôi đó thôi.

Nhất Giới đao trường cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, rồi bỗng rùn thấp thân người xuống, tức thì nghe một tiếng “rèng” ngân dài, lưỡi trường kiếm giắt trên lưng đã được lão ta siết chặt trong lòng bàn tay rồi vung lên một vòng ...

Những đóa kiếm hoa sáng ngời và lạnh buốt không ngớt chập chờn trên không gian.

Bỗng ngay lúc ấy, từ trong đôi núi nhấp nhô, có một giọng cười ằng ặc rất quái dị vọng đến rằng:

– Đại Vương có lệnh truyền cho các hộ pháp, hãy mau đi đến Huyết Hải Địa Khuyết để ra mắt.

Tiếng nói vừa dứt, thì bỗng đám đông đều cất tiếng kinh hoàng la to lên. Ai nấy ngựa mặt nhìn, thì trông thấy Đồng Chung Đạo Nhân, tay trái đang đỡ lấy cái chuông khổng lồ, quay về hướng mọi người mỉm cười, rồi lại quay mình bỏ đi mất.

Đồng Chung Đạo Nhân là người xuất thân từ Ân Chân Quan tại núi Quát

Thương, khắp trong thiên hạ không ai là chẳng biết. Giờ đây, trước ngoài một trăm cặp mắt được trông thấy thế, thì liền không ai bảo ai quay lại nhìn thẳng vào Lục Nhất đạo trưởng rồi cất tiếng lạnh lùng cười khanh khách.

Lục Nhất đạo trưởng lúc đầu lộ sắc kinh ngạc, nhưng kể đó đã giận dữ gằn giọng quát to rằng:

– Đệ tử đời thứ mười sáu của phái Quát Thương là Đồng Chung Đạo Nhân, hãy nghe lệnh.

Lão ta gọi hai lượt, nhưng Đồng Chung Đạo Nhân vẫn thản nhiên như không nghe. Lục Nhất đạo trưởng tái hẳn sắc mặt, vung tay lên tuốt thanh trường kiếm, rồi hồi hải đuổi theo Đồng Chung Đạo Nhân.

Tất cả quần hùng đều đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau một lượt. Kể đó, toàn thể được Thiên Thanh hòa thượng dẫn đầu, ồ ạt tràn tới như nước vỡ bờ.

Ở khắp chung quanh đây đều là rừng núi, nên Gia Cát Ngọc bỏ ngựa xuống đi bộ. Lúc ấy, quần hùng đã tràn đi trước cách chàng độ ngoài mười trượng rồi.

Núi đồi lỏm chồm nơi nơi, nên càng đi thì đường núi càng gồ ghề, làm cho một số đông đệ tử của các môn phái không làm sao tiếng bước nhanh nhẹn được.

Nào ngờ đâu, đi độ dùng xong chén trà, thì Đồng Chung Đạo Nhân lại rẽ ngang tiến thẳng vào một vùng sơn cốc.

Tại cửa sơn cốc có một cái vực sâu, rộng chừng một trăm trượng chân ngang, bên trên có ba sợi dây sắt giăng làm cầu. Đồng Chung Đạo Nhân cất

tiếng cười ha hả, rồi phi thân lên, nhắm ngay những sợi dây sắt lướt tới.

Tức thì, ở phía sau bóng người cũng ùn ùn tràn theo. Số người ấy chính là Thiên Thanh đại sư, Lục Nhất đạo trưởng, Thiên Đài Tiêu Tử. Họ nhanh nhẹn đuổi theo sát Đồng Chung Đạo Nhân. Tiếp đó, lại trông thấy Phù Du Tử, Ca Đà hòa thượng, Nhất Giới đạo nhân cũng nhanh nhẹn phi thân đuổi theo.

Đây là một dịp thử thách xem võ công ai cao ai thấp. Đồng Chung Đạo Nhân đưa chân lướt trên hai sợi dây thép nhẹ nhàng, trông chẳng khác nào đi trên mặt đất. Trong khi đó, tay áo rộng của Thiên Thanh đại sư cũng không ngớt tung bay theo chiều gió, cố bám sát theo Đồng Chung Đạo Nhân. Ngoài ra, Lục Nhất đạo trưởng và Thiên Đài Tiêu Tử thì cũng suýt soát với Thiên Thanh đại sư, còn thì số người khác, đều tỏ vẻ kém hơn một bậc.

Thế là chỉ trong chớp mắt, ba sợi dây sắt căng ngang vực sâu đã có ngoài hai mươi bóng người đang đi ngang. Tài nghệ của họ cao thấp không đều nhau. Khi họ ra đến chính giữa, thì ba sợi dây sắt không ngớt chao động, va chạm nhau kêu nghe loảng xoảng.

Bỗng nhiên, sau một tiếng gào thảm thiết vang lên, tức thì một gã đàn ông mặc áo đen ngắn, đã bắt từ trên sợi dây trật chân rơi thẳng xuống hố sâu muôn trượng.

Trước thực trạng kinh hồn tán đờm đó, đã làm cho mọi người ai nấy đều phải khiếp sợ, nên số đông đều dừng chân đứng cả lại bên bờ.

Giữa lúc mọi người đang kinh hoàng chùn chân, thì bỗng nghe một tiếng hú cao vút, rồi từ bờ vực bên này, có một cái bóng vàng bay vút lên nhẹ nhàng. Cái bóng vàng ấy cứ lướt đi xa mươi trượng thì đưa chân điểm nhẹ lên sợi

dây sắt, rồi lại vọt người bay trở lên tiếp tục phi thân tới như một vì sao xẹt. Số người của Thiên Thanh đại sư vừa qua đến bờ vực bên kia, thì bỗng nghe có tiếng kêu kinh hãi, nên quay đầu nhìn lại, thì trông thấy một cái bóng vàng từ trên đáp xuống mặt đất, êm ru không nghe một tiếng động. Khi họ thấy đây chính là Gia Cát Ngọc đã phi thân đuổi theo, thì không khỏi đều kinh ngạc.

Nhưng, giữa lúc họ chưa lấy lại được sự bình tĩnh, thì đã nghe có tiếng kêu to nói tiếp rằng:

– Đại Vương đã đến. Đại Vương đã đến. Đại Vương ...

Tiếng kêu to ấy gây thành những tiếng hồi âm vang dội không ngớt khắp núi đồi.

Ai nấy đưa mắt nhìn lên, thì thấy khắp bốn bên chóp núi cao chọc trời, trong sơn cốc mây đỏ phủ mịt mờ, khói sương giăng kín, dù cho đem hết nhãn lực ra dùng, cũng không làm sao trông thấy rõ được thực trạng bên trong sơn cốc ra sao.

Phía trước mặt mọi người, có một vách đá cao độ mười trượng, bên trên viết một dòng chữ ngang thực to rằng:

“Huyết Hải Địa Khuyết, vào càn thì chết.”.

Dòng chữ ấy, ai nhìn đến cũng không khỏi có cảm giác rùng rợn.

Bên dưới vách núi đó, mộ hoang rải rác đó đây, cỏ dại mọc um tùm khắp chốn. Giữa khói sương đỏ ối, khiến khung cảnh chung quanh đây trông lại càng có vẻ rùng rợn hơn.

Tiếp đó, bỗng lại nghe tiếng đàn tiếng sáo hòa tấu du dương thực là nhộn nhịp, đồng thời từ giữa mây sâu sương thăm lù mù kia, ai nấy lại trông thấy có bóng người di động chập chờn, đi mỗi lúc một gần hơn ...

Tất cả quần hùng đều đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau. Nhưng liền đó, tiếng nhạc bỗng dứt hẳn.

Trong khi ấy, Đồng Chung Đạo Nhân cũng đã bỏ đi mất hút. Ngay sau đó, tại phía dưới bức vách đá, bỗng xuất hiện một lão già mặt đỏ, đầu đội mũ vàng, mình mặc áo đỏ, lưng đeo đai ngọc trắng, chân mang giày rồng, chấp tay ra sau đứng thật ngạo nghễ, nghiêm nhiên như một vị quân vương ra ngắm nhìn thiên hạ.

Phía sau lão già ấy, có trên mười nhân vật cao thấp không đều nhau. Gia Cát Ngọc vừa đưa mắt nhìn qua, thì đã thấy có cả Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang và Lãnh Hồn Cư Sĩ trong số đó. Bởi thế, lão già ấy chính là Huyết Hải Chuyển Luân Vương chứ không còn ai nữa. Nhưng, chẳng hiểu còn gã Kim Bài Lịnh Chủ là ai?

Quả nhiên, lão già mặc vương phục kia bèn đưa mắt nhìn qua khắp mọi người một lượt, rồi gằn giọng nói:

– Trong võ lâm có lắm môn nhiều phái, nên gây ra chuyện xô xát nhau luôn.

Bản vương đã thấy rõ việc đó, và hết sức cảm động trước mọi cuộc chém giết lẫn nhau nên có ý muốn ra tay cứu nguy cho đời. Chính vì thế, nên ta mới thu tất cả các môn phái trong võ lâm vào Huyết Hải. Bọn các ông, trước đây có người là bậc chí tôn của một môn phái, hoặc là bang chủ của một bang, do đó có nhiều khi vì danh dự riêng của môn phái mình, thường gây ra

nhiều cuộc tranh chấp giữa nhau.

Nhưng từ nay về sau, các ông đều là thần tử của Huyết Hải, vậy phải dẹp hết những hiềm khích thừa trước, một lòng một dạ với nhau, nếu có kẻ nào nửa chừng lại thay lòng đổi ý, gây sự tranh chấp, thì ta sẽ căn cứ theo giới luật của Huyết Hải để mà xử trị.

Lão ta nói thao thao bất tuyệt, xem dưới mắt chẳng có ai. Tất cả mọi người đều cảm thấy máu nóng trong lòng sôi sùng sục, khó đè nén cơn tức giận.

Gia Cát Ngọc đang có một ý định riêng, nên nghe qua liền cất tiếng cười nhạt.

Thiên Thanh hòa thượng là người có danh vọng cao nhất trong đám quần hùng, võ công cũng cao cường hơn hết, nên mọi người ai cũng nhắm vào ông ta để chờ đợi. Sau khi nghe qua lời nói trên, lão ta đè nén cơn giận lên tiếng nói:

– A Di Đà Phật. Thí chủ thật là đáng bậc đệ nhất kỳ nhân trong võ lâm, bản tăng nghe qua mấy lời nói cao siêu ấy, thì liền được mở rộng kiến thức ngay.

Nhưng, chỉ với những câu nói suông đó, thử hỏi quần hùng trong thiên hạ làm sao khiếp phục cho được?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương cất tiếng to cười ha hả, nói:

– Lão hòa thượng chớ nên quá lo ngại, bản vương là người uy thế to như trời đất, tài đức mệnh mệnh như bốn biển, có ai là không phục hoặc dám ngang nhiên nói là không phục?

Lục Nhất đạo trưởng vì muốn chứng tỏ cho mọi người thấy, phái Quát Thương hoàn toàn không có liên quan chi với Huyết Hải Địa Phủ, nên nghe qua lời nói ấy, liền ưỡn ngực lên đáp rằng:

– Bản đạo là người thứ nhất không phục đây.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương thay đổi hần sắc mặt, quát rằng:

– Sư thúc của ngươi là Đồng Chung Đạo Nhân, sau khi qui phục bản vương đã được phong làm Huyết Hải Võ Tướng, hơn nữa bản vương đối xử với phái Quát Thương của ngươi chẳng phải là bạc, vậy ngươi là kẻ hậu sinh tiểu bối, sao lại dám nói là không phục?

Lục Nhất đạo trưởng gằn giọng nói tiếp:

– Dù cho tất cả mọi người trong thiên hạ đều đầu phục vào Huyết Hải Môn của ông, cũng vẫn không thể nào làm tôi tâm phục ông được.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương bước tới một bước, quát rằng:

– Ngươi dám nói luôn ba tiếng không phục, thì hôm nay ta sẽ làm cho ngươi phải chịu loang máu đỏ tại đây trong vòng năm bước.

Lục Nhất đạo trưởng ngửa mặt lên trời cười to, nói:

– Bất phục. Bất phục. Bất phục.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương cất tiếng than dài, nói:

– Cái tội khi quân, không thể nào tha thứ, bản vương chẳng làm sao khác

hơn được.

Nói đoạn, lão ta bèn khoát tay phải lên một lượt, tức thì hai gã đàn ông mặc võ phục từ phía sau lách mình đồng dục bước tới.

Một đệ tử duy nhất trong phái Quát Thương có thể vượt qua được chiếc cầu treo bằng dây sắt ấy, là một đạo trưởng đứng tuổi, nguyên đang đứng tại sau lưng của Lục Nhất đạo trưởng, giờ đây cũng đưa tay lên tuốt kiếm đưa mắt nhìn đăm đăm về phía đối phương, sẵn sàng nghênh chiến.

Hai gã đàn ông to lớn kia, khi đi đến còn cách mặt Lục Nhất đạo trưởng năm bước nữa, thì bỗng dừng chân đứng lại. Liên đó, nghe Huyết Hải Chuyển Luân Vương khẽ quát rằng:

– Trảm.

Hai người ấy bước chân đi rất nặng nề, rõ ràng là nhân vật thuộc vào hàng thứ ba trong giới giang hồ, nên mọi người hiện diện đều lấy làm lạ, không tin rằng họ có thể chém chết được Lục Nhất đạo trưởng, một nhân vật khét tiếng từ bấy lâu nay.

Lục Nhất đạo trưởng cũng lộ vẻ khinh bạc, cất giọng lạnh lùng phì cười không ngớt.

Nào ngờ đâu, tiếng cười của lão ta chưa dứt, thì người đệ tử phái Quát Thương bỗng bất thần đưa ngang thanh kiếm nhằm ngay Lục Nhất đạo trưởng chém thẳng xuống.

Sự diễn biến ấy quá đột ngột, hơn nữa đường kiếm của người ấy nhanh như gió hốt, nên giữa tiếng kêu kinh hãi của mọi người, thì chiếc đầu râu tóc hoa

râm của Lục Nhất đạo trưởng đã bị chém lìa khỏi cổ.

Trong khi máu đỏ còn đang bắn tung tóe khắp nơi, thì người đạo sĩ đứng tuổi ấy đã quì một đầu gối xuống đất, nói to rằng:

– Gom thấu thiên hạ, oai trấn muôn phương. Đệ tử là Cửu Thập Bát Hiệu dưới Kim Bài Lĩnh, đã tuân mệnh chém chết tên phản bội trong Huyết Hải là Lục Nhất, vậy cung thỉnh Đại Vương chứng giám.

– Tám năm qua chịu đau thương nhằn nhục, thực không phụ nơi sự kỳ vọng của bản vương, khi trở về Địa Khuyết ta sẽ phong thưởng.

– Xin đa tạ Đại Vương.

Hai gã đàn ông to lớn đứng cạnh đây liền chia nhau nhặt tử thi và thủ cấp của Lục Nhất đạo trưởng, rồi cùng gã Kim Bài Cửu Thập Bát Hiệu từng mai phục tám năm trong phái Quát Thương kia, chạy bay vào phía sau sườn núi, mất hút giữa khói mây đỏ ối.

Hành động của Huyết Hải Chuyển Luân Vương, quả là hết sức thâm độc, khiến tất cả mọi người chung quanh đều im phăng phắc và cũng lo sợ cho số mạng của mình.

Thiên Thanh đại sư, Nhất Giới đạo nhân, Phù Du Tử đều quay mặt lại, đưa đôi mắt đầy vẻ khiếp sợ và ngò vục nhìn thẳng vào số môn hạ đang đứng sau lưng mình.

Số môn hạ của họ trông thấy thế, đều bất giác thối lui liên tiếp ra sau mấy bước.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương bỗng cất tiếng cười to như cuồng dại, rung chuyển cả trời cao, nói:

– Các ông đã được phong giữ chức “Hộ Pháp lưu động” của Huyết Hải, thì phải tỏ ra trung thành và dũng cảm, trái lại còn có những ý nghĩ phản trắc, thì người này chính là cái gương để cho các ông soi.

Tất cả mọi người đều đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, không biết phải hành động như thế nào cả?

Thốt nhiên, từ giữa đám đông có một tiếng cười nhạt rất to vang lên rằng:

– Hừ, chỉ với những thủ đoạn vụn vặt như thế mà có thể lên làm lãnh tụ của cả võ lâm hay sao?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương bỗng ngửa mặt nhìn lên, trông thấy người vừa lên tiếng nói ấy chính là một chàng thiếu niên mặc áo vàng, khuôn mặt vừa xinh đẹp vừa oai vệ, nên bỗng mỉm cười nói:

– Ta xem hình dáng của người, có lẽ là vị chủ nhân mới của Kim Cô Lô, tức cái chi là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc, mà trong giới giang hồ đồn đại đây không?

Chàng thiếu niên cất tiếng cười ngạo nghễ, rồi khẽ gật đầu. Thái độ ngang nhiên bình tĩnh của chàng đã làm cho tất cả số người hiện diện phải thán kinh phục.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương đưa mắt nhìn bốn bên, rồi cất tiếng than rằng:

– Ôi. Rõ là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời đất là bao to.

Gia Cát Ngọc nghe qua, liền cất tiếng cười nhạt và định sẽ ...

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy, chàng thầy Thiên Thanh hòa thượng từ từ bước chân tới hai bước, cất tiếng to niệm Phật nói rằng:

– A Di Đà Phật. Bản tăng không biết tự lượng sức, vậy xin thí chủ hãy ra tay chỉ giáo.

Huyết Hải Chuyên Luân Vương cất tiếng cười “khá khá”, nói:

– Lão hòa thượng muốn đem trứng chọi với đá, thì thực quả là giấc mộng của một kẻ nông cuồng. Thôi, cũng được, chung quanh bản vương đây hiện đã có mười ngôi mộ hoang, mỗi ngôi mộ đều cách xa nơi này mười trượng, vậy bọn các người nếu ai bắt phục, thì mỗi người cứ chiếm lấy một ngôi mộ, rồi vận dụng toàn lực cũng tấn công bào bản vương ba chương ...

Thiên Đài Tiêu Tử không chờ cho Huyết Hải Chuyên Luân Vương nói hết lời, bất thần cất tiếng cười như cuồng dại, ngắt lời rằng:

– Xa ngoài mười trượng, thì luồng chương phong chẳng khác nào một mũi tên đã đi mất, già đây tự thấy rằng không làm sao gây thiệt hại chi cho ông, nhưng ...

– Nhưng thế nào? Chẳng lẽ người lại nói bản Vương đây cách xa mười trượng, thì cũng không thể gây thiệt hại chi cho người nữa sao?

– Nếu tôi không được chính mắt mục kích, thì thực là khó tin lời nói ấy.

– Ha ha. Bản Vương nếu không để cho các người thấy được sức lợi hại, thì có lẽ các người chưa biết cái chi gọi là võ học chân chính. Vậy, trong số các người, nếu ai tự thấy rằng có thể đứng xa mùi trượng, mà chịu đựng nổi một chưởng của bản Vương thì cứ việc bước ra.

Tiếng nói vừa dứt, thì liền nghe mấy tiếng “Hừ” lạnh lùng, Thiên Thanh đại sư, Nhất Giới đạo nhân, Ca Đà hòa thượng, Thiên Đài Tiêu Tử, Nhị Tuyệt Tiên Ông và Phù Du Tử đều di động thân mình, lướt tới bên cạnh những ngôi mộ cách xa đây mùi trượng đứng sừng sững.

Gia Cát Ngọc đưa mắt quan sát kỹ, trông thấy Ca Đà hòa thượng đứng tại một vị trí đối diện thẳng với Huyết Hải Chuyển Luân Vương nên liền phi thân lên, bay nhẹ nhàng đến đứng sát cánh với Ca Đà hòa thượng.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương đưa mắt quét qua khắp bốn bên, liền lên giọng khoác lác không biết xấu hổ nói rằng:

– Hóa cốt chưởng của bản Vương nếu đánh ra rồi, thì không còn có chi cứu được nữa, vậy trong số người các người, có ai thấy hối hận trước việc làm của mình, thì giờ đây hãy còn kịp để bước lui ra.

Thiên Đài Tiêu Tử và Nhất Giới đạo nhân giận dữ, đồng thanh quát rằng:

– Huyết Hải lão ma, người có tài nghệ bao nhiêu cứ việc đem ra thi thố đi nào.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương cất giọng cười khanh khách, đưa hai tay lên xoay thành một cái vòng tròn, rồi bất thần quét ra ngoài.

Gia Cát Ngọc trông thấy lão ta quét chưởng ra, mà không nghe tiếng gió thì

trong lòng hết sức lầy làm lạ, chẳng hiểu ra sao cả? Nhưng liền đó trong óc chàng bỗng lóe lên một ý nghĩ, rồi nhanh nhẹn dùng độ phân nửa chân lực trong người, vung chưởng lên quét ngang qua trước mặt Ca Đà hòa thượng.

Trong khi ấy, Ca Đà hòa thượng đang tập trung tinh thần chú ý nhìn vào thân người của Huyết Hải Chuyên Luân Vương, nên bất ngờ bị hất bắn ra sau tám bước.

Trong lòng lão ta hết sức tức giận, mà cũng hết sức kinh hãi cất tiếng “Hừ”.

lạnh lùng, định sẽ nhắm vào Gia Cát Ngọc để ...

Bỗng đâu qua nhiều tiếng “phịch phịch” tức thì số người của Thiên Thanh đại sư đều bất thần té nhào xuống đất, tắt hơi chết tốt ngay.

Tới chừng ấy Ca Đà mới biết, là hai thế chưởng của Huyết Hải Chuyên Luân Vương đánh ra, chỉ là một sự phình gạt, mà kế độc chân chính của đôi phương chính là ngầm chứa dưới ngôi mộ ấy.

Bởi thế, lão ta liền quát to lên một tiếng, rồi nhanh nhẹn tràn tới tám bước, vận dụng toàn lực đánh ra ba chưởng.

Huyết Hải Chuyên Luân Vương liền cất tiếng cười như cuồng dại, rồi vung hai cánh tay quét ngang trả qua.

Tức thì, qua hai tiếng âm âm thực to, Ca Đà Đại Sư, một nhân vật đã oai trấn cả vùng Giang Đông, liền bị hất bắn ra sau, ủa to lên một tiếng, rồi máu tươi từ trong miệng vọt xối xả ra ngoài.

Huyết Hải Chuyên Luân Vương cất giọng lạnh lùng “Hừ” một tiếng nói:

– Qua hành động của các người, đáng lý ra phải dùng cực hình để xử trị, nhưng hôm nay ta đặc biệt gia ân, bằng lòng để cho các đệ tử của các môn phái còn sống sót, được trở ra ngoài sơn cốc, để về nói lại cho trong môn phái được biết, ngõ hầu từ đây về sau, nên trung thành với bản Vương, không được sanh lòng phản trắc.

Khói sương bao phủ mịt mờ, mây sâu che kín trời cao, bên dưới tấm đá ấy, đã trở thành một cảnh địa ngục trần gian.

Ca Đà hòa thượng bị nội thương trầm trọng, nên đưa những bước chân loạng choạng, vượt qua chiếc cầu treo bằng những sợi dây sắt kia để trở ra ngoài.

Số đệ tử sống sót của các môn phái, đôi mắt đều ngân lệ, lòng đau như cắt, lui thui rời khỏi Huyết Hải Địa Khuyết đang trùm kín cả mây sâu.

Lúc đó, giữa những năm mồ hoang đại lộ nhỏ, chỉ còn có một mình Gia Cát Ngọc đứng yên lại, trầm ngâm nghĩ ngợi ...

Chàng đưa đôi mắt nhìn thẳng vào những xác chết của Thiên Thanh đại sư, và bao nhiêu người khác, thấy số xác chết ấy đang từ từ tan rã, và chỉ còn lại một đồng xương trắng ...

Chàng nhớ đến cái chết của Thương Lăng Vũ Sĩ tại ngọn Trích Thúy Phong, và tình trạng trước mắt thực hoàn toàn y hệt. Bởi thế chàng đã quyết định là phải choảng nhau với Huyết Hải Chuyển Luân Vương, một nhân vật đầy khủng bố này một lần cho biết.

Nhưng, lúc bấy giờ ở phía dưới vách đá chỉ còn khói mây mờ mịt, và Huyết Hải Chuyển Luân Vương đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

Trên tấm vách đá chỉ còn lại tám chữ to đầy rùng rợn “Huyết Hải Địa Khuyết, vào càn sẽ chết.”.

Tám chữ ấy đang chiếu ngời giữa khói sương lơ mờ, trông thật là khủng khiếp.

Tuy nhiên, hào khí trong lòng của Gia Cát Ngọc, lúc ấy đang dậy bùng bùng.

Chàng cất tiếng cười nhạt, rồi vọt người bay thẳng lên không. Khi lên tới giữa lưng trời, thì chàng quạt mạnh hai cánh tay, nhắm ngay sơn cốc Huyết Hải đang mịt mù mây khói kia bay xẹt xuống.

Huyết Hải Địa Khuyết, trước đây đã được Tuyên Cơ Tẩu dốc hết trí ra xây dựng, nên khi Gia Cát Ngọc tiến vào trong ấy rồi, thì bỗng cảm thấy đầu đầu cũng mịt mờ, mặc dù nhãn lực của chàng sáng hơn người thường gấp bội, nhưng cũng chỉ có thể nhìn độ mười trượng trở lại mà thôi.

Song, cá tánh của chàng trời sinh đã ngang bướng, từ trước đến nay chẳng hề biết khiếp sợ trước những việc gì, do đó, chàng suy nghĩ qua một lúc, liền đồng dục đưa chân bước thẳng tới trước.

Nào ngờ đầu thân hình chàng mới vừa xê dịch, thì bỗng có tiếng người vọng đến sát bên tay rằng:

– Xin mời Gia Cát huynh hãy đi theo tôi đây.

Gia Cát Ngọc nghe qua không khỏi giật mình. Trong khi đó, cách xa về phía trước độ ngoài mười trượng, chàng trông thấy thấp thoáng có một bóng

người, nên vội vàng nói:

– Các hạ là ai thế?

– Tiểu đệ chính là Hận Phác Thư Sinh đây.

– Giờ thì các hạ muốn gì?

– Tiểu đệ sẽ dẫn đường cho ông anh ra khỏi sơn cốc.

– Không. Tiểu đệ nếu chưa giết được gã Kim Bài Lệnh Chủ, thì nhất định không khi nào ra khỏi sơn cốc này. Phương chi ...

Hận Phác Thư Sinh không chờ chàng nói dứt lời, liền nói tiếp rằng:

– Kim Bài Lệnh Chủ đã đi đến Vạn Thú Cung ở tại Phục Ngưu Sơn rồi. Hơn nữa, giờ đây Uyển tỷ tỷ của ông anh, hiện đang chờ ông anh ở ngoài sơn cốc kia, vậy chả lẽ, ông anh lại không muốn gặp mặt cô ấy sớm hay sao?

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, vội vàng nói:

– Làm thế nào các hạ được biết? Vậy có lẽ các hạ là người trong Huyết Hải hay sao?

Hận Phác Thư Sinh nói nhỏ rằng:

– Chớ nên hỏi nhiều, mau đi theo tôi đây.

Nói đoạn, y chỉ lo tiếp tục đi tới. Gia Cát Ngọc tràn đầy vẻ kinh ngạc, và cũng rất lấy làm ngờ vực, nhưng cũng phải đưa chân bước sát theo. Chàng

tiếp tục đi tới độ mây dậm đường giữa khói sương mờ mịt, thì đến cửa sơn cốc.

Hận Phác Thụ Sinh dừng chân đứng lại nói:

– Nơi đây vách đá cao nghìn trượng, nên không có ai canh giữ, vậy với tài nghệ của ông anh, có thể ra khỏi sơn cốc được. Uyên tử tử của ông anh, hiện đang đứng chờ bên ngoài sơn cốc, vậy hãy mau đi ra đi.

Nói dứt lời, thì bỗng nhiên cất tiếng than, rồi chỉ trong chớp mắt đã lẫn khuất giữa đám sương khói mịt mờ.

Gia Cát Ngọc ngạc nhiên một lúc lâu, mới nhún người vọt thẳng lên theo bức vách đá cao, lướt đi như bay.

Khi chàng lên đến trên đỉnh vách đá, thì trời đã nhá nhem tối rồi, nên chỉ còn thấy hàng nghìn chóp núi xanh biếc, cũng như vô số cây rừng đang mờ tỏ qua lớp khói mây. Trong Huyết Hải Địa Khuyết, mây hồng không ngót trôi cuồn cuộn, thực chẳng khác nào cái biển máu trong địa ngục.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 18

MỘT TIA SÁNG NHỎ

Những tia sáng cuối cùng của bốn tà dương, tồ lên nền trời một ánh vàng rực rỡ ...

Trong bóng hoàng hôn lù mù dưới chân Thiên Hà Lãn, thấp thoáng có hai bóng người đang ôm chầm lấy nhau, đầy âu yếm.

Tình yêu đang tràn ngập, đang nóng bỏng. Hai con tim đang hòa nhịp và đang bay lẫng lẫng trên nền trời yêu đương, đang nhấp nhô giữa biển tình.

Thời gian trôi qua ... trôi qua chẳng biết bao lâu, và bỗng nghe từ trong làn gió đêm vọng đến một giọng nói như mơ rằng:

– Tỷ tỷ thân mến, hôm ấy chị bỏ đi mà không nói chi cả, làm cho tôi cuống quít cả lên. Tại sao chị lại đến nơi đây như thế? Mau nói cho tôi được biết đi nào.

– Ô. Mà không được, đệ đệ phải nói trước cho tôi được biết trong mấy ngày hôm nay đệ đệ đã làm gì?

Một đôi tình nhân đang thăm thỉ với nhau là ai thế? Người con trai ấy chính là Gia Cát Ngọc, vừa từ Huyết Hải Địa Khuyết trở ra và người con gái chính là Tư Đồ Uyển vừa trải qua một tai nạn kinh hoàng.

Gia Cát Ngọc bất đắc dĩ, phải đem mọi việc làm của mình, nói đại lược qua cho Uyên cô nương nghe xong, thì cô ta mới cười duyên dáng nói:

– Hận Phác Thư Sinh đã dẫn đường cho đệ đệ, vậy y chẳng có nói chi cho đệ đệ biết hay sao?

– Nói cho tiểu đệ biết? Vậy có lý đâu tử tử cũng có gặp anh ấy nữa hay sao?

– Ồ. Chẳng những gặp anh ấy, mà lại còn làm phiền rất nhiều cho anh ấy nữa. Hôm đó sau khi đệ đệ bỏ đi, tôi vì thiếu đề phòng, nên đã bị đối phương lên từ phía sau chế ngự huyết đạo ...

Gia Cát Ngọc vừa nghe đến đó, thì không khỏi kinh hoàng, sột ruột ngắt lời hỏi:

– Uyên tử tử, thế tại sao chị không gọi tôi?

Uyên cô nương đưa mắt lườm chàng một lượt, nũng nịu nói:

– Rõ là ngọc. Huyết đạo của tôi đã bị người ta chế ngự rồi, vậy làm sao có thể mở miệng được nữa.

– Như thế ... Như thế thì làm sao?

– Ha ha, đệ đệ ngọc của tôi ơi. Giờ đây dù đệ đệ có cuống quít cũng vô dụng rồi.

Gia Cát Ngọc không khỏi phì cười nói:

– Ồ, phải đấy. Tiểu đệ thực quá hồ đồ mất. Thế rồi sau đó làm sao nữa?

– Sau đó thì đôi phương kẹp lấy tôi nhảy lên mình ngựa, bỏ chạy bay đi. Độ sau một khoảng thời gian chừng dùng xong một bữa cơm, thì đã đến một sơn cốc.

Chừng ấy, đôi phương mới thả tôi xuống, cất tiếng cười gian manh, rồi thò bàn tay ra ...

Gia Cát Ngọc nghe đến đây, liền buột miệng kêu “Hừ” lên một tiếng lạnh lùng, nói:

– Uyển tử tử, cái quân vô lễ ấy là ai thế?

– Lúc bấy giờ, ngay đến đôi mắt tôi cũng không thể mở ra, do đó, không thể nhận rõ là ai được. Nhưng, nghe qua giọng cười của hắn, thì rất giống tên bất lương Tích Hoa Công Tử.

– Tích Hoa Công Tử? Hắn ...?

Uyển cô nương ngắt lời nói tiếp rằng:

– Giữa lúc tôi đang hết sức cuống quýt, thì bỗng Hận Phác Thư Sinh xuất hiện.

Chỉ trong vòng ba hiệp, Hận Phác Thư Sinh đã đánh ngã tên dâm tặc ấy xuống đất, diêm thẳng vào đại huyệt “thất tàn” của hắn, phế trừ võ công của hắn đi, rồi mới thả cho hắn được trở xuống núi.

Gia Cát Ngọc thở phì ra một hơi dài, nói:

– Thực là đáng đời. Xử trị những tên dâm tặc ấy, thì phải dùng những cực hình đó mới được.

Nói đến đây, chàng dừng lại trong giây lát, rồi mới tiếp rằng:

– Sau đó, Hận Phác Thư Sinh bèn giải trừ huyết đạo cho tử tử rồi trao tử tử cho Băng Tâm Ma Nữ, mang về Huyết Hải Địa Khuyết phải không?

Tư Đồ Uyên nghe qua thì không khỏi chu nhận đôi môi đỏ, nũng nịu nói:

– Cái chi là Băng Tâm Ma Nữ? Tôi nào có trông thấy cô ta ở đâu, lại càng không hề có bị đưa vào Huyết Hải Địa Khuyết. Nơi đây chính do Hận Phác Thư Sinh đưa tôi đến kia mà.

Nói đến đây thì nàng dừng lại, làm cho Gia Cát Ngọc không khỏi nghĩ ngợi miên man.

– Băng Tâm Ma Nữ đã bảo chính cô ấy đã ra tay bảo vệ sự trong trắng cho Uyên tử tử, vậy lời nói ấy có nghĩa làm sao?

Hận Phác Thư Sinh là ai? Tại sao người ấy lại ra tay tương trợ cho ta?

Chàng suy tới nghĩ lui, thì liền đặt ra một giả thuyết tương đối hữu lý nhất, ấy là, Hận Phác Thư Sinh chính là thủ hạ của Băng Tâm Ma Nữ. Băng Tâm Ma Nữ vì muốn bắt mình phải trả lại quyền Huyết Hải Cửu Cung Đồ nên mới xuống lệnh cho Hận Phác Thư Sinh ra tay thi ơn cho chàng như vậy ...

Thế nhưng, trong ấy cũng còn nhiều điểm khó hiểu, ấy là cô ta đã được quyền Huyết Hải Cửu Cung Đồ rồi, tại sao còn xúc phạm đến giới luật của tổ chức, cho đưa mình ra khỏi Huyết Hải Địa Khuyết?

Chàng bèn đem những nghi vấn ấy ra bàn với Uyên tử tử, nhưng cô gái vốn có cá tính tể nhị này, vẫn không làm sao đoán ra được dụng ý của anh chàng Hận Phác Thư Sinh đầy thần bí kia.

Mặt trời đã lặn hẳn, bốn bề côn trùng không ngớt kêu rả rít.

Khung mặt hiền từ của người hiền mẫu, bỗng hiện rõ lên trong tâm khảm của chàng. Bởi thế, tất cả những nghi vấn đang làm chàng băn khoăn, đều tan biến đi như một làn khói mỏng, tản mát trong chiều gió đêm.

Trong khi trăng vừa nhô lên khỏi núi, thì bọn họ bèn rời khỏi Thiên Hà Lãnh.

Ba hôm sau, họ đã tiến vào vùng đất thuộc tỉnh An Huy, và tiến đến dưới chân núi Đại Biệt Sơn. Lúc ấy, họ đã đi vừa vặn nửa tháng đường.

Vào bữa trưa ngày hôm đó, hai người đã đi đến một thị trấn nhỏ. Trong khi họ mới bước vào thị trấn, liền trông thấy một lão già ăn mày mắt to mày rậm, đang bước những bước khập khểnh đi ngược chiều đến trước mặt họ. Tại phía sau lưng của người ăn mày ấy độ mười trượng, có một vị tăng nhân mặc áo xám, tuôi trên dưới ngũ tuần, đang bám sát theo.

Bước chân của hai người đều vững vàng mạnh mẽ, tựa hồ như họ đều là người trong võ lâm. Gia Cát Ngọc tuy ngoài mặt làm vẻ như không hề trông thấy, nhưng thật sự, thì chàng lại thâm để ý rất kỹ về mọi hành động của họ.

Chỉ trong chớp mắt, là đôi phương đã đi đến gần kề bên chàng. Lão già ăn mày ấy bỗng nhếch môi cười, rồi hạ giọng nói:

– Trước khi mặt trời lặn, xin thiếu hiệp đến tại từ đường họ Trương ở phía

Đông thị trấn này để gặp nhau, vì văn bối đang có việc cần bám lại.

Lão già ăn mày tóc đã bạc hoa râm ấy, mà tự xưng là “văn bối” thì thực làm cho Gia Cát Ngọc hết sức kinh ngạc.

Trong khi chàng còn đang ngỡ ngác, thì lão già ăn mày ấy đã lướt nhanh qua khỏi chàng. Tiếp đó, bỗng lại nghe một tiếng “Hừ” khê đầy lạnh lùng, rồi thấy bóng vị tăng nhân áo xám kia, quay người tẻ vào một ngõ hẻm đi mất.

Gia Cát Ngọc là một con người hết sức thông minh, nên đứng trước hiện tượng lạ lùng đó, đã đặt ra rất nhiều nghi vấn để tìm hiểu, và như chàng đã đoán ra, biết lão già ăn mày tự xưng là văn bối kia, chắc chắn là người của Thiết Chỉ Cái lão ca ca phái đến. Còn vị tăng nhân áo xám nọ ...?

Vừa nghĩ đến tăng nhân áo xám ấy, thì chàng không khỏi giật nảy mình, đôi vai khê lắc, nhanh nhẹn tràn về phía trước đuổi theo trên mười bước ...

Hành động của chàng không phải là kém nhanh nhẹn, nào ngờ đâu khi chàng vừa tràn người đến đầu hẻm, thì tung tích của vị tăng nhân áo xám đã mất hút tự bao giờ.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nhạt, định sẽ đi thẳng vào ngõ hẻm ấy, để tìm hiểu cho rõ mọi sự thực ...

Nhưng, bất ngờ Tư Đồ Uyển đã nhanh nhẹn lướt tới chặn lấy chàng lại, rồi khê quát rằng:

– Rõ là ngốc. Sớm muộn gì rồi cũng còn gặp mặt đối phương nữa, giờ đuổi theo hấn ta làm chi?

Gia Cát Ngọc lộ vẻ ngạc nhiên, nói:

– Còn gặp lại nữa? Uyên tử tử, chị muốn nói ai thế?

– Chẳng phải đệ đệ muốn gặp vị hòa thượng ấy hay sao?

– Đúng vậy, nhưng lão ta đã bỏ đi mất hút rồi, chốc nữa đi đâu để tìm gặp lão ta được?

– Ha ha, hòa thượng bỏ đi nhưng chùa vẫn còn đó, vậy chẳng cần tìm kiếm làm gì, rồi đây lão ta cũng sẽ tự trở về kia.

– Chùa? Tử tử biết chùa của lão ta ở đâu?

– Từ đường họ Trương, ở phía Đông thị trấn này, chẳng phải cũng là một cái chùa hay sao? Chốc nữa đây, khi đệ đệ và lão già ăn mày ấy đến gặp nhau tại đó, thì còn sợ chi tên giặc trọc ấy không tìm tới nơi?

Gia Cát Ngọc nghe qua thì cũng đã bừng hiểu, nên bật cười thành tiếng.

Hai người vào trong thị trấn tìm đến hiệu ăn để ăn uống và nghỉ ngơi trong giây lát, rồi bèn sánh vai nhau, đi thẳng về hướng Đông của khu thị trấn này.

Ngôi từ đường họ Trương tọa lạc tại một khu vườn hoang phế cách xa thị trấn độ chừng vài ba dặm đường. Vì nơi đây là một vùng hoang tàn, nên bình nhật ít có ai lui tới.

Lúc bấy giờ vừng kim ô đã lặn về Tây, lão ăn mày quần áo rách rưới kia, cũng đang bước hời hả giữa sương chiều đi đến nơi. Khi lão ta đã tiến tới trước cửa khu vườn, bèn ngửa mặt nhìn lên nền trời hoàng hôn, cất tiếng

cười ha hả nói:

– Thì giờ hãy còn sớm, chỉ e phải độ nửa giờ sau bọn họ mới đến đây?

Hai tiếng bọ họ mà lão ta nói, lẽ tất nhiên là muốn ám chỉ Gia Cát Ngạc và Tư Đồ Uyển. Nào ngờ câu nói vừa dứt, thì bỗng nghe từ phía sau lưng của lão ta, có một tiếng niệm Phật vang rền rằng:

– A Di Đà Phật. Thí chủ chẳng ngờ được, là bản tăng đã chờ đợi tại đây từ lâu rồi.

Lão già ăn mày quay mặt ngó lại, thì trông thấy tại phía sau lưng mình, có một vị hòa thượng trên dưới ngũ tuần đang đứng sững, nên liền ngửa mặt cười to:

– Ha ha. Nay đại hòa thượng, người đàn hoàng thì không nói quanh co, suốt mấy ngày hôm nay ông vẫn bám sát theo hóa tử tôi là có ý định gì thế?

Sắc mặt của vị hòa thượng ấy, lạnh lùng không có một tí tình cảm, nói:

– Người xuất gia thì không khi nào nói dối. Tiểu tăng đây muốn thanh toán cùng thí chủ một mối duyên lành.

– Khá khá. Đại hòa thượng, như vậy kể ra ông cũng tìm đến một địa điểm thích hợp lắm. Nhưng chẳng hay ông muốn thanh toán chiếc áo “bách cửu y”.

chống mưa gió này của tôi, hay muốn thanh toán đôi giày “Thiên trần hài” đi xa nghìn dặm của tôi vậy?

– A Di Đà Phật. Hai vật ấy đều là bảo vật trong Cái Môn của ông, tiểu tăng đâu dám có lòng thèm muốn nó?

– Ô. Lão hóa tử ta đã biết rồi, có lẽ là thân người ông đang ngứa ngứa, nên muốn lão hóa tử ta nện cho ít cây gậy đánh chóc vào người, phải không? Nay hòa thượng, vậy ông hãy mau quay lưng lại, để lão hóa tử ta chiều ý cho ông được vừa lòng.

Lão già ăn mày cất giọng nói oang oang đầy vẻ hài hước. Dứt lời, lão ta lại vung chiếc gậy đánh cho trong tay lên mấy lượt, làm cho vị tăng nhân nộ bực tức đến đôi mày dựng đứng, đôi mắt giương to, cất tiếng hừ lạnh lùng nói:

– Quả là một gã ăn mày thôi, chỉ giỏi nói bá láp. Những phật gia ở Thiếu Lâm Tự, chẳng phải là người dễ hiếp đáp đâu? Ông định nói chi với thằng bé ấy, nên sớm khai thực ra, nếu có một lời nào gian dối, thì chớ trách Phật gia đây tại sao lại siêu độ cho người quá sớm đó.

Lão già ăn mày nghe thế, không khỏi ngửa mặt cười như điên dại nói:

– Nay hòa thượng kia, kẻ khác thì kiêng sợ phái Thiếu Lâm các ông chứ Sách Hồn Quái Khuất tôi chẳng hề xem các ông vào mắt đâu. Hôm nay nếu muốn dùng lời lớn lối để mặt sát người, thì đây là ông làm rồi.

Vị hòa thượng ấy bất thần tràn tới ba bước, gằn giọng quát rằng:

– Lão ăn mày thôi kia, người nói chi thế?

Sách Hồn Quái Khuất cười ha hả nói:

– Lão trọc kia. Ta bảo ông có mắt mà không trông, ông đã nghe rõ chưa?

– Khá khen cho lão ăn mày thối. Người đã có ý tìm lấy cái chết, thì Phật gia ta cũng sớm đưa người lên đường vậy.

Nói dứt lời, vị hòa thượng ấy vừa vung đôi chưởng lên, đánh ra liên tiếp ba thế võ.

Lão ta đã sử dụng “La Hán Quyền”, gây thành một luồng kinh lực vô cùng mạnh mẽ, nên mặt dù lão ta mới vừa đánh ra, là đã nghe kinh phong cuốn tới ào ào, hết sức khủng khiếp.

Sách Hồn Quái Khuất cũng chẳng phải là hạng người không tên tuổi, chỉ nhìn qua trên áo của lão ta có vá năm mảnh vải to, cũng đủ biết lão ta là một cao thủ bậc nhất trong Cái Bang rồi. Bởi thế, lão ta cất tiếng cười nhạt, rồi vung chiếc gậy đánh chó trong tay lên, sử dụng ngay thế “Bạch hạc lược xỉ”, là một thế kiếm chớ không phải là thế gậy, công trả lại đối phương.

Khi thế chưởng và thế gậy va chạm vào nhau, thì vị hòa thượng ấy cất tiếng hừ lạnh lùng, giương thẳng năm ngón tay, kinh phong bắn vèo vèo, nhắm ngay chiếc gậy đánh chó của đối phương lướt xuôi xuống, rồi chụp thẳng vào cổ tay của Sách Hồn Quái Khuất.

Thế võ ấy, chính là một thế tuyệt học của phái Thiếu Lâm, gọi là thế “Phản uyển tróc nguyệt”, chuyên dùng để bắt sống đối phương trong đường “Đại cầm nả thủ”.

Nên biết đường “Đại cầm nả thủ” của phái Thiếu Lâm, chỉ có mấy vị cao tăng trong Thiếu Lâm Tự là được biết mà thôi. Giờ đây, vị hòa thượng này chẳng những biết sử dụng, mà sử dụng rất thành thạo, chứng tỏ sự tập rèn

khá cao sâu.

Như thế, cũng đủ thấy địa vị của lão ta trong Thiếu Lâm Tự không phải là thấp.

Sách Hồn Quái Khuất trông thấy thế, không khỏi giật mình, nhanh nhẹn đưa chân lách tránh, rồi rùn vai xuống vung tay ra, hồi hải công trả ba thế gậy và đánh ra hai chưởng, mới phá vỡ được thế công ấy của đối phương.

Vị hòa thượng kia qua thế võ vừa rồi đã chiếm được phần chủ động, nên liền nhanh nhẹn tràn tới, vung mạnh đôi tay, công ra liên tiếp năm thế võ nữa, nhanh nhẹn như một ngọn gió lốc.

Sách Hồn Quái Khuất không còn dám khinh địch nữa, nên đã vận dụng toàn lực, vung cả gậy lẫn chưởng đánh ra cùng một lúc.

Dưới ánh sáng mờ tỏ của buổi hoàng hôn, hai bóng người không ngớt nhảy lên rơi xuống, giằng co với nhau mãi không phân thắng bại.

Cả hai đều là cao thủ, nên khi họ đánh nhanh, thì không khác nào một luồng điện chớp, bóng người chập chờn vun vút. Và, khi họ đánh chậm, thì lại cẩn thận nhìn nhau chòng chọc, bước chân e dè, di động từng bước một, lưu lại trên đất những dấu chân sâu hàng năm tấc.

Sách Hồn Quái Khuất lúc bấy giờ đem hết tâm thần ra thủ thế trong khi vị hòa thượng kia cũng chẳng hề dám lơ là. Đôi bên cách nhau độ tám thước, bốn mắt nhìn thẳng vào nhau dăm dăm, đưa chân bước từng bước một, xoay tròn chung quanh một vùng đất trống.

Tình trạng ấy kéo dài độ dùng xong một chén trà, thì bỗng Sách Hồn Quái

Khuất quát lên một tiếng, vung gậy lên là tràn người tới, bóng gậy chập chờn dày đặc như núi, nhắm điểm thẳng vào chín đại huyết bên phía phải của vị hòa thượng.

Thế võ của lão ta hết sức lợi hại, trong khi kinh lực lại hết dồi dào, cuốn tới ồ ạt khiến đôi phương phải kinh khiếp.

Vị hòa thượng ấy bèn thét lên một tiếng dài, vung ngược đôi cánh tay vọt người bay thẳng lên nền trời như một con rồng, rồi lại vung tròn hai chưởng, gây thành bóng chưởng dày đặc, bắt từ trên đầu của Sách Hồn Quái Khuất chụp trở xuống.

Thế chưởng ấy thực hết sức quái dị, chẳng những bóng chưởng chập chờn nơi nơi, mà lại còn có những tia lửa xanh nhảy múa như những con đom đóm.

Sách Hồn Quái Khuất vừa đánh hụt vào khoảng không, thì trong lòng không khỏi sợ hãi, nhưng chưa kịp lui về để biến thế võ khác là đã bị rơi vào vòng chưởng của đối phương.

Bởi thế, lão ta liền gắng gượng xử dụng thế võ “Khô thọ sinh hoa” để đỡ lại.

Nào ngờ đâu thế võ chưa kịp đánh ra, thì đã cảm thấy cổ tay bị tê buốt, vì năm ngón tay của đối phương, đã siết chặt lấy cổ tay của lão rồi ...

Mạch cổ tay là một huyết đạo quan trọng trong thân thể con người, nên lúc ấy vị hòa thượng kia vận dụng chân lực siết mạnh, thì Sách Hồn Quái Khuất nếu chẳng bị thiệt mạng, thì cũng tất bị trọng thương ...

Giữa cơn hiểm nguy như chỉ mảnh treo chuông ấy, thì bất thần nghe có một

tiếng vọng cười nhạt vang rền, rồi tiếp đó lại có kinh phong rít vèo vèo, bay nhanh đến công thẳng vào năm đại huyết trước ngực của vị lão hòa thượng nhanh như một luồng điện xẹt.

Người vừa đến ấy đánh ra thật là lợi hại, vì trong khi luồng kinh phong ấy còn xa ba thước, thì da thịt của đôi phương đã đau buốt như dao cắt rồi.

Vị hòa thượng ấy không khỏi giật bắn người, nhanh nhẹn vung tay lên, dùng toàn lực đánh ra hai chuồng, trong khi cả thân người đã nương vào sức dội lại của sự va chạm, nhảy lách sang phía trái tám thước.

Giữa cơn hồi hải ấy, lão ta đã nhìn thấy một đôi trai gái trẻ tuổi chẳng biết hiện diện tại đây từ lúc nào, kẻ đã ra tay tấn công mình, chính là một chàng thiếu niên mình mặc áo vàng, diện mạo tuấn tú.

Người thiếu niên ấy đang đưa chân bước chầm rãi tới trước hai bước, đôi mắt sáng rực như hai đốm lửa, gằn giọng giận dữ quát rằng:

– Lão hòa thượng ngang tàn kia, võ công ấy của ông, đã học được từ đâu thế?

– Võ nghệ của bản tăng thuộc phái Thiếu Lâm, vậy tiểu thí chủ cật vấn đề làm gì?

– Hừ. Quả là người có mắt không trông, ông đã xem tôi là người chi? Chẳng lẽ thế võ “Quý hóa huỳnh quang” vừa rồi, cũng được kể là tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm nữa hay sao?

Khi bốn tiếng “Quý hóa huỳnh quang” vừa lọt vào tay, thì vị hòa thượng ấy liền biến hẳn sắc mặt, nạt to rằng:

– Khá khen cho tên tiểu tặc kia, người đã nhận ra được thế võ “Quỉ hóa huỳnh quang” ấy, thì ngày hôm nay người không còn mong chi sống còn được nữa.

Nói đoạn, đôi chưởng của lão ta liền vung lên, vừa xoay tròn vừa đánh ra một cách kỳ diệu, công về phía Gia Cát Ngọc liên tiếp năm thế võ.

Chàng thiếu niên bèn cười nhạt nói:

– Tên giặc trọc ngu xuẩn kia, hãy mau rút đi cho ta.

Vừa nói, đôi chưởng của chàng vừa ngậm vận dụng hai luồng kinh lực âm dương, rồi ngửa lòng bàn tay phải lên trời, trong khi năm ngón tay trái giương thẳng đứng lên. Đồng thời, tay phải phàng quét ngang qua nhẹ nhàng, còn tay trái vung về phía trước, gây thành một luồng kinh phong mạnh mẽ vô song.

Sau một tiếng nổ âm thực to, vị hòa thượng ấy liền loạng choạng đôi chân và bị hất bắn ra sau năm bước. Khi lão ta vừa gượng đứng vững lại, thì vừa kinh hãi vừa tức giận, quát to lên rằng:

– Tiểu tặc, ngươi là môn hạ của ai thế?

Chàng thiếu niên mỉm cười lạnh lùng, gằn từng chữ một đáp rằng:

– Ta là vị chủ nhân mới của Kim Cô Lôu, tức Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc đây.

Ba tiếng Kim Cô Lôu gằn đây đã rung chuyển cả giới giang hồ, nên lão hòa

thượng kia nghe qua, liền biến hẳn sắc mặt, cất giọng run run nói:

– Người ... người là môn đồ kế nghiệp của Bát Chỉ Phi Ma phải không?

Giọng nói của lão ta tràn đầy vẻ kính sợ, chưa nói hết lời là đã thối lui liên tiếp, chứng tỏ trong lòng lão ta đang có một sự kinh hoàng không đè nén được.

Không sai tí nào cả, chàng thiếu niên ấy chính là Gia Cát Ngọc. Chàng liền tràn tới hai bước, đôi mắt như nẩy lửa, nhưng lạnh buốt như băng giá, nói:

– Đúng thế. Chỉ cần ông nói rõ ông đã học được thế võ ấy từ đâu, thì hôm nay tôi nhất định không hề làm khó chi ông cả.

Thì ra, thế võ “Quy hóa huỳnh quang” ấy, đã giống nhau với thế thứ tám trong “Cửu môn tuyệt hộ chương”. Như vậy, rõ ràng kẻ có mối thù với sư môn chàng.

Chính vì vậy, mà khi chàng vừa thấy liền cất vấn đề tìm nguồn gốc cho tới cùng.

Lão hòa thượng ấy nhận xét qua thái độ của chàng, thì biết một phần lớn nguyên do nào đã làm cho chàng phải truy hỏi như vậy nên bèn cất giọng lạnh lùng cười nói.

– Muốn bản tăng nói rõ xuất xứ của thế võ học ấy cũng không có chi là khó, chẳng qua chỉ e rằng người không có gan tìm đến gây sự với người ấy mà thôi.

Gia Cát Ngọc gằn giọng nói:

– Tại hạ chỉ chú ý đến môn võ học ấy chứ không cần biết con người ấy là ai, vậy nếu ông còn thái độ giấu đầu giấu đuôi, thì đến khi hồi hận cũng chẳng còn kịp nữa.

Vừa nói chàng vừa từ từ đưa hai đôi chưởng lên, đôi mắt chiếu ngời hai tia sáng, khiến ai nhìn đến cũng phải kinh khiếp, tựa hồ chỉ cần khẽ va chạm là chàng sẽ ra tay tấn công ngay.

Vị hòa thượng ấy bị đôi mắt của chàng quét qua một lượt, thì không khỏi cảm thấy rờn rợn trong lòng, vội vàng nói:

– Thế võ học này, chính là một thế võ trước khi bản tăng vào phái Thiếu Lâm, đã được một vị quái kiệt trong giang hồ dạy cho rồi.

– Người ấy là ai?

– Chính là Âm Sơn Quỷ Tẩu Bình Hạo.

Âm Sơn Quỷ Tẩu tựa hồ là người chẳng có tên tuổi chi, nên Sách Hồn Quái Khuất vừa nghe qua thì không khỏi giật mình, mặt đầy sắc kinh ngạc.

Gia Cát Ngọc bất thần tràn về phía trước một bước, quát rằng:

– Người ấy hiện ở đâu?

– Hiện đang ở trong Huyết Hải Địa Khuyết.

– Cái chi?

Vị hòa thượng ấy bèn hiện lên một nụ cười đắc ý, cười gian manh nói:

– Âm Sơn Quỷ Tầu hiện đã đầu phục Huyết Hải Địa Khuyết, và đã được Huyết Hải Chuyển Luân Vương phong làm Kim Bài Linh Chủ ...

Câu nói chưa dứt, thì Gia Cát Ngọc đã bắt thần quát to rằng:

– Ông làm sao biết rõ được như vậy?

Vị hòa thượng ấy biến hẳn sắc mặt, ấp úng đáp rằng:

– Việc ... Việc ấy bản tăng cũng chỉ được nghe lời đồn đãi trong chốn giang hồ mà thôi.

Sách Hồn Quái Khuất nghe đến đây mới lên tiếng cười nhạt rằng:

– Hòa thượng người tài thật. Chiếc đầu người không to lắm, thế mà hai lỗ tai lại hết sức to, nên mới có thể nghe được những việc mà chính hóa tử ta chẳng hề nghe ai nói đến cả.

Đôi mày của vị hòa thượng ấy liền dựng đứng lên, giận dữ cất tiếng cười khanh khách nói:

– Sách Hồn Quái Khuất Cổ Nan Toàn, người cũng là một nhân vật giang hồ có tên tuổi, thế tại sao lại lẻo mép như vậy? Nếu người còn tỏ ra không biết điều, thì chớ trách Đại Phong ta hôm nay đắc tội với người đó.

Gia Cát Ngọc vừa nghe qua hai tiếng Đại Phong, thì không khỏi sực nhớ ra điều gì, hỏi rằng:

– Ông chính là Đại Phong Thiên Sư đấy chẳng?

Vị hòa thượng ấy cười nhạt nói:

– Chẳng lẽ thí chủ còn có điều chi định chỉ giáo hay sao?

Gia Cát Ngọc tỏ ra do dự trong giây lát, rồi lên tiếng nói:

– Ông ... hãy đi đi.

Đại Phong Thiên Sư cất tiếng “Hừ” lạnh lùng, rồi quay đầu bỏ chạy như bay.

Gia Cát Ngọc nhìn theo bóng của lão ta mỗi lúc một xa hơn và cho đến khi mất hút, thì trong lòng không khỏi tràn ngập bao nhiêu là nghi vấn.

Đại Phong Thiên Sư rõ ràng là bị mất tích trong Tiềm Long Bảo, thế tại sao giờ lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ ...?

Giữa lúc chàng còn đang băn khoăn nghĩ ngợi, thì Sách Hồn Quái Khuất đã bước tới thì lễ nói:

– Vãn bối là Cổ Nan Toàn xin đa tạ cái ơn ra tay cứu nguy của thiếu hiệp.

Gia Cát Ngọc nghe qua lời nói ấy, không khỏi giật mình, vội vàng đáp lễ rồi trả lời rằng:

– Cổ đại hiệp xưng hô như vậy, Gia Cát Ngọc này thực chẳng dám nhận bao giờ.

– Thiếu hiệp và Quan lão tiên bối trong tệt Bang xưng hô với nhau là anh em,

vậy Cổ Nan Toàn này nào dám vô lễ?

Tư Đồ Uyên nghe thế liền bước tới cười nói:

– Cổ đại hiệp thật là ... Quan lão tiên bối trong quý bang, cá tánh như thế nào đại hiệp còn chưa biết hay sao? Nếu lấy vai vế của Quan lão tiên bối để xưng hô như vậy, thì trong võ lâm có lẽ sẽ đại loạn mất. Như thế, chúng ta nên xưng hô theo thực trạng là đúng hơn, nếu Quan tiên bối có trách, thì cứ bảo trách tôi đây này.

Sách Hồn Quái Khuất cất tiếng cười ha hả, nói:

– Cô nương là người lúc nào cũng sáng suốt lạnh miệng, vậy Cổ Nan Toàn tôi xin tuân theo mệnh lệnh của cô nương. Nay Tiểu huynh đệ, có biết lão hóa tử tôi định nói việc gì hay không?

Gia Cát Ngọc cười lơ lửng nói:

– Có lẽ vị lão ca ca ấy của tôi, đã dò xét ra người làm pho tượng Lục Ngọc Di Đà giả mạo ấy rồi chứ gì?

Sách Hồn Quái Khuất bắt thần vỗ mạnh hai tay, khen rằng:

– Tiểu huynh đệ đoán không sai tí nào cả. Kẻ đã làm giả mạo pho Lục Ngọc Di Đà ấy, chính là người chủ hiệu “Thiên Công Cổ Ngoạn Điểm” ở tại Hắc Thạch Độ. Quan trưởng lão đã đi trước đến đây, nhưng nghe lời đồn đãi là tiểu huynh đệ cũng đang đi về phía Tây, nên ra lệnh cho tôi thông tri cho tiểu huynh đệ biết, hầu gấp rút đi mau đến đó.

Tiếng nói vừa dứt, thì bỗng từ phía sau khu vườn hoa ấy, có tiếng người phá

lên cười dài, rung chuyển cả màn tai, rồi lại thấy một bóng người phi thân bay lên, nhắm hướng Tây Bắc lướt đi, chỉ trong chớp mắt là đã đi xa ngoài một trăm trượng.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế không khỏi giật mình, quay về hướng Sách Hồn Quái Khuất nói:

– Từ đây đến Hắc Thạch Độ cách nhau bao xa?

Sách Hồn Quái Khuất nói:

– Cách nhau độ ba ngày đường.

Gia Cát Ngọc đưa tay kéo lấy Uyển cô nương, khẽ quát rằng:

– Đi mau.

Nói đoạn, cả hai liền nhún người vọt lên, lướt đi nhanh như chớp.

Sách Hồn Quái Khuất cất tiếng cười to, rồi cũng nhanh nhẹn phi thân bám sát theo sau.

Bóng tịch dương đã lặn, gió chiều lồng lộng thổi, giữa hoàng hôn ba bóng người cùng lướt tới nhanh như điện chớp, trực chỉ về hướng Tây Bắc đầy núi non.

Hắc Thạch Độ nằm tại phía Tây Nam huyện Hoắc Sơn, sát bên ven sông Bạch Sa Hà. Thị trấn không lớn lắm, nhưng hiệu “Thiên Công Cổ Ngoạn Điểm” ở tại cuối thị trấn lại rất nổi danh. Sở dĩ hiệu này nổi danh như vậy, chẳng phải là vì cửa hàng có nhiều hàng hóa, mà chính vì người chủ nhân là

một nhà điêu khắc có tên tuổi, chuyên làm những thứ Hán bội Tần hoàn, hoặc những thứ đồ trang sức theo đời Đường đời Tống, không có món nào là không giống y hệt đồ xưa, khó phân biệt được đâu thực đâu giả.

Lúc bấy giờ màn đêm đã phủ kín vạn vật, từ bên trong cửa hiệu “Thiên Công Cổ Ngoạn Điểm” có một ánh sáng rọi ra ngoài. Vị chủ nhân tóc đã bạc phơ, trong tay đang cầm một con phụng bằng ngọc, và đang chú ý xem xét dưới ánh đèn lò mò ...

Bỗng nhiên, ánh đèn bỗng tối sầm lại, rồi từ ngoài phi thân lướt vào nhà một người che mặt.

Người chủ tiệm kinh hoàng kêu lên một tiếng “ôi chao”, rồi đứng phắt ngay đây ...

Người che mặt ấy đưa tay khẽ đè xuống một lượt, là người chủ hiệu đã như ngây dại, buông mình ngồi trở xuống, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Người che mặt ấy đưa tay lên gỡ vuông khăn lụa che mặt xuống, cất tiếng lạnh lùng nói:

– Ông không còn nhớ tôi nữa hay sao?

Người chủ hiệu ngửa mặt nhìn lên, trông thấy kẻ đứng trước mặt mình là một vị hòa thượng cao lớn, nên mới thở phì ra một hơi dài nói:

– Ô. Đại sư phụ, thì ra là ông. Nửa đêm gà gáy như vậy mà ông đến đây có việc chi?

– Ông có còn nhớ nửa năm trước đây, đã giúp tôi tạc nháy theo một pho Lục

Ngọc Di Đà ấy không?

– Ồ. Tôi còn nhớ. Tôi còn nhớ.

– Ông đã tạc tất cả bao nhiêu pho tượng đó?

– Hai pho tất cả.

– Còn pho kia ông đã tạc từ lúc nào?

– Sau đó hai hôm, khi đại sư phụ lại đến đây muốn tạc pho thứ nhất. Ngày đại sư phụ, đêm khuya thanh vắng như thế này, ông đến đây để hỏi có bấy nhiêu đó thôi sao?

– Hừ. Còn pho thứ hai ấy ai muốn ông tạc?

– Ấy là một lão già độ năm mươi tuổi. Đại sư phụ, ông hỏi việc ấy để làm gì?

– Ông có biết lão già ấy là ai không?

– Ồ, khách hàng đông như thế này, thì tôi làm sao có thể biết hết cho được?

– Chẳng lẽ ông chẳng nhớ một đặc điểm nào trên người lão ta cả?

– Ồ. Lão ta có một chiếc mũi và hai con mắt ... Ồ. phải rồi, tựa hồ lão ta chỉ có tám ngón tay mà thôi ...

– Chỉ có tám ngón tay thôi? Ha ha ha ...

Nửa đêm gà gáy mà bỗng vị hòa thượng ấy phá lên cười to như cuồng dại, rung chuyển cả màn tai mọi người, thì thực khiến ai nghe đến cũng phải nổi da gà cả.

Vị chủ nhân này không hề biết một tí võ công, nên cảm thấy cả chiếc đầu tê buốt, bất giác rùng mình mấy lượt, cất giọng rung rung nói:

– Thưa đại sư phụ, ông ...?

– Này ông chủ hiệu, Phật gia ta vốn phải lấy cái mạng của ông, nhưng ta nể tình vì ông đã nói thành thực, nên hôm nay ta đặc biệt tha chết cho, mà chỉ hủy đi kinh mạch nơi hai cánh tay và điểm chết hai huyết đạo điếc và câm của ông mà thôi. Vậy, ông chớ nên trách Phật gia ta là ác độc đấy nhé.

Mỗi lời nói nào của vị hòa thượng ấy đều sắc bén như gươm đao. Nói vừa dứt lời, thì lão ta liền vung nhanh cánh tay lên, điểm thẳng vào người chủ hiệu ấy.

Bởi thế, lão già chủ hiệu không khỏi kinh hoàng thất sắc buột miệng kêu lên một tiếng “ôi chao” rồi đôi chân mềm nhũn, té ngã lăn ra đất.

Giữa lúc hiểm nguy như chỉ mảnh treo chuông ấy, thì bỗng từ phía ngoài cửa sổ có một chuỗi cười to vọng đến rằng:

– Tên giặc trọc Phi Long kia, giờ đây ngươi mới định giết người để giấu kín mọi sự thật, thì chẳng hóa ra đã muộn rồi hay sao?

Vị hòa thượng ấy quả đúng là Phi Long Thiên Sư. Đôi vai của lão ta khẽ lắc qua một lượt, liền nhanh như chớp lao vút người ra ngoài cửa sổ.

Thân pháp của vị hòa thượng ấy nhanh nhẹn và hết sức nhẹ nhàng, không hề nghe một tiếng động khẽ, chứng tỏ thuật khinh công của ông ta quả đã đến mức cao cường tuyệt đỉnh, không hổ là cao thủ bậc nhất trong võ lâm.

Trăng sáng vàng vạc, bóng đèn chập chờn, trong sân cạnh đây đang đứng sững một bóng người áo quân rách rưới. Người ấy chính là một bậc giang hồ quái kiệt, tức Thiết Chỉ Cái Quan Nhạc.

Khi Phi Long Thiên Sư từ trên cao đáp yên xuống đất, thì Thiết Chỉ Cái nhếch môi cười, rồi quay người bỏ chạy thẳng ra phía ngoài thị trấn.

Phi Long Thiên Sư cất tiếng cười nhạt, rồi cũng phi thân đuổi theo như chớp.

Hai người ấy đều là cao thủ hiếm có trong võ lâm, nên cả hai đều phi thân vun vút, bóng người chập chờn, chéo áo rít vèo vèo trong gió. Sau một thời gian độ dùng xong một chén trà, thì cả hai đã chạy xa mấy dặm đường. Nhưng, đôi bên vẫn còn một khoản cách độ trên dưới mười trượng. Thiết Chỉ Cái đã không làm thế nào bỏ bứt được đôi phương, mà Phi Long Thiên Sư cũng không làm thế nào rút ngắn được khoản cách ấy hơn được nữa.

Giữa lúc đôi bên còn đang giằng co, thì bỗng Thiết Chỉ Cái bất thành linh dừng chân đứng lại, cất tiếng cười ha hả nói:

– Tên giặc trọc kia. Lão hóa tử ta không vàng không bạc chi cả, vậy người đuổi theo mãi để làm gì?

Phi Long Thiên Sư cất tiếng cười nhạt, nói:

– Lão hóa tử, ta đã truy tầm ông có hơn nửa tháng nay rồi, chả lẽ đến giờ phút này ông mới biết hay sao?

Thì ra, vào ngày hôm ấy vì Thiết Chỉ Cái trong khi rất vui mừng, nên không để ý đến chung quanh, do đó, lúc lão ta lên tiếng bảo là chẳng sợ chi mọi bí mật chung quanh pho Lục Ngọc Di Đà không có ngày phơi ra ánh sáng, thì Phi Long Thiên Sư đã bất ngờ nghe được.

Bởi thế, Phi Long Thiên Sư không khỏi giật mình, bí mật bám sát theo dõi lão ta. Đến khi Thiết Chỉ Cái đã sử dụng đệ tử của Cái Bang, tìm hiểu được kẻ làm giả mạo pho Lục Ngọc Di Đà, chính là chủ nhân cửa hiệu “Thiên Công Cổ Ngoạn Điểm” tại Hắc Thạch Độ, thì liền lên đường đi thẳng về phía Tây ngay, đồng thời sai Sách Hồn Quái Khách đón tại đoạn đường cần phải đi ngang để đến Hạ Lan Sơn, thông tri cho Gia Cát Ngọc được biết việc ấy.

Tất cả mọi hành động trên, đều lọt vào mắt của Phi Long Thiên Sư, nhưng vì ông ta không biết hết được mọi sự bí mật bên trong việc này, nên chỉ một mặt phái Đại Phong Thiên Sư theo dõi Sách Hồn Quái Khuất, và một mặt chính ông ta bám sát theo Thiết Chỉ Cái để tìm hiểu thêm sự thật mà thôi.

Nào ngờ đâu hành tung của Thiết Chỉ Cái rất khó lường, chỉ sơ hở là Phi Long Thiên Sư không còn biết đối phương đã lẩn đi đâu nữa. Vì thế, ông ta hồi hải trở về và bất ngờ gặp được Sách Hồn Quái Khuất đang nói chuyện với Gia Cát Ngọc tại từ đường họ Trương. Do đó, ông ta mới như bừng hiểu ra mọi lẽ, cất tiếng cười to, rồi phi thân nhắm hướng Hắc Thạch Độ lướt nhanh tới.

Nhờ ông ta đi ngày đêm không nghỉ, hơn nữa, lại nhờ thuộc đường sá, nên chẳng những số người của Gia Cát Ngọc không làm sao đuổi theo kịp, mà chính ông ta cũng lại đến trước hơn cả Thiết Chỉ Cái nữa.

Nhắc lại Thiết Chỉ Cái Quan Nhạc sau khi ngửa mặt ra cười to, bèn nói:

– Lão già trọc kia. Ngươi đã theo dõi ta trên nửa tháng để định làm gì? Ngươi định trộm, hay định cướp?

Phi Long Thiên Sư cất tiếng cười nhạt, rồi vung cánh tay lên đánh thẳng về phía Thiết Chỉ Cái một chưởng.

Thiết Chỉ Cái liền rùn người xuống, sử dụng ngay thân pháp “Thần hành vô ảnh”, là thân pháp do Cùng Thân sáng tạo ra, nhào lăn tròn như một quả bóng liên tiếp mấy lượt, là đã tránh khỏi thế chưởng công tới của đối phương, đồng thời, tràn nhanh đến phía dưới vai của Phi Long Thiên Sư, cất tiếng cười ha hả nói:

– Lão trọc kia, ông muốn hành hung hay sao? Ông không sợ thiên lôi đánh thì hãy cứ xuống tay đi nào.

Vừa nói, năm ngón tay của lão ta vừa thò ra nhắm chụp thẳng vào nách của Phi Long Thiên Sư. Nhưng, thế võ chưa đi hết tay, thì thân người lão ta bỗng tự động nhảy lùi ra sau tám thước.

Phi Long Thiên Sư chẳng hề tiên đoán được hành động ấy của đối phương, nên vừa vung chưởng quét trả ra, là đã đánh hụt vào khoảng không, nên tức giận la oải oải rằng:

– Gã ăn mày thôi kia. Bộ ngươi muốn bỏ chạy trốn hay sao?

Tức thì, chưởng thế của ông ta lại quét tới vèo vèo, bén nhọn không thua gươm đao, chỉ trong chớp mắt là đã đánh ra chín chưởng liên tiếp.

Thiêt Chỉ Cái cười ha hả nói:

– Hòa thượng trọc kia, lão hóa tử ta không hề có thiếu nợ người, vậy người giữ ta lại để làm gì? Chẳng lẽ trong chùa của người đã chết hết, không còn ai đi đưa đám táng nữa hay sao?

Nói đoạn, lão ta liền lách người vung tay vừa điềm vừa chụp, chỉ trong nháy mắt là đã đá ra hai đá, công ra bảy chuông. Tiếp đó, lão ta bỗng tạm ngưng thế công lại, cười to nói:

– Hòa thượng trọc kia, đưa đám tang thì lão hóa tử ta không đưa được đâu, nhưng, nếu đi chơi chốn lầu xanh, thì lão hóa tử ta sành điệu lắm, chắc chắn không để cho người chạm mặt với lũ trọc con trọc cháu của người đâu.

Lão hóa tử nói dứt lời, thì lại hạ giọng xuống, làm ra vẻ đầy bí mật, khiến cho Phi Long Thiên Sư cảm tức đến nổi thất khiếu đều bốc khói, quát to như sấm rền:

– Lão già ăn mày lẻo mép và bản thủ kia, người đã biết tung tích về pho Lục Ngọc Di Đà, thì hôm nay người không còn mong chi sống sót được.

Nói đoạn, ông ta bèn vận dụng chân khí, hai chuông đưa lên như thủ thế, đôi mắt tràn đầy ánh sáng âm u lạnh buốt.

Thiêt Chỉ Cái liền ngưng ngay tiếng cười, dòn hơi xuống đơn điền, tập trung hết tinh thần để sẵn sàng đối phó.

Không khí bỗng trở thành vô cùng căng thẳng, cuộc ác chiến sẽ xảy ra đến nơi.

Thốt nhiên, ngay lúc đó, bỗng có một luồng gió cuốn tới, lay động cả nhánh lá chung quanh, vầng trăng sáng cũng tối lại, và cả hai thấy có một bóng người bất thần xuất hiện trước mặt.

Phi Long Thiên Sư và Thiết Chỉ Cái đều không khỏi kinh ngạc, không ai bảo ai cùng nhanh nhẹn ngừng đầu lên nhìn về phía bóng người đó.

Thiết Chỉ Thần Cái vừa nhìn qua, liền cất tiếng to cười ha hả.

Nhưng, Phi Long Thiên Sư liền cất tiếng “Hừ” lạnh lùng, nhún người lao thoát đi, chỉ trong nháy mắt là đã mất hút hình bóng giữa đêm trăng vắng vặc.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 19

PHẪNG LẦN MANH MỐI

Một ngôi miếu nhỏ trơ trọi đang đứng im dưới ngọn núi Kỳ Bàn Phong.

Trời mới vừa sáng tinh sương, thì từ trong ngôi miếu ấy đã có tiếng cười to nói:

– Ông bạn nhỏ kia, trong đêm vừa rồi người đến thực là phải lúc, nếu chậm một tí nữa, thì chắc là lão ca ca phải xảy ra đến nơi với tên giặc trọc ấy rồi.

Tiếng nói ấy vang rền, vừa nghe qua là đã biết đây chính là tiếng nói của Thiết Chỉ Cái. Mấy tiếng ông bạn nhỏ mà lão ta nói, ngoài Gia Cát Ngọc ra, thì còn ai nữa?

Quả nhiên, sau khi tiếng nói của lão ta vừa dứt, thì đã nghe Gia Cát Ngọc cười đáp rằng:

– Võ công của lão trọc ấy quả thực là không phải tầm thường, tiểu đệ đã từ nơi từ đường họ Trương đuổi theo hắn, mà vẫn không tài nào đuổi theo kịp.

– Khá khá, người nói thế, đã làm cho lão hóa tử ta càng thêm xấu hổ. Ta tuy đi sớm hơn một ngày, thế mà vẫn đến chậm hơn lão trọc ấy thì sao?

Giữa hai giọng nói âm áp rền vang ấy, bỗng có một giọng nói trong trẻo cười rằng:

– Cả hai người đều chớ nên tự khiêm tốn quá. Lão tiên bói sở dĩ đến chậm hơn đối phương, chính là vì không hay biết mọi việc làm của mình đã bị tiết lộ, nên không sử dụng toàn lực để đi rút tới nơi. Còn Ngọc đệ đệ, thì lại bị tôi làm vướng chân vướng tay, nên phải mệt nhọc lắm.

– Khá khá. Chiếc mỏ của con tiện tỳ này thực là ngọt ngào ghê, vậy lão hóa tử ta chắc chắn sẽ đóng vai trò ông mai rồi đấy nhé.

– Ôi chao. Lão tiên bói lại nói nhảm như thế, xem chừng tôi nhờ râu ông đấy.

Cô gái vì quá thẹn, nên đã vung chưởng ngọc lên, chụp thẳng vào cằm của Thiết Chỉ Cái.

Thiết Chỉ Cái nhanh nhẹn lách người tránh ra sau lưng của Gia Cát Ngọc, mặt mày nhăn nhó nói:

– Người anh em nhỏ của tôi, người hãy mau trị nó một tí, nếu để cho nó nhờ hết mấy sợi râu này, thì làm thế nào đi đứng cho được nữa?

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười to nói:

– Lão ca ca, theo ý tôi, thì mấy sợi râu ấy nên nhờ đi cho rồi.

Thiết Chỉ Cái nghe thế, liền trợn to đôi mắt, rồi ngửa mặt than rằng:

– Lời tục có nói “Dâu mới bước vào nhà, ông mai trốn ra cửa” thực là đúng.

Hai đứa bé người mọi việc chưa đâu vào đâu, là đã xem ta không ra chi rồi,

vậy thử hỏi ông mai này làm sao sống cho nổi nữa?

Vẻ mặt nhăn nhó của lão ta, đã làm cho cô gái vừa thẹn vừa luống cuống, nhưng cũng không khỏi phì cười ngoặt ngoẹo. Qua một lúc lâu, nàng mới chu nhọn chiếc mỏ lên, nói:

– Xem vẻ mặt của lão tiền bối thật đáng thương hại, nên hôm nay tôi bằng lòng tha cho ông một lần, nhưng ...

– Này thím, chỉ cần thím chịu tha cho hàm râu này của già, thì dù điều kiện gì già đây cũng chấp nhận cả.

– Nếu thế, thì phải mau nói rõ tung tích của pho Lục Ngọc Di Đà ra cho tôi biết.

– Được, được. Thím có nghe rõ chưa? Đây chính là lão chủ nhân Thiên Công Cổ Ngoạn Điểm, đã làm ra đến hai pho Lục Ngọc Di Đà kia mà.

– Nếu đã nghe rồi thì sao?

– Người đã mượn tạc hai pho Lục Ngọc Di Đà giả ấy, một là Phi Long Thiên Sư, còn một nữa là lão già chỉ có tám ngón tay, nhưng không biết tên tuổi là gì.

Hai người ấy tuy khác nhau, nhưng ý định của họ vẫn là một ...

– Ý định của họ là thế nào?

– Con tiện tỳ, người sao lại tôi dạ thế? Còn chẳng phải họ có ý định đánh tráo pho tượng thật và làm cho vàng thau lẫn lộn ấy hay sao?

Cô gái bèn chu cao đôi môi đỏ lên, nói:

– Ai lại có thể nghĩ đến được những ý định xấu xa như thế ấy của họ chứ?

Thiết Chỉ Cái đưa tay sờ râu, cất tiếng to cười ha hả nói:

– Con tiện tỳ người đã xem phùng cận bã trong giới giang hồ như ông thánh mắt.

Theo như sự suy đoán của ta, thì trước khi Thiên Nhất Thượng Nhân trao trả lại pho Lục Ngọc Di Đà cho Bành sư thúc của người, thì đã bị Phi Long Thiên Sư bí mật đánh tráo rồi ...

– Như thế pho Lục Ngọc Di Đà thực sự hiện đang ở trong tay của Phi Long Thiên Sư?

– Trước đây quả có như vậy?

– Còn hiện giờ?

– Kẻ mạnh còn có kẻ mạnh hơn. Tên giặc trọc Phi Long lấy được vào tay chẳng bao lâu, thì lại bị lão già tám ngón tay ấy tráo lấy mất.

– Lão tiên bối có trông thấy không?

– Ta có thể hiểu rõ việc ấy còn hơn là trông thấy nữa.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nói:

– Lão ca ca thực suy đoán mọi việc như thần, chẳng hề sai tí nào cả. Nhưng, lão già chỉ có tám ngón tay ấy là ai, mà lại có thể đánh tráo lấy pho tượng thật đi, trong khi Phi Long Thiên Sư chẳng hề hay biết chi cả?

Thiết Chỉ Cái cất tiếng cười ha hả nói:

– Trong giới giang hồ có mấy ai là người trời sinh ra tám ngón tay đâu?

Tư Đồ Uyển lộ sắc ngạc nhiên nói:

– Có phải lão tiền bối muốn nói đây là ân sư của Ngọc đệ đệ, tức Âu Dương đại hiệp tái sinh hay không?

Thiết Chỉ Cái cất tiếng than và nói:

– Nếu Âu Dương đại hiệp tái sinh, thì lũ yêu ma quỷ quái ấy nào có thể hoành hoành không kiêng dè như vậy được? Theo sự phán đoán của lão hóa tử, thì người ấy rất có thể là Bát Chỉ Thần Thâu Lệnh Cô Độc, một người khét tiếng về tài trộm cắp trong giới giang hồ.

Gia Cát Ngọc nói:

– Lão ca ca có biết nơi trú ngụ của Lệnh Cô Độc không?

Thiết Chỉ Cái cất giọng cười “khá khá” nói:

– Lục Ngọc Di Đà là vật quý báu nhất trong võ lâm, nên dù cho Lệnh Cô Độc có trốn trong kẹt đá đi nữa, thì lão ca ca cũng nhất định tìm cho ra giúp người mới nghe.

Gia Cát Ngọc nghe qua sắc mặt không khỏi bùng đỏ, nói:

– Lão ca ca, đã hiểu lầm ý của tiểu đệ không hề có ý muốn chiếm lấy nó. Chỉ có điều là cái chết của Ngân Tu Tâu, tức Bành lão tiên bối, thật quá ly kỳ nếu không tìm được người ấy thì e rằng không có ngày nào tìm được mọi bí mật chung quanh cái chết đó.

Thiết Chỉ Cái ngửa mặt lên trời cười to nói:

– Lão hóa tử thật đã lấy cái lòng của kẻ tiểu nơn để suy đoán bụng dạ của người quân tử rồi. Hôm nay ta mới hết sức khâm phục người đó.

Thiết Chỉ Cái vừa nói ra những lời ấy đều hoàn toàn rất chân thành, nhưng Gia Cát Ngọc nghe qua không khỏi đỏ mặt và định sẽ nói vài lời khiêm tốn, nhưng bỗng Thiết Chỉ Cái quay phắt người lại, gằn giọng giận dữ quát rằng:

– Ai thế?

Thiết Chỉ Cái nói chưa dứt lời, thì người đã lao thoát ra ngoài cửa sổ chẳng khác chi một cánh hoa bay theo chiều gió, vừa nhanh nhẹn lại vừa không hề nghe một tiếng động.

Gia Cát Ngọc lại càng mau hơn, trong khi thấy Thiết Chỉ Cái chưa kịp đứng yên trên đất, là chàng đã lướt kịp đến nơi rồi.

Lúc bấy giờ, ở cách xa đây ngoài mười trượng, có một bóng người từ trên sườn núi bước loạng choạng đến. Bóng người ấy bận áo rách rưới, chân đi không, lại dính đầy bùn đất, vừa xem qua là đã biết đây là đệ tử của Cái Bang, chớ không nghi ngờ chi nữa.

Người ấy vừa trông thấy Thiết Chỉ Cái, thì bỗng nhiên hiện sắc vui mừng vô kể, cất tiếng kêu to rằng:

– Thưa sư tổ ...

Câu nói chưa dứt, thì bỗng hắt ta “ạ” lên một tiếng to, rồi máu trào ra ướt đầm cả vạt áo, đôi chân mềm nhũn, té lăn quay ra đất ...

Thiết Chỉ Cái găm to lên một tiếng, lắc mạnh đôi vai, phi thân bay thoát về phía trước, chụp ngay lấy cánh tay của người ấy, quát rằng:

– Chuyện chi thế? Nói mau.

Người ấy thở hồn hên một lúc, mới đưa tay chỉ về hướng Đông Nam, nói dứt quãng rằng:

– Sư tổ ... Cổ sư thúc ...

Vừa nói đến đây, người ấy lại trào máu tươi, rồi gục chiếc đầu xuống, tắc hơi chết tốt.

Sắc mặt của Thiết Chỉ Cái lạnh lùng như một tảng băng, găm to lên như cuồng dại, vọt người bay bổng lên không ba trượng, rồi nhắm hướng Đông Nam phi nhanh tới như một làn tên xẹt.

Dưới bóng triều dương, ba bóng người nối tiếp nhau lướt tới nhanh như những vì sao sa, chỉ trong chớp mắt là đã vượt qua ba ngọn núi cao.

Trong khi họ còn đang lướt nhanh trên đỉnh núi thứ ba, thì bất thần Thiết Chỉ Cái rùn thấp đôi vai xuống, rồi nhanh nhẹn dừng chân đứng lại.

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn về phía ấy, thì trông thấy tại phía dưới sườn núi, có ngoài mười đệ tử Cái Bang đang nằm sóng sượt khắp mình ướt đẫm máu tươi, rên rỉ không ngớt. Riêng Sách Hồn Quái Khuất Cổ Nan Toàn, thì đang ngồi bẹp trên đất, mặt mày tái nhợt gắng gượng kêu lên một tiếng sư thúc, rồi ngã ra bất tỉnh hẳn.

Gia Cát Ngọc liền lấy thứ thuốc “Tục đoạn sanh cơ linh ngọc chỉ” mà chàng đã trải qua trăm nghìn sự khó khăn mới xin được, dùng để cứu nguy cho Sách Hồn Quái Khuất. Cả Uyển cô nương và Thiết Chỉ Cái cũng tiếp tay với chàng.

Vì tha thiết muốn cứu nguy cho nạn nhân, nên chàng không hề tiếc rẻ thứ thuốc quý báu ấy. Do đó, chẳng quá thời gian dùng xong một chén trà, là chàng đã dùng hết cả nửa chai linh ngọc chỉ. Bởi thế, từ đây về sau ...

Chẳng mấy chốc, Sách Hồn Quái Khuất đã tỉnh dậy, đôi mắt vừa mở to, liền nhanh nhẹn đứng lên quay về Thiết Chỉ Cái sụp lạy sát đất, nói:

– Đệ tử bất tài, xin cam chịu lời trách mắng của sư thúc.

Thiết Chỉ Cái gằn giọng nói:

– Hãy mau nói rõ lại cho ta biết, ai đã tìm đến gây sự với Cái Bang của ta thế?

Sách Hồn Quái Khuất bèn đứng lên, đáp rằng:

– Khải bẩm sư thúc, nhị sư huynh dẫn số đệ tử ở vùng Hoàng Hà xuống, rêu rao là sẽ cải tổ lại bốn ban, bảo đại sư huynh phải nhường ngôi lại cho anh

ấy, chính vì vậy nên đệ tử mới ...

Thiết Chỉ Cái nghe chưa hết câu, thì đã cất tiếng “Hừ” lạnh lùng nói:

– Võ công của hần và ngươi suýt soát nhau, thế tại sao ngươi lại vô dụng như vậy?

– Chẳng phải là đệ tử không thể đối địch nổi với nhị sư huynh, mà thực ra cùng kéo đến với nhị sư huynh, lại có cả ba cao thủ trong Huyết Hải Địa Khuyết, cho nên ...

– Ba cao thủ trong Huyết Hải Địa Khuyết? Hiện giờ chúng ở đâu?

– Họ đã bị Đồng Chung Đạo Nhân đánh chết một người, số còn lại đã thừa cơ trốn thoát cả rồi.

Gia Cát Ngọc nghe thế thì không khỏi kinh ngạc, hồi hải lên tiếng hỏi rằng:

– Cái chi? Đồng Chung Đạo Nhân lại đánh chết người trong Huyết Hải Địa Khuyết hay sao?

Câu nói vừa dứt, thì từ phía sau sườn núi, bỗng có tiếng cười to vọng đến như muốn điếc cả đôi tai mọi người, nói:

– Thằng bé kia, chả lẽ ngươi lại không tin hay sao?

Tiếng nói vừa dứt, thì bỗng thấy bóng người chập chờn, rồi từ phía sau sườn núi bước ra một người đàn ông to lớn, sắc mặt đen sạm, trên lưng vắt một cây kích ngắn, thần sắc vô cùng oai vệ, trông chẳng khác nào một vị thiên thần.

Gia Cát Ngọc ngửa mặt nhìn lên, thì trông thấy người ấy chính là Thạch Kinh Thiên, minh chủ lục lâm của mười ba tỉnh cả hai miền Nam Bắc, nên liền chấp tay thi lễ cười nói:

– Thực không ngờ Thạch minh chủ lại quang lâm, tại hạ ...

Câu nói chưa dứt, thì Thạch Kinh Thiên bỗng trợn to đôi mắt, gằn giọng quát rằng:

– Cái chi là minh chủ không minh chủ? Thằng bé kia, ngươi cứ gọi ta là đầu đảng ăn cướp được rồi.

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, vội vàng nói:

– Thạch huynh chớ nên trách cho, tiểu đệ ...

– Tiểu đệ thế nào? Ta biết ngươi chẳng hề xem số nhân vật lục lâm như ta đây vào mắt. Vậy, xin lão hóa tử hãy làm chứng giúp cho, hôm nay tôi nhứt định phải lĩnh giáo với vị chủ nhân mới của Kim Cô Lôu ngươi có tuyệt học như thế nào cho biết?

Nói đoạn, hắn ta bèn vung tròn đôi chưởng, khiến kinh phong dấy động ào ào, trong khi thân hình của y lại vọt lên cao, trông chẳng khác nào cả nửa ngôi tháp đen từ trên cao đổ ập xuống.

Gia Cát Ngọc đứng trước một tay anh chị khét tiếng trong giới lục lâm, cũng chẳng hề dám xem thường, nhanh nhẹn lách mình tránh ngang, rồi giương chỉ ra như những cái móc, chớp nhoáng phản công về phía đối phương.

Thạch Kinh Thiên cất tiếng cười như cuồng dại, xoay tròn nửa thân người phía trên, trong khi hã y còn đang bay lơ lửng trên không, rồi vung chưởng đánh ra cũng như vung chân đá xuống. Đến khi hã y buông người rơi trở lại mặt đất, là đã tấn công ba thế võ nhanh như chớp.

Tur Đồ Uyển biết võ công của Ngọc đệ đệ cao tuyệt trên đời nhưng trông thấy đôi phương tỏ ra hung hãn như vậy, thì trong lòng cũng không khỏi phập phồng, đôi mắt nhìn đăm đăm vào trận ác chiến.

Thiết Chỉ Cái trông thấy sắc mặt nàng như thế, liền nhìn về nàng mỉm cười, tỏ ra như lão ta rất lấy làm tin tưởng ở tài nghệ của Gia Cát Ngọc ...

Quả nhiên, Thạch Kinh Thiên, vị minh chủ lực lâm trong mười ba tỉnh, đánh ra ba thế võ tuy ồ ạt như sấm động, nhưng rốt cuộc rồi cũng đều đánh trật cả vào khoảng không. Trong khi đó, Gia Cát Ngọc lách ngang rồi lướt tới phía sau lưng hã y, tay trái dùng chưởng, tay phải dùng chỉ, công nhanh đến nơi như một luồng điện chớp.

Khi chưởng thế của chàng vừa đánh lên cao, thì lại tỏ ra sẵn sàng có bao nhiêu sự diễn biến kỳ tuyệt. Năm ngón tay của chàng, hai giương ra, ba co vào, đúng là thế thứ bảy và thứ tám trong đường Thiên Ma Chỉ, nhưng, chàng chưa vận dụng chân lực hất ra mà thôi.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế không khỏi kinh hãi, hai cánh tay bỗng vung tròn, đánh chớp nhoáng ra chín chưởng.

Mỗi thế chưởng nào của hã y ta, đều có vô số kinh lực bắn ra vèo vèo, gây thành những luồng chưởng phong ồ ạt, cuốn tới như một cơn bão táp.

Uy thế của mấy thế võ ấy thực là dữ tợn, khiến ngay cả Thiết Chỉ Cái cũng

cảm thấy kinh tâm. Trong khi lão ta đang cau đôi mày lại, thì bỗng nghe Gia Cát Ngọc cất tiếng cười dài thực to, rồi bỗng bao nhiêu nội lực nằm sẵn tại những ngón tay, bỗng bất thần bắn ra nghe vèo vèo, chẳng khác nào những vật hữu hình, chia thành khắp năm bên công thẳng đến người đối phương.

Thạch Kinh Thiên vì không làm sao đỡ cho nổi, nên đôi chân lão đảo, rồi bị hất bay đi ra xa tám thước.

Chỉ pháp ấy của chàng vừa mạnh mẽ vừa kỳ diệu, chính là một môn kỳ học trong võ lâm. Thiết Chi Cái tuy đã biết người tiểu huynh đệ này có một tài nghệ cao tuyệt, nhưng nhìn qua, cũng không khỏi thầm khen hay.

Nhưng, Thạch Kinh Thiên là minh chủ lục lâm của mười ba tỉnh, nào phải là con người tầm thường, nên trong khi y vừa bị hất bắn ra sau, thì trong nháy mắt đã rút ngọn kích thép trên vai xuống siết chặt trong lòng bàn tay.

Ngọn kích ấy dài độ ba thước, bên trên có một cái lưỡi bén như một mảnh trăng liềm, theo lời đồn đãi, thì đây chính là ngọn kích lịch sử của Lữ Bố đã dùng trước kia, nhưng tựa hồ có ngắn hơn đôi chút.

Hắn ta đã siết chặt ngọn kích vào tay, thì võ công như đã được gia tăng thêm một nữa, nên liền ngửa mặt cười to nói:

– Thiên Ma Chỉ quả là có chỗ độc đáo. Nay thằng bé kia, vậy ngươi hãy lấy binh khí ra đánh thêm với ta ba trăm hiệp nữa.

Gia Cát Ngọc cười ha hả nói:

– Nếu Thạch huynh có hứng, thì tiểu đệ xin lấy đôi chưởng bằng xương bằng thịt này để hầu vậy.

Câu nói ấy, thốt ra từ cửa miệng của người khác, thì thực là có vẻ quá ư nông cuồng, nhưng Thạch Kinh Thiên biết Gia Cát Ngọc chẳng phải là người nói quá sự thực. Do đó, y càng thêm có vẻ thận trọng, liền vung tay lên công thẳng ra, gây thành một vòng ánh thép sáng ngời và lạnh buốt.

Gia Cát Ngọc có ý muốn thử tài nghệ của y, nên không thèm lách tránh, mà vận dụng đến tám phần “cửu cửu huyền công” vung chưởng ra quét mạnh ngang một lượt.

Thạch Kinh Thiên là một nhân vật từng có nhiều thành tích lỗi lạc trong võ lâm, nên trông thấy thế liên quát to một tiếng, rồi vung kích như gió, đánh sập lại và liền dang ra ngay.

Gia Cát Ngọc cảm thấy cánh tay mình bỗng bị tê buốt, đồng thời, cả người cũng bị hất lùi ra sau ba bước dài.

Ai nấy đưa mắt nhìn về phía Thạch Kinh Thiên, thì thấy đôi vai của hắn ta lao đảo, rồi gượng đứng yên trong khi tay vẫn siết chặt ngọn kích.

Hắn ta đã dành được ưu thế qua một thế võ vừa rồi, nên trong lòng vô cùng phấn khởi, nhanh như chớp vung ngọn “Vô tình kích” mà bấy lâu nay rung chuyển cả võ lâm, tràn tới tấn công tiếp sáu thế võ nữa.

Gia Cát Ngọc vì bị động trong một thế võ, nên đã mất hết sức chống trả lại, và chỉ trong chớp mắt là bị đẩy lùi ra sau đến ba trượng ...

Uyển cô nương trông thấy thế, trong lòng hết sức lo ngại, sắc mặt liền biến hẳn.

Số đệ tử đang bị thương chưa bình phục hẳn của Cái Bang trông thấy vậy ai nấy đều cũng, ngằm vận dụng chân lực, đưa mắt chú ý nhìn Thiết Chỉ Cái chờ lệnh để xông vào can thiệp ...

Ngay giữa lúc mọi người ai nấy đều kinh hoàng lo sợ, thì bỗng nghe Gia Cát Ngọc thét lên một tiếng dài rồi vung nhanh đôi chưởng gây thành vô số bôn chỉ chập chờ trên không trung, trông chẳng khác nào những cánh hoa mai trở rộ vào tiết cuối đông, lạnh lùng ghê sợ.

Ngọn kích của đôi phương bỗng im bật tiếng gió. Bóng chỉ của Gia Cát Ngọc cũng tan biến từ lúc nào ...

Khi mọi người nhìn kỹ, thì thấy Gia Cát Ngọc đang thò cánh tay trái siết chặt lấy ngọn kích tại một vị trí cách bàn tay đối phương độ bảy tấc. Trong khi đó, chưởng phải của chàng đưa lên tựa hồ như thủ thế nhằm chụp thẳng về phía cánh tay trái của Thạch Kinh Thiên.

Ngọn kích của Thạch Kinh Thiên vì đã bị đối thủ siết cứng ngắt nếu bỏ đi thì không đành, mà muốn lách tránh thì không được. Do đó, hấn găm to lên một tiếng, rồi vung chưởng đánh thẳng về phía trước.

Tron khi hai luồng chưởng lực sắp sửa chạm thẳng vào nhau và do đó, sẽ quyết định kẻ mạnh người yếu ...

Bỗng nhiên Gia Cát Ngọc lộ sắc tươi cười, rồi lách thế chưởng cho đi lệch qua một bên, khiến đôi chưởng của hai người lướt qua sát nhau ...

Chính trong một cái chớp mắt, khi đôi chưởng của hai bên lướt qua sát cạnh nhau, thì ngón tay giữa và trở của Gia Cát Ngọc đã nhẹ nhàng như những sợi tơ liễu bay theo chiều gió, bất thần đảo ngược trở lại, điểm thẳng vào mạch

môn đại huyệt của đối phương.

Với mười ngón tay có thể rèn luyện trở thành mềm dẻo như không xương, tùy ý vận dụng đúng theo ý muốn của mình, thật ngoài Gia Cát Ngọc là người đã luyện thành tài về Thiên Ma Chỉ, còn thì trong giới giang hồ, chắc chắn không có người thứ hai nữa.

Thạch Kinh Thiên dù là có tài năng đến đâu, trong giờ phút đó cũng đành bó tay, không còn cách chi cứu vãn được. Do đó, hắn ta bèn thu cánh tay trở về và bỏ rơi ngọn kích, rồi nhảy lui ra sau tám bước.

Nhân vật võ lâm, trong khi đánh nhau với đối phương, mà phải dùng đến vũ khí đã là một chuyện thực mất mặt rồi.

Thiếu Chỉ Cái trông thấy thế không khỏi hãi kinh, tưởng là gã anh chị lục lâm ấy sẽ nhất định liều mạng để đánh càn một còn một mất, nên có ý định sẽ ...

Nào dè mọi việc lại xảy ra hết sức bất ngờ, Thạch Kinh Thiên chẳng những không hề tỏ ra tức giận, mà trái lại, ngửa mặt lên trời cười dài như sấm nổ, cơ hồ thủng cả màn tai mọi người. Một lúc sau, hắn ta mới im bật tiếng cười, rồi cất giọng đầy hào phóng nói:

– Thạch Kinh Thiên tôi đã lăn lóc vào chốn giang hồ ngay từ hồi năm mười tám tuổi, tung hoành trong khắp thiên hạ suốt ba mươi xuân thu, nhưng thực chưa hề gặp một nhân vật nào như tiểu huynh đệ đây. Hôm nay tôi có ý đèo bồng, vậy người anh em nhỏ, có bằng lòng nhận gã đầu đảng ăn cướp này làm huynh trưởng hay không?

Nên biết, Thạch Kinh Thiên là minh chủ lục lâm trong mười ba tỉnh miền

Nam lẫn miền Bắc, thủ hạ của hãn đông vô số kể, chớ nói chi các môn phái không thể nào so sánh được, mà ngay đến như Cái Bang, là một tổ chức có đệ tử rải rác khắp trong thiên hạ, cũng còn kém sút hơn hãn ta là đằng khác.

Thiết Chỉ Cái nghe qua lời nói của Thạch Kinh Thiên, thì hết sức vui mừng, nên buột miệng cười to ha hả, nói:

– Này tiểu huynh đệ, người đang gánh nặng mối thù sư môn, cũng như mối hận của gia đình, vậy vị huynh trưởng này thực là người tương lai sẽ giúp cho người đắc lực đó.

Thạch Kinh Thiên hoa tay cười to, nói:

– Lão hóa tử, ông chớ nên trông vào cổ tôi, ông có biết người ta bằng lòng nhận cho không chứ?

Đối với Gia Cát Ngọc, nếu có thể kết giao với một nhân vật liệt vào hàng quái kiệt trong võ lâm như thế này, đâu lại không bằng lòng? Bởi thế, chàng liền vội vàng bước tới thi lễ, rồi tỏ ra hết sức cung kính nói:

– Tiểu đệ xin ra mắt nhị ca.

Vừa thi lễ, chàng vừa nâng hai tay trao trả lại ngọn kích thép cho Thạch Kinh Thiên.

Thạch Kinh Thiên lộ vẻ ngạc nhiên nói:

– Sao gọi là nhị ca?

Vừa nói dứt lời, thì hãn ta như chợt hiểu ra, nên thò tay nhận lấy cây kích

thép giắt lên lưng, rồi đồng dặc bước tới trước mặt Thiết Chỉ Cái cúi người thi lễ, nói:

– Lão nhị xin ra mắt đại ca.

Thiết Chỉ Cái đáp lễ rồi cười to, nói:

– Hiện nay quần ma trong Huyết Hải, đang hoành hoành khắp nơi không coi ai ra chi cả. Những nhân vật trong các danh môn chính phái tại Trung Nguyên, ai nấy đều tỏ ra kiêng dè khiếp sợ trước thế lực của họ, chẳng hề dám tỏ ra chống đối.

Riêng lão hóa tử tuy có ý muốn diệt trừ lũ ác ma ấy, nhưng hiểm vì một tay khó vỗ nên kêu, vậy việc ngày hôm nay có lẽ là ý trời xuôi khiến hay chăng?

Thạch Kinh Thiên nghe qua vô cùng xúc động, cất tiếng to như sấm nói:

– Dù đại ca không nói, tiểu đệ cũng đã có ý ấy từ lâu rồi. Lần này tiểu đệ đi đến vùng phía Tây, chính là có mục đích muốn cho tam đệ biết ...

Gia Cát Ngọc nghe qua, không khỏi giật mình, nói:

– Có việc chi trọng đại, đến đổi nhị ca phải lặn lội xa xôi nghìn dặm như thế?

Thạch Kinh Thiên “Hừ” lạnh lùng, nói:

– Nếu nói ra thì việc này khiến ai cũng phải căm tức cả. Sau khi các môn phái ở Trung Nguyên, bị Huyết Hải Địa Khuyết gây tổn thất như vừa rồi, thì họ đều sợ hãi trước thế lực của Huyết Hải Chuyên Luân Vương, nên lại đồ

trút tất cả những sự lỗi lầm lên người của tam đệ. Những vị chưởng môn mới và cũ của các phái Võ Đương, Quát Thương, Thái Sơn và Thiên Đài đều ùn ùn đứng lên. Nghe đâu, số người ấy sau khi cùng quyết định với chưởng môn mới của phái Thiếu Lâm là Nhất Trì, định sẽ kéo nhau tìm tam đệ để thanh toán món nợ ấy. Tục ngữ có câu “Mãnh hổ nan địch quần hồ” cho nên tôi xem ra ...

Nói đến đây, thì hẳn ta lộ vẻ nghĩ ngợi, và không tiện nói thẳng ý của mình ra.

Gia Cát Ngọc nhìn qua thái độ của Thạch Kinh Thiên, đoán biết là hẳn có ý muốn mình nên lần tránh đi. Do đó, lòng tự hào của chàng bỗng sống mạnh, cất tiếng to cười nói:

– Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, dù cho dao búa có kề bên cổ, Gia Cát Ngọc này cũng nào có thể cau mày? Dù cho Huyết Hải Chuyển Luân Vương có nuốt chửng cả thiên hạ, thì thủ hạ của hai vị huynh trưởng đông đảo như vậy, cũng nên bao vây để gây khó khăn cho hẳn, hầu phá vỡ âm mưu diệt trừ các môn phái một của hẳn đi.

Qua những lời lẽ đầy khí khái ấy, chẳng những chứng tỏ chàng là người can đảm hào hiệp, mà sự nhận định còn hữu lý nữa. Do đó, Thạch Kinh Thiên và Thiết Chỉ Cái không khỏi thâm khâm phục. Trong khi họ đang định vỗ tay đề tán dương, thì bỗng nghe có một giọng già nua vang đến bên tay mọi người rằng:

– Ý chí của thằng bé người thật là đáng khen, nhưng võ học của số người trong Huyết Hải rất quái dị, lại gian manh khó lường, vậy người cần phải thận trọng mới được.

Lúc ấy núi đồi hoang vắng đang vô cùng tĩnh mịch, và tiếng nói đó dường như xuất phát từ một cánh rừng tòng cách đây ngoài mười trượng. Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đều lộ sắc kinh ngạc Riêng Gia Cát Ngọc sau khi sửng sốt, liền vọt người bay thẳng lên không rồi lao vút đi.

Chỉ vọt lên rơi xuống mây lướt, nhanh không thua chi một làn điện xẹt, là người chàng đã lướt đến nơi ấy rồi.

Thế nhưng, tài nghệ của đôi phương quả đã tiến tới mức không ai có thể tưởng tượng nổi. Mặc dù chàng đã nhanh nhẹn như thế, nhưng trong khi đến nơi, vẫn chẳng hề trông thấy một tí dấu vết nào của đôi phương cả.

Đây quả là một chuyện quái lạ, mà từ khi chàng xuống núi đến giờ mới gặp được lần đầu tiên. Giữa lúc chàng hãy còn nóng bừng đôi má, thì bỗng nghe giọng nói già nua ấy lại vọng đến rằng:

– Thằng bé kia, ngươi tỏ ra thẹn thuồng làm chi thế? Chẳng lẽ ngươi chưa bằng lòng phục ta hay sao?

Giọng nói đó bay diu dặt trên không, quả không thể phán đoán được đôi phương đang ở vị trí nào, Gia Cát Ngọc không khỏi kinh hãi, vội vàng nói:

– Vãn bối nào dám thế.

– Ta cũng có ý nghĩ là ngươi không khi nào lại dám như vậy.

– Tiên bối có thể chỉ dạy cho biết danh hiệu được không?

– Giờ đây nếu ta nói cho ngươi biết, thì chắc chắn ngươi không làm sao tránh khỏi được bị mắng. Vậy, vào canh ba đêm nay, ngươi hãy đến ngọn

núi Kỳ Bàn Phong để gặp ta. Nhưng, người tuyệt đối chớ nên đem việc này nói cho lão ăn mày và gã cường đạo kia biết.

Nói đến đây, thì giọng nói ấy bỗng im bật, tựa hồ đôi phương bỏ đi xa rồi.

Lúc ấy, Thiết Chỉ Cái cũng lướt tới nơi, cười hỏi:

– Tam đệ, lão già ấy vốn thực là ai thế?

Gia Cát Ngọc cười nói:

– Tiểu đệ cũng chưa biết được.

– Thế vừa rồi giữa hai người đã nói chi như vậy?

Sắc mặt của Gia Cát Ngọc liền bừng đỏ, nói:

– Việc này, thực ra không có chi đáng giấu hai vị huynh trưởng cả, nhưng cụ già vừa rồi đã có lời dặn tiểu đệ ...

Nói đến đây, thì sắc mặt chàng tỏ ra lúng túng vô cùng.

Thạch Kinh Thiên trong thấy thế, liền cười to nói:

– Tam đệ, nếu cụ già ấy đã không cho phép em nói việc ấy ra, thì thôi chớ nói làm gì.

Áng sáng mặt trời âm áp đang chiếu rọi khắp nơi, tiếng chim kêu trên đầu cành ríu rít vui tai ...

Từ nãy đến giờ, Uyên cô nương vẫn im lặng lắng nghe mọi người nói chuyện, nhưng bỗng cất giọng trong trẻo kêu to lên rằng:

– Ba vị một chốc thì đánh nhau, rồi một chốc lại gây gỗ, thật chẳng khác nào trẻ con. Vậy, giờ thì nên nghỉ, hầu đi xuống núi tìm chỗ dùng cơm đã.

Câu nói ấy vừa thốt ra, cả ba người mới cảm thấy bụng đói như cào. Thiết Chỉ Cái nhanh nhẹn đến dọn dò Sách Hồn Quái Khuất mấy câu, rồi vung hai tay áo rách nát lên, cùng ba người lướt thẳng xuống núi.

Uyên cô nương là người rất ham thích võ nghệ, và hôm nay đã gặp phải một cơ hội tốt, thì đâu lại chịu bỏ ra bao giờ. Do đó, sau khi dùng cơm xong, liền kỳ kèo với Thiết Chỉ Cái, phải dạy cho nàng mấy đường võ đặc biệt.

Thiết Chỉ Cái tựa hồ đã quên bẵng đi việc không vui đang xảy ra trong môn phái, nên nghe qua lời yêu cầu ấy, liền to tiếng cười, nói:

– Khá khen cho con tiện tỳ này, Ngọc đệ đệ của ngươi còn giỏi gấp mấy lần ta, vậy sao ngươi không đi tìm đến cầu với Bồ Tát, mà lại tìm đến cầu xin với tiểu quỷ làm gì? Đây chẳng phải là ngươi có ý muốn phá ta hay sao?

Uyên cô nương chu nhận hai chiếc môi đỏ lên, nói:

– Ngọc đệ đệ toàn giỏi những thứ tuyệt học như Thiên Ma Chi, và Cửu Môn Tuyệt Hộ Chưởng chi đó, nếu không có được một trình độ nội công khổ luyện hai ba mươi năm, thì làm thế nào học cho được? Bởi thế, tôi không cần biết Bồ Tát hay tiểu yêu chi cả, tiền bồi cứ việc dạy cho tôi là được rồi.

Thiết Chỉ Cái hí hóp đôi mắt cười to, nói:

– Này con tiện tỳ kia, chẳng phải lão hóa tử ta không muốn dạy cho ngươi, nhưng ngươi nên biết là một cô gái, mà ra tay đánh nhau với kẻ khác, lại sử dụng đến đường gậy đánh chó của một bang phái cùng đinh thì ..., thì còn ra hình dáng chi nữa?

Lời nói ấy thực không sai tí nào cả, do đó, Uyển cô nương không khỏi sùng sờ, chẳng biết nói chi hơn.

Nhưng, ngay lúc đó Thạch Kinh Thiên đang ngồi bên cạnh, bỗng cất giọng to tiếng cười ha hả, nói:

– Tư Đồ cô nương, xin cô tuyệt đối chớ nên nghe lời của đại ca, những đường gậy đánh chó của Cái Bang thì có thể học nhưng riêng về “Thần Hành Vô Ảnh bộ”.

của Cùng Thần công Tôn lão tiên bối sáng tạo ra, chả lẽ cũng không thể dạy được nữa hay sao?

Uyển cô nương nghe qua, liền cất tiếng cười giòn, kêu to lên rằng:

– Lão tiên bối thực là xấu, hôm nay tôi phải bắt lão tiên bối dạy cho mới được.

Thiết Chỉ Cái cười nói:

– “Thần Hành Vô Ảnh bộ” gồm có tất cả đến bảy mươi hai bước. Trước kia tuy lão hóa tử được Công Tôn tiên bối thương tình là một kẻ cùng đinh, nên đích thân truyền dạy cho. Nhưng, hiềm nỗi lão hóa tử là người tư chất kém thông minh, nên chỉ học được có năm mươi bốn bước mà thôi. Như vậy, với những bộ pháp thiếu sót ấy, mà cũng đem ra dạy được cho người ta nữa hay

sao?

Thạch Kinh Thiên cười nói:

– Ai bảo là không thể được? Trong võ lâm có câu:

“Vân Long Cửu Chuyển đứng hàng đầu, Thần Hành Vô Ảnh kém chi đâu”.
Khắp cả võ lâm nếu nói về thân pháp, thì phải kể “Vân Long Cửu Chuyển” của Âu Dương đại hiệp là bậc nhất, nhưng nói về bộ pháp thì “Thần Hành Vô Ảnh bộ” của Cùng Thần lão tiên bối, cũng như “Quỷ Phiêu Phong bộ” của Xích lão tiên bối là vô song trong đời, không còn ai có thể so sánh kịp. Vậy, chỉ cần năm ba bước cũng học đủ mệt rồi, nói chi đến năm mươi bốn bước nữa.

Thiết Chỉ Cái gương tròn xoe mắt nói:

– Lão nhị, ngươi chớ nên bốc phét nữa, ta sẽ đem bộ pháp ấy ra dạy cho cô ta, nhưng còn ba mươi sáu thế “Vô Tình Kích pháp” của ngươi, bộ ngươi tính giấu hay sao?

Thạch Kinh Thiên cất tiếng cười to ha hả nói:

– Máy thế võ xoàng xĩnh ấy của tôi, chỉ cần cô nương muốn học, thì nói ra là tôi dạy liền.

Uyển cô nương nghe qua hết sức vui mừng. Cũng may là nơi đây hẻo lánh, ít người qua lại, nên cả ba bèn vui vẻ kéo ra sân sau bắt đầu truyền dạy những môn võ học ấy.

Gia Cát Ngọc ngồi yên trong phòng, trầm ngâm suy nghĩ. Chàng nghĩ đến

việc gặp gỡ với lão già đầy thần bí kia, tại ngọc núi Kỳ Bàng Phong vào đêm nay.

chàng cũng lại nghĩ đến Đông Chung đạo nhân, một nhân vật đã được Huyết Hải phong cho chức tước, thế tại sao bỗng nhiên lại tiếp tay với đệ tử của Cái Bang, sát hại số cao thủ trong Huyết Hải ...

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 20

ĐỒNG CHUNG THẬT, ĐỒNG CHUNG GIẢ

Đêm đã vào canh ba, bóng trăng sáng vằng vặc, khắp ngọn Kỳ Bàn Phong mông lung như được phủ lên một lớp sương lạnh.

Chung quanh không nghe một tiếng côn trùng, không một tiếng chim đêm, mà chỉ có ngọn gió lạnh thổi rì rào, nghe như tiếng rên rỉ của một kẻ sắp chết.

Giữa bãi đá tảng ngồn ngang nằm về phía trái ngọn núi, có một cặp mắt sáng ngời đang ngó đăm đăm về phía đỉnh núi.

Kẻ có đôi mắt sáng ngời ấy chính là Gia Cát Ngạc, người đã đến đúng theo lời hẹn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút một, trên đỉnh núi vẫn chẳng hề trông thấy một bóng người nào. Gia Cát Ngạc đã bắt đầu sốt ruột. Chẳng lẽ ...?

Chàng đang lo ngại đối phương sẽ thất hẹn, thì bỗng có tiếng chéo áo giũ trong gió nghe rền rẹt, vọng đến bên tai.

Âm thanh ấy nghe rất khác lạ, người am hiểu võ công vừa nghe qua, là đã biết đối phương chính là một cao thủ võ lâm, chứ không phải tầm thường.

Nhưng, một cao thủ võ lâm khi đã rèn luyện võ công đến mức cao tường

tuyệt đỉnh rồi, thì tất cả các hành động đều phải đi đến mức độ không gây ra một tiếng động khẽ nào mới phải, thế tại sao đôi phương phi thân lướt đi lại để chéo áo giữ rền rẹt trong gió như vậy?

Chả lẽ kẻ đó không phải là kẻ mà chàng đang chờ đợi?

Ừa? Mà đây mới thực là lạ. Vì tiếng rền rẹt ấy bỗng dừng lại im hẳn. Kế đó, chàng lại nghe có những âm thanh hết sức mơ hồ như một làn gió nhẹ thoảng qua trên mặt nước, khiến chàng không thể nhận xét được âm thanh ấy xuất phát từ hướng nào.

Đúng thế. Như vậy mới đáng gọi là một cao thủ bậc nhất trong võ lâm. Nhưng tại sao hành động của người đó lại hoàn toàn khác biệt, y như hai người. Hay là ...?

Chàng chưa tự tìm được câu giải đáp, thì trên ngọn núi Kỳ Bàn Phong bỗng có bóng người chập chờn, và xuất hiện ...

Khi nhìn kỹ được đôi phương, thì không khỏi giật nảy mình, suýt nữa buột miệng kêu thành tiếng.

Người ấy là ai thế?

Thì ra, người đó chính là Đồng Chung Đạo Nhân, ke vừa được phong là Huyết Hải Võ Tướng.

Chàng trông thấy lão ta râu dài quá bụng, mình mặc một chiếc áo dài đen chấm đất, tay trái bung một chiếc chuông đồng cũ kỹ, loang lổ từng đốm đen xanh và đang óng ánh dưới ánh trăng bạc.

Lão ta hẹn mình đến đây để làm gì? Ta nên bước ra gặp lão ta chẳng?

Gia Cát Ngọc đang bắn khoản nghĩ ngợi thì bỗng thấy Đồng Chung Đạo Nhân đưa mắt ngắm lên bầu trời, rồi lại co một ngón tay nhắm búng thẳng vào chiếc chuông đồng cũ kỹ.

Boong. Một tiếng ngân trong trẻo và cao vút đến tận mây xanh. Giữa đêm khuya và giữa vùng núi đồi hoang dại này, tiếng chuông lảng lảng vang mãi không dứt.

Tiếng chuông của lão còn đang ngân dài thì bỗng tại phía chân núi lại có một tiếng chuông thứ hai ngân lên.

Đây là tiếng chuông hồi âm chẳng?

Không. Tiếng chuông ấy hơi rè, không trong trẻo như tiếng chuông của Đồng Chung Đạo Nhân.

Chẳng lẽ trong võ lâm lại có một cao thủ thứ hai nào sử đồng chung nữa hay sao?

Đúng thế, không sao một tí nào cả. Bên dưới ngọn Kỳ Bàn Phong lại có một bóng người xuất hiện. Bóng người ấy lướt đi nhẹ nhàng như đàn vân giá vũ, nhắm ngay ngọn núi vượt thẳng lên.

Bóng người ấy cũng mặc áo màu đen, cũng râu dài quá rún, cũng bới một búi tóc cao trên đỉnh đầu, trong tay cũng đang cầm một chiếc đồng chung. Chẳng phải là Đồng Chung Đạo Nhân, một trong Càn Khôn Ngũ Bá mà lại có người dám mạo nhận, thực đây là một chuyện chưa từng nghe xảy ra trong đời. Nhưng, hai người ấy trông y hệt như nhau, ai thực ai giả chẳng

làm sao nhận xét được. Hơn nữa, người hẹn với chàng đến đây, lại là người nào?

Gia Cát Ngọc cảm thấy hoang mang, không hiểu ra sao cả.

Trong khi Gia Cát Ngọc còn đang ngơ ngác, thì tâm trạng của Đồng Chung Đạo Nhân cũng nào có khác chi chàng?

Một người đến trước, mình mặc áo đen, râu dài quá rún, cũng búi tóc cao trên đỉnh đầu ...

Và một người đến sau cũng mình mặc áo đen, râu dài quá rún, cũng búi tóc cao trên đỉnh đầu ...

Cả hai đều giống nhau, giống y hệt như nhau. Nhưng, duy có một điểm khác nhau, chính là chiếc chuông đồng trên tay họ.

Chiếc chuông đồng cũ kỹ trên tay người đến trước đang lấp lánh màu tím ngắt, nhưng chiếc chuông đồng của người đến sau thì ánh vàng chói rực, khiến ai nhìn đến cũng hoa mắt.

Không khí chung quanh, bỗng trở thành im lặng và nặng nề hơn.

Giữa hai lão già ấy, tựa hồ đều đang kinh ngạc trước hình dáng và ăn mặc của đối phương. Hai lão ta không ngớt đưa mắt nhìn nhau, và sắc mặt cũng không ngớt thay đổi. Cuối cùng, bỗng cả hai đều cất tiếng cười nhạt.

Giữa hai tiếng cười ấy, Gia Cát Ngọc đã nhận ra được, người hẹn chàng đến địa điểm này, chính là Đồng Chung Đạo Nhân vừa đến sau.

Khi tiếng cười vừa dứt, thì cả hai lại “Hừ” lạnh lùng, rồi đồng thanh hỏi:

– Các hạ là ai?

Cả hai đều suốt ruột muốn biết đối phương là nhân vật nào, nên đã đồng thanh cùng đặt ra một vấn đề giống hệt nhau.

Cả hai dừng lại trong giây lát, rồi lại đồng thanh đáp rằng:

– Ta là Đồng Chung Đạo Nhân đây.

Hai câu hỏi cũng như hai câu trả lời, đều không khác một tiếng nào. Cả hai lại cùng nói lên một lúc, y như hai kếp hát đang hát trên sân khấu. Gia Cát Ngọc đứng ngoài nhìn xem, thấy thế suýt nữa bật cười thành tiếng.

Liên đó, vị Đồng Chung Đạo Nhân đến sau, lại cất tiếng cười nhạt nói:

– Mấy năm qua, bản đạo không dân bước giang hồ, thực chẳng ngờ cái tên Đồng Chung Đạo Nhân lại bị người ta mạo nhận.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến trước, cất giọng lạnh lùng phì cười, nói:

– E rằng kẻ giả mạo chính là cát hạ chứ không phải tôi.

– Cát hạ lấy chi để làm bằng chứng?

– Thử hỏi cát hạ có biết chiếc “Đoạn Trường Chung” này xuất xứ từ đâu chẳng?

– Khi Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ, bèn thu tất cả binh khí của lục

quốc mang về đúc thành mười hai tượng người bằng thép, và sau đó dùng vàng, y ra lệnh cho một người thợ nổi tiếng, tên là Mộng Châu Sinh lo đúc một cái chuông.

Nhưng, nấu suốt ba ngày bằng lửa đỏ, mà số vàng ấy vẫn không chảy. Sau đó, Mộng Châu Sinh phải bước vào lò để hiến thân thì việc đúc chuông mới thành công. Nhà vua bèn mang chiếc chuông đó đến treo tại cung A Phòng, và ban cho vợ của Mộng Châu Sinh giữ chức vụ đánh chuông hàng ngày. Vì thấy chiếc chuông thì nhớ đến người chồng năm xưa, nên vợ Mộng Châu Sinh quá ư đau đớn, gào khóc luôn ba ngày ba đêm, đứt ruột mà chết. Chính vì vậy, nên chiếc chuông ấy mới được gọi là “Đoạn Trường Chung”. Đến khi nhà Tần bị mất, thì chiếc chuông đó lại rơi vào tay Hạng Võ, rồi lại truyền đến nhà Hán. Vào năm thứ hai thời Hán Vũ Đế, có vị thủy tổ của phái Quát Thương là Hoàn Đạo Chân Nhân dẹp yên được giặc Hung Nô, nhưng không chịu nhận quan chức của nhà vua ban, nên nhà vua lấy chiếc chuông ấy để biếu cho ông ta ...

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến trước vừa nghe qua, thì bỗng cất tiếng cười to ha ha, nói:

– Đúng lắm. Đúng lắm. Vậy xin hỏi chiếc đồng chung trong tay của ông kia có phải là vật quý giá của đời nhà Tần để lại hay không?

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến sau, lộ vẻ giật mình, đáp:

– Không phải.

– Ha ha, chiếc đồng chung của ông là vật giả như vậy thì chính con người của ông nào lại có thực được?

– Những vật chung quanh con người, có nhiều lúc không làm thế nào giữ nó mãi bên cạnh, mà không bị thất lạc.

– Thế chiếc đồng chung của ông bị thất lạc trong trường hợp nào?

– Ba năm trước đây, tôi đã tặng nó cho một người ở Lục Chiêu Sơn, thuộc vùng Vân Nam.

– Ông tặng nó cho ai?

– Tôi tặng nó cho một người đàn bà bệnh hoạn yếu đuối.

– Ha ha ha, bửu kiếm thì tặng cho liệt sĩ, cũng như phần sấp thì phải tặng cho giai nhân, vậy cát hạ lại mang một chiếc chuông đồng biểu cho một người đàn bà đã già nua bệnh hoạn để làm gì? Chẳng lẽ cát hạ định cho bà ta dùng để chèn hòm hay sao?

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến sau tựa hồ như tức giận qua câu nói ấy, nên liền bước hẳn đến trước ba bước, gằn giọng đáp:

– Chiếc đồng chung của bản đạo là một chiếc đồng chung giả, vậy chẳng lẽ vật trong tay của ông kia lại là một vật thực hay sao?

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến trước liền cười ha hả, nói:

– Đây là giả hay thực, cát hạ nhìn qua chắc cũng tự biết rồi.

Lão ta vừa trả lời, nhưng cũng vừa xô mạnh cánh tay trái ra, tức thì chiếc đồng chung cũ kỹ liền bay vèo về phía trước.

Dưới ánh trăng sáng, chiếc đồng chung ấy lập lòe màu sáng tím ngắt, bay tới nghe vèo vèo, kinh khí ồ ạt rung chuyển cả màng tai.

Chỉ qua sức xô ra của lão ta, cũng đủ biết nội lực trong người của lão mạnh đến mức nào, quả không dám xem thường được.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến sau trông thấy thế, bèn cất tiếng cười lạnh lùng, rồi đưa thẳng chưởng phải lên chụp tới rồi hạ thấp xuống, thế là, lão ta đã xiết cứng được chiếc chuông đồng vào trong tay. Lão ta đưa lên nhìn kỹ một lượt, thì đôi mắt bỗng tràn đầy ánh sáng kinh dị.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến trước bèn cất giọng lạnh lùng cười khinh khách, khiến cho vị Đồng Chung Đạo Nhân đến sau không ngớt biến đổi sắc mặt.

Qua tình trạng ấy, không cần hỏi ai cũng đủ biết được chiếc chuông đồng nọ, chính là một chiếc chuông đồng của đời nhà Tần trước kia. Như vậy, giữa hai vị Đồng Chung Đạo Nhân này, ai thực ai giả, cũng có dựa vào chiếc chuông đồng trên tay họ mà quyết định được.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến sau lộ vẻ trầm ngâm một lúc khá lâu, và cuối cùng liền cất tiếng cười nhạt, rồi vung mạnh cánh tay ra, khiến chiếc chuông đồng xoay tròn và bay thẳng lên không, rít gió nghe vèo vèo, chỉ trong nháy mắt là đã bay cao ngoài mười trượng.

Chiếc chuông đồng ấy khi bay lên thì thật là nhanh, nhưng khi bắt từ trên rơi trở xuống, lại chậm chạp một cách lạ lùng. Nó phiêu diêu một cách nhẹ nhàng trên khoảng không, trông chẳng khác nào một cánh hoa đang bay trước gió.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế thì trong lòng hết sức kinh hãi, ngay đến vị Đồng Chung Đạo Nhân đến trước cũng không khỏi biến sắc mặt. Nhưng, liền đó, lão ta lấy lại được sự bình tĩnh ngay, vung chưởng lên đỡ lấy chiếc đồng chung đang từ trên cao rơi trở xuống.

Khi chiếc đồng chung đã rơi đến tay của lão ta, thì đôi chân của lão ta dường như bị lún mạnh xuống đất, đến cả đôi vai cũng khẽ dao động, tựa hồ trình độ nội công còn kém hơn vị Đồng Chung Đạo Nhân đến sau nửa bậc.

Nhưng, đây chỉ là những hiện tượng xảy ra rất nhanh chóng, nếu không để ý nhìn thì không làm thế nào nhận thấy rõ được.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến sau chừng đó mới cất tiếng cười nhạt nói:

– Chiếc đồng chung của ông quả đúng là bảo vật của đời Tần để lại, và ông cũng có thể là Đồng Chung Đạo Nhân thật sự. Nhưng, ông đã là người của phái Quát Thương, vậy tại sao vị chưởng môn của phái ông bị chết dưới tay của Huyết Hải Chuyên Luân Vương, thế mà ông lại không hề có ý nghĩ phục thù, trái lại, còn đi làm tay sai cho kẻ thù một cách không biết nhục nhã?

Lời nói ấy hết sức hữu lý. Gia Cát Ngọc nghe qua thì đã đoán biết được hai việc bí ẩn trong chuyện này.

Việc thứ nhất, là vị Đồng Chung Đạo Nhân đến trước chính là người đã từng đánh nhau với chàng một lần, và hiện đang giữ chức vụ Huyết Hải Võ Tướng.

Việc thứ hai, vị Đồng Chung Đạo Nhân đến sau, chắc chắn là người đã giúp cho đệ tử của Cái Bang đánh chết một số cao thủ của Huyết Hải Địa Khuyết.

Nhưng, giữa hai người, ai là Đồng Chung Đạo Nhân thật, ai là Đồng Chung Đạo Nhân giả?

Chàng bần khoản mãi, nhưng không làm sao dám xác định cho được.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến trước bỗng cất tiếng cười to rằng:

– Vì đại nghĩa mà diệt trừ người thân, đây là lời dạy của người xưa. Lục Nhất Đạo Trưởng, chương môn phái Quát Thương, đã cãi lại mệnh lệnh của Huyết Hải Chuyển Luân Vương, vị thiên tử của võ lâm, thì dù có chết cũng chưa đáng tội, vậy làm thế nào nói được đến chuyện phục thù?

Những lời ngụy biện ấy khiến Gia Cát Ngọc vừa nghe qua cũng không khỏi mắng thầm lão ta, là một con người vô liêm sỉ.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến sau, liền ngửa mặt cười nhạt, nói:

– Hạng người hèn mặt như ông, quả là hạng người vô cùng bỉ ổi. Vậy, nếu giờ đây bảo ai thật ai giả, thì không có bằng cứ chi để xác nhận, chi bằng ông hãy đỡ ít thế võ của tôi tất sẽ biết.

Nói đoạn, lão ta liền vung chiếc chuông đồng ra, tức thì ánh sáng vàng kim lóe lên đầy trời, nhắm ngay Đồng Chung Đạo Nhân kia thẳng tới.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến trước bèn cất giọng sâu hiểm cười ngạo nghễ, rồi xoay người lại, vung chiếc đồng chung trong tay quét nhẹ trở ra.

Khi hai chiếc đồng chung va chạm vào nhau, thì liền nghe một tiếng ngân dài đình tai nhức óc, khiến núi đồi tựa hồ đều lắc lư, cát đá bay tung mịt mù, kinh phong cuốn ào ào không ngớt, chẳng khác gì bão táp nổi lên giữa biển

khơi.

Sức mạnh ấy, thực từ trước đến nay chưa từng thấy nhân vật nào trong võ lâm có thể gây ra được. Ngay đến cả Gia Cát Ngọc cũng phải chắt lưỡi thán phục khôn cùng.

Bởi thế, sau khi kinh ngạc và sau khi nghe tiếng chuông ngân đã dứt, thì chàng bèn đưa mắt nhìn lên, và không khỏi lại kinh ngạc ...

Thì ra, khung cảnh trước mắt lại diễn biến hết sức lạ lùng. Cả hai vị Đồng Chung Đạo Nhân đứng sững nhìn nhau, trong khi hai chiếc chuông cũng dính chặt với nhau giữa không trung, chứng tỏ họ đang dùng chân lực để quyết đầu một trận sống chết.

Gió đêm thổi lồng lộng, tiếng côn trùng kêu rả rích, dưới ánh trăng khuya vắng vặc, Gia Cát Ngọc đã nhận rõ được diện mục của hai đối phương. Tuy gương mặt của hai người trông rất giống nhau, nhưng thái độ thì hoàn toàn khác nhau.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến sau, có vẻ rất nghiêm trang, nhân từ. Tuy lão ta rất có thể là một người mạo danh kẻ khác, nhưng qua thái độ và nghi dung của lão ta, khiến cho người chung quanh tự nhiên có một sự kính nể.

Trong khi đó, vị Đồng Chung Đạo Nhân đến trước, trên sắc mặt lại có những nét rất hung ác và nham hiểm. Tuy chiếc đồng chung của lão ta là một chiếc đồng chung thực, và do đó, lão ta rất có thể là vị Đồng Chung Đạo Nhân thực, nhưng Gia Cát Ngọc đối với lão ta hoàn toàn không có một tí thiện cảm.

Núi đồi hoàn toàn hoang vắng.

Đêm khuya hoàn toàn phẳng lặng.

Tuy bên ngoài xem khung cảnh chung quanh có vẻ rất yên lành nhưng kỳ thực thì bên trong đang ngấm ngấm chứa một trận xô xát trời long đất lở, và nếu xảy ra, thì thực hậu quả không ai làm sao tưởng tượng nổi.

Hai hàm râu bạc phều của hai đối phương không ngớt bay phất phơ theo chiều gió. Hai chiếc đạo bào màu đen phồng to lên như một quả bóng bơm đầy hơi ...

Trên đầu của hai người đều bốc khói trắng. Trên hai vầng trán cũng đang lấm tấm mồ hôi.

Và quả tim của hai người cũng ...

Tóm lại, sự giằng co của hai người đã đến giai đoạn quyết liệt, chỉ cần kéo dài thêm một khoảng thời gian độ dùng xong một chén trà nữa, là có thể quyết định được sự thắng bại giữa hai bên.

Xem ra, vị Đồng Chung Đạo Nhân đến sau, tựa hồ như là một người giả mạo, thế nhưng lão ta lại có thể dùng chân lực để đấu thẳng với vị Đồng Chung Đạo Nhân thật suốt một khoảng thời gian dài, thì đã thấy võ công của lão ta quả thật cao cường đến mức khiếp sợ.

Ông ấy là ai? Tại sao ông ấy lại đi mạo nhận danh hiệu của Đồng Chung Đạo Nhân? Ông ta có thể duy trì được bao lâu nữa? Chẳng lẽ ông ấy có ý hẹn với mình đến đây, để chờ khi ông ta bị nguy cấp thì mình sẽ tiếp tay với ông ta chăng?

Phải. Vị Đồng Chung Đạo Nhân giả này, nếu đem so sánh với Đồng Chung Đạo Nhân thật, thì dễ thiện cảm hơn nhiều, vậy nếu ông ta không thể đối địch nổi với vị Đồng Chung Đạo Nhân thật, thì ta tất sẽ ...

Ta nên ra tay giúp đỡ ông ta chăng?

Trong khi chàng còn đang dẫn đo nghĩ ngợi, thì thực trạng trước mắt thay đổi dần. Kinh phong bỗng dấy động càng mạnh mẽ hơn, gió rít vèo vèo nghe rõ mồn một.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân thật sắc mặt liền biến đổi hẳn, hai khóm miệng khẽ rung động, trong khi chiếc đồng chung cũ kỹ lốm đốm ten xanh của lão ta cũng đang dao động không ngớt như một trái sen đang nhấp nhô trên sóng biếc.

Chàng lại đưa mắt nhìn về phía vị Đồng Chung Đạo Nhân giả, thì thấy sắc mặt ông ta vẫn bình tĩnh như thường, chòm râu bạc trước ngực không ngớt phất phơ theo chiều gió, đôi chưởng đang đỡ chặt lấy chiếc đồng chung chói rọi ánh vàng kim, dốc hết toàn lực đè về phía đối phương ...

Gia Cát Ngọc trông thấy thế thì trong lòng hết sức vui mừng, bất giác thở phà ra một hơi nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên, giữa bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya, bất thần lại có tiếng chéo áo giũ rền rẹt trong gió.

Gia Cát Ngọc bỗng lóe lên một ý nghĩ trong đầu óc và hiểu rằng tiếng chéo áo mà chàng nghe được khi vừa mới đến đây chắc chắn là tiếng chéo áo của người này. Và khi đã đến địa điểm, thì người này dừng chân đứng lại, mà chỉ còn một mình Đồng Chung Đạo Nhân lướt tới, nên âm thanh mới trở thành

mơ hồ như chàng mới nghe.

Nghĩ thế, chàng liền vọt mình bay lên như một con chim khổng lồ nhắm ngọn Kỳ Bàn Phong lướt thẳng tới.

Cũng may là sự ứng biến của chàng hết sức nhanh nhẹn, nên mọi việc cũng rất kịp thời ...

Vì khi thân hình chàng từ giữa lưng chừng trời sa xuống sắp đến nơi, thì ở phía sau ngọn núi đã xuất hiện một bóng người mặc áo đạo sĩ, nhanh nhẹn vung cây phát trần trên tay lên, nhắm ngay lưng của vị Đồng Chung Đạo Nhân giả điếm tới.

Những sợi tơ vàng trên chiếc phát trần rít gió nghe vèo vèo, giương thẳng như những sợi lông nhím, nhắm chụp thẳng vào chín đại huyết của đối phương.

Thế võ ấy, nếu điếm trúng vào đối phương, thì chớ nói chỉ là con người mà ngay đến như sắt thép, hoặc những pho tượng đúc bằng đồng đi nữa, e cũng khó vẹn toàn thân xác được.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân giả, tuy đang ở vào thế ưu thắng hơn, nhưng cũng không làm thế nào dám thu chân lực về ngay. Bởi thế, xem ra ông ta chắc chắn không làm sao tránh khỏi bị chiếc phát trần của đối phương điếm trúng. Ông ta vì vậy đang cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, trong lòng cũng không khỏi kinh hoàng thất sắc ...

Gia Cát Ngọc trông thấy vị Đồng Chung Đạo Nhân giả đang lâm vào thế hiểm nguy như chỉ mảnh treo chuông, thì liền cất tiếng hú dài, rồi vung hai chưởng đánh mạnh vào khoảng không, nhanh như chớp tấn công bất thần

vào vị đạo sĩ nọ.

Đấy mới thật là hại nhân nhân hại.

Tuy Gia Cát Ngọc vì quá hồi hã nên không xử dụng hết toàn lực, nhưng thế đánh của chàng cũng hất mạnh vị đạo sĩ, khiến cho ông ta phải loạng choạng thối lui năm bước dài.

Khi vị đạo sĩ ấy nhìn rõ kẻ bất thần xuất hiện trước mặt mình, chính là một gã thư sinh tuổi vừa mới mười bảy mười tám thì không khỏi hết sức kinh ngạc, gằn giọng nói:

– Thí chủ là ai?

– Tôi chính là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc đây.

Đạo sĩ ấy liền biến hăn sắc mặt nói:

– Giữa ta và vị chủ nhân Kim Cô Lôu người không oán không thù, thế thì tại sao lại can thiệp vào chuyện riêng của phái Quát Thương ta?

Gia Cát Ngọc chưa kịp trả lời, thì bỗng nghe một tiếng “xoảng” ngân dài, tức thì cả hai vị Đồng Chung Đạo Nhân liền vung tay phi thân bay bổng lên cao ...

Vị Đồng Chung Đạo Nhân thật vị thế đã bị hất bắn ra sau đến ba thước. Vị Đồng Chung Đạo Nhân giả cũng bị dao động mạnh đôi vai, nhưng liền rùn chân đứng vững lại ...

Hai người đưa mắt nhìn nhau trên trời một lúc lâu thì vị Đồng Chung Đạo

Nhân bỗng cất tiếng cười to, như muốn xé màng tai mọi người chung quanh.

Tiếng cười vừa dứt thì sắc mặt ông ta trở thành lạnh lùng như băng giá, quay về phía lão đạo sĩ vừa ra tay đánh lén, quát rằng:

– Ông là ai thế?

Vị đạo sĩ ấy liền hừ một tiếng lạnh lùng, nói:

– Ta là Lục Hợp, giữ chức vụ chương môn đời thứ mười tám của phái Quát Thương đây.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân giả nghe thế, không khỏi lộ sắc ngạc nhiên, bắt thần trấn tới một bước, hỏi rằng:

– Lời nói ấy có đúng sự thật không?

– Làm sao lại không đúng sự thật được?

– Vậy Ngọc Phù đâu?

Lục Hợp đạo nhân cất tiếng cười, rồi nhanh như chớp thò tay vào áo lấy ra một chiếc ngọc phù bằng bạch ngọc, trên tròn dưới vuông rộng, độ hai ngón tay, dài độ ba tấc, bên trên có chạm một cành trúc thướt tha, và tại góc phía trái, có bốn chữ đỏ “Cao phong lượng tiết”.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân giả nét mặt không ngớt thay đổi.

Lục Hợp đạo nhân cười lạnh lùng nói:

– Người nếu quả là đệ tử của phái Quát Thương thì chẳng lẽ lại không nhận ra chiếc “Ngọc phù trúc lệnh” này?

Vị Đồng Chung Đạo Nhân giả tỏ ra đần độn trong giây lát, liền chấp tay cúi lạy, rồi nhanh như chớp quay mình bỏ chạy bay đi ...

Chiếc ngọc phù ấy, tựa hồ là tín vật của chưởng môn phái Quát Thương. Nó hoàn toàn không có chi chứng tỏ là chiếc ngọc phù giả, như vậy, địa vị chưởng môn của lão đạo sĩ này cũng hoàn toàn không có điều chi khả nghi nữa. Vị Đồng Chung Đạo Nhân đến sau, dù cho đã có rời bỏ ngôi chùa khá lâu, nhưng đối với một người có thể lên giữ chức vụ chưởng môn, thì nào phải là một nhân vật tầm thường, thế mà lão ta lại không được biết, vậy đủ thấy lão ta là một người giả mạo, chứ không còn chi ngờ vực nữa.

Song, dù vị Đồng Chung Đạo Nhân ấy là thật hay giả, Gia Cát Ngọc vẫn có thiện cảm đặc biệt với ông ta. Bởi thế, chàng vừa trông thấy ông ta lao mình lướt đi, thì chàng cũng nhanh nhẹn phi thân đuổi theo ngay.

Thân pháp của hai người đều nhanh nhẹn như điện xẹt, hơn nữa, vì đồi núi nhấp nhô, cây đại hoang tàn, Gia Cát Ngọc lại chậm hơn một bước, nên không làm sao đuổi theo kịp lão ta nữa. Trong khi chàng còn đang băn khoăn nghĩ ngợi, thì bỗng có tiếng nói vọng đến bên tai rằng:

– Thằng bé kia, người không cần đuổi theo ta nữa, số người trong Huyết Hải rất gian manh sâu độc, võ công lại rất quái dị, chỉ có sức của hai ta thì e rằng không làm chi được. Vậy, ta sẽ đi tìm vị Thạch Cổ Hòa Thượng, còn người hãy mau nhờ hai vị huynh trưởng của người tìm cho được Cùng Thần và Túy Quỷ, và đến trước ngày rằm tháng tám, thì chúng ta sẽ họp mặt nhau tại Kinh Thần Tự.

o O o Tại chân trời phía Đông, ánh bình minh đã ló dạng, từ phía xóm xa đã nghe tiếng gà gáy sáng.

Ánh triều dương cũng đã bắt đầu nhô cao.

Lúc ấy, giữa núi rừng hoang vắng, chỉ còn lại một mình Gia Cát Ngọc đứng trơ trọi mà thôi.

Bóng mặt trời đã lên đến ngọn núi phía Đông, khoác lên cho vạn vật một bộ áo vàng kim lóng lánh.

Tại Đại Biệt Sơn, tựa hồ như xảy ra một biến cố to tát chi. Nếu chẳng phải thế, thì đâu lại có người kéo đi đông thế này?

Số người ấy, gồm đủ các thành phần, có tăng nhân, có người trần tục, mà cũng có cả đạo sĩ. Có điều lạ là khi họ vừa nhìn thấy Gia Cát Ngọc thì mặt liền biến sắc, quay đầu đi nơi khác, rồi hối hả bước nhanh.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế thì trong lòng hết sức lấy làm lạ ...

Chẳng những chàng lấy làm lạ mà thôi, đồng thời, chàng lại băn khoăn không làm thế nào tìm hiểu được nguyên nhân tại sao lại có hiện tượng ấy?

Bởi thế, trong lòng chàng không khỏi bực mình, và định nếu gặp kẻ nào có thái độ như thế nữa thì sẽ tóm lấy họ hỏi cho rõ ràng mới nghe.

Chàng tiếp tục đi tới một trượng, rồi hai trượng ...

Ngay lúc ấy, bất ngờ có một lão già trên dưới năm mươi tuổi từ phía sau một ngọn đồi đi ra, và khi bốn tia mắt của hai bên vừa nhìn thẳng vào nhau, thì

sắc mặt của lão già ấy biến sắc hẳn, vội vàng cúi gằm mặt xuống, định rảo bước bỏ đi nhanh ...

Nhưng, Gia Cát Ngọc đã vung tay ra, định chụp lấy lão ta.

Song, trong khi chàng chưa kịp hành động, thì trong óc bỗng lại có một ý nghĩ khác, nên liền đứng yên lại đấy, cau chặt đôi mày có vẻ trầm tư nghĩ ngợi ...

Vì lão già ấy có một khung mặt quen thuộc. Da mặt của lão ta nhăn nheo, chẳng khác nào một miếng đất hoang vu lồi lõm, đôi mắt nhỏ của lão ta chiếu ngời ánh sáng lạnh lùng. Chàng nhớ dường như mình đã có gặp lão ta ở đâu rồi?

Ồ. Phải, chắc chắn là lão ta rồi. Hừ ...

Cùng một lúc với tiếng “Hừ” lạnh lùng ấy, thân hình chàng đã nhanh nhẹn lao thoát tới, rồi đáp xuống trước mặt của lão già như một vì sao sa.

Lão già ấy kinh hoàng biến sắc, nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau hai bước, rồi cất giọng run run nói:

– Người chặn đường của lão phu để làm gì?

Gia Cát Ngọc không trả lời, đôi mắt của chàng sáng quắc như hai đốm lửa, đưa chân bước từ từ về phía lão già ...

– Người muốn gì?

Giọng nói của lão già tuy tỏ ra cứng cỏi, nhưng thật sự thì âm thanh đã run

run, đôi mắt đã lác liên ngơ ngác, chứng tỏ trong lòng của lão kinh hoàng đến tuột độ.

– Ông sợ chi thế?

Gia Cát Ngọc đã cất tiếng hỏi đối phương. Giọng nói của chàng vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, lại sắc bén như một lưỡi dao.

Lão già nghe qua câu hỏi, thì trong lòng lại càng kinh hãi hơn, nhưng gắng gượng ưỡn ngực lên, to tiếng nói:

– Rõ là trò cười, ngươi có chi mà lão phu phải sợ?

– Hừ, nếu ông không sợ, thì mọi việc sẽ rõ ràng hơn.

– Dễ dàng hơn? Ngươi định làm gì?

– Tôi muốn ông trả lời cho tôi mấy vấn đề.

– Nếu ta không nói thì sao?

– Câu hỏi của vị chủ nhân Kim Cô Lôu, thì có ai lại dám không trả lời?

– Kim Cô Lôu. Ngươi ...ngươi bảo ...

– Ông còn nhận ra tôi chứ?

– Ta, không khi nào quen biết với ngươi.

– Trước đây ba năm, kẻ đã truy đuổi theo vợ yếu con thơ của Bát Đầu Thu

Sinh, tại vùng sa mạc Đại Hoa Bích, chẳng phải chính là ông sao?

Thực không sai tí nào cả, lão già này chính là người mà kẻ thù của gia đình chàng, đã phái ra truy đuổi theo hai mẹ con chàng. Bởi thế, khi lão ta vừa nghe qua câu nói của Gia Cát Ngọc, thì sắc mặt đã tái xám như đất, nhanh nhẹn lùi ra sau hai bước, hai hàm răng khua nghe lạch cạch, nói:

– Không ... phải tôi đâu.

Lão ta định chối phăng đi, nhưng khi nhìn thấy tia mắt sắc như dao của Gia Cát Ngọc thì trong lòng không khỏi rờn rợn, nên liền cúi gầm đầu xem như đã mặc nhiên thừa nhận.

Gia Cát Ngọc lại đưa chân bước tới trước hai bước, quát rằng:

– Ai đã phái ông đi như thế?

– Chính ta ... tự ta đi mà thôi.

– Khéo nói ba láp. Nếu ông có ý muốn đổi gạt vị chủ nhân của Kim Cô Lôu thì hãy coi chừng tôi sẽ làm cho ông phải nếm mùi đau khổ, dở sống dở chết.

– Đây là ... Hàn Thất đã sai tôi.

– Hàn Thất. Có phải là gã đàn ông to lớn tràn đến tấn công tôi đây không?

– Đúng thế.

– Hiện giờ hẳn ta ở đâu?

– Hắn ta đã bị Mạc Sầu Tiên Tử đánh chết ở vùng Hàn Hải rồi.

– Mạc Sầu Tiên Tử là ai thế?

– Tôi không được biết.

– Bà ta hiện giờ ở đâu?

– Tôi cũng không hiểu.

– Lúc ấy, ông thấy bà ta bỏ đi về hướng nào?

– Tôi ... trông thấy bà ta mang theo Gia Cát phu nhân, cùng cưỡi trên mình một con kim ung, bay thẳng về hướng Đông.

Gia Cát Ngọc hỏi đến đây, thì đã đoán ra ba việc. Việc thứ nhất, là bộ xương khô mà những con kên kên tranh nhau xỉa thịt chính là gã Hàn Thất đã bị Mạc Sầu Tiên Tử giết chết. Việc thứ hai là Mạc Sầu Tiên Tử, chắc chắn chính là sư phụ của Liễu Thanh cô nương. Việc thứ ba là nơi cư ngụ của Mạc Sầu Tiên Tử, rất có thể nằm tại chân núi Hạ Lan Sơn.

Như vậy, có lẽ những lời nói của lão già này đều là những lời nói thành thực.

Nhưng, nếu lão ta bảo chính Hàn Thất đã sai khiến lão ta, thì thực hết sức khó tin.

Gia Cát Ngọc nào phải là một thằng ngốc, vậy chàng làm thế nào nghe được câu nói ấy?

Bởi thế, chàng cất tiếng cười nhạt bảo:

– Tôi xem ông có lẽ đã chán hết muốn sống nữa rồi phải không? Trước đây, khi Hàn Thất tràn đến tấn công tôi, tôi nghe rõ ràng ông quát to ngăn hẳn lại, bảo hẳn chớ quên lời dạy của bang chủ. Tôi hỏi ông, bang chủ mà ông nói đó là ai?

Lịnh ông ta dạy như thế nào?

– Bang chủ ... ông ấy ...

– Ông ấy là ai?

– ...

Bỗng ngay lúc ấy, có tiếng chéo áo giũ trong gió, và tiếng cười nhạt bất thần vọng tới. Tức thì, có ba bóng người ăn mặc theo đạo sĩ, từ trên cao đáp nhanh xuống như một làn gió bắc.

Ba vị đạo sĩ ấy đều ngoài năm mươi tuổi, trong tay mỗi người đều cầm một ngọn “thiết như ý” dài độ hai thước, chiếu ánh thép lóng lánh. Người cầm đầu trán trợt, lưng quyền gò cao, mặt lạnh như băng. Khi lão ta đáp yên trên đất, thì liền đưa ngang ngọn “thiết như ý”, rồi cất giọng the thé cười nhạt, nói:

– Gia Cát Ngọc, ngươi còn nhớ bản đạo không?

Gia Cát Ngọc ngược mắt nhìn lên, mỉm cười nói:

– Có chuyện chi thì hãy nói ngay ra, tại hạ không có rảnh để nói dong dài những chuyện bá láp ấy với ông.

– Hừ, người nói phải lắm. Bần đạo là Vi Trần Tử, dẫn hai Phiêu Bình Tử và Tiêu Dao Tử đi khắp đó đây, hầu tìm người để thanh toán món nợ máu của sư huynh ta, là Phù Du Tử trước kia.

– Ha ha, tốt nhất là ông nên đi tìm hiểu kỹ thêm, Phù Du lão đạo đã bị ai sát hại thì đúng hơn.

– Người chính là nha traó của Huyết Hải Chuyển Luân Vương, cả giới giang hồ ai cũng biết rõ, vậy bần đạo còn đi tìm hiểu làm gì nữa?

Lời nói ấy, quả là một sự phỉ báng nặng nề, nên Gia Cát Ngọc vừa nghe qua, liền tràn nhanh tới trước hai bước, quát rằng:

– Ông nghe ai nói thế?

– Chỉ cần căn cứ vào “huyết thủ lệnh” mà người đã để lộ trên ngọn núi Quát Thương Sơn còn không đủ nữa hay sao?

– Ha ha, nha traó của Huyết Hải? Với bọn ngờ nghếch như các ông, thì dù cho ta có là nha traó của Huyết Hải đi chăng nữa, thử hỏi các ông làm thế nào đòi lại được món nợ máu ấy cho biết?

– Nợ máu thì phải trả bằng máu, chúng ta đây nào sợ người chối bỏ hay sao?

Liền đó, cuồng phong dấy động ào ào, những ngọn “thiết như ý” liền lóe lên ba đóa thép sáng ngời, nhắm ngay lồng ngực của Gia Cát Ngọc công thẳng tới.

Gia Cát Ngọc bèn vung chưởng đánh thẳng trở ra ...

Bỗng nhiên, chàng thấy lão già khi nãy, đã nhân cơ hội nghìn năm một thừa đó, nhanh nhẹn ngấm ngay vùng đồi núi hoang dã, bỏ chạy đi mất.

Đứng trước tình trạng đó, chàng không khỏi cân nhắc hai đối phương, xem bên nào quan trọng hơn. Bởi thế, chàng liền thu thế võ trở về, bất thần thối lui ra năm bước.

Nhưng, số lão đạo của phái Thái Sơn nào chịu để cho chàng bỏ đi, nên bèn quát to một tiếng, tức thì Phiêu Bình Tử và Tiêu Dao Tử liền nhanh nhẹn vung ngọn thiết như ý lên, công thẳng tới.

Gia Cát Ngọc trông thấy lão già kia đã lẩn khuất vào giữa núi đồi trùng điệp, thì không khỏi hết sức cuống quýt, nên vội vàng lấy hơi đan điền, đánh mạnh ra ba chưởng.

Tức thì, cuồng phong dấy động ào ào, kinh lực cuốn thẳng tới như sóng vỗ, khiến ba vị đạo sĩ của phái Thái Sơn đều bị đẩy lui ra sau mấy bước.

Gia Cát Ngọc bèn hú lên một tiếng dài, rồi nhanh nhẹn vọt người bay thẳng lên không, xử dụng ngay đến thân pháp “Vân Long Cửu Chuyển” có một không hai trên đời, nhắm ngay hướng lão già vừa bỏ chạy, truy đuổi theo.

Thân pháp của chàng tuy rất mau, nhưng vì đuổi theo quá muộn nên vừa lướt tới nơi, thì chỉ còn thấy đâu đâu cũng cỏ thụ cao chọc trời, bóng râm mát dịu, và lão già kia chẳng khác nào một con chim đã sợ cung, một con cá đã lọt lưới, chạy bay đi mất tự bao giờ rồi.

Phải tìm cho kỳ được. Chàng nhất định phải tìm cho ra lão ta mới nghe.

Trong khi chàng vừa mới cất bước bỏ đi, thì bỗng nghe có tiếng hát vọng đến tai. Giọng hát ấy nghe như nhựa không rõ ràng, tựa hồ như đây là tiếng của người đang say rượu, và cũng tựa hồ như tiếng người đang ngáy ngủ.

Bởi thế, chàng bất giác liền đưa chân bước về hướng có tiếng hát ấy ...

Ồ, thì ra nơi ấy là một vùng sơn cốc. Bên trong sơn cốc tuy vách đá trơn láng như đẻo gọt, nhưng phong cảnh lại xinh đẹp như tranh. Nhưng, tiếng hát vừa rồi đã im lặng, không còn nghe nữa.

Qua một lát sau, tiếng hát ấy lại vọng đến lần thứ hai. Và lần này thì giọng hát lại âm áp vang rền, tựa hồ như có thể xuyên thủng cả vách đá.

Tiếng hát của ai thế? Chẳng lẽ đó là tiếng hát của những người tiều phu trong núi?

Tiếng hát rằng:

Tam Đậu tiên sinh thật đáng thương, Núi hoang không rượu nhớ quỳnh tương.

Nên thêm rỏ dải tuôn thành suối, Và biến thành sông chảy bốn phương.

Mấy câu hát ấy thực hết sức hài hước, vì nó đã miêu tả tâm trạng thêm rượu của một bọm ghiền thật là lâm ly, khiến Gia Cát Ngọc nghe qua không khỏi phì cười.

Nhưng giọng hát của người ấy nghe sang sảng như tiếng sắt thép va chạm vào nhau, rõ ràng là một ca thủ hiếm có trong võ lâm. Bởi thế, chàng không khỏi giật nảy mình.

Chàng đưa mắt chú ý nhìn, thì đã biết tiếng hát ấy xuất phát từ bên dưới đáy sâu, nên liền vung hai tay lên, rồi ngấm những cụm trúc rậm rạp bay thẳng xuống.

Sau khi chàng đã phi thân lướt đi chẳng bao lâu, thì tại nơi miệng sơn cốc lại có ngoài mười bóng người bất thân xuất hiện. Số người dẫn đầu chính là ba vị đạo sĩ thuộc phái Thái Sơn, và người đi kế đó là một lão già khỏe mạnh, tay cầm một chiếc quạt xếp sườn bằng thép, và phía sau lão già ấy là một đám nhân vật võ lâm đủ hạng tuổi, cao thấp không đều nhau.

Lão già cầm chiếc quạt xếp trong tay, sau khi đã tiến vào sơn cốc, thì liền xếp chiếc quạt nghe một tiếng “xoạt”, rồi đánh nhẹ vào lòng bàn tay nói:

– Vi Trần đạo huynh, thằng ranh ấy có phải chạy vào sơn cốc này thực không?

Vi Trần đạo nhân hơi đưa cao ngọn thiết như ý trong tay lên nói:

– Chẳng sai tí nào cả.

– Ha ha, Thiết Phiến Tẩu ta nếu không lột da rút gân được hẳn thì thật không còn xứng đáng đối với tổ tông của phái Chung Nam, và lại càng không xứng đáng với vong hồn của Nhị Tuyệt Tiên Ông sư huynh. Nay đạo trưởng, chúng ta hãy vào lục soát mau.

Người đồng thì ta cũng trở thành bạo đạn, bởi thế, cả đoàn người ùn ùn tràn thẳng vào sơn cốc để truy tìm Gia Cát Ngọc.

Thiết Phiến Tẩu chạy nhanh như bay, và khi vừa đến bức vách đá ở bên trái,

thì bỗng nghe một tiếng ho bất thần vọng đến bên tai. Lão ta bèn nhanh nhẹn ngược mặt ngó lên thì trông thấy dưới một tảng đá to có một miệng hang cao vừa đầu người, nên liền phá lên cười to nói:

– Thằng ranh đáng chết kia, ngươi trốn vào cái hang chuột thì tưởng là đã yên thân rồi hay sao? Nếu ngươi thức thời vụ, thì hãy chường mặt ra cho ta, tất được lão phu cho ngươi được chết toàn thây.

Lão ta kêu to lên như thế, nên ngoài mười bóng người kia, đều ùn ùn tràn đến. Một người trong bọn phi thân lướt đến trước tiên, là một lão già râu ria xồm xoàm, ăn mặc theo người rừng núi, thân hình to lớn. Lão này trợn to đôi mắt, rồi cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

– Thiết Phiến huynh cần gì phải nói dài dòng với hã, tôi không tin thằng bé này có tài nghệ bao nhiêu, vậy hãy để Mục Dã Thần Canh tôi xông vào trong ấy, kéo cổ nó ra là được.

Thế là Mục Dã Thần Canh Điền Trưởng, Tiền Đường Ngư Phụ Giang Triều, Tứ Minh Thư Sinh Khổng Càn Phu, và Thiên Đài Tiêu Tử Khổng Vân Sơn, tức bốn người hợp lại xưng danh hiệu là Đông Hải Tứ Hữu, liền xắn tay áo lên, định tràn vào sơn động ấy.

Bỗng nhiên, lại có bóng người lao vút đến liên tiếp, thì ra, đây là hai gã đàn ông to lớn, từ phía sau tràn tới. Trong khi thân hình họ chưa đứng yên trên mặt đất, thì đã cất tiếng cười to ha hả nói:

– Điền đại hiệp, xin hãy chậm đã.

Mục Dã Thần Canh bèn dừng chân đứng lại, cất giọng bực tức nói:

– Nhị vị có điều chi chỉ giáo?

– Giết gà thì cần chi đến dao mổ bò, đối phó với tên tiểu tặc ở trong cái hang chuột này, thì chỉ cần đến sức của hai anh em chúng tôi là đủ rồi.

Nói đoạn, hai người bèn đưa đôi chưởng lên, che chở ngang lồng ngực, rồi rùn người xuống, nhắm ngay bên trong sơn động tràn thẳng vào.

Lúc bấy giờ, ba vị đạo sĩ của phái Thái Sơn, và mười nhân vật võ lâm khác, hết thấy đều dòn hơi xuống đan điền, đưa mắt nhìn chòng chọc vào cửa động, sẵn sàng đối phó ...

Một bước ... hai bước ... ba bước ...

Và, hai người ấy chưa kịp bước đến bước thứ tư, thì bỗng nhiên “hự” một tiếng lạnh lùng, rồi nhất loạt nhảy lui trở ra nhanh như bay, đồng thời bắt từ trên cao rơi đánh phịch xuống đất cách xa miệng sơn động ba trượng, mũi mồm đều trào máu tươi, chết ngay tức khắc.

Tất cả mọi người chung quanh, ai nấy đều kinh hoàng sửng sốt.

Liền đó, bỗng có một tiếng gầm to, tức thì, Thiết Phiến Tẩu đã xòe chiếc quạt ra, che ngang lồng ngực, rồi tràn thẳng vào sơn động ba bước. Lão ta bất thần quạt mạnh chiếc thiết phiến trong tay ra gây thành một luồng kinh lực mạnh mẽ, trong khi thân người lại nhún đó tràn tới ba bước nữa.

Tiếp đó, mọi người lại nghe một tiếng gầm to thứ hai, tức thì, Thiết Phiến Tẩu lại sử dụng đến cả chưởng lẫn chiếc quạt trong tay. Lão ta vung quạt quét mạnh vào khoảng không hai lượt, và cùng một lúc, lão ta đánh bồi ba chưởng. Thế là, một tiếng nổ âm thực to liên vang động lên, và thân người

của lão ta cũng lại bị hất bay ra khỏi sơn động.

Khi đôi chân của lão ta vừa đứng yên trên đất, thì bỗng ụp to một tiếng, rồi hộc ra một ngụm máu tươi. Lão ta nhanh nhẹn ngồi bẹp xuống đất, không nói chi cả, mà chỉ nhắm nghiền mắt lại, để lo vận dụng chân lực và điều hòa hơi thở, chữa trị vết nội thương.

Thương thế của lão ta hết sức quái dị, tuy miệng trào máu tươi, nhưng sắc mặt không hề tái nhợt, mà trái lại, còn đỏ như gấc, trông như một miếng thịt heo quay.

Tất cả mọi người đều đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, nhưng đều im thin thít ...

Không khí hết sức trầm lắng. Khung cảnh hết sức nặng nề. Mọi người ai nấy cũng cảm thấy kinh sợ như quả đất sắp đến hồi hủy diệt ...

Gió núi thổi lồng lộng, bóng cây rừng không ngớt oạt òa, máu tươi loang lổ mặt đất, tim người không ngớt nhảy thình thịch ...

Thời gian chậm chạp trôi qua, giữa một bầu không khí nặng nề ngột ngạt ...

Cuối cùng, Mục Dã Thân Canh quay mặt lại, nhìn thẳng vào ba vị đạo sĩ phái Thái Sơn nói:

– Xin ba vị đạo huynh hãy lược trận giúp cho già, để già xông vào bên trong xem thử.

– Sư thúc, sao chú lại ...?

Câu nói ấy đã từ cửa miệng của một gã đàn ông trên dưới ba mươi tuổi thốt

ra. Y nói chưa dứt lời, nhưng đôi tia mắt đã tràn đầy ánh sáng van xin. Không cần phải nói rõ cũng đủ biết gã đàn ông ấy muốn ngăn cản không cho Mục Dã Thần Canh liều lĩnh xông vào sơn động.

Chẳng phải thế hay sao? Khung cảnh này quả thật ai cũng phải khiếp sợ.

Thế nhưng, Mục Dã Thần Canh là một trong Đông Hải Tứ Hữu, là nhân vật có tên tuổi trong võ lâm, thì thử hỏi đã lỡ nói ra rồi, lại thay đổi lời nói được hay sao?

Bởi thế, lão ta bèn mạnh dạn khoát tay, rồi xoay mặt một cách quả quyết, có vẻ đầy nghĩa hiệp khí khái, đưa chân bước thẳng vào sơn động.

Những vị đạo sĩ của phái Thái Sơn đưa mắt nhìn nhau một lượt, và cũng liền có một sự quả quyết trong bụng. Họ cùng đưa chân tràn tới, nôi gót theo Mục Dã Thần Canh, đi thẳng vào sơn động ấy ...

Bốn bóng người, đang mang theo bốn con tim phập phồng hồi hộp, và bốn bầu máu nóng sục sôi, cẩn thận đưa chân bước từng bước một.

Một bước. Hai bước. Ba bước ...

Và, bốn người đã tiến được đến bước thứ tám rồi. Do đó, tất cả những người đang đứng bên ngoài lại càng hồi hộp hơn. Tất cả bọn họ đều giương to đôi mắt, nhìn chòng chọc vào sơn động không hề chớp, để theo dõi mọi sự diễn biến sắp xảy ra.

Tiếng bước chân của bốn người ấy không ngớt nện mạnh lên mặt đá trong sơn động, vang lên thành những âm thanh nặng nề nghe rõ mồn một. Cả bọn họ lại tiến thêm được hai bước nữa.

Thế là, bọn họ bắt đầu đưa chân bước tới với bước thứ mười một. Nhưng, bàn chân của họ vừa mới đưa lên, thì Mục Dã Thần Canh đã bắt thần kinh hoàng kêu lên thành tiếng ...

Tiếng kêu của lão ta rất ngắn ngủi, nhưng lại rất to. Lão ta chỉ kêu có bốn tiếng, nhưng nó kinh khủng không kém chi một ngọn núi lửa đang bùng nổ, khiến ba lão già đi ở phía sau không ngớt kinh hoàng, run rẩy toàn thân.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 21

CÙNG THẦN, TÚY QUỶ

Mục Dã Thần Canh Điền Trưởng đã hét lên bốn tiếng rằng:

– Lục dương thân cương.

Bốn tiếng ấy gây lên một sự kinh khiếp chẳng thua chi trời long đất nổ, khiến ba vị đạo sĩ của phái Thái Sơn đều kinh hồn tán đờm. Và, trong khi họ chưa lấy lại được sự bình tĩnh, là đã cảm thấy một luồng hơi nóng công thẳng đến nơi.

Người giỏi võ công, ai cũng có một bản năng tiềm tàng, hễ khi gặp nguy hiểm, thì bản năng ấy sẽ giúp cho họ đối phó ngay mà không cần đến sự suy nghĩ của đầu óc. Bởi thế, Mục Dã Thần Canh đã nhanh như chớp vung mạnh đôi chưởng ra, trong khi ba đạo sĩ thuộc phái Thái Sơn, cũng đã cùng một lúc ra tay đối phó.

Bốn người họ đều là số người tên tuổi nổi khắp võ lâm, thế mà họ lại đem toàn lực trong người ra đối phó, thì uy thế mạnh mẽ tất nhiên là không phải tầm thường. Bốn luồng nội lực hòa hợp thành một ngọn kinh phong cuốn tới ồ ạt, không kém chi một dòng thác lũ, nhắm thẳng vào luồng hơi nóng kia cuốn tới.

Thế là, hai luồng sức mạnh của hai bên liền chạm thẳng vào nhau, gây thành một tiếng nổ ầm, rung chuyển cả đồi núi, lắc lư cả vách đá trong sơn động,

cát bụi tuôn rơi ào ào, đồng thời, bốn bóng người của Mục Dã Thần Canh cũng từ trong sơn động bị hất bay ra ngoài như một luồng điện xoẹt.

Mục Dã Thần Canh và Vi Trần Tử rơi xuống cách cánh cửa động năm bước, trong khi Tiêu Dao Tử và Phiêu Bình Tử vì võ công kém hơn một bậc, nên bị hất bay ra xa ngoài tám bước.

Số người đang đứng bên ngoài sơn động trông thấy thế đều hồi hải tìm nơi ẩn tránh. Trong khi họ đang đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, thì bỗng từ bên trong sơn động có tiếng người nói vọng ra rằng:

– Đây chỉ là một sự trừng trị nhẹ nhàng, chẳng lẽ các ngươi chưa chịu phục hay sao?

Mục Dã Thần Canh liền cất giọng chân thành nói:

– Điền Trường tôi nào dám thế.

– Đã bảo rằng không dám, thế tại sao lại còn chưa chịu cúi đi?

Lúc ấy, Thiết Phiến Tẩu đã chữa lành được vết nội thương, đứng phất dậy nói:

– Lão tiên bối là người tiếng tăm rung chuyển cả giang hồ, lòng hào hiệp cũng được mọi người tán tụng, Thiết Phiến Tẩu Tần Đơn tôi bấy lâu nay vô cùng khâm phục, nhưng ngày hôm nay ...

– Hừ. Có lý đâu ngày hôm nay ngươi còn điều gì định nói với ta nữa chẳng?

Thiết Phiến Tẩu sắc mặt tràn đầy giận dữ, nói to rằng:

– Về mặt võ học, Tần Đơn tôi nếu đem so sánh với lão tiền bối thì chênh lệch nhau chẳng khác nào giọt nước với biển cả, nhưng vì xương đã vướng vào cổ họng rồi, thì không thể không nói ra được.

– Chỉ cần người nói có lý, thì già đây sẵn sàng cư xử công bằng với người.

Con người đang ở trong sơn động, chắc chắn phải là một nhân vật tên tuổi vang dội trong võ lâm. Bởi thế, số người hiện diện vừa nghe qua câu nói của đối phương, hết thảy đều toát mồ hôi lạnh vì sợ giùm cho Thiết Phiến Tẩu. Nhưng Thiết Phiến Tẩu là một con người tính tình nóng nảy, nên lúc ấy tựa hồ không còn xem việc sống chết vào đâu, nên ngang nhiên cất tiếng cười, rồi nói:

– Tần Đơn tôi tuy nói có điều xúc phạm, nhưng đây hoàn toàn không có ác ý.

Trong khi đó với một người danh vọng như tiền bối mà lại xuống tay giết chết hai đệ tử của phái Chung Nam của chúng tôi, vậy chả lẽ ...

– Cái chi? Kẻ vừa bị mất mạng dưới chưởng lực của lão phu chính là đệ tử của phái Chung Nam người hay sao?

– Có lý nào đến giờ phút này tiền bối mới được biết?

Bên trong sơn động im lặng một lúc khá lâu, mới bỗng nghe có tiếng “Hừ”.

lạnh lùng rồi nói:

– Tần Đơn, hai người ấy đã gia nhập vào phái Chung Nam của người được

mấy năm rồi?

– Đã được ba năm.

– Hắn ta là kẻ bỏ thầy phản bạn, để đến gia nhập vào phái Chung Nam của các người chằng?

– Việc đó tựa hồ không dính dấp chi đến tiền bối.

Tiếng nói vừa dứt, thì trong sơn động bỗng nổi lên chuỗi cười to như điên dại.

Sau khi im tiếng cười, người ấy bèn cất tiếng “Hừ”, lạnh lùng nói:

– Khá khen cho lời nói của người. Này, Tần Đơn, nếu đôi mắt của ta không bị lừa, thì hai gã vừa bị giết chết ấy, chính là nha trảo của Thiên Diện Nhân Ma thì phải?

Nên biết, Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết, đã nổi danh trước đây hai mươi năm, tuy về võ công kém hơn Càn Khôn Ngũ Bá, nhưng lão ta lại là người gian manh sâu hiểm, lòng dạ ác độc hơn Ngũ Bá rất nhiều. Nói riêng về thuật “dị dung” của lão ta thì đã tiến đến mức cao siêu tuyệt đỉnh. Chính vì vậy, lão ta dần bước giang hồ không được mấy năm, thì đã mang cái danh hiệu Thiên Diện Nhân Ma. Mãi cho đến ngày nay, khi có ai nhắc đến tên tuổi của lão ta thì sắc mặt của họ vẫn còn sợ hãi. Nha trảo của lão ta được bố trí rải rác khắp nơi, không ai có thể đề phòng họ được.

Mười năm về trước, có lời đồn đãi là lão ta đã chiêu tập số nha trảo của mình, đến tụ tập tại Lữ Lương Sơn, nhưng bị Cùng Thần và Túy Quỷ trong Càn Khôn Ngũ Bá phát giác được, bởi thế một trận xô xát quyết liệt đã diễn

ra.

Qua cuộc xô xát ấy, Thiên Diện Nhân Ma cũng như bọn nha trảo của lão ta đều mất tăm mất dạng, không còn thấy xuất hiện nữa. Giờ đây, trong phái Chung Nam bỗng lại có nha trảo của lão ma ấy lộ mặt ra, vậy thử hỏi không làm cho mọi người kinh hãi sao được?

Ngay đến Thiết Phiến Tẩu, sau khi nghe qua cũng kinh hoàng thất sắc, nói:

– Lời nói ấy của lão tiên bối có thực hay không?

Từ trong sơn động liền có tiếng giận dữ rằng:

– Tần Đơn, chớ lẽ ngươi lại cho rằng lão phu phỉnh gạt ngươi hay sao?

Thiết Phiến Tẩu không khỏi giật mình, vội vàng nói:

– Lời nói của lão tiên bối đáng giá ngàn vàng, Tần Đơn nào dám chằng tin.

– Nếu ngươi biết thế thì hãy rút đi, kéo ở đây làm chướng mắt ta lắm.

Giọng nói ấy có vẻ rất bức tức, lại có một sự uy nghi, oai vệ, khiến người nghe không dám cãi lại.

Số người của Thiết Phiến Tẩu đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau một lượt, bèn cúi mình xách hai xác chết lên, rồi nhắm cửa sơn động bỏ chạy đi nhanh như gió.

Nhân vật giang hồ, thói thường thà chịu chém đứt đầu, hay chịu đánh tan xương chứ chẳng hề chịu khuất phục ai bao giờ, thế mà lão già trong sơn

động lại có thể làm cho số nhân vật võ lâm này kinh khiếp mà bỏ đi, thực là một chuyện rất hy hữu. Trong trường hợp đó, tất nhiên là ngoài võ công cao cường siêu tuyệt của lão ta, lại còn cần có cả một cơ sở nghĩa hiệp nữa.

Nhân vật trong sơn động đã có một uy danh đến mức ấy, thì tất nhiên chẳng phải là một nhân vật tầm thường. Nhưng, lão ta là ai thế? Có phải chính là Gia Cát Ngọc không?

Không phải.

Thế còn Gia Cát Ngọc ở đâu rồi?

Nói đến trường hợp của Gia Cát Ngọc, thì chàng cũng gặp phải một khung cảnh tương tự như số người của Thiết Phiến Tẩu vừa rồi. Song, riêng chàng không bị đuổi đi, mà trái lại ...

Thì ra, sau khi chàng đã lướt vào khu rừng trúc này, liền nhận định tiếng hát nghêu ngao kia, không phải xuất phát từ dưới đáy sơn cốc. Chàng nghiêng tai lắng nghe, thì thấy rõ tiếng hát ấy từ phía sau vách đá vọng đến. Vì hiếu kỳ nên chàng đã quên mất việc truy đuổi theo lão già nọ, mà nhắm ngay bức vách đá đang có tiếng hát bay ra, nhanh nhẹn lao vút tới.

Khắp vùng này núi đồi trùng điệp, sơn cốc vô số. Do đó, sau khi chàng đã vượt qua một bức vách đá cao, thì trông thấy phía sau vách đá ấy lại có một sơn cốc khác nữa. Phong cảnh nơi này so với sơn cốc ở phía trước còn đẹp gấp đôi.

Gia Cát Ngọc sau khi tiến vào sơn cốc, liền đưa mắt nhìn quanh, thấy đây đó đều hoang tàn không có một bóng người nào cả. Nhưng, liền đó, chàng bỗng nghe có một giọng nói hừ lạnh lùng truyền đến bên tai, nên vội vàng quay

mặt lại nhìn ...

Chùng ấy, chàng mới kịp nhận ra trên phía vách đá cao ở sau lưng mình, có mọc một cây rừng to, bên trên dây leo chằng chịt, những lá non xanh mượt không ngớt xào xạc trong chiều gió đưa. Hơn nữa, bên trên ngọn cây ấy lại có mấy trăm đóa hoa vàng xinh tươi rục rờ dưới ánh thái dương chói lọi. Những đóa hoa ấy dính từng xâu với nhau, trông chẳng khác nào những xâu lục lạc vàng, vô cùng lạ mắt.

Và, bên dưới những xâu hoa vàng đẹp đẽ ấy, hiện lên một cửa sơn động cao bằng đầu người ...

Chàng cúi đầu nghĩ ngợi, rồi bỗng to tiếng nói:

– Vị cao nhân nào đang ẩn mình trong sơn động, chẳng hay có cho phép tại hạ được trông thấy diện mục không?

Tiếng nói vừa dứt thì bên trong sơn động đã có tiếng người trả lời rằng:

– Người muốn chết thì hãy bước vào đây.

Gia Cát Ngọc cười ha hả nói:

– Nếu không muốn chết, thì chả lẽ không bước được vào trong ấy hay sao?

– Người hãy thử xem thì sẽ biết.

– Tại hạ xin tuân mệnh đây.

Nói đoạn, chàng đã lắc nhẹ thân người, đôi chưởng cũng nâng cao, rồi mạnh

dạn bước thẳng vào cửa sơn động.

Tuy ngoài mặt, thái độ của chàng như có vẻ rất ung dung nhưng kỳ thực thì chàng đã vận dụng “cửu cửu huyền công” sẵn sàng đối phó với sự tấn công bất ngờ của đối phương.

Chàng đã đưa chân bước thẳng tới ba bước liên tiếp. Và, ngay lúc ấy, bỗng có một ngọn gió nhẹ từ trong lùa ra. Ngọn gió ấy nhẹ đến nỗi không hề tung bay cát bụi, nhưng nó lạnh đến buốt cả xương tủy, dù cho Gia Cát Ngọc trước kia đã may mắn ăn được trái kim tuyết huyết lan, nhưng giờ đây cũng không khỏi bắt rùng mình liên tiếp.

Vì chàng là người mà hai mạch “nhâm đốc” đã được đánh thông nên võ công đã tiến tới mức chỉ thoáng qua ý nghĩ là chân lực trong người liền được vận dụng ngay. Do đó, chàng vừa khẽ giật mình thì “cửu cửu huyền công” trong người liền dồn lên đôi chưởng đến đến bảy phần mười sức mạnh xô thẳng về phía trước hay chưởng nghe vun vút.

Chàng tuy ra tay rất hiểm độc, nhưng so với trường hợp chàng ra tay đối phó với bọn kẻ thù của sư môn, hay những phường yêu tà trong võ lâm, thì thế đánh này hẳn còn nương tay nhiều lắm.

Bởi thế, sau khi chàng đã xô đôi chưởng ra rồi, thì bỗng chợt nhớ lại, là trong võ lâm số người chịu đựng được bảy phần chân lực của chàng chẳng đáng là bao.

Do đó, chàng không khỏi giật mình kinh hãi, vội vàng thu cánh tay trở về để hãm bớt hai phần chân lực lại.

Sau tiếng va chạm khẽ, bỗng nghe từ trong sơn động có một tiếng “úy” kinh

ngạc vọng ra. Trong khi đó, đôi vai của Gia Cát Ngọc cũng không khỏi chao động, suýt nữa không còn đứng vững.

Chàng thực không ngờ giữa hoang sơn này lại có một bậc cao nhân ẩn mình, nên nhất thời không khỏi trợn mắt nín lưỡi, tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Giữa lúc chàng còn đang kinh hoảng như vậy, thì bỗng nghe có một giọng già nua bay đến tai chàng rằng:

– Thảo nào thằng bé ngươi lại dám lớn lối. Võ công của ngươi quả là khá lắm. Nay, thằng bé ngươi hãy lại đây, lần này thì ta không khách sáo nữa, để ngươi xem bộ xương già của ta đã đến mức già liệt hay chưa?

Ngụ ý của lời nói ấy đã chứng tỏ lão già trong sơn động vừa tự hào lại vừa đang tức giận.

Gia Cát Ngọc vội vàng lấy lại sự bình tĩnh, rồi cung kính đáp rằng:

– Gia Cát Ngọc tôi là hạng tài nghệ thấp kém trong võ lâm, vậy xin tiên bối hãy rộng lòng chỉ giáo.

Lời nói của chàng tuy nghe lễ độ khách sáo như vậy, nhưng kỳ thực thì chàng luôn luôn cảnh giác đề phòng sự tấn công của đối phương. Chàng nói dứt lời, tràn tới ba bước, và thân hình chưa đứng yên, thì đã nghe một giọng nói giận dữ, nạt to rằng:

– Thằng bé kia, ngươi hãy xem chừng đây.

Tiếng “đây” vừa mới dứt, tức thì một ngọn cuồng phong lạnh buốt liền ồ ạt tràn tới, chẳng khác nào khí hậu giữa mùa Đông giá rét, khiến da thịt của

chàng cảm thấy lạnh tê.

Gia Cát Ngọc liền vung đôi chưởng lên đỡ thẳng, và mặc dù chàng đã nhờ “Cửu cửu huyền công” che chở thân người nhưng vẫn không tránh khỏi bị hất bay ra sau một bước.

Bởi thế, lòng quật khởi liền dậy trong lòng chàng. Chàng cất tiếng hét dài khiến cả sơn động đều bị rung chuyển, hồi âm đình tai nhức óc, cát bụi và những mảnh đá vụn tuôn đổ xuống ào ào.

Cảnh tượng trước mắt vì thế đã trở thành mịt mờ, gió lạnh cũng không ngớt cuốn vèo vèo.

Gia Cát Ngọc vung chưởng lên quét liên tiếp ba thế võ và nhanh nhẹn tràn tới trước tám bước trước những luồng kinh khí đang thổi ồ ạt.

Đến khi luồng gió lạnh cũng như cát bụi bên trong sơn động đã dứt, thì lại có tiếng kinh hoàng kêu lên rằng:

– Thằng bé kia, ngươi có phải là đệ tử của Âu Dương Thiên lão ma hay không?

– Tiên bối sáng suốt lắm.

– Hừ. Thằng bé ngươi quả hết sức ngông cuồng, chẳng lẽ “Hoàng Tuyền U Phong” của Cùng Thần ta thực sự không sánh kịp với “Cửu cửu huyền công” của ngươi hay sao?

Cái tên Cùng Thần Công Tôn Xú, tất cả mọi người trong võ lâm, dù tài nghệ hèn kém đến đâu, cũng không ai là không biết. Bởi thế, Gia Cát Ngọc vừa

nghe qua, thì đã hết sức kinh hoàng, vội vàng cúi đầu thi lễ, đáp rằng:

– “Cửu cửu huyền công” của văn bối, chẳng qua mới vừa rèn luyện được mà thôi, nào có thể sánh kịp “Hoàng Tuyền U Phong” đã đến mức tinh tuyệt của lão tiên bối?

– Theo người, thì sư phụ của người so với ta như thế nào?

– Lúc gia sư còn sinh tiền, thường bảo là lão tiên bối võ công tuyệt thế, lòng hào hiệp lại bao la, trong đời gia sư không khâm phục và kính mến ai hơn lão tiên bối cả.

– Cái chi? Này thằng bé kia, có lý đâu sư phụ người đã ...?

– Gia sư đã tạ thế trên nửa năm rồi.

Trong sơn động bỗng trở nên im lặng phăng phắc, tựa hồ trong phút chốc đó, sự buồn bã trùm kín cả sơn động. Qua một lúc lâu sau, mới nghe có tiếng Cùngthần cất tiếng than rằng:

– Ôi. Thằng bé người làm rồi.

– Thưa tiên bối, ý ông là ...?

– Này, thằng bé ngoan kia, ta tuy là cầm đầu trong Càn Khôn Ngũ Bá, nhưng võ công của ta chỉ suýt soát với Túy Quỷ mà thôi. Trước kia, Càn Khôn Ngũ Bá so tài với nhau, tuy sư phụ của người chưa có dịp ra tay tỷ thí với ai, nhưng tự ta đã hiểu “Hoàng Tuyền U Phong” của mình không làm sao đối kháng nổi với “Cửu cửu huyền công” và “Càn khôn bát quái chưởng” của sư phụ người. Đây là chưa nói đến, càng không thể nào so sánh được với

“Thiên ma thập tam thức”.

Cùng Thần nói đến đây, thì bỗng im lặng không nói tiếp nữa, xem ra ông ta có vẻ rất bùi ngùi.

Gia Cát Ngọc nhân dịp ấy bèn lên tiếng nói rằng:

– Lúc lâm chung, gia sư của văn bối có dặn, là trong thời gian hành đạo trong chốn giang hồ, nếu có gặp được lão tiên bối, thì phải nhận lấy sự dạy dỗ của lão tiên bối một cách chân thành. Như vậy, nếu lão tiên bối không phải là người cao hơn gia sư một bậc thì với cá tánh của gia sư, đâu lại ...?

Âu Dương Thiên. Âu Dương Thiên. Thực chẳng ngờ anh đã xem trọng Cùng Thần tôi như vậy. Ôi, chỉ đáng tiếc là người đã chết rồi, thì không làm sao sống lại được nữa, nếu chẳng phải thế, thì ...

Giọng nói già nua của Cùng Thần, vừa cảm thán đến đây thì lại ngưng ngang, tựa hồ lão ta xúc cảm trước việc người bạn đã quá cố, trong lòng quá ư đau xót, quá ư cảm động, nên nghẹn lời.

Trong bầu không khí nặng nề ngọt ngào ấy, khiến Gia Cát Ngọc lại càng nhớ đến mối thù của sư môn, mối hận của gia đình, nên lại càng bùi ngùi xót xa vô ngần.

Nhưng cuối cùng, Cùng Thần lại trở về với cá tánh hào phóng của lão ta, cất tiếng cười to ha hả nói:

– Thằng bé, ngươi chớ nên buồn nữa. Âu Dương Thiên có được một đệ tử như ngươi thì đã ngậm cười nơi chín suối rồi. Vậy, ngươi hãy mau bước vào đây cho ta xem coi qua nào.

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, ngửa mặt nhìn lên, đưa chân bước thẳng vào sơn động.

Chàng đi được ba trượng, thì trước mặt bỗng sáng rực rỡ, và tại nơi đây hiện rõ một gian phòng đá. Gian phòng đá ấy mỗi bề rộng độ bảy tấc, bốn bên đều có cửa nẻo. Trong gian phòng bố trí rất đơn giản, gần bên cửa có để một chiếc giường đá, và trên chiếc giường đá ấy đang ngồi yên một lão già.

Da mặt của lão già ấy nhăn nheo như một củ gừng khô, tóc rời phờ, hai tai chòm về phía trước, môi trên hơi trót, lỗ mũi thực to, lại đỏ như một quả cà chua, đôi mắt chiếu sáng ngời, diện mạo hết sức xấu xí.

Nhưng, tuy xem diện mạo của lão ta rất xấu, song con người hết sức uy nghi.

Chiếc áo và hàng trăm mảnh của lão ta ôm vừa vặn một thân hình cao bằng tám thước, tuy lão ta ngồi trên chiếc giường đá, nhưng so với người thường đứng dưới đất, vẫn còn cao hơn một cái đầu. Đôi bàn tay của lão ta, to không kém chi một chiếc quạt lá kè.

Gia Cát Ngọc chẳng dám xem thường, nên trong khi còn cách lão ta chừng tám bước nữa thì đã dừng chân đứng lại, cúi đầu thi lễ nói:

– Gia Cát Ngọc xin cúi đầu chúc tiên bối vạn an.

Cùng Thân Công Tôn Xú đưa đôi mắt sáng ngời, nhìn chăm chăm vào người của Gia Cát Ngọc một lúc khá lâu, rồi bỗng cất tiếng cười to, nói:

– Quả là một con người hoàn mỹ cả về thể chất lẫn thiên tư, một mầm non hiếm có, trăm năm chưa xuất hiện một lần trong võ lâm. Nhưng, thằng bé

ngươi đi đến sơn động giữa núi hoang này, chẳng lẽ chỉ vì đến để vấn an ta thôi hay sao?

Lão ta nói đến đây thì tiếng cười bỗng im bật, hai mắt sáng quắc và đầy uy nghiêm, sắc mặt tràn đầy vẻ giận dữ.

Gia Cát Ngọc vừa trông thấy thế, không khỏi kinh hãi, biết mình đến đây quá đột ngột, nên làm cho vị tiên bối này trong lòng sinh nghi, vật nếu trả lời không khôn khéo, thì không biết chừng ...

Chàng là người rất thông minh, nên vừa nghĩ ngợi qua, thì liền mỉm cười nói:

– Vãn bối đến đây, chẳng qua là nhờ vào một dịp may bất ngờ mà thôi.

– Bất ngờ may mắn?

– Vãn bối truy nguyên đuổi theo một nhân vật lục lâm, nên bất giác đi vào sơn cốc này. Và, lúc ấy vãn bối nghe tiếng hát của lão tiên bối, nên mới men theo tiếng hát của lão tiên bối đến đây. Đây quả là một sự bất ngờ may mắn, không ai tưởng tượng được.

Cùng Thần nghe Gia Cát Ngọc cho biết là chàng đến đây vì đã nghe tiếng hát của lão ta, nên liền nhướng cao đôi mày, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng khác thường.

Khi Gia Cát Ngọc nói dứt lời, thì lão ta buột miệng cười to, nói rằng:

– “Tam đệ tiên sinh thật đáng thương, hoang sơn thềm rượu nhớ quỳnh tương ...”. Ha ha. Túy Quỷ. Ông có nghe rõ hay chưa?

Gia Cát Ngọc hết sức ngạc nhiên, đưa mắt nhìn khắp bốn phía, thấy trong gian phòng này, nào có còn một người thứ ba nữa? Thế nhưng, câu nói của Cùng Thần vừa dứt, thì bỗng có một giọng cười nhạt vọng đến bên tai rằng:

– Công Tôn lão nhi, nếu ông không thể ở yên tại đây được nữa, thì hãy nói thẳng ra. Chỉ cần ông chịu thua, thì có thể ra đi ngay bây giờ hà tất phải la bô bô lên như thế?

Giọng nói ấy nghe vang rền, tựa hồ đã xuyên qua vách đá, vọng vào gian phòng này. Tuy tiếng nói nghe hãy còn xa, nhưng từng chữ, từng câu một, đều nghe được hết sức rõ ràng.

Gia Cát Ngọc thấy tài nghệ của người ấy cao cường đến thế, thì bỗng chợt hiểu ra, chắc chắn người ấy là Túy Quý Thương Huyền, một nhân vật mà danh vọng ngang hàng với Cùng Thần chứ không còn ai nữa.

Quả nhiên, tiếng nói vừa dứt, thì Cùng Thần liền cất tiếng “Hừ” lạnh lùng nói:

– Khéo nói chơi mà thôi. Cùng Thần tôi không có gia sản, cũng không có con cái, trong lòng chẳng còn vướng bận đến việc chi, vậy chả lẽ không ở đây chơi với ông được hay sao? Được, chúng ta hãy ở yên đây thêm ba năm nữa xem sao nào?

– Chớ nói chi là ba năm, mà dù cho có đến mười mấy năm nữa cũng chẳng sao cả.

– Ha ha, này Túy Quý, ở mãi đến mười năm à? Tôi chỉ sợ ba con sâu men nó đục xương ông ra đấy thôi.

Câu nói ấy của Cùng Thần, dường như làm cho Túy Quý nhớ đến rượu, nên khi tiếng nói vừa dứt, thì nghe có tiếng nuốt “ực” thật to. Tuy Gia Cát Ngọc không trông thấy người, nhưng qua âm thanh đó, cũng có thể tưởng tượng được lão ta đang nuốt nước bọt, trông thực là thảm thương.

Gia Cát Ngọc cố đè nén cơn tức cười,, quay về phía Cùng Thần hỏi:

– Người nói chuyện ấy, có phải là Thương lão tiên bối không?

– Chẳng phải là lão ta thì còn là ai nữa.

– Nhưng, chẳng rõ nhị vị lão tiên bối, tại sao lại ...?

– Này thằng bé kia, ngươi hãy ngồi yên xuống đây, để ta thông thả nói ngươi nghe.

Gia Cát Ngọc vừa mới ngồi xếp bằng xuống mặt cát trong sơn động, thì trong bức vách đá lại có một giọng say nhừ nhựa vọng đến rằng:

– Thằng bé kia, ngươi hãy nghe ta nói đây ...

Gia Cát Ngọc đang luống cuống, không biết trả lời ra sao, thì tiếng nói nhừ nhựa của Túy Quý, lại từ phía bên kia vách vọng rõ ràng đến rằng:

– Trước đây ba năm, vào một đêm trước ngày trung thu ...

– Không, chính là đêm trung thu.

– Chẳng phải thế, đây là một đêm trước ngày trung thu.

Gia Cát Ngọc bèn cất tiếng cười, chen vào nói rằng:

– Nhị vị tiên bối chớ nên tranh luận làm gì, theo ý của văn bối, thì hãy gác lại vấn đề ngày giờ ấy đi, mà trước hết nên nói rõ, nhị vị tại sao lại kéo nhau đến vùng hoang sơn cùng cốc này ...?

Cùng Thần không chờ chàng nói hết câu, ngắt lời rằng:

– Được. Vậy để ta nói trước. Đêm hôm ấy, tại ngôi miếu Quan Đế ở Hán Vương ...

– Lại sai nữa rồi. Ở trên Hoàng Hạc Lâu tại Võ Xương mới đúng.

– Không. Trong ngôi miếu Quan Đế mới phải.

– Đâu nào? Trên Hoàng Hạc Lâu kia.

– Túy Quý, có lẽ đêm đó ông nhậu quá chén, nên ngay cả địa phương ấy là gì, ông cũng không còn nhớ nữa.

– Khéo nói chơi thôi. Nếu Túy Quý ta uống say, thì tự mình liền biết say, và càng say, thì lại càng sáng suốt và bình tĩnh. Vậy, chớ nói chi địa phương tôi chẳng khi nào nhầm lẫn, mà ngay đến những vấn đề chi tiết nhỏ nhất, mãi đến nay tôi vẫn còn nhớ rõ tất cả. Lúc ấy, tôi đang nâng ly mời trăng, thì chẳng ngờ Cùng lão nhi tìm đến. Lúc đầu, tôi ngỡ ông đến để cùng uống ít ly rượu cho vui ...

– Hừ. Chẳng ngờ ông ở trong sơn động này ba năm, mà men rượu vẫn chưa tan hết. Việc chi mà Túy Quý ông nhớ rõ hết được thì chẳng lẽ một người

tỉnh táo như tôi lại nhớ làm hay sao? Ngày hôm ấy, trong ngôi miếu Quan Đế, trong khi tôi đang đánh một giấc ngon lành, thì chẳng ngờ Túy Quỷ ông chéch choáng tìm đến, bắt buộc tôi phải cùng tranh tài cao thấp với nhau ...

– Chỉ nói bá láp. Ông rõ ràng là nằm mộng giữa ban ngày. Tôi có lúc nào bước chân đến ngôi miếu Quan Đế ấy đâu?

– Ha ha, những câu nói mớ của một kẻ đang nằm mộng, dù sao cũng còn khá hơn lời nói của một người say mèm. Nếu ông không đi đến Quan Đế miếu, thì tôi lại nào có đi đến Hoàng Hạc Lâu bao giờ? Thôi, hãy gác bỏ vấn đề địa điểm lại, mà chỉ nói riêng việc ông tìm tôi để đấu võ chắc là không sai nữa chứ?

Túy Quỷ tựa hồ đang hết sức giận dữ, nên nghe qua lời nói ấy, liền cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, đáp rằng:

– Thật không ngờ một trong Càn Khôn Ngũ Bá như Cùngthần Công Tôn Xú, mà lại đặt điều nói dối như vậy. Được, được. Ông lúc nào cũng nói khéo cả, vậy chẳng lẽ phương pháp tỷ thí hết sức quái dị này, chẳng phải là do ông nêu ra hay sao?

– Lẽ tất nhiên không phải là tôi. Đêm hôm ấy tôi muốn dùng “Hoàng tuyền u phong” để lĩnh giáo với “Lục dương thần cương” của ông, thì nào ngờ ông lại cho rằng trước đây, mình đã đấu nhau bằng võ công ba ngày ba đêm tại Thủy Tín Phong, chứng tỏ về võ công của đôi bên kẻ nửa cân người tám lạng, vậy không cần chi phải đấu trở lại, mà nên thay đổi phương pháp, đấu về sức kiên nhẫn ...

– Hừ, hừ. Ông còn có chi để nói nữa không?

– Sao lại không còn? Lúc ấy, tôi hỏi ông làm cách nào để đầu về sức kiên nhẫn, thì ông bảo rằng, ở trong núi Đại Biệt Sơn có hai ngôi động dính liền với nhau, nằm tại Liên Hoàn Cốc, chúng ta kéo nhau đến đó, mỗi người ở một sơn động để lo việc tu tịnh, nếu ai bước chân ra khỏi sơn động trước thì kẻ ấy xem như đã bị thua. Chính ông đã đưa ra luật lệ như thế, vậy chẳng lẽ ông đã quên rồi hay sao?

Túy Quỷ cười nhạt, nói:

– Việc ấy hoàn toàn không có bằng cứ chi cả, và chỉ một mình ông muốn nói xuôi nói ngược sao cũng được, không hiểu sự thực ra sao hết?

Cùng Thần nhướng cao đôi mày, cười to nói:

– Thực là một trò cười. Cùng Thần tôi lại là một con người chuyên bày điều nói ngược hay sao?

Nói đến đây, thì lão ta quay mặt về phía Gia Cát Ngọc nói tiếp rằng:

– Thằng bé kia, bảo có phải là như vậy hay không?

Gia Cát Ngọc cảm thấy lời nói giữa hai người tựa hồ như có một phần bí ẩn khó hiểu, nên đang cau chặt đôi mày để nghĩ ngợi, bỗng nghe câu hỏi của Cùng Thần, nên liền giật mình, vội vàng nói:

– Đúng thế. Đúng thế. Lời nói của lão tiên bối chắc chắn như đinh đóng cột, sao gọi được là nói xuôi nói ngược chứ?

Cùng Thần nghe qua hết sức vui vẻ, nhướng mày cười to rộn rã, như tiếng sắt đá chạm vào nhau.

Túy Quý tựa hồ không chịu phục, nên giận dữ quát rằng:

– Thằng bé kia, chẳng lẽ người muốn bảo kẻ nói xuôi nói ngược lại chính là ta sao?

Thực không sai tí nào cả, Củng Thần và Túy Quý đều là những nhân vật danh vọng tuyệt đỉnh trong võ lâm, thà là chịu chết, chứ không khi nào lại chịu nói dối.

Bởi thế, Gia Cát Ngọc bèn thoáng có một ý nghĩ qua đầu óc, như chợt nhớ ra một vấn đề gì, bèn đáp rằng:

– Lão tiên bối là người rất có tên tuổi trong võ lâm, một lời nói đáng giá nghìn vàng lẽ tất nhiên cũng không phải là người ăn xuôi nói ngược bao giờ.

Câu nói ấy vừa thốt ra, thì Củng Thần và Túy Quý đều buột miệng “hứ” một tiếng lạnh lùng. Qua sự thực đó, chứng tỏ cả hai người đều khinh miệt lời nói của Gia Cát Ngọc.

Lẽ tất nhiên là hai vị kỳ nhân của võ lâm này, lúc ấy xem chàng thiếu niên trước mặt chỉ là kẻ xảo trá, xem gió trở cờ mà thôi.

Trong lòng Gia Cát Ngọc đang có những lý lẽ hết sức vững vàng, nên mỉm cười nói:

– Tại hạ tin rằng nhị vị lão tiên bối đều không có ai nói dối cả.

– Câu nói ấy nghĩa là sao?

Cùng Thần và Túy Quỷ gần như đồng thanh hỏi như vậy.

Gia Cát Ngọc tựa hồ đã hiểu được mọi bí ẩn bên trong vấn đề này, nên khi nghe tiếng hỏi liền cười nhạt đáp:

– Theo sự xét đoán của văn bói thì sự việc xảy ra năm ấy, cũng đúng vào ngày trung thu, mà cũng đúng vào một đêm trước ngày trung thu như hai vị tiên bói đã nói. Đồng thời, cũng đã xảy ra tại ngôi miếu Quan Đế ở Hán Dương, mà cũng đã cùng một lúc, xảy ra trên Hoàng Hạc Lâu ở Võ Xương nữa ...

Cùng Thần và Túy Quỷ kinh hãi, đồng thanh kêu lên rằng:

– Thằng bé kia, có phải ý người muốn nói ...?

Gia Cát Ngọc gật đầu, mỉm cười đáp:

– Đúng thế. Văn bói nói một đêm trước ngày trung thu, cách đây ba năm về trước, có người mạo nhận danh nghĩa của lão tiên bói đi đến miếu Quan Đế ở Hán Dương. Và, qua đêm hôm sau, thì người ấy lại giở mảnh cũ, giả danh Công Tôn lão tiên bói, qua sông tìm đến Hoàng Hạc Lâu ...

Chàng vừa nói đến đây, thì bỗng nghe Túy Quỷ hét lên rằng:

– Thằng bé kia, sao người lại dám nói thế? Bộ mặt của Công Tôn lão nhi, dù có cháy thành than, ta vẫn nhận ra được, vậy chả lẽ có người giả mạo mà ta không biết hay sao?

– Thuật dịch dung nếu đã tiến tới mức cao tuyệt, hơn nữa, nếu dưới ánh sáng mờ mờ, thì chắc chắn đôi phương có thể qua mắt được mọi người. Vả lại, lúc

ấy trong lòng lão tiền bối lại đang bực tức, thì đâu có ngờ đối phương lại là kẻ giả mạo?

Cùng Thần nghe qua, không khỏi giật mình, từ trên chiếc giường đá phi thân xuống nói:

– Thằng bé, ngươi nói thật đúng. Đêm đó, ta cảm thấy giọng nói của người đó ít nhiều khác nhau với giọng nói của Túy Quý. Hừ, thế mà lúc ấy ta lại cho rằng, vì Túy Quý ông uống quá nhiều rượu, nên giọng nói mới khác đi như thế.

Câu nói vừa dứt, thì tiếng nói của Túy Quý cũng từ phía bên kia vách đá vọng đến:

– Ô. Thực là đáng chết. Thực là đáng chết. Đêm hôm ấy tôi trông thấy mặt mày ông xám ngắt, thì lại ngỡ rằng ông không kiếm đủ ba bữa ăn, nghèo rã mùng toi, nên mới ra hình dáng như vậy ... Ôi, này Cùng Thần, hôm nay thì Túy Quý tôi xin chịu thua, vì trong hang đá này, tôi không thể sống thêm một ngày nào nữa ...

– Túy Quý. Nếu ông là người chịu thua, thì ai là người đắc thắng. Chả lẽ Cùng Thần tôi, đến đây ngồi bó gối ba năm trong khám tối với ông, còn chưa mất hết cả danh dự hay sao? Nếu ông không thể tiếp tục ngồi thêm một ngày nữa, thì tôi nào lại chịu ngồi yên hay sao?

Tiếng nói vừa dứt, thì lão ta nhắm bên ngoài động đá lướt nhanh đi như một cơn gió.

Gia Cát Ngọc cũng lắc mạnh đôi vai, rồi cũng bám sát theo lão ta nhanh như một luồng điện chớp.

Khi hai người lướt ra đến cửa động, thì không ai bảo ai, cùng nhắm một đầu vách đá trong sơn động bay vút tới. Tay áo của Cùng Thần giũ trong gió vang rền như sấm động. Gia Cát Ngọc trái lại, phi thân nhẹ nhàng, và nhanh như một mũi tên bắn.

Bọn họ vừa lướt đến đầu vách, thì dưới sơn cốc cũng trông thấy một bóng người bay xẹt lên ...

Bóng người ấy, là một thân người hết sức phì nộm, mình mặc áo lam bản thủ, trên khung mặt no tròn, có đôi mắt lèm nhèm hí hí, y như một gã ghiền rượu đang còn say lúy túy.

Nhưng, thân pháp của người ấy hết sức nhanh nhẹn, không thua gì một con gió lốc. Khi đôi chân của người ấy đã đạp được lên đầu vách đá, thì bước đi nhanh nhẹn, y như đi trên mặt đất bằng phẳng, nên chỉ trong chớp mắt là đã đến trước mặt hai người. Khi người ấy dừng chân đứng lại, thì liền lên tiếng hỏi rằng:

– Thằng bé kia, ngươi có biết kẻ đã mạo nhận danh nghĩa của ta trước đây ba năm là ai không?

Gia Cát Ngọc biết người đang đứng trước mặt mình chính là Túy Quỷ Thương Huyền, một nhân vật mà tiếng tăm rung chuyển cả hoàn vũ, nên liền cúi mình thi lễ nói:

– Vãn bối vì mới dần bước giang hồ, nên nhất thời không thể đoán ra việc ấy.

– Tốt lắm. Này thằng bé kia, ngươi hãy nói lại cho ta nghe về đại cuộc gần

đây của giới giang hồ đi đã.

Câu nói ấy, cũng chính là một việc mà Cùngthần muốn tìm hiểu. Gia Cát Ngọc nghĩ ngợi trong giây lát, rồi đem tất cả mọi việc tai nghe mắt thấy trong mấy tháng gần đây, nhất nhất kể lại tỉ mỉ cho hai lão già nghe.

Hai người nghe xong, thì Túy Quỷ trước tiên kêu lên rằng:

– Công Tôn lão nhi, ông có thể đoán biết được trước đây ai đã mạo danh chúng ta hay không?

– Chẳng lẽ lại chính là Thiên ... nhưng, vì việc ấy không có bằng cứ xác đáng, nên chúng ta không thể đoán liền được.

– Hừ, theo sự xét đoán của Túy Quỷ tôi, thì đến chín phần mười, người ấy hẳn là Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết.

– Lão ta làm như thế có lợi gì cho lão ta chứ?

– Đấy còn chi phải nói nữa? Vì làm như vậy thì lão ta có thể hả cơn tức giận về chuyện xảy ra trước kia ở tại Lữ Lương Sơn, hơn nữa, sẽ dựa vào việc đó, hầu hại cho chúng ta phải ở yên trong sơn động, giữa miền núi đồi hoang dã để lão ta tự do hoành hành trong giới giang hồ, bắt đi được hai kẻ đại địch.

– Túy Quỷ nói rất có lý. Song, nếu nói như vậy, thì khi Ngũ Bá đã im hơi lặng tiếng, thì Đông Phương Tuyết phải nhân cơ hội đó nổi lên hoành hành, thế tại sao theo lời thuật vừa rồi của thằng bé này, thì mọi hoạt động trong giới giang hồ, lại không nghe đến tên tuổi của lão ta?

Túy Quỷ Thương Huyền nghe thế bèn ngửa mặt lên cười to nói:

– Cùng Thần, xem ra ông càng già lại càng lắm cảm. Ông không nghe thằng bé này nói, là trong võ lâm gần đây đang xuất hiện hai Đồng Chung Đạo Nhân hay sao?

– Có phải ông muốn nói Đồng Chung Đạo Nhân giả ấy chính là Đông Phương Tuyệt?

– Hẳn ta có thể giả mạo được ông và tôi, thì chả lẽ lại không giả mạo được lão già mũi trâu ấy hay sao? Phương chi, số môn hạ của phái Chung Nam trước kia, vừa rồi tôi cũng phát giác ra được là có tên tiểu tặc trước kia đã lọt lưới.

– Lão đạo sĩ Đồng Chung đã đầu phục Huyết Hải, tự cam tâm lòn cúi bọn ấy, vậy hãy để cho Đông Phương Tuyệt giả dạng lão ta, hầu trừng trị lão ta một mẻ cũng không hề gì.

Túy Quỷ nghe qua, trợn to đôi mắt nói:

– Việc của Đồng Chung lão quỷ, ta không cần biết làm gì. Nhưng, suốt ba năm nay, tôi đã bị con sâu men hành hạ khổ sở, vậy khi nào lại chịu buông tha Đông Phương Tuyệt một cách dễ dàng. Được. Nếu ông sợ hấn, thì để tôi một mình đi tìm hấn vậy.

Nói đoạn, lão ta xoay lưng, nhún đôi chân định phi thân lướt đi.

Cùng Thần cất tiếng ha hả nói:

– Túy Quỷ, xin hãy chậm đã. Hai ta cùng chung một kẻ thù, vậy đâu lại để ông đi tìm cái chết một mình hay sao?

– Đã nói thế thì ông còn đứng đó làm gì? Có lý nào ông lại sợ chết bên vùng núi non này thì khôn có đất vùi thây hay sao?

– Thù thì phải trả, nhưng ân thì cũng chẳng thể quên.

– Túy Quý tôi từ xưa đến nay, thà là gây thành mối oán thù sâu tận biển, chứ tuyệt đối chẳng hề lấy một tí ân nghĩa của ai bao giờ?

– Ha ha. Tôi hỏi ông, ngày hôm nay chúng mình có thể rời khỏi sơn động hoang trong Liên Hoàn Cốc như vậy, thử hỏi nhờ ai?

Túy Quý trầm ngâm nghĩ ngợi một chốc, thì bỗng nhiên bước thẳng về phía Gia Cát Ngọc ba bước, nắm lấy cánh tay của chàng lắc mạnh, nói:

– Thăng bé kia, Túy Quý ta hôm nay thoát được khỏi cảnh sống như ngục tù này, đều là nhờ cái ơn của người cả. Vậy, người muốn được báo đáp như thế nào, thì cứ thành thực nói rõ ra đi.

Cánh tay của Gia Cát Ngọc bị lão ta xiết lấy, thực chẳng khác nào bị một chiếc kềm bằng sắt kẹp chặt, trong lòng không khỏi kinh hãi, nên nhanh nhẹn xoay người lách ngang, vượt ra khỏi năm ngón tay của đối phương, nói:

– Đây chỉ là một sự gặp gỡ rất may mắn và bất ngờ của văn bối, vậy nào dám mong được báo đáp chi?

Gia Cát Ngọc tài nghệ đến mức nào, riêng Cùng Thần đã có dịp thấy qua, nhưng Túy Quý thì cảm thấy hết sức bất ngờ. Lão ta thấy Gia Cát Ngọc có thể vượt ra khỏi bàn tay mình dễ dàng như một con lươn, thì không khỏi lộ sắc vô cùng kinh ngạc, nói:

– Thằng bé kia, thực chẳng ngờ người đã được sự chân truyền của Âu Dương Thiên lão ma. Nguyên Túy Quỷ ta có ý muốn truyền dạy cho người vài thế võ, nhưng xem ra, ta không có chi để dạy cho người được nữa.

Gia Cát Ngọc thừa cơ, tươi cười nói:

– Bộ pháp của lão tiên bối tuyệt diệu trong thiên hạ, vậy nếu không chê vãn bối là kẻ ngu si, thì Gia Cát Ngọc này ...

Túy Quỷ cất tiếng to, cười ha hả nói:

– Được rồi. Được rồi. Thằng bé kia, chỉ cần người bằng lòng học thì đã là trọng ta rồi đấy. Vậy, thử hỏi ta đã từng này tuổi rồi còn giấu để mang vào hòm hay sao?

Vừa nói đến đây, lão ta bèn xoay mặt lại, nói với Cùng Thần rằng:

– Cùng Thần, ông cũng không thể giấu kín tài nghệ. Hôm nay để xem ba năm qua Túy Quỷ có hoang phí thời giờ hay không?

Nói đoạn, đôi vai của lão ta không hề nhúc nhích, đôi chân cũng không hề di động, là đã đánh ra một luồng chỉ phong nóng bỏng, cuốn thẳng về phía Cùng Thần.

Cùng Thần cất tiếng cười ha hả, trong khi thân hình cao lớn của lão ta đã lách ngang một cách tuyệt diệu, rồi đôi chưởng vung tròn đánh trở lại về phía Túy Quỷ.

Đôi chân của Túy Quỷ xô dịch hết sức nhẹ nhàng. Lão ta không hề đỡ thế

công của Cùg Thần, mà chỉ lách người tránh ngang ba bước, rồi mới quay mặt lại vung chưởng phản công.

Gia Cát Ngọc biết giữa hai lão già, đều không ai sử dụng đến chân lực, cũng như thế chưởng của họ đều là những hư thế, mà bộ pháp của họ mới là sự thi thố thực thụ. Hai lão ta chẳng qua mượn danh nghĩa thi tài, hầu lấy đó truyền dạy bộ pháp cao tuyệt trong thiên hạ này cho chàng mà thôi ...

Một dịp may đến với mình, thử hỏi Gia Cát Ngọc đâu chịu bỏ qua? Bởi thế, chàng giương to đôi mắt, tập trung tinh thần theo dõi bộ pháp của đôi bên.

Trên đầu bức vách ấy, rộng độ ba thước, dài không ngoài một trượng, thế mà hai người đã vọt lên đáp xuống trên một diện tích chật hẹp hết sức linh động, tài tình. Chỉ trong chớp mắt là đôi bên đã đánh nhau qua hàng trăm thế võ.

Bỗng nhiên một tiếng cười vang dội bất thần nổi lên và hai bóng người cùng một lúc rơi thẳng vào hố sâu nhẹ nhàng như hai cánh hoa bay trước gió, chỉ trong chớp mắt là đã lẫn khuất giữa núi rừng hoang dại.

Trên đầu bức vách đá cao, gió thổi lá cây reo xào xạc. Trên mặt đá xanh trơn láng, còn lưu lại dấu chân của hai lão già. Gia Cát Ngọc đưa mắt chú ý nhìn một lúc, rồi bỗng nhiên vọt người lên, căn cứ theo những bước chân sâu cạn không đều nhau ấy, xê dịch thân mình nhanh như bay.

Thời gian đã trôi qua từng giây phút một, nên bất giác mặt trời đã ngả về phía Tây.

Gia Cát Ngọc bỗng nhiên buông người trở xuống, đi nhẹ nhàng trên mặt đá một lúc nữa. Tà áo của chàng tung bay trước gió và giũ nghe rền rẹt. Chàng vừa đi xong một vòng, thì mặt đá xanh đã tung tóe vô số mảnh đá vụn, và tất

cả dấu chân của hai lão già đều bị xóa mất hẳn.

Kế đó, chàng cất tiếng hú dài, cao vút tận mây xanh, rồi nhắm phía chân núi phi thân lướt xuống nhanh như một mũi tên bắn.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 22

VẠN THỨ THẦN QUÂN

Ba hôm sau, Gia Cát Ngọc và Tư Đồ Uyển đã đến Diệp Gia Tập, một thị trấn nằm giáp giới hai tỉnh Hà Nam và An Huy.

Hai người đến thuê khách sạn ở xong, thì Tư Đồ Uyển liền đưa mắt lờm Ngọc đê đê:

– Hôm nay phải ở yên trong khách sạn để nghỉ, nếu nửa đêm gà gáy còn bỏ đi ra ngoài, thì đừng trách tại sao tôi lại không kể chi đến đê đê nữa đó.

Gia Cát Ngọc trông thấy chung quanh không có người nên thè dài chiếc lưỡi ra, rồi lại thụt nhanh vào nói:

– Tỷ tỷ thân mến, chỉ cần tỷ tỷ ở đây chiều tôi, thì dù có đuổi tôi, tôi cũng không đi nữa cơ mà.

Tư Đồ Uyển khẽ “hứ” một tiếng nói:

– Thật là chán. Ai ở đây chiều hiền đê làm gì, vậy có đi đâu thì đi đi.

Nói đoạn, nàng nhanh nhẹn lao thoát vào trong phòng. Qua dáng điệu nũng nịu, duyên dáng, đầy khiêu gợi ấy, thử hỏi Gia Cát Ngọc nào phải gỗ đá, mà không nhanh chân đuổi theo nàng.

Thì ra, hôm ấy sau khi Gia Cát Ngọc trở về khách điếm, thấy Thiết Chỉ Cái vì những chuyện xung đột trong Cái Bang nên đã hồi hả ra đi rồi.

Thiết Chỉ Cái là trưởng lão của Cái Bang, vậy những việc như thế, chỉ cần lão ta đứng trên vị trí công bình dàn xếp là được. Song vì Gia Cát Ngọc thấy việc này đã có người của Huyết Hải Địa Khuyết nhúng tay vào, sự việc chắc chắn không phải đơn giản, nên mới nhờ nhị ca là Thạch Kinh Thiên gấp rút đi theo để tiếp tay.

Chùng ấy, chàng mới yên lòng và đi cùng Uyên tử tử đến đây.

Cũng may chàng đã sáng suốt nghĩ đến chuyện đó, bằng không, thì chẳng những Thiết Chỉ Cái bị thảm bại, mất cả thanh danh, mà ngay đến Cái Bang, một môn phái to trong võ lâm, môn phái rải rác khắp cả Cửu Châu ấy, e rằng cũng phải ...

Trời đã hoàng hôn, bóng tịch dương vừa lặn khỏi núi. Trên nền trời rắng chiều hầy còn nhợt nhạt, khắp đó đây khói trắng đã mịt mờ. Diệp Gia Tập nằm dưới chân núi Đại Biệt Sơn, xem có vẻ rất tĩnh mịch. Trong khi đó, tại gian khách sạn bé nhỏ này, lại càng tràn đầy không khí ấm áp, vui tươi.

Đôi bạn tình đang hồi yêu đương nhiệt liệt này, đã say đắm giữa tình thơm ngát.

Tình thâm thía, ý triền miên, hai người chỉ còn biết yêu đương và quên cả đất trời.

Đôi má kiêu diễm, cũng như đôi môi anh đào nóng bỏng của cô gái, không ngớt thoảng mùi thơm nhẹ nhàng như chiều gió đưa, trông chẳng khác nào một đóa hoa hải đường đang ngủ ngon giấc ...

Ồ. Mà không. Hoa hải đường tuy xinh đẹp, nhưng lại không có mùi thơm, làm thế nào có thể so sánh được với bông hoa biếc nói này?

Gia Cát Ngọc như cảm thấy đang được luồng gió xuân nhẹ nhàng, ấm áp không ngớt thổi phe phẩy vào. Chàng cảm thấy vô cùng dễ chịu, hơn nữa, chàng cũng có cảm giác như mình đã uống một cốc rượu thơm ngon, tâm hồn đang ngây ngất qua hơi men chéch choáng. Đôi mắt của chàng tràn đầy sắc thái vui tươi, mà cũng tràn đầy vẻ thèm khát, không ngớt nhìn đắm đắm vào đôi môi anh đào của Uyên tử tử, rồi lại dời xuống thân hình kiều diễm của nàng, và ...

Chàng tựa hồ chỉ nhìn thấy cũng chưa đủ, mà lộ vẻ ấm ức như muốn nuốt chửng nàng vào bụng mới vừa lòng ...

Ồ. Chẳng phải thế hay sao? Xem kia, chàng đã thò hai tay xiết chặt lấy thân người của Uyên tử tử, như một con hổ đói vồ lấy con dê. Và, chàng kê mũi hít bắt kể lên đôi má của nàng, trong khi miệng mút nghe chùn chụt.

Lạ thật. Chẳng lẽ chàng thực sự muốn nuốt chửng người ta vào bụng hay sao?

Tư Đồ Uyên xoay nhẹ thân hình kiều diễm qua, rồi thò đôi cánh tay ngọc quàng lấy cổ của Ngọc đệ đệ, kêu qua hơi thở rằng:

– Đệ đệ, bộ ... đệ đệ muốn nuốt chửng tôi hay sao?

– Tử tử thân mến, tôi ... tôi muốn ... tử tử hứa sẽ không khi nào xa rời tôi.

– Ồ. Tôi đã hứa như thế từ lâu rồi.

Giọng nói của nàng khẽ đến mức không thể nào khẽ được hơn nữa, cơ hồ không ai nghe lọt được vào tai. Song, sự thực thì Gia Cát Ngọc đã nghe rõ tất cả.

Chàng hết sức vui mừng nói:

– Tỷ tỷ, có phải tỷ tỷ bảo sẽ vĩnh viễn như thế không?

– Ồ. Sẽ vĩnh viễn đến khi tôi chết mới thôi.

– Ồ. Không. Tỷ tỷ phải nói đến khi đệ đệ chết mới phải.

Sắc mặt của Tư Đồ Uyển bỗng ửng hồng, vừa vui mừng vừa thẹn thùng, mỉm cười nói:

– Đệ đệ ngọc của tôi ơi. Nếu đệ đệ chết trước đi, thì chẳng sợ tỷ tỷ sẽ buồn hay sao?

– Nếu thế ... đợi đến khi chúng ta về già, và không còn muốn sống nữa, thì sẽ cùng chết một lượt với nhau vậy, được không?

– Rõ là ngọc. Giờ đây bàn đến những vấn đề ấy làm gì nữa, vậy hãy để cho tôi dậy đã.

– Tỷ tỷ thân mến, dậy để làm gì? Có lý đâu chị đã đi suốt ngày mà giờ đây không chịu nghỉ hay sao?

– Hừ. Không biết thẹn.

– Thôi được. Uyển tử tử bảo tôi không biết thẹn, vậy thì tôi ...

Gia Cát Ngọc đang định lấy có ấy, để tiếp tục nằm trên giường nữa, thì bỗng ngoài cửa có tiếng người vọng đến rằng:

– Mẹ nó. Cái chi là Kim Cô Lô, Ngân Cô Lô chớ. Thằng ranh ấy dù cho học võ từ trong bụng mẹ đi nữa, thì tài nghệ cũng có là bao. Hấn không đến Vạn Thú Cung thì thôi, bằng trái lại, nếu hấn xông vào Vạn Thú Cung, thì chẳng cần đến Thần Quân phải ra tay mà Thanh Sư Địch Bá ta cũng đủ ...

Gã đàn ông tự xưng là Thanh Sư Địch Bá ấy, tóc trên đầu buông xõa đến vai, đôi mắt sáng quắc như hai luồng điện. Hấn ta đang nói tung bọt mồm, xem rất hứng thú, thì bỗng bất thần trông thấy có bóng người chập chờn trước mắt, rồi lại nghe có tiếng khẽ quát vọng đến tai rằng:

– Thì ngươi cũng đủ thể nào?

Thanh Sư Địch Bá là một trong Ngũ Đại Thú ở Vạn Thú Cung, về hai mặt nội công và ngoại công đều không phải tầm thường. Bởi thế, khi y vừa nghe thấy tiếng người thì nhanh như chớp nhảy lùi ra sau ba bước, đưa đứng đôi chưởng lên, giương mắt nhìn ...

Việc trước mắt đã làm cho hấn ta phải giật mình ngơ ngác, vì cách hấn ngoài tám thước, đang đứng sững một chàng thư sinh gầy yếu, tuổi độ mười bảy, mười tám, mình mặc áo dài không ngót tung bay nhẹ nhàng trước gió, nào có giống một nhân vật võ lâm?

Đôi tròng mắt của Thanh Sư Địch Bá không ngót xoay chuyển rồi bỗng phá lên cười to, nói rằng:

– Thế nào? Ha ha. Nếu Kim Cô Lôu dám bước đến Vạn Thú Cung một bước thì Địch Bá ta sẽ ăn tươi nuốt sống hẳn cho mà xem.

Chàng thư sinh nhướng cao đôi mày, cười nhạt nói:

– Người thích ăn thịt người như vậy cũng thực là tài, nhưng chẳng rõ hàm răng của người có rắn chắc không?

Người đứng sau lưng của Thanh Sư, là một gã đàn ông thấp bé, vừa nghe xong câu hỏi đó, liền tràn tới ba bước, đưa mắt nhìn thẳng vào chàng thiếu niên trước mặt, cười lạnh lùng:

– Thằng bé không có mắt kia, chớ nói chi Địch đại ca, mà ngay cả Bạch Hồ Trương Cang ta đây cũng có thể nhai nát được cả đá xanh ở núi Thái Hành Sơn, vậy chẳng lẽ thằng bé người là do sắt thép đúc lên hay sao?

Chàng thiếu niên xô mạnh cánh tay ra, trợn mắt tức giận nói:

– Muốn biết có phải ta là người đúc bằng sắt thép không, thì người cứ thử xem tất biết.

Vừa nói chàng vừa lắc người tràn tới nhanh như điện chớp, và chỉ trong thoáng cái, là đã đứng sững trước mặt của Bạch Hồ Trương Cang. Đồng thời, chàng đã vung cả hai chưởng lên đưa thẳng đến sát bên miệng của hắn ta.

Gã đàn ông đã khoe khoang là có thể nhai bẻ được cả đá xanh của Thái Hành Sơn kia, thế mà giờ đây lại không dám ăn thịt người. Hắn ta vội vàng lách mình tránh ngang, rồi nhảy lùi ra sau năm bước, sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng nói:

– Người ... người là ...

– Đúng thế. Tại hạ chính là vị chủ nhân mới của Kim Cô Lôu đây, và cũng tức là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc vậy.

Sắc mặt của chàng lạnh lùng như băng giá, lời nói bén ngọt như gươm đao, khiến Thanh Sư và Bạch Hồ nghe qua đều không khỏi kinh hoàng, bất giác rùng mình mấy lượt.

Tiếng tăm của Kim Cô Lôu rung chuyển cả võ lâm, nhưng Thanh Sư và Bạch Hồ vẫn chưa có dịp nào trông thấy mặt chàng. Giờ đây, trông thấy Gia Cát Ngọc có hình dáng yếu đuối như một thư sinh, nên đã từ chỗ kinh hãi trở thành ngờ vực, nên trở thành can đảm hơn ...

Qua một lúc im lặng khá lâu, Thanh Sư bèn đưa mắt nhìn qua Bạch Hồ, rồi phá lên cười như điên dại nói:

– Thằng bé kia, Kim Cô Lôu chủ lại có hình dáng như người đây sao? Tốt.

Hôm nay ta sẽ thử cho biết người được bao nhiêu cân lượng.

Tiếng nói vừa dứt thì y đã tràn nhanh tới trước, hai vai rùn thấp xuống, công chớp nhoáng liên tiếp hai chương ...

Gia Cát Ngọc cười nhạt rồi vung cánh tay lên ...

Tuy thế chương của chàng đã đánh ra, nhưng chân lực chưa hề cuốn tới. Và, ngay lúc ấy, bỗng nghe từ trong phòng có một tiếng kêu trong trẻo rằng:

– Xin Ngọc đệ đệ hãy nương tay cho.

Tiếng nói ấy chính là của Uyên tử tử, cố nhiên là Gia Cát Ngọc đã nhận ra ngay, nên không khỏi giật mình. Trong khi đó, đôi vai chàng không hề lắc, đôi chân chàng vẫn đứng yên, bay vọt ra xa hẳn bảy bước, nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như một cánh hoa rơi trước gió.

Tur Đồ Uyên từ trong phòng lướt nhẹ ra, cùng một lúc với mùi thơm bay thoang thoảng, sắc mặt nàng đang tươi cười ...

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn Uyên tử tử xinh đẹp như tiên nga ấy, ngạc nhiên nói:

– Tử tử, chị ...?

Uyên tử tử nguyên không có sự quen biết thân mật chi với Vạn Thú Cung cả, thế tại sao nàng lại lên tiếng xin xỏ cho Thanh Sư vậy?

Tur Đồ Uyên đưa mắt lờm Gia Cát Ngọc, nói:

– Đệ đệ không hiểu hay sao? Nếu đánh hấn ta chết đi thì làm thế nào? Vậy, hãy để tử tử thử sức với hấn đã.

Gia Cát Ngọc biết nàng vừa học được nửa đường “Thần hành vô ảnh bộ” từ nơi Thiết Chỉ Cái, nên có ý nhân dịp này thử tài nghệ của mình, bèn mỉm cười nói:

– Tử tử cần phải thận trọng.

Thanh Sư đánh hụt một thế võ vào khoảng không, thì trong lòng đã hết sức

kinh hãi. Giờ đây, trông thấy Gia Cát Ngọc lui ra, mà thay vào đó là một cô gái xinh như hoa, nên trong lòng cũng cảm thấy đỡ lo, cất tiếng cười to khanh khách nói:

– Con tiện tỳ nhỏ kia, ngươi muốn chết hay sao?

Nói đoạn, hắn ta bèn tràn người tới, vung chưởng lên, vận dụng đến chín phần mười công lực, nhắm ngay Tư Đồ Uyển quét thẳng tới.

Hắn ta trông thấy đôi chưởng của mình, chắc chắn sẽ đánh trúng vào người đối phương, thì trong lòng hết sức mừng rỡ ...

Nhưng, giữa giây phút hiểm nguy như chỉ mảnh treo chuông ấy, bỗng cô gái cất tiếng cười khanh khách, rồi đôi vai lắc nhẹ một cái tài tình, thế là người nàng đã lách đi đâu mất.

Thanh Sư trở mắt nhìn khắp bốn bên, trong lòng hết sức kinh hãi. Trong khi đó, Bạch Hồ Trương Cang đứng bên cạnh cũng thấy được rõ ràng.

Hắn trông thấy cô gái chỉ lắc nhẹ thân người là đã tràn đến sát bên lưng của Thanh Sư, nên kinh hoàng quát to một tiếng, rồi vung chưởng tấn công thẳng tới.

Thanh Sư và Bạch Hồ tuy không phải là cao thủ bậc nhất trong giới võ lâm, nhưng trình độ võ công của họ cũng chẳng phải tầm thường, bởi thế, nếu Tư Đồ Uyển đánh mạnh đỡ thẳng với đối phương, thì e rằng chỉ đánh tay đôi cũng chưa chắc thủ thắng được. Nhưng, giờ đây nàng đã xử dụng đến “Thần hành vô ảnh bộ”.

nên mọi việc đều hoàn toàn khác hẳn.

Thân hình của cô ta trông hết sức nhẹ nhàng, thực chẳng khác chi một cánh bướm đang tung tăng giữa hoa lá, nhắm chui qua các sơ hở của hai đối phương, di chuyển thân người không khi nào đứng yên.

Thanh Sư và Bạch Hồ vung bốn chưởng đánh ra như gió, đem hết tài nghệ bình sinh để tấn công. Bọn họ găm thét như sấm nổ, nhưng tuyệt nhiên không đánh trúng đến một cái chéo áo của cô gái.

Thế là chỉ trong nháy mắt, bọn họ đã xử đến ngoài một trăm thế võ và đôi vai của cô gái chỉ khẽ lắc, là đã từ trong bóng chưởng chập chờn, dày đặc như núi của hai gã đàn ông, bay thoát ra, đưa cánh tay nàng ngọc lên vuốt lại mớ tóc rối, thở nhẹ nhàng mỉm cười nói:

– Ôi chao. Trò chơi này thật là thích thú, nhưng mệt quá đi mất.

Bạch Hồ Trương Cang nghe thế, bèn quát to rằng:

– Kim Cô Lâu, ngươi có bản lĩnh gì thì hãy cứ việc thi thố ra, trái lại, cứ để cho con tiện tỳ này đùa giỡn mãi, thì chớ trách tại sao cụ đây mắng ngươi nhé.

Gia Cát Ngọc cười nhạt nói:

– Bọn tặc tử ngu xuẩn kia, ngươi muốn chết nhưng không phải chết quá dễ như thế đâu.

Nói đoạn, chàng liền đưa chân nhắm tràn thẳng tới trước mặt Bạch Hồ.

Bạch Hồ trông thấy thế, liền giương mạnh đôi chưởng lên, rồi dùng toàn lực

trong người, nhắm ngay lồng ngực của chàng đánh vút tới như điện chớp.

Nhưng, Gia Cát Ngọc điềm nhiên như không hề trông thấy, song cổ tay của chàng đã xoay qua một cách tuyệt diệu, nhắm chụp thẳng vào bàn tay của đối phương vừa đánh tới.

Thê võ trước của chàng đã hết sức nhanh nhẹn, khiến cho Bạch Hồ chưa hết tán đờm kinh tâm, thế mà giờ đây, chàng lại xoay cổ tay chụp lấy hãn, qua một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, chưởng thế chưa đến, mà kinh lực đã tràn tới làm tê buốt cả da thịt rồi.

Bạch Hồ kinh hoàng buột miệng kêu lên thành tiếng, rồi định nhảy lùi ra sau để tránh.

Nhưng, với tài nghệ của hãn ta, thì làm sao thực hiện nổi ý định ấy? Bởi thế, chỉ kịp nghe một tiếng “ôi chao”, là cườm tay trái của hãn đã bị Gia Cát Ngọc siết cứng lấy, khắp người đều tê buốt, đau đớn đến tận xương tủy.

Những việc ấy, chỉ xảy ra trong cái chớp mắt khiến Thanh Sư Địch Bá chẳng những không làm sao cứu nguy cho kịp, mà trái lại còn kinh hoàng đến há mồm trợn mắt, ngơ ngác không biết phải hành động ra sao?

Gia Cát Ngọc bắt sống lấy Trương Cang, rồi cất tiếng cười nhạt, và vung tay ném thẳng trở ra ...

Bạch Hồ Trương Cang xem ra chắc chắn phải chết ngay tức khắc, nên cơ hồ gan mật đều vỡ, mồ hôi lạnh toát tuôn ra như tắm.

Thốt nhiên, Tư Đồ Uyển nhanh nhẹn lướt tới, cau mày cất giọng trong trẻo kêu lên:

– Ngọc đệ đệ.

– Tỷ tỷ, chị ...?

– Tội nghiệp hấn lắm, tha cho hấn đi.

– Tỷ tỷ, Vạn Thú Thần Quân chính là ...

– Nhưng, bọn chúng nào phải là Vạn Thú Thần Quân đâu ...

– Đây ...?

– Chẳng phải là đệ đệ đã nói là trước đây, Âu Dương lão tiên bối đã tha chết cho Hắc Hùng và Hoa Báo đây hay sao?

Tur Đồ Uyển là người có tánh nhân từ, nên trông thấy thế không khỏi bất nhẫn. Gia Cát Ngọc nghe nàng nói, liền buông lỏng bàn tay ra, rồi từ từ thối lui trở lại ra sau mấy bước, nhắm thẳng Thanh Sư và Bạch Hổ gằn giọng quát rằng:

– Ta nể mặt Tur Đồ cô nương, nên hôm nay tạm tha chết cho hai người, vậy hãy mau trở về Vạn Thú Cung, báo cho Bành Cửu Lân lão tặc biết, là lời nhảm miệng trước đây ba năm, do Hắc Hùng và Hoa Báo mang về, xem lão ta có hay được chưa?

Bạch Hổ Trương Cang vừa định thân trở lại, đứng trơ người ra một lúc lâu, mới vòng tay hướng về Tur Đồ Uyển sụn lạy, rồi cùng Thanh Sư Địch Bá bỏ chạy bay đi.

Màn đêm đã buông rủ, hoa đăng đã sáng tỏ khắp nơi. Gia Cát Ngọc tựa như đã lĩnh hội được một bài học rất hay, ấy là, nếu cải tạo được con người hư hỏng trở về đường thiện, so với việc giết chết hắn vẫn là một điều hay hơn.

o O o Tuy khí trời mới vừa mát mẻ, chứ chưa trở lạnh, thế mà trong những cánh rừng rậm rạp tại Phục Lương Sơn, đã bắt đầu có lá vàng rơi. Những ngọn phong xanh cũng đang từ từ chuyển thành vàng kim, khiến cảnh sắc có vẻ tiêu điều buồn bã ...

Gia Cát Ngọc và Tư Đồ Uyên cùng rời khỏi Diệp Gia Tập, vượt qua Kinh Quan Châu, La Sơn, đi thẳng tới Tín Dương, rồi mới men theo Đồng Bách Sơn, từ phía Tây chuyển lên phía Bắc, tới Bá Dương, rồi lại tới Phương Thành, và tiến vào vùng núi Phục Ngưu Sơn.

Phương Thành lúc ấy gọi là Dạ Châu, chính là đất Sở hồi thời Xuân Thu.

Ngôi thành này, được núi cao bao bọc chung quanh, mỗi buổi hoàng hôn hoặc khi trời mới bình minh, thì ngôi thành cơ hồ lẫn trộn với núi đồi trùng điệp.

Khi hai người còn cách xa ngôi thành chừng mười dặm đường, thì bỗng nghe có tiếng ngựa hí và tiếng người la hét, và rồi lại thấy cát bụi tung bay mù trời trên đường cái quan. Chẳng mấy chốc sau, đã thấy rõ một đoàn người ngựa đang từ xa phi tới ồ ạt như nước vỡ bờ.

Khi đoàn người ngựa đến gần hai người, thì bỗng chậm lại. Gia Cát Ngọc trông thấy rõ bóng người đi đầu, chính là Tứ Đại Thú trong Vạn Thú Cung, gồm có Hắc Hùng, Hoa Báo, Thanh Sư, Bạch Hổ. Bởi thế, sắc mặt của chàng trở thành lạnh lùng, rồi cất tiếng “Hừ” qua giọng mũi.

Nhưng, thực là bất ngờ, bọn người ấy trông thấy Gia Cát Ngọc, thì đã nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi mình ngựa, rồi đứng nghiêm trang bảo vệ đường, đồng thanh hô to rằng:

– Vạn Thú Cung đệ tử, xin nghinh đón Gia Cát thiếu hiệp và Tư Đồ cô nương.

Người nghĩa hiệp rất để ý đến lễ nghi, nên khi thấy người ta dùng lễ để đón tiếp mình, thì Gia Cát Ngọc dù có hận thù họ đến đâu, cũng đành phải tạm thời gác lại, xuống ngựa thì lễ nói:

– Gia Cát Ngọc không dám nhận đại lễ của các vị, các vị đón đường tại hạ như vậy, phải chăng ...?

Thanh Sư đưa chân chậm rãi bước tới, ngắt lời rằng:

– Địch Bá tôi cùng anh em đây, vâng lệnh của Thần Quân đến nghênh đón thiếu hiệp.

Đôi mày lười kiếm của Gia Cát Ngọc liền nhướng cao, ngựa mặt cười to như tiếng phượng gáy rỗng găm, khiến cho Tứ Đại Thần Thú trong Vạn Thú Cung đều kinh hoàng hồi hộp.

Khi im tiếng cười, sắc mặt chàng liền sa sầm, tức giận nói rằng:

– Vạn Thú Cung chẳng phải là hang cọp ỏ rỗng, hơn nữa, Bành Cửu Lân càng không thể so sánh được với Sở Bá Vương Hạng Võ. Bởi thế, dù cho các ngươi có mở “hồng môn đại yến” Gia Cát Ngọc ta cũng nào có sợ.

Sắc mặt của Thanh Sư đầy vẻ sợ hãi, nói rằng:

– Xin thiếu hiệp hãy đi theo Địch Bá tôi, để tiến vào thành.

Gia Cát Ngọc khẽ quát rằng:

– Xin mời các ông đi trước.

Nói đoạn, Thanh Sư liền khoát tay qua một lượt, tức thì, mấy mươi gã đàn ông to lớn liền phi thân lên mình ngựa, giật cương cho ngựa quay đầu lại, rồi phóng đi trước để dẫn đường.

Sắc mặt của Gia Cát Ngọc thoáng hiện nét tức giận. Chàng giật nhẹ cương ngựa, rồi cùng Uyển tử tử tử từ từ tiến theo sau.

Vạn Thú Thần Quân là kẻ bấy lâu đã oai trấn một phương trời, vậy một người được lão ta dùng đại lễ để đón rước như thế này, nào phải là hạng người tầm thường? Bởi thế, khi đoàn ngựa tiến đến trước cổng thành, thì người đi trên đường phố đều nhanh nhẹn nép tránh, ai nấy im thin thít, không dám lên tiếng nói ồn ào.

Nhưng, bao nhiêu cặp mắt tò mò, vẫn không ngớt từ bốn phương tám hướng, lén nhìn đoàn người ngựa đang tiến tới.

Nhưng, số người hiếu kỳ ấy, khi trông thấy kẻ được Tứ Thú hộ vệ, và đang cưỡi ngựa tiến vào thành, lại chính là một đôi thiếu niên trai gái xinh đẹp như ngọc, thì không khỏi đều hết sức kinh ngạc.

Khi đã vào thành và tiếp tục đi được một khoảng thời gian độ chừng xong một tách trà nữa, thì đoàn người ngựa bỗng dừng đứng lại trước một gian tử lâu. Tức thì, số người trên lưng ngựa đều ùn ùn nhảy xuống, đồng thời, từ trong

gian tử lầu ấy bỗng có tiếng cười gian manh the thé vọng ra rằng:

– Tiểu lão nhi đã chờ đợi nhiều ngày qua, thế tại sao Gia Cát Ngọc thiếu hiệp mãi đến hôm nay mới tới?

Tiếng nói vừa dứt, thì từ trên lầu cao có một lão già tuổi độ năm mươi, chạy bộ bộ xuống. Lão già ấy thân hình nhỏ thó, mắt lơu mũi ó, đầu hói láng trơn, chỉ cần nhìn thoáng qua, cũng đủ biết lão ta là một con người gian manh nguy hiểm.

Trong khi Gia Cát Ngọc chưa biết lão ta là ai, thì lão già nhỏ thó ấy đã tiến đến trước mặt chàng, cất tiếng cười vui vẻ nói:

– Tiểu lão nhi là Kế Hiểu Phong, trong giới giang hồ có danh hiệu gọi là Dã Hồ Ly. Trước đây mấy hôm, già phụng mệnh của Thần Quân, dẫn mấy anh em tới đây chờ đón thiếu hiệp, nhưng không ngờ hôm nay thiếu hiệp mới tới. Vậy, hiện giờ trời đã sắp tới, xin mời thiếu hiệp hãy chịu khó nghỉ lại đây một đêm, rồi đến sáng ngày mai sẽ đi vào cung, và tiểu lão nhi sẽ đích thân dẫn đường cho thiếu hiệp.

Bất luận trong lòng của Dã Hồ Ly nghĩ như thế nào, nhưng ngoài miệng của lão ta tỏ ra khách sáo như thế, thử hỏi Gia Cát Ngọc chả lẽ lại không chấp nhận lời nói của lão ta hay sao? Bởi thế, chàng gượng cười đáp rằng:

– Nếu vậy thì tại hạ xin làm phiên các ông thôi.

Ngay lúc ấy, từ phía thang lầu, tiếng chân người không ngớt bước vang dội, ngoài sân tiếng ngựa hí ồn ào ...

Gia Cát Ngọc và Uyên tử tử được Dã Hồ Ly dẫn đường đi lên lầu, và chỉ

trong chốc lát, số đông đã tản mát đi đâu hết, duy còn lưu lại Thanh Sư, Bạch Hồ, Hắc Hùng và Hoa Báo mà thôi.

Sau khi rửa mặt xong, bọn hầu sáng trong tửu lầu liền bày cỗ tiệc. Gia Cát Ngọc là người võ nghệ cao cường, nên cũng rất can đảm, không hề xem việc ấy vào đâu cả. Ngay đến Tư Đồ cô nương cũng tỏ ra rất ung dung, như chẳng hề có điều gì bận tâm hết.

Sau ba tuần rượu, Dã Hồ Ly bèn đứng lên, cất tiếng to cười ha hả, nói:

– Thiếu hiệp từ xa đến đây, vậy với cái lễ đơn sơ này, thực ra vẫn chưa thể tỏ lộ sự tôn kính hoàn toàn, mong thiếu hiệp hãy uống thêm một ly rượu nữa đã.

Nói đoạn, lão ta bèn âm thầm đưa chân bước theo vị trí tỳ ngọ, hai tay cầm bầu rượu, đưa đến trước mặt Gia Cát Ngọc.

Qua tình trạng ấy, cũng có thể thấy lão già ấy có vẻ chưa chịu tâm phục Kim Cô Lô, người mà bấy lâu nay giới giang hồ không ngớt đồn đãi, nên mới có ý định thử qua cho biết tài nghệ của chàng đến đâu.

Gia Cát Ngọc thâm cười nhạt, tay phải cầm ly, giả vờ khách sáo nói:

– Nhọc lòng Hồ lão sư quá, tại hạ thực không đáng nhận sự săn đón của lão sư.

Dã Hồ Ly nói luôn miệng rằng:

– Đâu lại nói thế. Đâu lại nói thế.

Trong khi đó, lão ta vận dụng toàn bộ chân lực ra đôi tay, với ý định là xô thẳng bầu rượu tới để tấn công vào đối phương.

Lão ta là người cầm đầu Ngũ Thú, chẳng những võ công cao cường, mà cá tánh còn gian manh sâu hiểm, vượt hơn số người của Thanh Sư mấy bậc.

Chỉ lấy việc mời rượu của lão ta để xét, cũng đủ thấy lão ta hành động việc chi cũng có vạch đường tiến thoái cả.

Song, Gia Cát Ngọc nào phải là một nhân vật tầm thường? Chẳng nói chi là lão ta, mà cho dù đích thân Vạn Thú Thần Quân Bành Cửu Lân đến đây, e rằng cũng không thể áp đảo được đối phương dễ dàng.

Trong khi đó, đít bầu rượu trong tay của Dĩ Hồ Ly đang chổng lên trời, đồng thời, vì lão ta vận dụng toàn bộ chân lực trong người, nên gân xanh trên trán đều nổi cao. Nhưng, số rượu trong bầu lúc ấy lại không chảy ra một giọt nào cả, khiến lão ta thẹn thùng đến mặt mày đỏ gay.

Hắc Hùng Tào Lâm không biết số rượu trong bầu vì đang bị chân lực của Gia Cát Ngọc đè lại, nên không thể chảy ra được nữa, bởi thế, hắn ta buột miệng kêu lên rằng:

– Lão đại, có lẽ bầu rượu trong tay anh cạn hết rồi sao? Vậy, hãy mau kêu bọn hầu sáng man đến đây một bầu khác.

Tiếng nói vừa dứt, thì Gia Cát Ngọc thu chân lực trở về, khiến rượu trong bầu bất thần vọt thẳng ra, đồng thời, cả người của Dĩ Hồ Ly cũng chúi tới trước, suýt nữa đụng đổ cả bàn tiệc.

Hắc Hùng là người rất nhạy miệng, nên trông thấy thế, liền cất tiếng cười

ngạo nghễ nói:

– Ha ha, thì ra Gia Cát thiếu hiệp đang làm trò ảo thuật.

Dã Hồ Ly trợn to đôi mắt, khiến Hắc Hùng vội vàng im lặng, không dám nói chi nữa.

Sau khi cơm nước xong thì đêm đã khuya, Gia Cát Ngọc mặc nguyên y phục nằm ngủ ở phía ngoài phòng của Uyển tử tử. Trong lòng chàng cảm thấy hết sức bùi ngùi ...

Vì, chàng cảm thấy một tổ chức mà sự gian ác được đồn đãi ra khắp các nơi như Vạn Thú Cung, kỳ thực thì bên trong cũng chẳng phải toàn là người gian ác.

Ví như lấy năm người ngày hôm nay để nói, tuy Dã Hồ Ly và Hoa Báo đều là những người gian manh đáng ghét, nhưng, Thanh Sư và Bạch Hồ, nhất là Hắc Hùng Tào Lâm, lòng dạ tựa hồ chẳng có chi gian ác lắm. Vậy, ngày mai này có cần phải ...?

Chàng không ngớt nghĩ ngợi miên man, chẳng tài nào ngủ được, bởi thế, liền âm thầm ngồi dậy đi ra sân để nhìn trăng sáng ...

Bỗng nhiên, chàng nghe phòng bên cạnh có tiếng người vọng đến rằng:

– Hắc Hùng, ngươi có biết thằng ranh ấy là môn hạ của ai không?

– Chẳng phải là đồ đệ của Bát Chỉ Phi Ma hay sao?

– Ngươi không căm hận hắn chẳng?

- Cầm hận hấn về điếm nào?
- Người rõ là thằng ngốc, ba năm trước đây, Bát Chỉ Phi Ma đã bẻ lọi của người một ngón tay, vậy chẳng lẽ người bỏ qua hay sao?
- Nếu tôi chẳng nhờ ông ấy bẻ đi một ngón tay, thì Hắc Hùng này làm sao trở thành người tốt được?
- Có thù mà không trả, vậy chả lẽ người không sợ người ta cười vào mặt hay sao?
- Cười cái chi? Anh không nghe Thần Quân đã dặn, là chẳng được có cử chỉ vô lễ với người ta đấy à?
- Anh có biết lời nói ấy của Thần Quân là thực hay giả không?
- Tôi không biết, nhưng Thần Quân đã dặn dò thế nào thì tôi cũng ...

Câu nói đến đây bỗng đứt ngang. Ngay lúc ấy, lại nghe một giọng nói khác rằng:

- Lý Bân, người lái nhải với hấn làm gì, chế ngự hấn như thế này không phải là yên cả hay sao?
- Kế đại ca, còn Thanh Sư và Bạch Hồ đâu rồi?
- Bọn chúng cũng đã bị ta chế ngự hết rồi.

Hai người ấy, một người là Hoa Báo Lý Bân, còn một người nữa chính là Dã

Hồ Ly Kế Hiểu Phong. Chẳng rõ vì lẽ gì, mà họ lại xuống tay chế ngự đồng bọn của chính mình vậy.

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, nên vội vàng tìm chỗ ẩn kín, không để đối phương trông thấy.

Lúc ấy Hoa Báo Lý Bân lại nói:

– Làm như vậy, tôi e rằng không được ổn chăng? Nếu vạn nhất ngày mai Thần Quân biết được ...?

– Hừ, Thần Quân biết được thì sao? Nếu lão ta có lời chi chẳng phải, thì đối với một người dám làm như ta, mà lại đi sợ Vạn Thú Thần Quân hay sao?

Dã Hồ và Hoa Báo đều là số người trong Ngũ Thú của Vạn Thú Cung, vậy họ nói thế nghĩa là gì? Ý định của họ ra sao?

Gia Cát Ngọc đang nghĩ ngợi và chưa tìm được câu giải đáp, thì trong gian nhà bỗng có hai bóng người lướt ra. Bọn họ đưa mắt nhìn chăm chú chung quanh một lượt, rồi âm thầm đi thẳng đến cửa sổ nơi căn phòng riêng của chàng, ẩn mình kín đáo.

Đôi mắt của Gia Cát Ngọc hết sức lanh lợi, nên dưới ánh trăng sáng chàng đã trông thấy rõ được tất cả. Chàng thấy Kế Hiểu Phong đi trước, còn Lý Bân đi sau, trong tay mỗi người đều có cầm một cái túi to bằng vải, chẳng rõ đựng vật chi trong ấy.

Sau khi bọn họ tiến sát đến bên cửa sổ, bèn nhẹ tay vãi những vật đựng trong túi ấy ra, đồng thời cũng vung cả cánh tay mặt lên ...

Gia Cát Ngọc trông thấy hai người đánh thảy chiếc bặt lửa trong tay, rồi đốt số lưu hoàng vừa được họ rải trên mặt đất, nên không khỏi lấy làm kinh hãi, nhanh nhẹn lao thoát người tới.

Chàng đã sử dụng cùng một lúc hai thứ bộ pháp “Thần hành vô ảnh” và “Quý phiêu phong”, lướt nhanh tới như một bóng ma. Và trong khi người chàng chưa lướt đến nơi, thì đã vung chưởng đánh tới rồi.

Tức thì, một luồng kinh phong lạnh buốt từ chưởng trái của chàng đánh tới, làm cho hai chiếc bặt lửa bị tắt phụt, trong khi tay phải của chàng biến chưởng thành chỉ, nhằm thẳng vào hai huyết đạo “âm tiêu” và “dương kiều” của đối phương.

Thế lướt của chàng nhanh như điện chớp, trong khi thế chỉ của chàng lại ô ạt và tới tấp như mưa sa, khiến hai người kia trong lúc chưa kịp thấy rõ được hình dáng của Gia Cát Ngọc thì huyết đạo đã bị điểm trúng rồi. Bởi thế cả hai đều cảm thấy chân thân mềm nhũn, không còn nhúc nhích được nữa.

Gia Cát Ngọc nhanh nhẹn phi thân lướt thẳng vào trong phòng, rồi nằm xuống ngủ yên, không còn điều chi bận tâm nữa.

Gà gáy sáng đã ba lượt, huyết đạo của hai người kia cũng tự nhiên được giải trừ, trong lòng hết sức kinh hoàng, tưởng đâu đã bị quỷ thần ám hại họ. Bởi thế, bèn nhanh nhẹn trở vào trong phòng giải trừ huyết đạo cho bọn ba người Thanh Sư, Bạch Hồ và Hắc Hùng.

Gia Cát Ngọc giả vờ như không hay biết chi cả. Vẫn điềm nhiên lo việc súc miệng rửa mặt, rồi yêu cầu năm người dẫn đường cho chàng vào Vạn Thú Cung.

Ngựa chạy chừng ba tiếng đồng hồ, đã trông thấy từ phía xa tường đỏ ngói biếc, lâu đài trạm trổ nối tiếp liên miên. Khi đến gần hơn, thì Gia Cát Ngọc đã nghe tiếng trống đồng đánh lên vang dội. Liền đó, cửa cung cũng rộng mở, và từ bên trong bước ra một lão già mình cao bảy thước, mặt đỏ râu dài, dáng điệu vô cùng oai vệ. Lão già ấy bước tới hồi hả mấy bước, rồi tươi cười nói:

– Thiếu hiệp giá lâm đến vùng hoang sơn này, thực là mang danh dự lớn đến cho chúng tôi. Bành Cửu Lân xa đón có hơi muộn, vậy xin thiếu hiệp hãy bỏ lỗi cho.

Vừa nói, lão già ấy vừa vòng tay thi lễ, đồng thời cũng âm thầm xô ra từ từ một luồng nội lực mạnh hàng nghìn cân, cuốn thẳng về phía Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc nhướng cao đôi mày, cười to nói:

– Được sự đón tiếp nồng hậu như vậy, tại hạ không khi nào dám quên. Nhưng, Thần Quân có biết ý định của Gia Cát Ngọc tôi đến đây là gì không?

Nói đoạn, chàng cũng vòng hai tay, xem bề ngoài như đáp lễ nhưng thực sự thì bên trong cũng đánh ra một luồng nội lực mạnh mẽ, để đỡ thẳng vào luồng nội lực của đối phương.

Chân lực mà hai người đã sử dụng đều không quá ba phần mười chân lực trong người. Nhưng, khi hai luồng chân lực chạm vào nhau, đã gây ra một tiếng nổ như sấm động, khiến đôi vai của Vạn Thú Thần Quân không khỏi lắc lư, sắc mặt biến hẳn.

Gia Cát Ngọc là người có nội lực còn cao hơn Hắc Y Diêm La một bậc, thế nhưng, qua sự va chạm ấy, trong lòng chàng cũng không khỏi thâm kinh hãi.

Vạn Thú Thần Quân thực không hổ là bực tài danh trong võ lâm. Lão ta tuy kinh hãi nhưng vẫn trấn tĩnh được không hề để rối loạn tinh thần. Chỉ trong nháy mắt, là thái độ của lão ta đã trở lại bình tĩnh như thường, cất tiếng cười ha hả nói:

– Suốt ba năm qua, già đây lúc nào cũng giữ kỹ chiếc đầu người trên cổ của già. Vậy, thiếu hiệp chớ quá sốt ruột, mà hãy bước vào trong cung uống trà đã, rồi sau đó già sẽ dâng hai tay chiếc thủ cấp của mình cho thiếu hiệp, được không?

Lão ta càng nói thì giọng càng gay gắt, và cuối cùng lại trở thành ai oán, mớ tóc trắng trên đầu cũng không ngớt run rẩy.

Qua thái độ của lão ta, cũng đủ thấy lão ta đã sẵn sàng hy sinh thân mình.

Gia Cát Ngọc vì nhớ đến chuyện hôm qua, nên cười nhạt nói:

– Nếu trong lòng ông chưa chịu phục, thì cứ việc mang hết các cao thủ trong cung ra, và nếu có thể thủ thắng được tôi trong một nửa thế võ, thì món nợ máu, Gia Cát Ngọc tôi bằng lòng kéo dài thêm ba năm nữa. Trái lại, nếu trong lòng ông có điều chi gian trá, định dùng âm mưu đen tối để ám hại tôi, thì chớ trách tại sao tôi lại ...

– Thiếu hiệp, Bành Cửu Lân tôi không phải là hạng tiểu tốt trong giới giang hồ, vậy những lời nói ấy ...?

– Lời nói ấy thế nào? Có phải như vậy là quá xem thường ông hay không?

Gia Cát Ngọc nói đến đây, bèn chỉ tay về phía Dã Hồ Ly Kế Hiểu Phong và

Hoa Báo Lý Bân, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

– Nếu ông cho rằng, tôi nói thế là xem thường ông, thì ông hãy hỏi thẳng hai người ấy sẽ rõ ngay.

Sắc mặt của Vạn Thú Thần Quân bỗng biến hẳn, nhanh nhẹn bước tới ba bước, đưa thẳng ngón tay chỉ thẳng vào mặt của Dã Hồ Ly quát rằng:

– Kê Hiểu Phong. Hôm trước đây ta đã dặn người như thế nào?

Kê Hiểu Phong trước tiên lộ sắc sợ hãi, nhưng cuối cùng cũng thay đổi nét mặt, quát to rằng:

– Bành Cửu Lân. Hôm trước đây, Đặng lão tiên bối đã dặn dò người như thế nào?

– Quả là một tên phản nghịch to gan. Người lại dám phản bội bang phái và ăn nói phạm thượng, vậy người không sợ gia pháp của Vạn Thú Cung hay sao?

– Hừ, hừ. Kẻ phản bội bang phái và ăn nói phạm thượng chính là ông chứ không phải là tôi. Đến chừng đó, sẽ có kỷ luật của Huyết Hải trừng trị ông đấy.

Mấy tiếng “kỷ luật của Huyết Hải” vừa nghe lọt vào tai thì Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình. Riêng Vạn Thú Thần Quân lại càng biến hẳn sắc mặt, những sợi tóc trên đầu lại càng run rẩy, cất giọng run run nói:

– Kê Hiểu Phong, người ...

– Ha ha. Ta thế nào? Một đệ tử dưới Kim Bài Lĩnh trong Huyết Hải, nào phải là người để cho ngươi nạt nộ như thế?

– Quân phản tặc. Ngươi đã trở thành nha tráo của Huyết Hải từ lúc nào?

Nha tráo của Huyết Hải Địa Khuyết, có thể mai phục trong Vạn Thú Cung suốt hai mươi năm qua, đây quả là một việc hết sức đáng sợ.

Sắc mặt của Vạn Thú Thần Quân đã trở thành xám ngắt, tựa hồ lão ta đã hoàn toàn kinh khiếp trước một biến cố quá ư đột ngột. Trái lại, sắc mặt của Dã Hồ Ly Kế Hiệu Phong thì tràn đầy vẻ gian manh sâu hiểm, cười nói:

– Bành Cửu Lân, thằng ranh này chính là kẻ đại địch của bốn bang, vậy chỉ cần ngươi thay đổi ý định, ra tay bắt sống lấy nó, thì ta sẽ nghĩ đến cái tình chung sống bấy lâu nay, lấy lời có lợi mà giải bày trước mặt Đại Vương cho ngươi chút đỉnh.

Vạn Thú Thần Quân im lặng trong giây lát, rồi bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cất tiếng cười ghê rợn, đồng thời, nhanh như chớp nhắm ngay Kế Hiệu Phong lao thoát tới.

Kế Hiệu Phong tựa hồ như không ngờ được đối phương lại dám hành động liều lĩnh, nên trông thấy thế thì không khỏi cuống quýt. Hắn ta lắc vai để né tránh, rồi vung hai chưởng lên chém xéo xuống, vừa xô tạt sang ngang, lấy sự tấn công để rút lui cho được an toàn.

Vạn Thú Thần Quân có ý định chỉ với một thế đánh là phải hạ cho được đối phương, nên đâu lại chịu để cho hắn ta chạy vuột?

Bởi thế, lão ta bèn cất tiếng quát to, chẳng thua chi một tiếng sấm nổ, rồi

nhANH NHƯ CHỚP TRẦN TỚI ĐÁNH LUÔN BA CHƯỞNG, VÀ ĐÁ LUÔN BA ĐÁ VỀ PHÍA ĐÔI PHƯƠNG.

TỨC THÌ, QUUA MỘT TIẾNG GÀO THẨM THIẾT, CẢ THÂN NGƯỜI CỦA DÃ HỒ LY KẾ HIỂU PHONG ĐÃ BỊ LÃO TA ĐÁ BAY RA SAU BA TRƯỢT, XƯƠNG CỐT ĐỀU GÃY LÌA, MÁU TUÔN TRÀO NHƯ SUỐI, TẮT HƠI CHẾT TỐT NGAY.

CÙNG MỘT LÚC VỚI KẾ HIỂU PHONG BỊ MẤT MẠNG, THÌ HOA BÁO LÝ BÂN CŨNG BỊ THANH SƯ, BẠCH HỒ, VÀ HẮC HÙNG CÙNG TRẦN TỚI VÂY ĐÁNH, VÀ GIẾT CHẾT NGAY TỨC KHẮC.

MÁU TƯƠI CỦA HAI TÊN ÁC NHÂN ẤY, ĐÃ NHUỘM ĐỎ CẢ NGỌN CỎ XANH TRƯỚC CỬA VẠN THÚ CUNG.

QUUA MỘT LÚC TRẦM MẶC KHÁ LÂU, THÌ VẠN THÚ THẦN QUÂN ĐÃ BÌNH TĨNH TRỞ LẠI, CƯỜI NÓI:

– TRONG VẠN THÚ CUNG LẠI CÓ BỌN NGƯỜI HÈN ĐỐN ĐẾN MỨC NÀY, THỰC BÀNH CỬU LÂN TÔI KHÔNG CÒN MẶT MŨI NÀO ĐỂ MỜI THIẾU HIỆP VÀO CUNG NỮA. VẬY, NẾU THIẾU HIỆP CÓ CẦN CHIẾC ĐÀU TRÊN CỔ CỦA TÔI ĐÂY, THÌ CỨ VIỆC XUỐNG TAY NÀO.

NÓI XONG, LÃO TA NHẮM MẮT ĐỨNG YÊN, KHÔNG HỀ NHÚC NHÍCH.

TỪNG CƠN GIÓ NÚI THỔI QUUA, KHÔNG NGÓT TUNG BAY MÓR TÓC BẠC, CŨNG NHƯ TÀ ÁO CỦA LÃO TA ...

VẠN THÚ THẦN QUÂN, MỘT KẼ ĐÃ TỪNG OAI TRẦN CẢ MỘT PHƯƠNG TRỜI, GIỜ ĐÂY XEM LÃO TA BỔNG TRỞ THÀNH GIÀ NUA HƠN, DÁNG ĐIỆN OAI VỆ CŨNG HOÀN TOÀN MẤT HẸN.

Trên khuôn mặt khô đét của lão ta, tràn đầy vẻ âu sầu, cần cỗi ...

Gia Cát Ngọc có vẻ do dự, chàng không biết nên xuống tay với một lão già bó tay chịu chết như thế này không? Lòng thương hại đã trù lên lửa phục thù trong tâm não chàng ...

Thôi, thì hãy tha cho lão ta vậy. Nhưng cái chết thảm thiết của ân sư mà chàng đã chứng kiến, bỗng như hóa thành một con rắn độc đang bò trong người chàng, và cũng đang hút lấy máu tươi nóng sốt trong người chàng.

Bởi thế, chàng cảm thấy máu huyết trong người như đang sôi lên sùng sục, đôi tia mắt sán quắc đầy hung tợn, chàng định sẽ ...

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có một giọng nói trong trẻo, yếu đuối vọng đến bên tai chàng rằng:

– Ngọc đệ ...

Chùng quay mặt lại nhìn, trông thấy sắc mặt của Uyển tử tử đầy vẻ van xin, bởi thế, ngọn lửa hận thù đang cháy bùng bùng trong lòng chàng, bỗng trở thành lạnh ngắt như băng giá. Chàng nghiêng chặt đôi hàm răng, gằn giọng nói:

– Vạn Thú Thần Quân. Căn cứ vào việc làm của ông ngày hôm nay, thực không hổ là một bá chủ tại một góc trời trong võ lâm. Vậy nếu ông bằng lòng nói rõ cho tôi biết, kẻ chủ mưu trong vụ xô xát tại Lãnh Nguyệt Bình trước kia là ai, thì mối thù giữa Gia Cát Ngọc này với ông, từ nay sẽ bỏ qua không hề nhắc tới nữa.

Trước kia, Bát Chỉ Phi Ma có nói cho chàng biết, người chủ mưu trong vụ Lãnh Nguyệt Bình là Thất Điều Thần Ông. Song, trong khi Thất Điều Thần Ông bị chàng giết chết thì lão ta có nói úp mở, tựa hồ kẻ chủ mưu lại là một người khác, do đó, hôm nay chàng mới hỏi như vậy.

Vạn Thú Thần Quân nghe qua, đôi mắt bỗng mở to, hồi hải bước tới hai bước, nói:

– Thiếu hiệp khoan hồng đại lượng, thì già đây xin nhớ ơn đến trọn đời.

Nhưng, trước khi đến tham dự cuộc họp mặt tại Lãnh Nguyệt Bình, kỳ thực là do thiệp mời của lệnh sư mà thôi. Nếu thiếu hiệp không tin thì hãy xem lại việc này.

Nói dứt lời, lão ta đưa ra một cánh thiệp mời màu đỏ rực, bên trên có viết hai dòng chữ vàng bằng thể chữ tiểu giai. Cánh thiệp ấy tuy rất cũ kỹ, nhưng bút tích hãy còn xem được hết sức rõ ràng ... Hai dòng chữ ấy là:

“Gửi cho Bành Cửu Lân, tên tiểu tốt trong giới giang hồ. Kể từ ngày người tự xưng Thần Quân thì có vẻ rất ngông cuồng, không coi ai ra gì cả. Vậy, sau khi nhận được cánh thiệp này, hãy đổi tên ngay là Xuân Ngưu Mộc Mã, nếu không tuân theo thì vào giờ Ngọ ngày mồng năm tháng năm này, hãy đến Lãnh Nguyệt Bình tại Vân Trung Sơn lãnh lấy cái chết vậy”.

Bên dưới dòng chữ ấy, có ký mấy chữ “Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên” to, trông cứng cáp như sắt thép. Dòng chữ ấy nếu không xem kỹ, thì rất khó nhận xét được người viết đã viết trên mặt giấy nào, vì nét bút quá mạnh mẽ, gần như lộ cả ra phía sau.

Với cánh thiệp nhỏ này, đã làm cho sự thật về vụ xô xát tại Lãnh Nguyệt

Bình trước đây lại trở thành khó hiểu. Trong lòng Gia Cát Ngọc đắn đo suy nghĩ mãi, và không mấy chốc chàng đã tìm ra mấy nhận đoán như sau:

- Thứ nhất, cánh thiệp này là một cánh thiệp giả mạo.
- Thứ hai, số người đến tham dự vào cuộc xô xát tại Lãnh Nguyệt Bình trước kia, ai nấy cũng đều nhận được một cánh thiệp như thế này cả.
- Thứ ba, cánh thiệp của ân sư nhận được từ Thất Điều Thần Ông gửi đến, cũng là một cánh thiệp giả mạo của kẻ giả danh ấy.

Chính vì vậy, số nhân vật võ lâm đã không kịp nhận ra chân giả nên mới xuống tay nặng nề, quyết tâm diệt trừ ân sư của chàng. Tuy nhiên, kẻ dù chết vẫn chưa đủ đền tội, chính là kẻ đã tạo ra nhiều cánh thiệp giả mạo, nhằm ly gián trong giới võ lâm ấy.

Nhưng, kẻ giả mạo ấy là ai?

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 23

HẠ LAN ĐĂM LỆ

Gia Cát Ngọc hay tin Âm Sơn Quý Tẩu đã rời bỏ Vạn Thú Cung nên liền cáo từ Vạn Thú Thần Quân, một con người đã biết hồi lỗi để quay về đường thiện, rồi cũng Tư Đồ Uyên, hồi hải nhảm hướng Hạ Lan Sơn đi rút tới.

Hai người đi hồi hải suốt ngày đêm, từ Hà Nam vào Thiểm Tây, rồi lại nhắm hướng Bắc đi lên. Lúc đó, gió thu đã thổi mạnh, chim nhạn ở miền Bắc cũng đã bắt đầu bay về Nam.

Mặc cho thời tiết thay đổi, trong lòng Gia Cát Ngọc vẫn tràn đầy niềm hân hoan. Ngọn gió Tây thổi vi vu, cũng như bao nhiêu cánh lá vàng tuôn đổ xào xạc, đôi với chàng đều trở thành tiếng nhạc vui trong cảnh non tiên cả.

Lòng thương yêu, mong nhớ người từ mẫu đã khiến cho tâm chàng không còn thấy sự u sầu trong trời đất này nữa ...

Chàng lúc nào cũng mơ đến cảnh tượng vui mừng, lúc gặp lại được mặt mẹ hiền. Chừng ấy, chàng sẽ quỳ dưới gối người mẹ hiền, im lặng hưởng thụ tình thương ấm áp như ánh nắng xuân của từ mẫu.

Chàng sẽ đem tất cả bao nhiêu chuyện mình gặp gỡ trong suốt mấy năm qua noi rõ đầu đuôi cho mẹ mình được biết. Và, chàng sẽ đưa Uyên tỷ tỷ, một cô gái xinh đẹp và dịu dàng đến ra mắt mẫu thân mình ...

Đoạn đường lữ thứ diệu vợi như cảnh mộng kia, rồi cũng dần dần rút ngắn qua những câu chuyện âu yếm thân mật giữa đôi bạn tình. Đến cuối thu, thì hai người cũng đã đến Linh Võ ...

Họ dừng lại nghỉ, rồi bỏ ngựa, mang theo lương khô, dắt tay nhau thẳng vào núi sâu.

Hạ Lan Sơn phía Nam bắt đầu từ Linh Võ, và chạy dài đến sông Hoàng Hà ở phía Bắc. Dãy núi chồm chở kéo dài hàn mấy trăm dặm, xem chẳng khác nào một mảnh trăng liềm. Trên núi, cây cỏ rất kỳ lạ, đứng từ xa nhìn, thấy cây cối có một màu xanh nhợt nhạt, tựa hồ như có một lớp sương mỏng phủ lên.

Đó đây là những thác nước từ trên cao đổ ầm ầm, rừng núi rậm rạp, biết nơi nào mới là nơi ẩn cư của Mạc Sâu Tiên Tử?

Cứ đi tìm kiếm. Chàng vì thiết tha muốn gặp mặt mẹ hiền, nên dù cho có phải dẫm chân khắp cả hàng vạn trái núi, hay hàng nghìn sơn cốc đi nữa, chàng cũng bằng lòng.

Hai người vượt qua một khe nước sâu chảy róc rách, rồi lại tiếp tục vượt qua một vách đá cao sừng sững ...

Khắp nơi trong Hạ Lan Sơn, đâu đâu cũng nghe tiếng chim kêu, tiếng thú gầm, gió thổi xào xạc, mây bay dưới chân.

Núi non hoang dại, không hề trông thấy một con đường mòn, hay một vết tích chi của con người cả.

Ồ. Mà không. Dưới bóng tịch dương mùa thu, trên một ngọn núi xa, lúc ấy

bỗng xuất hiện mấy cái bóng đen.

Đây là ai thế? Chẳng sai tí nào cả. Đây chính là nhân vật võ lâm. Bóng người của họ vừa xê dịch, là đã trông thấy có ánh thép lóe lên chiếu sáng ngời, chứng tỏ số người ấy đều có mang vũ khí theo người.

Bọn họ là ai thế? Bọn họ có biết nơi cư ngụ của Mạc Sâu Tiên Tử không? Ồ, ta phải đuổi theo họ để hỏi cho rõ mới được.

Gia Cát Ngọc kéo lấy cánh tay nòn nà của Tư Đồ Uyển, vượt qua suối, lướt qua rừng, tiếp tục chạy bay tới trước.

“Thần hành vô ảnh bộ” quả thực chẳng phải tầm thường, chớ nói chí tới bước chân của Gia Cát Ngọc trông nhẹ nhàng lanh lẹ như đang lướt gió tung mây, mà ngay đến bước chân của Tư Đồ Uyển dựa vào những bộ pháp mà nàng đã học được ít nhiều nơi Thiết Chỉ Cái, thế mà giờ đây xem ra cũng nhẹ nhàng, ung dung, chẳng khác nào một tiên nữ đang lướt qua mặt sóng.

Hai người chỉ cố chạy tới như bay, nhưng nào biết được trên núi Hạ Lan Sơn tĩnh mịch này, lúc bấy giờ đang ngấm ngấm chứa đầy rẫy những nguy cơ khắp chung quanh.

Gia Cát Ngọc và Tư Đồ Uyển tiếp tục chạy như bay tới trước, nên chẳng mấy chốc là đã lướt qua được nửa dặm đường. Đến nơi, chàng vừa nhìn rõ được đôi phương, thì không khỏi lộ sắc kinh ngạc.

Chàng trông thấy đây là bốn bóng người, gồm có một tăng nhân, một người trần tục và hai lão đạo sĩ. Bốn người này đang từ sườn núi lướt xuống chân núi, nhưng khi bọn họ nhìn thấy Gia Cát Ngọc thì bỗng dừng chân đứng cả lại.

Trước tiên, bọn họ lộ vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó lại cất tiếng “Hừ” lạnh lùng, rồi bất thần quay mặt bỏ đi.

Hai lão đạo sĩ và người trần tục kia, Gia Cát Ngọc đều không biết mặt, nhưng riêng người tăng nhân, thì chàng có gặp qua tại từ đường họ Trương trước đây. Và, lão ta không ai khác hơn là Đại Phong Thiên Sư, người mà trong giới giang hồ đồn đãi là đã bị mất tích trong Tiềm Long Bảo từ lâu.

Trong khi Gia Cát Ngọc hãy còn kinh ngạc, thì bốn người ấy đã vượt qua sườn núi rồi. Bởi thế, chàng liền vung tay, sử dụng thân pháp “Vân Long Cứu Chuyển”.

lướt tới xa ba trượng, đuổi rút theo bọn người ấy ngay.

Tur Đồ Uyên là người rất tế nhị, trông thấy tình trạng đó, thì biết chi khác lạ, nên cất giọng trong trẻo nạt to rằng:

– Ngọc đệ đệ ...

Nàng vốn có ý ngăn Gia Cát Ngọc lại, nhưng vì thân pháp “Vân Long Cứu Chuyển” quá ư nhanh nhẹn, nên câu nói của nàng chưa dứt thì Gia Cát Ngọc đã từ sườn núi lướt đến nhanh như một cơn gió lốc, và đã lao đi xa rồi.

Tur Đồ Uyên trông thấy thế hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn xoay mình liền, rồi đuổi gấp theo chàng ...

Nhưng, thân hình nàng vừa mới di động, thì bên tai đã nghe có tiếng vạt áo giũ trong gió, và liền đó, một đạo sĩ đứng tuổi, mình mặc áo đen, lưng giắt trường kiếm, từ phía sau một tảng đá to, phi thân lướt ra. Giữa lúc người của

đôi phương chưa lướt tới nơi thì đã vung chưởng ra đánh liên tiếp ba thế võ, cuồng phong cuốn tới nghe ào ào.

Tur Đồ Uyên nhanh nhẹn lắc đôi vai, thối lui ra sau ba bước.

Lão đạo sĩ nọ liền thu chưởng về, đáp nhẹ nhàng xuống mặt đất cách xa nàng tám thước.

Tur Đồ Uyên vì đang cuồng quát trước sự an nguy của Ngọc đệ đệ, nên liền nhướng cao đôi mày nạt rằng:

– Ông chặn đường tôi để làm chi thế?

– Tôi tuân mệnh lệnh của vị chưởng môn, xin mời cô nương hãy trở về sơn trang.

– Vị chưởng môn? Vị chưởng môn nào thế?

– Đây là Nhất Diệp Đạo Trưởng trong phái Võ Đang.

– Tôi không phải là đệ tử của phái Võ Đang, vậy ông ấy không có quyền chi với tôi cả.

– Nhưng, lệnh tôn ...

– Cha tôi như thế nào? Ông ấy cũng đến đây rồi sao?

– Tur Đồ sư thúc đi đến phái Võ Đang, thì vị chưởng môn đã rời khỏi núi lâu rồi. Nếu như ông ấy có mặt tại đây, thì đâu lại để cho cô nương đi chung cùng Gia Cát Ngọc, một tên hèn mạt trong giới giang hồ ấy bao giờ.

Qua lời nói đó, nàng nên nhẫn nhịn với đối phương hay không? Tư Đồ Uyển nghe người đạo sĩ ấy nhục mạ người yêu của mình thì trong lòng hết sức tức giận, đôi mày liễu nhướng cao, sắc mặt lạnh lùng, rồi cất tiếng cười nhạt bực tức nói:

– Gia Cát Ngọc là kẻ hèn mạt trong giới giang hồ, vậy còn ông là chi? Nếu ông còn đặt điều nói bá láp nữa, thì chớ trách tại sao tôi không thủ lễ với ông đấy.

– Dù cho cô nương không thủ lễ với tôi, tôi vẫn vị nể mặt sư thúc, mà không hề trách cứ cô bao giờ. Chỉ cần từ nay, cô nương không đi chung cùng Gia Cát Ngọc nữa ...

– Tôi nhất định đi chung mãi với anh ấy, vậy xem ông có thể làm chi được tôi?

Nói đoạn, nàng khẽ lắc thân người, rồi lướt qua sát mình của lão đạo sĩ. Bộ pháp của cô hết sức tinh diệu, khiến đạo sĩ ấy nhìn thấy không khỏi kinh hãi.

Song, lúc bấy giờ, trong khắp vùng Hạ Lan Sơn, đã bố trí đông đặc các cao nhân của sáu môn phái lớn ở Trung Nguyên, vậy thử hỏi cô ta làm thế nào vượt đi được dễ dàng? Do đó, trong khi thân hình của nàng chưa kịp đứng yên trên mặt đất, thì tại phía trước ngực, đã có hai bóng người nữa lướt ra.

Hai người ấy, gồm một lão già cày ruộng, mình mặc áo vải, đầu đội nón tre, và một vị hòa thượng mình mặc tăng bào, chân đi giày gai, tuổi độ ba mươi. Cả hai người ẩn đường đều gò cao, chứng tỏ võ công không phải kém.

Vị hòa thượng ấy vừa buông mình đứng yên trên mặt đất thì liền chấp hai

tay, cất tiếng nói:

– A di đà phật. Nơi này không phải là nơi cô nương nên xâm nhập, vậy hãy nghe theo lời khuyên nhủ, mau trở về đi thôi.

Tư Đồ Uyển trông thấy thế hết sức kinh hãi, biết rằng lời nói của Thạch Kinh Thiên là hoàn toàn đúng. Số người ăn mặc khác nhau mà nàng gặp hiện giờ chắc chắn kéo đến đây với mục đích để đối phó cùng Ngọc đệ đệ. Nàng cảm tức vì không thể lướt thẳng đến sát bên cạnh, vì cho dù nàng không giúp được cho chàng một tay, thì cũng phải ...

Nàng vừa nghĩ ngợi đến đây, thì không nói không rằng chi cả, nhẹ nhàng vung hai cánh tay ngọc lên, phía trái dùng chỉ, phía phải dùng chỉ, công thẳng vào đối phương ba thế võ liên tiếp.

Chương lực của nàng chính là tuyệt học của phái Võ Đang mà nàng được người cha già của mình đích thân truyền dạy, còn chỉ lực chính là thế biến của thế giáo do Thạch Kinh Thiên, minh chủ lực lâm khắp mười ba tỉnh vừa truyền dạy cho. Cả hai đều vô cùng cao thâm tinh diệu, không phải tầm thường.

Vị hòa thượng ấy trông thấy thế, không khỏi giật mình kinh hãi, nhanh nhẹn đưa chân lách ngang rồi xô thẳng chương ra, đánh trả hai thế “La hán quyền” của phái Thiếu Lâm.

Lão già ăn mặc theo người cày ruộng kia, cũng nhanh nhẹn rùn thấp người xuống, rồi vung tay đánh ra hai luồng kinh phong mãnh liệt.

Thế võ của hai người ấy, tựa hồ đều muốn đẩy lui Tư Đồ Uyển, nên tuy hết sức nhanh nhẹn, nhưng không hề hiểm hóc với ác ý muốn hại đối phương.

Tur Đồ Uyên trông thấy đó là một sơ hở của hai người trước mắt, nên nhanh nhẹn lắc đôi vai rồi sử dụng ngay bộ pháp “Thần hành vô ảnh bộ”, đưa hai chân trái và phải tràn về phía tả ba bước, rồi lại tràn trở lại phía hữu bốn bước nhanh như chớp, luồn tránh một cách tài tình giữa bóng chưởng chộp chòn, và chưởng phong ào ạt của đối phương ...

Xem ra, nàng chắc chắn có thể lướt qua sự ngăn chặn của hai người trước mắt. Nhưng, không ngờ ngay lúc đó, lại có một bóng người bay thoát tới, và người ấy không ai khác hơn là đạo sĩ môn hạ của phái Võ Đang vừa rồi.

Nói về võ công, thì Tur Đồ Uyên so với bất cứ người nào trong số ba người đối phương, đều kém hơn nửa bậc, bởi thế, giờ đây cả ba người tràn tới bao vây, thì dù cho “Thần hành vô ảnh bộ” có tài tình đến đâu, nàng cũng không làm sao vượt qua sự ngăn chặn của họ được.

Chính vì vậy, nàng cảm thấy hết sức sốt ruột, cất giọng trong trẻo quát nạt không ngớt.

Thế nhưng, ba đối phương mặc dù đang chiếm ưu thế, nhưng thế võ của họ đánh ra đều cẩn thận, tựa hồ chỉ ngắm mục đích ngăn Tur Đồ Uyên lại mà thôi. Do đó, đôi bên cứ giằng co mãi, không ai bại ai thắng cả.

Giữa lúc đó, Gia Cát Ngọc đã vượt qua khỏi sườn núi, chàng trông thấy số người của Đại Phong Thiên Sư đã lẫn khuất vào một cánh rừng rậm rạp, nên bèn cất giọng cười lạnh lùng, rồi tiếp tục phi thân đuổi theo.

Nhưng không ngờ đôi chân của chàng vừa mới đứng yên trên mặt đất, thì đã nghe tiếng vèo vèo vang lên không ngớt bên tai. Tức thì, từ trong cánh rừng, bất thần có mười mấy bóng người nối gót nhau phi thân lướt ra, chẳng khác

nào như ong vỡ tổ.

Người cầm đầu số ấy là một đạo sĩ lưng giắt trường kiếm, sắc mặt úa vàng.

Lão ta nhìn Gia Cát Ngọc rồi nhướng cao đôi mày nói:

– Cát hạ có phải là Gia Cát Ngọc thiếu hiệp hay không?

Gia Cát Ngọc không khỏi sùng sốt, vội vàng nói:

– Thực lấy làm hân hạnh được bề trên hỏi đến. Tại hạ chính là Gia Cát Ngọc đây. Chẳng hay đạo trưởng danh hiệu gọi là chi?

– Bần đạo là Nhất Diệp trong phái Võ Đang.

– Ô. Thì ra là vị chưởng môn phái Võ Đang. Chẳng hay tiền bối không ngại đường xa nghìn dặm đến đây, là có việc cần thiết chi?

– Vô lượng thọ phật. Bần đạo sở dĩ lặn lội trăm suối nghìn đèo thế này, chẳng qua có ý lĩnh giáo với thiếu hiệp mấy đường tuyệt học mà thôi.

Thái độ của đôi phương tỏ ra rất gay gắt, lời nói ẩn chứa một sự đối địch, khiến cho Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, vội vàng nói:

– Thưa tiền bối ...

Câu nói chàng chưa dứt, thì bỗng trông thấy có một đạo sĩ trên dưới năm mươi tuổi, mặt vàng như nghệ, từ sau lưng Nhất Diệp Đạo Trưởng bất thần nhảy thoát tới, gàn giọng quát:

– Gia Cát Ngọc, người không biết thực hay giả vờ như thế?

Sắc mặt của Gia Cát Ngọc liền trở thành lạnh lùng, nói:

– Lời nói của đạo trưởng là có nghĩa gì?

Đạo sĩ ấy ngửa mặt cười khô khan nói:

– Ha ha. Có nghĩa gì à? Thương Lãng tiên bối và một vị đạo trưởng khác nữa của bốn phái, chẳng lẽ lại không phải chết dưới tay của người sao? ...

Gia Cát Ngọc nghe lão ta nhắc đến Thương Lãng Vũ Sĩ, thì trong lòng lửa giận không khỏi cháy bùng bùng, tuy nhiên, chàng vẫn cố đè nén, cất giọng ôn tồn nói:

– Xin đạo trưởng chớ nên hiểu lầm, Thương Lãng tiên bối và một vị chủ chùa khác, thực sự đã chết dưới tay của Huyết Hải Địa Khuyết kia ...

– Hừ. Huyết Hải Địa Khuyết? Người lại chối bỏ tất cả tội lỗi của mình như thế sao? Gia Cát Ngọc người chính là nha trảo của Huyết Hải Địa Khuyết, hiện trong khắp bốn biển, cửu châu, có ai là không biết việc đó.

Qua câu nói ấy, vô tình đã làm cho Gia Cát Ngọc phát bực mình, cá tính ngạo mạn của chàng cũng vì đó mà nổi dậy. Chàng ngửa mặt cười dài, tiếng to vang dội cả nơi nơi, chẳng khác chi tiếng rống gầm. Qua một lúc sau, chàng mới im tiếng cười lại, trong khi đôi mày liễu kiếm đều dựng đứng, gằn giọng nói rằng:

– Đúng thế. Gia Cát Ngọc ta dù cho có thật sự là nha trảo của Huyết Hải Địa Khuyết đi chăng nữa thì ông định làm gì?

– Ta chỉ muốn ngươi dùng máu để trả lại món nợ máu ấy mà thôi.

Nói đoạn, lão ta bèn tràn tới, vung hai chưởng xô mạnh ra, khiến kinh phong cuốn tới ồ ạt như muôn ngàn đợt sóng to.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nhạt, rồi vung chưởng lên xô thẳng tới ...

Qua thế xô ấy, tuy chàng chưa dùng hết sức của mình nhưng bất thần chàng lại nhớ đến vị cha già của Uyên tử tử là Xích Diệu Thần Long, cũng là đệ tử tại gia của phái Võ Đang, nên sợ hành động liều lĩnh, sẽ đưa đến tình trạng bút mây động rừng nên vội vàng thu về ba thành chân lực vừa đánh ra.

Qua một tiếng nổ âm thực to, vị đạo sĩ ấy đã bắn ra sau ba bước rồi mới gắng gượng đứng yên trở lại. Song, sắc mặt của lão ta đã trở thành tái nhợt, hơi thở hỗn hển, tựa hồ đã bị thương khá nặng.

Nhất Diệp Đạo Trưởng trông thấy thế, không khỏi kinh hãi, nhưng gượng cười nói:

– Gia Cát thiếu hiệp quả không hổ danh là người tài cao trong giới võ lâm, vậy bản đạo không ngại là mình hèn kém, muốn dùng kiếm thuật để lĩnh giáo ít thế võ.

Kiểm thuật của phái Võ Đang, bấy lâu vang danh trong khắp Cửu Châu.

Riêng Thương Lãng Vũ Sĩ đã nổi danh là “Thiên hạ đệ nhất kiếm”. Trong khi đó, Nhất Diệp Đạo Trưởng là người giữ địa vị chưởng môn, chắc chắn không phải tầm thường. Thế nhưng lão ta đã hiểu lầm trong việc này, khiến Gia Cát Ngọc lầy làm khó xử. Chàng định sẽ lên tiếng giải bày hơn thiệt.

Nhưng e rằng làm như vậy, người ta sẽ cho rằng mình khiếp sợ đối phương.

Bởi thế, chàng đã tỏ ra do dự trong một lúc khá lâu, và cuối cùng gằn giọng nói:

– Tại hạ xin tiên bối hãy chỉ giáo.

Nhất Diệp Đạo Trưởng vung tay tuốt thanh trường kiếm. Trong khi đó, trong tay Gia Cát Ngọc không hề có món binh khí chi cả, nên chàng liền bẻ một cành cây để thế cho lưỡi kiếm.

Không khí chung quanh liền trở nên nặng nề, ngột ngạt.

Tay phải của Nhất Diệp Đạo Trưởng siết chặt cán gươm, trong khi đó lưỡi gươm nằm dài theo bắp tay, mũi chỉ xéo lên trời. Đây chính là thế kiếm khởi đầu của “Thiên cương kiếm pháp” trong phái Võ Đang, gọi là thế “Hồng môn vị phân”.

Gia Cát Ngọc là người chỉ sở trường về chưởng và chỉ, riêng kiếm pháp thì chàng không am hiểu tí chi cả, tuy nhiên, võ học trong thiên hạ, mặc dù dùng vũ khí khác nhau, song thế võ cũng không phải khác nhau mấy. Bởi thế, với trình độ võ công của chàng, vẫn có thể vận dụng được lối đánh bằng kiếm, không có chi là trở ngại.

Trong lúc đó, Gia Cát Ngọc đang cầm một nhánh cây dài độ ba thước, tay trái đưa lên cao, còn tay phải thì để dưới thấp, thế không ra thế, đường không ra đường, vừa nhìn qua chẳng thấy chi là bí hiểm lạ lùng cả. Bởi vậy, ngay đến Nhất Diệp Đạo Trưởng, là người chưởng môn của một môn phái, cũng không thể nhận ra chỗ tuyệt diệu trong thế võ đó.

Giữa lúc mọi người chung quanh, ai lấy đều đang cảm thấy lấy làm lạ, thì Gia Cát Ngọc đã cất tiếng khê gọi rằng:

– Xin lão tiên bối hãy ra tay chỉ dạy cho.

Nhất Diệp Đạo Trưởng cất giọng khiêm tốn đáp lời, rồi thân mình cùng tràn tới một lúc với lưỡi kiếm, gây thành bảy đóa kiếm hoa sáng ngời, nhắm ngay vào năm đại huyệt trên vai trái của Gia Cát Ngọc.

Với địa vị chương môn của phái Võ Đang, chắc chắn là đường kiếm của Nhất Diệp Đạo Trưởng lúc nào cũng đánh ra một cách thận trọng vô cùng.

Nào ngờ đâu khi đụng đầu với Gia Cát Ngọc thì thế kiếm lạ lùng ấy của lão ta suýt nữa phải bị thất bại thảm thương.

Vì, trong lúc lão ta tràn tới tấn công, thì Gia Cát Ngọc vẫn đứng yên không nhúc nhích, chờ cho luồng kiếm phong của lão ta chạm tới lớp áo, thì cành cây trên tay chàng mới đưa sang bàn tay kia, trở lộn đầu lại rồi bùng thẳng ra. Đồng thời, đôi chân chàng cũng khê lách ngang, sử dụng luôn một lúc hai thứ bộ pháp tuyệt diệu trong chôn võ lâm, tránh khỏi được thế công của đôi phương một cách dễ dàng.

Liên sau đó, một luồng kinh lực từ đầu nhánh cây đã bắn ra, ồ ạt tấn công thẳng vào các huyệt đạo trên người của Nhất Diệp Đạo Trưởng.

Nhất Diệp Đạo Trưởng hết sức kinh hoàng, vội vàng hạ thấp lưỡi kiếm, rồi thối lui ra sau, chớp nhoáng công trở lại ba thế võ mới cứu vẫn được tình trạng nguy kịch.

“Thiên cương kiếm pháp” bấy lâu nay xưng hùng trong giới võ lâm, quả là

có chỗ độc đáo của nó. Hơn nữa, nhớ Nhất Diệp Đạo Trưởng là người võ công cao cường, sử dụng chẳng hề bị sơ hở, và ngầm chứa nhiều sự biến hóa khó lường, nên lại càng hiểm độc hơn.

Trong khi đó, Gia Cát Ngọc phải đối phó với đối phương, bằng một ngành võ học mà chính mình kém sút, nên không tránh khỏi hết sức luống cuống, tuy chẳng bị hại, nhưng muốn thủ thắng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đôi bên đánh nhau quyết liệt, khiến kiếm khí trùm kín cả một vùng, kinh phong không ngớt tung bay tà áo, và chỉ trong chớp mắt là họ đã đánh nhau trên hai mươi thế võ ...

Nhất Diệp Đạo Trưởng tỏ ra hết sức thận trọng, và đang cố suy nghĩ để tìm một phương pháp hạ đối phương.

Nhưng bỗng Gia Cát Ngọc tươi cười nói:

– Xin tiên bối hãy xem chừng.

Nhất Diệp Đạo Trưởng nhận xét qua lời nói và nét mặt của Gia Cát Ngọc, trong lòng vừa mới giật mình, thì đã thấy thế võ của chàng diễn biến ngay. Nhanh cây trong tay chàng vung lên vun vút, gây thành những luồng cuồng phong như bão táp, kiếm khí trùm kín cả không gian và cuốn tới ào ào như sóng to ngoài bể cả.

Nhất Diệp Đạo Trưởng là một người nổi danh về kiếm thuật, nhưng từ trước đến nay vẫn chưa từng thấy kiếm pháp của ai lại cao sâu kỳ tuyệt như thế. Chỉ trong nháy mắt là kinh phong đã trùm kín cả người lão ta, khiến tay chân của lão ta đều luống cuống, khiếp sợ đến mồ hôi toát lạnh cả người.

Nào ngờ đâu, giữa lúc lão ta không còn chống trả được chi nữa, kiếm phong chung quanh người bỗng dung dịu lại, rồi tắt hẳn. Trong khi đó, Gia Cát Ngọc cũng nhẹ nhàng nhảy lùi ra sau tám bước, siết chặt cành cây trong tay, miệng mỉm cười ...

Xem qua thái độ của chàng, tựa hồ chàng muốn lên tiếng nói chi. Nhưng, lúc bấy giờ, Nhất Diệp Đạo Trưởng vì đã quá thẹn thuồng, nên trở thành tức giận, sắc mặt không ngớt thay đổi. Lão ta không chờ chàng mở miệng nói chi, liền gằn giọng quát rằng:

– Đệ tử phái Võ Đang, hãy theo ta trở về núi.

Nói đoạn, lão ta bèn lắc mạnh thân người, dẫn trên mười mấy đạo sĩ, sắc mặt hầm hầm, quay người bỏ đi nhanh như gió hút.

Tình trạng ấy thật hết sức bất ngờ đối với Gia Cát Ngọc, nên nhất thời, chàng không biết nên hành động ra sao.

Thì ra, hai thế kiếm tuyệt nghệ mà chàng vừa sử dụng, chính là hai thế kiếm mà Thương Lãng Vũ Sĩ truyền dạy cho chàng trước đây. Trong khi Thương Lãng Vũ Sĩ truyền dạy cho chàng hai thế kiếm này, có dặn, nếu gặp một dịp may nào, thì chàng nên mang nó truyền dạy lại cho Nhất Diệp Đạo Trưởng.

Trong khi đánh nhau với đôi phương, chàng bất ngờ sực nhớ lại chuyện ấy, nên sau khi lên tiếng cảnh cáo đôi phương, chàng bèn sử dụng hai thế kiếm đó tấn công về phía đôi phương ngay lập tức.

Sở dĩ chàng hành động như vậy, một là làm tròn lời ủy thác của Thương Lãng Vũ Sĩ, hai là thừa dịp đó chứng tỏ cho Nhất Diệp Đạo Trưởng biết, Thương Lãng Vũ Sĩ bằng lòng truyền dạy cho chàng những đường kiếm

tuyệt nghệ ấy, thì việc ông ta bị sát hại, chắc chắn không phải do chàng gây ra.

Chàng bất thần trông thấy Nhất Diệp Đạo Trưởng không nói một lời nào, quay người bỏ đi, thì cũng liền nhanh nhẹn lao mình đuổi theo ...

Chàng vốn có ý chặn lấy Nhất Diệp Đạo Trưởng lại, để giải bày mọi sự thật chung quanh việc ấy. Nhưng, nào ngờ thân hình chàng vừa mới di động, thì bỗng nghe từ phía sau lưng có một chuỗi cười như cuồng dại vọng đến rằng:

– Gia Cát Ngọc, ngươi muốn bỏ chạy hay sao? Phái Võ Đang sợ ngươi, chứ Thiếu Lâm Tự không hề sợ ngươi bao giờ. Vậy, nếu ngươi muốn bỏ đi, thì hãy để cái mạng của ngươi lại đây trước đã.

Gia Cát Ngọc kinh hãi quay đầu nhìn lại, thì trông thấy có ngoài mười nhân vật võ lâm, đang sánh vai đứng đông nghệt tại sau lưng mình.

Người cầm đầu số ấy chính là Phi Long Thiên Sư thuộc phái Thiếu Lâm.

Ngoài ra, lại còn có ba lão đạo sĩ trong Thái Sơn Quan và một người tay cầm thiết phiến cùng một lão già ăn mặc theo lối người cày ruộng.

Tuy Gia Cát Ngọc không biết hai người ấy chính là Thiết Phiến Tẩu và Mục Dã Thần Canh Điền Trường thuộc phái Chung Nam, nhưng nhìn qua dáng điệu của họ, chàng cũng có thể đoán biết họ đều là những người nổi danh trong võ lâm cả.

Bởi thế, trong lòng chàng vừa mới giật mình, thì đã trông thấy lão già tay cầm thiết phiến, thân hình rắn rỏi kia, lách mình lướt tới, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

– Người có phải là vị chủ nhân mới của Kim Cô Lôu, tức Gia Cát Ngạc đây không?

– Đúng thế. Gia Cát Ngạc chính là tại hạ đây, chẳng hay ông có điều chi chỉ dạy?

– Ta chỉ muốn xem quả tim của thằng bé người có màu chi cho biết.

Qua một tiếng “soạt”, chiếc quạt sườn sắt của lão ta đã lóa lên một vùng ánh thép, rít gió nghe vèo vèo, công thẳng đến lồng ngực của Gia Cát Ngạc.

Gia Cát Ngạc trông thấy thế, liền cất giọng lạnh lùng phì cười nói:

– Chỉ với tài nghệ ấy của ông, thì trong kiếp sống này chớ mong làm gì được đâu.

Dứt lời, chàng vung chưởng lên, gây thành bóng chỉ chập chờn nơi nơi, cuồng phong dấy động âm âm như sấm động, nhắm ngay chiếc quạt của đối phương điềm thẳng tới.

Thiết Phiến Tẩu tuy là người luyện võ công suốt mấy mươi năm, nhưng thử hỏi làm thế nào sánh được với Gia Cát Ngạc, là một thiên bẩm trời sinh, lại gặp được cơ duyên may mắn?

Bởi thế, sau khi hai luồng chân lực của hai bên va chạm vào nhau, tức thì gây lên một tiếng nổ sầm, khiến Thiết Phiến Tẩu bị hất bắn ra sau ba bước.

Số nhân vật võ lâm chung quanh, sở dĩ chịu khó theo dấu Gia Cát Ngạc nghìn dặm xa xôi như thế này, chính là có mục đích trừ chàng đi. Nhưng giờ

đây trông thấy Thiết Phiến Tẩu không thể đối địch nổi với chàng, thì cùng hô hét vang dội.

Ba vị đạo sĩ trong Thái Sơn Quan, nhanh như chớp vung “thiết như ý” lên đánh thẳng về phía Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, lòng ngạo mạn lại nổi lên, nên vung ngay nhánh cây khô trong tay ra, đỡ thẳng vào ba ngọn “thiết như ý” đâm thẳng tới.

Qua một tiếng nổ “ầm”, ba lão đạo sĩ trong Thái Sơn Quan liền bị hất bắn đi, thân người đều lao đảo.

Gia Cát Ngọc vì một mà phải địch lại với ba, nên dù cho chàng là người võ công cao cường, nhưng đôi vai cũng không khỏi cảm thấy chao động, khí huyết trong người cũng bị đảo lộn dữ dội.

Ngay trong khi ấy, thì từ hướng đường cũ, bỗng có một tiếng kêu thét đầy kinh hoàng, rõ ràng đây là tiếng kêu của Tư Đồ Uyên. Do đó, Gia Cát Ngọc vừa nghe qua, thì không khỏi giật mình, hết sức kinh ngạc.

Chàng đang định nhảy lùi lại, để xem cho rõ việc gì đã xảy ra. Nhưng, chàng chưa kịp di động thân người, thì Mục Dã Thần Canh và Thiết Phiến Tẩu đã nhanh nhẹn tràn tới tấn công ngay.

Tiếng chiếc quạt rít trong gió nghe vèo vèo, chường phong cuốn tới ồ ạt, khiến là cây tung bay mù trời, cát bụi mờ cả không gian.

Cùng một lúc ấy, ba vị đạo sĩ trong Thái Sơn Quan, sau giây phút bị hất lùi trở ra sau, liền nhanh nhẹn tràn ngay tới, và cả ba cây “thiết như ý” cũng

công tới ngay tức khắc.

Lúc ấy, nếu Gia Cát Ngọc bằng lòng sử dụng bộ pháp tuyệt diệt mà Cùng Thần và Túy Quỷ đã truyền dạy cho thì chàng cũng có thể nhanh nhẹn lách tránh theo các sơ hở của đối phương, rồi thừa dịp phản công lại, vẫn có thể giành được chủ động, mặc dù đối phương đến năm người, và đều là cao thủ trong võ lâm cả.

Nhưng, cá tánh của chàng vốn rất cứng rắn, không khi nào chịu khuất phục, do đó, bèn thét lên một tiếng dài, rồi ném bỏ nhánh cây khô, sử dụng ngay đến thế thứ tám và chín trong Thiên Ma Chỉ là thế “Hồn tiêu tuyệt quật” và “Lệ sỏi băng sơn” đánh dồn dập ra nhanh như điện chớp.

Khi luồng kinh lực của đôi bên va chạm vào nhau, liền gây thành một tiếng nổ như sấm động, đồng thời, cuồng phong cuốn tung cát đá bay mù mịt đầy trời.

Ba vị đạo sĩ trong Thái Sơn Quan bị hất lui ra sau năm bước. Tiêu Bình Tử và Tiêu Dao Tử đều ủa lên một tiếng to, rồi hộc ra một búng máu tươi đỏ ối.

Chiếc quạt sắt của Thiết Phiến Tẩu bị hất ra sau, trong khi thân người của lão ta cũng quay tròn và di động đi ba thước, sắc mặt biến hẳn, tái nhợt như một tờ giấy.

Trong số năm người, tựa hồ chỉ có Mục Dã Thần Canh Điền Trường là võ công cao cường nhất, thế nhưng qua sự va chạm ấy, đôi vai của lão ta cũng không khỏi dao động, thối lui một bước, máu huyết trong người đều bị đảo lên.

Riêng Gia Cát Ngọc vì phải đối địch với năm cao thủ, nên tựa hồ bị nội

thương rất trầm trọng, có lẽ là hơn cả hai đạo sĩ trong Thái Sơn Quan. Song, cá tính của chàng vốn cứng cỏi, không chịu thua ai, nên mặc dù cảm thấy máu huyết trong người đang trào lên, nhưng chàng vẫn cố đè nén trở xuống, không để học ra khỏi miệng.

Tất cả mọi người đều đứng yên vận dụng chân lực và điều hòa hơi thở để chữa trị vết nội thương, do đó, khung cảnh chung quanh đã trở thành hết sức yên lặng.

Bỗng nhiên, giữa bầu không khí nặng nề phẳng lặng đó, Phi Long Thiên Sư phá lên cười to ghê rợn ...

Giọng cười của lão ta nghe đầy vẻ đắc ý, đầy vẻ ngông cuồng, khiến Gia Cát Ngọc hết sức bức tức, suýt nữa đã học máu ra khỏi mồm. Vì vậy, chàng phải hít hà trấn tĩnh lại tinh thần, rồi vận dụng chân khí để điều hòa hơi thở ...

Phi Long Thiên Sư nào chịu bỏ qua một dịp tốt, liền đưa chân từ từ bước tới hai bước, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

– Thiên Ma Chỉ quả đúng lợi hại như lời đồn đãi, bản tăng muốn thử qua cho biết, vậy Gia Cát thiếu hiệp có bằng lòng chỉ giáo cho chăng?

Bề ngoài Phi Long Thiên Sư làm ra vẻ như hỏi ý kiến Gia Cát Ngọc, nhưng kỳ thực thì câu nói vừa dứt, đôi chưởng đã vận dụng hết chân lực trong người, nhắm ngay lồng ngực Gia Cát Ngọc xô thẳng tới.

Gia Cát Ngọc hết sức tức giận, cất tiếng “Hừ” lạnh lùng, đôi hàm răng cắn chặt, vung chưởng lên đánh mạnh trở ra.

Tài nghệ của chàng, nếu so với Phi Long Thiên Sư thì vốn cao hơn một bậc,

nhưng giờ đây, vì chàng đang bị trọng thương, nên kẻ mạnh người yếu đã đảo ngược trở lại. Chính vì vậy, khi hai luồng chân lực va chạm vào nhau, thì liền nghe một tiếng “hự” khô khan ...

Tức thì đôi vai của Phi Long Thiên Sư liền chao động mạnh, nhưng lão ta gắng gượng đứng yên lại được.

Trái lại Gia Cát Ngọc đã bị hất lui ra sau hai bước, và số máu huyết cuồng loạn mà chàng dẫn xuống vừa rồi, giờ đây không còn làm sao đè nén được nữa.

Bởi thế, sau một tiếng ủa to, chàng hộc ra một ngụm máu tươi, ướt đỏ cả vạt áo.

Phi Long Thiên Sư cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, đưa chân tràn tới hai bước, và đôi chưởng lại vung lên lần thứ hai ...

Lão ta đang định thừa dịp tốt này, hạ sát luôn Gia Cát Ngọc đi ...

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy, trên đỉnh núi bóng người không ngớt chập chờn, rồi tiếp đó có một vị lão tăng từ trên cao đáp xuống nhẹ nhàng như một con chim khổng lồ.

Vị lão tăng ấy thân hình rất cao lớn, mặt sáng như một cái mâm bạc. Sau khi lão ta đứng yên trên đất, liền nhanh nhẹn lướt mình đứng án trước mặt Phi Long Thiên Sư, chấp tay to tiếng nói:

– A di đà phật. Sư huynh và vị thí chủ này không oán không thù, vậy hà tất phải xuống tay độc ác.

Phi Long Thiên Sư cười nhạt một tiếng nói:

– Vị chưởng môn của bản phái là Thiên Thanh đại sư, bị thằng bé này dụ đến Huyết Hải Địa Khuyết ...

Vị hòa thượng này không đợi cho Phi Long Thiên Sư nói hết câu, bèn ngắt lời rằng:

– Thiên Thanh đại sư được Huyết Hải Chuyển Luân Vương mời đến, vậy có liên quan đến Gia Cát tiểu thí chủ?

– Làm thế nào ông hiểu gì?

– Bản tăng chính mặt được trông thấy, vậy thử hỏi tại sao lại không biết?

– Ông là ai thế?

– Bản tăng là người trụ trì tại Kim Sơn Tự, pháp hiệu gọi là Ca Đà.

Thực ra, từ nãy giờ Gia Cát Ngọc đã nhận biết vị hòa thượng này là chính là Ca Đà đại sư. Chàng biết võ công của lão ta tuy không cao cường bằng Phi Long Thiên Sư, nhưng nếu ngăn trở đối phương trong chốc lát thì cũng chẳng hại chi cả.

Bởi thế, chàng bèn lui đến chân núi, nhắm mắt lo việc điều hòa hơi thở để chữa vết nội thương.

Riêng Phi Long Thiên Sư vừa nghe qua hai tiếng “Ca Đà” thì trong lòng như nhớ ra điều gì. Lão ta đã thấy mọi việc sẽ đều hỏng cả.

Ngay lúc ấy, bỗng lại thấy Mục Dã Thần Canh phi thân đến nơi, nói:

– Gia Cát Ngọc chính là nha traỏ của Huyết Hải, vậy dù cho ...

Ca Đà đại sư vội vàng nói:

– Đây chính là nguồn tin có ác ý của Huyết Hải Chuyển Luân Vương đã tung ra vậy, thí chủ tại sao lại đi tin vào những lời vô căn cứ đó?

Thiết Phiến Tầu lúc ấy đang ở cách xa đó vài trượng, nhưng vừa nghe qua, liền to tiếng kêu lên rằng:

– Lời nói của đại sư có đúng sự thật không?

– Người đã xuất gia, không khi nào lại nói dối bao giờ ...

Phi Long Thiên Sư bỗng cất tiếng cười nhạt nói:

– Không nói dối? Theo tôi nhận xét, thì lời nói của ông không có chỗ nào đáng tin cả. Hơn nữa, ông có bản lĩnh chi để thoát khỏi cái chết dưới tay của Huyết Hải Chuyển Luân Vương? Như vậy, xem ra đến chín phần mười, ông cũng chính là nha traỏ của Huyết Hải Chuyển Luân Vương nữa.

Nếu để thời gian kéo dài ra, Gia Cát Ngọc điều hòa hơi thở và chữa lành vết thương xong, thì chắc chắn tình trạng sẽ đảo ngược tất cả. Phi Long Thiên Sư nào lại không hiểu được chuyện ấy, nên lão ta vừa mới nói dứt lời, bèn vận dụng toàn bộ chân lực trong người, nhắm ngay Ca Đà đại sư đánh tới hai chưởng.

Ca Đà đại sư cất tiếng niệm Phật to, rồi cũng vung hai chưởng ra đỡ thẳng.

Qua hai tiếng nổ âm âm vang động, Ca Đà đại sư bị sức va chạm của hai luồng chưởng lực, làm cho thân người không ngớt lắc lư, tỏ ra vô cùng luống cuống.

Phi Long Thiên Sư cất tiếng cười nhạt, rồi lại công ra tới tấp bảy thế võ trong một cái chớp mắt, đồng thời, gằn giọng giận dữ quát rằng:

– Thả cộp về rừng, thì mỗi họa to biết đâu mà lường, vậy tại sao các vị lại còn chân chờ gì nữa?

Đại Phong Thiên Sư vừa nghe qua, thì thân hình liền lắc mạnh, nhắm hướng Gia Cát Ngọc chạy bay tới.

Gia Cát Ngọc nghe thế cũng không khỏi giật nảy mình. Chính vì vậy, mà số máu huyết cuồng loạn trong người, chưa được chàng điều chỉnh xong, lại cuốn trở về “lôi phủ cửu cung”.

Giữa giây phút nguy hiểm như chỉ mảnh treo chuông, thì Mục Dã Thần Canh bất thần phi thân lướt tới, chặn lấy bước tiến của Đại Phong Thiên Sư lại.

Đại Phong Thiên Sư trông thấy thế, không khỏi giật mình sửng sốt:

– Thực chẳng ngờ Đông Hải Tứ Hữu, lại là số người hành động đầu voi đuôi chuột như thế.

– Điền Trường ta thà mang tiếng hành động đầu voi đuôi chuột, chứ không thể hành động bừa bãi trong khi ân oán chưa phân minh để gây lại những việc mà kẻ thù vui mừng, còn kẻ thân thì đau đớn.

Phi Long Thiên Sư công liên tiếp ra ba thế võ, rồi gằn giọng quát to rằng:

– Xin nhị vị sư huynh hãy xuống tay ngay.

Hai vị lão tăng trên dưới năm mươi tuổi đang đứng bên ngoài từ nãy giờ vẫn im lặng không nói chi cả. Giờ đây, tuy hai lão nghe tiếng gọi của Phi Long Thiên Sư, nhưng vẫn tỏ ra đắn đo do dự, chưa chịu tràn tới tấn công vào Gia Cát Ngọc.

Phi Long Thiên Sư trông thấy thế, bèn quát to rằng:

– Tiểu đệ đã được pháp dụ của Thiết Nhất trưởng lão, nên tạm quyền chương môn phái Thiếu Lâm, vậy nếu hai vị sư huynh chẳng ra tay, thì chẳng lẽ ...

Hai vị lão tăng nghe Phi Long Thiên Sư hồi thúc lần thứ hai, mới đồng thanh đáp lại:

– Bản tăng xin tuân lệnh của chương môn.

Nói đoạn, cả hai người đều vọt người lên, tràn về phía đối phương, nhanh không thua gì một luồng điện chớp.

Ba vị đạo sĩ trong Thái Sơn Quan và Thiết Phiến Tẩu trong phái Chung Nam, vừa rồi nghe được lời nói của Ca Đà đại sư, thì trong lòng hết sức ngờ vực. Và giờ đây, họ trông thấy hai vị cao tăng của phái Thiếu Lâm cũng đang tỏ ra do dự thì trong lòng lại càng sinh nghi hơn nữa. Bởi thế, bọn họ không ai bảo ai, ùn ùn nhảy lùi ra sau tất cả.

Thiết Phiến Tẩu dùng một thế võ nhanh như chớp, ngăn chặn lấy vị lão tăng lướt đến trước tiên. Trong khi đó, ba vị đạo sĩ trong Thái Sơn Quan cũng

vung ba ngọn “thiết như ý” lên nghe vun vút chặn đường của vị lão tăng thứ hai.

Mặt trời đã lặn, chỉ còn sót lại những ánh nắng vàng nhạt in trên mặt đất vô số bóng người không ngớt di động nhanh như những luồng gió hốt, khiến lá vàng trong khắp cả khu núi đều tung bay mù trời ...

Mục Dã Thần Canh và ba vị đạo sĩ trong Thái Sơn Quan tựa hồ chiếm được phần ưu thế hơn, nhưng riêng Ca Đà đại sư và Thiết Phiến Tẩu thì chân lực như đã rối loạn. Giữa lúc ai nấy đều tập trun tinh thần để theo dõi đối phương, thì từ khu rừng rậm bỗng có một bóng người âm thầm bước ra ...

Bóng người ấy hành động vô cùng nhanh nhẹn, khiến cho số người hiện diện không một ai trông thấy cả. Chỉ riêng Gia Cát Ngọc là đã nghe được tiếng chéo áo giũ trong gió, từ sau lưng mình vọng đến rất khẽ, giữa lúc đám đông đang đánh nhau quyết liệt ở phía trước mặt ...

Đây là ai? Là địch hay là bạn?

Chàng đang giật mình, thì sát bên tai đã có một giọng quen thuộc vọng đến rằng:

– Gia Cát Ngọc, anh có biết tôi là ai không?

Đây chính là tiếng nói của Tích Hoa Công Tử. Vậy, thử hỏi Gia Cát Ngọc nào lại không nhận ra? Bởi thế, chàng vội vàng nói:

– Đặng huynh đây à?

– Chẳng sai tí nào cả.

Giọng nói của y lạnh lùng đến ghê sợ, khiến Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, nói:

– Đặng huynh sao lại đến đây để làm gì?

– Ha ha, tôi đến đây để đưa đám táng cho anh đây.

– Anh ...?

– Thế nào? Anh không bằng lòng chăng?

Nói đoạn, hấn ta nhanh như chớp thò chưởng ra, để mạnh lên Mạng môn huyết của Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc hết sức căm tức. Chàng nhớ lại lời nói của Hận Phát Thư Sinh nên bất giác cất tiếng than dài rằng:

– Ôi. Tôi với anh chỉ có ân chứ không có oán, vậy tại sao ...?

Tích Hoa Công Tử tỏ ra vô cùng đắc ý, cất tiếng cười khẽ nói:

– Anh nào chẳng rõ cái lẽ hai con cọp thì không thể cùng nhau sống chung trong một khu rừng?

– Nhưng ...

– Nếu Gia Cát Ngọc người còn sống trên đời này thì trong đôi mắt xanh của Tư Đồ Uyển, nào có hình bóng Đặng Tiểu Nhân ta? Nay, Gia Cát Ngọc, người là người kỳ tài trời sinh, ta không thể nào sánh kịp, suốt thời gian qua,

ta uông công tìm đủ mưu kế, song vẫn không thể nào trừ người được, tưởng rằng trong kiếp sống này đành bó tay với người rồi. Thế nhưng, không ngờ việc sống chết đều có mạng, nên mới đưa đến trường hợp như ngày hôm nay.

– Chỉ đáng trách là tôi không nghe lời khuyên nhủ của Hận Phát Thư Sinh, sớm trừ đi một người vong ân bội nghĩa như anh.

– Hừ. Hận Phát Thư Sinh. Chắc chắn rồi cũng sẽ có một ngày, ta phải rút gân lột da hắn ra, mới hả cơn tức giận.

– Tại sao anh lại căm hận anh ấy? Chẳng lẽ kẻ đã bắt cóc Tu Đồ cô nương trước đây lại chính là ...?

– Đúng thế. Kẻ đã bắt cóc Tu Đồ cô nương hôm ấy chính là ta. Dẫn dụ người đi đánh nhau với Nhân Đồ Mã Khôn cũng chính là ta. Lập mưu cho Cái Ngoại Tam Hung trừ người cũng chính là ta. Nhưng, có điều đáng tiếc là cái bọn người ấy chẳng qua hữu danh vô thực, nên suýt nữa để lộ cả mưu toan của ta trước đó ...

– Nghe đâu Hận Phát Thư Sinh đã điếm ba đại huyết trong người anh, phế trừ võ công của anh rồi, vậy làm thế nào ...?

Tích Hoa Công Tử cất giọng cười lạnh lùng đến ghê rợn, cười rất đắc ý nói:

– Gia Cát Ngọc, nếu người muốn tìm lý do để kéo dài thời gian, hầu chờ điều trị xong thương thế để ra tay chống trả, thì đây là hoàn toàn nằm mơ giữa ban ngày. Ta nói cho người biết, Hận Phát Thư Sinh tuy đã điếm vào ba đại huyết để phế trừ võ công của ta, nhưng trời lại không bao giờ đưa người ta vào bước đường cùng, Đặng Tiểu Nhân từ trong cái họa ấy, đã được cái

phúc bất ngờ ...

Câu nói vừa đến đây thì bất ngờ nghe có mấy tiếng kêu to kinh hoàng. Thì ra, trong số người hiện diện lúc ấy phát giác được tại phía sau lưng của Gia Cát Ngạc, đã xuất hiện thêm một người từ lúc nào.

Phi Long Thiên Sư trông thấy bàn tay của người ấy đang đề lên “mạng môn huyết” của Gia Cát Ngạc nên lầm tưởng hắn ta đan dùng chân lực của mình, dòn vào người của Gia Cát Ngạc, để tiếp tay chữa vết nội thương cho chàng, nên trong lòng hết sức kinh hãi, vội vận dụng toàn lực đánh ra ba thế võ.

Ca Đà đại sư không dám đỡ thẳng mà nhanh nhẹn nhảy lùi trở lại phía sau.

Trong khi đó, Phi Long Thiên Sư đã nhanh nhẹn quay phắt người lại, nhắm phía Gia Cát Ngạc lao thoát tới.

Vì đang lâm vào một hoàn cảnh quá ư nguy cấp, nên Gia Cát Ngạc định liều mạng chống trả lại đối phương, nên nhanh nhẹn vọt người bay lên ...

Tích Hoa Công Tử trông thấy thế, liền cất tiếng cười nhạt, rồi ấn mạnh bàn tay phải xuống, trong khi tay trái đã cùng một lúc điềm vào ba đại huyết trong người chàng, rồi chụp lấy Gia Cát Ngạc, nhắm đỉnh núi tay trái nhanh nhẹn vượt thẳng lên.

Gia Cát Ngạc vì vết nội thương chưa lành, giờ lại bị Tích Hoa Công Tử ấn xuống một chưởng, nên miệng lại trào máu tươi.

Tích Hoa Công Tử chạy nhanh như gió, chỉ trong nháy mắt là đã vượt lên đến một đỉnh núi cao hàng trăm trượng. Chừng ấy, hắn ta mới cất tiếng cười ha hả như cuồng dại, nói:

– Gia Cát Ngọc, con người dù sống đến trăm tuổi, rồi cũng phải chết mà thôi.

Vậy, hồ sâu nghìn trượng này sẽ là nơi yên nghỉ muôn đời của ngươi, vậy ngươi hãy yên lòng nghe theo số mạng.

Nói đoạn, hắn liền vung tay ném ra, tức thì Gia Cát Ngọc như một con diều đứt dây, từ trên chót núi rơi thẳng xuống hồ sâu vun vút ...

Gió lạnh không ngớt thổi vi vu, núi đồi hoang dã vô cùng phẳng lặng ...

Ca Đà đại sư và Mục Dã Thần Canh đều kinh hoàng thất sắc.

Ba vị đạo sĩ trong Thái Sơn Quan và Thiết Phiến Tẩu, trong lòng lấy làm xót xa, tỏ ra vô cùng hối hận với việc làm của mình. Nhưng, đã quá muộn rồi.

Chỉ riêng có Phi Long Thiên Sư và Tích Hoa Công Tử thì không ngớt cất tiếng cười như điên dại. Tiếng cười của họ như vang rền mãi trong vùng núi đồi Hạ Lan Sơn ...

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 24

HỒNG NHAN GẶP NẠN

Sao lạnh lưa thưa, trăng tàn xế bóng ...

Màn đêm đã trở thành lờ mờ, trùm kín cả khu núi Hạ Lan Sơn đang im lìm ngon giấc.

Trong sơn cốc vẫn còn sót lại mấy ánh trăng vàng úa. Và, tại nơi ấy có một bóng người lẻ loi cô độc, đang bồi hồi đi tới đi lui ...

Luồng gió đêm thổi tung mái tóc óng mượt và cũng thổi tung tà áo gấm của nàng, giũ nghe rền rẹt. Nàng có vẻ như đang tìm kiếm linh hồn của mình, vừa bị thất lạc đi đâu. Nàng không ngớt đi khắp đó đây trong vùng đồi núi hoang dã, song một mực vẫn im lặng không hề lên tiếng nói một lời gì ...

Cô gái lẻ loi cô độc ấy là ai?

Nàng chính là Tư Đồ Uyển, mà vừa rồi đã cùng Gia Cát Ngạc đến đây.

Thì ra, trong khi nàng đánh nhau với ba người chung quanh, nhưng không trông thấy Ngạc đệ đệ tiếp tay với mình. Bởi thế, nàng đã đoán biết chàng đang gặp phải kẻ cường địch, nên trong lòng hết sức cuống quýt. Chính trong lúc đó, thì một tăng nhân và một đạo sĩ cùng một lúc tràn tới tấn công. Tư Đồ Uyển vì nóng lòng đối với sự an nguy của Ngạc đệ đệ nên liền vung chưởng ngọc lên đỡ thẳng vào thế công của hai đối phương.

Vị tăng nhân và đạo sĩ ấy không thể nào ngờ được là nàng lại đánh như vậy, nên trong lòng không khỏi lấy làm kinh hãi, định sẽ thu luồng chân lực trở về, nhưng đã quá chậm rồi.

Sau một tiếng nổ “ầm” thực to, Tư Đồ Uyển bị hất bắn ra sau ba bước, thét lên một tiếng kinh hoàng, rồi ngã ra ngất lịm hẳn.

Gia Cát Ngọc tuy nghe được tiếng thét ấy, nhưng vì đang bị năm đối phương vây đánh, nên không làm sao thoát thân ra được.

Nhưng, cũng may là ngay lúc ấy, Nhất Diệp Đạo Trưởng vì đánh thua nên vừa thẹn thùng, vừa tức giận bỏ chạy tới nơi, lão ta trông thấy vậy thì liền quát to, ngăn số người kia lại, rồi lấy thuốc chữa thương của phái Võ Đương là “Cửu hoàn dịch”.

nhỏ ba giọt vào miệng nàng ...

Nàng vốn bị thương không nặng lắm, nên sau khi dùng thuốc “Cửu hoàn dịch”.

xong thì không còn điều chi đáng ngại nữa. Lúc ấy, nếu dùng chân lực để giúp cho máu huyết trong người nàng vừa vận chuyển được thông suốt, thì không hơn một khoảng thời gian dùng xong một tách trà, tất nàng sẽ được hoàn toàn bình phục.

Nhưng, số người hiện diện đều câu nệ về sự cách biệt nam nữ, nên đâu có ai lại đi làm những chuyện đó?

Chính vì vậy, mãi đến hai tiếng đồng hồ sau, khi màn đêm đã buông rũ, đom

đóm đã lập lòe đó đây, thì cô ta mới cất tiếng rên rỉ và từ từ bừng tỉnh trở lại ...

Lúc bấy giờ, số tăng nhân của phái Thiếu Lâm, cũng như số đệ tử của phái Chung Nam đều đã rời đi tất cả. Nhất Diệp Đạo Trưởng có ý muốn phái người đưa nàng về Di Thế Sơn Trang. Nhưng Tư Đồ Uyển vì nặng tình với Gia Cát Ngọc, nên nghe qua liền cười nhạt:

– Tôi không phải là môn hạ của phái Võ Đương, vậy ông không cần chi phải lo lắng cho tôi làm gì.

Nhất Diệp Đạo Trưởng tức giận đến đổi cất tiếng “Hừ” lạnh lùng, rồi dẫn tất cả đệ tử của phái Võ Đương quay người bỏ đi mất.

Tư Đồ Uyển lúc đây chỉ lo lắng cho Ngọc đệ đệ, nên đâu còn để ý tới việc Nhất Diệp Đạo Trưởng đã tức giận đến mức nào. Nàng nói dứt lời thì lắc mạnh thân hình kiêu diễm, nhắm ngay sườn núi vọt thẳng lên.

Lúc ấy đêm đã khuya, trong khi Gia Cát Ngọc cũng đã bị kẻ địch ném thẳng xuống hố sâu từ lúc nào. Do đó, dưới ánh trăng nhợt nhạt, khắp núi đồi đều cảm thấy đâu đâu cũng có lá vàng rơi rớt, khắp trên mặt đất cành cây gãy đổ ngổn ngang, và hoàn toàn vắng lặng không hề có một bóng người nào cả.

Tư Đồ Uyển không phải là một người kém thông minh, nên nhìn qua tình trạng trước mắt, đã đoán biết Ngọc đệ đệ gặp rủi nhiều may ít. Bởi thế, nàng nóng lòng như bị lửa đốt, đồng thời cũng kinh hoàng như trượt chân té xuống hố sâu, hay bị đắm thuyền ngoài bể cả ...

Mặc dù nàng đoán biết mọi việc đã xảy ra rất bất lợi, nhưng trong lòng vẫn còn một tia hy vọng, do đó, nàng cố lấy lại sự bình tĩnh, đi lục kiếm khắp

mọi nơi giữa núi đồi hoang dã, trong cảnh đêm khuya lạnh lùng ...

Nàng hy vọng tìm được một dấu vết chi về Gia Cát Ngọc, hay ít nhất, nàng cũng phải tìm hiểu cho được sự thật đối với mọi việc đã xảy ra, dù cho sự thật đó có đau thương đến mức nào nàng cũng vẫn phải ...

Thế nhưng, nàng đành chịu thất vọng. Nàng hoàn toàn không tìm thấy một dấu vết gì, nên không làm sao biết được Gia Cát Ngọc hiện giờ đang ở đâu? Chàng đã chết? Hay vẫn còn sống? Hoặc giả ...?

Giữa đêm tối mông lung, nàng chỉ có thể nhìn thấy những ngọn núi cao đang đứng im lìm, và những vì sao trên nền trời không ngớt nhấp nháy ...

– Ngọc đệ đệ. Ngọc đệ đệ ...

Tâm trạng nào nề đã khiến nàng cảm thấy ngọt nhạt như muốn nghẹt thở.

Nàng nhìn thẳng vào màn trời đêm, khẽ than van rên rỉ.

Một áng mây đen từ đâu bay đến, che mất vầng trăng sáng như gương trên nền trời.

Tất cả những ngọn núi chung quanh đều tối sầm lại. Và, ngay lúc đó, từ phía xa, có một bóng đen đang nhắm thẳng phía nàng chạy nhanh đến như gió hốt.

Ánh mây đen bị gió thổi bay đi, nên sơn cốc lại trở thành trong sáng dưới ánh trăng bạc. Tư Đồ Uyển bất giác ngược đầu lên nhìn ...

Úy. Dưới một gốc cây cổ thụ cao chọc trời, cách xa nàng ngoài mười trượng,

có một bóng người đang đứng sững chẳng biết tự bao giờ.

Người ấy đang đứng cùng một hướng với vầng trăng, nên không thể thấy rõ được là ai. Ngọn gió đêm không ngớt thổi tung tà áo của y, giữ nghe rền rẹt ...

– Ai ... thế?

Giọng nói của nàng trở thành run rẩy, chứng tỏ nàng đang hết sức kinh hoàng.

Câu hỏi vừa dứt thì bóng người đó bất thần nhún đôi vai, rồi phá lên cười to, đầy vẻ đắc ý.

Giọng cười ấy vang rền, đầy khoái trá, chứng tỏ đối phương đang hết sức vui thích trong lòng.

Nhưng tiếng cười ấy vừa lọt vào tai Tư Đồ Uyên, thì nàng có cảm giác như đây là tiếng rên khóc của loài ma quái. Nàng hết sức khiếp sợ, và cũng hết sức rùng rợn. Bởi thế, nàng bất giác thối lui ra sau liên tiếp.

– Tôi đã đoán biết trước là Tư Đồ cô nương thế nào cũng đến, nhưng không ngờ cô nương lại đến nhanh như thế này.

Vừa lên tiếng nói, bóng đen ấy cũng vừa bước tới. Dưới ánh trăng sáng, nàng thấy rõ y đang mỉm cười đầy vẻ thâm tà. Và, ngay khi bóng đen ấy còn cách khá xa, Tư Đồ Uyên đã nhận ra đối phương là ai rồi.

Bởi thế, nàng không khỏi giật bắn người, kêu lên một tiếng kinh hoàng rằng:

– Người ...

– Tu Đồ cô nương, có lẽ cô không thể nào nghĩ đến được chứ?

– Đặng Tiểu Nhân. Người định sẽ ...?

– Cô nương. Tích Hoa Công Tử tôi đâu ăn thịt cô, mà cô tỏ ra sợ sệt như vậy?

Tích Hoa Công Tử tỏ ra vô cùng thích thú, qua nét mặt gian manh khả ố. Hắn ta vừa nói, vừa đưa chân bước từ từ đến trước mặt Tu Đồ Uyển.

Tu Đồ Uyển trông thấy thế, thì vừa cuống quýt vừa tức giận, nên bước lùi ra sau, rồi cười to qua giọng mũi, nói:

– Ta không có thì giờ đâu nghe người nói bá láp.

Nói đoạn, nàng lắc nhanh đôi vai, rồi sử dụng “Thần hành vô ảnh bộ” lách người đi nhanh như chớp ...

Nàng đoán biết Tích Hoa Công Tử đang có gian ý, nên định sẽ bỏ chạy đi, nhưng nào ngờ đâu chỉ mới cách nhau một thời gian ngắn mà tài nghệ của Tích Hoa Công Tử ngày nay không còn là tài nghệ của Tích Hoa Công Tử ngày xưa nữa. Bởi thế, qua một tiếng “úy” khẽ, đôi phương cũng nhanh nhẹn đưa chân lách ngang, và đã chặn ngang trước mặt người đẹp, mỉm cười gian manh nói:

– Người đẹp dưới vầng trăng, thực là một khung cảnh nghìn năm một thừa.

Vậy, cô nương hà tất phải hồi hả bỏ đi?

– Gia Cát Ngọc hiện ở gần đây, vậy ta hy vọng ngươi ăn nói phải dè dặt.

Tích Hoa Công Tử nghe qua, sắc mặt liền biến hẳn, y ngược mắt lên cất tiếng cười ngạo nghễ, nói:

– Gia Cát Ngọc. Gia Cát Ngọc. Tích Hoa Công Tử ta nào còn sợ hấn đến đây nữa?

– Hừ. Mười ba đường Thiên Ma Chỉ của anh ấy, thử hỏi ngươi có đủ sức chống trả hay không?

– Tư Đồ cô nương, cô chớ nên xem Đặng mỗ không đáng giá một đồng tiền như vậy. Gia Cát Ngọc dù cho tài năng có bằng trời đi nữa, thì bây giờ chẳng phải đã ...

Tư Đồ Uyển nghe qua, không khỏi giật bắn người, nói:

– Giờ đây thì sao?

Tích Hoa Công Tử tựa hồ cảm thấy mình đã nói lỡ lời, nên không khỏi giật mình. Nhưng, hấn ta xoay qua đôi tròng mắt, rồi cắn chặt hai hàm răng, cười lạnh lùng nói:

– Chẳng phải đã mất mạng dưới tay Đặng mỗ rồi sao?

Tư Đồ Uyển run rẩy toàn thân, đôi chân loạng choạng, tâm trạng kinh hoàng tột đỉnh, nói:

– Ngươi ... Ngươi nói thật đấy chứ?

– Cô nương còn chưa chịu tin hay sao?

– Anh ấy ...?

– Hắn đã rơi thẳng xuống hố sâu muôn trượng này rồi.

Quả tim của Tư Đồ Uyển như bị một chiếc búa to nện trúng, tê tái toàn thân.

Nàng quay người đưa chân bước thụt thểu về hướng tay chỉ của Tích Hoa Công Tử, đi lần đến bên miệng hố.

Tích Hoa Công Tử phi thân chận lấy nàng rồi nói:

– Cô nương định làm gì?

– Ta phải xuống dưới hố sâu này xem qua cho biết.

– Hố sâu này có hàng muôn trượng, bên dưới đá tảng lởm chởm ngổn ngang, nên Gia Cát Ngọc chắc chắn đã tan xương nát thịt rồi, vậy thử hỏi cô làm thế nào tìm được hắn ta?

Tư Đồ Uyển lúc ấy trái lại, tỏ ra hết sức bình tĩnh. Nàng nghe qua lời nói của Tích Hoa Công Tử, bèn cất tiếng cười nhạt nói rằng:

– Ta không tin là người có thể đánh rơi anh ấy xuống hố sâu muôn trượng này.

– Đặng mỗ đã gặp được kỳ duyên may mắn, võ công tiến bộ gấp mười lần trước kia, phương chi hắn lại ...

– Thế nào?

Tích Hoa Công Tử tỏ ra vô cùng đắc ý, hoa chân múa tay, đem hết mọi việc xảy ra vừa rồi, thêm nhân thêm nhụy, nói tường tận cho Tư Đồ Uyển nghe. Hắn ta tựa hồ không biết xấu hổ trước hành động hèn hạ là thừa dịp Gia Cát Ngọc bị nguy nan, hạ độc thủ đối với chàng. Do đó, hắn ta nói thao thao bất tuyệt, tung bay cả bọt mồm bọt miệng.

Thâm ý của hắn ta, là có ý khoe khoang tài nghệ cũng như mưu lược của mình. Nhưng, đối với Tư Đồ Uyển, thì mỗi một câu, mỗi một lời của hắn ta đều làm nàng đau đớn như dao cắt ruột. Bởi thế, nàng không sao đè nén được sự căm phẫn trong lòng, cất giọng trong trẻo nạt to, rồi nhanh như chớp vung cả đôi chưởng đánh ra.

Tích Hoa Công Tử trông thấy thế võ của nàng quá ư lợi hại, nên trong lòng không khỏi ít nhiều giật mình. Hắn ta vung tay phải ra với một thế võ công tuyệt diệu, tức thì bóng chưởng chập chờn ngang dọc dày đặc cả không gian, đi đôi với tiếng gió rít vèo vèo, và một ngọn cuồng phong cuốn tới.

Tư Đồ Uyển trông thấy thế, hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn rùn thấp người xuống, rồi thối lui ra sau ba bước.

Tích Hoa Công Tử thu thế võ trở về, cười to nói:

– Võ công của cô nương đã tiến bộ nhiều lắm, thật là một điều đáng khen ngợi.

Thực ra, Tư Đồ Uyển trông thấy Tích Hoa Công Tử đánh thế võ vừa rồi, thì đã hiểu võ công của hắn ta ngày nay, chẳng còn tầm thường như ngày xưa

nữa. Do đó, nàng không khỏi kinh hãi, và tự hiểu rằng, nếu hôm nay không khéo đối phó, thì e rằng ...

Nàng suy nghĩ như vậy, liền cất giọng lạnh lùng nói:

– Giữa Gia Cát Ngọc và người chẳng hề có mối oán thù, vậy tại sao người lại đành hạ độc thủ như thế?

Tích Hoa Công Tử cười gian manh nói:

– Cô nương. Đây chẳng phải là tôi đã vì cô nương thì còn là chi nữa?

– Vì tôi?

Tur Đồ Uyển không ngớt nghĩ ngợi miên man, hầu tìm một cách đối phó cho hữu hiệu. Và, chỉ với một khoảng thời gian ngắn ngủi đó, nàng đã có một sự quyết định. Bởi thế, nàng dừng câu nói lại trong giây lát, rồi tươi cười duyên dáng, cất giọng nũng nịu nói tiếp rằng:

– Lời nói của anh là thực đấy chứ?

Tur Đồ Uyển vốn đã xinh đẹp, thế mà giờ đây nàng lại làm duyên, đôi hàm răng ngọc nhỏ tức hiện rõ qua nụ cười, cũng như hai đồng tiền đang núng sâu trên đôi má, càng khiến nàng xinh đẹp chẳng thua gì một tiên nga trên trời.

Tích Hoa Công Tử trông thấy thế, thì tâm hồn xao xuyến, phiêu diêu, trong lòng vui thích không thể tả, nói:

– Lời nói của tiểu sinh hoàn toàn chân thành. Cô nương là người sắc đẹp

tuyệt vời , phong độ cao sang nên xưa kia chỉ gặp một lần, là đã làm cho tiểu sinh thân yêu trộm nhớ mãi cho đến ngày hôm nay. Thế nhưng, chẳng ngờ Gia Cát Ngọc đã nhẫn tâm cắt đứt mối tình của tiểu sinh đối với cô nương, hơn nữa, chính cô nương cũng ...

– Tôi thế nào? Nếu anh thực sự thương mến tôi như thế, thì tại sao lúc ấy, anh không có thái độ ghen tức chi đối với Gia Cát Ngọc cả? Hừ, tôi chỉ e rằng, lời nói của anh chỉ là những lời dối gạt mà thôi.

– Tư Đồ cô nương. Cô tưởng rằng tôi chẳng có một tí lòng ghen tức nào hay sao? Ha ha. Cô có biết đâu những cử chỉ âu yếm giữa cô và Gia Cát Ngọc, trong những ngày sánh vai dẫn bước giang hồ, hoặc những lời tình tứ đắm say, trong khi hai người ở cùng chung một khách điếm, đã khiến cho tâm trạng của Đặng Tiểu Nhân tôi tan tác đến mức nào?

– Ai nói cho anh nghe những việc đó?

– Cô nương. Tất cả những việc ấy đều do chính mắt tôi trông thấy, vậy còn làm lẫn nữa hay sao?

– Anh ...?

– Đặng Tiểu Nhân tôi nào phải là một thằng ngốc. Trước kia, qua một trận đánh nhau với Gia Cát Ngọc, tuy tôi không thể nhận xét được hãn ta là người thuộc môn phái nào, nhưng, tôi thấy tất cả những thế võ của hãn ta sử dụng đều không có thế võ nào của phái Võ Đương cả. Như vậy hai tiếng “su huynh” mà cô nương gọi hãn, thực ra chỉ là lời nói dối gạt mà thôi ...

– Hừ. Nếu tôi dối gạt anh thì anh định làm gì?

– Ha ha. Tôi nào có thể làm gì? Chẳng qua lúc ấy tôi rất lầy làm nghi ngờ, và giả vờ quay ngựa bỏ đi trở về, nhưng kỳ thật thì ...

– Kỳ thật thì anh đi đâu?

– Sự thật thì tôi đi vòng một con đường khác, và hồi hải vượt qua khỏi hai người.

– Tại sao tôi lại không biết được việc đó?

– Đáng lý ra cô đã biết, nhưng đáng tiếc là cô đã bị những lời đường mật của thằng ranh Gia Cát Ngọc, làm cho tâm thần ngây ngất, nên mới chẳng hề nhìn thấy một sự thật bày rõ ra trước mắt của cô.

– Anh nói chi tôi không hiểu?

– Không hiểu? Hôm ấy, khi cô và Gia Cát Ngọc bước vào quán ăn, thì trông thấy trên một chiếc bàn cạnh cửa sổ, có một mâm rượu thịt đang dùng dở dang chứ gì?

– Đây chính là ...?

– Đúng thế. Đây chính là mâm rượu thịt tôi đang dùng. Nhưng, vì tôi trông thấy cô và hắn đang từ trước cửa tiến vào hiệu ăn, nên nhanh nhẹn nhảy thoát ra ngoài cửa sổ, tìm nơi ẩn kín thân mình. Qua lời nói của thằng ranh Gia Cát Ngọc, tôi mới hiểu được là pho Lục Ngọc Di Đà, lúc ấy không có trong người của cô nương. Và, tiếp tục nghe một lúc nữa, thì tôi lại đoán biết thằng ranh ấy, tất có thể là vị chủ nhân mới của Kim Cô Lâu, người mà vừa đại náo tại Thất Điều Bang ...

– Chính vì vậy nên anh rất sợ hãi và bỏ đi phải không?

– Cô nương, lời nói của cô nương chỉ mới đoán được phân nửa mà thôi.

– Còn phân nửa sau là gì?

Tích Hoa Công Tử nhướng cao đôi mày, cất giọng hàm hàm nói:

– Kể từ lúc đó thì tôi đã có ý định phải diệt trừ thằng ranh ấy đi thì mới hả dạ.

– Có phải anh đã vì pho Lục Ngọc Di Đà không?

– Nếu nói vì cô nương thì có lẽ đúng hơn.

– Anh tin rằng có đủ sức để làm việc đó không?

– Chính vì không đủ sức, nên tôi mới dùng kế thanh đồng kích tây, dẫn dụ hấn ta đến Nhạc Vương Miếu, hầu mượn tay của Nhon Đồ Mã Khôn để trừ hấn đi.

Song, chỉ đáng tiếc Kim Hà Tam Quái tài nghệ quá tầm thường, nên đã bị thiệt mạng dưới Thiên Ma Chỉ của thằng ranh ấy.

Tur Đồ Uyển vì muốn tìm hiểu mọi sự thực, nên trong lòng tuy rất căm hận, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ tươi cười, nói:

– Nếu anh thực sự thương tôi, thì đáng lý anh không nên buông tha cho hấn như vậy.

– Buông tha? Đặng Tiểu Nhân tôi khi đã hạ quyết tâm rồi, thì thử hỏi nào có thể thay đổi ý định được? Chính vì vậy, mà khi thằng ranh ấy đi đến Bách Thảo Giáp, tôi vẫn một mực bám sát theo dõi, nhưng không có cơ hội nào để xuống tay.

Sau đấy, tôi may mắn gặp Tái Ngoại Tam Hung, nên mới lấy pho Lục Ngọc Di Đà để làm mồi câu như số người đó tìm đến gây sự với thằng ranh ấy. Nhưng, chẳng ngờ tài nghệ của hắn ta quá cao cường, khiến Hung Tăng Ngô Pháp suýt nữa đã tiết lộ mọi âm mưu của tôi.

– Nói thế, tại sao trên Trích Thúy Phong, anh lại lên tiếng bênh vực cho anh ấy?

Tích Hoa Công Tử chậm rãi đưa chân bước tới mấy bước, mỉm cười gian manh nói:

– Muốn cho tôi bênh vực hắn, thì chỉ có đến kiếp sau mới làm được mà thôi.

Lúc bấy giờ, chính tôi có ý định khiêu khích cho quần hùng chung quanh tràn tới vây đánh hắn, nhưng nào ngờ việc lại không thành, và hắn đã lấy cơ bỏ đi mất.

– Gia Cát Ngọc gặp gỡ Hoàng Phong Đạo Nhân tại ngôi miếu Sơn Thần, chính là dịp may hiếm có, thế tại sao anh lại buông tha cho Gia Cát Ngọc đi?

– Hoàng Phong Đạo Nhân thật không xứng đáng là quan chủ Kim Yết Quan.

Sau thời gian nửa ngày mà lão ta chỉ đi gọi được có một mình Hắc Y Diêm La đến để mà tiếp tay được thôi. Chính vì vậy, nên tôi đã cân nhắc kỹ lưỡng, thấy không thể làm một việc mà không chắc chắn thành công. Sau đó, Phi

Long Thiên Sư lại đến nơi, và tôi đã cố làm ngơ cho ông này ra tay tấn công lên vào hấn ta, bằng cách không lên tiếng nói chi cả. Song, chẳng ngờ đôi mắt của Phi Long Thiên Sư quá ư nông cạn, chỉ nhắm lợi dụng lưỡi đao thần trong tay Gia Cát Ngọc mà thôi, nên khiến tôi hết sức thất vọng.

– Nếu thế, giữa đêm khuya, anh mang nửa pho Lục Ngọc Di Đà đến, cũng là có ý định chi hay sao?

Tur Đồ Uyên rõ ràng đang lấy khẩu cung của Tích Hoa Công Tử, thế nhưng không hiểu tại sao, một người gian manh sâu hiểm như hấn, mà lại không hay biết chi cả. Bởi thế, hấn nghe qua câu hỏi của nàng, liền tươi cười đáp rằng:

– Uyên cô nương. Cô đoán không sai tí nào cả. Tuy tôi chưa từng trông thấy pho Lục Ngọc Di Đà, nhưng với một món đồ giả mạo như thế này, tôi nào lại không biết? Do đó, dù có biểu cho hấn ta đi, cũng chẳng có dùng vào đâu được.

Duy có điều là, sau khi hấn ta đã dùng nội lực chữa trị vết thương cho tôi xong, mà tôi lại không kịp thời xuống tay diệt trừ hấn, trong khi hấn còn ngồi yên để điều hòa hơi thở, nên sau này tôi rất lấy làm hối tiếc.

– Tại sao anh lại không xuống tay? Có phải anh đã thay đổi ý định trước kia chăng?

– Chính vì Tur Đồ Uyên cô, mà khiến giữa tôi và hấn không thể đội trời chung với nhau, bởi thế, nếu bảo là tôi thay đổi ý định thì không đúng hấn, mà chính là vì tôi sợ lúc đó, Hận Phát Thư Sinh chưa bỏ đi mà thôi. Hừ, người ấy đã điếm vào ba huyện đạo, phế trừ võ công của tôi, vậy chắc chắn sẽ có một ngày ...

Tur Đồ Uyên nghe thế, không khỏi giật mình, nói:

– Cái chi? Anh ...?

– Uyên cô nương, tuy hôm ấy cô nương không trông thấy được mặt thực của tôi, nhưng chả lẽ đến cả tiếng nói của tôi, cô nương cũng không nhận ra nữa hay sao?

– Anh đã bị Hận Phát Thư Sinh điểm vào ba đại huyết tàn phế, để phế trừ toàn bộ võ công, vậy làm thế nào? ...

– Ha ha, đây chính là trời hã còn thương tôi, vậy thử hỏi Hận Phát Thư Sinh nào có làm chi tôi được? Cũng may là nhờ hãn ta xuống độc thủ như vậy, nên tôi mới gặp được một kỳ duyên may mắn. Nay, Uyên muội muội. Em có muốn hiểu rõ chuyện ấy hay không? Đợi khi chúng ta động phòng xong, thì anh sẽ kể lại tường tận cho em ...

Tên tiểu tặc càng nói càng lộ môi, nên Tur Đồ Uyên không khỏi đỏ bừng đôi má, nạt:

– Chỉ giỏi nói bá láp. Ngươi ...?

– Nay Uyên muội muội, thói thường hễ đánh là thân, mà mắng là yêu. Vậy, nếu em thấy thích, thì cứ việc mắng thêm mấy câu nữa cũng được.

Tur Đồ Uyên vừa thẹn thường vừa tức giận, không làm thế nào giữ được bình tĩnh nữa. Bởi thế, nàng liền nhanh nhẹn đưa chân tràn tới, là đã lao thoát đến sát vai của Tích Hoa Công Tử, đồng thời lại nhanh như chớp vung chưởng phải lên, giáng thẳng vào vai phía trái của đối phương.

Tích Hoa Công Tử biết không thể nào tránh được kịp, hơn nữa, trong khi ấy y vẫn có ý định trêu chọc nàng, nên chẳng hề lách tránh đi đâu cả, mà trái lại, vận dụng chân lực vào cánh tay phía trái, đỡ thẳng vào thế công của Tư Đồ Uyên.

Tư Đồ Uyên lúc đầu cho rằng, thế võ đó chắc không thể đánh trúng được đôi phương, nhưng kịp khi trông thấy hắn ta không lách tránh, thì mới nhanh nhẹn vận dụng thêm ba phần chân lực nữa vào cánh tay đang giáng xuống ...

Thế là, chỉ trong chớp mắt, thế võ của hai bên đã va chạm thẳng vào nhau.

Đôi chân của Tích Hoa Công Tử chỉ khễ lão đảo, nhưng liền gắng gượng đứng yên lại ngay.

Trái lại, khi chưởng lực của Tư Đồ Uyên giáng trúng thẳng vào đôi phương, thì liền bị một sức dội trở về, hất bắn cả người nàng trở lui ra sau ba bước.

Chính vì vậy, nên nàng hết sức kinh hãi. Nhưng không để cho nàng có đủ thời gian để nghĩ ngợi, Tích Hoa Công Tử liền cất tiếng cười ha hả, rồi nhanh như chớp, vung chưởng quét tới như một ngọn gió lốc.

Thế chưởng ấy, tuy xem ra rất bình thường, không có chi là kỳ lạ, nhưng kỳ thực thì bên trong lại ngầm chứa vô số diễn biến. Nếu đem so sánh với võ công của y trước đây thì thực là một trời một vực. Tư Đồ Uyên hết sức kinh hãi, vội vàng sử dụng ngay bộ pháp “Thần hành vô ảnh bộ” cố gắng lách mình để tránh ...

Nào ngờ đâu, nàng vừa mới đưa chân bước, thì Tích Hoa Công Tử đã đổi thế chưởng thành thế chụp, quét ngang bàn tay qua, gây thành ba cái bóng tay

mập mờ, nhắm ngay trên, giữa, dưới chụp thẳng tới ...

Tư Đồ Uyển kêu lên một tiếng kinh hãi, tức thì, cánh tay ngọc của nàng đã bị Tích Hoa Công Tử siết chặt.

Thế là, nàng cảm thấy vừa thẹn thùng, vừa tức giận, vừa đau đớn, lại vừa cuống quýt. Nhưng, nàng chưa kịp có hành động gì, thì Tích Hoa Công Tử đã cất tiếng gian manh cười the thé nói:

– Uyển muội muội. Em có biết trước đây anh đã đau khổ nhiều vì em không?

Ba tiếng “Uyển muội muội” từ miệng của Tích Hoa Công Tử thốt ra thật là trơ trẽn vô cùng, khiến Tư Đồ Uyển nghe qua, lửa giận liền cháy bùng bùng trong lòng, sắc mặt trở thành giá lạnh như băng, mày liễu nhướng cao ...

Giữa lúc nàng đang chuẩn bị lấy mạng đối mạng với đối phương, thì thốt nhiên nàng nhớ đến mối huyết hải thâm thù của Ngọc đệ đệ, xét thấy nếu giờ đây mình chết theo chàng, thì phỏng có ích lợi chi?

Bởi thế, nàng liền cố gắng đè nén sự căm tức, rồi giả vờ tươi cười nói:

– Tâm trạng của anh thế nào, tôi làm sao hiểu được?

– Ngu huynh nói hết bao nhiêu nỗi lòng của mình ra như vừa rồi, cũng chẳng qua là muốn Uyển muội muội hiểu thấu nỗi lòng của anh, từ trước đến nay vẫn một mực yêu thương em chẳng hề thay đổi. Vì em mà Đặng Tiểu Nhân anh đã hao mòn bao nhiêu tâm huyết. Nay, Uyển muội muội chẳng lẽ em không có một tí tình ý nào hay sao?

Tư Đồ Uyển lúc bấy giờ, căm tức vì không thể ăn gan của hắn ta, hoặc lột da

của hắn ra để làm chiếu nằm mới hả dạ. Nhưng vì nàng cân nhắc sự lợi hại, nên phải đành giả vờ nũng nịu nói:

– Chỉ có thể là đã chứng tỏ lòng anh yêu em rồi đấy hay sao?

– Ngu huynh biết nói thế là quá ư đường đột đối với người đẹp, nhưng vì bấy lâu nay huynh đã thâm yêu trộm nhớ quá lâu, vậy hôm nay nào lại chịu bỏ qua một dịp tốt. Vậy, mong muội muội sẽ chớ bỏ qua số thời gian vàng ngọc hiện giờ.

Tên dâm tặc ấy, sắc mặt tỏ ra rất hớn hờ trong khi nói chuyện, và đồng thời nhanh nhẹn thò bàn tay ra vuốt nhẹ lên đôi má phên của Tư Đồ Uyên ...

Tư Đồ Uyên kinh hoàng đến biến sắc mặt, kêu thất thanh lên rằng:

– Anh làm chi thế? Nếu hôm nay anh dùng sức mạnh để cưỡng ép, thì dù cho có chết đi, tôi cũng sẽ ...

– Uyên muội muội, trong lòng em chỉ có hình ảnh của Gia Cát Ngạc, ngu huynh không biết hay sao? Ngoại trừ trường hợp ván đã đóng thuyền, thì ngu huynh không thể nào tin được em đâu.

Câu nói vừa dứt, thì hắn ta lại vung bàn tay lên, điểm thẳng vào huyết đạo làm tê dại Tư Đồ Uyên.

Tư Đồ Uyên biết võ công của mình không thể nào đối kháng được với đôi phương, vậy thà là chịu ngọc nát châu chìm, chứ không thể chịu nhục, nên trong lòng liền đâm liều, định cắn lưỡi để tự sát. Nhưng, nào ngờ trong giây phút chỉ mảnh treo chuông ấy, thì Tích Hoa Công Tử bỗng dừng tay lại, rồi nghiêng tai lắng nghe ...

Giữa đêm khuya tĩnh mịch, bất thần có tiếng người nói vọng đến. Hấn nghe có giọng nói già nua bảo rằng:

– Thảo nào thằng bé ấy lại mắng ta. Nếu không gặp sư đệ, thì ta làm thế nào hiểu được nội tình của việc này?

– Đây chính là cái lỗi ở sự dạy dỗ thiếu nghiêm minh của tiêu đệ, vậy mong sư huynh chớ nên trách cho.

Chỉ với mấy câu nói ngắn ngủi ấy, nhưng đối với Tư Đồ Uyển thực chẳng khác nào một tia sáng giữa bầu trời tối tăm. Nàng vui mừng như điên, vận dụng hết chân lực bình sinh, dồn tra chuông trái, rồi nhắm ngay cổ tay của Tích Hoa Công Tử giáng thẳng xuống.

Mạch cổ tay chính là một trong những huyết đạo quan trọng của con người, nên dù cho võ công của Tích Hoa Công Tử gần đây có tiến bộ vượt bậc đi chăng nữa, nhưng đâu lại dám để yên cho nàng đánh thẳng vào đấy. Bởi thế, y không còn cách nào khác hơn là phải vung tay, rồi nhảy lui ra xa tám bước.

Tư Đồ Uyển vừa đánh ra, nhưng qua một cái vung tay của Tích Hoa Công Tử đã khiến nàng cảm thấy cả cánh tay mặt của mình đều bị tê buốt, kinh hoàng kêu to lên rằng:

– Cha ơi.

Khi đôi chân của nàng vừa mới đứng yên, thì liền sử dụng “Thần hành vô ảnh bộ” vọt người bay đi như một mũi tên bắn.

Tích Hoa Công Tử đang còn giật mình, thì bỗng nghe một tiếng quát to rồi

lại thấy hai bóng đen phi thân lướt tới nhẹ nhàng như hai bóng ma.

Tur Đồ Uyển chẳng khác nào một con chim bị bắt hụt nên hốt hoảng nhảy vào lòng của một lão già vừa lướt tới ở phía trái, nấc lên một tiếng và òa lên khóc to.

Kế đó, nàng đem lại việc Gia Cát Ngọc bị hại, nói đầu đuôi lại cho lão già này nghe.

Lúc ấy, Tích Hoa Công Tử đã nhận thấy được người vừa đến ấy là ai rồi. Thì ra người ấy chính là Xích Diện Thần Long Tur Đồ Uy và Nhất Diệp Đạo Trưởng, chương môn của phái Võ Đương. Bởi thế, hấn ta hết sức kinh hoàng, cuống quít nghĩ cách để đối phó ...

Bất thần, qua một tiếng gầm to, Xích Diện Thần Long trợn tròn xoe đôi mắt, đầy vẻ giận dữ, tóc râu cũng cơ hồ dựng đứng cả lên, đồng dục bước thẳng tới trước mặt của Tích Hoa Công Tử.

Tích Hoa Công Tử trông thấy thế liền vận dụng chân lực trong người, tập trung tinh thần sẵn sàng đối phó.

Xích Diện Thần Long biết rõ võ công của hấn ta chẳng phải tầm thường như trước kia, nhưng trông thấy thái độ của hấn, cũng không khỏi tức giận đến biến cả sắc mặt, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

– Đặng Tiểu Nhân, ngươi là một con người chỉ biết lợi dụng lúc nguy cấp của kẻ khác để hạ độc thủ, thì thực không khác chi loài cầm thú. Hãy mau nạp mạng lại đây.

Nói đoạn, lão ta quét mạnh tay áo rộng ra, công về đôi phương chớp nhoáng

ba thế võ, gây thành một luồng kinh lực ác liệt cuốn thẳng tới.

Nếu trước đây ở Di Thế Sơn Trang, thì chớ nói chi ba thế võ ấy hẳn không làm thế nào đỡ nổi, mà ngay đến việc muốn tránh né, cũng hoàn toàn chẳng tránh né được. Nhưng, giờ đây thì sự việc đã hoàn toàn khác hẳn ...

Trong khi ba thế võ của Xích Diện Thần Long vừa công tới thì đôi vai của hắn ta liền rùn thấp xuống, rồi ngằm vận dụng đến chín phần mười chân lực trong người, đánh ra liên tiếp ba chưởng nhanh như gió hốt.

Khi hai luồng chân lực va chạm vào nhau, thì gây lên một tiếng nổ to như sấm, xé tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya, khiến sơn cốc vang lên những tiếng hồi âm không dứt, làm cho chim rừng đều phải hoảng sợ, tung bay và kêu lên oang oác.

Xích Diện Thần Long như cảm thấy hết sức bất ngờ nên sắc mặt cũng đầy vẻ kinh dị.

Tích Hoa Công Tử tuy bị sức va chạm của hai luồng kinh lực làm cho thân hình không ngớt chao động, nhưng, lòng tự tin của hắn ta cũng được củng cố thêm.

Hắn ta cất tiếng cười dài, rồi lại vung hai chưởng lên, nhắm chụp thẳng vào đôi vai của Xích Diện Thần Long.

Xích Diện Thần Long tức giận gầm lên một tiếng, rồi vung mạnh tay áo phía trái ra, gây thành một luồng kinh phong lạnh buốt. Trong khi đó, năm ngón tay phía phải của lão cũng giương ra, vung lên thành một cái vòng tròn, rồi nhắm ngay mặt của Tích Hoa Công Tử giáng thẳng xuống.

Tích Hoa Công Tử chẳng rõ đã học được những võ công quái dị đó từ đâu.

Hắn ta vung cánh tay trái lên, trong khi cánh tay mặt bỗng diễn biến thể võ nhanh như chớp, công thẳng ra tới tấp.

Xích Diện Thần Long lúc ấy cũng đã dồn chân lực vào đôi chưởng, phản công quyết liệt, khiến kinh phong dấy động âm âm như sấm nổ, uy lực hết sức đáng sợ.

Trong khi đó, Tích Hoa Công Tử tuy về mặt nội công còn kém hơn đôi phương một bậc, nhưng về thể võ của hắn ta lại cao tuyệt khó lường, có thể nói vượt hơn cả Xích Diện Thần Long.

Bởi thế, đôi bên đều đem hết sức mình ra đánh voi nhau, dưới bóng trăng xanh, bóng người không ngớt đi động, kinh phong dấy động ào ào, khiến nhành lá chung quanh, gãy đổ tung bay đầy trời. Hơn nữa, chưởng phong của đôi bên, cũng làm cho trong vòng ba trượng, không ai có thể đứng yên được cả.

Tư Đồ Uyển trông thấy thế, kinh hoàng đến há mồm trợn mắt. Ngay đến cả Nhất Diệp Đạo Trưởng, cũng cảm thấy võ học của Tích Hoa Công Tử rất lạ lùng, mà lão ta từ trước đến nay chưa hề gặp bao giờ. Vì, qua thế chưởng cũng như thể võ của hắn ta, xem ra rất khác lạ so với quy luật thông thường của võ học.

Sau ba mươi thế võ, Xích Diện Thần Long cảm tức đến tóc râu đều dựng đứng, gầm lên một tiếng to, rồi vung cả hai tay áo ra một lượt, nhanh như một luồng điện chớp, đánh dồn dập bảy chưởng và năm tay áo rộng về phía đối phương.

Bề ngoài xem ra thể công của Xích Diện Thần Long, như có một uy lực mạnh mẽ vô song, như kỳ thực thì lão ta đã có phần thấm mệt, khó kéo dài được trận đấu lâu hơn.

Nhất Diệp Đạo Trưởng nhận thấy Xích Diện Thần Long chắc chắn sẽ bị bại đến nơi, nên trong lòng hết sức cuống quýt.

Tuy nhiên, riêng về Tích Hoa Công Tử, thể võ tuy rất quái dị, nhưng chỉ là những thể võ mới học được, chưa đến mức tinh thâm, nên trong khi đánh nhau, hẳn ta chưa thể phát huy hết những chỗ tinh thâm cao tuyệt, cũng như sử dụng chưa được vững vàng. Nếu chẳng nhờ thế, thì có lẽ Xích Diện Thần Long đã bị bại từ lâu rồi.

Giữa lúc Nhất Diệp Đạo Trưởng còn đang nghĩ ngợi, thì bất thần đã thấy Tích Hoa Công Tử thối lui hai bước. Xích Diện Thần Long trông thấy đây là một cơ hội tốt, nên liền quát to, tràn tới tấn công dồn dập ...

Nào ngờ đâu, hai tay của lão ta vừa mới đánh tới, thì Tích Hoa Công Tử bỗng phá lên cười to và sử dụng ngay những thể võ hiểm hóc vô cùng. Nửa thân trên của hắn nghiêng sang một bên, trong khi cánh tay trái đã thò nhanh tới trước, những ngón tay nửa co nửa ngay, ngậm ngậm chưa biết bao là sự diễn biến khó lường.

Xích Diện Thần Long trông thấy thế không khỏi giật nảy mình, trong nhất thời lão ta không làm sao nghĩ ra được cách phá vỡ thể võ của đối phương. Bởi thế, lão ta buộc phải vung hai tay lên, định sẽ sử dụng đến nội lực rèn luyện suốt mấy mươi năm qua, để đỡ thẳng vào thể công của đối phương ...

Nhất Diệp Đạo Trưởng đoán biết Tích Hoa Công Tử có mưu gian chỉ trong thế đánh ấy, nên vừa trông thấy thế thì không khỏi hết sức kinh hoàng, kêu

quát một tiếng rằng:

– Sư đệ, hãy mau lui trở lại.

Tiếng quát vừa dứt thì lão ta cũng đưa chân tràn tới nhanh như gió. Trong khi thân người của lão ta còn cách xa ngoài bảy thước, thì đã vận dụng toàn bộ nội lực xô mạnh một chưởng trở ra.

Lúc bấy giờ, thế võ của Xích Diện Thần Long cũng vừa đánh ra ...

Nhưng, bỗng nghe Tích Hoa Công Tử cất tiếng cười to ha hả, rồi bàn tay của y lách qua một cách thần tình, lòn dưới khuỷu tay, vận dụng toàn lực búng thẳng tới ...

Tức thì, Xích Diện Thần Long liền cảm thấy năm đại huyết dưới nách của mình, đều bị luồng chỉ phong của đối phương trùm kín lấy, do đó lão ta hết sức kinh hoàng, khắp người đều toát mồ hôi lạnh ...

Nhưng cũng may là Nhất Diệp Đạo Trưởng đã kịp trời cứu nguy. Luồng kinh lực của lão ta đã cuốn tới ào ạt, nhắm thẳng vào lưng của Tích Hoa Công Tử công tới một cách chớp nhoáng.

Nhất Diệp Đạo Trưởng là vị chưởng môn của phái Võ Đương nên tài nghệ của lão ta cũng thuộc hàng cao thủ bậc nhất trong võ lâm. Bởi thế, cho dù Tích Hoa Công Tử có là da đồng, xương sắt, cũng không làm sao dám đỡ thẳng thế chưởng được vận dụng toàn lực của lão ta.

Chính vì vậy, hấn bèn thu thế võ trở về, hạ thấp cánh tay trái rồi xô mạnh chưởng trái ra. Khi hai luồng nội lực chạm vào nhau, đã gây lên một tiếng nổ ầm, đồng thời, hấn ta cũng nương nhờ vào sức dội ấy, nhảy lui ra xa tám

bước.

Không chờ đợi cho Nhất Diệp Đạo Trường có dịp tấn công một lần thứ hai, là hắn ta đã nhanh như chớp, vọt người bay lên, và chỉ sau mấy lượt tung lên rơi xuống, thân hình hắn đã lần khuất giữa màn đêm mờ mịt rồi.

Thân pháp của hắn nhanh nhẹn không thua chi một luồng điện xẹt, khiến Xích Điện Thần Long trông thấy không khỏi há mồm, kinh ngạc một lúc khá lâu. Cuối cùng, lão ta không ngớt lắc chiếc đầu đầy tóc bạc nói:

– Ôi. Con người ấy chẳng biết đã học được từ đâu bao nhiêu võ công cao tuyệt như thế? Nếu tiểu đệ chẳng được sư huynh cứu nguy cho, thì e rằng đã bị hại dưới tay của hắn.

Nhất Diệp Đạo Trường bỗng cất tiếng than dài, nói:

– Ôi. Võ học của con người ấy thực là quái dị, dù cho ngu huynh có ra tay đánh nhau với hắn, vẫn chưa chắc có thể thủ thắng được. Nếu Gia Cát thiếu hiệp còn sống ...

Nói đến đây, lão ta bỗng cất tiếng than dài, trong lòng cảm thấy hết sức ăn năn và xấu hổ.

Tư Đồ Uyển đau đớn không thể tả, nàng dựa người vào lòng cha già, cố đè nén đôi dòng lệ, im lặng không nói chi cả.

Nhất Diệp Đạo Trường vì hối hận việc làm đã qua của mình, nên có ý muốn xuống đáy hồ sâu, nơi mà Gia Cát Ngọc vừa bị rơi mình, để xem qua cho biết hư thực. Xích Điện Thần Long nhìn qua ái nữ và đoán biết tâm trạng của nàng, nên liền lên tiếng tán đồng ngay.

Bên dưới vách đá này chính là một sơn cốc sâu thăm thẳm, rộng chừng một trăm trượng, dài độ mấy dặm đường. Cả ba người men theo sườn núi đi xuống, mãi đến khi trời đã sáng, thì họ mới tìm được đến một bức vách thoai thoải không đứng lẫm ...

Tại nơi ấy, chỉ thấy đá tảng ngổn ngang khắp nơi nơi, sương khói mịt mờ. Nếu cúi mặt nhìn xuống, thì chỉ thấy đáy hồ tối đen như mực, không biết đâu là tận cùng. Xích Diện Thần Long tự biết tài nghệ của mình không đủ sức tiến vào đáy hồ sâu, nên chỉ để một mình Nhất Diệp Đạo Trưởng tìm đường đi xuống dưới mà thôi.

Ánh triều dương đã nhô lên tại góc trời Đông, và rọi âm áp lên người hai cha con của Xích Diện Thần Long đang đứng chồ trên sườn núi. Tâm trạng của Tư Đồ Uyển hết sức nặng nề, chẳng khác nào bị một phiến đá to đè lấy cõi lòng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút một, khiến Tư Đồ Uyển cảm thấy sốt ruột vô cùng.

Qua khoảng một thời gian khá lâu, Nhất Diệp Đạo Trưởng mới từ bên dưới đáy hồ vượt đạo trở lên. Nhưng, lão ta chỉ mang về được cho mọi người những nghi vấn khó hiểu. Vì, dưới đáy hồ, đâu đâu cũng sương đặc mịt mờ, không làm thế nào ở lâu được. Bởi thế, lão ta chỉ có thể tìm kiếm một cách hời hả, rồi quày người lên ngay, đâu làm sa dám đi tìm xác chết của Gia Cát Ngọc?

Tư Đồ Uyển hết sức đau đớn. Nàng im lặng nhưng không ngớt nghĩ đến chuyện phục thù. Nàng phải xé Tích Hoa Công Tử ra thành từng mảnh vụn.

Thế nhưng, năng lực của nàng có thể làm được việc ấy hay không?

Cuối cùng, nàng bỗng nghĩ đến một người đầy lòng hào hiệp và võ công cao cường, tức là Thiết Chỉ Cái. Chỉ cần nàng tìm được lão ta, và sau đó ...

Vàng thái dương đã bò lên đến đỉnh núi phía tay trái. Từ trong vùng Hạ Lan Sơn, có thấy ba bóng người cùng đi ra. Cả ba đều không nói cười, mà chỉ một mực im lặng, im lặng một cách đáng sợ ...

Họ đưa chân bước đi, giữa một bầu không khí nặng nề, ngọt ngào, tiến thẳng vào Trường Thành, rồi lại tiếp tục đi nữa ...

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 25

BIÊN ĐỘNG TẠI BẠCH LỘC

Sau khi qua khỏi quan ải, Xích Diện Thần Long liền già từ Nhất Diệp Đạo Trường, dẫn ái nữ nhắm thẳng Trường An đi thẳng tới.

Tại Bạch Lộc Nguyên nằm về phía đông nam Trường An, cách Bá Lăng không xa, có một ngôi miếu ít người biết đến, tên gọi là “Ngã Nỗi Miếu”“. Đây chính là nơi đặt tổng đàn của Cùng Gia Bang. Vị bang chủ là Vân Thiên Nghĩa Ca Thụ Kiện, suốt năm thường ở nơi ấy và rất ít đi đâu xa.

Xích Diện Thần Long và ái nữ lặn lội ngày đêm đi đến đây, với ý định là tìm Thiết Chỉ Cái, hầu tính chuyện phục thù cho Gia Cát Ngọc. Nhưng, không ngờ họ vừa đi đến nơi, thì lại gặp Cái Bang đang lâm vào tình trạng thù trong địch ngoài, uy hiếp đến điên đảo.

Nền trời trong veo, xanh biếc. Khắp mặt đất lá cây đều úa vàng, gió thu đã thổi mạnh, chim nhạn từ hướng Bắc bay về Nam ...

Tiết cuối thu tại Bạch Lộc Nguyên trông cảnh sắc thật tiêu điều buồn bã.

Nhớ lại khi xưa, khi tướng Tần là Dương Tiễn khởi binh phạt Kinh, được Tần Thủy Hoàng, vị hoàng đế lừng lẫy một thời, đích thân ra đây tiễn hành. Và, tại vùng Bạch Lộc Nguyên này, cờ xí rợp trời, chiến mã hí rền vang, tiếng bánh xe lăn ồn ào không ngớt, những chiếc nón sắt chói ngời dưới bóng mặt trời, thực hùng dũng làm sao.

Thế mà giờ đây, tại vùng đất này, chỉ còn lại những bãi cỏ vàng úa và những nấm mồ hoang rải rác đó đây. Dòng Bá Thủy chảy thao thao bất tuyệt, tựa hồ như nổi bi thương, ai oán thừa xa xưa, nói không biết đến bao giờ cho hết ...

Bỗng nhiên, tại ven sông nước chảy thao thao bất tuyệt kia, có một bóng người chạy bay đến.

Người ấy ăn mặc quần áo rách rưới, cái gằm đầu lướt đi thật nhanh. Chiếc bóng gầy cao của người ấy, bị ánh tịch dương rọi vào dòng nước chảy cuộn cuộn, rồi cùng cuộn theo sóng nước nhấp nhô xuôi về phía Nam.

Cách ngôi Ngã Nối Miếu độ ngoài một trăm dặm, cạnh bờ sông ấy cỏ mọc hoang dại, bỗng có một giọng quát khẽ vọng đến rằng:

– Ai đó? Hãy đứng yên lại.

Bóng người đang đi vừa nghe tiếng quát, bèn ngửa mặt nhìn lên.

Đôi mắt của người ấy liền chiếu sáng ngời, ngó quanh khắp bốn phía rồi gằn giọng nói:

– Vị đệ tử nào có nhiệm vụ canh gác, xin hãy mau về báo với vị chưởng môn, là có Cổ Nan Toàn xin ra mắt.

Tiếng nói vừa dứt thì trong lùm cỏ dại bất thần có một bóng người phi thân lướt ra, và chỉ qua mấy lượt vọt lên rơi xuống, là người đã lướt đến trước mặt của Sách Hồn Quái Khất Cổ Nan Toàn. Khi người ấy dừng chân đứng lại, liền cúi mình thi lễ nói:

– Đệ tử không biết lại là Cô sư thúc. Bang chủ có lời dạy, là khi sư thúc đến thì không cần phải thông báo, mà hãy để sư thúc đi thẳng vào ra mắt.

Sách Hồn Quái Khất tựa hồ có điều chi nóng nảy trong lòng, nên nghe qua liền gật đầu, rồi lắc mạnh đội vai nhắm ngay Ngã Nỗi Miếu đi nhanh tới.

Ngôi Ngã Nỗi Miếu vừa nhỏ lại vừa đồ nát, chẳng qua là một nơi dùng để tránh mưa gió mà thôi. Chính vì vậy mà đệ tử của Cùng Gia Bang mới xem đó là một thánh địa tinh thần của họ. Nếu một ngày nào đó, ngôi miếu được xây cất nguy nga, ngói lưu ly xanh biếc, sườn nhà trạm trở tinh vi, thì không biết chừng, nó sẽ mất đi tác dụng về tinh thần mà Cái Bang đã để lại từ trước đến nay cũng nên.

Sách Hồn Quái Khất khi đi còn cách Ngã Nỗi Miếu ngoài mười trượng nữa, thì dừng chân đứng lại, to tiếng rằng:

– Cổ Nan Toàn có việc xin ra mắt.

Tiếng nói vừa dứt thì trong ngôi miếu ấy có bóng đen chập chờn rồi một bóng người từ trong lao thoát ra. Người ấy mặt đen, râu ria, tướng mạo trông rất oai vệ.

Người ấy đưa tay nắm lấy Sách Hồn Quái Khất rồi cất giọng dịu dàng nói:

– Sư đệ đến thực là phải lúc, vậy xin mời hãy mau vào trong ngôi đã.

Thì ra người ấy chính là vị bang chủ đương kim của Cùng Gia Bang, tức là Vân Thiên Nghĩa Khất Ca Thư Kiện. Sách Hồn Quái Khất sau khi thi lễ xong, bèn sánh vai cùng bước vào ngôi miếu.

Bên trong ngôi Ngã Nối Miếu không phải thờ Phật Tổ Như Lai, mà cũng không phải thờ Quan Thế Âm Bồ Tát, mà chính là thờ một lão già đói rét, sắc mặt khô đét, thân hình gầy mòn, trong tay bung một cái chén vàng. Ý nghĩa của sự thờ phụng không phải là cầu mong cho được sự hạnh phúc, mà chính là muốn nhắc nhở cho đệ tử trong bang phái, khi được cơm no áo ấm, thì chớ quên trong thiên hạ còn có bao nhiêu người đang chịu đói rét. Cái chén vàng trong tay của ngôi tượng ấy, có khắc bốn chữ “Bang Cơ Vĩnh Cố”, đây chính là bảo vật quý giá nhất của bang phái.

Sách Hồn Quái Khất đến trước pho tượng Ngã Nối làm lễ xong, liền ngồi bệt xuống đất để cùng nói chuyện với vị bang chủ. Lão ta hạ giọng nói rằng:

– Nhị sư huynh đã dẫn số đệ tử đến vùng Hoàng Hà kéo xuống phía Nam, và đến chung quanh Kỳ Bàn Phong tại Đại Biệt Sơn gây sự đánh nhau với anh em trong bang phái. Tiểu đệ phụng mệnh của Quan trưởng lão, đến đây để cho sư huynh được biết, vậy mong sư huynh hãy sớm chuẩn bị để đối phó.

Vân Thiên Nghĩa Cái nghe qua thì đôi mày cau chặt. Lão ta suy nghĩ một lúc, rồi than khẽ nói:

– Tiểu huynh có nghe qua việc ấy rồi, nhưng vẫn tưởng đây là lời đồn đãi sai ngoa, chẳng ngờ lại có thật. Ôi, đây chính là vì ngu huynh kém đức, không làm tròn nhiệm vụ dạy dỗ anh em trong bang phái, thực đã phụ lòng ủy thác của ân sư ...

– Sư huynh chớ nên tự trách làm gì. Một người mà cá tánh hung dữ như sài lang thì dù cho có thánh nhân ra đời cũng không sao giáo dục được cho họ bỏ đường ác trở về đường thiện. Vậy, nếu dung dưỡng để gây hậu họa, thì chi bằng ...

– Nếu làm như vậy thì khi ngu huynh xuống cửu tuyền, còn mặt mũi nào để thấy ân sư nữa?

– Vậy, chẳng lẽ sư huynh không nghĩ đến việc trường tồn của bản bang hay sao?

Vân Thiên Nghĩa Cái trầm ngâm một lúc mới nói:

– Ý kiến của Quan sư thúc như thế nào?

– Sư thúc bảo kẻ phản bội thì nên trừ đi sớm.

Tiếng nói vừa dứt, thì bên ngoài ngôi miếu bỗng có tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

– Chỉ e rằng người không đủ tài để làm việc ấy thôi.

Trong khắp vùng Bạch Lộc Nguyên, được bố trí đệ tử của Cái Bang canh gác rất chặt chẽ thế mà người ấy len được vào Ngã Nối Miếu mà không hề nghe một tiếng động.

Vân Thiên Nghĩa Cái hết sức kinh ngạc, nhưng ngay lúc ấy đã có hai tiếng quát to, và hai cao thủ thuộc hàng đệ nhất của Cái Bang, đã nhanh nhẹn phi thân lướt thẳng ra ngoài.

Sách Hồn Quái Khát ngửa mặt nhìn lên, thấy dưới bóng tịch dương bên ngoài cửa miếu, có một lão ăn mày mình mặc áo lam, chân đi giày đỏ bằng lụa. Hơn nữa, chiếc áo của lão ta lại bằng loại tơ đất tiền, từ trên xuống dưới trông hết sức sạch sẽ, sang trọng. Nhưng, trên vạt áo cũng như trên đôi giày, lại có ý thêu thùa thành những mảnh vá đủ màu xanh đỏ, trông hết sức sặc

sở.

Sách Hồn Quái Khất thấy vậy thì cất tiếng cười nhạt nói:

– Đã là đệ tử của Cái Bang, thế tại sao trông thấy bang chủ lại có thái độ vô lễ?

Lão ăn mày cất giọng ngạo nghễ, nói:

– Bang chủ đâu nào?

Vân Thiên Nghĩa Cái Ca Thư Kiện đưa chân chậm rãi bước đến trước hai bước, gằn giọng nói:

– Ta là người cầm đầu Cái Bang suốt hai mươi năm rồi, vậy chẳng lẽ người chưa từng gặp được lần nào hay sao?

– Đúng thế. Vân Thiên Nghĩa Cái người đã chiếm ngôi vị chương môn của Cùng Gia Bang hai mươi năm qua, nhưng hiện giờ thì ...

– Hiện giờ thì sao?

– Hiện giờ ông đã hành động mất cả đạo đức, nên đệ tử của Cái Bang đồng lòng đưa Tam Thủ Thần Cái Tư Không Thọ lên nắm ngôi vị chương môn. Ta phụng mệnh của người sai khiến đến đây để thông báo, kỳ hạn cho ông ba hôm, phải tự động rời khỏi Ngã Nối Miếu, bằng trái lại thì ...

Sách Hồn Quái Khất gầm to một tiếng như cuồng dại, nói:

– Tên phản tặc đáng chết kia. Có lẽ người đã ăn tim gan gấu hùm beo rồi hay

sao?

Nói dứt lời, lão ta bèn xòe thẳng bàn tay ra, nhắm ngay đầu của lão ăn mày nọ chém thẳng xuống.

Lão ăn mày ấy cất tiếng cười lạnh lùng, rồi đưa chân trái bước tới một bước, trong khi tay phải vung ra nhanh như chớp, đỡ thẳng vào thế công của đôi phương.

Sau một tiếng “phình” thật to, hai luồng chưởng lực của đôi bên liền chạm thẳng vào nhau, khiến cát bụi tung bay mù mịt.

Lão ăn mày nọ “Hự” lên một tiếng khô khan, trong khi chân trái thối lui ra sau một bước, rồi vội vàng rùn thấp đôi vai, mới gắng gượng đứng vững thân mình lại được.

Nhưng, riêng Sách Hồn Quái Khất tuy trong thế võ ấy đã sử dụng đến bảy phần mười chân lực, nhưng vẫn chẳng hề giành lấy được ưu thế, trái lại, lão ta cảm thấy nóng bỏng, nửa thân trên dao động mạnh. Tuy lão ta vẫn đứng vững thân mình, nhưng kỳ thực thì phải gắng gượng hết sức.

Ngoại trừ sư thúc Thiết Chỉ Cái và nhị vị sư huynh ra, thì trong Cái Bang, phải kể lão ta là người võ công cao nhất. Thế mà hôm nay, một đệ tử Cái Bang tên tuổi tầm thường như vậy, lại dám ra mặt chống đối với lão ta, khiến lão ta không khỏi hết sức kinh ngạc.

Bởi thế, lão ta lại tràn tới lần thứ hai, vung nhanh chưởng ra, định sẽ dùng toàn bộ chân lực trong người, đánh nhau với lão ăn mày trước mặt ...

Nhưng, Vân Thiên Nghĩa Cái bỗng quát to lên rằng:

– Sư đệ, hãy dừng tay lại.

Sách Hồn Quái Khất nghe thế, bắt buộc phải thối lui về chỗ cũ. Vân Thiên Nghĩa Cái liền quay mặt nhìn thẳng vào lão ăn mày kia, gằn giọng nói:

– Người bảo bốn bang chủ đã hành động kém đức, vậy người có bằng cứ gì hãy bày giải rõ ra. Người nên biết cái tội dối thầy khinh tổ là tội không thể tha thứ được. Đây chính là điều luật thứ nhất trong bốn bang, vậy chẳng lẽ người chẳng biết hay sao?

Lão già ăn mày ấy vừa nghe qua, liền cất giọng ngạo nghễ cười nói:

– Nếu không có bằng cứ thì làm thế nào ta lại dám nói lieo?

Sách Hồn Quái Khất lại bắt thân tràn tới một bước, gằn giọng quát rằng:

– Có bằng cứ chi? Vậy người hãy mau nói ra nghe.

Lão ăn mày ấy liền sa sầm nét mặt nói:

– Vật hỏi vật quý báu nhất của bốn bang, là chiếc chén vàng hiện giờ còn hay đã mất rồi?

Vân Thiên Nghĩa Cái gằn giọng nói:

– Nếu không được chính mắt trông thấy thì có lẽ hẳn cũng chưa chịu khâm phục. Nay, sư đệ. Hãy bước vào nơi pho tượng Ngã Nối, lấy chiếc chén vàng trên tay của tượng ra, để hẳn được xem qua tường tận.

Lão già ăn mày nghe nói thế, liền cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, thái độ trông có vẻ hết sức khinh miệt.

Sách Hồn Quái Khất cung kính lên tiếng vâng mệnh, rồi quay người bước thẳng vào ngôi miếu.

Vân Thiên Nghĩa Cái cố đè nén lửa giận trong lòng, chờ đợi cho Sách Hồn Quái Khất lấy chiếc chén vàng có đề bốn chữ “Bang Cơ Vĩnh Cố” ra thì sẽ dựa vào đó trừng trị lão già ăn mày về tội khinh sư miệt tở.

Nhưng, đoạn đường chỉ gần trong gang tấc, thế mà Sách Hồn Quái Khất đi mãi chẳng thấy trở ra, im lìm như một tảng đá vùi sâu trong lòng biển, chẳng còn thấy hình bóng đâu cả.

Vân Thiên Nghĩa Cái không khỏi sinh nghi, nên to tiếng gọi rằng:

– Cổ sư đệ, sao lâu quá lại không bước ra?

Câu nói của lão ta chưa dứt, thì đã thấy Sách Hồn Quái Khất phi thân lướt trở ra, nhưng trong tay trống trơn không có cầm vật chi cả. Đồng thời, sắc mặt của lão ta trông hết sức thiếu nảo, nhìn đăm đăm vào Vân Thiên Nghĩa Cái như có điều chi khó giải bày.

Vân Thiên Nghĩa Cái bỗng cảm thấy ớn lạnh cả cõi lòng, cất giọng kinh hoảng nói:

– Cổ sư đệ. Thế nào rồi? Có lý đâu ...?

– Khải bẩm sư huynh, bảo vật trấn bang của bốn môn đã bị mất trộm từ lúc nào rồi.

Vân Thiên Nghĩa Cái không khỏi giật bắn người, kêu lên một tiếng kinh hãi, rồi xoay lưng lao thoát vào trong ngôi miếu.

Lão già ăn mày kia trông thấy thế, liền cất tiếng cười khanh khách, nghe vô cùng chướng tai, chẳng khác nào tiếng một lũ quạ kêu rộ lên, để báo một cái điềm bất thường, khiến ai nghe lọt vào tai cũng phải phập phồng lo sợ.

Sách Hồn Quái Khất là người rất cảnh giác, nên vừa nghe qua tiếng cười ngông nghênh đầy kiêu hãnh ấy, thì đoán biết bảo vật trấn bang ấy, chắc chắn có tương quan đến lão già ở trước mặt này, nên liền gằn giọng quát rằng:

– Tên phản tặc to gan kia, nếu ngày hôm nay ngươi không để chiếc chén vàng ấy lại đây, thì đừng mong chi rời khỏi Bạch Lộc Nguyên này được.

Câu nói chưa dứt, thì lão ta đã nhanh như chớp, tràn tới đánh ra ba chưởng.

Thế chưởng nào cũng đều gồm chứa nội lực mạnh mẽ, khiến gió lạnh đầy động bốn bên, nhắm ngay lão già ăn mày ấy cuốn thẳng tới.

Lão già ăn mày ấy nhanh nhẹn lách mình tránh ngang, rồi đá thẳng ra một đá, đồng thời quét trở lại hai chưởng, khiến cuồng phong rít gió nghe vèo vèo.

Thân hình của hai người sau khi vừa sáp vào nhau, thì liền nhanh nhẹn dang ra ngay tức khắc. Trong khi Sách Hồn Quái Khất chưa kịp công ra thế võ thứ hai thì lão già ăn mày ấy đã cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Ngươi có trông thấy ta lấy chiếc chén vàng ấy không?

– Hừ. Người kết cấu với lũ gian bên ngoài, thừa lúc hai anh em ta đang nói chuyện, thì lén vào Ngã Nối Miếu để trộm đi bảo vật của bốn bang, vậy thử hỏi người có thể giấu được ta hay sao?

– Hừ. Người nói thế, nghe còn có vẻ rõ ràng hơn cả chính được mục kích.

Nhưng, nếu ta bảo chính người thừa cơ vào ngôi miếu này, rồi lén lấy bảo vật ấy giấu đi, chẳng phải nghe càng có hơn hay sao?

Sách Hôn Quái Khất nghe qua lời nói của đôi phương, không khỏi lấy làm kinh ngạc. Nhưng, sau khi lão ta đã suy nghĩ lại, thì liền cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

– Đúng thế. Nếu nói vậy, thì giữa người và ta đều là kẻ đang bị tình nghi.

Trước khi mọi việc chưa được rõ ràng, thì không ai có thể rời khỏi nơi đây được cả.

– Cổ Nan Toàn, người nói chuyện còn hay hơn cả người ta hát nữa, nhưng đánh tiếc là, cụ đây đang bận việc gấp, bằng không thì thật ta muốn lưu lại đây để nghe người nói suốt ba ngày ba đêm.

Lão già ăn mày ấy vừa nói dứt lời, thì cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, đồng thời quay lưng định quay giò bỏ chạy đi.

Cổ Nan Toàn nào lại chịu để cho lão ta bỏ đi vậy? Bởi thế, lão ta cũng đáp lại bằng một tiếng cười nhạt nói:

– Đã đến đây rồi, vậy người không muốn nghe nữa được hay sao?

Dứt lời, thân hình của lão ta liền tràn tới tám bước, tay trái dùng quyền, tay phải dùng chưởng, nhắm đánh thẳng về phía đối phương, gây thành hai luồng cuồng phong vô cùng mạnh mẽ.

Lão già ăn mày ấy trông thấy thế, liền cất giọng ngạo nghễ nói:

– Nếu không được thì ngươi định làm gì? Vậy ngươi có tài nghệ chi, cứ việc thi thố ra, cụ đây sẵn sàng tiếp lấy là được rồi.

Nói đoạn, nửa thân trên của lão ta xoay tròn thực nhanh, trong khi đôi chưởng đã xô thẳng về phía trước, đánh chớp nhoáng hai thế võ để phản công lại.

Thân hình của Sách Hồn Quái Khất liền rùn thấp xuống để tránh, mặt tràn đầy sát khí. Lão ta định sẽ sử dụng đến “Sách hỏa tam thập lục trào”, là những đường võ mà trong bình sinh ít khi lão ta sử dụng đến. Nhưng ngay lúc ấy, bỗng nghe có một giọng già nua vọng đến rằng:

– Cổ sư đệ.

Cổ Nan Toàn nghe tiếng gọi, liền quay đầu ngó lại, trông thấy sư huynh của mình là Vân Thiên Nghĩa Cái Ca Thư Kiện đang đứng ở phía sau lưng, nét mặt hết sức trang nghiêm, nên lão ta buột miệng kêu lên rằng:

– Sư huynh ...?

Vân Thiên Nghĩa Cái lắc đầu nói:

– Hãy để cho hắn đi thôi.

– Sư huynh, chẳng lẽ ... anh ...?

– Sư đệ có ý kiến gì, đợi chốc nữa sẽ nói vậy.

Sách Hồn Quái Khất không dám nói thêm nữa, trong khi đó thì lão già ăn mày kia phá lên cười như cuồng dại, nói:

– Ca Thụ Kiện. Ta kỳ hạn cho ngươi trong ba hôm, phải tìm cho được bảo vật trấn bang trở về, bằng trái lại thì ngươi hãy dọn ra khỏi Ngã Nổi Miếu này, nhường chỗ cho Tam Thủ Thần Cái Tư Không Thọ lên tiếp nhận địa vị chưởng môn.

Nói xong, lão ta bèn men theo ven sông Bá Thủy đang chảy thao thao, chạy bay đi mất.

Số đệ tử Cái Bang có nhiệm vụ canh gác trong vùng Bạch Lộ Nguyên vì không nhận được lệnh vị chưởng môn, nên cũng không dám ngăn chặn lão ta, mà chỉ giương mắt ngó theo lão ta rảo bước bỏ đi.

Sách Hồn Quái Khất đưa mắt nhìn cỏ hoang trên cánh đồng mênh mông, rồi nhìn bên bờ ven sông đang phôi mình bóng hoàng hôn, trong lòng bất giác hết sức bùi ngùi, nên buột miệng than dài nói:

– Sư huynh, có lý đâu anh lại thực sự muốn nhường ngôi vị hay sao?

Vân Thiên Nghĩa Cái đưa mắt nhìn đăm đăm về phía chân trời xa, khi nghe câu hỏi liền lên tiếng đáp rằng:

– Củi đậu nấu đậu nào phải là cái phúc của bản môn? Nhị sư huynh của

ngươi, nếu có thể làm cho Cái Bang được thống nhất thì ngu huynh nào tiếc chi địa vị chương môn nhỏ bé này?

Sách Hồn Quái Khất nghe qua, dậm chân, cuống quít nói:

– Sư huynh, anh chỉ khéo dung dưỡng bọn gian tà, hạ mình chiều lòng để cầu an, vậy thử hỏi làm thế nào lo được cho tương lai lâu dài của bản bang?

Vân Thiên Nghĩa Cái nghe qua, sắc mặt không khỏi biến hẳn.

Sách Hồn Quái Khất như chợt nhớ lại, vì khi sốt ruột, trong lời nói của mình có phần hơi quá đáng. Trong bình nhật, lão ta đối với sư huynh tỏ ra hết sức kính trọng, thế mà bây giờ mình đã nói quá lời, nên vừa xấu hổ vừa hết sức hối hận, vội vàng quỳ mọp xuống đất nói:

– Tiểu đệ đã nói lỡ lời, vậy xin sư huynh cứ thẳng tay trách phạt.

Vân Thiên Nghĩa Cái đưa hai tay đỡ lấy Sách Hồn Quái Khất đứng lên, cất tiếng than, rồi nói:

– Lời nói của sư đệ thật là chí lý, vậy ngu huynh làm sao trách phạt cho được?

Thôi, hãy mau đứng lên, rồi chúng ta sẽ cùng bàn bạc kế hoạch đối phó.

Vào khoảng canh ba đêm ấy, tại ngôi Ngã Nối Miếu trên Bạch Lộc Nguyên, được tụ tập tất cả các vị đầu mục của Cái Bang ở chung quanh vùng Trường An, đã bí mật bàn bạc với nhau suốt ba tiếng đồng hồ, rồi mới giải tán ai đi đường nấy.

Sáng sớm ngày hôm sau, tại phụ cận vùng Hạ Mã Lăng ở phía Đông thành Trường An, có một người ăn mày mặc y phục sạch sẽ xuất hiện. Người ăn mày ấy men theo trường thành đi nhanh tới. Khi đi đến trước một chiếc cổng chào bằng gỗ, thì người ấy ngửa mặt nhìn lên, thấy bên trên cổng chào có đề bốn chữ “Hán Hạ Mã Lăng” thì liền vọt mình bay thoát vào trong ấy.

Thì ra “Hạ Mã Lăng” này chính là nơi an nghỉ ngàn thu của đại nho sĩ Đông Trọng Thư đời nhà Hán. Vì trước đây hai vua Hán Tuyên và Ngụy Văn đi qua nơi này, đều xuống ngựa để tỏ lòng kính mến, nên mới có tên gọi là Hạ Mã Lăng.

Ngôi làng này chung quanh đều có tường cao bao bọc, và chỉ tại gần vách thành là có một cửa nhỏ để vào mà thôi. Bình nhật nơi này rất vắng vẻ, cửa đóng kín mít, ít khi thấy bóng người lai vãng.

Thế nhưng, hôm nay có vẻ trông rất khác thường. Vì, sau khi người ăn mày ấy đã phi thân lướt thẳng vào trong, thì tại một góc tường gần đó, bỗng lại có một bóng người nữa, nới gót phi thân lướt theo người ăn mày vừa rồi.

Người phi thân lướt vào sau, tuổi độ bốn mươi, và chính là vị tiểu đầu mục của Cái Bang ở phụ cận vùng Trường An, tên gọi là Tương Quý. Sau khi y đã lướt được vào bên trong vòng tường thì tìm một nơi kín đáo để ẩn mình, rồi nghiêng tai lắng nghe.

Lúc bấy giờ, bên cạnh chân tường phía trái trong khu vườn, có hai lão già ăn mày mặc y phục sạch sẽ, đang đứng dưới ba cội tùng cổ thụ. Người đứng bên trái, chính là lão già đã xuất hiện tại ngôi Ngã Nối Miếu chiều hôm qua, còn người đứng ở phía phải là một lão già mắt lươn râu chuột, hai má lõm sâu, sắc mặt đầy vẻ gian manh nham hiểm.

Tướng Quý vừa ẩn kín thân người, thì trông thấy lão già mắt lơu râu chuột, bỗng mỉm một nụ cười gian xảo, rồi to tiếng nói:

– Lý Kỳ, thực lực của Cái Bang ở chung quanh vùng Trường An này, người đã tìm hiểu kỹ rồi chứ?

– Xin bang chủ hãy yên lòng, chung quanh vùng Trường An, ngoại trừ Ca Thụ Kiện và Cổ Nan Toàn, còn thì chỉ có một số tiểu đầu mục võ công thấp kém, không đáng nói tới làm chi cả. Ba hôm nữa, nếu bọn họ chịu ngoan ngoãn dọn ra khỏi ngôi Ngã Nối Miếu thì thôi, bằng trái lại thì Miên Chương Lý Kỳ tôi sẽ cho hẳn biết sức lợi hại của tôi như thế nào?

Miên Chương Lý Kỳ chính là một tên cướp sông tại vùng Hoàng Hà, thế mà chẳng biết tại sao hẳn lại lẫn lộn được vào Cái Bang từ lúc nào. Do đó, Tướng Quý nghe qua không khỏi giật mình. Nhưng hai tiếng “bang chủ” mà lão ta vừa nói, lại càng làm cho Tướng Quý kinh hoàng hơn nữa. Y đưa mắt lên nhìn, thì trông thấy lão già mắt lơu râu chuột đó chính là sư đệ của bang chủ Cái Bang, tức Tam Thủ Thần Cái Tư Không Thọ.

Giữa lúc Tướng Quý hãy còn kinh ngạc, thì đã nghe Tam Thủ Thần Cái lại cất giọng gian xảo cười nói:

– Người có biết Thiết Chỉ Cái Quan Nhạc hiện đang ở gần đây chăng?

– Không hề có. Không hề có. Nhưng bang chủ đã lấy được bảo vật trấn bang vào tay rồi, thì dù cho Thiết Chỉ Cái có đến đây đi nữa, cũng làm chi hơn được? Ta chỉ cần giữ kỹ chiếc chén vàng ấy, chớ để ...

– Việc đó người khỏi phải bận tâm. Trong đêm vừa rồi, sau khi ta lấy được chiếc chén vàng, thì liền sai người mang về tổng đàn ở Hoàng Hà ngay. Hiện

giờ, hãy còn những việc gấp khác, vậy người hãy mau theo ta.

Nói đoạn, lão ta liền cùng Miên Chương Lý Kỳ hồi hải phi thân vượt qua khỏi vòng tường lướt đi mất.

Tướng Quý nghe được tin ấy, thực vui mừng chẳng khác nào bắt gặp một bảo vật vô giá, nhanh nhẹn phi thân lướt đi như bay, nhắm hướng Ngã Nỗi Miếu chạy nhanh tới.

Khắp vùng Bạch Lộc Nguyên đều được bố trí chặt chẽ, và bên trong ngôi Ngã Nỗi Miếu, ngoài sự hiện diện của Vân Thiên Nghĩa Cái, cũng như Sách Hồn Quái Khất, giờ đây lại có thêm một người thứ ba nữa, đây là Thiết Chỉ Cái Quan Nhạc.

Cả ba người ngồi im lặng chẳng ai nói lấy một lời, tựa hồ họ đều đang nóng lòng như lửa đốt, trước việc bảo vật trấn bang đã bị mất trộm đi. Nhưng, ngay lúc ấy bỗng nghe từ bên ngoài ngôi miếu có tiếng người vọng đến rằng:

– Đệ tử là Tướng Quý, có việc cần xin ra mắt.

Vân Thiên Nghĩa Cái khẽ quát một tiếng rằng:

– Cứ vào đi.

Tướng Quý phi thân lướt vào ngôi miếu, và sau khi thi lễ xong liền hồi hải phi thân nói:

– Khải bảm bang chủ, bảo vật trấn bang đã bị nhị sư thúc cho người mang cấp tốc trở về tông đàn ở Hoàng Hà rồi.

- Người đã trông thấy phải không?
- Đệ tử được nghe chính miệng sư thúc nói ra điều đó.
- Người đã gặp hấn ta tại đâu?
- Tại Hạ Mã Lăng ở phía Đông thành Trường An.
- Khi mọi việc đã giải quyết xong, ta sẽ thưởng cho. Giờ thì lui ra mau.

Thiết Chỉ Cái trông thấy Trương Quý đã bỏ đi xa, bèn ngửa mặt lên và có vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi. Lão ta tự hỏi, đây có phải là một sự thật không? Hay là một mưu gian giả dối? Hấn ta mang bảo vật trấn bang ấy trở về tông đàn ở Hoàng Hà, là có ý định gì?

Trong khi lão ta nghĩ ngợi và chưa tìm được câu giải đáp, thì Vân Thiên Nghĩa Cái đã lên tiếng nói:

- Sư thúc thấy việc ấy như thế nào?

Thiết Chỉ Cái cau mày nói:

- Việc ấy có rất nhiều chỗ đáng nghi, vậy can tìm hiểu lại cho tường tận.
- Nếu trong vòng ba hôm, mà để cho hấn mang đi xa như vậy thì e rằng không còn làm thế nào truy đuổi theo theo để lấy cho kịp.

Thiết Chỉ Cái tuy là trưởng lão của Cái Bang, nhưng mọi việc to tát trong môn phái, tất nhiên phải do vị bang chủ tự quyết định lấy mới đúng. Chính vì vậy, nên lão ta tuy cảm thấy nghi ngờ, nhưng chẳng dám trả lời dứt khoát

ra sao cả, vì việc đúng sai rất dễ lệch lạc. Do đó, lão ta sau khi nghĩ ngợi chín chắn, bèn nói rằng:

– Việc ấy xin chương môn hãy quyết định.

Vân Thiên Nghĩa Cái buột miệng nói:

– Nếu vậy, xin sư thúc và Cổ sư đệ hãy đi ngay lên miền Bắc, để tìm hiểu manh mối về món bảo vật trấn bang ấy.

Thiết Chỉ Cái cau mày nói:

– Nếu thế thì thực lực nơi nay chẳng e quá yếu đuối chẳng?

– Võ công của nhị sư đệ, tôi rất hiểu tường tận, dù cho mấy năm gần nay có tiến bộ đến đâu đi chẳng nữa, tin rằng cũng không thể vượt bực quá xa. Vậy, tôi tự thấy mình có thể đối phó được.

Thiết Chỉ Cái không tiện nói nhiều, trong khi đó, Sách Hồn Quái Khất còn đang hối hận vì sự lỡ lời của mình hôm qua, nên cũng không dám nói chi nhiều, mà trái lại chỉ khuyên nhủ lão ta nên thận trọng, rồi cùng Thiết Chỉ Cái hối hả đi về miền Bắc ngay.

Thiết Chỉ Cái đi bất kể ngày đêm, trong lòng cảm thấy hết sức bùi ngùi. Lão ta thấy rằng, nếu giờ đây có Gia Cát Ngọc thì với võ công cũng như mưu lược của chàng, tất cả mọi việc rắc rối này, chẳng phải đều được giải quyết dễ dàng cả hay sao?

Nhưng, cũng may là trước khi Gia Cát Ngọc rời đi, chàng đã sắp đặt một nước cờ vô cùng khéo léo. Nếu chẳng có thế, thì tất cả cao thủ của Cái Bang

đều sẽ bị tiêu hao, trong khi đó, Vân Thiên Nghĩa Cái vì một tay không vồ nên kêu, chẳng phải sẽ gây ra một mối hận to tát nghìn đời hay sao?

Một ngày đã trôi qua, và bắt đầu vào canh một của ngày thứ hai. Trong khi Vân Thiên Nghĩa Cái vẫn còn đang bồn chồn chờ đợi tin lành của Thiết Chỉ Cái, thì bất thần nghe có mấy tiếng gào thảm thiết từ chung quanh vùng Bạch Lộc Nguyên vọng lại. Bởi thế lão ta không khỏi giật mình kinh hãi, nhanh nhẹn phi thân lướt ra ngoài.

Đêm khuya giá lạnh như băng, gió thu thổi tung tà áo. Bỗng nhiên, có mấy ngọn lửa bùng cháy khắp chung quanh, và ngọn gió mạnh đã giúp cho ngọn lửa cháy càng to nhanh chóng, khói đen bay mù mịt nơi nơi. Chỉ trong chớp mắt là ngôi Ngã Nối Miếu đã bị biển lửa bao vây chặt lấy.

Dưới ánh sáng của ngọn lửa hồng, Vân Thiên Nghĩa Cái lại nghe được khắp bốn bên, tiếng gầm thét nổi dậy như sấm động, các trạm canh bí mật xung quanh đó đều đang bị đối phương tấn công. Số người kéo đến rất đông, nên đệ tử của Cái Bang đang lâm vào thế bị động hoàn toàn.

Vân Thiên Nghĩa Cái trông thấy khắp bốn bề đều có kẻ địch, chùng ấy, lão ta mới biết mọi việc đã xảy ra một cách nghiêm trọng vô cùng. Bởi thế, trong nhất thời, lão ta không biết mình nên đến tiếp tay với số đệ tử ở mặt nào.

Nào ngờ đâu, chính vì sự do dự ấy, nên ở phía Đông lại có mấy tiếng gào thảm thiết nữa. Thế là, lại thêm hai đệ tử Cái Bang đã bị đối phương đánh ngã quay ra đất.

Vân Thiên Nghĩa Cái không còn đắn đo suy nghĩ chi nữa, cất tiếng gầm to, rồi lướt thẳng về phía Đông nhanh như một ngọn gió hốt.

Nhưng, thân hình của lão ta vừa mới vọt lên thì bỗng thấy có một bóng người từ phía trước mặt lao vút đến. Khi bóng người ấy còn ở cách lão ta ngoài ba trượng, thì đã cất tiếng to cười khá khá nói:

– Sư huynh, từ ngày xa cách đến giờ, vẫn bình yên vô sự chứ?

Vân Thiên Nghĩa Cái liếc mắt nhìn lên, trông thấy trước mặt mình đang đứng sững một lão già ăn mày, mắt lơu râu chuột, miệng đang mỉm cười đầy vẻ gian manh, nên không khỏi giật bắn người, cất giọng căm hận than dài nói:

– Tư Không Thọ. Thực chẳng ngờ người lại là phường mặt người dạ thú, tính tình hung hăng như sài lang, trước kia thực ta đã lầm người.

Tam Thủ Ác Cái cười gian manh nói:

– Được làm vua, thua làm giặc, đây là lẽ thường. Nay sư huynh, anh hà tất phải câu nệ như thế? Đúng ra, thì anh đã nắm địa vị bang chủ trên hai mươi năm rồi, vậy giờ nay, đến lượt tiểu đệ cũng là hợp lý.

– Tên thất phu kia. Nếu người dòm ngó đến ngôi vị bang chủ này, ngoại trừ khi nào mặt trời mọc ở hướng tây, thì người mới mong toại nguyện được mà thôi.

Vân Thiên Nghĩa Cái trong lòng hết sức căm tức, nên liền vung tay mặt lên, đánh chớp nhoáng một chưởng.

Tam Thủ Ác Cái không ngớt cất giọng gian manh, cười dài nói:

– Sư huynh, bảo vật trấn bang của anh đã bị mất, vậy còn mặt mũi nào ngồi

yên để giữ lấy ngôi vị bang chủ hay sao?

Nói đoạn, lão ta liền rùn thấp đôi vai, rồi đánh mạnh một chưởng trở ra, đỡ thẳng vào thế công của Vân Thiên Nghĩa Cái.

Thân hình đôi bên vừa sáp vào nhau thì liền dang ra tức khắc, chứng tỏ sức mạnh của đôi bên đều ngang nhau. Vân Thiên Nghĩa Cái không khỏi giật mình, quát rằng:

– Kỳ hạn ba ngày chưa đến, vậy người làm thế nào biết được ta đây không có sức tìm lại bảo vật trấn bang?

Cùng một lúc với tiếng nói, Vân Thiên Nghĩa Cái lại tràn người tới lần thứ hai, chớp nhoáng đánh ra dồn dập ba chưởng.

Tam Thủ Ác Cái nhanh nhẹn lách người né tránh, rồi vung chưởng phản công trở lại, cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách nói:

– Sư huynh, với tài nghệ của anh có thể làm được việc đó hay sao?

Vân Thiên Nghĩa Cái thu thế võ trở về, cười lạnh lùng nói:

– Có lý đâu đệ tử vùng Hoàng Hà của người lại thoát khỏi tay của Quan sư thúc và Cổ sư đệ hay sao?

Tam Thủ Ác Cái công ra liên tiếp hai thế võ và đá luôn ba đá, đồng thời nhảy tránh về phía trái, cất tiếng to cười ha hả nói:

– Sư huynh. Ngay đến cái kẻ điếu hổ ly sơn, anh cũng chẳng biết nữa hay sao? Như vậy thì nào có đủ khả năng để lãnh đạo Cái Bang?

– Cái chi? Người nói sao?

– Sư huynh chớ nên hoảng hốt. Chiếc chén vàng hiện đang ở trong người của tiểu đệ đây, còn nguồn tin đưa nó về tổng đàn ở Hoàng Hà chẳng qua là lời nói đùa thôi.

Trong khi đôi bên đối đáp nhau, thì cũng đã ra tay tấn công nhau liên tiếp mấy thế võ. Vân Thiên Nghĩ Cái đưa mắt liếc nhìn, thấy đệ tử Cái Bang bị đánh ngã toi bời, nên không khỏi giật mình nói:

– Tên thất phu kia. Đệ tử thuộc vùng Hoàng Hà của người đâu lại có nhiều cao thủ như thế này?

Tam Thủ Ác Cái tỏ ra rất đặc ý, cất tiếng cười nói:

– Tiểu đệ thực chẳng dám dấu, đây chính là nhờ Bích lão tiên bối giữ chức vụ Kim Bài Lệnh Chủ trong Huyết Hải Địa Khuyết thương mến, nên bằng lòng cho mượn mấy viên mãnh tướng đến đây trợ lực đó thôi.

– Cái chi? Người có ý định hủy diệt Cái Bang hay sao?

– Chỉ cần sư huynh bằng lòng tuyên bố nhường ngôi vị chương môn, thì tiểu đệ không khi nào đối xử quá đáng.

Trong đầu óc của Vân Thiên Nghĩ Cái giờ phút đó đã rối loạn trước bao nhiêu vinh nhục cá nhân, vận mệnh của Cái Bang và sinh mạng của mấy trăm đệ tử bên ngoài Ngã Nỗi Miếu.

Nên biết, Vân Thiên Nghĩ Cái Ca Thụ Kiện tuy võ công chẳng phải tầm

thường, nhưng không phải là người có tài lãnh đạo, nên chẳng những sự xét đoán của lão ta kém sáng suốt mà đồng thời cá tính của lão ta lại nhân từ một cách yếu mềm, nên trông thấy đệ tử trong Cái Bang lớp chết lớp bị thong, không ngớt gào la thảm thiết, thì lòng đau như cắt, bàng hoàng khó tả.

Tam Thủ Ác Cái trông thấy thế, liền hỏi dồn rằng:

– Sư huynh. Chẳng lẽ anh không nghĩ đến bao nhiêu đệ tử trong Cái Bang hay sao? Nếu anh không bằng lòng thì chớ trách tiểu đệ đây tại sao ...

Vân Thiên Nghĩa Cái trầm ngâm một lúc khá lâu, rồi tràn tới tấn công liên tiếp ba thế võ. Nhưng, ngay sau đó, lão ta bỗng nhảy lùi ra sau, và định quát to ngăn số đệ tử Cái Bang lại, không cho giao tranh với đối phương nữa. Đồng thời, lão ta định sẽ tuyên bố nhường ngôi vị chưởng môn lại cho Tam Thủ Ác Cái ...

Nếu lúc đó, lão ta nói ra một lời, thì chẳng những vận mệnh của Cái Bang sẽ hoàn toàn tiêu tan, mà dù cho Thiết Chỉ Cái có làm xong mọi việc trở về, cũng đành bó tay đứng ngó mà thôi.

Nào ngờ đâu, giữa giờ phút vô cùng nghiêm trọng đó, thì bất thần từ hướng đông nam, có một tiếng gầm giận dữ, vang dội như sấm nổ vọng đến. Và, ngay sau đó lại trông thấy có một gã đàn ông to lớn, thân hình cao như nửa ngọn tháp đang chạy đến nơi.

Người ấy tay phải cầm một ngọn giáo, tay trái xòe chưởng ra đánh vun vút.

Bởi thế, y chạy đến nơi nào, thì số tặc tử kéo đến tấn công đều bị đánh giạt ra đến đấy. Chỉ trong chớp mắt, là có đến chín đối phương đã mất mạng dưới tay của y.

Số đệ tử của Cái Bang trông thấy thế, tinh thần lại phấn chấn trở lên. Trái lại, bọn tặc tử chung quanh, thì đều thất thần ngơ ngác.

Tam Thủ Ác Cái trông thấy mọi việc đã hỏng, nên liền nhanh nhẹn quay người lại, nhằm hướng chân trời tối mịt mờ, bỏ chạy đi mất hút.

Vân Thiên Nghĩa Cái trông thấy bất thần có một vị cứu tinh như từ trên trời sa xuống, thì thực kinh ngạc và không dám tin đây là sự thật. Nhưng, chỉ trong chớp mắt, thì gã đàn ông to lớn, trong tay cầm một ngọn giáo ngắn ấy đã lướt đến trước mặt lão ta rồi. Dưới ánh sáng lập lòe, người ấy giương to đôi mắt, kêu lên rằng:

– Ca Thụ bang chủ, vị lão ca ca của tôi không có đến đây hay sao?

Vân Thiên Nghĩa Cái không khỏi giật mình. Và chừng ấy lão ta mới trông thấy người đến ấy, chính là minh chủ lục lâm mười ba tỉnh Nam Bắc, tức Thạch Kinh Thiên, nên vội vàng thi lễ nói:

– Cái ơn tái tạo đối với Cái Bang của Thạch đại hiệp, Ca Thụ Kiện tôi xin khắc cốt ghi xương. Chờ khi mọi việc tạm sắp đặt xong xuôi, tôi sẽ nói rõ lại cho Thạch đại hiệp nghe.

Nói dứt lời, lão ta bèn dặn dò số đệ tử còn sống sót của Cái Bang, lo việc cứu chữa những người bị thương, và lo chôn cất tử tế những người bị giết chết, cùng cố gắng dập tắt ngọn lửa đang cháy chung quanh. Kế đó, lão ta mới đem mọi việc đã xảy ra mấy hôm gần đây, nói tường tận lại cho Thạch Kinh Thiên nghe.

Thạch Kinh Thiên quả không hổ mặt là người giữ địa vị minh chủ lục lâm.

Sau khi nghe qua, y chẳng những biết Thiết Chỉ Cái đã bị đối phương lừa gạt, mà cũng đồng thời đoán biết bên trong việc này chắc chắn còn có âm mưu chi đây. Bởi thế, y vội vàng giã từ Ca Thụ Kiện, rồi nhắm hướng tổng đàn Hoàng Hà của Cái Bang đi rút tới.

Sự phán đoán của Thạch Kinh Thiên hết sức chính xác. Thiết Chỉ Cái và Sách Hồn Quái Khất quả nhiên đã bị trùng kế của đối phương, suýt nữa phải chịu mất đi hai cái mạng già.

Thạch Kinh Thiên lúc đầu tưởng rằng, từ Trường An đi tới Hoàng Hà không bao xa, và tổng đàn tại Hoàng Hà của Cái Bang cũng ở trong vùng phụ cận của Trường An mà thôi. Nhưng, nào ngờ, sau khi hỏi rõ, thì y mới biết cùng là một dòng sông, nhưng địa điểm ấy cách xa Trường An cả nghìn dặm đường. Và tổng đàn tại Hoàng Hà của Cái Bang đặt trên cả vùng “Hà Sáu” nữa.

Thạch Kinh Thiên sau khi vượt qua dòng Vị Thủy, lại đi qua Kinh Dương, rồi đi thẳng về hướng Tây Bắc. Mãi đến đúng Ngọ, thì y mới đến Ngũ Kiều trấn. Lúc bấy giờ, y cảm thấy bụng đói như cào, nên buộc phải vào trọ tại khách điểm trong thị trấn này, gọi một bầu rượu “phụng tường” và hai cân thịt nướng để ăn uống.

Trong khi đang ngồi cạnh bàn nhai thịt ngấu nghiến, thì bỗng nghe ở bàn bên cạnh, có tiếng người vọng đến rằng:

– Này lão cừ. Ngươi hãy uống rượu ít một tí, chờ cho mọi việc làm xong, thì chúng ta sẽ cùng uống đến say sưa có được không?

Thạch Kinh Thiên liếc mắt nhìn về bàn ấy, trông thấy đây là một gã đàn ông

to lớn mình mặc áo đen. Khi tiếng của y vừa dứt thì một gã đàn ông khác liền “Hừ” lạnh lùng, nói:

– Thực là chán. Chẳng lẽ bọn năm người chúng nó mà không hạ nổi một mình Thiết Chỉ Cái hay sao?

Thạch Kinh Thiên nghe qua không khỏi giật mình, nhưng ngay lúc đó, y lại nghe người lên tiếng đầu tiên nói tiếp rằng:

– Nếu chỉ có một mình Thiết Chỉ Cái, thì tất nhiên là bọn họ hạ được, nhưng đànang này, lại có cả Sách Hồn Quái Khất nữa, vậy không chắc bọn họ hạ nổi đâu.

Số người đó đã đánh nhau suốt nửa ngày với lão ăn mày ấy rồi, nếu chúng ta không mau đi đến đó và nhất đầu bị bọn họ biết được ...

– Hừ. Túm lấy cả bọn chúng một lượt không phải hay hơn hay sao? Chia ra làm hai đợt cho thêm phiền, rõ là vô dụng.

– Đệ tử của Cái Bang tản mát khắp nơi trong thiên hạ, thử hỏi anh có thể túm hết được bọn họ hay sao? Cũng may là có lão Tam Thủ Ác Cái chịu ra làm bù nhìn, tiến công xung thân, cúi đầu chịu sự sai khiến, nên mọi việc mới trở thành dễ dàng hơn.

– Chúng ta kéo nhau đến Bạch Lộc Nguyên giết quách hết số ăn mày già ấy đi, rồi đưa Tam Thủ Ác Cái lên ngôi vị bang chủ, chẳng phải cũng như thế hay sao?

– Nếu làm như vậy thì đệ tử Cái Bang đâu có chịu phục tùng?

– Vậy chả lẽ làm thế này, thì họ phải chịu phạt tù hay sao?

– Chỉ cần Ca Thụ Kiến bằng lòng tuyên bố trước mặt đệ tử Cái Bang là y tự nguyện nhường ngôi vị lại cho Tam Thủ Ác Cái, thì nào còn sợ họ không phạt tù?

– Ca Thụ Kiến bằng lòng làm như vậy hay chẳng?

– Thiết Chỉ Cái không có mặt tại đây, thì rất có thể Ca Thụ Kiến bị bắt buộc phải làm như vậy.

Hai người này tỏ ra rất hiểu biết về cá tính của những nhân vật cao thủ trong Cái Bang. Thạch Kinh Thiên đang chú ý lắng nghe, thì bỗng thấy có bóng người chập chờn, rồi từ ngoài cửa hiệu bước vào hai người.

Thạch Kinh Thiên thực không ngờ được rằng, hai người ấy lại chính là Thiết Chỉ Cái và Sách Hồn Quái Khát, do đó, y hết sức vui mừng, cất tiếng to cười ha hả, rồi bước thẳng tới mừng rỡ.

Thiết Chỉ Cái cũng tựa hồ lấy làm lạ, nên vội vàng hỏi nguyên nhân nào khiến Thạch Kinh Thiên lại đến đây.

Thạch Kinh Thiên quay đầu lại nhìn, thì thấy hai gã đàn ông to lớn vừa nói chuyện khi nãy đã bỏ chuồn mất từ lúc nào. Bởi thế, đành đem việc của tam đệ là Gia Cát Ngọc ủy thác cho y, đến đây để tiếp tay, nói rõ lại cho Thiết Chỉ Cái nghe.

Đồng thời, cũng nói rõ vì lý do mình đến chậm, nên khi tới vùng Bạch Lộ Nguyên thì ...

Thiết Chỉ Cái nghe xong thì vừa kinh hoàng vừa tức giận, vuốt râu cười nhạt nói:

– Quả là quân ác độc. Ta vừa đến Hàm Dương, thì gặp mấy tên nha trảo trong Huyết Hải Địa Khuyết, và tưởng đâu bảo vật trấn bang bị chúng mang đi, nào ngờ đánh nhau suốt một ngày với chúng thì mới hay mình đã bị trúng kế “điệu hổ ly sơn”. Nếu chẳng có tam đệ đoán trước mọi việc như thần, thì Thiết Chỉ Cái ta đâu còn mặt mũi nào thấy phụ lão ở vùng Giang Đông nữa.

Thạch Kinh Thiên vỗ tay cười to nói:

– Đại ca, vậy năm gã đánh nhau với anh ấy, kết quả như thế nào?

– Ta đều cho chúng cùng đi châu Diêm Vương.

Ba người dùng cơm xong, thì cùng nhau kéo trở về ngôi Ngã Nỗi Miếu tại Bạch Lộc Nguyên. Nào ngờ khi đến nơi, họ mới biết được là Vân Thiên Nghĩa Cái đã để lại một phong thư, rồi bỏ đi mất. Trong phong thư ấy, cho biết mọi việc của Cái Bang, tạm thời giao cho sự đệ Sách Hồn Quái Khất lo liệu giúp, còn riêng lão ta, nhất định dấn thân giang hồ, đi khắp chân trời góc bể, để tìm cho kỳ được chiếc chén vàng trấn bang về, cũng như nhất định phải bắt sống bọn phản bội môn phái, để mang về trừng trị.

Thạch Kinh Thiên tiếp tay với Thiết Chỉ Cái lo cứu chữa những người bị thương, và thu xếp mọi việc trong Cái Bang suốt mấy ngày liền. Khi mọi chuyện vừa mới tạm yên thì Xích Điện Thần Long và Tư Đồ Uyển cùng kéo nhau đến.

Hai người ấy vừa đến nơi, thì lại làm cho không khí tại nơi đây vô cùng buồn thảm. Thạch Kinh Thiên không ngớt gầm to như sấm nổ, Thiết Chỉ Cái hai

mắt đỏ hoe, vội vàng từ biệt Sách Hồn Quái Khất đi rút tới Hoa Âm vượt qua Đồng Quang rồi đi thẳng đến Tung Sơn.

Mục đích của bọn họ, là trước tiên tìm giết chết vị chương môn mới nhậm chức của Thiếu Lâm là Phi Long Thiên Sư, rồi mới đi khắp đó đây để tìm Tích Hoa Công Tử, bắt hắn mang đến Hạ Lan Sơn tế vong hồn Gia Cát Ngọc.

Nào ngờ đâu, khi bốn người vừa đi đến Thiếu Lâm thì lại phát giác ...

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 26

THIÊN MÔN KINH BIẾN

Lá rơi xào xạc, côn trùng kêu rả rít, khiến cảnh đêm khuya lại càng thêm rùng rợn.

Giờ tụng niệm kinh tôi ở Thiếu Lâm Tự đã qua, các tăng nhân ai lui về phòng nấy. Trên ngọn Thiếu Thất Phong lại trở thành hết sức phẳng lặng.

Bỗng nhiên, từ trong chùa có một bóng người phi thân lướt ra. Người ấy đưa mắt quét qua khắp bốn bên một lượt, rồi lại nhắc vai nhắm ngay khu rừng rậm ở phía sau ngôi chùa lao thoát đi.

Người ấy là ai? Có phải là phùng đạo tặc không?

Không phải. Vì Thiếu Lâm Tự là nơi trang nghiêm trong võ lâm, thử hỏi có ai liều lĩnh đến vượt râu cọp?

Vạt áo của người ấy, không ngớt rũ trong gió, gây thành những tiếng động rất khẽ. Trên bầu trời bóng sao nhấp nháy, tuy không sáng rõ nhưng cũng trông thấy được tay áo rộng của người ấy đang bay phát phơ, và chiếc đầu trọc trơn láng.

Nhưng, hòa thượng trong Thiếu Lâm Tự thì nửa đêm gà gáy, lại bỏ đi đâu?

Chả lẽ người ấy chưa dứt được lục căn, nên thừa cơ hội đêm tối gió to như

thế này lên vào Đấng Phong thành chẳng?

Úy. Mà người ấy đã dừng chân lại rồi. Y định làm chi thế?

Xem kia. Thái độ của người ấy có vẻ thập thò, đưa mắt nhìn khắp bốn bên. Y định tìm người chẳng? Mà tìm ai thế?

Và, giờ đây thì người ấy đã quay mặt nhìn lại ...

Ồ. Thực là lạ. Trên mặt người ấy còn được che kín bởi một vuông lụa. Vậy chả lẽ người ấy lại sợ người ta nhìn thấy mặt thực của mình hay sao?

Qua một tiếng “soạt” bỗng từ trong cánh rừng rậm có một ngọn gió lạ lùng, thổi một cụm mây đen bay sa xuống ...

Ồ. Mà không. Đây không phải là một cụm mây đen, mà lại chính là một con người, mình mặc y phục võ ngắn. Và, có một điểm lạ lùng nhất, là người ấy cũng che kín mặt bằng vuông lụa đen, chỉ chừa trông đôi mắt ra ngoài.

Người ấy là ai? Không ai có thể biết được cả. Nhưng, người ấy lại đến đây để làm gì? Cũng không ai hiểu được cả.

Sau khi người ấy đã đáp yên trên đất, thì vị hòa thượng nọ liền vội vàng bước tới đón, đôi mắt ánh sáng chiếu ngời, quét qua đôi phương một lượt, rồi khẽ niệm Phật rằng:

– A di đà phật. Thí chủ đang đem đến hàn tự, có phải muốn thí độ để xuất gia không?

Câu hỏi của vị hòa thượng nghe thật lạ lùng, nhưng người che mặt ấy trả lời

lại càng ngộ nghĩnh hơn. Y xoay qua tròn mắt, rồi hạ giọng nói:

– Tại hạ đến đây để rước dâu.

Đến chùa mà rước dâu thì thật là một chuyện lạ lùng, nghìn năm chưa nghe được một lần. Song những việc lạ lùng hơn, lại nổi tiếp xuất hiện.

Vị hòa thượng sau khi nghe qua câu trả lời, liền chấp hai tay nói:

– Có phải rước dâu cho linh tôn không?

Trong thiên hạ có ai làm con mà lại đi cưới vợ cho cha bao giờ? Thế nhưng, người che mặt ấy lại cất tiếng cười khẽ, nói:

– Cho nội tổ tôi kia.

Vị hòa thượng giang rộng hai tay ra, nói:

– Vậy, sinh lễ có mang đủ đến không?

Người che mặt liền thò tay vào áo, lấy ra một cái hộp sắt xinh xắn, hạ giọng nói rằng:

– Xin phiền ông nói lại với linh tổ đại nhân, bảo là đầu canh ba đêm nay, chính là Hoàng Đạo kiết nhật.

– Việc này rất trọng đại, vậy xin hãy thận trọng.

– Tôi đã hiểu rồi.

Câu nói vừa dứt, thì bóng hai người bỗng dang ra. Người che mặt lướt trở vào cánh rừng, còn vị hòa thượng phi thân trở lại ngôi chùa Thiếu Lâm.

Hai người vừa bỏ đi, chẳng được bao xa, thì tại khu rừng rậm ấy, lại xuất hiện hai bóng người khác. Đây là một người có thân hình to lớn, trên lưng giắt một ngọn giáo ngắn, ngoài ra, bóng người thứ hai mặc một chiếc áo vá hàng trăm mảnh, tóc rối phờ như cỏ khô.

Người đàn ông to lớn, đưa tay kéo lấy lão già mặc áo rách rưới, sắc mặt đầy vẻ hoang mang, hỏi:

– Đại ca, đây là một việc chi thế?

Lão già mặc áo rách cười khẽ nói:

– Lão nhị, ngươi là một đầu đảng ăn cướp, thế mà vẫn không thể đoán ra một việc đó, vậy thử hỏi một lão già ăn mày như ta thì làm sao đoán ra được?

– Ôi. Con tiện tỳ họ Tư Đồ ấy, nhận xét rất tế nhị, nếu mang cả nó theo, thì có lẽ nó đã đoán biết được ít nhiều rồi.

– Hừ, Thiếu Lâm Tự là một nơi như thế nào? Vạn nhất hành tung của chúng ta bị bại lộ, thì chẳng hóa ra liên lụy cả đám hay sao? Vậy, chớ nên nghĩ ngợi nhiều làm gì, chúng ta hãy cùng lên vào trong đó xem qua cho rõ đã.

Nói dứt lời, cả hai đều lách nhẹ thân người, phi thân lướt thẳng vào Thiếu Lâm Tự nhẹ nhàng như hai cánh lá đang tung bay theo chiều gió.

Hai bóng người ấy, không ai khác hơn là Thạch Kinh Thiên và Thiết Chi Cái.

Đêm khuya tĩnh mịch, khắp vùng Thiếu Lâm Tự đang chìm đắm trong khung cảnh thanh vắng. Nhưng, không ai ngờ được là giữa chốn Phật môn tinh khiết này, giờ đây lại đang được tiến hành một âm mưu kinh thiên động địa?

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên, tuy đều là những nhân vật cao cường trong võ lâm, nhưng vào đến Thiếu Lâm Tự, một khu thánh địa của võ lâm, vẫn không hề dám xem thường, đề sơ hở.

Gió đêm không ngớt thổi vi vu, bóng đen không ngớt chợp chờn đầu đó ...

Giữa lúc ngọn đèn vừa bị làn gió đàn, trở thành lu mờ hơn, thì Thiết Chỉ Cái đã nhanh nhẹn phi thân vọt người bay lên, như một con dơi khổng lồ, tìm nơi có nhiều bóng tối trong đại điện ẩn kín thân mình.

Trong khi lão ta mới vừa ẩn kín người xong, thì tại hành lang bỗng có một chiếc đầu thò ra, giương hai mắt chiếu ngời ánh sáng quét về hướng gian đại điện.

Thiết Chỉ Cái không khỏi rờn rợn trong lòng, nhưng cũng may là lão ta đã ẩn mình rất khéo nên không bị lộ tung tích.

Vị hòa thượng ấy nhìn qua một lúc, liền quay mặt đi nơi khác.

Thạch Kinh Thiên trông thấy có cơ hội tốt, bèn nhanh như một vì sao sa, nhắm thẳng nóc chùa tại góc phía tây phi thân lướt tới.

Y đã nắm thời cơ một cách tài tình, nhưng thực ra tài nghệ của tăng nhân phái Thiếu Lâm quả chẳng phải tầm thường. Bởi thế, trong khi thân người

của y vừa rơi xuống đến mái ngói, thì tại phía dưới hành lang bỗng nghe một tiếng quát khê vọng đến rằng:

– Ai thế?

Thạch Kinh Thiên tưởng là hành tung của mình bị lộ, nhưng nào ngờ đâu y chưa kịp xê dịch thân mình, thì bỗng nghe sát bên tai có tiếng người đáp rằng:

– Đại Phong, chấp sự tại kinh đường đây.

Thạch Kinh Thiên nghe qua mới cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, đưa mắt lên nhìn, thấy từ phía xa của dãy hành lang, có một tăng nhân đứng tuổi đang đi nhanh tới.

Người tăng nhân đang đứng gác tại hành lang liền chấp tay thi lễ nói:

– Sư huynh chưa an nghỉ hay sao?

– Vì vị chuông môn có việc cho gọi, nên vẫn chưa thể nghỉ được.

Nói đoạn, hai người bèn đi qua sát vai nhau.

Nhưng, ba tiếng “vị chuông môn” đã làm cho Thạch Kinh Thiên hết sức để ý, vì y đang nhọc công đi tìm tung tích của Phi Long Thiên Sư, vậy thử hỏi y nào chịu bỏ qua cơ hội tốt này.

Bởi thế, y liền đưa tay ra hiệu, rồi thừa lúc đối phương không để ý, nhanh nhẹn theo dõi người tăng nhân đang đi dưới hành lang.

Đại Phong Thiền Sư đi xuyên qua mấy gian đại điện, và cuối cùng dừng chân đứng lại trước một cái liêu, đưa tay gõ nhẹ vào cửa ba tiếng, thấp giọng nói:

– Tôi là Đại Phong, chấp sự tại kinh đường, có việc xin ra mắt vị chương môn.

– Hãy bước vào.

Qua một tiếng kêu kèn kẹt, Đại Phong Thiền Sư đã nghiêng mình bước thẳng vào phòng.

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đối với tài nghệ của Phi Long Thiền Sư đều có dịp chính mắt trông thấy, nên dù cho đang suốt ruột muốn tìm hiểu sự việc chung quanh bao nhiêu nghi vấn, nhưng họ cũng vẫn chẳng dám liêu lĩnh tiến đến gần thái quá.

Thiết Chỉ Cái ẩn kín thân mình trên một ngọn tùng to, trong khi đó, Thạch Kinh Thiên ẩn mình sau một khóm trúc rậm. Hai vị trí ấy đều cách xa gian liêu có ngoài mười trượng.

Thiết Chỉ Cái đưa mắt nhìn, trông thấy trước và sau gian liêu nọ, có mở ba cánh cửa sổ vuông, cao độ ba thước và che kín bằng giấy bạch. Từ bên trong có ánh đèn rọi ra và in rõ lên trên lớp giấy ấy hai bóng người một ngồi một đứng.

Bóng người đứng ấy khỏi cần ai nói cũng biết đó là Đại Phong Thiền Sư.

Nhưng, Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên trông thấy bóng chiếc tay của lão ta không ngót chỉ trở, cũng như đôi môi không ngót mấp máy, nhưng

hoàn toàn không nghe được lão ta nói gì cả. Trong khi Thiết Chỉ Cái định tiến tới gần hơn để lắng nghe cho được tiếng nói của đối phương, thì bỗng từ trong gian liêu ấy, có một bóng đen bay thoát ra, trông nhẹ nhàng như một đọt khói và mất hút giữa màn trời đêm.

Võ công của người ấy quả thật là cao cường đến mức ít thấy được trong võ lâm. Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên từ trong bóng tối đưa mắt nhìn nhau một lượt, không khỏi đều cảm thấy hết sức kinh dị.

Trong khi ấy, bóng người đang ngồi cũng đã đứng lên, và sau một tiếng “xoạc”, đèn đuốc trong gian phòng hết thảy đều tắt phụt. Kế đó, lại nghe có tiếng chéo áo giũ trong gió, rồi trông thấy hai bóng người từ trong phòng phi thân lướt ra.

Nơi cư trú của vị chương môn, dù cho lúc ban ngày cũng ít có ai dám bước đến, nên giờ đây, giữa canh khuya đêm vắng, nơi đó lại càng trở thành phẳng lặng hơn.

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đều nín thở không hề dám nhúc nhích.

Nhưng bỗng ngay lúc đó, trước mặt họ lại xuất hiện một việc lạ lùng nữa.

Họ trông thấy Phi Long Thiên Sư và Đại Phong Thiên Sư cùng lấy ra một vuông lụa rồi nhanh nhẹn che kín cả khuôn mặt, ẩn mình theo hoa kiểng chung quanh, bước đi một cách thập thò, nhắm hướng đông tiếp tục bước tới.

Vị chương môn mới nhậm chức của phái Thiếu Lâm, mà đã có những hành động ám muội như vậy, quả đã làm cho Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên hết sức kinh hoàng, khó hiểu. Phương chi, khi Đại Phong Thiên Sư che kín mặt bằng vuông lụa ấy rồi, thì hình dáng lại trông giống hệt vị hòa thượng

che mặt xuất hiện vừa rồi tại khu rừng rậm, bên cạnh ngôi chùa mà cả hai đã trông thấy.

Thiết Chỉ Cái hết sức lấy làm lạ, nên dùng tay vẫy ra hiệu, đề Thạch Kinh Thiên cũng lướt tới, bám sát theo hai người kia với khoảng cách mười trượng.

Phi Long Thiên Sư tuy tài nghệ cao cường, nhưng Thiết Chỉ Cái cũng không phải là người kém cỏi. Đôi bên cách xa nhau ngoài mười trượng, thử hỏi Phi Long Thiên Sư làm thế nào phát giác ra được? Đây là chưa nói vì ông ta quá tự tin, rằng giữa canh khuya đêm vắng, tại vùng Thiếu Lâm Tự này tuyệt đối không có người ngoài xâm nhập.

Tuy nhiên, Phi Long Thiên Sư tựa hồ vẫn có ý đề phòng. Suốt trên đường đi, lão ta đã tránh nhiều trạm gác, bị mật và cuối cùng mới tiến đến một chiếc cửa tròn.

Chừng ấy, hai người mới dừng chân đứng lại, đưa tay lên gỡ vuông khăn che mặt xuống.

Lúc bấy giờ, vầng trăng thượng huyền đã lên, nên trông thấy thấp thoáng tại phía trên cánh cửa hình tròn ấy, có đề bốn chữ “Bồ Đề Thiên Viện” theo thể chữ lệ thơ.

Bên trong khung cửa ấy, có một con đường nhỏ trải đá trắng, hai bên cỏ dại mọc um tùm, tựa hồ bình nhật rất ít ai đi đến.

Sau khi gỡ vuông khăn đen che mặt xuống, thì Phi Long Thiên Sư và Đại Phong Thiên Sư liền khẽ lắc đôi vai, men theo con đường đá trắng lướt tới nhẹ nhàng.

Lão ta đến đây để làm gì? Bồ Đề Thiên Viện là nơi chi? Tại sao vị chương môn mới nhậm chức này lại chẳng dám công nhiên đi đến nơi đó?

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên không làm sao hiểu được, nhưng họ cũng vượt qua chiếc cửa tròn để bám sát theo hai đối phương. Song họ không dám lướt đi trên con đường trải đá trắng, mà trái lại, rùn thấp đôi vai, chạy theo những khóm cây bụi cỏ, chẳng khác nào hai con chuột to đang đi kiếm mồi ...

Hai người chạy như thế được chừng mười trượng, thì bỗng nhiên lại nghe có tiếng người nói ào ào ...

Khi họ ngược mắt nhìn, thì trông thấy tại phía sau của Bồ Đề Thiên Viện, có một gian nhà tranh, chung quanh trúc xanh bao bọc, ánh đèn đang chớp chờn.

Đại Phong Thiên Sư khi hãy còn cách gian nhà thực xa, thì đã dừng chân đứng lại. Nhưng, Phi Long Thiên Sư đã bước thẳng vào trong. Lúc ấy, từ trong gian chòi tranh, có một giọng hết sức già nua nói rằng:

– Vị chương môn đã trở về hay chưa?

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đều không khỏi sững sốt, thâm nghĩ rằng:

“Thiếu Lâm Tự kể từ khi Thiên Thanh Đại Sư bị mất mạng tại Huyết Hải Địa Khuyết thì người lên ngôi vị chương môn nhân chẳng phải là Phi Long Thiên Sư hay sao? Trong Bồ Đề Thiên Viện này có ai ở thế? Tại sao ngay đến việc thay đổi vị chương môn mà người này cũng chẳng hiểu?”.

– Khải bầm sư bá, vị chưởng môn vẫn chưa trở về.

Tiếng nói ấy rất giống tiếng nói của Phi Long Thiên Sư. Nhưng, chính lão ta là vị chưởng môn đương kim của Thiếu Lâm Tự, thế tại sao lão ta lại bảo vị chưởng môn chưa trở về?

Hai người đang ngờ vực và chưa tìm hiểu được câu giải đáp, thì lại nghe giọng già nua ấy nói tiếp rằng:

– Lần tay tính ra, thì không mấy chốc đã bốn mươi năm qua. Hiện nay, chỉ còn ba tháng nữa là bản tăng sẽ bước ra khỏi tịnh thất. Xem ra vì pho Lục Ngọc Di Đà bé nhỏ ấy, mà ta lại không tránh khỏi dần bước giang hồ một lần nữa chẳng?

– Khải bầm sư bá, Phi Long vừa mới tiếp nhận được một bức thư mật của vị chưởng môn, bảo là pho Lục Ngọc Di Đà đã tìm được trở về rồi, duy có điều là khó phân biệt được chân giả mà thôi. Chính vì vậy nên mới cho người cấp tốc mang về Thiếu Lâm, để xin sư bá xem sao.

Thiết Chỉ Cái nghe đến đây, mới bừng hiểu ra mọi lẽ. Lão ta biết người đang ở trong gian tịnh thất này, chính là vị sư huynh của Thiên Thanh Đại Sư, tức Thiên Nhất Thượng Nhân, người mà võ công cao cường nhất trong Thiếu Lâm Tự. Qua lời nói của lão ta, tựa hồ lão ta không hay biết chi về việc Thiên Thanh Đại Sư đã chết, cũng như việc Phi Long Thiên Sư lên nắm ngôi vị chưởng môn ...

Xem ra, tên giặc trọc Phi Long, chẳng rõ đang có một mưu toan gì. Rất có thể những lời nói dối vừa rồi của lão ta là ...

Suy nghĩ đến đây, Thiết Chỉ Cái liền đưa mắt ngó lên, thấy bóng người trong gian nhà di động, tức thì, Phi Long Thiên Sư đưa chân bước tới một bước, trong khi hai tay đang bung một vật gì, rồi từ từ đưa thẳng về phía trước ...

Từ bên ngoài nhìn vào, bị ngăn cách bởi một lớp giấy che cửa sổ, nên không thể trông thấy được rõ ràng, nhưng xem qua bóng đen rọi lên trên lớp giấy, thì vật ấy tựa hồ như vật mà người che mặt xuất hiện vừa rồi tại khu rừng rậm bên ngoài một ngôi chùa, đã trao cho Đại Phong Thiên Sư ...

Thiên Nhất Thượng Nhân tựa hồ ngồi ở phía sau chiếc đèn, nên bóng đen của lão ta in cả lên tấm vách phía sau, do đó ở cửa sổ phía trước không nhìn thấy được ...

Nhưng, khi Phi Long Thiên Sư đưa chiếc hộp sắt ấy tới trước thì trên lớp giấy cửa sổ, bỗng hiện rõ một bàn tay móng thực dài, nhận lấy chiếc hộp sắt của Phi Long Thiên Sư vừa đưa đến.

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên tuy chẳng phải là những tay giang hồ lão luyện, nhưng đôi mắt nhìn qua mọi việc vừa xảy ra, là đã đoán biết ngay chuyện này chẳng phải là chuyện tầm thường, bởi thế, cả hai đều bất giác giật nảy mình.

Giữa lúc ấy, thì bỗng nghe trong gian nhà tranh có tiếng “bốp, bốp” vang lên ...

Hai người chưa kịp nhận ra âm thanh ấy là tiếng chi, thì bỗng thấy Phi Long Thiên Sư cất giọng “Hừ” lạnh lùng, rồi từ bên trong gian nhà phi thân lướt trở ra ngoài. Khi đôi chân của lão ta vừa mới đứng yên trên đất, thì trong gian nhà đèn đuốc đều tắt phụt, đồng thời, lại có một bóng đen khác, nhanh như chớp từ cửa sổ phía sau lao thoát người vào gian nhà.

Bóng đen ấy tài nghệ còn cao cường hơn cả Phi Long Thiên Sư nữa.

Thiết Chỉ Cái vừa nhìn qua là đã biết bóng đen đó chính là người mà lão ta đã gặp ngoài khu rừng rậm vừa rồi.

Lúc bấy giờ, Phi Long Thiên Sư đưa mắt quét qua khắp bốn bên, gằn giọng nói:

– Người vừa đến là cao nhân phương nào, đã có gan vào chùa, thì chẳng lẽ lại không dám nhìn thấy ai hết hay sao?

Thiết Chỉ Cái nghe qua lời nói ấy, biết đối phương chưa phát giác được mình, nên vẫn ngồi yên lặng chờ đợi mọi sự diễn biến. Nhưng, nào ngờ đâu Thạch Kinh Thiên, một con người có tánh nóng nảy, nên buột miệng cười, giận dữ nói:

– Khá khen cho lão hòa thượng trọc khoác lác không biết xấu hổ kia. Ta đến đây không phải để bắt cóc ni cô, vậy chả lẽ ta lại sợ ngươi hay sao?

Tiếng nói vừa dứt, thì y đã vọt người lướt tới, tức thì, sau một tiếng động khẽ, thân người của y đã đứng sững trước mặt Phi Long Thiên Sư ba trượng, rồi cất tiếng cười to không ngớt.

Phi Long Thiên Sư không khỏi giật mình, sắc mặt biến hẳn. Tuy nhiên, lão ta là người bình tĩnh và sâu sắc, nên chỉ trong nháy mắt là đã tự trấn tĩnh được ngay.

Đôi mắt của lão ta chiếu ngời như hai luồng điện, cất giọng lạnh lùng cười dài nói:

– Thạch Kinh Thiên, người có biết Bồ Đề Thiên Viện, là cấm địa của phái Thiếu Lâm ta không?

– Là cấm địa thì sao?

– Ai vào đây sẽ chết.

– Tốt lắm. Vậy ông hãy chết trước cho tôi xem thử nào.

– Bản chức là người duy nhất được bề trên cho phép vào đây.

Thạch Kinh Thiên đưa tay chỉ vào Đại Phong Thiên Sư, cười ha hả như cuồng dại:

– Nói thế, còn lão tặc này thì sao?

– Kẻ ngang bướng, người muốn chết mà.

Tiếng nói vừa dứt, thì lão ta cũng tràn ngay tới, vung chưởng nhắm ngay đầu Thạch Kinh Thiên bổ xuống.

Nào ngờ thế võ mới vừa đánh ra, thì lại có một chuỗi cười to vọng đến bên tai rằng:

– Tên trọc kia. Người tính đóng cửa lại để hiệp đáp kẻ khác hay sao?

Tức thì, một bóng đen từ trên không sa xuống. Trong khi bóng người chưa lướt đến nơi, thì đã vung chưởng đánh ra, khiến gió lạnh cuốn tới ồ ạt như muôn ngàn đợt sóng to, nhắm ngay sau ót của Phi Long Thiên Sư công thẳng

tới.

Phi Long Thiên Sư hết sức hãi kinh, nhanh nhẹn thu thế võ trở về, rồi nửa thân trên xoay nhanh qua, chuyển luồng chưởng lực hùng hậu đang nhắm công vào Thạch Kinh Thiên, để công trả trở ra phía sau lưng mình.

Qua một tiếng nổ âm thực to, không khí liền quay cuồng, cỏ rác tung bay mờ mịt, đồng thời hai người đều bị hất bắn ra sau một bước, chứng tỏ sức mạnh của đôi bên đều ngang nhau, không ai hơn ai cả.

Thạch Kinh Thiên đứng cạnh đấy, vỗ tay cười to nói:

– Đại ca. Anh hãy bước dang ra, để cho tôi đánh nó vài chưởng, hầu hạ con giận trong lòng.

Nói dứt lời, y vung nhanh đôi chưởng lên, đánh ra hai luồng kinh phong ô ạt, chuyển động âm âm như sấm nổ.

Liền đó, lại nghe hai tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Phi Long Thiên Sư tuy võ công cao cường, nhưng vẫn bị sức mạnh trời sinh của Thạch Kinh Thiên hất ra sau, khiến lão ta phải hoang mang sợ hãi.

Qua những thế võ của ba người, chứng tỏ họ đều đem chân lực của mình ra đánh mạnh, đỡ thẳng với đối phương. Tuy sự va chạm giữa họ là kinh thiên động địa, nhưng kỳ thực cũng chẳng phải tâm thường.

Nhưng có một điều rất lạ, ấy là trong gian nhà tranh lúc đó lại hoàn toàn phẳng lặng, không hề nghe được một tiếng động tĩnh nào cả.

Thiết Chỉ Cái cảm thấy hết sức kinh ngạc, nên bất giác đưa mắt lên nhìn vào trong ấy để dò xét.

Lúc ấy, cửa gian nhà đã mở to, dưới ánh sáng của ngọn đèn đang cháy, chỉ thấy có một chiếc giường thấp để ngay tại cửa, trên giường đang ngồi yên một vị lão hòa thượng, diện mạo thanh tú, mày râu đều bạc. Xem qua hình dáng ấy, chắc lão ta chính là Thiên Nhất Thượng Nhân chứ không còn ai nữa.

Song, trước mặt của vị lão hòa thượng ấy, giờ đây đã có thêm một bóng người. Người ấy khoác một chiếc áo choàng màu đen, mặt quay về phía trong, nên không làm sao thấy rõ diện mục. Nhưng, qua hình dáng ấy, thì tựa hồ người ấy không lớn tuổi lắm.

Đôi môi của Thiên Nhất Thượng Nhân không ngớt mấp máy, tựa hồ đang tranh luận với người thiếu niên áo đen trước mặt, nhưng không còn cách nào nghe được lão ta đang nói chi cả.

Thạch Kinh Thiên và Phi Long Thiên Sư, chỉ trong chớp mắt là đã đánh nhau trên mười thế võ ...

Thạch Kinh Thiên vì tha thiết đối với sự báo thù cho Gia Cát Ngọc, nên thế võ nào y cũng vận dụng nội lực thật mạnh mẽ, cảm hận về chỗ không thể đánh cho Phi Long Thiên Sư tét ra làm hai mảnh.

Phi Long Thiên Sư đang dèm xâm nhập vào Bồ Đề Thiên Viện, vốn có ý không muốn cho ai được biết, nên định sẽ hạ Thạch Kinh Thiên trước, rồi mới đối phó với Thiết Chỉ Cái sau.

Đứng trước tình trạng này, Đại Phong Thiên Sư đáng lý nếu không ra tay

tương trợ, thì phải lo báo động cho đệ tử trong chùa hay mới phải, nhưng trái lại, lão ta đứng trợ người ra một bên, chẳng biết phải hành động ra sao cả.

Sau mười thế võ, thì thế công của Phi Long Thiên Sư bỗng nhiên biến đổi.

Lão ta rùn đôi chân xuống, trong khi đôi cánh tay đánh rất chậm chạp, xem nặng nề chẳng khác nào đang đỡ lấy một vật nặng nghìn cân.

Thiết Chỉ Cái vừa nhìn thấy thì trong lòng hết sức hoảng hốt, vội vàng nói:

– Nhị đệ hãy thận trọng.

Nói dứt lời thì lão ta đã tràn tới ba bước, đưa cao đôi chưởng lên, thủ thế để sẵn sàng đối phó.

Thạch Kinh Thiên trông thấy vậy, cất tiếng cười ha hả nói:

– Đại ca, hãy yên lòng, chỉ với những thế võ bùng bình bát xin cơm của hần ta, hần là không cao hơn một đầu đảng ăn cướp như tôi đây là bao đâu.

Phi Long Thiên Sư cười nhạt, nói:

– Như thế thì ngươi hãy thử xem cho biết.

Nói đoạn, lão ta bèn đưa chân trái bước tới, giẫm mạnh lên đất, khiến bàn chân lún sâu xuống đến năm tấc. Đồng thời, lão ta lại vung chưởng phải lên, đánh chớp nhoáng về phía trước.

Thạch Kinh Thiên cất tiếng cười như cuồng dại nói:

– Ta sẵn sàng thử một lần thứ hai, có lý nào lão trọc ngươi có thể hóa ra một con thiên lý mã đâu mà ta sợ.

Liền đó, y liền thò chưởng trái ra, vận dụng đến chín phần mười chân lực, đỡ nhanh như gió vào thế công của đối phương.

Phi Long Thiên Sư vốn đã kinh hãi trước thần lực trời ban của Thạch Kinh Thiên, vậy thử hỏi lão ta nào dám đánh mạnh đỡ thẳng với y nữa. Nhưng, lão ta đã giả vờ thật khéo, nên khiến Thạch Kinh Thiên suýt nữa đã bị lầm mưu gian của lão ta rồi.

Giữa lúc hai luồng chưởng lực sắp va chạm vào nhau, thì Phi Long Thiên Sư bỗng bất thần thu luồng chân lực trở về, rồi lắc mạnh đôi vai nhảy tránh về phía trái hai bước, đã tránh khỏi được luồng chưởng phong của đối phương ...

Qua một tiếng nổ ầm thực to, cát đá tung bay mù mịt, trên mặt đất đã bị luồng chưởng lực đào thành một cái lỗ sâu, to bằng cái thúng.

Thạch Kinh Thiên đánh hụt vào khoảng không, nên thân hình không khỏi loạng choạng, cơ hồ không đứng vững, ngã chúi tới phía trước ba bước, nên bất giác tiến thẳng đến vị trí của Phi Long Thiên Sư vừa đứng khi nãy.

Thiết Chỉ Cái trông thấy sự việc xảy ra rất lạ lùng, nên trong lòng không khỏi hết sức kinh hãi.

Phi Long Thiên Sư nào chịu bỏ lỡ dịp tốt ngàn năm một thuở, nên liền xoay thân người lại, rồi vung nhanh hai cánh tay ra, sử dụng “Đại cầm nã thủ pháp”, tức một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, mười ngón tay hơi co, nhắm đánh thẳng vào mạch cổ tay trái và “kiên tĩnh huyết” của

Thạch Kinh Thiên.

Thiết Chỉ Cái trông thấy Thạch Kinh Thiên sắp bị hại dưới tay của Phi Long Thiên Sư nên không còn nghĩ chi đến chuyện khác, di động ngay thân người

...

Nếu Thạch Kinh Thiên thật sự không giữ được thăng bằng trước thế võ ấy, thì thử hỏi còn đâu xứng đáng là minh chủ lục lâm của mười ba tỉnh trong cả miền nam lẫn miền bắc?

Bởi thế, trong khi thân mình của Thiết Chỉ Cái mới vừa di động, thế võ chưa kịp đánh ra, thì bỗng nghe y cất tiếng cười to ha hả, rồi gằn giọng quát rằng:

– Lão trọc kia. Người tính già hóa ra non rồi.

Cùng một lúc với tiếng cười, thân hình của Thạch Kinh Thiên liền xoay qua phía trái, vung mạnh đôi tay, chẳng khác nào hai cây đòn bằng sắt, nhắm quét thẳng vào bàn tay của Phi Long Thiên Sư.

Phi Long Thiên Sư có ý định đánh bằng mưu mẹo, nhưng giờ đây lại trở thành một thế đánh mạnh đỡ thẳng của đối phương nữa. Do đó, lão ta hồi hải biến thế chụp thành thế chưởng. Và sau một tiếng nổ âm thực to, đôi bên đều bị hất bắn ra sau năm bước.

Thiết Chỉ Cái trông thấy thế, hết sức vui mừng. Nhưng, ngay trong lúc ấy bỗng nghe trong gian nhà có tiếng người vọng đến nơi rằng:

– Thượng Nhân không giữ chữ tín, tôi chỉ hỏi qua là đã biết ngay.

Giọng nói ấy nghe thực quen thuộc. Thiết Chỉ Cái vội vàng ngửa mặt nhìn

lên, thì trông thấy người áo đen cũng đang quay mặt trở ra. Chiếc choàng màu đen đang khoác trên người của chàng thiếu niên ấy kín đáo đến nỗi mưa gió cũng thể lọt được vào người. Nhất là tấm lụa đen che mặt cũng thật kín đáo, chỉ còn chừa có đôi mắt sáng ngời như sao lộ ra ngoài mà thôi.

Thiết Chỉ Cái thấy đôi mắt của người ấy quét về phía mình, và tựa hồ có hơi sừng sốt. Nhưng sau đó, người ấy quay nhanh mặt vào trong ngay.

Thiết Chỉ Cái đang lấy làm lạ về cử chỉ đó thì đã nghe Thiên Nhất Thượng Nhân to tiếng nói:

– Xin nhị vị đại hiệp họ Quan và họ Thạch hãy tạm thời ngừng tay, bản tăng đang có việc muốn hỏi cho rõ đây.

Giọng nói âm áp ấy mạnh mẽ, chẳng khác nào có một sức mạnh hữu hình, khiến cho Thiết Chỉ Cái là một người võ công cao cường, cũng không khỏi giật mình đánh thót.

Liền đó, những người đang đánh nhau đều nhảy lùi ra xa. Phi Long Thiên Sư đưa mắt quét qua hai đối phương một lượt, rồi xoay lưng bước thẳng vào nhà.

Giữa lúc Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đang bắn khoả, không hiểu nên bước theo vào trong nhà chặng, thì đã nghe Thiên Nhất Thượng Nhân kêu to lên rằng:

– Số người hiện diện ngoài sân, xin hãy bước cả vào đây.

Thạch Kinh Thiên bèn quay về Đại Phong Thiên Sư, đang đứng trợ người như khúc gỗ bên cạnh đấy, cười ha hả nói:

– Xin mời đại hòa thượng bước vào luôn.

Thiên Nhất Thượng Nhân nhường cao đôi mày bạc, nói:

– Bên ngoài ấy là ai?

– Thưa, đệ tử là Đại Phong đây.

– Hừ. Xông càn vào Bồ Đề Thiên Viện, vậy người có biết tội không?

– Vì Đại Phong con nghe có người nhập Bồ Đề Thiên Viện, nên lo lắng đến sự an nguy của sư tổ, do đó, nên mới xông vào vùng cấm địa này, vậy mong sư tổ từ bi hỉ xả cho.

– Hừ, thật chẳng ngờ người lại có lòng hiếu thế? Bước vào đây.

Phi Long Thiên Sư đôi tròng mắt không ngớt xoay chuyển, dẫn Đại Phong Thiên Sư sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng cùng bước đi trước Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên nói gót theo sau, đồng dục bước vào ngôi nhà tranh.

Phi Long Thiên Sư đưa mắt nhìn qua, đã trông thấy người che mặt đang đứng bên cạnh của Thiên Nhất Thượng Nhân, nên không khỏi giật nảy mình.

Riêng người che mặt ấy, khi nhìn thấy Phi Long Thiên Sư thì đôi mắt cũng liền sáng ngời như hai luồng điện, trông thực khiếp người.

Thiên Nhất Thượng Nhân đưa mắt quét về Phi Long Thiên Sư, nhưng bỗng nhiên lại quay về phía Đại Phong Thiên Sư nói:

– Đại Phong, vị sư tổ chương môn của ngươi, có phải đang bận truy tìm pho Lục Ngọc Di Đà trong chốn giang hồ hay không?

Đại Phong Thiên Sư giật nảy mình, đôi mắt nhìn thẳng vào Phi Long Thiên Sư đầy vẻ van xin.

Phi Long Thiên Sư vội vàng nói:

– Khải bảm sư bá, vị chương môn ...

Câu nói chưa dứt, thì Thiên Nhất Thượng Nhân bỗng nhướng cao đôi mày, giận dữ quát rằng:

– Câm miệng lại.

Giọng nói ngấm chứa một sự uy khó tả. Phi Long Thiên Sư vội vàng im ngay tiếng nói.

Thiên Nhất Thượng Nhân liền quay về Đại Phong Thiên Sư hãy còn đang kinh hoàng nói tiếp rằng:

– Ngươi hãy nói mau.

Đại Phong Thiên Sư cất giọng run run nói:

– Khải bảm sư tổ, vị chương môn đã bị mất mạng tại Huyết Hải Địa Khuyết rồi.

Thiên Nhất Thượng Nhân liền cười nhạt. Phi Long Thiên Sư vội vàng nói:

– Đệ tử vì sợ làm bận tâm đến sư bá đang tu tĩnh, nên bấy lâu không dám nói rõ sự thật.

– Hiện giờ ai đang giữ chức vụ chương môn?

– Đại sư huynh Tiềm Long.

Người che mặt đứng bên cạnh nghe thế, liền cất tiếng cười nhạt.

Thiết Chỉ Cái trông thấy Phi Long Thiên Sư không dám thừa nhận mình là vị chương môn mới nhậm chức của Thiếu Lâm Tự, thì đoán biết trong việc này có điều chi bí ẩn. Nhưng lão ta vẫn giữ im lặng để tiếp tục theo dõi.

Song, Thạch Kinh Thiên thì trái lại, hễ khi nào y trông thấy cái việc chi kỳ lạ, thì không thể dè nén được sự phản ứng. Do đó, y bèn ngửa mặt cười to, nói:

– Đại hòa thượng, ông không phải là vị chương môn mới của Thiếu Lâm Tự hay sao? Sao giờ đây ông lại chôi phăng như vậy?

Phi Long Thiên Sư biến hẳn sắc mặt, vội vàng nói:

– Trách vụ chương môn nặng nề của Thiếu Lâm Tự, từ trước đến nay có thông lệ, là người đệ tử địa vị cao nhất trong môn phái sẽ đứng ra đảm nhiệm.

Trong trường hợp đặc biệt, thì phải có lệnh của trưởng lão, chứ không được làm ngang. Vậy, Thạch đại hiệp đã nghe qua lời đồn đãi sai ngoa dọc đường, xin chớ nói ra như thế.

Thiết Chỉ Cái như đã bừng hiểu ra mọi lẽ, nên giả vờ nghiêm sắc mặt nói:

– Lão nhị. Những lời vô căn cứ thì chớ nên nói liều. Nếu có như vậy, chẳng hóa Thiên Nhất Thượng Nhân sẽ hiểu lầm ông ấy, là người bịa đặt linh trên, để cướp ngôi vị hay sao?

Thạch Kinh Thiên nghe qua, trong lòng cũng đoán biết được ít nhiều sự thực, nên cất tiếng to cười ha hả nói:

– Đại ca, anh nói thế phải lắm, nhưng Phi Long Thiên Sư không phải là hạng người tốt như thế đâu.

Sắc mặt của Phi Long Thiên Sư trở thành xám ngắt, đầy vẻ kinh hoàng, nhưng bỗng nhiên, lão ta nghiêng chặt hàm răng, định sẽ ...

Thiên Nhất Thượng Nhân trông thấy thế, liền khẽ “Hừ” một tiếng, khiến Phi Long Thiên Sư không khỏi giật bắn mình, đảo nhanh đôi tròng mắt, rồi vội vàng cúi người thi lễ nói:

– Sư bá nếu chẳng chịu tin, thì hãy chờ đệ tử mời sư huynh đến hỏi qua thì sẽ rõ.

Thạch Kinh Thiên nghe thế, cười kha khá nói:

– Để tôi đi mời giúp cho ông, được không?

– Đại hiệp đã xâm nhập vào cấm địa của Thiếu Lâm, vậy còn định thoát khỏi Bồ Đề Thiên Viện hay sao?

– Tôi đã phạm vào một trọng tội to tát, ấy là tội dối thầy khinh tổ, phản bội

môn phái, vậy nếu không lấy cái cơ ấy thì làm thế nào trốn thoát đi cho được?

Thạch Kinh Thiên mắng xiên mắng xéo, làm cho Phi Long Thiên Sư bị vạch trần tất cả những âm mưu đen tối, khiến lão ta sắc mặt hầm hầm, quay phắt người lại, rồi nhanh như chớp vung chưởng lên ...

Lão ta đã đâm liều, định sẽ xuất kỳ bất ý hạ sát Thạch Kinh Thiên đi, nhưng nào ngờ chưa kịp đánh thế võ ra, thì đã nghe Thiên Nhất Thượng Nhân cất tiếng hừ to, nói:

– Nghiệt chưởng. Nghiệt chưởng. Đứng trước mặt của bản tăng, mà ngươi định làm gì thế?

– Xin sư bá hiểu cho, đệ tử ...

– Không cần phải nói chi nữa, ngươi hãy mau lấy pho Lục Ngọc Di Đà trong chiếc hộp sắt ấy ra, cho ta xem qua đã, rồi nói chi hãy nói sau.

Dứt lời, lão ta khẽ vung tay ra, tức thì chiếc hộp sắt liền bay thẳng về phía Phi Long Thiên Sư một cách vững vàng.

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đều trông thấy rõ cử chỉ đó, nên trong lòng không khỏi thâm kính phục trước võ công phi thường của vị trưởng lão phái Thiếu Lâm này.

Phi Long Thiên Sư chụp lấy chiếc hộp sắt, mặt biến hẳn, tỏ ra do dự, chưa chịu mở nắp chiếc hộp ra ...

Sắc mặt của Đại Phong Thiên Sư cũng trở thành tái nhợt hẳn, bất giác đưa

chân thối lui ra sau ba bước dài.

Người che mặt đứng bên cạnh, hai tia mắt đang chiếu ngời như hai luồng điện, ngó chòng chọc vào mặt của Phi Long Thiên Sư, đầy vẻ khinh miệt và căm hận.

Trong khi đó, sắc mặt của Thiên Nhất Thượng Nhân cũng lạnh lùng như băng giá, không lên tiếng nói chi cả.

Trong gian nhà tranh trở nên im phăng phắc, không khí có vẻ vô cùng căng thẳng. Mọi việc xảy ra trong Thiếu Lâm Tự đêm nay, thực là oái ăm khó hiểu, không ai có thể suy đoán cho ra ...

Thiết Chỉ Cái không ngớt suy nghĩ miên man, đầu óc quay cuồng trước bao nhiêu nghi vấn.

Địa vị chưởng môn của Thiếu Lâm Tự, ngoại trừ khi có lệnh của vị trưởng lão, thì theo thông lệ sẽ do người đệ tử có địa vị cao nhất đứng ra đảm nhiệm. Thế nhưng, tại sao Phi Long Thiên Sư đã tiếp nhận chức vụ chưởng môn mà vị trưởng lão duy nhất này lại không hay biết chi cả?

Thiên Nhất Thượng Nhân đã bế quan tu tịnh gần bốn mươi năm qua. Nơi tu tịnh của lão ta là Bồ Đề Thiên Viện, chỉ có một mình Phi Long Thiên Sư là được phép ra vào, vậy chẳng lẽ ông ta lại bịa lệnh của vị trưởng lão, để cướp đoạt ngôi vị chưởng môn hay sao?

Nếu chẳng phải thế, thì tại sao trước mặt của vị trưởng lão, ông ta lại chạy chối, không dám thừa nhận việc làm của mình?

Chỉ còn ba tháng nữa, thì Thiên Nhất Thượng Nhân đã hết thì giờ bế quan,

và chừng đó, mọi âm mưu của Phi Long Thiên Sư chẳng phải bị đổ bể hay sao? Do đó, một kế hay nhất của Phi Long Thiên Sư là trừ quách đi Thiên Nhất Thượng Nhân là được.

Song, võ học của Thiên Nhất Thượng Nhân, ông ta làm thế nào địch cho nổi?

Vậy tốt nhất ...

Thiết Chi Cái suy tới nghĩ lui như thế, thì đoán biết vật trong chiếc hộp sắt kia chắc chắn phải là một vật hết sức hiểm nguy. Bởi vậy, lão ta bèn đưa mắt liếc về Thạch Kinh Thiên một lượt, có ý nhắc nhở y cẩn thận đề phòng.

Thạch Kinh Thiên tuy là người thô lỗ, nhưng cũng có lúc lại rất tế nhị, do đó, y đã vận dụng chân lực xuống đôi chưởng, thủ thế sẵn sàng đối phó, xem ra y cũng đã đoán biết được việc ấy rồi.

Dưới bao nhiêu tia mắt nhìn chòng chọc vào mọi người, Phi Long Thiên Sư cơ hồ cảm thấy như bị nghẹt thở. Lão ta trầm ngâm trong một lúc khá lâu, và cuối cùng, liền đưa mắt quét qua khắp bốn bên một cách giận dữ, rồi nhanh nhẹn đưa bàn tay phải lên, bất thần mở chiếc hộp đó ra ...

Tâm trạng của mọi người chung quanh đều hết sức căng thẳng.

Bỗng nhiên, Phi Long Thiên Sư cất tiếng cười như cuồng dại, nghe đinh tai nhức óc, rồi nhanh nhẹn vung chiếc hộp sắt ấy ra ngoài ...

Tức thì, từ trong chiếc hộp sắt ấy có năm đốm ánh sáng đỏ như máu, đi đôi với một mùi tanh hôi nồng nặc, bay xoẹt ra như điện chớp.

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đều giật nảy mình, nhanh như chớp thối lui ra sau ba bước, đồng thời bốn chưởng đều cùng quét ra một lượt, gây thành hai luồng kinh phong mãnh liệt, hất lui hai đóm sáng đỏ như máu đang bay xoẹt về phía mình trở lại ba bước.

Bóng đỏ ấy trong như một vật có sự sống, bởi thế, chúng chỉ bị chao động một lượt, rồi lại tiếp tục vọt tới nghe vèo vèo.

Trong khi hai người chưa kịp ra tay lần thứ hai, thì đã nghe Thiên Nhất Thượng Nhân giận dữ quát to, rồi khẽ vung ống tay áo rộng ra, sử dụng “Sổ tướng thần công” mà lão ta đã tu luyện trong mấy mươi năm qua, khiến năm bóng đỏ ấy bất thần bị cuốn nhanh trở về như những luồng điện xoẹt.

Sau một tiếng “ôi chao”, năm bóng đỏ ấy đã cùng một lúc công thẳng vào người của Đại Phong Thiên Sư, thế là lão ta đã té lăn quay ra đất, tắt hơi chết tốt ngay.

Thiết Chỉ Cái hết sức kinh hoàng, và liền đó, trông thấy có bóng người di động nhanh như chớp, thế là Phi Long Thiên Sư đã bỏ chạy ra ngoài ba trượng.

Thiết Chỉ Cái tự biết với tài nghệ của mình, dù có đuổi theo cũng không kịp nữa, nên trong lòng đang hết sức thất vọng, thì bỗng nghe có tiếng thét vang lên ...

Tức thì, người che mặt đang đứng bên cạnh đã nhanh như một cơn gió hốt, phi thân bay xoẹt đi ngay. Trong khi thân mình của người ấy còn đang bay lơ lửng trên không, thì đã giương mười ngón tay ra nhắm ngay Phi Long Thiên Sư chụp tới, khiến chỉ phong rít trong gió nghe vèo vèo ...

Thân pháp của người ấy quả nhanh nhẹn như điện chớp, nhẹ nhàng như một cơn gió thoảng, rõ ràng đó là tuyệt nghệ “Vân Long Cứu Chuyền” của Bát Chỉ Phi Ma. Riêng về chỉ pháp ấy lại rõ ràng là “Thiên Ma Chỉ” độc nhất vô nhị trong giới giang hồ.

Bởi thế, Thiết Chỉ Cái không khỏi giật nảy mình, buột miệng kêu to lên rằng:

– Tam đệ.

Tiếng “tam đệ” ấy đã làm cho người che mặt không khỏi rung động toàn thân, liền nhanh nhẹn sa xuống đất, quay đầu ngó lại, đưa đôi mắt nhìn thẳng vào Thiết Chỉ Cái nhưng không ngớt xoay đôi tròng ...

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên lao thoát ra khỏi gian nhà định sẽ ...

Nhưng người che mặt ấy đã bất thần quay mình lại, nhắm hướng Phi Long Thiên Sư vừa bỏ chạy, vọt người phi thân ra khỏi ngôi chùa, rồi lẩn khuất vào màn đêm mờ mịt.

Người che mặt ấy có phải là Gia Cát Ngọc không? Nếu phải tại sao chàng lại không nhìn Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên?

Không. Chắc chắn là không phải chàng.

Thế nhưng, trong võ lâm ngày nay, ngoại trừ chàng ra, thì còn ai học được tuyệt nghệ của Bát Chỉ Phi Ma nữa?

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đều hoang mang khó hiểu ...

Bỗng nhiên, từ trong ngọn gió đêm, bất thần có một tiếng niệm Phật hiệu

vọng đến rằng:

– A di đà phật. Vì tên môn đồ phản nghịch ấy, hôm nay bản tăng lại phải phạm sát giới rồi.

Hai người nghe tiếng, đều quay đầu ngó lại, thì trông thấy Thiên Nhất Thượng Nhân, đang từ trong gian chòi tranh bước nhanh ra, đôi mắt sáng ngời, sắc mặt vô cùng trang nghiêm.

Hai người lại đưa mắt nhìn về phía xác chết của Đại Phong Thiên Sư, thì đã thấy chỉ còn là một đồng xương khô, so với cái chết của Thương Lăng Vũ Sĩ thì không khác nhau một tí nào cả.

Giữa đồng xương trắng ấy, lại thấy có năm đầu đỏ như máu. Hai người cùng đưa mắt nhìn kỹ, thì không khỏi kinh hoàng.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 27

SƯƠNG MÙ ĐÃ TAN

Tại một gian phòng lớn nơi Ngũ Phúc khách sạn trong thành Đăng Phụng, Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đang xem mọi việc xảy ra mà họ được mục kích tại Thiếu Lâm Tự trong đêm rồi kể thao thao bất tuyệt cho cha con của Xích Diện Thần Long nghe.

Đôi mắt Thạch Kinh Thiên quét qua Xích Diện Thần Long một lượt, sắc mặt còn có vẻ kinh sợ, nói:

– Tư Đồ đại hiệp ông có biết năm vật màu đỏ như máu ấy là chi không?

Xích Diện Thần Long nói:

– Chẳng phải là một loại ám khí có lò xo hay sao?

Thạch Kinh Thiên vỗ mạnh đôi tay, nói:

– Ha! Lúc đầu Thạch lão nhị tôi cũng có ý nghĩ như thế, nào ngờ đâu sau khi mọi việc đã tạm ổn, chúng tôi đến xem kỹ lại thì mới biết đây là một loài côn trùng tuyệt độc mà từ trước đến nay tôi chưa từng nghe mà cũng chưa từng thấy bao giờ cả ...!

– Côn trùng tuyệt độc? Vậy loài côn trùng chi thế?

– Ha! Con vật ấy nhỏ nhọn như một sợi thép nhỏ, móng rắn không thua chi những cái móc sắc, khi nó đã chạm nhằm thân người thì tứ chi nạn nhân sẽ cứng đơ ngay và chỉ trong chớp mắt là hóa thành một đồng xương khô!

– Hẳn ta dùng đến vật tuyệt độc ấy để đối phó với Thượng Nhân, vậy chả lẽ ...?

– Chả lẽ thế nào? Đang khuya canh vắng hẳn ta âm thầm lén vào Bồ Đề Thiên Viện chính là có ý sát hại vị trưởng lão ấy chứ còn chi nữa!

– Hẳn ta hành động như thế là có mục đích gì?

– Tư Đồ đại hiệp, nếu dựa vào tâm lý của một tướng cướp như tôi mà suy đoán thì việc đó chẳng qua là:

Thiên Thanh lão hòa thượng sau khi qua đời thì tên giặc trọc Phi Long dựa vào sự thương yêu tin dùng của Thiên Nhất Thượng Nhân bịa đặt linh truyền của ông này để lên ngôi vị chưởng môn. Trong khi đó vì Tiềm Long và Vân Long không được phép vào Bồ Đề Thiên Viện nên chẳng làm sao biết được việc ấy là thực hay dối. Nhưng kẻ gian ấy vẫn không làm sao giữ kín được lâu dài vì khi Thiên Nhất Thượng Nhân mãn kỳ hạn bế quan thì sẽ phát giác được mọi hành vi gian dối của y! ...

Xích Diện Thần Long nghe đến đây thì đã bừng hiểu ra mọi lẽ, nói:

– Ô, thì ra tên giặc trọc ấy có ý định giết người để giữ kín mưu gian. Nhưng hẳn tự thấy võ công của mình không thể đối địch nổi với Thiên Nhất Thượng Nhân nên mới nghĩ ra kế độc tìm lấy chiếc hộp sắt tối nguy hiểm kia để mong sát hại Thiên Nhất Thượng Nhân đi hầu trừ hậu hoạn sau này.

Sự phán đoán ấy có thể nói rất hữu ý nhưng Tư Đồ Uyên vừa nghe qua vẫn không ngớt trầm ngâm. Thiết Chỉ Cái cũng lắc đầu, nói:

– Lão hóa tử trước đây cũng có ý nghĩ như vậy nhưng hiện giờ tự thấy rằng xét đoán như thế là hãy còn quá phiến diện.

Câu nói ấy không rõ ràng thì thử hỏi Thạch Kinh Thiên làm thế nào tán đồng cho được? Bởi thế y liền tròn tròn đôi mắt cọp, nói:

– Đại ca nói thế, không có bằng cứ chi xác đáng cả. Vậy nếu anh có sự nhận xét cao sâu nào khác, thì hãy giải bày cho cặn kẽ, nghe thử ra sao?

Thiết Chỉ Cái đưa mắt nhìn về phía Tư Đồ Uyên, cười nói:

– Con tiện tỳ kia! Ngươi hãy giải bày ít lời then chốt nhất trong vấn đề ấy cho hấn ta nghe kéo hấn ta ngang bướng như một tên cướp.

Tư Đồ Uyên liền ngửa mặt lên, mỉm cười một nụ cười rất tươi mà suốt mười mấy hôm qua không hề trông thấy, cất tiếng nói:

– Nếu tôi nói không đúng thì e rằng chẳng những không làm cho ông ấy phải khâm phục, mà trái lại còn làm cho ông ấy ngang bướng thêm là khác.

– Khá khá! Con tiện tỳ chỉ cần ngươi làm cho ta nở mặt nở mày, thì chốc nữa đây ta hứa sẽ cho ngươi nghe một cái tin rất vui vẻ.

Tư Đồ Uyên không khỏi giật mình, vội vàng hỏi rằng:

– Có phải tin về Ngọc đệ đệ chăng?

Nàng lúc nào cũng nghĩ tới Gia Cát Ngọc, nên tự nhiên tất cả tình cảm của nàng đối với chàng cũng không làm sao giấu kín được. Thiết Chỉ Cái tuy là một con người rất phóng túng, nhưng lại là người rất có nhiều tình cảm do đó lão ta vừa nghe qua, trong lòng không khỏi bùi ngùi, gượng cười nói:

– Thiên cơ không thể tiết lộ, vậy để nói xong việc này rồi tí sẽ nói sau cho người được không.

Đôi mắt của Tư Đồ Uyển không ngớt chớp nhanh, cười nói:

– Nếu tôi nói có điều chi sai thì ông chớ trách tôi đấy nhé.

Nàng dừng lại trong giây lát, bèn nói tiếp rằng:

– Việc xảy ra trong đêm qua mới nghe tựa hồ chỉ là một sự tranh chấp quyền nắm ngôi vị chương môn mà thôi, nhưng nếu suy nghĩ sâu hơn thì mới thấy rằng hiện nay trong võ lâm đang sắp xảy ra một trận phong ba bão táp từ xưa đến nay chưa hề có. Và tai họa do việc ấy gây ra sẽ lan rộng khắp cả võ lâm, chứ nào phải Thiếu Lâm đâu.

Thiết Chỉ Cái nghe qua, gật đầu tươi cười, tỏ ra hoàn toàn tán đồng lập luận ấy.

Xích Diện Thần Long có lúc thì lắc đầu, nhưng lúc lại vuốt râu tựa hồ không dám tin hoàn toàn lời nói của ái nữ.

Chỉ riêng Thạch Kinh Thiên là người có thái độ khác hẳn mọi người. Y trước tiên lắc đầu, nhưng kể đó lại trợn mắt, chờ đợi cho Tư Đồ cô nương nói hết một đoạn, mới buột miệng kêu lên rằng:

– Con tiện tỳ kia dù cho người có muốn lấy lòng lão hóa tử đi nữa thì cũng chớ nên bày điều nói bá láp như vậy.

Tư Đồ Uyên đưa mắt lườm ông ta, nói:

– Ông chớ nên phá rồi, để chờ người ta thông thả giải bày rõ ràng đã.

– Hừ, thì cứ nói đi! Cứ nói đi. Nếu hôm nay người nói không ra một lý lẽ vững chắc thì ...

– Suốt nửa năm gần đây, trong võ lâm xảy ra liên tiếp mấy việc lớn tuy đương sự khác nhau, thời gian và địa điểm cũng khác nhau nhưng nếu truy nguyên thì mọi việc ấy đều xuất phát từ một nguồn gốc cả. Tựa hồ những việc ấy đều được bàn tay bí mật giật dây kín đáo ở phía sau vậy ...

– Con tiện tỳ kia, vậy bàn tay bí mật đang thao túng ấy, có lẽ là người chứ gì?

– Kẻ thao túng đó hiện giờ đã có thể biết được rất rõ ràng.

– Là ai thế?

– Chính là Huyết Hải Chuyển Luân Vương.

– Ai đã bảo như vậy.

– Sự thực đã quá rõ ràng thì còn cần ai nói nữa? Lục Nhất Đạo Trưởng trong phái Quát Thương đã mất mạng dưới tay hiểm ác của Huyết Hải Địa Khuyết, khiến cho phái Quát Thương trên danh nghĩa hãy còn tồn tại nhưng kỳ thực thì đã diệt vong rồi. Hắc Hồ và Hoa Báo đã mai phục tại Vạn Thú Cung suốt

hai mươi năm qua, nếu chẳng nhờ Ngọc đệ đệ kịp thời phát giác thì chắc hẳn phái này rồi cũng sẽ đi vào cùng một con đường với phái Quát Thương mà thôi.

Thạch Kinh Thiên nghe đến đây, nhướng cao đôi mày rậm nói:

– Con tiện tỳ quỷ quái kia, nếu nói như ngươi thì Phi Long thiên sư xuất thân từ mấy mươi năm qua trong phái Thiếu Lâm chẳng hóa ra đã trở thành một gian tế của Huyết Hải Địa Khuyết rồi hay sao?

Tư Đồ Uyên cười nhạt, nói:

– Ông nói không sai tí nào cả, chẳng riêng Phi Long đại sư mà ngay đến Đại Phong thiên sư cũng vậy nốt.

– Ta không tin như thế!

– Tôi có đủ lý lẽ làm cho ông phải tin.

– Ngươi cứ nói mau đi.

Trong giới giang hồ có một đạo đã đồn đãi là Đại Phong Thiên Sư trong phái Thiếu Lâm đã bị mất tích nơi “Huyết Hải Biệt Phủ” tức Tiềm Long Bảo trước kia.

Nhưng chẳng bao lâu sau thì lão ta lại xuất hiện. Vậy với tài nghệ của lão ta thử hỏi có thể thoát ra được “Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo” của Phàn Giang hay sao?

– Chẳng lẽ lão ta không thể tìm cách trốn thoát chăng?

– Lão ta dù có thừa dịp đối phương sơ hở mà trốn thoát được đi nữa, thì chưởng pháp của Âm Sơn Quỷ Tẩu tức Kim Bài Linh Chủ của Huyết Hải, lão ta làm thế nào học được?

– Trong khi đánh nhau với đối phương, người ta học lỏm chưởng pháp của đối phương là một việc không khó chi cả.

– Với thiên tư của lão ta, tuy vẫn có thể trộm học được võ công của đối phương, nhưng riêng về việc trộm học tuyệt nghệ của Âm Sơn Quỷ Tẩu như vậy tựa hồ lão ta không có năng lực làm được đâu.

Các môn võ học của các phái lớn trong võ lâm, đều có phần tinh thâm cao tuyệt của nó, ngoại trừ một bậc kỳ tài hiếm có trên đời như Gia Cát Ngọc có thể chỉ cần đánh nhau với đối phương là đã tìm hiểu và lãnh hội được phần cao tuyệt của những môn võ học ấy, còn thì ít ai có thể chỉ nhìn qua mà lại học được ngay võ công của đối phương trong khi đôi bên giao tranh như vậy. Nhưng mặc dù Thạch Kinh Thiên biết lý lẽ ấy rất vững vàng nhưng vẫn cố biện bác rằng:

– Con người không thể nhận xét qua bề ngoài, vậy người làm thế nào biết lão ta không có năng lực ấy?

Tư Đồ Uyển cười, nói:

– Lão ta hiện nay đã chết đi rồi, thì dù cho có cãi nhau về vấn đề đó cũng không còn ai để đối chứng được nữa. Nhưng riêng chiếc hộp sắt mà Phi Long thiên sư tiếp nhận từ tay của một con người bí mật thì đã chứng tỏ hành động ấy của Phi Long thiên sư là hoàn toàn bị động.

– Nếu bảo rằng Phi Long thiên sư muốn sát hại Thiên Nhất Thượng Nhân nên đã nhờ người ngoài tạo ra chiếc hộp sắt ác độc đó rồi bí mật đưa đến vẫn không hữu lý hay sao?

– Phi Long thiên sư nào phải là một con người ngu xuẩn, nếu đúng như vậy thì lão ta đã đích thân đi lấy hà tất phải có người mang đến cho lão ta, vì như thế ...

Lời nói ấy thật hữu lý, khiến cho một con người có tánh ngang bướng như Thạch Kinh Thiên cũng không thể không khâm phục. Do đó lời nói của Tư Đồ cô nương chưa dứt, y bèn khoát tay ngăn lại, nói:

– Thôi, người chớ nên nói nữa! Về điểm ấy ta nhận là người đã có lý, nhưng con người xúi bả việc ấy chưa hẳn là Huyết Hải Chuyên Luân Vương đâu.

– Nếu bảo người đã sai khiến Phi Long thiên sư hành động như vậy, chính là vị chủ nhân của chiếc hộp sắt nọ, có lẽ không sai đấy chứ?

Thạch Kinh Thiên cười ha hả, nói:

– Đúng thế! Đúng thế! Song có một chiếc hộp sắt nhỏ nhích như thế thì có lý nào người lại tìm ra được vị chủ nhân của nó hay sao?

Tư Đồ Uyển lại mỉm một nụ cười đầy bí mật, nói:

– Nếu muốn dựa vào chiếc hộp sắt ấy, để tìm hiểu con người bí mật kia, thì quả thực là chẳng phải dễ. Nhưng ông có biết những loài côn trùng đưng trong chiếc hộp sắt ấy lại chính là hiểm hoi khó kiếm lắm hay sao?

Xích Diện Thần Long trông thấy ái nữ lập luận vững vàng, ăn nói lưu loát,

thao thao bất tuyệt như một dòng nước đại giang thì trong lòng hết sức vui mừng, đoán biết lúc bấy giờ nàng đã hiểu được loài côn trùng đựng trong chiếc hộp sắt ấy là do ai đưa ra rồi. Bởi thế lão ta lấy làm sốt ruột, muốn biết sự thật về việc ấy nên cố ý nói khích nàng rằng:

– Loài côn trùng trong chiếc hộp sắt kia là những con vật rất hiếm có trên đời.

Ngay như Quan lão tiên bối là người rất lịch duyệt mà còn không thể nhận ra nó là vật chi, chẳng lẽ ngươi lại biết lai lịch của nó hay sao?

Tư Đồ Uyển nghe thế, đôi môi anh đào liền mấp máy, nói:

– Tại sao cha cũng xem thường con quá như thế? Con không nói nữa đâu?

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, cười to nói:

– Con tiện tỳ quý quái kia. Ngươi thật khéo biết tìm lý do để rút lui, hầu không phải nói tiếp nữa. Vì ngươi biết không nói thêm thì lại hay hơn nói dài dòng mà thiếu luận cứ chắc chắn.

– Hừ! Tôi nhứt định sẽ nói tiếp đây.

– Ha! Đây là việc không ai ép đây nhé.

– Ai ép đâu? Tôi tuy không hiểu loài độc trùng ấy là thứ chi. Nhưng tôi biết chắc chắn rằng nó chính là từ Huyết Hải Địa Khuyết đưa ra.

– Ngươi có bằng cứ gì về việc ấy?

– Tôi hỏi ông qua tình trạng về cái chết thảm của Đại Phong hòa thượng trong đêm vừa qua, có khác chi với cái chết của Thương Lăng Vũ Sĩ trước đây hay không?

Thạch Kinh Thiên nghe thế thì liền nghĩ ngay đến vụ án thảm thiết xảy ra tại Trích Thủy Phong, nên không khỏi giật mình, nói:

– Nếu nói vậy, chẳng lẽ Thương Lăng Vũ Sĩ cũng bị Phi Long lão tặc ...?

– Đúng thế! Thương Lăng Vũ Sĩ cũng bị loài độc trùng ấy sát hại. Nhưng kẻ xuống tay làm việc đó là ai, thật chưa thể nào biết được, song chắc chắn không phải là Phi Long thiên sư đâu.

– Thế là ai?

– Chính là Băng Tâm Ma Nữ trong Huyết Hải Địa Khuyết!

– Ông không tin sao? Vậy ông hãy nghe tôi thông thả giải bày đây. Trước một đêm khi có cuộc đại hội tại Di Thế Sơn Trang thì Băng Tâm Ma Nữ đã dẫn mười hai cỗ xe ngựa xuất hiện tại Thanh Long Tập. Lẽ tất nhiên nàng đến đó là vì pho tượng Lục Ngọc Di Đà. Căn cứ theo lời nói của Ngọc đệ đệ thì mười hai cỗ xe ngựa ấy ngoại trừ cỗ đi đầu tiên, còn thì tất cả đều có chở theo những chiếc rương sắt. Lúc bấy giờ không ai hiểu được những chiếc rương sắt ấy đựng vật gì nhưng sau khi Thương Lăng Vũ Sĩ bị chết một cách thảm thiết thì đoán biết được trong những chiếc rương sắt kia hoàn toàn đựng độc trùng cùng loại mà họ đã đem ra sử dụng trong đêm vừa rồi.

Tư Đồ Uyển giải bày rất mạch lạc, rõ ràng, điều nào cũng có lý cả. Thạch Kinh Thiên suy nghĩ trong giây lát nhưng vẫn chưa hoàn toàn tâm phục, bèn nói:

– Trong trường hợp xuất kỳ bất ý tấn công đôi phương thì chỉ năm ba con độc trùng đó cũng đủ sát hại Thương Lăng Vũ Sĩ rồi, vậy hà tất phải chở đến mười một cỗ xe ngựa? Phương chi ...

Tur Đồ Uyên mỉm cười, ngắt lời đáp rằng:

– Chẳng cần phải “phương chi” làm gì nữa! Với mười một cỗ xe ngựa chở độc trùng ấy nếu chỉ dùng để đối địch với Thương Lăng Vũ Sĩ thì tất nhiên là quá nhiều, nếu để đối địch với tất cả số quân hùng đến phó hội thì chẳng phải vừa đủ hay sao? Nên biết, khi Ngọc đệ đệ nhận mạng lệnh của cha tôi đến gặp Thương Lăng Vũ Sĩ lão tiên bối thì đã bị một số nhân vật võ lâm biết được. Nếu lúc ấy đối phó đúng theo ý riêng của Ngọc đệ đệ là diệt trừ tất cả số người ấy đi thì Thương Lăng Vũ Sĩ lão tiên bối không đến nỗi bị hại. Nhưng vì Thương Lăng tiên bối quá tự tin, để cho số người ấy được sống còn và do đó tin tức bị tiết lộ ra ngoài nên Băng Tâm Ma Nữ đã thay đổi kế hoạch lúc đầu, mang độc trùng đi thẳng lên ngọn Trích Thủy Phong, và ...

Thạch Kinh Thiên nghe nàng giãi bày, kinh ngạc đến há mồm trợn mắt. Và chừng ấy y mới hoàn toàn khâm phục sức xét đoán của Tur Đồ Uyên. Do đó y liền vỗ hai tay, kêu to lên rằng:

– Con tiện tỳ ngươi nói thực hữu lý. Căn cứ vào đó, thì số người của Thiên Thanh đại sư mất mạng tại Huyết Hải Địa Khuyết e rằng cũng chẳng phải do võ công bị kém sút hơn đôi phương, mà chính là họ đã sa vào cạm bẫy của Huyết Hải Chuyển Luân Vương nên bị lũ độc trùng ấy cắn mà chết. Ôi, ý nghĩ vừa rồi của lão nhị ta quả có phần phiến diện. Vậy ngươi có biết trong các môn phái khác, hiện giờ còn bọn gian tặc của Huyết Hải Địa Khuyết mai phục không?

– Tại sao không? Theo tôi thì ý nghĩ thôn tính cả võ lâm của Huyết Hải Chuẩn Luân Vương chẳng phải mới có, cho nên e rằng trong tất cả các môn phái lớn đều có bọn nha trảo của hắn ta mai phục cả. Chớ nói chi xa mà lấy những việc xảy ra gần đây trong Cái Bang cũng đủ thấy ...

Nàng nói đến đây thì bỗng sực nhớ lại Thiết Chỉ Cái là vị trưởng lão của Cùng Gia Bang vậy nếu mình nói thế chẳng hóa ra đụng chạm đến ông ấy hay sao? Do đó đôi má phấn của nàng bỗng liền bừng đỏ và im lặng không nói chi nữa.

Thiết Chỉ Cái trông thấy vậy thì chẳng những không tức giận mà trái lại cười to, nói:

– Con tiện tỳ nguoi cứ việc nói tiếp đi. Tại sao vừa mới nói đến đây thì lại im lặng thế?

Mọi người đều vỗ tay cười to, khiến Tư Đồ cô nương lại càng bừng đỏ sắc mặt hơn, chu cao đôi môi anh đào, rồi nói rằng:

– Người ta nói lỡ lời một tý vậy ông nữ bắt bẻ thực hay sao?

Thiết Chỉ Cái im tiếng cười, nghiêm sắc mặt nói:

– Tuy nguoi đã nói lỡ lời, nhưng kỳ thực thì lại không sai tý nào cả, vậy lão hóa tử ta phải cảm ơn nguoi mới được.

Nói đến đây, lão ta cất tiếng than khẽ, rồi tiếp rằng:

– Ôi! Bọn yêu ma đang gây rối khắp cả Trung Nguyên, trong khi đó Bát Chỉ

Phi Ma trong Ngũ Bá thì đã chết rồi, Mộ Cổ lại bật vô âm tín, Thần Chung thì hạ mình theo bọn ác ma, riêng hai lão Cùng Thần và Túy Quỷ cũng đã bỏ đi đâu mất, chín môn phái lớn tự lo cho mình không xong, có đâu ...

Thạch Kinh Thiên nghe thế thì lòng hào hiệp dào dạt trong lòng trợn mắt kêu to lên rằng:

– Đại ca sao lại tỏ ra thất vọng như thế? Chẳng lẽ anh lại quên đi người che mặt đứng bên cạnh Thiên Nhất Thượng Nhân ấy rồi hay sao? Nếu người đó chính là Tam đệ ...

Tư Đồ Uyên vừa nghe thế thì không khỏi giật mình, nhưng Thiết Chỉ Cái lắc đầu mấy lượt, nói:

– Nếu người ấy là tam đệ thì tại sao gặp mặt nhau mà lại xem như người xa lạ.

Tư Đồ Uyên nghe qua lời nói của Thiết Chỉ Cái thì trong lòng lại thất vọng tê tái.

Nhưng Thạch Kinh Thiên bỗng hạ giọng đáp rằng:

– Dù cho người ấy không phải là tam đệ đi nữa, nhưng Thiên Nhất Thượng Nhân sở dĩ biết được âm mưu của tên giặc trọc Phi Long hoàn toàn nhờ một tay người ấy vạch trần. Như vậy đủ thấy người ấy là một kẻ có lòng trung nghĩa, chẳng phải là tay chân của Huyết Hải Địa Khuyết. Nếu chúng ta có thể hợp lực với người ấy thì bất luận là một tai họa to tát đến đâu, lại sợ chi không thể trừ được?

Y nói thao thao tràn đầy vẻ nhiệt tâm với chính nghĩa. Thiết Chỉ Cái tuy biết

mọi việc sắp xảy ra chẳng phải dễ đối phó, nhưng bất giác cũng gật đầu liên tiếp, tán đồng lời nói của Thạch Kinh Thiên.

Riêng Tư Đồ Uyển lúc bấy giờ trong lòng đang đầy đầy bao nhiêu nghi vấn, sốt ruột chen vào hỏi rằng:

– Người che mặt ấy có điểm nào lại nghi là Ngọc đệ đệ? Chẳng lẽ hình dáng mặt mũi giữa họ rất giống nhau ...?

Thiết Chỉ Cái lúc ấy đã trở lại với cái tính vui nhộn thường ngày, cất tiếng to cười ha hả, nói:

– Con tiện tỳ kia, tại sao ngươi bỗng lại ngớ ngẩn thế? Đã bảo là người che mặt, thì có ai còn trong thấy được mặt mũi hình dáng nữa? Chẳng qua là thấy võ công của người ấy cao thâm khó lường, cũng như thân pháp rất giống “Vân long cửu chuyển” của Ngọc đệ đệ ngươi mà thôi. Hơn nữa người ấy đánh ra một thế võ hoàn toàn giống hệt “Thiên ma chỉ” của Gia Cát Ngọc ...

Tư Đồ Uyển nghe qua, liền hỏi:

– Lão tiên bối, tại sao các ông lại không chặn lấy người ấy để hỏi cho rõ?

– Việc ấy thì cần chi phải hỏi nữa? Nếu người ấy là tam đệ thật sự thì sao không nhìn hai anh em của ta?

– Biết đâu chừng, Ngọc đệ đệ có điều bí ẩn chi không tiện nói ra.

– Ồ! Ngươi đoán có lý lắm. Nhưng tam đệ sau khi bị trọng thương rồi lại bị Tích Hoa công tử điểm huyết đạo, ném thẳng xuống hồ sâu muôn trượng và

mù mịt sương độc, vậy dù cho tài nghệ có cao bằng trời cũng e rằng ...

Lão hóa tử sợ nói thẳng ra, thì sẽ làm cho Tư Đồ cô nương phải xót thương đau đớn, nên vội vàng im ngay câu nói lại. Quả nhiên, đôi mắt Tư Đồ Uyển liền đỏ hoe, buồn rầu nói:

– Ngọc đệ đệ chẳng phải là một con người tầm thường, tôi tin rằng chàng có cách để tranh thủ lấy cái sống từ trong cái chết. Không biết chừng hiện giờ chàng đã thoát khỏi được cái hố sâu muôn trượng ấy và đang tìm đến với chúng ta.

Tư Đồ Uyển quá nặng tình đối với Gia Cát Ngọc, nhưng tình càng sâu thì khổ càng nhiều. Sau khi nói dứt lời, nàng không làm sao cầm được đôi dòng lệ khỏi tuôn trào xuống đôi má.

Cả gian phòng bỗng im phăng phắc, ai nấy đều cảm thấy bùi ngùi. Giữa bầu không khí bi đát đó, bỗng có một tiếng than khẽ vọng đến ...

Ba người hiện diện trong gian phòng, ngoại trừ Tư Đồ Uyển thì ai nấy đều là các cao thủ bậc nhất trong giới giang hồ cả nên nghe được tiếng than ấy xuất phát từ bên dưới cửa sổ thì đều không khỏi giật mình kinh hãi.

Nhưng khi tiếng than ấy lọt vào tai của Tư Đồ Uyển lại khiến cho nàng có một cảm giác khác hẳn mọi người ...

Vì tâm thần nàng có một cảm giác rất mãnh liệt, chẳng khác nào mặt nước đang phẳng lặng, lại bị một trận mưa rào xối xuống, gây nên vô số những gợn sóng lăn tăn.

Đồng thời, cảm giác của nàng cũng có thể ví với một sợi dây đàn để lâu

không gảy và bắt thần lại có người khảy mạnh nên gây thành một âm hưởng vang rền.

Giữa lúc nàng đang kinh ngạc bỗng lại có một niềm vui mừng khó tả chen lẫn vào. Vì nàng cảm thấy tiếng than ấy rất quen tai, hơn nữa tựa hồ tiếng than ấy đã bắt nguồn từ mình nên buột miệng kêu to lên rằng:

– Ngọc đệ đệ!

Mọi việc xảy ra trong một cái chớp mắt, nên tiếng kêu của nàng chưa dứt thì Thiết Chỉ Cái đã vọt người phi thân lên xẹt ngang qua cửa sổ, lướt thẳng ra ngoài.

Thạch Kinh Thiên cũng nổi gót theo sau, bám sát Thiết Chỉ Cái.

Xích Diện Thần Long vung mạnh tay áo rộng và cũng vọt ra cửa lướt thẳng đi.

Mặc dù hành động của ba người nhanh như gió hốt, nhưng vẫn không làm sao trông thấy rõ được diện mục của đối phương. Họ chỉ trông thấy một cái bóng đen chập chờn lướt qua mái nhà bỏ đi mất mà thôi. Từ phía sau lưng nhìn tới thì thấy người ấy tựa hồ chính là người che mặt đứng bên cạnh Thiên Nhất Thượng Nhân trong đêm vừa rồi.

Thiết Chỉ Cái không khỏi giật nảy mình.

Ngay lúc ấy, qua một tiếng “xoạc” ai nảy trông thấy một cái bóng trắng bất thần bay xẹt đến nhanh như điện chớp.

Thiết Chỉ Cái nguyên có ý định lách mình để tránh vật ấy, nhưng lại sợ số

người ở phía sau không kịp nhận thấy và sẽ bị thương tích nên lão ta liền hồi hải rùn thấp người xuống, xòe rộng bàn tay ra, nhắm ngay chiếc bóng trắng đang bay xẹt đến, chụp tới nghe một tiếng vút.

Thân pháp của bóng người kia quả hết sức cao tuyệt. Thiết Chỉ Cái vì phải dừng lại trong giây lát nên đối phương đã tiếp tục lao thoát đi như một con rồng thần, chập chờn mấy lượt thì đã lẩn khuất giữa những nóc nhà dày đặc.

Thiết Chỉ Cái hết sức kinh ngạc, và cũng luống cuống không biết làm chi hơn.

Xích Diện Thần Long đứng sững sờ tại khung cửa.

Thạch Kinh Thiên sau một tiếng quát to, liền vọt thẳng ra nhanh như một mũi tên bắn và chỉ trong nháy mắt là y đã lướt đi xa ngoài mười trượng. Y khẽ vung đôi tay vọt người bay thẳng lên nóc nhà, đưa mắt nhìn ra bốn phía.

Nhưng y chỉ trông thấy nóc nhà cái thấp cái cao, nối liền nhau như rừng, nào còn hình bóng người che mặt đâu nữa? Bởi thế y không khỏi thẹn đến đỏ cả mặt.

Tur Đồ Uyển tuy vẫn ở yên trong nhà, nhưng nàng lại trông thấy rõ được hình dáng của người che mặt thần bí ấy.

Quả không sai tí nào cả. Người ấy chẳng những thân pháp rất giống Ngọc đệ đệ mà ngay đến hình dáng nhất nhất đều giống y hệt chàng.

Bởi thế, nàng cảm thấy trong lòng thoáng có một sự ấm áp vui mừng, thần thờ buột miệng nói:

– Phải! Người ấy chính là Ngọc đệ đệ.

– Tiện tỳ, người bảo chi thế?

Thiết Chỉ Cái ngó đăm đăm vào Tư Đồ Uyên, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Tư Đồ Uyên cười buồn bã, nói:

– Tôi bảo Ngọc đệ đệ chưa chết và người che mặt ấy chắc chắn là chàng ta.

Xích Diện Thần Long quay người bước vào nhà, hạ giọng nói:

– Uyên nhi, con xem không lầm chứ?

– Con tuy không trông thấy tận mặt song còn có cảm giác người ấy nhất định phải là chàng.

Xích Diện Thần Long và Thiết Chỉ Cái tuy là người dân bước giang hồ đã lâu, nhưng hai lão ta đều không hiểu là con người thực sự có một giác quan thứ sáu.

Hai lão ta đều hiểu qua trực giác rằng Gia Cát Ngọc đã chết rồi, nên tâm trạng của Tư Đồ Uyên đã bấn loạn vừa thoáng nhìn qua bóng người che mặt kia thì quả quyết người ấy là Gia Cát Ngọc theo sự ước muốn của tình cảm.

Bởi thế Xích Diện Thần Long và Thiết Chỉ Cái đều cảm thấy tê tái cả cõi lòng. Hai lão ta tuy thấy người che mặt ấy không thể nào là Gia Cát Ngọc được, nhưng vì sợ nói thẳng ra thì lại càng làm cho Tư Đồ Uyên đau đớn hơn nên chỉ im lặng rồi cất tiếng than nặng nề.

Ngay lúc ấy bỗng Thạch Kinh Thiên từ ngoài lách mình bước vào. Y tròn xoe đôi mắt quét qua khắp mọi người rồi lại quay về Thiết Chỉ Cái hạ giọng nói:

– Đại ca, tôi xem tài nghệ của người ấy chắc chắn không phải là một người tầm thường. Vậy anh hãy mang món ám khí của người ấy ném ra vừa rồi xem lại cho kỹ thì rất có thể đoán biết được tung tích của người ấy lắm.

Câu nói đó làm cho mọi người chợt nhớ ra và Thiết Chỉ Cái vội vàng đưa thẳng bàn tay về phía trước.

Mọi người đưa mắt nhìn thẳng vào bàn tay của lão ta, nhưng ai nấy lại không khỏi biến hẳn sắc mặt.

Vì trong tay Thiết Chỉ Cái nào có ám khí chi đâu. Trái lại đây chỉ là một cục giấy trắng.

Thiết Chỉ Cái vội vàng mở banh ra xem thì thấy bên trên có một dòng chữ viết bằng than rằng “Bọn tặc tử tấn công Thanh Phong bảo, chính là ... “ Xem qua dòng chữ ấy rõ ràng đôi phương nói chưa hết lời, nhưng Thạch Kinh Thiên chính là người hiểu rất rành giới giang hồ thảo mãng, nên không chờ cha con của Xích Diện Thần Long và Thiết Chỉ Cái mở miệng nói chi là y đã cười khanh khách đầy bực tức, nói:

– Khá khen cho tên giặc Tư Tử. Nếu để người xâm phạm Thanh Phong Bảo thì địa vị mình chủ lục lâm mười ba tỉnh này của ta chẳng còn ra chi nữa.

– Lão nhị, Thanh Phong Bảo ấy là những nhân vật chi thế?

– Đại ca, tiểu đệ là nhân vật cầm đầu lục lâm trong mười ba tỉnh bao gồm

chín núi, mười tám trại, bốn Bảo và ba mươi hai cốc. Thanh Phong Bảo ấy chính là một trong bốn Bảo của tôi, bảo chủ tên là Tần Tắc.

– Người ấy có phải người mà ai này đều gọi là Xích Phát Linh Quan tức đệ tử tại gia của phái Hoa Sơn không?

Thạch Kinh Thiên đang định lên tiếng trả lời thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng chân bước lao xao và có tiếng người kêu to lên rằng:

– Đệ tử của Thanh Phong Bảo xin ra mắt minh chủ!

– Cứ bước vào.

Liền đó, thấy có một gã đàn ông to lớn mặc áo đen, lưng giắt đơn đao, đầu bịt khăn xanh, xô cửa lách mình bước vào rồi quay về Thạch Kinh Thiên thì lễ nói:

– Bọn tặc tử trong Huyết Hải định vào đầu canh một đêm nay sẽ công hãm Thanh Phong Bảo nên con phụng mệnh bảo chủ đến đây xin cầu cứu với minh chủ.

– Về bẩm lại với bảo chủ nhà ngươi là vào hoàng hôn hôm nay ta sẽ đích thân đến đó.

Gã đàn ông ấy liền cúi người thi lễ, rồi bước lui ra ngoài.

Thiệt Chỉ Cái cười nhạt, nói:

– Thực không ngờ gặp bọn Huyết Hải lại dám lộng hành như vậy. Này, lão nhị từ đây đến Thanh Phong Bảo bao xa?

– Giờ đây lên đường ngay thì trước khi mặt trời lặn, ta có thể đến được nơi đó.

Bốn người cùng cỡi bốn con ngựa, ra cửa thành phía Nam đi chưa được ba dặm đường thì bỗng từ phía xa cát bụi tung bay mù mịt, và sau đó, thấy có một người cỡi ngựa phi tới như bay. Khi người ấy còn cách độ mười trượng nữa thì bất thần gò cương dừng lại, rồi nhảy xuống đất kêu thất thanh lên rằng:

– Khải bẩm minh chủ, việc xảy ra tại Hồng Vân Trại chẳng rõ ngài có biết hay chưa?

Thạch Kinh Thiên không khỏi giật mình, hồi hải hỏi rằng:

– Người là ai? Hồng Vân Trại đã xảy ra chuyện gì?

– Con đây là đệ tử của Hồng Vân Trại, hiện nay Kim Bài Lĩnh Chủ của Huyết Hải không ngớt đưa “Huyết thủ độc lệnh” đến, bắt buộc trại chủ phải quy thuận Huyết Hải Địa Khuyết, bằng không thì đầu canh một đêm nay ...

Thạch Kinh Thiên không đợi cho gã đàn ông ấy nói hết lời, đôi mắt đã nảy lửa, cất tiếng to cười như cuồng dại ...

Tiếng cười của y cao vút làm cho lá vàng trên cây phải tuôn rơi lả tả, vang rền cả một vùng tựa hồ đang hết sức tức giận vì uất ức chưa thể tóm lấy bọn người trong Huyết Hải Địa Khuyết xé tan thành từng mảnh vụn, mới hả cơn căm hận trong lòng.

Thiệt Chỉ Cái trông thấy thế, nét mặt liền sa sầm, nói:

– Lão đệ và Tư Đồ đại hiệp nên gấp rút đi tới Hồng Vân Trại còn việc ở Thanh Long Bảo thì hãy giao lại cho ngu huynh đối phó.

Xích Diện Thần Long như chợt nhớ ra trên mảnh giấy của người che mặt nói chưa hết lời, vậy chắc là việc này còn có nhiều điều bí ẩn. Nhưng, lão ta chưa kịp nghĩ ra những điều bí ẩn đó là gì thì đã thấy đôi mày rậm của Thạch Kinh Thiên dựng đứng giận dữ nói:

– Xin Tư Đồ đại hiệp và đại ca hãy đi về Thanh Phong Bảo trước, còn việc tại Hồng Vân Trại sẽ do một mình tiểu đệ đối phó được rồi.

Nói đoạn y hét lên một tiếng, rồi cùng gã đàn ông to lớn kia giục ngựa phi như bay, bỏ đi mất.

Hồng Vân Trại cách xa Thanh Phong Bảo mấy mươi dặm về phía Tây nhưng vì ngựa xấu và đường núi khó đi nên khi Thạch Kinh Thiên đến nơi thì đêm đã khuya. Dưới ánh đèn sáng tỏ, trông thấy nơi đây hai bên có núi cao, kẹp lấy một vùng thung lũng rất hiểm trở, địa thế rất tốt cho việc phòng thủ. Tuy đêm đã khuya, nhưng sự canh gác rất cẩn mật, không có chuyện chi động tĩnh xảy ra cả.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, mới cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm và y đang định ...

Nhưng bỗng nhiên đèn đuốc trên cửa sơn trại bỗng tắt phụt đồng thời có hai tiếng kêu hét lên, và kế đó, lại có mấy tiếng cười lạnh lùng. Tức thì mười mấy bóng người bất thần xuất hiện và nhằm hướng sơn cốc lao thoát vào nhanh như tên bắn.

Qua con kính hãi, Thạch Kinh Thiên không còn do dự nữa, y liền vọt người bay lên đuổi theo nhanh như chớp.

Nhưng chung quanh đây lại phẳng lặng không hề nghe có tiếng người, vì tất cả những trạm canh công khai và bí mật trong khắp sơn trại đều bị đối phương điếm huyết, té lăn quay ra đất cả. Thạch Kinh Thiên trông thấy thế biết số người ấy võ công hết sức cao cường nên trong lòng không khỏi kinh hãi nhưng đôi khi chân lại chạy nhanh hơn nữa.

Sau khi đã tiến vào sơn cốc chừng một dặm, thì y bỗng trông thấy bóng người lồ nhố khắp nơi, đồng thời có tiếng cười to như cuồng dại vang lên rầm rầm:

– Võ Nhung! Có lý đâu Thạch Kinh Thiên không đến tiếp tay với người hay sao?

– Hừ! Song Thủ Phi Xoa Võ Nhung ta đã nắm giữ Hồng Vân Trại hai mươi năm qua, đối phó với bọn tặc tử các người cũng thừa sức rồi, còn cần chi đến mình chủ phải đích thân giá lâm.

Thạch Kinh Thiên đưa mắt lên nhìn, trông thấy dưới tàn cây to thấp thoáng có một ngôi đại sảnh xây bằng gạch đỏ và trước cửa có một gã đàn ông to lớn, tuổi độ bốn mươi, râu vàng hoe, hai tay cầm một ngọn “phi xoa” đang đứng sững. Người ấy chính là trại chủ Hồng Vân Trại, tức Song Thủ Phi Xoa Võ Nhung.

Trước mặt của lão ta đang đứng dàn hàng ngang ngoài mười chín nhân vật võ lâm cao thấp không đều nhau. Người cầm đầu trong bọn mình mặc áo tía dài chấm đất. Vì Thạch Kinh Thiên đứng sau lưng của người ấy nhìn tới nên không biết tướng mạo của đối phương ra sao.

Tiếng nói của Song Thủ Phi Xoa vừa dứt thì trong đám đông ấy bỗng có một tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

– Khá khen cho quân không tự lượng sức kia. Người có bao nhiêu tài nghệ mà dám chống lại với Huyết Hải?

Nói đoạn, người ấy tràn ngay tới, vung chưởng đánh thẳng ra Song Thủ Phi Xoa cất tiếng cười nhạt, đồng thời, ngọn xoa bên tay trái cũng liền vung ra nhanh như điện chớp, rít gió nghe vèo vèo nhắm ngay bàn tay của đối phương công tới.

Nhưng người ấy chẳng những không lui mà trái lại lách ngang rồi vung tay đỡ thẳng vào ngọn “phi xoa”.

Người ấy thay đổi thế võ thực là kịp thời và hết sức xác đáng chứng tỏ võ công không phải tầm thường.

Nhưng, Song Thủ Phi Xoa là trại chủ của một sơn trại, thì không phải là một nhân vật tầm thường. Y giậm giữ cất tiếng gầm to, rồi đôi xoa lại biến đổi ngay thế võ, gió cuốn âm âm như sấm động, quay vun vút trên không trung, gây thành hai tầng ánh sáng vàng chói.

Tức thì, liền nghe mấy tiếng kêu kinh hãi, đi đôi với một tiếng gào thảm thiết, máu tươi bắn tung tóe. Thì ra trong số đôi phương đã có một người bị đánh bật ra sau tám bước, sắc mặt tái nhợt hẳn, trên cánh tay trái đã bị đánh thủng ba vết thương to.

Người mặc áo tía cầm đầu cả bọn, liền cất tiếng cười lạnh lùng nghe thực ghê rợn, nói:

– Gã nông cuồng to gan kia, ngươi dám sát hại đệ tử của Huyết Hải vậy nếu ta không cho ngươi tan xương nát thịt thì chẳng hóa ra tên tuổi của Huyết Hải Địa Khuyết bị lu mờ hay sao?

Nói đoạn, người ấy đưa chân bước tới hai bước, và từ từ đưa cao chưởng trái lên.

Song Thủ Phi Xoa Võ Nhung đã biến hẳn sắc mặt tỏ ra hết sức kinh hoàng không ngớt thối lui ra sau mấy bước. Thạch Kinh Thiên đoán biết người ấy là một ma đầu có tên tuổi trong giới giang hồ, định xuất hiện để tiếp tay ...

Bỗng nhiên từ trong đám người ấy bất thần lại có một tiếng cười lạnh lùng vọng đến rằng:

– Xin lệnh chủ hãy chậm đã. Giết gà thì cần chi phải dùng đến dao mổ bò. Võ Nhung là một tên tiểu tốt trong giới giang hồ, vậy hãy giao cho đệ tử thanh toán hẳn được rồi.

Cùng một lúc với tiếng nói, có một lão già tuổi trên dưới năm mươi, tràn nhanh người tới vung cả hai chưởng lên, tấn công chớp nhoáng ra mười ba thế võ.

Song Thủ Phi Xoa Võ Nhung liền rùn thấp người xuống ngọn phi xoa vừa quét ra ở phía trên vừa đỡ ngang phía dưới, chỉ trong chớp mắt cũng phản công lại ba thế võ.

Khi ba thế võ của đôi bên vừa va chạm nhau, thì liền nghe một tiếng “hự”.

khô khan rồi hai bóng người liền dang ra xa tức khắc.

Sắc mặt của Song Thủ Phi Xoa liền tái nhợt hẳn, không ngớt thối lui ra sau mấy bước dài và qua một tiếng “phịch”, y đã té ngòì trên đất.

Lão già kia liền cất tiếng cười ghê rợn, sắc mặt tràn đầy sát khí, xòe thẳng một bàn tay đứng lên, định sẽ giáng thẳng xuống để hạ sát Song Thủ Phi Xoa ...

Giữa lúc lão ta mới vừa tràn tới, và thế chưởng chưa kịp đánh ra thì Thạch Kinh Thiên bất thần quát to lên một tiếng, phi thân lướt tới, rồi vung hai cánh tay đánh ra một luồng kinh phong lạnh buốt cả da thịt.

Minh chủ lục lâm mười ba tỉnh, có thể nói là một tay anh chị khét tiếng trong võ lâm. Bởi thế Thạch Kinh Thiên vừa vung chưởng đánh ra là đã hất bắn đối phương ra sau ba bước, đồng thời la lên một tiếng to, rồi hộc ra một ngụm máu tươi đỏ ối.

Liền đó có mấy tiếng kêu kinh hãi, đi đôi với tiếng hoan hô đình tai nhức óc.

Nhưng cuối cùng cả vùng ấy lại trở về với tột sự yên lặng, nặng nề.

Đôi mắt cọp của Thạch Kinh Thiên chiếu ngời ánh sáng, quét qua khắp bốn bên đầy vẻ uy nghi. Song khi mắt tròn xoe của lão ta vừa chạm thẳng và người mặc áo tía cầm đầu lũ tặc tử, thì bất giác hết sức ngạc nhiên.

Thì ra, người mặc áo tía ấy, mình cao bảy thước gầy đét như que củi, mũi ó, mắt điều hâu, sắc mặt đầy vẻ gian tà. Lúc ấy y đang đưa mắt nhìn đăm đăm vào Thạch Kinh Thiên, khóe miệng khẽ lay động, đôi chân mày ngấn không ngớt nhảy múa, cất giọng khô khan đầy nham hiểm, nói:

– Thạch Kinh Thiên! Hôm nay ngươi còn định đi khỏi nơi này được hay sao?

Thạch Kinh Thiên phá lên cười to, thay đổi hẳn sắc mặt, quát rằng:

– Ta chỉ tưởng Huyết Hải Chuân Luân Vương đích thân đến núi hoang này, nhưng lại chẳng ngờ chỉ là Âm Sơn Quỷ Tẩu Bích Hạo ngươi. Câu nói vừa rồi có lẽ ngươi nói thay cho ta đấy chứ?

Âm Sơn Quỷ Tẩu cất tiếng cười như sói tru, nói:

– Thạch Kinh Thiên, ngươi chưa bị trừng trị thì chưa biết sợ hay sao? Vậy, nếu ngươi chẳng sợ chết thì hãy đỡ thử ba chưởng của ta đây.

Nói đoạn, năm ngón tay của hắn ta liền xòe rộng ra, để lộ lòng bàn tay ra ngoài, tức thì một luồng gió hôi tanh liền cuốn tới nồng nặc.

Kê đó, lại nghe tiếng âm âm như đất lở trời long và một ngọn kinh phong ác liệt đi đôi với một mùi hôi thối, chẳng khác chi mùi xác chết, cuốn tới nhanh như điện chớp.

Thạch Kinh Thiên biết đây chính là “Hủ thi hàn độc chưởng” một thứ chưởng lực mà Âm Sơn Quỷ Tẩu đã nhờ đó thành danh. Bởi thế y nào để cho luồng chưởng phong ấy chạm đến mình. Trái lại, nhanh nhẹn vận dụng hơi thở ở đan điền, rồi đưa hai chưởng xô thẳng ra.

Tức thì một tiếng nổ to rít dài như tiếng xé lụa kinh phong vọt thẳng lên nền trời cao, gió lốc cuốn ào ào bốn phía, khiến cho số người đứng chung quanh đều bị hất thối lui liên tiếp.

Trong khi đó, Thạch Kinh Thiên cũng lão đảo đôi chân và lùi ra sau hai bước.

Âm Sơn Quỷ Tẩu cũng không khác chi Thạch Kinh Thiên, bị sức va chạm đẩy lui ra sau hai bước dài, đôi vai chao động, đồng thời cất tiếng cười ngạo nghễ nghe ghê rợn như tiếng ma kêu quỷ khóc. Liền đó y lại nhanh như gió, lướt thẳng tới, rồi công thẳng ra một chương thứ hai.

Thạch Kinh Thiên không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn đứng vững người, rùn thấp đôi vai, vung hai cánh tay lên, rồi quét thẳng đôi chương ra, đỡ vào thế công của đối phương.

Lại một tiếng nổ âm thực to, cát đá tung bay mù mịt, đèn đuốc chung quanh đều tắt phụt, gian đại sảnh trở thành đen tối như mực.

Tất cả những người chung quanh đều không trông thấy đôi bên ai thắng ai bại ra sao cả.

Tuy số người hiện diện về mặt nội công chưa phải là cao cường tuyệt đỉnh, nhưng tối thiểu đều đã khổ công rèn luyện trong nhiều năm. Do đó đèn đuốc tuy tắt hết, chung quanh bị chìm trong bóng tối mờ mịt, nhưng chỉ trong giây lát sau, thì đôi mắt của họ đã trở thành sáng tỏ như cũ ...

Chừng ấy họ mới trông thấy hai đôi thủ đang rùn thấp người, bốn chương đang đè vào nhau, cùng đấu nội lực.

Gió núi đang thổi lồng lộng, lá vàng đang rơi lả tả. Trên nền trời dải Ngân Hà sáng rực, sao lạnh không ngớt nhấp nháy ...

Mọi người đều nín thở, tập trung tinh thần chờ đợi sự chuyển biến. Lòng ngực của họ không ngớt phập phồng, đôi bàn tay siết chặt tựa hồ tâm trạng còn căng thẳng hơn cả người trong cuộc nữa.

Thời gian trôi qua từng giây phút một. Số người chung quanh đã từ từ đưa chân bước về phía trước. Chỉ cần một trong hai đối phương bị chiến bại tức thì sẽ đưa đến một trận hỗn chiến ngay.

Song Thủ Phi Xoa Võ Nhung biết việc thắng bại của mình chủ hôm nay, chẳng những quan hệ đến sự vinh nhục của cá nhân mà liên quan đến sự tồn vong của Hồng Vân Trại nữa. Bởi thế y giương tròn đôi mắt nhìn chăm chăm vào hai người, chẳng hề dám ngó đi nơi khác.

Bỗng nhiên y trông thấy trên khóe miệng của Âm Sơn Quỷ Tẩu hiện lên một nét tươi cười, trái lại mình chủ thì tựa hồ nội lực đã hao hụt, sắc mặt tái nhợt, đôi môi run rẩy.

Bởi thế y hết sức kinh hoàng, bất giác tràn tới trước hai bước.

Nhưng y chưa kịp có hành động gì thì lũ tặc đảng cất tiếng “Hừ” lạnh lùng liên tiếp, rồi cũng ùn ùn tràn tới ...

Y tự biết, lúc ấy nếu mình đi sai một nước cờ, thì có thể đưa đến tình trạng diệt vong cho cả giới lực lâm mười ba tỉnh cả Nam lẫn Bắc, không mong chi ngóc đầu dậy nổi nữa.

Bởi thế y không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả cõi lòng, vội vàng dừng chân đứng lại ...

Trong khi sự hiểm nguy gần kề trong đường tơ kẽ tóc, thì bỗng nghe có tiếng

gào thảm thiết bất thần vang lên, do đó khiến y càng thêm kinh hoàng đến hồn phi phách tán. Y vội vàng ngửa mặt lên ...

Nào ngờ đâu mọi việc lại xảy ra hết sức bất ngờ. Vì chẳng hiểu tại sao Âm Sơn Quỷ Tẩu tự nhiên hộc liên tiếp hai ngụm máu tươi rồi bất thần quay đầu, dẫn mùi cao thủ của Huyết Hải nhắm cửa sơn cốc bỏ chạy bay đi.

Y đang hết sức lầy làm lạ, chẳng hiểu ra sao cả thì bỗng trông thấy một cái bóng đen chập chờn từ ngọn cây cao trước cửa gian sảnh đường vọt người phi thân lên không và lướt đi mất hút dưới ánh trăng lu mờ nhọt nhạt.

Song Thủ Phi Xoa Võ Nhung trong bình sinh nào được thấy ai có trình độ võ học cao cường đến thế, nên không khỏi kinh ngạc đến há mồm trợn mắt, chẳng khác chi một người mất thần.

Thạch Kinh Thiên cũng kêu lên một tiếng kinh ngạc rồi vọt mình bay thẳng lên không, nhắm bóng người thần bí kia đuổi gấp tới.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 28

CÁI LỜI NHỎ NHEN

Trước khi bình minh đến bầu trời có vẻ càng tối tăm hơn và im lặng một cách dị thường.

Trăng đã lặn, sao đã chìm, sương lạnh đang phủ mờ đó đây những ngọn núi cao đứng ngó nhau giữa sự tĩnh mịch.

Thạch Kinh Thiên dùng chân đứng lại, cúi mặt nhìn xuống phía dưới sườn núi, trông thấy ánh đèn sáng tỏ của Hồng Vân Trại trong lòng có một cảm giác khó tả.

Y nhớ đến cuộc ác chiến kinh tâm tán đờm xảy ra vừa rồi nên bất giác hấn rùng mình kinh hãi.

Nói về nội lực, hay về binh khí, y tự thấy không hề khiếp sợ trước Âm Sơn Quỷ Tẩu. Nhưng chỉ có thức “Hủ thi hàn khí” của tên lão ma đó là y không thể nào đối phó cho được.

Vì một thứ hơi tuyệt độc, lạnh buốt da thịt và hôi thối nồng nặc như vậy khiến y không thể nào giữ hơi thở đều đặn và do đó máu huyết trong người cũng bị đình trệ đi.

Nhưng giữa lúc y cảm thấy sắp bị bại trước đối phương thì bất thần có một luồng hơi nóng ấm áp từ phía sau lưng y xâm nhập vào cả cơ thể, do đó nội

lực trong người y bỗng nhiên dồi dào trở lại, cũng như không còn cảm thấy lạnh lẽo nữa. Thế là, y tận dụng nội lực ra đôi chưởng thao thao bất tuyệt, khiến Âm Sơn Quỷ Tầu phải bị hộc máu tươi, bỏ chạy đi mất.

Như thế, ai là người đã ám trợ cho y? Có phải Song Thủ Phi Xoa Võ Nhung không?

Không! Vì cái thuật cách không truyền nội lực ấy phải là người có nội công cao cường tuyệt đỉnh, mới có thể làm được. Trong khi đó, Song Thủ Phi Xoa Võ Nhung làm sao có được trình độ võ công siêu phàm như vậy? Việc này, chắc chắn phải là người che mặt ấy.

Nhung, người ấy bằng lòng ám trợ cho mình, thế tại sao không bằng lòng gặp mình? Người ấy là ai? Chẳng lẽ đây thực sự là tam đệ Gia Cát Ngọc?

Trong cơn nghĩ ngợi miên man, chẳng biết từ lúc nào y lại phi thân lên, rồi men theo sườn núi nhấp nhô, nhắm hướng Tây chạy bay tới. Lúc bấy giờ, trong lòng y đã có một sự quyết định, là phải tìm cho kỳ được người che mặt vừa ám trợ mình tại Hồng Vân Trại mới nghe.

Tại chân trời phía Đông đã hiện lên một vầng ánh sáng nhợt nhạt, chứng tỏ bình minh đã sắp đến nơi.

Nhung người che mặt thần bí kia chẳng khác nào những vì sao sa trên nền trời đêm, chỉ để lại trên không gian một vệt ánh sáng ngậm ngùi, rồi lần khuất mãi mãi trong vũ trụ bao la.

Y hết sức chán nản, dừng chân đứng lại và định sẽ ...

Bỗng nhiên từ trong luồng gió ban mai, có một giọng cười lạnh lùng vọng

đến.

Giọng cười ấy sắc bén như một lưỡi dao, lạnh lùng như một tảng băng, khiến cho người nghe không dám nhìn thẳng về hướng đó.

Thạch Kinh Thiên bất giác cảm thấy hết sức rối ren, vì tâm trạng của y đang lẫn lộn bao nhiêu là sự buồn vui, tức giận, sau khi nghe được tiếng cười lạnh lùng ngắt ngứ ấy.

Y đã bị tiếng cười mơ hồ đó hấp dẫn cả tâm thần. Y có cảm giác qua âm thanh hoàn toàn xa lạ kia lại ngấm chứa một sự thân mật đậm đà nên bất thần lao thoát người về phía đó.

Thân hình to lớn của y lúc vọt lên, khi rơi xuống lạnh lẽo và nhẹ như một con ó. Chỉ trong chớp mắt, là y đã lên vượt được một ngọn núi đầy rẫy những đá ngổn ngang. Y vùng mạnh đôi tay lên đỉnh sẽ bắt từ trên ngọn núi ấy tiếp tục lao thẳng xuống.

Bỗng nhiên sắc mặt y lại biến hẳn, vội vàng đứng lại, đưa chân lách ngang, rồi rùn thấp đôi vai xuống, ẩn kín thân mình giữa đám đá tảng chung quanh.

Luồng gió ban mai lướt nhẹ qua bên tai của y và mang theo một giọng cười lạnh lùng như băng giá rằng:

– Này, Bích Hạo! Có lẽ ngươi còn nhớ Tuyên Cơ Tẩu chứ?

Thạch Kinh Thiên nghe qua giọng nói xa lạ, nhưng kỳ thực thì có vẻ quen thuộc ấy thì không khỏi giật mình, lén đưa mắt nhìn ra trông thấy dưới chân núi có ngoài mười bóng người đang đứng sững. Và số người ấy không ai khác hơn là số người Âm Sơn Quỷ Tẩu Bích Hạo vừa bỏ chạy ra khỏi Hồng

Vân Trại.

Trong khi đó cách ba trượng về phía trước mặt của Âm Sơn Quỷ Tẩu, người che mặt thần bí kia đang đứng sững. Vì không thể nhìn thấy khuôn mặt của người ấy, nên chẳng biết thái độ của y thế nào, mà chỉ thấy được đôi mắt sáng ngời như điện, lạnh lùng như băng, chói rục giữa buổi ban mai còn lờ mờ.

Âm Sơn Quỷ Tẩu tựa hồ không biết được là vừa rồi y đã bị bại tại Hồng Vân Trại hoàn toàn là do một tay người che mặt bí mật này gây ra, nên sau khi nghe qua câu hỏi ấy, vẫn cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

– Nếu nhớ thì sao?

Người che mặt đưa chân bước tới hai bước, nói:

– Cuộc xô xát tại Lãnh Nguyệt Bình trước kia cũng có người tham dự chứ?

Đôi mày ngắn của Âm Sơn Quỷ Tẩu không ngớt nhảy múa, cất giọng ngạo nghễ, cười khanh khách nói:

– Nói chi là vụ xô xát ở Lãnh Nguyệt Bình. Ngay đến vị chủ nhân thứ hai của Kim Cô Lô là Thiên Thai Du Tử Gia Cát Ngọc còn bị mất tại Hạ Lan Sơn nữa thay. Việc đó cũng chính một tay lão phu đây bày mưu lập kế.

Thân hình của người che mặt bỗng rung động toàn thân chứng tỏ y đang có một sự xúc động mạnh mẽ. Nhưng chỉ trong chớp nháy thì người ấy lại giữ bình tĩnh ngay, tỏ ra khinh lờn nói:

– Ta chỉ nghe “Hủ thi tàn độc chương” là môn tuyệt nghệ thành danh của

ngươi, nhưng không ngờ cái tài tán dóc của ngươi cũng khoáng cổ tuyệt kim, không ai đối đỉnh nổi. Gia ... mỗ hết sức khâm phục ngươi đó.

Đôi tròng mắt của Âm Sơn Quỷ Tẩu tròn to, găm lên một tiếng như sói tru, nói:

– Cầu tặc! Ngươi muốn chết mà!

Quát dứt lời, hấn ta liền xô mạnh bàn tay ra, tức thì một luồng gió lạnh rít vèo vèo nhắm ngay phía trước mặt cuốn thẳng tới. Tên lão ma này vì đang cơn tức giận, nên có ý định đánh cho đối phương chết tốt đi do đó đã vận dụng đến tam phần mười chân lực trong người. Bởi thế qua một tiếng đồng nổ rít dài như tiếng xé lụa, khiến chín gốc bạch dương to cỡ miệng chén đều bị đánh gãy ngang ngon lành.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế không khỏi kinh hoàng. Y liếc mắt nhìn thì thấy rõ người che mặt ấy vẫn đứng sững giữa nhánh lá gãy đổ, cất giọng lạnh lùng, đầy khinh bỉ nói:

– Thiên Thai Du Tử Gia Cát Ngọc đã bị Tích Hoa Công Tử đánh rơi xuống hồ sâu muôn trượng, khắp cả võ lâm có ai là không biết. Thế mà chẳng ngờ một tên gian manh hèn mạt như ngươi lại dám lên tiếng mạo nhận ...

Âm Sơn Quỷ Tẩu trông thấy chưởng lực mạnh mẽ ấy không thể gây thiệt hại chi cho đối phương, thì không khỏi kinh ngạc. Kịp khi nghe câu nói ấy, hấn lại cất giọng cười đầy ngạo nghễ nói:

– Với tài nghệ của Tích Hoa Công Tử thì có thể đánh rơi được vị chủ nhân mới của Kim Cô Lô hay sao? Đây chẳng qua là vì Gia Cát Ngọc đã bị các cao thủ trong các môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Chung Nam, Thái Sơn

và Đông Hải vây đánh trọng thương rồi, nên mới bị bại dưới tay của Tích Hoa Công Tử. Nhưng số nhân vật trong năm môn phái ấy đều là người không có oán thù chi với vị chủ nhân mới của Kim Cô Lôu, thế tại sao họ lại đối kháng thẳng với hãn ta như vậy?

– Đây chả lẽ là công lao của ngươi sao?

– Ha ha! Nói đúng lắm! Nói đúng lắm! Song đây chỉ đáng trách là những lão già đó có đôi mắt thật là nông cạn chỉ cần bịa ra vài lời dối gạt thì cũng đủ khiến cho họ bất kể sống chết, xông ra đối phó với Gia Cát Ngọc rồi. Trong thâm ý của họ cho rằng đây là đối phó với đệ tử Huyết Hải, nhưng lại không ngờ kỳ thực là tiếp tay với Huyết Hải, diệt trừ đi một kẻ đại địch.

– Ngươi có biết món nợ máu ấy, ngày nay đã đến lúc phải trả rồi không?

– Ha ha! Chỉ cần thầy trò của Bát Chỉ Phi Ma và Tuyên Cơ Tẩu tái sinh lại được thì ta chắc chắn sẽ chịu sự xử phạt công bình của trời, nhưng ...

– Hừ! Giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền, ba người ấy tuy đã chết rồi nhưng ta là người giữ sổ nợ cho ba vị ấy và ngày hôm nay vẫn còn sống đây.

Âm Sơn Quỷ Tẩu ngửa mặt lên cười như điên dại, nói:

– Ha! Lời ngươi nói ấy thực ngày hôm nay ta mới được nghe lần đầu. Họ Bính này vốn có ý trả lại món nợ đó, song chẳng hiểu ngươi định lấy lại bằng cách nào đây?

Người che mặt bỗng sáng rực đôi mắt, nói:

– Chỉ cần người bằng lòng trả là được rồi, còn ta đòi bằng cách nào thì người sẽ biết ngay bây giờ đây.

Nói đoạn, thân hình người ấy khẽ di động tức thì đã tràn nhanh tới trước mặt Âm Sơn Quỷ Tẩu nhẹ nhàng như cái bóng ma.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, không khỏi kinh hãi. Riêng Âm Sơn Quỷ Tẩu tựa hồ cũng cảm thấy hết sức bất ngờ, nên liền đưa chân tránh ngang, định sẽ ...

Nhưng hấn ta chưa kịp sử dụng thế võ để đối phó, thì bỗng nghe người che mặt cất tiếng cười nhạt, rồi vung chưởng phải nhanh như điện chớp, nhắm ngay ba đại huyệt ở dưới nách phía trái của y công thẳng tới.

Trong khi người che mặt tràn tới tấn công đối phương, thì tay chân nhanh nhẹn phi thường đồng thời êm ru không hề nghe một tiếng động. Xem bề ngoài tựa hồ như người ấy về nội lực còn kém cõi nhưng kỳ thực thì đôi tay đang dòn chứa đầy sức mạnh, hầu như đọi đối phó với mọi sự chuyển biến. Bởi thế, trong khi năm ngón tay của người ấy đã giáng thẳng vào người Âm Sơn Quỷ Tẩu thì nguồn chân lực mới bắt đầu cuộn ra ồ ạt như dòng nước Trường Giang.

Âm Sơn Quỷ Tẩu chính là một ma đầu có hạng trong giới giang hồ, nên không biết nhiều thì cũng biết ít, do đó vừa nhìn qua thì trong lòng không khỏi kinh hoàng. Hấn ta vội vàng rùn thấp người xuống rồi vung bàn tay mặt chém thẳng ra ...

Qua một tiếng “Xoạc” tức thì qui chưởng của hấn ta liền rít gió vèo vèo, nhắm ngay “Mạch môn huyệt” trên cổ tay của đối phương chém thẳng tới nhanh như điện chớp.

Tên lão ma ấy đôi phó thực là nhanh chóng, thế võ của hắn ta lại hiểm hóc phi thường, khiến Thạch Kinh Thiên đứng ngoài nhìn thấy không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Nhưng thế võ của người che mặt kia lại càng quái dị cao thâm hơn gấp mấy lần, nhất cử nhất động của chân tay đều ngầm chứa một sự diễn biến huyền diệu.

Do đó, vừa thấy tên lão ma đầu ấy đánh ra, thì người che mặt liền co cánh tay lại, rồi xoay tròn đánh vút tới. Thế là chỉ trong chớp mắt, người ấy đã tấn công dồn dập ba chương và đá luôn hai đá mãnh liệt.

Liên đó, bóng người chập chờn nơi nơi, gió lạnh rít vèo vèo bốn phía, khiến một vùng ba trượng vuông chung quanh, thấy toàn bóng đen xẹt tới xẹt lui, không còn phân biệt được ai là ai và cũng không làm thế nào nhận thấy được họ đã sử dụng thế võ gì?

Thạch Kinh Thiên đưa mắt nhìn chăm chú, trong lòng không khỏi vô cùng thán phục.

Âm Sơn Quỷ Tẩu sau một tiếng hét to, đôi chưởng vận dụng toàn lực, quét mạnh về phía trên, chém ngang về phía dưới chỉ trong nháy mắt là đã công ra sáu chưởng và đá luôn ba đá kinh hồn.

Vì lão ma đầu ấy đã vận dụng toàn lực trong người, nên cùng một lúc với thế võ đánh ra gió lạnh dấy động âm âm, cuốn bay cát đá mù mịt, ngay đến nhánh lá chung quanh cũng bị gãy đổ và tung bay dày đặc cả không gian.

Trên mười cao thủ của Huyết Hải đang đứng bên cạnh đây cũng bị những

luồng kinh phong ác liệt đó đẩy lui ra sau tám thước.

Âm Sơn Quỷ Tầu là người bình nhật rất tự phụ thể nhưng lúc bấy giờ cũng không khỏi kinh hoàng thất sắc. Lão ta sau khi gượng đứng vững đôi chân bèn nhanh nhẹn vận dụng nguồn sức mạnh trong người, rồi dồn cả “ Hủ Chi Hàn Độc”.

ra đôi tay, cất tiếng gào như sói tru, tấn công ra như điên cuồng.

Người che mặt cất tiếng cười dài, nói:

– Bích Hạo lão tặc! Ngươi hãy ném thử mùi vị thể võ “ Trấn hồn đoạt phách”.

của ta xem sao?

Qua một tiếng gầm to, người che mặt đã vọt mình bay lên cao ba trượng, đôi mắt ngó đăm đăm về phía địch, đôi chưởng hơi co, tức thì kinh khí từ đầu mũi ngón tay, đã nhắm ngay Âm Sơn Quỷ Tầu bắn tới vèo vèo.

Qua một tiếng ầm, đôi chưởng của Âm Sơn Quỷ Tầu đã đánh hụt vào khoảng không, trong khi đó cả người của hắn ta đã bị chân lực đối phương của người che mặt kéo luôn về phía trước làm cho đôi chân phải loạng choạng và do đó phía sau lưng của hắn ta đã hoàn toàn sơ hở.

Âm Sơn Quỷ Tầu vừa kịp cảm thấy ớn lạnh trong lòng thì liền có cảm giác như bị một quả búa to nện thẳng vào lưng tức thì đôi mắt của hắn ta liền tóe lửa, cổ họng cũng liền thấy mẫn mẫn, rồi hộc ra vô số máu tươi.

Bọn tặc đảng chung quanh trông thấy thế, liền cất tiếng hét gào ầm ĩ, rồi ùn

ùn tràn tới như ong vỡ tổ.

Khi thân mình của người che mặt vừa từ trên cao rơi đến trước mặt đất, liền nhanh nhẹn vung chưởng quét thẳng về phía trước khiến số cao thủ của Huyết Hải vừa tràn tới đều bị hất bắn ra sau trên tám thước.

Đôi khóe miệng của Âm Sơn Quỷ Tẩu đang trào máu tươi, sắc mặt tái nhợt, thân hình lão đảo, tay chân run rẩy. Hắn tuy đang bị nội thương khá trầm trọng, nhưng đôi mắt vẫn mở to thủ thế để chờ đối phó.

Người che mặt vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, đôi mắt cũng không còn sáng ngời như khi nãy, cất giọng bình tĩnh nói:

– Mỗi hận trước đây bị đánh một chưởng của Âu Dương đại hiệp, hôm nay đã rửa xong, vậy ta để cho ngươi lo điều hòa hơi thở, chữa trị vết thương trong giây lát, rồi sẽ tiếp tục thanh toán mỗi hận cũ của Tuyên Cơ Tẩu sau.

Câu nói ấy nghe lạnh lùng và kiêu hãnh đến đáng sợ, xem đối phương chẳng khác nào một tên tử tội đang chờ giờ hành quyết.

Nhưng tuy tên lão ma đầu đã bị thất bại liên tiếp hai vô đầu song vẫn còn ngông nghênh như thường. Đôi mắt của hắn ta liền chiếu ngời ánh sáng cố gắng lấy giọng cười lạnh lùng, rồi ngời bẹp xuống đất im lặng, lo việc chữa trị vết nội thương.

Ngoài mười cao thủ của Huyết Hải liền nhanh nhẹn tràn tới, tút binh khí ra nghe “Reng reng”, dàn thành hàng ngang trước mặt của Âm Sơn Quỷ Tẩu như một bức tường đồng, thủ thế sẵn sàng tấn công lại đối phương.

Nhưng người che mặt ấy chỉ đưa mắt nhìn về ngọn núi phía Đông, chấp tay

ra sau đứng sừng sững đầy vẻ ngạo mạn như chẳng hề trông thấy mọi việc trước mắt.

Ngọn gió lạnh thổi tung bay chiếc choàng đen khoác bên ngoài của chàng rũ nghe rền rẹt, trông chẳng khác nào một pho tượng thiên thần uy nghi bất khả xâm phạm, đứng sừng sững giữa núi đồi mờ mờ ánh sáng.

Đôi mắt bình thản kia, Thạch Kinh Thiên nhận thấy hết sức quen thuộc. Bởi thế y không khỏi có những ý nghĩ ngờ vực. Người ấy là ai? Chẳng lẽ chính là Tam đệ ...?

Trong bầu không khí tĩnh mịch khá lâu ấy bỗng nghe một tiếng quát to rung chuyển cả màng tai, tức thì Âm Sơn Quỷ Tẩu đã đứng phắt dậy và lao tới trước nhanh như điện xẹt, thừa lúc người che mặt kịp đề phòng, giương mười ngón tay ra như những chiếc móc sắt nhắm chụp thẳng vào lưng đối phương nhanh như một cơn gió lốc.

Kình khí từ trên những đầu ngón tay của hắn ta không ngớt rít vèo vèo mùi hôi thối cũng xông nồng nặc khiến Thạch Kinh Thiên không khỏi toán mồ hôi lạnh vì thâm sợ hãi cho người che mặt.

Thế nhưng người che mặt thần bí ấy tựa hồ đã biết trước tất cả mọi chuyện đang xảy ra, nên chờ khi mười ngón tay của đối phương vừa chạm đến lớp áo ngoài thì mới nhanh như chớp lách mình lách nhanh ngang về phía trái ba thước, với một thân pháp vô cùng tuyệt diệu.

Bởi thế Âm Sơn Quỷ Tẩu đã đánh hụt vào khoảng không, nhanh nhẹn nhảy tránh ra xa ba thước và trong khi đôi chân chưa kịp đứng vững thì đã nghe một tiếng cười nhạt vang lên sát bên lưng rằng:

– Võ công của ngươi đã hoàn toàn bình phục rồi hay chưa?

– Con chó nhỏ kia! Chỉ với một chưởng của ngươi thử hỏi làm chi lão phu được? Vừa rồi chẳng qua vì lão phu nhất thời để sơ hở ...

– Nếu thế thì giờ đây ngươi hãy tuyệt đối thận trọng.

Nói dứt lời, người che mặt liền tràn nhanh tới ngay, vung chưởng lên đánh ra ô ạt gây thành mấy mươi bóng chưởng chập chờn giáng thẳng xuống ngay giữa người của đối phương.

Âm Sơn Quỷ Tẩu cất tiếng nạt to rồi vung nhanh cả đôi chưởng ra đỡ thẳng vào ba vị trí trên, giữa và dưới một cách chặt chẽ.

Sau những tiếng thét gào đinh tai nhức óc, vang dội liên tiếp, Âm Sơn Quỷ Tẩu lại bị hất bắn ra sau năm bước dài.

Người che mặt cất giọng ngạo nghễ cười nhạt, trong khi đôi mắt lại chiếu ngời ánh sáng, nói:

– Bích Hạo! Nếu ngươi thức thời vụ thì hãy dùng “Hủ Chi Hàn Độc Chưởng”.

tự hủy lấy đôi chân của ngươi thì ta sẽ bằng lòng để cho ngươi được sống thêm ba tháng nữa, rồi mới tiếp tục thanh toán mỗi hận của Gia Cát Ngọc bị đánh rơi xuống hố sâu.

Trên nét mặt của Âm Sơn Quỷ Tẩu thoáng hiện vẻ sợ hãi. Lão ta bất giác lại thối lui ra sau hai bước, đôi tròng mắt không ngớt xoay chuyển ...

Nhưng lão ta bỗng nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi quát to một tiếng và lại tràn nhanh tới trước.

Trên mười cao thủ của Huyết Hải đang đứng chung quanh cũng đưa thẳng vũ khí đang cầm trong tay lên rồi ùn ùn tràn tới.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, trong lòng không khỏi hãi kinh.

Nhưng bỗng người che mặt gầm lên một tiếng to, rồi lại cất giọng cười dài, nói:

– Tại hạ vẫn chỉ có ý đòi lại món nợ cũ mà thôi, nhưng nếu bọn các người muốn trả luôn cả vốn lẫn lời thì chớ trách tại sao ta lại xuống tay ác độc.

Tiếng nói chưa dứt, thì bóng đen đã chập chờn trông chẳng khác nào một con oanh vàng dẹt mảnh liểu giữa ngọn gió xuân hay một con lý ngư đang lướt tung tăng trên mặt sóng, nhanh nhẹn lẩn tránh giữa sự bao vây tấn công của các cao thủ Huyết Hải. Đồng thời bóng đen ấy cũng nắm lấy mọi sơ hở của đối phương, vung năm ngón tay ra, gây thành những luồng kinh phong rít gió vèo vèo, chớp nhoáng nhằm điếm thẳng vào các đại huyệt của lũ tặc tử.

Bầu trời vẫn còn lờ mờ chưa sáng hẳn, nhưng giờ đây vì ngọn kinh phong lại dấy động, tung bay cát đá mịt mù, nên bầu trời lại càng tối sầm như giữa đêm khuya.

Thạch Kinh Thiên là minh chủ lục lâm trong mười ba tỉnh, trong đời cũng đã trải qua bao nhiêu trận giao tranh khốc liệt nhưng giờ đây y vẫn có cảm giác võ công của người che mặt này quả là hiếm có trong võ lâm. Vì chiêu lực của người ấy chẳng những hết sức mạnh mẽ mà thế võ lại cao tuyệt khó

lường, chẳng khác chi võ công của Gia Cát Ngọc. Nhưng có điều là bộ pháp của người này lại còn cao cường hơn cả bộ pháp của Gia Cát Ngọc nữa.

Mỗi bước chân của người che mặt đều ngằm chứa không biết bao nhiêu là sự biến hóa khó lường, trông mường tượng như “Thần hành vô ảnh bộ” của Cùng Thần Công Tôn Xà. Song thân hình của người ấy trông nhẹ nhàng như một bóng ma, lướt qua lách lại thoăn thoắt, lại tựa hồ thân pháp “Quý Phiêu Phong” của Túy Quỷ Thương Huyền.

Vậy chẳng lẽ người che mặt này lại là môn đồ của Cùng Thần và Túy Quỷ hay sao? Nếu thế tại sao người ấy lại báo thù cho Tuyên Cơ Tẩu và Bát Chỉ Phi Ma?

Phương chi ...

Trong khi y còn đang nghĩ ngợi thì bỗng nghe mấy tiếng gào đình tai nhức óc và trông thấy Âm Sơn Quỷ Tẩu thối lui ra sau ba bước, mềm nhũn cả thân người, té “Phịch” xuống đất.

Ngoài ra hai tên lão tặc tuổi ngoài năm mươi khác cũng đang đưa đôi tay bụm lấy mặt, trong khi máu tươi từ những kẽ tay trào ra như suối.

Người che mặt ấy thu thế võ trở về rồi nhảy lui ra sau năm bước, bình tĩnh lên tiếng nói:

– Tuyên Cơ Tẩu trước đây bị tàn phế đôi chân, phải chịu đựng sự đau đớn khổ sở trong ba năm dằng dặc, vậy hôm nay ta chỉ lấy phân lòi nhỏ nhen là điêm vào huyết đạo tàn phế trên đôi chân của ngươi mà thôi. Sau mười hôm, bấp thịt trên đôi chân của ngươi cũng bắt đầu phải chịu đau khổ gì gân bị rút, máu huyết bị cuồng loạn. Và khi đủ thời hạn ba tháng ta mới tiếp tục tính

luôn món nợ cũ về việc người đã ly gián các môn phái trong võ lâm, vậy đánh Gia Cát Ngọc tại Hạ Lan Sơn vừa rồi.

– Con chó nhỏ kia! Ba tháng sau lão phu nhất định sẽ trả mối thù ngày hôm nay.

– Thời gian mười ngày không phải là dài, vậy người tại sao chưa chịu sớm quay về Huyết Hải Địa Khuyết? Ba tháng sau ta sẽ đến đây để tìm người vậy.

Người che mặt vừa nói dứt lời thì liền nhắm ngay hướng Thạch Kinh Thiên đang ẩn mình đi tới. Thạch Kinh Thiên không khỏi giật mình, vội vàng nín hơi và mọp sát người xuống ...

Trong khi y vừa ẩn kín thân hình thì đã nghe Âm Sơn Quỷ Tẩu quát rằng:

– Con nhỏ kia! Nếu người có gan thì hãy nói rõ tên tuổi ra đi.

– Đối với người thì chưa xứng đáng nghe tên tuổi của ta đâu.

– Người dẫu đầu nhưng lại để lòi đuôi, vậy nào xứng đáng là một tay hảo hán?

– Người thực sự muốn biết ta hay sao?

– Nếu người có gan thì hãy gỡ tấm vải che mặt kia ra cho ta được thấy rõ diện mục.

Người che mặt cất tiếng cười như cuồng dại, nói:

– Người hãy xem kỹ đây.

Thạch Kinh Thiên đang ẩn mình sau tảng đá to nên lúc bấy giờ không làm thế nào trông thấy được chân diện mục của người che mặt.

Nhưng trong giây phút chớp nhoáng đó, Âm Sơn Quỷ Tẩu và mười cao thủ của Huyết Hải lại chẳng khác nào gặp phải ma quái giữa đêm khuya, cùng cất tiếng kêu kinh hoàng, rồi nhanh nhẹn quay người bỏ chạy bay đi mất.

Thạch Kinh Thiên biết người che mặt ấy đã gỡ vòng khăn cho bọn người của Âm Sơn Quỷ Tẩu trông thấy diện mục thật của mình. Nhưng người ấy là một nhân vật chi lại oai vệ đến thế? Chỉ cần cho đối phương trông thấy chân diện mục là đã khiến lũ này phải hối hả bỏ chạy như vậy? Dù là Càn Khôn Ngũ Ba tái xuất hiện đi nữa ...

Thạch Kinh Thiên đang nghĩ ngợi, liền nhanh nhẹn thò đầu lên nhìn.

Nhưng y đã quá chậm mất rồi, khi tia mắt của ya vừa nhìn về phía đối phương, thì trông thấy cánh tay trái của người che mặt nọ đã nắm vòng khăng từ trên kéo xuống, trong khi tay phải cũng xoay nhanh vào phía trong người khiến tấm choàng che bên ngoài lại phủ khắp cả người, nên diện mục và thân hình đều được che kín như cũ.

Ánh bình minh đã ló dạng, gió lạnh thổi buốt cả da thịt, Thạch Kinh Thiên cảm thấy thất vọng và buồn bã vô cùng.

Bỗng nhiên người che mặt ấy cất tiếng than dài rồi đưa đôi chân bước nhẹ nhàng, nhắm ngay nơi Thạch Kinh Thiên đang ẩn mình bước thẳng tới.

Bởi vì ý nghĩ muốn tìm hiểu rõ về người che mặt do đó y nhanh nhẹn thò

đầu ra, trong khi cả thân người vẫn ẩn kín phía sau tảng đá to.

Tiếng đôi chân của người che mặt bước nghe ào ào, mỗi lúc lại càng gần hoan. Thạch Kinh Thiên cảm thấy tâm thần hết sức căng thẳng, máu huyết trong người y cũng tựa hồ đang tuần hoàn với một tốc độ nhanh hơn và quả tim không ngớt nhảy nghe thành thịch.

Đôi bên chỉ còn cách nhau độ mười bước ... rồi tám bước ... rồi ba bước và hiện giờ chỉ còn cách nhau có hai thước nữa.

Thạch Kinh Thiên bất thần nhảy thoát dây, thò nhanh chưởng về trước nhắm ngay tấm lụa đen che mặt của đối phương chụp thẳng tới.

Với tài nghệ của y, lại ra tay tấn công một cách bất thần như vậy, quả là dù ai cũng khó thể tránh cho khỏi. Nhưng người che mặt ấy quả có một trình độ võ học siêu phàm, tuyệt đỉnh. Chỉ qua một tiếng cười lạnh lùng là người ấy nhanh như chớp, quét cánh tay phải trở ra ngoài.

Trong khi Thạch Kinh Thiên nhìn thấy thế chưởng của mình còn cách tấm lụa đen của đối phương độ ba tấc nữa thì bỗng cảm thấy có một luồng kinh phong chụp kín lấy thân mình, do đó bất đắc dĩ y phải nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau để tránh.

Nhưng ngay lúc ấy, năm ngón tay của đối phương đã điểm thẳng vào năm đại huyết trước ngực của y, và nội lực từ những đầu ngón tay của đối phương chạm đau buốt cả da thịt.

Thạch Kinh Thiên không ngờ đối phương lại có thể phản công nhanh nhẹn đến mức ấy, nên y không còn làm sao tránh kịp được nữa. Bởi thế quả tim của y không ngớt nhảy lên thành thịch vì kinh hoàng.

Nào ngờ đâu, năm ngón tay của người che mặt mới vừa điếm tới nơi thì bỗng “úy” lên một tiếng to, rồi hồi hả thu luồng chân lực trở về, nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau ba bước, đôi tròng mắt không ngớt xoay tròn, hạ giọng nói rằng:

– Tại hạ và Thạch đại hiệp không oán thù, thế tại sao ông lại ra tay đánh lén tôi như vậy?

Thạch Kinh Thiên vừa mới tỉnh hồn, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nói:

– Vừa rồi tôi được các hạ ra tay ám trợ cho tại Hồng Vân Trại, nên hết sức biết ơn. Giờ đây, Thạch mỗ sở dĩ mạo muội hành động như vậy chẳng qua vì muốn được biết mặt thật của tôn giả mà thôi.

– Tại hạ viết giấy để lại, nhưng vì không được rõ ràng nên suýt nữa đã làm hỏng cả việc to, do đó chỉ có thể nói giữa công và tội đủ bù trừ cho nhau thôi, vậy Thạch đại hiệp hà tất phải ghi nhớ mãi trong lòng?

Nói dứt lời thì người che mặt xoay qua đôi tròng mắt và thân hình khẽ lách, định lướt qua sát người của Thạch Kinh Thiên để bỏ đi.

Nhưng Thạch Kinh Thiên đã nhanh nhẹn lách ngang, chặn mất bước tiến của đôi phương lại rồi cất tiếng to cười ha hả, nói:

– Cá tánh của Thạch mỗ vừa thô lỗ lại vừa ngu muội, nên chưa hiểu được lời nói của các hạ là có ý nghĩa gì? Vậy chả lẽ Thanh Phong Bảo ...?

Âm Sơn Quý Tẩu vì đoán biết các hạ và Quan đại hiệp cùng đi chung với nhau nên sợ không thể đối địch nổi do đó hần mới bán tin ra là sẽ tấn công

cùng một lúc hai nơi Hồng Vân Trại và Thanh Phong Bảo, với ý định để phân tán hai người ra, rồi chọn lấy một nơi thực sự yếu ớt nhất để xuống tay. Bởi thế theo sự phán đoán của tại hạ đêm nay không hề gặp chi cả, vì tại Thanh Phong Bảo hoàn toàn không có lũ tặc tử xâm nhập.

Thạch Kinh Thiên nghe qua, cố ý cất tiếng than dài, nói:

– Các hạ là người mưu lược siêu quần võ học tuyệt luân e rằng trong khắp thiên hạ chỉ có tam đệ của tôi là Gia Cát Ngọc mới có thể so sánh kịp mà thôi. Ôi, nào ngờ vừa rồi, nó đã bị cao thủ năm môn phái lớn ở Trung Nguyên vây đánh và trong khi bị thương nặng nề thì lại bị Tích Hoa Công tử ném xuống hố sâu muôn trượng. Bởi thế trên đời này có lẽ không còn sự hiện diện của nó nữa.

Thạch Kinh Thiên vừa nói sắc mặt vừa tỏ sự đau đớn vô cùng.

Người che mặt không ngớt thay đổi tia sáng nơi đôi tròng mắt, chứng tỏ lòng hết sức xúc động. Nhưng sau khi Thạch Kinh Thiên nói dứt lời thì người ấy giữ bình tĩnh như cũ cất tiếng đáp rằng:

– Thạch đại hiệp, nếu chẳng còn điều chi khác, thì tại hạ xin cáo lui vậy.

Nói dứt lời người ấy liền xe dịch thân mình, nhắm phía chân núi lao thoát đi.

Thạch Kinh Thiên không làm thế nào ngăn cản được, nên chỉ đưa mắt nhìn theo người ấy mà thôi. Chỉ trong chớp mắt là cả người che mặt đã lẩn khuất giữa núi đồi nhấp nhô.

Gió sớm đã thổi tan mây mờ trên bầu trời, khắp sơn cốc đâu đâu ánh triều dương vàng nhạt cũng tràn ngập âm áp. Trong lòng Thạch Kinh Thiên không

ngót bần khoản ngò vục, đưa chân rảo bước nhắm hướng Thanh Phong Bảo lướt nhanh tới.

Tuy y biết Thanh Phong Bảo bình an vô sự nhưng trong lòng nóng nảy vô cùng vì y đang muốn gặp Thiết Chỉ Cái, hầu đem mọi việc tai nghe mắt thấy nói lại cho lão ta nghe.

Đôi vai của Thạch Kinh Thiên không ngót lắc mạnh, trong khi đôi chân bước tới hết sức nhẹ nhàng, chẳng mấy chốc là đã đi xa ngoài ba dặm đường.

Sau khi ra khỏi núi, y bèn đi theo đường cái quan. Và khi mới vừa queo qua một khúc quanh thì y đã trông thấy từ phía xa cát bụi nay mịt mù. Kề đó y đã thấy ba người cỡi ngựa đang phi nhanh tới mỗi lúc càng gần hơn.

Thạch Kinh Thiên đưa mắt nhìn kỹ một lúc, khi thấy rõ ba người ngồi trên mình ngựa thì bỗng vỗ hai tay kêu lên một tiếng, rồi chạy thẳng về phía trước để đón.

Thì ra người dẫn đầu chính là Thiết Chỉ Cái Quan Nhạc và trên lưng hai con ngựa sau không ai khác hơn là cha con của Xích Diện Thần Long.

Thiết Chỉ Cái vừa trông thấy Thạch Kinh Thiên liền nhanh nhẹn gò cương cho ngựa dừng lại, lộ vẻ sừng sốt rồi quay qua. Tư Đồ Uyển vuốt râu nói:

– Con tiện tỳ kia, ngươi có nhận là việc này ngươi đã đoán sai rồi không?

Tư Đồ Uyển cười nói:

– Đoán sai không phải hay hơn sao? Chẳng lẽ lão tiên bối lại muốn tôi đoán đúng?

Thạch Kinh Thiên giậm chân, nói:

– Đại ca! Tại sao vừa mới thấy mặt là anh đã nói toàn những chuyện khó hiểu thế kia. Chuyện chi đã xảy ra vậy?

Liên đó ba người cùng nhảy xuống ngựa và Thiết Chỉ Cái cất tiếng to cười khá khá, nói:

– Lão đệ suốt ruột làm gì? Chúng ta hãy cùng tìm một nơi nghỉ chân, để ta kiếm rượu uống cho đã cơn nghiền rồi thông thả nói sau cũng không muộn.

Đôi vai của Thạch Kinh Thiên nhún qua một lượt, trong khi hai tay xoa liên tiếp, miệng kêu to lên rằng:

– Không thể được! Không thể được! Nếu anh không chịu nói thì dù cho sơn hào hải vị tôi nuốt cũng không xuống đâu.

Xích Diện Thần Long trông thấy thế, cất tiếng cười to nói:

– Thạch đại hiệp thực là nóng nảy, việc này chẳng có chi là bí mật cả. Vì cả ba chúng tôi đã đến Thanh Phong Bảo chờ đợi suốt đêm mà không hề trông thấy có một cái bóng ma nào của Huyết Hải Địa Khuyết hết. Bởi thế, Uyển Nhi mới lên mặt làm lạnh phán đoán là lời nói của người che mặt trong mấy giây kia chưa được diễn tả hết ý, nên e rằng rất có thể bọn tặc tử trong Huyết Hải đã nghĩ mưu phân tán chúng ta ra, rồi sau đó mới ...

Thạch Kinh Thiên nghe qua liền vỗ mạnh đôi tay, nói:

– Việc ấy chẳng sai tí nào cả, vậy sao bảo là lên mặt làm lạnh được?

Thiết Chỉ Cái nghe qua, không khỏi sửng sốt, nói:

– Cái chi? Chẳng lẽ ...?

– Đúng thế! Âm Sơn Quý Tẩu đã dẫn trên mười cao thủ Huyết Hải đến công hãm Hồng Vân Trại. Trong khi đó, Thạch lão nhị tôi lại cô độc lẻ loi, nếu chẳng nhờ người áo đen kịp thời tương trợ, thì e rằng tôi đã bị hai dưới “ Hủ thi hàn độc chưởng” của tên lão ma kia rồi.

– Người che mặt? Chàng ta đã làm gì? Nói mau!

Cả ba người nghe qua, đều giật mình kinh hãi. Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, không khỏi tức cười thâm, nhưng giả vờ thản nhiên nói:

– Các ông sốt ruột làm chi thế? Chúng ta hãy tìm một nơi nghỉ chân, uống ít ly rượu xong rồi thông thả sẽ nói cũng không muộn.

Râu tóc của Thiết Chỉ Cái đều dựng đứng, trợn to đôi mắt kêu lớn lên rằng:

– Lão nhị! Bộ trong đời của ngươi không có uống rượu hay sao mà gấp thế?

Hãy nói cho chúng tôi biết đi, rồi sau đó tôi sẽ tìm đến một tửu lâu bao cho anh uống thỏa mãn.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, phá lên cười ha hả, rồi sau đó mới kể tường tận từ đầu đến đuôi mọi việc đã xảy ra trong đêm qua cho mọi người nghe. Thiết Chỉ Cái nghe xong, cau đôi mày nói:

– Nếu nói như vậy thì người ấy rất có thể là tam đệ, song chỉ có điều ...

Lão ta trầm ngâm trong một lúc khá lâu, bỗng sắc mặt lộ vẻ vui mừng, quay về phía ba người xâm xì nói nhỏ một lúc rồi mới vỗ mạnh hai tay nói lớn lên rằng:

– Nếu người ấy đúng là tam đệ thì mình làm như thế, thử hỏi còn sợ chi nó không tìm tới cửa nữa.

Thạch Kinh Thiên và Xích Diện Thần Long đều không ngớt khen là kế hay, chỉ riêng có Tư Đồ Uyển vẫn cau chặt đôi mày liễu, tựa hồ có điều chi muốn giải bày, nhưng lại không tiện nói ra.

Ngọn gió thu không ngớt thổi vi vu, tiếng cười của Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên vang rền điếc tai. Và sau đó, bốn người cùng phi ngựa lướt thẳng trên con đường cái qua ải, mỗi lúc càng xa ...

Trước khi mặt trời lặn ngày hôm ấy thì miệng của số nhân vật lục lâm khắp vùng phía quan ải, và tất cả đệ tử Cái Bang đều truyền ra một nguồn tin, bảo là số người trong Huyết Hải Địa Khuyết đang đem đến vây đánh Thanh Phong Bảo và ái nữ của Xích Diện Thần Long là Tư Đồ Uyển đã bị cao thủ của Huyết Hải điếm trúng “Cửu âm huyệt”. Bọn họ buộc trong vòng ba hôm nếu Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên không đến đầu phục Huyết Hải thì sẽ để cho Tư Đồ cô nương chịu cảnh ngọc nát châu chìm, chứ không cứu chữa.

Nguồn tin ấy đến ngày thứ hai thì đã thấu tai người che mắt đang cư ngụ tại Lâm Nhĩ Thành. Người ấy đóng kín cửa phòng nghĩ ngợi một mình nên tuy không thấy thái độ của chàng ra sao, nhưng qua mọi hành động đã chứng tỏ chàng đang hết sức sốt ruột.

Sau khi đã vào đêm, người che mặt liền phi thân vượt ra khỏi Lâm Nhĩ Thành, chàng sử dụng thân pháp tuyệt đỉnh của mình, nhắm hướng Thanh Phong Bảo lướt nhanh tới nhẹ như một đợt khói.

Tại Thanh Phong Bảo, tiếng trống canh vẫn đều đặn như thường ngày, nhưng kỳ thực thì sự canh phòng bên trong đang vô cùng cẩn mật. Thạch Kinh Thiên, Thiết Chỉ Cái và Xích Diện Thần Long đều mai phục tại một nơi kín đáo, chú ý theo dõi mọi sự động tĩnh bên ngoài.

Khi canh ba đã qua, trên trời sao sáng dài đặc, đèn đuốc cũng tắt bớt đi. Trong Thanh Phong Bảo hết sức phẳng lặng và dưới bóng sao lu, người che mặt đã lướt tới âm thầm, êm ru như một cái bóng ma.

Bóng người che mặt bắt từ gian đại sảnh ở phía trước, lướt thẳng ra đến sâu sau, rồi uy hiếp một gã đàn ông đang giữ nhiệm vụ canh gác bí mật, hỏi ra địa điểm cư trú của Tư Đồ cô nương là ở tại gian lầu nhỏ cạnh đây. Sau đó chàng liền điềm vào huyết của gã đàn ông ấy, rồi phi thân lướt qua cửa sổ bay thẳng vào gian lầu.

Trong gian lầu đó chỉ có một ngọn đèn leo lét, màn mùng treo cao và trên một chiếc giường ngả kê sát tường, đang nằm xuôi chân tay một cô gái xinh đẹp.

Cô gái ấy không ai khác hơn là Tư Đồ Uyên.

Sắc mặt của nàng vàng như nghệ, hơi thở yếu đuối, lồng ngực phập phồng, trông thực chẳng khác nào một mỹ nhân ngã bệnh lâu ngày chưa mạnh.

Trong đôi mắt của người che mặt đang ngấn lệ long lanh, im lặng lướt nhẹ đến bên giường nàng, lắc đầu mấy lượt, rồi mới đưa bàn tay mặt lên sờ nhẹ

vào đôi má tiêu tụy của Tư Đồ Uyển Sau một lúc sờ nhẹ đầy âu yếm, sắc mặt của Tư Đồ Uyển mới từ từ đỏ hồng trở lại, hơi thở khá mạnh hơn, mùi thơm bay thoang thoảng, tựa hồ đã khá hơn ...

Người che mặt hít vào một hơi dài, nói:

– Uyển tử tử, vì phải đánh thông các huyết đạo trong người của tử tử, nên tiểu đệ buộc phải đụng chạm đến thân người chị. Vậy xin chị hãy bỏ lỗi cho.

Giọng nói của chàng rất khẽ, tựa hồ chỉ có một mình chàng mới nghe rõ được mà thôi.

Nói dứt lời, chàng đưa hai cánh tay run rẩy, định sẽ mở nút áo trước ngực của nàng ...

Nhưng tiếng kêu “Uyển tử tử” của chàng vừa rồi đã làm cho Tư Đồ Uyển hết sức cảm động. Giờ đây cả người nàng như đang run bắn lên, bất giác cất giọng trong trẻo kêu to rằng:

– Ngọc đệ đệ!

Dứt lời nàng thò nhanh những ngón tay ngọc ra, chụp lấy tấm lụa đen che mặt của chàng.

Người che mặt có ý định mở nút áo của nàng để truyền nội lực đánh thông “Âm Cửu Huyệt” cho nàng. Nào ngờ đâu trước cử chỉ bất thần ấy của Tư Đồ Uyển đã làm chàng không khỏi luống cuống và cũng lấy làm ngạc nhiên ...

Giữa lúc chàng còn đang sững sốt thì vuông lụa che mặt đã bị Tư Đồ Uyển kéo rớt xuống.

Người che mặt liền nhanh như chớp, vung chưởng quạt tắt ngọn đèn trong phòng rồi phi thân lao thoát ra khỏi cửa sổ ...

Ngay lúc ấy, chung quanh gian lầu đèn đuốc cũng bất thần được thấp sáng choang. Thạch Kinh Thiên, Thiết Chỉ Cái cùng kêu to lên rằng:

– Tam đệ! Bộ em nhẫn tâm định bỏ đi thực hay sao?

Người che mặt đứng ngó vào tường, tỏ ý định do dự không thể quyết định dứt khoát.

Tư Đồ Uyên đôi vai không ngớt lay động, đưa hai tay bụm mặt khóc to rằng:

– Hãy đi đi! Hãy mau đi đi! Trong kiếp sống này tôi không còn muốn thấy mặt một người vô tình vô nghĩa như đệ đệ nữa đâu.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 29

XA NHAU TRONG GANG TẮC

Người che mặt ấy vốn thực là ai? Có phải đúng là Gia Cát Ngọc không?

Chàng làm thế nào thoát chết được? Làm thế nào ...?

Thì ra, trước đây lúc chàng đang bị nội thương, kế lại bị Tích Hoa công tử đâm vào huyết đạo, rồi ném thẳng xuống hố sâu muôn trượng. Chàng lúc đầu còn cảm thấy chung quanh mình đâu đâu cũng khói mây mù mịt, đá tảng lờm chờm.

Nhưng sau khi rơi xuống được chừng mười trượng, thì khắp cả người chàng đều đau buốt đến tận xương tủy, nên đã ngất lịm đi, không còn biết chi nữa.

Đáng lý ra, chàng từ trên đỉnh núi cao rơi thẳng vào hố sâu muôn trượng này, nhất định phải tan thân nát thịt, không làm sao sống còn được. Nhưng nào ngờ khi chàng bừng tỉnh trở lại, thì lại trông thấy mình đang nằm yên trên một bãi đá tảng ngồn ngang.

Gió lạnh thổi vi vu, nước khe chảy róc rách, ngửa mặt nhìn lên thấy vách đá cao chọc trời, mây mù che kín cả hố sâu, không còn phân biệt được là ngày hay đêm nữa. Chàng thấy khắp hố sâu ấy đâu đâu cũng mịt mờ tăm tối, chẳng khác nào một chốn địa phủ.

Giữa lúc chàng đang kinh ngạc thì liền nhanh nhẹn trở mình, nhưng cảm

thấy châu thân đều ê ẩm đau đớn, tứ chi tê dại. Chùng ấy, chàng mới chợt nhớ lại mình đã bị Tích Hoa công tử khóa huyết đạo và chưa được giải cứu. Hơn nữa, từ trên cao rơi xuống bị nhánh nhóc của cây rừng va chạm, mang thương tích khắp cả người.

Chàng không làm sao hiểu được, vì đâu mình rơi xuống hố sâu muôn trượng mà không chết? Có lý nào chính đây là ý trời hay sao?

Nhưng, lúc bấy giờ các huyết đạo của chàng vẫn còn bị chế ngự không làm sao xê dịch đi đâu được cả. Do đó, chàng nghĩ rằng nếu đưa mắt để chờ đợi cái chết vì đói rét đến với mình thì chi bằng đập đầu vào đá chết quách đi còn hơn.

Chàng nghĩ thế, nên cảm thấy hết sức thất vọng, bất giác cất tiếng than nã nùng, và chỉ muốn được chết ngay tức khắc cho khỏe thân. Nhưng chàng bỗng sực nhớ đến mối thù của sư môn và mối hận của gia đình.

Chàng nhớ đến người cha già của mình đang bị mất tích, người mẹ hiền xa cách trong gang tấc mà không thể gặp mặt nhau. Chàng lại nhớ đến Uyển tử tỷ, một cô gái dịu dàng duyên dáng ...

Chẳng biết bao nhiêu việc khiến chàng phải hoài niệm, tâm trạng ngổn ngang như một cuộn tơ vò ...

Một tia hy vọng bám víu lấy sự sống, từ trong tâm trạng chán nản ngã lòng, cũng từ từ sống mạnh trở lại, và mỗi lúc một mãnh liệt thêm, chẳng khác nào từ những gợn sóng lăn tăn đã chuyển biến thành những đợt sóng thét gào lồng lộn ...

Chàng có cảm giác như mình sắp điên lên, giương to đôi mắt găm to rằng:

– Ta không thể chết! Ta phải sống! Phải tiếp tục sống! Ta phải ...

Tiếng thét của chàng rền vang cả đáy hồ, gây thành những tiếng hồi âm vang dội không dứt. Chàng chẳng khác nào vừa bừng tỉnh một cơn mộng, trở về với thực tế. Những ý nghĩ hăng say quả quyết của chàng bỗng lại bắt đầu tiêu tan đi mất cả.

Chung quanh là núi hoang, nơi chàng nằm là hồ sâu không đường thoát. Trong khi đó, chàng lại đang bị thương, huyết đạo đang bị kẻ thù chế ngự, vậy thử hỏi chàng còn sống được bao lâu nữa?

Muốn rời khỏi hồ sâu này hầu tính việc trả thù rửa hận, thì ngoại trừ ...

Ôi! Đây chỉ là một hy vọng hảo huyền, không nên nghĩ đến làm chi nữa?

Gió lạnh không ngọt thổi vi vu, làm cho đáy hồ không một dấu chân người này càng có vẻ lạnh lùng ghê rợn.

Tiếng nước chảy róc rách chẳng khác chi tiếng quỷ khóc giữa đêm khuya, khói sương che phủ khắp nơi, trùm kín cả những bức vách đá lạnh lùng, chẳng phải là địa ngục nơi chốn âm ty hay sao?

Ôi! Gia Cát Ngạc ta hành hiệp trong chốn giang hồ chỉ một mục lo thanh toán mối ân thù riêng của mình. Nhưng thực không ngờ rằng ta chưa làm được việc chi thì đã trở thành một kẻ nằm rên chờ chết. Hỡi cao xanh, có lý đâu đây chính là ...?

Bóng mặt trời đúng ngọ, xuyên qua lớp sương khói mịt mờ, từ ngay đỉnh đầu đang rọi xuống ...

Trong đầu óc của chàng bỗng thoáng hiện ra một suy nghĩ, buột miệng nói:

– Nuốt linh khí của triều dương, hút tinh hoa của minh nguyệt lấy âm bổ dương hỗ trợ cho nhau, vận dụng sức mạnh đào luyện tới mức khi “Cửu cửu huyền công” đã thành thì không có vật rất chắc chi lại không xô ngã được.

Phải! Cửu cửu huyền công đã có thể đánh thông được “Âm dương chi kiều”.

xuyên qua được “Long hổ huyền quan” vậy chả lẽ những huyết đạo bị đối phương khóa ta không thể tự giải trừ tất được hay sao?

Nhưng muốn làm được như vậy cần phải có một trình độ nội công cao siêu tuyệt đỉnh. Chẳng rõ mình đã có một trình độ nội công như thế đó không? Hơn nữa ...

Mà được! Ta hãy cố gắng hết sức mình trước, rồi mới biết mạng trời như thế nào sau. Cùng lắm thì chết thôi chứ còn chi đáng lo ngại nữa.

Nghĩ đến đây chàng liền nằm yên lo điều hòa hơi thở. Tuy chàng không thể hành động theo khuôn mẫu lúc bình thường nhưng bí quyết của việc làm này vẫn có một mà thôi, tức trước tiên phải vận dụng chân lực từ đờn điền đưa lên.

Gia Cát Ngọc nhờ tinh túy của trái “Kim tuyến huyết lan” nên khiến cơ thể chàng không có chất độc chi xâm nhập cả. Hơn nữa cũng nhờ đó mà trình độ nội công của chàng đã tiến đến mức cao cường không kém chi các cao thủ thượng thặng trong võ lâm, nhưng vì chàng không tự biết mà thôi.

Bởi thế sau khi chàng vận dụng nguồn chân khí từ đờn điền thì bỗng cảm

thấy có một luồng nóng từ “Khí hải” xuyên qua “Âm giao”. Và khi luồng hơi nóng ấy tiến đến hai huyết đạo “Huyền cơ” và “Hoa cái” thì đình trệ trong giây lát, rồi lại tiếp tục đi thẳng tới “Tâm kinh”.

Bên ngoài gió lạnh thổi rì rào, bóng mặt trời mùa thu đang sáng lạng. Trong khi đó sắc mặt của Gia Cát Ngọc trở thành hết sức trầm tĩnh, trên đầu khói trắng bốc nghi ngút, chẳng khác chi một nồi nước đang sôi.

Trải qua một khoảng thời gian độ chừng dùng xong một bữa cơm thì bỗng chàng cất tiếng hét dài, rồi vùng người bay vọt lên.

Thì ra trong cơn nguy kịch quyết định cho sự chết sống chàng đã vận dụng chân lực trong người nhiều gấp bội bình thường. Do đó qua sự vận dụng chân lực và điều hoa hơi thở của chàng, chẳng những các huyết đạo bị khóa đều hoàn toàn được giải trừ mà đồng thời còn đánh thông luôn “Sinh tử huyền quan” của chàng nữa. Bởi thế về mặt nội công chàng vốn đã cao, nhưng nhờ đó lại càng cao vượt hơn nữa.

Chàng đã tìm được cái sống trong cái chết, nên trong lòng hết sức vui mừng, nhảy tung tăng như con trẻ. Đến khi thân người vọt lên cao, thì bỗng cảm thấy châu thân đều đau đớn hết sức khó chịu, nên buột miệng kêu một tiếng “Ói chao”.

rồi bắt đầu từ trên cao buông mình rơi thẳng trở xuống.

Chàng vội vàng cúi đầu nhìn, thấy khắp cả người y phục đều rách nát, máu tươi loang lổ, tứ chi và khắp châu thân hầu như không còn chỗ da thịt nào được lành lặn cả.

Chàng bỗng chợt nhớ đến thứ thuốc “Tục đoạn sanh cơ linh ngọc chỉ” của

Lãnh Diện Hoa Đà nhưng vì chàng đã dùng nó để chữa trị cho số đệ tử Cái Bang tại Kỳ Bàn Phong trước kia hết sạch cả rồi, giờ đây còn làm cách chi hơn.

Nhưng mà được! Ta hãy tìm lấy một khe nước để rửa ráy cho sạch sẽ đã rồi tính chi sẽ tính sau.

Chàng đưa chân bước những bước khập khểnh, trong khi đôi tay lần theo vách đá men về hướng có tiếng nước chảy. Chàng đi mỗi lúc một gần với tiếng nước chảy hơn và cuối cùng thấy tại một bức vách đá cách mặt đất cao độ mười trượng có một con thác đang đổ xuống ào ào.

Tại nơi đó, bụi nước tung bay mù mịt, hơi nóng bốc lên nghi ngút. Dưới ánh sáng mặt trời mùa thu trông dòng thác ấy chẳng khác nào một tấm khăn bạc đang trải thẳng, nhưng lại có một màu hồng nhạt ẩn hiện rất lạ lùng. Qua dòng nước chảy âm ì, dòng nước của con thác đều đổ trút cả xuống tọt cái đầm nước trong veo.

Đầm nước ấy đầy tràn, chẳng khác chi một cốc rượu. Bề ngang của cái đầm rộng độ mười trượng, sâu không quá một tấc. Bên dưới cái đầm nước có rất nhiều cát màu hồng. Và còn một điều lạ lùng hơn ấy là dòng thác cứ đổ trút mãi xuống thế nhưng nước trong đầm vẫn y nguyên một mực, không hề tràn đi đâu cả.

Gia Cát Ngọc không kịp quan sát kỹ liền cởi áo nhảy thẳng vào đầm nước để tắm rửa. Chàng cảm thấy nước trong đầm rất ấm áp khiến cơ thể dễ chịu vô cùng.

Vì quá vui mừng nên chàng bất ngờ để nước tràn vào miệng và nuốt ực luôn mấy hớp.

Khi nuốt vào khỏi cổ thì chàng cảm thấy dòng nước ấy ngon ngọt vô cùng, sự đói khát trong lòng chàng nhờ đó mà hết đi. Bởi thế chàng lại có ý định uống thêm mấy ngụm nữa.

Nhưng bỗng ngay lúc ấy chàng cảm thấy tại những nơi bị thương tích đang ngứa ngáy khó chịu vô cùng, đồng thời từ nơi đơn điền có một luồng hơi nóng kỳ diệu tràn lên, khiến ý nghĩ về tình dục nổi dậy mãnh liệt ...

Gia Cát Ngọc không khỏi hết sức kinh hoàng, vung mạnh đôi tay, phi thân lên khỏi mặt nước. Trong khi thân người chàng vừa đáp nhẹ đến mặt đất thì trong lòng hết sức hoang mang lo sợ, nhưng lửa dục tình đang cháy đỏ rực trong lòng, cơ hồ không còn làm sao kềm hãm được nữa.

Đứng trước hiện tượng đó, chàng biết dòng nước trong đầm này có chi khác thường nên vội vàng ngồi bẹp xuống mặt đất, im lặng vận dụng “Cửu cửu huyền công” định sẽ đuổi hết những chất độc đã xâm nhập vào cơ thể ra ngoài.

Thật ra, sau khi chàng ăn được trái “Kim tuyến huyết lan” thì không có chất độc chi hại chàng được cả. Vậy, dù cho nước trong đầm có độc đi nữa cũng chẳng sao đối với chàng.

Sự thật thì dòng thác này chính là một dòng thác đặc biệt nhất trong thiên hạ tên gọi là “Dòng thác đào hoa”. Khi dòng nước chảy vào đầm thì lại dung hòa với địa thế, tập trung được tính chất thuần dương trong vũ trụ, do đó nó có thể chữa lành được tất cả các vết thương, nhưng vì tính chất nó rất mãnh liệt nếu người thường vào nước này thì e rằng da thịt đã nóng bỏng cả rồi. Song Gia Cát Ngọc là một con người thiên bẩm khác thường nên mới không bị hại chi cả.

Tuy nhiên khi chàng uống mấy hớp nước vào bụng, thì tính thuần dương của dòng nước đã làm cho lửa tình trong lòng chàng nổi dậy có ý nghĩ về việc giao hợp. Cũng may là lúc ấy chàng đã cảnh giác kịp thời nên mới dùng “Cửu cửu huyền công” chế ngự những ý nghĩ tà dục. Nhờ thế sau độ một khắc thì tâm trạng chàng đã trở lại bình thường.

Nhưng nào ngờ sau khi chàng mở to đôi mắt ra nhìn thì lại một phen kinh hoàng thất sắc.

Thì ra, da thịt của chàng sau khi tắm trong nước của dòng thác Đào hoa bỗng hóa thành một màu đen sạm. Những vết thương tuy đã lành và đã thành sẹo nhưng lại hóa ra một màu xanh bầm, trông chẳng khác chi màu gan heo nướng chín.

Do đó trong lòng chàng hết sức kinh hoàng, vung mạnh đôi cánh tay lướt nhanh đến bên mé đầm cúi xuống nhìn.

Ô! Thì ra khuôn mặt của chàng đã trở thành đen hắc, vô cùng xấu xí. Hơn nữa lại có mấy vết sẹo ngang dọc tím ngắt, trông lại càng ghê sợ. Diện mục của chàng hiện giờ nào còn xinh đẹp hào hoa như Gia Cát Ngọc thuở trước nữa.

Mặt mũi ta như thế này thì làm sao dám gặp lại má ta? Làm sao dám gặp Uyển tử tử? Làm sao dám ...?

Ồ! Không thể được, ta không làm sao dám gặp lại tất cả những người ấy! Hơn nữa, chính những người ấy cũng không làm sao nhận ra được ta.

Thôi, cũng được. Kể từ nay, ta ở mãi nơi này cho tới khi già chết và sẽ

không trở lại cuộc đời nữa.

Chàng hết sức đau lòng, đôi mắt tuôn trào lệ nóng. Chàng đưa hai bàn tay lên bụm lấy mặt. Không dám nhìn thêm diện mục quá ư xấu xí và hoàn toàn xa lạ phản chiếu qua mặt nước kia nữa. Chàng ...!

Gió núi thổi mạnh, khắp cả sơn cố đều phẳng lặng như một cõi chết.

Bỗng nhiên giữa không khí tĩnh mịch ấy có tiếng một con ó kêu dài, rồi lại thấy một cụm mây vàng nhanh như chớp, xuyên thẳng xuống giữa làn mây mờ, bao phủ cả sơn cốc.

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, vì trông thấy cụm mây vàng ấy đã bắt đầu từ trên đầu chụp thẳng xuống ngay người chàng.

Dưới ánh mặt trời mùa thu, chàng trông thấy được rõ ràng cụm mây vàng đó chính là một con kim ung, cánh dài tám thước, lông rắn như sắt thép, mỏ và móng đều sắc bén. Nó xòe cánh đáp nhẹ nhàng xuống sát cạnh chàng, rồi ngửa cổ cất tiếng kêu dài, tỏ ý vui mừng lắm.

Đến chừng ấy, Gia Cát Ngọc mới chợt hiểu ra, là sở dĩ mình từ trên ngọn núi cao rơi xuống đáy hồ mà không bị chết chắc chắn vì được con kim ung này cứu nguy cho. Song chàng không hiểu nó chính là con chim ung mà chàng gặp lại Lạc Hồn Trì trước đây hay là con chim ung của Tiểu Thanh cô nương dùng để cõi.

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi và chưa tìm ra được lời giải đáp, thì con chim ung ấy lại cất tiếng kêu rồi nghiêng đầu đưa đôi mắt sáng lóng lánh nhìn chăm chăm vào chàng, trông chẳng khác nào một con chim được nuôi nấng trong nhà từ lâu. Kế đó, nó lại thò chiếc đầu tới cọ vào người chàng tỏ

ra rất thân mật.

Chùng ấy, chàng mới kịp trông thấy trên mặt đất tại chỗ con chim vừa đáp xuống có mười mấy trái cây, không biết tên gọi là chi, nhưng trông thấy ngon lành lắm. Chàng như bừng hiểu, con chim ung này sở dĩ tỏ ra thân thiện với chàng như vậy chắc hẳn nó là con chim mà trước đây chàng được gặp tại Lạc Hồn Trì chứ không còn chi đáng ngờ nữa. Chàng biết nó là một linh cầm và một khi nó đã chọn chủ thì sẽ trung thành mãi mãi, không khi nào thay lòng đổi dạ. Vậy từ nay về sau, mình ở mãi dưới đáy hồ này có nó làm bạn cũng đỡ buồn tẻ.

Bởi thế chàng cảm thấy hết sức vui vẻ, chẳng khác nào gặp được người bạn xưa, hay một người bà con thân thích. Chàng đem tay sờ cổ nó, cất giọng dịu dàng nói:

– Kim Ưng ơi! Có phải người đã cứu ta, trong khi ta bị rơi xuống hồ sâu muôn trượng này không?

Cử chỉ và lời nói của chàng nếu có ai đứng ngoài nhìn vào thì không khỏi cho đấy là chàng đã mang đòn gậy tai trâu. Nhưng lúc còn ở Lạc Hồn Trì, chàng đã có dịp biết con chim ung này, nghe được lời nói của người và tỏ ra thông minh lắm.

Bởi thế chàng vừa nói dứt lời thì đôi mắt của con kim ung bỗng chiếu sáng ngời rồi gật đầu lia lịa.

Tất cả sự rầu buồn trong lòng Gia Cát Ngọc giờ đây gần như đã trút bỏ đi được phân nửa do đó chàng lại cất giọng thân mật nói:

– Người mang đến nhiều trái cây như thế này có phải để cho ta ăn không?

Con chim ưng ấy quả nhiên lại cất tiếng kêu dài, rồi gật đầu một lần nữa.

Vì dung mạo của mình đã hóa thành xấu xí, nên trong lo chàng hết sức chán nản, thế mà giờ đây chàng bỗng nhiên lại gặp được một con linh cầm ngoan ngoãn dễ thương, nên cũng thấy được an ủi rất nhiều. Chàng liền cầm lấy những trái cây của con chim vừa mang đến, nhai ngấu nghiến vừa nói chuyện không ngắt với con chim như lâu ngày gặp được một người bạn cũ.

Con chim ưng tuy không thể nói được tiếng người, nhưng qua những cử chỉ đơn giản của nó, Gia Cát Ngọc cũng có thể đoán biết được là năm xưa nó bay đến ven Lạc Hồn Trì chính là để tìm lá “Kim tuyến huyết lan” mang về cứu trị cho một con chim khác đang bệnh hoạn nguy cấp.

Nhiều năm về trước nó và một con chim nữa được hai quái hiệp một trai một gái chia nhau nuôi nấng. Sau khi đôi quái hiệp ấy từ trần, thì nó và con chim bạn kia vẫn sống riêng với nhau, để giữ nơi ở cũ của người chủ quá cố.

Con chim bạn của nó hiện đang ở tại một sơn cốc cách phái sau núi này không xa. Người chủ mới của con chim này chính là một cô gái võ công hết sức cao cường và sắc đẹp hết sức kiều diễm.

Nên biết thứ linh cầm này rất hiếm có trong đời, nên sau khi Gia Cát Ngọc khoa chân múa tay ra dấu hỏi nó một lúc thì được biết rõ con chim bạn của nó chính là con chim mà Tiểu Thanh cô nương dùng để cỡi. Do đó vị chủ nhân của con chim đó chắc chắn là Mạc Sâu Tiên Tử chứ không còn ai nữa.

Chàng biết mẹ hiền của mình trước đây được Mạc Sâu Tiên Tử cứu thoát.

Vậy bà ấy hiện cư ngụ tại phía sau núi này, thì tử mẫu mình cũng chắc chắn

...

Nghĩ đến đây trong lòng chàng bỗng thấy phập phồng hồi hộp, dù muốn cõng lên lưng con kim ung để bay đi đến đâu tức khắc, lần tìm gặp lại người từ mẫu xa cách bấy lâu.

Nhưng chàng sức nhớ đến diện mạo của mình, hiện giờ đã hoàn toàn thay đổi hẳn, từ mẫu nào còn nhận ra được mình nữa. Dù cho chàng có thể giải bày với mẫu thân, trường hợp thay đổi diện mạo của mình, nhưng nếu từ mẫu trông thấy được mặt mày xấu xí của mình thì chẳng hóa ra lại càng đau xót hơn hay sao?

Nghĩ đến đây, chàng bỗng giật mình như chạm phải một luồng điện trở và cũng không khỏi rùng mình sợ hãi.

Bởi thế chàng không dám tiếp tục nghĩ tới nữa. Chàng không thể nào gặp mặt bất cứ ai quen thân trước đây. Thậm chí, những tia nắng xuyên qua lớp màn sương từ trên đang chiếu rọi xuống cũng làm cho chàng cảm thấy hết sức khó chịu.

Chàng chỉ muốn tìm đến một cái hang đá hoang vắng nào để ẩn kín mình và sẽ mãi mãi không nhìn thấy trời đất nữa, cam đành một cuộc đời hiu quạnh cho đến ngày nhắm mắt, lìa đời.

Khi bóng mặt trời chưa lặn, chàng đã bảo con kim ung đón chàng đến nơi trú ngụ xưa kia của vị quái hiệp chủ cũ của nó.

Nơi ấy tọa lạc tại vách đá phía trái miệng vào hang đá phủ đầy mây rừng đi sâu vào lòng đất có hơn mười trượng trông thấy rất âm u thần bí.

Gia Cát Ngọc không ngờ con chim ưng dẫn đường vung mạnh đôi cánh tay bay bổng lên không nhẹ nhàng rồi nhắm ngay miệng hang lướt thẳng xuống.

Xem qua tài nghệ của chàng, tựa hồ sau khi “ Sinh tử huyền quan” đã được đánh thông thì lại tiên hơn trước kia một bậc. Nhưng tâm trạng của chàng trai cảm thấy rất nặng nề buồn bã.

Sau khi thân người chàng đã lướt vào miệng hang đá và tiếp tục đi tới độ mấy trượng, thì đã đến văn phòng này, không có bày trí vật chi cả, mà chỉ thấy tại nơi tâm vách đá phía sau đó treo một tấm gương bằng đá sáng lóng lánh, cao ngang đầu người mà thôi.

Gia Cát Ngọc ngược mắt nhìn lên thì lại thấy mặt xấu xí kia hiện rõ ra trước mắt một lần nữa. Chàng càng nhìn thì càng thấy bức tức, nên bất giác tràn tới ba bước, rồi vung cả hai tay lên xô thẳng ra.

Qua một tiếng “ầm” to tấm gương đá lóng lánh ấy đã bị chưởng lực của chàng đánh tan nát thành từng mảnh vụn và để lộ ra một khung cửa đi qua một cái thạch động. Trong cái thạch động ấy, bỗng xuất hiện một bộ xương khô khoác một tấm choàng lụa đen, những đốt xương sáng lóng lánh màu xanh và đang bước thẳng tới.

Gia Cát Ngọc hết sức kinh hoàng, thối lui ra sau liên tiếp ba bước và cả bộ xương sống đều ớn lạnh.

Nhưng bộ xương khô ấy lác lư qua mấy lượt rồi bỗng đứng lại không hề lao thoát tới.

Gia Cát Ngọc lấy làm lạ, đưa mắt nhìn kỹ hơn thì mới biết đó chính là một chiếc áo bó sát người và có một mặt nạ. Những đốt xương kia đều vẽ bằng

một chất lân màu vàng. Chiếc áo ấy đang treo lơ lửng trên không, nên khi bị luồng chưởng phong của chàng quét tới thì không khỏi lắc lư trông chẳng khác nào bộ xương biết cử động.

Chùng ấy, Gia Cát Ngọc mới thở phì ra một hơi dài nhẹ nhõm bước tới gần xem kỹ hơn trông thấy bộ y phục đen đó chẳng phải dệt bằng tơ mà cũng không phải dệt bằng gấm, nhưng hết sức mềm mại chẳng thể biết được là do vật chi dệt thành. Có một điều kỳ lạ hơn ấy là khi chàng giở tấm choàng ra thì thấy bên trong lớp áo có viết mấy dòng chữ rằng:

Tuyệt nghệ tại Lục Bàn Bảo y nơi Hạ Lan Thánh hiền quý khí phách Tiếc chi chút dung nhan Trọc Thế Thiên Ma.

Gia Cát Ngọc xem qua trong lòng không khỏi lấy làm lạ và chợt nhớ trong khi chàng theo thầy học võ nghệ tại Trường Hận Phong nơi Lục Bàn Sơn đã có lần nghe ân sư nói qua là mấy trăm năm về trước trong võ lâm có xuất hiện một vị quái hiệp tự xưng là Trọc Thế Thiên Ma, võ công hết sức cao cường, không ai có thể đoán biết được mức cao thâm đến đâu. Chính như quyển “Thiên Ma bửu lục”.

của ân sư và cái dấu hiệu “Truy hồn đoạt mệnh Kim Cô Lô” oai trấn cả chốn giang hồ ấy đều là những dị vật của vị quái hiệp đó để lại. Và nghe nói ông ta còn một chiếc áo “Cô Lô bảo y” nhưng ân sư tìm kiếm khắp Sầu Vân Động vẫn không hề tìm thấy. Chẳng ngờ chiếc áo đó lại được cất kín nơi chiếc sơn động này.

Gia Cát Ngọc trước kia đã xuyên qua ân sư mình, học hỏi được tuyệt nghệ của vị quái hiệp tiên bối này và hôm nay bất ngờ lại tìm thấy chiếc bảo y. Trường hợp ấy cũng có thể nói là ơn trời ban riêng cho chàng.

Nhưng Gia Cát Ngọc đã quyết định sẽ ở yên trong hoang sơn cho đến ngày già chết vậy tất cả những kỳ duyên may mắn này chẳng phải hóa ra ...

Nghĩ đến đây thì bất giác lại đưa đôi mắt miễn cưỡng nhìn qua mấy dòng chữ nọ.

Bỗng nhiên khi chàng đọc đến hai câu thơ cuối cùng thì không khỏi giật mình, ngơ ngác, đọc lầm bầm rằng:

Thánh hiền quý khí phách Tiếc chi chút dung nhan.

Chàng đọc đi đọc lại và bất thần vỗ mạnh đôi tay, trong khi đôi mắt chàng chiếu ngời ánh sáng quả quyết nói:

– Phải! Thánh hiền hào kiệt chi đến khi chết rồi thì cũng hóa thành một đồng xương khô, dung nhan đâu còn nữa, tiếc thương làm gì vô ích? Vậy chi bằng ta lấy chiếc bảo y này làm danh nghĩa dẫn bước giang hồ trở lại, tiếp tục thanh toán mối ân thù. Từ đây tuy trong võ lâm mênh mông, xóa mất đi cái tên Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc của ta, nhưng rồi sẽ xuất hiện thêm một Kim Cô Lâu thần bí không ai bì được. Như vậy chẳng phải lưu lại cho nghìn sau một giai thoại hay sao?

Vì nghĩ thế nên lòng chàng cảm thấy phấn chấn trở lại, nhanh nhẹn gỡ lấy chiếc áo “Cô lâu bảo y” xuống rồi mặc vào người và đeo cả chiếc mặt nạ lên.

Chàng ngẩng ngó trong giây lát và cất tiếng hú dài, nhắm hướng sơn cốc phi thân lướt đi.

Sau khi chàng buông đôi chân yên trên đất thì liền vung tròn hai tay dượt lại từ đầu “Thiên Ma Thập Tam Thức” trong khi đó đôi chân của chàng lại bước

theo bộ pháp tuyệt thế, mà chàng vừa học được của Công Thần và Túy Qui.

Thế võ của chàng đánh ra vun vút, gây thành bóng chường chập chờn khắp cả không gian, kinh khí rít vèo vèo không ngớt. Nếu so sánh với tài nghệ trước đây, thì đã thấy rõ chàng đã tiến bộ vượt bậc.

Màn đêm đã bắt đầu buông rũ, ngọn gió lùa chiếc áo choàng tung bay, khiến những đốt xương trắng vẽ bằng chất lân vàng trên áo phơi bày rõ ra ngoài, và chiếu ngời ánh sáng lập lờ. Nếu đứng xa nhìn lại thì không ai trông thấy mà không kinh sợ rùng mình.

Chỉ trong chớp mắt là chàng đã đánh đến thế thứ bảy trong “Thiên ma thập tam thức” tức thế “Vũ trụ hồng hoang” và cũng gọi là “Câu hồn ma điện”. Mười ngón tay của chàng hơi co và không ngớt run rẩy giữa khoảng không, chẳng khác chi loài ma quái đang múa vuốt để chụp lấy hồn phách của con người.

Ngay lúc ấy, bỗng từ trên không có tiếng con chim ưng kêu dài rồi lại trông thấy nó bay đổ xuống nhanh như điện xẹt.

Gia Cát Ngọc cất tiếng hú trong trẻo và mười ngón tay chuyển qua thế võ thứ tám là thế “Hải cô thạch lạnh”. Thế võ ấy vì đánh ra với một thân pháp quái dị, nên cũng gọi là thế “Ma ảnh thông tầng”. Đồng thời cũng chính vì thế võ ấy gây ra một luồng gió lạnh cuốn mạnh khắp nơi, chẳng khác nào bông tuyết tung bay lả tả, nên cũng có tên là “Hồn tiêu tuyết quật”.

Con chim ưng trông thấy liền nhanh nhẹn xấp đôi cánh, lướt thẳng sang phía trái ba trượng rồi mới cất tiếng kêu dài đồng thời quay đầu lướt nhanh trở lại, giương những cặp móng thép như những chiếc móc nhắm ngay vai của Gia Cát Ngọc chụp tới.

Thế là giữa một con người và một con chim, kẻ vọt lên người rơi xuống đánh nhau trong sơn cốc thật là quyết liệt. Con chim ung tuy hết sức mạnh mẽ, nhưng chẳng hề dám xem thường “Thiên ma chỉ pháp” thâm cao tuyệt diệu kia.

Tập dượt như thế suốt ba hôm liền, Gia Cát Ngọc đã dung hòa được hai thứ bộ pháp của Cùng Thần và Túy Quỷ lại làm một, lấy tên là “Thần hành quỷ ảnh bộ”.

Thêm vào đó chàng lại phối hợp với thân pháp “Vân long cửu chuyển” và “Thiên Ma thập tam thức” đánh nhau với con chim ung từ trên mặt đất lên tới lưng chừng trời và nhờ thế chàng đã nghĩ ra được nhiều cách diễn biến mà từ trước đến nay chàng không hề hiểu.

Đến hoàng hôn ngày thứ tư thì chàng quyết định rời khỏi hố sâu này. Do đó chàng liền ngồi lên lưng con chim ung tung mây lướt gió bay thẳng nhắm hướng cư trú của Mạc Sâu Tiên Tử tại phía sau vách núi bay tới.

Trừ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy ngọn núi đứng san sát như rừng, con chim ung bay sà xuống theo các ngọn núi ấy thì đã trông thấy dòng sông Hoàng Hà đục ngầu đang chảy thao thao. Chiếc hố sâu mà mấy hôm qua chàng đã trú ngụ cũng lẫn khuất giữa mây khói mịt mờ.

Khung cảnh trước mắt chàng lúc đó quả đúng như hai câu thơ đã tả là “Ngừng đầu lên gần bóng mặt trời, ngó mặt xuống mây bay dưới thấp”.

Gia Cát Ngọc lần đầu tiên mới được thấy cảnh lạ này nên không khỏi cảm thấy tâm thần rất sáng khoái, cơ hồ tưởng đây chẳng phải là cuộc sống trong chốn nhân thế nữa.

Bóng tịch dương đã lặn về Tây, ráng chiều đỏ ối cả một góc trời. Con chim ưng cũng xếp đôi cánh, lướt qua làn mây mù rồi nhắm thẳng phía mặt đất sà xuống ...

Gia Cát Ngọc đoán biết đã tới nơi cư trú của Mạc Sâu Tiên Tử, nên quả tim bất giác nhảy rộn lên. Chàng cúi đầu nhìn xuống trông thấy một cái sơn cốc hẹp, dài non một dặm. Tuy lúc ấy đã ở vào tiết cuối thu, nhưng cỏ thủ vẫn còn xanh um, các loài hoa dại vẫn đang đua nở. Và tại bên dưới một dòng suối sát vách đá, có một gian chòi tranh thoáng hiện.

Con chim ưng này tựa hồ rất quen thuộc khung cảnh trong sơn cốc, nên cất tiếng kêu dài rồi nhắm ngay một ngọn cây tùng to lớn cách phía sau nhà ngoài mười trượng đáp xuống.

Gia Cát Ngọc thấy con chim ưng cất tiếng kêu to, thì biết đã làm giật mình vị chủ nhân trong sơn cốc, nên khẽ lắc thân người nhắm ngay cánh rừng rậm tại phía trái lướt thẳng xuống.

Chàng đoán không sai tí nào cả, giữa lúc chàng vừa mới ẩn kín thân người, thì bỗng có một giọng nói nghe rất vui tai vọng đến rằng:

– Lãng Vân, ngươi đã đến chậm rồi! Con Lãng Phong đi về phía nam quan ải ngày hôm qua rồi.

Gia Cát Ngọc nghe qua trong lòng không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ “Lãng Vân là ai? Còn Lãng Phong là ai? Chẳng lẽ tại nơi đây không phải là nơi cư trú của Mạc Sâu Tiên Tử hay sao”?

Vừa suy nghĩ, chàng vừa đưa mắt lên nhìn thì thấy tại khung cửa sổ xuất

hiện một người đàn bà xinh đẹp, da mặt hồng hào, tóc đã điểm sương đang vung cánh tay ngọc lên nhẹ nhàng tức thì một viên đạn màu tròn màu đen đã được ném ra xa mấy mươi trượng.

Con chim ưng trông thấy thế, liền cất tiếng kêu đầy vui mừng rồi nhanh nhẹn bay sà xuống, giương những chiếc móng rắn như thép ra chụp lấy và đã chụp được vật tròn màu đen kia. Người đàn bà xinh đẹp ấy liền tươi cười nói:

– Chẳng ngờ Lăng Vân mấy hôm không đến mà thân pháp lại nhanh chóng như vậy. Nếu so với con Lăng Phong của Tiểu Thanh thì tài hơn nhiều lắm.

Chùng ấy, Gia Cát Ngọc như bừng hiểu ra, biết cái tên Lăng Vân và Lăng Phong chính là tên của hai con chim ưng này. Như vậy chẳng cần ai nói, chàng cũng có thể đoán biết được, người đàn bà trước mặt mình chính là Mạc Sâu Tiên Tử chứ không còn ai nữa. Nhưng bà ta đang đứng nói chuyện với ai thế? Có phải đang nói với Tiểu Thanh cô nương, hay là..?

Chàng nghĩ, rất có thể bà ta đang nói chuyện với người mẹ hiền hằng mong nhớ bấy lâu của chàng. Bởi thế quả tim của chàng không ngớt nhảy rộn lên.

Ngay lúc đó, bỗng chàng nghe từ gian chòi tranh có một giọng nói hiền hòa quen thuộc vọng đến, khiến cả thân người chàng rung rẩy vì quá vui mừng.

– Ôi! Tôi không thể nào tin được là Ngọc Nhi còn sống trên dương trần này, có thể bọn họ đã nhận lầm rồi chẳng?

Tuy đã hơn ba năm xa cách, nhưng Gia Cát Ngọc vẫn phân biệt được rất rõ ràng, giọng nói ấy chính là giọng nói của người từ mẫu mà chàng đang ngày đêm mong nhớ. Do đó, huyết mạch trong người chàng cơ hồ như đều ngưng lại, hồn phách như muốn bay ra khỏi xác.

Chàng cuống quýt đến nỗi muốn vọt thẳng vào lòng mẹ hiền ngay hầu tận hưởng một niềm vui mẫu tử trùng phùng. Chàng không thể do dự, càng không thể đắn đo, bởi thế chàng liền tràn người tới.

Nhưng chàng bỗng nhớ lại diện mạo của mình bây giờ đã trở thành quái dị nên quả tim đang nóng sốt của chàng bỗng trở thành lạnh ngắt như giá băng, rồi từ từ rùn thóp đôi chân ngời yên trở lại. Hai dòng lệ không ngớt tuôn trào, làm ướt đầm cả chiếc mặt nạ và làm ướt cả một vùng nhỏ đến mặt đất.

Đôi mắt chàng đã trở thành lờ mờ qua màn lệ, ngơ ngác lắm bầm rằng:

– Ta không thể nào gặp lại mẫu thân. Ta không thể nào để cho mẫu thân trông thấy. Mặc dù mẹ hiền ta có thể nhận ra được đứa con trai yêu dấu của mình qua giọng nói quen thuộc như xưa, nhưng ta không thể để cho mẹ hiền ta phải đau lòng vì ta một lần nữa.

Do đó chàng không dám đưa chân bước tới mà cũng chẳng dám rời bỏ ra đi, chàng muốn nghe được tiếng nói của người mẹ hiền mình một lần thứ hai nhưng chỉ e rằng đây chỉ là một câu nói quá ngắn ngủi mà thôi.

Nhưng tiếng nói của người mẹ đến đây bỗng dừng ngưng lại. Kế đó lại nghe tiếng nói của Mạc Sầu Tiên Tử an rui rằng:

– Lão tử tử! Chị không nên quá nghi ngờ, Tiểu Thanh có thể nhận lầm, nhưng chả lẽ cụ Diêu cũng nhận lầm nữa hay sao? Lần này nếu bọn họ không thể tìm được cháu Ngọc về đây thì tôi nhất định sẽ rời khỏi Vô Tình Cốc để đi đến Trung Nguyên giúp cho chị một chuyến. Nay, giờ đây chị không nên nghĩ ngợi điều chi nhiều hơn nữa, hãy mau bước lại xem con “Ma Cốc Kim Ưng” này!

Gia Cát Ngọc nghe qua, trái tim không ngớt nhẩy rộn lên. Chàng tập trung tinh thần, đưa mắt ngó đăm đăm vào khung cửa sổ, hi vọng sẽ nhìn thấy mặt người mẹ hiền đã cách biệt từ lâu.

Nhưng tiếng nói vừa dứt, thì từ trong gian chòi tranh có một giọng nói vọng đến làm cho chàng hết sức thất vọng.

– Thôi đi! Mặt trời đã xuống núi rồi, tôi cần phải bắt đầu tập dượt lại bài học đã.

Gia Cát Ngọc cảm thấy rất buồn bã, thầm khấn nguyện rằng:

– Má ơi! Má còn lo tập dượt chi thế, hãy mau bước ra để cho con được thấy mặt đây.

Lòng tha thiết nhớ đến mẹ hiền, đã làm cho chàng băng khuâng như ngay như dại. Nhưng dù lòng chàng có nóng nảy đến đâu, người mẹ hiền tràn đầy nỗi buồn đau kia lại làm thế nào biết được. Song Hoàng Thiên không khi nào phụ lòng người tốt, vì Mạc Sâu Tiên Tử ấy lại lên tiếng nói rằng:

– Lão tử tử, lúc đầu tôi truyền dạy cho chị cách ngồi yên để rèn luyện nội công, chị không bằng lòng học, thế tại sao giờ đây chị lại tỏ ra siêng năng như vậy? Chẳng lẽ tại muốn ra tranh đoạt ngôi minh chủ võ lâm hay sao?

– Tôi nào lại có y nghĩ như thế? Chỉ vì ở tại vùng hoang sơn này, suốt ngày rảnh rỗi không có việc chi làm, nên lấy đó để làm việc giải muộn vậy thôi.

– Con linh điều Lăng Vân này, rất thích làm vui lòng người, vậy chị hãy đến xem, chắc chắn nó sẽ nhờ đó mà không còn nỗi phiền muộn chi trong lòng

nữa.

– Tốt! Nếu chị bảo thế tôi tạm gác cái lỗi ngồi yên như vị lão hòa thượng này lại đã.

Nói dứt lời, thì có tiếng chân bước khẽ vọng đến bên tai. Với đôi tai thính nhạy của Gia Cát Ngọc, chàng có thể nhận ra rất rõ ràng là có tiếng chân người đang bước từ từ về phía cửa sổ.

Trong lòng chàng hết sức vui mừng và cảm thấy máu huyết trong người đều như ngưng đọng cả lại, quả tim cũng tựa hồ nhảy nhanh hơn lên. Chàng không còn làm cách nào giữ được sự bình tĩnh nữa. Chàng định bước đến gần để nhìn cho rõ người mẹ hiền của mình, nhưng lại sợ không cẩn thận thì lại bị lộ hành tung đi.

Bởi thế tâm trạng của chàng hết sức rối rắm, vừa kinh hãi vừa vui mừng, lại vừa sầu não. Chàng đưa đôi mắt sáng ngời chẳng khác nào hai vì sao lạnh giữa đêm khuya xuyên qua kẽ lá nhìn đăm đăm vào khung cửa sổ.

Tiếng bước chân mỗi lúc càng gần và chỉ trong chớp mắt, tại khung cửa sổ lại có bóng người hiện lên. Chàng bất giác đưa mạnh hai cánh tay ra và suýt nữa thì lao thoát người về hướng ấy.

Nền trời hoàng hôn đầy những ráng chiều sặc sỡ, khiến cho cả vùng Vô Tình Cốc này cũng chói rục dưới bóng sáng hồng. Khung cảnh ấy ngoài sự tĩnh mịch ra lại còn một cái gì đó có vẻ thần bí khó tả.

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn thẳng về phía người đàn bà xinh đẹp, vừa xuất hiện trước khung cửa sổ, trong lòng hết sức vui mừng, nhưng cũng hết sức bi ai, tràn ngập một niềm thương yêu tha thiết trong tình mẫu tử.

Người đàn bà xinh đẹp ấy mỉm cười rất hiền lành, đôi mắt tràn đầy vẻ u buồn và chính khuôn mặt đó chàng đã từ lâu rồi không hề có dịp nhìn thấy.

Ồ! Trên vầng trán của mẫu thân đã hiện thêm lên nhiều nếp nhăn, mái tóc bạc trên đầu cũng đã nhiều hơn trước. Qua những hiện tượng ấy, chẳng phải chính vì bà đã quá thương nhớ mình mà ra hay sao?

Bởi thế chàng bỗng cảm thấy một nỗi xót xa xấu hổ đang day nghiến cõi lòng.

Chàng trông thấy người mẫu thân của mình đang nói chi với Mạc Sầu Tiên Tử, trong lúc đó chàng hoàn toàn không nghe được tiếng nói giữa hai người, vì sự vui mừng đã làm cho tâm trạng chàng hoàn toàn điên đảo, mất hết cả sự bình tĩnh.

Đối với tất cả những gì chung quanh chàng cơ hồ như không nghe và không còn trông thấy được nữa.

Bóng tịch dương cuối cùng rồi cũng lặn mất xuống đỉnh núi phía Tây và cả vùng “Vô Tình Cốc” đã bị trùm kín dưới màn đêm tăm tối. Từ trong gian nhà tranh có một chuỗi chàng vọng ra, rồi hai bóng người đã lần khuất khỏi khung cửa sổ ...

Thế là, Gia Cát Ngọc đã trở về với sự cô đơn lạnh lẽo. Nhưng dù sao chàng cũng đã trông thấy được mặt mẹ hiền. Tuy chàng vẫn còn quỵên luyến không nở rời, nhưng khi nghĩ đến những nỗi ân oán mà chính mình chưa thanh toán xong, chàng lại mạnh dạn đưa những bước chân nặng nề, buồn bã rời khỏi sơn cốc. Dù cho là một con thiên lý mã quý báu đến đâu cũng chẳng làm sao so sánh được với con chim ưng của chàng. Chàng nhờ con

chim ưng ấy đưa vượt khỏi dãy núi Hạ Lan, vượt qua sông Hoàn Hà và nhắm vùng phía bắc Thiêm Tây tung mây lướt gió đi thẳng tới ...

Chỉ trong ngày hôm ấy, là chàng đã đến được Bạch U Sơn, chàng không muốn nghỉ trong khách điếm nên tìm tới một ngôi miếu nhỏ ở dưới chân núi để ngủ trọ. Khi đã vào đêm khuya, chàng không ngớt nằm mộng mà cũng không ngớt nghĩ ngợi miên man và bỗng ngay lúc đó từ bên ngoài ngôi miếu có tiếng ngựa hí rất quen thuộc. Chàng nghiêng tai lắng nghe và vùng dậy ngay tức khắc, rồi nhắm hướng Đông phi nhanh tới như gió hốt.

Chàng lướt đi độ chừng một dặm đường, thấy dưới bóng trăng thanh có một con bạch mã không ngớt cất tiếng hú dài. Chàng định thần nhìn kỹ, thì trong lòng không khỏi sùng sốt, nói:

– Quái lạ thực! Đây chẳng phải là con ngựa mà ta đã bỏ rơi lại tại Huyết Hải Địa Huyết hay sao? Tại sao giờ đây nó lại xuất hiện nơi này?

Thói thường thì những con ngựa tốt lúc nào cũng nhớ đến chủ cũ do đó vừa nghe qua tiếng nói lảm bảm của chàng thì con bạch mã cất tiếng hí dài, giương đứng cả bờm lông trên đầu, rồi nhanh nhẹn chạy như bay đến nơi. Gia Cát Ngọc trông thấy thế, liền vọt người phi thân bay thoát lên lưng ngựa, để mặc cho con bạch mã vượt rừng rậm, lội qua suối sâu cất tiếng hí vui mừng chạy bay tới mãi.

Dưới bóng trăng sao thưa, con bạch mã phi nhanh khiến cho lũ chim rừng bay lên xào xạc. Con bạch mã tiếp tục chạy tới trước một lúc thì bất giác chàng trông thấy có hai bóng người đang vọt lên rơi xuống, đánh nhau hết sức quyết liệt. Chỉ trong nháy mắt là con bạch mã đã đưa chàng đến trước hai đôi thủ đang giao tranh và chàng vừa nhìn kỹ thì không khỏi kinh hãi ...

Thì ra hai bóng người ấy chính là Tích Hoa công tử, một kẻ thù khắc cốt ghi xương của Gia Cát Ngọc và một người nữa chính là Hận Phác Thư Sinh một con người đầy bí mật. Chàng xem qua dáng điệu của hai người, thấy tựa hồ hai bên đã giao tranh qua một khoảng thời gian khá lâu rồi.

Võ công của Hận Phác Thư Sinh không phải kém, nhưng chẳng biết Tích Hoa công tử đã học thêm được võ công từ đâu và từ lúc nào nên trình độ võ học của y cũng cao cường quái dị không thể tả. Do đó trong sự giao tranh, làm cho Hận Phác Thư Sinh không khỏi luống cuống cả chân tay, thế võ vì vậy cũng trở thành rối loạn, càng đánh càng bị động thêm.

Khi Gia Cát Ngọc đến nơi thì Tích Hoa công tử bỗng phá lên cười to ha hả, rồi sử dụng ngay đến những thế đánh kỳ tuyệt. Y cúi khom người rồi vung chưởng ra nhanh như điện chớp, nhắm ngay lồng ngực của Hận Phác Thư Sinh giáng thẳng xuống.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế hết sức kinh hãi. Chàng cất tiếng hét dài, rồi phi thân lên lưng chừng trời sử dụng ngay thế võ thứ chính trong Thiên Ma Chỉ là thế “Oan Hồn Bất Tán”, đánh ra nhanh như chớp, khiến kinh lực từ trên chụp thẳng xuống năm đại huyệt trước ngực của Tích Hoa công tử.

Thế võ ấy lại có tên là “Lệ sái băng sơn” khi đánh ra thì hơi lạnh buốt cả da thịt ngấm tận xương tủy. Do đó, Tích Hoa công tử vì qua bất ngờ nên bị hất bắn ra sau năm bước liên tiếp. Y cất tiếng “Hự” khô khan rồi hộc ra một búng máu tươi đỏ ối.

Hắn ta là người có tánh gian manh sâu hiểm, chẳng thua chi một con cáo già, nên đã tự biết mình bị trọng thương thì đâu lại dám nấn ná ở đây nữa. Bởi thế y đưa mắt quét nhanh qua một lượt, rồi lập tức quay đầu bỏ chạy bay đi.

Gia Cát Ngọc biết lúc ấy mình phi thân lướt tới để truy đuổi theo đối phương thì chắc chắn không cần đến mười thế võ tất cũng rửa sạch được mối hận thù bị hấn ta ném xuống hồ sâu tại Hạ Lan Sơn. Nhưng vì vừa rồi lúc chàng vung chưởng đánh ra, đã chậm đi một bước khiến Tích Hoa công tử tuy bị đánh lui, nhưng Hận Phác Thư Sinh cũng đã bị đối phương gây trọng thương rồi. Do đó giữa lúc chàng mới đưa chân tràn tới thì Hận Phác Thư Sinh bỗng lao đảo thân người rồi ngã lăn quay ra đất.

Vì Hận Phác Thư Sinh là người đã nhiều phen giúp đỡ cho chàng, hơn nữa chàng đối với Hận Phác Thư Sinh rất có tình cảm nên trông thấy thế thì liền nhảy xéo đến tám thước thò hai cánh tay ra chụp lấy thân hình của Hận Phác Thư Sinh đang ngã xuống.

Lúc bấy giờ, sắc mặt của Hận Phác Thư Sinh đã tái nhợt hẳn, hơi thở hỗn hển chứng tỏ đang bị thương không phải nhẹ. Gia Cát Ngọc biết nếu không kịp thời cứu chữa cho y thì e rằng ...

Nghĩ đến đây chàng không khỏi kinh hãi, nên liền tìm đến một nơi kín đáo để Hận Phác Thư Sinh nằm yên xuống rồi nhanh như chớp, mở những hạt nút áo ngực của y.

Sau khi những hạt nút áo được mở xong thì chẳng hiểu vì lẽ gì thân hình của Gia Cát Ngọc bỗng giật bắn lên, đôi tia mắt cũng trở thành kinh hoàng.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 30

BÁT CHỈ THẦN THẦU

Chuyện gì đã làm cho Gia Cát Ngọc phải biến hẳn sắc mặt như thế.

Chuyện gì đã làm cho tâm thần của chàng phải xúc động mạnh mẽ như vậy?

Thì ra sau khi mở banh những hạt núi áo ấy xong thì một việc bất ngờ mà chính chàng không ngờ đến được đã phơi bày ra trước mắt. Trước tiên, mũi chàng ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng khiến tâm hồn phải say sưa ngây ngất, kể đến chàng đã thấy rõ lồng ngực của Hận Phác Thư Sinh nhô cao lên, như hai đỉnh non bông ...

Y là một thư sinh? Thư sinh tại sao lại ...?

Gia Cát Ngọc hết sức kinh ngạc, nhanh như chớp gỡ chiếc mũ nho sinh của người ấy đang đội trên đầu tức thì một mớ tóc dài óng mượt liền xổ xuống đến vai bay lá tả theo chiều gió đêm lạnh lùng trông chẳng khác nào tột vầng mây xanh biếc.

Thế là rõ ràng người đang nằm yên dưới bóng trăng đây không phải là thư sinh mà chính là một cô gái xinh đẹp kiều diễm phi thường. Thân hình đầy đặn của nàng đã làm cho Gia Cát Ngọc không khỏi rung động mạnh mẽ.

Cô gái giả dạng thư sinh này là ai? Cô ta có một đôi mày ngài, một cặp mắt

bồ câu, một chiếc mũi dọc dừa và đôi mắt anh đào xinh xắn. Tuy sắc mặt của nàng đang tái nhợt nhưng vẫn có thể nhìn ra nàng không ai khác hơn là Băng Tâm Ma Nữ, một cô gái bình nhật tỏ ra rất kiêu căng lạnh lùng.

Sắp đẹp của Băng Tâm Ma Nữ thực có thể so sánh với tiên nga trên trời, khiến ai nhìn đến cũng phải lâng lâng rung động. Quả tim của Gia Cát Ngọc không ngớt nhảy thình thịch, hơi thở cũng trở thành hỗn hển, hôn vía như muốn bay lia khỏi xác. Đồng thời, một luồng hơi nóng từ đơn điền cũng dậy lên không thua chi một vùng lửa đỏ trong lòng núi lửa sắp đến hồi bùng nổ.

Với một trình độ cao tuyệt như chàng, đáng lẽ ra hiện tượng ấy không thể xảy đến mới phải. Thế nhưng chàng phải hít vào hai hơi thực dài rồi vận dụng chân khí trong người đè nén xuống mới tạm dần được cơn xúc động ấy trở xuống. Chàng biết, sở dĩ mình có một sự xúc động như thế chính là hoàn toàn do đôi môi anh đào khả ái của nàng phơi bày dưới mắt gây ra, nên thầm tự trách rằng:

– Gia Cát Ngọc ơi. Gia Cát Ngọc. Người chính là một đại trượng phu đầu đội trời, chân đạp đất thế sao vừa trông thấy sắc đẹp thì tâm thần lại xao xuyên hoang mang, nếu thế thì nào còn xứng đáng là tu mi nam tử nữa.

Nhưng thân hình chàng vừa mới yên thì trong lòng lại cảm thấy rõ một sự bấn khoăn, khổ sở ...

Băng Tâm Ma Nữ đã có cái ơn cứu nguy cho Uyển tử tử, thế mà giờ đây nàng bị Tích Hoa công tử đánh trọng thương, không biết chừng đây cũng chính là vì trước kia nàng cứu nguy cho Uyển tử tử nên mới gây thành mối hận với Tích Hoa công tử. Vậy, chả lẽ trông thấy nàng bị lâm nguy mà đành bỏ rơi không tiếp cứu hay sao?

Chàng đưa đôi mắt nhìn trân trối vào đôi má tái nhợt của Băng Tâm Ma Nữ và chợt nhớ đến mối tình thiết tha của nàng đối với mình. Do đó, chàng tự thấy không thể vì sự cách biệt giữa trai và gái mà lại không ra tay cứu chữa cho nàng.

Do đó, chàng bèn nhanh nhẹn mở xiêm y của Băng Tâm Ma Nữ. Dưới bóng trăng sáng, da thịt của Băng Tâm Ma Nữ trắng mịn màng, chẳng khác chi băng tuyết, đường cong xinh đẹp tuyệt trần, kiều diễm không thua một đóa hoa bá hợp đang nở và không ngớt bay ra một mùi thơm dịu dàng, thoang thoảng làm ngây ngất lòng người.

Bởi thế, Gia Cát Ngọc lại thấy quả tim của mình nhảy rộn lên, nên vội vàng ngồi bẹp xuống đất, nhắm nghiền đôi mắt, dùng “Cửu cửu huyền công” để trấn tĩnh tâm thần xô đuổi những ý nghĩ tà dục. Kế đó, chàng mới thò đôi chưởng nóng bỏng như lửa ra, đè lên thân người mềm mại và đều đặn của Băng Tâm Ma Nữ.

Thân hình của nàng ấm áp như dòng nước mùa xuân, da thịt mịn màng trơn láng.. Gia Cát Ngọc tuy là không phải một người dâm tà, nhưng khổ vì trước đây, chàng đã uống vào bụng hai ngụm nước suốt đào hoa, nên trong người chất thuần dương đang dồi dào. Do đó, dù những tà ý trong lòng được “Cửu cửu huyền công”.

đè xuống, song nếu có một sự khiêu gợi chi bên ngoài là những tà ý ấy vẫn sống lại và tác quái một cách mạnh mẽ.

Đêm khuya mát lạnh, gió thu phe phẩy thổi ...

Gia Cát Ngọc chỉ sốt ruột, không biết phải làm thế nào cứu tỉnh được Băng Tâm Ma Nữ cho sớm. Vì vậy nguồn nội lực trong người chàng không ngớt

được vận chuyển cuộn cuộn, để đưa vào cơ thể của nàng, hầu giúp cho máu huyết trong người nàng lưu chuyển trở lại bình thường, cũng như đánh thông các huyết đạo trong người nàng nữa.

Chẳng mấy chốc sau, sắc mặt của Băng Tâm Ma Nữ dần dần hồng hào trở lại, lồng ngực của nàng cũng nhấp nhô theo hơi thở, đôi hòn bồng đảo cũng khẽ lay động theo nhịp tim đập. Đôi mắt xinh đẹp của nàng đã hé mở, hơi thở từ đôi môi anh đào của nàng thoát ra, nghe ngọt ngào như mùi hoa lan hoa huệ. Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn thì quả tim lại không khỏi nhảy rộn lên, tâm thần lại say sưa ngây ngất.

Do đó chàng cố gắng vận dụng chân lực để trấn tĩnh tâm thần, nhưng vì qua việc cứu thương đã làm cho chân lực trong người chàng hao hụt quá nhiều nên chàng không thể nào điều động được nước suối đào hoa mà chàng uống vào người, đang tạo thành một luồng hơi nóng không ngớt cuộn chảy theo máu huyết trong người rồi tản mát xa khắp cơ thể.

Chính vì vậy, lòng ngực trong người chàng lại nổi lên mãnh liệt, chẳng khác chi lửa đỏ đang cháy ngùn ngụt, và cũng chẳng khác chi nước bị vỡ bờ, không thể nào chế ngự được nữa ...

Nhưng giữa lúc hết sức nguy hiểm ấy, nếu chàng vì muốn chế ngự tà ý của mình, thu hồi chân lực không đếm xỉa chi đến việc chữa thương cho Băng Tâm Ma Nữ nữa, thì chắc chắn Băng Tâm Ma Nữ sẽ bị những luồng máu cuồng loạn chưa thông suốt hết trong người, công ngược trở về tạng phủ, dù cho không chết tất cũng sẽ tàn phế suốt đời. Do đó, Gia Cát Ngọc cân nhắc sự lợi hại nên đành phải nghiên rằng tiếp tục vận dụng chân lực để chữa trị vết thương cho nàng.

Trăng sao đều lặn, bầu trời đã trở thành tối tăm, báo hiệu một trận mưa to

sắp đến ...

Và, cuối cùng Băng Tâm Ma Nữ như một đóa hoa hải đường, đã từ từ bừng tỉnh trở lại, nàng cất giọng trong trẻo yếu đuối, khẽ rên lên một tiếng, rồi đôi mắt cũng hé mở, chống tay định ngồi dậy.

Con người nàng vốn dĩ đã xinh đẹp tuyệt vời, thế mà giờ đây qua cử chỉ yếu ớt rũ rượi, cũng như qua tiếng rên rỉ trong trẻo như tiếng hót của chim oanh thì lại càng khiến cho nàng trở thành xinh đẹp, kiều diễm tuyệt vời, khiến ai trông thấy cũng phải say sưa đắm đuối.

Gia Cát Ngọc đã bị tính thuần dương trong hai ngậm nước suối đào hoa kích động, khiến tâm hồn không ngớt xao xuyên, hoang mang khó tự kiềm chế được.

Vậy, thử hỏi đứng trước khung cảnh khiêu gợi đó, chàng làm thế nào dè nén được nữa.

Chính vì vậy, đôi mắt của chàng liền chiếu rọi lên hai đốm lửa, và tâm thần chàng gần như mất cả lý trí, nhanh nhẹn chồm người tới ôm ngay thân hình kiều diễm và đang trịch cả xiêm y của Băng Tâm Ma Nữ chụp tới.

Trong người chàng đang mặc chiếc Cô Lô bảo y, nên giữa đêm khuya, ánh sáng không ngớt chiếu lập lòe trên những đốt xương khô, trông hết sức ghê rợn. Vì thế Băng Tâm Ma Nữ vừa thoáng trông thấy liền cất tiếng kêu thét lên, rồi ngất lịm đi như trước.

Khắp chung quanh núi đồi hoang dã, trên nền trời tối tăm mù mịt, gió lạnh thổi vi vu, tiếng côn trùng kêu rả rích. Chính trong khung cảnh tối tăm ấy, đang ẩn chứa một tội ác rất đáng thương. Gia Cát Ngọc lúc đó chẳng khác

nào một con ngựa chững, không dây cương, đang nhắm ngay một cái hố sâu đáy lao thẳng xuống ...

Mưa gió toi bời, lá hoa rụng lả tả ...

Băng Tâm Ma Nữ đang trong cơn mơ màng và có cảm giác đất trời đang chuyển động, tấm thân lâng lâng như bay bổng giữa áng mây tuyết vời.

Ngọn âm của người trinh nữ đã dập tắt ngọn lửa dục tình cháy rực trong lòng của Gia Cát Ngọc. Và khi chàng bừng tỉnh cơn ác mộng thì bỗng lại hết sức hồi hận buồn bã ...

Gia Cát Ngọc cất tiếng kêu kinh hãi và xô Băng Tâm Ma Nữ ra và đứng phắt dậy vội vàng sửa lại y phục, rồi lắc mạnh đôi vai ...

Một lỗi lầm to tát đã qua, vậy chẳng lẽ ta lại bỏ liều không đếm xỉa đến hay sao?

Ý nghĩ ấy vừa thoáng qua óc chàng, thì chàng liền nhanh nhẹn dừng chân đứng lại.

Ánh trăng sáng từ trong cụm mây đen lại ló ra. Gia Cát Ngọc chậm chạp quay người trở về phía Băng Tâm Ma Nữ. Chàng ngửa mặt nhìn lên một cách nặng nề, đưa đôi mắt quét qua, thì bất giác kinh hoàng, thối lui ra sau hai bước.

Băng Tâm Ma Nữ đã mặc lại xiêm y, đang đứng sững dưới ánh trăng sáng trông chẳng khác nào một pho tượng đá. Sắc mặt lạnh lùng như băng giá trước đây của nàng, giờ lại được hiện lên như cũ. Hơn nữa, qua sự lạnh lùng đó, mặt nàng lại tràn đầy sát khí, đôi mắt sáng quắc và đầy vẻ u buồn, tức

giận ...

Gia Cát Ngọc cảm thấy trong lòng áy náy vô cùng. Chàng im lặng cúi đầu.

Chàng muốn giải thích cho nàng hiểu, nhưng chàng biết nói sao bây giờ? Ai có thể tin được là chàng không có ý trêu hoa cợt liễu?

Chàng cảm thấy hết sức hối hận, hết sức xấu hổ, nên bất giác cất giọng nã nề than dài ...

Băng Tâm Ma Nữ trải qua một lúc im lặng, cuối cùng bèn cất giọng lạnh lùng không một tí tình cảm, nói:

– Anh hãy gỡ chiếc mặt nạ ấy xuống.

Giọng nói giá lạnh như một khối băng, sắc bén như một lưỡi dao thép và chứa đầy sự căm hờn, tức giận.

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh hoàng, nhưng ngờ ngác không biết phải hành động ra sao. Chàng lên tiếng đáp:

– Cô nương, ý nghĩ ban đầu của tại hạ, thật ra chỉ là ...

Băng Tâm Ma Nữ cười nhạt, nói:

– Ý nghĩ tốt, nhưng hành động xấu, thì cũng vẫn đáng bị giết chết. Cái ơn cứu mạng hôm nay, đâu đền bù được cái nhục làm ô nhục thân thể của ta như vậy?

Sắc mặt của nàng lạnh lùng như sương mai, giọng nói căm hờn bức tức. Nói

dứt lời, thì thân hình nàng tràn nhanh tới, vung chưởng ngọc lên, nhanh như chớp nhắm ngay lồng ngực của Gia Cát Ngọc giáng thẳng xuống.

Nhìn qua sắc mặt tức giận, đôi mày dựng đứng, đôi mắt tròn xoe của nàng, tựa hồ nàng đang căm hận Gia Cát Ngọc đến tận xương tủy. Bởi thế, khi chưởng ngọc của nàng đánh ra đã gãy thành một đạo cuồng phong bén như gươm đao, hiểm hóc khôn lường cuốn tới nhanh như một cơn gió lốc.

Võ công của nàng thực cao sâu khó tả, nhưng nếu đem so với Gia Cát Ngọc, thì vẫn hãy còn kém sút xa lắm. Chính vì thế khi chưởng lực của nàng vừa công tới, thì Gia Cát Ngọc vẫn đứng điềm nhiên không lách tránh mà cũng không chống trả, có vẻ bình thản như không hề trông thấy.

Nhưng lúc bấy giờ không rõ ý định của Gia Cát Ngọc ra sao, chàng có vẻ như đang nghĩ ngợi đến một việc gì và tâm trí như hoàn toàn mất hẳn. Mãi đến khi luồng chưởng phong cuốn tới lớp áo ngoài thì đôi mắt chàng bỗng nhắm nghiền lại, rồi ngửa mặt nhìn lên cất tiếng than dài.

Thì ra, cá tính của chàng lúc nào cũng quang minh chính đại, vì trong phút chốc không đè nén được dục vọng, đã gây ra lỗi lầm to lớn nên trong lòng đang hết sức khổ sở. Chàng càng nhìn Băng Tâm Ma Nữ thì nỗi khổ ấy lại càng chồng chất cao thêm. Do đó vừa trông thấy chưởng ngọc của Băng Tâm Ma Nữ công đến, thì một ý nghĩ liêu lĩnh đã đến với chàng, chàng sẽ dâng tấm thân bảy thước của mình hầu trả lại món nợ oan nghiệt do mình gây ra.

Khi chưởng thế của Băng Tâm Ma Nữ chỉ còn cách lồng ngực chàng độ năm tấc nữa và khi nàng trông thấy thái độ của chàng xem rất nhẹ tựa lông hồng thì không khỏi giật mình kinh hãi. Nàng hồi tâm thu chưởng lực trở về, rồi nhanh nhẹn nhảy lui ra sau ba bước.

Gia Cát Ngọc cảm thấy luồng kinh phong lướt mạnh qua trước ngực mình, rồi tắt cả lại trở về với sự phẳng lặng thì hết sức lầy làm lạ, mở to đôi mắt ra nhìn.

Chùng ấy, chàng mới trông thấy Băng Tâm Ma Nữ đang đứng sững giữa bóng tối mờ mờ, tà áo tung bay theo chiều gió, mái tóc rối cũng bị gió thổi tung căng không ngớt, đôi mắt xinh đẹp đang nhìn đắm đắm vào mình, chiếu ngời ánh sáng lạnh ngắt, tựa hồ đang suy nghĩ một điều chi trọng đại lắm.

Gia Cát Ngọc không hiểu nàng đang nghĩ ngợi gì, nên cũng nhìn thẳng vào nàng một lúc lâu, rồi bùi ngùi cất tiếng than rằng:

– Cô nương mới đánh ra nửa chùng sao lại thu thế chùng trở về, chả lẽ là ...?

Băng Tâm Ma Nữ nghe qua, thì sắc mặt lại biến hẳn, cất giọng lạnh lùng nói:

– Cái ơn cứu mạng ngày hôm nay ta chẳng hề dám xem thường, nhưng cái nhục của thân thể, dù cho có sát hại người trăm nghìn lần, cũng chưa đáng tội. Vậy đến lúc nào đó, ta báo đền xong cái ân đối với người, thì cũng chính là lúc ta sẽ lấy mạng người để rửa mối hận thù ngày hôm nay vậy.

Giọng nói của nàng vừa hết sức lạnh lùng, gay gắt lại hết sức quả quyết. Dứt lời, nàng phi thân lên mình ngựa, rồi nhắm thẳng vào màn đêm phi nhanh đi xuống núi.

Những cái gì êm đềm nhất, đều bị ngọn gió lạnh vô tình thổi tan đi tất cả, giữa bầu trời tĩnh mịch của đêm khuya, chỉ còn lại sự u buồn đau khổ. Chàng cảm thấy hết sức bùi ngùi. Những cánh lá vàng không ngớt hay xào xạc theo

chiều gió, chẳng khác nào đang thâm thì bàn tán với nhau và cũng tựa hồ chúng đang khinh bỉ cười nhạo chàng, đang trách móc chàng ...

Trăng đã lặn, sao đã chìm, trước khi bình minh ló dạng. Gia Cát Ngọc bỗng nhìn thấy ngôi miếu mà đêm qua mình đã ngủ nhờ. Chàng muốn tìm đến nơi yên tĩnh nghỉ trong chốc lát, hầu cho tâm trạng đang rối rắm của mình được lắng dịu trở xuống. Do đó, chàng bèn ...

Nào ngờ đâu, trong khi chàng định phi thân lướt thẳng vào ngôi miếu, thì đột nhiên chàng lại nghe từ ngôi miếu hoang vắng kia có một giọng nói rất quen thuộc hay đến bên tai.

– Cô nương chính là viên ngọc trên tay của Đại Vương, về võ học hay về sắc đẹp đều tuyệt thế trên đời bình nhật chỉ sống cô độc và rất tự cao nên xem nam tử trong thiên hạ ra gì? Nào ngờ đâu, cô ấy đối với thằng ranh kia, lại có một tình thương tha thiết. Cô ta vừa nghe hấn bị thiệt mạng tại Hạ Lan Sơn thì tỏ ra đau đớn vô cùng, hối hả lên đường đến đây, bất kể ngày đêm và cũng bất kể lộ trình vạn dặm ...

Giọng nói ấy nghe vang rền âm áp, chứng tỏ người đó là một nhân vật võ công tuyệt cao, giống như giọng nói của Đông Chung Đạo Nhân, một trong Càn Khôn Ngũ Bá, đã đến đầu phục với Huyết Hải. Nghe qua giọng nói của lão ta, tựa hồ ...

Gia Cát Ngọc liền nhanh nhẹn suy ngẫm câu nói vừa rồi của đôi phương, và trong lòng không khỏi kinh hãi ...

Viên ngọc của Đại Vương. Chẳng lẽ Băng Tâm Ma Nữ chính là ái nữ của Huyết Hải Chuyển Luân Vương? Còn “thằng ranh” lão ta nói đó là ai? Hấn đã bị thiệt mạng tại Hạ Lan Sơn chẳng lẽ ... lão ta lại muốn ám chỉ đến ...

Bởi thế, tâm trạng chàng không khỏi hoang mang. Nhưng ngay lúc ấy lại nghe một giọng nói khàn vọng đến rằng:

– Này lão đạo sĩ. Thằng bé ấy có chỗ nào cao tuyệt hơn người đáng cho cô nương phải ghé mắt xanh?

– Hà. Nói đến thằng ranh ấy, thì quả là một bậc kỳ tài trong võ lâm, trăm năm chưa gặp được một. Về võ học chẳng những hết sức cao tuyệt, lại thâm sâu khó lường, mà nội công cũng cao cường không thể tả. Đây quả là một hiện tượng dị kỳ hiếm có. Phương chỉ Âu Dương Thiên Lão Ma lại truyền dạy hết “Thiên Ma chỉ” một thứ võ công từng làm rung chuyển cả giang hồ cho hấn ta ...

Gia Cát Ngọc nghe đến đây, thì biết hai người đang bàn bạc về mình. Nhưng tâm trạng của chàng lúc bấy giờ, đã chán nản, lạnh lùng như một đồng tro tàn.

Ngay đến hình bóng của Uyên tử tử là người đầu tiên chàng yêu đương mà giờ đây chàng cũng có ý tránh không muốn gặp lại. Chàng cảm thấy mỗi tình éo le ấy, không hiểu sau này rồi phải thu xếp thế nào?

Suy nghĩ đến đây, thì chàng bỗng như thấy rõ lại đôi mắt tràn đầy căm hận và u buồn của Băng Tâm Ma Nữ. Đôi tia mắt ấy tựa hồ như kết thành một tấm lưới khổng lồ, trùm kín cả đêm tối, đồng thời đang từ trên cao chụp thẳng xuống đầu chàng, rít gió nghe vèo vèo.

Giữa lúc ấy, chàng vì đang nghĩ ngợi miên man, nên cơ hồ quên mất con người mình đang hiện diện trong hiện tại. Chàng lại thầm nghĩ rằng “Hận Phác Thư Sinh”. Tại sao nàng lại cải trang ra Thiên Phong như thế? Chẳng lẽ

hai tiếng Hận Phác Thụ Sinh là có nghĩa khó mong được Ngọc vào tay hay sao? Ô. Cô nương.

Gia Cát Ngọc đã gây ra một lỗi lầm to tát, vậy còn mặt mũi nào gặp nhau, chắc chắn là trong kiếp sống này, không còn mong chi dám nhìn đến nhau nữa. Chỉ có ...”.

Bỗng nhiên, một chuỗi cười dài đã cắt đứt những ý nghĩ miên man trong đầu óc chàng vọng đến rằng:

– Ha ha. Chỉ đáng tiếc là thằng bé ấy chết quá sớm, nếu chẳng thế thì ta đã có sẵn một tên môn đồ lỗi lạc rồi ...

Giọng nói ấy tương tự như giọng nói của ân sư đã quá cố, khiến Gia Cát Ngọc vừa nghe lọt vào tai thì không khỏi kinh hãi. Chàng đang có ý định lướt thẳng vào trong để xem qua cho rõ thì tiếng nói của Đồng Chung Đại Nhân lại vọng đến rằng:

– Lão qui. Ông chớ nên quên là ông đang mạo danh kẻ khác. Nếu thằng bé ấy may mắn thoát chết được và nhất đáng tìm hiểu rõ mọi hành động thực sự của ông thì chẳng phải ông bị lôi đuôi ra hay sao?

Gia Cát Ngọc nghe người ấy lại dám giả mạo danh nghĩa của ân sư mình thì trong lòng hết sức tức giận, thậm chí “Hừ” một tiếng lạnh lùng rồi nhanh như chớp vọt người bay lên, nhắm ngay phía trước lướt thẳng tới ba trượng như một ngọn gió hốt.

Chàng đã nhìn thấy rõ ràng khung cảnh bên trong gian miếu ...

Chàng trông thấy bên cạnh bàn thờ đang để một cái chuông đồng cũ kỹ

loang lỗ đóng đen, đồng thời có một đạo sĩ già mình mặc áo đen đang dựa người vào chiếc chuông đó. Lão đạo sĩ ấy chính là Đồng Chung Đạo Nhân. Bên cạnh phía trái của lão ta lại có một lão già khác, thân hình to lớn, sắc mặt tái nhợt, không hề trông thấy có màu máu, đang đứng sững tại đó. Trên khuôn mặt nhợt nhạt của lão già ấy, lại còn có một vết trầy rướm máu to độ hai ngón tay, bắt từ chót chân mày phía trái kéo thẳng đến khóe miệng phía phải, trông hết sức ghê rợn, khiến ai nhìn đến cũng phải kinh hoàng. Vết mặt đó rõ ràng là vết mặt của Bát Chỉ Phi Ma hành đạo trong chốn giang hồ trước đây.

Gia Cát Ngọc thấy lão già ấy giả giọng ân sư mình từ diện mạo đến tiếng nói đều rất giống, chính chàng còn không làm sao phân biệt được sự khác nhau giữa hai người, vậy đừng nói chi là kẻ khác. Chàng đang cảm thấy hết sức kinh ngạc, thì lão già giả mạo Bát Chỉ Phi Ma ấy lại to tiếng cười nói:

– Này, lão đạo sĩ mũi trâu kia. Ông chớ nên lớn lối làm gì, chẳng nói chi về diện mạo của tôi, ngay đến thằng bé ấy cũng không thể biết được là giả mạo, hơn nữa dù cho nó có biết thì với tài nghệ của tôi nào phải là dễ trêu chọc?

– Lão quý. Ông biết thằng bé ấy đã chết rồi, nên mới dám khoác lác như vậy.

– Ha ha. Đạo sĩ mũi trâu kia. Việc này thì tôi đã đoán đúng ra rồi. Thôi ...

Câu nói của lão ta chưa dứt thì Đồng Chung Đạo Nhân bỗng trợn to đôi mắt, quay đầu quát lớn rằng:

– Ai thế?

Giữa màn trời đêm có tiếng thét dài bất thần nổi lên vang dội, rồi lại thấy một cái bóng đen lao thoát đến như tên bắn, nhẹ nhàng như một cánh hoa rơi

đáp xuống đất không một tiếng động.

Đồng Chung Đạo Nhân tỏ ra hết sức kinh ngạc, nhanh nhẹn đỡ lấy chiếc đồng chung lên, phi thân lướt ra ngoài ngôi miếu.

Lão già mạo danh Bát Chỉ Phi Ma kia cũng cất tiếng cười ha hả rồi đưa chân lướt theo ra ngoài.

Giữa đêm gió lạnh lẽo, ba người yên lặng đứng ngó mặt nhau. Sáu con mắt chiếu ngời, không ngớt ngó dăm dăm vào nhau trông lạnh lùng đáng sợ. Gia Cát Ngọc cố nhiên là chẳng dám ra tay một cách liêu lĩnh, nhưng Đồng Chung Đạo Nhân tựa hồ cũng hết sức hãi kinh trước thân pháp tuyệt diệu của đối phương, nên vẫn đứng yên không hề nhúc nhích. Chỉ riêng có lão già mạo danh Bát Chỉ Phi Ma là sau cơn kinh ngạc, liền cất tiếng cười to nói:

– Người mặc y phục kín cả người, đến độ gió mưa cũng không lọt được, vậy chả lẽ người đã làm một chuyện gì ân hận lắm hay sao?

Gia Cát Ngọc không khỏi giật bắn người, đôi mày nhíu cao, giận dữ:

– Ông là ai thế?

– Qua câu hỏi của người cũng đủ biết người là một tên tiểu tốt trong giới giang hồ. Lão phu đây là người tên tuổi xếp vào hàng Càn Không Ngũ bá, vậy nếu người chưa được gặp lần nào thì có lý đâu người cũng không nghe ai nói đến lần nào hay sao?

Một ý nghĩ liêu lướt lên trong đầu óc của Gia Cát Ngọc, chàng bất thần nhớ lại lời nói của Thiết Chỉ Cái, nên đã đoán biết được người trước mặt mình một phần lớn rồi. Do đó chàng cất tiếng cười nhạt nói:

– Những việc mà tôi được nghe qua, sự thực là nhiều lắm. Nhưng chỉ e rồi nói ra sẽ khiến ông phải kinh hoàng sợ hãi mà thôi.

– Ha ha. Song chính ta lại muốn được nghe những chuyện ấy.

– Lịnh Cô Độc. Ông giả điên giả khùng như vậy là có ý định gạt ai thế?

Thì ra vừa rồi chàng đã thoáng nhìn thấy hai bàn tay của đôi phương trời sinh chỉ có tám ngón, trông thấy y hệt ân sư mình lúc sinh tiền, nên liền chợt nhớ đến Bát Chỉ Thần Thâu Lịnh Cô Độc mà trước đây Thiết Chỉ Cái có nói đến do đó chàng mới buột miệng quát ra như vừa rồi.

Quả nhiên, người ấy sau khi nghe lời nói của chàng, không khỏi lộ vẻ giật mình. Tuy nhiên sau khi đôi trông mắt chuyên qua một lượt thì lão ta liền cất tiếng to, cười ha hả nói:

– Trong võ lâm, người trời sinh chỉ có tám ngón tay, không phải là nhiều, vậy người có thể đoán biết được chân diện mục của lão phu vẫn không có chi là lạ cả.

Qua giọng nói của người tựa hồ câu chuyện giữa hai ta vừa rồi người đã trộm nghe được tất cả. Với tài khinh công của người thực đã khiến ta phải kinh ngạc, nhưng bảo là ta sợ hãi chẳng? Vịt tất đúng như thế đâu.

Gia Cát Ngọc vừa nghe qua lão già trước mắt mặc nhiên nhìn nhận mình chính là Bát Chỉ Thần Thâu Lịnh Cô Độc thì trong lòng hết sức vui mừng, nhanh nhẹn tràn tới hai bước định truy hỏi tung tích về pho Lục Ngọc Di Đà. Nhưng Đồng Chung Đại Nhân cũng bất thần phi thân tới khiến chàng nhanh nhẹn lách tránh về phía trái, gằn giọng nói:

– Ông muốn gì?

Đồng Chung Đại Nhân cười nhạt nói:

– Người đã biết rõ được người ấy, thì nào có thể sống còn để rời khỏi nơi đây chứ?

Nói đoạn lão ta vung chưởng lên nhắm ngay Gia Cát Ngọc xô thẳng tới một luồng kinh phong ác liệt.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười lạnh lùng, trong khi đôi chân xoay tròn nhanh nhẹn và đã lách tránh khỏi thế công của đối phương một cách dễ dàng.

Lịnh Cô Độc trông thấy thế cất tiếng “Úy” lên đầy kinh ngạc. Trong khi đó Đồng Chung Đại Nhân lại càng tỏ ra kinh ngạc gấp mấy lần Lịnh Cô Độc nữa. Lão ta quát to rằng:

– Bộ pháp ấy của người, đã học được từ đâu thế?

– Ông không cần biết làm gì?

– Hừ, Nếu người muốn chết thì người chớ nên nói.

Qua một tiếng “Boong” tức thì chiếc chuông đồng trong tay của Đồng Chung Đại Nhân đã bay thẳng ra, rít gió nghe vèo vèo, nhắm ngay sau lưng của Gia Cát Ngọc quét tới.

Gia Cát Ngọc không dám chậm trễ, nhanh nhẹn lách mạnh thân người và chỉ trong chớp mắt là chàng đã công trả lại ba chưởng nhắm quét thẳng vào

bụng ngực và lưng của Đồng Chung Đại Nhân một cách kỳ tuyệt.

Chàng vì muốn che giấu chận diện mục của mình nên mong khi nói chuyện với đối phương đã có ý sửa giọng nói cho thành khác đi. Hơn nữa lúc vung chưởng đánh ra, chàng rất cẩn thận, không cho đối phương biết được đây là “Thiên Ma Thập Tam Thức”, cũng như không cho đối phương nhận xét ra năm mươi bốn đường võ “Chính phản cửu môn tuyệt hộ chưởng” của mình.

Đồng Chung Đại Nhân thấy chàng đánh ra ba thế võ quái dị khó lường, nhưng nhất thời không thể hiểu được đây là những thế võ gì, xuất phát từ môn phái nào, nên lão ta không khỏi hãi kinh, nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau tám bước, quát rằng:

– Người vốn thực là ai? Hãy nói mau.

Gia Cát Ngọc nhướng cao đôi mày, cười to nói:

– Ông là người tên tuổi xếp vào hàng Càn Khôn Ngũ Bá, vậy chả lẽ không nhận ra mấy thế võ tầm thường này của tôi thuộc môn phái nào hay sao?

Đồng Chung Đại Nhân tức giận cất tiếng “hừ” lạnh lùng rồi nhanh nhẹn xô mạnh chiếc đồng chung tấn công ra lần thứ hai trườn nhanh người tới đánh ra đòn đập ba thế võ về phía Gia Cát Ngọc.

Tức thì bóng chưởng chập chờn dày đặc cả không gian, gây thành một luồng kình phong mãnh liệt đè nặng xuống, khiến cho ai cũng cảm thấy ngột ngạt trùm kín cả Gia Cát Ngọc không còn một chỗ sơ hở.

Gia Cát Ngọc quát to lên một tiếng, rồi lấy hơi từ đơn điền, đưa chân bước theo “Thần hành quý ảnh bo”, đồng thời lại vung chưởng sử dụng thế võ thứ

mười trong “Thiên Ma Chỉ” là thế “Vạn kiếp lâm đầu” tấn công chớp nhoáng về phía Đồng Chung Đại Nhân.

Khi luồng chân lực của đôi bên vừa va chạm thẳng vào nhau thì liền gây nên một tiếng nổ “Ầm” thực to, cuồng phong dấy động ào ào, cát đá trong vòng mười trượng đều bị cuốn bay mịt mù, lá vàng rơi rụng lả tả. Trong khi đó, thì đôi bên mỗi người cũng bị hất lùi ra sau ba bước.

Nên biết trước đây chàng vì giải nguy cho Tiểu Thanh cô nương đã ra tay đánh nhau với Đồng Chung Đại Nhân và chỉ trong ba thế đánh mạnh đỡ thẳng là máu huyết trong người chàng đều cuồng loạn toi bời, tim nhảy thành thịch. Do đó giờ đây sau khi đỡ thẳng vào thế công của đối phương, chàng liền nhanh nhẹn vận dụng thần công để điều hòa máu huyết và đánh thông huyết đạo trong người ngay, hầu đề phòng đối phó với tấn công khác.

Chàng đã trải qua một cơn đại nạn và may mắn nhờ đó đã đánh thông được “Sinh tử huyền quan” tài nghệ tiến lên vượt bậc nên sau một lúc vận dụng thần công kinh mạch trong người chàng đều được thông suốt, hơi thở điều hòa trở lại.

Do đó lòng tự tin của nước cũng lại càng mạnh mẽ hơn.

Nhưng Đồng Chung Đại Nhân quả là người kiến văn rộng rãi sau thế võ “Vạn kiếp lâm đầu” của Gia Cát Ngạc đánh ra, mặc dù chàng đã khôn khéo diễn biến để che giấu nhưng vẫn không làm sao qua được mắt của lão ta.

Bởi thế sau khi đứng yên thân người lão ta liền lộ vẻ kinh ngạc nói:

– Thiên Ma Chỉ của ngươi đã học được từ đâu thế?

Gia Cát Ngọc cười nhạt, nói:

– Ông có thể nhận ra thể võ của tôi là “Thiên ma chỉ” hay sao?

Đồng Chung Đại Nhân không khỏi sửng sốt, ngay đến Bát Chỉ Thần Thủ Lĩnh Cô Độc đôi mắt cũng không khỏi tràn đầy sắc kinh ngạc nhanh nhẹn lách mình tràn tới trước tám thước, gằn giọng quát rằng:

– Người còn chối được hay sao.

– Thiên Ma Chỉ không phải là do Bát Chỉ Phi Ma ông sáng tạo ra, vậy ông định làm gì?

– Trong võ lâm ngày nay, người biết được Thiên Ma Chỉ, chỉ riêng có thầy trò của Bát Chỉ Phi Ma mà thôi. Hiện giờ, Bát Chỉ Phi Ma đã chết, Gia Cát Ngọc cũng vừa bị mất mạng tại Hạ Lan Sơn vậy thằng bé người là ai?

– Tại hạ chính là đứa tôi tớ trung thành của nhà họ Gia Cát danh hiệu là Kim ...Cô ... Lâu đây.

Đôi mắt của Lĩnh Cô Độc chiếu ngời ánh sáng, vội vàng hỏi vặn lại rằng:

– Cái chi? Kim Cô Lâu? Ha ha. Ta chỉ biết Kim Cô Lâu chính là lĩnh phù “Truy Hồn Đoạt Mệnh” của Bát Chỉ Phi Ma mà thôi, thật không ngờ nhà họ Gia Cát lại còn có một tên tôi tớ trung thành như vậy? Hôm nay ta cần phải thử cho biết. Kim Cô Lâu người có tài nghệ đến mức nào, hầu nhờ đó mở rộng tầm mắt.

Nói đoạn lão ta liền tràn nhanh tới, giương thẳng năm ngón tay vung ra, nhắm ngay mặt Gia Cát Ngọc chụp thẳng xuống.

Gia Cát Ngọc trông thấy Thần Thâu, một nhân vật khét tiếng trong giang hồ, võ công không kém chi Đồng Chung Đại Nhân thì trong lòng không khỏi kinh hãi.

Chàng vội vàng vung chưởng lên công trả liên tiếp ba thế chưởng về phía đối phương.

Tức thì, gió lạnh rít vèo vèo, bóng chưởng chập chờn dày đặc như núi, ồ ạt chẳng thua chi muôn nghìn đợt sóng to ngoài bể cả chi thanh ba đường trên, giữa và dưới nhắm ngay Linh Cô Độc quét thẳng tới.

Bát Chỉ Thần Thâu Linh Cô Độc “Hự” lên một tiếng khô khan, hạ thấp cánh tay xuống, rồi đưa thân bước ngang để lách tránh, đồng thời xòe đứng bàn tay ra như một lưỡi dao, nhắm cánh tay vừa đánh tới của Gia Cát Ngọc chém thẳng xuống.

Gia Cát Ngọc cảm thấy chưởng lực của lão ta hết sức mạnh mẽ, chẳng thua một quả núi to sụp đổ thì định sẽ sử dụng đến toàn lực trong người đánh thẳng đỡ mạnh với lão ta qua một thế võ ...

Nhưng bỗng ngay lúc ấy, đôi mắt của Bát Chỉ Thần Thâu không ngớt xoay chuyển, rồi chân lực bất thần mất cả đi do đó lão ta bị luồng chưởng phong của Gia Cát Ngọc hất bắn ra sau, đôi chân loạng choạng thối lui liên tiếp năm bước dài.

Gia Cát Ngọc không khỏi hết sức kinh ngạc, nhanh nhẹn tràn người lướt tới, rùn thấp đôi vai vung mạnh đôi chưởng đồng thời búng những ngón tay ra gây thành những đạo kinh lực bắn tới nghe vèo vèo, chẳng khác nào một trận mưa sa bão táp, bắn từ trên cao chụp thẳng xuống đối phương.

Bát Chỉ Thần Thân tựa hồ không còn đủ sức để chống trả nên phải nhanh nhẹn lách mình ba lượt để tránh chuồn về phía trái năm bước.

Gia Cát Ngọc biết mọi bí mật về pho Lục Ngọc Di Đà hoàn toàn nằm nơi Bát Chỉ Thần Thân. Chàng biết mình không đủ sức để chiếm lấy bảo vật đó nhưng riêng về cái chết kỳ lạ của Ngân Tu Tẩu Bành Hạo thì không thể không hỏi ra cho minh bạch.

Bởi thế chàng liền cất tiếng quát to, rồi nhanh nhẹn bám sát theo đối phương, chỉ trong chớp mắt là chàng đã đá thẳng ra ba đá và tiếng liên tiếp năm chưởng.

Trong khi chàng vừa đánh ra thế chưởng sau cùng thì bất thần nhanh nhẹn biến thế chưởng thành thế chụp, giương thẳng năm ngón tay như năm cái móc sắc nhắm ngay huyệt cổ tay của Bát Chỉ Thần Thân siết mạnh lấy.

Trong giờ phút tối ư hiểm nguy đó thì bỗng nghe có tiếng chuông kêu boong boong, tức thì kinh phong dấy động âm âm giữa không trung, đồng thời Đồng Chung Đại Nhân cũng đã phi thân lao thoát tới.

Bát Chỉ Thần Thân thừa dịp đó thối lui ra sau ba bước. Gia Cát Ngọc trái lại lách mình sang ngang rồi vung chưởng đánh thẳng về phía Đồng Chung Đại Nhân ba thế võ ồ ạt.

Giữa lúc cuồng phong dấy động âm âm thì bỗng nghe có hai tiếng gió rít vèo vèo tức thì đã thấy bóng người liền dang ra xa, mỗi bên nhảy lui bảy thước.

Đồng Chung Đại Nhân một trong Càn Khôn Ngũ Bá đã bị luồng chỉ phong của Gia Cát Ngọc đánh toạc một đường dài năm tấc nơi tay áo rộng bay phất

phơ trước ngọn gió đêm như một lá cờ bị rách nát.

Tấm lụa đen che mặt của Gia Cát Ngọc cũng bị Đồng Chung Đại Nhân giật được xuống, bởi thế chiếc mặt nạ Cô Lâu của chàng không ngớt chiếu lập lòe ánh sáng dưới bóng trăng nhợt nhạt, đôi mắt lồm sồm, hàm răng lồm chồm trông hết sức ghê rợn dù người bạo dạn đến đâu nhìn thấy cũng không khỏi kinh hoàng.

Đồng Chung Đại Nhân tuy đến tuổi được xếp vào hàng Ngũ Bá nhưng vẫn không tránh khỏi buột miệng kêu lên thành tiếng trong khi thân hình đã liên tiếp thối lui ra sau hai bước dài.

Bát Chỉ Thần Thâu Linh Cô Độc cũng không khỏi giật bắn người đôi mắt chiếu ngời ánh sáng quái dị, tựa hồ lão ta đang có một cảm giác kinh hoàng khó tả.

Gia Cát Ngọc biết Đồng Chung Đại Nhân đang đứng bên cạnh thì dù cho mình có muốn uy hiếp Bát Chỉ Thần Thâu tiết lộ về tung tích pho Lục Ngọc Di Đà cũng chắc chắn không làm sao đoạn được ý muốn nên liền dang rộng đôi cánh tay ra kéo thẳng chiếc choàng khoác lên người để lộ rõ một bộ xương khô chói rục màu vàng kim, qua ánh sáng bình minh rồi nhắm phía chân núi chạy bay đi như tên bắn.

Gia Cát Ngọc đã bỏ đi xa, nhưng qua thân thể và hành tung hoàn toàn bí mật của chàng đã làm cho Đồng Chung Đại Nhân và Bát Chỉ Thần Thâu không ngớt băn khoăn nghĩ ngợi. Song hai lão ta vẫn không làm thế nào đoán biết được một tí chi về chàng cả.

Con chim ưng giương cánh bay về hướng Đông Nam, tung mây lướt gió giữa trăng sao nên chẳng đến nửa tháng thì nó đã vượt qua hàng nghìn dặm

quan sơn.

Ngày hôm ấy vào lúc hoàng hôn tại một gian tửu gia trong Tín Thành có một chàng thiếu niên khoác áo choàng đen, sắc mặt tái nhợt, chẳng hề thấy một tí màu máu. Đôi mắt sâu của chàng càng tỏ lộ một sự lạnh lùng ghê rợn.

Chàng ngồi tại một chiếc bàn kê sát cửa sổ, nâng ly uống rượu một mình mắt không hề nhìn đến những người chung quanh. Trái lại chàng ngửa mặt trầm ngâm, tựa hồ trong lòng đang có không biết bao nhiêu là tâm sự.

Khi hoa đăng vừa cháy tỏ thì chàng thiếu niên ấy bỗng lấy ra một vuông khăn đen rồi che kín cả khuôn mặt của mình lại.

Cử chỉ đó có vẻ rất lạ mắt đối với những người chung quanh nhưng chàng thiếu niên vẫn điềm nhiên, gọi hầu sáng tính tiền, rồi đứng lên đưa chân định bước thẳng đi. Chàng đã ăn uống no say, thanh toán tiền bạc đâu vào đấy đang định bước thẳng xuống lầu để đi ra ngoài, thì nào ngờ đôi chân của chàng mới vừa bước đi chưa tìm được một bước, bỗng đôi mắt không ngớt xoay chuyển, rồi dừng chân đứng lại và ngồi yên trở xuống vị trí cũ.

Ngay lúc ấy, tại thang lầu bỗng có tiếng chân bước đi, rồi thấy từ dưới có hai người đi thẳng lên. Người đi đầu là một gã đàn ông khỏe mạnh, tuổi độ ba mươi, người đi sau là một lão già bé nhỏ, tuổi trên dưới năm mươi.

Lão già bé nhỏ ấy da mặt đã nhăn nheo, trông chẳng khác chi một củ gừng khô. Đôi mắt bé nhỏ của lão ta trông âm u lạnh lùng nhưng lại chiếu sáng ngời, vừa gian manh vừa xảo trá, lại đầy vẻ hiểm độc.

Đôi mắt của chàng thiếu niên cũng liền sáng quắc, nhanh như chớp quay phắt người lại đồng thời đưa tia mắt lạnh lùng quét thẳng về phái lão già bé

nhỏ kia một lượt.

Sau khi đã dùng xong ba ly rượu, thì gã đàn ông to lớn kia bèn lên tiếng nói tung cả bọt mép rằng:

– Luru lão tiên bói, lần này tôi phụng mệnh đi đến Thiếu Lâm ...

Lão già bé nhỏ kia không cho hắn ta nói hết lời, nhanh nhẹn trợn đôi mắt khiến gã đàn ông to lớn nọ liền im lặng ngay.

Chàng thiếu niên tuy đang đưa mắt ngó lơ đĩnh ra ngoài cửa sổ, nhưng kỳ thực thì đã âm thầm theo dõi hai người vừa mới bước lên ấy và cũng đã thấy rõ tất cả những cử chỉ của họ. Do đó đôi mắt của chàng liền hiện lên một vẻ khinh miệt, rồi từ từ đứng dậy, bước thẳng xuống lầu.

Khi màn đêm vừa buông rũ, thì gã đàn ông to lớn kia và lão già bé nhỏ kia cũng bước khỏi gian tử lâu, với dáng điệu say túy lúy. Họ cũng xầm xì nói nhỏ với nhau một lúc rồi cả hai liền chia tay mạnh ai nấy đi, lần khuất giữa trời đêm mờ mịt.

Lão già bé nhỏ đi thẳng ra cửa phía Nam, rồi nhắm hướng Thiên Tĩnh quan lướt tới, thái độ có vẻ thậ thò, như sợ người khác trông thấy hành tung.

Nhưng trong lúc ấy có một cái bóng đen không ngớt bám sát theo sau lão ta, khi tung bay lên cao, khi rơi người xuống đất, nhẹ nhàng chẳng khác chi một cái bóng ma.

Sau lạnh lưa thưa, gió đêm xào xạc, giữa vùng núi đồi hoang dã đầy tĩnh mịch, bỗng có một chuỗi cười lạnh lùng vọng đến.

Chuỗi cười ấy tuy rất ngắn ngủi, nhưng lại sắc bén như dao tựa hồ xoi xĩa thẳng vào xương cốt của người nghe làm cho lão già không khỏi giật nảy mình, xương sống lạnh buốt, mồ hôi lạnh toát khắp cả người, kinh hoàng không tả xiết.. Ô. Lão ta buột miệng kêu lên một tiếng thất thanh, nghe chẳng khác chi tiếng tru thê thảm của một con chó chết chủ, rồi co giò chạy bay giữa đêm tối mờ mịt.

Nhưng thân hình của lão ta vừa mới di động là đã bị một luồng kinh lực vô hình kéo lui nên dù lão ta có nhắm chạy về phương nào cũng vẫn trông thấy một bộ xương khô rùng rợn đang nhe nanh múa vuốt, cất tiếng kêu khè khè rất quái dị, chập chờn mãi trước mắt ...

Lão già trông thấy thế, thì cơ hồ hồn đã lìa khỏi xác, đôi chân mềm nhũn, té lăn quay ra đất, thở hổn hển cất tiếng nói:

– Người ... Người là oan hồn từ phương nào? Ta ... ta là Lưu Phi, không hề có mối oán thù chi với người, vậy người ...?

Giọng nói của lão ta run rẩy, tim nhảy thành thịch, tuy lão ta không thể nói hết ý mình, nhưng vẫn không làm thế nào tiếp tục nói thêm nữa.

Bộ xương khô chiếu ngời ánh sáng vàng liên há đôi hàm răng lỏm chồm lên cười:

– Lưu đại ca. Anh không còn nhận ra tiểu đệ là Hàn Thất đây hay sao?

– Người ... Người tìm ta để làm gì?

– Hừ, hừ. Trước kia tại Hàn Hải bọn chúng mình truy đuổi theo vợ yếu con thơ của Bát Đầu Thụ Sinh, hoàn toàn là chủ trương của anh, thế tại sao anh

trông thấy tôi bị mỉm cười sát hại đã bỏ rơi không hề ra tay cứu nguy?

– Hàn hiền đệ. Tiểu huynh ... cũng ... cũng là kẻ chịu mệnh lệnh của người khác sai khiến mà thôi. Vậy, nếu hiền đệ linh thiêng, thì tại sao không tìm đến bang chủ?

– Quan sơn nghìn dặm, tôi làm thế nào biết được bang chủ hiện giờ ở đâu?

– Hàn hiền đệ. Bang chủ hiện nay tự xưng là Huyết Hải Chuyển Luân Vương, vậy ông ấy rời khỏi Huyết Hải Địa Khuyết bao giờ?

Kim Cô Lô cất tiếng cười lạnh lùng, hỏi tiếp rằng:

– Thế còn Bát Đầu Thư Sinh hiện giờ ở đâu?

– Bát Đầu Thư Sinh ...

Câu nói chưa dứt thì giữa màn đêm bất thần có một tiếng quát to vọng đến rằng:

– Lưu Phi, ngươi muốn chết mà.

Lão già bé nhỏ ấy vừa nghe qua tiếng quát thì không khỏi giật bán người, nhanh nhẹn im ngay tiếng nói. Và liền đó có hai bóng đen từ xa cùng lướt nhanh tới.

Kim Cô Lô là ai? Lẽ tất nhiên đấy chính là Gia Cát Ngọc, người đã mặc Cô Lô bảo y, mà cũng tức là chàng thiếu niên lạ lùng đã xuất hiện tại gian tửu lâu trong Tấn Thành hồi chiều này. Lúc ấy, chàng đưa mắt quét qua một lượt là đã trông thấy hai bóng đen nọ chính là hai lĩnh chủ trong Huyết Hải Địa

Khuyết. Gã đến trước không ai khác hơn là Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang và kẻ đến sau chính là Lãnh Hồn Cư Sĩ.

Hai người này vừa nhìn thấy Gia Cát Ngọc ăn mặc như thế không khỏi giật mình sửng sốt sắc mặt đầy nét kinh hoàng. Nhưng hai lão ta đều là những tay lặn lội lâu năm trong giới giang hồ hơn nữa Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang chính là kẻ thiện nghệ về mách lới giả thần giả quỷ nên chỉ trong chớp mắt là cả hai đã giữ được sự bình tĩnh như thường.

Phàn Giang cất tiếng giọng lạnh lùng thấu tận xương tủy cười lên một tiếng rồi quay người nhắm phía lão già tên Lưu Phi đồng dạng bước tới.

Lưu Phi không khỏi kinh hãi. Thái độ của lão ta có vẻ còn sợ hãi gấp mấy lần khi vừa nhìn thấy Cô Lô bảo y, đôi khố miệng của lão ta đang mấp máy tựa hồ như muốn nói điều gì.

Nhưng Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo chẳng chờ cho lão ta nói ra lời nhanh nhẹn vung chưởng lên giáng thẳng xuống ngay người lão ta.

Tức thì một tiếng gào thảm thiết vang lên, Lưu Phi đã bị luồng chưởng lực hất bay ra xa và sau một tiếng “Phịch” nặng nề, lão ta đã té lăn quay ra đất chết tốt.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo điềm nhiên như chẳng có điều chi xảy ra, mỉm cười nói:

– Các hạ là ai?

– Tại hạ là Kim Cô Lô.

– Kim Cô Lôu? Vậy các hạ có mối tương quan chi với Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc?

– Tại hạ chính là người tô tở trung thành của gia đình họ Gia Cát. Sở dĩ hôm nay xuất hiện trong giới giang hồ chính là để thanh toán mối ân thù mà trước đây chủ nhân của tôi chưa thanh toán xong.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo đôi mắt đầy vẻ âm u, cất giọng ghê rợn cười nói:

– Người sở dĩ hỏi thăm về tin tức của Huyết Hải, tìm hiểu mọi bí mật cũng chính là mục đích ấy chăng?

– Đúng thế.

– Ha ha, Gia Cát Ngọc đối với Huyết Hải còn thiếu bao nhiêu món nợ chồng chất, tuy hẳn có chết cũng chưa gọi là trả xong, vậy hôm nay người hãy trả thế cho hẳn vậy.

Nói dứt lời thân hình y khẽ động, đôi chưởng vung lên tấn công ra nhanh như điện chớp quét mạnh về phía trên và giáng thẳng vào phía dưới, trùm kín cả bảy đại huyệt trên người Gia Cát Ngọc.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 31

TÌNH YÊU BÈN VỮNG

Gia Cát Ngọc trông thấy Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo vung chưởng đánh tới, thì nhanh như chớp tràn ngay người về phía trước, xoay mình qua một cách tuyệt diệu là đã lòn ra phía sau lưng của đối phương. Chàng cất tiếng gượng cười, rồi vung năm ngón tay ra.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo đánh hụt vào khoảng không thì không đổi kinh hãi, nhanh nhẹn rùn thấp đôi vai xuống, rồi loạng choạng bước lui ra sau năm bước.

Lãnh Hồn Cư Sĩ trông thấy thế, không khỏi hãi kinh, tràn nhanh tới trước tám thước, nhắm ngay Gia Cát Ngọc đánh cách không đến ba chưởng.

Nhưng, Gia Cát Ngọc chẳng hề đưa mắt nhìn, vung ngược cánh tay ra sau, tức thì một luồng kinh phong liền cuốn tới, chẳng thua chi thủy triều ở sông Tiền Đường, rít vè vè như bão táp ngoài bể khơi, hất bắn Lãnh Hồn Cư Sĩ ra sau ba bước dài.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười lạnh qua giọng mũi, nói:

– Với tài nghệ của ngươi mà cũng dám đứng ra đòi món nợ cũ của Thiên Nhai Du Tử nữa hay sao?

Lãnh Hồn Cư Sĩ vừa kinh hoàng lại vừa tức giận, nhưng lão ta đã biết đối

phương là một nhân vật hết sức lợi hại, do đó tạm thời đè nén ngọn lửa căm tức xuống, chẳng dám hành động. Song, Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang là người có tánh ngạo mạn, vừa nghe qua lời nói của chàng, tức thì lửa giận đã cháy bùng bùng trong lòng, bởi thế sợ hãi vừa rồi cũng bay đi xa tận chín tầng mây.

Lão ta ngửa mặt cất giọng ngạo nghễ cười dài, tràn tới ba bước trong khi đôi quỉ trảo cũng nhanh nhẹn vung lên ...

Nhưng, lão ta chưa kịp vung tay tấn công vào đối phương, thì Lãnh Hồn Cư Sĩ đã lao thoát người tới, chặn ngang trước mặt lão ta. Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo hết sức kinh ngạc, nhưng thấy Lãnh Hồn Cư Sĩ vội vàng đưa tay ra hiệu với mình, nên cũng đành đứng im.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, lại cất tiếng cười nhạt nói:

– Chẳng cần bọn các ngươi làm bộ làm tịch, nếu các ngươi chưa chịu phục, thì cả hai hãy cùng tràn đến một lúc vậy.

Lãnh Hồn Cư Sĩ mỉm cười đầy gian manh, nói:

– Các hạ chớ nên xem mình quá cao, chỉ qua một thế võ may mắn ấy, thì nào quyết định kẻ mạnh người yếu được?

– Nói thế, có phải ngươi định thử qua một lần nữa hay không?

Vừa nói dứt lời, thì chàng đã đưa cao chưởng phải lên ngang vai trái, rồi bắt thần quét mạnh ra ngoài ...

Tuy thế võ của chàng đánh ra, nhưng chân lực chưa kịp sử dụng thì Lãnh

Hồn Cư Sĩ đã kêu to lên rằng:

– Chậm đã.

Gia Cát Ngọc thu chương trở về, cười to nói:

– Thế nào? Ngươi sợ rồi phải không?

– Ngươi khéo nói đùa mà thôi, Lãnh Hồn Cư Sĩ ta từ trước đến nay, có sợ ai bao giờ?

– Tốt. Nếu thế thì ta bằng lòng để cho ngươi tấn công ta ba thế võ trước.

– Tấm thịnh tình ấy tôi rất cảm tạ, song vì Lãnh Hồn Cư Sĩ tôi không muốn chơi gắt hơn ai cả.

– Như vậy, ngươi ...?

Lãnh Hồn Cư Sĩ cười nham hiểm nói:

– Các hạ tự xưng là người tôi tớ trung thành của họ Gia Cát, vậy những mối ân oán nửa đời của Gia Cát Ngọc, các hạ thực sự có căng đáng nổi hay không?

– Đó là lẽ tất nhiên.

– Nếu thế, thì cái chết của Bát Đầu Thư Sinh, đối với các hạ là một món nợ to đấy chứ gì?

Gia Cát Ngọc vừa nghe qua thì tâm thần không khỏi xúc động mạnh. Chàng

nhanh nhẹn tràn tới trước một bước buột miệng hỏi rằng:

– Nói mau. Bát Đầu Thư Sinh ... Ông ấy hiện chết sống như thế nào?

– Ông ấy thế nào hăng? Giờ ... Đây ...

Câu nói vừa mới đến đó, thì lão ta cố dừng lại. Thân hình của Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo nhanh nhẹn tràn tới, gằn giọng quát rằng:

– Lãnh Hồn lĩnh chủ, ông dám xúc phạm đến giới luật của Huyết Hải hay sao?

Tức thì, lão ta giương thẳng mười ngón tay ra, nhanh như điện chớp nhắm ngay lưng của Lãnh Hồn Cư Sĩ chụp thẳng xuống.

Thế võ của lão ta hết sức lợi hại, nhất là lại ngấm chứa một sự hiểm hóc khó lường. Đôi quỉ trảo trông chẳng khác nào hai cánh tay của bộ xương khô, chỉ vung ra một lượt, là rít gió vèo vèo, mùi hôi thối cũng bay ra nồng nặc, sự độc ác không thể tả xiết chẳng kể chi đến tình đồng đảng nữa.

Gia Cát Ngọc trông thấy thái độ trở mặt nhanh chóng của lão ta, thì có thể biết được giới luật khắt khe của Huyết hải đến mức nào nên không khỏi thảm kinh hãi.

Võ công của Lãnh Hồn Cư Sĩ, nguyên không kém sút hơn Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo, nên nhanh nhẹn lắc mạnh đôi vai, trong khi nửa thân trên khẽ nghiêng ra phía sau, giương thẳng mấy ngón tay, rồi nhanh như chớp đâm về phía đối phương ba chỉ.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau, trong khi Lãnh Hồn

Cư Sĩ cũng lách ngang ba bước. Đôi chân lão ta vừa đứng trên mặt đất, bèn gằn giọng quát rằng:

– Phàn huynh chớ nên lỗ mãng. Tiêu đệ chưa nói hết lời kia mà.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo cất tiếng cười ngạo nghễ, nói:

– Nếu để cho ngươi nói hết lời, thì Phàn Giang ta trở về còn sống được nữa hay sao?

Vừa nói, thì đôi chưởng của lão ta cũng vừa đưa lên cao, rồi nhắm ngay hướng Lãnh Hồn Cư Sĩ lướt thẳng tới.

Gia Cát Ngọc nhanh nhẹn vọt người bay lên, đôi chưởng của chàng cũng đồng thời chụp đến khiến Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo phải thối lui liên tiếp năm bước.

Chàng bất thần quay người lại nhìn thẳng vào Lãnh Hồn Cư Sĩ quát rằng:

– Bát Đầu Thư Sinh hiện giờ làm sao?

Đôi mắt của Lãnh Hồn Cư Sĩ không ngớt xoay động, nhướng cao đôi mày, cất tiếng cười gian manh, nói:

– Nếu ngươi muốn biết Bát Đầu Thư Sinh hiện nay chết hay sống và tung tích ra sao, thì tốt nhất nên đi đến Huyết Hải Địa Khuyết xin vào ra mắt đại vương, thì ông ấy sẽ giải bày tường tận cho ngươi được rõ. Vậy, hà tất phải hỏi đường nơi một gã mù mắt?

– Hừ, ngươi là linh chủ của Huyết Hải, tại sao lại không biết được những

việc đó?

– Ha ha. Người khiếp sợ trước oai trời của đại vương, nên không dám đi hỏi thẳng nơi ông ấy, vậy giờ đây nếu ta nói cũng có ích lợi gì?

Gia Cát Ngọc nghe qua, cất tiếng cười to, nói:

– Người chớ nên dùng mưu khích tướng, thực ra ta đã muốn gặp lão ma ấy từ lâu rồi hầu thanh toán mối thù cũ thuở xưa. Vậy phiền hai người hãy trở về báo lại cho lão ta biết, là trong vòng ba tháng nữa Kim Cô Lô nhất định sẽ đi đến Huyết Hải. Các người hãy bảo lão ta đề phòng.

Câu nói vừa dứt lời thì chàng lại vọt người bay lên, nhắm giữa màn đêm mù mịt lướt thẳng tới, trông nhẹ nhàng chẳng khác chi một cái bóng ma.

Từng vì sao lạnh đang chớp nháy trên nền trời xanh, từng làn mây không ngớt trôi qua trên đỉnh đầu, tiếng dế kêu rả rích như tiếng khóc nỉ non, tiếng rụng xào xạc của lá vàng như tiếng than ai oán, tạo thành một khung cảnh ghê rợn của đêm khuya ...

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang khẽ tăng hắng, cất giọng áy náy nói rằng:

– Lãnh Hồn huynh, vừa rồi tiểu đệ quá lỗ mãng, vậy xin anh hãy tha tội cho.

Lãnh Hồn Cư Sĩ đưa tay sờ lên vầng trán, rồi thở mạnh ra một hơi dài, nói:

– Phàn huynh sở dĩ ra tay như vậy, là hoàn toàn xuất phát từ lòng trung thành đối với Huyết Hải, vậy tiểu đệ nào dám hờn trách? Chẳng qua, người tự xưng Kim Cô Lô này, võ công rất cao cường kỳ tuyệt, lai lịch lại mù mù

khó hiểu, quả đáng cho người phải kinh sợ. Nếu như việc đêm mai này ...

– Lãnh Hồn huynh hà tất phải lo lắng, nếu vào đêm mai mà hấn ta dám nhúng tay cản trở, thì hai ta sẽ hiệp lực đối phó với hấn. Tôi tin rằng triệt hạ hấn cũng không có chi là khó đâu.

– Phàn huynh chớ nên xem mọi việc đều dễ dàng như vậy. Theo tôi nhận xét, thì thấy người ấy tự xưng là một tên tội tử trung thành của Gia Cát Ngọc, nhưng qua thân pháp của y, đã thấy nó tựa hồ còn cao cường hơn cả Thiên Nhai Du Tử một bậc. Nhất là cách ăn mặc của hấn ta, quả đúng với ba tiếng Kim Cô Lô của hấn tự xưng vừa rồi.

– Lãnh Hồn huynh chớ nên nghĩ ngợi quá nhiều, nếu Kim Cô Lô thực sự dám nhúng tay vào việc làm của chúng ta, thì dưới chân núi Tân Thành Sơn vào đêm mai này, sẽ là nơi của hấn vùi thây đó. Giờ đây, chúng ta bàn bạc nhiều cũng vô ích, vậy hãy đi thôi.

Tiếng thôi vừa nói ra khỏi miệng, thì lão ta đã lướt đi xa ngoài hai trượng rồi.

Lãnh Hồn Cư Sĩ cũng liền nôi gót lướt theo sau, chéo áo giữ trong gió nghe rền rẹt, tay áo rộng cũng không ngớt bay phất phơ, chỉ trong chớp mắt là họ đã lẫn khuất giữa màn đêm dày đặc.

Khi hai người đã bỏ đi, thì từ trong bóng đêm, bất thần lại xuất hiện một người khác. Người ấy mặc một bộ y phục đen kín đáo, mặt cũng che kín bằng một vuông lụa đen, đôi mắt chiếu sáng ngời và lạnh buốt. Người ấy quét mắt qua bốn bên một lượt, rồi nhanh nhẹn bám sát theo sau hai gã lĩnh chủ của Huyết Hải.

Thế là, ba bóng người cùng lướt tới nhẹ nhàng như một đợt khói mỏng giữa đêm khuya. Tại vùng đồi núi hoang dã vừa rồi, chỉ còn để lại một xác chết đầm đìa máu tươi nằm trơ trọi. Gió đêm thổi vi vu lạnh lùng, lá vàng rơi xào xạc buồn bã, chẳng khác nào một điệu nhạc đưa tang cho một kẻ xấu số ...

Gió thu đang thổi mạnh, những con chim nhạn lạc đàn đang bay hồi hải ...

Tại vùng Tân Thành Sơn cỏ cây tiêu điều, lá vàng rơi rụng, trông thật thê lương buồn bã. Dưới ánh tà dương, bầu trời đang chói rục màu ráng chiều sặc sỡ.

Bỗng tại nơi đây, xuất hiện một bóng người, từ đằng xa đi lần lần tới.

Bước chân của người ấy thật nhanh nhẹn, y phục rách nát, mặt đen râu ria, thân sắc có vẻ đăm chiêu buồn bã. Người ấy chính là bang chủ Cái Bang, tức Vân Thiên Nghĩa Cái Ca Thu Kiện, một người vì uất ức nên rời khỏi bang phái để dấn bước giang hồ, đi khắp chân trời góc bể, tìm kiếm kẻ thù đã đánh cắp chén vàng, bảo vật trấn bang của Cái Bang.

Lão ta đi đến trước một cánh rừng rậm nằm tại chân núi thì bất thần dừng chân đứng lại, đưa mắt nhìn đăm đăm vào bầu trời đang chiếu ngời màu ráng đỏ, rồi cất tiếng nặng nề than dài.

Tiếng than của lão ta mới vừa dứt, thì từ trong đám rừng rậm, bỗng nghe có một chuỗi cười dài vọng ra, đồng thời liền thấy hai bóng người lướt tới nhanh như gió hốt.

Vân Thiên Nghĩa Cái không khỏi giật mình, và lão ta cũng đã thấy rõ hai người ấy là ai. Bóng người đi đầu chính là người sư đệ của lão ta, tức Tam Thủ Ác Cái Tư Không Thọ, một kẻ vừa phản bội bang phái. Người đi sau

Tam Thủ Ác Cái Tư Không Thọ chính là gã cướp sông tại Hoàng Hồ, tức Miên Chương Lý Kỳ, vừa rồi đã xuất hiện tại Bạch Lộc Nguyên.

Tư Không Thọ vừa trông thấy Vân Thiên Nghĩa Cái, liền cúi người thi lễ, rồi mỉm cười gian manh, nói:

– Sư huynh quả là người biết giữ lời hứa, nhưng còn Cổ sư đệ không có đến hay sao?

Vân Thiên Nghĩa Cái gằn giọng quát rằng:

– Người hẹn ta đến đây, chẳng lẽ vì muốn hiểu về Cổ sư đệ không hay sao?

– Anh em của mình lâu ngày không gặp nhau, rất lấy làm mong nhớ, vậy hỏi nhau một lời cũng rất cần thiết đấy chứ?

– Người là một kẻ phản bội môn phái và phạm thượng, tội đáng giết chết, nhưng người tỏ ra còn biết đến tình huynh đệ thì hôm nay ta sẽ hé mở cho một góc lưới, và chỉ cần người bằng lòng trao trả bảo vật trấn bang lại thì ta hứa sẽ nói giúp với sư thúc tha thứ cho người.

Tam Thủ Ác Cái nghe qua, không ngớt cất tiếng cười gian manh, nhưng đứng im lặng chưa vội trả lời. Lão ta đưa mắt quét về phía Miên Chương Lý Kỳ, tức thì gã này liền bước thẳng tới hai bước, nhìn vào Vân Thiên Nghĩa Cái cười khá khá thật to, nói:

– Ca Thụ đại hiệp đã cầm đầu Cái Bang mấy mươi năm rồi, hơn nữa năm nay tuổi cũng đã lớn, vậy hà tất chưa chịu rút lui yên nghỉ, để an hưởng cái phúc lúc tuổi về già ...

Ngụ ý bóng gió của lời nói ấy, không cần ai cắt nghĩa, Vân Thiên Nghĩa Cái cũng đã hiểu tường tận. Do đó lão ta liền sa sầm nét mặt, nói:

– Chuyện riêng của Cái Bang thì ngươi chen vào để làm gì?

Tam Thủ Ác Cái liền nghiêm nét mặt nói:

– Hiện nay bảo vật trấn bang của Cái Bang đã ở trong tay của tiểu đệ, vậy nếu đại sư huynh vẫn một mực u mê, thì chớ trách tiểu đệ đây ...

– Hãy câm miệng lại. Ngươi quả là một kẻ phản bội đáng giết chết.

Nếu ta còn sống một ngày nào trên dương thế này, thì ngươi chớ mong chi chiếm được địa vị bang chủ.

Đôi mắt của Tam Thủ Ác Cái chiếu ngời ánh sáng hung tợn, cất giọng căm hận nói:

– Nếu thế, thì ngươi hãy chết cho sớm vậy.

Dứt lời, hấn ta bèn vung chưởng lên, nhắm ngay đầu và ngực của Vân Thiên Nghĩa Cái giáng mạnh xuống.

Vân Thiên Nghĩa Cái đang hết sức tức giận, mớ tóc bạc trên đầu lão ta không ngớt run rẩy, nhanh nhẹn đưa chân trái tràn tới, trong khi cánh tay phải cũng đưa lên ngang ngực và xô mạnh ra.

Tam Thủ Ác Cái liền nhanh nhẹn lách mình tránh ngang, và đã tránh khỏi được thế chưởng của Vân Thiên Nghĩa Cái. Lão ta là một người gian ác sâu hiểm, nên thừa lúc Vân Thiên Nghĩa Cái đánh hụt vào khoảng không thì

nhANH NHỌN XOAY NGƯỜI TRỞ LẠI ...

Đôi chân của Vân Thiên Nghĩ Cái liền rùn đứng vững trở lại, tấn công liên tiếp ba chưởng và đá luôn hai đá mãnh liệt. Mỗi thế võ nào cũng đều nhắm vào các đại huyệt trên người của Tam Thủ Ác Cái, chứng tỏ trong lòng lão ta đang hết sức căm tức, quyết hạ cho kỳ được đối phương.

Tam Thủ Ác Cái một mặt vung tay đánh trả lại, một mặt không ngớt cất tiếng cười gian manh, nói:

– Su huynh. Võ công của anh chỉ suýt soát nhau với tôi, vậy nếu tôi có thêm một người tiếp tay nữa, thì anh có thể sống còn để rời khỏi Tân Thành Sơn này không? Nhưng, tiểu đệ vì nghĩ đến cái tình đồng môn, nên chỉ cần su huynh hứa ...

– Tên phản loạn hèn mọn kia. Người chớ nên dài dòng bá láp.

Đôi mắt của Vân Thiên Nghĩ Cái gằn như nẩy lửa, những sợi râu ria của lão ta cũng không ngớt rung động, vung chưởng trái lên đỡ thẳng vào thế công của đối phương, trong khi tay phải nắm thành một quả đấm, đánh mạnh về phía trước. Tức thì, một luồng nội lực cuốn tới đầy động cuồn phong nghe âm âm, nhắm ngay lồng ngực của Tam Thủ Ác Cái công thẳng tới.

Tam Thủ Ác Cái vung chưởng lên đỡ thẳng, gây thành một tiếng nổ to và rít dài như tiếng xé lụa, khiến cả thân người của lão ta không ngớt lắc lư đảo đảo.

Chính vì vậy, tánh hung tợn của lão liền nổi lên, trợn to đôi mắt nạt rằng:

– Ca Thù Kiện, người đã không còn giữ cái tình đồng môn, vậy chớ trách ta

đây tại sao lại độc ác.

– Này, Lý Kỳ, đôi chưởng của ngươi có lẽ mềm như đậu hủ chẳng?

Miên Chưởng Lý Kỳ cau mày và cất tiếng cười, trong khi đôi chưởng của y cũng bất thần đưa cao, nhưng thân người lại khẽ rùn thấp xuống, rồi nhẹ nhàng xô thẳng cánh tay ra ...

Võ công của gã Miên Chưởng này hoàn toàn là một thứ võ công âm nhuễn.

Tuy võ công của hắn ta cũng chẳng phải cao cường chi, nhưng, trải qua mấy mươi năm khổ luyện, cơ sở về võ học của hắn ta cũng khá vững vàng, Trong khi đó, Vân Thiên Nghĩa Cái và Tam Thủ Ác Cái tài nghệ đều suýt soát nhau, như vậy nếu có hắn ta chen vào nữa, thì tất nhiên là áp lực bên phe Tam Thủ Ác Cái sẽ trở thành mạnh mẽ hơn nhiều.

Bởi thế, Vân Thiên Nghĩa Cái vừa kinh hoàng, vừa tức giận. Lão ta vội vàng nhào lộn người ra sau, vung cánh tay trái quét thẳng về phía ấy một chưởng, khiến chưởng phong cuốn tới ào ào. Nhưng khi hai luồng chưởng lực vừa va chạm thẳng vào nhau, thì Tam Thủ Ác Cái lại thừa cơ tràn tới tấn công vào người lão ta.

Trước tình trạng cửa trước sói vào cửa sau cọp phá ấy, khiến Vân Thiên Nghĩa Cái không khỏi hãi kinh. Nhưng, lão ta đã cân nhắc kỹ lưỡng, tự thấy thà là để cho Lý Kỳ đánh trúng mình ba chưởng chứ không thể để cho Tam Thủ Ác Cái đánh trúng một quyền.

Do đó, lão ta liền nghiêng chặt đôi hàm răng, rùn thấp đôi vai, rồi nhanh nhẹn nhún mình vọt trở về phía Tam Thủ Ác Cái, vung lẹ cánh tay ra, quét thẳng vào Tam Thủ Ác Cái liên tiếp ba chưởng. Chính vì vậy nên tại phía sau lưng

của lão ta đã hoàn toàn sơ hở ...

Miên Chương Lý Kỳ trông thấy thế liền cất giọng cười ghê rợn, rồi vung chưởng phải nhanh như chớp, nhắm ngay lưng của Vân Thiên Nghĩa Cái giáng thẳng xuống.

Xem ra, nếu luồng chưởng lực của hắn ta giáng xuống tới nơi, thì Vân Thiên Nghĩa Cái dù cho không chết, tất cũng phải bị trọng thương nguy kịch. Do đó, vàng trán của Vân Thiên Nghĩa Cái không khỏi xuống mồ hôi lạnh đầm dề.

Nào ngờ đâu, giữa phút giây nguy hiểm như chỉ mảnh treo chuông ấy, thì bất thần có một cái bóng đen bay xẹt đến nhanh như điện chớp. Và, trong khi thân hình của người ấy chưa đến nơi, thì luồng chưởng lực đã giáng xuống rồi.

Bởi thế, qua một tiếng gầm giận dữ, thì một luồng chưởng phong rít gió vèo vèo, đã nhắm ngay hai huyệt đạo Thiên Trì và Chương Môn của Miên Chương Lý Kỳ công thẳng tới.

Thế là, hai tiếng nổ to rít dài như xé lụa liền vang lên, trong khi bốn người đồng thời lui ra sau liên tiếp.

Vân Thiên Nghĩa Cái đưa mắt quét qua, trông thấy bóng người vừa bay thoát đến ấy, không ai khác hơn là sư đệ của mình, tức Sách Hồn Quái Khách Cổ Nan Toàn, người mà lão ta giao cho nhiệm vụ lưu lại trấn giữ tại Bạch Lộc Nguyên. Do đó, trong lòng lão ta hết sức mừng rỡ. Nhưng, chỉ trong chớp mắt thì nét vui cười trên gương mặt Vân Thiên Nghĩa Cái đã mất hẳn, và nhường chỗ cho nét kinh hoàng sợ hãi. Lão ta đưa mắt nhìn thẳng vào Sách Hồn Quái Khách, quát rằng:

– Cô sư đệ. Người không ở trấn giữ tại Bạch Lộc Nguyên, mà đi đến đây để làm gì?

Sách Hồn Quái Khất lộ vẻ giật mình, vội vàng nói:

– Tiểu đệ đến đây để tiếp tay với vị chương môn, hầu bắt sống lấy tên phản tặc này đem về xử trị.

– Nơi này không phải là nơi của sư đệ đến, vậy hãy mau đi ngay đi.

– Sư huynh. Chả lẽ ...

Câu nói của lão ta chưa dứt, thì bỗng nghe một chuỗi cười như cuồng dại, rung chuyển cả màng tai rằng:

– Đã đến đây rồi thì hãy cứ ở đây, hà tất phải hồi hải đến rồi lại hồi hải đi làm gì?

Sách Hồn Quái Khất quay mặt lại, trông thấy từ trong cánh rừng rậm, có hai người đang thong thả bước ra. Một trong hai người ấy, ăn mặc theo thư sinh nho nhã, ngoài ra lại còn một người nữa trông chẳng khác nào một xác chết khô. Khắp thân người đều dùng vải quấn kín đáo, y hệt một xác chết của người quan quyền giàu có.

Thì ra, hai người ấy chính là hai lĩnh chủ trong Huyết Hải Địa Khuyết, tức Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang và Lãnh Hồn Cư Sĩ. Sách Hồn Quái Khất từ trước đến nay, tuy chưa hề gặp mặt họ lần nào, nhưng thật ra cũng đã có nghe tên tuổi của họ. Bởi thế, vừa nhìn thấy đối phương thì lão ta đã biết mọi sự đã hồng. Tuy nhiên, lão ta vẫn một mực bình tĩnh, cất giọng

ngang nhiên nói:

– Sư huynh chớ nên lo ngại, tiêu đệ đến đây là đã xem cái chết chẳng vào đâu nữa.

Vân Thiên Nghĩa Cái trông thấy hai người sư đệ trước mặt mình, một đàng trung thực khả ái, còn một đàng phản loạn hèn mạt, thực khác nhau như trắng với đen, nên không khỏi cất giọng bùi ngùi, cảm thán không dứt. Lão ta thấy nếu để cho người sư đệ khả ái của mình liêu chết cũng vô ích, nên định khuyên giải cho y mau trở về. Nhưng, lão ta chưa kịp nói ra, thì đã thấy Lãnh Hồn Cư Sĩ cười gian manh nói:

– Ca thư đại hiệp. Anh em người có thể cùng chết với nhau một ngày, quả là một việc rất thích thú trong đời sống, vậy hà tất tỏ ra không bằng lòng chứ?

Vân Thiên Nghĩa Cái cảm tức tràn hông, mớ tóc bạc trên đầu không ngớt run rẩy đôi mắt của lão ta trợn to, nhìn thẳng vào đối phương, nhưng vì quá tức giận nên nói chẳng ra lời.

Sách Hồn Quái Khất biết không còn mong chi sống còn được nữa, vậy trước sau cũng một cái chết mà thôi nên bình tĩnh ngửa mặt cười như điên dại, nói:

– Người đại trượng phu đâu có thể roi, xương có thể nát, nhưng khí phách không thể nhục được. Vậy, các người hãy lại đây, hôm nay Cổ hóa tử ta sẵn sàng dùng đôi chưởng bằng ương bằng thịt này, để cùng đánh nhau một lúc với hai người, dù có chết cũng không hận.

Giọng nói của lão ta nghe hết sức khảng khái, hết sức bi tráng, nhưng cũng ngầm chứa một sự thâm lương khó tả. Lão ta tự biết không thể đối địch nổi với đối phương, nhưng vẫn liêu chết để bảo vệ danh dự quả đúng là cử chỉ của

một người đại trượng phu, khiến ai nghe đến đều phải khâm phục.

Nhưng, sau khi Lãnh Hồn Cư Sĩ nói vừa dứt lời, lại tỏ vô cùng đắc ý, to tiếng cười ha hả, nói:

– Cô hóa tử. Người còn tự xem người cao hơn cả trời, vậy với tài nghệ nhỏ nhen của người, thử hỏi có đáng mặt đánh nhau với ta đây không? Này, Tu Không Thọ, người hãy ra tay bắt sống lấy nó cho ta.

Tam Thủ Ác Cái liền cất tiếng vâng lệnh, rồi đôi tay vung ra nhanh như điện chớp ...

Song, Cổ Nan Toàn chưa kịp ra tay đối phó, thì đã nghe Vân Thiên Nghĩa Cái gầm to lên một tiếng, rồi lao thoát người tới, tay trái dùng quyền tay phải dùng chưởng, vận dụng đến chín phần mười chân lực trong người, đánh thẳng vào đối phương. Lúc bấy giờ nếu hạ bớt được đối phương, là có lợi cho mình, nên Sách Hồn Quái Khất nào chịu khoanh tay đứng nhìn? Đôi vai của lão ta lắc mạnh, gương thẳng hai ngón tay ra như lưỡi giáo, nhắm đôi mắt của Miên Chưởng Lý Kỳ điểm thẳng tới nghe một tiếng vút.

Bốn người ấy vừa ra tay đánh nhau, thì bên nào cũng muốn giành phần chủ động, nên sử dụng toàn những thế võ hiểm hóc và nhanh nhẹn phi thường. Chỉ trong chớp mắt là đôi bên đã đánh nhau đến trên mười thế võ. Qua mười thế võ ấy, vì giữa hai đối phương đều sử dụng cách đánh thẳng đờ mạnh, nên kinh khí rít ào ào, cuốn bay cả lá cây chung quanh mù mịt như một trận mưa to.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo đứng nhìn bên ngoài, cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách, nói:

– Tư Không Thọ quả là quá dè dặt, với hai lão ăn mày này nào đáng cho hai ta phải ra tay? Nếu biết như vậy, thì thực không nên đến làm gì.

Lãnh Hồn Cư Sĩ nhướng cao đôi mày, đang định đáp lời, thì bỗng có một tiếng hừ lạnh lùng vọng đến bên tai rằng:

– Nếu không muốn đến, thì tại sao không cút đi cho sớm?

Lãnh Hồn Cư Sĩ vừa nghe lọt vào tai, thì nhanh như chớp phi thân bay thẳng lên không rồi nhắm ngay cánh rừng rậm ấy lao thoát tới. Trong khi lão ta hãy còn lơ lửng trên nền trời thì đã vung chưởng đánh vút ra. Tức thì cuồng phong dấy động âm âm, quét ngã liên tiếp ba gốc cây to bằng miệng chén tại cánh rừng ấy.

Nhưng, bốn bề vẫn phẳng lặng mào thấy có một bóng người?

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang trông thấy thế, không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Trong khi hai người đang ngơ ngác nhìn nhau, thì tiếng cười quái dị ấy lại vọng đến tai họ lần thứ hai:

– Hai người tại sao không mau cút đi, thực sự muốn tìm lấy cái chết chăng?

Giọng nói vừa bén nhọn lại vừa lạnh lùng, chứng tỏ đối phương đang ở cạnh phía trái không xa. Hai lão già nghe qua, trong lòng hết sức bức tức, quát to âm ỉ, đồng thời vung chưởng đánh về phía ấy liên tiếp, khiến cuồng phong dấy động ào ào, chẳng thua chi sóng to ngoài bể cả, cuốn tới cuốn cuộn không dứt, chẳng khác chi dòng nước trường giang.

Thế là cả khu rừng cây cối đều rung chuyển ào ào, nhành lá gãy đổ tung bay đầy trời. Giữa lúc cát bụi còn đang bay mù mịt thì một tiếng cười dài lại vọng đến, đồng thời một bóng người bất thần xẹt thẳng lên trời cao, nhắm ngay hướng Tây ráng chiều đỏ ối, lướt đi xa ngoài ba trượng.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo và Lãnh Hồn Cư Sĩ nào phải là những tay dễ trêu chọc? Do đó hai lão ta liền gầm lên một tiếng to, rồi liền phi thân đuổi theo đối phương như một cơn gió hốt.

Song, mặc dù võ công của hai lão ta cao cường tuyệt đỉnh, nhưng thực tế vẫn còn kém hơn người ấy một bậc. Khi hai lão ta vừa vọt khỏi khu rừng, thì chẳng còn trông thấy hình bóng của đối phương đâu nữa.

Hai lão ta lại nhìn nhau thất sắc, xương sống cảm thấy ớn lạnh vàng trán cũng thấy lâm lâm mồ hôi.

Giữa lúc đó thì bên tai của hai lão ta lại nghe có tiếng cười nhạt rằng:

– Nhị vị mới đến hay sao?

Hai người vừa nghe qua lại không khỏi kinh hoàng, cùng ngược đầu nhìn lại, trông thấy cách xa đây ngoài mười trượng, có một chàng thiếu niên mình mặc áo đen, sắc mặt tái nhợt, đôi khóe miệng như đang mỉm cười, đứng sững cùng một hướng với bóng tịch dương, trông chẳng khác nào một pho tượng đá.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang vừa nhìn rõ bóng người trước mặt, thì thấy đó chính là một người thiếu niên xấu xí, không ra chi cả. Do đó, lòng kiêng sợ của lão ta cũng liền mất đi, và một ác ý cũng nảy sinh trong ý nghĩ, cất tiếng cười khanh khách đầy ngạo nghễ, nói:

– Người bảo hai ta đến chậm, vậy có phải người sốt ruột muốn tìm lấy cái chết hay không?

Chàng thiếu niên áo đen cất giọng ngạo nghễ, cười nhạt nói:

– Chưa chắc ta muốn tìm cái chết đâu, mà chính ta sốt ruột muốn đưa đám tang cho hai người đây.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo gầm to lên một tiếng, rồi nhanh như chớp quét thẳng đôi quỷ trảo chỉ còn da bọc xương của lão ta ra, khiến một luồng gió lạnh đi đôi với mùi hôi thối nồng nặc, cuốn tới nghe vèo vèo.

Chàng thiếu niên áo đen khẽ hừ một tiếng, trong khi thân người lách tránh nhẹ nhàng, chẳng những đã tránh khỏi thế công của đôi phương, mà trái lại còn lao thoát đến sau lưng của Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo êm ru, không hề nghe một tiếng động.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang không khỏi hết sức kinh ngạc, vội vàng quay phắt người lại, vung đôi quỷ trảo đánh ra chớp nhoáng ba thế võ. Những ngón tay của lão ta, chẳng thua chi những cái móc sắt, nhắm đủ ba phía trên, giữa và dưới trên thân mình của chàng thiếu niên chụp tới.

Chàng thiếu niên áo đen lần này chẳng hề lách tránh, đợi đến khi thế võ của Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo đánh ra thì bất thần bàn tay của chàng ta lắc mạnh, tức thì trên không gian liền dày đặc hàng nghìn hàng trăm bóng chưởng từ trên cao chụp xuống như một trận mưa rào.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo thấy thế hết sức kinh hãi, vội vàng thu thế võ nhảy lùi ra sau để tránh. Nhưng luồng kinh khí mãnh liệt phi thường kia đã

cuốn thẳng đến sau lưng lão ta nghe ào ào rồi.

Lão ta vừa đứng yên thân người, thì quả tim không ngớt nhảy nghe thành thịch.

Khi lão ta cúi đầu nhìn xuống thì sắc mặt không khỏi biến hẳn. Khuôn mặt vốn đã xấu xí như yêu quái của lão ta, giờ đây trông lại càng xấu xí đến phát sợ.

Thì ra, chiếc áo dài màu tía của lão ta, đã bị luồng chưởng phong của chàng thiếu niên áo đen, cắt đứt mấy vạt sau hăng tám tấc, và vết đứt ấy trông bén ngọt như một lưỡi dao cắt qua.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang không khỏi rùng mình. Riêng Lãnh Hồn Cư Sĩ trông thấy thế thì cũng không khỏi ớn lạnh cả tâm can, chẳng khác chi chính mình gặp phải cảnh tượng hiểm nguy như vậy, nên vàng trán bất giác đã toát mồ hôi đầm dề.

Chàng thiếu niên áo đen không cất tiếng nói, mà cũng không cử động, trong tay siết lấy nửa chiếc vạt áo của Phàn Giang, đưa đôi mắt thâm khinh miệt, nhìn thẳng vào hai người, qua một lúc thật lâu mới ngửa mặt cười dài như điên dại.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang trước tiên tỏ ra rất sợ hãi nhưng kể đó lão ta có vẻ hết sức tức giận, và cuối cùng lửa căm hờn cháy lên ngàn ngọn trong lòng. Vì vậy, ý nghĩ hung ác lại thoáng hiện qua đầu óc của lão ta, nên lão ta liền cất tiếng cười ghê rợn, rồi đưa đôi chưởng lên cao ...

Sắc mặt của Lãnh Hồn Cư Sĩ lúc ấy tỏ ra trầm tĩnh hơn, đồng thời cũng âm thầm vận dụng chân lực, chuẩn bị khi Phàn Giang ra tay tấn công, thì sẽ tràn

tới tiếp cứu, hầu dùng những thế võ hiểm độc hạ đối phương ...

Trong bầu không khí căng thẳng và ngột ngạt ấy, chàng thiếu niên áo đen đã thấy rõ tất cả những cử chỉ của hai đối phương trước mặt, nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ điềm nhiên như chẳng hề trông thấy. Khi tiếng cười của chàng ta vừa dứt, thì liền cất giọng lạnh buốt đến tận xương tủy, nói:

– Giữa hai ông ai muốn đánh nhau thì xin hãy bước tới.

Giọng nói của chàng thiếu niên áo đen vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, chẳng khác chi những lưỡi dao sắc bén, mà cũng chẳng khác chi một mũi tên nhọn, nhắm xói xĩa vào tai người nghe. Hơn nữa câu nói ấy không khác một thau nước lạnh đã tạt thẳng vào người của Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang, khiến lửa giận đang cháy bùng bùng trong lòng lão ta cũng nhất thời bị dập tắt, nên bất giác thối lui ra sau một bước.

Đôi mắt của Lãnh hồn Cư Sĩ khi vừa va chạm với đôi mắt của người thiếu niên áo đen thì tâm hồn cũng không khỏi kinh hoàng, ý chí vì thế cũng đã bị suy giảm. Song lão ta là một con người biết xem gió trở cờ, nên đôi tròng mắt xoay qua một lượt, liền to tiếng nói:

– Các hạ là nhân vật thuộc môn phái nào thế?

Chàng thiếu niên áo đen cất tiếng cười khẽ, nói:

– Ta là người sống dưới bầu trời, ở trên mặt đất, hiện diện trong bốn biển, chứ còn là ai?

– Giữa ngươi và Cái Bang có mối tương quan gì?

– Chẳng có mối tương quan gì cả? – Nếu thế, tại sao bỗng nhiên lại nhảy vào can thiệp việc riêng của chúng ta? Ý các hạ muốn gì?

– Ta chỉ muốn đánh nhau chơi, vậy các ông có thể chiều ý được không?

Đối với chàng thiếu niên áo đen trước mặt, Lãnh Hồn Cư Sĩ đã có cảm giác sợ hãi vì không thể đoán biết được lai lịch cũng như tài nghệ của đối phương cao cường đến đâu, nên sau khi nghe qua lời nói ấy, đôi tròng mắt của lão ta không ngớt xoay chuyển. Qua một lúc sau, lão ta mới to tiếng cười nói:

– Giữa các hạ và chúng tôi không oán không thù, vậy đánh nhau để làm gì?

Mọi việc ngày hôm nay, chỉ cần các hạ phôi bày cho chúng tôi được thấy vài đường tuyệt nghệ, thì chúng tôi bằng lòng phủ tay bỏ đi ngay, được không?

Lãnh Hồn Cư Sĩ nói rất khéo léo, vì kỳ thực, chính lão ta có ý muốn thăm dò thực lực của đối phương, bèn dựa vào đó tính kế tiến thoái. Chàng thiếu niên áo đen nào lại không biết ý định ấy của lão ta, nên liền cất tiếng cười nhạt, nói:

– Với tài nghệ của hai người, nào đáng để cho ta sử dụng đến tuyệt nghệ?

Nhưng, cũng được. Các người nếu chưa thấy chết thì chưa biết sợ, ta cũng chiều các người vậy.

Câu nói vừa dứt thì thân hình của chàng đã vọt lên nhẹ nhàng, lướt thẳng tới một gốc cây cổ thụ to ba người ôm ở cạnh phía trái ...

Lãnh Hồn Cư Sĩ và Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo đều giương mắt ngó đăm đăm trông thấy chàng thiếu niên lướt tới trước gốc cây to kia, và khi còn

cách độ tám bước nữa liền dừng chân đứng lại. hai lão ta đang ngờ ngác không hiểu ý định của chàng thiếu niên là gì thì bỗng nghe chàng thiếu niên thét lên một tiếng vang dội ...

Tiếng thét của chàng cơ hồ như có thể xuyên thủng được cả sắt đá, chẳng thua chi tiếng phụng gáy hay tiếng rỗng gầm.

Khi tiếng thét vừa dứt thì hai lão ta lại thấy bóng người chập chờn liên tiếp, và chỉ trong chớp mắt thì chàng thiếu niên đã nhanh như chớp lao thoát trở về chỗ cũ.

Chàng ta đứng sững giữa chiều gió lộng, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng, trong tay vẫn siết chặt nửa vạt áo của Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang. Ngoài ra, mọi vật chung quanh đều im lặng như cũ, chẳng thấy có điều chi lạ cả.

Chả lẽ tiếng thét ấy chính là tuyệt học mà chàng ta vừa biểu diễn hay sao.

Lãnh Hồn Cư Sĩ và Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo đều không khỏi cảm thấy quả tim nhảy thình thịch. Nếu chàng thiếu niên này không có những tuyệt nghệ đang khiếp sợ, thì việc họ đã hạ mình dùng lời khôn khéo để tranh thủ thời gian như vừa rồi, thực không xứng đáng tí nào cả. hai lão ta đều có cảm giác như mình vừa bị gạt nên cùng cất tiếng cười nhạt ...

Nhưng, giữa lúc hai người đang định ra tay tấn công vào đối phương thì khung cảnh chung quanh đã hoàn toàn thay đổi hẳn. Hai lão ta nghe liên tiếp những tiếng ngã đổ âm âm vang động cả màng nhĩ, chẳng khác nào trời long đất lở, nên kinh hãi phi thân thối lui nhanh nhẹn ra sau.

khi những tiếng ngã đổ to lớn ấy vừa dứt, cũng như hai lão ta vừa định thân

nhìn kỹ thì trông thấy ba gốc cây to đã gãy ngang và nằm la liệt trên đất, chỉ còn trơ lại một phần gốc cách mặt đất một thước, đứng sững giữa ánh hoàng hôn mà thôi.

Chùng ấy hai người mới hiểu ra, chính là vừa rồi chàng thiếu niên áo đen kia đã sử dụng nửa chiếc vạt áo đang cầm trong tay như một lưỡi kiếm, bay thoát đến chém đứt ngang cả ba gốc cây cổ thụ.

Với một trình độ nội công cao tuyệt, ai nghe cũng khiếp sợ kia, đã khiến hai người vừa nhìn qua là đã kinh hoàng thất sắc. Hai tên ma đầu độc ác trong võ lâm này vốn có ý đến đây để tiếp tay với Tam Thủ Ác Cái soán đoạt địa vị bang chủ của Cái Bang. Nhưng đứng trước tình trạng này cả hai đều hồn phi phách tán, đưa mắt nhìn nhau rồi quay đầu bỏ chạy tuốt.

Chàng thiếu niên áo đen ấy là ai?

Thì ra, chàng chính là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc, tức người vừa xưng hiệu Kim Cô Lâu.

Chỉ cách nhau có một hôm, thế mà tại sao hai tên giang hồ lão luyện này lại không nhận ra được chàng như thế?

Nguyên vì, trong ngày hôm qua hai lão ta đã gặp chàng vào giữa khuya nên trông thấy chàng chỉ là một bộ xương khô. Giờ đây, dưới ánh sáng tà dương, khung cảnh chung quanh hãy còn sáng tỏ, chất mực dùng để vẽ những đốt xương trên bộ Cô Lâu bảo y chưa hiện ra, nên hai lão ta chỉ trông thấy trước mặt mình là một chàng thanh niên áo đen, sắc mặt lạnh lùng, không một tí tình cảm mà thôi, hơn nữa, Gia Cát Ngọc đã có ý lánh đời, nên từ lời nói tới hành động chàng đều khôn ngoan che giấu, vậy thử hỏi hai lão ta làm thế nào nhận xét cho ra được nữa?

Bóng tịch dương đã lặn về Tây, màn đêm đã buông rũ xuống khắp mặt đất, tiếng chim nhạn kêu sương không ngớt vắng đến bên tai khiến cảnh đêm thu lại càng lạnh lùng buồn bã.

Gia Cát Ngọc biết hai lão ma đầu ấy đã bỏ đi thì Vân Thiên Nghĩa Cái và Sách Hồn Quái Khất chắc chắn đã nắm được phần thắng lợi. Trong khi đó vì chàng không muốn gặp lại hai người, nên đã âm thầm rời khỏi khu Tân Thành Sơn ...

Nhưng, nếu như ... Chàng bỗng chợt nghĩ lại, thấy Sách Hồn Quái khát vạn nhất có điều chi cần đến sự giúp đỡ của chàng thì sao? Bởi thế, chàng liền dừng chân đứng yên, rồi âm thầm quay trở lại khu rừng rậm khi nãy.

Dưới màn trời đêm lờ mờ, những ánh sao thưa không ngớt nhấp nháy, chung quanh vùng ấy không còn nghe tiếng đánh nhau nữa. Bên cạnh cánh rừng tòng, nhánh lá gãy đổ ngổn ngang dưới đất, khung cảnh chân núi Tân Thành Sơn đã trở thành hoang vắng như thuở nào. Trên mặt đất tại nơi đó, có hai xác chết đang nằm lăn quay. Hai xác chết ấy, không vượt ra ngoài sức tưởng tượng của chàng, vì đây chính là xác chết của Tam Thủ Ác Cái và Miên Chương Lý Kỳ ...

Vừa nhìn qua khung cảnh chung quanh, đôi khóe miệng của chàng liền hiện lên một nụ cười vừa bi thương lại vừa đắc ý. Tuy nhiên, bên ngoài chiếc mặt nạ của chàng vẫn lạnh lùng không hề có một tí tình cảm mà chỉ thấy nơi khóe miệng khẽ lay động mà thôi.

Trời đã bắt đầu tối hẳn, chàng khoác kín chiếc áo choàng đen bên ngoài rồi lấy vuông lụa đen che kín khuôn mặt lại, hồi hả rời khỏi bãi chiến trường đầy máu tanh này ...

Nhưng thân hình chàng chưa kịp di động, thì bỗng kinh ngạc, dừng chân đứng lại ngay. Vì, một chiếc giày cỏ dính bê bết máu tươi bị rơi rớt cạnh đấy đã làm cho chàng phải chú ý.

Tam Thủ Ác Cái và Miên Chương Lý Kỳ tuy là đệ tử của Cái Bang nhưng cả hai đều mặc áo lụa, đi giày thêu. Vậy, chủ nhân của người có chiếc giày có dính máu này, nếu không phải Vân Thiên Nghĩa Cái, thì cũng chính là Sách Hồn Quái Khất ...

Tại sao họ lại ném bỏ chiếc giày này lại đây? Chẳng lẽ giữa hai người lại có một bị trọng thương? Ô. Không xong ...

Chàng nghĩ rằng, nếu một người còn có thể đi được thì chắc chắn không khi nào lại vứt bỏ chiếc giày đang mang dưới chân. Vậy, không biết chừng giữa Sách Hồn Quái Khất và Vân Thiên Nghĩa Cái, lại có một người đang bị trọng thương hết sức nguy kịch.

Ai đã bị trọng thương vậy? Chàng không có đủ thì giờ để đi tìm hiểu việc đó, vì hiện giờ chàng đang có một công việc gấp rút phải làm. Đây chính là việc chàng đã gặp gã đàn ông to lớn tại gian tử lâu trong Tấn Thành hồi chiều này. Chàng đã nghe hắn ta nói rõ là phụng mệnh đi đến Thiếu Lâm. Vậy, hắn đến Thiếu Lâm làm gì? Chắc chắn đây lại là một hành động hết sức bí mật, nằm trong một âm mưu to tát.

Bởi thế, chàng hỏi hã đi đến Tế Nguyên, rồi đi qua bên đò Mạnh Tân, và cuối cùng đi thẳng đến Tung Sơn ...

Quả nhiên chàng đến thực là phải lúc. Sau khi chàng theo dấu gã đàn ông to lớn nọ vượt lên Tung Sơn, thì trông thấy hã ta đã đưa một chiếc hộp sắt cho

Đại Phong Thiên Sư đang thập thò ngoài cánh rừng ...

Do đó, một ý nghĩ liên thoáng qua đầu óc, khiến chàng nhớ lại những chiếc rương sắt chở trên những cỗ xe ngựa mà trước đây chàng đã gặp. Đồng thời chàng cũng nhớ lại cái chết của Thương Lăng Vũ Sĩ, và những cái chết thảm khốc của một nhân vật võ lâm ở bên ngoài Huyết Hải Địa Khuyết trước đây. Bởi thế, chàng liền theo dấu đối phương, lướt thẳng vào Thiếu Lâm Tự, và đã nghe rõ được những sự bàn bạc bí mật giữa Phi Long Thiên Sư và Đại Phong Thiên Sư, nên chàng mới âm thầm lên vào Bồ Đề Thiên Viện, vạch trần mưu gian của hai lão ta trước mặt Thiên Nhất Thượng Nhân.

Phi Long Thiên Sư và Đại Phong Thiên Sư giờ đây một kẻ đã bị mất mạng, một kẻ đã bỏ đi, mọi việc kẻ như đã xong rồi. Nhưng chàng không muốn gặp lại Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên nên đã thừa lúc lộn xộn xông phi thân lướt đi mất.

Tuy nhiên chàng vẫn không bỏ đi xa, nên đến khi Âm Sơn Quỷ Tần Bính Hạo dẫn dụ Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên thì chàng liền viết một mảnh giấy để báo tin cho họ hay trước ...

Tại Hồng Vân Trại, chàng đã ám trợ cho Thạch Kinh Thiên, đồng thời cũng đòi lại được món nợ máu cho Tuyên Cơ Tẩu nơi Tần Bính Hạo. Sau đó chàng định bỏ đi xa nhưng bất ngờ lại được tin Uyển tử tử đang bị trọng thương nơi Thanh Phong Bảo. Do đó, dù lòng dạ của chàng có rắn chắc như sắt đá đi nữa, cũng không làm sao bỏ đi cho đành.

Bởi thế, chàng đã nhân lúc đêm khuya, lên vào Thanh Phong Bảo, nhưng nào ngờ đâu, đây chỉ là một kế hoạch của Thiết Chỉ Cái sắp đặt, hầu dẫn dụ chàng đến để tìm hiểu sự thật về chàng mà thôi.

Lúc bấy giờ tại gian lâu nhỏ nơi Thanh Phong Bảo, không khí nặng nề buồn bã, Tư Đồ Uyên không ngớt thút thít khóc, khiến cõi lòng của Gia Cát Ngọc đau đớn như bị dao cắt. Tâm trạng của chàng đang bàng hoàng, chẳng khác chi một con cừ non lạc đàn và đang đứng trước một ngã ba đường, hoang mang chẳng biết liệu định ra sao.

Từng giọt lệ trong ngần đã phá vỡ một con đê tình cảm trong nội tâm chàng và cũng đã đè bẹp được ý chí cứng rắn của chàng. Hàng nghìn sợi tơ tình mềm mại, cứ mỗi lúc càng siết chặt lấy chàng hơn. Do đó cuối cùng chàng đã cất giọng run run nói:

– Uyên tử tử, chẳng phải tiêu đệ là kẻ phụ bạc, nhưng trong việc này vì có những nỗi khổ mà không thể giải bày ra được ...

Tư Đồ Uyên nghẹn ngào nói:

– Nếu đệ đệ có nỗi khổ riêng, thì tại sao không sớm bỏ đi cho rồi? Tôi là kẻ bạc mệnh, thì thử hỏi có còn trách ai được nữa?

Câu nói chưa dứt thì nàng lại nức nở nghẹn ngào. Gia Cát Ngọc nghe qua liền cất tiếng than dài, cất tiếng gọi to rằng:

– Xin đại ca, nhị ca và Tư Đồ bá phụ hãy bước lên lầu.

Liền đó thang lầu không ngớt vang động tiếng chân người bước, đèn đuốc cũng được thắp sáng cả lên. Thiết Chi Cái, Thạch kinh Thiên và Xích Diện Thần Long đều có mặt đầy đủ trong gian lâu âm áp.

Dưới ánh sáng của những ngọn đèn chung quanh, tuy những đốt xương trắng trên bộ Cô lâu bảo y không lập lòe ánh sáng xanh, nhưng qua dáng điệu lạnh

lòng không tình cảm của chàng, khiến cả ba người đều không khỏi hãi kinh.

Gia Cát Ngọc đợi cho mọi người ngồi yên xong, mới đem tất cả những chuyện mình đã gặp trong thời gian qua, ngoại trừ việc chàng gặp gỡ Băng Tâm Ma Nữ, đều nhất nhất kể rõ lại cho ai nấy nghe qua một lượt.

Tư Đồ Uyển sau khi nghe xong lời nói của chàng, thì nước mắt ràn rụa, lên tiếng nói:

– Ngọc đệ đệ, chẳng ngờ chúng ta gặp gỡ từ bấy lâu nay, mà đệ đệ vẫn không hiểu nỗi lòng của ngu tử. Nếu đệ đệ có ý nghĩ như vậy, thì ngu tử cũng sẵn lòng tự hủy sắc đẹp của mình, để cùng được sống bên cạnh với đệ đệ thôi.

Câu nói vừa dứt, thì nàng nhanh nhẹn thò hai cánh tay lên, giương thẳng mười chiếc móng nhọn hoắc, chụp vào khuôn mặt xinh đẹp của mình. Qua hành động đó, chắc chắn sắc đẹp như tiên nga của nàng sẽ bị hủy đi trong nháy mắt. Do đó ai nấy đều kêu lên một tiếng kinh hoàng ...

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 32

CHÂN GIẢ KHÓ LƯỜNG

Tình yêu của Tư Đồ Uyển đối với Gia Cát Ngọc có thể nói cao hơn cả núi Thái Sơn, sâu hơn bể cả. Nàng biết Gia Cát Ngọc tự xấu hổ về chỗ dung nhan của mình đã trở thành xấu xí, nên nàng quyết tâm tự hủy sắc đẹp của mình đi, hầu được chung sống bên nhau mãi mãi.

Nhưng, bao nhiêu người hiện diện nào lại để cho nàng làm liều như thế. Do đó sau những tiếng kêu kinh hãi, Thiết Chi Cái đã nhanh nhẹn tràn tới trước, rùn thấp đôi vai, rồi vung năm ngón tay ra nhanh như điện chớp ...

Trong khi mười ngón tay rắn chắc như sắt thép của Tư Đồ Uyển vừa mới chạm đến làn da trên môi má phấn, thì đã bị luồng chưởng phong của Thiết Chi Cái hất bắn trở ra. Vì không thể được toại nguyện nên nàng òa lên khóc to, nước mắt đầm đìa như một ánh lệ giữa cơn mưa, trông ai oán không thể tả xiết. Nàng cất giọng đau đớn nói:

– Quan lão tiên bối, ông chả lẽ lại ...

Thiết Chi Cái không khỏi mỉm lòng, lắc đầu cất tiếng than dài nói:

– Con tiện tỳ ngọc kia. Người làm thế chẳng hóa ra quá ngọc hay sao? Về dung mạo của tam đệ, nào phải không thể chữa trị được? Nếu người sốt ruột như vậy, thử hỏi có ích lợi gì?

Tur Đồ Uyên vừa nghe qua, trong lòng hết sức mừng rỡ, nhanh nhẹn lướt khỏi chiếc giường, thò tay nắm chặt lấy chiếc tay của Thiết Chỉ Cái, hồi hải hỏi rằng:

– Quan lão tiên bối, lời nói của ông có thật hay không?

Thái độ tha thiết của nàng hoàn toàn bộc lộ qua lời nói và cử chỉ khiến Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đều không khỏi bối ngùi. Riêng Gia Cát Ngọc, sau khi nghe qua lời nói ấy, ngoài sự cảm động sâu xa, chàng còn cảm thấy vô cùng áy náy cho nàng?

Xích Diện Thần Long biết lời nói ấy của Thiết Chỉ Cái chẳng qua là để an ủi ái nữ của mình mà thôi, lão ta sợ ái nữ quá đau đớn, nên không đợi Thiết Chỉ Cái kịp trả lời, vội vàng cất tiếng cười nói:

– Uyển nhi. Lời nói của Quan lão tiên bối hoàn toàn đúng sự thật. Con thử nghĩ, trước đây Ngọc đệ đệ đã đến Lãnh Diện Hoa Đà xin được linh dược, chữa trị thần tình về mọi vết thương. Vậy, đối với làn da bị đen nám bởi dòng nước suối hoa đào này, thì có chi là khó đâu?

Tur Đồ Uyên nghe qua trong lòng hết sức vui vẻ, sắc mặt tươi như hoa, mỉm cười duyên dáng nói:

– Ô. Phải rồi. Nhưng đáng tiếc là loại thuốc Tục Đoạn Sinh Cơ Linh Ngọc Chỉ chi đó hiện giờ đã dùng hết, nếu chẳng thế ...

Nói đến đây, nàng tỏ ra trầm ngâm trong giây lát, rồi bỗng nhiên bước nhẹ nhàng đến trước Gia Cát Ngọc, nắm chặt lấy cánh tay của chàng lắc mạnh, nói:

– Ngọc đệ đệ, hãy đi cùng tôi đây.

Gia Cát Ngọc không khỏi ngạc nhiên hỏi:

– Tỷ tỷ, đi đâu bây giờ?

Tư Đồ Uyển lại mỉm cười duyên dáng nói:

– Chúng ta cùng đi tìm Lãnh Diện Hoa Đà, xem thứ thuốc Tục Đoạn Sinh Cơ Linh Ngọc Chỉ của ông ấy có còn hay không ...

Thạch Kinh Thiên từ nãy đến giờ vẫn im lặng không nói chi cả, nhưng nghe qua lời nói của Tư Đồ Uyển thì lại vỗ tay cười to rằng:

– Con tiện tỳ quỷ quái kia. Người quá lo sợ như thế có ích lợi gì? Những người trời sinh ra xấu xí như ta đây, chả lẽ lại không muốn sống trên đời này nữa hay sao?

Tư Đồ Uyển vì quá tha thiết, nên bộc lộ tất cả nỗi chân tình trong lòng mình, và chính mình lại hoàn toàn không hay biết. Giờ đây nàng nghe Thạch Kinh Thiên nói như thế thì đôi má bỗng bừng đỏ, thái độ trở thành luống cuống vì thẹn thùng.

Nàng ú ớ một tiếng rồi nhảy bổ lên giường nằm úp mặt, không hề dám nhìn đến ai nữa.

Mọi người trông thấy thế, đều phá lên cười to, Gia Cát Ngọc cũng không khỏi nóng bừng đôi tai. Qua một lúc khá lâu, Thiết Chỉ Cái mới im tiếng cười, nói:

– Về việc của tam đệ, hiện giờ chúng ta nên giữ kín là hơn, kéo bọn yêu tà ma quái trong võ lâm hay được tin này thì trốn đi ra hết.

Thạch Kinh Thiên không ngớt gật đầu, nói:

– Đại ca nói chẳng sai tí nào cả, vậy tôi sẽ đi báo tin cho các đệ tử ở trong bảo này hay, cấm chặt không ai được phép tiết lộ ra ngoài về mọi việc đã xảy ra trong đêm nay.

Y vừa nói dứt lời thì đứng lên bỏ đi ngay. Thiết Chỉ Cái cũng đứng lên đưa mắt ra hiệu cho Xích Diện Thần Long, nói:

– Thật là tuế nguyệt không khi nào chiều lòng người, sao đêm nay mới vào canh ba mà tôi đã thấy mệt mỏi quá. Tư Đồ lão nhi, bọn chúng là người thanh niên trẻ tuổi, thức chơi nói chuyện cũng chẳng sao, còn chúng ta hãy đi nằm nghỉ một chút đã.

Xích Diện Thần Long lẽ tất nhiên là đã hiểu được ngụ ý trong lời nói của lão ta, nên sau một chuỗi cười dài liền cùng nhau kéo thẳng xuống lầu.

Dưới ánh sáng vàng nhạt, chập chờn của những ngọn đèn, đêm khuya có vẻ hết sức êm ả. Nhưng, trong lòng Gia Cát Ngọc lại cảm thấy ngượng nghịu, luống cuống vô cùng ...

Đối với tình thương tha thiết của Uyển tỷ tỷ khiến chàng cảm thấy thêm xấu hổ áy náy. Nhất là khi nhớ lại trường hợp đã gặp gỡ Băng Tâm Ma Nữ giữa đêm khuya trước đây, lại chính là việc khiến chàng thấy mình đã phụ tình thương tha thiết của nàng. Chàng đưa mắt nhìn đăm đăm vào Uyển tỷ tỷ đang ngồi dựa người trên giường, có một cảm giác bùi ngùi khó tả ...

Nhưng, Uyên cô nương lúc bấy giờ tựa hồ trong lòng đang có lắm điều u uất, đôi mắt ngấn lóng lánh ánh lệ, rồi lại tuôn rơi lả tả xuống đôi má. Hai vai của nàng không ngớt lay động theo tiếng nấc nã nùng, càng làm cho Gia Cát Ngọc rối loạn cả tâm thần Cuối cùng chàng như lấy hết sức can đảm trong người, đưa chân bước sát tới, ấp úng nói:

– Tỷ tỷ thân mến ... Chị hãy còn buồn tôi hay sao?

Tư Đồ Uyên trong lòng đang tràn ngập bao nhiêu sự buồn bã, nhưng qua tiếng gọi “tỷ tỷ thân mến” từ miệng Gia Cát Ngọc thốt ra, thì sự buồn bã ấy cơ hồ được xóa đi quá nửa. Nàng nghiêng mình trở lại, đưa khăn chấm nước mắt, rồi cất giọng như nũng nịu, như trách móc, nói:

– Tôi làm thế nào dám buồn đệ đệ?

Gia Cát Ngọc liền ngồi xuống bên cạnh giường, cất tiếng than khẽ, nói:

– Ôi. Tình thương của tỷ tỷ đối với tôi, tiểu đệ suốt đời không làm sao quên được. Duy chỉ có ...

– Chỉ có thế nào? Có phải tiểu đệ cho tôi đây là người tính tình thường đời đời hay sao?

– Lẽ cố nhiên là tỷ tỷ không phải hạng người như vậy, song tiểu đệ ...

– Đệ đệ không nên nói thêm nữa, tôi đã đoán biết tâm ý của đệ đệ rồi. Ngày mai này, chúng ta cùng đi đến Bách Thảo Giáp, nếu Lãnh Diện Hoa Đà có thể chữa trị cho đệ đệ khôi phục lại được dung nhan như cũ thì thôi, bằng trái lại thì tôi cũng sẽ tự hủy dung nhan của mình và chùng ấy thì đệ đệ không còn băn khoăn chi nữa cả.

– Tỷ tỷ thân mến. Tại sao chị lại có ý nghĩ như vậy. Tên Trọc Thế Thiên Ma ấy nói không sai tí nào cả:

“Thánh hiền quý khí phách, tiếc chi chút dung nhan”.

Tiểu đệ hiện nay có ý muốn lánh đời, chẳng phải vì dung mạo của mình quá xấu xí, mà thật ra bên trong hãy còn ...

– Biển có thể cạn, đá có thể mòn, trời có thể cùng, đất có thể diệt, nhưng mối tình giữa đôi ta không thể nào tan rã.

Lời nói của Tư Đồ cô nương quả quyết như dao chém, khiến Gia Cát Ngọc hết sức cảm động, đưa hai tay nắm lấy đôi cánh tay mềm mại của nàng, âu yếm nói:

– Tỷ tỷ thân ái, tiểu đệ lúc nào cũng nhớ mãi lời nói của tỷ tỷ. Nhưng. tiểu đệ đã lầm lỡ làm ra một chuyện rất có lỗi đối với tỷ tỷ, vậy tỷ tỷ có thể tha thứ cho không?

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn chăm chú vào Tư Đồ Uyển. Tia mắt của chàng tràn đầy sắc van xin. Tư Đồ Uyển không hiểu chàng đã gây ra một lỗi lầm chi, nên lấy làm lạ giương to đôi mắt, nhìn đăm đăm vào mặt chàng đôi mày cau chặt, một lúc lâu không nói nên lời.

Gia Cát Ngọc trông thấy nàng do dự, chẳng lên tiếng nói chi cả, thì bất giác lại cảm thấy xấu hổ, bèn cúi gầm đầu ngay. Nhưng, Tư Đồ Uyển sau một lúc nghĩ ngợi, liền cất giọng quả quyết đáp rằng:

– Dù cho đệ đệ có làm một chuyện sai lầm to tát đến đâu, tôi cũng nhất định

không hề trách móc.

Gia Cát Ngọc vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lại vừa cảm kích thái độ khoan dung của nàng. Chàng kêu to rằng:

– Tỷ tỷ thân mến. Chị đối với tôi thật là quá tốt, nhưng chỉ đáng trách là lúc bấy giờ.. Chàng vốn có ý đem mọi việc đã xảy ra giữa chàng và Băng Tâm Ma Nữ, nói lại cho Uyên tỷ tỷ nghe, nhưng Tư Đồ cô nương vừa mới nghe đến đây thì nhanh nhẹn giật cánh tay trở về rồi đưa lên bụm lấy miệng chàng lại, nói:

– Những việc đã qua, thì đệ đệ còn nhắc lại làm gì? Từ đây về sau, đệ đệ không chọc giận tôi nữa là được rồi.

Những lời nói âu yếm, những cử chỉ dịu dàng sau khi đã trải qua một cơn hoạn nạn, đã được Tư Đồ cô nương bộc lộ rất rõ ràng. Chính vì vậy nên ý nghĩ lánh đời của Gia Cát Ngọc cũng bị xóa nhòa đi, trái lại, chàng càng thấy thương yêu Tư Đồ Uyên sâu xa gấp trước trăm nghìn lần.

Tư Đồ cô nương thiết tha đến việc khôi phục lại dung nhan cho Ngọc đệ đệ nên trời mới vừa sáng tỏ liền hối thúc mọi người đi về hướng Đông. Thiết Chi Cái vì đang lo lắng cho việc sống chết của hai sư điệt nên có ý định đi đến Bạch Lộc Nguyên để xem qua mọi nơi cho biết. Riêng Xích Diện Thần Long tự hiểu nếu mình đi chung trong đoàn thì có nhiều điều bất tiện, chi bằng lấy một cái cơ khéo léo rồi tẻ ra cùng đi chung với Thiết Chi Cái.

Thạch Kinh Thiên già từ bảo chủ Thanh Phong Bảo Tần Trắc rồi cùng với hai người đi thẳng về phía An Huy.

Suốt dọc đường đi, Tư Đồ Uyên nhìn thấy Ngọc đệ đệ lúc nào cũng trùm kín

vuông khăn đen để che mặt lại, thì cũng lấy một vuông lụa ra, che kín dung nhan kiều diễm của mình.

Thời giờ trôi qua như nước chảy, chỉ trong nháy mắt là đã đến tiết đông giá lạnh.

Trên nền trời mây mờ xám xịt, gió lạnh thổi vi vu. Tại Cao Lâm Kiều, tọa lạc bên ven Sào Hồ, không khí của tiết đông đang nặng trĩu, khiến mọi người có cảm giác như ngọt ngào, thở không ra hơi.

Hôm ấy, trời đã hoàng hôn, bông tuyết không ngớt rơi lất phất khắp nơi như những chiếc lông ngỗng bay theo gió. Trên đường đi bóng người vốn đã thưa thớt giờ đây lại càng vắng tanh chẳng hề thấy một khách bộ hành.

Tại Tam Ngươn khách sạn, một khách điểm to nhất nơi tiểu trấn này, lúc ấy đang có người thò đầu ra ngoài nhìn. Người đó chính là tên hầu sáng ở trong hiệu.

Hắn đưa mắt nhìn phải, nhìn trái một lúc rồi buông rũ rèm trước cửa hiệu xuống, nhanh nhẹn lách mình bước thẳng vào trong.

Khi trời đang lạnh buốt như thế này, chắc chắn sẽ không còn một người khách nào đến nữa.

Nhưng sau khi tên hầu sáng vừa buông chiếc rèm xuống thì chẳng mấy chốc sau ngoài cửa đã nghe có tiếng người vọng vào ...

Tên hầu sáng không khỏi kinh ngạc. Lạ thực. Vừa rồi rõ ràng mình đã nhìn kỹ thấy trên đường vắng tanh, thế tại sao chỉ trong chớp mắt, là đã có người đến trước cửa hiệu rồi? Chẳng lẽ ...?

Hắn còn đang suy nghĩ thì bức rèm trước cửa đang lay động, rồi có ba bóng người nhanh nhẹn lách mình bước vào.

Tên hầu sáng đưa mắt nhìn thì thấy trong số người ấy có một gã đàn ông to lớn, da đen sạm trông vô cùng lực lưỡng. Ngoài ra tại phía sau lưng của người ấy, lại có một đôi thiếu niên nam nữ, mặt được che kín bằng lụa đen. Có một điều lạ lùng hơn là trên lớp y phục của ba người bước vào, chẳng hề có một hoa tuyết nào bám cả.

Ba người ấy, không ai khác hơn là Thạch Kinh Thiên, Gia Cát Ngọc và Tu Đồ Uyển vừa từ Thanh Phong Bảo đến đây. Tên hầu sáng đang giương mắt nhìn ngơ ngác, đầy vẻ sợ sệt, thì Thạch Kinh Thiên đã quát to rằng:

– Thăng ranh kia. Người sao không chịu đi lấy rượu ra, còn đứng đó ngó cái chi thế?

Tên hầu sáng như vừa bừng tỉnh cơn mơ mộng, kinh hoàng thất sắc, vội đưa chân bước vào trong ...

Hắn xô tấm cửa gỗ ra thì thấy rõ bên trong có hai dãy phòng sạch sẽ. Và có một điều lạ là bên ngoài trời đang đổ tuyết, khí hậu rất lạnh lẽo, thế mà có một gian phòng ở tại hướng Đông, cửa nẻo lại không đóng kỹ. Đồng thời ở phía sau khe cửa hé mở rộng độ ba ngón tay, tựa hồ đang có một đôi mắt chiếu sáng ngời, lén nhìn ra ngoài để theo dõi số người vừa mới bước vào.

Thạch Kinh Thiên là minh chủ lực lâm trong mười ba tỉnh, vậy hiện tượng đó làm thế nào qua mắt được y? Song vì bên ngoài sáng bên trong tối, nên y không làm sao thấy rõ được diện mục của người ở trong phòng.

Gia Cát Ngọc tuy bề ngoài vẫn bình tĩnh như không hề trông thấy chi, nhưng kỳ thực thì chàng đã đưa mắt nhìn rõ tất cả. Chàng vội vàng liếc mắt ra hiệu cho Thạch Kinh Thiên, rồi sử dụng thuật truyền âm nhập mật, nói rằng:

– Nhị ca. Anh có nhận ra người ấy là ai không?

Thạch Kinh Thiên khẽ lắc đầu.

Gia Cát Ngọc lại nói tiếp rằng:

– Người ấy mày rậm mắt to, tựa hồ tôi đã có gặp ở đâu rồi, nhưng nhất thời không nhớ rõ là ai. Vậy đêm nay chúng mình ở trọ luôn tại đây để xem cho biết hắn ta là nhân vật thuộc phe phái nào?

Thạch Kinh Thiên khẽ gật đầu, rồi cả ba người ngồi xuống ghế. Tên hầu sáng bung rượu thịt lên, họ liền vui vẻ ăn uống với nhau ngon lành.

Đêm hôm ấy, ba người cùng nghỉ tại một dãy phòng lớn, nằm về hướng Tây.

Thạch Kinh Thiên và Gia Cát Ngọc ở hai phòng bên, để Tư Đồ Uyển ở tại gian phòng chính giữa.

Canh hai đã qua, tuyết đã ngưng đỗ nhưng bên ngoài đâu đâu cũng trắng xóa như một thế giới pha lê. Gió lạnh không ngớt thổi vi vu, mặt nước hồ cũng đang nổi sóng to ào ạt, không khí trở thành lạnh buốt. Trong khung cảnh này dù cho ngoài đường có ai đánh rơi vàng bạc, e rằng cũng chẳng người nào muốn đi nhặt lấy.

Thế nhưng, ngay lúc đó, Gia Cát Ngọc bỗng nghe giữa tiếng gió bắc thổi rì rào, lại có một âm thanh xào xạc rất khẽ vọng đến bên tai. Qua âm thanh ấy,

rõ ràng là có người đang đi trên tuyết, hướng về phía phòng ngủ của chàng.

Lạ thực. Người ấy là ai thế? Có phải bọn hầu sáng không?

Không thể có như vậy được. Thế thì có phải là nhân vật thần bí ở phòng bên cạnh không? Ồ. Rất có thể như vậy. Nhưng hắn ta là ai? Hắn ta định làm gì.

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi, thì tiếng chân rất khẽ ấy đã bước đến bên cửa sổ. Tuy âm thanh ấy hết sức khẽ, nhưng thử hỏi làm sao có thể trốn thoát được đôi tai của Gia Cát Ngọc? Chàng không khỏi tức cười thâm, tập trung tinh thần im lặng chờ đợi.

Nhưng, bóng người ngoài cửa sổ vẫn đứng yên không hề cử động. Và hắn ta đang đưa chân bước nhẹ nhàng, và đã đến sát bên cạnh cửa sổ phía trái của gian phòng ...

Gian phòng của Gia Cát ngọc ở là gian thứ hai về phía trái, còn gian thứ nhất theo tên hầu sáng bảo là đã có khách thuê rồi. Nhưng với đôi tai thính nhạy của chàng, suốt thời gian qua, chàng chẳng hề nghe trong gian phòng ấy có tiếng động chi cả. Vậy chả lẽ người khách ấy mới vừa trở về phòng mình chẳng?

Sự phán đoán của chàng thấy rất hữu lý, song chỉ trong chớp mắt, sự phán đoán ấy lại hoàn toàn không đứng vững. Vì tiếng chân bước của người bên ngoài cửa sổ chỉ tạm dừng lại trong giây lát, thì chẳng những không xô cửa bước vào phòng mà trái lại cất tiếng cười dài, nói:

– Lão thâm nhi. Giữa một đêm khuya gió to tuyết đổ như thế này mà ông ngủ được hay sao?

Giọng nói ấy không to lắm nhưng ngân rền đầy sức mạnh, loan truyền mạnh mẽ giữa ngọn gió lạnh đêm khuya, tựa hồ muốn nói riêng cho một mình người khách ở bên cạnh nghe mà thôi. Nhưng đôi tai của Gia Cát Ngọc rất thính, nên chàng cũng đã nghe rõ ràng từng câu từng tiếng một.

Câu nói vừa dứt, thì Gia Cát Ngọc tưởng đâu tại gian phòng bên cạnh không có người ở, nhưng bất thần chàng lại nghe có một giọng ngái ngủ đáp lại rằng:

– Tiểu nhị ca. Tại sao anh không cột chặt con vật ấy lại cho tôi, để nó không ngớt hí dài giữa đêm khuya gió lạnh như thế? Anh chớ nên xem thường con lừa trọc ấy, vì ngày mai này tôi còn phải dùng nó để đi xa nữa đây.

Giọng nói đó nghe nhừa nhựa không được rõ ràng, tuy hoàn toàn không khác chi với tiếng nói của người bình thường, nhưng Gia Cát Ngọc sau một lúc suy nghĩ liền đoán ra người ở tại gian phòng bên cạnh, có thể là một người câm. Vì đôi tai của chàng có thể nghe được hơi thở của hần ta, thế tại sao gian phòng ấy lại hoàn toàn im lặng. Và, tại sao giờ đây bất thần người ấy lại lên tiếng nói? Chẳng lẽ ...?

Chàng có ý nghĩ, là người ở tại gian phòng bên cạnh, chính là một quái kiệt trong giới giang hồ, Nhưng ngay lúc đó, tiếng nói nhỏ ở bên ngoài lại nổi lên rằng:

– Lão thâm nhi. Có lẽ ông đã chán không còn muốn sống nữa chẳng? Tôi sẽ đến ven hồ để chờ ông, nếu ông không dám đi đến đó thì hãy xem chừng chiếc đầu của ông sẽ lìa khỏi cổ đó.

Người bên trong gian phòng tựa hồ vừa trở mình, vừa nói:

– Ô. Như vậy không thể được. Có đi thì ông cứ đi trước, đợi ngày mai nắng ráo thì chắc chắn tôi sẽ đến ngay.

Gia Cát Ngọc nghe thế suýt nữa phì cười. Riêng người ở bên ngoài liền cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Lão thâm nhi. Phật gia ta không thể kiên nhẫn đến mức ấy. Ta muốn người hãy lên đường ngay bây giờ, nếu chậm trễ thì không mong chi được sống còn qua ngày hôm nay.

Những tiếng “lão thâm” và “phật gia” khiến Gia Cát Ngọc nghe lọt vào tai thì không khỏi giật mình kinh ngạc. Ngay lúc ấy, bỗng chàng nghe có tiếng gió rít vèo vèo, rồi tiếng chèo áo giũ nghe rền rẹt, tựa hồ người ở ngoài sân đã phi thân lướt đi. Trong khi đó bên trong gian phòng cũng liền có tiếng giường kêu kèn kẹt, rồi lại nghe người gọi là lão thâm ấy cất giọng cầu nhàu rằng:

– Rõ là quân không có mắt, muốn chết cũng không biết chọn một thời giờ cho hợp, nửa đêm gà gáy như thế này lại nhất định buộc ta phải đi đưa đám tang cho hấn.

Nói đến đây thì lão ta cất tiếng ngáp dài rồi tiếp rằng:

– Thằng bé kia. Con bé kia. Nếu bọn các người không ngủ được thì hãy theo ta xem người chết đây này.

Gia Cát Ngọc nghe qua lời nói của đối phương, thì hiểu rằng tựa hồ lão già ấy đối với nhất cử nhất động của mình đã hoàn toàn hay biết tất cả. Bởi thế chàng hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn vọt người bay thẳng ra ngoài cửa sổ.

Chàng trông thấy giữa một vùng trắng xóa đầy băng tuyết có hai chấm đen lướt nhanh đi như điện chớp. Chấm đen thứ nhất đã lướt đi xa ngoài một trăm dặm.

Chấm đen thứ hai đôi chân có vẻ khập khễnh, tựa hồ như đi không nhanh lắm, nhưng khi xem kỹ lại thì thật ra người ấy lướt đi nhanh vô kể.

Gia Cát ngọc định đuổi theo xem việc chi cho biết, nhưng vì chàng lo lắng cho sự an nguy của Uyển tử tử nên tỏ ra do dự, chưa biết quyết định ra sao. Lúc ấy, Thạch Kinh Thiên nghe tiếng động cũng đã lướt ra đến nơi. Gia Cát Ngọc trông thấy thì hết sức vui mừng, vội vàng nói:

– Nhị ca. Hành tung của hai người xem rất khả nghi, vậy anh hãy đuổi theo họ xem qua cho biết.

Thạch Kinh Thiên cất tiếng cười khẽ, nói:

– Lão tam. Hai người ấy không ai là kẻ võ nghệ kém hơn tôi cả, vậy tôi truy đuổi theo họ có ích lợi gì? Uyển cô nương hãy giao cho tôi trông chừng được rồi, còn lão đệ hãy đuổi theo họ đi.

Câu nói vừa dứt thì bên tai bỗng nghe có một chuỗi cười trong trẻo vọng đến rằng:

– Ý tốt của hai người tôi không nhận đâu. Nếu muốn đi thì hãy cùng nhau đi, bằng không thì tôi xin đi trước vậy.

Nói dứt lời, nàng lắc thân hình kiêu diễm, rồi đưa chân đạp lên mặt tuyết, nhắm phía ngoài ô thị trấn chạy bay đi.

Thạch Kinh Thiên cau đôi mày, nói:

– Cô nương ấy thật là quá quắc. Này lão tam, sao em còn chưa chạy theo dìu cô ấy?

Lúc đó, tuyết đã phủ cao trên mặt đất, đi lún đến mắt cá, bởi thế với tài nghệ của Tư Đồ Uyển, việc đi đứng không khỏi cảm thấy khó khăn, Gia Cát Ngọc vừa nghe tiếng nói của Thạch Kinh Thiên bèn nhanh nhẹn vọt người bay lên, nhắm hướng Tư Đồ Uyển lướt thẳng tới. Khi đôi chân của chàng vừa đáp nhẹ xuống mặt đất thì tay trái nhanh nhẹn vung ra, chụp lấy cổ tay mềm mại của Uyển tỷ tỷ.

Trong khi đó Tư Đồ Uyển chỉ kịp cảm thấy thân mình nhẹ bỗng, rồi đôi chân cũng hồng hồng khỏi mặt đất, tiếp tục lướt tới như bay.

Vì ba người đuổi theo chậm nên hai bóng đen ở phía trước đã chạy xa tít mù, chỉ còn trông thấy như hai chấm đen. Trải qua một khoảng thời gian độ dùng xong một bữa cơm, thì hai chấm đen đang chạy ở phía trước đều dừng chân đứng cả lại.

Giữa đêm khuya ánh trăng mờ lung, nhành cây xơ rơ không ngớt reo xào xạc trong gió. Mặt nước hồ cũng không ngớt nhấp nhô, chẳng biết bao nhiêu đợt sóng to cứ nổi nhau vỗ vào bờ. Bên cạnh ven hồ có một bãi tha ma, mờ mả lồ nhô và đều sáng lóng lánh như có một lớp pha lê phủ lên.

Gia Cát Ngọc dìu Tư Đồ Uyển lướt thẳng tới một ngôi mộ hoang, núp kín tại phía sau ngôi mộ ấy. Họ đưa mắt lên nhìn hai bóng người vừa lướt đến đây trước.

Gia Cát Ngọc trông thấy người đứng ở phía trái sắc mặt tái nhợt, đồng thời

có một vết trầy rướm máu to bằng hai ngón tay nằm xéo ngang mặt. Chỉ nhìn qua là chàng đã biết người ấy chính là Bát Chỉ Thần Thân Linh Cô Độc, kẻ đã giả mạo ân sư của chàng. Ngoài ra, một người đứng đối diện với lão ta khá xa là một lão già xem có vẻ giàu có, đội nón to vành chằm đến vai, mình khoác áo lông cừu ấm áp.

Gia Cát Ngọc nhìn qua hình dáng của lão già ấy thì cảm thấy lão ta tự xưng là phật gia có vẻ không hợp tí nào cả. Trong lúc đó, lão ta đã quay qua Linh Cô Độc cười khanh khách nói:

– Lão thân nhi. Ngươi có còn nhận ra phật gia đây chăng?

Linh Cô Độc cất tiếng cười nhạt, nói:

– Còn nhận ra. Còn nhận ra. Ông chính là A Long, người bung bình trà tại Kim Cốc Lý, vậy Bát Chỉ Phi Ma, ta làm sao quên được?

Kim Cốc Lý là nơi nào? Tại sao một kẻ bung bình trà mà lại có một trình độ võ học cao cường như thế này?

Gia Cát Ngọc đang lầy làm lạ và không thể tìm được câu giải đáp thì lão già có dáng điệu như một phú thương kia bèn tỏ vẻ giận dữ, gầm lên một tiếng to, rồi nhanh như chớp đỡ bung chiếc nón đang đội trên đầu xuống, trợn mắt quát to rằng:

– Linh Cô Độc, người giả dạng Bát Chỉ Phi Ma như vậy chỉ có thể gạt được kẻ khác chứ nào gạt được ta hay sao?

Lão ta vừa đỡ chiếc nón xuống thì đã để lộ một chiếc đầu trọc lóc, đôi mày rậm đen, đôi mắt thực to. Đây chẳng phải chính là Phi Long Thiên Sư, tên

môn đồ phản trắc của Thiếu Lâm Tự hay sao.

Gia Cát Ngọc, Thạch Kinh Thiên và Tư Đồ Uyển đều không khỏi kinh ngạc.

Trong khi đó, Bát Chỉ Thần Thâu càng có vẻ sừng sốt hơn, lão ta luống cuống nói:

–Ồ. Người ... người chính là Phi Long Thiên Sư. Ta ... là Linh Cô Độc, hoàn toàn không có oán thù chi với người cả.

Phi Long Thiên Sư liền trợn to đôi mắt, chiếu ngời ánh sáng hung tợn, nói:

– Khá khá. Không oán không thù? Hôm nay nếu người ngoan ngoãn trao pho Lục Ngọc Di Đà thì giữa ta và người mới có thể nói được là không oán không thù.

Nói dứt lời, Phi Long Thiên Sư liền đưa chân tràn tới ba bước khiến Bát Chỉ Thần Thâu kinh hoàng thất sắc, nhanh nhẹn thối lui ra sau liên tiếp:

– Chẳng phải người đã trao pho Lục Ngọc Di Đà cho Ngân Tu Tẩu rồi hay sao? Thế vì lẽ gì lại tìm ta để lấy?

– Hừ. Phật gia nào phải là kẻ rộng rãi đến thế? Người rõ ràng đã biết ta trao cho Ngân Tu Tẩu chỉ là một pho tượng giả, vậy người còn giả vờ chi thế?

– Tượng giả? Tại sao ông lại không sợ Ngân Tu Tẩu biết được?

– Ha ha, người tưởng là ta ngốc lăm hay sao? Sở dĩ lão ta không thể đi rời khỏi Thiểm Tây được, chính là ...

Tur Đồ Uyên và Gia Cát Ngọc đều không khỏi giật nảy mình. Phi Long Thiên Sư vừa mới nói đến đây thì bỗng im ngay không nói tiếp nữa, Lệnh Cô Độc liền hỏi dồn rằng:

– Làm thế nào?

Phi Long Thiên Sư cất tiếng cười nhạt nói:

– Lệnh Cô Độc, người truy hỏi như thế, chẳng lẽ thực sự muốn tìm lấy cái chết hay sao?

– Ha ha. Ông không nói tôi cũng đã hiểu được kia mà. Ông đã trao cho Ngân Tu Tẩu một pho Lục Ngọc Đi Đà giả, và chính vì sợ bị lão ta biết được nên ... hay, trong khi đó, Ngũ Đinh Thủ trong Thất Điều Bang lại không biết lượng sức mình, dám ra tay cướp đoạt pho tượng quý báu nhất trong võ lâm ấy. Chính ông cũng biết Ngũ Đinh Thủ không phải là một tay đối địch nổi với Ngân Tu Tẩu nhưng lại tin rằng, Thất Điều Bang không hành động thì thôi, khi làm chẳng lúc nào chịu buông tha cho ai cả. Do đó ông mới ám trợ để cho họ thành công, và đã ...

Tur Đồ Uyên nghe thế, máu nóng trong người không khỏi sôi lên sùng sục, thân hình của nàng bất giác nhong cao lên. Gia Cát Ngọc phải vội vàng ra hiệu bảo nàng nên kiên nhẫn chờ đợi trong giây lát.

Trong khi đó Phi Long Thiên Sư bỗng quát to lên một tiếng nói:

– Lệnh Cô Độc. Ngày hôm nay người không còn mong chi sống còn để rời khỏi nơi đây.

Nói đoạn lão ta liền vung đôi chưởng lên quét thẳng ra ngoài một quyền

mạnh mẽ.

La Hán Quyền của phái Thiếu Lâm là một môn tuyệt nghệ đã làm kinh khiếp cả giới giang hồ. Phi Long Thiên Sư là người võ công cao cường, trong khi đó hành động lại mau chóng, nên vừa đánh ra thì cuồng phong liền dấy động ào ào, khiến bông tuyết bay trắng xóa.

Bát Chỉ Thần Thâu nào có thể chịu nổi một quyền của đối phương? Trong lúc ấy không rõ tại sao Gia Cát Ngọc bồng thoáng có thiện cảm với Bát Chỉ Thần Thâu nên nhìn qua thì không khỏi toát mồ hôi lạnh, lo sợ cho lão ta.

Mọi việc lại xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Bát Chỉ Thần Thâu chỉ khẽ lắc thân mình, lách ngang để tránh thì liền nghe một tiếng nổ âm thật to.

Thế là thế công tới của Phi Long Thiên Sư đã đánh hụt vào khoảng không, giáng thẳng xuống đất, đào thành một cái hố sâu rộng ba thước trên mặt tuyết.

Bát Chỉ Thần Thâu tuy đã lách tránh khỏi thế công của Phi Long Thiên Sư, nhưng sắc mặt đã tái nhợt vì quá sợ hãi:

Phi Long Thiên Sư qua một lúc kinh ngạc, lại cất tiếng cười lạnh lùng, nói:

– Lão thâu nhi. Thực không ngờ ngươi cũng có được một vài thế võ hay, vậy nếu ngươi không biết sợ chết thì hãy đỡ thêm vài thế võ nữa của ta cho biết.

Câu nói chưa dứt thì lão ta đã vung tay quét thẳng ra hai quyền liên tiếp, gây thành hai tiếng nổ âm âm, công thẳng về phía Bát Chỉ Thần Thâu.

Với những thế công ấy, Phi Long Thiên Sư liền sử dụng La Hán Quyền của Thiếu Lâm. Đồng thời lại sử dụng cả Cầm Nã Thủ nên uy thế hết sức mãnh liệt, chưởng phong cuốn tung lên nền trời tất cả những bông tuyết đang phủ trên mặt đất. Trong khi ấy bóng chỉ cũng không ngớt rít vèo vèo giữa màn bông tuyết đang tung bay, nhắm điểm thẳng vào huyết đạo trên thân người của Bát Chỉ Thần Thâu.

Chưởng phong và bóng chỉ liền giăng thành một màn lưới dày đặc trên không gian, nhắm ngay Bát Chỉ Thần Thâu chụp thẳng xuống. Qua thế đánh của đôi bên, xem qua chẳng quá mười thế võ thì chắc chắn Bát Chỉ Thần Thâu sẽ mất mạng dưới tay của Phi Long Thiên Sư chứ không còn chi nghi ngờ nữa.

Nước trên mặt hồ đang dậy sóng ồ ạt, gió lạnh thổi ào ào. giữa màn đêm đen tối, đâu đâu cũng mù mịt ...

Dưới bóng đêm, hai người nối tiếp nhau, kẻ vọt lên người rơi xuống, đem hết sức ra đánh nhau quyết liệt. Mỗi một thế chưởng nào của Phi Long Thiên Sư đều cuốn tung lớp tuyết trên mặt đất, nội lực bắn ra nghe vèo vèo, chuyển biến vô cùng kỳ tuyệt, quả không hổ danh là người am hiểu tuyệt học của phái Thiếu Lâm.

Bát Chỉ Thần Thâu lúc ấy tựa hồ không còn đủ sức chống trả được nữa. Lão ta không ngớt lão đảo đôi chân, thân hình cũng không còn đứng vững liền bị luồng chưởng phong mãnh liệt của Phi Long Thiên Sư trùm kín lấy, lâm vào một khung cảnh vô cùng nguy hiểm.

Nhưng có một điều làm cho ai nấy đều khó hiểu, ấy là võ công của lão ta, tuy chênh lệch nhau với đối phương quá nhiều, qua những thế đánh hết sức hiểm nguy, sinh mạng của lão ta mong manh như chỉ mảnh treo chuông,

nhưng lão ta đều may mắn lách tránh khỏi cả. Qua một tiếng đồng hồ giao tranh thì Gia Cát Ngọc có ý nghĩ là việc này chẳng phải tầm thường.

Phi Long Thiên Sư đánh nhau thật lâu với đối phương nhưng vẫn không hạ được kẻ địch, thì trong lòng không khỏi kinh hãi, đồng thời cũng không khỏi tức giận. Do đó, lão ta cất tiếng gầm to, trong khi thế võ của lão ta cũng liền chậm chạp trở lại, đưa hai tay lên ngang ngực, từ từ xô thẳng tới ...

Lão ta tựa hồ đã nhận ra, tài nghệ tiểu xảo của Bát Chỉ Thần Thân không phải tầm thường, nên mới thay đổi lại cách đánh mạnh đỡ thẳng, hầu có thể hạ được đối phương nhanh chóng hơn. Trong khi đôi chưởng của lão ta vừa xô ra thì lớp tuyết trên mặt đất đều tan rã, kinh khí buốt cả da thịt.

Bát Chỉ Thần Thân biến hẳn sắc mặt, vội vàng thoái lui ra sau để tránh.

Phi Long Thiên Sư bèn cất tiếng cười như cuồng dại rồi bắt thần tràn tới trước hai bước, nhanh nhẹn vung tay lên.

Giữa lúc Bát Chỉ Thần Thân đang lâm vào cảnh không còn đủ sức chống đỡ nổi thế đánh của đối phương, đồng thời muốn lách mình tránh đi cũng chẳng kịp nữa thì bắt thần có một tiếng cười như cuồng dại nổi lên, rồi lại thấy một cái bóng đen từ trên cao lướt nhanh tới. Khi chiếc bóng đen ấy còn lơ lửng trên không, thì đôi chưởng đã vung ra tới tấp, gây thành những tiếng nổ âm âm như sấm động ...

Thế là, khắp cả vùng cuồng phong dấy động, rít vèo vèo nhưc óc đình tai, bông tuyết trên mặt đất cũng bị tung bay mù mịt, đồng thời ngay đến Phi Long Thiên Sư cũng bị hất bắn liên tiếp ra sau ba bước.

Liền đó bóng đen nọ đã đáp nhẹ nhàng xuống mặt đất, cách nơi Phi Long

Thiền Sư đang đứng độ ngoài tám thước.

Gia Cát Ngọc, Thạch Kinh Thiên và Tư Đồ Uyển đều không khỏi giật mình sững sốt. Ngay lúc đó bỗng nghe Phi Long Thiền Sư úy lên một tiếng kinh ngạc, rồi lại thối lui ra sau ba bước dài, quay phắt người bỏ chạy đi như bay.

Người nào lại có thể khiến cho Phi Long Thiền Sư phải sợ hãi bỏ chạy như thế?

Giữa lúc ba người còn đang hoang mang chưa hiểu được đối phương là ai, thì bóng đen ấy đã nhanh như chớp quay người lại. Thì ra người ấy chính là một chàng thanh niên xinh đẹp, có đôi mày lười kiếm, đôi mắt chiếu ngời như sao, khuôn mặt sáng như ngọc, đôi môi đỏ hồng. Qua thái độ hào hoa công tử của người ấy, thật chẳng khác nào dung mạo của Gia Cát Ngọc trước kia. Gia Cát Ngọc vừa trông thấy thế không khỏi giật bắn người. Chàng đưa mắt liếc qua hai bên, thấy Thạch Kinh Thiên và Tư Đồ Uyển đang ngó dăm dăm về phía mình, sắc mặt có vẻ hết sức kinh hãi, nên bất giác chàng cảm thấy rùng mình, vội vàng dùng thuật truyền âm nhập mật nói:

– Nhị ca và Uyển tử tử, có lý đâu lại nghi ngờ tiểu đệ đây là người giả mạo hay sao? Giờ đây, nếu giải bày cũng vô ích, vậy trong đêm nay, tiểu đệ nhất định làm cho sáng tỏ việc này mới nghe.

Bóng người kia tuy có một khuôn mặt giống hệt Gia Cát Ngọc trước đây, nhưng nhân thân của người đó hoàn toàn khác hẳn với chàng. Đôi mắt của Gia Cát Ngọc trong veo sáng ngời, trái lại đôi mắt của người ấy có vẻ láo liên. Do đó, Tư Đồ Uyển là người lúc nào cũng yêu thương tha thiết Gia Cát Ngọc, hình ảnh in đậm trong tâm não, vậy thử hỏi nào lại không phân biệt được sự khác biệt đó?

Bởi thế vừa nghe qua câu nói của Gia Cát Ngọc, thì nàng âu yếm ngã người vào lòng chàng, kê tai nói nhỏ rằng:

– Đệ đệ thân mến, tại sao lại đa nghi như vậy? Chớ nói chi dung mạo của đệ đệ thay đổi, mà dù cho cả người đệ đệ có tan thành tro bụi đi nữa, tôi vẫn nhận ra được kia mà.

Những tiếng “Tan thành tro bụi” tuy nghe rất chướng tai, nhưng Gia Cát Ngọc lại thấy cảm động vô cùng. Hơn nữa, một mùi thơm nhẹ nhàng từ thân người của Tư Đồ Uyển thoảng ra khiến tâm hồn chàng không khỏi xao xuyến, nên bất giác chàng đưa tay lên quàng lấy thân hình của nàng.

Hai người đang ép sát vào nhau một cách âu yếm thì khung cảnh trước mắt bỗng trở thành vô cùng căng thẳng. Bát Chỉ Thần Thâu Lịnh Cô Độc sau khi kinh ngạc, bèn nhanh như chớp tràn tới hai bước, chỉ thẳng vào mặt người mới xuất hiện quát to rằng:

– Người là ai?

Người ấy nhướng cao đôi mày, cười nói:

– Chẳng lẽ ngay đến Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc ông cũng chưa hề nghe nói tới hay sao?

– Ha ha. Đã là Thiên Nhai Du Tử tại sao trông thấy mặt sư phụ mà không dùng đại lễ để ra mắt?

– Lịnh Cô Độc. Ông định múa rìu qua mắt thợ hay sao?

– Khá khá. Quạ đậu lưng trâu thì cũng một phường mà thôi.

– Ông bảo tôi đây cũng giả mạo ngư người hay sao?

– Có phải giả mạo hay chẳng, thì trong lòng ngư người hiểu rõ hơn ai cả.

– Ngư người quả là kẻ chưa bị trừng trị thì chưa biết sợ, ta là người có thể làm cho Phi Long Thiên Sư phải kinh hoàng bỏ chạy, vậy việc thanh toán Bát Chỉ Thần Thân ngư người có nghĩa gì đâu?

– Ngư người chỉ có thể mượn oai hùm để dọa nạt Phi Long lão tặc chứ nào có thể dọa được ta?

– Nếu thế, thì ngư người hãy thử xem cho biết.

Nói đoạn, người ấy liền tràn nhanh tới trước, vung cánh tay mặt ra, nhanh nhẹn chém thẳng về phía đối phương với một thế võ vô cùng quái dị.

Chỉ một chưởng của người ấy là có thể đẩy lui được Phi Long Thiên Sư ra sau ba bước, vậy võ công của người ấy nào phải tầm thường? Bởi thế sau một tiếng vút tức thì, một luồng kinh phong cuốn tới âm âm như trời long đất lở, khiến Bát Chỉ Thần Thân ngoài việc phải lách tránh còn thì chắc chắn không làm cách chi khác hơn được. Nhưng, khi luồng chưởng phong cuốn tới sát lớp áo bên ngoài thì một việc lạ lùng đã xảy ra ...

Vì Bát Chỉ Thần Thân vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, trong khi đó lão ta vung mạnh chưởng lên, đỡ thẳng vào thế công của người vừa xuất hiện.

Người ấy trông thấy thế liền cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, đồng thời gia thêm hai phần sức mạnh vào chưởng lực của mình ...

Khi hai luồng chưởng lực của đôi bên chạm thẳng vào nhau thì nổ to một tiếng ầm, rít dài như tiếng xé lụa, khiến lớp tuyết phủ trên mặt đất lại hát tung lên cao, chẳng khác nào một trận mưa rào.

Con người tự xưng là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc kia liền bị hất bắn ra sau ba bước, đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Trong khi ấy, Bát Chỉ Thần Thân vẫn đứng y nguyên chỗ cũ, không hề bị chao động, đôi mắt chiếu sáng ngời đầy vẻ uy nghi, cất tiếng cười nhạt, nói:

– Với võ công hèn mọn của ngươi mà lại dám giả mạo môn đồ của Bát Chỉ Phi Ma. Vậy nếu ngươi biết điều thì hãy mau gỡ chiếc mặt nạ xuống, bằng không thì ta sẽ lột da ngươi ra đó.

Người thiếu niên giả dạng Gia Cát Ngọc kia qua một lúc kinh ngạc liền cất tiếng to cười như cuồng dại, nói:

– Lệnh Cô Độc, ngươi chớ nên khoác lác làm gì, hãy đỡ thêm ít thế võ của ta nữa, rồi xem ai lột da ai cho biết?

Nói dứt lời thì người ấy đã nhanh như một luồng gió hốt, tràn thẳng tới nhẹ nhàng như một bóng ma, đôi chưởng vung lên vun vút, rít gió vèo vèo, công ra liên tiếp bảy thế võ.

Tất cả bảy chưởng ấy, đều được y vận dụng chân lực mạnh mẽ, đồng thời đều là những thế võ kỳ tuyệt ít thấy trong võ lâm. Gia Cát Ngọc núp kín nhìn ra không khỏi khẽ cau đôi mày ...

Bát Chỉ Thần Thân lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng liền vung thẳng bàn tay ra như một lưỡi dao, công trả lại bốn chưởng nhanh như điện chớp.

Bốn chương ấy hoàn toàn không có sự liên hệ chặt chẽ giữa nhau, tựa hồ không phải là một thứ võ học của một môn phái nào. Tuy uy lực của nó hết sức ác liệt, nhưng vẫn không thể nào ngăn chặn được thế công tới của đối phương ...

Chính vì vậy, người thiếu niên giả dạng Gia Cát Ngọc kia đã chiếm được phần chủ động, nên liền cất tiếng cười ghê rợn, rồi nhanh nhẹn thay đổi ngay thế đánh, càng ác liệt và nhanh nhẹn gấp mấy lần thế đánh vừa rồi ...

Bát Chỉ Thần Thân thấy không còn làm sao tránh được thế võ nhắm công thẳng vào lồng ngực của mình, nên đôi mắt sáng ngời, cất tiếng cười to vang rền, rồi đưa chân trái bước tới, trong khi chân phải cũng nhanh nhẹn xoay qua ...

Đây chính là thế võ thứ mười của Thiên Ma Chỉ, tức thế Đại Kiếp Lâm Đầu.

Tại sao Bát Chỉ Thần Thân lại biết được những động tác cơ bản của thế võ ấy?

Gia Cát Ngọc còn đang hoang mang chưa hiểu thì đã thấy Bát Chỉ Thần Thân vung bàn tay ra phía ngoài, và năm ngón tay không ngón run rẩy ...

Giữa lúc thế võ sắp sửa được đánh ra, thì bất thần nghe một tiếng chuông vọng đến vang rền, rồi lại thấy một cái bóng đen đáp xuống giữa hai đối phương.

Bởi thế hai người liền nhanh nhẹn thu thế võ trở về, nhảy lui ra sau năm bước, đôi mắt đều sáng ngời, có vẻ muốn nói chi nhưng lại thôi ...

Gia Cát Ngọc và Thạch Kinh Thiên đã trông thấy rõ bóng người vừa đáp xuống chính là Đồng Chung Đạo Nhân, một con người đang giữ chức vụ võ tướng trong Huyết Hải. Do đó họ đều không khỏi sửng sốt.

Nhưng Đồng Chung Đạo Nhân đã cất tiếng cười khá khá thật to, nói:

– Hai thầy trò của ngươi, tại sao đánh nhau quyết liệt giữa một đêm tuyết đổ gió to như thế này?

Người thiếu niên giả dạng Gia Cát Ngọc, vội vàng nói:

– Hẳn chính là Bát Chỉ ...

Câu nói chưa dứt thì Đồng Chung Đạo Nhân bỗng biến sắc mặt nói:

– Các ngươi vẫn còn nhớ rõ chính mình là ai chứ? Đã gia nhập vào Huyết Hải rồi, thì lúc nào cũng nên giữ sự trung thành. Nhưng, vì trước đây ta thiếu sót, không giới thiệu cho hai người được biết nhau, nên mới có sự hiểu lầm như vậy. Hiện nay Cùng Thần và Tây Quỷ đã trở lại giang hồ lần thứ hai, vậy các ngươi chớ nên tiết lộ lai lịch thật sự của mình, như vậy mới khỏi bị hại.

Hai người tựa hồ không muốn nói rõ nguyên nhân xảy ra sự tranh chấp giữa họ vừa rồi nên đều lên tiếng vâng lệnh. Đồng Chung Đạo Nhân mỉm cười rất đắc ý, thay đổi sắc mặt nói:

– Đại vương đã truyền Huyết Chương Câu Hồn Lệnh, triệu tập đệ tử của bản môn trở về Huyết Hải Địa Khuyết, vậy hai ngươi hãy mau theo ta đi ngay.

Câu nói chưa dứt thì Đồng Chung Đạo Nhân đã phi thân lướt đi trước, trong khi đó gã thiếu niên giả dạng Gia Cát Ngọc và Bát Chỉ Thần Thâu đưa mắt

nhìn nhau một lượt rồi cũng nhanh nhẹn nôi gót chạy theo.

Gia Cát Ngọc liền vọt người bay lên, định sẽ đuổi theo để ngăn đôi phương lại, nhưng bất thần nghe có một tiếng cười khẽ vọng đến bên tai rằng:

– Thằng bé kia. Hãy làm cho mọi việc được sáng tỏ trước, rồi mới xuống tay sau, không hay sao?

Giọng nói ấy nghe rất quen thuộc, rất thân thiết tựa hồ chàng đã nghe qua từ đâu rồi.

Tuyết bay lả tả, màn đêm mờ mịt, Đồng Chung Đạo Nhân và số người kia đã bỏ đi xa. Trên bãi tha ma cạnh ven hồ, đâu đâu cũng nghe tiếng gió bắc thổi vi vu, sóng nước xào xạc, lạnh lùng ghê rợn ...

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 33

HOA ĐÀ GẶP NẠN

Tuyết phủ trên mặt đất vẫn chưa tan, gió lạnh vẫn còn cắt da thịt ...

Tại Bách Thảo Giáp ở phía Nam tỉnh Triết Giang, bỗng có một chuỗi cười dài vọng lên. Trong khi chuỗi cười ấy chưa dứt thì tại cửa Bách Thảo Giáp bất thần có một bóng người nhanh nhẹn lướt ra, không thua chi điện xẹt. Chỉ trong chớp mắt là bóng người ấy đã lẫn khuất giữa cảnh tuyết trắng mịt mù.

Sau khi người ấy bỏ đi chẳng bao lâu, thì bên ngoài Bách thảo Giáp lại có ba bóng người nhanh nhẹn lướt thẳng tới. Người đi đầu là một gã đàn ông to lớn, râu ria bó kín cả hàm, da mặt đen sạm. Và ở phía sau của gã đàn ông đó, lại có một đôi thiếu niên nam nữ, mặt che kín bằng lụa đen, chỉ để lộ đôi mắt chiếu sáng ngời.

Khi ba người dừng chân đứng lại, thì chàng thiếu niên bất giác khẽ úy một tiếng, và đôi mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Người đàn ông to lớn khẽ quay mặt lại, đôi mắt cũng sáng ngời không ngớt lay động, nói:

– Lão tam. Em đã trông thấy chi rồi thế?

Chàng thiếu niên chỉ lên mặt đất rồi cau mày nói:

– Nhị ca, anh hãy xem dấu chân ở dưới đất này, có vẻ lạ lùng lắm.

Người đàn ông to lớn kia liền đưa mắt nhìn xuống, trông thấy trên mặt đất có hai hàng dấu chân, một lướt vào và một trở ra. Hai hàng dấu chân đó in rõ lên mặt tuyết. Nhưng, người đàn ông to lớn kia, tựa hồ chưa lĩnh hội được ngụ ý qua lời nói của chàng thiếu niên nên lộ sắc ngạc nhiên hỏi rằng:

– Những dấu chân này thì có chi là kỳ lạ? Chúng ta có thể đến đây được, thì kẻ khác lại không đến được hay sao?

Chàng thiếu niên chưa kịp trả lời, thì cô gái đang đi bên cạnh bỗng kêu thất thanh lên rằng:

– Ô. Việc này quả có chỗ lạ lùng lắm. Anh xem kia, hai hàng dấu chân từ trong đi ra, cách nhau đến bảy thước, lún sâu đến ba tấc, chứng tỏ người này đã bỏ đi rất hồi hả. Tựa hồ ...

Đôi mắt của người đàn ông to lớn liền chiếu sáng ngời, nói:

– Tựa hồ thế nào? Những người đến đây xin thuốc chẳng phải ai cũng nóng lòng như lửa đốt hay sao? Vậy việc đó có chi là lạ lùng chứ?

– Anh hãy xem đây này, nếu người ấy đang nóng lòng vì bệnh nhân, thì tại sao những bước chân đi vào lại lún sâu có nửa phân và khoảng cách không hơn hai thước, chứng tỏ hẳn ta thập thò như một gã ăn trộm.

Người đàn ông to lớn liền xoay nhanh đôi tròng mắt, rồi bất thần vỗ mạnh hai bàn tay, kêu lên rằng:

– Con tiện tỳ kia, tại sao từ nãy giờ ngươi lại không chịu nói sớm? Lão tam,

hãy mau đi vào trong ấy xem qua, rất có thể tại Bách Thảo Giáp đã xảy ra biến cố chi rồi.

Câu nói chưa dứt thì chàng thiếu niên đã lướt thẳng vào khe đá để đi vào sơn cốc. Đôi chân của chàng nhẹ nhàng như gió, tựa hồ rất quen thuộc đường đất bên trong Bách Thảo Giáp. DO đó sau khi đi qua khỏi con đường hẹp giữa hai vách đá, thì chàng ta liền nhanh nhẹn nhắm ngay con đường mòn trái đá trắng, chạy tới như bay.

Bên ngoài Bách Thảo Giáp, giá lạnh tuyết rơi, nhưng bên trong lại ấm áp như giữa mùa xuân, hoa hồng nở rộ đầu cành, lá xanh tươi non óng mượt, nào có vẻ là mùa đông?

Ba người cùng men theo con đường nhỏ quanh co, tiếp tục đi tới chừng một khắc thì đã đếm gian nhà tranh nằm sát bên cạnh vách đá, Bọn họ trông thấy bên trong gian nhà đồ đạc ngổn ngang, đồng thời lại có tiếng rên rĩ rất khê vọng ra.

Chàng thiếu niên không khỏi kinh hoàng, vọt người lên lướt thẳng vào trong gian nhà tranh. Nào ngờ đâu, giữa lúc thân hình chàng chưa đáp yên lên mặt đất, thì bất thần có một ngọn kinh phong cuốn thẳng về phía trước mặt.

Người võ nghệ cao cường, ai cũng có một bản năng tự vệ rất nhanh nhẹn, nên chàng thiếu niên vừa thấy lạ đã chớp nhoáng vung chưởng quét ra ...

Chàng có ý muốn đỡ thẳng vào thế công bất thần của đối phương chưa biết mặt, nhưng nào ngờ đâu, khi thế võ của chàng vừa mới đánh ra thì trông thấy kẻ tấn công mình ấy lại không ai khác hơn là Lãnh Diện Hoa Đà, vị chủ nhân của Bách Thảo Giáp này.

Bởi thế chàng không khỏi kinh hãi, vội vàng thu thế võ trở về, rồi nhanh nhẹn nhảy lui ra sau.

Cũng may chàng đã trông thấy sớm, nên mới không đến nỗi giết lầm thân già của Lãnh Diện Hoa Đà. Nếu chẳng phải thế, một luồng chưởng lực của chàng quét ra, tất nhiên là không ai có thể tưởng tượng được hậu quả tai hại của nó.

Giữa lúc ấy, Lãnh Diện Hoa Đà bỗng ọa lên một tiếng to, rồi nhổ ra một ngụm máu tươi đỏ ối.

Người đàn ông to lớn kia, nhanh nhẹn tràn tới trước hai bước hồi hả nói:

– Lão tam, mọi việc như thế nào?

Chàng thiếu niên cau mày, nói:

– Lãnh Diện Hoa Đà tựa hồ bị trọng thương, tiểu đệ bất thần tràn vào nhà, ông ấy đã lầm tưởng là kẻ địch nên vung chưởng đánh ra, e rằng ông ấy dùng sức quá nhiều, trong khi hãy còn trọng thương như vậy ...

– Vậy mau bước vào trong xem qua cho rõ đã.

Chàng thiếu niên cất tiếng khẽ gọi rằng:

– Tại hạ hoàn toàn không có ác ý, vậy xin tiên bối chớ nên hiểu lầm.

Nói dứt lời, chàng liền bước vào trong, thì thấy Lãnh Diện Hoa Đà sắc mặt đã tái nhợt, nằm cuộn tròn trên chiếc giường gỗ, trước ngực máu tươi đỏ ối, ngất lịm đi từ lúc nào.

Lãnh Diện Hoa Đà có hiệu là Đương Thế Thần Y, trên giá thuốc của lão ta, linh đơn không biết bao nhiêu mà kể. Nhưng, chàng thiếu niên vì không biết về thuốc nên chẳng biết loại thuốc nào chữa trị nội thương, để lấy cho ông ta dùng.

Do đó, chàng chỉ còn cách là phải theo phương pháp chữa trị thương thế của người luyện võ mà cứu chữa cho lão ta thôi.

Chàng thiếu niên tài nghệ cao cường, nội công tinh thâm, nên không quá một khoảng thời gian dùng xong một chén trà, là chàng đã cứu chữa cho Lãnh Diện Hoa Đà bình tĩnh trở lại.

Lão ta mở to đôi mắt, bất thần trông thấy tại gian nhà mình có đến ba người thì không khỏi lộ sắc ngạc nhiên. Nhưng, chỉ trong chốc lát, nét mặt của lão ta đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, đưa mắt nhìn qua ba người một lúc, rồi cất giọng lạnh lùng nói:

– Hãy lấy giúp cho ta ba viên thuốc để tại ngăn chót, trong chiếc lọ sứ thứ ba kia, để ta uống đã.

Giọng nói của lão ta nghe hết sức lạnh lùng, chẳng khác nào lời sai khiến tôi tớ trong nhà. Nhưng chàng thiếu niên vừa nghe qua vẫn nhanh nhẹn quay người lại, rồi lấy chiếc lọ mà lão ta vừa chỉ, trút ra ba viên thuốc to cỡ hạt đậu, có màu tím bầm, hương thơm ngào ngạt, cung kính trao đến tận tay cho lão ta.

Lãnh Diện Hoa Đà uống ba viên thuốc thì sắc mặt lần lần hồng hào trở lại, và chỉ trong chớp mắt, vết thương của lão ta đã được bình phục hơn phân nửa. Chừng ấy, lão mới đưa mắt quét qua khắp ba người, lên tiếng nói:

– Ba người đã vào đây mà không gây thiệt hại chi cho một nhánh cây trong sơn cốc của ta, vậy lão phu chiếu theo lời hứa từ trước đến nay, sẵn sàng biếu cho mỗi người một trong những món linh dược mà ta đang có trên giá thuốc.

Chàng thiếu niên liền cúi người thi lễ, nói:

– Xin cảm ơn mỹ ý của lão tiên bối, nhưng tại hạ đến đây chẳng phải để xin thuốc, ma chính là ...

– Có phải đến để xem bệnh không?

– Tiên bối thật là sáng suốt.

– Xem bệnh và xin thuốc là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

– Nếu thế xin tiên bối dạy cho.

– Lão phu đã có nói, ai đến đây mà không gây thiệt hại cho một nhánh cây ngọn cỏ trong sơn cốc của ta, thì sẽ được xin một trong những linh dược mà ta có.

Nhưng, những người đến đây xem bệnh, thì cần phải hứa làm giúp cho lão phu một chuyện quan trọng.

Chàng thiếu niên kính cẩn nói:

– Tiên bối là người lấy lòng nhân để cứu giúp cho đời, chắc chắn là không có việc làm chi khó khăn. Vậy, xin cứ trao cho tại hạ làm là được rồi.

Lãnh Diện Hoa Đà cất giọng lạnh lùng, cười nói:

– Lời nói của ngươi phải lắm. Lão phu từ bấy lâu nay, thường căn cứ vào sự thiện ác của con người để quyết định thái độ dễ dàng hay khó khăn đối với họ.

Những người lương thiện đến đây xin cứu chữa lão phu chỉ nhờ giúp cho một việc dễ dàng như trở bàn tay. Nhưng trái lại, nếu người ấy là một kẻ gian manh hung ác, thì lão phu lại giao cho một việc nặng nề như lập biển vá trời. Tuy nhiên, giờ đây ...

Cô gái đang đứng yên sau lưng nãy giờ, bỗng vội vàng bước tới hai bước, đôi mắt trong veo như làn thu thủy, không ngớt chiếu ngời ánh sáng lóng lánh, nói:

– Giờ đây thì thế nào?

Trên sắc mặt của Lãnh Diện Hoa Đà bỗng tràn đầy vẻ lạnh lùng như giá băng, cất giọng không một tí tình cảm, nói:

– Bắt đầu từ nay, ta không phân biệt những người tới đây xin cứu trị, là người lành hay kẻ ác, thì nhất luật buộc phải làm giúp cho ta một việc to tát này, thì ta mới bằng lòng chữa trị cho.

– Lãnh Diện Hoa Đà, ông chẳng cần phải quanh co khéo léo như thế. Ông có việc gì, xin cứ bảo thẳng, ngoại trừ việc giết người, Thạch Kinh Thiên tôi đều nhất định sẽ làm giúp ông cho kỳ được.

Ba người ấy, không ai khác hơn là Thạch Kinh Thiên, Gia Cát Ngọc và Tu

Đồ Uyên. Thạch Kinh Thiên là minh chủ lục lâm mười ba tỉnh, tên tuổi lừng lẫy trong giới giang hồ. Ngay đến Lãnh Diện Hoa Đà là một người xa lánh trần tục, nhưng khi vừa nghe qua, vẫn không khỏi giật mình. Song, sắc mặt của lão ta vẫn lạnh lùng như băng giá, sau một lúc kinh ngạc, thái độ lại trở thành thản nhiên như cũ, nói:

– Thạch Kinh Thiên, ngươi là minh chủ lục lâm mười ba tỉnh, mà lại sợ việc giết người hay sao? Việc của ta hôm nay, không thể nào không giết người được.

vậy, nếu ngươi nói thế, thì mau rời khỏi đây là hơn.

Thạch Kinh Thiên cất tiếng cười khá khá thật to, nói:

– Lãnh Diện Hoa Đà, Thạch Kinh Thiên tôi tuy là một ma đầu giết người không nháy mắt, nhưng khi xuống tay vẫn luôn luôn nhận xét kỹ coi người ấy có đáng giết hay không. Hôm nay, nếu ông bảo tôi giết người khác thì cũng được, nhưng nếu ông bảo tôi giết một tên gian y khinh đời, thì tôi sẽ xuống tay ngay tức khắc.

Vừa nói, y vừa nhanh nhẹn thò chưởng ra, nhắm ngay mặt của Lãnh Diện Hoa Đà chụp tới, khiến chưởng phong rít nghe vèo vèo gió lạnh buốt cả da thịt.

Lãnh Diện Hoa Đà là một con người vừa lạnh lùng vừa ngạo mạn, song gặp Thạch Kinh Thiên, một con người tánh tình nóng nảy thì cũng không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả tâm can. Nhưng, tuy thế chưởng của đối phương đã giáng thẳng vào mặt rồi, thì lão ta đâu còn sợ gì nữa? Bởi thế, lão ta bèn cất tiếng cười lạnh lùng, rồi đưa đôi chưởng lên ngang lòng ngực xô thẳng ra ...

Mình có việc đến đây để cầu xin với người ta, vậy nào có thể dùng sức mạnh để cưỡng bách người ta được? Do đó, Gia Cát Ngọc vội vàng nói “ – Nhị ca, hãy chậm tay đã.

Nói đoạn, chàng nhanh nhẹn quét mạnh đôi chưởng ra, vận dụng đến năm phần mười Cửu Cửu Huyền Công khiến hai thế võ của Lãnh Diện Hoa Đà và Thạch Kinh Thiên đều bị phá vỡ. Thật ra, Thạch Kinh Thiên là người lỗ mãng nhưng có lúc vẫn rất tế nhị. Y giả vờ làm hùm làm hổ, chứ kỳ thực thì không phải xuống tay đánh thẳng vào Lãnh Diện Hoa Đà. Bởi thế, khi y trông thấy cử chỉ của Gia Cát Ngọc, thì kêu to lên rằng:

– Lãnh Diện Hoa Đà, Thạch Kinh Thiên tôi nể tình người em kết nghĩa nên mới bỏ qua việc này. Vậy ông muốn giết ai hãy mau nói cho tôi nghe rõ.

Lãnh Diện Hoa Đà vừa mới định thân, sau khi bị một gã thiếu niên lạ mặt tấn công bất ngờ, thế mà giờ đây lão ta lại gặp phải một gã đàn ông thô lỗ xúc phạm đến mình nữa, nên trong lòng hết sức tức giận, gằn giọng nói:

– Người muốn biết ta cần giết ai chẳng? Kẻ ấy chính là vị chủ nhân mới của Kim Cô Lô, có tên là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc.

Câu nói vừa mới thốt ra khỏi miệng, thì cả ba người ai nấy đều kinh hãi.

Thạch Kinh Thiên cười to một tiếng, nói:

– Lãnh Diện Hoa Đà, ông có phải thật sự muốn tìm lấy cái chết hay không?

Dứt lời, y lại tràn tới, đưa chưởng lên giáng thẳng xuống phía Lãnh Diện Hoa Đà ...

Gia Cát Ngọc vì còn kinh ngạc, chưa hiểu rõ được ý nghĩa câu nói của Lãnh Diện Hoa Đà ra sao, nên còn đang bần khoản nghĩ ngợi. Vì vậy chàng không kịp ra tay ngăn cản hành động nóng nảy của Thạch Kinh Thiên. Bởi thế sau một tiếng ầm thật to, Lãnh Diện Hoa Đà đã bị hất bay ra sau ba bước, trong khi chiếc giường gỗ của lão ta, đã bị đánh nát tan thành từng mảnh vụn.

Thử nghĩ, trong gian nhà tranh nhỏ hẹp này, thì có rộng rãi bao nhiêu? Thế mà Thạch Kinh Thiên hãy còn chưa nguôi cơn giận, quay nhanh thân người lại, tay trái dùng quyền, tay phải dùng chưởng quét thẳng về phía Lãnh Diện Hoa Đà một lần thứ hai, khiến kinh phong lạnh buốt cuốn tới ào ào, nhắm công vào co lung của lão ta.

Lãnh Diện Hoa Đà không làm sao lách tránh được nữa, nên buộc phải vận dụng toàn lực trong người công trả ba chưởng chớp nhoáng, do đó tiếng nổ ầm ầm nổi lên liên tiếp, đồng thời lão ta cũng bị hất bắn thêm ra sau bảy thước nữa.

Gia Cát Ngọc bỗng có một ý nghĩ thoáng hiện qua đầu óc, nhanh nhẹn ngược mặt nhìn lên, trông thấy Lãnh Diện Hoa Đà đã bị Thạch Kinh Thiên đẩy lui đến mức không còn chỗ nào lách tránh, thì không khỏi kinh hãi, lại lên tiếng ngăn cản rằng:

– Nhị ca, hãy chậm tay đã.

Thạch Kinh Thiên giương tròn đôi mắt cạo nói:

– Vừa rồi em đã cứu mạng cho ông ta, thế mà ông ta lại đành chẳng xem mình vào đâu cả, vậy đối với một con người máu lạnh như đông này, còn sống làm chi vô ích?

Gia Cát Ngọc đưa tay khẽ khoát, nói:

– Nhị ca còn nhớ con người mà chúng mình đã gặp bên ven Sào Hồ hay không? Việc này chắc chắn có điều chi bí ẩn.

Thạch Kinh Thiên vừa nghe qua, thì mới bừng hiểu ra mọi lẽ, vỗ mạnh đôi tay nói:

– Phải. Này lão tam, em đoán không sai tí nào cả. Những dấu chân mà chúng mình trông thấy bên ngoài Bách Thảo Giáp vừa rồi, chắc chắn chính là gã thiếu niên đó.

Nói đến đây, y bèn quay mặt lại, nhìn thẳng vào Lãnh Diện Hoa Đà tiếp rằng:

– Lão quái vật kia. Tại sao ông lại đòi giết Thiên Nhai Du Tử, vậy hãy mau nói rõ lý do ra đi.

Lãnh Diện Hoa Đà đã bị Thạch Kinh Thiên đánh cho mấy chưởng, kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh. Khi nghe hỏi, lão ta mới thở phì ra một hơi dài, nói:

– Gia Cát Ngọc đến đây để xin thuốc, nhưng lão phu vì thấy hắn ta vừa bước vào đến sơn cốc, là đã hái mất một trái Nhuyễn Đào nên không bằng lòng biểu cho hắn ta. Nhưng chẳng ngờ tên tiểu tặc đó ...

Thạch Kinh Thiên giận dữ, gầm to nói:

– Ai là tiểu tặc đâu?

Gia Cát Ngọc vội vàng khoát tay, nói:

– Nhị ca chớ nên ngắt lời, hãy để Lãnh lão tiên bối nói cho biết đã.

Lãnh Diện Hoa Đà nhìn vào chàng một lượt, rồi nói tiếp rằng:

– Chẳng ngờ tên tiểu tặc ấy lại dùng võ công để uy hiếp ta, chẳng những hấn đã cướp mất đi cả lọ thuốc Long Cân Phụng Huyết Tán của lão phu đã khổ công bào chế ra, mà trái lại còn đánh lão phu trọng thương nữa, vậy không giết hấn sao được?

Thạch Kinh Thiên cất tiếng lạnh lùng, nói:

– Đúng lắm. Cần phải giết chết hấn. Nhưng, ông làm sao biết được hấn chính là Gia Cát Ngọc?

– Nửa năm trước đây, thằng tiểu tặc đó có đến xin một lọ Tục Đoạn Sanh Cơ Linh Ngọc Chỉ, vậy ta nào chẳng biết hấn?

Tur Đồ Uyển chen vào, cất tiếng cười trong trẻo, nói:

– Hấn ta đã cướp mất lọ thuốc Long Cân Phụng Huyết Tán của lão tiên bối vào lúc nào?

– Chỉ không đầy hai tiếng đồng hồ trước đây. Gia Cát Ngọc liền nhanh nhẹn đưa tay lên, gỡ chiếc mặt nạ xuống nói:

– Xin tiên bối hãy xem qua những vết sẹo trên mặt tôi đây, đã bao lâu rồi?

Khuôn mặt đầy những vết sẹo và đen sạm của chàng, trông hết sức xấu xí.

Tur Đồ Uyển vừa nhìn qua, không khỏi cảm thấy lòng đa như cắt, bất giác trào ra đôi dòng lệ.

Thạch Kinh Thiên cũng nhướng cao đôi mày rậm, gương tròn xoe đôi mắt cụp, chứng tỏ y đang hết sức cảm động.

Lãnh Diện Hoa Đà đưa mắt nhìn qua một lúc, bèn đáp rằng:

– Thương thế của ngươi rất lạ lùng, nếu không xem cho kỹ, thì lão phu chẳng dám nói quả quyết. Nhưng, có lẽ những vết thương ấy đã trên một tháng rồi, song cũng có lẽ đã trong vòng một trăm ngày rồi.

Gia Cát Ngọc liền cất tiếng cười nhạt, nói:

– Nếu thế, thì lão tiên bói còn nhận ra tôi đây là ai không?

Lãnh Diện Hoa Đà đưa chân tràn tới hai bước, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào Gia Cát Ngọc. Qua một lúc thật lâu ... thật lâu ... thì bỗng nhiên sắc mặt của lão đầy linh ngạc, nói:

– Ngươi, ngươi ... Tại sao lại có việc lạ lùng như thế này?

Gia Cát Ngọc lại đeo chiếc mặt nạ vào, rồi thông thả nói:

– Lão tiên bói rồi đây sẽ hiểu. Song, kẻ đã cướp mất Long Cân Phụng Huyết Tán vừa rồi chắc chắn không phải là tại hạ chứ?

Đôi mày của Lãnh Diện Hoa Đà không ngớt lay động, đôi tròng mắt cũng không ngớt xoay chuyển, rồi hạ giọng nói:

– Đúng thế. Người ấy chắc chắn không phải là người. Vậy, vì báo đáp lại cái ơn cứu mạng vừa rồi của người, lão phu sẽ phá lệ một lần, lo việc cứu chữa giúp cho người. Vậy, người hãy gỡ chiếc mặt nạ xuống cho ta xem qua kỹ lưỡng lại một lần nữa đã.

– Tại hạ chỉ bất ngờ gặp lão tiên bối bị nguy nan, nên ra tay tiếp cứu, vậy đâu nói được là công ơn? Dù cho lão tiên bối không thể chữa lành được bệnh tật cho tôi đi nữa, thì tôi cũng nhất định phải tìm gặp kẻ đã mạo danh tôi, hầu rửa mối thù ngày hôm nay giúp cho lão tiên bối.

Vừa nói chàng vừa gỡ chiếc mặt nạ xuống, rồi thông thả bước đến sát bên cạnh lão ta.

Lãnh Diện Hoa Đà liền kéo chàng đến một nơi sáng sủa, xem xét thật kỹ lưỡng. Sau một khoảng thời gian độ dùng xong một tách trà, thì lão ta bỗng lộ vẻ kinh ngạc nói:

– Màu da đen sạm khắp người của người như vậy, chả lẽ lại bị dòng nước thác đào hoa kia làm cho cháy nám đây hay sao?

Tư Đồ Uyển đáp ngay rằng:

– Đúng rồi. Vậy xin tiên bối hãy mau lo cứu chữa giúp cho.

Lãnh Diện Hoa Đà khẽ gật đầu, nói:

– Những vết thẹo trên mặt, muốn chữa trị không khó chi cả, nhưng nước da đen sạm vì bị dòng thác đào hoa kia làm cho cháy nám thì ...

Tu Đồ Uyển tỏ ra còn tha thiết đến việc ấy hơn cả Gia Cát Ngọc nữa, nên vừa nghe qua liền giật nảy mình, nói:

– Thì thế nào? Chẳng lẽ lại không có cách gì khôi phục trở lại được như bình thường hay sao?

Trong khi nàng ngưng tiếng nói, thì sắc mặt của nàng hiện vẻ vô cùng kinh sợ, đôi mắt nhìn thẳng vào Lãnh Diện Hoa Đà, như chờ đợi câu giải đáp, mà cũng như van xin sự cứu chữa thần tình.

Lãnh Diện Hoa Đà không còn lạnh lùng như khi nãy nữa, lão ta cất giọng ôn tồn nói:

– Chữa trị thì cũng có cách chứ chẳng phải không, và nếu làm được như thế thì chẳng khác nào găm lại thêm hoa. Nhưng nếu có điều chi sai trật, thì tính mạng lại đáng lo ngại lắm.

Thạch Kinh Thiên nghe qua, đôi mắt liền chớp qua một lượt, tỏ vẻ sốt ruột vô cùng. Trái lại, Gia Cát Ngọc vẫn thản nhiên mỉm cười. Riêng Tu Đồ Uyển lại càng có vẻ sốt ruột hơn, nói:

– Thế nào là đáng lo ngại đến tính mạng? Tiên bối biết rõ việc ấy, thì xin giải thích cho chúng tôi nghe trước. Nếu thật sự có nguy hiểm đến tính mạng, thì chúng tôi sẽ nghĩ cách khác vậy.

Lãnh Diện Hoa Đà vuốt râu lộ vẻ trầm ngâm, một lúc sau mới lên tiếng nói:

– Con thác Đào Hoa và dòng suối Cửu U Tuyên là hai dòng nước một âm một dương, rất lạ lùng trên đời này. Nếu có thể vận dụng một cách điều hòa giữa hai dòng nước ấy, thì con người có thể thay hình đổi dạng được ...

Tur Đồ Uyển lúc ấy đã gỡ vuông lựa che mặt xuống, nghe thế liền chu đôi môi anh đào lên, nói:

– Tôi không tin như vậy. Thay hình đổi dạng mà trở thành xấu xí như vậy, thì có ai lại bằng lòng đâu?

Lãnh Diện Hoa Đà mỉm một nụ cười, mà ít khi thấy hiện trên mặt lão ta, nói:

– Ta chưa nói hết kia mà.

– Thế ông hãy tiếp tục nói rõ ra đi.

Lãnh Diện Hoa Đà là người bình nhậ ít khi tiếp xúc với ai nên có tính vừa lạnh lùng lại vừa ngạo mạn. Nhưng lúc đó thấy Tur Đồ Uyển nũng nịu trông đáng tức cười, thì bất giác lão ta cũng vui vẻ mà từ trước đến nay rất ít thấy nói:

– Nhưng, nếu hai dòng nước ấy mà sử dụng riêng biệt ra, thì dòng nước Đào Hoa sẽ làm cháy nám da thịt, còn dòng nước Cửu U Tuyên sẽ làm cho con người cảm thấy lạnh buốt cả xương. Gia Cát thiếu hiệp sở dĩ may mắn thoát nạn, đây chính là thiên bẩm của chàng khác hẳn người thường, đồng thời rất có thể trước đây chàng đã uống được một thứ linh dược, hay ăn phải một thứ trái cây quý báu chi rồi.

Gia Cát Ngọc nghe qua, liền mỉm cười nói:

– Tiên bối nói đúng lắm. Ba năm trước đây, tôi đã may mắn ăn được một trái Kim Tuyên Huyết Lan, vậy có lẽ là ...

Lãnh Diện Hoa Đà không chờ chàng nói dứt lời, bắt thần đứng phắt dậy, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, nói:

– Đây thật là một kỳ duyên trời ban. Trong Bách Thảo Giáp linh dược có tất cả ba trăm sáu chục thứ, dị thảo có tất cả một trăm lẻ tám bụi, nhưng chẳng có thứ nào sánh kịp với Kim Tuyền Huyết Lan. Xem ra, mặc dầu thằng tiểu tặc ấy có uống Long Cân Phụng Huyết Tán cũng không làm thế nào trở thành một tay đối địch nổi với thiếu hiệp đâu ...

Lãnh Diện Hoa Đà hôm nay có vẻ rất khác thường, nói cười vui vẻ, thao thao bất tuyệt. Tư Đồ Uyển trông thấy thế bèn giậm chân, nói:

– Lão tiên bối. Nhưng lớp da thịt bị cháy nám của Ngọc đệ đệ tôi có chữa lành được như xưa không?

– Ô. Phải, nếu muốn chữa lành được vết thương do dòng thác Đào Hoa làm cháy nám thì chịu khó tìm đến dòng suối Cửu U để hòa hợp công dụng giữa chúng nó mà thôi ...

– Vậy, hiện giờ dòng suối Cửu U Tuyền ấy ở nơi nào?

Lãnh Diện Hoa Đà cau đôi mày, nói:

– Chung quanh Cửu U Tuyền đầy đầy sự nguy hiểm, đi đến chỉ có chết chứ không mong chi sống còn, vậy nói ra có ích lợi gì? Nếu tìm đến Kim Địch Tự ở ngoài biên ải xin Linh Thạch Hàn Bích Lộ dùng đỡ cũng có hiệu quả. Vậy các người nên đi đến đó, xin một ít dùng thử xem ra sao?

Bách Thảo Giáp hôm nay có vẻ rất náo nhiệt, từ xưa đến nay chưa hề có. ba người cùng ngồi nói chuyện với Lãnh Diện Hoa Đà mãi cho đến bóng hoàng

hôn đã xuống mới đứng lên già từ vị chủ nhân bước ra. Lãnh Diện Hoa Đà ngoài việc chữa trị giúp cho Gia Cát Ngọc lành lặn hết những vết sẹo trong khắp cả người chàng, lại còn biếu cho mỗi người ba viên Bồi Nguơn Cố Hôn Đơn.

Gió lạnh thổi vèo vèo khiến cho lớp tuyết phủ trên mặt đất kết thành một lớp băng cứng rắn. Mặc dù tuyết đóng thành băng, thì khí hậu lại càng giá lạnh hơn, nhưng nhờ thế, việc đi đứng cũng trở thành dễ dàng một phần nào.

Qua ngày hôm sau, ba người đã tiến tới Vân Hòa, và khi họ vừa mới vào đến cửa thành thì bất giác trông thấy một bóng người đang thập thò tại một con đường hẻm, nhưng thoáng chốc lại lách mình lướt đi mất hút. Gia Cát Ngọc đã nhìn thấy rõ ràng, nên buột miệng hừ một tiếng lạnh lùng.

Lúc ấy chàng không để ý chi lắm, nhưng khi họ đến khách điếm để trú ngụ, thì chàng mới đem việc ấy nói lại cho Thạch Kinh Thiên nghe. Và sau đó hai người đã bàn kỹ với nhau, là nếu có xảy ra chuyện gì thì Gia Cát Ngọc sẽ ra tay đối phó, còn Thạch Kinh Thiên thì chỉ lo bảo vệ cho Tư Đồ Uyển mà thôi.

Quả nhiên, canh một vừa qua thì trên mái ngói bỗng nghe có tiếng chéo áo giũ trong gió. Gia Cát Ngọc vừa nghe qua tiếng động thì đã hiểu kẻ ấy là người võ công không phải tầm thường, nên trong lòng chàng đang băn khoăn nghĩ ngợi.

Giữa lúc đó, bóng người nọ đã đáp nhẹ nhàng xuống cạnh cửa sổ rồi.

Dưới bóng trăng sáng, bên ngoài cửa sổ đâu đâu cũng trắng trong lóng lánh như bạc, và trên lớp giấy che cửa sổ hiện rõ một bóng người đang nghiêng tai lắng nghe ...

Gia Cát Ngọc không khỏi cười thầm rồi co một ngón tay lại, búng nhanh ra.

Tức thì qua một tiếng xoạc, luồng kinh khí từ ngón tay của chàng đã xuyên thủng qua lớp giấy che cửa sổ như một chiếc dùi nhọn, bắn thẳng ra ngoài.

Chàng đã ra tay vô cùng nhanh nhẹn, nhưng người ấy cũng không phải tầm thường. Giữa lúc luồng chỉ phong vừa mới xuyên thủng lớp giấy thì hẳn ta đã nhanh nhẹn rùn thấp người xuống, rồi mới phi thân bay vút lên, không thua chi một mũi tên bắn, lướt thẳng lên mái ngói cao.

Thân pháp của người ấy tuy mau lẹ, nhưng Gia Cát Ngọc cũng không phải chậm. Luồng chỉ phong của chàng bị đánh hụt vào khoảng không thì chàng cũng liền lao thoát ra khỏi cửa phòng nhanh như một luồng điện chớp, bám sát theo đối phương. Và, giữa lúc người ấy đi chưa quá ba trượng, thì thân hình của Gia Cát Ngọc cũng đã đáp xuống nóc nhà rồi.

Bóng trắng sáng vằng vặc nên trong vòng một trăm trượng đều có thể nhìn thấy rõ được. Chàng trông thấy người ấy không ai khác hơn là kẻ đã ăn mặc và cải trang giả mạo giống hệt chàng, mà vừa rồi chàng đã gặp bên ven Sào Hồ. Bởi thế Gia Cát Ngọc không khỏi phùng phùng lửa giận, hai tay vung mạnh ra ...

Chàng đang định sử dụng thân pháp Vân Long Cứu Chuyển nhưng bỗng trong lòng lại có một ý nghĩ khác thoáng hiện nên nhanh nhẹn dừng bước chân lại, mà chỉ phi thân chậm rãi theo dõi sát đối phương mà thôi ...

Tên giả mạo kia chẳng những võ công cao cường ít thấy mà lại hết sức gian manh. Tuy hẳn phi thân lướt đến góc thành phía Đông, nhưng bất thần vung mạnh đôi cánh tay, vọt người bay bỗng lên nền trời ...

Gia Cát Ngọc định truy đuổi theo thì nào ngờ đâu hấn ta đã dừng chân đứng yên rồi bỗng lại cất tiếng cười nhạt, và quay phắt thân người lại, vung cả đôi chưởng lên đánh ra một luồng kinh khí mạnh mẽ.

Nhưng, Gia Cát Ngọc lúc nào cũng cảnh giác trước nên trông thấy tên giả mạo ấy vừa lắc đôi tay, chưa kịp xoay thân người thì chàng đã nhanh nhẹn nhảy lui ra xa ngoài tám thước, tìm một góc tường ẩn kín thân người trước.

Tên giả mạo ấy đánh hụt vào khoảng không và khi nhìn kỹ lại phía sau lưng thì không thấy một bóng ma nào cả. Do đó hấn bất giác úy lên một tiếng khẽ, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh dị.

Đôi mắt gian manh của hấn không ngớt xoay chuyển dưới bóng trăng sáng.

Qua một lúc lâu sau, hấn mới lại cất tiếng cười nhạt rồi nhắm phía ngoài thành tiếp tục lướt thẳng đi.

Lần này Gia Cát Ngọc không dám bắt sát theo hấn mà chờ cho hấn đã lướt đi xa ngoài hai mươi trượng, mới phi thân lao ra khỏi thành.

Nào ngờ đâu, khi thân người chàng vừa vượt ra đến ngoài thì mới hay mình đã lâm mưu của đối phương. Vì, ở khắp chung quanh đây đều có núi đồi nhấp nhô, cây đại rậm rạp, bóng người kia đã lẩn khuất, không rõ đi hướng nào rồi?

Trong khi chàng còn đang tỏ ra do dự, chưa biết quyết định ra sao, thì bỗng trông thấy cách xa đấy độ chừng một dặm, có ánh đèn lập lè.

Nên biết, tính người thôn quê rất cần kiệm, giữa đêm khuya chắc chắn không

thắp đèn làm gì. Thế tại sao nơi đó lại có ánh đèn sáng tỏ như vậy?

Trong lòng chàng lầy lăm nghi, liền vọt người bay lên, nhắm hướng ấy lướt đi như một luồng điện chớp.

Đến nơi, chàng mới thấy bóng đèn ấy, từ trong một trang trại nhà cửa nguy nga rọi ra. Tuy trang trại ấy không phải nhỏ nhưng không khí có vẻ giá lạnh vô cùng. Khắp cả trang trại, chỉ có tại tòa lầu nhỏ nằm ở góc Đông Bắc, giữa bóng tối lờ mờ, là có ánh đèn chiếu rọi ra ngoài mà thôi. Gia Cát Ngọc nhắm thẳng tòa lầu đài nhỏ ấy lướt tới nhẹ nhàng như một đợt khói mỏng. Chẳng mấy chốc, chàng đã đáp nhẹ nhàng xuống mái ngói của tòa lầu. Chàng nghe có một giọng cười trong trẻo từ bên trong vọng ra rằng:

– Chẳng rõ Biên bá bá giờ này đã đến Vô Tình Cốc hay chưa? Ồ, không hiểu khi cụ bà Gia Cát khi nghe được tin này thì vui đến mức nào? Ủa. Gia Cát ca ca, sao anh không nói chi hết vậy?

Gia Cát Ngọc nghe qua không khỏi kinh hãi, mọp sát người thò đầu xuống nhìn, thì thấy trong gian nhà ánh nến sáng tỏ, và có một đôi trai gái đang ngồi nói chuyện. Người con trai không ai khác hơn là gã thiếu niên đã giả ra chàng khi nãy, còn người con gái lại chính là Tiểu Thanh cô nương, môn đồ của Mạc Sâu Tiên Tử tại Vô Tình Cốc ở vùng núi Hạ Lan Sơn. Hai hàm răng của nàng trắng trong như ngọc, đôi má lúc nào cũng hiện nét tươi cười, hai mắt đen láy tràn đầy ánh sáng ngây thơ trong sạch. Trong khi ấy, đôi mắt của gã thiếu niên giả dạng Gia Cát Ngọc đầy sắc dâm tà, đang nhìn chòng chọc vào khuôn mặt của Tiểu Thanh cô nương. Khi hắn ta nghe câu hỏi của nàng, thì không khỏi giật mình, điềm nhiên trả lời rằng:

– Ồ, hiền muội nói chi thế? Có phải hiền muội bảo ...?

– Ô. Anh rõ thật đáng ghét. Người ta nói chuyện anh không chịu nghe, bây giờ anh hỏi lại lời thôi quá. Tôi bảo Biên bá bá đã trở về Vô Tình Cốc để báo tin với cụ bà Gia Cát, nhưng không biết ông ấy đã đi đến hay chưa.

– Hạ Lan Sơn cách đây xa nghìn dặm, đâu lại đi mau như thế?

– Ha ha. Anh không biết A Kim lại có tên là Lăng Phong hay sao? Nó bay nhanh lắm ...

– Ủa? Anh làm chi thế?

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn vào gian lâu, trông thấy gã thiếu niên giả dạng mình, đang đứng sát người Tiểu Thanh cô nương lộ vẻ say sưa ngây ngất, đưa tay chụp lên vai của cô gái. Cô gái sau một tiếng kêu kinh hoàng, liền nhanh nhẹn nhảy ra xa ba bước.

Gia Cát Ngọc mắng thăm:

“ Rõ ràng là quân đáng chết. “ Gã thiếu niên ấy liền cười the thé, nói:

– Tiểu Thanh muội muội, em sợ chi chứ? Chẳng phải Biên bá bá có nói là sự phụ của muội muội đã hứa gả muội muội cho tôi rồi hay sao? Sau này chúng ta sẽ trở thành chồng vợ, thì giờ đây sao lại thẹn thùng làm gì?

Mạc Sầu Tiên Tử đâu lại hứa gả Tiểu Thanh cô nương cho gã thiếu niên giả mạo này?

Ồ. Chắc chắn mẫu thân mình đã đứng ra hỏi vợ cho mình, do đó, Tiểu Thanh cô nương mới làm mưu của tên tiểu tặc này. Hắn ta đã thừa nước đục thả câu ...

Gia Cát Ngọc suy nghĩ đến đây, không khỏi giật mình kinh hãi, đang định sẽ ...

Song giữa lúc chàng đang kinh hoàng thì bỗng nghe trong phòng có tiếng trong trẻo nạt to rằng:

– Sau này nào phải là hiện nay? Gia Cát ca ca, tại sao tánh tình anh lại thay đổi như thế? Nếu anh còn có cử chỉ ấy nữa, thì tôi sẽ bỏ về Vô Tình Cốc, không ngó ngang chi đến anh nữa đây.

Câu nói của cô gái đã làm cho Gia Cát Ngọc cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Trong khi đó lại nghe gã thiếu niên kia cất giọng gian manh cười rằng:

– Muội muội thân mến, anh chỉ trêu chọc em chơi đó thôi. này, em xem đây, anh đã mang vật chi đến cho em này?

Nói vừa dứt lời thì hắn ta thò vào áo lấy ra một trái đào to cỡ miệng chén, sắc vàng lóng lánh, trông rất ngon lành. Hơn nữa, mùi thơm lại bay ra ngào ngạt khiến ai cũng bắt thềm. Tiểu Thanh cô nương dù sao vẫn là một con người ngây thơ trong trắng, nên thấy thế liền lộ vẻ ngạc nhiên rồi lên tiếng hỏi:

– Ô. Trái đào này to quá. Gia Cát ca ca, có phải anh mang đến biếu cho em không?

– Vậy chứ còn chi không phải nữa? Tiểu Thanh muội muội, nghe đâu loại đào này chính là một giống rất quý, chẳng những thơm ngon mà lại bồi bổ cơ thể rất tốt, nếu em không tin thì hãy ăn thử qua tất sẽ thấy, anh không gạt

em đâu.

Tiểu Thanh cô nương cất tiếng cười vui vẻ, thò tay nhận lấy trái đào, trước tiên đưa lên mũi ngửi và định sẽ ...

Giữa lúc đó Gia Cát Ngọc bỗng lóe lên một ý nghĩ, bất thần nhớ lại lời nói của Lãnh Diện Hoa Đà, cho biết gã thiếu niên cướp lấy lọ thuốc Long Cân Phụng Huyết Tán của mình, cũng đã hái mất một trái Nguyên Đào ở ngoài cửa sơn cốc, chính vì vậy lão ta mới cự tuyệt không biếu thuốc cho hẳn ...

Nguyên Đào và Mị Lý đều là những loại trái cây kích dâm trời sanh Gia Cát Ngọc chính là con trai của Bát Đầu Thư Sinh, thuộc một gia đình biết nhiều học rộng, nên ngay từ lúc nhỏ, chàng đã nghe nói đến thứ trái cây đó. Bởi thế, chàng hết sức kinh hãi, cất tiếng quát to rằng:

– Không thể ăn được đâu.

Dứt lời, chàng phi thân lướt vào cửa sổ, vung năm ngón tay lên búng mạnh ra, tức thì qua một tiếng phịch khẽ, trái nhuyễn đào ấy đã bị chỉ phong của chàng đánh nát tan thành từng mảnh vụn.

Gã thiếu niên giả dạng Gia Cát Ngọc cũng như Tiểu Thanh cô nương đều không khỏi giật mình kinh hãi thối lui ra sau ba bước, giương mắt nhìn đăm đăm về phía Gia Cát Ngọc, tràn đầy vẻ sợ hãi và kinh dị.

Gia Cát Ngọc trợn to đôi mắt như hai chiếc lục lạc đồng, lạnh lùng như băng giá, quét nhanh về phía gã thiếu niên mạo nhận kia một lượt rồi cất giọng lạnh nhạt cười nói:

– Người giả mạo Gia Cát Ngọc, tội ấy đã không thể tha thứ được rồi, thế mà

ngươi còn xâm nhập Bách Thảo Giáp để cướp linh dược, đánh người trọng thương, vậy dù ngươi có chết đi cũng chưa đáng tội. Với hai tội trạng ấy nhập lại, vậy thử hỏi ngươi còn có lời chi để nói nữa?

Gã thiếu niên trước tiên lộ sắc kinh hãi, nhưng kẻ đó lại to tiếng cười nói:

– Tên tuổi của Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc rung chuyển khắp cả võ lâm, thử hỏi có ai còn không biết? Hôm nay ngươi lại dám bảo ta là kẻ giả mạo, chẳng phải khiến cho những người am hiểu đều bắt tức cười hay sao?

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười lạnh lùng nói:

– Tên cậu tặc hèn mạt kia. Lời nói của ngươi có thể gạt được kẻ khác chứ đâu lại gạt được ta hay sao?

– Ha ha. Lời ta nói hoàn toàn là danh chính ngôn thuận, vậy hà tất phải gạt ngươi làm gì? Chỉ có ngươi là kẻ không dám cho ai thấy rõ mặt thật của mình, mới đáng cho người khác phải nghi ngờ mà thôi.

Câu nói chưa dứt thì hắn ta bất thần thò chưởng phải ra, nhắm vuông khăn lụa đen che mặt của Gia Cát Ngọc chụp tới.

Hắn ta ra tay nhanh nhẹn không thua một luồng gió hốt nên sau một tiếng xoạc, tấm vải che mặt của Gia Cát Ngọc đã bị hắn giật mất vào tay. Gia Cát Ngọc có phải thực sự không thể đỡ nổi một thế đánh của đối phương như thế không?

Chẳng phải như vậy đâu, mà đây chính là một dụng tâm của chàng mà thôi

...

Trong khi chàng thấy năm ngón của đôi phương chụp tới thì vẫn điềm nhiên như không hề hay biết chi cả, và đợi cho đôi phương chụp được tấm vải vào tay rồi, chàng mới vung đôi chưởng quét mạnh ra, gây thành một luồng kinh khí thổi tắt tất cả những ngọn đèn trong gian lâu ...

Chùng ấy, khắp nơi đều tối mờ mịt và trong khi đó, chàng thiếu niên che mặt đã biến mất đi đâu từ lúc nào, mà trái lại sát bên khung cửa sổ, bất thần xuất hiện một bộ xương khô màu vàng, chiếu ngời ánh sáng lóng lánh, trông hết sức ghê sợ.

Gã thiếu niên mạo nhận Gia Cát Ngọc ấy vừa nhìn qua, thì không khỏi kêu lên một tiếng kinh hãi, đồng thời nhanh nhẹn thối lui ra sau hai bước.

Riêng Tiểu Thanh cô nương lại càng sợ hãi hơn, toàn thân nàng run rẩy như muốn té khụy xuống đất.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười to, giận dữ nói:

– Các hạ tự xưng là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc, tại sao trông thấy kẻ ăn người ở trong nhà, lại tỏ ra kinh hoàng như vậy?

Gã thiếu niên cố trấn tĩnh tinh thần, rồi gằn giọng quát rằng:

– Người là ai?

– Ta chính là Kim Cô Lâu, một người tô tử trung thành trong gia đình họ Gia Cát đây.

Tiểu Thanh cô nương lúc ấy cũng vừa mới hoàn hồn, nghe thế liền kinh ngạc kêu to lên rằng:

– Cái chi? Người chính là kẻ ăn người ở trong gia đình của Gia Cát ca ca tôi phải không? Thế tại sao tôi vẫn không nghe cụ bà Gia Cát nói đến?

Gia Cát Ngọc đang định giải bày thì gã thiếu niên kia liền quát to rằng:

– Tiểu Thanh muội muội, chớ nên nghe những lời nói bá láp của hắn.

Hắn ta mạo nhận tên tuổi của Gia Cát Ngọc, nên vì có tịch thì không khỏi nhúc nhích, vừa nói dứt lời thì hắn đã nhanh nhẹn tràn tới, vung đôi chưởng lên quét mạnh ra, nhắm ngay những vị trí hiểm yếu trên người của Gia Cát Ngọc công tới ba chưởng.

Gia Cát Ngọc không dám chậm trễ, sử dụng ngay Thần Hành Quỷ Ảnh Bộ nhanh nhẹn lách tránh, và đã tránh khỏi được thế đánh tới của đối phương. Liền đó, chàng bèn xoay thân mình thành nửa vòng tròn, rồi tràn tới ba bước, giương thẳng năm ngón tay ra, nhắm ngay nách của đối phương chụp nhanh tới như gió hốt.

Qua sự diễn biến tài tình ấy, quả thật không ai có thể đề phòng cho được.

Nhưng gã thiếu niên giả mạo kia, võ công cũng chẳng phải tầm thường, nên hắn ta cũng nhanh nhẹn xoay thân người lẹ làng vung chưởng phải quét xéo về phía trên.

Xem thế võ của hắn, tựa hồ như thế Trường Dao Đoạn Thủy của phái Hoa Sơn, nhưng về sự tinh thâm còn hơn cả thế võ của phái ấy nữa.

Gia Cát Ngọc tập trung chân lực, vung tay quét thẳng ra ...

Tức thì qua một tiếng nổ âm thật to, cả gian lâu rung động bụi bặm tung bay mù trời, và gã thiếu niên kia cũng bị hất bắn ra sau ba bước.

Trong gian lâu ấy chẳng rộng bao nhiêu nên hẳn ta thối lui liên tiếp mấy lượt, thì đã lúi sất đến chân tường phía trái.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười ngạo nghễ, nói:

– Các hạ sắp chết ngay bây giờ, tại sao chưa chịu để cho mọi người trông thấy mặt thật?

Nói dứt lời, chàng vung mười ngón tay lên nhanh như chớp khiến bóng chỉ dày đặc như vách núi. Thế là, chàng sử dụng ngay một lúc hai thể võ tuyệt học Hận Hải Nan Điền và Hải Cô Thạch Lạn để tấn công đối phương khiến gió lạnh rít vèo vèo, buốt cả da thịt, trùm kín khắp thân người của gã thiếu niên kia.

Thiên Ma Chỉ có một uy lực khiến ai cũng phải kinh khiếp, nên gã thiếu niên mạo nhận danh nghĩa Gia Cát Ngọc kia không khỏi buột miệng kêu lên thành tiếng. Nhưng, luồng chỉ phong đã chạm đến lớp áo ngoài, khiến hẳn ta không còn tránh né đi đâu cho kịp nữa. Chính vì vậy, hẳn ta phải vung cả đôi chưởng lên, đỡ thẳng vào thế công của Gia Cát Ngọc ...

Tiểu Thanh cô nương biết Gia Cát Ngọc ca ca không phải là địch thủ của con quái vật trước mặt nên kinh hoàng kêu lên thành tiếng, đồng thời thân hình kiêu diễm của nàng cũng không ngớt nhảy lùi ra sau, rồi nhanh nhẹn vung cánh tay ngọc lên đánh ra một luồng chưởng phong ác liệt. Thật ra nàng nào có biết Gia Cát Ngọc ca ca đang đứng trước mặt nàng chính là một gã lưu manh mạo nhận tên tuổi Gia Cát Ngọc. Đồng thời, nàng làm thế nào lại đoán nôi, quái nhân trước mặt nàng lại chính là Gia Cát Ngọc ca ca thật sự, mà

bấy lâu nay nàng hằng thương mến?

Gia Cát Ngọc sợ đánh bị thương nàng nên bất đắc dĩ phải rùn thấp đôi vai, nhanh nhẹn nhảy lui ra sau năm bước.

Gã thiếu niên giả dạng Gia Cát Ngọc ấy thừa cơ hội đó lướt đến sát bên cạnh Tiểu Thanh cô nương, rồi cất tiếng khẽ gọi rằng:

– Tiểu Thanh muội muội, em đánh nhau với con quái vật ấy làm gì? Chúng ta hãy đi thôi.

Dứt lời, hắn ta kéo lấy vạt áo của nàng, rồi lắc mạnh thân người, nhắm ngay cửa sổ phía sau tràn tới.

Gia Cát Ngọc cất giọng lạnh lùng, nạt to rằng:

– Người có thể chạy thoát hay sao?

Vừa nói dứt lời thì chàng vung đôi chưởng xô thẳng ra, tức thì một ngọn kinh phong cuốn tới ồ ạt.

Chàng cho rằng, gã thiếu niên kia chắc chắn sẽ lao thoát ra khỏi cửa sổ để bỏ chạy, nào ngờ đâu thế chưởng của chàng mới xô ra thì bỗng nghe có tiếng kêu kèn kẹt nổi lên liên tiếp, và bức vách của gian lầu bỗng tách ra làm đôi, chừa một khung cửa to ...

Sau một tiếng ầm, khung cửa sổ đã bị chàng đánh nát tan thành từng mảnh vụn. Trong khi đó, gã thiếu niên giả dạng Gia Cát Ngọc kia, liền cất tiếng cười dài, rồi cùng Tiểu Thanh cô nương nhảy xuống khỏi gian lầu, qua khung cửa bí mật vừa hé mở.

Gia Cát Ngọc hết sức hãi kinh, nhanh nhẹn phi thân lướt xuống gian lầu ấy.

Nhưng ngoài trời trắng sáng vằng vặc, đâu đâu cũng phủ lên một lớp bông tuyết trắng xóa, và giữa một trang trại to lớn âm u này, không khí lạnh lẽo và tĩnh mịch, nào có bóng người đâu nữa?

Gia Cát Ngọc vì lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Thanh cô nương, nên trong lòng hết sức cuống quít, nhanh nhẹn phi thân lướt đi như một cơn gió lốc.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 34

NẮNG ẤM CỎ TƯƠI

Tiểu Thanh cô nương đã bị làm mưu kẻ giả mạo kia, khiến Gia Cát Ngọc suốt đêm không thể ngủ được. Chàng lo lắng là nếu nàng vạn nhất có điều chi lỗi lầm, thì sau này chàng còn mặt mũi nào để gặp lại từ mẫu và Mạc Sâu Tiên Tử.

Hơn nữa, qua lời nói của nàng thì tựa hồ từ mẫu chàng đã hỏi nàng cho chàng rồi ...

Chàng không dám nghĩ tới nữa, nhưng lại không thể không nghĩ tới.

Trời mới vừa sáng, chàng bèn đem mọi việc đã xảy ra trong đêm qua, nói rõ lại cho Thạch Kinh Thiên và Tư Đồ Uyển nghe. Sau khi hai người biết rõ Tiểu Thanh cô nương là ai, thì trong lòng không khỏi buồn rầu lo sợ, nóng nảy như lửa đốt.

Sau khi cùng bàn bạc với nhau, ba người đều nhìn thấy cần phải lo việc cứu nguy cho Tiểu Thanh cô nương, nên tạm thời gác lại việc đi đến Kim Địch Tự để xin Linh Thạch Hàn Bích Lộ như đã định.

Nhưng gã thiếu niên giả mạo Gia Cát Ngọc kia, đã dẫn Tiểu Thanh cô nương đi về đâu rồi?

Sau một lúc suy nghĩ, Gia Cát Ngọc cảm thấy việc xảy ra trong đêm qua tựa

hồ có dính dấp đến việc ở Tiềm Long Bảo. Kế đó, chàng lại lấy mọi việc mà mình đã trông thấy tại ven Sào Hồ, để so sánh tìm hiểu thêm, thì đoán biết gã thiếu niên kia, rất có thể đã trở về Huyết Hải Địa Khuyết rồi.

Từ trong bao nhiêu sự nghi vấn, chàng tìm ra được một tia sáng nhỏ nhen, vậy thử hỏi Gia Cát Ngọc làm thế nào chịu ngồi yên để chờ đợi nữa?

Nhưng, chàng tự biết trong Huyết Hải Địa Khuyết đâu đâu cũng đầy dẫy hiểm nguy, vậy nào có thể để Uyển tử tử xông vào trong đó? Vì vậy, chàng khéo léo lấy cớ là thời giờ quá ư gấp rút, bảo Thạch Kinh Thiên và Uyển tử tử nên đi sau, còn chàng thì bước lên mình con kim ung, tung mây lướt gió đi trước.

Con kim ung giương cánh bay nhanh trên nền trời cao. Chàng ngửa đầu lên thấy vàng thái dương treo lơ lửng trên đỉnh đầu, cúi mặt xuống thấy sông núi nhanh nhẹn lướt qua, gió rít vèo vèo bên tai, mây mờ không ngớt lướt qua trước mặt. Khi đến Tiêu Hà Lĩnh thì chàng thấy bên dưới sơn cốc lóng lánh như ngọc, ngọn núi trắng toát như bạc, chiếu ngời dưới bóng mặt trời, cảnh sắc thật là lạ mắt.

Huyết Hải Địa Khuyết nằm giữa hàng nghìn chóp núi bao quanh, bốn bên đều có vách đá cao chọc trời vây bọc, đồng thời lại có những khe nước sâu chận lấy lối đi. Giữa một vùng tuyết trắng mù mịt, đâu đâu cũng có mây hồng bao phủ. Nơi ấy rộng không quá một trăm trượng, dài độ ba dặm đường, nhưng khung cảnh đầy vẻ thần bí, khiến ai nhìn đến cũng bắt rờn rợn trong lòng.

Gia Cát Ngọc từ trên lưng chùng trời, xẹt nhanh xuống một cánh rừng thưa ở phía trái, như một vì sao sa. Khi đôi chân của chàng vừa mới đứng yên trên đất, thì bất thần nghe có ba tiếng chuông tại đỉnh núi bên cạnh đấy vọng đến

rất gấp rút.

Tiếng chuông ấy vang rền, khiến lớp tuyết bám trên đầu cành không ngớt tuôn đổ ào ào.

Bởi thế, chàng không khỏi kinh hoàng. Nhưng, ngay lúc ấy, bất thần lại nghe có tiếng trống vọng đến bên tai, vang rền cả bốn phía núi, gây thành tiếng hồi âm vọng về không ngớt.

Tiếng chuông cũng như tiếng trống, đều mạnh mẽ và cao vút, có một uy lực như xuyên thủng được cả sắt đá, thao thao bất tuyệt.

Tiếng trống và tiếng chuông đó, chắc chắn trên đời này ngoại trừ Đồng Chung Đạo Nhân và Thạch Cổ Hòa Thượng, thì không làm thế nào tìm được người thứ ba nữa.

– Gia Cát Ngọc không nghĩ ngợi gì, liền nhanh nhẹn xê dịch thân người, nhắm ngay ngọn núi cao trăm trượng ấy vọt thẳng lên.

Khắp đâu đâu tuyết băng cũng bao phủ, bước chân đi trơn trượt khó khăn, nếu không cẩn thận, thì rất có thể bị té xuống núi tan xương nát thịt ngay.

Nhưng, Gia Cát Ngọc là người tài nghệ cao cường, lòng dạ can đảm, chàng nhanh nhẹn vọt thẳng lên như một luồng điện chớp, nhẹ nhàng như một đợt khói mỏng, nên chỉ trong nháy mắt, là chàng đã vượt lên đến tận đỉnh núi cao.

Song, khi đôi chân của chàng chưa kịp đứng vững, thì bỗng nghe sát bên tai có một chuỗi cười lạnh lùng vọng đến rằng:

– Ha ha. Thật chẳng ngờ Đồng Chung Đạo Nhân, kẻ danh vọng được xếp vào hàng Càn Khôn Ngũ Bá thế mà lại hạ mình đầu phục Huyết Hải. Này, đạo sĩ mũi trâu kia. Vậy, ta cho ngươi châu trời cho rồi, để ngươi ở lại nhân gian làm chi nữa?

Gia Cát Ngọc nghe tiếng nói, bèn đưa mắt nhìn lên thì trông thấy có hai người đang đứng chong mặt nhau trên một tảng đá to. Hai người ấy chàng đều có dịp trông thấy qua. Người đứng ở phía trái mình mặc tăng bào màu xám, đầu đội một chiếc mũ nhỏ, chính là Thạch Cổ hòa thượng tại Kinh Thần Tự. Cách xa lão ta độ ba trượng thì có Đồng Chung Đạo Nhân, tức võ tướng của Huyết Hải, đang đứng sững giương mắt nhìn chòng chọc vào lão ta.

Thạch Cổ hòa thượng vừa nói dứt lời, thì thân người to lớn của lão ta cũng lẹ làng tràn tòi trước. Qua một tiếng tùng, lão ta đưa cao chiếc trống đá lên, nhắm ngay đầu của Đồng Chung Đạo Nhân giáng thẳng xuống.

Đồng Chung Đạo Nhân lắc mạnh đôi vai, lách mình tránh ngang rồi nghe tiếng chuông boong, boong vang rền, tức thì chiếc đồng chung cũ kỹ, lốm đốm ten xanh của lão ta, cũng nhắm ngay nách Thạch Cổ hòa thượng công tới.

Hai người đều là nhân vật trong Càn Không Ngũ Bá, võ công cao cường không ai có thể bì nổi. Do đó qua thế võ của hai người đã gây thành tiếng gió rít vèo vèo, uy thế thật đáng khiếp sợ. Nhưng, giữa lúc tiếng chuông và tiếng trống va chạm vào nhau, thì hai người lại bất thần phi thân thối lui ra sau tám bước.

Đồng Chung Đạo Nhân đứng yên lại mỉm cười gian manh nói:

– Hoa hòa thượng, ta nghe ông vì nặng mối tình với lão bà ăn mày, nên phải ngồi quay mặt vô vách để tu tỉnh hầu vượt qua ải tình đó, thế tại sao giờ đây ông lại dấn bước giang hồ? Chẳng lẽ ông đến từng tuổi này mà lại muốn hoàn tục hay sao?

Vừa nói lên những lời trêu cợt Thạch Cô hòa thượng, lão ta cũng vừa đánh chuông kêu boong boong, tức thì ánh sáng chói ngời hoa cả mắt, chiếc đồng chung gây thành cuồng phong ào ào, đi đôi với bóng chuông chập chờn dày đặc, chia thành ba mặt trên, giữa và dưới công thẳng về đối phương.

Càn Khôn Ngũ Bá khi ra tay đánh nhau, thật chẳng phải tầm thường, gió lốc cuốn bay cả lớp tuyết trên đất, tung tóe khắp nơi như châu ngọc, tạo thành một uy lực ai thấy cũng khiếp sợ, trong khi thế võ của đôi bên lại diễn biến lạ lùng, trông cao thâm khó tả.

Thạch Cô hòa thượng lại cất tiếng cười nhạt, trông khi đôi tay của lão ta bung cao chiếc thạch cô nặng trăm cân, lướt mình tràn tới nhẹ nhàng như đặng vân giá vũ, phản công liên tiếp ba thế võ, chống trả lại đối phương ồ ạt, chẳng thua chi gió quét mây bay trên nền trời.

Những môn võ học Kinh Thân Cửu Tuyệt Truy Hồn Cổ và Thê Phong Khô Võ Đoạn Thân Chung, đều là những môn võ học ác liệt hiếm có trên đời. Do đó khi được hai bậc cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm mang ra sử dụng, khiến cho cả đỉnh núi bị trùm kín trong một bầu không khí ác liệt nặng nề, gió lạnh dấy động âm âm, thét gào chẳng khác muôn ngàn đợt sóng to ngoài bể cả, băng tuyết bị cuốn bay mù mịt, bám vào da thịt mọi người, lạnh buốt như dao cắt.

Gia Cát Ngọc đang trợn mắt nhìn xem đến há mồm kinh ngạc, thì bất thần nghe một tiếng nổ to như trời long đất lở, tức thì tại cạnh phía phải có một

tảng đá khổng lồ ngoài một trượng đã bị chưởng phong của hai người đánh rớt. Do đó băng tuyết và những mảnh đá vụn đổ ào ào, chẳng khác nào một đoàn ngựa hàng vạn con đang phi rầm rập, nhắm phía Huyết Hải Địa Khuyết tuôn thẳng xuống.

Hai người đánh nhau quyết liệt trên đỉnh núi từ nãy đến giờ, thế mà dưới Huyết Hải Địa Khuyết vẫn không thấy một sự động tĩnh nào cả. Nhưng, băng tuyết và đá vụn từ trên cao tuôn đổ xuống âm âm, thì mới thấy bên dưới mây đỏ tuôn bay cuộn cuộn, bóng người di động chập chờn chẳng khác chi một đàn ông võ tở.

Gia Cát Ngọc bỗng chợt nhớ lại, mình đến đây là để tìm kiếm tung tích của Tiểu Thanh cô nương. Vậy, chính đây là cơ hội tốt, chả lẽ lại bỏ qua hay sao?

Vừa suy nghĩ thì chàng liền nhanh nhẹn vọt mình phi thân lên không, nhắm ngay hướng mây đỏ mờ mịt ẹt nhanh tới như một cơn gió lốc.

Vì, trước kia chàng có xâm nhập vào đây một lần, nên biết trong Huyết Hải Địa Khuyết đâu đâu cũng được bố trí chạm bẫy dày đặc, khắp nơi nhà ngang dãy dọc không biết bao nhiêu mà kể, nên khi chàng vừa phi thân đến nơi, thì liền đứng yên lại đưa đôi mắt sáng ngời nhìn khắp bốn bên, quan sát thật kỹ lưỡng mọi sự động tĩnh chung quanh.

Cả một vùng Huyết Hải Địa Khuyết rộng lớn như thế này, chẳng hề có một bông tuyết rơi trên mặt đất. Nhưng không khí vẫn hết sức âm u lạnh lùng, thật chẳng khác nào chốn địa ngục. Những người qua lại trong ấy, đều cúi gằm đầu đi nhanh, không hề hỏi han chi nhau cả. Cách xa trước mặt độ một trăm trượng, mây mịt mờ chẳng còn nhận được nhà cửa hay khung cảnh nơi đó ra sao, trái lại chỉ còn thấy được những ánh đèn lập lòe từ phía ấy phát ra

mà thôi.

Những ánh đèn đó có một màu xanh biếc, không ngót chập chờn, to như một cái chén uống trà. Có nơi năm ba ánh đèn tập trung lại một chỗ, trông rực rỡ như hoa nở mùa xuân, nhưng cách xa ấy lại có những ánh đèn đứng cô độc lẻ loi, nhỏ như hạt đậu, trông chẳng khác nào những bóng đèn ma tại nghĩa địa giữa đêm khuya.

Lúc đầu Gia Cát Ngọc vẫn chưa hiểu tại sao lại có hiện tượng lạ lùng đó, song qua một lúc suy nghĩ thì mới biết những bóng đèn kia nhiều ít khác nhau, cũng như sự xếp đặt đều có thứ tự, người ngoài nhìn vào không hiểu được dụng ý gì, nhưng đệ tử trong Huyết Hải Địa Khuyết nhìn qua thì liền hiểu ngay ý nghĩa của nó.

Cùng một lúc với sự nhận xét ấy, Gia Cát Ngọc lại khám phá ra được một điểm lạ lùng khác ...

Thì ra, những con đường to nhỏ khác nhau trong Huyết Hải Địa Khuyết đều được dùng đá trải rất kỹ lưỡng. Những phiến đá ấy to nhỏ khác nhau, màu sắc cũng hoàn toàn khác nhau. Do đó, những người đi đường sờ dĩ cúi gằm đầu xuống, lo bước hơi hẫ, không phải là họ đang tìm một vật chi rơi rớt mà chính là để phân biệt màu sắc những phiến đá ấy.

Gia Cát Ngọc trông thấy bước chân của những người đi chung quanh, đều chọn bước lên những phiến đá trắng to hàng thước vuông, thì trong lòng hết sức vui mừng, nhanh nhẹn phi thân vọt người bay lên, nhắm ngay năm ánh đèn được xếp thành hình hoa mai ở hướng Đông Nam lướt thẳng tới.

Đôi mắt chàng rất lanh lợi, khi vừa trông thấy có bóng người đang đi tới, liền nhanh lách mình ẩn kín, khiến cho số người qua lại trên đường không hề

phát giác được sự hiện diện của chàng. Chàng tiếp tục đi tới như thể độ chừng một khắc đồng hồ thì đến nơi có ánh đèn chập chờn nọ.

Thì ra, bóng đèn ấy từ trong một dãy nhà đá rọi ra. Trong khi chàng còn cách những gian nhà đá ấy độ ngoài một trượng nữa, thì bỗng nghe có tiếng người từ trong gian nhà ấy vọng ra rằng:

– Ngân Bài Cửu Hiệu. Ngươi hãy đi mời Gia Cát công tử đến đây.

Gia Cát Ngọc vừa nghe qua tiếng nói của Lãnh Hồn Cư Sĩ, tưởng đâu hành tung của mình đã bị đối phương phát giác được nên không khỏi giật mình, đang định dũng dạc bước tới thì bỗng nghe có một giọng nói khác đáp rằng:

– Khải bầm lĩnh chủ, có phải là Gia Cát công tử vừa đến hồi hôm này đó chăng?

Gia Cát Ngọc nghe thế liền biết đây chính là gã thiếu niên giả dạng mình trong đêm qua, nên thở phào ra một hơi dài nhẹ nhõm rồi vung hai cánh tay, nhắm hướng nóc nhà lướt tới nhẹ nhàng như một cánh lá khô bay theo chiều gió.

Chàng đã đáp xuống được một vị trí rất tốt trên nóc nhà và bỗng nghe cánh cửa khua động, rồi thấy có một bóng người từ trong lướt nhanh ra ...

Chàng biết người ấy vâng lệnh đi mời gã thiếu niên giả dạng mình trong đêm qua, nên kiên tâm chờ đợi. Thật đáng tức cười, Lãnh Hồn Cư Sĩ là một trong ba đại lĩnh chủ của Huyết Hải, nhưng chẳng ngờ được là giữa thanh thiên bạch nhật lại có người dám xâm nhập vào Huyết Hải như vậy.

Sau một khoảng thời gian độ dùng xong một chén trà, quả nhiên thấy từ phía

xa có hai người lướt nhanh tới. Người đi đầu chính là Ngân Bài Cửu Hiệu vừa đi ra khi nãy, và sau hẳn ta độ tám thước thì gã thiếu niên giả dạng Gia Cát Ngọc đang bám sát theo.

Khi hai người vừa mới bước vào trong nhà liền nghe tiếng của Lãnh Hồn Cư Sĩ nói rằng:

– Ngân Bài Cửu Hiệu, ngươi hãy truyền lệnh của bản lĩnh chủ ra, cấm ngặt số đệ tử trong bang không được xâm nhập vào khu vực một trăm trượng chung quanh đây. Vì bản lĩnh chủ đang có việc cần bàn với Gia Cát công tử.

Gia Cát Ngọc trông thấy thái độ của lão ta có vẻ thận trọng như vậy thì tâm trạng cũng không khỏi căng thẳng.

Ngân Bài Cửu Hiệu liền lên tiếng vâng lệnh rồi bước thẳng ra cửa. Ngay lúc ấy lại nghe Lãnh Hồn Cư Sĩ nói nhỏ rằng:

– Mọi việc ta đã nói với ngươi trong đêm qua như thế nào?

– Bát Đầu Thư Sinh là một con người rất tế nhị, nên tôi vẫn chưa ...

Gia Cát Ngọc vừa nghe được mấy tiếng Bát Đầu Thư Sinh thì không khỏi hết sức kinh hãi, đầu óc quay cuồng, tâm trạng hoang mang ...

Do đó, những lời nói kế tiếp giữa Lãnh Hồn Cư Sĩ và gã thiếu niên kia bay qua tai chàng như gió thoảng, hoàn toàn không còn nghe chi được nữa ...

Gió lạnh không ngớt thổi vi vu, hơi lạnh buốt cả da thịt, mãi đến khi chàng bừng tỉnh trở lại thì thấy trong gian nhà đã trống trơn, không còn một bóng người nào nữa. Nhưng, nhờ nghe qua mấy lời nói ấy, chàng mới hiểu được

tai biến to tát trong gia đình mình trước kia là có tương quan chặt chẽ với Huyết Hải Địa khuyết.

Hơn nữa, hiện nay người cha già của mình vẫn còn đang bị giam giữ trong sào huyệt của Huyết Hải Địa Khuyết này.

Nghĩ ngợi đến đây, chàng không khỏi nóng lòng như bị lửa đốt, nhanh nhẹn phi thân từ trên nóc nhà trở xuống đất ...

Trong khi chàng chưa biết mình nên đi đâu thì bỗng trông thấy có một bóng người đang thong thả bước tới. Liền đó, trong óc chàng bỗng lóe lên một ý nghĩ, nhanh nhẹn lao thoát tới trước mặt của người nọ. Và khi thân hình chàng còn cách đối phương tám thước nữa, thì đôi vai lắc mạnh, nhanh nhẹn vung năm ngón tay ra ...

Bóng người ấy không ai khác hơn là gã Ngân Bài Cửu Hiệu. Hắn ta không làm sao tưởng tượng nổi là bóng người vừa lướt đến nơi lại bất thần xuống tay tấn công mình như vậy nên không khỏi kinh hoàng thất sắc. Nhưng, giữa lúc ấy thì cổ tay phải của hắn ta đã bị siết cứng, máu huyết trong người như bị quay cuồng đảo lộn, đau buốt đến tận xương tủy.

Tuy thế, thói thường một con rết nhiều chân, dù cho có chết, thân hình cũng chưa chịu nằm yên. Gã Ngân bài Cửu Hiệu này cũng thế. Tuy mạch cổ tay đã bị đối phương siết cứng nhưng vẫn cất giọng lạnh lùng cười to, năm ngón tay trái giương thẳng ra, nhắm ngay hông của Gia Cát Ngọc xấn thẳng xuống.

Lúc này giờ Gia Cát Ngọc đã cầm thù số người trong Huyết Hải đến tận xương tủy, nên vừa trông thấy thế bèn cất tiếng cười nhạt rồi xòe thẳng bàn tay ra như một lưỡi đao, nhanh như chớp chém thẳng xuống cổ tay của đối

phương.

Chưởng thế của chàng rất mãnh liệt, rít gió nghe vèo vèo.

Ngân Bài Cửu Hiệu trông thấy vậy không khỏi kinh hoàng nhanh nhẹn thu thế chưởng trở về để tránh.

Hắn ta tuy hành động không kém phần lanh lợi nhưng vẫn chậm hơn Gia Cát Ngọc một bước. Bởi thế, hắn ta chỉ kịp cảm thấy cả bàn tay đau buốt thấu tận tim gan, và năm ngón tay trái của hắn ta đã bị luồng chưởng phong mãnh liệt của Gia Cát Ngọc chém đứt lìa, rơi thẳng xuống đất.

Giữa lúc Gia Cát Ngọc vung thế võ đánh ra thì lại như sực nhớ đến việc gì, do đó năm ngón tay của chàng lại chớp nhoáng biến đổi thế võ nhắm ngay huyết mạch của Ngân Bài Cửu Hiệu điếm tới nghe một tiếng vút.

Chính vì vậy, Ngân Bài Cửu Hiệu tuy há to miệng ra nhưng không thể kêu lên thành tiếng. Chừng ấy, Gia Cát Ngọc mới tạm yên lòng, buông lỏng bàn tay phía phải ra rồi khẽ quát rằng:

– Nếu người muốn sống thì người phải trả lời thành thật những câu hỏi của ta đây.

Ngân Bài Cửu Hiệu tuy không thể nói thành tiếng nhưng cũng hồi hả gật đầu lia lịa, tỏ ý tuân theo.

– Người có biết hiện giờ Bát Đầu Thư Sinh đang bị giam giữ tại nơi đâu không?

Ngân Bài Cửu Hiệu lắc đầu liên tiếp.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế lại siết mạnh bàn tay vào khiến vàng trán của Ngân Bài Cửu Hiệu toát mồ hôi ra như tắm. Tuy miệng hắn không thể nói nên lời, song qua đôi mắt chứng tỏ hắn ta đang sợ hãi và đang van xin đôi phương tha chết.

Qua thái độ đó, tựa hồ hắn ta thật sự không được biết việc ấy.

Gia Cát Ngọc trầm ngâm một lúc khá lâu mới cất giọng lạnh lùng nói:

– Huyết Hải Chuyển Luân Vương hiện giờ ở đâu, có lẽ ngươi biết chứ?

Cả thân người của Ngân Bài Cửu Hiệu đều run rẩy, tựa hồ không dám trả lời.

Gia Cát Ngọc đã đoán biết được tâm trạng của hắn ta, nên lại siết mạnh bàn tay hơn, quát rằng:

– Ngươi lại muốn tìm lấy cái chết hay sao?

Ngân Bài Cửu Hiệu tỏ ra hết sức kinh hoàng, đưa mắt nhìn khắp bốn bên rồi mới ngó thẳng về phương Bắc, đôi môi không ngớt mấp máy.

Gia Cát Ngọc bèn đưa mắt nhìn thẳng về hướng của hắn ta chỉ trông thấy nơi ấy có bảy ngọn đèn lập lòe như sao, xếp thành hình ngôi sao bắc đẩu, nên biết lời nói của hắn không phải là giả dối. Do đó, chàng cất tiếng hừ lạnh lùng rồi hất mạnh cánh tay, khiến Ngân Bài Cửu Hiệu bị bắn ra xa ngoài bảy bước.

Chàng vốn không có ý sát hại tên tiểu tặc ấy nhưng vì trong Huyết Hải Địa

Khuyết đầu đầu cũng đầy đầy cạm bẫy, vô cùng hiểm nguy nên chàng đầu thể hành động liều lĩnh?

Khi thân hình của Ngân Bài Cửu Hiệu vừa mới rơi đụng mặt đất thì bất thần nổ lên một tiếng ầm thật to, rồi từ bên dưới mặt đất có một ngọn lửa đỏ rực cuốn lên, chỉ trong chớp mắt là bao phủ tất cả thân người của gã Ngân Bài Cửu Hiệu.

Giữa bóng mây đỏ mù mịt, vốn mọi vật đều không thể trông thấy được rõ, nhưng ánh lửa ấy bùng cháy lên thì trong vòng mấy mươi trượng đều được sáng tỏ.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế không khỏi kinh hãi, vậy nào dám chậm trễ nữa?

Do đó, chàng nhanh nhẹn phi thân vọt thẳng lên nền trời cao, nhắm ngay bảy bóng lập lòe trước mặt lướt nhanh đi như gió hốt.

Dưới bóng mây đỏ mờ mịt, tuy không làm sao thấy rõ được vị trí khắp cả vùng Huyết Hải, nhưng lúc đó Gia Cát Ngọc lại thấy bóng mây ấy rất có lợi cho mình. Vì, qua đôi tia mắt sáng, chàng đã nhanh nhẹn tìm được nơi ẩn mình, trong khi đối phương vẫn chưa hề phát giác được tung tích của chàng. Trường hợp đó thật là một trường hợp mà Huyết Hải Chuyển Luân Vương không làm thế nào ngờ đến được.

Chàng tiếp tục lướt tới như bay, chỉ trong chớp mắt là đã đến sát bảy ngọn đèn bố trí theo phương vị sao bắc đẩu. Bảy ngọn đèn ấy từ một gian lâu nhỏ chiếu ra. Gian lâu ấy chia làm ba tầng, được xây dựng bằng đá trắng, bốn bên đều có nước xanh bao bọc, không có đường nào tiến vào được cả. Tuy lúc bấy giờ khắp bốn bên núi cao đều bao phủ tuyết trắng, nhưng mặt nước

chung quanh gian lầu nhỏ ấy, vẫn gợn sóng lăn tăn một màu xanh biếc.

Gia Cát Ngọc khẽ cau đôi mày và định sẽ vén vạt áo lên để dùng thuật Lăng Ba vượt qua mặt nước, tiến thẳng vào gian lầu bằng đá ấy.

Thuật khinh thân của chàng có thể nói cao tuyệt trong võ lâm, nên khi sử dụng thuật Lăng Ba Hư Độ chẳng khác chi một con chim én lướt trên sóng nước mùa xuân. Do đó chỉ trong chớp mắt là chàng đã lướt qua khỏi mặt nước xa ngoài mười trượng. Khi chàng tiến đến bên dưới gian lầu, bỗng nghe có tiếng kêu to lên rằng:

– Đồng Bài Lĩnh Chủ Phàn Giang xin ra mắt đại vương.

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh hãi, vội vàng núp sát thân người vào bức vách tường, rồi nhanh nhẹn phi thân lên mái ngói cong ẩn kín.

Chàng hành động thật nhanh nhẹn, nhưng hoàn toàn bị động, trong một khung cảnh cấp bách, nên có thể nói đây là một hành động rất mạo hiểm. Giữa lúc chàng mới vừa ẩn kín thân người thì nghe trong gian lầu có tiếng người gần giọng nói:

– Hãy bước vào.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo tuy tài nghệ chẳng phải tầm thường nhưng chưa thể sử dụng được thuật Lăng Ba Hư Độ. Bởi thế Gia Cát Ngọc không khỏi lầy lăm lăm về việc đó. Nhưng chàng bỗng nghe có tiếng gió động ào, rồi lại thấy từ dưới đáy nước sâu, bất thần có mấy đóa hoa sen nhô cao lên. Tức thì, Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang liền cất tiếng vâng lệnh, rồi đưa chân bước lên những đóa hoa sen ấy để đi vào gian lầu nhỏ. Và chỉ qua hai ba lần vọt lên rơi xuống, rít gió vèo vèo, thì lão ta đã lướt thẳng vào trong gian lầu

rồi.

– Tình hình ở phía sau nói như thế nào?

– Khải bầm đại vương, Đồng Chung tiền bối tựa hồ không thể đối địch nổi với đối phương, nên môn hạ đã cho người gọi cô nương mang ngọn Phi Thúy Hàn Tinh Tỷ đi đến đây, sẵn sàng tiếp tay.

– Người hãy nói lại cho cô nương biết, tuy Thạch Cổ hòa thượng đối với người giữ ngọn đao Phi Thúy Hàn Tinh Tỷ lúc nào cũng tuân theo mệnh lệnh, nhưng lão ta chỉ phục tùng trong ba lần mà thôi. Vậy chưa phải đến lúc thật cần thiết thì tuyệt đối chớ nên sử dụng đến quyền ấy.

Gia Cát Ngọc không ngờ được là Phi Thúy Hàn Tinh Tỷ lại có tác dụng to tát như vậy nên khi nghe qua thì không khỏi vừa kinh hoàng vừa hối hận. Nhưng liền ngay đó, chàng bỗng nghe trên gian lâu có tiếng chuông reo vang động và ở hướng Tây Nam tiếng hú cũng nổi lên đỉnh tai nhức óc, rồi thấy cũng ở tại hướng đó có hai ánh lửa đỏ rực xông thẳng lên nền trời.

Gia Cát Ngọc không biết đây chính là dấu hiệu báo nguy trong Huyết Hải Địa Khuyết nên trong lòng còn đang lấy làm lạ thì đã thấy có một bóng người từ hướng Tây Nam lướt nhanh tới như bay.

Trên gian lâu trước tiên có một tiếng úy kinh ngạc, rồi kế đó lại có một tiếng quát vang rền rã:

– Không cần phải thông báo, mau bước vào đây.

Bóng người vừa mới chạy đến liền lên tiếng vâng lệnh rồi đưa chân bước lên những đóa hoa sen trên mặt nước, vượt tới như bay. Khi vào đến gian lâu thì

hắn ta thở hổn hển nói:

– Khải bầm đại vương, Gia Cát ... công tử ... lại mưu toan trốn thoát ra khỏi Huyết Hải Địa Khuyết, nên Lãnh Hồn Lịnh Chủ ... phải ra tay ngăn chặn ... và đã ...

bị hắn ta ...

– Lãnh Hồn Lịnh Chủ như thế nào rồi?

– Lãnh Hồn Lịnh Chủ đã bị trọng thương ba nơi. Hiện giờ, có bảy cao thủ dưới Ngân Bài Lịnh đang vây chặt đối phương tại dưới chân Thanh Hàn Phong, và còn hồi hả chạy về để bằm lại đại vương rõ.

Gia Cát Ngọc biết người ấy nói “ Gia Cát công tử “ kia, chính là gã thiếu niên giả dạng mình vừa rồi. Nhưng chàng không hiểu tại sao hắn ta đã đầu phục Huyết Hải, thế mà giờ đây hắn lại định trốn thoát?

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi và chưa tìm được câu giải đáp, thì bỗng nghe từ trong gian lâu có tiếng cười vang rền truyền đến rằng:

– Hừ. Thật chẳng ngờ tên súc sinh Đặng Tiểu Nhân lại to gan đến thế. Này, Phàn lịnh chủ, ông hãy cho Phi Long Thiên Sư hay, mau đến trấn giữ tại Kinh Thảo Hiên chớ để Bát Đầu Thụ Sinh được rời đi.

Khi ba tiếng Đặng Tiểu Nhân lọt vào tai thì Gia Cát Ngọc mới biết kẻ giả mạo mình là Tích Hoa công tử. Nhưng, khi chàng nghe câu dẫn dò sau thì không khỏi giật nảy mình.

Kể đó, chàng trông thấy Phàn Giang vâng lịnh bước ra nên đang định phi

thân theo dõi lão ta. Song, bất thần lại thấy có bóng người chập chờn, rồi từ trong gian lâu lại có một bóng đen nữa phi thân lướt ra, lưng đeo ngọc đai, đầu đội mũ vàng, chân mang giày đỏ, mình mặc hoàng bào và không ai khác hơn là Huyết Hải Chuyển Luân Vương, một nhân vật lừng lẫy tên tuổi hiện nay.

Bởi thế, chàng liền mọp sát người xuống, ẩn kín thân mình. Chàng thấy Huyết Hải Chuyển Luân Vương lướt đi như gió hốt, và chỉ trong chớp mắt là đã lẩn khuất giữa mây đỏ mờ mịt. Chừng đó, chàng mới phi thân nhắm ngay hướng Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo đuổi theo như gió hốt.

Thân pháp của chàng tuy rất nhanh nhẹn nhưng vì Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo đã lẩn khuất giữa đám mây mù từ lúc nào, nên chàng không làm sao bám theo lão ta được nữa. Do đó chàng không biết Kinh Thảo Hiên tọa lạc tại đâu, nên cứ chạy thẳng tới trước mãi. Và độ chừng dùng xong một bữa cơm thì bỗng nghe có tiếng quát to nổi lên, rồi lại thấy có một ngọn chường phong mạnh mẽ cuốn thẳng tới trước mặt ...

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười lạnh lùng và vung hai chường quét ra.

Nhưng thế võ của chàng chưa kịp đánh tới thì trong lòng bỗng chợt có một ý nghĩ gì nên nhanh nhẹn thu ngay đôi chường trở về và nhảy lui ba bước.

Khi đôi chân của chàng vừa mới đứng yên trên đất thì thấy có bóng người chập chờn, rồi lại thấy rõ một gã đàn ông to lớn, mình mặc áo đen, tuổi trên dưới bốn mươi, đáp nhẹ nhàng xuống trước mặt. Hắn ta đưa đôi mắt ghê rợn nhìn chòng chọc vào người Gia Cát Ngọc, rồi cất giọng lạnh lùng cười khinh khách nói:

– Kinh Thảo Hiên là cấm địa của Huyết Hải, vậy người không biết hay sao?

Gia Cát Ngọc nghe qua, kiền ngửa đầu nhìn lên thì trông thấy cách đây ngoài mười trượng có một khu nhà. Khu nhà ấy có hàng rào trúc vây quanh, mái nhà lợp bằng tranh, cây rừng hoang dại mọc cao chọc trời. Tại trước cửa gian nhà tranh có một tấm biển đề ba chữ Kinh Thảo Hiên màu vàng kim, nên trong lòng hết sức mừng rỡ, gằn giọng cười to nói:

– Cấm địa của Huyết Hải, chỉ cấm bọn tặc đảng trong Huyết Hải của các người vào, chứ làm sao cấm được người ngoài như ta?

– Quân đáng chết. Chẳng lẽ người không phải là đệ tử của Huyết Hải hay sao?

– Người nói phải lắm. Người nói phải lắm. Người đoán không sai tí nào cả.

– Nếu thế thì người hãy nằm yên xuống đây.

Người ấy trước tiên lộ vẻ sững sốt, nhưng liền đó, hấn ta đã đưa chân trái tràn tới trước rồi vung chưởng lên, nhắm ngay lồng ngực Gia Cát Ngọc chụp tới hết sức mãnh liệt.

Gia Cát Ngọc cười ha hả, nói:

– Muốn nằm thì nằm, ai có cản người đâu?

Dứt lời, chàng lách ngang để tránh thế công của đối phương, trong khi chân trái nhanh nhẹn đưa lên, nhắm ngay đối phương đá thẳng tới nghe một tiếng vút.

Thế là qua một tiếng phình thật to, gã đàn ông ấy đã bị chàng đá té lăn quay ra đất.

Gia Cát Ngọc điềm nhiên như không hề trông thấy, lắc mạnh thân mình nhắm ngay gian nhà tranh trước mắt lướt nhanh tới như gió hốt.

Chàng đưa chân bước thẳng vào cổng thì trông thấy Phi Long Thiên Sư đang phi nhanh tại phía trước, hai tay áo rộng bay phất phơ trong gió, nên liền cất giọng lạnh lùng cười to, rồi lao thoát người tới.

Chàng vốn có ý ngăn chặn Phi Long Thiên Sư lại, nhưng không ngờ thân hình vừa mới xê dịch thì bất thần nghe một giọng cười khanh khách, đầy ngạo nghễ, nói:

– Lũ chuột từ phương nào đến, mà lại dám xâm nhập vào Huyết Hải Địa Khuyết, hành động ngang tàn như vậy?

Tiếp đó chàng trông thấy có bóng đen chập chờn, rồi cuồng phong lạnh buốt rít lên vèo vèo, chẳng khác nào muôn ngàn đợt sóng to ngoài bể cả, đi đôi với một mùi hôi thối nồng nặc, nhắm ngay mặt mình công thẳng tới.

Chỉ nhìn qua võ công chứa đầy hơi âm độc ấy, Gia Cát Ngọc cũng có thể đoán biết được đối phương chính là Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo, chứ không còn ai khác nữa. Do đó chàng liền phì cười lạnh lùng, nói:

– Sau mấy ngày không gặp nhau, vậy chả lẽ ông không còn nhận ra tôi đây nữa hay sao?

Dứt lời chàng đưa ngang cánh tay trái ra, quay lưng bàn tay lên trên, rồi mới quét thẳng về phía địch ...

Qua một tiếng nổ âm thật to, kinh phong dấy động âm âm như trời long đất

lở, nhắm ngay luồng chưởng phong của Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo đỡ thẳng tới như gió hốt.

Bởi thế, Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo chỉ kịp thấy đôi vai tê buốt và mởi rụng, trong khi thân người cũng bị hất bắn ra sau ba bước.

Lão ta không khỏi kinh hãi nhưng liền đó đã đưa mắt nhìn và thấy rõ Gia Cát Ngọc đang đứng sững phía trước mặt, chiếc áo choàng màu đen không ngớt tung bay theo chiều gió, sắc mặt tái nhợt như một xác chết, rõ ràng là chàng thiếu niên thần bí mà lão ta đã gặp tại chân núi Tân Thành vừa rồi.

Do đó lão ta lại càng kinh hoàng thất sắc hơn.

Nhưng ngay lúc ấy Gia Cát Ngọc đã vận dụng chân lực trong người nhanh nhẹn tràn tới lần thứ hai, vung đôi chưởng quét mạnh ra, tức thì mười luồng kinh phong bén nhọn đã từ mười đầu ngón tay nhắm thẳng mười đại huyệt trên lưng của Phi Long Thiên Sư bắn vút tới.

Phi Long Thiên Sư nhanh nhẹn cúi mọp thân người lách tránh về phía trái ba thước.

Tuy lão ta đã kịp thời tránh khỏi được thế công của Gia Cát Ngọc trong đường tơ kẽ tóc nhưng cũng không khỏi kinh hoàng, vì ngay trong lúc đó qua những tiếng rít gió ghê rợn, lão ta thấy tại một góc bách cổ thụ cách xa lão ta độ ngoài bảy bước đã bị những luồng chỉ phong mãnh liệt của Gia Cát Ngọc xoáy thủng thành mười cái lỗ tròn to.

Mười chiếc lỗ tròn trên thân cây bách cổ thụ sâu độ ba ngón tay, to độ một tấc đường kính.

Phi Long Thiên Sư tuy là người xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, trải qua nhiều trận giao tranh long trời lở đất, nhưng giờ đây khi nhìn qua cảnh tượng trước mặt cũng không khỏi kinh sợ đến hồn phi phách tán, mồ hôi lạnh toát ra như tắm.

Gia Cát Ngọc vì sốt ruột trước sự an nguy của cha già nên đâu chịu để cho đối phương ngăn chặn mất thì giờ. Do đó sau một thế võ mãnh liệt giành được phần chủ động, chàng đã thừa cơ tràn tới ba bước ...

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo liền cất tiếng kinh hoàng, kêu lên rằng:

– Phi Long Đại Sư, mau chặn lấy tên tiểu tặc ấy lại, tuyệt đối không để cho hắn ...

Phi Long Thiên Sư không chờ cho Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo nói dứt lời là đã hiểu được ý định của lão ta ngay. Do đó ông ta bèn nhanh nhẹn sử dụng La Hán Quyền đi đôi với Đại Cầm Nã Thủ đánh vút ra như một cơn gió hốt. Chỉ trong nháy mắt là đã công ra bảy thế võ về phía Gia Cát Ngọc.

Tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm quả chẳng phải tầm thường, bảy thế võ của Phi Long Thiên Sư vừa đánh ra vô cùng kỳ tuyệt. Bốn thế võ trước ồ ạt mãnh liệt, trong khi ba thế võ sau lại nhanh nhẹn và cao sâu khó lường, khiến chưởng phong và bóng chỉ đều cùng một lúc nhắm ngay vị trí tối nguy hiểm trên người của đối phương công tới.

Gia Cát Ngọc không dám khinh địch, nhanh nhẹn vận dụng chân khí trong người rồi công trả chớp nhoáng ba chưởng và ba chỉ. Đồng thời chàng sử dụng ngay Thần Hành Quỷ Ảnh Bộ lách tránh một cách tài tình, nên đã tránh được những thế võ của Phi Long Thiên Sư.

Chàng vừa mới tránh khỏi được thế công của đối phương thì Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo lại nhanh như điện chớp tràn ngay người tới, và khi còn cách xa chàng độ tám thước nữa thì cả Phi Long Thiên Sư và Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo lại đồng loạt vung bốn chưởng lên ...

Giữa lúc đôi bên chưa kịp tấn công thì bất thần Phi Long Thiên Sư buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi.

Đôi mắt của Gia Cát Ngọc lúc nào cũng sáng ngời như điện, nên mặc dù là kẻ cường địch đang ở ngay trước mặt nhưng chàng vẫn có thể quan sát được khắp bốn bên tám hướng. Vì vậy, trong khi Phi Long Thiên Sư vừa cất tiếng kinh hoàng kêu to lên như thế thì chàng đã nhìn thấy có hai bóng người, đang nhanh nhẹn từ trong Kinh Thảo Hiên lướt nhanh ra ...

Bóng người đi đầu được che kín khuôn mặt bằng một vuông lụa đen, và ngay đến hai cánh tay cũng bị tay áo dài phủ mất, trên khắp cả thân người chỉ còn trông thấy được có hai tia mắt sáng ngời lóng lánh mà thôi.

Phía sau của nhân vật đầy thần bí ấy lại có một thư sinh mình mặc áo lam. râu đen dài óng mượt không ngớt bay phất phơ trong chiều gió. Thần sắc của người ấy trông rất khoan thai, thái độ ung dung hiền lành, mặc dù trong một hoàn cảnh hiểm nguy, căng thẳng, nhưng người ấy vẫn mỉm cười, sắc mặt vui vẻ tự nhiên.

Người thư sinh đó là ai thế? Thì ra người ấy không ai khác hơn là Bát Đầu Thư Sinh Gia Cát Nghị, một bậc đệ nhất kỳ tài hiện nay.

Gia Cát Ngọc vừa nhìn qua quả tim không khỏi nhảy rộn lên vì vui mừng, do đó chàng bèn cất giọng kinh ngạc, buột miệng kêu to rằng:

– Cha. Cha.

Đồng thời, chàng đã đưa chân tràn nhanh người về phía người thư sinh ấy.

Bát Đầu Thư Sinh vừa nghe tiếng kêu kinh ngạc của Gia Cát Ngọc cũng không khỏi giật mình. Nhưng Phi Long Thiên Sư và Phàn Giang đã lao nhanh tới nhẹ nhàng như chớp, trong khi thân người họ chưa lướt đến nơi thì đã vung thẳng bốn tay ra xô tới ...

Gia Cát Ngọc vì sợ luồng chưởng phong của đối phương quét trúng người cha già nên nhanh nhẹn quay phắt người lại, rồi vận dụng đến tám phần mùi chân lực Cửu Cửu Huyền Công đưa đôi chưởng lên ngang ngực xô thẳng về phía hai lão ma đó.

Tức thì cuồng phong dấy động âm âm, đi đôi với một luồng hơi lạnh buốt cả da thịt, cuốn tung lớp mây đỏ mờ mịt chung quanh, nhắm ngay lồng ngực của Phi Long Thiên Sư và Phàn Giang công tới.

Khi luồng chưởng lực của đôi bên va chạm thẳng vào nhau, tức thì nghe một tiếng nổ âm thật to và kéo dài như tiếng lụa xé khiến Phi Long Thiên Sư và Phàn Giang đều bị hất bắn ra sau ba bước dài.

Người che mặt từ trong nhà vừa bước ra, nhân lúc ba người ra tay đánh nhau đã nhanh nhẹn đỡ lấy Bát Đầu Thư Sinh nhắm phía trước mặt lướt đi nhẹ nhàng ngoài ba trượng.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế liền lao thoát người đuổi theo. Chàng sử dụng Thần Hành Quỷ Ảnh Bộ vô cùng kỳ tuyệt, nên chỉ qua một cái lắc mình là thân mình chàng chỉ còn cách xa hai người đi trước độ ngoài năm bước nữa mà thôi.

Người che mặt nghe tiếng động, quay đầu nhìn lại, đôi mắt tràn đầy lửa giận, cất tiếng hừ lạnh lùng nói:

– Người muốn gì?

Giọng nói của người ấy vang rền nhưng lạnh buốt, khiến ai nghe đến cũng phải kinh hãi.

Gia Cát Ngọc không khỏi rùng mình, vội vàng nói:

– Tiền bối chớ nên hiểu lầm, tôi chính là Gia Cát Ngọc đây.

Người che mặt vừa nghe qua thì đôi mắt liền sáng rực.

Bát Đầu Thụ Sinh cũng không khỏi tràn đầy sắc kinh ngạc, lên tiếng nói:

– Cái chi? Người ... cũng là Ngọc nhi nữa sao?

Gia Cát Ngọc nghe qua thì đã bừng hiểu ra, vì mình đang mang mặt nạ ở bên ngoài thì cha già mình làm thế nào nhận ra mình được? Song, nếu mình bỏ chiếc mặt nạ ra thì e rằng sẽ càng làm cho ông ấy sợ hãi thêm. Do đó chàng vội vàng nói:

– Ngọc nhi cần phải đi khắp chân trời góc bể để tìm tung tích kẻ thù do đó phải mang một chiếc mặt nạ ở bên ngoài ...

Bát Đầu Thụ Sinh sa sầm nét mặt, nói:

– Quân bất hiếu kia. Ta đã trao bộ Huyết Thần Cửu Kinh cho người, thế tại

sao người không tuân mệnh rời khỏi ngay nơi này? Người chỉ biết sự an nguy của một mình cha già, vậy chả lẽ không nghĩ đến mang sống của bao nhiêu sinh linh trong thiên hạ hay sao?

Gia Cát Ngọc nghe qua không khỏi kinh hoàng thất sắc. Nhưng chàng đã có nhận được bộ sách Huyết Thần Cứu Kinh chi đâu? Tuy nhiên qua lời nói ấy của người cha già, chàng đã đoán biết bộ sách Huyết Thần Cứu Kinh chắc chắn đã rơi vào tay Tích Hoa công tử rồi. Thảo nào, hắn ta mới hồi hải trốn ra khỏi Huyết Hải Địa Khuyết và Huyết Hải Chuyển Luân Vương mới tỏ ra tức giận và cuống quít lên như vậy ...

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi thì phía bên ngoài Kinh Thảo Hiên có tiếng chân người chạy rầm rập vọng đến. Đôi mắt của Phi Long Thiên Sư không khỏi sáng rực lên, nhanh nhẹn vung chưởng công về phía chàng một lần nữa ...

Người che mặt cất giọng lạnh lùng, cười một tiếng nói:

– Người đã tự xưng là Gia Cát Ngọc, vậy tại sao không mau chặn lấy đôi phương đề cho ta ...

Câu nói chưa dứt, thì đã nghe Phàn Giang gầm lên một tiếng to, vung mười ngón tay có móng nhọn hoắc như móng chim và gậy đét chỉ còn da bọc xương của hắn lên, nhắm ngay người che mặt chụp thẳng xuống.

Gia Cát Ngọc biết việc rất nguy cấp nên nhanh nhẹn vung tay lên vận dụng toàn bộ chân lực trong người, nhắm ngay phía Phi Long Thiên Sư đánh ra một chưởng.

Khi luồng chân lực của đôi bên va chạm vào nhau, tức thì liền nghe hai tiếng

gào thảm thiết vang lên.

Nên biết Sinh Tử Huyền Quan của chàng đã được đánh thông, tài nghệ do đó mỗi ngày đã tiến bộ vượt bậc hơn, vậy thử hỏi Phi Long Thiên Sư làm thế nào đỡ nổi thế đánh của chàng? Chính vì vậy đôi vai của lão ta không ngớt chao động và đồng thời thối lui liên tiếp ra sau tám bước, ủa lên một tiếng to rồi hộc ra một ngụm máu tươi ướt đẫm cả vạt áo trước ngực.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo lại càng thê thảm hơn, vì cùng một lúc khi Gia Cát Ngọc vung tay tấn công về phía Phi Long Thiên Sư thì người che mặt ấy lại giương thẳng năm ngón tay ra, nhắm ngay cổ tay của Phàn Giang vừa thò tới chém mạnh xuống.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo biết đối phương dùng một thế võ hết sức nguy hiểm nên cất tiếng cười ngạo nghễ, nhưng vẫn giữ nguyên thế võ tấn công thẳng tới trước.

Khi thế võ của đôi bên vừa va chạm vào nhau, thì Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo mới cảm thấy thế công của đối phương rất mạnh mẽ nên trong lòng không khỏi kinh hoàng. Nhưng giữa lúc ấy thì hắn ta đã bị một luồng kinh phong đó quét bay ra sau, mười ngón tay cùng gãy lụi, máu tươi tuôn trào như suối, cất tiếng gào thảm thiết rồi té lăn quay ra đất bất tỉnh hẳn.

Nội lực của người che mặt ấy thật hết sức dồi dào, ngay đến Gia Cát Ngọc cũng không khỏi kinh hãi. Giữa lúc chàng chưa kịp lấy lại sự bình tĩnh, thì từ trong Kinh Thảo Hiên bỗng lại có tám bóng người nữa nhanh nhẹn lướt ra ...

Tình thế hết sức nguy cấp, không thể nào chậm trễ được nên Gia Cát Ngọc hồi hải quát rằng:

– Xin tiền bối hãy cùng gia phụ đi trước, bọn tặc tử này sẽ do tôi đối phó được rồi.

Người che mặt vừa nghe qua, bèn rùn người xuống công lấy Bát Đầu Thu Sinh lên lưng rồi lướt thẳng ra xa ba trượng, nhắm phía sau của Kinh Thảo Hiên chạy bay đi.

Liên đó, bỗng lại có hai bóng người phi thân lướt đi nghe vèo vèo, đuổi theo người che mặt và Bát Đầu Thu Sinh.

Gia Cát Ngọc thét lên một tiếng dài rồi sử dụng ngay thân pháp Vân Long Cửu Chuyển bay vọt người lên giữa không trung. Trong khi chàng còn đang lơ lửng trên cao thì đã vung tay đánh ra, gây thành những ngọn kinh phong ào ào, nhắm ngay hai bóng người đuổi theo ấy quét thẳng tới.

Gia Cát Ngọc tuy đã đẩy lui được hai bóng người nọ, nhưng chàng cũng bị sự va chạm mạnh nên quả tim không ngớt nhảy nghe thình thịch. Khi đôi chân của chàng vừa đứng yên trên mặt đất liền đưa mắt quét qua, thì trông thấy tại sân trống đã có bảy lão già dàn thành hàng ngang. Bảy người đó gồm có đủ tăng nhân đạo sĩ và người trần tục. Nhưng, người nào người nấy đều mang mặt nạ đen, nên sắc mặt trông chẳng hề có một tí tình cảm, và cũng không làm sao biết rõ được họ là nhân vật thuộc môn phái nào.

Đứng trước bảy người ấy chính là Âm Sơn Quỷ Tẩu Bính Hạo, Kim Bài Lĩnh Chủ của Huyết Hải. Song lúc bấy giờ những huyết đạo bị chế ngự trong người lão ta đã chữa lành rồi, nên không ngớt đưa đôi mắt chiếu người ánh sáng nhìn thẳng vào thân người Gia Cát Ngọc dò xét thật lâu.

Bóng tịch dương đã ngã về Tây, chiếu rọi khắp nơi nơi một màu đỏ ối, trông thật đáng sợ. Lớp mây đỏ mù mịt trong Huyết Hải Địa Khuyết vì thế cũng

trở thành âm u rùng rợn hơn.

Giữa bầu không khí tĩnh mịch, Âm Sơn Qui Tẩu bỗng mỉm cười ghê rợn rồi vung hai cánh tay khoát về phía trước. Tức thì có hai bóng người liền nhắm ngay Gia Cát Ngọc lao thoát tới.

Hai bóng người đó gồm một đạo sĩ và một người trần tục. Trong tay của người đạo sĩ cầm một cây Thiết Như Ý, ánh thép chiếu ngời hoa cả mắt. Gia Cát Ngọc vừa lách mình tránh ngang thì lão già ăn mặc theo người trần tục liền vung nhanh chưởng lên công thẳng tới.

Gia Cát Ngọc biết kẻ kinh địch đang ở trước mặt nên chẳng dám dùng chân lực đánh mạnh đỡ thẳng với đối phương, mà chỉ dùng Thần Hành Quỷ Ảnh Bộ lách tránh về phía trái. Do đó đã tránh khỏi được thế công của lão già nọ. Nhưng giữa lúc đó thì chàng lại thấy có hai bóng người nữa lướt tới.

Thế võ của đối phương công tới, chàng có thể lách tránh chứ không đỡ thẳng với bọn họ. Nhưng nếu chàng muốn bám sát theo chân cha già thì không thể không đối phó mạnh mẽ đẩy lui bọn người này. Do đó chàng liền vung hai tay vệt mạnh ra, trong khi mười ngón tay nhanh nhẹn điểm thẳng tới, khiến bóng chỉ chập chờn dày đặc không gian nhắm hai bóng người nọ chụp xuống.

Chỉ trong chớp mắt, Gia Cát Ngọc đã bị bốn đối phương vây chặt vào giữa.

Huyết Hải Địa Khuyết nằm giữa sơn cốc, chung quanh có núi cao bao bọc nên bình thường ít có gió to. Thế mà giờ đây tại trước cửa Kinh Thảo Hiên, cuồng phong dấy động ào ào, thét gào không ngớt khiến số người hiện diện đều bị đẩy lui liên tiếp.

Giữa màn đêm mờ mịt lại thêm một lớp mây hồng che phủ nơi nơi, càng làm cho ai nấy khó nhìn ra xa được.

Trước Kinh Thảo Hiên bóng người không ngớt di động chập chờn. Gia Cát Ngọc phải đối địch với bốn người, và sau đó một mình chàng lại phải đánh nhau với bảy đôi thủ chung quanh.

Nhưng chàng thấy dù sao cũng không thể kéo dài trận đánh mãi, do đó chàng quyết định sử dụng đến hai thế võ hiểm hóc nhất trong Thiên Ma Chỉ mà từ trước đến nay chàng không hề sử dụng đến, hầu phá vòng vây để vượt đi.

Liền đó, bỗng nghe một tiếng cười to như tiếng rống gầm nổi lên, tức thì mùi ngón tay của Gia Cát Ngọc nhanh như điện chớp vung lên, khiến kinh phong dấy động âm âm như sấm nổ, cát đá tung bay mịt mù.

Thế võ ấy, chính là thế võ Minh Lôi Kinh Ngũ Nhạc trong Thiên Ma Chỉ.

Chàng vừa đánh xong thế võ đầu liền sử dụng tiếp đến thế võ Vi Võ Thấp Kinh Trần. Và sau đó kinh phong liền tắt hẳn chỉ còn lại một ngọn gió phe phẩy mát dịu mà thôi ...

Nhưng khi thế võ Vi Võ Thấp Kinh Trần chàng vừa đánh ra thì bỗng trông thấy chiếc mặt nạ da của lão tăng mặc áo cà sa vàng đã bị chỉ phong của chàng hất rơi xuống đất, ngay sau thế võ Lôi Minh Kinh Ngũ Nhạc vừa đánh xong ...

Chùng ấy chàng mới thấy rõ vị hòa thượng đó chẳng phải là ai xa lạ, mà lại chính là Ca Đà Đại Sư, một người mà đối với chàng rất có ơn nghĩa. Nhưng lúc ấy xem vẻ mặt của lão ta rất buồn bã, đôi mắt ngơ ngác trông như một người mất trí.

Gia Cát Ngọc bỗng chợt hiểu ra, biết rằng bảy người này chắc chắn không phải là đệ tử của Huyết Hải. Hơn nữa, xem qua thần sắc của họ thì chàng thấy có vẻ giống hệt Xích Diễm Tàn Chương trước đây khi bị trúng Thất Tình Áo Hồn Sa ...

Trong giây phút ngắn ngủi đó, Gia Cát Ngọc liền hồi hải thu luồng chưởng lực của mình vừa đánh ra trở lại.

Nhưng võ công tuyệt nghệ có một không hai trong đời ấy, đâu lại có thể thu chân lực trở về dễ dàng như vậy? Do đó số người của Ca Đà Đại Sư liền bị chao động thân hình nhưng vẫn gắng gượng đứng yên trở lại. Song riêng Gia Cát Ngọc thì đã thấy máu huyết cuồng loạn quả tim nhảy thành thịch, ủa lên một tiếng to rồi hộc ra một ngụm máu đỏ ối.

Sau khi cát bụi đã lắng xuống và khi bóng tối đã mờ mịt thì Âm Sơn Quỷ Tẩu liền thấy chiếc mặt nạ chiếu ngời ánh sáng

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 35

HUYẾT THẦN CỬU KINH

Trên nền trời mây đen phủ mù mịt, trông chẳng khác nào một cái nắp vung úp kín cả vùng Tiên hà Lãn trắng bạch màu tuyết này.

Gió bắc thổi vi vu mây trôi cuộn cuộn không ngớt những ngọn cây oặt oẹo giữa luồng gió lạnh không ngớt reo xào xạc làm rơi lá tả những bông tuyết đang bám khắp cảnh.

Ngay lúc ấy, từ phía xa có tiếng bước chân trên tuyết lạo xạo vọng đến ...

Mây mù xám xịt trên bầu trời cũng đã bị gió thổi bay đi hầu hết, khiến ánh vàng nhạt của vầng thái dương được dịp xuyên qua những kẽ mây, chiếu rọi xuống mặt đất. Một ngôi am ở dưới chân núi lúc ấy cũng đang sáng rực dưới ánh mặt trời màu vàng kim ấm áp.

Trong cánh rừng thưa, bên trái ngôi am đó bỗng xuất hiện bỗng xuất hiện một bóng người, mình mặc áo lông cừu không mặt được che kín bằng vuông lụa đen, người ấy dừng chân lại rồi đưa mặt quét qua khắp bốn bề, vẻ mặt thần bí.

Cánh rừng thưa ở giữa một vùng băng tuyết trông lại càng xơ xác tiêu điều, trên lớp gạch đỏ và ngói lưu ly xanh biếc cũng đang phủ lớp băng mỏng như pha lê. Cửa ngôi am đang được đóng kín và từ xa nhìn lại và từ xa nhìn lại vẫn thấy rõ ba chữ đại tự “Bảo Chân Am”. Hai bên tả hữu lại có một đôi liễn

vàng son chói rực ngụ ý tán tụng tiếng chuông đã át được tiếng chim rùng và khói trầm ngào ngạt hơn hoa thơm.

Lúc bấy giờ con người thần bí vừa xuất hiện kia bỗng cất tiếng cười khẽ, rồi mới gỡ vuông lụa đen che mặt xuống, bắt thần phi thân vọt lên nhằm ngay hướng Bảo Chân Am lướt thẳng tới.

Người ấy là ai thế?

Thì ra hấn chính là Tích Hoa công tử, một con người giả dạng thành Gia Cát Ngọc như đã thấy. Hấn ta tuy về võ công thuộc hàng thứ hai trong giới giang hồ nhưng vì quá thương yêu Tư Đồ Uyển, mà không thể toại nguyện được nên mới âm thầm ra tay bạo hành cưỡng bức nhưng chẳng ngờ sắp thành công thì bị Băng Tâm Ma Nữ cải trang làm Hận Phác Thư Sinh bắt sống rồi điếm vào Thất Tàn Đại Huyệt phế bỏ toàn bộ võ công.

Do đó bát mạch hoàn toàn rối loạn, máu huyết bị đảo lộn, gây ra sự đau đớn không thể tả. Hấn ta biết mình lâm vào cảnh sống dở chết dở nên tự tìm đến cái chết còn mát thân hơn.

Một con người khi tàn phế thì tuy muốn tự tìm cái chết nhưng chính mình lại không còn đủ sức mạnh để hành động như ý mình nữa. Nên hấn mới cố đè nén sự đau đớn đến tận xương tủy bỏ cả tay chân, chậm chạp tiến về phía miệng hố sâu.

Từ chỗ hấn bị thương đến miệng hố sâu chẳng qua có mấy mươi trượng mà bò mãi cũng không tới, thực chẳng khác chi đường ngà n dậm.

Hấn ta cứ lết tới một bước thì dừng lại thở hển hển mãi đến khi mặt trời ngả phía tây mới tới miệng hố.

Hắn ta nghe bên dưới có tiếng nước chảy âm âm, bụi nước bay mờ mịt như sương và thấy thấp thoáng đá tảng ngổn ngang lờm chờm. Hắn ta nhìn vào trong giầy lát thì thấy những tảng đá ấy biến thành một lũ đầu trâu mặt ngựa đang quay về hắn vung nanh múa vuốt như chực nuốt sống hắn ta. Không tránh khỏi kinh hoàng hắn lách mình để tránh.

Qua cái lách mình ấy hắn ta chỉ di động được có ba tấc mà thôi. Song ngay lúc ấy hắn ta cảm thấy gân cốt đều bị rút mạnh, khiến hắn ta đau đớn như dao cắt đầu óc quay cuồng đôi mắt tối sầm lại rồi bất thần té khụy xuống mặt đá.

Bởi thế hắn lăn tuốt vào hố sâu trăm trượng. Trong khi võ công hoàn toàn mất hẳn thì làm sao thoát chết?

Nhưng giữa lúc thân người đang từ từ rơi trên ngọn núi xuống bỗng nghe chuỗi cười ghê rợn vọng đến bên tai làm núi đồi rung chuyển gây ra những tiếng hô âm không dứt, mặc dù đang có ý định tìm lấy cái chết, nhưng nghe qua tiếng cười đó cũng không khỏi kinh hoàng, mồ hôi lạnh toát ra ướt cả lưng. Và tiếp đó hắn ta bỗng cảm thấy có một luồng sức mạnh hút lấy thân hình của hắn rồi hướng rơi xuống cũng thay đổi và trong chớp mắt thân hình hắn ta được một sức mạnh đỡ lấy rồi mới rơi xuống mặt đất.

Nhờ thoát chết lòng tham sống lại lóe lên trong đầu hắn. Trong khi còn ngạc nhiên hắn mở to mắt để nhìn vừa thấy cảnh tượng xung quanh hắn lại gào lên một cách khủng khiếp.

Thì ra bên dưới hố sâu này đâu đâu ánh sáng cũng lờ mờ hoang vu không một bóng người cỏ dại mọc um tùm đá tảng ngổn ngang lờm chờm không khi lạnh rợn người. Và một điều đáng kinh sợ hơn hết chính là trên những

tảng đá đang có một quái nhân hình thù như yêu tinh ngồi yên tại đây.

Người ấy cao chừng ba thước, nhưng ăn mặc rách rưới để lộ cả da thịt ngoài ra tóc tai rối bời chẳng khác những bụi cỏ đang ở trên vách đá đang bay phát phơ trước gió. Khuôn mặt quái nhân gầy đét chỉ còn da bọc xương và con mắt độc nhất xanh biếc trông thật ghê sợ ẩn kín dưới mớ tóc rối trông chẳng khác chi cái đèn ma giữa bóng đêm.

Lúc đo Tích Hoa công tử đang nằm giữa đôi tay của quái nhân nên sau khi hấn gào lên thì quên mất việc khắp chân thân mình đang bị đau đớn hành hạ, nhanh nhẹn vùng lên ngay.

Hấn vốn có ý định bỏ chạy nào ngờ đâu vận dụng hết sinh lực trong người mà vẫn không thể nào vọt cao ba thước, bởi thế một tiến phịch báo cho biết cả thân người rơi trở lại xuống đất đầy đá trước đầu gối lão quái nhân.

Đôi mày của lão quái nhân không ngớt nhướng cao hai hàm răng lồm chồm trong miệng lộ ra ngoài cất tiếng quái dị cười khanh khách:

Thằng bé ngoan kia đã ba tháng nay lão phu không biết mùi thịt, hôm nay lại được trời ban cho miếng ăn ngon thực là quý hóa vô cùng, ta phải ăn một bữa cho đã thèm.

Tích hoa công tử nghe thế bèn đưa mắt lên nhìn thì trông thấy bên chân của quái nhân có vô số xương khô bỏ ngổn ngang. Trong đám xương khô đó có hai sọ người trắng toát vì gió mưa lâu ngày.

Hấn ta tuy quyết chí tìm cái chết nhưng trông thấy khung cảnh rùng rợn trước mắt hơn nữa nghe quái nhân bảo sẽ ăn thịt mình nên không khỏi hồn phi phách tán, bất thần đứng phắt dậy.

Quái nhân liền cất giọng:

– Thằng bé ngoan, ngươi còn định trốn sao?

Dứt lời đôi tay lão ta thò nhanh tới trong khi thân người không hề di động là đã chụp được Tích Hoa công tử vào tay rồi.

Tích Hoa công tử khiếp sợ đến mặt mày tái ngắt cất tiếng kêu la thảm vô cùng.

Nhưng quái nhân nọ không hề tỏ ra cảm động mà trái lại cất tiếng cười nghe thật ghê rợn thò một bàn tay đầy móng dài như tô vẽ mong ó ra đè Tích Hoa công tử năm yên xuống đất trong khi trường phái đưa lên nhanh như chớp chụp thẳng vào ngực hắn ta.

Và qua một tiếng xoạc tức thì lớp y phục xinh đẹp của Tích Hoa công tử đã bị xé rách toạc tất cả. bởi thế luồng hơi lạnh buốt từ ngoài tràn vào da thịt khiến hắn không khỏi rùng mình.

Sắc mặt của quái nhân tràn đầy vẻ thèm thuồng đưa tay phải lên chùi miệng vì nước dãi long thòng. kế đó lão ta lại thò bàn tay ra lần thứ hai giương thẳng những móng nhọn nhằm ngay bụng Tích Hoa công tử chụp mạnh xuống.

Hắn ta biết không làm sao trốn thoát khỏi cái chết nên cảm thấy đầu óc quay cuồng mặt tối sầm, ngất đi không còn biết gì.

Ngờ đâu không hề chết. trải qua bao nhiêu lâu hắn ta bừng tỉnh trở lại Ngờ ngác mở to đôi mắt trông thấy trên nền trời cao đang nhấp nháy không biết

bao nhiêu vì sao lạnh và bóng trắng tàn đang tỏa sáng nhợt nhạt khiến hắn ta có cảm giác như đang sông trong cõi mộng.

Giữa lúc đang ngạc nhiên hắn ta thử vận dụng chân lực trong người thì thấy sự đau đớn trong chân thân đè mất hết bát mạch thông suốt như thường nên không khỏi lấy làm lạ. Hắn tự hỏi tại sao mình lại đi vào cơn ác mộng như thế này. Kế đó hắn lại vung đôi chưởng lên khế sử dụng chân lực dồi dào đúng phất dậy nhưng trong khi vừa đứng yên thì bất thần nghe bên tai có một giọng cười lạnh lùng vọng đến – Người tỉnh lại rồi chẵng?

Tiếng nói ấy chẳng khác chi mũi tên nhọn hay một phiến đá to bất thần giáng thẳng xuống đầu của Tích Hoa công tử nên hắn ta không khỏi giật nảy mình nhanh nhẹn quay đầu lại. Đây nào phải cơn ác mộng.

Thì ra thân người hắn rõ ràng là rơi vào hố sâu nguy hiểm và quái nhân như yêu tinh kia vẫn đang đứng cách hắn thước giữa ánh sáng mờ mờ của trăng sao giữa cơn gió lạnh lùng ghê sợ.

Hắn ta như con chim sợ cành cong nhảy lùi lại tám bước. Quái nhân nọ đang ngồi ngay ngắn trên mặt đá, không hề nhúc nhích nhưng cất tiếng cười lạnh thấu xương tủy:

– Hãy lại đây Tích Hoa công tử không đáp lời đưa đôi mắt nhìn dăm dăm vào quái nhân kia và sắc mặt càng thêm kinh kinh hoàng sợ hãi đưa chân bước lui thêm. Con mắt duy nhất của quái nhân nọ nhướng cao cười khanh khách nói:

– Đồ không biết chi là sống chết kia. Người có thể chạy trốn được sao?

Câu nói chưa dứt thì quái nhân đã thi chưởng ra tức thì kinh phòng rít vào

về lạnh buốt cả thịt cuộn thẳng về phía Tích Hoa công tử.

Liền đó cả người Tích Hoa công tử bị luồng chưởng phong của quái nhân hút lấy thân hình lão đảo rồi bay thẳng về phía trước bầy thước dài.

Võ học của quái nhân này quả nhiên quái dị ai trông thấy cũng phải kinh hồn sợ hãi. Tích Hoa công tử vội vàng sử dụng sức gắng gượng lại, giác cơn thất vọng hẳn ta nương theo thế lao tới liền lĩnh vung hai chưởng nhằm đầu quái nhân chém xuống mãnh liệt.

Hắn ta có ý định liều mạng với quái nhân nên hai chưởng đánh ra rất mạnh.

Nhưng quái nhân ấy điềm nhiên như không hề trông thấy hừ một tiếng lạnh lùng trong cổ họng vung chưởng đỡ thẳng lên tức thì hai chân của Tích Hoa công tử cảm thấy mềm nhũn té ngòì ngay xuống.

Mớ tóc rối trên đầu của quái nhân không ngớt run rẩy, nói:

– Người muốn chết hay muốn sống?

Lúc bấy giờ thất tàn huyết của Tích Hoa công tử đã được giải trừ vậy lẽ nào còn muốn chết. Bởi thế vừa nghe qua hẳn hỏi trả đáp ngay:

– Vãn bối nào không muốn sống xin tiên bối tha chết cho.

– Nếu ta chẳng có ý muốn tha chết cho người thì người làm thế nào sống được đến phút này.

– Phải. Vãn bối xin lạy tạ cái ơn tha chết của lão tiên bối.

– Ai bảo là ta không giết người đâu.

Tích Hoa công tử vốn đã cảm thấy an tâm nào ngờ vừa nghe qua câu nói đó thì lại không khỏi kinh hoàng cất giọng ngạc nhiên:

– Giữa tôi và tiền bối không thù không oán thế thì tại sao?.

Con mắt độc nhất của quái nhân liền trợn to:

– Nếu không oán không thù thì ta đây không giết chết người được hay sao? Ta đã cứu sống người trong cái chết thì tất nhiên là vẫn có thể đưa người trở về cái chết được như thường.

Lời nói của quái nhân đó hoàn toàn không sai tí nào cả. Nếu Tích Hoa công tử không may mắn gặp lão ta thì thân xác của hắn đã bị tan nát đi rồi. Hoặc giả nếu may mắn sông sót thì vì thất tòn huyết bị chế ngự thử hỏi còn sống được bao lâu nữa?

Song lúc bấy giờ thương thế của hắn ta đã được bình phục nên lòng ham sống tăng thêm. Do đó vừa nghe qua câu nói của quái nhân nọ hắn không khỏi bắt ớn lạnh cả tâm can chẳng khác nào bị một phiến chì to đè lên người.

Quái nhân trông thấy thế liền nói:

– Nếu người muôn sông thì từ nay trở đi phải cúi đầu ngoan ngoãn nghe lệnh ta.

Tích Hoa công tử nào dám cãi lại nên vội vàng:

– Tiền bối đã có ơn cứu mạng đối với tôi thì vãn bối dầu phải tan thân nát

thịt vẫn tìm cách báo đền.

–Ồ thằng bé người so với tên súc sinh ấy có lương tâm hơn. Ta hỏi người ai đã điếm huyết hại người như vậy.?

Trái tim Tích Hoa công tử không khỏi nhảy rộn cất giọng run run đáp:

– Chính là Hận Phác thư sinh.

– Hận Phác thư sinh ư, ta không cần biết hắn là ai nhưng có thể điếm thất tàn huyết như vậy là đáng chết rồi. Thằng bé kia người có bằng lòng giúp ta giết chết tất cả số người có liên quan đến Hận Phác thư sinh không?

– Vãn bối dĩ nhiên bằng lòng nhưng.. – Nhưng cái gì? Có phải người sợ không đánh lại hắn không? Nếu ta không cách chi dạy dỗ cho người có thể thắng hắn thì đâu có bảo người đi giết hắn làm gì? Bắt đầu từ nay ta sẽ truyền võ công cho người.

Võ công quái nhân quả ư cao cường có thể nói trong bình sinh Tích Hoa công tử ít có dịp trông thấy đây hắn ta vì rủi ro mà gặp được cái may mắn trong lòng vui vẻ khôn cùng nói:

– Đồ đệ Đặng Tiểu Nhân xin cúi lạy ra mắt sư phụ.

Quái nhân đó sau khi đã ngồi yên để cho Tích Hoa công tử lạy xong ba lạy thì bắt đầu truyền dạy võ công cho hắn ta. Lão vừa lên tiền giải thích vừa đánh ra những thế võ cho Tích Hoa công tử xem bảo Tích Hoa công tử tập luyện theo mình.

Nói đúng ra vì thiên tư của Tích Hoa công tử chẳng phải tầm thường. Nhưng

vì những năm môn võ học của quái nhân nọ quá ư cao thâm huyền diệu nên mỗi một đường võ thể đánh hẳn ta phải tập ba bốn tiếng đồng hồ mới xong. Do đó khi hẳn ta học xong ba đường thì trời sáng tỏ dưới ánh sáng của bóng mặt trời bình minh từ trên đỉnh núi cao soi xuống Tích Hoa công tử vừa cảm thấy mệt mỏi vừa cảm thấy đói cồn cào. Quái nhân nọ nhìn qua sắc mặt của hẳn ta bèn lạnh lùng:

– Thằng bé kia, ngươi đói rồi phải không?

Tích Hoa công tử nghĩ rằng nếu mình đói thì sẽ có thức ăn nên liền gật đầu.

Nhưng quái nhân lạnh lùng:

– Thằng bé kia ngươi chỉ mới nhịn có một vài bữa ăn là kêu đói còn ta đây suốt nửa tháng nay chẳng hề ăn gì thế mà ngươi có nghe ta kêu đói không?

– Sư phụ ông?

– Ngươi không tin sao. Suốt năm năm qua ta sống tại nơi này chỉ khi nào có chim hay thú rừng mon men đến ta mới có dịp bắt ăn no nê. Nhưng thời gian kéo dài ngay đến chim thú cũng ít dần đi nên đành ăn gió uống sương mà chịu đựng.

Trước đây hai tháng có hai gã đi săn xông vào nơi này nên cũng đã cung cấp cho ta có đủ thức ăn trong một dạo.

Tích Hoa công tử nghe qua đưa mắt lên nhìn mặt đất trông thấy hai bộ xương khô trong lòng không khỏi ớn lạnh.

Quái nhân nọ dừng lại trong dây lát rồi nói tiếp:

Nhưng cảnh vui thì nào có lâu bao giờ hai gã săn bắn vừa gầy vừa bé nhỏ, đó trước đây hai tháng là ta ăn sạch trơn. Không ngờ khi ruột đang đói như cào trời cho người xuống đây.

Tích Hoa công tử không khỏi bắt rùng mình, vội vàng phủ phục xuống mặt đất cất giọng van xin:

– Sư phụ hãy tha chết cho. Nếu sư phụ không biết đường thì tôi xin dẫn sư phụ đi tìm thức ăn.

– Lòng dạ người so với thẳng súc sinh ấy thực tốt hơn trăm lần nhưng người xem ta như thế này liệu còn có thể đi ra khỏi cốc hay không?

Tích Hoa công tử không biết quái nhân ấy nói thẳng súc sinh là ai nhưng sau khi dứt lời lão ta đứng lên, sau đó nghe tiếng kim khí va vào nhau nên hắn cũng giật mình đánh thót.

Đến khi nhìn kỹ thấy gót chân quái nhân thấy một sợi xích sắt xỏ ngang qua sợi dây to cỡ ngón tay út dài độ ba trượng đầu còn lại cột dính vào vách đá ánh thép lạnh ngắt chiếu lóng lánh màu xanh biếc. Lão ta là người có võ công tuyệt thế nhưng không hiểu tại sao không thể bứt đứt được sợi dây sắt này để thoát đi.

Tích Hoa công tử là người nhận xét tế nhị lòng dạ sâu độc như rết nên thông thấy vậy làm ra vẻ cung kính:

– Sư phụ hãy chờ đợi trong giây lát đệ tử sẽ đi tìm thức ăn mang về cho Sư phụ dùng, sau khi con học võ công xong thì nhất định sẽ tìm lấy một thanh kiếm hầu chặt đứt sợi xích sắt này giải thoát cho Sư phụ.

Con mắt độc nhất của quái nhân liền chiếu ngời sáng lên nhưng đôi mày liền đó cau lại:

– Việc đó sau này hãy nói giờ đây ngươi nên đi tìm một số thức ăn để lão phu ăn cho no một bữa.

Tích Hoa công tử biết rằng chỉ thoát đi khỏi mùi trượng thì thân mình trở về với tự do. Hắn ta hết sức vui mừng. Nhưng giữa lúc đang quay mình đi lão quái nhân giương tay lên cất giọng lạnh lùng:

Thằng bé kia người muốn rời đây để chôn thoát thì đây là tự tìm cái chết đấy.

Tích Hoa công tử biết lão ta có chế ngự bí mật trong người mình rồi nên vận thử lực thì quả nhiên trông thấy tại “Tâm mạch” đã ít nhiều bị đình đốn, nên không khỏi giật mình, đành gác ý định bỏ trốn ấy đi.

Kể từ lúc đó ngoài việc đi kiếm thức ăn mang về thì hắn ta một mực lo học võ công với quái nhân nọ. Hắn ta môi mép gian ngoan nên sau khi ở với quái nhân một thời gian ngắn thì được lão tin cậy. Do đó khi hắn ra ngoài tìm thức ăn lão cũng không cần bí mật chế ngự trên người của hắn nữa.

Lúc đó trái lại Tích Hoa công tử thấy võ công quái nhân đây cho mình cao siêu huyền diệu nên quyết chí học đến nơi đến chốn, không còn ý định bỏ ngang nữa.

Vì vậy hắn ta lại tiếp tục chung sống với lão quái nhân này suốt mấy hôm và được lão ta truyền dạy tất cả ba mươi sáu thế võ. Tuy không phải liên kết mạch lạc với nhau nhưng dựa vào nó Tích Hoa công tử cũng biết quái nhân

là Tíh Huyết Thần Tử ma đầu trong giới hắc đạo khét tiếng một thời trước đây.

Võ học của Tíh Huyết Thần Tử là từ pho Huyết Thần Cửu Kinh. Lúc trở về già lão có thu nhận một đệ tử là Đông Phương Tuyết, cũng là người mà sau này cả võ lâm kiêng sợ về chỗ xuống tay độc ác và gán cho cái tên Thiên Diện Nhân Ma.

Tíh Huyết Thần Tử là người rất đa nghi nên tuy thu nhận dạy Đông Phương Tuyết nhưng chỉ truyền một phần những chương lẻ trong pho Huyết Thần Cửu Kinh mà thôi. Sau đó Đông Phương Tuyết tìm hiểu được việc ấy.

Đông Phương Tuyết là con người ác độc phi thường nhân lúc Tíh Huyết Thần Tử không đề phòng hấn ta liền xuống tay ác độc với sư phụ mình, chẳng những cướp đi các chương lẻ mà còn dùng một sợi xích Hàn Thiết Bảo Luyện cột lão ta vào hố sâu không người lai vãng. Hàng năm cứ đến mùa Xuân Thu hấn ta đến đòi các chương chẵn trong Huyết Thần Cửu Kinh.

Các chương còn lại nguyên đưóc cất kỹ trong bụng của Tíh Huyết Thần Tử nhưng lão ta thà chịu sự đói rét hành hạ chứ không bằng lòng truyền nó lại cho Đông Phương Tuyết. trong khi Tích Hoa công tử rơi vào hố này Tích Hoa công tử Tíh Huyết Thần Tử đã bị trói bỏ lại đây năm năm. Lão ta định ăn thịt Tích Hoa công tử nhưng thấy hấn bị khóa cứng thất tàn huyết thì ngạc nhiên và dừng tay.

Thủ pháp điểm huyết này là môn võ trong Huyết Thần Cửu Kinh. Do đó Tíh Huyết Thần Tử không khỏi sinh nghi cứu Tích Hoa công tử và truyền võ công cho hấn. Tâm ý của Tíh Huyết Thần Tử là muốn nhờ Tích Hoa công tử báo thù cho lão. Nhưng lòng dạ của Tích Hoa công tử còn gian manh hơn Đông Phương Tuyết, khi thấy Tíh Huyết Thần Tử truyền dạy võ cho

mình chỉ có các chương chẵn thì hỏi:

– Thừa Sư phụ võ học trong pho Huyết Thần Cửu Kinh đại sư huynh học năm chương, con chỉ học bốn thì mỗi huyệt hải thâm thù ấy e rằng ...

Com mắt duy nhất của Tính Huyết Thần Tử liền chớp qua cát giọng lạnh lùng nói:

– Võ học trong pho Huyết Thần Cửu Kinh mỗi chương đều có sự tương khắc hiện giờ ngươi học các chương dùng để chế ngự phần kia vậy ngươi còn sợ gì?

– Nhưng nếu đại sư huynh lại sử dụng phần kia thì chế ngự được con hay sao?

Pho Huyết Thần Cửu Kinh được dùng chữ Phạn cổ viết ra nên dù hẳn có cướp được thì cũng chỉ là mớ giấy lộn mà thôi làm sao học được những thứ ghi chép trong đó.

Hắn ta là người có dã tâm nên vừa nghe qua đã biết không làm sao đòi hỏi để học thêm võ học trong các chương thuộc số lẻ, trong lòng có ý ác, thừa lúc đi kiếm thức ăn nhanh nhẹn phi thân vượt lên vách đá rồi quay mặt nhìn về phía Tính Huyết Thần Tử đang ở dưới hố sâu nói to:

– Tính Huyết Thần Tử ông tưởng Đặng Tiểu Nhàn ta dễ trêu lắm sao? Ta xin cảm ơn ông đã dạy cho ít tuyệt nghệ vậy trước khi cậu đây già từ xin gửi xuống cho ông một ít thức ăn thừa.

Nói dứt lời hắn ta cất tiếng cười ha hả rồi ôm những tảng to ném xuống như mưa. Tính Huyết Thần Tử nghe tiếng động liền nhanh nhẹn vung trường

quét lên giận giữ găm lên:

– Người là quân vong ơn phụ nghĩa chả lẽ người quên hay sao?

Chưởng lực của lão ta hết sức mãnh liệt những tảng đá to từ trên núi cao hằng trăm trượng xuống thực vô cùng nguy hiểm thế mà chưởng lực của lão quét ra cuồn phong bay âm âm khiến cho những tảng đá đều bay tạt đi nơi khác tất cả.

Tích Hoa công tử trông thấy thế trong lòng hết sức kinh hãi nhưng hắn ta lại càng quyết diệt lão già dưới đây. Hắn ta rinh hai tảng đá khổng lồ xô thẳng xuống vách núi. Thế như trời long đất nổ. Bởi thế Tích Huyết Thần Tử dù cho tài cao đến đâu nhưng vì chân lực kiệt quệ nên không hơn một khoảng thời gian xong bữa cơm thì thấy dưới đáy hồ sâu vang lên tiếng gào khùng khiếp. Nhìn xuống thì thấy Tích Huyết Thần Tử bị những tảng đá đánh nát tan thành đồng máu thịt bầy nhầy.

Mùi máu tanh bay lên nồng nặc Đặng Tiểu Nhân rời khỏi nhưng không tìm thấy Hận Phác thư sinh là kẻ đã điếm vào “Thất Tàn huyết” lại hay tin Gia Cát Ngọc Tư Đồ Uyển đang sánh vai nhau đến vùng núi Hạ Lan.

Vì long ghen tức, hắn ta theo dõi hành tung cả hai người đang về hướng Tây.

Tuy trong chuyến đi này hắn chưa được toại nguyện về tình yêu nhưng đã rửa được mối thù với kẻ tình địch. Hắn ta đã ném Gia Cát Ngọc xuống hồ sâu rồi quay ngược về đông.

Nhưng hắn không sao tưởng tượng được ra sự thoát chết của Gia Cát Ngọc và mọi sự gặp gỡ của chàng sau đó, khiến chàng trở thành người có trình độ võ công cao hơn trước mấy lần.

Hắn ta lúc nào cũng theo dấu Tư Đồ Uyển. Nhưng lại gặp phải Hận Phác thư sinh là người hắn vô cùng thù ghét. Hận Phác thư sinh không ai khác hơn là Băng Tâm Ma Nữ cải trang.

Nữ ma đầu bề ngoài trông lạnh lùng bên trong lại đầy tình cảm. Qua cử chỉ hào hoa của Gia Cát Ngọc nàng đã từ lâu thầm yêu trộm nhớ. Khi nghe chàng gặp nạn tại vùng núi Hạ Lan thì trong lòng cảm thấy đau đớn như dao cắt vôi vàng ra đi bất kể ngày đêm, đến dãy núi ấy. Dọc đường gặp Tích Hoa công tử.

Chỉ cách nhau thời gian ngắn Tích Hoa công tử đã hoàn toàn trở thành kẻ có võ công không tầm thường như trước kia nữa. Trong khi hắn cho đây là cơ hội rửa hận song chẳng ngờ nổi Gia Cát Ngọc vừa thoát tai nạn đi tới. Võ công tuy đã tiến nhưng chưa đến mức tinh nhuệ nên qua sự tiến công của Thiên Ma Chỉ thì hắn ta phải mang thương tích và bỏ chạy.

Hắn ta trở lại trung nguyên thì chẳng bao lâu gặp được Đồng Chung Đạo Nhân, tức là người giữ chức vụ phó tướng trong Huyết Hải. Đồng Chung Đạo Nhân đã khuyên dụ hắn đầu phục Huyết Hải đồng thời trao cho hắn một mặt nạ da bảo hắn cải trang thành Gia Cát Ngọc.

Việc làm ấy của Đồng Chung Đạo Nhân chính là tuân theo lệnh của Chuyển Luân Vương:

tìm cho được người có võ công cao đáng điệu xinh đẹp để giả dạng Gia Cát Ngọc hầu an ủi cõi lòng đang khô héo của Băng Tâm Ma Nữ.

Tích Hoa công tử tuy không biết bên trong việc này nhưng vui vẻ thi hành ngay. Khi hắn ta đi đến Sào Hồ lại bất ngờ gặp Phi Long Thiên Sư đang đòi

Lục Ngọc di đà với lão Bát Chỉ Thần Thâu, hấn động lòng tham chen vào đề mong cướp đoạt. Khi hấn dọa Phi Long Thiên Sư bỏ chạy thì lại thấy Bát Chỉ Thần Thâu võ công hết sức cao cường và phải giao tranh rất mệt nhọc với lão. Bồng Đồng Chung Đạo Nhân lại kịp có mặt. Hấn vì mưu toan đen tối thì làm sao nói ra nguyên nhân tranh chấp với Bát Chỉ Thần Thâu?

Qua trận giao tranh đó hấn thấy tuy học được bốn chương trong Huyết Thần Cửu Kinh nhưng nội lực hầy còn kém cõi do đó lấy cơ tháo lui, rồi âm thầm đi đến Bách Thảo Giáp. Trong dịp đó Tiểu Thanh cô nương gặp mặt lại ngỡ là Gia Cát Ngọc, hấn lợi dụng sự nhầm lẫn hòng thỏa mãn dục vọng của mình, nhưng hấn biết Thất Diễm Tàn Chưởng là người già dặn có nhiều mưu lược nên nên đã khôn ngoan gạt lão già này trở về Vô Tình Cốc. Hòng cưỡng bức Tiểu Thanh cô nương, đâu ngờ Tiểu Thanh cô nương lại ngây thơ trong trắng hòa toàn không tán đồng việc đó hấn ta không làm cách chi khác hơn được.

Tích Hoa công tử không còn cách nào để đoạt được ý muốn của mình mới dẫn nàng đưa thẳng đến vung ngoại ô hoang vắng tại Vân Hòa và đưa thẳng đến sào huyệt Huyết Hải. Nên hấn ta hỏi hả đến Bách Thảo Giáp.

Sau khi cướp được thuốc trở về hấn ta lại có ý định dùng trái nhuyễn đào khích dâm kia để dụ dỗ Tiểu Thanh cô nương phải sa vào cạm bẫy của hấn, may sao Gia Cát Ngọc bất thần tới nơi ...

Vốn không có ý đầu phục Huyết Hải nhưng vì không muốn bỏ pho Lục Ngọc di đà ma Bát Chỉ Thần Thâu còn cất dấu trong mình nên gạt Tiểu Thanh cô nương đến ở tạm tại Bảo Chân Am còn hấn đi đến Huyết Hải.

Đúng ra hấn giả mạo Gia Cát Ngọc như vậy nếu Băng Tâm Ma Nữ phát giác thì sảy ra nhiều chuyện rắc rối, nhưng Băng Tâm Ma Nữ lúc ấy đang xấu hổ

vì mình không còn là cô gái trinh băng nữa nên một mực không đến gặp khi nghe Gia Cát Ngọc thoát chết và đầu phục Huyết Hải.

Tích Hoa công tử chỉ vì Lục Ngọc di đà mà đến đây tuy chưa cướp được nhưng gặp may. Qua ngày thứ hai thì nhận được mạng lệnh của Ngân Bài Lệnh Chủ là Lãnh Hồn Cư Sĩ bảo hấn ta đến Kinh Thảo Hiền tại Địa khuyết cải trang Gia Cát Ngọc cứu thoát Bát Đầu thư sinh đang bị giam trong nhà ấy đưa ra khỏi Huyết Hải và nếu Bát Đầu thư sinh có giao cho vật gì thì hãy nộp trở lại cho Lãnh Hồn Cư Sĩ. Mọi sự như đã sắp đặt, Bát Đầu thư sinh giao cho hấn quyển sách màu vàng rồi rời khỏi nơi giam giữ, hấn ta xem thì thoát tiên không hiểu gì, sau đó thấy giữa hai hàng có khoảng trống, nhìn qua thì hiểu ngay thời gian không cho phép xem kỹ lưỡng ngoài hàng chữ “chương thứ chín Huyết Thần Cửu Kinh”. Tim hấn không ngót nhảy lên rộn ràng vì vui mừng. Thật là kiếm mòn gót giày không gặp thể mà giờ đây lại quá dễ dàng. Bảo vật trong tay làm sao hấn chịu giao cho ai?

Do đó ý nghĩ lóe lên trong óc của hấn chọn kế thứ ba mươi sáu là hay hơn cả.

Lãnh Hồn Cư Sĩ ra tay ngăn chặn lại nhưng chẳng ngờ Tích Hoa công tử ra tay chưa đầy mười hiệp Lãnh Hồn Cư Sĩ đã bị trọng thương. Chuyển Luân Vương hay tin thì hấn đã cao chạy xa bay.

Hấn ta khôn ngoan dùng kế dương đông kích tây tiến thẳng vào Tiên Hà Lãnh đi một vòng rồi mới xoay về hương khác nhằm ngay Bảo Chân Am đi nhanh tới với ý định dẫn Tiểu Thanh cô nương cùng đi.

Nào ngờ khi hấn ta vừa phi thân lướt thẳng vào am thì có một giọng cười lạ lùng từ sau lưng vọng đến. bởi thế khi đang lơ lửng trên không hấn nhanh nhẹn chuyển hướng và đáp xuống sau vòng tường am nhẹ nhàng. Ngửa mặt

lên thấy cách xa ngoài ba trượng rõ ràng là chàng thiếu niên mặc áo đen một kẻ đối đầu nguy hiểm mà hắn ta vừa gặp. Gia Cát Ngọc cũng vừa thoát ra từ Huyết Hải sau Tích Hoa công tử không bao lâu. Suốt đêm hôm ấy chàng không tìm được người che mặt và vị cha già của mình và giờ đây lại đụng đầu Tích Hoa công tử kẻ giả mạo mình thì làm sao chịu buông tha cho đối phương dễ dàng.

Kinh hãi khi nhìn ra người trước mặt Tích Hoa công tử hỏi:

- Các hạ đã mấy phen can thiệp đến việc làm của tôi chẳng rõ có ý gì thế?
- Ngươi thực sự không biết sao?

Gia Cát Ngọc sau khi dung mạo bị thay đổi cố ý sửa lại giọng nói cho khác xưa nên không dễ nhận ra, nhưng giờ đây chàng nói giọng không hề sửa đổi do đó Tích Hoa công tử vừa nghe qua thì không khỏi giật bản mình, hỏi hả hỏi:

- ngươi vốn thực là ai?
- Ta chính là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc.
- Cái chi? Ngươi chưa chết hay sao?

Tích Hoa công tử cảm thấy đôi chân mềm nhũn giọng nói run run. Hắn ta vừa hỏi nhưng đôi chân vừa lui hai bước chứng tỏ trong lòng hắn đang kinh hoàng đến tột đỉnh.

Gia Cát Ngọc đang bưng bưng nổi giận cất giọng căm thù:

– Có lẽ ngươi không tưởng tượng nổi chứ gì?

Tích Hoa công tử sau khi trấn tĩnh tinh thần lại bèn gượng cười nói:

– Cho dù ngươi có là Gia Cát Ngạc đi nữa vậy chẳng lẽ dung mạo của ta giống ngươi thì ngươi xem đây là một mối hận thù to tát sao?

– Đặng Tiểu Nhân. việc đến nước này mà ngươi còn định gạt được ai? nếu biết điều mau gỡ mặt nạ xuống đi.

– Đúng lắm, ta là Đặng Tiểu Nhân còn ngươi là ai, ta không thể tin là Gia Cát Ngạc lại nhập hồn vào xác kẻ khác trở về đây. Ngươi muốn ta gỡ chiếc mặt nạ này xuống cũng không khó, ngươi hãy cho ta thấy rõ chân tài của ngươi trước đi.

– Như vậy ngươi xem chưa đủ hay sao.

Nói dứt lời năm ngón tay chàng liền vung ra như bay kinh rít vèo vèo bóng chỉ chập chờn dày đặc từ trên chụp thẳng xuống người đối phương.

Tích Hoa công tử thấy Gia Cát Ngạc quả đã sử dụng Thiên Ma Chi một môn tuyệt học mà bấy lâu nay đã làm kinh khiếp cả giới giang hồ thì không khỏi ớn lạnh tâm can. Long nghi ngờ của hắn cũng bị xóa đi quá nửa nhanh nhẹn đưa chân lách ngang để tránh hai chương vung lên sử dụng ngay tuyệt học Tịch Huyết Thần Tử đã dạy để chống trả.

Kể từ khi hắn ta cướp được thứ thuốc Long Cân Phụng Huyết Tán uống vào người thì công lực cũng tăng gấp ba, trong nháy mắt hắn ta đã đánh thắng đỡ mạnh với Gia Cát Ngạc hai thế và không phân thắng bại Gia Cát Ngạc trông thấy thế trong lòng không khỏi kinh ngạc đưa chân tràn tới hai trương đưa

cao tập trung tinh thần chờ đợi ... đôi bên chăm chú gờm nhau trong một lúc lâu rồi bỗng cùng lúc quát to vung bôn chưởng lên công tới.

Tức thì mấy tiếng nổ to như xé lụa van lên công phong dấy động âm âm bông tuyết trên mặt đất bay mù mịt Giữa lúc bông tuyết còn đang mờ mịt thì Gia Cát Ngọc đã bị chao đôi vai mấy lượt nhưng Tích Hoa công tử lại bị hất ra sau liên tiếp mấy bước Gia Cát Ngọc nhướng cao mày cất tiếng cười giận giữ rồi nhanh chóng như điện chớp tràn thẳng tới đôi chưởng vung lên nhẹ nhàng như một ngọn gió và kinh phong liền dấy động âm âm chỉ trong chớp mắt chàng công về phía Tích Hoa công tử liên tiếp ba chưởng nữa/ Tích Hoa công tử vội vàng vận hết chân lực trong người đánh trả hai thế võ nhưng sau đó hẳn ta bắt đầu rối loạn chân lực cũng không còn dồi dào nữa nên hết sức kinh sợ.

Giữa lúc sắp quyết định kẻ thắng người bại thì có một tiếng trong trẻo nạt to rồi tiếp đó lại thấy một bóng trắng bay thoát tới và buông mình nhẹ nhàng xuống giữa hai người. Gia Cát Ngọc kinh hãi vội vàng thu thế võ trở về rồi nhanh nhẹn nhảy lùi lại sau. Tích Hoa công tử cũng thừa dịp nhảy xa tám bước.

Bấy giờ hai người trông thấy rõ chiếc bóng trắng vừa bay thoát đến chính là Tiểu Thanh cô nương, một cô gái không xa lạ ngày thơ trong trắng.

Khi đôi chân của nàng vừa chạm đất thì sắc mặt đều vẻ kinh ngạc đôi mắt mở to không ngớt chớp lia lịa:

– Chuyện chi thế này, giữa hai người ai là Gia Cát ca ca.

Tích Hoa công tử há miệng định giải bày nhưng chưa mở miệng thì sắc mặt vụt trở nên kinh hãi vội im ngay liền nói. Kế đó đôi vai hẳn bất thần lắc

mạnh rồi bỏ chạy mất. Gia Cát Ngọc cười nhạt nhanh như chớp phi thân đuổi theo ... Khi đôi chân của chàng vừa mới di động thì sắc mặt cũng hiện nét kinh hoàng nhanh nhẹn dừng chân đứng yên lại. Từ xa đang có bóng người giẫm trên mặt tuyết trắng xóa chia thành hai đường chạy bay đến nơi.

Gia Cát Ngọc ngửa mặt nhìn trời cao cất giọng nặng nề than dài để mặc cho những bông tuyết trắng lạnh buốt phủ lên khuôn mặt và cũng phủ cả lên mái tóc trên đầu chàng nữa ...

Tiểu Thanh cô nương đang cảm thấy hết sức lạ lùng, kinh ngạc.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 36

MÁU NHUỘM ẨM TÌNH

Ngọn gió bắc thổi mỗi lúc càng mạnh, bông tuyết bay trắng cả nền trời, nhánh cây không ngớt khua xào xạc, như rên rỉ trong sơn cốc ...

Bóng người từ hướng đông nam chạy bay tới, chỉ trong chớp mắt là đã tới nơi.

Đây chính là một cô gái và là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Cô gái ấy có một đôi mày thực dài, mớ tóc dợn xanh mượt và bên dưới chiếc mũi đều đặn xinh đẹp như ngọc là đôi môi đầy quyến rũ.

Tiểu Thanh cô nương lấy làm lạ, đưa mắt nhìn về phía cô gái mới đến, nghĩ bụng rằng “Ồ. Vị tỷ tỷ ngày qua thực là hết sức xinh đẹp”.

Nhưng, khi đôi mắt của nàng vừa chạm với đôi tia mắt của cô gái thì không khỏi giật bắn người.

Thì ra cô gái hết sức xinh đẹp, nhưng có lẽ vì quá xinh đẹp nên làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Nhất là đôi tròng mắt của cô ta, trông chẳng khác nào hai vì sao lạnh trên nền trời xanh thẳm, không ngớt chiếu rọi những ánh sáng lạnh buốt tựa hồ đang xói xĩa thẳng vào quả tim của mọi người.

Gia Cát Ngọc đã nhận ra ngay người vừa mới đến là ai rồi, nàng ta không ai khác hơn là Băng Tâm Ma Nữ, người đã có một đoạn tình duyên oan nghiệt với chàng. Do đó chàng không khỏi xấu hổ vì áy náy, cúi gằm mặt xuống đất.

Sắc mặt của Băng Tâm Ma Nữ đầy vẻ căm hận, u hờn, khiến chàng không làm sao dám nhìn thẳng vào nàng.

Nhưng Băng Tâm Ma Nữ trái lại, không vì thế mà buông tha cho chàng được yên. Khi nàng đã dừng chân đứng lại trên mặt tuyết thì đôi mắt lại càng chiếu ngời ánh sáng lạnh lùng, thực chẳng khác chi một tia chớp trên nền trời đầy mây đen bao phủ.

Gia Cát Ngọc nhớ lại câu nói giữa Đồng Chung Đạo Nhân và Bát Chỉ Thần Thâu nên biết Băng Tâm Ma Nữ có một tình thương yêu tha thiết đối với mình, nhưng từ bấy lâu nay vẫn giấu kín không hề thấu lộ. Và chàng lại nhớ đến việc đã xảy ra vào đêm ấy ...

Do đó, chàng không khỏi luống cuống có cảm giác trước trời đất bao la này, lại không còn một chỗ cho mình dung thân.

Băng Tâm Ma Nữ cười lạnh lùng, rồi cất giọng gay gắt, nói:

– Kim Cô Lâu. Cái ơn cứu mạng ta đã trả, vậy ngươi có biết giờ đây là lúc ta phục thù hay chẳng?

Gia Cát Ngọc không biết phải trả lời với nàng như thế nào?

Băng Tâm Ma Nữ không chờ cho chàng đáp lại, vừa nói dứt lời bèn tràn

nhANH tới trước ba thước, vung chưởng ngọc lên, nhắm ngay lồng ngực của Gia Cát Ngọc chém thẳng xuống.

Tiểu Thanh cô nương trợn tròn xoe đôi mắt. Vừa rồi nàng đã trông thấy thân pháp của Gia Cát Ngọc hết sức kỳ tuyệt nên biết rằng chỉ cần chàng lách tránh thì có thể tránh thế công của đối phương rất dễ dàng. Nhưng Gia Cát Ngọc vẫn đứng yên không hề nhúc nhích. Mãi đến khi chưởng ngọc của Băng Tâm Ma Nữ chỉ còn cách lồng ngực chàng ba tấc nữa, thế mà chàng vẫn đứng yên.

Qua thái độ ung dung tự tại ấy đã làm cho Tiểu Thanh cô nương hết sức thâm phục. Nhưng Băng Tâm Ma Nữ đang nghiên rặng căm hận đối với con người trước mắt ...

Thế là qua một tiếng ầm to, Gia Cát Ngọc chẳng những không vung tay đánh trả mà cũng không hề lách tránh thế công ấy. Do đó chưởng ngọc của Băng Tâm Ma Nữ đã nhanh nhẹn như chớp, giáng đúng thẳng vào lồng ngực của chàng.

Qua thái độ quái dị ấy, Tiểu Thanh cô nương không khỏi giật mình sững sốt, đồng thời Băng Tâm Ma Nữ cũng không khỏi kinh hoàng.

Giữa lúc hai người còn đang kinh hoàng thì đôi vai của Gia Cát Ngọc đã chao động rồi thối lui ra sau liên tiếp ba bước.

Võ công của Băng Tâm Ma Nữ cũng có thể nói đứng vào bậc nhất ở trong giới giang hồ. Thế mà Gia Cát Ngọc lại đứng yên để cho nàng đánh thẳng vào lồng ngực, thử hỏi làm sao chịu nổi.

Nhưng cũng may là chiếc Cô Lô bảo y ấy đã có một công dụng phi thường.

Tuy thân hình của chàng bị hất bắn ra sau ba bước nhưng chỉ cảm thấy máu huyết trong người rối loạn mà thôi và sau đó đôi chân của chàng đã đứng vững trở lại như cũ.

Băng Tâm Ma Nữ thấy đối phương không thềm lách tránh, sẵn sàng hứng lấy chưởng lực của mình, tựa hồ hết sức lấy làm lạ. Song chưởng lực ấy của nàng vừa đánh ra lại hoàn toàn không một tí hiệu quả gì thì lại khiến nàng càng lấy làm lạ hơn. Nhưng nàng dẫu lại chịu bỏ qua việc này, bởi thế sau một lúc kinh ngạc bỗng đôi mày liễu của nàng nhướng cao, cất giọng cười lạnh lùng nói:

Ngươi tưởng dẫu đứng yên cho ta đánh một chưởng như vậy là đã bằng lòng bỏ qua hay sao? Ta nói cho ngươi biết hôm nay ta nhất định phải xem quả tim của tên dâm tặc ngươi màu gì thì ta mới hả được cơn tức giận.

Nói đoạn, nàng lại vung chưởng ngọc lên, tức thì qua một tiếng “roạt” trong tay của Băng Tâm Ma Nữ đã siết chặt một thanh đoản kiếm dài độ chín tấc.

Ánh sáng màu lục từ lưỡi kiếm chiếu ngời ra, phải ánh giữa vùng tuyết trắng trông chẳng khác nào một lá trúc xanh.

Đây chính là “Phỉ thúy hàn tinh tử” tức thanh đoản kiếm quý báu của Thạch Cổ hòa thượng. Chẳng rõ Cô Lô bảo y có chịu nổi một nhát của lưỡi đoản kiếm ấy không?

Gia Cát Ngọc không khỏi bắt rờn rợn cả cõi lòng.

Băng Tâm Ma Nữ liền vung ngọn đoản kiếm rồi nhắm ngay Gia Cát Ngọc đâm thẳng tới.

Gió to không ngớt thổi vi vu, bông tuyết bay múa đầy trời, khắp chung quanh vùng Bảo Châu Am này, giờ đây như được trùm kín bởi một bầu không khí buồn thảm.

Gia Cát Ngọc biết cô gái đang đứng trước mặt và định sát hại mình, trong lòng lại có một tình thương tha thiết thâm kín đối với mình. Nếu cô ta biết được mình đây chính là ai ...

Nhưng chàng không thể nói thẳng ra chàng là ai được ... Chàng không thể cho cô ta biết chính người mà cô ta hằng thương nhớ không lúc nào quên lại là người đã có hành động dày đạp lên sự trinh băng của nàng.

Hãy mau đâm mũi “Phỉ thúy hàn tinh tử” đến đi. Người mà cô tính giết chết chính là Kim Cô Lôu nhưng hình ảnh của Gia Cát Ngọc thì trái lại, lúc nào cũng in đậm trong quả tim của cô và hình ảnh ấy luôn tốt đẹp, không hề có một vết nhơ bần.

Đôi mắt của Băng Tâm Ma Nữ lúc bấy giờ đang chiếu sáng rực lửa căm hơn, nàng siết chặt thanh đoản “Phỉ thúy hàn tinh tử” vung mạnh cánh tay lên, nhưng quả tim không ngớt nhảy rộn, đưa đôi chân nhẹ nhàng từ từ bước tới ...

Và cuối cùng, Băng Tâm Ma Nữ gằn giọng quát to tức thì lưỡi “Phỉ Thúy Hàn Tinh Tử” lóe ngời ánh sáng, nhanh như điện chớp, nhắm ngay quả tim của Gia Cát Ngọc đâm tới.

Qua một tiếng “Ầm” thực to, lớp băng tuyết trên mặt đất liền bị kinh phong cuốn bay mù mịt, gió lốc thổi lên ào ào. Và giữa bóng tuyết trắng xóa, bỗng lại thấy có bóng người không ngớt chao động.

Trong khi đó Gia Cát Ngọc và Băng Tâm Ma Nữ đều bị hất lui ra sau ba bước.

Tại sao có chuyện lạ lùng như thế? Có phải Gia Cát Ngọc đã bỏ thái độ bất đề kháng hay không. Và do đó, chàng đã vung tay đánh trả trước cơn nguy hiểm.

Không. Gia Cát Ngọc chẳng hề ra tay chống trả lại Băng Tâm Ma Nữ, nhưng chính Tiểu Thanh cô nương đang đứng cạnh đấy và trong cơn nguy hiểm như chỉ mảnh treo chuông, nàng đã vận dụng toàn lực quét ra hai luồng chưởng phong.

Giữa hai đối thủ, một người hoàn toàn bằng lòng chịu lấy cái chết và một người khác lại nhất định phải rửa hận cừu, bất giác lại bị hai luồng chưởng phong của Tiểu Thanh cô nương cuốn tới hất cả hai ra xa.

Khi đôi chân của Băng Tâm Ma Nữ vừa đứng yên lại thì trợn mắt nhìn thẳng về Tiểu Thanh cô nương, giận dữ quát rằng:

– Cô là ai?

Đôi mắt to của Tiểu Thanh cô nương bèn híp nhỏ lại, nói:

– Tôi là Tiểu Thanh đây.

– Tiểu Thanh? Cô có quen biết với hấn ta sao?

Băng Tâm Ma Nữ vừa nói, vừa đưa tay chỉ thẳng về phía Gia Cát Ngọc, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, chứng tỏ nàng đang hiểu chính Tiểu Thanh cô

nương là một người bạn gái Gia Cát Ngọc.

Tiểu Thanh cô nương có vẻ dẫn đó do dự, nói:

– Tôi ... tôi cũng không biết người ấy là ai cả.

Thì ra, đến giờ phút này, nàng vẫn chưa hiểu Gia Cát ca ca đang đứng trước mặt mình là thực hay giả. Nhưng Băng Tâm Ma Nữ vừa nghe qua thì trong lòng không khỏi sững sốt, nói:

– Có quen biết thì nói quen biết, còn không quen biết thì nói không, tại sao cô lại nói không biết là nghĩa lý gì?

– Tôi biết thì nói biết mà không thì nói không, vậy tôi gạt cô để làm gì?

Băng Tâm Ma Nữ liền đưa chân bước tới, nạt rằng:

– Cô nói có đúng sự thực không?

– Lẽ tất nhiên là đúng sự thực. Hẳn ta bảo chính hẳn ta là Gia Cát ca ca của tôi, nhưng mặt của hẳn lại mang kín mặt nạ. Vậy, nếu quả đúng là Gia Cát ca ca của tôi thì cố nhiên là tôi quen biết, song nếu không phải thì tôi làm sao quen biết được?

Băng Tâm Ma Nữ liền có một ý nghĩ, vội vàng nói:

– Gia Cát ca ca của cô là ai?

– Ngay đến Gia Cát ca ca của tôi cô cũng không biết nữa hay sao? Anh ấy chính là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc đó.

Băng Tâm Ma Nữ vừa nghe qua thì không khỏi giật bắn người. Nàng nhanh nhẹn quay đầu nhìn lại, hai tia mắt hiện lên những ánh sáng kỳ diệu khó tả, ngó đăm đăm về phía Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc cũng không khỏi giật mình, vội vàng nói:

– Tiểu Thanh cô nương chớ nhận lầm, tôi không phải là Gia Cát Ngọc ca ca của cô đâu.

Tiểu Thanh cô nương chớp đôi mắt, nói:

– Anh này thực là kỳ quái. Vừa rồi anh nói sao, thế mà giờ lại nói vậy? Nếu lúc nãy anh nói thế thì tôi đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

Nàng nói dứt lời, liền nhanh nhẹn nhắm hướng Tích Hoa Công Tử vừa bỏ chạy đuổi gấp theo.

Gia Cát Ngọc vội vàng lao thoát tới, chặn lấy bước tiến của nàng lại, hỏi rằng:

– Cô nương định đi đâu?

– Tôi đi tìm Gia Cát ca ca của tôi. Hãy mau tránh đường ra, kẻo chốc nữa Gia Cát ca ca của tôi đi xa thì tôi làm sao đuổi theo cho kịp?

– Cô nương hãy mau trở về Vô Tình Cốc đi, người vừa rồi cũng không phải Gia Cát ca ca của cô đâu.

– Anh làm thế nào hiểu được? Nếu vậy, Gia Cát ca ca của tôi hiện giờ ở nơi

nào?

Gia Cát Ngọc làm thế nào nói rõ cho nàng biết được? Bởi thế chàng tỏ ra do dự trong giây lát nhưng vẫn không tìm được câu trả lời.

Băng Tâm Ma Nữ cất tiếng cười lạnh lùng, nói:

– Tiểu Thanh cô nương, cô chớ nên nghe những lời nói bá láp của tên dâm tặc này, Gia Cát ca ca của cô hiện nay đâu?

Giọng nói của Băng Tâm Ma Nữ bỗng trở thành ghen ngào rồi im hẳn.

Tiểu Thanh cô nương vừa nghe qua, liền cất giọng trong trẻo nói:

– Đã thế nào rồi? Còn tử tử, chị là ai thế? Chị có quen biết với Gia Cát ca ca của tôi không?

Tiểu Thanh cô nương là một cô gái ngây thơ trong trắng cất giọng nói chẳng khác chi tiếng hót của chim họa mi, khiến Băng Tâm Ma Nữ chột hiệu ra, bèn nói:

– Tử tử là Đông Phương Diễm, chính là bạn tốt của Gia Cát ca ca cô đây. Để đợi tôi giết tên dâm tặc này, rồi sẽ nói rõ lại về Gia Cát ca ca cho cô nghe.

Nói đến đây sắc mặt của cô ta cũng thay đổi hẳn, nhanh nhẹn quay người lại, đồng thời vung nhanh lưỡi đoản kiếm “ Phi thúy hàn tinh tử ” lên.

Ánh sáng xanh lục liền chói sáng ngời, nhắm ngay ngực của Gia Cát Ngọc dâm thẳng tới.

Lúc ấy, hai bóng người từ phía tây bắc đang lướt đến, cũng đã sắp tới nơi. Tuy khắp cả vùng tuyết phủ trắng xóa, nhưng đôi mắt của Gia Cát Ngọc rất lanh lợi, nên đã nhận ra ngay đây là hai người, một gầy ốm, một mập mạp và chính là nhị ca Thạch Kinh Thiên và Uyển tử tử, một cô gái mà lúc nào chàng cũng thương mến.

Bởi thế, chàng không khỏi giật bắn người, nhanh nhẹn rùn thấp đôi vai, đánh trả ra hai chưởng nhanh như điện chớp, khiến kinh phong dấy động ào ào khắp bốn bên.

Băng Tâm Ma Nữ bị luồng kinh phong mạnh mẽ của chàng vừa đánh tới, hất lui ra xa một bước, trong khi mũi thanh đoản kiếm “ Phi thúy hàn tinh tử” quét xéo qua trước lồng ngực chàng chỉ có ba tấc mà thôi.

Băng Tâm Ma Nữ vung cánh tay lên tức thì thanh đoản kiếm “ Hàn tinh tử” rít gió vèo vèo, gây thành hai cái bóng to xanh nhạt, chiếu ngời ánh sáng lại nhắm tấn công thẳng về phía Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc nhanh nhẹn như một cơn gió hốt, nhảy lui trở ra sau ba bước, vội vàng nói:

– Cô nương hãy chậm đã.

Băng Tâm Ma Nữ vội vàng thu thế võ trở lại, tức giận quát rằng:

– Người còn có điều chi muốn nói? Du cho người có ăn nói khéo léo đến đâu cũng chớ mong chi hôm nay ta tha chết cho?

– Có tội thì phải trừng trị, tôi nào dám nói chi đâu? Chỉ có điều là trước khi lâm chung, tại hạ còn muốn khẩn cầu một việc chẳng hay cô nương có bằng

lòng không?

– Chỉ cần ngươi chịu cúi đầu lãnh lấy cái chết thì dù cho việc có to bằng trời, thì ta đây cũng sẵn sàng chiều ý ngươi.

– Nếu vậy thì tôi xin đa tạ cô nương trước. Tại hạ cũng không có điều chi to tát mà chỉ yêu cầu sau khi tôi đã chết rồi xin cô nương hãy rời bỏ nơi đây ngay, và chớ nên đem việc xảy ra nói lại cho ai nghe cả. Nhất là đối với hai bóng người đang đi về phía này, cô nương cũng chớ nên gặp gỡ họ.

Băng Tâm Ma Nữ vội vàng ngược mặt nhìn lên, quả nhiên trông thấy giữa tuyết trắng mịn mù có hai bóng người đang lướt nhanh tới. Song vì nhãn lực của nàng kém cõi hơn Gia Cát Ngọc, nên vẫn chưa nhận ra diện mục của hai người ấy.

Nàng tỏ ra trầm ngâm trong giây lát, rồi bỗng nhướng cao đôi mày, cất giọng lạnh lùng nói:

– Ta sẵn sàng hứa với ngươi như vậy. Thôi, ngươi hãy chuẩn bị nhận lấy cái chết đi.

Nói chưa dứt, nàng đã nhanh nhẹn đâm mạnh thanh đoản kiếm “Hàn tinh tủy”.

về phía trước, khiến ánh thép chiếu lên sáng ngời, hơi lạnh buốt cả da thịt. Và khi ánh thép vừa mới chớp là đã nghe tiếng “xoạc” ...

Phỉ thụ hàn tinh tủy là một thanh bảo kiếm quý báu nhất trong đời, không có vật cứng rắn chi mà nó không thể đâm thủng. Nhưng Cô Lô Bảo y lại chính là một bộ y phục quý báu trên đời chẳng có vật chi có thể xâm phạm được.

Do đó, thanh đoản kiếm Phi thúy hàn tinh tủy chẳng rõ có đâm xuyên được lớp y phục ấy không?

Nhưng, Băng Tâm Ma Nữ Đông Phương Diễm là một người rất thông minh lanh lợi, nên qua thế chưởng thứ nhất đã nhận ra bộ y phục của đối phương rất lạ ùng nên khi mũi đoản kiếm “Hàn Tinh Tủy” vừa mới đâm tới lớp áo ấy thì nàng nhanh như chớp, lách mũi kiếm nhắm ngay kẽ hở của lớp áo đâm thẳng vào thực mạnh ...

Bởi thế Gia Cát Ngọc liền nghiến chặt đôi hàm răng, sẵn sàng chịu đựng và máu tươi liền bắn ra tung tóe.

Băng Tâm Ma Nữ trông thấy đối phương quả nhiên bó tay chịu chết thì tâm thân cũng không khỏi kinh hoàng. Và giữa lúc nàng chưa lấy lại được sự bình tĩnh thì bỗng bên tai đã có một tiếng kêu kinh hãi vọng đến rằng:

– Ngọc đệ đệ.

Tiếng kêu ấy vừa kinh ngạc, vừa khủng khiếp và khi dứt lời thì đã trông thấy một bóng người yếu đuối lao thoát tới nhanh như cơn gió hốt.

Băng Tâm Ma Nữ trông thấy bóng người ấy chính là Tư Đồ Uyển, một cô gái mà nàng đã có gặp qua tại Quát Thương Sơn. Do đó, nàng không khỏi giật nảy mình, quả tim nhảy nghe thành thịch. Đồng thời giữa giây phút hiểm nguy như chỉ mảnh treo chuông ấy nàng đã nhanh nhẹn thu thế võ trở về, rồi đưa đôi chân loạng choạng nhảy thối lui ra sau liên tiếp ba bước.

Gia Cát ca ca đưa tay ôm lấy ngực, đôi hàm răng cắn chặt lại trong khi máu tươi từ kẽ bàn tay đang tuôn trào ra như suối.

Sắc mặt của Băng Tâm Ma Nữ không khỏi biến hẳn, nhanh nhẹn vung chưởng ngọc lên, chụp lấy cánh tay của Tư Đồ Uyển, hỏi hả hỏi rằng:

– Tư Đồ cô nương, cô ... cô hãy nói mau. Ai là Ngọc đệ đệ của cô đâu?

Tư Đồ Uyển xô mạnh Băng Tâm Ma Nữ ra, nạt rằng:

– Cô đã xuống tay giết người, vậy chả lẽ, ngay đến cô giết ai mà cũng không biết nữa hay sao?

Thạch Kinh Thiên cũng lướt tới cùng một lúc với Tư Đồ Uyển và trong khi Băng Tâm Ma Nữ và Tư Đồ Uyển còn đang nói chuyện với nhau, thì đã nhanh như chớp tràn tới trước mặt Gia Cát Ngọc vung bàn tay khổng lồ của y lên, diêm thẳng vào huyết đạo chung quanh vết thương trên ngực Gia Cát Ngọc để cầm máu, không cho chảy ra nữa.

Nhưng giữa lúc y chưa kịp ra tay cứu chữa cho Gia Cát Ngọc, thì Băng Tâm Ma Nữ bị Tư Đồ Uyển xô ra, bất thần lại lao thoát tới.

Thạch Kinh Thiên thấy thế, bèn gầm lên một tiếng to, vung chưởng nhắm ngay đầu cô ta giáng thẳng xuống.

Băng Tâm Ma Nữ không hề cất tiếng nói chi cả, vung nhanh cánh tay lên, tức thì thanh đoản kiếm “Phi Thúy Hàn Tinh Tử” chiếu ngời ánh sáng lạnh buốt, nhắm ngay cánh tay của Thạch Kinh Thiên chém tới.

Thạch Kinh Thiên không khỏi kinh hãi, bất giác nhảy lui ra sau ba bước.

Trong khi đó, Băng Tâm Ma Nữ đã lướt nhanh như điện chớp, thò chưởng ngọc ra chụp thẳng vào tấm vải che mặt của Gia Cát Ngọc.

Thạch Kinh Thiên trông thấy không làm sao cứu nguy kịp nữa. thế nhưng Gia Cát Ngọc vẫn đứng trơ trơ không hề tránh né. Khiến Tư Đồ Uyển cuống quýt lên, thân hình run rẩy, buột miệng kêu một tiếng kinh hoàng và bất từ phía sau quét thẳng hai chưởng vào lưng của Băng Tâm Ma Nữ.

Thực ra, lần này Băng Tâm Ma Nữ không phải có ý hạ độc thủ đối với Gia Cát Ngọc, nên trong khi luồng chưởng phong của Tư Đồ Uyển vừa quét tới lớp áo ngoài thì nàng đã nhanh nhẹn chụp được chiếc mặt nạ của Gia Cát Ngọc vào tay.

Lúc ấy những vết thẹo trên mặt của Gia Cát Ngọc đã được chữa lành, tuy làn da hãy còn đen sạm nhưng diện mạo vẫn như thuở trước khiến Băng Tâm Ma Nữ vừa nhìn qua thì kinh hoàng đến toàn thân run rẩy, lão đảo thối lui ra sau hai bước.

Nàng tựa hồ hết sức ảo não, nên đối với luồng chưởng phong của Tư Đồ Uyển đánh tới, hoàn toàn không hề để ý chi đến,

Gia Cát Ngọc cố gắng vận dụng chân lực trong người cất giọng run run kêu lên rằng:

– Uyển tử tử, hãy dừng tay đã.

Tư Đồ Uyển nghe qua lời nói ấy thì nhanh nhẹn thu thế võ trở về, trong khi đó nàng trông thấy đôi mày của Ngọc đệ đệ lại cau chặt và nơi miệng vết thương máu lại tuôn ra xối xả.

Bông tuyết không ngớt bay múa giữa nền trời, nên những vết máu đỏ rơi trên mặt đất, chẳng mấy chốc sau là đã bị bông tuyết phủ kín tất cả.

Đôi mắt Tiêu Thanh cô nương tràn đầy vẻ kinh hãi vì nàng cảm thấy người đứng trước mặt mình thực giống Gia Cát Ngọc ca ca, nhưng Gia Cát ca ca đâu lại đen sạm như thế?

Tur Đồ Uyên, Thạch Kinh Thiên liền đưa mắt nhìn thẳng vào Băng Tâm Ma Nữ đang đưa chân bước từ từ trở lại phía Gia Cát Ngọc.

Sắc mặt của Băng Tâm Ma Nữ lúc ấy trông tái nhợt rất đáng sợ. Đôi mắt xinh đẹp của nàng trở thành lò dò, đôi khóe miệng không ngớt lay động. Nàng cảm thấy đau đớn như xé can tràng nhưng nàng biết đem mỗi khổ ấy nói cùng ai?

Vì qua đau thương, quá tuyệt vọng, lại thêm tràn ngập một niềm chán nản, nên bất giác nàng nhướng cao đôi mày liễu rồi đưa thẳng thanh đoản kiếm lên nhắm ngay quả tim của mình đâm mạnh xuống.

Thạch Kinh Thiên và Tur Đồ Uyên chẳng những không hề trong thấy mà ngay đến việc tưởng tượng họ cũng không làm sao tưởng tượng được. Nhưng Gia Cát Ngọc đã nhìn thấy rõ ràng ngay từ lúc đầu. Qua việc xảy ra vừa rồi, chàng đã trút nhẹ bớt đi những nỗi đau khổ thầm kín trong lòng mình, vậy giờ đây chàng đâu thể lấy mắt ngó, để sự ân hận trong lòng lại càng gia tăng thêm sao? Do đó chàng nhanh như chớp, vung chưởng ra như một ngọn gió hốt, cố đè nén sự đau đớn của vết thương, giương mười ngón tay ra chụp tới nghe vèo vèo.

Thế là Băng Tâm Ma Nữ cảm thấy cổ tay của mình đã bị siết cứng lại, trong khi thanh đoản kiếm “Phi thúy hàn tinh tử” cũng bị Gia Cát Ngọc đoạt lấy. Nàng không khỏi giật mình, đưa mắt ngó đăm đăm về Gia Cát Ngọc và sau đó bỗng lại nhắm nghiền đôi mắt và hai giọt lệ trong ngần đã từ từ lăn xuống

đôi má.

Gia Cát Ngọc là người nặng tình cảm, nên nhìn qua thì không khỏi mỉm lòng, hạ giọng lên tiếng, than dài rằng:

– Tại hạ không hề có chủ tâm gây ra lỗi lầm ấy, nên sau đó dù có hối hận cũng không còn kịp nữa. Vậy nếu cô nương không tha thứ được thì Gia Cát Ngọc này sẵn sàng nhận lấy mọi sự trừng trị được rồi.

Nói dứt lời, chàng liền cầm thanh đoản kiếm “Phi thúy hàn tinh tử” trong hai tay, trao trả lại cho nàng.

Trên nét mặt của Băng Tâm Ma Nữ liền hiện lên một nụ cười ảm đảm, nhưng chỉ trong chớp mắt thì nụ cười ấy tắt hẳn. Và sau đó nét mặt của nàng lại trở về với vẻ lạnh lùng như cũ. Nàng đưa mắt nhìn thẳng vào Gia Cát Ngọc một lúc bèn quay người trở lại, nhắm hướng núi rừng tuyết phủ trắng xóa chạy bay đi.

Thân hình kiều diễm đầy đặn của nàng đã từ từ mất hút giữa núi rừng bao la.

Nhưng hình ảnh ấy vẫn in đậm trong tâm khảm của Gia Cát Ngọc. Lúc đó, tâm trạng của chàng thực khó giải thích, chẳng rõ chàng đang yêu, đang thương hại, hay đang áy náy.

Chàng cảm thấy đôi mắt đều hoa lên, đầu óc đau nhức, vết thương cũng tê buốt và cuối cùng, chàng đã té khụy xuống mặt tuyết trắng.

Đến khi chàng bừng tỉnh trở lại, thì thấy mình đang nằm yên trong Bảo Châu Am. Chàng đang nằm dựa người trên một chiếc giường êm ấm, còn Uyển tử tử và Tiểu Thanh cô nương thì đang ngồi bên cạnh giường, nét mặt có vẻ lo

âu cuồng quít. Bởi thế chàng vừa nhìn qua thì lại không khỏi mỉm lòng, nhanh nhẹn chống tay ngồi lên nói:

– Uyển tử, tiểu đệ thực có lỗi với chị, làm cho chị phải mệt nhọc ...

Tiểu Thanh trông thấy chàng đã tỉnh lại, liền đôi buồn làm vui nói:

– Thôi, chớ nên nói những lời không đâu ấy nữa, hãy mau nằm xuống để nghỉ đi đã.

Gia Cát Ngọc cố đè nén sự đau đớn, cất giọng cảm kích, cười nói:

– Tỷ tử chớ nên lo lắng, vết thương này không đáng vào đâu cả.

Tu Đồ Uyển đưa đôi mắt buồn bã nhìn thẳng vào mặt chàng, nũng nịu nói:

– Một vết thương rộng hàng tấc trên lòng ngực, thế mà còn bảo là nhẹ hay sao? Chả lẽ đệ đệ thực sự muốn để cho con ma nữ ấy móc cả quả tim của mình hay chăng?

– Ha ha. Đây là cái tội do mình gây ra, vậy tỷ tử chớ oán trách cô ấy làm gì.

– Cái tội gì mà lại do mình gây ra? Cô ấy và anh tựa hồ như phát điên lên hết rồi. Chuyện gì đã xảy ra thế?

Gia Cát Ngọc đưa mắt quét qua Tiểu Thanh cô nương một lượt, rồi cất tiếng gượng cười, nhưng không nói gì cả.

Tiểu Thanh cô nương dường như quen thân trước với Tu Đồ Uyển, nên thấy thế liền trợn to đôi mắt dựa vào mình Tu Đồ Uyển nói:

– Tư Đồ tử tử, Gia Cát ca ca thực lạ lùng lắm. Anh ấy võ công cao cường thế mà Đông Phương tử tử dùng đoản kiếm đâm anh ấy, anh ấy vẫn đứng trơ trơ không nhúc nhích, tựa hồ như lấy làm thích chí lắm.

Khuôn mặt của Gia Cát Ngọc liên bừng đỏ, Tư Đồ Uyên thấy vậy cũng phì cười nói:

Tiểu Thanh muội muội, em nói không sợ gương miệng hay sao? Tại sao vừa rồi em không chống đỡ lại với con nữ ma đầu ấy? Nếu Gia Cát ca ca của cô bị cô ấy giết chết thì xem cô còn mặt mũi nào để trở về gặp mặt cụ bà Gia Cát nữa?

Tiểu Thanh không ngớt chớp đôi mắt, nói:

– Phải đấy. Thế mà khi tôi hỏi anh ấy có phải là Gia Cát ca ca không thì anh ấy lại bảo rằng không phải. trong khi đó anh ấy lại mang mặt nạ kín đáo, vậy thử hỏi làm thế nào tôi biết được.

– Tư Đồ Uyên là một con người rất thông minh nên vừa nghe qua mọi việc, thì trong lòng suy nghĩ một lúc là đã biết mang máng mọi hành động qua giữa Băng Tâm Ma Nữ và Ngọc đệ đệ, nên nàng liền mỉm cười đầy vẻ thần bí.

– Gia Cát Ngọc lúc ấy chẳng khác chi một đứa bé đã phạm lỗi và đang đứng trước mặt người mẹ hiền, đôi môi không ngớt mấp má. Nhưng chàng đưa mắt nhìn qua Tiểu Thanh cô nương thì lại luống cuống không nói được chi cả.

Tư Đồ Uyên tựa hồ đã xét đoán được lòng chàng, nên vội vàng quay về Tiểu

Thanh cô nương, cười nói:

– Tiểu Thanh muội muội, mấy vị sư thái trong ngôi am này em đều quen biết, vậy hãy mau đi xin một tý thức ăn chi đến cho Gia Cát ca ca của em dùng đỡ.

Tiểu Thanh liền lên tiếng đáp lời rồi nhanh nhẹn đi thẳng ra ngoài.

Chừng ấy, Tư Đồ Uyển mới mỉm cười, cất giọng âu yếm nói:

– Đệ đệ thân mến. Có việc chi cần nói thì cứ nói đi, ngại gì nữa?

Gia Cát Ngọc bèn đem câu chuyện xảy ra giữa chàng và Băng Tâm Ma Nữ trước đây kể lại thành thật cho Uyển tỷ tỷ nghe qua một lượt. Tư Đồ Uyển nghe xong, đôi má liền đỏ hồng, đưa mắt lờm chàng một lượt, nói:

– Thảo nào đệ đệ lại đòi đi một mình trước. Thì ra chính là có ý lên chúng tôi để đi đến thăm Đông Phương tỷ tỷ thế kia.

– Tỷ tỷ thân mến. Nói thế là chị chưa hiểu rõ nỗi lòng của tôi đây.

– Ha ha. Đâu tôi lại không hiểu? Trong lòng của đệ đệ chẳng phải lúc nào cũng thương nhớ đến Đông Phương tỷ tỷ ấy hay sao?

Tư Đồ Uyển nói với giọng nửa chơi nửa thực, tựa hồ như hờn dỗi, nhưng cũng tựa hồ như oán trách. Thêm vào đó, sắc mặt của nàng đang tươi như hoa, đẹp như tiên giáng phàm, mùi thơm thoang thoảng không ngớt bay ra, khiến Gia Cát Ngọc vừa xấu hổ vừa thương yêu, quả tim không ngớt nhảy rộn lên và bất giác kề đôi môi của mình đến đôi môi anh đào nóng bỏng và khả ái của nàng.

Tu Đồ Uyên chỉ phản đối chiếu lệ, rồi cả thân hình đều mềm nhũn, đôi mắt hé mở, mặc cho ý trung nhân vuốt ve âu yếm. Bởi thế giữa gian phòng tĩnh mịch đôi quả tim của hai người lửa tình không khỏi cháy lên rùng rục.

Trong khi hai người đang âu yếm, chìm đắm lặng lẳng giữa bể tình, thì chẳng ngờ ngoài cửa bỗng có một giọng cười trong trẻo vọng đến rằng:

– Tu Đồ tử tử, hai người làm chi thế?

Tu Đồ Uyên nghe qua, đôi má bừng đỏ, nhanh nhẹn xô Gia Cát Ngọc ra.

Tiểu Thanh cô nương xô cửa bước vào, đưa mắt nhìn Tu Đồ Uyên, lấy làm lạ nói:

– Có phải thương thế của Gia Cát ca ca chưa hết, nên chị cho anh ấy uống thuốc thêm hay không?

Tu Đồ Uyên trông thấy nàng trong trắng, nên bất giác phì cười, nói:

– Rõ là đồ ngốc. Đã lớn xộn như thế rồi, tại sao chẳng biết chi hết vậy? Nếu muốn biết thì hãy hỏi Gia Cát ca ca của cô đó.

Tiểu Thanh cô nương ngay từ nhỏ là đã ở trong Vô Tình Cốc cho đến lớn, nên nào có biết việc thương yêu nhau giữa trai gái. Khi nghe qua nàng liền trợn to đôi mắt, nhìn về Gia Cát Ngọc có vẻ đầy ngờ vực.

Gia Cát Ngọc hết sức ngượng nghịu, cất tiếng cười nói:

– Tiểu Thanh cô nương, cô chớ nên nghe Uyên tử tử nói xàm.

Tur Đồ Uyên cất tiếng cười khanh khách, nói:

– Ai lại nói xàm? Chính Ngọc đê đê chưa hay biết gì cả. Bá mẫu đã nói chuyện xong với Mạc Sâu Tiên Tử, hỏi Tiểu Thanh cô nương cho đê đê rồi đấy.

Qua sự ngây thơ trong sạch của cô ấy, đê đê tại sao không nhân cơ hội này dạy cho cô ta biết chút đỉnh việc đời, kéo mai sau thì không khỏi luống cuống đó.

Tiểu Thanh cô nương nghe đến đây, mới tạm hiểu được chút đỉnh, nên thẹn thùng đến đôi má bừng đỏ, kêu to lên rằng:

– Tur Đồ Tiểu Thanh, chị xấu lắm đấy. Người ta nói thực với chị, thế mà chị lại lấy đó trêu chọc người ta, vậy xem em.. Trong khi Tiểu Thanh đang nắm lấy Tur Đồ Uyên, thì bỗng nghe từ trên không có tiếng chim Ưng kêu dài. Đối với thói quen của hai con chim Ưng ấy, nàng biết rất rõ, nên vừa nghe qua tiếng kêu của chúng là nàng đã tỏ ra hết sức cuống quít vì biết đấy là tiếng kêu báo động. Do đó nàng nhanh nhẹn lắc mạnh thân người rồi lướt ra khỏi ngôi am nhẹ nhàng như một đợt khói, cất tiếng kêu ro rằng:

– Thạch đại hiệp. Thạch đại hiệp.

Tuyết đã ngưng rơi từ lâu nên trên mặt đất hiện rõ hai hàng dấu chân và Thạch Kinh Thiên đang canh gác trước cửa đã bỏ đi đâu mất biệt từ lúc nào.

Y đã bỏ đi đâu?

Khi này, lúc hai cô gái đỡ Gia Cát Ngọc vào trong ngôi am để lo việc chữa

trị thương thế thì Thạch Kinh Thiên canh phòng chung quanh ngôi am. Lúc đó, gió còn đang thổi to, tuyết còn đang rơi mờ mịt, nhưng giữa màn tuyết bay trắng xóa ấy, bất thần xuất hiện hai bóng đen.

Hai bóng đen đó di động nhẹ nhàng và nhanh như gió hốt, trông chẳng khác nào hai con rồng thần. Tuy không ai có thể nhìn thấy rõ diện mục của họ ra sao, nhưng qua thân pháp nhanh nhẹn đó thì vẫn có thể phán đoán được họ là người có võ công hết sức cao cường, đứng hàng đầu trong võ lâm. Bởi thế, Thạch Kinh Thiên hết sức kinh ngạc, bất giác đưa chân rảo bước, bám sát theo sau lưng họ để tìm hiểu.

Gió to không ngớt thổi vi vu, bông tuyết tung bay trắng xóa, cành cây khua động xào xạc trong gió lạnh, ba bóng người ấy, kẻ trước người sau nối gót lướt nhanh tới mãi.

Thạch Kinh Thiên là minh chủ lục lâm mười ba tỉnh, từ trước đến nay không hề chịu khuất phục ai về hai mặt khinh công cũng như võ nghệ, nào ngờ đâu giờ đây càng đi nhanh thì đối phương càng bỏ xa hơn do đó y không khỏi lấy làm kinh hãi. Sau một khoảng thời gian độ dưng xong một bữa cơm, thì tuyết ngưng rơi, gió ngưng thổi và hai bóng người ấy đã đi mất hút tự lúc nào.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế thì vừa kinh hãi vừa xấu hổ. Và giữa lúc ấy thì bỗng nghe ngay trên ngọn núi bên cạnh người y có tiếng nói vọng đến rằng:

– Hoa hòa thượng. Ông hãy chận lấy Bát Đầu Thụ Sinh giúp cho tôi, để tôi đối phó với con người giấu đầu lòi đuôi này trước đã.

Bát Đầu Thụ Sinh là một bậc kỳ tài số một trong khắp thiên hạ. Thạch Kinh Thiên nào lại chẳng biết? Phương chi, y lại là người kết nghĩa huynh đệ với

Gia Cát Ngọc, nên vừa nghe qua, liền vọt người phi thân lên, nhắm hướng có tiếng nói lao thoát tới.

Phía sau sườn núi, trên một bãi tuyết trắng xóa, có bốn bóng người đang đứng sững. Hai người ở phía trước chính là Bát Đầu Thư Sinh và người che mặt thần bí kia. Còn hai người đang từ trên sườn núi lướt nhanh xuống chính là Đồng Chung Đạo Nhân, người giữ chức vụ võ tướng trong Huyết Hải và một người nữa lại chính là Thạch Cổ hòa thượng, kẻ mà vào ngày hôm qua đã đánh nhau sống chết với Đồng Chung Đạo Nhân.

Tiếng nói của Đồng Chung Đạo Nhân vừa dứt, thì đôi mày của Thạch Cổ hòa thượng cau chặt lại, sắc mặt tỏ ra do dự, tựa hồ không bằng lòng lắm.

Nhưng, Đồng Chung Đạo Nhân trông thấy thế, liền cất giọng ngạo nghễ, nói:

– Hoa hòa thượng, như vậy là ông hôi hận rồi hay sao? Người đang giữ thanh “Phỉ thúy hàn tinh tử”, có thể yêu cầu ông làm giúp cho ba việc to, đây chính là lời hứa của ông trước đây, vậy tại sao mới đến việc thứ hai thì ông lại tỏ ra thất tín rồi.

Đôi mắt của Thạch Cổ hòa thượng trợn to, nói:

– Hừ. Nếu ta là một kẻ thất tín thực thì đâu lại để cho tên đạo sĩ mũi trâu người còn sống đến bây giờ.

– Ha ha. Việc ấy cũng chưa hẳn đúng như thế đâu. Ngày hôm qua, nếu chẳng phải cô nương đến kịp thời và bảo ông ngưng tay lại thì không biết chừng tôi xử dụng toàn lực “Thê phong khổ võ đoạn trường chung” thì đã đánh ông tan xương nát thịt rồi. Ha ha. Thực chẳng ngờ Hoa hòa thượng ông lại gian ngoan, xem đây cũng là một việc làm của mình đã hứa. Việc thứ hai mà cô

nương yêu cầu ông chính là muốn ông trợ giúp tôi để bắt lấy Bát Đầu Thu Sinh mang về, thế tại sao đã gặp mặt được đối phương mà ông không chịu xuống tay vậy?

Thạch Cổ hòa thượng dẫn đo một lúc thật lâu và cuối cùng cất tiếng cười lạnh lùng, rồi quay phắt thân người lại, nhắm hướng phía dưới sườn núi chạy bay xuống.

Đồng Chung Đạo Nhân liền cất tiếng cười ha hả, trong khi lão ta vung chiếc chung đồng cũ kỹ lên, chiếu ngời ánh sáng qua mặt tuyết trắng xóa, nhắm thẳng vào quái khách che mặt công tói.

Bát Đầu Thu Sinh là người hoàn toàn không am hiểu chi về võ học, bởi thế suốt một đêm qua, ông ta được người che mặt hộ tống đưa đi, nhưng vẫn không thể nào đi thoát khỏi được Tiên Hà Lãnh. Giờ đây, họ trông thấy có cả Thạch Cổ và Thần Chung, hai cao thủ tên tuổi lừng lẫy trong võ lâm đuổi theo, thì không khỏi cau đôi mày lo lắng.

Nhưng Bát Đầu Thu Sinh trông thấy thế thì lại cất tiếng cười vui vẻ như đang đi thưởng ngoạn gió mát trăng thanh, nói:

– Ông anh, nếu hai người ấy xông đến để tấn công thì ông anh có thể chống trả với họ bao lâu?

Người che mặt cất tiếng to, cười ha hả nói:

– Nếu hai người ấy cùng một lúc tràn vào tấn công thì tôi đây tuy không có hy vọng thủ thắng được, nhưng trong vòng một trăm thế võ, tôi vẫn có thể cầm cự được. Vậy Gia Cát huynh nên lợi dụng khoảng thì giờ đó rời khỏi nơi này cho mau.

Nếu đánh nhau ngoài một trăm thế võ, thì tôi không còn chắc chắn là ngăn chặn họ được nữa.

Người che mặt ấy đứng trước hai cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, mà lại dám bảo có thể chống trả được với họ trong vòng một trăm thế võ thì thực quả là ngông cuồng đến mức.

Nhưng nào ngờ đâu tiếng nói của lão ta vừa dứt thì Bát Đầu Thụ Sinh một người chẳng hề am hiểu tí chi về võ học lại ung dung cười nói:

– Một trăm thế võ là quá nhiều rồi vậy, ông anh chỉ cần đánh nhau với họ trong vòng ba mươi thế võ thôi thì Gia Cát Nghị tôi sẽ có cách chế ngự được đối phương tiếp ngay đó.

Đồng Chung Đạo Nhân nghe qua, không khỏi lửa giận cháy bùng bùng, cất tiếng cười khanh khách, nói:

– Rõ là quân khoác lác, không biết xấu hổ, vậy ngươi hãy đỡ thế “Võ Khấp Phong Hiếu” của ta thử trước đây.

Tức thì chiếc đồng chung ngân vang một tiếng, chiếu ánh sáng vàng rực rỡ đầy động cuông phong âm âm, bắt từ ba phía trên, dưới và giữa công thẳng tới.

Đôi mắt của người che mặt chiếu ngời ánh sáng, đợi cho kinh phong từ chiếc chuông đồng cuốn sắp đến nơi, mới bất thần cất tiếng cười như cuông đại, nói:

– Lão đạo sĩ mũi trâu kia, tại sao từ bấy lâu nay mà ông chẳng hề tiến bộ chi

thế? Nếu ông đánh thế này thì tôi nói có thể chống trả với ông trong vòng một trăm thế võ là còn ít đó.

Tức thì bóng người liền nhanh nhẹn tràn tới, rùn thấp đôi vai, nhích tránh đôi chân, vung mạnh đôi cánh tay, lạnh lẽo như một luồng điện chớp, chứng tỏ võ công không phải tầm thường. Đồng Chung Đạo Nhân vừa mới kịp kinh ngạc thì đôi chưởng của người che mặt đã xô tới nơi.

Người che mặt ấy chẳng những nhanh nhẹn vô cùng mà thế chưởng công kỳ tuyệt khó lường, xem qua tựa hồ lão ta chỉ đưa chưởng ngang ngực và xô tới nhẹ nhàng, nhưng kỳ thực thì cuồng phong dấy động mạnh mẽ chẳng khác nào sóng to ngoài bể cả, uy lực ác liệt vô song, không ai có thể đoán biết trước được.

Đồng Chung Đạo Nhân là người kinh nghiệm dồi dào, kiến thức rộng rãi, nên vừa nhìn qua là đã cung chiếc chuông đồng lên, rồi lách mình về phía trái ba thước.

Đôi vai của người che mặt xoay qua, trong khi cánh tay phải cũng vung lên và đánh mạnh trở ra phía sau, gây thành một luồng kinh lực ác liệt, nhắm ngay Thạch Cổ hòa thượng vừa lướt tới giáng xuống.

Thạch Cổ hòa thượng im lặng không nói chi cả, nhanh nhẹn nhảy lui ra sau ba bước.

Người che mặt cất tiếng cười ha hả, nói:

– Hoa hòa thượng, tôi xem ông so với lão đạo sĩ mũi trâu này hãy còn kém sút hơn xa. Tại sao chưa đánh nhau mà ông đã rút lui rồi?

– Hừ. Lúc ấy số đông để đánh nhau với số ít, đây là việc mà trong bình sinh bản tăng không hề làm bao giờ.

– Ha ha. Tôi chẳng cần hiểu làm hay không làm mà tôi chỉ cần ông không động đến một sợi lông chân của Bát Đầu Thụ Sinh là được rồi.

– Nếu người dòn ép bản tăng, thì hôm nay bản tăng bắt buộc phải phạm sát giới rồi.

– Ha ha. Ông đã phạm sát giới từ lâu kia mà.

Vừa nói dứt lời, người che mặt vừa xoay nửa vòng thân mình, đôi chưởng cũng nhanh như điện chớp đánh mạnh về phía đối phương sáu chưởng.

Sáu chưởng ấy không phải nhắm công vào Thạch Cổ hòa thượng mà trái lại những luồng chưởng phong ồ ạt kia đều nhắm công thẳng về phía Đồng Chung Đạo Nhân đang nhanh nhẹn lách tránh.

Đồng Chung Đạo Nhân cất tiếng cười như điên dại, tay trái sử dụng chiếc đồng chung, tay phải sử dụng đơn chưởng đánh ra những thế võ vừa nhanh vừa mãnh liệt. Do đó những tiếng va chạm giữa hai luồng kinh lực nổ to lên như sấm dậy, khiến bông tuyết trên mặt đất bắn đi tung tóe, làm cho đôi vai của nàng che mặt không ngớt chao động. Nhưng riêng Đồng Chung Đạo Nhân cũng bị hất bắn ra sau ba bước dài.

Đôi mắt của Đồng Chung Đạo Nhân tràn đầy vẻ kinh ngạc. Người che mặt liền cất tiếng cười ha hả nói:

– Lão đạo sĩ mũi trâu kia. Hôm nay tại sao ông lại tỏ ra kém cỏi thế? Sự oai phong của ông trước kia, chỉ cần đánh một chuông là rớt hằng nghìn con

chim nhận và đánh một hồi chuông thì nổi sóng nước Động Đình, sao không đem ra sử dụng?

Đôi mắt của Đồng Chung Đạo Nhân bỗng chiếu sáng ngời, to tiếng cười ha hả, nói:

– Lão già che mặt kia. Ngươi ngông nghênh trước mặt ta làm chi thế?

– Ha ha. Tôi nào dám ngông nghênh? Ông đã có ý nhường tôi, thì thử hỏi tôi làm cách chi khác hơn được?

– Ha ha, giờ đây ngươi hãy nhìn lại xem đã.

Người che mặt nghe thế, thì không khỏi giật mình, đưa hai mắt quét qua và không kinh hoàng thất sắc.

Thì ra, trong khi y đang đánh nhau với hai đối phương, thì Bát Đầu Thụ Sinh vẫn đứng trơ trơ ra đấy, không hề bỏ đi một bước nào. Hơn nữa chẳng những ông ta không bỏ đi mà trái lại còn đưa hai tay hốt tuyết lập thành những cái mô to, chẳng khác chi trẻ con bày trò chơi tuyết. Cái mô ấy cao chừng một thước, to độ một ôm và ông ta đắp được đến mười lăm, mười sáu cái và trong khi đó vẫn một mực để tâm lo đến đắp thêm nữa, không hề chịu ngừng tay.

Nhìn trở lại Thạch Cổ hòa thượng, trông thấy lão ta lúc ấy đang bước đến trước những mô tuyết ấy và còn cách xa độ tám bước. Lão ta nhanh nhẹn lách mình tràn tới rồi vung nhanh năm ngón tay ra, nhắm ngay Bát Đầu Thụ Sinh chụp xuống như một cơn gió hốt. Người che mặt dù muốn tràn tới ngăn lại, thử hỏi đâu còn kịp nữa.

Bởi thế, lão ta không khỏi kinh hãi, buột miệng kêu lên một tiếng “Ồi chao”.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 37

ANH HÙNG HỌP MẶT

Thạch Cổ hòa thượng là một trong Càn Khôn Ngũ Bá, hành động nhanh nhẹn không thể tưởng tượng. Lão ta lướt mình tràn tới là đã tràn qua những mô tuyết của Bát Đầu Thư Sinh vừa đắp xong. Do đó chẳng nói chi, người che mặt hết sức kinh hãi, mà ngay đến Thạch Kinh Thiên vừa mới lướt tới, cũng đang kinh hoàng thất sắc.

Giữa lúc tình thế hết sức nguy cấp nhưng cả hai người chỉ còn lấy mắt ngó chứ không làm sao cứu ngay được nhưng bỗng khi ấy nghe Đồng Chung Đạo Nhân “Úy” lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Người che mặt và Thạch Kinh Thiên đều nhanh nhẹn đưa mắt nhìn qua khắp bốn bên và cũng không khỏi kinh hãi kêu lên thành tiếng.

Thì ra Thạch Cổ đã sử dụng thân pháp nhanh như điện chớp, nhưng chẳng ngờ lão ta bước qua khỏi những mô tuyết của Bát Đầu Thư Sinh thì tựa hồ một lớp tường vô hình chặn lấy nên hết sức lướt tới cũng bị chặn ngay lại, rồi rơi trở xuống đất.

Ba người đứng chung quanh hết sức ngạc nhiên, nhưng Thạch Cổ hòa thượng đã phi thân lần thứ hai rồi ...

Nhưng lần này thì cả ba người lại càng bất ngờ hơn, vì với võ công cao cường như Thạch Cổ hòa thượng thế mà vẫn chỉ có thể lướt tới trước có một

thước tám tác. Và khi thân hình lão ta rơi trở xuống thì liền nhanh nhẹn đưa tay lên che trán, nhót gót ngó mong, giống như người lên đỉnh Thái Sơn đưa mắt nhìn xuống khắp thiên hạ vậy.

Đồng Chung Đạo Nhân trông thế, sốt ruột gâm to không ngớt, nói:

– Hoa hòa thượng, sao ông chưa chịu xuống tay cho sớm, còn đứng đó ngó chi thế?

Vì đang tức giận nên tiếng hò hét của lão ta vang dội như sấm nổ, khiến màn tai của những người chung quanh không ngớt kêu o o.

Song Thạch Cổ hòa thượng có vẻ như chẳng hề nghe thấy những tiếng hò hét đó. Hơn nữa Bát Đầu Thư Sinh đang đứng cách trước lão ta độ hơn một vói, thế mà lão ta như chẳng hề nhìn thấy. Lão ta không ngớt đi về hướng Đông, rồi trong chốc lát lại quay trở về hướng Tây, chẳng biết đối phương ở đâu để bắt sống.

Người che mặt trông thấy thế, bèn cất tiếng to cười ha hả, nói:

– Lão đạo sĩ mũi trâu. Ông ấy không thể xuống tay được, vậy tại sao chính ông không đến đây thử qua cho biết?

Đồng Chung Đạo Nhân tức giận, gâm to nói:

– Người tưởng đâu ta không dám hay sao?

Nói đoạn, lão ta nhanh nhẹn vồ thẳng chiếc đồng chung ra khiến kinh phong đầy động âm âm, gió lạnh cuốn lên ồ ạt.

Người che mặt lần này không đỡ thẳng vào thế công của Đồng Chung Đạo Nhân mà chỉ cất tiếng cười ha hả, rồi nhanh nhẹn nẩy lùi ra sau ba bước, nhẹ nhàng như một lá liễu bay trước gió.

Đồng Chung Đạo Nhân trông thấy có cơ hội tốt, nên nhanh nhẹn thu chiếc đồng chung trở về, cất tiếng cười khanh khách rồi quay người nhắm ngay những đồng tuyết kia lao vút tới.

Người che mặt đứng khoanh tay nhìn, sắc mặt đầy kiêu hãnh.

Chính vì vậy đã làm cho Thạch Kinh Thiên hết sức kinh hãi, quả tim không ngớt nhảy nghe thành thạch, nhanh nhẹn vung tay tuốt lấy ngọn giáo trên lưng xuống, rồi quát lên một tiếng to như sấm nổ, vung ngọn giáo ra thành bảy đốm sao sáng ngời, nhắm ngay đầu của Đồng Chung Đạo Nhân giáng xuống.

Đồng Chung Đạo Nhân xoay ngược chiếc đồng chung trong tay và liền đó nghe một tiếng “Boong” đi đôi với một màn ánh sáng vàng kim chói rục, hất lui bảy đốm sao bạc vừa công tới.

Thạch Kinh Thiên từ bấy lâu nay nổi tiếng là người nội lực dồi dào thế mà giờ đây bị đối phương hất mạnh đến nỗi máu huyết trong người đều muốn cuồng loạn, thân hình lão đảo thối lui ra sau ba bước.

Đồng Chung Đạo Nhân vừa mới đứng vững, thì lại tiếp tục nhắm ngay những mô tuyết trước mặt lao tới.

Nhưng, Thạch Kinh Thiên nào chịu để cho lão ta xâm nhập những mô tuyết ấy, vội vàng vận dụng chân lực trong người, rồi vừa vung chưởng vừa vung giáo công tới như mưa sa bão táp.

Y biết võ công của mình không thể nào đối địch nổi với Đồng Chung Đạo Nhân nên thế đánh này y đã đem hết sức ra đánh liều mạng với đối phương.

Đồng Chung Đạo Nhân thấy rằng chỉ cần lướt qua được ba đồng tuyết là có thể bắt sống Bát Đầu Thụ Sinh. Do đó khi thấy Thạch Kinh Thiên lại tràn đến để chặn bước tiến của mình, thì liều quát to lên một tiếng, rồi vận dụng đến chín phần mười chân lực, vung chưởng đẩy mạnh chiếc đồng chung ra ngoài để đỡ thẳng.

Thế võ ấy nên va chạm thẳng vào nhau thì kẻ thắng người bại sẽ quyết định ngay tức khắc. Hơn nữa giữa hai đối thủ bên nào tài nghệ kém cỏi hơn thì chắc chắn không làm sao tránh khỏi được bị hại ngay theo tay. Đồng thời đã rõ là kẻ bị hại không ai khác hơn là Thạch Kinh Thiên.

Nhưng giữa lúc Đồng Chung Đạo Nhân vừa vung chiếc đồng chung ra thì người che mặt đã phi thân đến nơi.

Võ công của người che mặt, tựa hồ còn cao hơn Đồng Chung Đạo Nhân một bậc đo đó Thạch Kinh Thiên vừa trông thấy thì mới đỡ lo một phần hơn.

Nào ngờ đâu mọi việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Vì người che mặt chẳng những không ra tay tương trợ mà trái lại còn vung tay áo rộng quét ra gây thành một luồng kinh khí mãnh liệt và lạnh buốt, cuốn thẳng vào người Thạch Kinh Thiên.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, hết sức kinh hãi, lắc mạnh đôi vai, thối lui về phía sau ba bước.

Đồng Chung Đạo Nhân vì thấy thế cũng thu chiếc đồng chung trở về, rồi cất

tiếng cười dài khanh khách, tiếp tục lướt qua những đống tuyết trước mặt, lao thẳng về phía Bát Đầu Thư Sinh.

Thạch Kinh Thiên thấy không còn ngăn lại kịp nữa, nên đổ trút sự căm tức trong lòng lên người che mặt. Y giương tròn xoe đôi mắt cọp, quát to lên rằng:

– Lão tặc che mặt kia. Người làm thế là có ý gì?

Vừa nói, y vừa chong thẳng ngọn giáo lên, gây thành một luồng ánh sáng lạnh buốt, đâm thẳng vào phía người che mặt.

Người che mặt chỉ cất tiếng cười ha hả thực to, nói:

– Gã đầu đảng ăn cướp kia, tôi làm thế là có ý nghĩa gì, chả lẽ ông còn không biết hay sao?

Dứt lời, người che mặt đã nhanh nhẹn phi thân, lướt sát đến bên cạnh Thạch Kinh Thiên nhẹ nhàng như một bóng ma.

Người che mặt chẳng hề lách tránh thế công của Thạch Kinh Thiên và khi ngọn giáo vừa đâm tới sát bên mình thì y nhanh nhẹn rùn thấp người xuống, thế là chỉ kịp nghe một tiếng vút, tức thì ngọn giáo bén ngọt đang rít gió vèo vèo đã lướt thẳng ngang đầu của lão ta, cách xa trong đường tơ kẽ tóc.

Thạch Kinh Thiên dùng sức quá nhiều nên đôi chân liền xoay tròn, cả thân người cũng quay luôn mấy vòng, mới gắng gượng đứng trở lại được.

Người che mặt nhanh nhẹn đứng thẳng lên, ngửa mặt cười to, nói:

– Gã đầu đảng ăn cướp kia, ông không sợ xoay gãy mát xương sống hay sao?

Ta đây không có thì giờ ở đó nói dài dòng với ông. Vậy giờ đây ta giao Bát Đầu Thụ Sinh lại cho ông đó. Nếu có ai đụng đến một sợi lông chân của ông ấy thì xem chừng ta không buông tha sào huyết cường khấu của các ông đâu.

Nói dứt lời, người che mặt lao người bay thoát đi. Thế là chỉ kịp thấy một cái bóng đen lướt nhanh trên một vùng núi đồi đầy tuyết trắng và trong chớp mắt là đã mất hút.

Thạch Kinh Thiên đang há mồm trợn mắt, luồng cuống không biết hành động ra sao thì bất thần có một tiếng nổ to, rung chuyển như muốn xé rách màn tai. Y không khỏi kinh hãi và chừng ấy mới sực nhớ lại tình trạng nguy hiểm của Bát Đầu Thụ Sinh. Do đó y vội vàng quay đầu nhìn lại thì không khỏi kinh hãi một lần nữa.

Thì ra những mô tuyết trước mắt y giờ đây đã lên đến ngoài trăm cái, lớn nhỏ khác nhau, gần xa không đều chiếm một diện tích độ chừng mấy mẫu.

Trong khi đó y trông thấy Thạch Cổ hòa thượng đang ngồi dưới đây, có lúc lại nhăn vầng trán, tựa hồ đang chìm đắm trong một sự nghĩ ngợi miên man.

Trái lại, Đồng Chung Đạo Nhân thì đang lờ lộn giữa những mô tuyết đó, trông chẳng khác chi một con chó điên. Lão ta chốc chốc lại gầm to, rồi lại đánh chuông kêu “Boong boong” và vung chuông đánh kinh phong ra vun vút. Qua những thế võ của lão ta lớp tuyết trên mặt đất bị cuốn tung bay mịt mù, nhưng lão ta vẫn không làm sao bước ra khỏi phạm vi một trượng vuông cạnh đây.

Thạch Kinh Thiên tuy về mặt bố trận theo “Bát quái cửu cung” hoàn toàn không am hiểu tý gì, nhưng y là người đã dẫn bước giang hồ suốt mười mấy năm qua nào lại không nghe nói đến điều ấy.

Do đó khi y vừa trông thấy cử chỉ của Đồng Chung Đạo Nhân và Thạch Cổ hòa thượng thì đã đoán biết những mô tuyết tuy xem chẳng ra chi trước mắt mình, kỳ thực lại ngầm chứa vô số sự biến hóa huyền diệu.

Trong khi y còn đang kinh ngạc và cũng đang hết sức vui mừng thì Bát Đầu Thư Sinh ung dung đưa chân bước những bước nhẹ nhàng từ trong trận tuyết đi ra.

Qua thái độ khoan thai nhàn tản ấy, thực trông chẳng khác chi một người lãnh cõi trần tục tu luyện tại chốn non tiên, hoàn toàn không còn dính dấp chi một tý mùi trần. Do đó, một kẻ anh hùng hào khách lục lâm như Thạch Kinh Thiên nhìn qua là không khỏi hết sức khâm phục.

Bởi thế, khi thấy Bát Đầu Thư Sinh rảo bước về phía y và lúc còn cách nhau độ tám thước nữa thì y đã vội vàng cúi đầu thi lễ nói:

– Gia Cát lão bá, quả không hổ danh là người kỳ nhân bậc nhất trong trung hải nội, vậy xin nhận một lạy ra mắt này của Thạch Kinh Thiên.

Bát Đầu Thư Sinh mỉm cười nói:

– Gia Cát Nghị tôi chẳng qua là một thư sinh vô dụng, vậy nào dám nhận lời khen tặng ấy của Thạch đại hiệp, hơn nữa sự xưng hô bằng lão bá như thế tôi càng chẳng dám nhận lấy.

Vừa nói, Bát Đầu Thư Sinh vừa đưa hai cánh tay ra, định ngăn không cho

Thạch Kinh Thiên cúi lạy. Nhưng thân hình to lớn như một ngôi thiết tháp của Thạch Kinh Thiên, thử hỏi Bát Đầu Thư Sinh nào đủ sức ngăn chặn lấy y được.

Vì vậy, Thạch Kinh Thiên đã cúi thân người, rồi lạy liên tiếp ba lạy. Đến khi đứng trở lên, y mới cười to nói:

– Gia Cát lão bá, Thạch Kinh Thiên tôi nào phải thi lễ một cách bừa bãi với mọi người đâu?

– Chẳng lẽ Thạch đại hiệp ...?

Bát Đầu Thư Sinh tuy là người học cao hiểu rộng, nhưng vẫn không làm sao đoán ra được ngụ ý qua lời nói của Thạch Kinh Thiên. Do đó ông ta mới vừa nói đến đây thì dừng lại tỏ vẻ trầm ngâm, nghĩ ngợi.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế cất tiếng to nói:

– Gia Cát lão bá, giữa tôi và tam đệ chính là anh em kết nghĩa, vậy chẳng lẽ lạy ra mắt lão bá không đúng hay sao?

– Tam đệ? Tam đệ là ai?

– Ha ha. Gia Cát lão bá, lời nói ấy mà bác chưa hiểu hay sao. Tam đệ tức là người em thứ ba của tôi đó.

Bát Đầu Thư Sinh cất tiếng cười, nói:

– Tam đệ là gì, tôi đã hiểu rồi, nhưng tam đệ của các hạ là ai mới được chứ?

Thạch Kinh Thiên nghe qua câu hỏi ấy thì không khỏi giật mình. Song y là người tình tình tuy thô lỗ, nhưng chẳng phải như hạng người tục tũn. Do đó qua cơn sửng sốt, y mới chợt nhớ ra là việc kết nghĩa giữa mình với Gia Cát Ngọc, Bát Đầu Thụ Sinh hoàn toàn không hay biết, nên bất giác phá lên cười to, nói:

– Lão bá chớ nên trách cho. Vì tôi nhất thời quá vui mừng nên lời nói không diễn tả được rõ ràng. Tam đệ của tôi ấy chính là Gia Cát Ngọc, lĩnh lang của lão bá đấy.

Bát Đầu Thụ Sinh là người lúc nào cũng trầm tĩnh, nhưng vừa nghe qua lời nói đó, thì không khỏi kinh ngạc, lên tiếng hỏi rằng:

– Chính là Ngọc nhi đấy sao?

Thạch Kinh Thiên gật đầu đáp lời. Bát Đầu Thụ Sinh khẽ cau đôi mày, nói:

– Nhưng chẳng hay Thạch đại hiệp bảo Ngọc nhi nào mới được?

– Cái chi? Chẳng lẽ lão bá con nói đến mấy vị lĩnh lang, đều có tên là Gia Cát Ngọc cả sao?

– Ô. Thực ra trong bình sinh lão phu chỉ có một đứa con trai mà thôi, hơn nữa suốt bốn năm qua vì lưu lạc xa cách nhau, nên chẳng còn biết nó sống chết thế nào. Nhưng vừa rồi chỉ trong một hôm mà lão phu bất ngờ lại gặp hai người xuất hiện, đều tự xưng là Gia Cát Ngọc, do đó lão phu mới hỏi cho rõ như vậy.

Thạch Kinh Thiên vừa nghe qua, thì không khỏi giật mình, vội vàng nói:

– Hai người mà lão bá được trông thấy qua, thật ra chỉ có một người thực, còn một người nữa là giả. Người anh em kết nghĩa của tiểu điệt đây chính là Gia Cát Ngọc, linh lang thực sự của lão bá kìa.

– Chính lão phu cũng cảm thấy người thiếu niên che mặt, có hành động rất khả nghi. Nhưng cũng may là lão phu đã trao quyển “Huyết Thần Cửu Kinh” mang đi trước rồi, nếu chẳng thế ...

– Ô. Gia Cát lão bá, nếu vậy thì lão bá đã lầm rồi. Người thiếu niên che mặt ấy mới thực là linh lang của lão bá đó.

Bát Đầu Thư Sinh là người trầm tĩnh, thế nhưng vừa nghe qua lời nói ấy cũng không khỏi kinh hoàng biến sắc. Ông ta nhanh nhẹn chụp lấy cánh tay của Thạch Kinh Thiên, cuống quýt hỏi rằng:

– Thạch đại hiệp, lời nói của ông thực đây chứ?

Thạch Kinh Thiên chưa kịp trả lời thì bỗng nghe một tiếng quát to, đồng thời thấy có mùi mây bóng người từ xa đang chạy bay tới, nên trong lòng không khỏi kinh ngạc. Tuy nhiên, riêng Bát Đầu Thư Sinh lại bình tĩnh mỉm cười, nói:

– Số người trong Huyết Hải lại đuổi theo đến đây. Thạch đại hiệp, chúng ta chớ nên đếm xỉa đến họ làm gì và hãy cùng bước vào tuyết trận nói chuyện chơi đã.

– Nói dứt lời, ông ta nắm tay Thạch Kinh Thiên nhắm hướng có những mô tuyết đi thẳng tới.

Lúc bấy giờ gió đã ngưng thổi, tuyết chẳng còn rơi ...

Thạch Cổ hòa thượng bị giam hãm trong tuyết trận, vẫn đang ngồi xếp bằng trên đất, nhắm nghiền đôi mắt trầm tư nghĩ ngợi, trái lại, Đồng Chung Đạo Nhân sau một lúc lờng lộn, mồ hôi cũng đã toát ra như tắm và đang đứng sững giữa những đống tuyết lở nhô sắc mặt tràn đầy nét kinh hoàng, cảm tức.

Thạch Kinh Thiên được Bát Đầu Thụ Sinh dẫn đi thẳng qua chín mô tuyết, thì cả hai mới dừng chân đứng lại. Họ nhìn thấy mười mấy bóng người kia lướt tới mỗi lúc càng gần hơn, Bát Đầu Thụ Sinh cất tiếng cười nói:

– Thạch đại hiệp, ông bảo người thiếu niên che mặt kia, chính là Ngọc nhi, vậy ông có bị lầm chăng?

Thạch Kinh Thiên nghe qua bèn đem mọi việc mà mình biết về Gia Cát Ngọc, giải bày lại rõ ràng cho Bát Đầu Thụ Sinh nghe qua một lượt. Khi y vừa nói dứt lời, thì đã trông thấy mười mấy bóng người kia, lướt đến trước mặt rồi.

Người cầm đầu đám đông đó chính là Lãnh Hồn Cư Sĩ, lệnh chủ Ngân Bài trong Huyết Hải. Ngoài ra, lại còn có cả Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang.

Hai người vừa nhìn qua khung cảnh trước mặt thì không khỏi sửng sốt, nên nhanh nhẹn dừng chân đứng cả lại.

Giữa lúc hai người mới đứng yên, thì bất thần có hai đệ tử của Huyết Hải phi thân vọt lên, nhắm ngay tuyết trận lao thoát tới.

Hai gã ấy rõ ràng là nhắm lao thẳng về hướng Bát Đầu Thụ Sinh, nhưng nào ngờ đâu, khi thân hình của hai tên hấn ta còn đang lơ lửng trên không, thì bất

thần nhào lộn hồi hải, rồi chuyển hướng nhắm ngay Đồng Chung Đạo Nhân lướt thẳng tới.

Thế là Đồng Chung Đạo Nhân tức giận gầm lên một tiếng to, nhanh nhẹn vung chiếc đồng chung trong tay lên xô thẳng ra, đồng thời chưởng phải cũng nhanh nhẹn quét tới, khiến bóng mờ của thế chưởng cũng như kinh phong của chiếc đồng chung, chập chòn dày đặc cả không gian, rít vèo vèo như sóng to ngoài bể cả, nhắm ngay hai đệ tử của Huyết Hải cuốn tới.

Số người đứng ngoài tuyết trận, đều buột miệng kinh hoàng kêu lên thành tiếng. Và cả hai đệ tử Huyết Hải ấy đều bị kinh lực của Đồng Chung Đạo Nhân đánh trúng vào người.

Thế là gã phía phải há miệng to, rồi hộc ra một ngụm máu tươi đỏ ối, té xuống đất chết ngay tức khắc.

Trong khi đó, gã ở phía trái đã bị ngọn kinh phong của chiếc đồng chung quét gãy cả tứ chi, máu tươi tung tóe đầy trời như một trận mưa, rồi rơi đánh “phịch”.

trở xuống mặt tuyết.

Lũ tặc tử trông thấy vậy, thấy đều kinh hoàng thất sắc. Do đó, tất cả mười mấy tên còn lại, đều ùn ùn thối lui trở ra sau hơn bảy thước.

Bầu không khí chung quanh đây vì thế đã trở thành tĩnh mịch, tựa hồ có một luồng sức mạnh vô hình đang đè nặng xuống tất cả số người hiện diện, khiến ai nấy đều cảm thấy lồng ngực nặng nề, hơi thở khó khăn.

Qua một lúc sau, Lãnh Hồn Cư Sĩ mới đồng dục bước tới, to tiếng nói rằng:

– Thạch Kinh Thiên chẳng ngờ người lại dám lên vào Huyết Hải cướp lấy Bát Đầu Thu Sinh mang đi. Vậy nếu người thức thời vụ thì hãy mau giao trả Gia Cát tiên sinh lại, bằng không, hừ ...

Thạch Kinh Thiên cất tiếng to, cười ha hả, nói:

– Bằng không thì sao? Đồng Chung Đạo Nhân và Thạch Cổ hiện giờ đều phải bó tay, vậy thử hỏi với tài nghệ của các ông, thì còn dọa được ai nữa.

Lãnh Hồn Cư Sĩ ngửa mặt nhìn lên, trông thấy Đồng Chung Đạo Nhân và Thạch Cổ hòa thượng đều bị vây khốn trong tuyết trận, không thể đi ra được. Hơn nữa, đối với số người đang đứng bên ngoài, chỉ gần kề trong gang tấc, lại hoàn toàn không trông thấy và cũng không nghe được tiếng nói chi cả, đo đó lão ta không khỏi bắt rùng mình.

Nhưng Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang thì chẳng hề nghĩ đến điều đó, nên vừa nghe tiếng nói của Thạch Kinh Thiên thì lão ta đã cất giọng cười ngạo nghễ, nói rằng:

– Người có bản lãnh chi, thì hãy bước ra đây. Phàn Giang chỉ dựa vào mấy đường “Bạch Cốt Trảo” này để hầu với những đường giáo mà bấy lâu nay người cho là tuyệt diệu đó.

Thạch Kinh Thiên cất tiếng to, cười ha hả nói:

– Với con người quỷ không ra quỷ, người chẳng thành người như ông thì xứng đáng đánh nhau với tôi hay sao?

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo lại trợn to đôi mắt, đầy vẻ giận dữ, cất tiếng gầm

thét như sấm nổ, rồi lắc mạnh thân người ...

Lão ta vốn có ý phi thân lao thẳng vào tuyết trận, nhưng thân hình mới vừa di động thì Lãnh Hồn Cư Sĩ đã nhanh nhẹn chặn lấy bước tiến của lão ta lại ngay.

Thạch Kinh Thiên có ý khiêu khích lũ tặc đảng, để chúng tức giận xông vào, hậu bị giam hãm cả bọn trong tuyết trận, nên thấy thế liền cất tiếng cười như cuồng dại, nói:

– Ha ha. Chẳng rõ hai người định làm chi thế? Chẳng lẽ những mô tuyết này mà có thể ngăn chặn được hai người hay sao?

Lãnh Hồn Cư Sĩ cất giọng gian manh cười nói:

– Thạch Kinh Thiên, người chớ nên ngông cuồng ngạo mạn thái quá để thong thả rồi người sẽ thấy.

Vừa nói dứt lời, lão ta bèn kê miệng sát tại Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo xâm xì một lúc. Lão ta hạ giọng nói rất khẽ không làm sao nghe rõ được. Qua một lúc thực lâu lão ta quay mặt về phía lũ tặc đảng đang đứng sau lưng, dạn dò một lúc nữa. Kế đó liền thấy có bóng người phi thân lướt đi chập chờn, và trong chốc lát là bọn tặc đảng ấy đã chạy bay đi, lẩn khuất cả hình lẫn bóng.

Thạch Kinh Thiên đưa đôi mắt nhìn đăm đăm về phía Lãnh Hồn Cư Sĩ Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo đứng ngời tuyết trận, đoán biết bọn họ đang bày kế chi, nhưng nhất thời không làm sao đoán ra hành động của họ, nên liền cau mày nói:

– Gia Cát lão bá, bác chẳng phải là người võ lâm thế tại sao ...?

Bát Đầu Thư Sinh đoán biết ngụ ý của Thạch Kinh Thiên qua câu hỏi đó, nên mỉm cười nói:

– Ôi. Việc này nếu nói ra thì rất dài dòng. Chừng bốn năm về trước, vào một đêm khuya bỗng có một nhân vật võ lâm đầy thần bí bất thần tìm đến Tiềm Long Bảo ...

– Người ấy là ai?

– Chính là Huyết Hải Chuyển Luân Vương.

– Ồ. Chính là lão ta? Lão ta đến đây để làm gì?

– Lão ta nhờ tôi giải thích giúp một trang sách trong pho “Huyết Chương Chân Kinh”.

– Lão bá, thế ông ...?

– Lão ta là một con người lòng dạ đen tối, gian manh nguy hiểm, lão phu chỉ cần nhìn qua diện mạo là đã biết lão ta thuộc về nhân vật hắc đạo, vậy thử hỏi đâu lại bằng lòng tiếp tay cho lão ta làm điều gian ác.

– Nói thế lão bá chẳng sợ Huyết Hải Chuyển Luân Vương phục thù hay sao?

– Tuy vậy, ngoài mặt lão phu vẫn hứa giúp cho lão ta rất vui vẻ, nhưng bên trong thì nhất định thà chịu chết chứ không hạ mình, nên âm thầm cho vợ con trốn đi xa để tránh ...

– Tại sao lão bá lại không cùng trốn đi luôn một lượt?

– Vì lúc bấy giờ mọi hành động của lão phu đã bị lão ta theo dõi chặt chẽ, nào có thể rời xa được một bước? Phương chi lão phu còn có một điều hy vọng là mong lấy lòng dạ trung hậu nhân từ để cảm động và cải hóa tên ác ma ấy, khiến nó bỏ đường hung bạo, trở về với điều lành, tạo phúc cho thứ dân.

Thạch Kinh Thiên nghe qua, trong lòng hết sức khâm phục, bèn lên tiếng nói:

– Thạch Kinh Thiên tôi xuất thân trong hàng thảo mãng, nên không biết được lễ nghĩa, nhưng vẫn nghe lời người ta bảo là trong thời chiến quốc tại nước Lỗ có một vị tên là Mặc Tử, đã đứng ra can ngăn Dương Văn Quân kéo binh công Trịnh.

Giờ đây thiện chí của lão bá thực cũng không kém sút với tiên nhân.

Bát Đầu Thư Sinh cất tiếng cười to ha hả, nói:

– Thạch đại hiệp là người hiểu rộng nghe nhiều, thực đáng cho mọi người khâm phục. Duy có điều lão phu đây chỉ là một thư sinh vô dụng, thử hỏi làm sao dám so sánh được với bậc thánh hiền hồi trước. Chính vì vậy nên suốt bốn năm dài đằng đẵng lão phu vẫn chẳng hề cảm hóa được tên ác ma đó. Nói đến đây, lão ta bèn cất tiếng than dài, sắc mặt cũng hiện lên nét buồn lo.

Thạch Kinh Thiên biết vị kỳ nhân này chẳng những học cao hiểu rộng và lòng nhân từ không kém chi đức Phật, lúc nào cũng ái quốc ưu dân, nên nghe qua trong lòng hết sức khâm phục, nói:

– Lão bá chớ nên tự trách mình, vì núi sông còn dễ dời đổi chứ bản tình rất khó cải sửa, tung hoành ngang dọc khắp cả thiên hạ, ngay đến Đức Không Tử cũng đành bó tay. Như vậy, tánh tình độc ác hành động nham hiểm của Huyết Hải Chuyển Luân Vương nào phải chỉ trong năm ba năm là có thể giáo dục cho hẳn ta cải hối? Nhưng về pho “Huyết Thần Chân Kinh” ấy ...

Bát Đầu Thư Sinh không ngờ Thạch Kinh Thiên là một con người thảo mãng, mà có thể nói lên những lời nói đó, nên hết sức vui mừng, cười nói:

– Thạch đại hiệp là người am hiểu tất cả mọi việc cổ kim, thông suốt mọi nghĩa lý, vậy đũa con trai của tôi có được một người nghĩa huynh như vậy thì thực là tam sinh hữu hạnh. Nhưng trang sách “Huyết Thần Cửu Kinh” ấy, tuy lão phu đã chú thích đàng hoàng, nhưng vì Huyết Hải Chuyển Luân Vương chẳng hề có ý muốn quay về đường thiện, nên suốt bốn năm qua lão phu vẫn lấy có này có nọ, kéo dài mãi chưa kịp trao trả lại cho lão ta ...

Thạch Kinh Thiên nghe qua, trong lòng hết sức vui mừng, nói:

– Nếu thế thì pho “Huyết Thần Cửu Kinh” ấy hiện giờ lão bá đang còn giữ trong người?

Bát Đầu Thư Sinh khẽ lắc đầu, nói:

– Suốt bốn năm qua, lão phu bị giữ tại Huyết Hải nên chẳng hề được biết âm tín của người nhà, nên chẳng ngờ ngày hôm qua, bất thần có một gã thiếu niên giả dạng Ngọc nhi xuất hiện tại “Kinh Thảo Hiên” nên lão phu quá mừng rỡ và quên mất việc nhận xét kỹ lưỡng, hỏi hỏi trao trang sách “Huyết Thần Chân Kinh” ấy cho người thiếu niên đó mang đi rồi.

Thạch Kinh Thiên đang định hỏi kỹ xem người thiếu niên ấy có hình dáng và

tài nghệ như thế nào, thì bất thần nghe có mấy giọng cười ngạo nghệ từ bên ngoài vọng đến. Do đó, y bèn ngược mặt bưng bưng, nên lớp tuyết chung quanh đã bắt đầu tan ra.

Thạch Kinh Thiên trông thấy, trong lòng vừa tức giận, lại vừa kinh hãi, có ý đánh nhau một trận với đối phương. Bởi thế y không chờ cho Bát Đầu Thư Sinh lên tiếng nói chi, bất thần gầm lên một tiếng to, rồi nhắm phía ngoài tuyết trận lao thoát đi như bay.

Tuyết trận là một trận thế vô cùng kỳ ảo, diễn biến không ai có thể lường được, vậy thử hỏi với tài nghệ của Thạch Kinh Thiên làm thế nào bước ra khỏi được. Do đó khi đôi chân của y vừa rơi đến mặt đất thì mới thấy nguy.

Vì những mô tuyết đứng ngoài nhìn rất bé nhỏ kia, giờ đây bỗng hóa thành những núi cao muôn trượng, vách đá đứng sừng bèn ngót như dao, đâu đâu cũng tuyết phủ, đi đứng vô cùng khó khăn, Hơn nữa, đôi tai của y lúc nào cũng nghe có tiếng âm âm như sóng vỗ, gió lạnh thét gào như một đoàn ngựa chạy rầm rập và cũng không khác nào những tiếng hú dài của nàng con sói đói. Trước mắt của y chỉ lờ mờ mù mịt nào còn thấy bóng người chung quanh đâu nữa.

Trong khi y đang kinh hoàng thì bỗng thấy có một bóng người bay thoát tới.

Tức thì Bát Đầu Thư Sinh đã xuất hiện bên mình y, ung dung cười nói:

– Thạch đại hiệp chớ nên sợ hãi, hãy theo tôi đây.

Thế là Thạch Kinh Thiên chẳng khác nào một gã mù cả đôi mắt ngoan ngoãn bước theo sau Bát Đầu Thư Sinh. Sau khi đi quanh co qua nhiều đoạn đường và độ một khắc. Tiếng âm âm như sóng vỗ cũng mất ngay. Bởi thế, y đã biết

mình đã bước khỏi trận tuyết rồi nên quay mặt ngó lại, trông thấy phía sau núi, lửa đang cháy đỏ rực mới hiểu ra là mình đã vượt qua khỏi ngọn núi ấy và đã thoát khỏi vòng bao vây của đối phương.

Bát Đầu Thụ Sinh tuy không phải là nhân vật võ lâm, nhưng riêng cái tài bố trí trận đồ, đã làm cho Thạch Kinh Thiên minh chủ lục lâm mười tám tỉnh, phải khiếp phục sát đất. Y lộ vẻ kinh ngạc khen ngợi không ngớt rằng:

– Gia Cát lão bá, người ta bảo lão bá là đệ nhất kỳ nhân trong hải nội, nhưng mãi đến ngày hôm nay, tiêu diệt mới chính mắt trông thấy tài trí của lão bá, quả thật là một bậc thần tiên dưới phàm trần.

– Khá khá. Thạch đại hiệp nói thế là đã đưa tôi lên cao quá. Thực ra đây chỉ là một phần trong “Bát trận đồ” của tổ tiên để lại, và nếu nói trắng ra thì thực không đáng một đồng xu. Ông hãy xem, lửa to cháy lên như thế, thì chẳng phải hồng bát cả rồi đây sao?

Bát trận đồ của Gia Cát Võ Hầu trước kia, đã ngăn chặn được đại tướng của Đông Ngô là Lục Tồn, một tướng tài ba lừng lẫy, mãi đến nghìn năm sau hãy còn truyền tụng không ngớt. Chẳng ngờ với môn học thất truyền từ bấy lâu nay, giờ đây lại tái xuất hiện qua Bát Đầu Thụ Sinh, vậy thử hỏi Thạch Kinh Thiên không kinh sợ, không khâm phục sao được?

Trong khi Thạch Kinh Thiên đang không ngớt tán tụng Bát Đầu Thụ Sinh thì bất thần lại nghe sát bên tai có một chuỗi cười “Ha ha” thực to, vọng đến rằng:

– Tiên sinh là bậc đệ nhất kỳ nhân trong hải nội, tại sao lại tỏ ra quá khiêm tốn như thế? Bản vương từ ngày đăng vị đến nay lúc nào cũng tìm kiếm nhân tài, như kẻ khát nước tìm kiếm nước uống. Vậy, xin tiên sinh hãy niệm lại

cái tình bốn năm tiếp đãi trọng hậu của tôi, cùng tôi sớm quay trở về Huyết Hải Địa Khuyết.

Hai người đều kinh ngạc quay đầu ngó lại, thấy sau lưng có một lão già mặt đỏ gay, đầu đội mũ vàng, mình mặc áo vàng, lưng đeo đai ngọc, chân mang dày rồng, đúng là Huyết Hải Chuyển Luân Vương, một con người lừng lẫy khét tiếng trong cả võ lâm.

Phía sau lưng của lão ta, lại đứng sánh đôi hai người đây là Phi Long Thiên Sư và Bát Chỉ Thần Thân Linh Cô Độc, người mà bề ngoài xem chẳng khác nào Bát Chỉ Phi Ma trước đây.

Thạch Kinh Thiên không khỏi giật nảy mình, vội vàng tập trung tinh thần, thủ thế đề sẵn sàng đối phó.

Bát Đầu Thư Sinh vẫn tỏ ra điềm nhiên, không hề sợ hãi hoặc cuống quýt, mỉm cười nói:

– Cái tình tiếp đãi nồng hậu của đại vương không khi nào Gia Cát Nghị này lại quên được. Du có điều là Huyết Thần Cửu Kinh đã mất, vậy già đây còn mặt mũi để gọi thân nơi Huyết Hải nữa?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương cười “khá khá” nói:

– Tiên sinh chớ nên nói như vậy, Huyết Thần Kinh dù cho bị mất đi, nhưng sớm muộn chi rồi cũng tìm lại được. Giả như ngày nay, tiên sinh bỏ rơi bản vương ra đi, thì có khác nào bẻ gãy mất đi một cánh tay của bản vương hay sao?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương quả không hổ danh là một ma đầu khét

tiếng, câu nói ấy thực đầy đủ ý nghĩa, khiến Thạch Kinh Thiên nghe qua hết sức bực mình, nên liền trợn to đôi mắt, cười nhạt nói:

– Huyết Hải Chuyển Luân Vương. Tôi khuyên ông hãy môi vừa, Gia Cát tiên sinh đây chính là một bậc thần tiên dưới thế, dù cho là một vị thiên tử cũng không thể rúng ép Gia Cát tiên sinh phải cúi đầu phục vụ, phương chi ông lại là phường bất lương trong giới giang hồ?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương nghe qua lời nói của Thạch Kinh Thiên, thì mặt liền biến sắc, gằn giọng quát to rằng:

– Thạch Kinh Thiên. Nếu xét về tội trạng của ngươi, thì ngươi phải bị giết chết từ lâu rồi. Chẳng lẽ ngươi còn sống sót cho tới ngày hôm nay, mà lại không biết cái ơn rộng như trời, sâu như biển của bản vương hay sao?

Thạch Kinh Thiên ngửa mặt cười to và qua một lúc im lặng, hấn cười gằn giọng quát rằng:

– Ông chỉ nói bá láp. Từ xưa đến nay, Thạch Kinh Thiên này chẳng hề xem việc sống chết vào đâu cả. Huyết Hải Chuyển Luân Vương, ông có tài nghệ bao nhiêu, vậy hãy đem ra thử ngay bây giờ cho biết?

– Hừ, chưa thấy tài nghệ thực của ta thì có lẽ ngươi chưa chịu khâm phục ta ta chẳng?

Vừa nói, lão ta vừa đưa chân trước từ từ bước tới ba bước, rồi vung tay nhắm ngay Thạch Kinh Thiên quét mạnh ra một chưởng.

Tức thì Thạch Kinh Thiên cảm thấy có một luồng kinh lực cuốn tới cuộn cuộn, hết sức dồi dào, mạnh mẽ, không có chi so sánh được. Bởi thế say khi

kinh hoàng y định đem toàn lực trong người ra để đỡ thẳng vào thế công của đối phương.

Nào ngờ đâu, y mới vừa vung đối chưởng lên thì bỗng nghe có giọng ngạo nghễ cười khanh khách vọng đến rằng:

– Đông Phương Tuyết. Con cáo già nguoi giờ đây đành phải ló đuôi ra ngoài rồi.

Tiếng cười ấy vang rền mạnh mẽ, tựa hồ như có thể xuyên thủng qua cả sắt đá.

Thạch Kinh Thiên vừa mới nghe qua thì không khỏi hãi kinh, nhưng kịp khi nghe được ba tiếng “Đông Phương Tuyết” lọt vào tai rồi thì y lại càng kinh hoàng thất sắc hơn nữa, quả tim không ngớt nhảy nghe thành thịch.

Trong khi Thạch Kinh Thiên chưa kịp lấy lại sự bình tĩnh, thì bỗng thấy Huyết Hải Chuyển Luân Vương nhanh nhẹn thu thế võ về, rồi quay phắt người lại phía sau.

Chừng ấy, mọi người mới trông thấy rõ là chỉ trong chớp mắt tại nơi đây bỗng lại xuất hiện thêm hai người.

Người đứng phía trái da mặt nhăn nheo như một củ gừng khô, mớ tóc trên đầu rối phờ, hai lỗ tai chằm tới trước, đôi môi đỏ chót ngược lên trên, mình mặc áo và hăng trăm lỗ, thân hình lực lưỡng cao hăng tám thước. Người ấy tuy hết sức xấu xí nhưng thần sắc lại oai vệ vô cùng.

Người cùng đi đang đứng bên cạnh, thì dung mạo lại trái ngược hẳn. Người ấy có một thân hình lùn thấp, nhưng lại mập mạp mình mặc áo lam bản thủ, khuôn mặt to tròn, đôi mắt tý hí, trông chẳng khác nào đang say rượu.

Mọi người hiện diện vừa trông thấy hai người ấy, thì đều không khỏi kinh ngạc. Đôi mắt của Huyết Hải Chuyển Luân Vương lại càng xoay nhanh vì kinh ngạc hơn ai hết, sắc mặt cũng đầy vẻ kinh hãi.

Lão già có diện mục xấu xí kia, đưa đôi mắt đăm đăm vào Huyết Hải Chuyển Luân Vương nói:

– Đông Phương Tuyết. Việc xảy ra tại ngôi Quan Đế Miếu ở Hán Dương trước ngay Trung thu một đêm, có lẽ ngươi còn chưa quên chứ?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương im lặng một lúc lâu, bỗng tràn người tới, to tiếng nói:

– Cùng Thần và Túy Quý. Hai lão già vô dụng ngươi, có lẽ không hiểu Đông Phương Tuyết ta đây chẳng phải là người dễ trêu chọc chứ?

Thạch Kinh Thiên vừa nghe qua, mới biết đây là Cùng Thần và Túy Quý, hai nhân vật tiếng tăm lẫy lừng trong võ lâm thì trong lòng liền cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhưng khi nghĩ đến Huyết Hải Chuyển Luân Vương lại chính là hóa thân của Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết, một con người lòng dạ ác độc, sâu hiểm thì trong lòng không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

Ngay lúc đó, bỗng nàng nghe Túy Quý Thương Huyền cất giọng lè nhè nói:

– Đông Phương Tuyết. Ngươi khó trêu chọc thì chẳng lẽ Túy Quý ta đây dễ trêu chọc hay sao?

– Đúng thế. Túy Quý người tuy là nhân vật thuộc hàng thượng thặng trong giang hồ, nhưng nếu so với Đông Phương Tuyết ta thì vẫn còn thua một bậc. Người chẳng thấy trong Ngũ Bá, Mộ Cổ, Thần Chung và Bát Chỉ Phi Ma đều quy phục Huyết Hải Địa Khuyết cả rồi hay sao? Theo ý ta thì ...

Thạch Kinh Thiên nghe qua bỗng cất giọng lạnh lùng, cười khan khách nói:

– Đông Phương Tuyết ông khoác lác làm chi thế? Bát Chỉ Phi Ma đang đứng sau lưng ông kia chính là lão Thân nhi Lịnh Cô Độc giả mạo ra đó. Vậy ông còn định gạt cả Thương lão tiên bối hay sao?

Câu nói vừa dứt, thì bỗng nghe một tiếng “Hừ” lạnh lùng vọng đến rằng:

– Thạch Kinh Thiên, nếu nói như người thì Đồng Chung Đạo Nhân ta cũng là một người giả mạo nữa hay sao?

Câu nói ấy vừa dứt thì thấy trên mười bóng người khi nãy cũng ùn ùn chạy tới. Cầm đầu đám đông đó chính là Đồng Chung Đạo Nhân và Thạch Cổ hòa thượng bị vây trong tuyết trận vừa rồi.

Nào ngờ đâu câu nói của Đồng Chung Đạo Nhân vừa dứt thì từ phía sau sườn núi bất thần có tiếng cười lạnh lùng nổi lên rằng:

– Đồng Chung Đạo Nhân người chẳng phải giả mạo, thì chả lẽ lại là thực hay sao?

Ai nấy đều ngửa mặt nhìn lên, thì bỗng trông thấy lại có một lão Đồng Chung Đạo Nhân khác, trong tay cũng cầm lấy một chiếc đồng chung đang từ sườn núi phía sau chạy bay tới.

Đôi mắt của Cùng Thần liên chiếu sáng ngời, quét qua khắp bốn bên rồi bỗng ngửa mặt lên cười to ha hả, nói:

– Rõ là quái lạ. Rõ là quái lạ. Đổng Chung Đạo Nhân chẳng những có đến hai người mà ngay như Bát Chỉ Phi Ma đã chết đi giờ đây cũng hoàn hồn trở lại.

Đây là một chuyện ly kỳ nghìn năm chưa có một.

Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết cất giọng gian manh cười khanh khách, nói:

Chuyện như vậy thì có chi đáng nói? Nếu được cả Càn Khôn Ngũ Bá về đầu phục Huyết Hải, thì đây mới thực là chuyện là nghìn năm chưa có một đó.

– Mọi việc khác có thể thông thả sẽ nói sau. Nhưng món nợ bị giam hãm ba năm trong hoang sơn cùng cốc, thì hôm nay chúng ta phải thanh toán trước vậy.

– Ba năm bị giam hãm có thể đem trừ lại món nợ tại núi Lữ Lương Sơn trước kia, vậy cần gì phải động can qua nữa.

Cùng Thần cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

– Đông Phương Tuyết, người nói nghe dễ dàng quá, nhưng ta đây lại không nghĩ như thế đâu?

Thiên Diện Nhân Ma bỗng sầm nét mặt, nói:

– Vậy, ông nghĩ thế nào?

– Ta nghĩ như thế này đây.

Cùng Thần vừa nói dứt lời thì liền vung đôi chưởng to như chiếc quạt lá kè ra, đánh thẳng về đối phương khiến cuồng phong dấy động ào ào, hơi lạnh buốt cả da thịt, cuốn vèo vèo tới chẳng thua chi những ngọn dao bén.

Thiên Diện Nhân Ma tức giận quát to một tiếng, nói:

– Ngươi u mê như vậy, thì không hồi hận chứ?

Tức thì lão ta liền vung cánh tay phải lên, nhắm ngay luồng chưởng phong của Cùng Thần vừa đánh tới, chém thẳng tới một chưởng phong mãnh liệt.

Qua một tiếng nổ âm rít dài như tiếng xé lụa, liền thấy kinh phong dấy động chẳng thua một cơn gió lốc, cuốn cả băng tuyết bay đầy trời, không khác chi một trận mưa đá.

Đôi vai của Cùng Thần chao động dữ dội, trong lòng không khỏi lấy làm kinh hãi.

Đôi chân của Thiên Diện Nhân Ma cũng không khỏi loạng choạng và trong lòng cũng hết sức kinh hoàng.

Một bên là võ lâm quái kiệt thuộc hàng Càn Khôn Ngũ Bá, một bên là ma đầu khét tiếng hiểm có trong đời, nên qua một thế đánh nhau đôi bên đều biết đối phương là một địch thủ ít gặp trong bình sinh.

Cùng Thần âm thầm vận dụng chân lực trong toàn thân, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra hết sức ung dung, nhếch đôi môi đỏ cười ha hả nói:

– Đông Phương Tuyết. Thảo nào ngươi lại xem dưới mắt không người, té ra mấy năm không gặp nhau võ công của ngươi cũng tiến bộ nhiều lắm.

Thiên Diện Nhân Ma cười gian manh nói:

– Lời nói phải lắm. Lời nói phải lắm. Riêng về “Hoàng Tuyền Phong” của ông cũng chẳng phải tiến hơn xưa kia nhiều lắm hay sao?

– Ha ha. Đánh mạnh đỡ thẳng như thế này, thật ra không phải là người cao thượng. Vậy ta muốn dùng “Càn khôn bát quái chưởng” một trò chơi không ra gì của ta để lãnh giáo mấy đường tuyệt nghệ của ngươi vậy.

Thiên Diện Nhân Ma lại cười gian manh nói:

– Ha. Đánh mạnh đỡ thẳng cố nhiên là không phải tài, vậy nếu tiếp tục giao tranh bằng võ công thì nào phải là cách hay?

– Nếu nói như ngươi thì chả lẽ lại bỏ qua việc này hay sao?

– Nếu ông nhất định phải so tài, thì hay hơn hết là nên định một thời gian và một địa điểm. Chừng ấy, chúng ta đến đó dùng tất cả mọi tuyệt nghệ để tranh tài cao thấp, một mặt thanh toán món nợ cũng chồng chất bao nhiêu lâu, một mặt khác cũng sẽ dựa vào đây để xếp lại tên tuổi của Ngũ Bá.

Túy Quỷ Thương Huyền vừa nghe qua thì vỗ tay nói:

– Đông Phương Tuyết, câu nói của ngươi hôm nay nghe có vẻ biết điều lắm, vì năm hết Tết đến như vậy thử hỏi ai lại bằng lòng đánh nhau bằng quyền bằng chưởng, vậy theo ý của ta thì chờ đến sau ngày Nguyên Tiêu, rượu thịt

đã no nê rồi thì sẽ so tài lại, dù cho có chết cũng mát ruột hơn.

Thiên Diện Nhân Ma cười, nói:

– Lời nói của Túy Quỷ đúng lắm. Đợi đến tối đêm Nguyên Tiêu sang năm, Đông Phương Tuyết ta sẽ chờ đón hai người tại Lạc Phách Phong vậy.

Nói đoạn, lão ta bèn đưa chân chậm rãi bước thẳng về phía Bát Đầu Thu Sinh. Thạch Kinh Thiên không khỏi kinh hãi, bèn nói:

– Ông muốn gì?

Thiên Diện Nhân Ma như chẳng hề nghe qua câu hỏi của Thạch Kinh Thiên, quay mặt về Bát Đầu Thu Sinh, nói:

– Tiên sinh nhất định không chịu trở về Huyết Hải Địa Khuyết nữa hay sao?

Bát Đầu Thu Sinh cười nhạt đáp:

– Cái tài hèn kém của Gia Cát Nghị tôi tìm trong Thần Châu mệnh mông này, ở đâu lại không có. Thực ra, nào đáng được Đông Phương đại hiệp chiêu cố đến như vậy?

Thiên Diện Nhân Ma trầm ngâm một lúc, cuối cùng nói:

– Tiên sinh không muốn trở về Huyết Hải thì Đông Phương Tuyết tôi cũng chẳng dám cưỡng ép, duy có điều là “Huyết Thần Cửu Kinh” chắc tiên sinh đã ghi nhớ cả trong lòng vậy mong tiên sinh chớ nên tiết lộ ra ngoài thì tôi rất cảm tạ.

Bát Đầu Thư Sinh có vẻ trầm ngâm trong giây lát, rồi đáp rằng:

– Già đây xin hứa với ông là không hề tiết lộ ra ngoài một tý nào cả. Nhưng tôi mong Đông Phương Tuyệt đại hiệp nên suy ngẫm lại hai chữ khoan dung và trung tín để không phụ cái tình của già đã cùng chung sống với đại hiệp mấy năm qua.

Sắc mặt của Thiên Diện Nhân Ma khẽ biến, nhưng chỉ trong nháy mắt là giữ bình tĩnh được ngay. Lão ta bèn dẫn Đồng Chung Đạo Nhân, Thạch Cổ hòa thượng, Phi Long Thiên Sư và số người của Bát Chỉ Thần Thâu cùng rời bỏ kéo đi nơi khác.

Cùng Thần sau khi khẽ lay động đôi khốe miệng, liền cùng Túy Quỷ và một vị Đồng Chung Đạo Nhân khác nhanh nhẹn phi thân lướt đi và chỉ trong chốc lát, họ đã lẩn khuất giữa núi đồi đầy tuyết trắng.

Thạch Kinh Thiên và Bát Đầu Thư Sinh buột miệng than dài. Nhưng ngay lúc đó, bỗng nghe có một tiếng chim Ưng kêu và lại thấy từ phía xa có ba bóng người đang phi thân lướt tới.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 38

BÚT TÍCH CỦA AI

Ba bóng người từ xa đang phi thân đến nơi chính là Gia Cát Ngọc, Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh. Khi hai cha con vừa trông thấy mặt nhau thì đôi bên đều có cảm giác như vừa nằm mộng.

Gia Cát Ngọc vốn có ý định đưa người cha già đi đến Hạ Lan Sơn để cùng đoàn tụ với người từ mẫu. Nào ngờ đâu Bát Đầu Thụ Sinh cho biết là khi sắp rời đi, Cùng Thần có ngầm hẹn với ông ta gặp nhau để bàn bạc một việc quan trọng.

Hơn nữa, trong võ lâm còn có bao nhiêu việc cần phải đối phó, nên ông ta muốn đưa con trai của mình phải tiếp tục dần bước giang hồ để tạo phúc cho võ lâm.

Gia Cát Ngọc hỏi cha già về người che mặt đã giúp đỡ cho ông thoát ra khỏi Huyết Hải Địa Khuyết ấy là ai, thì Bát Đầu Thụ Sinh cũng không trả lời rõ ràng, mà lại nói đấy là Cùng Thần Công Tôn đại hiệp.

Sau ba hôm chung sống, Bát Đầu Thụ Sinh dặn dò tỉ mỉ đưa con trai yêu quý của mình, rồi lại cất bước ra đi.

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn theo hình bóng của người cha già, đôi mày không khỏi cau chặt lại, trong lòng cảm thấy hết sức bùi ngùi. Tư Đồ Uyển trông thấy ý trung nhân đứng sững sờ, nên liền liếc mắt đưa tình, nói:

– Đã lớn như thế kia rồi, tại sao còn giống trẻ con quá vậy?

Sắc mặt của Gia Cát Ngọc không khỏi bừng đỏ, vội vàng nói rằng:

– Uyển tử tử chớ nên cười cho, vì tôi hiện giờ thấy từ nay cho đến có cuộc họp mặt trong đêm Nguyên Tiêu sang năm thì giờ còn khá xa, nên đang suy nghĩ xem trong thời gian đó, mình cần phải làm việc gì mà thôi.

– Có chi cần phải suy nghĩ chứ? Trong khoảng thời gian này chúng ta cùng đi đến Kim Địch Tụ một chuyến.

– Xong pho Lục Ngọc Di Đà hiện đang rơi vào tay Bát Chỉ Thần Thâu, vậy nếu vạn nhất bọn họ tìm ra được món di bảo của Diễm Lô thì chẳng phải trong cuộc đại hội vào đêm Nguyên Tiêu sang năm ...

– Đệ đệ thật suy nghĩ lo lắng nhiều quá, hiện giờ thanh đoản đao “Phi thúy hàn tinh tử” đệ đệ đã lấy lại được vào tay rồi, vậy còn sợ chi nữa?

Sau đó, bốn người cùng con chiu ưng liền cất bước lên đường. Tiểu Thanh cô nương lúc nào cũng tỏ ra ngây thơ trong trắng, trái lại Tư Đồ Uyển thì chu đáo dịu dàng, nên trên đường đi họ nói nói cười cười vui vẻ, khiến Gia Cát Ngọc cũng cảm thấy bớt nỗi sầu muộn trong lòng.

Một hôm, sau khi họ vừa đi ra khỏi Hỉ Phong Khẩu thì bất ngờ trông thấy có một bóng người đi nhanh tới. Bước chân của người ấy trông rất vững vàng, nhanh nhẹn và chỉ trong chớp mắt là đã đi đến nơi. Thì ra người ấy là một lão già râu dài mặt đỏ, thân cao hẳng bảy thước mọc.

Lão già vừa nhìn thấy Tư Đồ Uyển, thì có vẻ sững sốt nhưng chỉ trong chớp

mắt lão ta liền cất tiếng to, cười ha hả nói:

– Trời đông giá rét, tuyết băng che phủ như thế này mà Tư Đồ cô nương lại định đi lên phía Bắc quan ải hay sao? Nhưng, chẳng rõ Gia Cát thiếu hiệp có cùng đi đến đấy hay chẳng?

Gia Cát Ngọc đã nhìn thấy người ấy chính là Vạn Thú Thần Quân, nhưng vì trước kia diện mục của chàng được chữa lành trở lại như cũ, chàng không muốn để cho mọi người thấy rõ chân tướng. Do đó không chờ Uyển cô nương lên tiếng đáp lời, liền nhanh nhẹn nói:

– Chủ nhân của tôi hiện đang bận việc tại núi Hạ Lan, chẳng hay Thần Quân hỏi ông ấy có chuyện gì?

Vạn Thú Thần Quân lại lộ vẻ kinh ngạc, nói:

– Các hạ là ai?

Tư Đồ Uyển nghe qua, tươi cười đáp rằng:

– Đấy chính là người tớ trung thành của Gia Cát thiếu hiệp tên gọi là Kim Cô Lô, vậy nếu Thần Quân có việc chi cần, cứ nói thẳng với anh ấy cũng được.

Vạn Thú Thần Quân cười nói:

– Già đây vì đôi mắt kém cỏi, vậy xin Kim quân gia chớ nên trách cho. Song việc này của già trừ phi gặp mặt Gia Cát thiếu hiệp còn thì không tiện nói với ai cả. Xin Kim quân gia hãy chỉ dạy cách tìm đến quý chủ nhân, thì già cảm ơn vô cùng.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế biết lão ta đang có một điều chi trọng đại nên khẽ cau mày rồi tươi cười đáp rằng:

– Nếu Thần Quân không tin tại hạ thì có thể nói riêng với Tư Đồ cô nương vì mọi việc của chủ nhân tôi hầu hết đều được Tư Đồ cô nương bàn góp ý kiến.

Vạn Thú Thần Quân tỏ ra do dự trong chốc lát, nhưng cuối cùng bèn nói rằng:

– Già đây xin thất lễ và xin mời Tư Đồ cô nương hãy dời gót ngọc bước đến đây.

Tư Đồ Uyên đưa mắt liếc nhìn Ngọc đê đê rồi mỉm cười một nụ cười thần bí.

Kế đó nàng đưa chân bước dịu dàng về phía Vạn Thú Thần Quân.

Vạn Thú Thần Quân có vẻ như giữ bí mật điều ấy, nên cả hai lại càng đi xa hơn mười trượng, mới dừng chân lại nói thầm thì một. Lời nói của lão ta thật là nhỏ, hầu như không thể nghe được. Sắc mặt của Tư Đồ Uyên một chốc lại tỏ ra vui vẻ, nhưng một chốc lại tỏ ra buồn lo, thay đổi không ngớt, chứng tỏ câu chuyện của Vạn Thú Thần Quân chẳng phải là tầm thường.

Qua một lúc sau, Vạn Thú Thần Quân mới dám to tiếng nói rằng:

– Xin cô nương tuyệt đối hãy thận trọng. Trước khi Gia Cát thiếu hiệp đến nơi, cô chớ hành động liều lĩnh.

Tư Đồ Uyên tươi cười nói:

– Đa tạ sự lo lắng ấy của Thần Quân, hành tung của Ngọc đệ đệ tôi không nhất định, nên không biết đâu mà lường. Vậy, ông cũng chớ nên tìm kiếm vô ích.

Nếu có việc chi nhất định cần gặp thì đêm Nguyên Tiêu sang năm này, ông đến Lạc Phách Phong tại Tiên Hà Lãnh chờ đợi thì sẽ gặp được ngay.

Vạn Thú Thần Quân vòng tay thi lễ nói:

Đa tạ sự chỉ dạy của cô nương, già đây xin cáo lui ngay bây giờ.

Nói dứt lời, lão ta liền lắc mạnh thân người, tức thì tiếng gió giũ áo nghe rền rẹt, nhắm hướng Hỉ Phong Khẩu phi thân lướt đi như bay.

Vạn Thú Thần Quân vừa đi khỏi, Gia Cát Ngọc bèn hỏi hỏi rằng:

– Uyển tỷ tỷ, ông ấy nói chi với chị thế?

Tư Đồ Uyển cất tiếng cười khanh khách, nói:

– Đến chừng ấy thì tự nhiên đệ đệ sẽ rõ. Giờ đây không thể nói được.

Thạch Kinh Thiên nghe qua cười ha hả thực to, nói:

– Con tiện tỳ quý quái kia. Không cần đợi đến chừng đó, mà giờ đây ta đã biết rồi.

– Biết cái chi?

– Ta đã biết là Vạn Thú Thần Quân muốn làm mai người chứ gì?

– Rõ là đáng ghét. Anh là người quá hư hỏng mất.

Đôi má của Tư Đồ Uyển liền bùng đỏ, đưa đôi mắt trắng bạch lờm qua Thạch Kinh Thiên một lượt, rồi xoay nhanh mình liểu, nghiêng mặt nhìn về phía khác.

Gia Cát Ngọc cảm thấy cả lòng ngọt ngào, trong khi Thạch Kinh Thiên phá lên cười như sấm.

Tiểu Thanh cô nương giương tròn xoe đôi mắt, hỏi rằng:

– Tư Đồ tử tử, làm mai là làm cái chi thế?

Tư Đồ Uyển then thùng, gượng cười rồi “Hứ” một tiếng, nói:

– Con tiện tỳ kia. Tại sao ngay đến việc làm mai là làm chi người cũng chưa biết?

– Ô em biết rồi.

– Biết thế nào?

– Ồ, làm mai tức là muốn truyền dạy võ công cho chị ấy phải không?

Câu nói thơ ngây trong sạch ấy vừa thốt ra, thì cả ba người chung quanh đều cười ngặt nghẽo. Tư Đồ Uyển lên tiếng nói rằng:

– Con tiện tỳ kia. Người giải thích như vậy là nghe ai bảo thế?

Nếu muốn biết cho xác thực thì hãy mau hỏi Gia Cát ca ca của người đó.

Tiểu Thanh trông thấy mọi người đều cười mình, nên nào bằng lòng lên tiếng hỏi. Do đó, nàng chu cao đôi môi anh đào nói:

– Người ta định làm mai cho chị thì tôi hỏi để làm gì?

Tur Đồ Uyên khẽ “Hứ” nói:

– Con tiểu yêu này đáng đánh đòn.

Dứt lời, nàng xoay nhẹ mình liểu, rồi nhắm ngay Tiểu Thanh lao thẳng tới.

Tiểu Thanh cô nương cũng nhanh nhẹn như một luồng điện chớp, nhắm hướng trước mặt lách mình chạy bay, cất giọng cười khanh khách, nghe trong trẻo như một chuỗi chuông bạc mỗi lúc càng xa.

Sau cơn tuyết đổ, không khí trở thành giá rét. Trên khắp nẻo đường đều vắng tanh không có một bóng người.

Tur Đồ Uyên cùng nắm tay Tiểu Thanh cô nương thong thả bước đi, Gia Cát Ngọc và Thạch Kinh Thiên cũng bám sát theo sau hai nàng. Cảnh tuyết giữa chốn núi đồi thực là lạ mắt, hơn nữa khung cảnh ấy ở vùng phía Bắc Quan ải, lại khác hẳn vùng Trung Nguyên nên càng làm cho bọn họ thấy thích thú hơn.

Cả đoàn tiếp tục đi tới độ chừng một khoảng thời gian dùng xong một bữa cơm thì Tur Đồ Uyên bỗng kéo mạnh Tiểu Thanh cô nương rời bỏ đường cái quan, nhắm phía núi đồi lớn ở bên cạnh phía trái lướt tới.

– Tư Đồ tử tử, chị lại đi đâu thế?

– Câu chuyện của Vạn Thú Thần Quân vừa nói, em không muốn nghe hay sao?

– Muốn chứ.

– Nếu nghe thì hãy đi theo tử tử đây.

– Còn Gia Cát ca ca và Thạch đại hiệp thì sao?

– Nếu không đi chung với họ thì em chẳng dám đi một mình hay sao?

– Ai bảo em chẳng dám?

– Nếu thế thì hãy đi.

Hai cô gái gan lì ấy liền cùng sát cánh nhau như một cặp chim bay nhắm ngay một khe núi lướt thẳng vào.

Đây là một khe núi hẹp, hai bên có núi cao chạy dài không dứt. Trên đầu ngọn núi tuyết phủ trắng xóa, gió lạnh thổi rì rào. Trong khe núi tuyết trắng phủ kín mặt đất nhưng nếu so với bên ngoài thì không khí có vẻ ấm áp hơn.

Hai người men theo khe núi tiếp tục đi tới, hoàn toàn chẳng tỏ ra lo sợ chi cả.

Đôi bàn chân xinh xắn của họ đạp lên mặt tuyết không ngót phát ra những tiếng xào xạc vui tai. Sau khi họ đã qua khỏi một ngọn núi cao thì lại đến một ngọn núi cao khác. Và bỗng nhiên có một chuỗi cười ngạo nghễ vọng

đến bên tai rồi từ trên đỉnh núi liền thấy một bóng người bay xẹt xuống.

Hai cô gái liền dừng chân đứng lại, thấy đó là một lão đạo sĩ mặc áo xám, đầu đội mũ da hươu, chân đi giày chữ vạn, đôi mắt lơnh ti hí như hạt đậu, nhưng chiếu ngời ánh sáng màu xanh lục, không ngớt nhìn chòng chọc vào hai nàng.

Tiểu Thanh cô nương trông thấy thế liền quay đầu đi nơi khác, cất giọng trong trẻo “Hừ” rằng:

– Tư Đồ tử tử. Ta hãy đi mau đi, lão già yêu tinh này trông thấy sợ quá ...

Lão đạo sĩ này khẽ vung chiếc phát trần trong tay, rồi cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách, nói:

– Con tiểu tiện tử kia. Người có biết đây là nơi nào không?

– Nơi mà có một con người quái dị như ông xuất hiện thì chắc chắn không phải là một nơi tốt đâu.

– Ha ha. Chẳng lẽ “Bất Quỷ Cốc” ở ngoài quan ải này bọn các người cũng chưa từng nghe ai nói đến hay sao?

– Bất Quỷ Cốc?

Hai cô gái đều không khỏi sửng sốt. Tiếp đó lão đạo sĩ bèn mỉm cười đầy thâm tà, nói:

– Không sai tí nào cả. Bất Quỷ Cốc là nơi mà võ học độc đáo, không giống ai cả. Trong khắp thiên hạ này thực khó tìm đâu được đối thủ. Và do đó, suốt

từ bấy lâu nay không ai dám đến xâm phạm ta mà ta cũng không xâm phạm ai bao giờ.

Thế nhưng ...

– Thế nhưng làm sao?

– Thế nhưng nếu ai xông càn vào sơn cốc này thì ta sẽ không khi nào cho kẻ ấy sống còn để trở ra nữa.

– Không cho sống còn để trở ra nữa? Có phải ông muốn nói ...?

Tiểu Thanh cô nương không khỏi hiện vẻ kinh ngạc qua nét mặt. Đạo sĩ ấy liền nhướn cao đôi mày, nhếch môi cười sâu hiểm nói:

– Tiểu cô nương chớ sợ hãi, phàm ai xâm nhập càn vào Bất Quỷ Cốc thì có lẽ cố nhiên đều đáng tội chết. Nhưng hai người là một đôi gái tơ xinh đẹp như hoa, vậy bản đạo không nhẫn tâm hạ độc thủ đâu, chỉ cần hai người chịu chung sống vui vẻ với bản đạo ...

Tur Đồ Uyển cất giọng lạnh lùng nói:

– Được, ông hãy chờ xem, tôi sẽ hầu hạ ông đây.

Nói đoạn, nàng vung tay ngọc lên, tức thì qua một tiếng “Xoạc” đã thấy thế chưởng của nàng nhắm chém thẳng vào mặt của lão đạo sĩ.

Tur Đồ Uyển trong lòng đang tức giận nên thế võ của nàng đánh ra vừa nhanh nhẹn lại vừa hiểm hóc, quyết đánh cho rơi hết cả hai hàm răng của lão đạo sĩ nọ.

Lão đạo sĩ trông thấy thế không khỏi kinh hãi, nói:

– Úy, thì ra người cũng biết chút đỉnh võ nghệ. Ha ha. Nếu được vậy thì càng hay lắm.

Vừa nói, lão ta vừa lắc mạnh thân mình nhanh nhẹn tràn tới ba bước. Thân pháp của lão ta quả thật lạnh lợi không sao tả xiết. Chỉ qua một cái di động thân hình nhẹ nhàng ấy là lão ta phá vỡ được thế võ của Tu Đồ Uyển rồi.

Tu Đồ Uyển trông thấy vậy, trong lòng lấy làm kinh hãi. Nhưng giữa lúc thế võ của nàng chưa kịp thu trở về thì đã bất thần nghe lão đạo sĩ trước mặt cất giọng ngạo nghễ cười to, đồng thời vung mạnh chưởng phải ra khiến ngọn phát trần trong tay của lão ta cuốn tới chụp lấy cổ tay ngọc của Tu Đồ Uyển.

Võ công của lão đạo sĩ ấy quả hết sức quái dị, ngọn phát trần vừa vung ra tức thì đã gây thành một luồng gió lạnh buốt cả da thịt như bị dao cắt, khiến Tu Đồ Uyển hết sức kinh hoàng, nhanh nhẹn sử dụng ngay “Thần hành vô ảnh bộ” của Thiết Chỉ Cái truyền dạy trước đây rùn thấp đôi vai, rồi đưa chân lách qua trái ba bước dài.

Thần Hành Vô ảnh bộ chính là môn học kỳ tuyệt mà Cùng Thần không chịu dạy cho ai bao giờ, nên tuy Tu Đồ Uyển chưa học xong đến nơi đến chốn, song vẫn chẳng phải là tầm thường. Do đó sau khi nghe tiếng gió rít vèo vèo tức thì ngọn phát trần của lão đạo sĩ ấy vừa đánh tới đã phải đánh hụt vào khoảng không, sát bên cạnh người nàng.

Lão đạo sĩ ấy thấy vậy lại không khỏi sửng sốt. Nhưng liền đó nghe Tiểu Thanh cô nương cất giọng trong trẻo cười khanh khách, nói:

–Ồ. Thực đây là một trò chơi thích thú, tôi cũng tham dự nữa.

Võ học của nàng nếu so với Thiên Ma Chỉ của Gia Cát Ngọc thì tuy lối đánh khác nhau nhưng kỳ thực thì cũng có một sự tinh tuyệt như thế. Do đó sau khi nói dứt lời thì nàng liền vung cánh tay ngọc ra, nhắm ngay lưng của lão đạo sĩ giáng thẳng xuống.

Thế là bóng chưởng chập chờn dày đặc, trông chẳng khác chi những bông tuyết tung bay, bắt từ trên chụp vào ba đại huyết của lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ nào ngờ đến được là cô gái bé nhỏ này lại có một trình độ võ công cao tuyệt. Bởi thế vừa nhìn qua thì lão ta cất tiếng to cười ha hả, rồi nhanh nhẹn vung ngọn phát trần ngược ra sau, trông chẳng khác chi chiếc đuôi của một con rồng mun đang giãy mạnh giữa nền trời.

Thế võ ấy của lão ta bề ngoài xem như là một thế quét, nhưng kỳ thực bên trong chính là một thế chụp ngằm chứa vô số biến hóa. Song thế chưởng vừa đánh ra của Tiểu Thanh cô nương lại có hằng nghìn sự diễn biến, khiến ai cũng không thể đoán trước được.

Do đó, Tư Đồ Uyển mới kêu lên một tiếng kinh hãi rằng:

– Thanh muội, em hãy thận trọng đây.

Tức thì, liền nghe Tiểu Thanh cô nương cất tiếng cười khanh khách rồi lại vung nhanh chưởng ngọc lên, bất thần búng mạnh những ngón tay ra khiến kinh phong bắn tới vè vè hất tung ngọn phát trần của lão đạo sĩ ra xa.

Đến chừng đó, lão đạo sĩ mới thấy đôi thủ của mình không phải tầm thường, nhưng mọi việc đã quá muộn rồi, và ...

Qua một tiếng nổ âm thực to, tức thì tại phía hông trái của lão ta đã cảm thấy như bị một quả búa nghìn cân nện trúng, đôi mắt tối sầm, thân hình cũng liền bị hất bay ra xa hai trượng.

Đôi mắt của Tiểu Thanh cô nương liền chiếu sáng ngời, nói:

– Ủa đang chơi vui vẻ như thế này mà ông định bỏ chạy hay sao?

Nói dứt lời, đôi vai xinh xắn của nàng cũng lắc mạnh, cả thân người liền lao thẳng tới như một mũi tên bắn, bám sát theo đối phương.

Giữa lúc nàng vừa lướt tới, thì thân người của lão đạo sĩ nọ đã rơi tới đất, đồng thời va lên một tiếng to, rồi một vòi máu tươi từ trong miệng bắn ra như suối, sắc mặt nhợt nhạt, tất hơi chết tốt ngay.

Tiểu Thanh buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng, rồi nhanh nhẹn nhảy lùi trở lại với một tốc độ nhanh gấp hai lần khi lao tới, nhảy thẳng vào lòng của Tư Đồ Uyển như một câu bé nhảy vào lòng mẹ.

Tư Đồ Uyển đưa tay ra ôm cứng lấy nàng, nói:

– Tiểu Thanh. Em làm chi thế?

– Tư Đồ tử tử, em sợ lắm.

– Ha ha. Xác chết thì còn sợ nỗi gì. Thôi đi mau.

Nói đoạn, nàng kéo mạnh cánh tay của Tiểu Thanh, rồi lách mình nhắm phía trong sơn cốc chạy bay tới. Tiểu Thanh khi vượt qua xác chết của lão đạo sĩ

tựa hồ còn sợ sệt, nhắm mắt chẳng dám nhìn thẳng.

Khe núi hẹp ấy khúc khuỷu, chạy dài hàng mấy dặm. Tại nơi tận cùng chính là một cái thung lũng. Trong thung lũng đó có một ngôi chùa, tường xây cao ngều, nhà cất nguy nga, chiếm một vị trí thật rộng, cửa nẻo đều đóng kín, bên trong chẳng hề nghe một tiếng động tĩnh nào.

Tuy khắp nơi tuyết băng phủ kín, nhưng trên cửa của ngôi chùa ấy, vẫn còn thấy rõ ba chữ đại tự “Nại Hà Thiên” rất to.

Hai bên cửa lại có hai câu liễn đối, nền đỏ chữ vàng trông rực rỡ. Khi hai cô gái bước đến cửa chùa, thì Tư Đồ Uyển say sưa đọc lầm bầm hai câu liễn không ngớt, có vẻ như cao hứng lắm.

Tiểu Thanh không ngớt chớp lia đôi mắt bỏ câu, lấy làm lạ cất tiếng hỏi:

– Tư Đồ tỷ tỷ, cái chi mà chị xem say sưa thế?

Tư Đồ Uyển chưa kịp trả lời, thì bỗng nghe trong ngôi chùa có một tiếng cười khanh khách đầy ngạo nghễ vọng đến, rồi lại nghe tiếng kêu kèn kẹt, tức thì cổng chùa liền mở toang khiến hai cô gái không khỏi giật mình ngược đầu ngó lên và sắc mặt liền biến hẳn.

Thì ra tại khung cửa đã xuất hiện một lão đạo sĩ áo đen, thân hình gầy đét như que củi, đôi mắt lõm sâu, đang nhìn chòng chọc vào hai nàng, cất giọng âm u nham hiểm cười nhạt, nói:

– Hai con kia. Các người có biết đây là nơi nào không?

– Đây chính là ổ chó “Nại Hà Thiên” tại “Bất Qui Cốc” chứ còn là gì nữa?

– Đúng lắm. Đúng lắm. Cái chi? Hai con bé kia, các người thực đi tìm lấy cái chết hay sao?

Tiểu Thanh ngây thơ cất tiếng trong trẻo cười khanh khách, nói:

– Ai tìm lấy cái chết? Tôi xem ông mới là kẻ muốn tìm lấy cái chết đó.

– Tôi bảo đây là ổ chó, thì tại sao ông lại ra miệng làm gì?

– Ha ha. Ổ chó cũng được mà ổ mèo cũng xong. Hai người đã đến đây rồi, thì nơi đây là nơi định đoạt số mạng của người vậy. Thôi hãy mau bước vào đi.

Tư Đồ Uyển cười nhạt nói:

– Hừ. Ai lại bằng lòng vào ổ chó này của ông làm gì? Tôi hỏi ông, hai đôi liễn ở trước cửa chùa là thủ bút của ai thế?

Lão đạo sĩ nghe qua, sắc mặt không khỏi lộ vẻ kinh ngạc nói:

– Cái chi? Người hỏi đôi liễn trước cửa chùa này ... Chẳng lẽ ... Người là ...?

Tiểu Thanh cô nương không rõ ẩn ý qua câu hỏi của Uyển tử tử, nên khi nhìn thấy vẻ kinh hoàng thất sắc của lão đạo sĩ trước mặt thì không khỏi buột miệng cười khanh khách nói:

– Ông sợ chi thế. Ông hãy yên lòng, lần này tôi sẽ đánh ông nhẹ tay hơn và nhất định không đánh chết tốt ông đâu mà sợ.

Lão đạo sĩ nghe qua, không khỏi giật bắn người nói:

– Con tiện tỳ vô lễ kia, nguoi lên tiếng ăn nói xằng bậy chi thế? Tư Đồ Uyển “Hừ” một tiếng lạnh lùng, nói:

– Gã đạo sĩ nông cuông ở trong Bất Quỷ Cốc kia, rõ ràng là một con người ngạo mạn không xem dưới mắt có ai, ngu xuẩn như một con ếch ngồi đáy giếng, nên đã bị chi em ta giết chết rồi. Hôm nay nếu ông không nói rõ thủ bút của đôi liễn trước công chùa là ai thì ... Hừ. Lão đạo sĩ ấy chính là cái gương để cho ông coi đó.

Sắc mặt của lão đạo sĩ không ngớt thay đổi, rồi bất thần gằn giọng cười ngạo nghễ, nói:

– Suốt mấy mươi năm nay, chẳng hề có một ai dám đến Bất Quy Cốc này hành động ngang tàng, thế mà ngày nay, hai con tiện tỳ nguoi lại dám xâm nhập Bất Quy Cốc giết chết đệ tử của bản tự thì bản đạo đây nhất định phải làm cho hai nguoi sống dở chết dở mới hả được cơn tức giận trong lòng ta.

Tiếng nói chưa dứt thì lão ta đã từ phía trong ngôi chùa lao thoát ra ngoài, vung cao cánh tay trái nhắm ngay Tư Đồ Uyển quét tới. Trong khi đó, ngọn phát trần trong bàn tay phải của lão ta cũng khẽ rung động, gây thành những tiếng rít gió vèo vèo kinh khí bén nhọn như những mũi dùi nhắm ngay đầu của Tiểu Thanh cô nương chụp xuống.

Chỉ một thế võ mà lão đạo sĩ đánh ra cả hai tay đều ác liệt hiểm hóc như nhau, chứng tỏ tài nghệ của lão ta còn cao cường hơn lão đạo sĩ bên ngoài sơn cốc một bậc. Tư Đồ Uyển thấy vậy không khỏi giật mình, đôi chưởng vận dụng tám phần mười chân lực, nhắm ngay thế công của lão ta đỡ thẳng tới.

Tức thì nàng cảm thấy có một sức va chạm mãnh liệt, khiến quả tim không ngớt nhảy thình thịch, hơi thở hỗn hển, thối lui liên tiếp ra sau ba bước.

Trong khi nàng chưa kịp đứng yên lại, thì lão đạo sĩ ấy đã lách chân tràn qua trái nhẹ nhàng tám thước.

Trong khi đó, Tu Đồ Uyên cũng đã hiểu rõ, sở dĩ lão đạo sĩ trước mặt mình bị hất bắn qua một bên như vậy chắc chắn không phải đã bị thế võ của mình công trả, mà rất có thể đây là bị sức phản công của Tiểu Thanh mà thôi.

Quả nhiên, nàng đoán không sai tí nào. Thì ra ngọn phát trần của lão ta vừa công tới thì Tiểu Thanh đã nhanh nhẹn lách mình tránh khỏi. Nhưng nàng sở dĩ lách tránh chính không phải vì sợ kẻ địch mà trái lại chính là để lấy đà phản công đối phương.

Nàng chờ khi thế võ của lão đạo sĩ vừa đánh mất tay, đồng thời trong khi thế võ thứ hai chưa kịp sử dụng, thì liền nhanh như chớp tràn ngay tới vùng cánh tay ngọc lên gây thành chín bóng chưởng chập chờn chia ra ba đường trên, giữa và dưới công thẳng vào huyết đạo trên người của lão đạo sĩ.

Thế võ của nàng ly kỳ khó đoán, khiến lão đạo sĩ hết sức bất ngờ. Tuy nhiên võ công của lão ta đã tiến tới mức cao thâm tuyệt diệu, biết không còn làm sao đỡ kịp được nữa, buộc phải nhanh nhẹn nhảy tránh ngang tám bước để tránh.

Khi thân hình của lão ta vừa đứng yên bèn giương đôi mắt thực to, nhìn đăm đăm vào Tiểu Thanh cô nương đầy vẻ kinh ngạc, sợ hãi.

Võ công của Tiểu Thanh tuy cao cường nhưng lòng dạ của nàng trong sạch

như một tờ giấy trắng, nên dù thấy có cơ hội tốt, song vẫn không tràn theo để hạ độc thủ, mà trái lại chỉ đứng sững tại nơi đó, cất giọng trong trẻo cười khanh khách, nói:

– Thế nào? Ông đã sợ rồi chẳng? Nếu đã sợ rồi thì hãy mau trả lời câu hỏi của Tư Đồ tử tử tôi đây.

Đôi mắt hung tợn của lão đạo sĩ nọ liền trợn to, định sẽ ra tay tấn công vào hai cô gái lần thứ hai. Nhưng bất thần nghe có tiếng “Hừ” khẽ, rồi lại thấy có một lão đạo sĩ mình mặc áo vàng chân đi giày thêu, đầu đội mũ hoàng kim lướt nhẹ đến nơi.

Lão đạo sĩ đó đưa chân đứng yên trước mặt mọi người gây thành một cơn gió lốc, khiến tà áo của mọi người đều bị tung bay cũng như lớp tuyết trên mặt đất cũng bị hất lên tung tóe. Lão ta đưa mắt chú ý nhìn qua Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh một lượt, rồi mới hất khuôn mặt vàng nhợt nhạt của lão ta lên một lượt, quay về phía lão đạo sĩ vừa rồi, quát to rằng:

– Chiêu Hồn. Hai con bé này là ai thế?

– Khải bẩm sư huynh, hai con bé này xâm nhập vào Bất Quy Cốc, dùng chưởng lực giết chết đệ tử của bản môn, đồng thời lại cất vấn về bút tích của hai đôi liền trước cửa, chẳng lẽ bọn chúng lại chính là ...

Lão đạo sĩ vừa mới đến liền khoát tay qua một lượt và lão đạo sĩ có tên là Chiêu Hồn kia bèn im ngay không nói tiếp nữa. Lão đạo sĩ đến sau nhanh nhẹn quay người về phía hai cô gái cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, gằn giọng hỏi rằng:

– Hai đứa bây tuổi còn quá nhỏ, vậy xâm nhập vào Bất Quy Cốc này để làm

gì?

Tu Đồ Uyên biết lão đạo sĩ này chính là sư huynh của Chiêu Hồn đạo nhân, vậy võ công chắc chắn cao cường hơn nên một mặt cảnh giác, một mặt gần giọng cười nhạt đáp rằng:

– Chùa miếu là nơi thập phương đến để cúng kiến, thế tại sao các ông không cho chúng tôi vào?

– Hừ. Hừ. Nếu thế việc các người cất vấn về đôi liễn trước chùa, tìm hiểu bút tích của ai chả lẽ đó lại là việc làm của một thiện nam tín nữ đứng đắn hay sao?

– Nếu thế thì ông định làm gì?

– Ha ha. Chỉ mới từng ấy tuổi đầu, mà lại ăn nói ngang tàng rồi. Ta làm chi à? Ta chỉ muốn lấy hai cái mạng bé bỏng của chúng bay thôi.

Tiếng “Thôi” vừa mới thoát ra khỏi miệng, thì đôi chưởng của lão ta đã vung tới và vệt mạnh ra, phía trái dùng quyền, phía phải dùng chưởng nhắm công thẳng vào Tu Đồ Uyên. Tiểu Thanh cô nương đang định vận dụng toàn lực ra đỡ thì bỗng nghe lão đạo sĩ ấy gầm lên một tiếng quái gị rằng:

– Khá khen cho hai con tiện tỳ ngang tàn kia. Nếu ta để cho hai người có thể đối kháng đến mười thế võ, thì ta nào còn xứng đáng là Câu Hồn Đạo Nhân trong “Nại Hà Thiên” nữa.

Lão ta vừa quát, thì chiếc đạo bào màu vàng cũng không ngớt tung bay theo gió, đồng thời, thân người cũng quay phắt lại, hai chưởng chấp vào nhau, thay đổi thế võ rồi nhắm ngay Tiểu Thanh cô nương giáng thẳng xuống.

Thâm ý của lão ta cho rằng Tiểu Thanh cô nương nếu so với Tư Đồ Uyên thì tuổi còn nhỏ hơn rất nhiều, vậy nếu dùng thế đánh bất thần này chắc chắn sẽ thu được kết quả.

Dụng tâm của Câu Hồn đạo nhân không phải không thâm độc, nhưng vì lão ta đã chọn sai đối tượng, nên khi đôi chưởng vừa chạm đến, thì Tiểu Thanh cô nương đã cất tiếng cười trong trẻo, nhanh nhẹn vung chưởng ngọc ra, đỡ thẳng vào thế chưởng của lão đạo sĩ.

Sau một tiếng nổ âm thực to, gió lốc liền dấy động ào ào, kinh phong thét gào như sấm dậy.

Tức thì đôi vai của Tiểu Thanh cô nương liền khẽ chao động trong khi đôi chân cũng bị hất lùi ra sau ba bước nên trong lòng không khỏi kinh hoàng.

Riêng Câu Hồn đạo nhân lại càng cảm thấy hết sức bất ngờ và cũng không khỏi thất sắc. Vì thân hình cao lớn của lão ta đã bị đẩy lùi ra sau ba bước, quả tim nhảy thình thịch đôi mắt trợn to và không ngớt xoay chuyển.

Lão ta không làm thế nào ngờ được là một cô gái tuổi nhỏ như vậy, mà có nội lực mạnh mẽ đến mức đó. Bởi thế nhất thời lão ta quá kinh ngạc, chẳng còn dám liều lĩnh tấn công tới nữa.

Tiểu Thanh cô nương cất tiếng cười hỉ hả, nói:

– Hãy xông vào đây? Tại sao ông không đánh nữa?

Nói đoạn nàng liền lắc mạnh thân hình kiêu diễm, tràn ngay tới trước vung chưởng ngọc ra quét liên tiếp ba thế chưởng nhanh như điện chớp.

Ba chương của nàng vừa đánh ra, xem bề ngoài tựa hồ như rất nhẹ nhàng chẳng hề có sức mạnh nhưng kỳ thực thì hiểm hóc khó lường, bên trong ngầm chứa sự cao thâm huyền diệu, bóng chương chập chờn khắp nơi, khiến đối phương không làm thế nào nhận được thế chương ấy sẽ bắt đầu từ đâu công tới.

Câu Hồn đạo nhân gần giọng gầm to chẳng khác chi một con mãnh thú đang bị người trêu tức. Đôi vai rùn thấp, một tay dùng quyền, một tay dùng chương đánh trả ồ ạt ba thế võ như mưa sa bão táp.

Võ công của đôi bên đều vô cùng cao tuyệt, khó lường. Do đó chỉ qua một vài thế võ không làm sao phân định được sự thắng bại.

Nhưng lúc ấy Chiêu Hồn đạo nhân đang đứng bên ngoài, đoán biết võ công của Tư Đồ Uyển còn kém sút hơn Tiểu Thanh rất xa, nên thấy Tiểu Thanh đang bận đánh nhau với Câu Hồn đạo nhân, thì lão ta nào chịu bỏ lỡ qua một cơ hội tốt?

Do đó liền cất giọng cười khanh khách, vung ngọn phát trần lên rít gió nghe vèo vèo nhắm ngay lồng ngực của Tư Đồ Uyển quét tới.

Lẽ tất nhiên là Tư Đồ Uyển không dám đỡ thẳng với đối phương như Tiểu Thanh, nên đôi gót sen xe dịch nhẹ nhàng, sử dụng ngay “Thần hành Vô ảnh bộ”.

để lách tránh. Bởi thế bóng người nàng chập chờn một cách nhẹ nhàng, lòn qua né lại chẳng khác chi một con bướm bướm đang bay liệng trên nhành hoa, không ngớt di động giữa những luồng kinh khí ồ ạt do chiếc phát trần của Chiêu Hồn đạo nhân gây ra. Tuy nhiên trong khi đó, nàng vẫn nắm lấy

sơ hở của đối phương để công trả mãnh liệt.

Đôi bên đánh nhau hết sức quyết liệt, chẳng mấy chốc là đã qua mười thế võ.

Tiểu Thanh cô nương và Câu Hồn đạo nhân võ công tương đương với nhau nên nàng một mặt vung chưởng đánh ra tới tấp, một mặt cất giọng trong trẻo cười nói:

– Này Câu Hồn đạo nhân, hiện giữa tôi và ông đánh nhau hơn hai mươi thế võ rồi vậy ông không còn gọi được là Câu Hồn đạo nhân nữa chứ?

Câu Hồn đạo nhân nghe qua, tức giận đến mặt xanh như chàm nhanh nhẹn lắc mình tràn ngang, rồi đánh ra liên tiếp ba quyền và năm chưởng.

Tiểu Thanh cô nương vung đơn chưởng vừa đánh mà cũng vừa điem, kinh phong rít gió nghe vèo vèo, toàn nhắm công vào những vị trí quan trọng trên người của Câu Hồn đạo nhân.

Câu Hồn đạo nhân nhảy lui về phía sau để tránh, Tiểu Thanh lại cất tiếng cười trong trẻo nói:

– Này, nếu ông không gọi được là Câu Hồn đạo nhân nữa thì gọi là chi? Ở gọi là đạo sĩ mũi trâu nhé?

Tiểu Thanh cô nương cất tiếng cười như chuông bạc, rồi sử dụng toàn những thế võ cao tuyệt công trả lại ngay.

Vì tài nghệ đôi bên đều ngang nhau nên giữa Tiểu Thanh và Câu Hồn đạo nhân vẫn chưa thể phân thắng bại. Nhưng riêng về Tư Đồ Uyển thì thế võ lại dễ nhiều sơ hở, lúc đầu nàng còn nắm được những chỗ thiếu sót của đối

phương để công trả. Nhưng đến khi Chiêu Hồn đạo nhân sử dụng toàn lực, vung chiếc phát trần đánh ra tới tấp thì nàng không khỏi cảm thấy áp lực của đối phương quá nặng.

Bởi thế bộ pháp của nàng cũng bị chậm chạp đi. Chính vì vậy sau thế võ thứ hai mươi một vừa đánh xong, thì nàng đã cảm thấy nguồn nội lực đã bị hao hụt và không còn điều khiển được tự nhiên như lúc đầu nữa.

Chiêu Hồn đạo nhân trông thấy thế trong lòng hết sức vui mừng. Lão ta cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách, rồi bất thần vung mạnh tay phải ra dùng ngay thế “Hãm sơn tung nhạc” đi đôi với một sức mạnh như xô bạt được cả núi đồi, bắt đầu từ trên đầu Tư Đồ Uyển chụp thẳng xuống.

Tư Đồ Uyển không khỏi kinh hoàng, dùng toàn lực nhảy lùi ra sau ... Nhưng Chiêu Hồn đạo nhân bỗng cất tiếng cười như cuồng dại, nói:

– Con tiện tỳ kia, tại sao ngươi chưa chịu nằm yên xuống cho ta.

Tức thì thế võ “Hãm sơn tung nhạc” của lão ta liền diễn biến thành thế “Vạn nô tê phát”, khiến hàng ngàn sợi tơ trên chiếc phát trần liền vung thẳng ra nhắm ngay tâm thân kiều diễm của Tư Đồ Uyển đâm thẳng xuống.

Tư Đồ Uyển trông thấy không còn cách chi để lách tránh được nữa, nên kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh khắp cả người.

Tiểu Thanh cô nương lúc ấy cũng trông thấy Tư Đồ Uyển đang bị lâm nguy, nhưng vì nàng đang bị Câu Hồn đạo nhân bám sát theo nên không còn đủ thì giờ tiếp tay với nàng được nữa. Do đó, Tiểu Thanh cũng không khỏi kinh hãi đến quả tim nhảy nghe thành thịch.

Nhưng, trong khi tiếng cười điên dại của lão đạo sĩ hung ác kia chưa dứt, thì bất thần có một cụm mây vàng từ trên cao sa xuống như một cơn gió hốt, nhắm ngay Chiêu Hồn đạo nhân lướt thẳng tới.

Chiêu Hồn đạo nhân trông thấy mình sắp hạ được đối phương đến nơi nhưng không ngờ lại có một vị cứu tinh của nàng từ trên nền trời cao sa xuống, thì trong lòng không khỏi hết sức cảm tức. Song liền đó lão bỗng gào lên một tiếng thảm thiết, rồi cả thân người cũng bị hất bắn ra sau liên tiếp tám bước dài.

Tur Đồ Uyển vừa mới tỉnh hồn đưa mắt nhìn kỹ thì thấy cụm mây vàng ấy chính là con thần ưng có tên là Lãng Vân của Ngọc đệ đệ.

Đồng thời nàng lại đưa mắt nhìn về phía Chiêu Hồn đạo nhân, thì trông thấy lão ta đang đưa tay bụm lấy một con mắt, máu tươi đỏ ối đang từ những khe hở tuôn trào ra dầm dề. Thì ra con mắt phía trái của lão ta đã bị thương trầm trọng.

Mọi việc ấy vừa xảy ra và Câu Hồn đạo nhân cũng trông thấy rõ ràng nên không khỏi kinh hoàng thất sắc, hồi hã thu thế võ trở về rồi nhảy lui ra sau tám bước.

Tur Đồ Uyển biết con chim ưng đã xuất hiện, thì Ngọc đệ đệ cũng nhất định sẽ đến nơi, nên lòng can đảm lại được phục hồi, cất tiếng cười lạnh lùng nói:

– Câu Hồn đạo nhân đôi liền treo trước cửa ngôi chùa này là bút tích của ai?

Ông bằng lòng nói thực hay không?

Tiểu Thanh cô nương cũng đưa tay chống nạnh thở hển hển nói:

– Nếu ông không bằng lòng nói rõ tôi không đánh nhau với ông làm chi nữa, mà chỉ kêu con Lãng Vân kia móc cả hai tròng mắt của ông cho rồi.

Câu Hồn đạo nhân nghe qua, sắc mặt không ngớt thay đổi. Nhưng lão ta chưa kịp trả lời thì bỗng lại nghe có tiếng cười lạnh lùng thấu xương tủy từ bên trong ngôi chùa vọng ra rằng:

– Con tiện tỳ không biết sống chết kia. Trước chùa Nại Hà Thiên trong Bất Quy Cốc này mà ngươi lại dám đến để hành động ngang tàng hay sao?

Giọng nói ấy vô cùng mạnh mẽ khiến màng tai của mọi người bị rung chuyển như muốn đứt. Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh vừa mới kinh ngạc thì đã thấy Câu Hồn đạo nhân và Chiêu Hồn đạo nhân đều đứng xuôi tay, đưa chân bước lui ra sau liên tiếp mấy bước.

Hai cô gái bèn ngửa mặt nhìn lên, trông thấy từ trong ngôi chùa có một lão đạo sĩ mình mặc áo lông cừ, râu bạc trắng dài tới ngực, đôi mày cũng dài khỏi mắt, mười móng tay bén nhọn như mười lưỡi kiếm, đang thong thả bước ra.

Tư Đồ Uyển đoán biết lão đạo sĩ này tài nghệ chắc chắn là rất cao cường, không dễ chi đối phó nên nhìn đăm đăm vào lão ta gằn giọng nói:

– Nại Hà Thiên nơi Bất Quy Cốc là nơi chi tôi đây không cần biết, mà chỉ cần các ông nói rõ cho tôi được bút tích của hai câu liễn treo trước cửa chùa này là bút tích của ai thì sau đó tôi sẽ phủ tay bỏ đi tức khắc.

Lão đạo sĩ ấy gằn giọng cười khanh khách nói:

– Nếu người có thể đỡ nổi một chường của ta, thì chẳng những ta sẽ nói rõ bút tích của ai, mà còn phá lệ từ trước đến giờ bằng lòng tiễn chân cho các người đi ra khỏi sơn cốc nữa.

Tiểu Thanh cô nương chớp đôi mắt bồ câu một lượt, nói:

– Tư Đồ tử tử, chị cứ hứa đi rồi để cho tôi tử sức với lão ta cho biết.

Tư Đồ Uyển sợ Tiểu Thanh không thể đối địch nổi với lão đạo sĩ này, nên trầm ngâm một lúc khá lâu rồi hạ giọng dặn dò Tiểu Thanh rằng:

– Lão đạo sĩ này trông thái độ quái dị lắm, vậy muội muội phải thận trọng lắm mới được.

Tiểu Thanh vừa nghe qua câu trả lời của Tư Đồ tử tử thì trong lòng hết sức vui mừng, nói:

– Tiểu muội biết được điều đó.

Nói dứt lời, nàng quay mặt lại nhìn thẳng vào lão đạo sĩ quái dị ấy lên tiếng nói rằng:

– Đạo sĩ râu dài kia. Ông hãy mau xuống tay đi nào?

Lão đạo sĩ cất tiếng cười ngạo nghễ khẽ đưa tay phải lên rồi vung chường quét thẳng ra ngoài.

Tiếng cười của lão ta nghe chẳng khác nào tiếng chim cú kêu giữa đêm khuya khiến Tiểu Thanh không khỏi ớn lạnh cả cõi lòng. Nhưng ngay lúc đó chường lực của lão đạo sĩ quét ra cũng đã cuốn đến trước mặt nàng rồi.

Tiểu Thanh tuy là một cô gái ngây thơ, nhưng lòng dạ lúc nào cũng lanh lợi sáng suốt. Nàng biết lão đạo sĩ này chẳng phải dễ chi đối phó, do đó liền nhanh nhẹn vận dụng chân lực trong người vung đôi chưởng quét thẳng trở ra.

Khi chân lực của đôi bên vừa chạm vào nhau thì Tiểu Thanh không khỏi kinh hãi ...

Thì ra trên năm chiếc móng tay bén nhọn như sắt thép của lão đạo không ngớt bắn ra những luồng hơi lạnh buốt. Nó xuyên thẳng luồng chưởng phong của nàng rồi tiếp tục bay vèo vèo tới. Tuy nàng đã dùng hết sức bình sinh ra đỡ nhưng vẫn không làm thế nào ngăn chặn được những luồng kinh lực lạnh buốt ấy.

Trên hai khóe miệng của lão đạo sĩ đó bỗng hiện lên một nụ cười ghê rợn đồng thời lão ta gầm to lên một tiếng khùng khiếp, rồi định sẽ sử dụng đến một thứ võ học thâm độc và nguy hiểm nhất trên đời hầu thanh toán Tiểu Thanh cô nương.

Song ngay lúc ấy bỗng có một tiếng hú dài cao vút tận mây xanh rồi lại thấy một bóng người từ trên không xẹt tới như một chiếc móng bạc nhanh nhẹn như một cơn gió hốt. Trong khi bóng người ấy còn đang lơ lửng trên lưng chừng trời thì đã thò chưởng và giương thẳng mười ngón tay ra tức thì mười luồng kinh phong nhắm ngay quả tim của lão đạo sĩ nọ cuốn tới ồ ạt.

Lão đạo sĩ trông thấy thế thì không khỏi kinh hoàng vội vàng thu thế võ trở về rồi lách mình nhảy qua phía trái tám bước để tránh.

Tiểu Thanh cô nương chỉ kịp thấy luồng kinh phong dấy động khắp nơi rồi

một bóng người đã đáp nhẹ nhàng xuống sát bên cạnh mình, chiếc áo choàng lụa đen không ngớt giữ nghe rền rẹt chẳng phải đây chính là Gia Cát ca ca nữa sao?

Bởi thế nàng cảm thấy hết sức vui mừng vội vàng lên tiếng nói:

– Gia Cát ca ca lão đạo sĩ này thực là đáng ghét, lão ta ...

– Thanh muội muội chớ nên nói càn, các cô đã vì chuyện chi mà đụng chạm với mấy vị đạo trưởng?

Câu nói của chàng chưa dứt thì Tu Đồ Uyên đã xê dịch gót sen nhẹ nhàng thong thả bước tới đưa tay chỉ lên nói:

– Ngọc đệ đệ hãy xem hai câu liễn trước cửa chùa kia rồi tử sẽ nói sau.

Gia Cát Ngọc ngửa mắt nhìn lên trông thấy hai câu liễn ấy mỗi chữ to bằng miệng chén từng nét bút đều cứng cáp vô cùng. Nét bút ấy hoàn toàn giống với nét bút trong cánh thiệp mà trước đây Vạn Thú Thần Quân đã đưa ra.

Cánh thiệp nguy tạo ấy lẽ tất nhiên là mấu chốt của vụ án xảy ra tại Lãnh Nguyệt Bình trước đây nên Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng lạnh buốt đôi chưởng cũng từ từ đưa lên nhắm ngay vị đạo sĩ trước mặt thong thả tràn tới.

Lão đạo sĩ ấy trông thấy vậy liền nhường cao đôi mày mớ tóc bạc trên đầu cũng không ngớt run rẩy, mùi chiếc móng tay cũng không ngớt lay động.

Một cuộc xô xát ác liệt chỉ cần khẽ va chạm là sẽ bùng nổ ngay. Không khí do đó trở thành căng thẳng ngột ngạt vô cùng.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 39

OAN KHIẾP VONG HỒN

Gia Cát Ngọc từ từ bước thẳng về phía trước ba bước và bất thần dừng chân đứng lại, gằn giọng nói:

– Bút tích của hai đôi liên treo trước cửa là của ai thế?

Lão đạo sĩ đưa chéo đôi chường, trợn mắt giận dữ nạt rằng:

– Nếu ngươi chỉ muốn chết, thì hãy hỏi thêm một lần nữa đi.

Gia Cát Ngọc nghe qua, sắc mặt lạnh lùng như băng giá, cất tiếng “Hừ” lạnh lùng, nói:

– Nếu đạo sĩ không bằng lòng nói thì chớ trách tại hạ đây tại sao lại vô lễ đó.

Mớ râu dài chắm ngực của lão đạo sĩ bỗng tự nhiên bay phát phới lay động, mặc dù lúc ấy không hề nổi gió. Đôi mắt của lão ta cũng không ngớt xoay tròn, ngửa mặt lên trời cười dài như điên dại, nói:

– Khá khen cho thằng bé kia, vừa rồi đã bị ngươi đánh lén, vậy chớ tưởng đâu ta không giết chết được ngươi.

Tiểu Thanh cô nương đứng bên cạnh, vỗ tay cất giọng trong trẻo nói to lên rằng:

– Gia Cát ca ca, con quý già ấy chỉ lảm lời bá láp, vậy sao anh chưa chịu ra tay đánh cho hắn một trận?

Lão đạo sĩ ấy không chờ cho Tiểu Thanh nói dứt lời, lão đã tức giận đến đỏ mặt tía tai. Lão ta trợn to đôi mắt, rồi gầm lên rằng:

– Con tiện tỳ này muốn chết mà.

Tiếng quát vừa dứt, thì lão ta bắt thần vung cánh tay phải lên nhắm ngay Tiểu Thanh cô nương giáng thẳng xuống.

Võ công của lão đạo sĩ này thực thâm độc hiểm hóc đến ai nhìn thấy cũng phải kinh hoàng. Chỉ một thế chưởng đánh nhanh ra là đã gây được một luồng kinh phong lạnh buốt, chen lẫn với những bông tuyết trên mặt đất, cuốn tới âm âm, khiến trong vòng bảy trượng không ai là không cảm thấy hơi lạnh buốt cả da thịt.

Gia Cát Ngọc biết Tiểu Thanh cô nương tuy am hiểu tuyệt học nhưng vì thân con gái thì tất nhiên cũng yếu đuối hơn. Do đó chắc chắn nàng không thể nào đỡ nổi thế chưởng ác liệt ấy của lão đạo sĩ. Bởi thế chàng gần giọng cười to, đưa chân tràn tới, rồi vung chưởng giáng thẳng vào thế công của lão ta.

Chàng biết võ công của lão đạo sĩ trong Bát Qui Cốc vô cùng quái dị nên khi vung chưởng quét ra là đã sử dụng đến bảy phần mười sức mạnh của “Cửu cửu huyền công”.

Do đó khi hai luồng kinh lực vừa chạm vào nhau, tức thì gây nên một tiếng nổ to và kéo dài như tiếng xé lụa.

Thế là đôi bên đều không khỏi ớn lạnh cả tâm can.

Gia Cát Ngọc đôi chân không ngớt chao động, suýt nữa không còn đứng vững được một nơi.

Giữa lúc ấy, đôi vai của lão đạo sĩ bị lắc lư dữ dội và thân mình cũng không ngớt lắc đảo.

Mãi đến khi đôi bên đã đứng vững trở lại thì không ai bảo ai, đều đưa mắt nhìn chòng chọc vào nhau, tràn đầy vẻ sùng sốt.

Qua một lúc khá lâu, lão đạo sĩ ấy mới tạm trấn tĩnh tâm thần trở lại, cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách, nói:

– Thằng bé ngoan kia, thảo nào ngươi lại tỏ ra ngông cuồng ngạo mạn đến thế. Thì ra ngươi quả là kẻ có ít nhiều chân tài thực học. Nhưng tuyệt nghệ trong Nại Hà Thiên này là tuyệt nghệ mà các môn phái lớn hiện nay không làm sao bì kịp. Vậy nếu ngươi chỉ dựa vào chút ít tài nghệ đó, đến đây hành động ngang tàng thì ... Ha ha. Đây chính là ngươi tự đi tìm cái chết vậy.

Gia Cát Ngọc vừa đỡ thẳng một chương với đôi phương là đã biết lão đạo sĩ này chẳng phải là dễ đối phó, nhất là nội công của lão ta vô cùng cao tuyệt, có thể nói từ ngày chàng dần bước giang hồ đến nay mới gặp được lần đầu. Nhưng bút tích của đôi liễn treo trước cửa chùa rõ ràng có tương qua đến mối thâm thù của sư môn vậy chàng làm thế nào chịu bỏ qua dễ dàng được?

Bởi thế, đôi mày của chàng liền nhướng cao, nói:

– Đạo trưởng nếu không bằng lòng nói rõ ra người viết ra đôi liễn đó thì dù cho hôm nay tôi là kẻ tự đi tìm lấy cái chết đi nữa tôi cũng nhất định phải

tiếp tục hành động của mình.

Lão đạo sĩ vừa nghe qua câu nói của chàng, liền tròn to đôi mắt, cất tiếng cười khanh khách như điên dại. Đồng thời lão ta bất thần đưa cao đôi chưởng lên, lắc mạnh trước gió tức thì mười móng tay bén nhọn đều rít lên vè vè, và chỉ trong chớp mắt thì những móng tay ấy tựa hồ đã dài thêm ra một phân nữa.

Gia Cát Ngọc trông thấy võ công kỳ quái ấy của lão đạo sĩ thì không khỏi hết sức kinh hoàng. Và trong khi chàng tập trung tinh thần để chuẩn bị đối phó thì sát bên tai bỗng có một tiếng kêu kinh ngạc vọng đến rằng:

– Tam đệ, hãy coi chừng. Đây chính là “Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ” đó.

Người lên tiếng ấy, không ai khác hơn là Thạch Kinh Thiên, minh chủ lục lâm mười ba tỉnh, một nhân vật đang khét tiếng khắp cả giới giang hồ. Nhưng, tiếng nói của y vừa dứt và trong khi y vừa lướt thẳng đến nơi thì lão đạo sĩ ấy lại cất tiếng cười ghê rợn vung chưởng chụp thẳng tới.

Mấy tiếng “Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ” vừa nghe lọt vào tai thì Gia Cát Ngọc không khỏi như chợt nhớ ra điều gì và liền đó chàng đã nhớ lại lúc mình theo học võ công ở Sâu Vân Cốc tại Trường Hận Phong với ân sư đã từng nghe ân sư bảo là trong khắp võ lâm hiện nay riêng về chỉ pháp thì ngoài trừ “Thiên Ma Chỉ” đứng hàng đầu lại còn có “Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ” nữa.

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi thì năm ngón tay của đối phương đã chụp đến cách thân người chàng độ ba thước. Những chiếc móng vừa to vừa nhọn của lão đạo sĩ bất thần bắn ra một luồng gió lạnh vè vè, khiến những người chung quanh đều cảm thấy lạnh buốt cả da thịt. Do đó Gia Cát Ngọc nhanh nhẹn vận dụng chân lực trong người, vung năm ngón tay ra đỡ thẳng.

Lần này, chàng đã sử dụng đến thế võ thứ mười trong “Thiên Ma Chỉ” tức thế “Vạn kiếp lâm đầu” để đánh nhau với đối phương. Bởi vậy gió lạnh liền cuốn tới âm âm, chẳng khác chi muôn nghìn đợt sóng to ngoài bể cả.

Và khi chưởng lực đôi bên va chạm vào nhau thì bất giác nghe tiếng gió rít vèo vèo, rồi băng tuyết trên mặt đất cũng bị cuồng phong cuốn tung lên, bay thẳng lên trên nền trời cao như một cây cột bằng ngọc. Đồng thời, gió lạnh cũng liền thổi tới khiến cây cột băng tuyết kia lại tiếp tục vọt lên cao hơn mười trượng nữa.

Mãi đến khi chân lực đã yếu, thì số băng tuyết ấy đã bắt từ lưng chừng trời đổ tuôn đổ trở xuống như lá hoa rơi rụng.

Qua thực trạng đáng kinh khiếp đó, đã khiến Tư Đồ Uyển trân trời nhìn đến há mồm trợn mắt. Ngay như Thạch Kinh Thiên là người nghe nhiều hiểu biết rộng thế mà cũng không khỏi chặc lưỡi lắc đầu.

Băng tuyết từ trên cao đổ xuống nghe ào ào, mù mịt cả một vùng khiến tất cả số người hiện diện không ai bảo ai cùng một lúc quét ra hai luồng chưởng phong để hất bay số băng tuyết đang rơi về phía mình.

Tư Đồ Uyển sau khi định thần trở lại, mới đưa mắt nhìn qua, trông thấy đôi mắt của lão đạo sĩ đang sáng ngời và trên mặt tuyết ngay trước mặt lão, có ba dấu chân sâu đến đầu gối, chứng tỏ thế “Vạn kiếp lâm đầu” của Ngọc đệ đệ đã hất lui lão ta ra sau ba bước.

Tư Đồ Uyển vừa mới cảm thấy vui mừng, nào ngờ đâu khi nàng quay mặt nhìn lại thì đôi mày không khỏi cau chặt, trong lòng hết sức kinh hãi.

Thì ra qua thế võ đánh mạnh đỡ thẳng vừa rồi, Gia Cát Ngọc tuy có thể đứng vững đôi chân, mà trái lại không ngót lùi ra sau bay bước và ngay lúc đó chàng đang lộ vẻ hết sức thận trọng, sẵn sàng đối phó với mọi thế công tiếp theo của đối phương.

Cũng may là qua thế đánh vừa rồi, chàng đã làm cho lòng kiêu ngạo tự cao của các lão đạo sĩ trong Bất Qui Cốc mà từ trước đến nay chẳng hề xem nhân vật võ lâm vào mắt này phải suy giảm đi hơn phân nửa.

Riêng về Gia Cát Ngọc kể từ ngày chàng đã đánh thông được “Sinh tử huyền quan” thì chân lực cũng như tài nghệ mỗi ngày đều tiến vượt bậc, nên qua thế đánh ác liệt vừa rồi, trong lòng chàng sau cơn kinh ngạc thì bất giác lòng tự hào lại nổi lên. Chàng cất tiếng thét dài, rồi sử dụng ngay đến những tuyệt học mà trong trường hợp bình thường chàng không khi nào đem ra dùng đến.

Tất cả số người hiện diện chỉ kịp trông thấy bóng đen chập chờn rồi tiếng nổ to như sấm động không ngót âm âm bên tai, khiến ai nấy đều đình tai nhức óc, bất giác ùn ùn thối lui ra sau để tránh.

Mọi việc đó chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, kịp khi ai nấy đứng vững thì những tiếng sấm nổ vang dội kia cũng đã im hẳn.

Gia Cát Ngọc lúc đó vẫn đứng sững giữa sân, thần sắc uy nghi như một pho tượng linh thần, chẳng ai dám nhìn thẳng.

Lão đạo sĩ mày dài kia đã nhanh nhẹn nhảy lui ra sau tám bước, hai tay buông thõng sắc mặt thiếu não, đôi tia mắt vẫn còn đầy vẻ khiếp sợ.

Qua tình trạng đó, thắng bại đã về ai?

Chẳng cần phải giải thích, mà chỉ nhìn qua là ai cũng đã hiểu được rồi.

Hai lão đạo sĩ Câu Hồn và Chiêu Hồn tựa hồ đã cảm thấy rất bất ngờ nên đưa mắt nhìn nhau một lượt, rồi nhanh nhẹn cùng nhảy đến sát bên cạnh lão đạo sĩ mày dài.

Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh cũng đã đồng thanh cất giọng trong trẻo nạt to, rồi nhẹ nhàng như một đôi én, phi thân lướt thẳng tới trước.

Gia Cát Ngọc khẽ vén vạt áo lên, rồi đưa chân bước chậm rãi đến hai bước, gằn giọng nói:

– “Ngũ quỷ âm phong chưởng” của đạo trưởng quả cũng chẳng phải tầm thường, tại hạ xin lĩnh giáo vậy.

Sắc mặt của vị đạo trưởng mày dài liền bùng đỏ, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

– Tiểu yêu, ngươi chớ nên ngông cuồng, thế võ học vừa rồi của ngươi tuy không phải thấp kém, nhưng bản đạo không xem vào mắt đâu, ít nhất thế “Ngũ quỷ bi thu” cũng suýt soát với thế võ ấy mà thôi.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nhạt, đang định cất tiếng nói thêm, thì bất thần trông thấy Tiểu Thanh cô nương hiện vẻ khinh bỉ rồi cất giọng trong trẻo “Hừ”.

rằng:

– Rõ là phường không biết chi đến thế diện, đã bảo là suýt soát với nhau vậy tại sao vừa rồi qua thế đánh đó, ông chỉ dám đỡ có bảy chỉ, còn ba chỉ sau thì

lại nhảy tránh?

Nên biết, vừa rồi Gia Cát Ngọc đã đem toàn lực ra đánh một thế “Minh lôi kinh ngũ nhạc” vung lên một lúc mười ngón tay, gây ra mười luồng kinh lực nặng nề như núi Thái Sơn, và lão đạo sĩ ấy dùng thế “Ngũ quý bi thu” cố gắng đỡ thẳng vào thế võ của Gia Cát Ngọc. Nhưng lão ta chỉ mới đỡ được có bảy chỉ thì đã cảm thấy đôi cánh tay tê buốt, không làm sao chịu đựng được nữa, nên ngôn ngoai nhảy lùi ra sau để tránh.

Giờ đây lão ta bị Tiểu Thanh vạch trần việc đó ra, nên bất giác cúi đầu đưa mắt quét qua mặt tuyết một lượt, trông thấy trước mặt cách nơi lão ta đang đứng độ một thước hiện rõ ba cái hố sâu bằng miệng thúng, nên không khỏi thất sắc kinh hoàng.

Song dáng điệu sợ hãi vừa xấu hổ ấy của lão ta chỉ trong nháy mắt lại biến thành thái độ tức giận căm hờn. Lão ta gầm lên một tiếng ghê rợn như tiếng sói tru, rồi bất thần vung tay tuốt ngọn phát trần xuống ...

Ngọn phát trần ấy có hình dáng rất lạ lùng, cán dài ba thước, ánh sáng không ngót chớp lóng lánh, tựa hồ do một loài thép tinh ròng đúc nên. Phía đuôi của ngọn phát trần rũ xuống và chỉ dài độ bảy tấc, sắc đỏ như lửa, khi ngọn gió lạnh thổi qua nó không ngót kêu xào xạc.

Gia Cát Ngọc vừa nhìn thấy thì như chợt nhớ ra điều gì. Nhưng ngay lúc ấy lão đạo sĩ đã tràn ngay về phía trước, vung tay lên một lượt, tức thì một vùng mây đỏ cuốn ra ồ ạt, gió lạnh rít vèo vèo, công về phía Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc cũng nhanh nhẹn vung tay lên, tuốt thanh đoản kiếm “Phỉ thúy hàn tinh tử” xuống nhanh như điện chớp và đang định vận dụng toàn lực công về đối phương thì bỗng nghe có một tiếng quát vọng đến bên tai rằng:

– Vong Hồn, hãy lui ra. Tiếng quát ấy từ bên trong “Nai Hà Thiên” vọng ra, khẽ như tiếng muỗi kêu. Tựa hồ người lên tiếng quát đó, từ nhỏ đến lớn không hề có tập luyện qua võ công. Nhưng Gia Cát Ngọc và Thạch Kinh Thiên đều là người kinh nghiệm dồi dào nên vừa nghe qua âm thanh, thì không khỏi giật mình sững sốt.

Thì ra, tuy hai người chưa nhìn thấy kẻ lên tiếng quát ấy là ai, nhưng qua âm thanh họ đã nhận định được vị trí của người đó. Và họ biết đối phương lúc ấy hãy còn ở cách xa đây ngoài một trăm trượng. Trong võ lâm những cao thủ nội gia, khi xử dụng thuật “Truyền âm nhập mật” thì cần phải tập trung hơi về đờn điền, rồi mới vận dụng nội gia chân lực để phát ra. Như vậy họ sẽ đưa được tiếng nói đi xa đến ngoài một trăm trượng mà không mệt nhọc chi cả. Vậy một người có đến mức nội công cao siêu như thế thử hỏi ai không chắc lưỡi ngợi khen.

Trong khi hai người đang kinh ngạc thì bỗng thấy lão đạo sĩ mày dài hạ nhanh cánh tay xuống, thu ngay ngọn phát trần vừa quét ra trở về, rồi cúi đầu xua tay nói.

– Đệ tử xin tuân mệnh.

Vừa nói lão ta vừa nhanh nhẹn nhảy lui ra xa ba bước. Chừng ấy lão ta mới quay mặt nhìn thẳng về cánh cửa sơn to trong Nai Hà Thiên cúi người nói tiếp rằng:

– Vong Hồn bất tài nên mới để cho mấy tên hậu sinh này, đến quấy rầy sự tu tĩnh của sư tôn. Vậy đệ tử xin cúi đầu chịu tội.

Từ trong hai cánh cửa đỏ của Nai Hà Thiên lại có tiếng cười lạnh lùng vọng

đến rằng:

–Ồ. Người hãy đưa mấy người này ra khỏi sơn cốc, rồi sẽ nói sau.

Vong Hồn đạo nhân không khỏi sửng sốt, nói:

–Đưa bọn họ ra khỏi sơn cốc? Vậy chẳng lẽ giới luật có vào không ra của Bất Qui Cốc ...?

–Hừ. Lẽ tất nhiên là giới luật trong Bất Qui Cốc không thể nào bỏ đi được, nhưng chẳng lẽ lời nói của đệ tử trong Nai Hà Thiên lại không biết giữ chữ tín hay sao? Đã sút kém hơn về thế võ dưới tay của người ta rồi, vậy còn có chi để nói nữa.

–Đệ tử thực đáng chết, xin tôn sư từ bi. Đệ tử sẽ đưa bọn họ ra khỏi sơn cốc ngay.

Trong khi Vong Hồn lão đạo nói chuyện với người ẩn mặt kia, thì hai đạo sĩ Câu Hồn và Chiêu Hồn đều cúi đầu đứng im lặng, tỏ ra hết sức sợ sệt. Đợi đến khi tiếng nói vừa dứt thì hai lão ta bỗng cùng một lúc quay mặt lại, đưa mắt nhìn thẳng về phía Gia Cát Ngọc, gằn giọng nói rằng:

– Những tiểu bối không biết chi phải quấy kia. Lòng từ bi của tổ sư ngài chẳng lẽ bọn các người còn chưa nghe thấy hay sao? Nếu không sớm cút đi để bảo toàn tánh mạng ... Hừ hừ. Chừng ấy chớ nên trách tại sao những đạo sĩ trong Nai Hà Thiên ta đây nói mà không biết giữ chữ tín đó.

Ba lão đạo sĩ kia mặc dù lên tiếng nói như vậy, nhưng trong lòng hãy còn có vẻ chưa chịu phục hẳn, nhất là Chiêu Hồn Đạo Nhân đã bị con kim ưng Lăng Vân từ trên không sà xuống chụp nát cả con mắt phía trái, lúc đó vết máu

vẫn chưa khô, nên sắc mặt hầm hầm tức giận trông ghê rợn vô cùng.

Võ công của Vong Hôn Đạo Nhân tuy cao sâu không thể tưởng tượng, nhưng người ẩn mặt kia chính là sư phụ của lão ta, chắc chắn võ công cao cường không biết đến đâu mà kể. Đáng lý ra Gia Cát Ngọc phải chụp lấy cơ hội này để rút lui cho mọi việc được êm thấm. Nhưng vì bút tích nơi hai câu liễn treo trước cửa ngôi chùa này đã có tương quan đến mối tâm thù của sư môn, vậy chàng đâu lại chịu bỏ lơ không tìm hiểu được. Bởi thế, sau khi chàng nghe qua những lời nói ấy, bèn cất giọng lạnh lùng, cười nói:

– Nhưng đạo trưởng lại chưa nói cho chúng tôi biết, bút tích trên hai câu liễn tại cửa chùa đây là của ai? Thế sao các ông lại muốn đánh đuổi tại hạ đi, vậy đâu có dễ dàng như thế được?

Đôi mày dài của Vong Hôn Đạo Nhân liền nhướng cao lên, quay mặt nhìn về cánh cửa sơn của Nai Hà Thiên, vung tay thi lễ nói:

– Xin tôn sư minh giám. Thằng ranh này tự nó muốn tìm lấy cái chết, thật ra không phải đệ tử không tuân lệnh dạy của sư tôn.

Nói vừa dứt lời, thì lão ta bất thần quay mặt lại, và một luồng kinh khí mạnh mẽ, thao thao bất tuyệt như nước Trường Giang đã cuốn thẳng về phía ngực của Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc không dám chậm trễ, nhanh nhẹn vung chuông ra sử dụng ngay “Cửu cửu huyền công”.

Trong khi luồng chân lực của đôi bên sắp sửa va chạm vào nhau thì lại nghe có một tiếng quát giận dữ vọng đến bên tai rằng:

– Nghiệt đồ, ngươi dám cãi lệnh của sư phụ chẳng? Tại sao không rút đi cho ta.

Lần này giọng nói ấy có vẻ nóng nảy và vang rền chẳng thua chi một tiếng sấm nổ, chứng tỏ người ấy đang tức giận trong lòng.

Nhưng vì Vong Hồn Đạo Nhân dù có muốn thu thế võ trở về cũng không còn kịp nữa, nên bắt buộc phải lách sáng phía trái ba bước để tránh sự va chạm giữa hai luồng nội lực.

Tuy nhiên, hai tiếng nổ âm âm vẫn vang dội cả vùng, khiến mặt tuyết bị đào thành hai cái hố sâu.

Luồng chưởng lực của Vong Hồn Đạo Nhân quét qua đến nơi nào thì mặt đất nơi ấy bị đánh tét ra rộng độ hai bộ, dài độ bảy thước. Riêng luồng chỉ lực của Gia Cát Ngọc cũng gây thành năm cái rãnh, rộng ngoài một thước.

Căn cứ vào thực trạng đó để nhận xét thì tựa hồ luồng nội lực của chàng còn mạnh mẽ và dồi dào hơn và Vong Hồn Đạo Nhân nữa.

Trước sự thực đó, chẳng nói chi Vong Hồn Đạo Nhân hết mức kinh tâm, mà ngay cả Gia Cát Ngọc cũng không khỏi giật mình và gần như không dám tin ở sự tiến bộ vượt bậc gần đây của chính mình.

Số người diện hiện tâm trạng đều khác nhau, ai nấy im lặng đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác, không hề lên tiếng nói một lời.

Bỗng nhiên từ trong cánh cửa sơn của Nai Hà Thiên có một chuỗi cười dài vọng ra xé tan bầu không khí tĩnh mịch và ngọt ngào.

Tiếng cười ấy khi vừa cất lên, thì nghe rất khẽ và êm tai như một sợi tơ mảnh không ngót bay nhẹ nhàng theo chiều gió mỗi lúc càng xa rồi vượt thẳng lên không xuyên qua mây trắng, lướt tới bóng mặt trời. Do đó làm người nghe có một cảm giác lâng lâng, huyền diệu.

Gia Cát Ngọc đang nghiêng tai lắng nghe, thì chợt nghĩ ra một điều gì, nên vội vàng nói:

– Uyển tử, Thanh muội. Hãy cẩn thận đối với tiếng cười ấy vì nó có điều khác lạ lắm.

Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh cô nương vừa nghe qua lời nói đó thì tâm thần không khỏi rung chuyển mạnh, chẳng khác chi vừa mới bừng tỉnh một cơn mộng, vội vàng định thần trở lại, rồi thủ thế để sẵn sàng đối phó.

Quả nhiên lúc ấy tiếng cười bỗng thay đổi hẳn, vang động âm âm chẳng khác chi trời long đất lở, hơn nữa lại âm ỉ vang dội như gió rít mưa gào, bi thương như quỷ khóc ma rên, làm cho tâm trạng mọi người đều cảm thấy bùi ngùi, cơ hồ tâm thần sắp xa lìa khỏi xác.

Thạch Kinh Thiên và Tiểu Thanh cô nương vẫn có thể miễn cưỡng chống lại được với tiếng cười đó, trái lại Tư Đồ Uyển vì võ công kém cõi hơn, nên sau một khoảng thời gian độ dùng xong một chén trà thì đôi mày của nàng đã cau chặt, sắc mặt trông tái nhợt, đầy vẻ sầu khổ.

Gia Cát Ngọc thấy vậy không hỏi hãì kinh, lập tức dòn hơi vào đơn điền, thét dài thật mạnh mẽ.

Kể từ ngày chàng đã đánh thông được “Sinh tử huyền quan” thì tài nghệ cũng như chân lực, tiến bộ mỗi ngày một nhanh nên tiếng thét vừa bay ra

khởi miệng, đã nghe vang rền cả núi đồi, không thua tiếng phụng gáy rờn gâm, làm cho đá tảng cơ hồ muốn nứt rạn, âm thanh bay bổng lên tận chín tầng mây, khiến sương mù chung quanh cũng bị xua đuổi đi quá nửa. Chừng ấy, Tư Đồ Uyên mới giật mình tỉnh lại như bị ai xối cho một thau nước lạnh vào đầu.

Thế là hai luồng âm thanh ấy bay lằng lằng mãi trên không gian như một đôi rồng thần, không ngớt lồng lộn bắt nhau, khi thì cao vút lên tận mây xanh, lúc thì hạ thấp quanh vùng núi đồi chớm chở.

Một cuộc đấu nội lực lạ lùng đã diễn ra và Gia Cát Ngọc có vẻ như yếu hơn.

Nhưng bản tính của chàng lúc nào cũng rất ngang bướng nên biết mình tuy không thể đối địch nổi với đối phương, song vẫn đem toàn lực ra giằng co cho tới mức chót.

Cũng may là trời sinh ra chàng đã có một thiên bẩm khác người, hơn nữa lại mấy lần gặp được kỳ duyên may mắn, đồng thời lại trải qua bao nhiêu tháng năm đánh nhau gian khổ với kẻ thù địch nên chân lực trong người vẫn không hề tỏ ra hao hụt. Trái lại chàng càng sử dụng nhiều chân lực chừng nào thì nguồn nội lực của trái “Kim tuyến huyết lan” tích chứa trong người lại càng cuốn ra cuộn cuộn mỗi lúc mỗi mạnh mẽ hơn.

Do đó bỗng nghe người ẩn mặt kia cất tiếng “úy” lên đây giọng kinh ngạc, rồi tiếng cười cũng im ngay.

Lão ta cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách nói:

– Người viết hai câu liễn treo trước cửa chùa này chính là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, do đó bản đạo vì lo lắng cho sự an nguy của thiếu

hiệp nên mới không bằng lòng nói ra một cách dễ dàng đó thôi. Gia Cát Ngọc to tiếng cười nói:

– Việc sống chết đều có mạng, vậy xin đạo trưởng hãy cứ nói thẳng ra cho tại hạ được biết.

– Ha ha, nếu sớm biết thiếu hiệp có một tài nghệ cao cường đến mức này thì bản đạo còn giấu giếm làm chi? Giờ đây, bản đạo xin nói thực với thiếu hiệp là đôi liễn đối treo trước cửa chùa của bản đạo chính do Đại Hoàng Chân Nhân Hoa Sơn viết đó.

Gia Cát Ngọc không khỏi sùng sốt “hừ” một tiếng lạnh lùng qua giọng mũi, rồi chỉ trong nháy mắt lại đổi giọng ôn tồn nói:

– Tại hạ xin đa tạ sự chỉ dạy của đạo trưởng, vậy ơn đức ấy xin đợi sau này có dịp báo đáp.

Thạch Kinh Thiên vừa nghe qua, liền bước ngay tới trước nói rằng:

– Tam đệ, chả lẽ em ...?

Gia Cát Ngọc khoát tay qua một lượt, nói:

– Nhị ca, thời giờ đã hết rồi, vậy chúng ta có việc gì chờ khi ra khỏi sơn cốc rồi sẽ nói tiếp.

Nói dứt lời, chàng bèn đưa tay khoát cao vạt áo, rồi nhanh nhẹn lướt đi trước để dẫn cả đoàn ra sơn cốc.

Đại Hoàng Chân Nhân chính là vị cầm đầu môn phái Hoa Sơn, vậy chả lẽ lại

thông đồng với bọn ác đạo trong Bất Qui Cốc hay sao, Gia Cát Ngọc bình nhật tỏ ra hết sức thông minh nhưng giờ đây lại tin theo những lời nói đó, nên không khỏi làm cho Thạch Kinh Thiên điên đầu, không hiểu ra sao cả.

Nhưng trong khi Thạch Kinh Thiên hãy còn dẫn đo suy nghĩ thì Tiểu Thanh cô nương không ngớt đưa mắt nhìn về hướng y, chớp lia lia nói:

– Thạch đại hiệp. Hãy đi thôi. Chả lẽ ông không nghe đến tiếng nói của Gia Cát ca ca tôi nữa hay sao?

Thạch Kinh Thiên như sực nhớ điều gì, và cũng do đó liền bừng hiểu ra, nên vội vàng rảo bước chạy bay, bám sát theo lưng Gia Cát Ngọc đã đi ra khỏi sơn cốc.

Bốn người im lặng không lên tiếng nói chi cả, mà chỉ lo chạy nhanh tới trước.

Khi vừa đến cửa sơn cốc thì Thạch Kinh Thiên không còn chờ đợi được nữa, nên lên tiếng nói rằng:

– Lão tam, có phải em định đến đây một lần nữa hay không?

Gia Cát Ngọc quay mặt nhìn lại, mỉm cười nói:

– Nếu không trở lại nữa, thì chả lẽ chúng ta lại đi đến Hoa Sơn tìm Đại Hoang Chân Nhân thực hay sao?

Tư Đồ Uyển liền cất giọng trong trẻo nói:

– Đi tìm Đại Hoang Chân Nhân chẳng? Nếu làm như vậy thì đã sa vào cái kế

giá họa cho kẻ khác của lão ta rồi. Theo ý tôi thì khi trời đã tối chúng ta nên lên trở vào trong sơn cốc này chắc chắn sẽ tìm ra chân tướng việc ấy.

Thạch Kinh Thiên nghe qua, liền trợn to tôi mắt cộp, nói:

– Con tiện tỳ ngươi chỉ nói bá láp. Ngươi tưởng đâu số đạo sĩ trong Bất Qui Cốc dễ đối phó lắm hay sao?

Tư Đồ Uyên cười vui vẻ nói:

– Ai bảo là dễ đối phó đâu? Vạn Thú Thần Quân đã cho tôi hay từ trước là bọn họ không phải dễ trêu chọc kia mà.

– Thế tại sao ngươi lại không nói sớm?

– Tôi nào ngờ bọn họ lại quả vô cùng lợi hại đến mức đó.

– Con tiện tỳ quỷ quái kia. Giờ đây thì ngươi tin rồi chứ?

– Hừ. Đã tin rồi thì sao? Cái chi bảo Bất Qui Cốc này là nơi có vào mà không có ra? Xem này, chúng ta chẳng phải đã vào và đang ra một cách tự do đây sao?

– Ha. Con tiện tỳ kia. Ngươi xem mọi việc đều dễ dàng quá. Nếu chẳng phải bọn ác đạo ấy muốn mượn tay kẻ khác để hạ kẻ thù của chúng thì e rằng tất cả bốn người chúng ta đây không dễ chi đi ra được khỏi nơi này đâu.

– Hừ. Tôi không tin như thế. Nếu nói vậy thì lão đạo sĩ không dám lộ mặt ra kia chả lẽ lại còn cao cường hơn Ngọc đệ đệ nữa hay sao?

Theo ý của Tư Đồ Uyển thì khắp trong võ lâm ngày nay chỉ có một mình Ngọc đệ đệ là cao cường bậc nhất. Do đó nàng nào còn xem nhân vật võ lâm khắp thiên hạ vào đâu. Bởi thế sau khi nói dứt lời, thì đôi mắt xinh đẹp của nàng liền liếc nhìn về Ngọc đệ đệ đầy vẻ âu yếm và cũng đầy tình tứ.

Gia Cát Ngọc mỉm cười nói:

– Uyển tỷ tỷ đã xem tiểu đệ quá cao mắt rồi. Nếu nói cho đúng thì tiểu đệ gần đây có tiến bộ hơn nhiều nhưng kỳ thực thì cũng suýt soát với Vong Hồn Đạo Nhân ở trong Bát Qui Cốc mà thôi. Nếu đem so sánh với lão đạo sĩ ẩn mặt ấy thì thật ra tiểu đệ còn kém sút hơn một hai bậc.

Đôi mày xinh đẹp của Tư Đồ Uyển liền cau lại tựa hồ không tin lời nói ấy, lên tiếng đáp rằng:

– Hừ. Đây là đệ đệ đã phỉnh gạt tôi. Tôi không tin rằng ngoại trừ Càn Khôn Ngũ Bá ra, khắp trong võ lâm ngày nay còn ai có võ công cao cường hơn đệ đệ được nữa.

Thạch Kinh Thiên nghe qua, bèn cất tiếng to cười khà khà nói:

– Núi cao thì có núi cao hơn. Con tiện tỳ kia, sao ngươi lại nói như thế được?

Càn Khôn Ngũ Bá cố nhiên là thuộc những nhân vật thượng thặng trong võ lâm ngày nay, nhưng trước đây khi họ so tài ở tại Hoàng Sơn thì có không ít giang hồ hào khách vì bận việc này hay việc nọ không thể đi đến tham dự cuộc so tài đó.

Vậy làm thế nào dám cho rằng về mặt võ học họ kém sút hơn Càn Khôn Ngũ Bá?

Bốn người cùng giẫm lên mặt tuyết mà đi, gió lạnh không ngớt thổi tung tà áo, riêng con kim ung Lăng Vân thì tung cánh bay trên cao, thỉnh thoảng lại cất tiếng kêu dài.

Tư Đồ Uyển sau khi nghe qua lời nói của Thạch Kinh Thiên thì không có lý chi để giải bày thêm nữa. Nhưng Tiểu Thanh cô nương trái lại đã trợn to đôi mắt bò câu, sắc mặt đầy vẻ nghi ngờ, nói:

– Quái lạ thực. Số đạo sĩ ấy có bản lĩnh cao cường như vậy chả lẽ từ trước đến nay Thạch đại hiệp chẳng hề nghe ai nói đến hay sao?

Tiểu Thanh cô nương vì tánh tình hầy còn thơ ngây nên chưa biết cân nhắc lời nói. Do đó Gia Cát Ngọc sợ Thạch Kinh Thiên phật lòng bèn vội vàng lên tiếng nói:

– Thanh muội chớ nên nói càn, võ lâm rộng lớn vô cùng trong khi đó nhân vật giang hồ lại đông hằng hà sa số, vậy có ai biết hết được?

Thạch Kinh Thiên biết tam đệ có ý đỡ lời cho mình nên buột miệng cười to khà khà, nói:

– Lão tam, em không cần phải che đậy sự hiểu biết kém cỏi của anh làm gì.

Trong võ lâm cao thủ tuy nhiều song những đạo sĩ có tài nghệ cao cường trong Bát Qui Cốc này quả thực ít thấy. Vậy lão ca ca là minh chủ lục lâm mười ba tỉnh đáng lý ra phải biết hết các ông ấy mới đúng.

Nói đến đây đôi mày rậm của y liều cau lại, rồi im lặng không nói thêm nữa.

Y ngửa mặt trầm ngâm một lúc mới tiếp rằng:

– Nhưng ...

– Nhưng thế nào?

– Nhưng một người có thể sử dụng đến “Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ” như Vong Hồ Đạo Nhân đã làm cho tôi phải sực nhớ lại một đôi ma đầu đã từng hoành hành trong giới giang hồ cách đây mấy mươi năm về trước.

– Ai thế?

Thạch Kinh Thiên trông thấy ba người đều chú ý lắng nghe thì không khỏi phá lên cười to, nói:

– Các người muốn biết là ai chẳng? Nếu vậy thì hãy mau đi rút tới đã.

Ba người biết y lại giở chứng cũ, nên đều mỉm cười rảo bước theo sát sau lưng y. Đi nhanh một lúc thì cả đoàn đã sắp đến một tiểu trấn, liền thuê khách đếm để ở. Sau khi rửa mặt xong ai nấy ngồi vào bàn, bọn hầu sáng bung rượu thịt lên đầy đủ. Thạch Kinh Thiên mới ăn uống ngấu nghiến và khi đã uống ba ly rượu xong, mới thông thả nói:

– Lão tam, em có biết trong võ lâm trước đây còn có hai cao nhân tên tuổi ngang hàng với Càn Khôn Ngũ Bá hay không?

Gia Cát Ngọc lắc đầu, mỉm cười nói:

– Tiểu đệ kiến thức nông cạn, vậy xin nhị ca chỉ giáo giúp cho.

Thạch Kinh Thiên đưa mắt quét qua ba người một lượt, rồi nói:

– Trong khi địa vị của Càn Khôn Ngũ Bá nổi bật trong võ lâm thì có một đôi sát tinh cũng đồng thời xuất hiện. Hai người ấy võ công rất quái dị, tính tình rất hung ác, được ai nấy gọi là Nam Hung, Bắc Sát.

Đôi mắt to của Tư Đồ Uyển bỗng sáng rực, nói:

– Nam Hung, Bắc Sát. Từ xưa đến nay có nghe ai nói đến bao giờ?

Thạch Kinh Thiên đỡ ly rượu trước mặt lên, uống nghe một tiếng “Ừ” cạn ly rồi đưa một bàn tay khác lên vuốt bộ râu ria, cất tiếng cười kha khá nói:

– Người cố nhiên là không nghe ai nói đến bao giờ. Vì có lẽ lúc hai người ấy lui ra khỏi giang hồ thì người chưa sanh ra là khác.

Vậy những người ấy ai là Nam Hung, ai là Bắc Sát?

– Nam Hung và Bắc Sát ngay đến ta đây cũng chưa được trông thấy lần nào.

Nhưng ta được biết Nam Hung Huyết Thần Tử là người trần tục, còn Bắc Sát Thất Khuyết Chân Nhân chính là đệ tử của Đạo Giáo. Nhất là tuyệt học “Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ” của Vong Hồn Đạo Nhân vừa sử dụng chính là tuyệt học từng làm rung chuyển cả giới giang hồ của lão ma ấy trước kia.

– Nếu nói thế thì Vong Hồn Đạo Nhân trong Nai Hà Thiên ấy chính là đồ đệ của Thất Khuyết Chân Nhân hay sao?

– Không hẳn là thế, nhưng cũng rất có thể lắm. Vậy đợi tối nay hai ta lên vào trong đó, rồi mới biết được đích xác.

Màn đêm đã buông rũ trùm kín cả vạn vật. Tại tiêu trần này bỗng có hai bóng người phi thân bay thẳng lên nóc nhà. Cả hai đứng lại trong chốc lát rồi lại nhanh nhẹn nhắm hướng Bất Qui Cốc lướt đi tới.

Hai bóng người đó chính là Gia Cát Ngọc và Thạch Kinh Thiên. Cả hai có thể nói đã sắp đặt mưu lược rất hay. Họ để Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh cô nương lưu lại khách điếm, nhưng hai cô gái to gan lớn mật đó thử hỏi khi nào chịu ngồi yên để chờ đợi?

Bởi thế hai người vừa ra đi chẳng bao lâu thì trong phòng bỗng có tiếng cười trong trẻo vọng ra rằng:

– Uyển tử tử, chúng ta hãy mau đuổi theo họ.

– Con tiểu yêu kia. Chớ nên nói chuyện, hãy dè dặt kéo Gia Cát ca ca của người nghe được không cho chúng mình đi theo đấy.

Vì trong bóng tối nên không thấy rõ sắc diện của hai người ra sao. Nhưng trong phòng bỗng dung im bật tiếng nói, sự tĩnh mịch đã trở lại với đêm khuya.

Vậy, hai cô gái ấy đã ra đi rồi hay sao?

Nào ngờ đâu giữa lúc hai người định xô cửa sổ phi thân lướt ra ngoài, thì tại chiếc sân nhỏ cạnh đây bỗng nghe có tiếng gió giũ chéo áo rồi lại thấy có bóng đen chập chờn qua cửa sổ và từ trên cao đáp xuống mặt đất một cô gái mặt che kín bằng vuông lụa đen.

Tiểu Thanh cô nương đưa tay kéo mạnh vạt áo của Uyển tử tử, ra hiệu cho

nàng ngồi thụp xuống bên cạnh khung cửa sổ mà họ định phi thân lướt ra ngoài.

Cô gái che mặt đó, sau khi đứng yên trên mặt đất bèn đưa mắt quét qua bốn bên một lượt. Đồng thời đôi vai xinh xắn cũng khẽ lắc qua, rồi lướt nhẹ nhàng đến phía trái cửa sổ nhanh như một luồng điện chớp.

Gian phòng bên cạnh phía trái đó chính là nơi yên nghỉ của Gia Cát Ngọc.

Tuy lúc ấy chàng đã đi và gian phòng đang bỏ trống nhưng hai cô gái vừa trông thấy thế thì trong lòng đều có một cảm giác không vui.

Tiểu Thanh cô nương tựa hồ sợ cô gái che mặt kia cướp mất Gia Cát ca ca của mình đi, nên chu nhọn đôi môi anh đào, rồi đứng phắt dậy định phi thân lướt ra ngoài cửa sổ.

Nhưng Tư Đồ Uyển đã kịp thời đè mạnh đôi vai của Tiểu Thanh cô nương xuống, rồi kề miệng sát tai cô ta cười trong trẻo nói:

– Muội muội thân mến, em ghen chi thế. Hãy kiên nhẫn chờ đợi một lúc xem cho rõ ý trung nhận của Gia Cát ca ca em là người nào?

Tiểu Thanh cô nương khẽ “hừ” một tiếng rồi định xô tý tý ra để hành động theo ý mình. Nhưng ngay lúc đó, cô gái che mặt bỗng quay về phía họ. Đôi mắt của cô ta chiếu ngời qua lớp lụa đen, lướt nhẹ nhàng về hướng khung cửa sổ có hai nàng đang núp kia.

Hai cô gái trông thấy thế không khỏi giật mình, và cô gái che mặt kia đã nhanh như chớp vượt cửa sổ, lướt thẳng vào trong phòng.

Hai cô gái trông thấy vậy thì quên mất việc theo Gia Cát Ngọc và Thạch Kinh Thiên để đến Bất Qui Cốc dò xét lai lịch của các lão đạo sĩ nọ, mà cũng nhanh nhẹn phi thân lướt ra khỏi cửa sổ, rồi nhắm ngay gian phòng phía trái nói cô gái che mặt vừa phi thân lướt vào, ẩn mình kín đáo tại phía ngoài cửa sổ để theo dõi.

Nhưng lúc ấy trong gian phòng vẫn im phăng phắc, không hề nghe một tiếng động, thực chẳng khác nào một ngôi chùa bỏ hoang, chẳng có sư sãi mà cũng không có khách hành hương.

Cô gái đó là ai thế?

Cô ta vào trong phòng để làm gì?

Tur Đồ Uyển và Tiểu Thanh cô nương liếc mắt nhìn nhau một lượt, đưa tay ra hiệu để bàn tán với nhau một lúc. Cuối cùng hai cô ta nhất định lướt thẳng vào phòng để đóng cửa lại, rồi túm lấy đối phương hỏi qua cho cặn kẽ.

Tiểu Thanh cô nương là người không biết thận trọng, hành động gì cũng không chịu để chậm trễ hơn người, do đó sau khi hai nàng đã quyết định thì liền cất giọng trong trẻo kêu lên rằng:

– Cô là ai thế? Lần này thì cô không làm cách chi thoát ra được nữa đấy nhé.

Hành động của Tiểu Thanh cô nương thực nhanh nhẹn không thể tả. Câu nói của nàng chưa dứt thì thân hình kiều diễm của nàng cũng đã nhanh nhẹn phi thân lướt thẳng vào trong nhẹ nhàng như một cánh bướm đang bay liệng trên hoa. Đồng thời nàng cũng nhanh nhẹn vung một chưởng lên, bật chiếc bật lửa dầu thông cháy sáng tỏ.

Trong gian khách điểm nhỏ bé này, gian phòng cũng chật hẹp không rộng hơn một trượng vuông. Do đó chiếc bật lửa vừa đánh cháy lên, thì ánh sáng đã soi tỏ khắp chung quanh phòng.

Nhưng Tiểu Thanh cô nương sau khi đưa mắt ngó qua khắp mọi nơi một lượt thì không khỏi giật mình sửng sốt.

Thì ra bên trong gian phòng mùng màng đang buông rũ nhưng nào thấy dấu vết của cô gái thần bí kia.

Tur Đồ Uyển cũng lướt vào đến nơi và cũng không khỏi kinh ngạc. Dù sao tuổi tác nàng cũng lớn hơn Tiểu Thanh cô nương việc đời cũng có kinh nghiệm hơn nhiều, do đó qua cơn kinh ngạc, nàng đã trông thấy tại cửa sổ phía sau trong gian phòng đã có ai mở toang ra từ lúc nào. Hơn nữa trên mặt bàn lại đang có để một cái gói vải nhỏ.

Tur Đồ Uyển nhanh nhẹn thò tay chụp lấy cái gói vải ấy, đưa mắt nhìn kỹ, thì bất thần cất giọng trong trẻo quát lên rằng:

– Thanh muội, hãy đuổi theo mau.

Tiếng “ mau” vừa mới thốt ra khỏi miệng thì phía sau gian phòng bỗng có một bóng người phi thân bay thoát đi, nhắm hướng Đông Nam lướt tới và chẳng mấy chốc đã mất hút dưới bóng trăng vắng vặc.

Bóng người đó có một thân hình đầy đặn và vô cùng kiều diễm, chứng tỏ không ai khác hơn là cô gái che mặt vừa rồi. Song tại sao cô ta lại chờ cho Tur Đồ Uyển chụp lấy chiếc túi vải ấy vào tay rồi mới chịu bỏ đi. Trong gói vải ấy đang gói vật gì? Chẳng lẽ cô ta đến đây chỉ có mục đích mang chiếc gói vải ấy đến thôi sao? Cô gái ấy thân pháp hết sức nhanh nhẹn so với Tur Đồ

Uyển thì cao cường hơn nhiều. Nhưng nếu so với Tiểu Thanh cô nương thì hai người chỉ suýt soát nhau nhưng vì Tiểu Thanh cô nương chậm trễ hơn nên không làm thế nào đuổi theo kịp cô gái thần bí đó.

Chỉ trong chớp mắt đôi bên đã lướt đi xa mấy dặm đường dài. Tư Đồ Uyển đã bị Tiểu Thanh cô nương bỏ rơi lại ở phía sau thực xa.

Riêng Tiểu Thanh cô nương thấy gió lạnh không ngớt thổi thẳng vào mặt, nên cho tay rút ra một vuông lụa đen che kín mặt lại. Nào ngờ đâu, nàng vì dùng chân đứng lại trong giây lát, nên cô gái huyền bí kia đã lướt đi mất không còn trông thấy hình dáng đâu nữa.

Tiểu Thanh cô nương tuy võ công cao cường nhưng vì hoàn toàn không có kinh nghiệm đi đứng nên nhất thời không biết nên hành động ra sao. Và ngay lúc đó bỗng có tiếng cười khẽ vọng đến bên tai nàng.

Tiểu Thanh cô nương vừa nghe qua thì không khỏi giật mình kinh hãi, quay phắt người lại.

Liền đó nàng trông thấy dưới bóng trăng sáng có một lão già sắc mặt tái nhợt.

Lớp tuyết trắng bạch trên mặt đất phản chiếu lên, trông sắc mặt của lão ta lại càng khiếp sợ hơn. Đồng thời trên sắc mặt tái nhợt đó lại có một vết trầy rớm máu to bằng hai ngón tay bắt từ đuôi chân mày phía trái kéo thẳng đến khóe miệng. Dù ai bạo dạn đến đâu nhìn qua cũng không khỏi kinh hoàng.

Bởi thế, Tiểu Thanh cô nương nguyên là một cô gái to gan lớn mật nhưng cũng không khỏi bắt rùng mình, đôi vai khẽ rung động, nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau ba bước.

Người ấy trông thấy thế liền cất giọng lạnh lùng nói:

– Con tiện tỳ kia. Ta xuất hiện ở nơi này vậy có lẽ ngươi không thể tưởng tượng được chứ.

Tiểu Thanh cô nương vừa nghe lão già đó cất tiếng nói thì sự bạo dạn cũng trở lại với cô ta. Nàng đưa tréo hai tay lên trước ngực rồi to tiếng quát rằng:

– Ông là ai thế?

– Ngươi không biết ta hay sao?

– Tôi có quen ông lúc nào đâu chứ?

– Ha ha. Ngươi có biết ta cũng tốt mà không biết ta cũng tốt. Ta chỉ cần ngươi trả lại vật ngươi đã đánh cắp mà thôi.

– Ông chỉ khéo nói bá láp. Tôi đã đánh cắp vật chi của ông và vào lúc nào.

– Ha ha. Con tiểu tiện tỳ kia. Thực không ngờ tuổi ngươi mới từng ấy mà lại xảo trá phi thường. Việc xảy ra cách nay chẳng hơn nửa tháng vậy chả lẽ ngươi lại quên mất rồi hay sao?

– Ông nói chi lạ lùng vậy? Tôi là người không lo thiếu ăn thiếu mặc, vậy tôi đánh cắp đồ vật của ông để làm gì?

Tiểu Thanh cô nương bất thần bị một kẻ xa lạ chỉ thẳng vào mặt, nói mình đã trộm đồ vật của lão ta, nên trong lòng vừa thẹn thùng vừa cuống quýt, hơn nữa nàng lại càng tức giận về lối ăn nói hồ đồ ấy của lão già. Nhưng dù sao

nàng vẫn là một cô gái trong sạch, nên tuy tức giận nhưng ăn nói vẫn khéo léo lễ độ.

Lão già ấy lại cất tiếng cười to ha hả, nói:

– Con tiểu tiện tỳ kia, người giả vờ thực là khéo. Nhưng Bát Chỉ Thần Thâu ta là một nhân vật như thế nào, vậy người đâu phỉnh gạt ta được. Hãy lại đây. Ngoan ngoan trả bảo vật giấu trong pho Lục Ngọc Di Đà lại cho ta.

Lục Ngọc Di Đà tuy là một bảo vật đang làm rung động cả võ lâm ở Trung Nguyên vì Tiểu Thanh là một cô gái mới dẫn bước giang hồ nên không hiểu đây là vật quý báu chi cả. Do đó vừa nghe qua thì nàng liền lộ vẻ ngạc nhiên, nói:

– Ai có thấy của quý báu giấu trong pho Lục Ngọc Di Đà chi của ông đâu?

Hiên giờ ta còn đang bận việc khác, vậy không thể ở đây nói dài dòng với ông nữa.

Cô gái nói dứt lời bèn lắc đôi vai xinh xắn định sẽ phủ tay bỏ đi thẳng.

Nhưng lão già tự xưng là Bát Chỉ Thần Thâu kia bỗng cất tiếng quát khê rảng:

– Con tiện tỳ yêu quái kia. Người không trả cho ta bảo vật giấu kín trong pho Lục Ngọc Di Đà thì hôm nay người chớ mong chi rời khỏi nơi đây được.

Vừa nói dứt lời, thì lão ta quay người lại nhanh như điện chớp, rồi vung chưởng lên nhẹ nhàng như gió hốt, đánh vút về phía Tiểu Thanh cô nương một thế chưởng mãnh liệt.

Tiểu Thanh cô nương không ngờ lão già ấy lại tấn công nhanh nhẹn như thế, nên vừa mới kịp giật mình thì bỗng nghe từ trong bóng đêm lại có một tiếng cười lạnh lùng vọng đến rằng:

– Hừ. Lục Ngọc Di Đà chính do ta lấy đây, vậy ông tìm đến cô ấy làm chi thế.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 40

THẤT KHUYẾT ĐẠO NHÂN

Thạch Kinh Thiên tiếp tục lướt nhanh tới trước, vừa hết canh một, thì hai người đã tiến tới cửa Bất Qui Cốc Vì muốn giữ bí mật hành tung, nên cả hai không đi theo con đường chính, mà trái lại, rẽ sang ngọn núi phía trái để xâm nhập vào trong sơn cốc.

Màu tuyết trắng bạch phủ khắp mặt đất, phản chiếu ánh trăng nhợt nhạt trên nền trời, khiến cho cảnh sắc lại càng có vẻ lạnh lùng, thê lương hơn. Hai người sử dụng thuật khinh công lướt đi nhẹ nhàng như một đợt khói mỏng, thân hình phi nhanh trên mặt tuyết êm ru không hề nghe một tiếng động.

Bất Qui Cốc nằm giữa bao nhiêu ngọn núi co vây quanh, và ngôi chùa gọi là “Nại Hà Thiên” ấy, lại được xây dựng nơi tận cùng của Bất Qui Cốc, địa thế kín đáo, suốt bao nhiêu năm qua, không hề thấy có người lai vãng. Nếu có ai lỡ chân lạc vào đây, đều phải bị mất mạng dưới tay của số ác đạo tại nơi này. Chính vì vậy, nên từ bấy lâu nay, nhân vật giang hồ không ai được biết tại nơi này có một ngôi chùa đầy bí mật.

Nhưng, bắt đầu từ hôm nay, ngôi chùa bí mật Nại Hà Thiên ấy, đã gặp một biến cố to tát. Việc bốn người của Gia Cát Ngọc vào rồi trở ra, chính là đã phá tan giới luật từ bấy lâu nay của Bất Qui Cốc.

Tuy nhiên, số ác đạo trong ngôi chùa này, thực không làm sao tưởng tượng được, là họ sau khi đã bỏ đi ra, rồi lại dám thừa đêm tối lẻn trở vào để dò xét

như thế này.

Nhưng, tựa hồ số người xâm nhập vào Bất Qui Cốc trong đêm nay, ngoài Gia Cát Ngọc và Thạch Kinh Thiên, lại còn kẻ khác nữa.

Ngọn gió đêm không ngớt thổi vi vu, những bông tuyết bá trên nhành cây xơ rơ, thỉnh thoảng lại tuôn đổ xuống xào xạc. Những ngọn đèn trong ngôi chùa Nại Hà Thiên, không ngớt chớp chờn khi tỏ khi mờ theo chiều gió lộng.

Gia Cát Ngọc phi thân nhẹ nhàng nhắm vượt thẳng tới nóc ngôi chùa xây theo hình hoa sen ở tại góc phía trái. Thân pháp của chàng nhanh không thua một luồng điện chớp, lướt đi nhẹ nhàng không kém một ngọn gió thoảng.

Hành tung của chàng khi đó khi đây, chẳng hề để lại một dấu vết.

Bỗng nhiên, chàng nhanh nhẹ dừng chân đứng ngay lại, rồi rùn thấp thân người xuống để ẩn kín.

Tại sao thế? Chẳng lẽ chàng ...? Ồ. Thì ra bên cạnh chàng có một tảng đá lớn nhô ra và bên dưới tảng đá ấy, đang ngồi thu người một đạo sĩ đứng tuổi. Đạo sĩ này dựa người vào vách đá, và đưa mắt ngó chòng chọc không hề nháy mắt về phía cửa sơn cốc để canh phòng.

Gia Cát Ngọc thâm kêu lên rằng:

“Thật nguy hiểm”.

Liền đó, chàng nhún người vọt thẳng lên không như một con chim ưng, rồi lại từ trên không nhào lộn xuống, trông chẳng khác nào một con diều bắt gà, và khi thân người chàng còn cách đôi phương bẩy thước nữa, thì năm ngón

tay đã giương ra, nhắm chụp thẳng vào lưng của lão đạo sĩ đang ngồi bên dưới.

Thân pháp của chàng chẳng thua một cơn gió lốc, thế võ được sử dụng cũng hết sức cao tuyệt, nên chỉ trong chớp mắt, là chàng đã đánh trúng mục tiêu.

Nhưng, trong khi năm ngón tay của chàng vừa mới đụng đến lưng của đạo sĩ nọ, thì trong lòng không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Thì ra nơi lưng của đạo sĩ ấy cứng đờ như cây đá. Với một người có trình độ võ công như Gia Cát Ngọc, thế mà vẫn không làm sao khóa huyết đạo của đối phương được. Bởi thế, chàng hết sức kinh ngạc, liền thay đổi thế điểm thành thế chụp. Và, qua một tiếng “xoạc” khẽ vang lên, năm ngón tay cứng rắn của chàng đã bầu thẳng vào lưng của lão đạo sĩ nọ.

Lúc ban đầu, chàng tưởng đâu đạo sĩ nọ đã luyện được một thứ võ học kỳ dị, khiến thân hình mình trở thành rắn chắc như gỗ đá, nhưng, không ngờ khi năm ngón tay của chàng vừa chụp đến, thì lại bị thủng da thịt rất dễ dàng. Do đó, chàng không khỏi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn kỹ, thì mới thấy rõ sự thực.

Thì ra, huyết đạo trên người của đạo sĩ này đã bị ai chế ngự từ lúc nào. Vậy thử hỏi với khí hậu lạnh lẽo kinh hồn ở miền bắc, sau khi máu huyết bị đình trệ, thì lão ta còn chịu đựng được bao lâu nữa? Chính vì lẽ đó, nên khi năm ngón tay của Gia Cát Ngọc vừa điểm tới thân xác đã cứng đờ của đối phương, lẽ tất nhiên là không làm sao nhận định được huyết đạo của đối phương nằm tại vị trí nào. Và, khi những ngón tay rắn chắc của chàng đã chụp xuống chớ nói chi là một xác chết, ngay đến cả vật rắn chắc như đồng sắt cũng e rằng sẽ bị chàng chụp thủng ngay.

Gia Cát Ngọc là người thông minh, nên căn cứ vào sự thực trước mắt, đã

phán đoán ra là đêm hôm nay, tất có một bậc cao nhân võ lâm xâm nhập vào Bất Quy Cốc trước chàng nữa.

Nhưng người ấy là ai?

Trong khi Gia Cát Ngọc cúi đầu suy nghĩ, thì Thạch Kinh Thiên cũng đã lướt nhanh đến nơi. Y đưa mắt nhìn qua chung quanh, thì không ngớt dậm chân nói:

– Ôi chao. Hai con tiện tỳ này sao lại to gan đến thế? Này lão tam, em còn xem chi thế? Chúng ta hãy mau xâm nhập vào sơn cốc đi.

Thạch Kinh Thiên nhận xét, là đạo sĩ bị điếm huyết ngòi chết cứng này, chính là đã bị Tiểu Thanh và Tư Đồ Uyên xuống tay. Do đó, Gia Cát Ngọc vừa nghe qua không khỏi cuống quýt, vung mạnh hai tay lên, nhắm phía sơn cốc tiếp tục lướt thẳng đi.

Thạch Kinh Thiên là người có nhiều kinh nghiệm, nên trên đường đi, y đã đoán biết được trong Bất Quy Cốc có sự canh phòng rất cẩn mật. Do đó, y đang có y muốn ngăn Gia Cát Ngọc lại, thì chàng đã bắt từ trên cao bay thoát tới, đáp yên xuống mặt đất trong sơn cốc rồi.

Quả nhiên, đôi chân của Gia Cát Ngọc chưa đứng yên, thì đã nghe có một giọng cười lạnh lùng, ngạo nghễ từ bên cạnh vọng đến. Tiếp đó, lại có một luồng kinh lực kín đáo, từ phía ấy cuốn thẳng vào lồng ngực của chàng.

Kẻ đã ẩn kín và bất thần vung tay đánh ra ấy chính là một lão đạo sĩ mặc áo đen. Lão ta núp trong một khe đá, và tấn công vào đối phương êm ru, không hề nghe một tiếng động, chẳng khác chi một bóng ma, khiến cho đối phương không làm sao chống đỡ cho kịp.

Nhưng, trong đêm nay, lão ta đã gặp phải một đối phương lợi hại, nên khi luồng chưởng phong của lão ta chưa chạm được đến lớp áo ngoài của đối phương, thì đã nhìn thấy có một cái bóng đen, lao đi chập chờn, rồi hình bóng của đối phương cũng mất hút, không còn trông thấy đâu nữa.

Thế là, lão đạo sĩ ấy chưa kịp trông thấy rõ mọi sự diễn biến chung quanh, thì một luồng gió lạnh sắc bén như dao, đã nhắm ngay cổ tay của lão ta chặt xuống.

Lão ta vì quá bất ngờ, nên liền có ý định lách tránh, song không còn kịp nữa. Bởi thế, qua một tiếng “hự” khô khan, là lão ta đã ngã ra đất bất tỉnh hẳn.

Trong khi đó, đôi chân của Gia Cát Ngọc vẫn tiếp tục chạy bay về phía trước, mau như một ngọn gió cuốn, nhắm ngôi điện bên hông của ngôi chùa Nại Hà Thiên lướt tới. Thạch Kinh Thiên trông thấy vậy, cũng bám sát theo sau, đồng thời, cả hai cũng nhanh nhẹn ẩn kín mình tại một góc chùa.

Khi bọn họ vừa ẩn mình xong, thì bỗng nghe phía sân sau, có tiếng chân bước tới. Và dưới ánh trăng vàng vạc, họ trông thấy Vong Hồn lão đạo đang từ xa bước về phía ngôi điện bên hông chùa. Tiếp đó, lại nghe có tiếng người hỏi vọng ra rằng:

– Lão Tứ. Người xem có phải đại sư huynh trở về đây không?

Tiếng nói vừa dứt, thì cánh cửa cũng kêu lên kèn kẹt, và mở rộng ra. Liền đó, hai người thấy Vong Hồn Đạo nhân từ trong thò chiếc đầu ra ngoài, và khi nhìn thấy Chiêu Hồn Đạo nhân đang từ xa bước tới, liền vội vàng nói:

– Thưa đại sư huynh. Ý kiến của sư phụ thế nào?

Vong Hồn Đạo nhân lách mình bước vào, cất giọng khô khan cười khanh khách, nói:

– Trước khi sư phụ chưa bình phục, thì có lẽ ông không muốn bước khỏi núi một cách liêu lĩnh.

– Hừ. Như vậy quả là để cho bọn cầu tặc hồi sáng này được ung dung tự tại quá.

– Ha ha. Bọn chúng có thể giúp cho bản cốc trừ đi mấy tên cường địch, thì dù tạm thời để chúng ung dung tự tại, cũng không có chi thiệt thòi đối với mình.

– Chỉ e rằng thằng ranh ấy, không mắc lừa chúng ta một cách dễ dàng như thế đâu.

– Ha ha. Dù cho thằng ranh đó không bị lừa, thì Đại Hoang Chân Nhân Nhân tại núi Hoa Sơn, cũng nào chịu buông tha cho hắn dễ dàng đâu.

Gia Cát Ngọc nghe qua lời nói ấy, thì đoán biết tất có một nguyên nhân kín đáo chi, nên không khỏi giật mình. Nhưng chàng chưa kịp suy nghĩ để tìm hiểu, thì trong chùa lại có tiếng cười ngạo nghễ nổi lên rằng:

– Ha ha, tiểu sư đệ quả không hổ danh là người văn võ song toàn, lúc nào cũng có những mưu lược hay. Chỉ với đôi liễn treo ở trước cửa chùa kia, cũng đủ làm cho những gã thư sinh kém chữ nghĩa, phải tìm hiểu đến suốt mười năm.

Gia Cát Ngọc nghe thế, thì trong lòng không khỏi giật mình. Chàng đang suy

nghe để tìm hiểu về câu nói đó, thì tiếng nói trong chùa bỗng im bật. Qua một lúc sau, người ấy mới lại cất giọng nghi ngại hỏi rằng:

– Quái lạ thực. Thăng ranh hồi sáng này không ngót truy hỏi về đôi liễn ấy, vậy chả lẽ vụ án trước đây ...

Gia Cát Ngọc đang nghiêng tai lắng nghe, thì bất thần từ phía sân sau, bỗng có một chuỗi cười ngạo nghễ thực to vọng đến, cơ hồ làm điếc cả tai người nghe, rồi lại có tiếng nói rằng:

– Hừ hừ. Đại Hoang, người nửa đêm xâm nhập vào Bất Qui Cốc của ta là có ý định gì? Vậy nếu trong lòng người chưa chịu phục về việc trước đây, thì người cứ hẹn Nhất Diệp ở phái Võ Đương đến rồi chúng ta sẽ bắt đầu so tài trở lại một lần nữa.

– Ha ha. Thất Khuyết Lão Quỷ. Lời đồn đãi trong giới giang hồ thực đúng không sai, lão quỷ người quả nhiên là chưa chết. Bàn đạo đến đây chỉ có ý muốn tìm hiểu tung tích của Hắc Tử Trang nhưng nếu người có ý muốn đánh nhau, thì hà tất phải hẹn Nhất Diệp đạo trưởng đến? Bàn đạo chỉ cần dựa vào ba thước thép trong tay đây, để lĩnh giáo những thế tuyệt học mà suốt bao nhiêu năm qua, người đã nhọc công rèn luyện được rồi.

Gia Cát Ngọc vừa nghe qua lời nói ấy, thì đã chợt hiểu được mọi lẽ.

Thì ra, kẻ xâm nhập vào Bất Qui Cốc trước hơn chàng, không phải là Tiểu Thanh và Tư Đồ Uyển, mà lại chính là Đại Hoang Chân Nhân, vị chưởng môn của phái Hoa Sơn, và cũng là một trong Đạo Môn Song Kiếm.

Ba lão đạo sĩ đang nói chuyện trong chùa nghe tiếng động, liền gầm thét lên dữ dội, rồi ùn ùn tràn thẳng ra ngoài.

Từ ngôi điện bên góc chùa, đi đến ngôi điện phía sau, chỉ cách nhau độ chừng một trăm trượng, hơn nữa, lúc ấy bóng trăng đang lu mờ, nên ba đạo sĩ vừa phi thân lướt đi, thì Gia Cát Ngọc và Thạch Kinh Thiên cũng nhanh nhẹn bám sát theo sau. Chẳng mấy chốc, là họ đã đến dưới mái hiên của ngôi đại điện ấy rồi.

Trên nền trời mây đen che mất vầng trăng sáng, gió lạnh không ngớt thổi vi vu, cảnh sắc đêm khuya trông lạnh lùng buồn bã.

Tại chiếc sân trống, có một lão già đầu đội mũ cừu long, mình mặc đại bào màu vàng, đang đứng sững vững vàng như một pho tượng thép, tay áo rộng của lão ta không ngớt bay phất phơ theo chiều gió, khiến cho lão ta lại hiện rõ nét tiên phong đạo cốt, khiến ai nhìn đến cũng không khỏi kiêng dè.

Gia Cát Ngọc vừa nhìn qua, là đã đoán biết lão già ấy chính là Đại Hoang Chân Nhân của phái Hoa Sơn. Nhưng, riêng về Bắc Sát Thất Khuyết Chân Nhân, một nhân vật mà tên tuổi ngang hàng với Ngũ Bá, lúc bấy giờ đang ẩn kín tại nơi nào?

Ba đạo sĩ Câu Hồn, Chiêu Hồn và Vong Hồn, khi đã tiến đến nơi, liền nhanh nhẹn vây chặt lấy Đại Hoang Chân Nhân vào giữa. Con mắt độc nhất của Chiêu Hồn Đạo Nhân chiếu sáng ngời, trông thực hung dữ, nhìn chòng chọc vào Đại Hoang Chân Nhân cất giọng sâu hiểm cười nói:

– Ông chính là Đại Hoang Chân Nhân, người mà được ai nấy kêu tặng với danh hiệu Đạo Môn Song Kiếm đây chẳng?

Đại Hoang Chân Nhân bình tĩnh đáp rằng:

– Bần đạo là người nắm giữ môn phái Hoa Sơn nhưng riêng về cái danh hiệu Đạo Môn Song Kiếm, ấy là do võ lâm đồng đạo khen tặng mà thôi, thực ra bần đạo không hề dám nhận.

Trên khung mặt gầy đét của Chiêu Hồn Đạo Nhân, bỗng thoáng hiện một làn sát khí, bèn ngửa mặt cất giọng ngạo nghễ cười dài rằng:

– Ông có tài nghệ cao cường đến đâu, lại dám xâm nhập vào Bất Quy Cốc?

Đại Hoang Chân Nhân tuy là người rất trầm tĩnh, nhưng vừa nghe qua câu nói của đối phương, thì sắc mặt cũng không khỏi sa sầm, cất tiếng cười dài nói:

– Thất Khuyết lão quái. Người đã ẩn cư từ bấy lâu nay, vậy chả lẽ chỉ dạy dỗ được số môn đồ ăn nói lớn lối, khoa môi múa mỏ như thế này thôi hay sao?

Đến ngay lúc ấy, Gia Cát Ngọc vẫn chưa hề trông thấy được nơi ẩn mình của Thất Khuyết Chân Nhân. Do đó, vừa nghe qua lời nói của Đại Hoang Chân Nhân, thì chàng bèn vội vàng để ý nhìn thật kỹ. Quả nhiên, tiếng nói của Đại Hoang Chân Nhân vừa dứt, thì bỗng trong ngôi đại điện, có tiếng cười ngạo nghễ vang rền vọng ra rằng:

– Ha ha. Đại Hoang đạo huynh, bần đạo vì già nua vô dụng, dạy bọn môn đồ thiếu lễ độ, vậy xin đạo huynh hãy răn dạy giúp cho được không?

Giọng nói ấy rất cứng cáp, tựa hồ như có thể xuyên thủng được cả sắt đá chứng tỏ nội công của người ấy cao cường tuyệt đỉnh. Vong Hồn Đạo Nhân vừa rồi, bảo lão ta bị thương chưa được bình phục, nhưng qua giọng nói vang rền và cứng cõi của lão ta, thực không làm thế nào dám tin lời nói ấy.

Song, kẻ cường địch đã vào tận ngôi chùa, thế tại sao lão ta vẫn đóng kín cửa, không chịu bước ra? Hơn nữa, trong gian phòng của lão ta đang ở lại tắt cả đèn đuốc, không làm sao nhìn thấy vật chi cả. Vậy, chả lẽ lão ta thực sự đang bị trọng thương, nên chẳng dám ra nghênh địch hay chăng?

Gia Cát Ngọc suy nghĩ đến đây, thì bỗng nghe Đại Hoang Chân Nhân cất tiếng “Hừ” lạnh lùng, nói:

– Nếu thế, thì chớ trách ta đây ỷ lớn hiếp nhỏ đó.

Vừa nói dứt lời, thì lão ta đã vung chưởng lên quét xéo về phía Chiêu Hồn Đạo Nhân.

Chiêu Hồn Đạo Nhân nào biết sức lợi hại của Đại Hoang Chân Nhân đến đâu, nên cất tiếng cười như cuồng dại, rồi vung cả mười ngón tay gầy đét như que củi lên, khiến gió lạnh rít vèo vèo, nhắm ngay thế công của đối phương đỡ thẳng tới.

Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ của Chiêu Hồn Đạo Nhân, tuy vô cùng hiểm độc, nhưng vì Chiêu Hồn nếu đem so sánh với đối phương thì nội công quá kém cỏi, vậy thử hỏi làm sao đem so sánh nổi với Đại Hoang Chân Nhân là người nắm địa vị chưởng môn của một môn phái lớn. Do đó, khi luôn chân lực của đôi bên va chạm thẳng vào nhau, thì bất thần nghe một tiếng hự khô khan vọng lên.

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn, thấy Đại Hoang Chân Nhân vẫn đứng yên một chỗ, sắc mặt lạnh buốt như giá băng.

Trái lại, Chiêu Hồn Đạo Nhân thối lui liên tiếp ba bước, rồi ụa lên một tiếng to, hộc ra một ngụm máu tươi đỏ ối.

Bầu không khí đêm khuya lại trở thành tĩnh mịch, rồi sau đó, lại nghe Thất Khuyết Chân Nhân từ trong nhà cất tiếng cười như điên dại rằng:

– Ha ha. Thông Thiên Chưởng của phái Hoa Sơn quả không phải tầm thường.

Này. Câu Hồn, Vong Hồn, các ngươi hãy bước ra lĩnh giáo cho sư phụ ít thế võ đi nào.

Thất Khuyết Đạo Nhân tuy vừa nói vừa cười, nhưng Gia Cát Ngọc và Thạc Kinh Thiên đều nghe được giọng nói của lão ta thoáng hiện một luồng sát khí ghê rợn. Hai người biết ba tên ác đồ của Thất Khuyết Đạo Nhân tuy cùng học võ công một thầy, nhưng tài nghệ của họ chênh lệch với nhau một trời một vực. Câu Hồn nếu so với Chiêu Hồn thì lão ta ít nhất cũng cao hơn một bậc, và Vong Hồn thì lại cao vượt hơn rất nhiều.

Giữa lúc bọn họ đang lo lắng giúp cho Đại Hoang Chân Nhân, thì Câu Hồn và Vong Hồn đã đồng loạt cất tiếng vâng lệnh, rồi tràn ngay tới. Khung mặt của Câu Hồn tái nhợt, trông rất ghê sợ, tràn tới nhanh như điện chớp, rồi vung chưởng đánh ra hai thế võ liên tiếp.

Đại Hoang Chân Nhân lách mình tránh ngang, rồi đưa tay đỡ thẳng về phía công của địch.

Qua một tiếng “ầm” thực to, Câu Hồn đạo nhân lại bị hất bắn lui ra sau hai bước.

Nhưng lần này, thì Đại Hoang Chân Nhân tựa hồ như không thể áp đảo được đối phương một cách dễ dàng như vừa rồi. Đôi chân của lão ta đang mất

bình tĩnh, chân khí chưa được tập trung, thì Vong Hồ Đạo Nhân bất thần quát to lên một tiếng, rồi vung hai chưởng lên nhanh như chớp, tràn tới tấn công ô ạt về phía lão ta.

Thế chưởng của Vong Hồn Đạo Nhân như triều dâng sóng dậy, và chỉ trong chớp mắt, là đã công ra bảy chưởng.

Nguồn nội lực của lão ta vô cùng mạnh mẽ và dồi dào, hơn nữa, mười ngón tay của lão ta lại sắc bén như gươm đao, gây nên những luồng gió mạnh rít vèo vèo không ngớt, khiến ai nghe đến cũng phải kinh tâm tán đờm.

Đại Hoang Chân Nhân tựa hồ cảm thấy rất bất ngờ, nên không khỏi giật mình thối lui liên tiếp ra ba bước.

Với địa vị chưởng môn của một môn phái, thế mà chỉ mới vừa thấy đôi phương vung tay lên, là đã kinh hoàng nhảy lui, thực vô cùng mất mặt. Thất Khuyết Đạo Nhân từ bên trong đưa mắt theo dõi mọi sự diễn biến bên ngoài, nên đã trông thấy rõ tất cả từng cử chỉ một của Đại Hoang Chân Nhân, bèn phá lên cười to như điên dại, nói:

– Đại huynh. Tại sao ông anh chưa chịu ra tay đánh nhau với chúng nó? Chẳng lẽ tên nghiệt đồ của tôi không thể dạy nôi hay sao?

Đại Hoang Chân Nhân không khỏi nóng bừng cả khung mặt, nên bất giác cất tiếng “hừ” lạnh lùng, rồi nhanh như chớp tràn ngay người tới, vung tay công ra liên tiếp năm thế võ. Tức thì, tiếng nổ âm âm vang rền như tiếng sấm động. Và, Đại Hoang Chân Nhân đã bị sự va chạm của hai luồng chưởng lực, hất bắn ra sau liên tiếp hai bước dài.

Nhưng, trong khi đó thì Vong Hồn Đạo Nhân trái lại, đã bị chưởng lực của

Đại Hoang Chân Nhân hất lui ra sau ngoài tám thước.

Thạch Kinh Thiên từ bấy lâu nay, tự hào mình có một nguồn nội lực vô song, thế mà giờ đây trông thấy sức đánh ra của Đại Hoang Chân Nhân, trong lòng cũng không khỏi thâm kính phục.

Khi thân hình của Vong Hồn Đạo Nhân vừa đứng vững trở lại, thì bất thần vung tay tuốt lấy ngọn phát trần kỳ quái trên lưng của lão ta xuống, giương to đôi mắt, cất giọng giận dữ quát rằng:

– Đại Hoang Chân Nhân. Ngày hôm nay ông không mong chỉ trở về được Hoa Sơn nữa.

Nói đoạn, lão ta bèn vung tay quét tới, khiến ngọn phát trần túa ra khắp bốn bên, rít gió lạnh nghe vèo vèo, nhắm ngay bảy huyệt đạo trước ngực của Đại Hoang Chân Nhân công thẳng tới.

Nhưng, ngay lúc đó, bỗng nghe một tiếng reng reng ngân vang, rồi tiếp đó, lại thấy lóe lên một ánh thép chiếu ngời, tức thì, trong tay Đại Hoang Chân Nhân đã siết chặt một thanh bảo kiếm. Lão ta cất tiếng to cười ha hả nói:

– Nếu ta muốn trở về, thì có ai ngăn ta được?

Nói dứt lời, lão ta đâm thẳng lưỡi trường kiếm ra phía trước mặt, kinh phong cũng theo đó nổi ào ào, đồng thời, mũi kiếm đã gãy thành bảy đóa hoa vàng sáng rực, nhắm ngay đầu của Vong Hồn Đạo Nhân giáng thẳng xuống.

Lão đạo sĩ ấy, quả không hổ danh là một trong Đạo Môn Song Kiếm. Với “thông thiên kiếm” của lão ta, rõ ràng đã tiến tới mức cao thâm tuyệt đỉnh, hiểm hóc khó lường, không hổ danh là một tay kiếm khét cả võ lâm.

Vong Hồn Đạo Nhân trông thấy mũi kiếm của đối phương hãy còn cách xa mình đến ba thước, thế mà gió lạnh rít vèo vèo, đã cuốn tới tê buốt cả da thịt, nên đổi ngay thế võ, lách tránh vị trí “trung phong”, đưa chân bước sang “bàng môn”, rồi vung ngọn phát trần đánh trả liên tiếp hai thế võ, đồng thời, lại quét bồi thêm ba chương mãnh liệt.

Đại Hoang Chân Nhân lách tránh và không hề đỡ thẳng vào thế công của Vong Hồn lão đạo. Lão ta lách mình tràn sang phía trái ba bước, hạ thấp thế kiếm xuống, rồi bất thần nhắm ngay Câu Hồn Đạo Nhân đứng cạnh đây công thẳng tới.

Sự diễn biến thế võ của Đại Hoang Chân Nhân không phải là chậm, nhưng Câu Hồn Đạo Nhân quả chẳng phải tầm thường, nhanh nhẹn quay người lách tránh, và vung tay đánh trả lại ba thế võ tức khắc.

Hai lão đạo sĩ ấy kẻ trước người sau, vây đánh đối phương ồ ạt như mưa bão, nhưng Đại Hoang Chân Nhân lúc nào cũng tung hoành lưỡi kiếm lồng lộn trên không gian, như một con rồng thần, gây nên hàng vạn đạo ánh thép sáng ngời hoa cả mắt. Và chẳng mấy chốc sau, đôi bên đã giao tranh mười thế võ. Lực lượng đôi bên cũng ngang nhau, khó phân được ai thắng ai bại.

Nhưng, bỗng nhiên Câu Hồn và Chiêu Hồn đồng thanh hét lên một tiếng dài, rồi nhanh như chớp tràn tới công ra ồ ạt liên tiếp hai thế võ, đồng thời, họ lại đồng loạt nhảy lui ra sau tám bước, nhắm nghiền đôi mắt, vận dụng chân khí, điều hòa hơi thở ...

Gia Cát Ngọc và Thạch Kinh Thiên trông thấy thế không khỏi kinh hãi, nhưng, liền đó bỗng nghe có tiếng Thất Khuyết Chân Nhân quát to rằng:

– Vong Hồn. Không thể được.

Vong Hồn và Câu Hồn liền đáp rằng:

– Thưa sư phụ ...?

Thất Khuyết Đạo Nhân không để cho hai người nói hết lời, hồi hã đáp rằng:

– Chúng bây không thể vô lễ. Đại Hoang Chân Nhân tuy có những việc xích mích chưa thanh toán xong với sư phụ, nhưng lúc này chưa phải là lúc thanh toán mỗi hận cũ đó. Vậy, tại sao các người chưa chịu thủ lễ mà tiếp khách quý giúp cho sư phụ thế?

Đại Hoang Chân Nhân không biết lão quỷ này định giở trò chi, nên nghe qua sự đối thoại giữa đôi bên, thì không khỏi lấy làm kinh ngạc. Nhưng, chỉ trong chớp mắt. là lão ta đã giữ lại được thái độ bình tĩnh, cất tiếng to cười ha hả, nói:

– Tôi là một ông khách không được mời, vậy chủ nhân không trách thì chớ, có đâu lại dám đèo bồng, tấm thanh tình ấy tôi xin ghi nhớ mãi.

Thất Khuyết Đạo Nhân cất giọng khô khan, cười khanh khách đáp rằng:

– Chả lẽ giờ đây, ngay đến tung tích của lệnh sư đệ, ông anh cũng không muốn hỏi đến nữa hay sao?

Đại Hoang Chân Nhân không khỏi giật mình, nên hồi hã lên tiếng hỏi:

– Tệ sư đệ, thực sự có đến Bất Qui Cốc này hay sao?

– Tuy ông ấy không hề đến Bất Qui Cốc, nhưng có người đã gặp ông ấy ở gần đây.

– Lời nói ấy có thực không?

– Tin hay không là tùy đạo huynh vậy.

– Nếu thế thì tậ sư đệ hiện giờ ở đâu?

– Ôi. Chỉ đáng tiếc là đạo huynh lại đến chậm một bước.

– Cái chi? Ông bảo? ...

Đại Hoang Chân Nhân tỏ ra vô cùng sốt ruột.

Thất Khuyết Chân Nhân lại cất tiếng khô khan cười dài, nói:

– Việc đã đến thế này, thì dù đạo huynh có sốt ruột cũng vô ích.

– Vậy, chả lẽ tậ sư đệ ...?

– Chẳng sai tí nào cả. Nửa tháng trước đây ... Ha ha. Nếu chẳng nói thì thôi, mà nói ra thì sợ đạo huynh chẳng chịu tin cho. Hơn nữa, lại e rằng đạo huynh có lòng ngờ vực tôi đây đặt điều ly gián, gây sự cũng nên.

– Hừ. Đại Hoang tôi nào phải là một con người dễ ly gián? Vậy, ông hãy nói rõ cho tôi nghe trước xem sao?

– Nếu đạo huynh muốn nghe, thì tôi phải giải bày. Nửa tháng trước đây, có người gặp ông ấy tại vụng phụ cận Cảnh Bạc Hồ, và đang bị người ta đánh

trọng thương, nên chỉ e rằng hiện nay ...

– Hừ. Người ấy là ai thế?

– Bàn đạo đã nhiều năm qua, chẳng hề bước ra khỏi sơn cốc này, nên chỉ biết người ấy tuổi rất trẻ, suốt ngày đeo một chiếc mặt nạ da, thân mình choàng một tấm lụa đen, nhưng không được biết lai lịch cũng như danh hiệu là gì.

Đại Hoang Chân Nhân nghe qua, thì đôi mắt bỗng sáng rực, cất giọng căm hận nói:

– Hừ. Lại là hắn. Trong giới giang hồ đồn đãi không sai ngoa tí nào cả. Nay, Thất Khuyết lão quái, tôi được biết ông hiện nay đang bị trọng thương chưa được bình phục, nhưng tôi nghĩ cái tình chỉ điểm thành thật của ông, nên bằng lòng để chậm lại nửa năm sau, mới bắt đầu thanh toán mối hận cũ giữa hai ta.

Câu nói vừa dứt, thì Đại Hoang Chân Nhân nhanh nhẹn lao người vọt thẳng lên không, và chỉ trong chốc lát là mất hút giữa màn trời đêm buồn bã.

Đại Hoang Chân Nhân vừa bỏ đi, thì Gia Cát Ngọc cũng không khỏi thâm suy nghĩ:

“Bảo là một người mang mặt nạ da, thân mình khoác một chiếc áo choàng đen vậy rõ ràng là tả hình dạng của mình rồi?”

Thảo nào khi nãy, bọn chúng lại bảo nếu mình không bị mắc lừa bọn chúng, thì Đại Hoang Chân Nhân cũng chẳng hề chịu buông tha cho mình, té ra là thế”.

Chàng vừa nghĩ đến đây, thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Tự biết nếu không chặn lấy Đại Hoang Chân Nhân lại, để giải bày cặn kẽ mọi sự thực, thì sau này nếu gặp mặt nhau, tất sẽ gây ra nhiều điều rắc rối. Do đó, chàng cũng nhanh nhẹn quay phắt người lại định sẽ đuổi theo Đại Hoang Chân Nhân.

Nhưng, thử nghĩ trong Bát Qui Cốc này, những lão đạo ở tại ngôi chùa Nại Hà Thiên, có người nào lại không có tuyệt học trong mình? Chính vì vậy, nên chàng vừa mới xoay người lại, thì bọn họ đã phát giác ra ngay. Vong Hồn đạo nhân liền gằn giọng quát to rằng:

– Có ai lại to gan đến thế? Tại sao không bước ra đây cho ta?

Câu nói vừa dứt, thì bóng người cũng bay thoát lên, nhanh như chớp vung ngọn phát trần quét ra nghe một tiếng vút, nhắm ngay đại huyệt trên toàn thân Gia Cát Ngọc điểm thẳng tới.

Lúc bấy giờ, thân hình của Gia Cát Ngọc đang bay lơ lửng trên không, nên dù muốn ra tay chống trả hoặc lách mình để tránh, đều chẳng phải là việc dễ dàng.

Do đó, ngọn phát trần của đôi phương vẫn không ngớt rít gió vèo vèo, tiếp tục công thẳng về phía chàng nhanh như gió cuốn.

Nhưng, Vong Hồn Đạo Nhân, thực không làm sao có thể tưởng tượng được, giữa lúc Gia Cát Ngọc đang lâm vào tình trạng hiểm nguy như chỉ mảnh treo chuông, lại bất thần sử dụng đến “Vân long cứu chuyển” thân pháp, một thuật khinh công khét tiếng có một không hai trong giới giang hồ.

Bởi thế, qua một tiếng thét dài như tiếng rống gầm tức thì, thân người của Gia Cát Ngọc đã bay vọt lên cao, rồi nhào lộn như một con thần long đang giỡn mây, và chỉ trong nháy mắt, thì thân hình chàng đã lòn trở lại phía sau lưng của Vong Hồn Đạo Nhân, và nhanh như chớp thò bàn tay ra, gây thành năm đạo kinh phong bén nhọn, rít nghe vè vè công thẳng tới.

Vong Hồn Đạo Nhân tuy võ công cao cường, nhưng qua sự đối phó của bóng người trước, quả đã vượt qua sức tưởng tượng của lão ta, nên lão ta không kịp tìm ra một cách đối phó cho hữu hiệu, bất đắc dĩ phải buông rơi thân mình, đáp nhanh xuống mặt đất như một vì sao sa.

Tuy lão ta đã kịp thời đối phó, nhưng sự đối phó ấy vẫn chưa hoàn toàn thu được kết quả tốt. Vì giữa lúc thân hình của lão ta vừa rơi xuống đến mặt đất, thì bất thần nghe một tiếng “xoạc” vang lên, thế là chiếc áo lông cừu mặc bên ngoài của lão ta, đã bị chỉ phong của đối phương đánh toạc ra một đường dài tại eo lưng.

Bởi thế, lớp lông bên ngoài chiếc áo liền tuông rơi lả tả, và luồng gió lạnh đã cuốn vào người lão ta, khiến lão ta bất giác rùng mình mấy lượt.

Gia Cát Ngọc cũng liền nhanh nhẹn đáp yên xuống mặt đất, trong khi đó, Thạch Kinh Thiên vừa cất tiếng cười to ha hả, vừa co giò chạy tới nơi.

Sắc mặt của Vong Hồn Đạo Nhân tràn đầy vẻ kinh ngạc, nhanh nhẹn thối lui ra sau hai bước, rồi ấp úng nói rằng:

– Người ... người là ai thế?

Tiếng nói vừa dứt, thì lại nghe hai tiếng “xoạc xoạc” vang lên, tức thì Gia Cát Ngọc đã nhanh như chớp, gỡ tấm vải che mặt xuống rồi đưa hai tay banh

rộng tấm choàng đen ra.

Dưới bóng trăng lơ mờ, gió đêm lạnh buốt như dao cắt thịt, trên thân người của Gia Cát Ngọc liền hiện rõ lên một bộ xương khô sáng lóng lánh, khiến ai nhìn đến cũng phải rùng mình rợn óc.

Qua thực trạng đó, chẳng những làm cho Vong Hồn Đạo Nhân phải kinh hoàng thất sắc, mà ngay đến Thất Khuyết lão ma đang ẩn mình trong phòng kín, cũng không khỏi buột miệng kêu lên qua giọng kinh hãi rằng:

– Kim Cô Lâu.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nhạt nói:

– Đúng thế. Có lẽ các ông không ngờ được chứ?

Thất Khuyết lão ma to tiếng cười ha hả, nói:

– Thiếu hiệp mới vừa nổi lên tại vùng Trung Nguyên, oai khiếp cả võ lâm, tên tuổi truyền đi khắp xa gần, vang lừng như sấm động, nhưng, chẳng hay nhị vị xâm nhập vào ngôi chùa nhỏ này của chúng tôi, có điều chi muốn chỉ giáo chăng?

Gia Cát Ngọc khẽ “hừ” một tiếng, nói:

– Lời nói khéo lắm. Lời nói khéo lắm. Tại hạ đã được nghe từ lâu, là trong cửa của đạo trưởng có nhiều bậc anh tài xuất chúng, nên muốn đến gặp mặt một lần, để biết cho rõ hư thực mà thôi. Hồi sáng nay, tuy tại hạ đã có gặp nhau với ba vị môn đồ rồi, nhưng trong lòng vẫn còn cảm thấy chưa thực toại nguyện, do đó ...

Nên biết, lúc chàng lên vào ngôi chùa này, thì đã nghe được lời nói của mấy lão đạo sĩ kia, tiết lộ bút tích của đôi liễn treo trước cửa chùa, chính là bút tích của tên môn đồ nhỏ nhút, nên chàng mới nói thế để dọa dẫm đối phương. Và, vừa nói đến đây, thì chàng lại cố ý dừng câu nói lại.

Thất Khuyết Đạo Nhân nghe qua, tựa hồ ít nhiều giật mình nhưng liền cất tiếng khô khan cười to một lượt, đáp rằng:

– Bần đạo thu dạy tất cả năm tên môn đồ hư hỏng, riêng tên môn đồ thứ hai là Lý Hồn, vì vi phạm mạng lệnh của sư phụ, nên bị phạt nhốt kín ba năm, còn tên tiểu đồ là Vu Hồn, thì đang bận việc bên ngoài, đến nay đã năm năm chưa trở lại.

Vậy, hôm nay thiếu hiệp đến đây thực là không may, giả sử ...

Gia Cát Ngọc trong lòng tràn đầy sự tin tưởng hăng say, nên vừa nghe qua, liền cất tiếng to cười ha hả, nói:

– Nếu vậy, thì tại hạ xin mời đạo trưởng hãy bước ra chỉ giáo cho vài thế võ.

Dụng ý của Gia Cát Ngọc là muốn thấy cho tận mặt tên lão ma mà bấy lâu nay vang danh trong giới giang hồ này, xem tại sao lão ta lại không chịu để cho kẻ khác được gặp. Do đó, lời nói của chàng vừa dứt, thì đã nhanh nhẹn phi thân tràn tới trước cửa phòng.

Nhưng, Vong Hồn lão đạo đã nhận ra chàng chính là người thiếu niên xuất hiện hồi sáng này, trong lòng đang căm tức chưa chịu phục, nên vừa trông thấy Gia Cát Ngọc tràn người tới trước, là đã gầm lên một tiếng to, nói:

– Kim Cô Lô. Người có bao nhiêu tài năng, mà dám đến Bất Qui Cốc này để hành động ngang tàng. Nếu người có gan, thì hãy đỡ một chưởng của ta xem sao cho biết.

Vừa nói. Lão ta vừa tràn ngang rồi vung chưởng đánh thẳng về phía Gia Cát Ngọc.

Lão ta tựa hồ đã nhận thấy thân pháp của Gia Cát Ngọc rất quái dị, thế võ kỳ tuyệt khó lường, nên có ý muốn dùng nội lực để thủ thắng.

Vào buổi sáng này, Gia Cát Ngọc đã từng đánh nhau với tên lão đạo Vong Hồn, và do đó, chàng đã biết chưởng lực của đối phương rất rõ ràng. Và, chưởng lực của lão ta, không hề kém sút hơn chưởng lực của chàng, nên chàng không muốn dùng nội lực để đấu với nhau. Nhưng, lúc bấy giờ vì Vong Hồn lão đạo đã đưa chàng đến một tình trạng bị bắt buộc, nên sự tức giận trong lòng cũng không khỏi bùng bùng trào lên.

Chính vì vậy, nên chàng liền dừng chân đứng lại, rồi bất thần xoay thân trên qua nửa vòng, trong khi chưởng phải quật mạnh về phía sau.

Gia Cát Ngọc đã trải qua nhiều cuộc giao tranh ác liệt, nên giờ đây kinh nghiệm cũng đã dồi dào thêm. Thế võ của chàng vừa đánh ra, chính là “Xuất bia thủ pháp” của phái Thiếu Lâm, nhưng thế võ ấy, lại được chàng dồn tất cả sức mạnh của “Cửu cửu huyền công”, nên uy lực của thế võ đó lại được gia tăng gấp hai lần.

Vong Hồn Đạo Nhân vung chưởng lên đỡ thẳng, tức thì quả tim của lão ta không ngớt đập nghe thành thạch, hơi thở hỗn hển và cả thân người bị hất bắn ra sau liên tiếp ba bước.

Chính vì vậy, Vong Hồn Đạo Nhân hết sức kinh hoàng, mở to đôi mắt nhìn kỹ, trông thấy đôi vai của Gia Cát Ngọc chỉ khẽ chao động qua một lượt, rồi thân hình lại đứng vững vàng như cũ.

Qua sự thật đó, chớ nói chi Vong Hồn Đạo Nhân kinh khiếp đến há mồm trợn mắt, mà ngay đến chính Gia Cát Ngọc, cũng tựa hồ cảm thấy hết sức bất ngờ về nguồn nội lực của mình.

Thật ra thì chàng nào có biết, qua cuộc đánh nhau ác liệt với Thất Khuyết lão ma hồi sáng này, tài nghệ cũng như nguồn chân lực trong người chàng, lại được gia tăng gấp ba lần trước đây.

Ngọn gió đêm lạnh lùng không ngớt thổi vi vu, ba lão đạo sĩ đều trợn to đôi mắt ngơ ngác nhìn nhau, không ai lên tiếng nói chi cả.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, hết sức đắc ý, nên buột miệng phá lên cười dài, vang rền cả đôi núi, chẳng thua chi tiếng rống gầm.

Giữa lúc tiếng cười của Thạch Kinh Thiên chưa dứt, thì luồng gió đêm bỗng có tiếng chim ung kêu rất hồi hả.

Đây chính là tiếng kêu của con chim ung Lăng Vân, và tiếng kêu đó chính là tiếng cầu cứu rất gấp. Gia Cát Ngọc đoán biết Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh đang gặp việc gì nguy hiểm, nên trong lòng hết sức kinh hãi.

Thạch Kinh Thiên cũng liền im ngay tiếng cười, gằn giọng quát rằng:

– Lão Tam. Hãy đi mau.

Vừa dứt lời, thì hai người đã phi thân vọt thẳng lên nền trời cao như hai con

chim khổng lồ, nhắm phía ngoài sơn cốc chạy bay đi.

Ba vị lão đạo vừa nhìn thấy đôi phương đang giao tranh, lại bất chợt bỏ rút lui, thì tức giận gầm lên một tiếng to, rồi đồng loạt vung cả sáu chưởng lên, quét theo gậy thành những luồng kinh phong mãnh liệt, cuốn vào màn đêm nghe ào ào.

Vì ba lão đạo sĩ ấy hợp sức công thẳng ra, nên dù cho Gia Cát Ngọc có võ công cao cường đến đâu, mà nếu đỡ thẳng vào thế công của họ, thì chắc chắn sau đó muốn bỏ đi cũng không phải dễ.

Trong lòng chàng đang sôi ruột như lửa đốt, vậy thử hỏi nào bằng lòng ở đó giao tranh dây dưa với họ. Chính vì vậy, trong khi thân người chàng đang bay lơ lửng trên cao, thì bèn vung cánh tay phải lên một lượt, tức thì, một áng mây màu lục liền cuốn ra cuộn cuộn, trông chẳng khác nào hàng nghìn con đom đóm, nhắm ngay những đạo sĩ ở dưới chụp thẳng xuống.

Thì ra, giữa lúc quá nguy cấp, chàng đã nhanh nhẹn tuốt lưỡi đoản kiếm “Phi thúy hàn tinh tử”, một báu vật quý báu nhất trong thiên hạ, rồi vung lên một lượt.

Nên biết trước đây chàng đã được Thương Lăng Vũ Sĩ Bạch Vân Thiên, truyền dạy cho mấy đường tuyệt nghệ về kiếm học, có tên là “Vân Tỏa thanh sơn vạn trượng nham”, vô cùng cao sâu, nghìn năm vẫn còn truyền tụng. Do đó, thế kiếm của chàng quét ra vừa hiểm hóc, lại vừa ác liệt không thể tả.

Lúc bấy giờ, tiếng kêu của con chim ưng lại càng gấp rút hơn, nên Gia Cát Ngọc càng hết sức kinh ngạc. Chàng không làm sao đoán biết được, là ở vùng này lại có cao thủ nào, có thể đối địch nổi với Tiểu Thanh, Tư Đồ Uyển và con thần ưng được.

Nhưng, chàng không thể nào ngờ được rằng, vị cao nhân đó lại chính là ...

Thì ra, trong khi đó, giữa núi đồi hoang dã, Bát Chỉ Thần Thâu vừa nghe qua tiếng nói của người trong bóng tối, bèn nhanh nhẹn nhảy lùi trở lại về phía sau ba bước, rồi gằn giọng quát rằng:

– Người là ai?

Giữa đêm khuya tĩnh mịch, chung quanh vẫn im phăng phắc, chẳng hề nghe một tiếng trả lời.

Bát Chỉ Thần Thâu khẽ “hừ” một lượt, rồi bất thần phi thân bay vọt lên, nhắm ngay hướng vừa có tiếng nói lao thoát tới.

Tiểu Thanh trông thấy thế, thì trong lòng không khỏi hãi kinh, thầm nghĩ rằng:

“Người ẩn mình trong bóng tối ấy là ai? Chẳng lẽ lại là Uyển tử tử hay sao?”

Vừa nghĩ đến Tư Đồ tử tử, thì Tiểu Thanh vô cùng cuống quít. Nàng biết Bát Chỉ Thần Thâu là người võ nghệ cao cường, chắc chắn Tư Đồ tử tử không phải là đối thủ của lão ta, nên cất giọng trong trẻo kêu to lên một tiếng, rồi nhanh nhẹn đuổi ngay theo lão ta.

Trong khi Bát Chỉ Thần Thâu phi thân đuổi theo kẻ địch, thì cách xa đây ngoài một trăm trượng, lại thấy thấp thoáng có một bóng người gầy cao, bỗng nhiên phá lên cười to ba tiếng, rồi nhanh nhẹn tràn về phía lão ta.

Khi đôi bên tiến tới gần nhau, thì quả nhiên trông thấy bóng người đó là một

cô gái, mặt che kín bằng vuông lụa đen. Vì trong cơn hồi hải, không kịp nhận xét kỹ ai là ai, nên Bát Chỉ Thần Thâu gằn giọng quát to rằng:

– Người định bỏ chạy hay sao?

Cô gái nghe qua không khỏi sửng sốt, bất giác lùi về phía sau hai bước, cất giọng kinh hoàng, nói:

– Người ... người định làm gì?

– Ha ha. Diễm cô nương chớ nên sợ hãi, chỉ cần trả lại cho ta bảo vật giấu kín trong pho Lục Ngọc Di Đà, thì không còn chi nữa. Trái lại, hừ ...

Bát Chỉ Thần Thâu vừa nói dứt lời, thì Tiểu Thanh cô nương cũng đã đuổi theo đến nơi, cất giọng ngang nhiên “Hừ” một tiếng lạnh lùng, nói:

– Rõ là con người không biết đến sĩ diện. Ai là Diễm cô nương đâu? Hơn nữa, cũng chả ai biết vật quý báu trong pho Lục Ngọc Di Đà của ông cả. Uyển tử tử, chúng ta chớ nên nói chuyện với hần làm gì, hãy đi thôi.

Cô gái che mặt ấy, chẳng phải chính là Tư Đồ Uyển, vừa đuổi theo kẻ địch ấy hay sao? Nhưng Bát Chỉ Thần Thâu đã hiểu lầm cô ta chính là người vừa lên tiếng nói trong bóng tối nên cất giọng lạnh lùng cười đáp:

– Ha. Mấy con tiện tỳ người đã họp thành một bọn từ lúc nào thế? Với cái kế đánh tráo của các người, không che mặt được Bát Chỉ Thần Thâu ta đâu. Nay hãy ngoan ngoãn nói cho ta rõ, là vật quý báu giấu kín trong pho Lục Ngọc Di Đà ấy, hiện giờ đưa nào đang giữ?

– Chúng tôi không hiểu được.

– Ha ha. Nếu không hiểu được thì hãy ném thử vài thế võ của lão phu đây.

Vừa nói, lão ta vừa từ từ đưa chưởng phải lên, nhắm ngay phía Tiểu Thanh cô nương đánh thẳng tới.

Tiểu Thanh biết lão ta là người có tuyệt học, nên đôi chưởng của nàng đã thủ sẵn một thế vô cùng hiểm hóc, kịp khi trông thấy đối phương vừa công ra, nàng liền lắc mạnh thân người, rồi tràn tới nhanh như chớp, công tới tấp ba chưởng về phía lão ta.

Cũng may là nàng đã kịp thời đối phó, nếu chẳng phải thế, thì chắc chắn đã bị Bát Chỉ Thần Thân chụp lấy được rồi. Thì ra, cái thế chụp xem có vẻ rất tầm thường ấy của Bát Chỉ Thần Thân, khi còn cách đối phương độ bảy tấc nữa, thì bóng chỉ chập chờn hư ảo thực không biết đâu mà lường.

Nhưng ba thế chưởng của Tiểu Thanh cô nương vừa đánh ra, cũng là tuyệt học không hề truyền dạy cho ai của Mạc Sâu Tiên Tử, nên khi sử dụng bóng chỉ cũng biến ảo khó lường, không làm sao đoán biết đâu là hư, đâu là thực cả.

Bát Chỉ Thần Thân vì xem thường đối phương, nên đã đánh hụt thế võ vào khoảng không, trong khi Tiểu Thanh đã nhanh nhẹn nhảy lách sang phía trái ba bước, để tránh một cách tuyệt diệu.

Tiểu Thanh tuy vẫn bình thản không hề xem thế võ nguy hiểm ấy vào đâu, nhưng Tư Đồ Uyển đứng ngoài nhìn, thì không khỏi kinh hoàng thất sắc. Nàng liền lắc mạnh thân hình kiều diễm tràn ngay tới trước, nạt to rằng:

– Ông vốn thật là ai thế?

Bát Chỉ Thần Thâu cất tiếng to cười ha hả, nói:

– Ta đã bảo ta là Bát Chỉ Phi Ma, thế mà ai nấy đều bảo ta là Bát Chỉ Thần Thâu giả mạo, nhưng đến ngày hôm nay, trái lại ta nói ta là Bát Chỉ Thần Thâu, thì lại có người không chịu tin. Con tiện tỳ bé kia, đến hiện giờ chính ta đây cũng không biết ta là ai nữa. Vậy, người bảo ta là ai, thì ta nghe thế thôi.

Nói dứt lời, lão ta liền cất tiếng cười dài, rồi vung tay đánh ra toàn những thế võ kỳ tuyệt hiểm hóc, một lúc tấn công cả Tư Đồ Uyển lẫn Tiểu Thanh công nương.

Hai cô gái cũng tràn tới công trả dữ dội, nhưng cũng không làm sao áp đảo được Bát Chỉ Thần Thâu. Tiểu Thanh bất đắc dĩ phải chu môi anh đào, rồi cất tiếng hú dài, gọi con chim ưng hung tợn kia xuống tiếp tay.

Thế là, hai người và một con chim hợp lực nhau vây đánh Bát Chỉ Thần Thâu tới tấp. Lúc ban đầu, cả ba còn đánh ngang nhau với đôi phương, nhưng vì thời gian kéo dài, trước tiên Tư Đồ Uyển đã thấm mệt, thế võ của nàng không còn sức mạnh nữa, kế đó, Tiểu Thanh cũng cuống quýt, mồ hôi xuống ướt đầm cả y phục.

Nhưng, riêng về Bát Chỉ Thần Thâu thì vẫn điềm một nụ cười trên đôi khóe miệng, thần sắc mỗi lúc xem ra càng uy nghi phấn khởi hơn. Thế võ của lão ta, cũng cứ mỗi lúc càng hiểm hóc cao sâu hơn trước, nên con chim ưng kia bất đắc dĩ, lại phải cất tiếng kêu dài để cầu cứu.

Thạch Kinh Thiên và Gia Cát Ngọc tuy đã nghe tiếng kêu của con chim ưng, nhanh nhẹn chạy ngay đến nơi để tiếp cứu, nhưng vì hai người ấy đang ở xa,

không làm thế nào tới ngay địa điểm giao tranh để tiếp tay cho kịp. Do đó, giữa lúc hai cô gái đang lâm vào cảnh nguy hiểm như chỉ mảnh treo chuông, thì giữa luồng gió đêm có tiếng chèo áo rũ rền rẹt, rồi cô gái che mặt thần bí kia, cũng tựa hồ từ trên nền trời cao bay thẳng xuống.

Cô gái ấy vừa đáp yên xuống đất không hề nghe một tiếng động thì liền vung chuông ngọc lên, rồi nhắm ngay Bát Chỉ Thần Thâu công thẳng tới.

Bát Chỉ Thần Thâu đưa chân lách tránh nhảy ngang ba bước quát rằng:

– Người là ai?

Cô gái che mặt ấy im lặng không nói chi cả, khẽ đưa chuông ngọc lên, nắm tấm lụa đen kéo xuống nghe một tiếng xoạc.

Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh sau khi trông thấy diện mục thật của cô gái ấy, thì đều không khỏi kinh hãi buột miệng “Ồ” lên một tiếng. Nhưng Bát Chỉ Thần Thâu thì lại như vô cùng đắc ý, ngửa mặt cất tiếng cười dài đình tai nhưc óc.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 41

DỄ ĐƯỢC DỄ MẤT

Sau khi cô gái che mặt ấy vừa gỡ vuông khăn ra, Tư Đồ Uyên và Tiểu Thanh đều không khỏi lấy làm sững sốt. Vì, cô gái ấy là một thiếu nữ xinh đẹp, môi hồng răng trắng, sắc diện uy nghi, khiến ai nhìn tới cũng phải kiêng nể. Và, cô ta chẳng phải chính là Băng Tâm Ma Nữ Đông Phương Diễm người con gái tên tuổi đang rung động cả võ lâm đấy sao?

Tiểu Thanh biết vừa rồi, người đã lên tiếng nói để dẫn dụ Bát Chỉ Thần Thâu, chính là cô ta chứ không còn ai nữa. Do đó, nàng vội vàng lên tiếng nói:

– Đông Phương tử tử. Có phải thực sự chị đã lấy mất vật quý báu chi, giấu trong pho Lục Ngọc Di Đà của lão ta không?

Băng Tâm Ma Nữ tựa hồ rất có thiện cảm đối với Tiểu Thanh nên vừa nghe qua lời nói của nàng, bèn khẽ gật đầu, rồi đôi khóe miệng cũng hiện lên nụ cười hiếm có, nói:

– Đúng thế. Cô không tin hay sao?

Tiểu Thanh tựa hồ chẳng hề nghĩ đến việc đó, vì một người con gái xinh đẹp như Đông Phương tử tử mà lại đi đánh cắp của riêng của người ta hay sao? Bởi thế, đôi mắt bồ câu của nàng không khỏi chớp lia, đầy sắc kinh ngạc, nói:

– Tôi ... tôi ... tin chứ. Nhưng, tôi nghe sư tôi thường bảo, là người xấu mới đi đánh cắp của riêng của người khác kia mà?

Băng Tâm Ma Nữ lại cất tiếng cười nhạt, nói:

– Vậy cô bảo tỳ tỳ đây là người xấu hay sao?

Tiểu Thanh cuống quít, nói:

– Ô. Không, chị đã bảo là chị lấy thôi, chứ không phải đánh cắp kia mà.

Tuy khung mặt của Tiểu Thanh được che kín bằng một vuông lụa đen, nên không làm sao trông thấy rõ sắc diện của nàng lúc ấy thế nào, nhưng qua giọng nói có vẻ cuống quít, cũng đoán biết được lúc ấy sắc mặt nàng đang đỏ hồng vì thẹn thừng.

Băng Tâm Ma Nữ tựa hồ cảm thấy rất ấm áp trong lòng, nên mỉm một nụ cười cảm động nói:

– Tiểu muội muội. Em đã tán tụng chị quá mất. Nếu nói đúng ra, thì lấy hay trộm cũng thế thôi chứ gì? Nhưng, nếu tỳ tỳ có thể trộm một vật trong tay của một lão già khét tiếng trong giới giang hồ về khoa trộm cắp, thì chẳng phải đánh hãnh diện lắm hay sao?

Lúc ấy Bát Chỉ Thần Thâu đã im tiếng cười, nhưng nghe qua câu nói ấy, thì lại phá lên cười ha hả, nói:

– Con tiện tỳ quỷ quái kia. Bộ người tưởng người trộm mất pho Lục Ngọc Di Đà, thì ta thực sự không biết chi cả hay sao? Ha ha, người đã làm mưu ta rồi.

Ta chẳng qua là muốn mượn thanh đoản kiếm “phỉ thúy hàn tinh tử” trong tay ngươi mà thôi, hầu có thể bỏ đôi pho tượng ấy ra, để lấy vật quý báu giấu kín trong đó.

Được, giờ thì ngươi hãy trả mau lại cho ta vậy.

Bát Chỉ Thần Thâu vừa nói chuyện, vừa dang rộng hai cánh tay ra, có vẻ như rất tin tưởng ở khả năng của mình, sẽ đoạt lại được vật đã mất kia một cách dễ dàng.

Nhưng Băng Tâm Ma Nữ trông thấy thế, thì chẳng những không trao trả vật quý báu trong pho Lục Ngọc Di Đà lại cho lão ta, mà trái lại, cất giọng ngạo nghễ cười nói:

– Tôi đã làm mưu của ông, nhưng ông cũng không lợi dụng được chi tôi cả.

Đúng thế. Vật quý báu giấu giữa ruột pho Lục Ngọc Di Đà đã được tôi lấy ra, nhưng ...

Bát Chỉ Thần Thâu nghe đến đây, không khỏi giật nảy mình, thối lui liên tiếp ba bước, cuống quýt nói:

– Nhưng thế nào?

Băng Tâm Ma Nữ vẫn điềm nhiên như thường, đáp:

– Nhưng, vật quý báu trong ruột pho Lục Ngọc Di Đà, tôi đã mang biểu cho kẻ khác rồi.

– Ngươi nói thực đấy chứ?

– Ông không tin hay sao?

Bát Chỉ Thần Thâu trầm ngâm một lúc khá lâu, mới lên tiếng nói:

– Lời nói của con tiện tỳ người, ta tin đến chín phần mười, nhưng chẳng hay người được người biểu ấy là ai thế?

– Khi tôi đã mang nó biểu cho người ta, với tư cách là một chủ nhân, thì tôi sẵn sàng gánh chịu tất cả mọi hậu quả, vậy ông hỏi người ấy để làm gì?

– Ha. Hôm nay, ta nhất định phải tìm hiểu xem con tiện tỳ quỷ quái người, có bao nhiêu bản lĩnh cho biết.

Nói đoạn, đôi vai lão ta vẫn không hề nhúc nhích, đôi chân vẫn đứng yên một chỗ, nhưng thân người đã tràn nhanh tới trước tám thước, và chuông phải đã thò ra như một luồng điện chớp.

Giữa lúc thế võ của lão ta vừa mới bắt đầu đánh ra, thì bỗng nghe Tu Đồ Uyển cất giọng trong trẻo nạt to rằng:

– Chậm đã.

Bát Chỉ Thần Thâu vừa nghe qua tiếng quát của nàng, liền nhanh nhẹn dừng chân đứng yên lại, trợn to đôi mắt nói:

– Con tiện tỳ người còn chi muốn nói nữa?

Tu Đồ Uyển đưa tay gỡ vuông lụa đen che mặt xuống, nhếch mép mỉm cười nói:

– Vẫn bối có nghe trong võ lâm hiện nay, có hai vị kỳ nhân ...

– Hai vị ấy là ai?

– Một vị là Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên, và một vị khác chính là Bát Chỉ Thần Thâu Linh Cô Độc ông.

– Tại sao thế?

– Hai người ấy, một người là đại hiệp khách, còn một người nữa là tay trộm cắp lòng danh. Nhưng, cả hai đều được mọi người trong giới giang hồ tán tụng không ngớt.

– Ha ha. Con tiện tỳ quỷ quái kia. Có lý đâu một vài câu nói tâng bốc của người, thì có thể bỏ qua được việc xảy ra trong đêm nay hay sao?

– Hừ. Ai tâng bốc ông đâu? Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên hành hiệp trong khắp chốn giang hồ, chuyên diệt trừ lũ gian ác, tuy ông ấy xuống tay có phần khát khe, nhưng vẫn chẳng mất bản sắc hiệp nghĩa của một con người tốt. Song, riêng Bát Chỉ Thần Thâu ông ...

– Ha ha. Bát Chỉ Thần Thâu ta thế nào?

– Riêng Bát Chỉ Thần Thâu ông, thì trong thực tế có phần khác hơn lời đồn đãi từ bấy lâu nay. Việc ông giả mạo hình dáng của Âu Dương đại hiệp, đã là một việc không nên làm, mà ngay đến việc ông xuống tay đánh nhau với lớp tiểu bối hậu sinh trong giới giang hồ như vậy, thì lại làm cho thanh danh của ông càng bị tổn thương hơn. Đêm nay, nếu ông bằng lòng phủ tay bỏ đi thì thôi, bằng trái lại, ba chị em chúng tôi sẽ hợp sức nhau đối kháng với

ông, và sự thắng bại chưa biết ngã về ai đó.

Bát Chỉ Thần Thâu nghe qua, liền to tiếng cười nói:

– Ha ha. Con tiện tỳ miệng lưỡi kia. Thôi cũng được, ngay từ giờ phút này, ta sẽ để nguyên diện mục chân thực của ta vậy.

Vừa nói đến đây, lão ta bèn vung cánh tay mặt ra, gỡ chiếc mặt nạ da xuống, và để lộ diện mục của một lão già khôi ngô sáng láng. Dưới bóng trăng thanh, thấy rõ năm chòm râu dài bạc trắng, đang bay phất phơ theo chiều gió, trông thực hiền hòa, chẳng khác nào những vị tu sĩ, tu hành trên chốn non cao, không hề dính dấp đến một chút chuyện trần tục.

Ba cô gái hoàn toàn không thể tưởng tượng được Bát Chỉ Thần Thâu lại có một hình dáng như vậy, nên không ai bảo ai, đều há mồm tròn mắt, lộ vẻ kính nể kiêng sợ vô cùng.

Đôi mắt của Tiểu Thanh liền tròn to, nói:

– Nếu thế, thì ông thực sự muốn đánh nhau hay sao? Cũng được. Này Tư Đồ tử tử, Đông Phương tử tử, chúng ta hãy liên hợp lại để đánh với lão ta vậy. Để xem lão ta có làm chi được chúng mình không.

Bát Chỉ Thần Thâu lại trầm ngâm trong giây lát, nhưng bèn hạ giọng nói rằng:

– Chẳng phải lão phu có lòng tham, mà kỳ thực chính vì di bảo của Diễm Lô có tương quan đến sự thịnh suy của cả giới võ lâm, nếu cô nương mang nó biểu cho một người nghĩa hiệp, thì lão phu tự nhiên không làm khó dễ chi cả, nhưng trái lại, nếu nó rơi và tay một kẻ ỷ chúng hiếp cô, ỷ mạnh hiếp

yếu, thì lão phu không làm thế nào để yên chúng được.

Băng Tâm Ma Nữ cất giọng lạnh lùng nói:

- Tôi không thể nói ra đã biểu cho ai, chả lẽ lại không được hay sao?
- Ông tưởng rằng tôi đây sợ ông chăng?

Bát Chỉ Thần Thâu cười ha hả, nói:

- Được. Người có chí khí, có gan dạ, thì so với người cha già chuyên làm những việc giả nhân giả quỷ của ngươi, quả hữu dụng hơn nhiều lắm. Thôi ngươi hãy ra tay đi, trong đêm nay ta không giết chết ngươi là được rồi.

Băng Tâm Ma Nữ Đông Phương Diễm, một cô gái có tánh tình bướng bỉnh, nên vừa nghe qua lời nói của đối phương, đã cất tiếng cười nhạt, vung chưởng ngọc lên ngay.

Cuộc chiến đang sắp sửa bùng nổ, thì bất thần Tư Đồ Uyển lác nhanh thân người, rồi tràn đến trước mặt Băng Tâm Ma Nữ, lên tiếng nói:

- Đông Phương tử tử, vật quý báu cất giấu trong pho Lục Ngọc Di Đà, hiện giờ đang ở trong tay em, vậy hãy để tiểu muội tự gánh vác việc này.

Sắc mặt của Băng Tâm Ma Nữ bỗng sa sầm, nói:

- Ai bảo di bảo của Diễm Lôi ở trong tay cô? Việc này không có dính dấp chi đến cô cả, vậy hãy mau tránh ra xa cho tôi.

Tư Đồ Uyển nghe qua, không khỏi kinh ngạc, nói:

– Cái chi? Có lý đâu, tử tử để yên nó trên bàn ...

Đôi mắt của Băng Tâm Ma Nữ trợn to, nạt rằng:

– Câm miệng lại. Di bảo của Diễm Lôi nếu mang mấy ngôi thánh ra đánh đổi, cũng dễ chi người ta chịu. Vậy, tôi để nó trên bàn làm gì?

Trong khi Tu Đồ Uyên lấy chiếc gói vải để trên mặt bàn tại phòng của Gia Cát Ngọc, mặc dù đang cơn hồi hải, nhưng nàng cũng có dờ hé ra xem, thấy trong ấy chính là một bức lụa vàng, bên trên có nhiều dòng chữ viết theo thể tiểu giai, to bằng mút đũa ăn, nói rõ đây là di bảo của Diễm Lôi trong pho Lục Ngọc Di Đà, và bảo phải trao lại cho Ngọc đệ đệ ...

Thế mà giờ đây, tại sao cô ta lại chạy chổi việc đó?

Tu Đồ Uyên là một cô gái thông minh, nên suy nghĩ một lúc, liền đoán biết ý riêng của Băng Tâm Ma Nữ, nên trong lòng hết sức cảm kích.

Nhưng Bát Chỉ Thần Thâu là người kinh nghiệm già giặn, nên chỉ nghe qua một vài lời nói sơ hờ, cũng như nhận xét qua thái độ của đối phương là đã đoán biết món di bảo của Diễm Lôi, thực sự đang ở trong tay của Tu Đồ Uyên. Song, mặc dù lão ta đã nhận biết như vậy, nhưng vẫn không hề xuống tay đoạt lại, mà bất ngờ gật đầu rồi khen rằng:

– Thực là hiếm có. Thực là hiếm có. Đông Phương Tuyết mà có một đứa con gái như ngươi, thực không ai dám tin cả. Cũng được. Ta nể tình con tiện tỳ ngươi, nên mỗi oán thù mười năm qua bắt đầu từ nay ta sẽ phải sạch, không còn để ý đến nữa.

Bát Chỉ Thần Thâu tuy trong võ lâm không phải là một nhân vật lỗi lạc khét tiếng, nhưng qua thái độ tán đồng chính nghĩa của lão ta, quả đã làm cho mọi người phải kính phục và kiêng nể.

Băng Tâm Ma Nữ tuy là người rất kiêu ngạo, thế mà giờ đây cũng bất giác cúi mình thi lễ nói:

– Đông Phương Diễm xin đa tạ sự giúp đỡ của tiền bối.

Bát Chỉ Thần Thâu mỉm cười, rồi quay mặt về phía Tu Đồ Uyển nói:

– Lục Ngọc Di Đà nguyên là vật sở hữu của Phong Lâm Nhị Lão, ngày nay nó rơi vào tay ngươi, cũng hợp tình hợp lý. Song, một kẻ vô tội, khi mang trong người một món bảo vật cũng hóa thành một kẻ có tội to. Nhưng việc bị thẩm sát của Bành thúc thúc ngươi, đã là một bằng cứ hiển nhiên. Vậy, ngươi hãy cất giữ cho cẩn thận mới được.

Vừa nói, lão ta vừa lắc mạnh thân người, định sẽ quay mặt bỏ đi thẳng.

Nhưng, Tu Đồ Uyển vừa nghe lão ta nhắc đến Ngân Tu Tân Bành Hạo, thì không khỏi giật nảy mình, cuống quýt gọi to rằng:

– Lệnh Cô tiền bối.

Bát Chỉ Thần Thâu dừng chân đứng lại, tươi cười nói:

– Ngươi còn có điều chi nữa?

– Tiền bối có hiểu nguyên nhân về cái chết của Bành thúc thúc tôi không?

– Bàn thúc thúc của người tuy bề ngoài bị chết dưới sự hại ngầm của Ngũ Đinh Thủ nhưng thực tế thì ... Ôi. Giờ đây ta có nói với người cũng vô dụng, để sau này ta có gặp cha người, sẽ nói cặn kẽ lại cho ông ấy biết được rồi.

Tiếng nói vừa dứt, lão ta đã lướt nhanh đi như một cơn gió lốc, chỉ trong nháy mắt là đã lẩn khuất giữa màn đêm.

Bát Chỉ Thần Thâu tuy trong giới giang hồ chẳng qua là người tiếng tăm nhỏ bé, nhưng chẳng ngờ tài nghệ lại hết sức cao thâm, thần sắc ung dung tự tại, hơn nữa, ăn nói lại bộc lộ khí khái, biết trọng lẽ phải, nên Tư Đồ Uyển đưa mắt nhìn theo bóng lão ta lướt đi, trong lòng bùi ngùi như mất đi một cái gì quý báu.

Đến khi nàng định thân trở lại, thì Băng Tâm Ma Nữ cũng đã bỏ đi đâu mất từ lúc nào. Tiểu Thanh cô nương lúc đó, cũng đang đứng sững sờ giữa ngọn gió đêm, ngơ ngác như hồn đã lìa khỏi xác.

Mảnh trăng đã lặn về tây, gió đêm mỗi lúc càng thổi mạnh, tại chân trời phía đông đã đậm mây ngang, vậy hai nàng cần phải trở về khách điểm để yên nghỉ.

Nhưng, ánh sáng nhợt nhạt của bóng trăng xế, tựa hồ khắp nơi nơi vẫn còn đầy đầy bao nhiêu hiểm nguy chờ đón hai nàng. Và, trong khi hai nàng còn đang ngơ ngác, thì giữa màn đêm bộng trông thấy có một bóng người phi thân lướt tới, nhắm ngay Tư Đồ Uyển tràn thẳng đến không hề nghe một tiếng động.

Với trình độ võ công của Tư Đồ Uyển, thực ra không làm thế nào tránh khỏi một thế đánh bất ngờ như vậy. Do đó, giữa lúc kinh hoàng, nàng buột miệng kêu thét lên một tiếng khủng khiếp.

Tiếng kêu ấy, tuy không làm cho kẻ bất thần tràn tới tấn công nàng phải khiếp sợ, nhưng đã làm cho Tiểu Thanh đang đứng ngơ ngác kia, phải bưng tỉnh và trở về với thực tại.

Tiểu Thanh cô nương tuy tuổi trẻ, nhưng về võ học lại cao cường hơn Tư Đồ Uyển rất xa. Chính vì vậy nên nàng liền lắc mạnh tấm thân kiều diễm, trong khi năm ngón tay vung ra nhanh như chớp dùng thế “khổng tước khai binh”, nhắm ngay bóng người nọ công thẳng tới.

Bóng người tràn tới tấn công bất thần kia, tựa hồ cũng chẳng phải là một tay tầm thường. Tuy hẳn ta trông thấy Tiểu Thanh vung tay đánh ra một thế võ vô cùng lợi hại, nhưng vẫn không chịu rút lui, mà trái lại, nhanh nhẹn rùn thấp đôi vai xuống, rồi vung mạnh đôi chưởng ra, gây nên một luồng chưởng phong mãnh liệt.

Qua một tiếng nổ âm thực to, hai người đều hát bắn cả ra xa, mỗi bên thối lui hai bước dài. Bóng người ấy không thể ngờ được cô gái trước mặt mình, tuổi còn rất trẻ, mà lại có một nguồn nội lực dồi dào như vậy, nên không khỏi lộ sắc kinh ngạc.

Qua ánh trăng tàn lờ mờ, hai cô gái đã nhìn rõ được bóng người vừa lao thoát tới, chính là một người che mặt bằng lụa đen, mình mặc áo dài chấm đất, tay áo rộng không ngót bay phất phơ theo chiều gió nhưng không làm sao thấy rõ được diện mục. Bóng người ấy sau một lúc kinh ngạc, thì lại tràn người bước tới.

Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh không ai bảo ai, nhanh nhẹn lắc mạnh đôi vai, tràn về phía địch, vung chưởng đánh ra, gây thành hai đạo kinh phong mãnh liệt.

Lúc ấy, lại có tiếng chim ưng kêu dài, đồng thời, lại nghe từ phía xa có tiếng hú cao vút vọng đến. Tư Đồ Uyển vừa nghe qua tiếng hú ấy, đã biết chính là Ngọc đệ đệ đang từ Bất Qui Cốc trở ra. Do đó, trong lòng nàng hết sức vui mừng.

Bóng người vừa xuất hiện, tựa hồ cũng biết thời cơ đang cấp bách, nên gằn giọng hú lên một tiếng to, rồi tay trái dùng chuông, tay phải dùng quyền, đánh ra tới tấp như mưa sa bão táp, nhắm ngay Tiểu Thanh cô nương công ra bả quyền và bốn chuông mãnh liệt.

Qua bảy thế võ ấy, thế nào cũng mạnh mẽ hiểm hóc, lại diễn biến khó lường.

Tiểu Thanh cô nương không dám đỡ thẳng, nên lắc mạnh đôi vai xinh xắn, rồi nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau tám thước.

Chính sự nhảy lùi của nàng, là đã bị sa vào kế gian của đối phương. Do đó, bóng người trước mặt liền cất tiếng cười ha hả như điên dại, rồi phi thân lướt tới nhanh như chớp, vung mười ngón tay rắn chắc ra, nhắm ngay Tư Đồ Uyển chụp ngay xuống như núi đồi sụp đổ.

Tư Đồ Uyển trông thấy thế không thể nào tránh kịp, nên hồi hải vung chuông ra đỡ thẳng, gây thành một luồng kinh phong bén nhọn, chống trả vào thế công của đối phương. Nhưng, thế đánh của bóng người che mặt quá ư nặng nề, khiến thân nàng phải lao đảo, trong khi mười ngón tay bén nhọn như sắt thép của đối phương, vẫn tiếp tục chụp vào vai nàng nhanh như một luồng điện chớp.

Tiểu Thanh cô nương nói riêng về tài nghệ, thì không kém hơn bóng người ấy, nhưng vì nàng thiếu kinh nghiệm, nên mới bị trúng mưu gian của đối

phương. Do đó, giờ đây dù muốn tiếp cứu cho Tư Đồ Uyên cũng không còn kịp nữa. Bởi thế, nàng kinh hãi đến khắp người đều toát mồ hôi lạnh.

Thế là, qua một tiếng “ầm” to, Tiểu Thanh cô nương kinh hoàng đưa tay bịt lấy mắt, không nỡ nhìn thẳng vào thảm cảnh đang diễn ra trước mặt mình.

Xem ra, chắc chắn, Tư Đồ Uyên đành phải chịu ...

Tiểu Thanh cô nương cơ hồ không dám nghĩ ngợi tiếp. Nhưng, sau đó, nàng lại hoàn toàn không nghe tiếng rên rỉ vì bị trọng thương của Tư Đồ tử tử, mà trái lại, nàng bất ngờ nghe một chuỗi cười trong trẻo vọng đến bên tay rằng:

– Ha ha. Này Tiểu Thanh, cô làm sao rồi thế?

Ồ. Giọng nói ấy thực là quen thuộc. Tiểu Thanh bất giác mở bừng đôi mắt ra, thì ... Ủa. Tư Đồ Uyên chẳng phải đang đứng vững vàng, và giương mắt nhìn mình mỉm cười đầy hay sao? Chẳng lẽ Uyên tử tử ...?

Giữa lúc Tiểu Thanh cô nương không tin rằng Tư Đồ Uyên có thể chống trả nổi thế công của đối phương, thì bất thần, nàng bỗng trông thấy tình thế trước mắt đã hoàn toàn thay đổi hẳn. Vì, bóng của quái nhân nọ đã bỏ chạy đi mất từ lúc nào, và trong chiều gió đêm, đang đứng sững một bóng người khác, và đây chẳng phải chính là Gia Cát ca ca, mà mình hằng kính yêu đầy hay sao?

Nàng không thể nào tưởng tượng được, giữa cơn nguy cấp như chỉ mảnh treo chuông, mà Gia Cát ca ca đã kịp thời đến nơi, làm cho quái nhân nọ phải kinh hoàng bỏ chạy. Bởi thế, nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cất tiếng kêu to rằng:

– Ô. Tư Đồ tử tử, thực mọi việc vừa xảy ra, đã làm em sợ đến chết khiếp mất.

Này, tử tử thân mến, em không kịp thời ngăn chặn lấy quái nhân kia, vậy chị có trách em không?

Tư Đồ Uyên trông thấy nàng ngây thơ thành thực nên không khỏi buột miệng phá lên cười to, nói:

– Muội muội thân mến. Tại sao chị trách em được chứ? Trái lại, chị phải cảm ơn em là khác.

Tiểu Thanh cô nương là một cô gái tâm địa trong sạch, nên vừa nghe qua thì vui mừng đến bùng đỏ sắc mặt, cười nói:

– Chị cảm ơn em về việc gì? Chị phải cảm ơn Gia Cát ca ca mới phải chứ.

Nói đến đây, thì nàng liếc nhìn thấy Gia Cát Ngọc đang đứng sững sờ trước luồng gió đêm, nên không khỏi kinh ngạc, lên tiếng hỏi rằng:

– Gia Cát ca ca. Anh ... bị thương rồi chẵng?

Gia Cát Ngọc đang trầm tư nghĩ ngợi, và khi nghe câu hỏi ấy, mới chợt tỉnh trở lại, cất tiếng cười nói:

– Nào có bị thương đâu?

– Thế tại sao anh không nói chi cả?

– Tôi đang bận nghĩ ngợi xem người ấy là ai.

– Thế anh đã đoán biết ra chưa?

– Xem ra rất giống người ấy, nhưng không hẳn là người ấy đâu.

Tiếng nói vừa dứt, thì nghe có tiếng gió giũ trên không, và chỉ trong nháy mắt, là Thạch Kinh Thiên đã đáp vũng vàng xuống đất như một ngôi thiết tháp. Y đưa tay lên gạt mồ hôi trên trán, rồi thở hắt hắt nói rằng:

– Lão tam, nếu lộ trình còn mười dặm đường nữa, thì ta đây không làm sao đuổi theo kịp. Hai con tiện tỳ này, đã gặp những nhân vật lợi hại nào, vậy hãy nói rõ ra cho ta nghe thử.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nói:

– Tiểu đệ cũng chưa nhìn thấy rõ, qua bóng sau lưng của đôi phương thì thấy người ấy dường như là Phi Long Thiên Sư ở phái Thiếu Lâm.

– Phi Long Thiên Sư. Vậy có lý nào hai con tiện tỳ này hợp sức với nhau, đồng thời, lại được con chim ưng tiếp tay nữa, mà không đối phó nổi với lão ta hay sao?

Tiểu Thanh cô nương chớp nhanh đôi mắt, đáp ngay rằng:

– Phi Long Thiên Sư chính là gã quái nhân hèn mạt vừa bỏ chạy đấy sao? Hừ.

Tôi nào có sợ lão ta đâu.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, bèn ngửa mặt lên trời cười to nói:

– Ha ha. Xem ra con tiện ý người quả là lẻo mép. Nếu không sợ lão ta, thì tại sao lại bảo con kim ung cất tiếng kêu để cầu cứu làm gì?

Đôi môi đỏ hồng của Tiểu Thanh cô nương chu nhọn lên, nói:

– Có ai bảo nó cất tiếng kêu để cầu cứu đâu? Chính vì nó đánh nhau không lại với Bát Chỉ Thần Thân, nên tự nó cất tiếng kêu dài để báo động như thế. Song, cũng may là nhờ có tiếng kêu báo động của nó, nên hai anh mới kịp thời đến đây, và nếu chẳng phải vậy, thì chắc là món vật quý giá chi mà Đông Phương tử tử biểu cho chúng ta, tất đã bị Phi Long Thiên Sư cướp mất đi rồi.

Gia Cát Ngọc nghe qua, không khỏi sửng sốt, nói:

– Bát Chỉ Thần Thân? Lão ta nào lại có tài nghệ cao cường đến mức ấy? Tiểu Thanh trợn to đôi mắt nói:

– Ô. Bản lĩnh của ông ấy khá lắm. Tôi và Tu Đồ tử tử, lại được con Lăng Văn tiếp sức, thế mà vẫn đánh không hơn lão ta. Nhưng lão ta lại chính là một con người rất tốt, nên vừa nghe qua Đông Phương tử tử cho biết, là đã mang bảo vật đó biểu cho chúng ta, thì lão ta liền vui vẻ phủ tay ra đi ngay.

Qua câu nói của nàng, vừa đề cập đến Đông Phương tử tử, lại vừa đề cập đến món vật quý báu chi đó, đã làm cho Gia Cát Ngọc và Thạch Kinh Thiên đều ngơ ngác không hiểu ắt giáp chi ráo. Nhất là Thạch Kinh Thiên, vì quá sốt ruột, nên kêu to lên rằng:

– Con tiện ý quý quái kia. Người nói chi mà kỳ lạ vậy? Cái gì là vật quý báu?

Tại sao người lại gặp mặt con nữ ma đầu nọ?

Tiểu Thanh cô nương bị Thạch Kinh Thiên đề ra bao nhiêu là câu hỏi, khiến nàng phải trợn mắt lú lỏi, ngơ ngác nói rằng:

– Chính tôi cũng không biết vật quý báu kia là vật gì? Vậy, ông hãy hỏi Tu Đồ tử tử thì rõ hơn.

Gió bình minh đang thổi lạnh lùng, và lớp mây đen trên nền trời đã lần lần tan hẳn. Bóng đêm do đó đã bắt đầu rời bỏ nhân gian.

Những tia ánh sáng bình minh nhợt nhạt, đang từ từ bỏ lên nền trời cao.

Trên khắp mặt đất, đâu đâu cũng một màu trắng xóa. Từ phía xa, xuất hiện bốn chấm đen đang di động. Những bóng người ấy, không ai khác hơn là Gia Cát Ngọc, Thạch Kinh Thiên và hai cô gái Tu Đồ Uyên và Tiểu Thanh. Bọn họ đang tiếp tục đi về hướng Kim Địch Tự.

Tu Đồ Uyên và Tiểu Thanh xinh đẹp như hai nàng tiên giáng phàm, đưa chận giã nhẹ lên mặt tuyết, luôn miệng cười nói vui vẻ. Thạch Kinh Thiên thân hình to lớn, khí sắc oai vệ, nhưng cũng không ngớt cất tiếng cười to vui vẻ, qua câu chuyện của hai cô gái.

Nhưng riêng Gia Cát Ngọc thì đang trầm ngâm nghĩ ngợi, nét mặt đăm chiêu như đang theo đuổi một vấn đề gì. Chàng băn khoăn tìm hiểu về việc Băng Tâm Ma Nữ, một cô gái thần bí, tại sao lại khổ công tranh đoạt được món bảo vật quý báu nhất võ lâm trong pho Lục Ngọc Di Đà, rồi lại mang nó đến biểu cho mình như vậy? Chàng thò vào áo, lấy vương lụa vàng ra, thì thấy vương lụa ấy to cỡ bàn tay, giống như một lá dâu vàng úa và đã rơi rụng, bên trên vẽ đầy những lược đồ kỳ quái, vô cùng khó hiểu. Những lược đồ ấy có

nơi to, có nơi nhỏ, có chỗ hình vuông, lại có chỗ hình tròn.

Đây là chi thế?

Chàng ngơ ngác lắc đầu qua một lượt, rồi chán nản lật vuông lụa vàng ấy qua mặt khác.

Chùng đó, chàng không khỏi trợn mắt há mồm. Vì, trên mặt vuông lụa này chẳng phải đâu đâu cũng có những dòng chữ dày đặc cả hay sao? Nhưng không, đấy chẳng qua là những đóm mực, trông rất giống những bó lúa vừa mới gặt ngoài đồng mang vào, sắp rối loạn trên một cái sân trồng.

Bởi thế, chàng thất vọng xếp gọn tấm lụa ấy lại, và chàng cũng không tin rằng, di bảo của Diễm Lôi mà bấy lâu nay cả giới võ lâm đều đồn đãi, chính lại là một vật khiến người ta khó hiểu như thế này.

Trước đây, chẳng biết có bao nhiêu người bị mất mạng vì nó, và hiện nay, cũng chẳng phải đang có hàng nghìn hàng vạn nhân vật võ lâm đang vì nó mà bôn ba tìm kiếm, tranh đoạt giết chóc nhau hay sao?

Vị cao tăng của phái Thiếu Lâm là Phi Long Thiên Sư, cũng chính là một trong số nhân vật võ lâm ấy.

Thế nhưng, món di bảo mà ai nấy đều tranh đoạt không kể chi chết sống này, nếu lấy được lại có dùng vào đâu?

Trời đông ở phía ngoài quan ải, không khí hết sức giá rét, nhất là sau cơn đổ tuyết, khí trời lại càng lạnh buốt hơn.

Nhưng, mặc dầu đi giữa một vùng tuyết trắng, Gia Cát Ngọc lại cảm thấy

trên bức lụa này, có một luồng hơi ấm loang ra, khiến tâm hồn chàng cảm thấy rất dễ chịu. Luồng hơi ấm áp đầy thân bí đó, tựa hồ chàng đã có tiếp xúc với nó ở đâu rồi.

Ồ. Phải, chàng đã có tiếp xúc với luồng hơi ấm dễ chịu đó, tại dưới Bạch U Sơn. Và, luồng hơi ấy, chính là từ thân người kiều diễm của Đông Phương cô nương truyền sang cho chàng, giữa một đêm mây đen giăng kín bầu trời, bóng trăng khi mờ khi tỏ, gió núi thổi lạnh buốt, thê lương.

Thế rồi, tất cả những hình ảnh đã xảy ra trong đêm ấy, đã lần lần hiện rõ cả ra trong đầu óc của chàng. Chính vì vậy, chàng cảm thấy hết sức áy náy, hết sức hối hận. Ô. Đó là một đoạn tình oan nghiệt, chẳng rõ đến bao giờ mới kết thúc.

Một con người kỳ tài xuất chúng như Gia Cát Ngọc, thế mà giờ đây bị những sợi tơ tình mềm mại siết cứng tâm tư, khiến chàng có cảm giác tâm trí đang rối như tơ vò.

Bỗng nhiên, từ phía xa có một tiếng ngựa hí vọng lại, tiếp đó, lại thấy có hai con ngựa đang phi nhanh trên mặt tuyết tại một góc trời xa. Chúng phi nhanh không thua chi hai mũi tên bắn, từ xa lần lần tiến đến gần, và chẳng mấy chốc sau, là cả hai con ngựa đó đã lướt qua sát bên cạnh người của Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc liếc nhìn lên lưng hai con ngựa, thì không khỏi giật nẩy mình.

Thì ra, trên lưng con xích thố đang phi nhanh ở phía trái, đang ngồi chễm chệ một vị hòa thượng thân hình cao lớn, còn trên lưng con ngựa ô ở phía tay phải, thì đang ngồi vững vàng một lão già mặc áo đen, trán hói, lưng quyền cao, trông rất âm u sâu hiểm.

Vị hòa thượng ấy, tuy Gia Cát Ngọc chưa hề gặp qua lần nào, nhưng, riêng lão già áo đen này, lại không ai khác hơn là Hắc Y Diêm La Lãnh Ngạc Thu, một nhân vật đang hoành hành và đang khét tiếng ở vùng lưỡng Quảng và Phúc Kiến.

Trong khi hai con ngựa vừa lướt qua sát bên cạnh số người của Gia Cát Ngọc, thì vị hòa thượng ấy cất tiếng cười khanh khách đầy ngạo nghễ, nói:

– Tuy “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” là vật quý báu nhất của Kim Địch Tự tôi, nhưng nếu Lãnh lão đại ông, thực sự bằng lòng lấy pho bí cấp cất giấu trong pho Lục Ngọc Di Đà để trao đổi, thì có lẽ sẽ được toại nguyện đến chín phần mười, nhưng ...

Hắc Y Diêm La đã tựa hồ đoán biết ẩn ý mà vị hòa thượng ấy muốn nói, nên liền cất tiếng cười khanh khách, đáp rằng:

– Nhưng thế nào? Có lý đâu ông hoài nghi pho bí cấp ấy là giả mạo hay sao?

Chớ nói chi là Huyết Hải Chuyển Luân Vương đã hứa, thì chắc chắn như đinh đóng cột, mà ngay đến Lãnh Ngạc Thu tôi đây, cũng một nhân vật tên tuổi trong giới giang hồ, vậy chả lẽ ...

– Lời nói của Hắc Y Diêm La ông thì tôi nào lại chẳng tin? Nhưng, vì Huyết Hải Chuyển Luân Vương lại tự nhiên dám đem một vật quý báu nhất trong võ lâm để đánh đổi “Linh Thạch Hàn Bích Lộ”, thì khiến dù ai cũng phải lấy làm nghi ngờ.

– Ha ha. Lời tục có bảo “Hoàng kim có giá, chứ linh dược vô giá”. Chính vì đại vương tôi đang muốn luyện thành một thứ võ công tuyệt thế, vậy nếu

không dùng vật quý báu này để trao đổi “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” thì quý tự làm thế nào bằng lòng biểu cho được.

Tiếp đó, lão ta cất tiếng cười ha hả như điên dại, và hai con ngựa tiếp tục phi tới mỗi lúc mỗi xa hơn.

Gia Cát Ngọc vừa nghe qua, thì biết Hắc Y Diêm La đã đầu phục Huyết Hải, và không khỏi thấy vui mừng, vì lão ta không nhận ra được mình. Hơn nữa, giờ đây đã được một thời cơ may mắn, vậy chàng lẽ nào chịu bỏ qua dễ dàng.

Do đó, chàng liền quay về Thạch Kinh Thiên nói rằng:

– Nhị ca. Xin phiền anh hãy cùng đi với Uyển tử tử và Thanh muội muội ở phía sau, để tiểu đệ đuổi rút theo bọn họ, tìm hiểu thêm mọi việc mới được.

Nói dứt lời, chàng liền nhanh nhẹn phi thân lướt thẳng tới trước, thân pháp nhẹ nhàng chẳng khác nào đang tung mây lướt gió.

Vì giữa ban ngày, nên chàng không dám sử dụng đến “vân long cửu chuyển”.

thân pháp. Nhưng, với “thần hành qui ảnh bộ” mà chàng đã dung hòa lại, khi được chàng sử dụng đến mức tuyệt đỉnh thì sức lướt nhanh cũng không kém hơn hai con ngựa của đôi phương.

Chàng chạy nhanh như thế độ một tiếng đồng hồ, thì thấy hai người trước mặt đã cho ngựa rẽ vào một vùng núi đồi chón chở ở phía tay trái.

Gia Cát Ngọc bèn bám sát theo, không hề gây ra một tiếng động. Chàng vượt

qua hai ngọn núi cao, thì đã trông thấy rõ một ngôi cổ tự xuất hiện trước mặt. Ngôi cổ tự ấy xây cất rất tráng lệ, mái ngói cao vút tận mây, bóng tháp sừng sững chọc trời, dưới bóng tuyết trắng, ba chữ Kim Địch Tự to lại càng nổi bật hơn.

Lúc ấy mặt trời chưa lặn, nên Gia Cát Ngọc dù tài nghệ cao cường song vẫn chẳng hề dám lơ đãng. Chàng ẩn kín thân người quan sát một lúc thật lâu, rồi mới men theo một vùng tòng bách rậm rạp bên cạnh phía trái, tiếp tục phi thân lướt tới.

Khí hậu đang vô cùng giá rét, nên trên nhánh lá trong khu rừng đều bị bông tuyết rơi phủ, kết thành một lớp băng mỏng, nếu xô dịch không cẩn thận, thì lớp băng mỏng ấy sẽ tuôn đổ xuống, và gây nên tiếng động ngay. Song cũng may là chàng có tài khinh công cao cường tuyệt đỉnh, nên chỉ cần vung mạnh đôi tay, là có thể phi thân lướt thẳng lên không đến ba trượng, rồi nhanh nhẹn bay thẳng đến ngọn một cây tùng cổ thụ cao, nhẹ nhàng như một con chim khổng lồ.

Cây tùng ấy nhánh lá rậm rạp, nếu ẩn mình bên trong, thì vừa kín đáo, lại vừa có thể nhìn rõ tất cả khu rừng trước mặt. Nhất là tại nơi đó, Gia Cát Ngọc quan sát được rõ ràng một tòa lưu ly bảo tháp, xây cất tại sân chùa. Đỉnh tháp có hình dáng như một cái nắm tay, chói rục màu vàng lóng lánh.

Trước gian đại điện, hương khói nghi ngút, tượng Phật ngồi, trang nghiêm khắp nơi. Nhưng, tại dãy liêu ở phía Tây, thì nghe có, những chuỗi cười vọng ra không ngớt. Chàng đưa mắt nhìn kỹ về hướng ấy, trông thấy tại một gian liêu có năm bóng người đang ngồi nói chuyện. Người ngồi nó mặt về phía Bắc, chính là Hắc Y Diêm La Lãnh Ngạc Thu. Còn người đang đứng bên cạnh lão ta, chính là vị hòa thượng đứng tuổi mà chàng vừa gặp trên đường.

Ngoài ra, lại thấy có một vị hòa thượng già, thân hình gầy đê ngồi ngay ngắn ở trước mặt Hắc Y Diêm La. Vị lão hòa thượng ấy tuổi trên dưới sáu mươi, trán hói, cằm không râu, hai lưỡng quyền lõm sâu, và đang nhắm nghiền đôi mắt, trông chẳng khác nào một xác chết. Ở phía sau lưng lão hòa thượng đó, có hai tiểu sa di lưng đeo sáo vàng, đang đứng hầu rất trang nghiêm.

Hắc Y Diêm La vì đến đây để cầu xin với người, nên lúc ấy thái độ không còn ngạo mạn lạnh lùng nữa, mà trái lại, hướng về vị lão tăng ấy cất tiếng khô khan cười giòn nói:

– Đại sư giữ chức vụ Giám Viện của quý tự, vậy chắc đối với việc này có thể tự giải quyết được?

Vị lão tăng ấy vừa nghe qua, liền nhướn to đôi mắt, hạ giọng đáp rằng:

– Bản tự tuy có một tấm “linh thạch” nhưng muốn lấy “Hàn Bích Lộ”, thì mỗi năm chỉ có ba hôm vào tiết tiểu hàn mà thôi. Do đó, suốt mười năm qua, vẫn chưa lấy được nửa ly nhỏ. Vậy, nếu bảo biểu cho ông hết số ấy, thực là ...

Khi đôi mắt của vị lão tăng vừa mở to ra, thì ánh sáng liền chiếu ngời khiến ai nhìn đến cũng phải kiêng sợ, chứng tỏ trình độ nội công của lão ta hết sức cao tuyệt, có thể xếp vào hàng cao thủ bậc nhất trong giới giang hồ.

Hắc Y Diêm La vừa nghe qua, cũng liền cất tiếng cười to ha hả, nói:

– Lời của đại sư chưa đúng hẳn. Nếu bảo “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” lấy dễ dàng như nước sông nước biển, thì Đại Vương tôi nào chịu mang di bảo của Diêm Lô để đánh đổi chứ?

– Di bảo của Diễm Lôi là vật thực hay vật giả, đây là việc rất khó phân biệt, vậy Lãnh thí chủ có thể đưa cho bản tăng xem qua được không?

– Ha ha. Lão thiền sư là bậc cao nhân trong võ lâm, vậy tại hạ nào dám phỉnh gạt? Đây chính là bí cấp lấy trong ruột pho Lục Ngọc Di Đà, thiền sư chỉ cần nhìn qua là biết ngay nó giả hay thật.

Nói đoạn, lão ta bèn đưa cao hai tay lên, trao cho vị lão thiền sư một quyển sách nhỏ, ngoài bìa được bồi bằng lụa vàng, trông rất cũ kỹ. Trên bìa quyển sách rõ ràng có bốn chữ “Diễm Lôi Di Trước”, viết theo thể cổ tự bằng son đỏ.

Pho bí cấp mà từ trước đến nay chẳng hề có ai trông thấy lần nào, quả thực khó bề nhận xét là thật hay giả. Nhưng, Gia Cát Ngọc sau khi suy nghĩ, thấy pho Lục Ngọc Di Đà chỉ to bằng một ngón tay cái, vậy làm thế nào giấu kín được một quyển sách? Do đó, chàng không khỏi bắt tức cười thầm.

Lúc bấy giờ, vị lão tăng kia đang đưa tay lật từ trang sách một, sắc mặt của lão ta cũng không ngớt biến đổi, và cuối cùng, sát khí liền hiện rõ trên sắc mặt, khiến Gia Cát Ngọc nhìn qua cũng không khỏi kinh hãi. Nhưng, làn sát khí trên mặt lão ta, bất thần mất hẳn, rồi cất tiếng to cười ha hả, nói:

– Pho bí cấp của Lãnh thí chủ, quả đúng là một pho sách thực chứ không phải giả. Nhưng, vì hiện giờ bản tăng không thể tự ý giải quyết việc này được, nên thí chủ hãy giữ lấy pho bí cấp này trước, chờ bản tăng bẩm lại với vị chương môn để định đoạt sau.

Nói dứt lời, lão ta quả nhiên trao pho bí cấp lại cho Hắc Y Diễm La. Gia Cát Ngọc thấy thế, trong lòng hết sức lấy làm lạ, vì vị lão tăng ấy rõ ràng đã bộc lộ lòng tham qua đôi mắt, thế tại sao giờ đây?

Chàng còng đang suy nghĩ, thì bỗng nghe một tiếng quát giận dữ rằng:

– Lão hòa thượng. Giờ thì ông muốn gì?

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, ngửa mặt nhìn lên, mới thấy vị hòa thượng gầy đét kia, đã thừa lúc trao trả pho bí cấp lại cho Hắc Y Diêm La bất thần ra tay điểm thẳng vào huyệt đạo của lão ta. Và, lúc đó vị hòa thượng ấy đang đưa tay lật lại từng trang sách giả, cất tiếng to cười ha hả nói:

Quyển sách quý báu của Diễm Lô để lại, được ông không ngại đường xa nghìn dặm mang đến đây, bản tặng xin bái lĩnh và đa tạ. Hắc Y Diêm La gầm to lên một tiếng như diên đại nói:

– Hồng Liên lão tặc. Người thực sự không bằng lòng đổi cho “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” hay sao?

– Ha ha. “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” là linh vật trấn trụ của chúng tôi, vậy thử hỏi nào có thể trao cho kẻ khác một cách dễ dàng?

– Nếu người không trao cho “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” thì thôi thế tại sao lại xuống tay ám hại ta như thế này?

– Ha ha. Hắc Y Diêm La, người cũng là một nhân vật hữu danh trong giới giang hồ, vậy không hiểu cái lý thả cộp về rừng, thì sẽ gây ra hậu hoạn hay sao?

Thôi cũng được. Người đã đến đây dù cho không lấy được “Linh Thạch Hàn Bích Lộ”, nhưng ta cũng cho người xem qua một lần, hầu có chết xuống suối vàng được yên lòng nhắm mắt.

Nói đến đây, bồng lão đưa tay lên vỗ ba tiếng. Và liền ngay đó, bồng nghe chuông reo âm ã, tức thì, ngôi tháp lưu ly đang đứng sừng sững ở giữa sân, bồng tách ra làm đôi rồi có một cái bàn tay không lồ từ từ xòe ra, chính giữa đang cầm một chiếc lọ bằng ngọc rất xinh đẹp.

Gia Cát Ngọc vừa nhìn qua thì không khỏi giật nảy mình. Trong khi đó, vị hòa thượng gầy đét có tên Hồng Liên kia, liền cất tiếng cười nói:

– Lãnh Ngọc Thu. Ngươi có thấy rõ chưa? Bên trong chiếc lọ bằng ngọc ấy chính là “Linh Thạch Hàn Bích Lộ”, một bảo vật mà cả giới võ lâm không ai là không mơ ước đến.

Gia Cát Ngọc vừa nghe qua, trong lòng không khỏi mừng rộn lên. Bởi thế, tiếng nói sau cùng của lão ta vừa mới dứt, thì chàng đã nhanh như một cơn gió lốc, phi thân lướt thẳng về phía nóc ngôi tháp.

Nhưng cùng một lúc ấy, Hồng Liên hòa thượng cũng đã quát lên một tiếng to, rồi nhanh nhẹn phi thân về phía chàng.

Gia Cát Ngọc vì bất thần phi thân tới trước, hơn nữa, tài khinh công của chàng lại là hiếm có trên đời, nên Hồng Liên hòa thượng làm sao ngăn chặn được chàng?

Chính vì vậy nên xem ra “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” chắc chắn sẽ lọt vào tay chàng, chứ không còn chi ngờ vực nữa.

Thốt nhiên, trong lúc ấy, thì cuộc diện chung quanh, lại bất thần diễn biến, khiến không ai ngờ đến được. Vì, trên đỉnh ngôi tháp ấy, bồng lại xuất hiện một bóng người thứ ba, nhanh như chớp chụp lấy chiếc lọ trên bàn tay không

lồ kia, rồi nhắm ngay phía ngoài ngôi chùa bay thoát đi như điện xẹt.

Gia Cát Ngọc nhìn thấy, chỉ trong một cái nháy mắt nữa là chiếc lọ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” đã lọt vào tay mình, thế mà giờ đây, lại bị kẻ khác cướp mất mang đi, nên trong lòng hết sức cuống quýt, vung nhanh chưởng lên, đánh vút ra ba chưởng về phía đối phương, mặc dù chàng hãy còn đang lơ lửng trên lưng chừng trời.

Chàng vốn có ý ra tay để ngăn chặn đối phương lại nhưng ba chưởng của chàng vừa đánh ra, thì Hồng Liên hòa thượng cũng đã phi thân sắp đến nơi.

Vị lão hòa thượng ấy găm to như sấm nổ, và khi vừa trông thấy mặt chàng, là đã vung tay đánh ra tới tấp.

Lão ta người giữ chức vụ Giám Viện đại sư trong ngôi Kim Địch Tự này, do đó, võ công chẳng những cao cường, mà lại hết sức thâm độc. Giờ đây lão ta dùng toàn lực đánh ra, thử hỏi Gia Cát Ngọc nào chẳng lo chống trả được? Bởi vậy, chàng vội vàng dùng thế “Đảo đả kim chung” đánh ngược một chưởng về phía lão ta.

Tức thì, thân hình của Hồng Liên hòa thượng liền bị rung chuyển mạnh, rồi từ đỉnh ngọn tháp cao lao đảo đáp nhẹ trở xuống mặt đất.

Nhưng vì hai người bận xô xát nhau, nên nhân vật thần bí vừa xuất hiện kia, đã phi thân lướt đi ra xa ngoài một trăm trượng rồi.

Bóng tà dương đã gác đỉnh non tây, trông đỏ ối như một vùng lửa đang chiếu rực. Những ngọn núi chung quanh xinh đẹp như một bức tranh, và giữa lúc đó, thì có một bóng đen đang lướt nhanh vào vùng núi rừng rậm rạp, và chẳng mấy chốc là đã mất hút.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 42

ĐỘI GAI XÔNG PHA

Hồng Liên hòa thượng là người giữ chức vụ Giám Viện đại sư trong Kim Địch Tự, từ bấy lâu nay ở vùng Quảng Đông này, ngoài trừ sư huynh của lão ta là Thanh Liên hòa thượng, còn thì lão ta chẳng hề xem nhân vật võ lâm vào đâu cả.

Thế mà, lúc bấy giờ lão ta bị Gia Cát Ngọc vung chưởng đánh rơi trở xuống đất, nên trong lòng vừa hãi kinh, nhưng lại vừa căm tức. Nhưng Gia Cát Ngọc đến đây chỉ nhắm lấy cho kỳ được “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” mà thôi, vậy chàng nào có ý muốn so tài với lão ta làm gì.

Do đó, khi chàng nhìn thấy bóng đen vừa rồi đã lẩn khuất tại một vùng núi đồi xa tít, thì cất tiếng hú dài, rồi từ trên đỉnh tháp phi thân bay xẹt xuống.

Sức sa xuống của chàng nhanh không thua một ngọn gió hốt, đã nhắm ngay phía dãy liêu ở phía Tây của ngôi chùa chạy bay tới.

Hồng Liên hòa thượng tưởng hành chính là người cùng một phe với bóng đen vừa rồi, do đó, khi bóng đen ấy đã bỏ chạy đi mất, thử hỏi lão ta nào bằng lòng để cho chàng thoát thân được dễ dàng.

Thế nhưng, vì lão ta đang cách Gia Cát Ngọc khá xa, nên không làm sao ra tay ngăn chặn chàng được. Bởi thế, bất đắc dĩ lão ta phải gầm to một tiếng đầy bực tức rằng:

– Bọn các ngươi hãy mau ngăn chặn tên tiêu tặc ấy lại.

Những tiếng “bọn các ngươi” mà lão ta vừa nói, lẽ tất nhiên là muốn chỉ vị hòa thượng mà Gia Cát Ngọc gặp trên đường đi, cũng như hai tiêu sa di đứng hầu sau lưng lão ta vừa rồi, chứ không còn ai khác hơn nữa.

Quả nhiên, khi tiếng nói của lão ta vừa dứt, thì vị hòa thượng đứng tuổi và hai gã sa di ấy, đã nhanh nhẹn lướt ra khỏi gian phòng.

Vị hòa thượng đứng tuổi lướt ra trước, nên liền vung hai chưởng xô thẳng ra phí ngoài, nhắm ngay Gia Cát Ngọc công tới. Riêng hai tiêu sa di nọ, cũng khẽ vung chưởng mặt quét ra, trong khi hai chiếc sáo vàng trong tay rít lên vè vè, cùng một lúc công về phía Gia Cát Ngọc.

Luồng chưởng phong của vị hòa thượng đứng tuổi kia, vừa mãnh liệt lại vừa cứng rắn, chứng tỏ thế đánh của lão ta vô cùng ác liệt. Trong khi đó, hai chiếc sáo vàng của hai tiêu sa di kia cũng đánh ra với những thế võ vô cùng quái dị, và tựa hồ võ công còn cao cường hơn vị hòa thượng đứng tuổi kia.

Tuy nhiên, nếu đem ba người để so sánh với Gia Cát Ngọc, thì võ công của họ còn kém sút hơn chàng rất xa. Bởi thế, sau một tiếng thét ... đã vọt thẳng lên không rồi nhảy ngang qua phía trái ba thước, nhẹ nhàng như một cánh lá rơi trước gió, khiến đôi chưởng của vị hòa thượng đứng tuổi đã đánh hụt vào khoảng không.

Với thân pháp “Vân long cứu chuyên” ấy, quả thực đã làm khiếp sợ cả võ lâm. Hai tiêu sa di vừa nhìn qua, thì không khỏi kinh hoàng. Và một sự diễn biến bất ngờ lại xảy ra ngay lúc đó.

Vì Gia Cát Ngọc đã co những ngón tay lại rồi búng trở ra, tức thì, một mảnh băng nhỏ. liền bay vèo ra theo cái búng của chàng, và lướt thẳng vào trong gian phòng để giải trừ huyết đạo cho Hắc Y Diêm La.

Sở dĩ Gia Cát Ngọc nhắm giải trừ huyết đạo cho Hắc Y Diêm La, là chính vì có mục đích để cho lão ta ra tay đánh nhau với Hồng Liên hòa thượng, để ngăn chặn họ lại, hầu chàng rảnh tay rời khỏi nơi này càng sớm càng hay. Bởi thế, sau khi chàng đã búng mảnh băng nhỏ kia bay ra rồi, thì hai cánh tay nhanh như chớp, nhắm đề thẳng về phía hai chiếc sáo vàng của hai tiểu sa di nọ.

Qua sức đề xuống của chàng, khiến cho hai luồng kinh lực va chạm vào nhau, và chàng đã nương vào sự va chạm đó, vọt mình bay lên cao ba trượng, nhắm phía ngoài ngôi Kim Địch Tự lướt đi nhẹ nhàng như một con chim.

Tất cả những sự việc xảy ra đó, chỉ nối tiếp trong một cái chớp mắt. Giữa lúc Gia Cát Ngọc phi thân bay lên lần thứ hai, thì Hồng Liên hòa thượng mới vừa từ trên cao đáp yên xuống đất. Và khi lão ta chạy đến nơi, thì thấy Gia Cát Ngọc đã lướt ra ngoài khu Kim Địch Tự rồi.

Hồng Liên hòa thượng chỉ là một viên Giám Viện ở trong Kim Địch Tự, thế mà võ công đã cao cường đến mức ấy, như vậy, Thanh Liên hòa thượng, tức người có địa vị trụ trì kia, võ công chắc chắn cao cường tuyệt đỉnh. Gia Cát Ngọc cân nhắc sự lợi hại, nên thấy rằng phải rời khỏi nơi này càng sớm càng hay, do đó, chàng chạy nhanh như bay, và nhẹ nhàng như tung mây lướt gió, nhắm bóng người bí mật vừa lẩn khuất khi nãy đuổi theo rất gấp.

Nhưng tuy thân pháp của chàng thật nhanh nhẹn, nhưng đối phương không phải là một tay tầm thường, nên chậm hơn trong giây phút, là chàng không

thể truy đuổi kịp đôi phương nữa.

Chàng ... trắng, giữa lúc bóng tịch dương hãy còn sót lại những tia nắng vàng nhạt nhạt, khiến cảnh sắc trông thực thê lương. Hơn nữa, lúc ấy tiếng chuông tiếng trống từ ngôi Kim Địch Tự xa xôi đang vọng đến, làm cho lũ chim rùng giật mình tung bay, cất tiếng kêu dài nghe lại càng buồn bã hơn.

Con người vừa xuất hiện như một con rồng thần nơi đỉnh tháp nọ là ai? Chẳng lẽ người ấy là Phi Long thiền sư?

Đúng thế. Bóng người ấy có một hình dáng, cũng như có một lối ăn mặc hết sức giống Phi Long thiền sư. Vậy, rất có thể ông ta đã cùng một lúc xâm nhập vào ngôi Kim Địch Tự, và đã nhanh tay hơn chàng, cướp được “Linh Thạch Hàn Bích Lộ”.

Nhưng ông ta tại sao lại đi xa nghìn dặm đến Kim Địch Tự, để tìm lấy “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” làm gì? Có phải ông ta cố ý gây sự khó khăn cho mình không? Hoặc giả, thứ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” ấy chính là một thứ linh dược cần thiết, giúp cho Huyết Hải Chuyển Luân Vương trui luyện võ công thật sự.

Ồ. Việc khôi phục lại được hay không dung mạo của ta là một chuyện nhỏ, nhưng nếu để cho Huyết Hải Chuyển Luân Vương dựa vào thứ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” ấy, luyện thành cả một thứ võ công tuyệt học, thì chẳng hóa ra là một cái hại lớn cho cả võ lâm hay sao?

Phải, hiện giờ mình đang ở trên thế cõi cọp, vậy tuy “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” không phải là của mình, nhưng vì cái phúc cho cả võ lâm, mình không thể không truy tầm lấy lại cho kỳ được.

Nhưng khắp nơi nơi đều tuyết phủ trắng xóa, mây bay mờ mịt sơn cốc, lớp lớp nào biết con người ấy ở đâu mà tìm?

Con người ấy đang ở hướng đông? hướng tây? hướng nam hay hướng bắc?

Vậy ta hãy vượt lên đỉnh non cao ngó xuống để quan sát khắp vùng, rồi mới có thể hành động được.

Chàng nghĩ thế, nên thân hình liền quay về phía đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng cao vút ở phía trái, phi thân vượt lên. Một ngọn núi chỉ cao trên mười trượng, thì với thân pháp của chàng, trong chốc lát là có thể lên ngay đến đỉnh.

Giữa lúc chàng vượt lên đến đỉnh cao, thì ở phía bên kia ngọn núi đó, cũng lại có một bóng người phi thân lên. Chàng đưa mắt nhìn kỹ, thì thấy bóng đó không ai khác hơn là Hắc Y Diêm La, kẻ vừa bị Hồng Liên hòa thượng ám hại trong ngôi Kim Địch Tự khi nãy.

Lúc bấy giờ, lão ta tựa hồ không còn một tí ngạo mạn nào nữa. Nơi phỉ dưới tay áo trái của lão ta đã bị rách thủng thành hai lỗ tròn, và tại vạt áo, lại bị rách toạc thành một đường dài năm tấc, nên khi ngọn gió lùa tới, thì những mảnh vải rách không ngớt tung bay, xem thực là thảm não.

Gia Cát Ngọc nhìn thấy trong lòng như chợt nghĩ ra một điều gì, nhanh nhẹn tràn ngay đến trước mặt lão ta, mỉm cười nói rằng:

– Kính chào Lãnh đại hiệp.

Hắc Y Diêm La Lãnh Ngạc Thu không khỏi sửng sốt, hỏi rằng:

– Các hạ là ai?

Gia Cát Ngọc đưa tay gỡ chiếc mặt nạ xuống, rồi cất tiếng cười ha hả, nói:

– Chỉ xa nhau mới có mấy tháng, chả lẽ Lãnh đại hiệp lại quên mặt tại hạ rồi hay sao?

Gia Cát Ngọc từ sau khi được Lãnh Diện Hoa Đà chữa trị cho, thì những vết thẹo trong người được lành lẻ như cũ. Do đó, khung mặt của chàng chỉ còn đen sạm mà thôi. Tuy nhiên, dáng điệu anh tuấn cũng như đôi mắt sáng ngời vẫn y như cũ, nên Hắc Y Diêm La vừa nhìn qua thì không khỏi hãi kinh, vội vàng thối lui ra sau hai bước, quát rằng:

– Lại là người? Người ... người muốn gì?

Trong khi lão ta quát hỏi, thì đôi mắt cũng không ngớt xoay chuyển, đồng thời, đôi chưởng cũng nhắc lên cao. Xem ra, lão ta đang thủ thế để sẵn sàng đối phó với mọi bất trắc.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, liền mỉm cười nói:

– Lãnh đại hiệp chớ nên hiểu lầm, tại hạ hoàn toàn không có ác ý, nếu chẳng phải thế, thì tại hạ nào ra tay giải cứu Lãnh đại hiệp làm gì?

Hắc Y Diêm La chợt nhớ lại việc mình bị đối phương khóa cứng huyết đạo vừa rồi, nếu chẳng nhờ chàng thiếu niên này ra tay nghĩa hiệp tương trợ cho, thì thử hỏi lão ta làm sao rời khỏi ngôi chùa Kim Địch Tự? Vì nghĩ thế, nên thái độ đối địch của lão ta cũng liền mất đi quá nửa, tỏ ra đắn đo một lúc, rồi lên tiếng nói:

– Nếu vậy, người chặn lấy Lãnh mỗ là có điều chi chỉ giáo?

– Tại hạ thực không dám nhận hai tiếng “chỉ giáo”, trái lại, tại hạ chỉ muốn hỏi Lãnh đại hiệp một việc mà thôi. Đây là Lãnh đại hiệp không ngại đường xa nghìn dặm đến đây, đề xin “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” để làm gì? Có lý đầu Lãnh đại hiệp thực sự xin nó mang về cho Huyết Hải Chuyển Luân Vương rèn võ công hay sao?

– Các hạ tuy đối với Lãnh mỗ có cái ơn cứu mạng, nhưng Huyết Hải Chuyển Luân Vương đối với già đây lại có cái nghĩa sâu nặng vô cùng. Vậy Lãnh mỗ thực không làm sao giải bày thẳng thắn điều đó được.

– Lãnh đại hiệp là người biết ơn nghĩa, thực làm cho Gia Cát Ngọc tôi vô cùng kính phục. Song, đại hiệp đối với Huyết Hải Chuyển Luân Vương lúc nào cũng tỏ ra trung thành như vậy, nhưng không rõ ông ấy đối với đại hiệp thì sao?

– Huyết Hải Chuyển Luân Vương biết tôi là người trong giới thảo mãng nên sẵn sàng nhường áo cho tôi mặc, nhường cơm cho tôi ăn. Lần này, tôi được phái ra phía Bắc quan ải để cầu xin linh dược, ông ấy lại không tiếc rẽ di bảo của Diễm Lô, sẵn sàng trao cho tôi cất giữ và hoàn toàn tín nhiệm tôi, thì thử hỏi với một con người đối xử tốt như vậy, chưa đáng cho tôi phải lấy cái chết để báo đền hay sao?

Gia Cát Ngọc vừa nghe đến đây, bèn cố ý gằn giọng cười to rằng:

– Huyết Hải Chuyển Luân Vương là một tay gian hùng khét tiếng, quả danh bất hư truyền. Nhưng, thật chẳng ngờ một con người nổi danh trong giới giang hồ như Lãnh đại hiệp, mà cũng bị lão ta phỉnh gạt được.

Hắc Y Diêm La nghe qua tiếng cười của chàng, thì sắc mặt bỗng trở thành lạnh buốt, đưa chân trái tràn tới một bước, gằn giọng quát rằng:

– Người cười chi thế?

Gia Cát Ngọc vẫn tỏ vẻ khinh thường, nói:

– Tôi bảo Lãnh đại hiệp là người lấy lòng dạ quân tử để suy đoán tâm địa của kẻ tiểu nhân, nên đã bị Huyết Hải Chuyển Luân Vương phỉnh gạt dễ dàng, thế mà ngay đến bây giờ, vẫn một mực tin tưởng không hay biết chi cả.

Sắc mặt của Hắc Y Diêm La trở thành lạnh lùng như băng giá, quát to rằng:

– Gia Cát Ngọc. Lời nói của người là có nghĩa làm sao? Lãnh mỗ tuy ...

Gia Cát Ngọc biết lão ta đang có một sự xúc động mạnh, nên nghe lời nói ấy, liền khoát tay ngắt lời rằng:

– Lãnh đại hiệp có nhìn thấy pho Lục Ngọc Di Đà, tức là vật dùng để giấu kín món di bảo của Diêm Lôi trong giữa ruột ấy không?

– Lão phu chưa hề trông thấy pho tượng thực, nhưng pho tượng giả ở trong tay Phi Long Thiên sư, và gây thành một cuộc tranh đoạt mãnh liệt tại ngôi Sơn Thần Miếu trước đây, thì lão phu có được trông thấy.

– Pho Lục Ngọc Di Đà trong tay Phi Long Thiên sư hôm đó chính là một pho tượng giả, nhưng nói đúng ra, thì hình dáng giữa hai pho tượng thật và giả ấy, không khác biệt là bao.

– Đúng thế.

Gia Cát Ngọc vừa mỉm một nụ cười đầy bí mật, nói tiếp rằng:

– Vậy xin Lãnh đại hiệp hãy suy nghĩ cho chính chắn, là trong chuyến đi đến đây, ông mang theo món di bảo của Diễm Lô như vừa rồi, theo ông nó có thể giấu kín được pho tượng bé nhỏ như vậy hay chẳng?

Hắc Y Diêm La như vừa bừng tỉnh một cơn mộng, kinh ngạc và thất thần nói:

– Vậy chả lẽ pho bí cấp mà ta đã mang hằng nghìn dặm đến đây lại chính là một pho bí cấp giả mạo hay chẳng?

Gia Cát Ngọc điềm nhiên cười nói:

– Nếu chẳng phải là một pho bí cấp giả, thì thử hỏi Huyết Hải Chuyên luân Vương đâu lại bằng lòng mang nó để đánh đổi “Linh Thạch Hàn Bích Lộ”? Hơn nữa, cũng chắc chắn đâu lại tỏ ra hào hiệp trao cho Lãnh đại hiệp dễ dàng như vậy?

Hắc Y Diêm La không đợi cho chàng nói dứt lời, thì đôi mắt đã tức giận đến nảy lửa, quát to lên rằng:

– Quả là một tên lão tặc giả nhân giả nghĩa. Chớ nói chi chuyến đi này của Lãnh Ngạc Thu tôi hoàn toàn không có kết quả, mà dù cho tôi có lấy được “Linh Thạch Hàn Bích Lộ”, cũng chắc chắn sẽ đưa hai tay biểu cho thiếu hiệp ngay.

– Song, đáng tiếc là đại hiệp hiểu ra thì quá muộn. Hiện nay “Linh Thạch

Hàn Bích Lộ” đã lọt vào tay của Huyết Hải Chuyên Luân Vương rồi.

– Gia Cát thiếu hiệp. Lời nói của cậu ...?

– Có lý nào Lãnh đại hiệp đi suốt một lộ trình hằng nghìn dặm, mà vẫn không hay biết chi việc có người bám sát theo đại hiệp hay sao?

– Có phải Gia Cát thiếu hiệp muốn bảo, tên Huyết Hải lão ma ấy vẫn không hoàn toàn tin tưởng ở Lãnh mỡ chãng? Do đó, lão ta mới bí mật cho người theo dõi?

– Lãnh đại hiệp chả lẽ không trông thấy rõ bóng người xuất hiện bất thần trên đỉnh ngọn tháp, để cướp đi chiếc lọ ngọc đựng “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” chính là Phi Long Thiên sư hay sao? Lúc đầu, tại hạ tưởng lão ấy cùng đi chung với Lãnh đại hiệp, nhưng giờ đây suy nghĩ kỹ lại, thì mới chợt hiểu ra là Huyết Hải lão ma vì sợ Lãnh đại hiệp xin được “Linh Thạch Hàn Bích Lộ”, rồi tự tiện dùng hết đi, nên mới phái Phi Long Thiên sư bí mật theo dõi ...

– Khá khen cho gã Huyết Hải lão ma mặt người dạ thú ấy. Té ra những lời đường mật của người, hoàn toàn là để tranh thủ tình cảm của ta một cách gian manh. Vậy, Lãnh Ngạc Thu ta nếu còn một tác hơi nào, thì cũng sẽ không chịu để yên cho người đâu.

Nói đến đây, lão ta bỗng quay mặt về phía Gia Cát Ngọc, tiếp rằng:

– Gia Cát thiếu hiệp, hôm nay già này được sự chỉ điểm của thiếu hiệp, nên mới cởi bỏ được bao nhiêu sự u mê từ trước đến giờ, vậy bắt đầu từ đây Lãnh Ngạc Thu tuyên bố thoát ly với Huyết Hải, đồng thời, kể từ nay về sau, nếu thiếu hiệp có điều chi sai khiến, dù cho có phải lọt vào nước sôi lửa

bồng, tôi cũng sẵn sàng không hề chối từ.

Gia Cát Ngọc trông thấy Hắc Y Diêm La, một ma đầu hoành hành khắp vùng lương Quảng, lại tỏ ra giác ngộ sau một vài câu nói chân thật của mình, thì trong lòng vô cùng mừng rỡ, vội vàng đáp:

– Thái độ phục thiện của Lãnh đại hiệp thực là đáng khen ngợi, chỉ cần đại hiệp thoát ly với lũ Huyết Hải, thì hà tất phải nóng ruột như vậy?

Hắc Y Diêm La không nhận thức được ngụ ý sâu xa trong lời nói của chàng nên lộ sắc ngạc nhiên, nói:

– Chẳng lẽ thiếu hiệp còn muốn tôi ...?

Gia Cát Ngọc cất giọng thân mật, cười to ngắt lời rằng:

– Nếu Lãnh đại hiệp có thể trả lại cho kẻ khác, những cái già mà kẻ ấy đã làm, thì chẳng hay hơn là phủ tay dứt khoát bỏ ra đi hay sao?

– Đúng lắm. Già nhất định trở về ngay Huyết Hải, hầu tìm cơ hội khiến cho tên lão ma đầy gian xảo này, nếm mùi trả đũa đích đáng của Hắc Y Diêm La ta, mới hả cơn tức giận.

Hắc Y Diêm La nói dứt lời, liền quay người nhắm phía dưới ngọn núi phi thân lướt đi.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, bèn dừng chân đứng lại, quay mặt về phía chàng lên tiếng hỏi rằng:

– Thiếu hiệp còn có vấn đề chi? Vậy xin thiếu hiệp cứ nói thẳng ra vậy.

– Huyết Hải Chuyên Luân Vương muốn tìm “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” có phải thực sự để giúp cho lão ta rèn luyện võ công hay không?

– Trước đây, thiếu hiệp xâm nhập vào Huyết Hải, có lẽ đã trông thấy một số người võ công cao tuyệt, diện mục đều được trùm kín bởi một chiếc mặt nạ chứ?

Giai Cát Ngọc nghe qua chợt nhớ lại việc chàng được mục kích trước Kinh Thảo Hiên, nên kinh hoàng hỏi rằng:

– Đúng. Thế tại hạ đã gặp bảy nhân vật võ công vô cùng cao tuyệt và cũng vô cùng thần bí. Số người ấy, ngoại trừ Ca Đà đại sư ở tại Kim Sơn Tự, còn thì những người khác tôi đều chưa gặp được lần nào. Nhưng không rõ số người đó có tương quan chi đến “Linh Thạch Hàn Bích Lộ”?

– Những cao thủ võ lâm ấy, đều bị Huyết Hải lão ma dùng “Thất Tình Áo Hồn Sa” làm cho mê muội mất cả bản tính. Nghe đâu thứ “Thất Tình Áo Hồn Sa”.

ấy là độc dược riêng của Tuyên Cơ Tẩu, do đó, muốn cho số người ấy được khôi phục tâm tính trở lại thì ngoài thuốc giải độc của Tuyên Cơ Tẩu ra, thì chỉ còn “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” ở Kim Địch Tự mà thôi. Riêng Tuyên Cơ Tẩu, thì đã nhiều năm nay không còn nghe âm tin đâu nữa ...

Gia Cát Ngọc như chợt hiểu ra, bất giác “hừ, hừ” một tiếng, lạnh lùng nói:

– Khá khen cho lão ma đầu ác độc ấy. Tuyên Cơ Tẩu hiện nay đã chết rồi vậy nếu để cho lão ta chiếm thứ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” ấy làm của riêng thì số cao thủ võ lâm kia, chẳng hóa ra sẽ vĩnh viễn không còn ngày nào

được thoát khỏi móng vuốt của lão ta hay sao? Gia Cát Ngọc tôi đã biết được việc ấy rồi, thì đâu thể khoanh tay đứng ngó?

Hắc Y Diêm La mặt đầy vẻ xấu hổ, lên tiếng nói:

– Lãnh Ngạc Thu từ bấy lâu nay hoành hành ở chốn Lãnh Cam, tự cho mình là một con người lỗi lạc hơn người, nhưng chẳng ngờ đến năm sáu mươi tuổi, mới kịp hiểu được là mọi hành động của trước đây đều là sai lầm. Thiếu hiệp là người có lòng từ bi như đức Phật, vậy già đây chả lẽ lại vẫn mãi tỏ ra âm u mê muội sao? Nhất định bắt đầu từ ngày hôm nay, già sẽ chứng tỏ cho tất cả nhân vật võ lâm ở Trung Nguyên biết là mình không còn sai lầm như trước kia nữa.

Nói dứt lời, đôi vai của lão ta lắc mạnh, lướt đi nhanh nhẹn như gió hốt, nhằm thẳng hướng nam đi rút tới, không hề quay đầu ngó lại.

Bóng tịch dương đã lặn xuống dãy núi phía tây, tiếng chuông trống ồn ào từ Kim Địch Tự vọng đến, giờ đây cũng đã tắt hẳn. Khiến khung cảnh chung quanh đã hoàn toàn tĩnh mịch.

Bóng đêm lại bắt đầu trùm kín khắp nơi nơi. Bóng trăng vàng da soi chiếu bóng cô đơn của Gia Cát Ngọc nằm dài trên mặt đất. Chàng đưa chân nhắm thẳng về hướng một tiểu trấn chạy bay đi, trong lòng có một cảm giác bùi ngùi khó tả.

Trong đêm hôm ấy, chàng không ngót nghĩ ngợi miên man, và không làm thế nào ngủ được. Trong chốc lát chàng nhớ đến Uyển tử tử hiền hòa, Thanh muội muội ngây thơ xinh đẹp, rồi nhớ đến Băng Tâm Ma Nữ Đông Phương Diễm, một người con gái hành tung bí mật, vô cùng khó hiểu.

Người ta thường bảo tuổi trẻ là tuổi không hề biết buồn lo, nhưng giờ đây chàng thực sự đang bị bao nhiêu nỗi buồn lo của tình yêu vây chặt lấy.

Mãi đến khi ánh bình minh vừa ló dạng, thì phía ngoài cửa phòng của chàng đã nghe có tiếng gõ nhẹ. Chàng đoán có lẽ tên tiểu nhị đến sẵn sóc cho chàng, nên nhanh nhẹn ngồi lên, cất giọng nhura nhura nói:

– Ai thế?

Chàng mới vừa dứt lời, thì bên ngoài cửa phòng bỗng vọng đến một tiếng cười khẽ rất bất ngờ, đáp rằng:

– Đây chính là người mà trong lòng ngươi đang sốt ruột muốn gặp.

Giọng nói ấy vang rền mạnh mẽ, chứng tỏ đây là tiếng nói của một nhân vật võ lâm, hơn nữa, âm thanh kéo dài uyển chuyển, tràn đầy giọng xảo trá gian manh. Giọng nói ấy tựa hồ chàng đã có dịp nghe qua ở đâu rồi. Kẻ ấy tự xưng là người mình đang sốt ruột muốn gặp, vậy có ý nghĩa gì, và hẳn ta là ai.

Những ý nghĩ đó hiện lên chớp nhoáng trong đầu óc của chàng, nhưng chàng không suy nghĩ lâu, nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi giường, to tiếng cười nói:

– Nếu thế, thì xin các hạ hãy bước vào.

Tiếng nói của chàng vừa dứt, thì nhanh nhẹn tràn ngay đến phía cửa phòng, nhưng, người ấy không chờ chàng kịp bước đến cửa liền cất tiếng cười dài, nói:

– Tôi chẳng dám vào khuấy rầy giấc ngủ của các hạ, vậy tôi sẽ đến chiếc cầu

đá cách năm dặm về phía đông tiêu trấn này, chờ đợi đại giá vậy.

Tiếng “vậy” vừa thốt ra khỏi miệng, thì người ấy tựa hồ đã lướt đi xa ngoài mười trượng rồi. Gia Cát Ngọc biết đối phương tìm đến cửa mình, thì chắc chắn phải gặp được mình mới nghe, nên cũng không cần truy đuổi theo làm gì. Sau buổi điểm tâm xong, chàng liền bước thong thả đi về hướng Đông của tiêu trấn.

Mùa đông ở miền bắc thực là rét mướt, hơn nữa, lúc bấy giờ lại đang ở vào tiết giữa đông, nên khắp nền trời mây xám nặng nề, gió bắc thổi vi vu, tà áo tung bay rền rẹt. Khắp mọi nơi đâu đâu cũng một màu tuyết lạnh trắng xóa, chẳng hề trông thấy có nửa bóng người xuất hiện.

Gia Cát Ngọc đi về hướng đông được ba dặm, thì bỗng nghe từ trên nền trời cao, có tiếng chim ưng kêu thực dài, vang rền ra khắp bốn bên. Bởi thế, trong lòng chàng hết sức vui mừng. Chàng trông thấy trên nền trời cao xám xịt, có một chấm đen nhỏ đang lướt nhanh xuống. Đây chẳng phải là con chim ưng Lãng Vân hay sao?

Con linh cầm này sau khi trông thấy chủ nhân của mình, thì không ngớt bay vờn trên đầu chàng, rồi giương cổ kêu liên tiếp những tiếng dài trong trẻo, chứng tỏ nó đang vô cùng cuống quýt.

Gia Cát Ngọc thấy như vậy, đoán biết đã có việc chi bất thường xảy ra, vì loại thần ưng này là vật có linh tính. Nhưng chàng không biết phải lên tiến nói sao với nó, chẳng rõ số người Uyển tử tử đã gặp chuyện gì rồi chẳng.

Chàng không ngớt và băn khoăn nghĩ ngợi, nhưng vẫn không làm sao đoán biết được mọi sự thật đã xảy ra.

Trong khi đó, thì từ phía xa lại thấy có một bóng người, đưa chân bước khấp khểnh dáng điệu buồn thiu. Gia Cát Ngọc vừa trông thấy, thì không khỏi giật mình.

Vì bóng người trông thiếu nảo đó, không ai khác hơn là Thạch Kinh Thiên, người có trách nhiệm dẫn hai cô gái Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh đi ở phía sau.

Thạch Kinh Thiên trông thấy Gia Cát Ngọc thì tỏ ra hết sức mừng rỡ, dừng chân đứng lại ngay, nhưng liền đó, thái độ của y lại trở thành buồn bã, cất tiếng than dài nói:

– Lão đệ. Anh đây thực không còn mặt mũi nào để gặp em nữa.

Gia Cát Ngọc nhìn qua sắc diện của Thạch Kinh Thiên, thì đoán biết ngay Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh đã gặp chuyện chi không may rồi. Nhưng, chàng biết dù mình có tỏ ra sốt ruột vô ích, nên cố gắng giữ sự bình tĩnh, cất tiếng cười nói:

– Nhị ca, chuyện chi xảy ra mà xem anh có vẻ mất bình tĩnh như vậy? Chắc là Uyển tỷ tỷ và Tiểu Thanh muội muội ...?

Chàng nói tới đây thì bỗng ngừng lại, trong khi sắc mặt của Thạch Kinh Thiên tràn đầy vẻ xấu hổ, đáp rằng:

– Hai con bé ấy vừa bị nạn tại Kim Địch Tự cả rồi.

Gia Cát Ngọc cố đè nén sự kinh hãi trong lòng nói:

– Tôi tưởng là việc chi trọng đại lắm chứ.

Thạch Kinh Thiên biết giữa chàng cùng Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh đang có một mối tình nồng nàn, chắc chắn khi nghe hai cô gái bị nạn như vậy, tất phải tỏ ra hết sức kinh hoàng. Nhưng giờ đây y trông thấy Gia Cát Ngọc vẫn bình tĩnh như thường, nên trong lòng không khỏi hết sức khâm phục.

Gia Cát Ngọc nhìn thấy sắc mặt của Thạch Kinh Thiên đầy vẻ kinh ngạc, thì bất giác lại cất tiếng cười nói:

– Nhị ca không tin hay sao? Uyển tử tử là người lúc nào cũng rất tế nhị, trong khi đó, Thanh muội muội lại là người võ học cao tuyệt, nên bọn họ dù bị mất tích tại Kim Địch Tự, nhưng chắc chắn không có điều chi nguy hiểm cả. Tuy nhiên, việc ấy đã xảy ra thế nào xin nhị ca hãy nói rõ lại cho tiểu đệ nghe qua một lượt?

Gia Cát Ngọc tuy ngoài miệng dùng lời bình tĩnh để an ủi Thạch Kinh Thiên, nhưng thực sự thì trong lòng hết sức cuống quýt. Nếu so với Thạch Kinh Thiên, thì chàng lại kinh hoàng sốt ruột hơn. Vì hai cô gái xinh đẹp diễm kiều ấy, mà lại bị mất tích trong ngôi chùa gồm toàn ác tăng nọ, thử hỏi lòng chàng không nóng nảy như lửa đốt sao được?

Nhưng Thạch Kinh Thiên cảm thấy lời nói của chàng rất hữu lý, nên tâm trạng đang kinh hoàng rối loạn của y cũng được bình tĩnh trở lại quá nửa. Y cất tiếng than dài, rồi bắt đầu kể lại mọi việc đã xảy ra cho Gia Cát Ngọc nghe.

Thì ra, sau khi Gia Cát Ngọc đã phi thân đuổi theo Hắc Y Diêm La vào Kim Địch Tự, và lúc chàng mới lướt đi được ngoài một trăm trượng, thì Tư Đồ Uyển trông thấy mọi việc trước mắt có điều đáng ngờ vực, nên cũng liền nhanh nhẹn kéo lấy Tiểu Thanh, cùng đuổi theo chàng.

Thạch Kinh Thiên muốn ngăn hai nàng lại, nhưng hai cô gái gan lì, không hề biết sợ chi cả ấy, đâu lại chịu nghe lời ngăn cản của Thạch Kinh Thiên.

Vì lẽ thân pháp của Tư Đồ Uyển còn kém cõi, không thể phi nhanh được, trong khi đó, thì Tiểu Thanh lại nhất nhất việc gì cũng nghe theo ý kiến của Uyển tỷ tỷ, nên cả hai không làm thế nào đuổi theo kịp Gia Cát Ngọc.

Chẳng ngờ mọi việc rắc rối lại xảy ra ngay lúc ấy. Hai người vì chậm chân hơn, nên khi đi đến Kim Địch Tự, thì gặp lúc “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” đã bị cướp mất, đồng thời Gia Cát Ngọc và Hắc Y Diêm La cũng đã bỏ đi, nên Hồng Liên hòa thượng đáng trông động chuông để báo động khắp ngôi chùa, và tất cả tăng nhân từ nhỏ đến lớn, đều ùn ùn chạy ra canh phòng chung quanh, để sẵn sàng đối phó với kẻ địch ...

Thạch Kinh Thiên trông thấy vậy, đâu lại bằng lòng xông vào để lãnh lấy mọi việc rắc rối, nên vội vàng dừng chân đứng lại lớn tiếng gọi hai cô gái rằng:

– Trong ngôi chùa đang đề phòng cẩn mật, vậy hãy mau theo ta lui trở ra mau.

Tiểu Thanh cô nương là người không biết sợ sệt cái chi cả, nên khi đã đến nơi, thì đâu lại bằng lòng đứng ngoài giương mắt ngó. Do đó, nàng bèn cất giọng trong trẻo cười nói:

– Sợ cái chi chớ? Chúng ta đã đi đến đây rồi, thì hãy xông vào trong ấy xem qua cho rõ mọi việc.

Câu nói vừa dứt, thì đôi vai của nàng lắc mạnh, nhắm ngay cửa vào Kim

Địch Tụ lướt tới như một áng mây bay.

Tiểu Thanh cô nương tuy tuổi trẻ, nhưng võ công hết sức cao cường, Thạch Kinh Thiên muốn ngăn nàng lại, nhưng thử hỏi làm thế nào ngăn kịp được nữa?

Lúc bấy giờ, Thạch Kinh Thiên hết sức cuống quýt, cau chặt đôi mày quát rằng:

– Con tiện tỳ Tư Đồ kia. Ngươi hãy cẩn thận đấy nhé.

Dứt lời y bất đắc dĩ cũng phải vung mạnh tay áo rộng, phi thân lướt thẳng lên đầu tường Kim Địch Tụ.

Trong lúc đó, các tăng nhân trong Kim Địch Tụ nghe tiếng chuôn tiếng trống báo động, thì đều ngưng việc tụng niệm buổi tối ùn ùn kéo thẳng ra ngoài như ong vỡ tổ.

Do đó, trong khi thân người của Tiểu Thanh cô nương chưa đáp yên xuống đất, thì đã nghe tiếng rít gió vèo vèo, rồi lại thấy một luồng ánh sáng vàng chói công thẳng đến nơi.

Tiểu Thanh cất giọng kinh hãi kêu to lên rằng:

– Làm chi thế? Các ông muốn đánh tôi hay sao?

Vừa nói, đôi chưởng của nàng cũng vừa quét về phía địch.

Sau một tiếng “Bốp” khẽ, Tiểu Thanh đã đáp yên trên đất, và người vừa ra tay tấn công tới, đã bị luồng chưởng lực của nàng hất tung ra sau tám bước,

kêu lên một tiếng “Ồi chao”, và hai chiếc răng cửa đã bị đánh rơi xuống đất.

Thế là, liền đó lại thấy ba bóng người nữa nhắm hướng nàng lao thoát tới.

Ba người ấy đều là những tăng nhân tuổi trên dưới bốn mươi, trong tay cầm một chiếc sáo vàng, cất tiếng gầm hét như sấm nổ rền:

– Những con tiện tỳ vô lễ này từ đâu đến thế? Hãy nằm yên xuống cho ta.

Vừa quát thì ba vị tăng nhân ấy cũng vừa vung tay lên, tức thì, ba chiếc sáo vàng lao tới như những con rắn độc, chia thành ba hướng trên, giữa và dưới công thẳng vào người của Tiểu Thanh cô nương.

Tiểu Thanh cất tiếng cười trong trẻo, nói:

– Thảo nào các ông đối với tôi chẳng ra chi cả. Thì ra, các ông xem tôi là một con tiện tỳ vô lễ. Này. Các ông đã hiểu lầm rồi đó, tôi đây không phải là một con tiện tỳ vô lễ, mà tôi tên là Tiểu Thanh kia.

Thiếu Thanh quả là một cô gái am hiểu nhiều tuyệt học, trong khi nói cười, thì đôi vai xinh xắn của nàng cũng khẽ lắc, và đã lách tránh được những thế công của những chiếc sáo vàng một cách tuyệt diệu.

Ba vị hòa thượng ấy võ công cũng không phải tầm thường, sau khi họ đã đánh hụt một thế võ vào khoảng không, thì lại nhanh nhẹn rùn thấp đôi vai xuống, giữ nguyên thế võ cũ, vung tay quét ra chớp nhoáng như một luồng điện xẹt.

– Ôi chao. Võ công của các ông khá lắm. Được. Tôi sẽ đượt với các ông ít hiệp cho vui.

Tiếng nói vừa dứt, thì tay áo của nàng đã tung bay theo gió, bóng người cũng liền lướt tới chập chờn, vung chưởng trái lên chống trả, trong khi chưởng phải bảo vệ cơ thể của mình. Và chỉ trong chớp mắt, là nàng đã đánh trả lại đối phương hai thế võ vô cùng tuyệt diệu.

Tay phải của nàng dùng thế “Hồi hoàng chuyển lực” gây thành những ngọn kinh phong ồ ạt như muôn ngàn đợt sóng to, đồng thời, lại gây nên một sức hút mãnh liệt, khiến khó ai có thể lách tránh cho kịp, làm hai vị hòa thượng trước mặt không khỏi lão đảo đôi chân.

Thế võ ấy tuy hết sức lợi hại, nhưng hoàn toàn là một thế thủ mà thôi. Trong khi đó, chưởng trái của nàng lại đánh ra một thế võ trái ngược hẳn với bên chưởng phải.

Khi chưởng trái vừa vung lên, thì trông thấy nhẹ nhàng như một cách lá vàng từ đầu cành rơi xuống, xem yếu ớt không hề có một tí sức mạnh. Nhưng, khi nó va chạm thẳng vào một chiếc áo vàng của một vị hòa thượng vừa công đến, thì liền diễn biến vô cùng kỳ ảo ...

Vị hòa thượng ấy tưởng đâu nàng vung chưởng đỡ thẳng vào thế công của mình, nên bất giác cất tiếng “Hừ” lạnh lùng, rồi vận dụng thêm chân lực dồn vào thế đánh. Song, ngay sau đó, y mới kịp thấy thế phản công của đối phương, không phải đơn giản như mình hiểu. Vì, chưởng ngọc của Tiểu Thanh vừa công ra, chỉ trong chớp mắt đã gây nên hằng muôn hằng vạn chiếc bóng trắng, xoay vần trên không trung, rồi nhắm ngay chiếc áo vàng chụp xuống, trông chẳng khác nào những đóa hoa mùa xuân, đang trở rộ trên đầu cành.

Qua tình trạng đó, đã làm cho vị hòa thượng ấy phải kinh hoàng thất sắc, mồ

hôi lạnh tuôn ra dầm dề, rồi buột miệng gào lên một tiếng thảm thiết, như một con heo bị chọc tiết.

Tiếng gào ấy, lúc bấy giờ đã gây một xúc động mãnh liệt. Tiểu Thanh thu ngay chuông ngọc trở về, cất giọng cười khanh khách nói:

– Ôi chao. Thực là xấu hổ. Đã lớn như thế ấy rồi, mà còn gào khóc chẳng phải khó coi lắm sao?

Câu nói của nàng hoàn toàn ngây thơ chất phác, nên khi lọt vào tai của vị hòa thượng trước mặt ấy, đã khiến y cảm thấy đau đớn như bị dao cắt thịt, đồng thời, vì bị mất thăng bằng, nên y đã chúi thẳng về phía trước.

Giữa lúc đó, thì Thạch Kinh Thiên và Tư Đồ Uyển cũng vừa từ bên ngoài phi thân lướt đến nơi. Và khi hai người mới đáp yên tới đất, thì bỗng nghe có một tiếng cười khẽ vọng đến bên tai rằng:

– Rõ là đồ vô dụng. Sao chưa chịu nhảy lui ra cho ta?

Giọng nói ấy vang rền và cứng rắn, nghe chẳng khác nào tiếng rống gầm, hay tiếng cộp rống ở giữa núi sâu rừng thẳm. Bởi thế, Thạch Kinh Thiên không khỏi giật mình, và thấy cách xa đây ngoài mấy trượng, có hai lão tăng đang thong thả bước tới.

Vị lão tăng đi đầu, sắc mặt đỏ gay, thân hình cao lớn, chẳng thua chi tượng vị hộ pháp ở trong điện thờ Phật. Bước đi của lão ta vững vàng và hết sức oai vệ.

Người đi ở phía sau, thân hình gầy cao, sắc mặt tái nhợt như một xác chết.

Khi hai người vừa bước đến nơi, thì liền đưa mắt quét qua khắp chung quanh, rồi cất tiếng cười lạnh nhạt. Khi tiếng cười vừa dứt, thì sắc mặt của vị hòa thượng có thân hình to lớn kia bỗng sa sầm, đồng thời, đưa chân bước thẳng về phía vị hòa thượng vừa cất tiếng gào la khi nãy.

Sắc mặt của vị hòa thượng ấy liền biến hẳn, cất giọng run run kêu lên rằng:

– Sư tổ.

Vị hòa thượng cao lớn ấy không đợi cho hẳn ta nói hết lời, bất thần cất giọng lạnh lùng cười to lên, rồi vung chưởng quét ra, hất bay hẳn ra xa ...

Thạch Kinh Thiên vừa kịp kinh hoàng, thì bỗng nghe một tiếng “Ầm” to, và thấy vị hòa thượng ấy đã bị luồng chưởng lực cuốn bay đi ra xa ba trượng, rồi bắt từ trên cao té thẳng xuống đất xương cốt gãy lìa, tắt thở chết tốt.

Tur Đồ Uyển và Tiểu Thanh đều không ngờ rằng, vị hòa thượng ấy lại hành động một cách độc ác như vậy, nên cả hai đều giật mình, tim nhảy nghe thành thịch.

Thế nhưng, vị hòa thượng cao lớn nọ, chẳng những sắc mặt không hề lộ vẻ xót thương, mà trái lại, vẫn điềm nhiên như bình thường, quay về phía hai nàng cất tiếng cười to, nói:

– Quý khách từ xa đến đây, Thanh Liên tôi không kịp thời ra nghênh đón, vậy xin rộng lượng tha thứ cho.

Thạch Kinh Thiên vừa nghe qua, thì biết ngay vị hòa thượng này chính là Thanh Liên đại sư, vị trụ trì tại Kim Địch Tự, nên vội vàng đáp lễ nói:

– Thạch Kinh Thiên tôi vì đi lạc đường, nên vô tình xâm nhập vào bản tự, vậy đâu dám đòi đại sư phải bước ra nghênh tiếp?

Câu nói của y vừa dứt, thì vị lão tăng gầy đét đứng yên bên cạnh, bỗng cất tiếng cười khanh khách, nghe âm u rùng rợn như tiếng chim ục kêu giữa đêm khuya, nói rằng:

– Thạch Kinh Thiên. Ở vùng Trung Nguyên người muốn tác oai tác phúc chi cũng được, nhưng tại Kim Địch Tự này, chẳng phải là nơi người đến đây để hành động ngang tàng được. Nếu người thức thời vụ, thì hãy mau trả “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” lại cho ta thì gia gia đây rộng lòng từ bi hỉ xả, để cho người được chết toàn thân.

Đôi mắt cọp của Thạch Kinh Thiên liền nhướng to, đôi mày rậm cũng dựng đứng, cất tiếng cười khanh khách, nói:

– Đại sư bảo tôi là người cướp mất “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” của quý tự, là có chứng cứ gì? Nếu như đại sư vu khống cho tôi như vậy, thì Thạch Kinh Thiên tôi sẽ không thủ lễ đó.

– Ha ha. Những kẻ xông càn vào Kim Địch Tự này, dù chết cũng chưa đáng tội. Vậy nếu người không thủ lễ, thì đây chẳng qua là tự tìm cái chết nhanh hơn mà thôi.

– Thạch Kinh Thiên tôi đã đi khắp cả vùng Trung Nguyên, đồng thời, trong mấy mươi năm qua, nhiều trường hợp gian nguy tôi đều đã gặp, vẫn không hề biết sợ cái chết là thế nào cả.

Nói đến đây, bất thần y vung tay lên, tuốt lấy ngọn “Vô tình kích” mà trong những trường hợp bình thường, y không hề dùng đến. Liền đó, y lại vung tay

huơ ngọn kích qua một lượt, rồi nhìn thẳng vào Thanh Liên đại sư quát to:

– Thanh Liên hòa thượng. Từ bấy lâu nay ta có nghe trong tay ông giữ một chiếc sáo vàng, và đã oai trấn khắp cả vùng Quảng Đông, nên rất ngưỡng mộ. Vậy hôm nay Thạch Kinh Thiên ta có dịp đến đây lãnh giáo mấy thế võ tuyệt học thực là quý hóa. Xin ông hãy mau ra tay chỉ giáo đi.

Thanh Liên hòa thượng đang đưa mắt quan sát đối phương, và khi nghe tiếng nói của Thạch Kinh Thiên, liền cất tiếng cười nhạt, đồng thời, định sẽ phi thân lướt thẳng tới. Nhưng vị hòa thượng có thân hình gầy đét kia, liền vung tay lên lưng, tuốt xuống một chiếc sáo vàng, chấp tay nói rằng:

– Thạch Kinh Thiên là hạng lục lâm thảo mãng, nào xứng đáng để cho sư huynh phải đích thân ra tay đánh nhau với hắn? Vậy xin sư huynh hãy đứng ngoài lượt trận giúp cho Hồng Liên tôi, để tôi đưa hắn về châu trời cho rồi.

Thanh Liên hòa thượng hạ giọng nói:

– Tiểu đệ hãy nên thận trọng.

Liền đó, Hồng Liên hòa thượng đã nhanh như một cơn gió lốc, lướt thẳng đến trước Thạch Kinh Thiên, vừa cất tiếng ngạo nghễ nói:

– Thạch Kinh Thiên, ngươi hãy ném thử thế võ “Khô thọ sinh hoa” của Phật gia gia đây.

Tức thì, lão ta đưa chân bước vào vị trí “Hồng môn” rồi lại tràn qua bước vào “trung cung”, trong khi chiếc sáo vàng trong tay đã nhanh nhẹn điềm thẳng tới.

Thạch Kinh Thiên trông thấy Hồng Liên hòa thượng quá ư ngông cuồng, ngạo mạn, thì lửa giận không khỏi cháy bùng trong lòng, gằn giọng quát to rằng:

– Tên giặc trọc kia. Ngươi có tuyệt nghệ chi, hãy thi thố ra đi nào.

Dứt lời, y bèn vung ngọn “Vô tình kích” lên, khiến kinh phong dấy động ào ào. Và giữa lúc thế võ của đôi bên sắp va chạm thẳng vào nhau, thì Hồng Liên hòa thượng bỗng cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách, rồi bất thần biến đổi ngay thế võ.

Thế rồi, bóng chiếc sáo vàng trong tay lão ta tung hoành cả không gian, gây thành một luồng gió lạnh tung bay cả tà áo mọi người. Ánh vàng chói lọi của chiếc sáo, cũng lóe lên như hàng nghìn con kim xà đang vọt mình lao tới, nhắm ngay đối phương chụp xuống khắp bốn phương tám hướng, thực vô cùng kỳ diệu và mãnh liệt.

Nhưng Thạch Kinh Thiên là một bậc anh chi số một trong võ lâm, thử hỏi nào có thể chịu lép dưới thế võ của lão ta? Do đó, trong khi Hồng Liên hòa thượng đang lộ sắc đắc ý, thì bất thần Thạch Kinh Thiên đã phá lên cười như điên dại, vang rền như tiếng rông gầm.

Và khi tiếng cười vang rền ấy hãy còn đang nhúc óc đình tai mọi người, thì y đã sử dụng ngay ba mươi sáu đường “Vô tình kích pháp”, mà bấy lâu nay hằng làm rung chuyển cả võ lâm. Bởi thế, ánh thép chói ngời liền lóe lên, bóng kích dày đặc cả không gian, bắt từ trên chụp xuống như mưa sa bão táp.

Thế võ của đôi bên tuy khác nhau, nhưng đều cao thâm tinh tuyệt như nhau cả. Do đó, sau một tiếng sắt thép va chạm ngân lên vang rền, tức thì, hai

bóng người liền nhanh như chớp dang ra xa tức khắc.

Thạch Kinh Thiên đã lùi ra sau liên tiếp hai bước, rùn thấp đôi chân để giữ thăng bằng đứng yên lại.

Trong khi đó, Hồng Liên hòa thượng cũng bị chao động đôi vai, rồi thân hình cũng bị hất ra xa liên tiếp tám thước, và lão ta phải cố gắng lắm mới đứng vững trở lại được.

Hai người giương bốn mắt nhìn nhau, lộ sắc kinh ngạc đến nói không nên lời.

Tuy nhiên, hai đối phương đều là những người có kinh nghiệm rất dồi dào về sự giao tranh, nên cơn kinh ngạc chỉ thoáng hiện trong phút chốc, rồi cả hai lại tràn đến tấn công, để giành phần chủ động.

Ngọn sáo vàng trong tay của Hồng Liên hòa thượng, lồng lộn trên không như một con rồng thần, công ra liên tiếp ba thế võ, đồng thời, cả thân người của lão ta cũng tràn tới, nhắm và sự sơ hở của đối phương quét thêm tám chưởng.

Ngọn giáo của Thạch Kinh Thiên không ngớt rít trong không khí nghe vèo vèo, bay lồng lộn công trả về đối phương, trong khi đôi chân của y cũng đá ra bảy đá liên tiếp.

Giữa hai người vì một cao một thấp, nên thế công càng chênh lệch nhau rất rõ ràng. Hồng Liên hòa thượng rùn thấp thân người, uyển chuyển lách mình theo những nơi sơ hở, tràn tới tấn công vào hạ bộ của Thạch Kinh Thiên. Nhưng vì đôi chân của Thạch Kinh Thiên vẫn đá vun vút ra nhanh như gió, khiến Hồng Liên hòa thượng không làm sao dám sáp lại gần được.

Dưới bóng tịch dương, trông thấy hai bóng người không ngớt chao động, gây nên những luồng gió lạnh buốt cả da thịt. Và, giữa lúc Tư Đô Uyển không còn phân biệt được bên nào là địch, bên nào là ta, thì bỗng nghe Tiểu Thanh cô nương vỗ tay, cất giọng trong trẻo kêu to lên rằng:

– Thật xấu hổ quá mất, lão hòa thượng gầy đét kia đã thua rồi.

Quả nhiên trong khi tiếng kêu trong trẻo của nàng chưa dứt, thì hai bóng người đang đánh nhau bỗng nhanh nhẹn dang ra xa và chùng ấy, ai nấy mới trông thấy rõ sắc mặt của Hồng Liên hòa thượng đang tràn đầy nét tức giận căm hờn, trong khi tay áo phía trái của lão ta, đã bị luồng gió tung bay, rồi rơi nhẹ nhàng xuống đất, trông như một cánh lá vàng.

Thạch Kinh Thiên cất tiếng cười “khá khá” không ngớt. Số tăng nhân chung quanh cùng đưa mắt chú ý nhìn về Hồng Liên hòa thượng, và người nào người nấy đang âm ức, muốn tràn tới tấn công đối phương. Sắc mặt của Thanh Liên hòa thượng càng lạnh buốt, đôi mày cũng dựng ngược, xem ra lão ta tức giận vô cùng, và chắc chắn sẽ ...

Nhưng thái độ ấy chỉ thoáng hiện trong chớp mắt, và sau đó sắc mặt của Thanh Liên hòa thượng bỗng hoàn toàn thay đổi hẳn. Lão ta bất thần cất tiếng cười to nói:

– Thạch Kinh Thiên quả tài nghệ vô song, lời đồn đãi bấy lâu nay thực không ngoa tí nào cả. Thanh Liên tôi không ngại tài hèn sức kém, muốn dùng khinh công để lãnh giáo với các hạ đây.

Thạch Kinh Thiên vừa rồi may mắn thủ thắng được Hồng Liên hòa thượng, nên trong lòng cũng không khỏi phải thầm nhìn nhận là số hòa thượng tại

Kim Địch Tự này võ công quả chẳng phải tầm thường. Bởi thế, Thanh Liên hòa thượng là người chưởng môn phương trượng của Kim Địch Tự, lẽ tất nhiên là võ công phải cao cường hơn Hồng Liên rất nhiều. Trong khi đó, Thạch Kinh Thiên tự biết qua cuộc đại hội tại Di Thế Sơn Trang vừa rồi, tài khinh công của mình còn kém sút hơn nhiều người, vậy giờ đây, nếu ra tay tranh tài với đôi phương về mặt ấy, thì ...

Tuy nhiên, giờ đây người ta đã khiêu chiến với mình, thì chả lẽ mình lại tỏ ra sợ hãi hay sao? Thạch Kinh Thiên vừa suy nghĩ đến đây, trong lòng bất giác cảm thấy vô cùng phấn khởi, liền ngửa mặt lên buột miệng cười dài ...

Nhưng trong khi y sắp sửa tràn về phía trước để nghênh chiến với đôi phương thì Tiểu Thanh cô nương đã phi thân lướt tới như một chim én, cất tiếng nói rằng:

– Thưa đại hòa thượng. Tôi và ông sẽ so tài với nhau được không?

Thanh Liên hòa thượng lộ sắc trầm ngâm trong giây lát, bỗng đôi khước miệng hiện lên một nụ cười gian xảo, nói:

– Nếu cô nương bằng lòng chỉ giáo, thì có chi lại không được?

Vừa nói, lão ta vừa đưa tay chỉ thẳng vào Tư Đồ Uyển tiếp rằng:

– Nhưng tốt nhất là cả hai cô nương cùng xông vào trước kéo tôi đây lại mang tiếng là ỷ lớn hiếp đáp kẻ nhỏ.

Tư Đồ Uyển nghe qua, liền nhanh nhẹn đưa chân bước tới hai bước, cười to nói:

– Tốt lắm. Vậy chúng ta sẽ so tài như thế nào? Xin ông hãy nói rõ ra đi.

Thanh Liên mỉm cười, rồi đưa tay chỉ thẳng vào tòa bảo tháp cách xa đây ngoài mười trượng, nói:

– Xin hai cô nương hãy nhìn xem kia, trên bàn thờ đặt tầng thấp nhất của ngôi tháp, có đề vật chi đó?

Hai cô gái bèn đưa mắt nhìn theo hướng ngón tay chỉ của Thanh Liên hòa thượng, thấy trên một chiếc bàn thờ gỗ tử đàn, có đề một vuông đá lóng lánh như ngọc, và dưới ánh sáng của những tia sáng màu xanh lục, Tiểu Thanh nhìn kỹ rồi nói:

– Đây chính là phiến đá “Hàn Bích Linh Thạch” của quý tộc chăng?

– Cô nương đoán không sai tí nào cả. Vậy bản tăng xin nhường cho hai cô nương lướt đi trước ba trượng, xem ai nhặt lấy được phiến đá đó vào tay trước, thì kẻ là người ấy đắc thắng.

– Nếu đắc thắng rồi thì sao?

– Đắc thắng rồi à? Nếu được vậy, thì những sự hiểu lầm hôm nay chẳng những bản đạo sẽ bỏ qua tất cả, mà đồng thời, sẵn sàng biếu cho mỗi vị một giọt “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” nữa.

Ba người đến đây là để cầu xin “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” vậy thử hỏi nghe qua lời nói ấy, thì ai lại không vui mừng.

Bởi thế hia cô gái liền đồng thanh đáp rằng:

– Như vậy là tốt lắm.

Tiếng nói vừa dứt, thì hai nàng liền vung tay chạy bay về phía trước và chỉ trong nháy mắt, là hai người đã lướt đi xa được ba trượng rồi. Hai nàng thấy đã vượt xa Thanh Liên hòa thượng đúng ba trượng, bèn cất tiếng kêu to lên rằng:

– Giờ thì hãy bắt đầu đi. Lão hòa thượng ông hãy đuổi theo chúng tôi đi nào.

Dứt lời, Tiểu Thanh nhanh nhẹn lướt đi trước, và Tu Đồ Uyển cũng đuổi theo sau chẳng khác nào đôi bướm đang tung tăng trên những nhành hoa, nhắm ngay tầng dưới của ngôi tháp lướt thẳng tới.

Thanh Liên hòa thượng quát to một tiếng, tức thì, đôi chân cũng nhanh như chớp, vọt lên nhắm đuổi theo hai nàng như một ngọn gió hốt.

Đoạn đường ấy chẳng qua chỉ dài ngoài mười trượng, thế mà Thanh Liên hòa thượng lại nhường cho hai cô gái lướt đi ba trượng trước, vậy lão ta làm thế nào đuổi theo kịp họ.

Do đó Tiểu Thanh và Tu Đồ Uyển không ngớt cất tiếng trong trẻo cười ngất, và liền đó hai nàng đã lướt thẳng được vào trong ngôi tháp trước mắt.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, trong lòng cũng đang hết sức vui mình.

Nhưng bỗng Thanh Liên hòa thượng ngửa mặt lên trời cười to như sấm nổ, tức thì, tiếng kèn kẹt bất thần vang lên. Và cánh cửa nặng nề của ngôi tháp cũng bỗng nhiên đóng chặt lại.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 43

TUYỆT KỶ

Gia Cát Ngọc nghe qua lời nói của Thạch Kinh Thiên biết sau khi hai cô gái bị nhốt vào ngôi tháp đá rồi, thì y trở thành yếu thế, vừa cảm động, vừa xấu hổ nói:

– Tất cả những việc ấy, đều phải trác vào sự sơ sót của tiêu đệ mới phải. Nhi ca đã bôn ba suốt đêm trường, chắc là trong người đang mệt nhọc, vậy xin hãy trở về tiêu trấn trước, nghỉ ngơi ăn uống, và chờ tiêu đệ vào Kim Địch Tự xem qua cho biết.

Thạch Kinh Thiên nghe thế, liền trợn to đôi mắt gầm lớn rằng:

– Lão tam, người nói thế chẳng phải là mắng vào mặt ta hay sao? Chỉ một đêm không ăn không ngủ, thì chả lẽ lại chết được chẳng? Hãy mau cùng đi. Chúng ta đến gặp mặt bọn giặc trọc gian manh ấy đã.

Tiếng nói vừa dứt, thì bất thần có một chuỗi cười lạnh lùng vọng đến bên tai hai người rằng:

– Thạch Kinh Thiên. Người chẳng nên y vào số đông, mà chỉ cần định ra phương pháp tranh tài về các mặt đao, kiếm, quyền, chưởng, roi da và khinh công, thì bản tăng đây sẵn sàng hầu với người vậy.

Hai người vừa nghe qua tiếng nói, thì nhanh nhẹn ngừng đầu nhìn lên, trông

thấy có một bóng đen đang lướt tới. Người ấy chân đi ủng cao, đầu đội nón lông ấm áp, tay áo rộng không ngót giữ trong gió nghe rền rẹt, và không ai khác hơn là Phi Long thiên sư, tên môn đồ phản loạn của phái Thiếu Lâm.

Gia Cát Ngọc vừa nhìn qua, thì bỗng chợt hiểu ra mọi lẽ. Chàng đoán biết kẻ tìm đến phòng để hẹn mình đến đây, chính là lão ta chứ không còn ai nữa. nhưng, chàng không rõ lão ta đã cướp được “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” vào tay rồi, thế tại sao còn chưa chịu trở về Trung Nguyên.

Lão ta hẹn mình đến chiếc cầu đá là có ý định gì?

Tất cả nghi vấn ấy đều không ngót quay cuồng trong đầu óc chàng, nhưng vì quá gấp rút nên chàng vẫn chưa làm sao tìm câu giải đáp được.

Trong khi đó, Phi Long thiên sư đã tiến đến nơi. Gia Cát Ngọc đứng sững giữa chiều gió lộng, cất tiếng to cười nói:

– Đại sư nếu có ý muốn so tài, thì tại hạ lúc nào cũng sẵn sàng hầu cả. Song, lời nói vừa rồi của Thạch đại hiệp, chính là muốn ám chỉ người khác, vậy xin đại sư tuyệt đối chớ nên hiểu lầm.

Chàng có ý sợ Phi Long thiên sư gian manh, định trốn tránh việc so tài với mình, mà nhắm vào một người võ công kém cỏi hơn, nên mới lên tiếng nói như vậy. Nhưng, Thạch Kinh Thiên vừa nghe qua liền cất tiếng gầm to như sấm nổ rằng:

– Lão tam. Em không cần phải lo lắng cho anh làm gì. Ở trên đời này, vị hòa thượng nào cũng trọc đầu cả. Lời của tôi nói vừa rồi, chính là muốn chỉ thẳng vào ông ấy đó. Vậy, xem ông ta làm chi được Thạch Kinh Thiên này cho biết?

Lời nói của Thạch Kinh Thiên rõ ràng khiêu khích thẳng vào đôi phương, vậy thử hỏi Phi Long thiên sư không tức giận sao được?

Bởi thế, lão ta bèn ngửa mặt nhìn trời, rồi gắng giọng cười to nói:

– Thạch Kinh Thiên. Những lời nói lớn lối của ngươi có dọa được ai? Bàn tăng dù cho không nuốt chửng được ngươi, vậy chả lẽ, lại không giết chết được ngươi hay sao? Song, vì hôm nay ta đang có việc muốn thương lượng với Gia Cát thiếu hiệp, nên không cần chấp đến lời nói của ngươi làm gì.

Thạch Kinh Thiên đang hăng trong lòng, vậy thử hỏi làm thế nào chịu nhịn Phi Long thiên sư qua những lời nói phách lối đó, nên liền cất tiếng cười như điên dại, nói:

– Tên giặc trọc Phi Long kia. Thạch Kinh Thiên ta hiện đang có việc gấp, nên không rảnh để đưa ngươi về châu Diêm Vương ngay bây giờ. Vậy nếu ngươi thực sự đã chán ngán cảnh hồng trần, thì ta hẹn ba ngày sau cũng ở tại địa điểm này, Thạch mỗ sẽ dùng ngọn giáo thép tiễn ngươi ra đi, được không?

Nói dứt lời, y không chờ cho Phi Long thiên sư đáp lại, bèn nhanh nhẹn thò tay kéo lấy Gia Cát Ngọc, quát to:

– Lão tam, chúng mình hãy đi thôi.

Phi Long thiên sư trông thấy thế, cuống quýt nói:

– Gia Cát thiếu hiệp. Có lý nào thiếu hiệp không muốn lấy “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” hay sao?

Gia Cát Ngọc sờ dĩ không ngại quan sang nghìn dặm, cùng nhau đi đến đây, chính là để xin vật ấy. Hơn nữa, sau khi chàng đã nghe được sự giải bày của Hắc Y Diêm La, thì lại thấy cần phải cướp lấy vật ấy vào tay. Nhưng, hiện giờ Uyển tử tử và Tiêu Thanh muội muội đang mắc nạn tại Kim Địch Tự, thử hỏi chàng đâu dám chậm trễ được.

Song giờ đây Phi Long thiên sư đã tìm đến nơi, thì chắc hẳn lão ta cũng có ý định gì. Phương chi, vừa rồi lão ta hẹn với mình gặp gỡ nhau tại chiếc cầu đá cách tiêu trấn năm dặm, và hiện nay mình đã đến chậm một bước, khiến lão ta không thể chờ đợi được mà tìm đến đây, chứng tỏ lão ta đang cần gặp mình lắm. Vậy, nếu chậm trễ trong một vài ngày, thì vẫn không sợ lão ta bỏ đi.

Gia Cát Ngọc đã nghĩ như vậy, nên liền to tiếng gọi rằng:

– Tại hạ hiện đang bận việc gấp, thực khó bề nán lại nói chuyện với đại sư, vậy, nếu đại sư có thể chờ được, thì ba hôm sau tôi sẽ đến địa điểm cũ để hầu.

Vừa dứt lời, thì chàng đã phi thân lướt đi thực xa, và độ một tiếng đồng hồ sau, chàng và Thạch Kinh Thiên đã nhìn thấy Kim Địch Tự thoáng hiện trước mắt rồi.

Gia Cát Ngọc dừng chân đứng lại, nói:

– Nhị ca, anh bảo Thanh Liên hòa thượng, trụ trì của Kim Địch Tự võ công cao cường lắm phải không?

Đôi mày rậm của Thạch Kinh Thiên liền nhướng cao, đáp rằng:

– Tên giặc trọc đó võ công cao cường hơn Thạch lão nhị ta một bậc, nhưng, theo ý ta hẳn vẫn không làm thế nào đối địch nổi với tam đệ ngươi. Vậy, khi đến đó, thì ngươi hãy lo đối phó với lão ta, còn ta thì lo hạ lão Hồng Liên hòa thượng.

Thạch Kinh Thiên nói bay cả bọt mồm, tỏ ra tin tưởng ở sức mình lắm. Nhưng Gia Cát Ngọc nghe qua, lại không ngớt lắc đầu, nói:

– Làm như thế không được. Chúng ta đến đây có mục đích cầu xin người ta giúp cho mình, hơn nữa, hiện giờ Uyển tử tử và Thanh muội muội đều đang nằm trong tay của lũ giặc trọc ấy, dù chúng ta có thủ thắng được, cũng không thể nào làm chi hơn.

– Nếu nói vậy thì trong ngôi Kim Địch Tự hiện giờ đang canh phòng cẩn mật, đồng thời, giữa thanh thiên bạch nhật như thế này, chúng ta làm sao âm thầm len vào trong đó được? Chúng ta muốn xuống tay một cách bí mật, thì trừ phi phải đợi đến đêm nay.

– Theo ý tiểu đệ, thì giữa lúc xảy ra liên tiếp nhiều sự biến động, tất vào đêm bọn họ càng canh phòng cẩn mật hơn. Đây là chưa nói khi người của mình đã rơi vào tay đối phương rồi, thì e rằng dễ chậm trễ, ắt sẽ sinh nhiều việc rắc rối.

– Lão tam, chớ nên nói dài dòng nữa. Nếu ngươi có kế hoạch chi hay, thì cứ việc nói thẳng ra, tất Thạch lão nhị ta sẽ nghe theo ý kiến của ngươi ngay kia mà.

Gia Cát Ngọc mỉm cười nói:

– Tiểu đệ hiện giờ đã có một ý định, nhưng không rõ có thể thi hành được hay không?

Nói đến đây, thì chàng hạ giọng nói thực khẽ, đồng thời, đưa tay chỉ về ngọn núi cao đứng sừng bên ngoài ngôi chùa, thậm thì với Thạch Kinh Thiên một khoảng thời gian độ dùng xong một tách trà. Chừng ấy, bỗng thấy Thạch Kinh Thiên nhướng cao đôi mày, vỗ tay cười to, nói:

– Tuyệt. Tuyệt. Này, lão tam, với võ công của ngươi cũng đã làm cho ca ca phải khâm phục đến bò lăn ra đất, thế mà chẳng ngờ mưu lược của ngươi, lại tỏ ra sáng suốt cao cường hơn mọi người. Song, chỉ e rằng với tài năng của Thạch lão nhị ta, không làm thế nào tiến vào ngôi tháp đá đó được. Vậy, chi bằng hai ta sẽ trao đổi nhiệm vụ giữa nhau được không?

Gia Cát Ngọc gật đầu, mỉm cười nói:

– Nếu nhị ca nói vậy, thì tiểu đệ xin tuân mạng. Nói dứt lời, hai người liền dang ra xa. Thạch Kinh Thiên cất tiếng to cười như sấm nổ, rồi nhắm ngay công Kim Địch Tự chạy bay tới. Trong khi đó, Gia Cát Ngọc nhanh nhẹn ẩn mình, lướt thẳng tới một cánh rừng tùm rậm rạp nằm cạnh phía trái ngôi chùa.

Kim Địch Tự từ bấy lâu nay hùng cứ ở vùng Quan Đông, nhân vật võ lâm chẳng ai dám xâm nhập bao giờ. Thế mà, mấy hôm gần đây, họ lại gặp nhiều biến động xảy ra không ngớt, khiến cho số hòa thượng ngạo mạn kia, mới hiểu được rằng, người tài còn có người tài hơn.

Thanh Liên hòa thượng biết mình giam giữ Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh lại, thì chắc chắn Thạch Kinh Thiên không khi nào lại chịu khoanh tay đứng ngó. Do đó, trong Kim Địch Tự chẳng những canh phòng cẩn mật khắp bốn

bên tòa tháp kia, mà khắp chung quanh ngôi chùa, đâu đâu cũng được bố trí thêm nhiều trạm canh bí mật, kiểm soát rất chặt chẽ.

Thế mà tiếng cười to của Thạch Kinh Thiên, lại nổi lên vang rền như vậy thử hỏi những vị hòa thượng trong Kim Địch Tự, nào lại không nghe? Bởi thế, tiếng trống đồng liền được đánh ra ba hồi, và số tăng nhân trong ngôi chùa, ai nấy đều thủ thế, để sẵn sàng đối phó với kẻ địch.

Thạch Kinh Thiên biết số tăng nhân trong Kim Địch Tự, đã phát giác được hành tung của mình, nhưng vẫn ngang nhiên nhắm ngay cổng chùa lướt thẳng tới.

Và, khi thân người của y còn cách cổng chùa ba trượng nữa, thì mới chịu dừng chân đứng lại, cất tiếng gầm to như sấm nổ rằng:

– Này. Thanh Liên lão tặc. Tại sao ngươi lại không dám ló đầu ra, và nếu cứ đóng chặt cửa mãi như thế này, thì Thạch Kinh Thiên ta sẽ dùng lửa đốt cháy sào huyệt của ngươi đó.

Thạch Kinh Thiên vừa nói dứt lời, thì liền thò tay vào áo lấy chiếc bật lửa ra đưa cao lên, tựa hồ sẽ dùng lửa đốt cháy ngôi chùa này thật. Và sau một tiếng “xoạc” đã thấy lửa đỏ lóe lên sáng ngời.

Thạch Kinh Thiên là minh chủ lục lâm trong mười ba tỉnh cả miền nam lẫn miền bắc, vậy thử hỏi nào lại đi dùng một cách đối phó quá hèn hạ như vậy?

Nhưng, sau khi nghe tiếng kêu to của y số hòa thượng trong Kim Địch Tự đều tưởng đây là thực, nên liền kêu la huyên náo cả lên, đồng thời, gấp rút đánh lên năm tiếng chuông trong trẻo.

Thạch Kinh Thiên cười ha hả thực to, nói:

– Những tên hòa thượng trọc kia. Nếu các ngươi không ra cho mau, thì Thạch lão nhị ta không hơi đâu mà chờ đợi các ngươi đó.

Nói dứt lời, y bèn cầm chiếc bặt lửa đang lập lòe ánh lửa đỏ, mạnh dạn bước thẳng đến sát cổng chùa.

Lúc bấy giờ, tại cổng chùa bỗng trở thành im phăng phắc, và kể đó, lại nghe một tiếng cười nhạt nói rằng:

– Thạch Kinh Thiên. Trong đêm vừa rồi Phật gia đã hé mở một góc lưới cho ngươi, hầu giúp ngươi được sống còn trở về, vậy chả lẽ hôm nay ngươi thực sự muốn nạp cái mạng bé nhỏ của ngươi đến đây nữa hay sao?

Cùng một lúc với tiếng nói, bỗng nghe cánh cổng kêu lên kèn kẹt rồi mở toang ra.

Thạch Kinh Thiên trông thấy Thanh Liên hòa thượng dẫn đầu Hồng Liên hòa thượng nối gót theo sau, và kể đó còn có mười vị hòa thượng khác ùn ùn kéo ra, cả bọn đang đưa chân tiến thẳng về phía Thạch Kinh Thiên.

Thạch Kinh Thiên liền cất tiếng cười như điên dại, nói:

– Thanh Liên. Thạch mỗ từ bấy lâu nay nghe đồn đãi chiếc sáo vàng của ông, có đánh ra nhiều thế võ kỳ tuyệt, chính là một món vũ khí lợi hại nhất trong võ lâm, thế mà qua cuộc chiến đấu ngày hôm qua, ta vẫn không thấy nó hay ho ở chỗ nào, kỳ tuyệt nơi đâu.

Thanh Liên hòa thượng cất giọng khô khan cười đáp:

– Hôm nay người đến đây, có phải muốn lãnh giáo mấy thế võ của ta chăng?

– Thạch Kinh Thiên ta mấy hôm nay cảm thấy ngứa ngáy trong cổ họng, nên bây giờ muốn thay đổi món ăn cho đỡ ngứa miệng vậy thôi.

– Nếu thế, thì người muốn thử qua cho biết cường lực của ta hay là muốn đấu về nội lực?

– Đúng thế. Cả hai thứ, Thạch lão nhị ta đều muốn so tài cho biết ai cao ai thấp.

– Ha ha. Để cho ai biết được “khoan thiên bát chưởng” của Kim Dịch Tự, hầu hiệu cái chi gọi là võ học chân chính. Này, bản tăng sẽ nhường cho người trước ba thế võ đây.

Qua trận đánh vừa rồi, Thanh Liên hòa thượng đã biết Thạch Kinh Thiên không phải là địch thủ mình, nên giờ đây lão ta tỏ rất hào hiệp. Vừa nói dứt lời lão ta liền chấp tay ra sau lưng, đứng yên sắc mặt tràn đầy vẻ ngạo mạn.

Thạch Kinh Thiên cố đè nén cơn tức giận, gằn giọng nói:

– Thanh Liên. Người tưởng đâu Thạch Kinh Thiên ta từ xa xôi nghìn dặm đến đây, chỉ có mục đích so tài với người thôi hay sao?

Thanh Liên hòa thượng tựa hồ chẳng thèm để ý đến lời nói của Thạch Kinh Thiên, cất tiếng to cười ha hả đáp:

– Người hãy yên lòng, hai con tiện tỳ ấy bị ta giam nơi ngôi tháp đá kia, nhất thời chưa đến đổi phải chết đâu mà sợ. Chỉ cần người có thể thắng ta trong

nửa đường hay một thế võ thì bản tăng sẵn sàng để cho hai nàng ấy bước ra khỏi ngôi chùa này.

– Được. Người đại trượng phu nói ra một lời, thì chắc chắn như đinh đóng cột, vậy lão trọc ngươi nói chắc chắn đấy nhé.

– Bản tăng là người nắm địa vị tôn trưởng của một môn phái, vậy có lý nào nói rồi lại chạy chối được? Song, nếu ngươi bị thua dưới tay của bản tăng, thì phải làm chi đây?

Thạch Kinh Thiên trầm mắng “Rõ là một tên giặc trọc vô liêm sỉ. Hai cô gái kia, chẳng phải ngày hôm qua đã bị ngươi gạt gẫm bước vào ngôi tháp đá hay sao?”.

Tuy nhiên, dù trong lòng y cất tiếng mắng thăm, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên nói:

– Thạch Kinh Thiên ta nếu bị hại dưới chưởng lực của ngươi, thì chẳng những hai cô gái ấy tùy ý ngươi định đoạt, mà ta còn sẵn sàng truyền lệnh cho các nhân vật lục lâm trong mười ba tỉnh, ra sức truy tầm “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” đã bị cướp mất trở về cho ngươi.

– Được. Bản tăng cũng tin theo lời nói của ngươi. Vậy hãy vung chưởng đánh ra đi nào.

Thạch Kinh Thiên nghe qua, liền giả vờ cau chặt đôi mày, trong khi nét mặt đầy vẻ xem thường, cất tiếng cười nhạt nói:

– Vung chưởng đánh ra? Ha ha. Ngươi là tôn sư của một môn phái, thế mà lại có ý muốn đánh nhau với Thạch lão nhị ta như trâu chém lợn, vậy nếu

đồn đãi ra ngoài, thì chẳng hóa ra làm cho mọi người cười rớt cả răng hay sao?

Thanh Liên hòa thượng sắc mặt bỗng trở thành lạnh buốt, nạt rằng:

– Thạch Kinh Thiên, lời nói ấy của ngươi là có ý gì? Nếu ngươi không dám so tài với ta, thì hãy mau rút khỏi nơi đây vậy.

– Ha ha. Có ý gì à? Nếu ngươi đánh ra một quyền, ta đánh trả lại một chưởng, dùng sức mạnh đấu với nhau như thế, chẳng phải có khác nào trâu bò húc nhau hay sao? Dù cho ngươi không sợ bị mất danh, thì Thạch Kinh Thiên ta cũng ái ngại về lối đánh nhau tầm thường như vậy lắm.

– Ha ha. Thạch Kinh Thiên, vậy ngươi có tuyệt học gì, thì hãy thẳng thắn bày ra cách tranh tài đi, bản tăng sẵn sàng chiêu theo ý ngươi đó.

Thạch Kinh Thiên cất tiếng “Hừ” lạnh lùng, nói:

– Nếu thế, thì ngươi hãy nghe kỹ đây.

Nói đoạn, y quay nửa thân người qua một lượt, rồi đưa tay chỉ thẳng vào ngọn núi cao bên cạnh ngôi chùa, nói:

– Tôi xin hỏi, gốc cổ thụ to vừa một ôm trên sườn núi kia, có phải là cây “Sa điều” không?

Thanh Liên hòa thượng tỏ ra vô cùng đắc ý cười nói:

– Đây chính là loài mai “Kim bàn lục thúy điệp ngã” một loài hoa hữu danh trong thế gian này.

– Vậy chẳng hiểu nó còn mấy hôm nữa mới bắt đầu trổ hoa?

– Chậm là năm hôm, nhanh là ba hôm nữa. Nhưng chỉ e rằng người đã chết đến nơi, không còn cơ hội nào được xem nữa đâu.

– Ha ha. Thạch Kinh Thiên ta, vì biết mình không còn sống được bao lâu nữa, nên muốn được xem qua cho biết.

– Luật tạo hóa không làm sao đòi đổi được, vậy người lại muốn bắt buộc nó phải trổ đúng theo ý muốn của người chẳng? Ha. rõ là những lời bá láp, giờ đây người nói cũng không ích lợi gì. Vậy người hãy trình bày rõ cách đấu tài giữa ta và người kéo mắt cả thì giờ quý báu.

Thạch Kinh Thiên nghe qua, liền nhướng cao đôi mày, rồi phá lên cười to nói:

– Ông mang danh là bậc tôn trưởng của một tôn phái, nhưng kỳ thật thì sự hiểu biết tầm thường và hẹp hòi như một con ếch ngồi đáy giếng. Chả lẽ ông không hề nghe qua, khi người ta luyện được võ công đến mức cao siêu tuyệt đỉnh, thì có thể đoạt cả kỳ công của tạo hóa hay sao? Thạch Kinh Thiên ta ngày hôm nay, muốn dùng chân lực để hối thúc loài hoa quý báu kia, khiến nó trổ trước thời giờ theo thường lệ. Vậy, nếu người có sợ mất mặt, thì nên sớm nhìn nhận mình thua là được rồi.

Chân lực mà có thể làm cho loài hoa mai trổ trước thời giờ, mùa tiết, thì thật Thanh Liên hòa thượng chưa từng nghe ai nói đến bao giờ. Do đó, lão ta nghe qua lời nói của Thạch Kinh Thiên, không khỏi lộ sắc ngạc nhiên.

Hồng Liên hòa thượng và mười mấy vị hòa thượng khác đứng sau đó, từ nãy

giờ vẫn nghiêng tai lắng nghe, nên sắc mặt của họ cũng đều lộ vẻ sừng sốt.

Nhưng Thanh Liên hòa thượng dù sao vẫn là bậc tôn trưởng của một môn phái, song lão ta cũng không chắc mình có thể làm được việc đó. Tuy nhiên, lão ta cũng không thể nhìn nhận là mình chịu thua trước bao nhiêu thủ hạ. Chính vì vậy, sau cơn kinh ngạc, lão ta bèn to tiếng cười ha hả, nói:

– Thạch Kinh Thiên, người chớ nên khoác lác để lừa gạt người ta. Nếu người có thể làm được, thì chả lẽ bần tăng đây lại không làm được hay sao?

– Ha ha. Nếu chưa thấy thực tài, thì chắc chắn là ông chưa chịu phục? Vậy chúng ta hãy cùng đi lên nơi đó, thử qua cho biết nào.

Vừa nói dứt lời, thì Thạch Kinh Thiên bèn nhún đôi chân, nhắm ngay cánh rừng mai trên sườn núi bay thoát đi như một luồng điện chớp.

Thạch Kinh Thiên đến trước rừng mai, bèn dừng chân đứng lại. Thanh Liên hòa thượng cũng nói gót lướt đến nơi. Thạch Kinh Thiên quay người lại, rồi thông thả đưa mắt quét qua một lượt, trong lòng cảm thấy cao hứng vô cùng.

Thì ra, với cái tài nghệ kỳ lạ, là có thể dùng chân lực để làm cho hoa tươi trên cành trở trước mùa tiết, mà Thạch Kinh Thiên vừa giải bày, đã khiến cho tất cả số hòa thượng trong Kim Địch Tự đều háo kỳ muốn xem qua cho biết. Do đó, Hồng Liên hòa thượng bèn nhanh nhẹn chạy theo, và sau đó, những vị hòa thượng khác cũng lũ năm lũ ba nối gót nhau chạy tới.

Chính vì vậy, mà Thạch Kinh Thiên lẩy làm khoái trá trong lòng. Y đưa tay chỉ thẳng vào gốc mai nhánh nhóc rậm rạp, cách xa đây độ tám thước, rồi quay về Thanh Liên hòa thượng cất tiếng cười “khá khá”, nói:

– Hai gốc mai ấy là hai gốc mai già, trên nhánh có không dưới ba trăm nụ hoa, vậy mỗi người chúng ta sẽ dùng luồng hơi ấm áp, do sức trui rèn nội công mấy mươi năm của mình, từ từ truyền vào nhánh hoa, làm cho nó nở trước thời gian đã định. Và, ai làm cho hoa nở sớm, thì người đó thắng, bằng trái lại, thì bị thua.

Thanh Liên hòa thượng đưa mắt nhìn hai gốc mai già trước mặt, trông thấy cả hai gốc mai đều cao ngang vai người, trên nhánh đầy những nụ mai màu xanh lục, đang lắc lư theo chiều gió. Những nụ mai ấy, xét ra thì ít nhất còn phải ba hôm nữa mới trở được, nên bất giác lão ta liền cau chặt đôi mày.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, bèn phá lên cười to, nói:

– Đại hòa thượng. Nếu ông chưa từng tập luyện qua thứ võ công này, thì nên thành thật nói thẳng ra trước, vì Thạch Kinh Thiên tôi nhất định không dùng sở trường của mình để thủ thắng sở đoản của người khác đâu.

Thanh Liên hòa thượng thật ra không chắc chắn mình làm được việc đó, song đã kệt vì mình lỡ cời lên lưng cọp, nên đâu thể rút lui nửa chừng được. Do đó, lão ta đâm liều, cất tiếng cười khanh khách, nói:

– Thạch Kinh Thiên. Cái tài nghệ tầm thường đó, chắc chắn không gây khó khăn được cho bản tăng. Người từ xa đến đây, dù sao vẫn là khách, vậy xin cứ ra tay trước đi nào.

Thạch Kinh Thiên quay mặt nhìn lại, trông thấy sau lưng mình tăng bào đang tung bay theo gió chập chờn khắp nơi, và những chiếc sáo vàng cũng giương ra san sát như một khu rừng, phỏng đoán cũng có đến trên tám mươi vị hòa thượng, đứng vây quanh để xem. Y biết những phân tử tinh nhuệ trong Kim Địch Tự, giờ đây đều tập trung đến nơi này, nên trong lòng không

khỏi thâm vui mừng, lên tiếng nói:

– Khách lúc nào cũng phải tùy theo chủ, vậy Thạch Kinh Thiên tôi bắt đầu thi thử cái tài hèn mọn đây.

Nói dứt lời, y đưa chân bước tới trước, rồi nhanh nhẹn ngồi xếp bằng xuống đất, rùn thấp đôi vai, hít hơi mạnh vào để điều hòa hơi thở. Và, sau đó, y mới từ từ đưa đôi chưởng lên, hướng thẳng về phía cội mai già đang có những nụ bông búp.

Qua sự giả vờ rất khéo léo của y, đã làm cho số tăng nhân già trẻ trong Kim Địch Tự, đều hoàn toàn tin thật. Người nào người nấy đều gương tròn xoe đôi mắt, tập trung tinh thần chú ý theo dõi. Ngay đến cả Thanh Liên đại sư, là người từ bấy lâu nay không xem tai vào mắt, thế mà giờ đây quả tim cũng không khỏi hồi hộp, chú ý nhận xét từng cử chỉ một của Thạch Kinh Thiên hầu bắt chước theo hấn ta.

Khắp trên sườn núi, đâu đâu cũng đầy dãy những cội mai già, mặt đất đang phủ tuyết trắng, không khí trở thành vô cùng phẳng lặng, nhưng đang tràn ngập một sự háo kỳ, đồng thời, ai nấy đều cảm thấy tâm trạng đang vô cùng căng thẳng.

Giữa lúc số tăng nhân trong Kim Địch Tự đều tập trung tinh thần để theo dõi cuộc so tài kỳ lạ, thì trong ngôi Kim Địch Tự bất thần vọng đến những tiếng chuông, tiếng trống dồn dập, khiến ai nghe đến cũng kinh hồn thất sắc.

Thì ra, Gia Cát Ngọc đang ẩn mình tại cánh rừng rậm phía trái ngôi chùa, sau khi trông thấy các tăng nhân ùn ùn kéo đi lên sườn núi, thì đoán biết kế hay của mình đã thành tựu, nên vung mạnh hai cánh tay, phi thân lướt thẳng lên đầu tường.

Vì nơi này chàng đã có bước vào một lần, nên địa hình hiểu rất rõ ràng. Do đó, trong khi thân người chàng còn đang lơ lửng trên không, thì lại quạt mạnh đôi cánh tay, nhắm ngay mái hiên tại dãy liêu phía tây lướt thẳng vào, nhanh như một con chim én bay. Sau đó, chàng lại tìm nơi ẩn kín thân mình, rồi đưa mắt ra quan sát kỹ lưỡng khắp trong sân.

Chàng trông thấy tại gian phật điện, khói hương nghi ngút, không khí trang nghiêm, đâu đâu cũng im lặng phăng phắc. Tại chiếc sân trống, chàng trông thấy có hai chiếc đỉnh bằng sắt to, khói hương cũng đang bay mịt mù. Và, cách phía sau chiếc đỉnh ấy độ chừng bảy trượng, thì chính là ngôi tháp đá mà chàng muốn đến.

Ngôi tháp ấy cao tất cả chín tầng, độ chừng mười trượng. Cả ngôi tháp đều do một thứ đá xanh rắn chắc xây nên, bắt đầu từ tầng thứ bảy trở lên chót, mới thấy có mở cửa sổ. Chàng chỉ nhìn thoáng qua một lượt, thì đoán biết bên trong tháp ấy, đều trống rỗng từ dưới lên trên.

Chính vì lẽ đó, nên người bị giam cầm trong ngôi tháp dù cho muốn vượt ra khung cửa sổ ở trên cao để trốn đi, cũng là một việc vô cùng khó khăn, không làm sao thực hiện được. Do đó, người bị nạn chỉ còn một cách duy nhất là ngồi yên chờ một sự cứu thoát mà thôi.

Thế nhưng, lúc bấy giờ cánh cửa đá bên dưới đang đóng kín, người ngoài làm thế nào có thể mở được? Hơn nữa, nếu muốn vượt lên khung cửa sổ trên đỉnh tháp, để lên vào trong, thì lại càng vô cùng khó khăn hơn. Vì tại khung cửa sổ đó, còn có những chân song bằng sắt, ngăn chặn rất kín đáo. Mỗi song sắt ấy to bằng cườm tay. Vậy, nếu người trong tay không có những thanh bảo kiếm chặt đứt cả sắt thép, thì thử hỏi ...?

Phải, tại sao ta không sử dụng đến thanh đoản kiếm “Phi Thúy Hàn Tinh Tỷ”.

xem sao?

Ồ. Mà không thể được. Dù cho ta có thể chặt những song sắt kia để tiến vào bên trong, nhưng vì trong lòng tháp lại quá chật chội, vậy khi muốn trở ra, ta làm thế nào phi thân lên được? Hơn nữa, lại làm thế nào mang cả hai nàng cùng ra?

Trong khi chàng còn đang đắn đo suy nghĩ, thì bỗng có một sáng kiến lóe nhanh qua óc, nên mừng thầm rồi nói lẩm bẩm rằng:

– Rõ là ngốc. Rõ là ngốc. Mình cần chi phải vào trong đó? Tại sao mình không biết tìm một sợi dây, rồi thòng xuống cho hai nàng đeo vào để kéo lên, như là câu cá vậy?

Nghĩ đến đây, thì trong lòng chàng hết sức vui mừng, nhanh nhẹn lướt người phi tới.

Trong khi chàng mới vừa phi thân lướt khỏi mái hiên, thì bỗng nghe có tiếng chân người bước lảo xào, nên không khỏi giật mình đánh thót, nhanh nhẹn phi thân bay trở về chỗ cũ để lẩn trốn. Liền đó, chàng nghe có tiếng nói vọng đến rằng:

– Sư huynh. Nghe đâu Thạch Kinh Thiên đang dùng chưởng lực để làm cho hoa mai nở trước kỳ hạn, đây quả là một tuyệt kỹ chưa từng thấy trong đời, vậy chúng ta nên đi xem cho biết, được không?

Tiếng nói ấy từ gian đại điện vọng ra, nên Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn về nơi

đó, thì thấy bên dưới pho tượng Di Lặc, có hai hòa thượng đứng tuổi đang cùng ngồi nói chuyện, Gia Cát Ngọc mong hai vị hòa thượng ấy sẽ rời đi ngay. Nhưng, bỗng một người khác lại trợn to đôi mắt, đáp rằng:

– Hai con tiện tỳ ấy quả hết sức lợi hại, tôi chỉ muốn túm lấy bọn chúng để đánh cho một hồi.

– Hừ. Người bảo hai con tiện tỳ đó dễ trêu chọc lắm hay sao? Nếu chẳng phải chúng bị đói ba hôm rồi, thì ngay đến cả sư phụ cũng vị tất đã bắt sống được chúng như vậy.

– Chả lẽ với thứ võ học có một không hai trong trời đất này, có thể dùng chưởng lực để làm cho hoa tươi trên cành được nở sớm mà sư huynh lại không muốn xem qua cho biết hay sao? Theo ý tôi chúng mình nên đi xem rồi trở về ngay, dù cho thủ hạ của Thạch Kinh Thiên có gan dạ lên vào đây, thì chúng cũng nào biết được máy móc bí mật của ngôi tháp đá kia, lại đặt tại rún của pho tượng Di Lặc này? Vậy với ngôi tháp đá rắn chắc ấy, bọn chúng làm sao tiến vào được?

Gia Cát Ngọc nghe qua, liền hiểu ra mọi lẽ, thảo nào chung quanh ngôi tháp đá không có ai canh giữ cả, mà chỉ có hai tăng nhân đang ngồi dưới chân pho tượng Phật Di Lặc mà thôi. Bởi thế, chàng bèn nện phi thân lướt đi như một ngọn gió, nhắm ngay gian đại điện đáp thẳng xuống.

Thế là hai vị hòa thượng đang ngồi nói chuyện với nhau, bất thần trông thấy có một bóng đen bay thoát vào, nên đều kinh hãi đưa mắt nhìn lên, thì thấy đó là một nhân vật huyền bí, mặt được che kín bằng một vuông lụa đen.

Cả hai giật bắn người, như chạm nhằm phải điện trời. Họ đứng phắt ngay dậy, rồi đồng thanh quát to rằng:

– Người là ai?

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười lạnh lùng, đáp rằng:

– Các người hãy mau mở cửa ngôi tháp ấy cho ta.

Trong khi chàng cất tiếng nói, thì đôi mắt sáng quắc như hai luồng điện, khiến cho hai vị hòa thượng kia nhìn qua, đều không khỏi bất rùng mình, toàn thân run rẩy, không nói nên lời.

Gia Cát Ngọc liền đưa chân thông thả bước tới hai bước, gằn giọng nói:

– Tôi muốn hai ông phải mở cửa ngôi tháp đá kia ra, vậy có nghe không nào?

Chừng ấy, hai vị hòa thượng mới như chợt tỉnh cơn mộng. Đôi tròng mắt không ngớt xoay chuyển, rồi bỗng quát to lên rằng:

– Tên tiểu tặc không có mắt kia. Người đã sắp chết đến nơi rồi, thế còn tỏ ra ngang tàng chi nữa?

Tiếng nói vừa dứt, thì cả hai liền rút hai chiếc sào vàng trên lưng xuống, rồi nhanh nhẹn chia làm hai đường trên và dưới, công thẳng vào người của Gia Cát Ngọc.

Hai thế võ của hai vị hòa thượng này đánh ra, hết sức mãnh liệt, và cũng hết sức hiểm hóc. Hơn nữa, cả hai võ công chẳng phải tầm thường, nên hai chiếc sào lông lợn trên không, rít gió nghe vèo vèo, nhắm điểm thẳng vào các đại huyệt trên người của Gia Cát Ngọc.

Bỗng nhiên, một chuỗi cười lạnh lùng liền nổi lên, đồng thời, bóng đen chập chờn trước mắt họ như một cái bóng ma, khiến cho thế võ của họ đều đánh hụt vào khoảng không, hơn nữa, ngay cả đối phương cũng biến đi đâu mất.

Hai người đoán biết mình đã gặp phải một cao thủ tuyệt thế, nên kinh sợ đến cả người đều toát mồ hôi lạnh. Bởi thế, họ đang có ý định cất tiếng la để báo động cho cả ngôi chùa. Nhưng liền đó bỗng họ nghe có mấy tiếng vèo vèo nổi lên liên tiếp.

Tức thì, hai luồng gió bén nhọn cuốn tới, khiến cho nơi lưng của hia vị hòa thượng đó, bỗng cảm thấy lạnh buốt, rồi tứ chi cũng cứng đờ, miệng không còn kêu thành tiếng được nữa.

Vì, Gia Cát Ngọc đã kịp thời vung tay lên, dùng thuật cách không điểm huyết, điểm thẳng vào huyết đạo của hai người, khiến cho bọn họ không còn báo động kịp nữa. Chàng biết, nếu để cho họ báo động, thì mọi việc sẽ trở thành vô cùng rắc rối. Sau đó, chàng cất tiếng cười lạnh lùng, rồi đưa chân bước thẳng tới trước hai bước.

Khi bước đến gần pho tượng Phật, thì chàng mới trông thấy rõ ràng, là tại giữa bụng của pho tượng Di Lặc kia, có một cái rún to bằng chung uống trà, màu vàng đã bị tróc đi, nên trở thành lu mờ, không còn chói sáng như những nơi khác, chứng tỏ thường có bàn tay của mọi người sờ mó vào nơi đó.

Bởi thế, chàng nhanh nhẹn tràn ngay người tới, rồi thò năm ngón tay ra.

Thốt nhiên, trong khi bàn tay của chàng chưa kịp thò đến nơi, thì ở phía sau lưng của chàng, bất thần có một luồng kinh phong cuốn thẳng tới.

Tài nghệ của Gia Cát Ngọc đã tiến tới mức siêu phàm tuyệt đỉnh, nên đoán biết ngay là có kẻ đang ra tay đánh lén mình. Tuy nhiên, chàng vẫn điềm nhiên không hề tỏ ra bối rối, vung ngay chưởng trái quét thẳng ra, trong khi tay mặt tiếp tục thò tới, đè mạnh vào giữa rún của pho tượng Phật.

Tức thì, một tiếng gào thảm thiết liền vang lên, rồi cũng nghe có những tiếng kêu kèn kẹt bên ngoài ngôi tháp đá.

Gia Cát Ngọc quay người ngó lại, thì trông thấy có một vị hòa thượng mặc áo xám, đã bị luồng chưởng lực của mình đánh bay ra xa ngoài ba trượng, nửa thân trên bị ngã chúi vào cái đỉnh bằng sắt, đang cháy nghi ngút khói hương, nên không nhìn rõ được diện mục ra sao. Nạn nhân lúc ấy đã nằm yên không cử động, có lẽ là đã chết tốt rồi. Chàng lại quay mặt về ngôi tháp đá, trông thấy hai phiến đá to nằm về hướng đông, đang kêu kèn kẹt, và từ từ mở rộng ra hai bên.

Tiếng gào thảm thiết của vị hòa thượng vừa bị chàng sát hại, cũng như tiếng kêu kèn kẹt của hai cánh cửa đá nơi ngôi tháp, đã làm cho những trạm canh bí mật chung quanh đấy phát giác được. Do đó, bọn họ bèn đánh trống động chuông vang dội, đồng thời, có trên mười bóng người phi thân lướt tới, miệng quát to inh ỏi.

Những tiếng náo động kinh hồn từ ngôi Kim Địch Tự vọng đến, đã khiến Thạch Kinh Thiên và Thanh Liên hòa thượng đang ngồi so tài với nhau, đều nghe được rõ mồn một. Do đó, Thanh Liên hòa thượng không khỏi giật bắn người, đồng thời, lão ta cũng như chột hiệu ra, nên vung tay đứng phắt dậy, gằn giọng nạt to rằng:

– Gã ăn cướp đặt điều nói láo kia. Sao ngươi còn chưa chịu nạp mạng đây cho ta.

Tiếng quát vừa dứt, thì hai chưởng của lão ta không ngớt vung mạnh ra, gây thành những đợt kinh phong mãnh liệt như triều dâng sóng dậy, đánh chớp nhoáng bảy chưởng về phía Thạch Kinh Thiên.

Thạch Kinh Thiên cũng phi thân vọt lên, cất tiếng to cười “khá, khá”, nói:

– Hòa thượng trọc kia. Ông bỏ dỡ nửa chừng như thế là ông đã thua tôi rồi, vậy ông còn muốn kiếm cớ để chạy chối lời hứa hay sao?

Dứt lời, Thạch Kinh Thiên lắc mạnh đôi vai nhảy về phía trái tám bước, và liền đó, lại nghe có tiếng ngã đổ âm âm. Thế là, những cội mai quý báu của Thanh Liên hòa thượng, đã bị luồng chưởng lực của lão ta quét gãy hằng mấy mươi gốc.

Linh Thạch Hàn Bích Lộ và cánh rừng mai này, từ bấy lâu nay được Thanh Liên hòa thượng xem là hai món bảo vật trân quý, thế mà ngày nay, hàn bích lộ bị người ta cướp mất đi rồi, giờ đây, cánh rừng mai lại bị gãy mất đi một số lớn, vậy thử hỏi lão ta không đau lòng như bị cắt ruột sao được?

Bởi thế, lão ta cất tiếng gầm to như điên dại, quát rằng:

– Thạch Kinh Thiên. Nếu ngươi là hảo hán, thì hãy đỡ thử ba thế chưởng của ta đây.

Tiếng nói vừa dứt, thì lão ta đã công ra ba thế chưởng liên tiếp.

Thạch Kinh Thiên trông thấy chưởng lực của lão ta quá mãnh liệt, thì trong lòng không khỏi quá sợ hãi, nhưng, lúc bấy giờ Hồng Liên hòa thượng đã dẫn mấy mươi tăng nhân đứng vây quanh đây chạy bay về Kim Địch Tự

khiến Thạch Kinh Thiên bần khoản không hiểu Gia Cát Ngọc có hành động được thành công không, nên trong lòng hết sức cuống quýt.

Tuy nhiên, nếu y muốn chạy trở lại ngôi Kim Địch Tự để hợp sức với Gia Cát Ngọc, thì trước tiên phải vượt qua khỏi sự tấn công của Thanh Liên hòa thượng mới được.

Suy nghĩ như vậy, nên y bèn vận dụng chân lực, rồi gằn giọng quát to rằng:

– Lão trọc kia. Chẳng lẽ ta đây sợ ngươi hay sao?

Nói đoạn, y lắc mình tránh ngang, và chỉ trong nháy mắt đã công trả liên tiếp ba chiêu.

Thế là, trên sườn núi cuồng phong dấy động âm âm, hơi lạnh buốt cả da thịt.

Chiều phong của đôi bên cuốn bay băng tuyết mù mịt.

Sau một tiếng nổ âm thực to, thân hình của Thạch Kinh Thiên chao động mạnh, đôi chân không còn đứng vững được, nên phải thối lui liên tiếp ra sau ba bước.

Nhưng, Thanh Liên hòa thượng, một nhân vật từng xưng bá ở vùng Quan Đông này, qua ba chiêu đánh thẳng đờ mạnh với đôi phương vẫn không chiếm được phần ưu thế, mà trái lại, cũng bị hất bắn ra sau liên tiếp ba bước, y như Thạch Kinh Thiên.

Lão ta trông thấy thế thì hết sức kinh hoàng, và lòng ngạo mạn xem thường đôi phương, cũng bị giảm đi quá nửa.

Riêng Thạch Kinh Thiên, tuy qua ba thế chưởng vừa rồi, chứng tỏ tài nghệ mình ngang với Thanh Liên hòa thượng, nhưng trong lòng vẫn hết sức kinh hãi.

Thì ra, vì trong lòng Thạch Kinh Thiên từ nãy giờ đã có dự mưu trước, nên qua cái trò dùng chưởng lực để truyền hơi âm cho hoa nở sớm, Thanh Liên hòa thượng bị lầm tưởng là thực, nên vận dụng luồng hơi dương hỏa ở trong người đem ra sử dụng, trái lại, Thạch Kinh Thiên thì chỉ giả vờ, và thừa cơ hội đó điều ngưng vận khí, hồi dưỡng chân lực trong người mà thôi.

Như vậy, tức Thạch Kinh Thiên đã có được một sức lực dồi dào chuẩn bị trước, trong khi đối phương đã sử dụng chân lực quá nhiều nên cơ thể đã trở thành mệt nhọc. Thế mà qua ba chưởng vừa rồi, đôi bên chỉ tương đương với nhau, thử hỏi trong trường hợp đó, Thạch Kinh Thiên không hãi kinh sao được?

Nhưng, giờ thì không thể nào lùi được nữa, do đó, Thạch Kinh Thiên lại tràn đến vung chưởng ra đánh tới lần thứ hai.

Thanh Liên hòa thượng nóng như lửa đốt, đôi chưởng vung lên rồi vận dụng toàn thể chân lực trong người xô ra.

Nào ngờ đâu, thế chưởng của Thạch Kinh Thiên ấy, lại là một thế tấn công để rút lui. Do đó, khi hai luồng chưởng lực va chạm thẳng vào nhau, thì Thạch Kinh Thiên nhanh nhẹn thu chưởng trở về, rồi nương vào luồng chưởng phong quét tới của Thanh Liên hòa thượng, phi thân lướt đi ra xa ba trượng, như một con diều bị đứt dây.

Thanh Liên hòa thượng còn đang kinh ngạc, thì Thạch Kinh Thiên đã giương cổ cười to, rồi nhắm ngay Kim Địch Tự chạy bay đi như một mũi tên bắn.

Trong khi đó, Gia Cát Ngọc sau khi mở được cửa ngôi tháp đá, thì liền trông thấy ngoài sân chùa có trên mười bóng người đang nhanh nhẹn lướt tới. Số người ấy, là các hòa thượng trong Kim Địch Tự vừa nghe động nên tràn tới để bao vây.

Trong tay của mỗi vị hòa thượng đó, đều có cầm một chiếc sáo vàng, mắt tròn to, mày dựng đứng, dàn thành thế trận sẵn sàng nghinh địch.

Gia Cát Ngọc đưa mắt quét qua mọi người một lượt, rồi mới đưa tay vén cao vạt áo dài, thái độ ung dung như chung quanh chẳng hề có ai, thong thả nhắm ngay bậc tam cấp trước gian đại điện bước xuống.

Số hòa thượng vừa tràn tới, trông thấy vậy thì đã kinh hoàng sợ hãi. Kịp, khi đôi mắt họ va chạm thẳng với luồng nhãn quang lạnh lùng của Gia Cát Ngọc, thì lại càng sợ hãi hơn, bất giác thối lui liên tiếp.

Gia Cát Ngọc trông thấy vậy, liền dừng chân đứng yên, hướng về cửa ngôi tháp đá kêu to rằng:

– Uyển tử. Thanh muội. Hãy mau thoát ra đi nào.

Một ngày không gặp nhau, dằng dặc như ba thu dài. Gia Cát Ngọc đang nóng lòng muốn gặp lại hai cô gái.

Nhưng, tiếng kêu vừa dứt, thì trong ngôi tháp vẫn im phăng phắc, không hề nghe một tiếng động. Bởi thế, trong lòng chàng không khỏi cuống quýt, nên lại đưa chân bước thẳng tới ngôi tháp.

Những vị hòa thượng đang dàn thành trận thế kia, tuy nhất thời đã khiếp sợ

trước sự oai phong của chàng, nhưng khi trông thấy chàng định đưa chân bước về hướng ngôi tháp, thì lại không ai bảo ai, ùn ùn tràn tới, vung trên mười chiếc sáo vàng ra, từ bốn phương tám hướng công thẳng về phía chàng.

Gia Cát Ngọc khẽ “Hừ” một tiếng lạnh lùng, rồi vung đôi chưởng quét thẳng ra ngoài.

Thế là, những tiếng gào la liền nổi lên vang dội, và trên mười bóng người, đều bị chưởng lực mãnh liệt của chàng quét bay vệt qua hai bên, chừa trống một con đường rộng hẳng tám thước ngay chính giữa.

Gia Cát Ngọc vì đang lo lắng đến sự an nguy của hai cô gái, nên sắc mặt đăm chiêu lạnh lùng, im lặng không nói chi cả, đồng dục đưa chân bước qua giữa hai hàng rào người.

Nhưng trên mười vị hòa thượng chung quanh, vì đang khiếp sợ trước tài nghệ của chàng, nên người nào người nấy há mồm trợn mắt, đứng trơ trơ ra như là khúc gỗ, đâu còn dám ra tay đánh trả được nữa.

Gia Cát Ngọc bước liên tiếp năm bước, và đang định phi thân lướt thẳng vào ngôi tháp, thì bỗng nghe phía sau lưng có tiếng nói to vọng đến rằng:

– Ha ha. Thì ra lại chính là tên tiểu tặc nhà ngươi. Hãy đỡ chưởng lực đây.

Tiếng “đây” vừa lọt vào tai, thì liền thấy một luồng chưởng phong vô cùng mãnh liệt, tràn tới công thẳng vào lưng chàng, nhanh như một luồng gió hốt.

Gia Cát Ngọc vừa nghe tiếng nói của đối phương, liền quay mặt nhìn lại, thì thấy đó chính là Hồng Liên hòa thượng, người giữ chức vụ Giám Viện trong

Kim Địch Tự. Do đó, chàng bèn nhanh nhẹn quay người trở lại, vung chưởng đánh ra liên tiếp ba thế võ ô ạt như mưa sa bão táp.

Ba thế chưởng vừa đánh ra, thì Hồng Liên hòa thượng đã bị hất bắn ra sau hai bước dài, trong khi đôi chân của Gia Cát Ngọc, vẫn đứng y nguyên một chỗ.

Trong ngày hôm qua, Hồng Liên hòa thượng đã biết tài nghệ của chàng nhưng không ngờ lại cao cường đến mức ấy. Bởi thế, đôi chân của lão ta vừa đứng yên trên đất, thì sắc mặt đã tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Gia Cát Ngọc sau khi đánh lui được Hồng Liên hòa thượng, thì sắc mặt bỗng sa sầm, quát rằng:

– Hai cô nương bị giam trong ngôi tháp đá này, bọn các người đã làm sao rồi?

Hồng Liên chưa kịp trả lời, thì bất thần lại có hai bóng người bay thoát đến.

Hai bóng người đó chính là Thạch Kinh Thiên và Thanh Liên đại sư, vị trụ trì của ngôi chùa Kim Địch Tự. Khi Thanh Liên hòa thượng vừa đứng yên trên đất, liền cất tiếng lạnh lùng gằn giọng nói:

– Các cô ấy hiện đang ở trong ngôi tháp đá này, vậy nếu người có gan, thì hãy xông vào trong ấy xem qua đi nào.

Đôi mày của Gia Cát Ngọc liền nhướng cao, cất giọng cười khanh khách, nói:

– Ông tưởng tôi không dám chăng?

Thạch Kinh Thiên nghe qua, thì không khỏi kinh hãi, vội vàng ngăn lại rằng:

– Lão tam. Em tuyệt đối chớ nên ...

Nào ngờ câu nói của y chưa dứt, thì Gia Cát Ngọc đã bắt thần vung chưởng đánh ra, đồng thời, nhanh như một luồng điện chớp, tràn tới chụp lấy vai của Hồng Liên hòa thượng.

Hồng Liên hòa thượng nhanh nhẹn rùn thập đôi vai xuống, trong khi chưởng trái cũng công lên chớp nhoáng.

Nhưng thế võ của Gia Cát Ngọc vừa diễn biến, năm ngón tay của chàng trông linh động như năm con linh xà, bắt thần chụp thẳng vào cổ tay trái của Hồng Liên hòa thượng.

Thế võ của chàng lúc vừa đánh ra, cũng như thế diễn biến tiếp đó, đều cao sâu khó lường, khiến Thanh Liên và Thạch Kinh Thiên đứng ngoài nhìn qua không khỏi kinh ngạc. Và, trong khi đó, thì cổ tay trái của Hồng Liên hòa thượng đã bị Gia Cát Ngọc siết vào tay rồi.

Hồng Liên hòa thượng giật bắn người, nhưng Gia Cát Ngọc đã gằn giọng cười rằng:

– Xin phiên đại sư hãy cùng tôi bước vào ngôi tháp, để xem qua một lượt.

Nơi huyết đạo quan trọng trên người của Hồng Liên hòa thượng đã bị chế ngự, vậy thử hỏi làm sao dám phản kháng? Trong khi đó, dù Thanh Liên hòa thượng là người có dầy dầy tuyệt học, nhưng vẫn đành bó tay đứng nhìn Gia Cát Ngọc uy hiếp người sư đệ của mình cùng nhanh nhẹn tiến thẳng vào cửa

ngôi tháp.

Trong khi hai người đã đến bên trong, cùng đưa mắt nhìn qua bốn phía, thì đồng thanh cất giọng kinh ngạc kêu to lên rằng:

– Ủa, những cô ấy đâu rồi?

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 44

MỘT ĐÊM KINH BIẾN

Thạch Kinh Thiên và Thanh Liên hòa thượng vừa nghe qua, thì không khỏi giật mình sững sốt, không ai bảo ai, nhanh nhẹn tràn người tới trước, đưa bốn mắt liếc vào bên trong ngôi tháp, thì thấy đầu đó trông trơn, nào có nửa bóng người.

Trong số bốn người hiện diện, Gia Cát Ngọc là người tuổi trẻ nhất, nhưng đôi mắt chàng lại lạnh lẽo hơn ai hết cũng như tâm trí chàng lúc nào cũng có sự nhận xét tế nhị. Chớ nói chi Thạch Kinh Thiên và Hồng Liên hòa thượng không so kịp với chàng, mà ngay đến Thanh Liên hòa thượng cũng kém sút hơn chàng một bậc về điểm đó.

Bởi thế, trong khi ba người nọ còn đang ngơ ngác kinh hoàng, thì Gia Cát Ngọc đã nhìn thấy tại khung cửa sổ ngó về hướng Nam của ngôi tháp, có hai song sắt chính giữa đã bị trầy sơn, tựa hồ như đã bị ai đó đùng chạm đến. Nhất là tại bên dưới của khung cửa, lớp sơn đều bị tróc hết, và cũng chẳng còn một tí bụi bậm như những khung cửa khác.

Ngôi tháp đá này tuy nhìn bên ngoài, là một ngôi tháp chín tầng nhưng kỳ thực, thì bên trong trống rỗng từ dưới đất lên tới trên nóc. Những khung cửa sổ được mở tại tầng thứ bảy, cách mặt đất ít nhất là bảy trượng, vậy chớ nói chi hai cô gái bị giam cầm, không thể có một tài khinh công tuyệt đỉnh để vượt lên đây mà dù cho họ có một trình độ khinh công như thế nữa, thì chắc chắn họ cũng không thể nào lay chuyển nổi, những thanh sắt to bằng cổ tay

trên cửa sổ. Bởi thế, việc này xem ra có điều rất đáng ngờ vực.

Những ý nghĩ đó chỉ thoáng hiện qua đầu óc của Gia Cát Ngọc nhanh như một tia điện chớp. Và, trong khi chàng chưa tìm được sự giải đáp, thì trong ngôi tháp lại có một sự diễn biến xảy ra.

Vì, Thanh Liên hòa thượng sau giây phút kinh ngạc, thì một ý nghĩ độc ác liền nảy sinh trong óc lão ta, nên lão ta thừa lúc mọi người không đề phòng, bất thần vung chưởng quét ra, trong khi lão ta vận dụng đến chín phần mười chân lực trong người, nhắm công thẳng vào Gia Cát Ngọc và Thạch Kinh Thiên êm ru không hề nghe một tiếng động.

Thạch Kinh Thiên vung chưởng lên đỡ thẳng, và sau một tiếng nổ “ầm” thực to, y liền bị luồng chưởng lực của đối phương hất bắn ra sau hai bước, nên đã lùi ra xa ngôi tháp đá.

Trong khi đó, luồng chưởng lực của Thanh Liên hòa thượng nhắm công vào Gia Cát Ngọc, thì hoàn toàn khác hẳn. Gia Cát Ngọc vì tay trái đang siết chặt cổ tay của Hồng Liên hòa thượng hơn nữa chàng đang bận suy nghĩ, nên không đề phòng vào sự tấn công bất thần của đối phương. Mãi đến khi chàng hay được, thì chưởng thế của Thanh Liên hòa thượng chỉ còn cách nách chàng độ ba tấc nữa mà thôi.

Tuy nhiên, chàng ứng biến vô cùng thần tốc. Trong giây phút hiểm nguy như chỉ mảnh treo chuông đó, chàng bất thần nhảy lui ra sau, rồi tay trái kéo cả người của Hồng Liên hòa thượng theo, dùng lão ta để đỡ ngay trước mặt mình.

Thanh Liên hòa thượng nhân cơ hội đó, nhanh nhẹn thu chưởng trở về rồi phi thân lướt ra khỏi ngôi tháp đá nhẹ nhàng như một cơn gió thoảng.

Lão ta quả là một người thâm độc, hoàn toàn không để ý chi đến việc sư đệ mình bị rơi vào tay của đối phương, và giữa lúc đôi chân chưa đứng yên, thì liền cất tiếng gầm lên dữ dội, kè đó, hai cánh cửa nặng nề của ngôi tháp đá, đã nhanh như chớp đóng kín mít trở lại như cũ.

Mọi việc xảy ra ngay đến Thạch Kinh Thiên cũng không làm sao tưởng tượng.

Do đó y hết sức hãi kinh, gằn giọng nạt to rằng:

– Tên giặc trọc Thanh Liên kia. Người đóng kín cửa ngôi tháp này, vậy chẳng lẽ người chẳng màng chi đến tính mệnh của Hồng Liên sao?

Thanh Liên hòa thượng cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách, nói:

– Thạch Kinh Thiên. Người sẽ đền mạng cho sư đệ của ta. Như vậy, dù sư đệ của ta có chết cũng được yên lòng nơi chín suối.

Nói dứt lời, đôi khước miệng của lão ta liền hiện lên một nụ cười hung ác, trong khi đôi chưởng vung lên liên tiếp, đánh ra chớp nhoáng bảy chưởng về phía Thạch Kinh Thiên gây thành những luồng kinh lực như triều dâng song dậu.

Gia Cát Ngọc chẳng những không cứu được Tu Đồ Uyển và Tiểu Thanh mà trái lại còn bị nhốt vào ngôi tháp đá, trong khi đó, Thạch Kinh Thiên chắc chắn không phải là đối thủ của Thanh Liên hòa thượng. Do đó, khi trông thấy đối phương vung chưởng công ra, thì y đã nhanh nhẹn nhảy lui ra sau tám bước dài.

Thanh Liên hòa thượng định tràn theo để tấn công tiếp thì bỗng nghe có một tiếng nổ long trời lở đất, vang dội khắp vùng, làm cho ai nấy đều kinh hoàng thất sắc.

Chuyện to tát chi đã xảy ra thế?

Thì ra, khi Thanh Liên hòa thượng đưa mắt nhìn kỹ thì thấy ngôi tháp đá rắn chắc như tường đồng kia, chỉ qua một tiếng nổ to, là tại một góc bị tét làm đôi, và những mảnh đá vụn cùng cát bụi đang tuôn đổ ào ào như mưa, khiến lão ta càng thêm kinh hoàng sợ hãi.

Một sự đột biến quá bất ngờ, đã làm cho ai nấy đều há mồm tròn mắt. Nhưng lúc đó, thì khe nứt trên ngôi tháp đá càng lúc càng rộng thêm ra, song Thạch Kinh Thiên không hiểu tại sao Gia Cát Ngọc vẫn còn bị mắc kẹt trong ngôi tháp.

Thạch Kinh Thiên tuy là người xuất thân trong giới thảo mãng nhưng long dạ nghĩa hiệp ngang tàng, đối với tình nghĩa huynh đệ lúc nào cũng nồng nàn tha thiết, nên trước tình thế quá nguy cấp, y không còn kể chi là chết sống, găm lên một tiếng to, nhún mạnh đôi chân phi thân lướt thẳng lên ngôi tháp.

Nhưng thân hình của y chưa kịp xê dịch, thì đã nghe một tiếng thét dài như tiếng rống gầm, từ trong lòng ngôi tháp vang ra, đồng thời, những mảnh đá vụn và cát bụi nguyên đang từ trên đổ ào ào xuống, bất thần lại chuyển hướng bay vút trở lên nền trời cao, trông thực lạ lùng.

Những người hiện diện vừa kịp kinh ngạc trước hiện tượng đó, thì đã thấy khe nứt tại ngôi tháp, bất thần bị vạch rộng ra hằng ba thước, rồi một chiếc bóng đen từ bên trong lướt thẳng ra ngoài nhanh như một làn tên bắn, bay xẹt luôn lên lưng chừng trời.

Thế là, tiếp đó, ai nấy lại nghe những tiếng âm âm liên tiếp như trời long đất lở và ba tầng chót của ngôi tháp đang bắt từ trên cao tuôn đổ xuống âm âm. Trong khi đó, chiếc bóng đen vừa bay xẹt ra, lại từ trên nền trời cao đáp nhẹ nhàng xuống mặt đất, giữa mấy mươi tia mắt kinh ngạc, hoang mang.

Bóng người ấy rõ ràng là một chàng thiếu niên có đôi mày lười kiếm, đôi mắt sáng như sao, vai nở lưng eo, mình khoác choàng đen không ngót tung bay theo chiều gió, dáng điệu vô cùng oai vệ, khiến mọi người đều không dám nhìn thẳng.

Bóng người ấy, không phải chính là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc, một nhân vật đã xưng danh hiệu Kim Cô Lôu đang làm khiếp sợ cả võ lâm hiện nay hay sao?

Thạch Kinh Thiên trước tiên hết sức kinh hãi, kế đó lại hết sức vui mừng, rồi lắc mạnh đôi vai, lướt thẳng đến trước mặt chàng:

– Lão tam. Có phải em làm cho ngôi tháp đá ấy ...?

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn ngôi tháp, đang nghiêng đổ giữa đồng gạch vụn ngổn ngang, trông như mục mãng đã bị gãy, thì đôi mắt mơ màng như đang nằm mộng, đôi môi mấp má tựa hồ định nói chi, nhưng lại im lặng, không nói lên tiếng nào cả.

Sau đó, Gia Cát Ngọc lại vung nhẹ thanh đoản kiếm “Phi Thúy Hàn Tinh Tỳ”.

trong tay, rồi cười nhạt nói:

- Tiểu đệ nhờ vào thân vật này, nên nhất thời mới may mắn thoát được nạn.
- Thế còn hai con tiện tỳ ấy đâu?
- Bọn họ đã thoát ra khỏi nơi này từ lúc nào rồi.
- Có thật thế không? Đệ đệ làm sao hiểu được?
- Đây là tiểu đệ phán đoán, nhưng tự tin rằng không sai là bao. Vậy chúng ta hãy rời khỏi nơi này, rồi nói chi sẽ nói sau.

Thanh Liên hòa thượng vẫn còn đang kinh hoàng thất sắc, gương đôi mắt nhìn đắm đắm vào hai bóng người cùng phi thân lướt ra khỏi Kim Địch Tự. Lão ta đứng trơ ra như một pho tượng gỗ, không nói không rằng chi cả.

Trong ngôi tháp đá đang nghiêng đổ, đã chôn vùi một cao thủ hàng thứ hai trong Kim Địch Tự, tức Hồng Liên hòa thượng. Đồng thời, tại chiếc đỉnh bằng sắt, đang nghi ngút khói hương, lại có một xác chết cắm đầu vào ấy, trông thực ghê rợn. Giữa không khí thê lương đó, một đám đông hòa thượng đều đứng trơ trơ ra vì hãi kinh.

Tâm trạng của Thanh Liên hòa thượng đang vô cùng phức tạp, vì sự kinh hãi, sự tức giận, sự xấu hổ và sự căm hờn đang tới xâm chiếm cõi lòng của lão ta. Lão ta có cảm giác như bị một quả búa nặng nề giáng thẳng xuống lồng ngực, ủa lên một tiếng to, rồi hộc ra một ngụm máu tươi đỏ ối.

Trong khi đó, thì Gia Cát Ngọc đang trên đường phi nhanh rời khỏi Kim Địch Tự, cũng có cảm giác như mình đang bị trọng thương, bất thần hộc ra một ngụm máu tươi, và đôi chân lão đảo qua hai lượt.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn lao thẳng về phía chàng, đưa tay đỡ lấy đôi vai của Gia Cát Ngọc, rồi cất giọng lo lắng hỏi rằng:

– Tam đệ. Em làm sao rồi?

Gia Cát Ngọc liền ngồi xếp bằng xuống đất, nói:

– Nhị ca hãy yên lòng, tiểu đệ vì nhất thời dùng sức quá nhiều chứ không sao cả.

– Ôi. Lão tam, anh biết em vì lo lắng anh không phải là đối thủ của Thanh Liên hòa thượng, nên mới ...

– Nhị ca là người dũng cảm, vậy thử hỏi Thanh Liên làm sao đối địch nổi với anh?

– Ôi. Chớ nên nói như vậy. Lão tam, lão ca ca đã hiểu rõ tất cả rồi, vậy, em hãy ngồi yên để lo điều hòa lại hơi thở, hầu khôi phục lại sức khỏe đi đã.

Tiếng nói của y vừa dứt, thì bỗng nghe có tiếng chéo áo giũ rền rẹt trong gió và thấy từ phía sau lưng có bóng người lướt tới.

Thạch Kinh Thiên không dám chậm trễ, quay phắt người lại, tay trái dùng thế “Nã vân tróc nguyệt”, tay phải dùng thế “Hoành thôi ngũ nhạc” vung lên đánh thẳng ra, gây thành những luồng gió lạnh buốt cả da thịt, công về phía bóng người đó.

Bóng người vừa xuất hiện trông thấy vậy, bèn nhanh nhẹn phi thân thối lui ra sau bảy thước, lách tránh khỏi thế công của đối phương, rồi cất tiếng to cười,

nói:

– Thạch Kinh Thiên. Người diêu võ dương oai như thế, chẳng hóa ra là con người quá hẹp lượng hay sao?

Thạch Kinh Thiên đưa mắt nhìn kỹ, mới thấy rõ bóng người đó chính là Phi Long thiên sư, một con người gian manh sâu hiểm, nên liền cất tiếng cười nói:

– Tên giặc trọc Phi Long kia. Chúng ta đã hẹn là ba ngày sau sẽ gặp mặt tại hướng Đông tiểu trấn này, thế sao giờ đây người lại ...

– Ha ha, Thạch đại hiệp chớ nên hiểu lầm, bản tăng đến đây hoàn toàn không có ác ý, mà chính là để biểu thuốc cho Gia Cát thiếu hiệp, tức con người gần đây đã đổi tên là Kim Cô Lô đó.

– Tắm thanh tình đó của ông, tôi xin ghi nhận, vậy ông hãy để thuốc ấy sau này cho ông dùng đi.

– Ha ha. Tôi cũng biết loài thuốc chữa trị thương thế hèn mọn đó, thực ra nhị vị không xem vào đâu cả. Nhưng, ngay đến “Linh Thạch Hàn Bích Lộ”, vật quý báu trấn tự của ngôi chùa Kim Địch Tự kia, nhị vị cũng không muốn lấy nữa hay sao?

Thạch Kinh Thiên vừa nghe lọt vào tai mấy tiếng “Linh Thạch Hàn Bích Lộ”.

thì không khỏi giật nảy mình, nhưng, y biết Phi Long thiên sư là người gian manh sâu hiểm, nên sau cơn mất bình tĩnh, bèn cất tiếng lạnh lùng cười to một lượt, sắc mặt đầy vẻ xem thường, nói:

– Ông có thể mang một bảo vật đã lấy được vào tay, biểu cho người khác dễ dàng như thế hay sao? Trong kiếp sống này, Thạch Kinh Thiên ta không tin có một việc như thế đâu.

Phi Long thiên sư nghe qua, lại cất giọng gian manh nói rằng:

– Thạch đại hiệp đoán không sai tí nào cả. Chính bản tăng đây có ý định đánh đổi một vật với Gia Cát thiếu hiệp kia.

– Vật chi thế?

– Bí cấp trong pho Lục Ngọc Di Đà.

– Người làm thế nào biết lão tam lấy được vật đó?

– Ha ha. Bản tăng đã vì vật ấy mà thanh danh bị tiêu tan, vậy làm sao lại không biết? Hừ. Lão Thâu Nhi đã đánh tráo được pho Lục Ngọc Di Đà từ trong tay tôi, và tôi cũng đoán biết lão ta chắc chắn đến đầu phục Huyết Hải. Bởi thế, bản tăng mới rời bỏ Thiếu Lâm, theo dấu đến nơi, thì quả nhiên mọi việc đều hoàn toàn đúng như tôi đã dự liệu.

– Thế tại sao lúc ấy ông lại không xuống tay?

– Vì trong tay bản tăng không có thanh đoản kiếm “Phi Thúc Hàn Tinh Tử”, thì dù cho có đoạt được pho Lục Ngọc Di Đà về mình thử hỏi có dùng vào đâu được? Chính vì vậy, bản tăng mới kiên nhẫn chờ đợi, lúc nào Lão Thâu Nhi cướp được thanh đoản kiếm “Phi Thúc Hàn Tinh Tử”, bỏ đổi được pho Lục Ngọc Di Đà ra, thì mới xuống tay cũng không muộn.

– Hừ. Người suy nghĩ chín chắn lắm.

– Ha ha. Thạch đại hiệp nên biết là Bát Chỉ Thần Thâu, một con người đại gian manh ấy mới càng lại chu đáo hơn. Lão ta trước tiên cố ý tiết lộ nơi giấu kín pho Lục Ngọc Di Đà của mình, để Băng Tâm Ma Nữ, người đang giữ thanh đoản kiếm “Phỉ Thúy Hàn Tinh Tử”, tìm đến lấy pho tượng vào tay, và lão ta chờ con bé đó bỏ đôi pho tượng ra, lấy được bí cấp của Diễm Lôi để lại xong, thì ...

– Thì thế nào?

– Nhưng, cả bản tăng và lão Thâu Nhi đều như một con chim sẻ đang chờ mổ lấy một con ngựa trời, và trong khi sắp sửa đớp mồi vào miệng, thì chẳng ngờ trong Huyết Hải Địa Khuyết lại xảy ra biến cố lớn.

– Biến cố chi thế?

– Gia Cát thiếu hiệp xâm nhập Huyết Hải để cứu cha, làm cho cả Huyết Hải đều bị quay cuồng đảo lộn ...

– Việc đó có tương quan chi đến vấn đề cướp lấy di bảo của Diễm Lôi của hai ông?

– Sao lại không có tương quan? Vì qua biến cố đó, thì Băng Tâm Ma Nữ đã một mình ra đi, theo dấu Gia Cát thiếu hiệp lên tận miền Bắc quan ải. Bản tăng lúc đầu tưởng cô ta tìm Kim Cô Lôu để thanh toán mối thù, nào ngờ đâu, cô ta sau khi biết được Kim Cô Lôu chính là Gia Cát thiếu hiệp, thì ... Ha ha. Mọi việc sau này chắc là Thạch đại hiệp còn hiểu rõ hơn tôi nữa. Nay, Thạch đại hiệp, tôi bảo là bí cấp của Diễm Lôi để lại, hiện nay đang ở trong tay nhị vị chắc không sai chứ?

Thạch Kinh Thiên nghe đến đây thì phá lên cười to, nói:

– Hòa thượng trọc kia. Nếu không sai thì thế nào? Có phải ông muốn mang “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” để đổi lấy di bảo quý vô giá của Diễm Lôi ấy không?

Nếu ông nghĩ vậy, thì quá dễ dàng đi mất.

Phi Long thiên sư lại cười gian manh, nói:

– “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” tuy chẳng phải là một vật quý báu hiếm có trong đời này, nhưng nó lại tương quan đến việc sống chết của trên mười cao thủ võ lâm.

Vậy, Thạch Kinh Thiên ông tự cho mình là kẻ giàu lòng nghĩa hiệp, có lý đâu lại bó tay nhìn người ta lâm nạn hay sao?

Câu nói ấy đối với Thạch Kinh Thiên, chẳng khác nào như gió thoảng ngoài tai, hoàn toàn không có cảm giác chi cả. Nhưng Gia Cát Ngọc sau khi đã nghe Hắc Y Diễm La giải bày rõ, tự biết giờ đây việc lấy được hay không “Linh Thạch Hàn Bích Lộ”, chẳng riêng có tương quan đến việc khôi phục lại dung mạo cho mình, mà lại có tương quan đến cả đại cuộc của võ lâm. Do đó, chàng bỗng đứng phắt lên ...

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, lấy làm kinh ngạc, nói:

– Tam đệ, ngươi ...

Gia Cát Ngọc sau một lúc vận ngươn điều hòa hơi thở để chữa thương, thì

tựa hồ sức khỏe trong người đã bình phục, nên vội vàng ngắt lời rằng:

– Nhị ca. Anh chẳng biết việc Ca Đà đại sư, cũng như một số nhân vật trên mười người thuộc các phái Chung Nam, Thái Sơn, Đông Hải, hiện giờ đều đang bị trúng “Thất Tình Áo Hồn Sa” chẳng? Hiện nay, họ đang bị kẹt trong Huyết Hải, nếu không có vật này, thì các ông ấy không làm sao khôi phục lại được trí nhớ, và sự sáng suốt như xưa.

Thạch Kinh Thiên liền cau đôi mày, nói:

– Song, các ông ấy đối với đệ đệ ...

Gia Cát Ngọc cất tiếng than khẽ, nói:

– Bọn họ tuy đối với tiểu đệ không hề có ơn nghĩa chi cả nhưng chính bọn họ phải được xem là người nghĩa hiệp trong võ lâm, vậy tiểu đệ đâu thể khoanh tay đứng nhìn. Phương chi, vào đêm nguyên tiêu sang năm này, nếu số người ấy vẫn còn chịu sự sai khiến của Huyết Hải lão ma ...

Phi Long thiên sư nghe qua, trong lòng vô cùng đắc ý, cất giọng ngạo nghễ cười giòn. Nhưng Thạch Kinh Thiên trái lại, trợn to đôi mắt nói:

– Tam đệ. Thực không ngờ lòng dạ của em lại nhọn từ như đức Phật. Những người ấy chẳng những không nghĩa không ân đối với em, mà trái lại họ còn làm ra nhiều điều oán hận đối với em nữa. Ví như, việc đáng tiếc xảy ra tại Hạ Lan Sơn, nếu không có bọn họ nhúng tay vào, thì thử hỏi tên tiểu tặc Đặng Tiểu Nhân có làm chi được em? Dù cho bọn họ có tương quan đến kỳ đại hội vào đêm nguyên tiêu sang năm này, thì chúng ta cũng thông thả tìm cách khác, chứ tuyệt đối không thể đem di bảo đánh đổi cho lão trọc này được.

Thạch Kinh Thiên nói với giọng hết sức khăng khái, và khi dứt lời, bèn quay qua Phi Long thiên sư cười nhạt nói:

– Phi Long lão tặc. Ta khuyên ngươi sớm rời khỏi nơi đây, nếu chẳng phải cái hẹn ba hôm chưa đến ngày giờ, thì Thạch Kinh Thiên ta sẽ ra tay thanh toán món nợ cũ tại Hạ Lan Sơn vừa rồi tức khắc đấy.

Phi Long thiên sư nghe qua, bèn cất giọng nham hiểm cười khanh khách, nói:

– Việc xảy ra tại Hạ Lan Sơn vừa rồi, có thể nói chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi. Nhưng, Thạch đại hiệp bảo là thông thả tìm cách khác, thực bản tăng đây lấy làm khó hiểu, chẳng hay cách khác đó là cách chi?

Thạch Kinh Thiên “Hừ” một tiếng lạnh lùng, nói:

– Thạch mỗ hiện nay vì chưa đúng ngày hẹn ba hôm với ngươi, nên không tiện xuống tay, đợi khi ngày hẹn ấy đã đến, thì ngươi liệu có giữ chiếc lọ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” trong tay được không?

– Bản tăng tự biết mình không phải là địch thủ với Gia Cát thiếu hiệp, nhưng điển tích về Lan Tương Như trả viên ngọc bích về cho Triệu, bản tăng nào lại không biết?

– Chẳng lẽ ngươi lại muốn ...?

– Hiện nay, bản tăng không có nơi nào để gửi thân, nên chắc chắn không thể mang lọ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” về Thiếu Lâm. Song, nếu tự tay bản tăng hủy nó đi, thì chẳng phải là một việc quá ư dễ dàng hay sao?

– Người chớ nên ăn nói lớn lối để phỉnh gạt kẻ khác. Ta đây không tin ngoài “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” thì trong thiên hạ không còn có thuốc chi để giải trừ chất độc “Thất Tình Ảo Hồn Sa”, ít nhất Băng Tâm Ma Nữ ...

Phi Long thiên sư không chờ y nói hết lời, phá lên cười to khanh khách, nói:

– Thạch Kinh Thiên. Ông muốn xin thuốc giải trừ chất độc từ con bé ấy, thì thực là một chuyện lắm to. Trước kia, Bích Hạo lão ma đã cướp được “Thất Tình Ảo Hồn Sa” từ trong tay của Tuyên Cơ Tẩu cũng lấy được một số thuốc giải trừ, nhưng rất ít ỏi. Vậy, thử hỏi hiện nay Băng Tâm Ma Nữ còn có thuốc giải trừ hay sao? Phương chi, hiện giờ đây, con bé ấy cũng chưa bảo vệ được thân mình cho xong ...

Gia Cát Ngọc vừa lắng tai nghe hai người nói chuyện, nhưng đôi mày vẫn cau chặt và không ngót nghĩ ngợi miên man, chưa tìm được một quyết định dứt khoát.

Giờ đây, chàng nghe đối phương bảo là chính Băng Tâm Ma Nữ Đông Phương Diễm cũng bảo vệ cho mình không xong, nên lấy làm kinh ngạc, lên tiếng hỏi rằng:

– Ông bảo sao?

Phi Long thiên sư vừa nghe câu hỏi của chàng, thì trước tiên lộ sắc kinh ngạc, nhưng liền đó bỗng phá lên cười to, nói:

– Thực bần tăng không làm sao ngờ được, thiếu hiệp lại là người rất đa tình.

Vậy nếu thiếu hiệp có lo lắng cho con bé ấy, thì bần tăng sẵn sàng nói thẳng

cho thiếu hiệp nghe. Hiện giờ, con bé ấy cũng đang bị trúng chất độc “Thất Tình Áo Hồn Sa” và đã bị Âm Sơn Quỷ Tầu, Đồng Chung Đạo Nhân bắt sống mang về Huyết Hải rồi.

Gia Cát Ngọc nghe qua, không khỏi giật nẩy mình, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh hãi, nói:

– Chẳng lẽ Huyết Hải lão ma ...?

– Hai người ấy hành động như vậy, chính là theo mạng lệnh của Huyết Hải Chuyển Luân Vương.

– Huyết Hải lão ma tại sao lại đối với con gái mình ...?

– Ha ha. Thiếu hiệp không hiểu rõ hay sao? Kể từ khi lệnh tôn đại nhân trao “Huyết thần cứu kinh” cho Tích Hoa Công Tử, tức con người cải trang giả mạo ra hình dáng của thiếu hiệp ấy, thì lúc nào Huyết Hải lão ma cũng tìm đủ cách cướp đoạt trở về. Nhưng vì Đặng Tiểu Nhân sau khi lấy được bảo vật đó, thì lúc nào hắn cũng thận trọng, và rêu rao là Huyết Hải Chuyển Luân Vương, phải chấp nhận một điều kiện của hắn, mới mong được hắn ta trả lại cho.

– Điều kiện chi thế?

– Hắn ta bảo nếu mang Băng Tâm Ma Nữ gả cho hắn, thì hắn bằng lòng lấy Huyết Thần Cứu Kinh để làm vật nạp sinh lễ.

Gia Cát Ngọc nghe qua, trong lòng chẳng rõ đang ghen tức hay đang căm hận, cất giọng hăm hăm nói:

– Nhưng Huyết Hải lão ma có hứa chi với hấn chưa?

Phi Long thiên sư cười ha hả, đáp:

– Vừa lấy lại được Huyết Thần Cửu Kinh, mà vừa có được một thằng rề quý, thì Huyết Hải lão ma tại sao lại từ chối?

Gia Cát Ngọc nghe qua, tâm thần xúc động mạnh mẽ. Chàng nhớ lại đoạn tình oan nghiệt giữa mình với Băng Tâm Ma Nữ dưới chân núi Bạch U Sơn, thì bất giác bùi ngùi như mất đi một vật gì quý báu.

Phi Long thiên sư nắm cơ hội đó, nói thêm rằng:

– Tuy nhiên, riêng Đông Phương cô nương, thì tựa hồ cõi lòng đã gởi trọn cho một người khác, nên âm thầm bỏ ra đi, khiến lão ma phải tức giận, phái Âm Sơn Quỷ Tẩu, Đồng Chung Đạo Nhân, và đồng thời, muốn dùng uy lực thứ thuốc “Thất Tình Ảo Hồn Sa” thực hiện cho kỳ được ý định của mình.

Đôi mày liễu kiếm của Gia Cát Ngọc liền nhướng cao, đôi mắt cũng chiếu ngời ánh sáng, và cuối cùng cất tiếng “hừ” lạnh lùng, thò tay vào áo lấy ra vuông lụa vàng mà chàng giấu kín tại trước ngực, ôn tồn nói:

– Đại sư chẳng cần nói chi nữa, Gia Cát Ngọc tôi bằng lòng đánh đổi lọ thuốc “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” bằng di bảo của Diễm Lôi đây.

Phi Long thiên sư rất lấy làm toại nguyện, nên phá lên cười to như sấm nổ.

Thạch Kinh Thiên đưa mắt nhìn thấy Gia Cát Ngọc sẵn sàng lấy bức bí cấp quý báu nhất trên đời, để đánh đổi một lọ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ”, thì trong lòng không khỏi hết sức âm ức, nói:

– Tên giặc trọc Phi Long kia. Như vậy là người đã thỏa mãn lắm rồi phải không? Song, vật đựng trong chiếc lọ ngọc ấy ...?

Phi Long thiên sư hết sức đắc ý, tươi cười đáp rằng:

– Ông chớ nên có những ý nghĩ của kẻ tiểu nhân, bản tăng hoàn toàn không nghi ngờ chi đến bức lụa vàng đây là giả mạo, vậy tại sao ông lại sợ vật đựng trong chiếc lọ ngọc này?

Gia Cát Ngọc gằn giọng “Hừ” một tiếng nói:

– Tại hạ tin vật đựng trong chiếc lọ này hoàn toàn không phải là vật giả, nếu ba hôm sau, có gặp lại được mặt nhau, thì tại hạ vẫn ra tay đoạt lại bức lụa di bảo của Diễm Lôi, vậy chừng ấy ông chớ trách tôi tại sao không nói trước.

Phi Long thiên sư cất tiếng cười ha hả, nói:

– Chỉ e hiện giờ, thiếu hiệp đang nóng lòng trở về Trung Nguyên, nên ba hôm nữa, thì kẻ nam người bắc, diệu vợi lắm rồi.

Thạch Kinh Thiên cười nhạt, nói:

– Ngoại trừ người bỏ đứt Trung Nguyên không trở về nữa, thì mới mong yên thân.

Phi Long thiên sư cũng “Hừ” một tiếng qua giọng mũi, nói:

– Khi bản tăng trở lại Trung Nguyên nữa, thì thử hỏi chừng ấy có xem người vào mắt không?

Lão ta nói dứt lời, liền quày mình phi thân chạy bay đi.

Bầu trời xám xịt nặng nề, mặt đất phủ tuyết rét mướt. Gia Cát Ngọc mang nặng một sự u buồn lo lắng, ngửa mặt nhìn lên nền trời thấp lè tè đầy những mây, khẽ than dài não ruột.

Không khí chung quanh hoàn toàn phẳng lặng, và vì thế, có vẻ lại càng phẳng lặng hơn. Cuối cùng, Thạch Kinh Thiên lên tiếng nói:

– Tam đệ. Mọi việc đã xảy ra như thế rồi, dù có nóng nảy cũng vô ích. Vậy, nhị ca cùng với người sẽ xâm nhập Huyết Hải Địa Khuyết một lần nữa.

Gia Cát Ngọc cau đôi mày, nói:

– Nhưng, hiện nay Uyên tử tử và Tiểu Thanh ...?

– Chẳng phải người đã bảo là hai con tiện tỳ đó vừa thoát thân được rồi hay sao?

– Nhưng, vì chưa gặp mặt được hai nàng, thì làm thế nào yên lòng được?

Chàng trầm ngâm một lúc, rồi lên tiếng nói tiếp:

– Bởi thế, tiểu đệ có ý muốn để con Lăng Vân sẽ cùng nhị ca ở nán lại đây ba hôm nữa, hầu tìm kiếm hai người, còn tiểu đệ ...

Thạch Kinh Thiên đã hiểu được ý muốn của Gia Cát Ngọc, nên liền gật đầu nói:

– Như vậy tốt lắm, song, bên trong Huyết Hải đâu đâu cũng đầy đầy cạm bẫy, đệ đệ phải cẩn thận lắm mới được.

Gia Cát Ngọc đang nóng lòng như bị lửa thiêu, nên đi bất kể ngày đêm. Và khi chàng đến đất Triết Giang, thì cũng vừa Tết đến. Tiếng pháo nổ đi đùng vọng xa hằng mươi dặm, hoa đào đang nở rộ tươi cười với gió xuân, nhưng cõi lòng chàng lúc nào cũng u buồn nặng trĩu, hơn nữa, lại rối như một cuộn tơ vò ...

Chàng đưa mắt nhìn đăm đăm về bóng mặt trời đỏ hồng trên nền trời cao, đang từ từ lặn khuất xuống ngọn núi phía tây, rồi liền đưa chân rảo bước nhắm ngay Huyết Hải Địa Khuyết chạy bay tới.

Hôm nay, lớp mây mù lúc nào cũng phủ kín trong Huyết Hải Địa Khuyết, bỗng đều tan mất cả, đâu đâu cũng treo đèn kết hoa, trang hoàng rực rỡ, tựa hồ như có một việc vui mừng to tát chi.

Lẽ tất nhiên, hiện tượng ấy khi lọt vào mắt của Gia Cát Ngọc rồi, thì chàng đã đoán biết không khó khăn chi cả. Chẳng lẽ Huyết Hải lão ma thực sự đã mang ái nữ của mình gả cho tên tiểu tặc ấy rồi? Không. Ta tuyệt đối chẳng khi nào chịu để cho nàng rơi vào tay tên dâm tặc đó.

Nhưng, nàng đã nghe theo mệnh lệnh của cha già, lấy Đặng Tiểu Nhàn một cách danh chính ngôn thuận, vậy chàng lấy tư cách chi để ngăn cản? Chàng với nàng có mối tương quan hợp lý nào?

Nghĩ đến đây, trong lòng chàng hết sức xúc động, cảm thấy sốt ruột như lửa cháy can tràng. Song, khi chợt nhớ lại, mình hoàn toàn không có một lý lẽ chính đáng nào, để ra tay ngăn cản đối phương, thì tâm trạng bỗng trở thành lạnh lùng chán nản, như một ánh lửa to đang cháy đỏ rực, bị một trận mưa

tầm tã dập tắt, và chỉ còn sót lại những đồng tro tàn ướt đẫm, cũng những tia khói yếu ớt mà thôi.

Chàng im lặng dừng chân đứng lại rồi bỗng chán nản quay lưng đi trở ra.

Nhưng, mình có thể khoanh tay không can thiệp đến vụ này hay sao? Có lý đâu ta lại nhẫn tâm quay trở ra khỏi Huyết Hải? Giữa ta và nàng tuy không có danh nghĩa của một đôi vợ chồng, nhưng trên thực tế, đã là một đôi vợ chồng rồi.

Vậy, ta lại đành lòng để cho tên dâm tặc ấy bông ảm nàng hay sao?

Một ngọn lửa ghen tức lại bắt đầu bùng cháy ngùn ngụt trong lòng chàng.

Ngọn lửa tình cũng đã bắt đầu cháy đỏ rực trở lại, những làn khói trắng dụi dàng, cũng không ngớt bốc lên quấn chặt lấy tâm hồn đang hoang mang ngã lòng của chàng.

Đôi mắt của chàng lại bắt đầu chiếu sáng rực, và bất thần lại quay người trở về phía Huyết Hải. Chàng nhắm ngay hướng có ánh đèn huy hoàng, đồng dục đi thẳng tới.

Chàng vượt qua sơn cốc, trèo vách cao, và cuối cùng, Huyết Hải Địa Khuyết đã hiện rõ dưới mắt.

Đông Phương ... tử tử. Chị hiện giờ ở đâu? Có phải đang ở trong tòa lâu nhỏ ấy không? Hoặc là đang ở trong ngôi thủy tạ?Ồ. Ta phải tiến vào đây xem qua cho biết đã.

Chàng đưa chân bước lên những phiến đá trắng sáng lóng lánh lót trên đất,

trông như những áng mây bạc trên nền trời cao, và nhắm ngay dãy thành quách âm thầm phi thân lướt tới. Chàng nhún chân vọt người lên mái ngói lưu ly ẩn kín thân mình, lắng tai nghe, đưa mắt nhìn.

Chàng trông thấy bên trong gian nhà có hai người đang ngồi, và hai người ấy chàng đều biết mặt. Đấy chính là Ngân Bài Lệnh Chủ, Lãnh Hồn Cư Sĩ, cùng Âm Sơn Quỷ Tẩu Binh Hạo.

Lãnh Hồn Cư Sĩ cau chặt đôi mày, tỏ ra đăm đơ nói:

– Nghe Lãnh Ngạc Thu bảo là Phi Long thiên sư đã đoạt được lọ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” vào tay rồi, thế tại sao đến giờ này vẫn không thấy hắn mang về?

Chả lẽ tên giặc trọc ấy lại dám ...?

Âm Sơn Quỷ Tẩu cất giọng cười nhạt, nói:

– Cư sĩ chớ nên đa nghi, Phi Long thiên sư nếu là người không đáng tin, thì tại sao bang chủ lại đưa hắn ta đến mai phục tại phái Thiếu Lâm? Nếu xét kỹ ra, thì mối tương quan giữa lão ta với bang chủ, tựa hồ còn sâu sắc hơn giữa tôi và ông nữa, vậy có lẽ ...

– Con người ấy ở phía trước mặt có một vết nhăn gian xảo, ở phía sau lưng có một đốt xương phản trắc, khó có thể dùng làm tâm phúc được. Chuyến này bang chủ sai lão ta đi theo để coi chừng Lãnh Ngạc Thu, thật ra tôi không yên lòng tí nào hết.

– Lo lắng quá cũng chẳng có ích lợi chi. Dù cho Phi Long thiên sư thấy vật quý báu ấy mà sanh lòng tham, chiếm lấy lọ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” trốn

đi thì từ nay về sau thứ thuốc “Thất Tình Áo Hồn Sa” kia chẳng còn món chi có thể giải trừ được. Vậy, mấy tên lão tặc thuộc phái Thái Sơn Chung Nam sẽ vĩnh viễn trở thành những kẻ làm tay sai cho Huyết Hải, chẳng phải lại càng hay hơn hay sao?

– Bích huyn, thứ thuốc giải trừ chất độc trước kia anh lấy được, chẳng rõ hiện giờ có còn hay không?

– Ngoại trừ trường hợp Tuyên Cơ Tẩu tái sinh trở lại, còn thì trong đời này tuyệt đối không tìm đâu ra thứ thuốc giải chất độc cho “Thất Tình Áo Hồn Sa”.

nữa.

– Nếu nói như thế, thì Đông Phương cô nương, chẳng hóa ra phải chịu ngo ngác mắt hồn cả đời hay sao?

Âm Sơn Quỷ Tẩu lộ sắc ngạc nhiên, đưa mắt nhìn thẳng vào Lãnh Hồn Cư Sĩ.

Nhưng Lãnh Hồn Cư Sĩ đã nói tiếp rằng:

– Bích huynh thử nghĩ, bang chủ có bằng lòng như vậy sao?

Âm Sơn Quỷ Tẩu chưa kịp đáp lời, bỗng nghe có một tiếng chuông vọng đến bên tai. Do đó, lão ta liền đứng lên, cất tiếng cười khanh khách, nói:

– Giờ lành đã đến rồi, vậy việc ấy hãy để sau này sẽ nói tiếp.

Hai người nói dứt lời, liền cùng bước ra khỏi gian nhà, nhắm ngay hướng

đông chạy bay đi.

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, nhưng chàng chờ cho hai lão ta bỏ đi khá xa, cũng liền phi thân bám sát theo sau.

Tại ngay hướng đông, có một tòa nhà cao lớn rộng rãi, trước cửa đại sảnh có treo bốn chiếc lồng đèn to bằng cái thúng. Trên lồng đèn có viết bốn chữ “Bách Niên Hảo Hiệp” và không ngớt bay lác lác theo ngọn gió đêm.

Trong sảnh đường, đang đốt một đôi đèn sáp đỏ sáng choang, từ nơi hai ngọn lửa đang cháy sáng rực, không ngớt chảy xuống những dòng sáp hồng, xem như những dòng lệ, mà cũng tựa hồ đây là tâm huyết của một kẻ đang đau lòng.

Lão Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết, mà hiện nay tự xưng Huyết Hải Chuyển Luân Vương đầy thâm độc ấy, đang ngồi chễm chệ như một pho tượng thần tại giữa gian đại sảnh. Trên khung mặt uy nghiêm của lão ta, đang hiện một nụ cười khó hiểu.

Hai bên tả hữu của lão ta, bọn nha trảo của Huyết Hải đang đứng đông nghệt.

Trong số người ấy, có cả Đồng Chung Đạo Nhân, người tự xưng là Huyết Hải Võ Tướng, Thạch Cổ hòa thượng, người vì kẹt lời hứa mà phải để sa chân, và ba gã lĩnh chủ oai nghiêm đáng sợ.

Tất cả những việc ấy đều không làm cho Gia Cát Ngọc phải chú ý, giờ đây chàng đang tập trung tinh thần vào một đôi trai gái.

Tích Hoa Công Tử đang tươi cười vui vẻ. Đông Phương Diễm, tức Băng

Tâm Ma Nữ, một con người khét tiếng cả giới giang hồ, lúc bấy giờ vẻ mặt đang buồn thiu, ngơ ngác, mặc dầu trên người đang chói lọi châu ngọc.

Nàng đang đứng sánh vai cùng tên ác tặc Đặng Tiểu Nhân. Và, hai đang bắt đầu cúi lạy giữa những tiếng hoan hô vang dội.

Trong khi nàng chưa kịp cúi lạy, thì tại gian đại sảnh ấy, bỗng có một bóng người bay thoát đến.

Ai lại to gan, dám xâm nhập vào Huyết Hải Địa Khuyết, một nơi mà sự canh phòng rất cẩn mật? Ai lại dám đến gây sự giữa lúc ái nữ của Huyết Hải Chuyển Luân Vương đang cùng sánh vai với người giai tể, để làm lễ lạy trời đất?

Việc ấy, thực vượt ra ngoài sức tưởng của mọi người. Nhưng, bao nhiêu việc xảy ra nối tiếp sau đó, lại càng làm cho tất cả số người hiện diện, không làm sao tưởng tượng nổi.

Bóng người vừa bay thoát đến ấy, trông nhanh nhẹn như một mũi tên bắn, hơn nữa, lại nhẹ nhàng không khác chi một bóng ma giữa đêm khuya. Trong khi ai nấy chưa kịp nhận rõ bóng người đó là ai, thì bóng đen đó đã lướt thẳng đến trước mặt đôi tân nhân rồi.

Bóng người ấy đã nhanh như chớp, lách mạnh đôi chưởng ra, công thẳng vào đôi tân nhân một thế võ vô cùng kỳ tuyệt. Tức thì, cả thân người của Tích Hoa Công Tử liền lách ngang sang phía trái để tránh, nhưng bóng người ấy đã biến chưởng thành chỉ, nhanh như chớp đâm thẳng vào huyệt ngũ của Băng Tâm Ma Nữ, rồi thò tay chụp lấy.

Bọn nha trảo của Huyết Hải buột miệng kêu lên những tiếng kinh hoàng.

Nhưng, bóng người ấy đã kẹp gọn thân hình của Băng Tâm Ma Nữ, rồi phi thân lướt đi. Và, khi đang lơ lửng giữa không trung, thì bóng người ấy lại vung chưởng quét mạnh ra, khiến tất cả đèn đuốc trong gian đại sảnh đều tắt phụt.

Mọi việc ấy đã xảy ra trong một cái chớp mắt, khiến cho bao nhiêu cao thủ võ lâm hiện diện tại sảnh đường, đều không kịp trở tay ngăn chặn. Đến khi đèn đuốc đã tắt hết, thì mọi người ai nấy đã biết bóng đen nọ định đào tẩu.

Thế là, trong gian đại sảnh liền nghe mấy tiếng gầm to nổi lên tiếp đó, lại thấy có mười bóng người, cùng một lúc phi thân lướt ra ngoài gian đại sảnh.

Giữa trời đêm tăm tối, cuồng phong liền dấy động ào ào, kinh khí rít vè vè trong gió. Và liền nghe có mấy tiếng “Hự” khô khan, chắc chắn đã có một số người bị trọng thương giữa cơn hỗn loạn đó.

Khi mọi người vượt ra đến bên ngoài gian đại sảnh, đưa mắt nhìn ra khắp nơi, thì thấy cả khu Huyết Hải Địa Khuyết đều đang náo loạn. Nhưng, đâu đâu bóng đen cũng đang trùm kín, và bóng người không ngớt xao động, quả không làm sao biết hình bóng của đôi phương đào tẩu về hướng nào.

Huyết Hải Chuyên Luân Vương vừa kinh hoàng, lại vừa tức giận cất tiếng gầm to như sấm nổ. Liền đó, lại thấy bóng người nối gót nhau chạy ùn ùn. Đây là ngoài một trăm cao thủ của Huyết Hải đang tủa ra khắp bốn hướng để truy đuổi kẻ địch.

Bóng đen vừa rồi là ai? Lẽ tất nhiên không ai ngoài Gia Cát Ngọc, một kẻ đã sột ruột băng ngàn vượt núi, hồi hải trở về đây.

Có lý nào võ học của chàng đã tiến đến mức cao tuyệt như thế chẳng? Chàng có thể trong nháy mắt, là đã thoát ra khỏi tầm mắt của Huyết Hải Chuyển Luân Vương hay sao? Không. Mặc dù võ học của chàng tiến bộ vượt bậc, nhưng vẫn chưa thể tiến cao như thế. Nếu vậy, tại sao hàng trăm cao thủ của Huyết Hải túa ra tìm tòi, vẫn không phát giác được chàng? Chàng đã đào tẩu về đâu?

Thật ra, chàng chẳng hề rời khỏi gian đại sảnh rộng rãi ấy. Trong khi chàng phi thân bay vọt ra khỏi sảnh đường, thì lợi dụng ánh đèn vừa tắt, mọi người đang hoa mắt, khó trông rõ được mọi sự vật chung quanh, mạo hiểm vận dụng thân pháp “Vân Long Cứu Chuyển”, tiếp tục phi thân lên cao, rồi đáp xuống nhẹ nhàng trên rường nhà, tìm nơi kín đáo để ẩn mình.

Những cao thủ của Huyết Hải có mặt tại gian sảnh đường ấy, tuy người nào người nấy có đôi mắt sáng như hai luồng điện, nhưng ánh đèn vừa mới tắt, họ vẫn không tài nào trông thấy rõ được mọi việc xảy ra trong bóng tối.

Hơn nữa, bọn họ tuy đôi tai đều rất thính nhạy, nhưng vì giữa những tiếng hò reo kinh hoàng, thử hỏi họ làm thế nào nhận ra được tiếng chéo áo giũ trong gió?

Đồng thời, một điểm quan trọng nhất, chính là họ không tài nào tưởng tượng được, đôi phương vừa phi thân lướt ra ngoài, rồi lại dám mạo hiểm quay trở vào trong như vậy.

Hành động ấy của Gia Cát Ngọc, thực sự không hề bị ai phát giác ra chẳng?

Không hẳn là thế. Vì, khi tất cả mọi người từ trong sảnh đường lao cả ra ngoài và đâu đâu cũng trông trơn không còn một bóng người, thì Gia Cát Ngọc bỗng nghe có tiếng người vọng đến bên tai rằng:

– Thằng bé kia, chả lẽ ngươi không muốn bỏ đi hay sao?

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh hãi, liền cúi đầu nhìn xuống, và trông thấy tại gian đại sảnh có để một chiếc trống đá cực to, đồng thời, phía sau chiếc trống đá ấy, đang ngồi yên một vị lão tăng dáng điệu thanh tú. Người ấy chính là Thạch Cổ hòa thượng, tên tuổi được liệt vào hàng Ngũ Bá, ngang hàng với sư phụ của chàng.

Bởi thế, trong lòng chàng mới cảm thấy nhẹ nhõm, nhanh nhẹn phi thân bay xuống đất, khẽ nói rằng:

– Cái đức che chở của tiên bối, Gia Cát Ngọc tôi xin khắc cốt ghi xương.

Nói xong, chàng lại đứng lên, kẹp lấy thân hình kiêu diễm của Băng Tâm Ma Nữ, nhắm hướng nam chạy thẳng như bay, chẳng hề dám quay đầu nhìn lại.

Huyết Hải Địa Khuyết quả đúng là nơi hang cọp ổ rồng. Sự náo loạn, chỉ trải qua trong giây lát, thì mọi nơi đã hoàn toàn khôi phục lại sự bình tĩnh và yên lặng như thường ngày. Đó đây đều đang chìm mình trong bóng tối âm u, chẳng nghe một tiếng động khẽ, tựa hồ từng tác đất một đều có người đang âm thầm dò xét.

Gia Cát Ngọc tỏ ra dẫn đo trong giây lát, liền quay người về hướng đông nam, tiếp tục lướt tới.

Ngọn gió đêm không ngớt thổi vi vu, vầng trăng lạnh cũng đang treo lơ lửng trên nền trời. Tâm trạng của chàng lúc bấy giờ đang căng thẳng như một sợi dây đàn.

Bỗng nhiên, sợi dây đàn ấy bất thần bị rung động mãnh liệt. Vì, một chuỗi cười như điên dại bất thần nổi lên, rồi lại thấy hai luồng chưởng phong lạnh buốt cuốn thẳng tới.

Chỉ trong chớp mắt, là Gia Cát Ngọc đã nhận thấy rõ, kẻ đang vung chưởng đánh lên mình ấy, không ai khác hơn là Ngân Bài Lệnh Chủ trong Huyết Hải Địa Khuyết, tức Lãnh Hồn Cư Sĩ và Âm Sơn Quỷ Tầu.

Gia Cát Ngọc biết hành tung của mình đã bị bại lộ, nên quát to một tiếng, rồi vung chưởng phải lên, vận dụng chín phần mười chân lực quét thẳng ra về phía địch.

Tức thì, cuồng phong liền dấy động âm âm, thổi tung bay cả tà áo, khiến hai vị lệnh chủ trong Huyết Hải Địa Khuyết, đều cùng một lúc bị hất bắn ra sau ba bước. Cả hai không khỏi kinh ngạc và đồng thanh kêu to lên rằng:

– Kim Cô Lâu.

Nhưng Gia Cát Ngọc liền nhanh nhẹn tiếp tục lướt thẳng về phía trước, không hề quay đầu nhìn lại.

Nhưng hai người ấy sau tiếng kêu kinh ngạc, thì trong Huyết Hải Địa Khuyết, đã nghe có mấy tiếng gầm ghê rợn vang lên, đồng thời, bóng người lại ùn ùn từ khắp bốn phương tám hướng, đuổi tới ồ ạt chẳng thua chi triều dâng sóng dậy.

Gia Cát Ngọc dừng chân đứng yên, ngửa mặt nhìn về số người đang lao thoát đến phía mình. Đôi mày liễu kiếm của chàng nhướng cao, trong khi bàn tay đã thủ thế để sẵn sàng nghinh chiến. Và khi chàng thấy đối phương chỉ còn cách xa mình độ tám thước nữa, liền cất giọng lạnh lùng cười to, đưa

cao chưởng phải vận dụng toàn bộ chân lực trong người xô ra.

Tức thì, kinh lực liền từ các đầu ngón tay của chàng bắn ra vèo vèo gây nên một sức mạnh chẳng thua chi trời long đất lở, cuồng phong dấy động âm âm, khiến ai nghe qua cũng phải kinh tâm tán đởm.

Nhưng, thế chưởng của chàng vừa mới đánh ra, thì đôi mắt của chàng cũng vừa trông thấy rõ diện mục của đối phương, nên không khỏi giật bắn người, vội vàng quát to một tiếng, rồi cố hết sức thu phân nửa chân lực trở về.

Nhưng, bóng người ấy đã bị luồng chưởng lực sót lại của chàng quét trúng thẳng vào người, nên đôi chân loạn choạng, thối lui ra sau liên tiếp ba bước.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 45

MA NỮ TÌNH SÀU

Bóng người bị Gia Cát Ngọc quét bay đi ra xa ấy là ai?

Thì ra, chính người ấy là Hắc Y Diêm La Lãnh Ngọc Thu, một người vừa mới hồi cải, và sẵn sàng trở về với đường thiện. Khi lão ta vừa đứng yên đôi chân lại, liền gằn giọng quát to rằng:

– Thằng ranh không biết chi là sống chết kia. Phía trước mặt của ngươi, chính là một sơn cốc thuộc vùng cấm địa của bản Khuyết, ngay đến Đại Vương cũng không dám xâm phạm vào, vậy nếu ngươi chạy thẳng đến đó, chẳng phải muốn tìm cái chết nhanh hơn hay sao?

Vừa nói dứt lời, thì lão ta đã vung nhanh chưởng phải lên, giương thẳng hai ngón tay ra như một lưỡi kéo, nhắm ngay vai của Gia Cát Ngọc quét thẳng tới.

Gia Cát Ngọc biết lão ta cố ý nhắc nhở mình, nên mặc dù nhất thời chưa hiểu được hoàn toàn ngụ ý sâu xa trong câu nói vừa rồi của lão ta, nhưng chàng cũng có thể tạm đoán được ngôi sơn cốc ấy, chính là nơi mà mình phải đi qua, để rời khỏi Huyết Hải Địa Khuyết, nên liền giả vờ sa sầm nét mặt, rồi cất giọng cười khanh khách nói:

– Cái chi là cấm địa? Nếu tại hạ muốn đi, thì thử hỏi ông có thể ngăn chặn được hay sao?

Nói đoạn, chàng liền lắc mạnh đôi vai và tràn nhanh tới trước, vung chưởng quét nhanh ra một lượt. Tuy chàng chỉ dùng có ba phần mười chân lực trong người, nhưng cố ý gây ra một luồng chưởng phong đấy động âm âm, khiến ai nghe qua cũng phải kinh hãi.

Hắc Y Diêm La quả không hổ là một tay giang hồ lão luyện, khi chân lực của đôi bên vừa va chạm vào nhau, thì lão ta bèn kêu lên một tiếng “ôi chao”, rồi đôi chân lão đảo, thối lui liên tiếp ra sau ba bước dài.

Gia Cát Ngọc không tỏ ra do dự, thừa cơ hội đó xoa lưng bỏ chạy như bay, nhắm ngay vùng sơn cốc nọ lướt thẳng tới.

Nhưng, lúc bấy giờ, khắp trong Huyết Hải Địa Khuyết, từng tấc đất đều được bố trí sự canh phòng vô cùng cẩn mật, nên chàng lướt đi chẳng được bao lâu, thì đã nghe một tiếng nạt to, và lại thấy ngoài mười bóng người từ bốn phương tám hướng ùn ùn tràn tới.

Những bóng người đó, chẳng cần phải trông thấy rõ, cũng đủ biết, họ đều là các cao thủ của Huyết Hải cả. Bởi thế, trong khi thân người họ chưa lướt đến nơi, thì đã vung chưởng đánh ra tới tấp, gây thành những đợt cuồng phong âm âm như thủy triều đang dâng, khiến ai trông thấy cũng phải khiếp đảm.

Gia Cát Ngọc không dám giằng co với đối phương, nên liền cất tiếng cười khẽ, rồi phi thân bay vọt lên không, cánh tay trái kẹp lấy thân hình kiều diễm của Đông Phương Diễm, trong khi chưởng phải thâm vận dụng “cửu cửu huyền công”, bắt từ trên quét xuống nhanh như điện chớp.

Thế là, trên mười cao thủ Huyết Hải ấy, chỉ kịp cảm thấy trước mắt mình hoa lên, rồi những thế võ đều bị đánh hụt cả vào khoảng không. Họ chưa kịp

nhận định rõ ràng đôi phương đã lách tránh về phía nào, thì bất thần lại nghe kinh khí rít vèo vèo, bắt từ trên cao giáng xuống, nên không ai bảo ai, đều ngửa mặt nhìn lên, rồi vung chưởng quét ra để đỡ.

Nên biết, việc ngửa mặt nhìn lên cao để vung chưởng đánh ra, là một thế đại kỵ đối với những người am hiểu võ công. Thế đánh ấy, ngoại trừ trong trường hợp tối ưu bất đắc dĩ, còn thì không ai dám sử dụng liều lĩnh bao giờ.

Nhưng, trên mười bóng người nọ, vì là cao thủ của Huyết Hải, hơn nữa, họ lại tự ý vào số đông, nên mới cả gan đánh ra một thế như vậy. Nhưng, nào ngờ đầu chưởng lực của họ vừa mới xô ra, thì đôi vai bỗng cảm thấy bị áp lực đè nặng như đội vác lấy cả một quả núi Thái Sơn. Và qua một tiếng nổ âm thật to, tức thì, hơn phân nửa số người trong bọn họ, liền bị luồng chưởng lực của đối phương đánh ngã lăn quay ra đất, máu tươi từ trong miệng tuôn trào ra như suối.

Gia Cát Ngọc vì một mình phải đối địch lại với số đông, nên tuy gần đây tài nghệ của chàng tiến bộ vượt bậc, nhưng cũng không khỏi cảm thấy máu huyết trong người đều bị cuồng loạn, đồng thời, cũng bị sức dội lại do sự va chạm của hai luồng chưởng lực, bay đi xa chừng tám thước. Bởi thế, chàng liền đáp nhẹ nhàng trở xuống mặt đất, cách đối phương chừng ba trượng.

Sau khi đôi chân chàng vừa đứng yên trên đất, thì đôi vai không khỏi khẽ chao động. Song, chàng không để mất thì giờ, nhanh nhẹn tiếp tục phi thân lướt tới, và chỉ qua năm ba lượt vọt lên rơi xuống, là đã trông thấy phía trước mắt mình, chính là một cái sơn cốc. Tại nơi đó, đâu đâu cũng có trúc xanh um tùm, tòng bách cổ thụ xanh um, mai vàng đang trở hoa đầy cành, mùi thơm thoang thoảng không ngớt bay vào mũi. Và, tại một dãy hàng rào tre nơi cửa sơn cốc, lại trông thấy thấp thoáng có một dãy nhà tranh.

Trong khi chàng định tiếp tục phi thân lướt thẳng vào trong sơn cốc, thì bỗng nghe một tiếng cười ngạo nghễ vọng đến bên tai. Kế đó, lại trông thấy Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang, bất thần lao thoát về phía chàng nhẹ nhàng như một bóng ma, giương thẳng mười ngón tay tái nhợt ra, rít gió vèo vèo, nghe thực kinh khiếp, nhắm ngay lồng ngực của chàng công thẳng tới.

Gia Cát Ngọc nhanh nhẹn lách mình để tránh, đồng thời, tay phải giương thẳng năm ngón ra như một chiếc chuông vàng, công ngược trở về phía đối phương.

Tức thì, kinh phong liền rít nghe vèo vèo, bắn ra ào ạt như triều dâng sóng dậy.

Luồng chưởng lực của đôi bên vừa va chạm vào nhau, thì liền nghe một tiếng nổ âm thực to, khiến Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang cảm thấy đôi mắt đều tóe lửa, đôi chân mềm nhũn, và bị hất bắn luôn ra sau ba bước dài.

Nhưng, lúc bấy giờ, trên mười cao thủ của Huyết Hải vừa bị chưởng phong của Gia Cát Ngọc đánh lui khi nãy, cũng lại tiếp tục đuổi theo đến nơi. Song, họ vừa trông thấy sắc mặt kinh hoàng khiếp đảm của Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo, thì tên nào tên nấy đều dừng chân đứng yên cả lại.

Ngọn gió đêm không ngớt thổi lồng lộng, bóng tối mịt mờ khắp nơi nơi, những luồng chưởng phong do đôi bên đánh nhau, không ngớt tung bay chiếc choàng đen khoác bên ngoài của Gia Cát Ngọc, nên lộ rõ một bộ xương khô màu vàng sáng lóng lánh, làm cho ai nhìn đến cũng phải rùng mình rợn ớn.

Thế rồi, bộ xương khô chói ngời ánh sáng vàng kim ấy, bỗng há đôi hàm răng chom chồm ra, cất giọng lạnh buốt xương tủy cười to lên, vung tay từ vai tuốt xuống một thanh đoản kiếm chiều ngời nghe một tiếng reng, rồi lại nhanh nhẹn đưa thẳng về phía trước. Bộ xương khô ấy đưa đôi mắt xanh lè quét qua khắp bốn bên, nhưng sau đó, thì liền quay mặt đưa chân bước đồng dục vào trong sơn cốc.

Số người hiện diện đều là cao thủ của Huyết Hải, nhưng tên nào tên nấy đều kinh hoàng thất sắc, quả tim không ngớt nhảy nghe thành thịch, chẳng biết nên hành động ra sao. Riêng Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo Phàn Giang, thì đôi mắt tràn đầy sắc kinh hoàng, đưa chân định đuổi theo nhưng lại đứng yên vì quá sợ hãi.

Trong ngọn gió đêm, Gia Cát Ngọc vẫn thản nhiên đưa chân bước tới.

Một bước ... Hai bước ... Ba bước ...

Thốt nhiên, giữa bầu không khí im lặng nặng nề ấy, bất thần có một tiếng quát to nổi lên rằng:

– Phàn Giang. Đứng trước kẻ đại địch mà ngươi lại tỏ ra sợ hãi không dám xông vào, vậy chẳng lẽ ngươi không biết khiếp sợ giới luật của Huyết Hải hay sao?

Giọng nói ấy từ xa truyền lại, nghe vang rền mạnh mẽ, không khác chi sấm động tháng ba. Gia Cát Ngọc không khỏi giật nảy mình, và liền đó đã trông thấy một bóng người từ xa đang chạy bay tới. Bóng người ấy cao lớn, bước chân nhẹ nhàng lướt nhanh như gió, không phải chính là Huyết Hải Chuyển Luân Vương, một nhân vật đang xưng bá trong chốn võ lâm hay sao?

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo biết vị chủ nhân của mình, mấy mươi năm về trước đã khét tiếng là một tay sâu hiểm ác độc. Do đó, vừa nghe qua tiếng quát của lão ta, thì y đã ớn lạnh cả tâm can, vậy y còn kể chi đến việc mình không phải là tay đối địch với Gia Cát Ngọc nữa. Bởi thế, y gầm lên một tiếng to, rồi tràn ngay tới công chớp nhoáng ba thế chưởng mãnh liệt vào Gia Cát Ngọc.

Xuyên Tâm Bạch Cốt Trảo đã tràn tới tấn công, thì các cao thủ của Huyết Hải đang đứng cạnh đây, cũng đồng loạt gầm lên một tiếng, rồi tuốt binh khí ùn ùn tràn tới phía trước.

Chính vì vậy, nên trận chiến trở nên vô cùng quyết liệt, khắp đây đó tiếng gầm thét như sấm nổ, cát bay đá chạy mù trời. Giữa bóng đêm mờ mịt, tựa hồ lại được trùm kín lên một lớp sương dày đặc.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương trông thấy thế, thì bất giác vô cùng đặc ý, to tiếng cười, nói:

– Kim Cô Lô. Giờ đây ngươi còn có thể sống sót, để thoát khỏi Huyết Hải Địa Khuyết này nữa hay sao?

Nhưng, tiếng nói của lão ta vừa dứt, thì bỗng thấy từ chín tầng mây, và giữa màn đêm mịt mờ, ánh sáng chiếu ngời lóe lên, như có hàng vạn con linh xà đang lao vút tới. Tức thì, tiếng gào la thảm thiết vang lên inh ỏi, nơi này vừa dứt, thì nơi khác lại nổi lên.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương liếc nhìn qua, trông thấy máu tươi đang tung tóe khắp bốn bên, và cũng thấy rõ số người của Phàn Giang đã ngã gục xuống đất chết tốt.

Lão ta tuy là một ma đầu khét tiếng từ bấy lâu nay, nhưng nhìn qua cảnh tượng trước mắt, cũng không khỏi kinh hoàng thất sắc. Bởi thế, lão ta gầm lên một tiếng to, rồi vọt người bay thẳng lên nền trời cao, giương mười ngón tay ra, vận dụng chân lực bắt từ trên cao đánh xuống nghe ào ào.

Gia Cát Ngọc vì nghĩ đến cái tình riêng của Băng Tâm Ma Nữ đã mấy lượt giúp đỡ cho mình, nên không dám dùng thanh đoản kiếm “Phỉ Thúy Hàn Tinh Tử”.

để sát hại Huyết Hải Chuyển Luân Vương. Chàng hồi hải đưa xéo lưỡi kiếm về phía trước ngực, rồi vận dụng “cửu cửu huyền công” nhắm ngay phía trên xô thẳng lên.

Tức thì, một luồng hơi lạnh buốt từ đầu lưỡi kiếm bắn ra vèo vèo không ngớt, nhắm ngay luồng chưởng phong của Huyết Hải Chuyển Luân Vương cuốn tới như một ngọn gió lốc. Nói về võ công của Huyết Hải Chuyển Luân Vương, nếu so với Càn Khôn Ngũ Bá thì không kém sút hơn tí nào cả.

Nhưng Gia Cát Ngọc nhờ có thiên bẩm trời ban, lại gặp được nhiều kỳ duyên may mắn, hơn nữa, giờ đây chàng lại được sự trợ lực của lưỡi đoản kiếm sắc bén như thể gian là ngọn “Phỉ Thúy Hàn Tinh Tử” nên uy lực của chàng lại càng gia tăng gấp bội.

Bởi thế, khi hai luồng chân lực của đôi bên vừa va chạm thẳng vào nhau, thì Huyết Hải Chuyển Luân Vương liền cảm thấy có một ngọn cuồng phong bén nhọn, xuyên thủng qua luồng chưởng lực mạnh mẽ của mình, rồi tiếp tục cuốn tới thao thao bất tuyệt như dòng nước đại giang. Do đó, lão ta hết sức kinh hoàng, nhanh nhẹn đưa thẳng đứng bàn tay về phía trước, rồi dựa vào sức dội lại của sự va chạm, nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau tám bước dài.

Gia Cát Ngọc vận dụng chân lực, đưa ra đầu lưỡi đoản kiếm “Phi Thúy Hàn Tinh Tử” để công về phía địch, nên chỉ qua một thế võ, là đã đẩy lui được Huyết Hải Chuyên Luân Vương. Đây tuy là một thứ võ học tinh tuyệt nhất của người am hiểu nội công, nhưng chính lại là một lối đánh tiêu hao chân lực rất nhiều. Vì vậy, quả tim của chàng cũng liền nhảy lên rộn ràng, hơi thở hào hển, vàng trán rướm mồ hôi lấm tấm. Vậy, thử hỏi chàng làm thế nào chống trả nổi với sức vồ tới của Huyết Hải Chuyên Luân Vương?

Bởi thế, đôi vai chàng liền bị chao động mạnh, rồi cả người liền bị hất sang phía trái ba bước.

Chàng cố gắng gượng đôi chân đứng vững thân người, và định sẽ ...

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có một bóng người khác đã nhẹ nhàng như một bóng ma, tràn thẳng về phía chàng. Khi Gia Cát Ngọc phát giác được đôi phương thì đã quá muộn.

Bóng người tràn đến êm ru, không một tiếng động ấy là ai?

Thì ra, đây chính là Tích Hoa Công Tử Đặng Tiểu Nhân, một gã thiếu niên gian manh sâu hiểm.

Hắn ta cảm hận Gia Cát Ngọc đến tận xương tủy từ trước đến nay, thế mà giờ đây, lại thấy chàng ôm chặt thân hình kiều diễm của Băng Tâm Ma Nữ trong tay, vậy thử hỏi hắn ta làm sao đè nén được lửa ghen tức đang cháy lên rùng rục?

Tích Hoa Công Tử nghiêng chặt đôi hàm răng, sắc mặt tức giận đến tái xanh như chàm, nhanh nhẹn vung tay đánh ra ba chưởng, trong khi Gia Cát Ngọc chưa kịp đứng yên trên đất.

Qua sự căm thù và ghen tức, tên dâm tặc ấy đâu còn biết chi là chi nữa, nên ba chưởng của hắn vừa công ra, lại có đến hai chưởng nhắm quét thẳng vào Băng Tâm Ma Nữ Đông Phương Diễm.

Gia Cát Ngọc vì thấy không còn đủ thì giờ để phản công trả lại nên vội vàng lách mình tránh ngang.

Nhưng tên dâm tặc ấy kể từ ngày cướp được linh dược của Lãnh Diện Hoa Đà, thì trình độ nội công của hắn ta đã tiến vượt bậc. Kể đó, nhờ hắn ta đã dôi gặt và lấy được pho “Huyết thần cứu kinh”, rèn luyện được không ít tuyệt nghệ, nên về mặt võ học cũng đã tiến đến mức cao tuyệt trong võ lâm.

Gia Cát ngọc vì nhất thời để sơ hở, nên tuy chàng đã lách tránh khỏi hai thế võ đánh vào người của Đông Phương Diễm, nhưng còn thế võ thứ ba, thì đã đánh trúng thẳng vào lưng chàng.

Nên biết, chàng đang mặc bộ Cô lâu bảo y, tất cả những đao kiếm thông thường đều không thể xâm phạm được người chàng, mà ngay đến sức mạnh của quyền chưởng, bộ y phục ấy cũng có thể chống đỡ được đến ba phần mười. Thế mà khi chưởng lực của Tích Hoa Công Tử vừa đánh trúng, đã làm cho đôi mắt chàng phải tối sầm lại, cổ họng cũng liền nghe mùi tanh máu suýt nữa vọt ra khỏi miệng.

Bởi thế, Gia Cát Ngọc hết sức kinh hoàng, vội vàng vận dụng chân khí trong người, cố gắng đè số máu huyết cuồng loạn ấy trở xuống. Song, nơi lưng chàng vẫn còn đang đau nhói, và chân khí đã bị đình trệ, mấy hắn sự thông suốt như bình thường.

Tích Hoa Công Tử nếu thừa cơ ấy tràn tới tấn công lần thứ hai, thì chắc chắn

không hơn mười thét võ nữa, Gia Cát Ngọc đành chịu chết dưới chưởng lực của hắn ta.

Nhưng, hai tên gian manh hiểm độc trước mặt, cuối cùng rồi vẫn bị sự trầm tĩnh và mưu lược sáng suốt của Gia Cát Ngọc phỉnh gạt được. Chứ nói chi Tích Hoa Công Tử hoàn toàn không nhận ra là chàng đang bị trọng thương, mà ngay đến Huyết Hải Chuyển Luân Vương, mặc dù thất chàng bị đánh trúng một chưởng, nhưng nhìn sắc mặt của chàng, thấy vẫn bình thản như không, nên trong lòng hết sức kinh dị.

Gia Cát Ngọc nào chịu bỏ lỡ cơ hội nghìn năm một thuở ấy. Ngoài mặt chàng cất giọng lạnh lùng ngạo mạn cười không ngớt, nhưng bên trong thì đang vận dụng toàn bộ “cửu cửu huyền công”, gấp rút lo đánh thông huyết đạo, đồng thời, cũng gấp rút lo điều hòa hơi thở để hồi phục chân lực.

Thói thường, những việc phỉnh gạt kẻ khác, chỉ có hiệu quả trong một thời gian ngắn mà thôi. Phương chi, Huyết Hải Chuyển Luân Vương lại là một tay gian manh lão luyện trong giới giang hồ, thử hỏi làm sao che giấu được thực trạng đó trước mắt lão ta lâu dài.

Bởi thế, chỉ trong chốc lát sau, là lão ta đã cất giọng cười nhạt, rồi đưa chân bước tới hai bước, nói:

– Gia Cát Ngọc. Người giả ma giả quỷ để cướp lấy ái nữ của ta, là có ý gì?

Gia Cát Ngọc không khỏi bừng đỏ sắc mặt, đang luống cuống không biết nên trả lời ra sao, thì bất giác nhìn thấy gian nhà tranh mang tên “Kinh Thảo Hiên” ở trước mắt, nên trong lòng liền lóe lên một ý nghĩ, cất tiếng cười nhạt đáp rằng:

– Gia phụ đã bị giam giữ tại Huyết Hải ba năm, nên tại hạ muốn nhờ lệnh ái trả lại mỗi hận đó.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương vừa lộ sắc kinh ngạc, thì Tích Hoa Công Tử đã tràn ngay tới quát to rằng:

– Gia Cát Ngọc. Những lời nói khôn khéo ấy của ngươi có gạt được ai?

Những việc xảy ra trước “Bảo Châu Am”, ngươi tưởng đâu không có ai biết được hay sao?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương nghe qua, thì đôi mày liền nhướng cao, nạt rằng:

– Tiểu Nhân. Ngươi nói chi thế?

Đặng Tiểu Nhân lộ vẻ tức giận, đáp rằng:

– Thưa nhạc phụ đại nhân, những lời nói ấy cần gì phải hỏi thêm cho cặn kẽ?

Nhạc phụ trông thấy thanh “Phi Thúy Hàn Tinh Tử” đã được Diễm tử tử mang trả lại cho người ta đó hay sao?

Sắc mặt của Huyết Hải Chuyển Luân Vương không ngớt thay đổi, cất giọng căm hận nói:

– Thảo nào con tiện nữ ấy dám cãi lệnh cha. Ha ha. Thì ra chính tên tiểu tặc nhà ngươi cầm cán cho nó. Hừ. Gia Cát Ngọc ngươi chẳng phải bắt lấy nó để thanh toán mỗi hận thù cũ, mà ta đã giam giữ cha ngươi đấy sao? Tốt lắm. Vậy ngươi hãy để cho ta giết chết con tiện nữ ấy đã, rồi nói chi sẽ nói sau.

Câu nói vừa dứt, thì bất thần lão ta tràn tới ba bước, thò nhanh chưởng mặt ra, nhắm ngay Đông Phương Diễm đang nằm mê man trong tay Gia Cát Ngọc chụp tới.

Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết, một con người đang xưng là Huyết Hải Chuyển Luân Vương này, thực sự đành đoạn cắt đứt tình phụ tử, nhẫn tâm ra tay sát hại Băng Tâm Ma Nữ hay sao? Không đâu. Tên ma đầu khét tiếng trong võ lâm này, lúc nào cũng có sự mưu tính gian ngoan hơn người. Lão ta biết Gia Cát Ngọc đang bị trọng thương, vậy vạ nhất chàng lợi dụng thân người của ái nữ mình, để làm tấm bia che chở cho chàng, thì lão ta dù có muốn ném chuột, vẫn phải sợ bể đồ quý trong nhà.

Phương chi, nghe qua lời nói của Tích Hoa Công Tử, cũng như trông thấy mọi việc trước mắt, lão ta biết ái nữ mình, đã có dang dúi với Gia Cát Ngọc, nên qua thế công ấy, nếu Gia Cát Ngọc không lách tránh, thì tức cũng phải vung chưởng lên để đỡ, tuyệt đối không khi nào chịu đứng yên để ngó.

Và mọi sự xét đoán của tên lão ma đầu ấy, thực không sai tí nào cả. Và giữa lúc Tích Hoa Công Tử đang kinh hoàng thất sắc, muốn tràn tới để ngăn lại, thì Gia Cát Ngọc đã sử dụng thân pháp “thần hành quỷ ảnh bộ” có một không hai trong võ lâm, lách mình để tránh.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương trông thấy thế, bèn quát to rằng:

– Gia Cát Ngọc. Người nếu có thể đỡ nổi ba chưởng của ta thì mọi việc xảy ra ngày hôm nay, ta sẵn sàng bỏ qua tất cả.

Vừa nói, thì lão ta cũng vừa vung chưởng đánh ra tới tấp, khiến chưởng phong dấy động âm âm, như triều dâng sóng dậy.

Gia Cát Ngọc vừa mới điều chỉnh số máu huyết trong người trở về kinh mạch, nên thấy thể liền bình tĩnh cất tiếng hét dài, rồi giắt thanh đoản kiếm vào lưng, vung tay đỡ thẳng vào thể công của đối phương.

Àm. Âm. Âm.

Qua ba tiếng nổ kinh thiên động địa, Huyết Hải Chuyển Luân Vương cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nên há mồm tròn mắt, đứng trơ ra như khúc gỗ.

Trong khi lão ta chưa trấn tĩnh được, thì Gia Cát Ngọc đã cất tiếng hú dài, rồi kẹp chặt thân mình của Băng Tâm Ma Nữ Đông Phương Diễm, nhắm ngay cánh rừng trúc xanh um bên trong sơn cốc phi thân lướt thẳng tới.

Tích Hoa Công Tử trông thấy thế, liền lắc mạnh đôi vai, định đuổi theo.

Nhưng Huyết Hải Chuyển Luân Vương bỗng thò cánh tay phải ra chặn lại, khiến hắn ta không khỏi sững sốt, vội vàng dừng chân đứng yên.

Lúc bấy giờ, số cao thủ trong Huyết Hải nghe động, nên ùn ùn kéo đến nơi đông nghẹt. Nhưng, bọn họ chỉ đưa mắt nhìn Gia Cát Ngọc, đang đi từ bước một vào trong sơn cốc, không ai dám truy đuổi theo cả.

Gia Cát Ngọc tiếp tục bước tới, và khi còn cách gian chòi tranh ba trượng nữa, thì bỗng đâu trong gian chòi tranh ấy, có tiếng mõ đánh cốc cốc vọng ra. Tức thì, Huyết Hải Chuyển Luân Vương liền nhướng cao đôi mày, cất giọng phá lên cười to nói:

– Gia Cát Ngọc tiểu tặc. Ta có ý mở cho ngươi một con đường sinh lộ, thế mà ngươi lại tự dẫn mình vào cõi chết, vậy chớ trách ta là thâm độc.

Tiếp theo tiếng cười to của lão ta, thì bỗng cả thân người Gia Cát Ngọc liền mềm nhũn, rồi té lăn quay giữa hai góc mai vàng đang trở đầy hoa thơm ngát.

Bức rèm trước cửa gian chòi tranh, bỗng được vén lên, và từ bên trong có một ánh đèn nhọt nhạt chiếu rọi ra ngoài. Huyết Hải Chuyển Luân Vương tựa hồ không muốn gặp mặt người đang ở trong gian chòi tranh đó, nên bất thần đưa hai tay khoát lên một lượt, rồi dẫn đám tặc tử trong Huyết Hải hồi hả bỏ đi.

Vừa rồi, Gia Cát Ngọc đang bị thương, chưa được bình phục hẳn, thế mà chàng đã cố gắng đỡ thẳng vào ba thế chưởng mãnh liệt của Huyết Hải Chuyển Luân Vương. Tuy chàng có thể giữ được tình trạng bất phân thắng bại, nhưng số máu huyết bị đình trệ chưa thông suốt vừa rồi, liền bị sức va chạm mãnh liệt ấy làm cho chúng phân tán ra, và công ngược vào tạng phủ. Tuy nhiên, nhờ chàng có thiên bẩm khác thường, nên vẫn không hề bị nguy hiểm. Nếu ngay lúc đó, chàng có một nơi yên tĩnh để ngồi yên điều hòa hơi thở, thì chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, tất sẽ bình phục trở lại như thường.

Song, lúc bấy giờ kẻ cường địch đang bao quanh, và chỉ chờ cơ hội để ra tay diệt trừ chàng, nên mặc dù Huyết Hải Chuyển Luân Vương quả nhiên đã giữ đúng lời hứa của mình, sau khi đỡ ba chưởng đấu thẳng với chàng xong, lão ta đứng yên không đánh tiếp nữa. Nhưng, cá tánh của chàng vốn cứng cỏi ngang bướng, nên đâu lại sợ hãi trước mọi người.

Do đó, chàng bèn vận dụng chân khí, rồi đưa chân bước thẳng vào sơn cốc.

Tuy ngoài mặt xem chàng bình tĩnh như chẳng hề có việc chi xảy ra, nhưng

kỳ thực, thì chân người trong người đã bị phân tán cuồng loạn, bước chân đã trở thành nặng nề. Và, trong khi thân người chàng đang kiệt sức, thì bỗng người đang ở trong ngôi nhà tranh kia, đã đánh lên một hồi mõ cốc cốc, bởi chàng đang ngang nhiên xâm phạm cấm địa.

Hồi mõ ấy, tuy người ngoài nghe qua, chẳng thấy có chi khá lạ cả, nhưng một người đang ở trong phạm vi cấm địa như Gia Cát Ngọc, thì lại có cảm giác như tiếng sấm động âm âm không ngớt bên tai, đi đôi với những đợt sóng to như một quả núi, từ bốn phương tám hướng không ngớt cuốn về phía chàng.

Chính vì vậy, nên giữa lúc chàng đang bị kiệt sức, số chân khí còn sót lại trong người chẳng làm sao tập trung lại được nữa. Do đó chàng liền cảm thấy đầu óc quay cuồng, đôi mắt tối sầm lại, rồi ngất lịm té lăn quay ra đất.

Chàng không rõ mình đã ngất lịm trong bao lâu, nhưng khi bừng tỉnh trở lại, thì cảm thấy trong ruột đang đói càu. Giữa một cảm giác lơ mơ, chàng bèn định chỗi tay ngồi dậy, nhưng bỗng chàng nghe một giọng nói thật quen thuộc, vọng đến bên tai rằng:

– Má. Tại sao anh ấy đã uống “Bổ Thiên Hoàn” rồi mà đến giờ vẫn chưa tỉnh được?

Câu nói đó nghe rất trong trẻo, nhưng cũng đầy vẻ lạnh lùng, hoàn toàn giống giọng nói của Băng Tâm Ma Nữ Đông Phương Diễm. Nhưng có điều khác hơn, là giọng nói ấy rất dịu dàng ấm áp. Vậy người ấy là ai? Nơi đây là nơi nào? Tại sao ta ...? Giữa lúc tâm trí của chàng chưa hoàn toàn tỉnh hẳn, thì lại nghe một giọng nói khác truyền đến bên tai rằng:

– Ôi. Bổ Thiên Hoàn tuy là một thứ linh dược hiếm có, nhưng vì nó bị

thương quá trầm trọng, nên e còn phải đợi nửa tiếng đồng hồ nữa, mới tỉnh hẳn. Ôi. Đây chỉ đáng trách là má quá hồ đồ, trong khi chưa nhận rõ ai là ai, thì đã dùng “mộc đặc phật âm” làm cho nó ...

Giọng nói ấy nghe tràn đầy u buồn, và cũng chứng tỏ đây là giọng nói của một người đã già nua. Tựa hồ đây là một lão bà tâm trạng đang đầy dẫy những sự chán nản. Vậy, bà ta là ai? Nếu giọng nói của cô gái vừa rồi đúng là giọng nói của Đông Phương Diễm, thì lão bà này chắc chắn phải là ...

Lạ thực. Chẳng lẽ Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết, con người tự xưng là Huyết Hải Chuyển Luân Vương ấy, lại còn có một người vợ già mà từ trước đến nay không ai biết hay sao.

– Thừa má. Đây nào trách má được. Nếu chẳng phải anh ấy đã xâm nhập vào vùng cấm địa này ...

Gia Cát Ngọc vừa nghe đến đây thì không khỏi giật nảy mình. Vì, qua giọng nói uy nghiêm trong trẻo ấy, chẳng phải rõ ràng là giọng nói của Đông Phương Diễm hay sao? Phải. Lão bà này chắc chắn là người vợ già của Thiên Diện Nhân Ma. Song, chẳng hiểu tại sao bà ta lại ở nơi này ...

– Diễm nhi. Con tuyệt đối chớ nên nói như vậy. Con nghĩ, nếu người ta không phải vì con, thì đâu lại bị trọng thương đến mức đó. Hơn nữa, nếu chẳng nhờ lọ thuốc “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” trong mình của người ta, thì suốt đời con phải đành chịu sống ngơ ngác như điên dại rồi.

Lão bà ấy nói đến đây, thì Băng Tâm Ma Nữ liền cất giọng ai oán than rằng:

– Nếu con sống suốt đời trong sự ngơ ngác điên dại ấy, thì chẳng phải hóa ra hay hơn hay sao?

– Con khùng. Con khùng. Sao con lại nói thế?

– Thưa má, nếu con khôn nói thế, thì phải nói sao? Anh ấy tuy đã cứu được con thoát khỏi cảnh khổ, nhưng, rồi anh ấy sẽ làm chi được nữa? Chẳng phải sau này con phải giương mắt ngó bọn họ ...?

Tiếp đó, là những tiếng nấc nở nghẹn ngào, chứng tỏ lòng nàng đang vô cùng xúc động và khổ sở, đang tràn đầy bao nhiêu tình cảm mâu thuẫn với nhau, và cũng đang thập phần đau đớn, bàng hoàng.

Gia Cát Ngọc nghe qua, không khỏi bùi ngùi, nên cũng quên mất đi sự đói khát trong lòng. Trong khi tâm trí chàng hãy còn cảm giác lơ mờ, thì bỗng lại nghe có một giọng than dài đầy buồn bã, nói:

– Ôi. Diễm nhi. Con chớ nên đau lòng. Nếu nó không có tình ý chi với con, thì đâu lại chẳng kể gian nguy, chẳng ngại đường xa nghìn dặm, mạo hiểm tiến vào Huyết Hải Địa Khuyết? Hơn nữa ...

– Thưa má. Anh ấy lúc nào cũng chống đối với cha, vậy chả lẽ con ...?

– Ôi. Nếu trời tạo ra mỗi oan nghiệt, thì mình còn có hy vọng sống còn, nhưng nếu tự mình tạo ra mỗi oan nghiệt, thì không làm sao thoát được ác lai ác báo. Một con người lòng dạ ác độc không thua cầm thú như cha con thì con còn nhớ thương ông ta làm gì nữa.

Qua lời nói ấy, làm cho Gia Cát Ngọc hết sức cảm động, mà cũng hết sức khâm phục đối với sự xét đoán, nhận rõ chính của Đông Tà Phương phu nhân. Hơn nữa, chàng cũng không khỏi cảm động trước lời hiếu thảo của Băng Tâm Ma Nữ.

Đồng thời, chàng càng cảm động hơn, đối với mỗi tình lúc nào cũng được giấu kín không hề lộ của nàng đối với mình.

Chàng phải giải quyết như thế nào? Chàng đành để mặc cho Đông Phương Tuyết, một lão già gian manh khét tiếng tự do hoành hành trong võ lâm hay sao?

Ôi. Dù cho Gia Cát Ngọc có vì tình riêng mà bỏ qua cho lão ta, thì e rằng tất cả võ lâm đồng đạo, cũng không ai chịu bỏ qua cho lão ta cả.

Chàng nên tiếp nhận tình thương tha thiết và nóng sốt của Băng Tâm Ma Nữ không? Nếu vậy, thì còn Uyên tử tử và Thanh muội muội, phải xếp đặt như thế nào. Ôi ...

Vì trong lòng chàng đang tràn ngập bao nhiêu nỗi băn khoăn, đau xót, nên đã buột miệng cất tiếng than dài. Tiếng than ấy, đã làm cho đôi mẹ con đang ngồi yên trong gian phòng, phải giật mình kinh hãi.

Bởi thế, sự đối thoại giữa hai người liền bị cắt đứt. Và ánh sáng trong gian nhà cũng liền yếu hẳn. Trong khi đó, Băng Tâm Ma Nữ nhẹ nhàng bước ra, trên sắc mặt lạnh lùng như băng giá của nàng, hiện lên một nụ cười vui vẻ không làm sao che giấu được.

– Anh tỉnh lại rồi hay sao?

Gia Cát Ngọc trông thấy khi đôi môi của nàng vừa nhếch lên mỉm cười, có một vẻ đẹp khó tả. Vẻ đẹp ấy, trong bình sinh chàng chưa hề trông thấy lần nào, nên không khỏi ngây ngất đáp rằng:

– Xin đa tạ cô nương, tại hạ đã tỉnh lại từ lâu rồi.

Băng Tâm Ma Nữ nghe qua không khỏi giật mình, nói:

– Cái chi? Anh đã tỉnh lại từ lâu rồi hay sao? Hừ. Nếu thế, có lý đâu anh lại muốn nghe lén câu chuyện giữa hai mẹ con chúng tôi hay sao?

– Ô. Không phải thế, xin cô nương chớ hiểu lầm. Tại hạ thực ra nhất thời bị mất bình tĩnh, nên ...

– Nên thế nào? Dù anh có nghe được cũng chẳng sao. Đông Phương Diễm tôi chẳng khác nào một cánh hoa rơi, vậy đâu lại dám đèo bồng? ... Chỉ mong rằng ...

Sắc mặt của Băng Tâm Ma Nữ, một con người vốn lúc nào cũng lạnh lùng kiêu hãnh, giờ đây lại tràn đầy nét u buồn, khiến ai nhìn qua cũng không khỏi cảm động. Gia Cát Ngọc là người đa tình, nên đối với một mỹ nhân mà chàng đã từng đụng chạm đến da thịt, lại càng cảm thấy yêu thương tha thiết hơn, nên không thể giấu lòng được. Chàng lên tiếng nói:

– Diễm tỷ tỷ. Chị chớ nên tự xem thường mình như vậy, chỉ cần tỷ bằng lòng, thì tiểu đệ ...

Chàng vốn có ý muốn nói:

Tiểu đệ sẽ luôn ở bên cạnh tỷ tỷ. Nhưng, lời nói vừa đến bên miệng, thì chàng bỗng chợt nhớ mọi việc tương quan giữa mình với Băng Tâm Ma Nữ, không phải đơn giản. Vì, lẽ thứ nhất, nếu giờ đây mình hứa kết duyên trăm năm với Đông Phương Diễm, thì mai sau Uyển tỷ tỷ và Thanh muội muội sẽ dàn xếp như thế nào?

Lẽ thứ hai, Đông Phương Diễm đã được lệnh cha hứa gã cho Tích Hoa Công Tử, vậy nếu mình hành động theo ý riêng, chẳng hóa ra bị người ta chê cười, là một kẻ không biết giữ lễ nghĩa đức hạnh hay sao?

Nhưng, nếu mình hoàn toàn không ngó ngang chi đến tình yêu thâm kín và sâu đậm của nàng từ bấy lâu nay, thì chớ nói chi mình là một con người phụ bạc, mà mỗi tương tư giữa hai người sau này e rằng suốt đời chàng cũng không làm sao thoát khỏi được sự giày vò của nó.

Trong lòng chàng đang cảm thấy lưỡng lự, khó giải quyết dứt khoát, nên vừa mới nói nửa chừng, thì bỗng dừng lại, đưa mắt nhìn đăm đăm vào Băng Tâm Ma Nữ như mất cả hồn vía.

Băng Tâm Ma Nữ trông thấy thế, bèn cất tiếng than dài, rằng:

– Về trường hợp khó xử của đệ đệ, tôi đây không thể trách được. Sau này, chỉ cần đệ đệ không quên trong cuộc đời mênh mông này, còn có một người tử tử bạc mệnh như tôi, thì tôi đã lấy làm mãn nguyện rồi.

Nói đoạn, nàng mỉm cười. Nụ cười của nàng trông thực đau thương buồn bã.

Gia Cát Ngọc nhìn qua, không khỏi cảm thấy lòng đau như cắt, nên liền nói sang vấn đề khác rằng:

– Tấm thành tình của tử tử, trong đời sống của tiểu đệ, chắc chắn không lúc nào lại quên, giờ đây, xin tử tử hãy mau đưa tôi vào để ra mắt bá mẫu.

Tiếng nói vừa dứt, thì từ bên ngoài bỗng có một chuỗi cười rất hiền hòa vọng đến rằng:

– Diễm nhi. Thương thế của Gia Cát thiếu hiệp mới vừa khỏi vậy chớ nên làm mệt cậu ấy nhiều quá. Vừa rồi, con có nấu cháo yến đã chín chưa? Giờ đây, chắc thiếu hiệp đã đói bụng rồi.

Băng Tâm Ma Nữ đã mất hẳn nét lạnh lùng ngạo mạn trên sắc mặt, nghe qua lời nói của mẫu thân, liền đưa mắt liếc về phía Gia Cát Ngọc một lượt, mỉm cười đáp rằng:

– Thưa má. Con đã biết rồi.

Nói dứt lời, nàng đứng lên quay người, rồi nhanh nhẹn lướt đi như một luồng gió hốt, chỉ trong chớp mắt, lại trông thấy nàng bung một chiếc mâm sơn son, chạm trổ rất khéo léo. Trên mâm có một chén cháo yến, và bốn món điểm tâm thanh đạm khác.

Gia Cát Ngọc chẳng những cảm thấy thương thế trong người đã hoàn toàn được bình phục, mà tinh thần so với trước, có vẻ còn phần chán hơn. Chỉ có điều là, trong lòng chàng đang đói cào, nên vừa thấy thức ăn là muốn ăn ngay. Nhưng, Đông Phương Diễm trái lại, săn sóc cho chàng như một người đang bị bệnh nặng, bảo chàng dựa người vào thành giường, trong khi nàng đưa một cánh tay ngọc thon nhỏ đỡ lấy lưng chàng, rồi chính tay nàng múc từng muỗng cháo đút cho chàng ăn.

Như vậy, Gia Cát Ngọc tuy không hề được ăn ngấu nghiến cho mau no lòng, nhưng mùi thơm thoang thoảng của người ngọc không ngọt phất qua mũi, cũng làm cho chàng thấy đỡ đói nhiều lắm rồi.

Màn đêm đã buông rũ, bên khe cửa sổ có một vệt bóng trắng soi vào. Gia Cát Ngọc nhớ đến cái hẹn đêm nguyên tiêu giữa Cùng Thần và Túy Quỷ với

Chuyển Luân Vương, thì vội vàng quay về phía Băng Tâm Ma Nữ hỏi rằng:

– Diễm tử tử, sắp đến nguyên tiêu rồi phải không?

Đông Phương Diễm chưa kịp trả lời, thì bỗng nghe phía trước gian nhà có một tiếng niệm Phật, rồi lại nghe có ba tiếng mở đàng cộc cộc vọng vào. Nói tiếp với ba tiếng mở ấy, lại có một chuỗi cười ha hả thực to nói:

– Thằng bé kia, tại sao càng lúc lại càng ngớ ngẩn thế? Hiện giờ chính là đêm nguyên tiêu đây, vậy ngươi còn hỏi cái nỗi gì?

Gia Cát Ngọc và Đông Phương Diễm vừa nghe qua, thì không khỏi đều giật mình. Nhưng, sau đó thì không ai bảo ai, cùng lướt thẳng ra khỏi gian nhà. Họ thấy trên nền trời cao, vàng trắng đang treo lơ lửng, trong cháng khác một chiếc mâm bạc. Từ phía xa xa, tiếng pháo không ngớt nổ đi ùng, tiếng trống tiếng nhạc cũng bay về văng vẳng, vậy không phải đêm nay chính là đêm nguyên tiêu hay sao?

Song, lúc bấy giờ Gia Cát Ngọc hoàn toàn không còn tâm trí nào để thưởng ngoạn giai tiết này, đôi chân của chàng vừa đứng yên, liền nhắm ngay cánh rừng trúc ở phía trái lao thẳng tới.

Trong khi đó, giữa những bóng trúc thưa thưa dưới ánh trăng thanh, có một lão già râu tóc rời phờ, chân đi khập khểnh, đang vượt qua cánh rừng lướt tới. Vừa nhìn qua thân hình to lớn, cũng như chiếc áo vá trăm mảnh của lão già ấy, thì Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình.

Nhưng, Đông Phương Diễm vì không biết người ấy là ai, nên cất giọng trong trẻo nạt to, rồi phi thân lướt thẳng lên không như một con chim én, đồng thời, lại nhanh nhẹn xoay đầu trở xuống, vung hai chưởng ngọc lên, nhắm

đánh thẳng vào lưng lão già.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế hết sức kinh hãi, vội vàng phi thân lao thoát lên không, bám sát theo nàng, quát to rằng:

– Diễm tử tử. Hãy ngưng tay lại đã.

Băng Tâm Ma Nữ Đông Phương Diễm vốn đã vung chưởng chạm đến lớp áo ngoài của bóng người nọ, nhưng bỗng nghe tiếng quát của Gia Cát Ngọc, bèn hồi hả thu chưởng trở về, đồng thời, phi thân bay lui ra sau, lộ sắc ngạc nhiên hỏi rằng:

– Ngọc đệ đệ, đây chính là ...?

Gia Cát Ngọc vội vàng nháy mắt ra hiệu với nàng, nói:

– Vị này chính là Công Tôn lão tiên bối, người cầm đầu trong Ngũ Bá, vậy tử tử hãy mau theo tôi đến ra mắt ông ấy.

Đông Phương Diễm là một con người rất thông minh, nên chỉ nghe qua một câu nói vắn tắt như vậy, cũng đã đoán biết ngụ ý trong câu nói của ý trung nhân mình, nên thân hình liền lắt mạnh nhanh nhẹn bay thoát đến trước mặt Cùng Thần Công Tôn Xú, rồi cúi lạy nói:

– Tôi là hậu bối trong võ lâm, tên Đông Phương Diễm, xin ra mắt Công Tôn đại hiệp.

Cùng Thần Công Tôn Xú dừng chân đứng lại, nói:

– Con tiện tỳ quý quái kia. Người chớ nên nghe theo lời xúi bảo của thằng

Gia Cát Ngọc ấy. Ta đến đây chính là theo lời hẹn, và sẽ cùng giao tranh chết sống với cha ngươi tại Lạc Phách Phong ngay bây giờ, vậy ngươi còn lạy ta để làm gì?

Gia Cát Ngọc nghe qua, cũng vội vàng cúi lạy, cười nói:

– Tiên bối là người khắp bốn biển đều kiêng oai, tên tuổi vang động cả Cửu Châu, dù cho hôm nay tiên bối có san bằng cả Huyết Hải Địa Khuyết này, thì vẫn bối cũng không thể nào không thủ lễ.

Đôi mắt của Cùng Thần bỗng sáng ngời, và nhếch đôi môi đỏ cười to ha hả, nói:

– Thằng ranh tinh ma kia. Trong lòng người đang nghĩ gì, bộ ta đây không hiểu hay sao? Nhưng, Đông Phương Tuyệt đang bị người ta lợi dụng, thế mà vẫn u mê không hiểu chi cả. Tuy nhiên, ngày hôm nay, dù ta không nể tình cái lễ vừa rồi của hai ngươi, thì ta cũng không khi nào lại xuống tay quá đáng. Song, có điều là hôm nay ta nghe ngươi kêu Diễm tử tử thật ngọt ngào làm sao, vậy nếu hai con bé ấy biết được, thì chắc chắn không khi nào buông tha cho ngươi đâu.

Nói dứt lời, lão ta lại phá lên cười to ha hả. Gia Cát Ngọc và Đông Phương Diễm liếc mắt nhìn nhau một lượt, sắc mặt bỗng bừng đỏ vì thẹn thùng. Nhưng, Đông Phương Diễm qua giây phút luống cuống, e thẹn, thì bỗng chợt nhớ lại ngụ ý trong lời nói của Cùng Thần, nên vội vàng đáp rằng:

– Xin hỏi Công Tôn tiên bối, gia phụ chẳng hay đã bị kẻ nào lợi dụng, vậy tiên bối có biết được việc đó hay chăng?

Đôi mày của Cùng Thần cau lại, đáp rằng:

– Việc ấy nếu già đây nói ra, thì e rằng hãy còn sớm, nhưng dù sao, sau này người tất rồi cũng sẽ biết.

Nói đến đây, lão ta dừng lại trong giây lát, lộ sắc nghĩ ngợi, mới nói tiếp rằng:

– Người có biết Huyết Hải Võ Tướng, con người đã xưng thần dưới tay cha người, thực ra là ai không?

Đông Phương Diễm lộ sắc ngạc nhiên, nói:

– Đây chẳng phải là Đồng Chung Đạo Nhân hay sao?

Cùng Thần không ngớt lắc đầu, nói:

– Đây chính là một việc cơ mật, nên chẳng trách tại sao người không hiểu rõ được. Ô. Hiện giờ đã khá khuya rồi, vậy ta phải đi ngay mới được.

Nói dứt lời, lão ta đưa chân bước khấp khểnh, nhắm hướng chân núi ở phía trái, đi thẳng xuống.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, vội vàng nói:

– Công Tôn tiền bối, ông không có việc chi sai bảo tôi sao?

Từ phía xa, tiếng cười của Cùng Thần vọng đến rằng:

– Ô. Ta đây thực là lắm cảm. Vì miệng lưỡi của hai người nói nghe dịu ngọt, khiến ta đây quên mất công việc chính rồi. Hiện người nên ...

Câu nói của lão ta vừa đến đây, thì bỗng im bật, nhưng Đông Phương Diễm trông thấy sắc mặt của Gia Cát Ngọc lộ vẻ kính trọng lắng nghe, thì biết vị võ lâm tiền nhân ấy đang sử dụng thuật truyền âm nhập mật. Dù vậy, nàng đang đứng sánh vai với ý trung nhân của mình, thế mà vẫn hoàn toàn chẳng nghe được tiếng nào cả. Do đó, đủ thấy Cùng Thần, nhân vật cầm đầu Ngũ Bá, có một võ công độc đáo trong đời.

Quả nhiên, qua một lúc sau, Gia Cát Ngọc bèn quay người lại, hồi hả nói rằng:

– Công Tôn lão tiên bối nhờ tôi giúp cho một việc, vậy tiểu đệ xin cáo từ với tỷ tỷ ngay bây giờ.

Đông Phương Diễm nghe qua, bèn cau đôi mày nói:

– Việc chi quan trọng mà gấp thế? Chẳng hay tôi có thể cùng đi chung với đệ đệ không?

Gia Cát Ngọc đang luống cuống, không biết phải trả lời như thế nào, thì bỗng nghe từ trong gian nhà, có tiếng của Đông Phương phu nhân vọng ra rằng:

– Con bé ngọc kia. Nếu có người ở sát bên cạnh cậu ấy thì cậu ấy làm sao rảnh tay để hành động mọi việc ... Ôi. Gia Cát Ngọc thiếu hiệp nào phải là một con người bạc tình? Thôi hãy để cho cậu ta đi thôi.

Đông Phương Diễm hết sức buồn bã, cất giọng:

– Phàm bất luận việc chi, đệ đệ cũng nên nhớ đến cái tình của ngu tử mà

hành động. Giờ đây, ngu tử sẽ không tiến đưa đây.

Băng Tâm Ma Nữ là một con người bình nhật lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng và kiêu ngạo, nhưng giờ đây vừa nói dứt lời, thì đôi mắt nàng ngấn lệ lóng lánh, tựa hồ muốn òa lên khóc.

Gia Cát Ngọc nhìn qua, không khỏi bùi ngùi, vội vàng nói:

– Tiểu đệ đã hiểu rõ việc đó rồi. Vậy, xin tử tử hãy giữ gìn sức khỏe.

Nói đoạn, Gia Cát Ngọc bèn quay người nhắm ngay ngọn núi phía trái, vọt thẳng lên nhanh như gió hốt. Chạy được một lúc, chàng quay đầu nhìn lại trông thấy dưới bóng trăng thanh vắng vắng, tựa hồ Đông Phương Diễm hầy còn đứng sững sờ tại nơi đó. Nhưng, Gia Cát Ngọc liền quay mặt nhìn thẳng về phía trước, tiếp tục nhanh nhẹn phi thân lướt đi.

Nơi đây chính là vùng cấm địa của Huyết Hải, nên khắp chung quanh đều vắng ngắt, không có một bóng người. Chàng đưa mắt nhìn qua khắp mọi nơi một lượt, rồi tiếp tục nhắm hướng Lạc Phách Long phi thân lướt nhanh đi.

Công Tôn Xú nhờ chàng giúp cho việc gì? Cuộc hội ngộ trong đêm nay tại Lạc Phách Phong sẽ ra sao? Tuy lúc bấy giờ chàng không có một dấu hiệu chi để giải đáp những nghi vấn đó, nhưng dưới ánh trăng thanh giữa đêm khuya, tất cả những việc ấy đều đang được tiến hành trong sự phẳng lặng.

Hãy xem kia. Tại một sơn cốc ở phía sau lưng của Lạc Phách Phong, lúc ấy đang xuất hiện một bóng người ăn mặc theo lối đạo sĩ. Bóng người ấy đang phi thân lướt nhẹ nhàng, không hề gây ra một tiếng động dưới ánh trăng sáng. Và, bóng người đó đã dừng chân đứng lại, bất thần lắc mạnh đôi vai, nhắm ngay một thạch động lao thoát tới để ẩn mình kín đáo.

Liền sau đó, trong sơn cốc ấy lại có một bóng người thứ hai xuất hiện. Qua cách ăn mặc của bóng người này, vừa nhìn qua là có thể biết ngay người ấy không ai khác hơn là Gia Cát Ngạc. Chàng đến đây với sự ủy nhiệm của Cùng Thần Công Tôn Xú. Trên khung mặt của chàng, bỗng hiện lên một nụ cười, rồi nhanh nhẹn phi thân đuổi theo sau bóng đạo sĩ vừa xuất hiện, nhắm ngay thạch động bên dưới chân núi phi thân lướt tới.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 46

THỰC CỐT BĂNG TY

Tiết đầu mùa xuân ở miền Nam khí hậu chẳng qua như tiết cuối thu ở miền Bắc, không đến nỗi quá lạnh lùng rét mướt.

Trên đỉnh Lạc Phách Phong bên ngoài Huyết Hải Địa Khuyết, tuy không trông thấy lá xanh hoa hồng, nhưng cũng không thấy băng tuyết phủ kín, mà chỉ có những ngọn gió đêm thổi vi vu buồn bã và ánh trăng thanh vắng vặc mà thôi ...

Ồ. Phải rồi, ngoài ngọn gió đêm và vầng trăng bạc, nơi đây lại còn có bốn bóng người đang đứng sững như những pho tượng đá. Bốn quả tim của họ đang căng thẳng vô cùng, cũng như bốn tia mắt của họ đang chiếu ngời ánh sáng lập lòe.

Qua một tiếng gió rít khẽ, bất thần từ trên đỉnh núi lại có một lão già mặc áo dài đen, tóc búi cao theo lối đạo sĩ nhẹ nhàng phi thân đáp xuống, không hề nghe một tiếng động. Trong tay của bóng người ấy có cầm một chiếc đồng chung cũ kỹ, lốm đốm ánh teng, song vẫn không ngớt chiếu rọi ánh sáng lập lòe qua bóng trăng soi.

Đây chính là Đồng Chung Đạo Nhân, người giữ chức vụ Huyết Hải Võ Tướng. Khi đôi chân của lão ta vừa đứng yên liền cúi người thi lễ nói:

– Khải bảm Đại Vương, hiện giờ Cùng Thần và Túy Quỷ đang tiến đến bên

dưới ngọn núi rồi.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương đang đứng sững một cách oai vệ chính giữa đám người vừa nghe qua lời nói của Đồng Chung Đạo Nhân, liền khoát tay áo rộng một lượt và cất tiếng nói:

– Tướng quốc đã nhọc mệt về công việc này nhiều quá, vậy ông hãy nghỉ ngơi đi đã.

– Xin đa tạ Đại Vương.

Nói đoạn, Đồng Chung Đạo Nhân liền phi thân lướt về cạnh phía phải của Huyết Hải Chuyển Luân Vương.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương đang đội trên đầu một chiếc mũ vàng chiếu lóng lánh, đồng thời đôi tay nhẹ đỡ chiếc đai ngọc cúi mặt nhìn xuống dưới chân ngọn núi, cất tiếng to cười ha hả rằng:

– Cùng Thần và Túy Quỷ đã giữ đúng lời hẹn tìm đến đây, vậy tại sao lại tỏ ra e dè sợ sệt? Nếu các ông tự biết mình không thể đối địch nổi thì nên sớm xưng thần, thì bản vương là người đức rộng minh mông như bốn biển chắc chắn không khi nào sát hại các ông đâu.

Trong khi lão ta lên tiếng nói thì đôi mắt vẫn dăm dăm ngó về phía dưới chân ngọn núi. Tuy lúc bây giờ trời đã khuya, nhưng bóng trăng đang rọi sáng khắp nơi nơi, hơn nữa với đôi mắt của lão ta, một con người đã có trình độ nội công cao tuyệt, thì trong vòng một trăm trượng thực sự không ai có thể thoát qua khỏi sự quan sát của lão ta cả.

Thế nhưng, câu nói của lão ta vừa dứt thì khắp bốn bề vẫn im phăng phắc,

không hề nghe một tiếng động. Và sau đó khá lâu mà vẫn không hề nghe có tiếng trả lời. Bởi thế, con người gian manh khét tiếng cả võ lâm này liền cau đôi mày lại, cất tiếng nói lần thứ hai rằng:

– Cùng Thần, Túy Quỷ. Giờ đây đã đến đầu canh một, vậy nếu các ông không dám bước ra, thì bản vương không thể nào chờ đợi được nữa.

Lần này, tiếng nói của lão ta vừa dứt thì tại phía sau lưng của lão ta đã có tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

– Đông Phương Tuyệt. Cũng may là người chỉ mới xưng vương trong phạm vi của Huyết Hải, nếu chẳng phải thế thì việc Túy Quỷ ta đã đến sát bên cạnh người mà người vẫn không hay biết chẳng khác chi một kẻ có mắt không trông, thì còn gì là danh dự của người nữa.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương vừa nghe qua tiếng nói thì hết sức kinh hoàng, nhanh nhẹn quay phắt người lại, trông thấy tại một tảng đá to cách xa lão ta chừng tám bước, có một lão già lùn thấp nhưng béo to đang đứng dựa người, tay trái cầm bầu rượu, tay phải cầm một miếng thịt đưa lên miệng nhai ngấu nghiến.

Nhìn qua thái độ của Túy Quỷ Thương Huyền, thì thử hỏi có nhân vật nào trong võ lâm mà lại không biết đối phương là ai? Huyết Hải Chuyển Luân Vương trông thấy kẻ địch đã tiến sát bên mình êm ru chẳng hề nghe có tiếng động, và chính lão ta cũng chẳng hề phát giác được, nên sự kinh hoàng không làm sao tả xiết.

Giữa lúc lão ta còn đang mất bình tĩnh thì Túy Quỷ đã phất tay áo rộng lên, chùi sạch mỡ dầu đang bám hai bên khóe miệng và giương đôi mắt hi hí của một lão già say cất tiếng cười ha hả nói:

– Đông Phương lão ma. Ngươi nhìn ta đăm đăm làm gì thế? Hôm nay ta đến đây để đổi mạng với ngươi, chứ nào phải đến đây để xưng thần trước mặt ngươi đâu.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương tức giận đến suýt nữa bùng nổ lồng ngực.

Nhưng vì lão ta đang kinh khiếp trước hành động vô cùng thần bí của Túy Quỷ, kể đó lão ta đang nơm nớp lo sợ vì chỗ Củng Thần chưa thấy xuất hiện, nên cố đè nén sự tức giận xuống, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

– Túy Quỷ, còn Công Tôn lão nhi đâu? Chã lẽ trong đêm nay chỉ có một mình ngươi dám đến đây mà thôi?

Túy Quỷ đưa bầu rượu lên miệng uống nghe một tiếng “ực” rồi mới trợn đôi tròn mắt qua một lượt, nói:

– Thế nào? Chỉ một mình ta đến đây để đưa ma cho ngươi, ngươi còn chê là ít hay sao?

Qua thái độ giả điên giả khùng của Túy Quỷ Thương Huyền, cũng như qua những lời nói bốn cột của lão ta, năm cao thủ tuyệt đỉnh trong Huyết Hải Địa Khuyết đều nhìn rõ tận mắt, nghe rõ tận tai. Song, những người đó đều có sự phản ứng khác nhau ...

Thạch Cổ Hòa Thượng nhắm nghiền đôi mắt, xếp bằng ngồi yên như cũ, tựa hồ không nghe không thấy gì cả.

Riêng Bát Chỉ Phi Ma sắc mặt vẫn một mực lơ đãng, trên khóe miệng mím một nụ cười thần bí khó hiểu làm cho những người xung quanh không làm sao

đoán biết được lão ta đang nghĩ gì.

Trái lại, đôi mắt của Đổng Chung Đạo Nhân không ngớt xoay tròn, sắc mặt luôn luôn thay đổi chứng tỏ tâm trạng lão ta đang diễn biến không ngừng.

Tích Hoa Công Tử Đặng Tiểu Nhân, liền nhướng cao đôi mày, hai mắt chiếu ngời ánh sáng, ngậm vận dụng chân lực thủ thế như muốn tràn ngay tới để thử sức với đối phương.

Còn Huyết Hải Chuyên Luân Vương thì sao? Sắc mặt của lão ta đang xanh như chàm, chứng tỏ trong lòng xúc động mạnh mẽ. Tuy nhiên, một con người gian manh sâu hiểm khét tiếng như lão ta, thì trong trường hợp biết không nắm chắc được phần thắng về mình tuyệt đối không khi nào lại liều lĩnh gây sự. Bởi thế, lão ta cất tiếng cười nhạt, rồi quát to rằng:

– Túy Quý Thương Huyền. Ngươi rõ là một kẻ không xem dưới mắt có vua.

Vậy có vị nào bằng lòng ra trừng trị hấn giúp cho bản vương hay không?

Đặng Tiểu Nhân từ nãy giờ đang cố đè nén sự tức giận, nên vừa nghe qua lời nói ấy thì liền lắc mạnh đôi vai tràn ngay về phía trước, gằn giọng nói:

– Thừa nhạc phụ đại nhân hãy dẫn con thịnh nộ. Tiểu tể sẽ bước ra so tài thử với lão khoác lác này.

Nói đoạn hấn lại tràn tới phía trước ba bước, rồi mới dừng chân đứng yên, đưa tay chống nạnh quát to rằng:

– Thương Huyền Túy Quý. Ông muốn chết cách nào? Hãy nói mau ra để cậu đây làm đúng theo ý ông muốn.

Túy Quý Thương Huyền quả không hổ danh là một cao nhân trong Ngũ Bá, mãi đến lúc ấy lão ta vẫn bình thản dựa lưng vào tảng đá to vừa cười vừa đưa bầu lên uống rượu. Kịp khi nghe tiếng quát hỏi của Tích Hoa Công Tử, lão ta mới nhướng đôi mắt say lè nhè lên, nói rằng:

– Ngươi có phải là tên dân tộc Đặng Tiểu Nhân đây không? Ôi. Ta có ý muốn đưa ngươi về châu Diêm chúa nhưng lại sợ thằng bé Gia Cát Ngọc bảo ta là người lảm chuyện. Nhưng cũng được. Người đại nhân thì không bao giờ chấp nhất cái lỗi của kẻ tiểu nhân, vậy ta bằng lòng tha cho ngươi một lần sao ngươi chưa chịu chịu mau đi cho ta?

Giọng nói của lão ta tuy tỏ ra tức giận, nhưng không vang rền mạnh mẽ. Khi nói đến những tiếng sau cùng thì bỗng nhiên lão ta vận dụng chân lực nội gia, gằn lên âm âm như sấm động khiến màng tai của những người xung quanh không ngớt o o. Bởi thế, Tích Hoa Công Tử không khỏi bàng hoàng bất giác thối lui ra sau hai bước.

Tên tiểu tặc ấy kể từ lúc đã học được những môn võ trong “Huyết Thân Cửu Kinh” thì tự cho rằng mình có thể đủ sức để so tài với Càn Khôn Ngũ Bá. Hơn nữa gần đây hắn lại cùng Huyết Hải Chuyển Luân Vương hợp sức nghiên cứu pho sách võ học đó, nên tài nghệ đã tiến bộ vượt bậc không còn xem dưới mắt mình có ai nữa. Thế mà giờ đây bất thần hắn lại bị Túy Quý làm cho khiếp sợ phải thối lui ra sau hai bước. Do đó, trước tiên hắn ta mất hết cả sự bình tĩnh, nhưng ngay sau đó thì lại trở thành giận giữ cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Lão quỷ không biết tự lượng sức kia. Dù ngươi có muốn tha cho cậu đây, nhưng cậu đây nào bằng lòng tha cho ngươi? Hãy xem chương thế của cậu cho biết.

Tiếng “biết” vừa mới thốt ra khỏi miệng thì đôi chưởng của hắn ta đã bay ra nhanh như điện chớp, gây thành những bóng mờ dày đặc khiến mọi người đều phải hoa cả mắt, nhằm công thẳng ra ba thế võ vào phía trên và sáu thế võ vào phía dưới nơi người của Túy Qui.

Thế võ của tên tiểu tặc này vừa đánh ra, chính là tuyệt học của hổ thế ma vương trước kia tức Nam Hung Huyết Thần Tử. Túy Qui Thương Huyền tuy là kẻ tên tuổi được xếp vào hàng Ngũ Bá, xong vừa trông thế thế cũng không khỏi kinh hoàng. Lão ta đang định ra tay để thử cho biết tên tiểu tặc này là kẻ học được võ công từ đâu thì bất thần đã nghe một tiếng chuông vang rền vọng đến bên tai ...

Giữa lúc tiếng chuông còn đang ngân vang thì đã thấy một cái bóng đen từ trên không đáp nhanh xuống, đồng thời có một luồng kinh phong mạnh mẽ cũng theo đà nhắm ngay thế chưởng của tên tiểu tặc vừa quét ra cuốn thẳng tới.

Thân hình của đôi bên vừa sáp lại nhau thì cũng liền dang ra tức khắc. Tích Hoa Công Tử bị luồng kinh lực của đối phương hất bay ra xa ba bước dài, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh hãi. Hắn ta đứng yên lại và đưa mắt nhìn kỹ thì trông thấy bóng người đó chính là một lão già mặc đạo bào đen, tóc búi cao theo lối đạo sĩ và rõ ràng đây chính là Đồng Chung Đạo Nhân.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân ấy cũng bị luồng chưởng phong của Tích Hoa Công Tử hất lui ra sau hai bước, đôi mắt chiếu sáng ngời, mặt đầy nét kinh dị chứng tỏ lão ta cũng đang lấy làm lạ về võ học của đối phương. Nhưng thái độ kinh ngạc chỉ thoáng hiện ra trong chốc lát thì Đồng Chung Đạo Nhân này liền quay mặt về phía Huyết Hải Chuyển Luân Vương, thay đổi sắc mặt quát to lên rằng:

– Đông Phương lão ma. Cuộc họp mặt trong đêm Nguyên Tiêu này, nếu đem so với việc xảy ra tại Hoàng Sơn trước đây thì không kém sút gì cả. Nhưng phàm làm việc gì cũng phải có qui củ, trái lại nếu hành động hồ đồ như vậy thì chẳng sự người ta chế cười hay sao?

Đôi mày của Huyết Hải Chuyên Luân Vương liền cau chặt lại, cất giọng gian manh cười khanh khách, nói:

– Xem cách ăn mặc của ngươi thì cũng đủ thấy ngươi rất ngưỡng mộ danh vọng của Càn Khôn Ngũ Bá. Vậy trong cuộc gặp hôm nay, ta sẽ dựa vào tài nghệ để định lại tên tuổi của Ngũ Bá được không?

Vị Đồng Chung Đạo Nhân ấy chưa kịp trả lời thì bất thần nghe trên ngọn núi có một chuỗi cười to vọng xuống rằng:

– Được. Được. Được. Nay Đông Phương lão ma. Bọn họ dù không bằng lòng thì Cùng Thần ta đây cũng bằng lòng như vậy.

Liền đó, ai nấy đều trông thấy có một bóng người to lớn từ trên đỉnh núi phi thân sa xuống như một ngọn gió lốc và chỉ trong chốc lát là bóng người ấy đã đáp yên xuống trước mặt mọi người. Da mặt của người đó nhăn nheo như một củ gừng khô, đôi môi trót đỏ lòm trông vô cùng xấu xí. Vậy lão ta chẳng phải là Cùng Thần trong Ngũ Bá thì còn ai nữa?

Cùng Thần vừa đứng yên, bèn đưa đôi mắt chiếu ngời ánh sáng quét khắp qua bốn bên một lượt, rồi bỗng phá lên cười dài, nói:

– Ha ha. Đồng Chung Đạo Nhân đã có người giả mạo mà ngay đến Bát Chỉ Phi Ma cũng có người giả mạo nữa. Đông Phương Tuyết, ngươi đã tự xưng

đanh là Thiên Diện Nhân Ma, vậy sao không giả mạo luôn hai lão Cùng Thần và Túy Quỷ nữa cho rồi?

Đôi mày của Huyết Hải Chuyên Luân Vương liền nhướng cao, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

– Cùng Thần giả cũng như Túy Quỷ giả, Đông Phương Tuyệt ta nào lại chẳng có làm rồi? Nhưng việc tranh luận về chân giả hiện nay đã hoàn toàn không dính dấp gì đến ý của ta. Cuộc hội họp đêm nay chỉ cần mỗi người thi thố hết tất cả tuyệt học của mình, hầu định lại ai là người xứng đáng danh nghĩa Ngũ Bá mà thôi.

– Ha ha. Việc ấy thì còn gì hay hơn nữa? Chúng ta hôm nay chẳng những muốn so tài, xem ai xứng đáng với danh hiệu Ngũ Bá hơn, mà hơn nữa còn muốn tiếp tục việc làm dở dang tại Hoàng Sơn thừa trước, xếp đặt luôn thứ bậc cao thấp trong Càn Khôn Ngũ Bá một thể.

Túy Quỷ Thương Huyền bất thần bay vọt về phía trước cất giọng nhừa nhựa nói:

– Túy Quỷ ta chỉ muốn đến đây đánh Vua mà thôi. Vậy trận này hãy để cho ta được đánh đầu.

Nói đoạn, lão ta đưa chân khấp khểnh tràn thẳng về phía trước.

Huyết Hải Chuyên Luân Vương vội vàng quát to rằng:

– Chậm đã.

Túy Quỷ nhanh nhẹn dừng chân đứng yên, đưa đôi mắt say lè nhè nhìn lên,

cất giọng ngạc nhiên nói:

– Thế nào? Ngươi đã sợ rồi hay sao?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương khẽ “Hừ” một tiếng đáp:

– Ngươi cầm đầu Ngũ Bá nếu chẳng qua chỉ là có một cái tên rỗng tuếch, thì cuộc so tài chết sống này nào có giá trị gì?

– Theo ý ngươi thì phải thế nào?

– Theo ta, thì mỗi người tự lựa chọn để khiêu chiến với một đối phương hầu trước tiên xem ai có võ công cao cường nhất để xếp vào hàng Ngũ Bá, rồi sau đó mới tiếp tục so tài để định lại thứ bậc. Và nếu ai tranh được ngôi vị cao tột bậc nhất trong Ngũ Bá, thì người ấy cũng sẽ là minh chủ võ lâm khắp trong thiên hạ ngày nay.

– Ha ha. Tại nơi đây chúng ta chỉ có mấy người, thế mà lại quyết định một công việc to tát như vậy, thử hỏi giới võ lâm trong khắp thiên hạ đông đảo có đến hàng nghìn hàng vạn người, họ lại chịu khâm phục hay sao?

– Hừ. Việc Võ Vương dấy binh phạt Trụ, cũng như vua Quang Võ trung hưng thì chư hầu trong thiên hạ cũng như hào kiệt trong tứ hải nào có phục họ trước đâu?

Do đó, chỉ cần định xong ngôi vị minh chủ, thì tất cả số người hiện diện trong ngày hôm nay sẽ một lòng một dạ đem tài năng ra góp phần với minh chủ để chinh nam phạt bắc, nhất thống võ lâm dù phải lội vào nước sôi lửa bỏng cũng không thể chối từ.

Việc này quả tương quan đến cả vận mạng của võ lâm. Vậy nếu hai lão ta tranh đoạt được ngôi vị minh chủ thì không có gì đáng nói, nếu để cho lão ma đầu này chiếm được ngôi vị ấy thử hỏi với người danh dự to tát như Cùng Thần và Túy Quỷ chả lẽ lại chạy chối trước lời hứa hẹn của mình hay sao? Cùng Thần, Túy Quỷ và vị Đồng Chung Đạo Nhân đứng ở phía sau đó tựa hồ không ai có thể tưởng tượng sự diễn biến trong cuộc họp đêm nay lại như thế này, nên cả ba đều tỏ ra luống cuống, không biết phải trả lời ra sao?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương trông thấy thế thì tỏ vẻ khinh lòn, cất tiếng cười nhạt. Tiếng cười của lão ta đã khiến cho Cùng Thần phải bưng bưng nổi giận, đưa mắt chiếu sáng ngời rồi cũng phá lên cười to như điên dại. Khi tiếng cười của lão vừa dứt, bèn gằn giọng quát rằng:

– Đông Phương Tuyết. Cùng Thần ta thay mặt cho Túy Quỷ và Đồng Chung chấp nhận lời giao kết ấy của ngươi. Trong trận này ...

Số người đang hiện diện bên cạnh Huyết Hải Chuyển Luân Vương ai nấy đều có một phản ứng khác nhau. Thạch Cổ Hòa Thượng vẫn thản nhiên nhắm mắt ngồi yên, không lên tiếng nói một lời nào, Bát Chỉ Phi Ma vẫn đưa tay chấp ra sau, nét mặt mỉm cười thần bí, khiến không ai có thể đoán biết lão ta đang nghĩ gì. Còn lão Đồng Chung Đạo Nhân tự xưng là Huyết Hải Võ Tướng kia sắc mặt lại tràn đầy vẻ gian manh sâu hiểm. Chỉ riêng có Tích Hoa Công Tử, một con cừ non của giới giang hồ thì đôi mày nhướng cao sắc mặt tức giận, lúc nào cũng như sẵn sàng tràn tới để nghênh chiến.

Do đó, khi Cùng Thần chưa nói dứt lời, thì hắn đã ưỡn ngực nói to rằng:

– Thừa nhạc phụ đại nhân. Xin hãy để cho tiểu tể bước ra so tài với tên lão quỷ này, xem hắn ta có võ công cao tuyệt đến đâu cho biết.

Huyết Hải Chuyên Luân Vương chưa kịp trả lời thì Đồng Chung Đạo Nhân đã đưa chân thong thả bước tới, rồi cất tiếng cười ha hả, nói:

– Công Tôn huynh, xin anh hãy bước lui nghỉ ngơi trong giây lát, để thằng tiểu tặc miệng còn hôi sữa này cho bản đạo dạy nó một bài học khôn.

Với một nhân vật như Đồng Chung Đạo Nhân mà vừa rồi bị Tích Hoa Công Tử đánh hất lui ra sau hai bước, vậy thử hỏi lão ta làm sao chịu phục? Bởi thế, trông thấy Tích Hoa Công Tử hồng hách bước ra thì bất giác liền đưa chân tràn tới ngay.

Nhưng Huyết Hải Chuyên Luân Vương, một con người gian manh như cáo già ấy, tựa hồ đã có dự mưu trong mọi việc. Do đó lão ta vừa thấy vậy, liền khoát tay áo rộng lên một lượt, nói:

– Hiền tể. Hãy bước lui ra, trận này để cho Tướng Quốc của bản Khuyết ra tay đầu tiên xem giữa hai vị Đồng Chung Đạo Nhân hiện diện đây ai là thực, ai là giả, ai cao cường, ai kém cỏi cho biết.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân đang đứng bên cạnh Huyết Hải Chuyên Luân Vương vừa nghe qua lời nói của lão ta, bèn khẽ cất tiếng vâng lệnh rằng:

– Thần xin tuân theo sự chỉ dạy của Đại Vương.

Dứt lời lão ta lắc mạnh đôi vai, lướt nhanh ra phía trước êm ru không hề nghe một tiếng động. Vị Đồng Chung Đạo Nhân liền đưa tay vuốt râu, cười to nói:

– Kể từ khi xa nhau trên ngọn Kỳ Bàn Phong ta tưởng người đã biết lỗi lầm của mình mà cải hối, nhưng hôm nay gặp lại thì vẫn thấy người ngoan cố

như xưa.

Ha ha. Hôm nay ta nhất định phải xem rõ người là kẻ thuộc môn phái nào mà lại dám giả mạo tên tuổi của ta như vậy.

Boong.

Qua một tiếng chuông ngân vang rền trong trẻo và cao vút đến tận mây xanh, thì ai nấy đã thấy bóng chiếc đồng chung chập chờn trên không, nhắm ngay đầu của một vị Đồng Chung Đạo Nhân kia giáng thẳng xuống.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân ấy liền thay đổi hẳn sắc mặt, gằn giọng giận dữ quát to lên rằng:

– Thực hay giả không có hại gì cả mà chính hay tà mới là việc đáng nói. Dù cho người là thực, còn ta đây là giả thì hiện giờ hãy so tài về võ học coi ai cao cường hơn ai cho biết.

Nói đoạn, lão ta vừa lắc mạnh thân mình lách ngang tránh khỏi thế công của chiếc đồng chung, rồi mới vung tay xô mạnh trở ra. Tức thì chiếc đồng chung lập lòe ánh sáng màu tía bên tay trái của lão ta bỗng hóa ra thành một vòng vàng kim rực rỡ. Nhắm ngay vị Đồng Chung Đạo Nhân tự xưng là Huyết Hải Võ Tướng kia chụp thẳng tới.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân trong Huyết Hải khẽ dang rộng hai cánh tay, tức thì cả thân người của lão ta đã vọt thẳng lên cao tám thước, rồi từ giữa lưng trùng trời vung tay quét nhanh, rồi nương vào thế đánh ấy đáp nhẹ nhàng ra xa ba bước.

Hai đối phương đều là những cao thủ tuyệt đỉnh, nên một bên công một bên

tránh nhanh nhẹn chẳng thua gì một cơn gió hốt. Hơn nữa, khi tiến hay lùi đôi bên đều tỏ ra rất kịp thời không hề chậm trễ. Vì nếu sai chạy đi một ly, một hào tất sẽ nguy hiểm đến tính mạng ngay. Đồng thời, nếu có sự sai chạy ấy thì kẻ địch sẽ thừa cơ hớ tấn công ra những thế võ hiểm hóc ngay.

Khi hai người vừa từ trên cao đáp yên xuống đất, thì nhanh nhẹn quay phắt người lại, đưa bốn mắt sáng ngời nhìn đăm đăm vào nhau tựa hồ đều có sự khiếp sợ trong lòng.

Không khí chung quanh vì thế đã trở thành im phăng phắc.

Nhưng liền đó, hai bóng người lại phi thân bay vọt lên và ai nấy trông thấy cả hai cùng vọt lên rơi xuống ba lượt, trong khi hai chiếc đồng chung chập chòn ngang dọc gây thành những tiếng ngân vang dội khắp nơi.

Và sau đó hai bóng người lại dang ra xa, sắc mặt đầy vẻ thận trọng bốn mắt đều tập trung tinh thần theo dõi hành động của nhau, đôi tay thủ thế sẵn sàng đối phó, đôi chân không ngớt bước xoay tròn với những bước vô cùng vững vàng, tựa hồ họ đều tìm cơ hội tốt để đánh ra những thế võ hiểm hóc nhất, hầu hạ cho kỳ được đối phương ...

Gió núi thổi mạnh, vàng trắng đêm sáng như bạc, cả ngọn Lạc Phách Phong đều im phăng phắc. Chung quanh đấy, ngoài tiếng gió núi thổi vi vu thì ai nấy chỉ còn nghe được tiếng đôi chân của hai người bước xào xạc trên mặt đá mà thôi.

Thời gian trôi qua từng giây phút một. Tâm trạng của mỗi người đều không ngớt phập phồng theo bước chân của hai vị Đồng Chung Đạo Nhân. Đôi mắt của ai nấy đều xoay tròn theo thân hình hai đối phương đang xoay chậm chậm chung quanh bãi đất trống ...

Thốt nhiên, qua một tiếng gầm giận dữ vang lên, tức thì chiếc chuông đồng cũ kỹ, lốm đốm teng xanh của vị Đồng Chung Đạo Nhân, tức Huyết Hải Võ Tướng ấy, liền bắt thân lao vút ra gây thành những luồng kinh phong ô ạt, nhanh như điện chớp nhắm ngay đầu của vị Đồng Chung Đạo Nhân kia giáng thẳng xuống ...

Vị Đồng Chung Đạo Nhân ấy liền cất giọng lạnh lùng cười to, rồi vung tay quét thẳng ra để đỡ vào thế công của đối phương.

Tức thì, hai chiếc đồng chung liền va chạm thẳng và gây nên một tiếng ngân dài vang trời, như muốn xé rách màng tai của mọi người, đồng thời làm cho cả ngọn núi gần như lắc lư, cát đá khắp nơi tung bay mù mịt gây ra một uy thế mãnh liệt như đất lở trời long.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân kia liền bị sức va chạm ấy làm cho đôi vai không ngớt chao động và cả thân người cũng bị hất bắn ra sau liên tiếp ba bước ...

Chiếc đồng chung cũ kỹ lốm đốm teng xanh kia cũng liền bị sức va chạm ấy hất bay trở về hướng cũ. Nhưng lúc ấy sức bay nhanh của nó tựa hồ như gia tăng gấp hai lần khi được tung ra vừa rồi.

Mọi người trông thấy thế đều kinh hô khiếp đảm, tập trung tinh thần nhìn thẳng vào vị Đồng Chung Đạo Nhân tự xưng là Huyết Hải Võ Tướng, chờ xem lão ta làm thế nào mà chụp lấy chiếc đồng chung đang bay vun vút ấy ...

Thế nhưng, tất cả mọi người đều không thể ngờ được rằng vị Huyết Hải Võ Tướng ấy chẳng những đã chụp lại được chiếc đồng chung vào tay mình một cách gọn gàng, mà đồng thời lại thừa lúc vị Đồng Chung Đạo Nhân kia chưa đứng vững được đôi chân, bắt thân phá lên cười to ha hả rồi tràn ngay người

về phía trước ...

Cùng Thần và Túy Quý trông thấy thế đều không khỏi giật bắn người. Nhưng giữa phút giây hiểm nguy như mảnh chỉ treo chuông ấy thì vị Huyết Hải Võ Tướng đã nhanh nhẹn như điện chớp vung tay đánh ra liên tiếp tám chưởng với một sức mạnh ồ ạt phi thường gây thành những đạo cuồng phong cuốn tới như triều dâng sóng dậy.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân kia tựa hồ như không còn đủ sức để chống trả nữa, nên đôi chân không ngớt lão đảo đồng thời bị hất lùi ra sau mấy bước dài.

Vì chung quanh khu đất trống trên đỉnh núi này không rộng là bao, nên vị Đồng Chung Đạo Nhân ấy sau khi bị hất lui liên tiếp hai lượt thì thân người lão ta đã đến sát ven hồ sâu thăm thăm rồi ...

Huyết Hải Võ Tướng mặt liền tràn đầy sắc kinh rợn, đôi tay vung mạnh phi thân vọt thẳng lên không rồi giương mười ngón tay ra như những móc sắt, nhắm đôi mắt của vị Đồng Chung Đạo Nhân đang đứng sát miệng hồ chàng kia chụp thẳng xuống.

Thế võ của lão ta vô cùng mãnh liệt lại nhanh như một cơn gió lốc, nên xem ra vị Đồng Chung Đạo Nhân đang đứng sát miệng hồ chắc chắn không làm sao tránh khỏi được chỉ lực của đối phương đang từ trên không chụp xuống ...

Nhưng bỗng nhiên nét kinh hãi trên gương mặt của vị Đồng Chung Đạo Nhân ấy đã tiêu tan đi mất cả. Đồng thời, lão ta giương cổ thét lên một tiếng dài, rồi vung mạnh chiếc đồng chung trong tay xô thẳng ra đỡ vào thế công của địch một cách mãnh liệt ...

Vị Đồng Chung Đạo Nhân tự xưng là Huyết Hải Võ Tướng kia vì đang phi thân lơ lửng trên không, vậy thử hỏi lão ta làm thế nào mà tránh được thế công đó?

Chính vì vậy, lão ta bất đắc dĩ phải vận dụng hết chân lực trong người, rồi tương kế tựu kế nhắm ngay chiếc đồng chung vừa công tới vung tay quét mạnh ra.

Võ công của lão ta quả chẳng phải tầm thường, nên luồng chưởng phong mãnh liệt do lão ta quét ra đã hất bay chiếc đồng chung vừa công tới như một vì sao sa trên nền trời, rít vèo vèo trong gió, rớt thẳng vào đáy hồ sâu thăm thẳm.

Vị Đồng Chung Đạo Nhân kia trông thấy thế, liền nhanh nhẹn phi thân vọt lên vung chỉ rít vèo vèo trong gió, nhắm ngay mặt của Huyết Hải Võ Tướng điềm thẳng tới.

Đôi bên vì đang đứng gần nhau, hơn nữa họ vung tay công ra lại hết sức nhanh nhẹn, do đó thế võ diễn biến của họ khiến ai nấy đều khó nhận thấy kịp.

Bởi thế, tất cả mọi người chỉ nhìn thấy hai chiếc bóng đen chập chờn mấy lượt, rồi bất thần mỗi bên lại dang ra xa tám bước dài ...

Khi hai người đã gượng đứng yên trở lại, thì bỗng nghe có người cất giọng kinh hoàng “Úy” lên một tiếng to.

Thì ra, vị Đồng Chung Đạo Nhân bị dồn đến sát miệng hồ khi nãy, chiếc đạo bào đang mặc trong người đã bị đôi phương đánh toạc một đường dài hàng

bảy tác và ngọn gió đêm thổi tung không ngớt giữ nghe rền rẹt.

Lão ta đã bị bại rồi chăng? Không. Lão ta tuy bị đối phương đánh toạc chiếc đao bào, nhưng trong tay lão ta đang siết chặt một vật chi đen ngòm. Và khi mọi người nhìn kỹ, thì trông thấy rõ ràng lão ta đang nắm chặt một mớ râu, khiến vật ấy bị lộn ngược trở xuống. Và thì ra đấy chính là một cái đầu.

Nếu vậy, thì có phải vị Đồng Chung Đạo Nhân tự xưng là Huyết Hải Võ Tướng kia đã bị mất mạng dưới tay của vị Đồng Chung Đạo Nhân này rồi hay không? Không. Lão ta không hề bị mất mạng, nhưng chỉ trong chớp mắt mặt mày của lão ta đã hoàn toàn thay đổi hẳn ...

Chòm râu dài phất phơ trong gió của lão ta vừa rồi giờ đây đã không còn nữa, mà xem kỹ diện mục thì lão ta chẳng qua là một con người dưới hai mươi tuổi mà thôi. Người ấy trán cao, lưỡng quyền gồ, mũi cong như mũi ó, nét mặt vô cùng gian manh sâu hiểm.

Qua việc đó, ai là Đồng Chung Đạo Nhân thật, ai là Đồng Chung Đạo Nhân giả không cần gì tranh biện cũng đã thấy rõ.

Tiếp đó, vị Đồng Chung Đạo Nhân bèn nhanh nhẹn tràn về phía trước ba bước, gằn giọng quát to rằng:

– Người là ai thế? Nói mau.

Nhưng, ngay lúc đó một tiếng nổ âm thực to từ dưới sơn cốc vọng về, khiến cho núi đồi đều rung chuyển lắc lư.

Đồng Chung Đạo Nhân biết đấy chính là tiếng va chạm của chiếc đồng chung của lão ta vừa bị đánh rơi xuống cái hồ. Nhưng tất cả mọi người đều

không ai để ý đến là vừa rồi có đến hai chiếc đồng chung cùng bị đánh rơi vào hồ sâu, thế tại sao giờ đây chỉ nghe có một tiếng va chạm to nổi lên mà thôi?

Khi tiếng động ấy vừa yên, thì vị Đồng Chung Đạo Nhân giả bỗng cất giọng gian manh cười to, nói:

– Ông có muốn biết tôi là ai chẳng? Vậy ông hãy đợi trong giây lát đây, thì tức khắc sẽ có người nói cho ông rõ ngay.

Vừa nói dứt lời, thì hắn bèn quay mặt về phía sau Lạc Phách Phong gằn giọng quát to rằng:

– Huyết Hải Võ Tướng xin mời vị chương môn của phái Quát Thương là Lục Hợp ra hội kiến.

Trước đây, Đồng Chung Đạo Nhân khi gặp con người giả mạo này tại ngọn Kỳ Bàn Phong, tại sao lão ta mới đánh nhau giữa chừng thì lại đành bó tay rút lui?

Thì ra lúc ấy chính lão ta đã sợ tấm thẻ “Ngọc phù trúc lệnh” trong tay của vị chương môn phái Quát Thương mà kỳ thật chỉ là một tên bù nhìn của Huyết Hải gọi là Lục Hợp đạo nhân này.

Trước khi có cuộc họp mặt, Cùng Thân lên vào nơi tu tĩnh riêng của người vợ già của Đông Phương Tuyết gặp được Gia Cát Ngọc và ủy thác cho chàng làm việc gì? Thì ra lão ta đã nhờ chàng tiếp tay để ngăn chặn kịp thời con người làm bù nhìn cho Lục Hợp đạo nhân này.

Bởi thế, Huyết Hải Võ Tướng vừa quát dứt lời thì Cùng Thân, Túy Quỷ và

Đồng Chung Đạo Nhân đều hiện vẻ khinh miệt, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách. Nhất là Túy Quý Thương Huyền chẳng những phá lên cười to, mà lão ta còn chêm thêm một câu rằng:

– Lục Hợp đạo nhân à? Có lẽ ngay lúc này lão ta đã vào đến cửa của Phong Đô Thành rồi.

Câu nói đó, chẳng những làm cho Huyết Hải Võ Tướng phải kinh hoàng mà ngay đến Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết một con người xưng là Huyết Hải Chuyển Luân Vương kia cũng không khỏi giật nảy mình.

Nhưng, mọi việc lại xảy ra quá bất ngờ vì trong khi ai nấy đều đang ngo ngác, thì từ bên sau ngọn núi bỗng có tiếng người vọng đến rằng:

– Lục Hợp, vị chương môn đời thứ mười tám của phái Quát Thương, xin tuân mệnh.

Tiếng nói vừa dứt, thì có một bóng người từ bên dưới ngọn núi phi thân vượt thẳng lên.

Cùng Thần, Túy Quý và Đồng Chung Đạo Nhân trông thấy thế đều không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Đồng thời ngay đến Thạch Cổ Hòa Thượng, Bát Chỉ Phi Ma cũng không rõ vì lẽ gì đồng loạt biến hẳn sắc mặt.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương liền cất tiếng cười to “khá khá” nói:

– Thương đại hiệp bấy lâu nay là người đoán biết trước mọi việc đúng như thần, thế mà hôm nay đáng tiếc ... ha ha ...

Những tiếng cười to không ngớt miệng của Huyết Hải Chuyên Luân Vương đã làm cho Túy Quý cảm thấy đôi má nóng bỏng, tựa hồ như uống cả nửa hũ rượu mạnh.

Lục Hợp đạo nhân phi thân lướt tới nhanh nhẹn một cách lạ lùng, một tiếng cười của Huyết Hải Chuyên Luân Vương vừa mới dứt, thì thân hình của lão ta đã vượt lên đến đỉnh núi. Cùng Thần tức giận đến nỗi đôi mắt nảy lửa, thâm mắng trong lòng rằng:

“Thằng bé Gia Cát Ngọc ấy quả là ...? “ Lão ta vốn muốn nói rằng:

thằng bé Gia Cát Ngọc quả là một thằng vô dụng.

Nhưng, nào ngờ đầu ý nghĩ ấy chưa dứt, thì bỗng đôi mắt lại lóe lên sáng ngời và ngưng ngang tại đây.

Tại sao lạ thế? Thì ra bóng người vừa xuất hiện đó không phải là Lục Hợp đạo trưởng, vị chương môn của phái Quát Thương mà lại chính là một chàng thiếu niên thân bí, mặt che lụa đen, mình cũng khoác áo choàng đen huyền. Trong tay trái của chàng đang cầm một cây đồng chung cũ kỹ, lốm đốm teng xanh và trong tay phải lại đang xách bỗng một đạo nhân đang dở sống dở chết.

Lúc bấy giờ, nỗi vui buồn lại thay đổi trong lòng hai đôi phương, Huyết Hải Chuyên Luân Vương trợn to đôi mắt, sắc mặt kinh hoàng trong khi Cùng Thần lại tươi cười vui vẻ, Túy Quý Thương Huyền bèn đắc ý phá lên cười to ha hả, nói:

– Túy Quý ta không thể tự xưng là kẻ tiên đoán mọi việc như thần. Song ...

Ha ha ha ...

Lão ta không nói hết ý sau cùng, nhưng lại cất tiếng cười to đầy kinh dị.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương nghe qua lời trêu chọc ấy thì lửa giận không khỏi cháy bùng bùng, đôi vai lắc mạnh tràn tới trước hai bước, rồi nhìn thẳng vào chàng thiếu niên che mặt kia quát to rằng:

– Tên tiểu bối không biết gì kia? Nơi này là nơi của người đến chơi hay sao.

Chàng thiếu niên che mặt bèn xô mạnh cánh tay ra và chiếc đồng chung bay thẳng về phía Đồng Chung Đạo Nhân, rồi mới ung dung quay người lại đưa cao vị đạo sĩ đang dở sống dở chết trong tay lên cười nhạt, nói:

– Tại hạ tuân mệnh lệnh, đưa vị chương môn của phái Quát Thương đến đây để ra mắt Đại Vương.

Khi chàng đưa cao cánh tay lên, thì ai nấy đều trông thấy rõ ràng con người đang bị chàng nắm gọn đó chính là một tên bù nhìn mà Huyết Hải Chuyển Luân Vương từ bấy lâu nay không ngớt mang tâm huyết ra đào tạo, tức là Lục Hợp đạo nhân, vị chương môn thứ mười tám của phái Quát Thương. Song, lúc bấy giờ hơi thở của lão ta chỉ còn mong manh như một sợi tơ mảnh, sắc mặt vàng như nghệ.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương vừa nhìn qua tình trạng ấy, thử hỏi làm sao không kinh khiếp? Làm sao không tức giận?

Nhưng, lão già gian hùng tuyệt thế này quả có chỗ mà kẻ khác không làm thế nào bì kịp. Sự tức giận chỉ thoáng qua trong lòng lão ta, rồi bỗng thấy đôi mày của lão ta cau lại, sắc mặt đổi thành vui vẻ, nói:

– Đồng Chung lão đạo. Ông chính là đệ tử của phái Quát Thương, thế tại sao ông trông thấy vị chương môn của mình bị tên tiểu tặc này hành hạ như vậy, mà lại khoanh tay đứng nhìn không can thiệp gì cả?

Vừa rồi, Cùng Thần ủy thác cho Gia Cát Ngọc đến ngăn chặn Lục Hợp đạo nhân, thì trong lòng cũng đã phập phồng lo sợ Gia Cát Ngọc xuống tay quá nặng nề, thì sẽ làm cho Đồng Chung Đạo Nhân phật lòng, nên giờ đây vừa nghe qua câu nói ly gián của Huyết Hải Chuyển Luân Vương thì lão ta không khỏi kinh hãi, vội vàng nói:

– Huyết Hải lão ma, ông chẳng cần phải ly gián làm gì. Lục Hợp chẳng qua là một tên gian tặc, xâm nhập vào phái Quát Thương để mai phục do theo mệnh lệnh của người, vậy việc ấy còn che giấu ai được nữa?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

– Đúng thế. Lục Hợp chính là một viên cận thân tâm phúc của bản vương, nhưng lão ta đã vào phái Quát Thương rồi thì dù sao vẫn là đệ tử của phái ấy. Vậy lão ta có lỗi làm gì mà lại bị tên tiểu tặc này ...?

Chàng thiếu niên che mặt nghe qua, liền giận hầm hầm ngắt lời nói:

– Trước đây, tại trước cửa Huyết Hải Địa Khuyết, Lục Hợp đạo nhân đã ra tay sát hại sư huynh của mình là Lục Nhất đạo trưởng, cũng tức là vị chương môn của phái Quát Thương trước mặt bao nhiêu võ lâm đồng đạo để soán đoạt ngôi vị chương môn, vậy còn bảo ông ta không có lỗi gì hay sao?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương cười nhạt đáp:

– Lục Hợp dù có lỗi thì cũng phải chờ môn phái căn cứ theo luật lệ của mình mà xử trí, vậy ngươi nhúng tay vào làm gì?

Nói đến đây, lão ta bèn quay mặt nhìn thẳng vào Đồng Chung Đạo Nhân, cất tiếng cười “kha kha” nói:

– Đồng Chung đạo hữu. Trong điều lệ của phái Quát Thương ông, có khoản nào cho phép một người ngoài không dính dấp gì đến môn phái, nhúng tay vào việc thanh lọc hàng ngũ của mình không?

Đồng Chung Đạo Nhân bị những câu chất vấn ấy làm cho luống cuống khó xử, nên đang băn khoăn không biết phải đối phó ra sao thì đã nghe chàng thiếu niên che mặt kia cất giọng lạnh lùng cười một tiếng qua giọng mũi, nói:

– Ông dám tự xưng vương một cách không biết xấu hổ, thế nhưng lại chẳng ngờ kiến thức lại hẹp hòi như một con ếch ngồi đáy giếng. Tôi tuy không phải là người của phái Quát Thương, nhưng chỉ cần dựa vào tấm thẻ bài “Ngọc phù trúc lệnh” này, thử hỏi không có quyền xử trí lão sao?

Chàng vừa nói dứt lời thì bất thần đưa cao bàn tay trái lên rồi xòe rộng ra. Và dưới ánh trăng sáng, nơi lòng bàn tay chàng đang giữ một tấm ngọc phù bằng ngọc trắng, trên tròn dưới vuông, rộng độ hai ngón tay, dài độ ba tấc, bên trên có chạm một bụi trúc tha thướt theo chiều gió và nơi góc trái có khắc bốn chữ đỏ “Cao Phong Lượng Tiết”.

Mọi người nhìn qua ai nấy đều không khỏi kinh ngạc. Đồng Chung Đạo Nhân vội vàng cúi mình thi lễ, nói:

– Tôi là Đồng Chung Đạo Nhân, đệ tử đời thứ mười sáu của phái Quát Thương, xin cúi đầu chờ lệnh sai khiến.

Chàng thiếu niên che mặt liền bước lui ra sau, rồi cất tiếng nói rằng:

– Xin tiền bối chớ nên quá thủ lễ, hơn nữa xin hãy thu tấm ngọc phù này trở về, hầu nắm lấy đó tiến hành việc xử trị lão già phản bội môn phái này.

Đồng Chung Đạo Nhân vừa thò tay ra nhận lấy tấm ngọc phù, thì bất thần Huyết Hải Võ Tướng đã phi thân lao thoát đến, nhắm ngay lòng bàn tay của chàng thiếu niên che mặt chụp thẳng vào.

Tức thì, chàng thiếu niên che mặt nhanh nhẹn hạ thấp cánh tay xuống, trong khi tấm ngọc phù vừa trao gọn vào tay của Đồng Chung Đạo Nhân thì chàng nhanh như chớp vung ngược năm ngón tay trở ra, chụp thẳng vào mặt của Huyết Hải Võ Tướng.

Chàng thiếu niên che mặt dùng thế võ đánh ra vô cùng mãnh liệt, chỉ với một thế chưởng rất bình thường như vậy, mà trên đầu những ngón tay của chàng kinh khí cũng không ngớt bắn ra nghe vè vè.

Huyết Hải Võ Tướng trông thấy thế, liền nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau. Thừa dịp đó, chàng thiếu niên che mặt lại vung tiếp cánh tay mặt ra, ném thẳng Lục Hợp đạo nhân về phía Đồng Chung Đạo Nhân và lão ta cũng đã kịp thời chụp lấy.

Tích Hoa Công Tử trông thấy đôi phương có sơ hở, nên đã nhanh nhẹn lắc mình rồi tràn tới chụp thẳng vào Lục Hợp đạo nhân.

Thử hỏi Đồng Chung Đạo Nhân nào lại bằng lòng để cho hãn ta cướp lấy? Do đó, đôi vai lão ta lắc mạnh, tứ thì chiếc đồng chung đã xoay tròn cuộn ra, trong khi một chưởng khác nhanh nhẹn chụp tới, nắm gọn Lục Hợp đạo nhân

vào tay rồi nhảy lùi trở ra phía sau ...

Thế là, một tiếng “Xoạc” nổi lên, ai nấy lại nghe một tiếng gào thảm thiết và trong luồng gió đêm, một mùi máu tanh cũng xông lên nồng nặc. Và dưới bóng trăng sáng, ai nấy đều trông thấy rõ trong tay Đồng Chung Đạo Nhân và Tích Hoa Công Tử, mỗi người đang cầm lấy một nửa mảnh xác chết, tạng phủ đổ lòng thông, máu tươi tuôn trào như suối thực vô cùng ghê rợn.

Cùng Thân và Túy Quỷ đều là những người có lòng dạ nhân từ nghĩa hiệp, nên tuy biết Lục Hợp đạo nhân là một con người tội lỗi tà trời nhưng qua thảm cảnh ấy, cũng không khỏi bất nhẫn thương tâm.

Khắp cả ngọn núi vì thế bỗng trở thành im phăng phắc.

Trên đỉnh núi chỉ còn nghe được có tiếng gió thổi vi vu không ngớt bên tai mà thôi.

Trong bóng đêm nặng nề, ánh trăng sáng cũng trở thành nhợt nhạt, ảo não.

Huyết Hải Võ Tướng có lẽ vì từ bấy lâu nay lúc nào cũng đeo mặt nạ, nên dưới bóng trăng đêm, sắc mặt thực của hắn ta lại càng trở thành nhợt nhạt hơn. Đôi khước miệng của hắn ta lay động, rồi cất tiếng ghê rợn cười to rằng:

– Tên tiểu tặc không biết chết sống kia. Ngươi là ai thế?

Người thiếu niên che mặt cất giọng lạnh lùng cười đáp:

– Đây chính là câu hỏi mà ta cần hỏi ngươi. Nhưng ngươi đã giúp ta hỏi câu ấy, thì ngươi cũng nên trả lời giúp ta luôn một thể.

– Hừ. Ngươi hãy chờ đợi nghe đây.

Nói đoạn, hắn ta bèn nhanh nhẹn vung đôi chưởng lên, gây thành những luồng chưởng phong đầy động ào ào, đồng thời đôi vai hắn khẽ lắc nhanh như chớp tràn tới trước tám thước, không hề nghe một tiếng động khẽ.

Người thiếu niên che mặt tựa hồ đối với hắn ta chẳng hề dám xem thường, nên nhanh nhẹn lách mình tránh ngang rồi giương những ngón tay ra như những cái móc, công trả chớp nhoáng về đối phương ba thế võ.

Huyết Hải Võ Tướng nhanh nhẹn xoay nửa thân trên, trong khi đôi chưởng vung ra vun vút, đôi chân đá ra ào ào công trả về phía chàng thiếu niên che mặt chớp nhoáng ba thế võ, giữa lúc luồng chỉ phong của đối phương vừa mới chạm tới lớp áo ngoài của hắn ta.

Số người hiện diện không có ai chẳng phải là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm cả. Nhưng trông thấy đôi bên tài nghệ cao cường đến mức đó, thì đều không khỏi thâm kinh hãi.

Thế võ của Huyết Hải Võ Tướng vô cùng kỳ tuyệt và quái dị, mỗi khi hắn ta vung tay đánh ra, đều ngầm chứa vô số sự diễn biến bao gồm chưởng, chỉ, quyền và khuỷu tay, thế nào thế ấy đều nhằm công thẳng vào những nơi hiểm yếu trên cơ thể của đối phương cả.

Tuy nhiên, về võ học của người che mặt tựa hồ còn vượt hơn đối phương một bậc. Chưởng pháp của chàng hết sức cao tuyệt, chỉ với một thế võ là có thể vừa quét, vừa điểm, vừa chém, vừa xô uy thế hết sức mãnh liệt. Hơn nữa, bộ pháp của chàng cũng kỳ diệu tuyệt luân, lách tránh hay vọt người bay lên đều nhẹ nhàng như lưu thủy hành vân, nhanh nhẹn như điện chớp ...

Đôi mày của Huyết Hải Chuyển Luân Vương cau chặt lại, trong khi đôi mắt của Thạch Cổ hòa thượng đang nhướng to. Riêng Bát Chỉ Phi Ma cũng tràn đầy sắc kinh di, qua sắc mặt thần bí khó lường.

Số người đứng đối diện với những nhân vật trong Huyết Hải là Cùng Thần, Túy Quý và Đồng Chung Đạo Nhân ai nấy cũng đều lộ một nụ cười tin tưởng đầy vui vẻ trên khóe miệng. Thỉnh thoảng họ lại gật đầu tỏ ra khoái chí, hoặc họ vỗ tay để tán thưởng.

Giữa lúc ai nấy đều chăm chú theo dõi cuộc giao tranh của đôi bên, thì bỗng nghe người che mặt quát lên một tiếng, rồi nhanh nhẹn diễn biến ngay một thế võ, vung cả mười ngón tay ra rít gió vèo vèo, chẳng khác gì một đám cào cào ào ào trên không gian.

Bởi thế ai nấy đều kinh hãi. Trong khi đó Huyết Hải Võ Tướng cũng giật mình, nhanh nhẹn vận dụng toàn lực đánh ra ba thế võ rồi dựa vào sức phản công ấy để nhảy lui thoát ra khỏi vòng chỉ phong của đôi phương.

Nhưng gã gian manh trong Huyết Hải này tuy đã thoát ra khỏi chỉ phong của chàng thiếu niên che mặt, song vì quá kinh sợ nên mồ hôi lạnh cũng không khỏi toát ra khắp cả người.

Tuy nhiên, qua cơn kinh sợ thì hắn ta lại trở thành giận dữ. Và khi đã giận dữ rồi thì một ý nghĩ độc ác liền lóe lên trong đầu óc của hắn ta. Bởi thế hắn ta nhanh nhẹn vung đôi chưởng lên giữa khoảng không và chuyển gân nghe răng rắc, chỉ trong chớp mắt mười ngón tay của hắn ta tựa hồ to lên gấp hai lần lúc bình thường.

Cùng Thần, Túy Quý và Đồng Chung Đạo Nhân trông thấy thế đều không khỏi kinh hãi, đang định tràn tới tiếp cứu cho chàng thiếu niên che mặt khi

thấy nguy cấp ...

Nào ngờ đâu, đôi mắt chàng thiếu niên bỗng chiếu sáng ngời rồi cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

– Du Hồn Ác Đạo. Người tưởng đâu “Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ” vô địch trong khắp thiên hạ hay sao? Ha ha. Tại hạ sẽ nhắm mắt lại để đỡ thử với người ba thế võ đó.

Quả không sai tí nào cả, gã Huyết Hải Võ Tướng từ bấy lâu nay mạo nhận danh nghĩa của Đổng Chung Đạo Nhân ấy chính là đệ tử kế nghiệp của Bắc Sát Thất Khuyết Ác Đạo. Trước đây, hắn ta là con người gian manh xảo trá lòng dạ nham hiểm, tên gọi là Du Hồn.

Du Hồn là một con người có tính tình kín đáo, lúc nào cũng ẩn kín trong giới giang hồ, ngay đến như Huyết Hải Chuyển Luân Vương, hắn ta cũng không khi nào đem mọi sự thật ra nói cho lão này nghe. Hiện nay trong võ lâm, tất cả nhân vật giang hồ rất ít ai được biết thân thế của hắn. Thế mà hôm nay người che mặt đã vạch trần được cả tên tuổi của hắn, thì thử hỏi hắn ta không kinh hoàng sao được?

Bởi thế sắc mặt của hắn ta liền mất ngay sự bình tĩnh, vội vàng quát rằng:

– Người làm thế nào biết bản đạo đây chính là ...? Người vốn thực là ai?

Người che mặt cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, vung nhanh cánh tay trái lên và qua một tiếng “xoạc” chàng đã gỡ tấm lụa che mặt xuống ...

Tức thì, số người hiện diện đều cất giọng kinh hoàng buột miệng kêu lên thành tiếng:

– Kim Cô Lôu.

Không sai tí nào cả. Người thiếu niên che mặt ấy chính là Gia Cát Ngạc và đã làm rung chuyển cả võ lâm dưới biệt hiệu Kim Cô Lôu.

Trong lúc ấy, đôi mắt chàng lạnh lùng như băng giá, không ngớt nhìn chòng chọc vào Du Hồn, gằn giọng nói:

– Đúng thế. Ta đây chính là Kim Cô Lôu, một con người lúc nào cũng sẵn sàng can thiệp đến mọi sự bất bình trong thiên hạ đây. Hôm nay, ngươi đã biết tội của ngươi chưa?

Đôi tròng mắt sâu hiểm của Du Hồn Đạo Nhân không ngớt xoay tròn, chiếu ngời ánh sáng lạnh buốt. Bỗng nhiên hắn ta cất giọng lạnh lùng cười khảnh khách rồi vung đôi chưởng lên xô thẳng ra ngoài ...

Đôi chưởng của Du Hồn Đạo Nhân chỉ xô ra một cách nhẹ nhàng, xem như rất tầm thường không có gì kỳ dị, nhưng đã làm cho Càn Khôn Ngũ Bá hiện diện người nào người ấy đều toát mồ hôi trên vầng trán như mưa, cơ hồ hồn đều bay lìa khỏi xác, kinh hoàng buốt miệng kêu to lên rằng:

– Thực Cốt Băng Ty.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 47

MỘT CHIỀU BẢO TỒ

Cái chi gọi là “Thực Cốt Băng Ty”?

Nó lợi hại đến đâu mà lại làm cho số người trong Càn Khôn Ngũ Bá phải tỏ ra sợ hãi.

Thì ra, “Thực Cốt Băng Ty” chính là một thứ ám khí vô cùng hiểm độc, có một không hai trong võ lâm ngày nay. Thứ ám khí ấy có một chỗ khác hẳn các loài ám khí được sử dụng trong giới giang hồ.

Thứ “Thực Cốt Băng Ty” ấy chính là dùng các loại chất độc bên dưới lớp băng giá ở miền Bắc Cực để luyện nên, hơn nữa kẻ đã trui luyện được nó, lúc bình thường thì nó ẩn kín trong lớp da thịt của người ấy, hoàn toàn không thấy được dấu vết gì cả, nhưng khi họ muốn sử dụng thì vận dụng chân lực xô ra, tức thì loài “Thực Cốt Băng Ty” đó sẽ từ bên trong thân người ấy xuyên qua da thịt bắn thẳng về phía đối phương với một uy thế mãnh liệt không làm sao đỡ nổi.

Sở dĩ người võ lâm đều kinh sợ trước uy lực của nó chính là vì nó có một sức lạnh buốt ghê rợn. Khi nó đã xâm nhập vào da thịt của nạn nhân rồi, thì liền chui vào xương tủy của người ấy ngay.

Tức thì, sức lạnh buốt của nó liền nổi lên tác quái và sẽ làm cho nạn nhân cứng đờ thân người, xương tủy bị vỡ nát mà chết ngay tức khắc.

Trước đây, khi Càn Khôn Ngũ Bá xuất hiện trong giới giang hồ thì họ thường nghe tên tuổi của Bắc Sát Thất Khuyết Đạo Nhân. Và cũng biết được lão ta đã dùng loại ám khí tuyệt độc đó sát hại liên tiếp hai mươi tám cao thủ của các môn phái Phật giáo và Đạo giáo. Thứ ám khí đó ngay đến “cương khí” của Đạo gia và “Thiên công” của nhà Phật cũng không làm sao chống đỡ nổi.

Tuy nhiên, trước sự kiện đó đã làm cho hai môn phái Phật, Đạo đều công phẫn nên Nhất Diệp đạo trưởng trong phái Võ Đương liền ra mặt chiêu tập Đại Hoang Chân Nhân của phái Hoa Sơn và Thiên Thanh Đại Sư của phái Thiếu Lâm đến, xếp đặt việc báo thù.

Ba vị ấy đều là tôn sư của những môn phái lớn, họ cùng kéo đến Đại Hưng An Lãnh đánh nhau quyết liệt với Thất Khuyết Đạo Nhân suốt cả một ngày.

Nhưng cuối cùng Thất Khuyết Đạo Nhân vì cô thế, không địch lại nổi số đông, nên đã bị Thiên Thanh Đại Sư dùng “Ban nhược chưởng” đánh trọng thương. Hơn nữa, Thất Khuyết Đạo Nhân trời sinh ra vốn chỉ có ba ngón tay mà thôi, thế mà trong trận đánh đó, lão ta cũng bị Nhất Diệp đạo trưởng và Đại Hoang Chân Nhân chém rụng cả ba ngón tay ấy và từ đó đã trở thành Thập Khuyết đạo nhân.

Tuy nhiên, mặc dù ba vị ấy là bậc trưởng thượng của những môn phái lớn, song vẫn không làm sao hạ được đối phương, vì Thất Khuyết Đạo Nhân đã sử dụng “Thực Cốt Băng Ty” uy hiếp cả ba người và ung dung rút lui đi mất.

Nói về Huyết Hải Võ Tướng tức Du Hồn Đạo Nhân, khi đưa đôi chưởng lên xô nhẹ nhàng ra thì ai nấy đều thấy có hai tia sáng lóng lánh như băng giá, nhắm ngay Gia Cát Ngọc bay vèo vèo tới như hai luồng điện xẹt.

Cùng Thần, Túy Quỷ và Đồng Chung Đạo Nhân tuy từ trước đến nay chưa hề mục kích “Thực Cốt Băng Ty”, nhưng vì Du Hồn Đạo Nhân vừa rồi đã sử dụng “Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ” và bị Gia Cát Ngọc vạch trần được lai lịch, nên cả ba người đã biết Huyết Hải Võ Tướng chính là môn hạ của Thất Khuyết Đạo Nhân trước kia. Kế đó, cả ba lão lại trông thấy đôi phương vung chưởng đánh ra hai luồng gió lạnh rít vèo vèo, đồng thời lập lòe ánh sáng của loài băng giá dưới bóng trăng đêm, thì họ liền đoán ra ngay được loại võ công ấy là gì.

Gia Cát Ngọc vì mới dẫn bước giang hồ chẳng được bao lâu, nên nào biết được “Thực Cốt Băng Ty” lợi hại đến đâu, nên trông thấy thế liền vung chưởng đánh ra, trong khi “Cửu cửu huyền công” trong người chàng cũng đang cuốn thẳng về phía địch.

Khi chàng sử dụng “Cửu Cửu huyền công” để chống đỡ lại với “Thực Cốt Băng Ty” thì bất thần nghe khắp nơi tiếng kêu kinh hoàng vang dội khiến ai nấy cũng phải giật mình. Vì ngay lúc đó, những tia gió lạnh đang rít vèo vèo đột phá được lớp huyền công bao gồm đủ các mặt mềm dẻo và cứng rắn kia, tiếp tục công thẳng về phía Gia Cát Ngọc.

Việc này quả là một việc mà từ ngày Gia Cát Ngọc dẫn bước giang hồ đến nay chưa hề gặp lần nào. Tuy nhiên, chàng đã kịp thời đối phó ngay sau đó. Chàng quát to lên một tiếng, rồi nhanh nhẹn đè mạnh chưởng thế xuống trong khi thân người đã nương vào thế võ ấy vọt thẳng lên không trung ...

Song, vì khoảng cách giữa đôi bên quá gần, hơn nữa vì thế đánh tới quá nhanh nhẹn, nên chàng làm sao tránh cho khỏi?

Do đó, thân người chàng vừa mới vọt cao lên không độ bảy thước thì ngọn

gió lạnh lập lòe ánh băng tuyết kia đã nhắm ngay từ eo lưng chàng trở xuống đến đôi chân quét tới.

– Ôi chao.

Ai nấy đều buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng.

Cùng Thần, Túy Quỷ và Đồng Chung Đạo Nhân thấy đều biến sắc.

Thạch Cổ Hòa Thượng trông thấy thế cũng tựa hồ như bị chạm điện trời, nhanh nhẹn đứng phắt dậy.

Đôi mắt của Bát Chỉ Phi Ma vốn đang lơ lơ khó hiểu, giờ đây bỗng trợn to rồi bất thần tràn người về phía trước ...

Huyết Hải Chuyển Luân Vương trái lại phá lên cười to ha hả.

Tích Hoa Công Tử sắc mặt tràn đầy nét vui tươi như hoa nở mùa xuân ...

Trong khi đó, Du Hồn Đạo Nhân cất tiếng gầm lên, chẳng khác gì tiếng chim vụt kêu giữa đêm khuya giá lạnh, nói:

– Tên tiểu tặc đáng chết kia. Sao ngươi còn chưa chịu ...?

Câu nói của hắn ta chưa dứt thì bỗng nghe một tiếng nổ âm chẳng khác gì tiếng sấm động thán ba, làm cho ai nấy lại một phen kinh hoàng thất sắc. Kế đó khắp cả vùng liền bị một lớp khói sương mù mịt che kín, đồng thời luồng gió mát dịu cũng không ngớt phe phẩy thổi. Và trong khi đâu đâu cũng có khói mù che phủ, gió mát phơ phới, thì khắp mọi nơi như đang có hàng nghìn hạt mưa lất phất rơi thẳng vào trong sơn cốc.

Bởi thế Cùng Thần, Túy Quỷ, Mộ Cổ, Thần Chung đều dừng chân đứng yên cả lại ...

Bát Chỉ Phi Ma cũng thở phà ra một hơi dài như vừa trút bỏ được một gánh nặng, nhanh như chớp nhảy lui trở về vị trí cũ đứng yên.

Tích Hoa Công Tử tràn đầy sắc kinh ngạc, đưa mắt nhìn kỹ thì thấy chung quanh đều trở thành im phăng phắc. Và Kim Cô Lô vẫn còn đang đứng sững tại nơi đó, trong khi Huyết Hải Võ Tướng đã biến đi đâu mất dạng.

Bởi thế, hần ta ngơ ngác và ngó sững sờ về phía Gia Cát Ngọc nói không nên lời.

Ngọn gió đêm vẫn phe phẩy thổi, ánh trăng trên nền trời như trở thành nhạt hơn và đang soi buồn bã trước ngọn Lạc Phách Phong đứng cao trọc trời đầy ngạo nghễ.

Đôi mắt của Huyết Hải Chuyển Luân Vương không ngớt lay động, giữa bầu không khí ngột ngạt khó thở. Sắc mặt của lão ta cũng thay đổi không ngừng. Lão ta đưa đôi mắt ngó đăm đăm vào bộ xương hô chiếu ngời ánh sáng, đang đứng sững trước mặt, tựa hồ không tin đây là sự thật ...

Vì từ bấy lâu nay, trong võ lâm có ai thoát khỏi được “Thực Cốt Băng Ty”.

bao giờ?

Quả nhiên, hình bóng của Kim Cô Lô đang chiếu ngời ánh sáng kia, bỗng rùng mình giữa ngọn gió đêm lạnh lùng.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương trông thấy thế thì trong lòng không khỏi vui mừng, cất giọng cười khanh khách nói:

– Kim Cô Lô. Người giả thần giả quỷ như vậy, tưởng đâu ta không hiểu được thâm ý của người hay sao? Ha ha. Từ bấy lâu nay ta đã biết người chính là môn đồ của Bát Chỉ Phi Ma, là con trai của Bát Đầu Thư Sinh rồi. Người đã bao nhiêu lần chống đối lại với bản vương, nhưng ta vì nể tình sư phụ của người nên không hề gây điều khó khăn gì cho người cả.

Ôi. Nhưng với một con người đi ngược lại với thiên mệnh như vậy, thì chắc chắn quả báo sẽ giáng xuống đầu người. Do đó, hôm nay “Thực Cốt Băng Ty” đã đánh trúng người rồi dù cho bản vương có ý tha thứ cho người, nhưng lẽ trời cũng không buông tha cho người được ... ha ha ...

Giọng cười của lão ta nghe âm u gian xảo, tựa hồ đây không phải là tiếng cười của một con người nữa.

Nhưng, tiếng cười của lão ta chưa dứt thì đã thấy Kim Cô Lô nhanh nhẹn đưa tay lên, dùng vuông lụa che kín lại mặt như trước, rồi lại nhanh nhẹn gỡ chiếc mặt nạ đang mang trên mặt xuống, cất giọng lạnh lùng cười ngạo nghễ nói:

– Huyết Hải lão ma, ông đoán không sai tí nào cả, tôi chính là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc đây. Song ... Hừ. “Thực Cốt Băng Ty” ông mô tả nghe lợi hại đến mức đó nhưng Gia Cát Ngọc tôi cảm thấy nó nào có gì lạ lùng đâu?

Qua câu nói và thái độ của chàng, chẳng những Huyết Hải Chuyển Luân Vương phải kinh hoàng thất sắc mà ngay đến Cùng Thần và Túy Quỷ cũng không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

Vì rõ ràng ai nấy đều trông thấy một vàng “Thực Cốt Băng Ty” chụp vào hạ bộ của chàng, thế mà tại sao chàng lại ...?

Giữa lúc ai nấy còn đang trầm ngâm nghĩ ngợi thì Gia Cát Ngọc bỗng lại rùng mình một lượt.

Bởi thế, tất cả mọi người đều không khỏi giật bắn người. Song Huyết Hải Chuyển Luân Vương lại phá lên cười to, nói:

– Người đã dùng hai thế tuyệt học “Minh lôi đỉnh ngũ nhạc” và “Vi vũ áp khinh trần”, lợi dụng lúc Võ Tướng của bản Khuyết không đề phòng đánh tan nát cả xương thịt của hãn ra, ấy là đã đi phạm vào luật lệ so tài trong võ lâm ngày nay ...

Cùng Thân vừa nghe qua thì buột miệng la to lên rằng:

– Đông Phương Tuyết. Gã đạo sĩ ấy đã sử dụng đến môn ám khí “Thực Cốt Băng Ty”, là một thứ ám khí ác độc mà trong võ lâm ai nấy đều nguyên rủa, vậy thử hỏi đây là luật lệ so tài trong võ lâm hay sao? Ha ha, nếu sợ chết thì so tài với nhau làm gì?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương cất tiếng cười ha hả, nói:

– Nếu nói như vậy thì các người chớ trách ta tại sao lại không thể tha thứ được cho nó.

Lão ta nói đến đây thì sắc mặt liền thay đổi hẳn, gằn giọng quát lên rằng:

– Gia Cát Ngọc. Người tự xét người so với sư phụ của người là Bát Chỉ Phi

Ma có cao cường hơn không?

Qua mấy lần rùng mình vừa rồi, sắc mặt Gia Cát Ngọc đã trở thành tím ngắt, đôi môi tái nhợt tựa hồ đang bị lạnh buốt cả thân người và không còn cách nào gắng gượng được nữa. Nhưng nào ngờ đâu chỉ trong chớp mắt, thì sắc mặt của chàng lại khôi phục trở lại như cũ, cất tiếng cười ha hả, nói:

– Nếu được như vậy thì còn gì là tốt hơn nữa? Tôi đang có ý muốn xem ai lại dám giả mạo danh nghĩa của sư phụ tôi đây.

Nói dứt lời, đôi mắt chàng chiếu ngời ánh sáng như hai luồng điện, nhanh nhẹn tràn về phía trước hai bước.

Bát Chỉ Phi Ma không khỏi hãi kinh, nhanh nhẹn lùi ra sau liên tiếp hai bước.

– Ha ha. Đòi nay thực cái gì cũng thay đổi cả. Sư phụ trông thấy đồ đệ mà lại sợ hãi như chuột thấy mèo.

– Lão Thâu nhi. Người đã dám cả gan mạo danh người ta, thì hà tất phải tỏ ra sợ hãi như vậy? Đã gan thì phải gan đến cùng chứ?

– Ha ha. Theo ý ta, người nên sớm gỡ chiếc mặt nạ ấy xuống, thì ta sẽ đảm bảo Gia Cát thiếu hiệp bằng lòng tha chết cho người một lần.

Cùng Thần, Túy Quỷ và Đồng Chung Đạo Nhân kẻ này xướng kẻ kia họa làm cho bao nhiêu người hiện diện, đều lĩnh hội được những lời châm biếm chua cay khắc nghiệt của họ. Nhưng trong khi đó Bát Chỉ Phi Ma tựa hồ như đang khiếp sợ đến vỡ mật nên chẳng hề dám lên tiếng nói gì cả.

Mọi sự thật đã bày ra trước mắt nên dù cho khuôn mặt thực của lão ta ẩn kín dưới một chiếc mặt nạ, song ai nấy cũng đều có thể biết chắc chắn Bát Chỉ Phi Ma trước mặt mình là giả mạo chứ không còn gì nghi ngờ nữa.

Nhưng Gia Cát Ngọc trái lại có một điểm ngờ vực. Vì trước đây tại phía Bắc quan ải, lão ta tỏ ra tài nghệ rất cao cường ngay đến Tư Đồ Uyển, Tiểu Thanh và con thần điêu Lãng Vân hợp sức lại đánh nhau với lão ta, thế mà vẫn chưa hề thủ thắng được. Trái lại, giờ đây lão ta sao có vẻ kinh hãi đến mức đó? Chẳng lẽ, đây chính là một con người khác sao?

Trong khi Gia Cát Ngọc còn đang nghĩ ngợi, thì Huyết Hải Chuyên Luân Vương cất tiếng cười nhạt nói:

– Hừ. Kim Cô Lô tuy có cái tội đáng chết, nhưng bản vương không lý lại để cho hai thầy trò họ phải cùng đánh nhau chết sống ...

– Nếu thế thì ông muốn đích thân ra tay hay sao?

– Ha ha. Với tài nghệ của hãn thì bản vương nào đáng ra tay.

– Nếu vậy thì ...

Thốt nhiên, đôi chân của Gia Cát Ngọc bỗng lão đảo, đôi hàm răng nghiến chặt rồi cả thân người như muốn té khụy xuống đất.

Số người của Cùng Thần và Túy Quỷ trông thấy thế, ai nấy đều không khỏi kinh hãi. Vì họ đoán biết Gia Cát Ngọc vừa rồi đánh nhau với Du Hồn Đạo Nhân, chắc hẳn đã bị luồng “Thực Cốt Băng Ty” đánh trúng. Song có một điều khiến cho ai nấy đều lạ lùng là tại sao chàng lại có thể đứng vững cho đến bây giờ? Trong khi ai nấy đều chưa tìm hiểu được lý do đích xác bên

trong hiện tượng này, thì bỗng nghe có một chuỗi cười lạnh lùng từ sau ngọn núi vọng đến rằng:

– Với một tên tiểu tặc sắp chết như vậy, xin đại vương hãy giao nó lại cho tiểu thần.

Tiếng nói vừa dứt thì bóng người ấy cũng đã xuất hiện, vạt áo tía không ngớt bay phất phơ trong ngọn gió đêm, sắc mặt đầy vẻ gian manh xảo trá. Thì ra, bóng người ấy chính là Ngân Bài Lệnh Chủ của Huyết Hải, tức gã Lãnh Hồn Cư Sĩ.

Lão ta nhanh nhẹn tràn người tới trước vung chưởng lên rồi nhắm ngay lồng ngực của Gia Cát Ngọc chém thẳng xuống ...

Sắc mặt Gia Cát Ngọc lúc bấy giờ trở thành xanh như chàm, khắp cả thân người đang run lẩy bẩy, chứng tỏ hoàn toàn không còn sức mạnh để chống chọi lại được nữa.

Cùng Thần trông thấy thế không khỏi giật bắn người, nhanh như chớp vung chưởng lên, nhắm ngay Lãnh Hồn Cư Sĩ quét ra một luồng kinh phong lạnh buốt.

Nhưng Huyết Hải Chuyển Luân Vương đâu lại để cho lão ta ngăn chặn hành động của Lãnh Hồn Cư Sĩ? Lão ta liền phá lên cười to ha ha, nói:

– Công Tôn lão quý. Hãy chờ cho đôi bên giao tranh xem ai thắng ai bại, rồi ông ra tay sẽ chưa muộn.

Vừa nói lão ta vừa tràn ngay người tới, vung chưởng lên đánh ra một luồng kinh lực như triều dâng sóng dậy, cuốn thẳng về phía luồng chưởng lực của

Cùng Thần.

Qua một tiếng âm thực to, đi đôi với một tiếng gào thảm thiết nghe kinh hồn khiếp đảm, làm cho Túy Quỷ phải thất sắc, Mộ Cổ và Thần Chung cũng trợn to đôi mắt, há hốc chiếc mồm vì kinh ngạc.

Trong khi đó, người giả dạng Bát Chỉ Phi Ma kia cũng thất sắc kêu lên một tiếng “ôi chao” ...

Sau đó, kinh phong đã im lặng, cát bụi đã lắng xuống, ánh trăng sáng vằng vặc, gió thổi vi vu ...

Cùng Thần và Huyết Hải Chuyển Luân Vương vì sức mạnh ngang nhau nên mỗi người đều bị sụ va chạm hất bắn ra sau ba bước. Trong khi đó, giữa Lãnh Hồn Cư Sĩ và Gia Cát Ngọc, một người thì ngời bẹp xuống đất còn một người khác thì té nằm sòng sọt chết tốt.

Người ngời bẹp đó là ai? Người té nằm ngay đơ ra đất ấy lại là ai?

Thực mọi việc đã xảy ra khiến ai nấy đều hết sức kinh ngạc, vì người ngời trên đất ấy lại chính là Gia Cát Ngọc, còn kẻ té lăn quay ra đất chết tốt kia lại là Lãnh Hồn Cư Sĩ.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương và Cùng Thần đều không ai nhìn thấy rõ, nhưng trong óc đều định ninh Gia Cát Ngọc trong trường hợp quá nguy cấp đã vung chưởng đánh chết tốt Lãnh Hồn Cư Sĩ. Nhưng mọi người hiện diện ai nấy đều mục kích rõ ràng. Họ trông thấy Lãnh Hồn Cư Sĩ vung chưởng đánh ra thì Gia Cát Ngọc chẳng những hoàn toàn không còn đủ sức chống trả, mà ngay đến việc lách tránh cũng hoàn toàn mất hết khả năng. Do đó chàng chỉ gắng gượng bước lùi ra sau mấy bước ...

Thế nhưng, trong lúc đó, thân người của Gia Cát Ngọc tựa hồ như nặng đến nghìn cân, chàng hoàn toàn không xê dịch được đúng theo ý muốn của mình mà chẳng qua chỉ ngã nửa phần thân trên ra sau ít nhiều mà thôi. Do đó, thế chưởng của Lãnh Hồn Cư Sĩ đã giáng thẳng vào ngang eo lưng của chàng một chưởng đích đáng ...

Tuy nhiên, chỗ đáng cho mọi người phải kinh ngạc đấy chính là chỗ Lãnh Hồn Cư Sĩ tuy đánh trúng được đối phương một chưởng mãnh liệt, thế mà bất thần lại cất tiếng gào thảm thiết, rồi tứ chi run rẩy ngã lăn quay ra đất, chỉ trong chớp mắt thì thịt đã tím bầm, thân xác cứng đờ chết tốt.

Số người hiện diện lúc ấy đều không hiểu tại sao lại xảy ra một việc lạ lùng như vậy. Do đó chung quanh đã trở thành im lặng như một cõi chết.

Giờ phút trôi qua từng giây một và cuối cùng, Huyết Hải Chuyển Luân Vương bỗng cất tiếng quát to rằng:

– Xin Thạch Cổ hòa thượng hãy hành động theo lời thỉnh cầu thứ ba của tôi.

Thạch Cổ Hòa Thượng không khỏi giật mình tỏ ra đần đờ trong giây lát rồi mới chấp tay nói:

– A Di Đà Phật. Lời nói phải lắm. Lời nói phải lắm. Vậy xin thí chủ hãy dạy bảo đi nào.

Đôi mắt của Huyết Hải Chuyển Luân Vương chiếu ngời sáng rực, đưa tay chỉ vào Gia Cát Ngọc, gằn giọng nói:

– Xin đại sư hãy giết chết tên tiểu tặc ấy giúp cho bản vương.

Thạch Cô Hòa Thượng không khỏi kinh hoàng, cất tiếng nói:

– A Di Đà Phật. Đông Phương thí chủ muốn bảo bản tăng phải lội vào nước sôi hay lửa bỏng, bản tăng đều không khi nào chối từ, nhưng nếu bảo bản tăng ...

– Ông không bằng lòng hay sao?

– Bản tăng tuyệt đối không khi nào nghe theo mệnh lệnh đó được.

– Ha ha. Kẻ nào giữ thanh đoản kiếm “Phỉ Thúy Hàn Tinh Tỷ” thì có thể sai bảo ông làm ba việc to tát, và đây chính là lời hứa trước đây của ông kia mà ...?

– Hừ. Việc thứ nhất chính là do đưa con gái yêu quý của ông yêu cầu tôi hãy chấm dứt cuộc giao tranh và đầu phục Huyết Hải, tôi đã làm đúng theo lời rồi.

Việc làm thứ hai là ông yêu cầu tôi truy đuổi theo Bát Đầu Thụ Sinh, hầu đòi lại Huyết Thần Cửu Kinh, việc ấy vô cùng khó khăn, chưa thể làm được nhưng bản tăng đã tận lực của mình trong công việc đó rồi.

– Ha ha. Tuy hai công việc trước ông đã làm đúng theo sự yêu cầu của chúng tôi, nhưng nếu việc thứ ba này ông chối từ, thì chẳng hóa ra tất cả những việc kia đều trở thành vô dụng vì ông không làm sao tránh khỏi cái tiếng là người thất tín ...

Huyết Hải Chuyển Luân Vương nói đến đây bèn ngừng lại trong giây lát, rồi đổi giọng nói tiếp rằng:

– Xin đại sư hãy suy nghĩ kỹ lại, chớ để cho nhân vật giang hồ phải cười chê ông ...

Đông Chung Đạo Nhân nghe thế, bèn ngắt lời rằng:

– Hoa hòa thượng. Ông tuyệt đối chớ nên nghe lời nói của Đông Phương lão quý. Phàm công việc gì cũng phải biết uyển chuyển, không thể cứng đờ. Dù hôm nay ông có bị thất tín trong việc này, thì tôi cũng dám quả quyết là nhân vật trong giới giang hồ không khi nào cười chê ông cả.

Đôi mắt của Thạch Cổ Hòa Thượng bỗng chiếu sáng ngời, tựa hồ ...

Huyết Hải Chuyển Luân Vương thấy thế bèn cuống quýt nói:

– Thạch Cổ Hòa Thượng. Nếu ông khiếp sợ trước những võ học quái dị của thằng ranh Gia Cát này, thì tôi không khi nào nài ép ông. Vậy ông chớ nên tìm lời tránh né bảo là việc gì cũng có thể uyển chuyển được.

Người giỏi võ công, dù cho sự trui rèn cá tính có thâm sâu tới đâu cũng vẫn không tránh khỏi danh dự, bởi thế Thạch Cổ Hòa Thượng nghe qua thì bất giác “Hừ” một tiếng lạnh lùng rồi đồng dục bước tới trước.

Đông Chung Đạo Nhân cũng nhanh nhẹn tràn tới chặn ngang trước mặt Thạch Cổ Hòa Thượng, gằn giọng nói rằng:

– Vô Lượng Thọ Phật. Hoa hòa thượng nếu muốn đánh nhau thì hãy để tôi cùng đánh với ông mấy thế võ, hầu tiếp nối trận so tài chưa phân thắng bại trước kia ở Hoàng Sơn được không?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương ngửa mặt nhìn trời, cười to nói:

– Lão đạo sĩ mũi trâu kia. Nếu ông muốn bước ra để ngăn cản cũng không có gì là không được, nhưng nếu ông bước ra để thay thế như vậy thì thằng ranh Gia Cát Ngọc kia xem như đã bị thua rồi. Và trong cuộc so tài để tranh ngôi vị minh chủ võ lâm hôm nay, nó hoàn toàn bị loại ra ngoài rồi đó.

Đồng Chung Đạo Nhân gật đầu liên tiếp, nói:

– Việc ấy ...

Lão ta vốn muốn nói:

Việc ấy là tất nhiên. Nhưng bỗng nghe có một tiếng “Hừ” lạnh lùng vọng đến, tức thì ai nấy trông thấy Gia Cát Ngọc ưỡn ngực bước tới, đôi mắt chiếu ngời đầy vẻ oai vệ.

Hành động bất ngờ ấy của chàng đã làm cho mọi người kinh dị vô cùng.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương cất giọng kinh ngạc, hỏi rằng:

– Gia Cát Ngọc, ngươi thực sự đánh nhau nữa chăng?

Đôi mày của Gia Cát Ngọc liền nhướng cao, cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Nếu ông tự nhận mình đã bại rồi, thì hôm nay tôi có thể không cần phải đánh nhau nữa.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương phá lên cười to ha hả, nói:

– Tốt. Người quả là người có khí phách. Này đại sư, những lời nói ấy ông đã nghe rõ rồi chứ?

Nói dứt lời, lão ta bèn đưa tay lên vỗ ba tiếng, tức thì có trên mười bóng người từ phía xa phi nhanh đến như những ngọn gió hốt.

Đông Chung Đạo Nhân trông thấy thế không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ rằng:

“Gia Cát Ngạc dù cho có là một con người bằng sắt thép đi nữa, thì cũng không làm thế nào giao tranh nổi với bao nhiêu cao thủ hiện diện. Xem ra, Đông Phương Tuyết đã có dự mưu trước, muốn dùng số đông để thay nhau đánh bại bọn người của mình rồi đến giờ phút chót, lão ta mới bước ra để tranh đoạt ngôi vị minh chủ võ lâm. Hừ ...

Cùng một lúc với tiếng hừ lạnh lùng ấy, Đông Chung Đạo Nhân đã tràn tới trước một bước, nói:

– Đông Phương lão ma. Trước đây ông đã gạt tôi để lấy chiếc đồng chung tại Lục Chiêu Sơn, nhưng ngày hôm nay thì chiếc đồng chung ấy đã trở về với chủ cũ, thế thì tiện đây chúng ta cũng nên thanh toán món nợ ấy vậy.

Cùng Thần nghe qua không khỏi kinh hãi, vội vàng nói:

– Đạo sĩ mũi trâu kia. Chẳng phải chính ông đã bảo chiếc đồng chung của ông là do ông tự nguyện biếu cho kẻ khác hay sao? Thế tại sao bây giờ ...?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương cất tiếng cười ha hả, nói:

– Không sai tí nào cả. Ba năm về trước lão ta vì muốn cứu bệnh cho kẻ khác, nên sẵn sàng biếu chiếc đồng chung cho một lão bà đang bệnh nặng ...

Đồng Chung Đạo Nhân cất tiếng cười nhạt, nói:

- Nhưng người đàn bà mang bệnh nan y đó chính là do ông đã ngầm ám hại.
- Tôi đã trị được chứng bệnh ấy cho bà ta rồi, vậy chả lẽ còn chưa đủ nữa hay sao?
- Hừ. Ông đã giả vờ là một vị y sư ngao du sơn thủy, đồng thời rêu rao là có thể chữa tất cả bệnh nan y, nhưng từ chối không chịu nhận vàng bạc, trái lại gạt gẫm người đàn bà nọ bảo cầu xin chiếc đồng chung của tôi thì ông sẽ chữa lành bệnh cho bà ta. Và thủ đoạn đó thử hỏi ông không phải là gian manh độc ác sao?
- Ha ha. Bản vương từ bấy lâu nay mang tiếng là kẻ gian manh độc ác, chẳng phải chỉ có việc đó không mà thôi đâu.
- Chính vì vậy, nên ngày hôm nay tôi muốn thử qua cho biết.

Nói đoạn, lão ta bèn xô thẳng cánh tay về phía trước, khiến cho chiếc đồng chung rít gió bay vèo vèo, nhắm ngay Huyết Hải Chuyển Luân Vương bay tới như điện chớp.

Huyết Hải Chuyển Luân Vương nhanh nhẹn nhảy ngang để tránh thế công của Đồng Chung Đạo Nhân, rồi cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách, nói:

- Đạo sĩ mũi trâu kia. Ông nên biết bản vương đây chẳng hề sợ ông đâu, nhưng ông muốn ra tay đánh nhau thì nên đợi giữa bọn họ xem ai thắng ai bại trước đã.

Đồng Chung Đạo Nhân nghe thế, bèn đưa mắt quét qua khắp nơi một lượt, trông thấy Gia Cát Ngọc vung tay lên vai rồi rút nghe một tiếng “rèng” tức thì đã siết chặt thanh đoản kiếm cất tiếng cười nhạt nói:

– Tiền bối có lẽ nhận biết thanh đoản kiếm trong tay tôi đây chứ?

Thạch Cổ Hòa Thượng không khỏi sùng sốt, lão ta vừa kinh ngạc nhưng cũng vừa vui mừng, nói:

– Ô. Đây chính là lưỡi “Phi Thúy Hàn Tinh Tỳ”.

– Đúng thế. Tiền bối trước đây đã có lời hứa là sẵn sàng nghe theo mệnh lệnh của vị chủ nhân cất giữ thanh “Phi Thúy Hàn Tinh Tỳ”, vậy hôm nay vẫn bối xin thất lễ, nhờ tiền bối ...

Huyết Hải Chuyển Luân Vương cất tiếng cười to, rồi ngắt lời rằng:

– Ha ha. Tiểu bối. Ngươi đã làm rồi, Thạch Cổ Hòa Thượng có hứa là sẵn sàng nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân giữ thanh kiếm có cả lưỡi lẫn vỏ kia ... Ha ha. Việc ấy là một giai thoại của võ lâm trước đây, xong vì kiến thức của ngươi quá nông cạn, lại không được ai nói đến bao giờ. Tóm lại hôm nay thanh đoản kiếm của ngươi không hề có vỏ, thì chắc chắn Thạch Cổ Hòa Thượng không khi nào lại chịu nghe theo mệnh lệnh của ngươi đâu.

Thạch Cổ Hòa Thượng cau chặt đôi mày nói:

– Gia Cát thiếu hiệp, chiếc vỏ thanh “Phi Thúy Hàn Tinh Tỳ” thực sự không có ở trong tay thiếu hiệp hay sao?

– Đúng thế.

- A Di Đà Phật. Xem ra ngày hôm nay bản tăng đành phải bó tay rồi.
- Gia Cát Ngọc xin tiên bối hãy chỉ giáo.
- Thế võ “Kinh thần cứu tuyệt truy hồn cổ” vốn không thể đối địch nổi “Thiên ma tam thức”, xong về nội lực của thiếu hiệp kém cõi nên cho dù tôi không thủ thắng được thì cũng ngang nhau mà thôi. Tuy nhiên ...
- Thế nào?
- Suốt mười năm bề quan của bản tăng, ngoại trừ “Kinh thần cứu chiêu” bản tăng lại còn có ba đường tuyệt nghệ ...
- Vãn bối dù cho có bị hại dưới tay của lão tiên bối, cũng không có gì gọi là mất mặt kia mà.
- Lời nói phải lắm. Lời nói phải lắm. Bản tăng không có ý thắng thiếu hiệp, nhưng khi đã ra tay đánh nhau rồi thì không làm sao nhân nhượng được, vậy xin thiếu hiệp hãy lưu ý.

Mọi việc đã đến mức này thì chẳng khác gì tên đã lắp vào cung không làm sao không bắn ra được. Do đó, Gia Cát Ngọc bèn lên tiếng nói:

- Vãn bối xin sẵn sàng.

Nói đoạn, chàng hạ thấp thanh “Phi Thúy Hàn Tinh Tử” xuống, vung tay phải lên thủ thế “Huyền thiên lưu hận” là thế thứ nhất trong “Thiên ma thập tam thức”.

giương tay nhắm đánh thẳng vào vai và nách trái của Thạch Cổ Hòa Thượng, xem nhẹ nhàng nhưng ngầm chứa vô số biến hóa.

Thạch Cổ Hòa Thượng cất tiếng niệm Phật to, rồi đánh trống đá nghe một tiếng “tùng”. Tức thì chiếc thạch cổ được sử dụng dưới thế “đảm lạp”, trong khi một bên lão ta lại vung chuông dùng thế “Di Lạc hồn tiêu” cùng đánh ra một lúc, khiến bóng chiếc trống đá cũng như bóng chuông đều chập chờn cùng công tới một lúc.

Gia Cát Ngọc nhìn qua không khỏi kinh hãi, vội vàng lách mình để tránh, rồi diễn biến ngay thế chuông trong khi lưỡi “Phỉ Thúy Hàn Tinh Tử” cũng nhanh như chớp hất xéo trở lên, dùng thế “Lao sơn hoa phóng” công tới. Đồng thời, tay phải đã dùng hai thế “Hận hải tàn thiên” và “Thiên võng la hồn” đánh ra cùng một lúc vào những hư ảnh của đối phương.

Thế là chỉ trong chớp mắt cả ngọn Lạc Phách Phong đều bị kinh phong trùm kín, tiếng trống không ngớt kêu “tùng tùng” vang rền cả núi đồi chung quanh, trong khi kiếm khí cũng không ngớt rít vè vè trong gió gây thành những tiếng lạnh buốt và cao vút tận mây xanh, tựa hồ khắp cả Lạc Phách Phong đều đang lắc lư rung động.

– Này, đạo sĩ mũi trâu. Ông hãy xem thế “Oan hồn bất tán” của thằng ranh Gia Cát Ngọc kia, nếu so với Bát Chỉ lão ma trước đây thực có cao cường hơn chứ không hề kém sút.

– Ồ. Nhưng lão Hoa hòa thượng này đã bế quan mười năm, nên thế võ của chiếc thạch cổ cũng tựa hồ không phải là tầm thường như trước kia đâu.

– Ồ. Hãy xem kia. Ai lại đến thế?

– Đây chính là Âm Sơn Qui Tẩu, Hắc Y Diêm La ... mà có cả Thái Sơn Tam Tử, Thiết Phiến Tẩu của phái Chung Nam, Đông Hải Tam Hữu và Ca Đà hòa thượng ở Kim Sơn nữa.

– Bọn họ tựa hồ đều bị trúng một thứ chất độc rất nguy hiểm nên tâm thần đều bị mất cả.

– Chỉ với một lão Thạch Cổ Hòa Thượng này là đã gây ra không biết bao nhiêu sự khó khăn, vậy nếu Đông Phương Tuyệt cho gọi thêm số người ấy đến thay phiên đánh nhau mãi với bọn chúng mình thì chẳng hóa ra ...?

Cùng Thân, Túy Qui và Đồng Chung Đạo Nhân thì thầm bàn tán với nhau, ai nấy đều không khỏi lộ vẻ cuống quýt.

Giữa lúc cả ba người không ai kịp nghĩ ra một cách đối phó nào cho hữu hiệu, thì bất thần nghe một tiếng thét dài như tiếng rống gầm cao vút lên tận mây xanh, bay dàu dật trên nền trời và chẳng mấy chốc đã lan truyền ra xa hàng mười dặm.

Hơn nữa, cùng một lúc với tiếng thét ấy, Gia Cát Ngạc đã sử dụng hai thế tuyệt học “Minh lôi kinh ngũ nhạc” và “Vi vô áp kinh trần” để đối phó với Thạch Cổ Hòa Thượng.

Vừa rồi chàng đã sử dụng hai thế võ khoáng cổ tuyệt kim, vô cùng hiểm hóc cao sâu ấy đánh Huyết Hải Võ Tướng tan ra thành tro bụi, thì cũng đủ hiểu được uy lực của hai thế võ ấy đến đâu. Chính vì vậy, khi mọi người vừa nhìn thấy thì không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Tuy nhiên, Thạch Cổ Hòa Thượng từ bấy lâu nay tên tuổi được liệt vào hàng Càn Khôn Ngũ Bá. Hơn nữa, lão ta lại bế quan suốt mười năm, nên trình độ

võ học nào phải tầm thường?

Do đó, lão ta bèn hạ giọng niệm Phật rằng:

– A Di Đà Phật. Đây chính là “Dương quan tam điệp” do bản tăng đã khổ luyện mười năm, vậy xin thiếu hiệp hãy coi chừng.

Tiếng nói vừa dứt thì tiếng trống lại nổi lên, kể đến bóng người lại chập chờn, kinh khí cuốn tới ào ào như triều dâng sóng dậy.

Kình lực cuốn ra cuộn cuộn chẳng khác gì muôn ngàn đợt sóng to ngoài bể cả, thao thao như không bao giờ dứt. Và, khi hai thế võ tuyệt học bao gồm cả mềm dẻo và cứng rắn của Gia Cát Ngọc va chạm thẳng vào thế võ của Thạch Cỗ Hòa Thượng thì đã gây nên tiếng nổ to, tựa hồ rung chuyển cả trời đất.

Tiếng nổ ấy không thua gì tiếng trời long đất lở và cũng chẳng khác nào tiếng muôn binh sập chiến thét gào đình tai nhức óc kéo dài một lúc lâu.

Cuối cùng, kình phong đều tắt, khung cảnh chung quanh đều yên lặng, cát bụi đã lắng xuống, bóng trăng sáng vàng vạc ...

Thạch Cỗ Hòa Thượng xem qua như còn đầy nghị lực, gằn giọng quát rằng:

– Khá lắm. Khá lắm. Tiểu thí chủ còn chưa chịu nhận thua hay sao?

Tức thì, ai nấy lại nghe tiếng kình phong dấy động âm âm chẳng khác phong ba bão táp, rồi lại thấy chiếc thạch cỗ từ trong tay Thạch Cỗ Hòa Thượng vung ra, gây nên những tiếng gầm rít âm âm như sấm động.

Trong khi tất cả số người hiện diện hãy còn hoa cả mắt, thì lại không khỏi

kinh hoàng thất sắc. Vì không ai có thể tin được rằng, Gia Cát Ngọc vẫn thoát khỏi được sự tấn công liên miên bất tuyệt của Thạch Cổ Hòa Thượng

...

Hơn nữa, Gia Cát Ngọc cũng cất tiếng cười to, rồi lắc mạnh thân người vọt bay đi mất hình bóng ...

– Đại sư, xin ông hãy đỡ thêm thế võ “Quần ma vũ thiên đình” của tôi đây xem sao đã.

Tiếng nói vừa dứt, thì khắp xung quanh người của Thạch Cổ Hòa Thượng bỗng xuất hiện hàng trăm, hàng nghìn bóng người. Những bóng người ấy đều tay phải dùng chưởng, tay trái cầm đoản kiếm y hệt như nhau, ùn ùn nhắm các huyệt đạo quan trọng của Thạch Cổ Hòa Thượng công tới.

Thế võ “Quần ma vũ thiên đình” ấy của Gia Cát Ngọc nếu so với lối đánh của Bát Chỉ Phi Ma trước đây thì có nhiều điểm khác nhau rất xa. Vì đôi chân của chàng đã sử dụng bộ pháp do Cùng Thần và Túy Quỷ dạy cho và được chàng gia công kết hợp lại thành ra bộ pháp “Thần hành quỷ ảnh bộ”. Hơn nữa, thế kiếm của chàng lại sử dụng thế “Phong động trường hà thiên xích lãng” do Thương Lãng Vũ Sĩ đã dạy cho trước đây. Bởi thế, chưởng phải vừa vung lên đánh ra thì đã thấy bao nhiêu sự diễn biến kỳ tuyệt không ai có thể đoán trước được cả.

Bóng của hai đối phương sắp sửa chạm thẳng vào nhau và qua sự va chạm ấy, nếu không có kẻ chết người sống thì cũng lập tức biết được ai thắng ai bại rồi.

Bởi thế tất cả số người hiện diện đều giương tròn xeo đôi mắt, tim nháy thành thịch, nín hơi chờ đợi ...

Nhưng, bất thần giữa lưng chừng trời có tiếng chim ưng kêu dài và liên đò, một cái bóng đen đã từ trên không trung sa xuống ngọn núi, nhanh như một vì sao xẹt đồng thời, lại nghe có một giọng trong trẻo quát rằng:

– Nhị vị hãy lui ra mau.

Tức thì, ai nấy đều trông thấy có một tà áo trắng bay phất phới trong gió, chẳng khác gì một con bướm từ trên không đáp nhanh xuống. Hơn nữa, bóng người ấy đã nhanh nhẹn vung chưởng vạch mạnh ra và quét thẳng vào hai đối phương đang sắp đánh nhau chết sống.

Gia Cát Ngọc khi nghe được tiếng chim ưng kêu, thì đã nhanh nhẹn thu thế võ trở về, nhảy lùi ra sau.

Trong khi đó, Thạch Cô Hòa Thượng vừa nghe tiếng quát, cũng không khỏi giật mình nhất thời đứng trơ trơ ra tại giữa sân trống, xem ngơ ngác như một người đã mất cả hồn.

Dưới bóng trăng sáng, ai nấy đưa mắt nhìn kỹ thì trông thấy bóng người vừa xuất hiện đó chính là một người đàn bà xinh đẹp, đứng tuổi, răng trắng như ngọc, mày ngài mắt phượng, phong độ cao sang, tuy tuổi đã lớn nhưng vẫn có một sắc đẹp kiều diễm khó tả.

Gia Cát Ngọc nhìn qua là đã biết ngay đây chính là Mạc Sâu Tiên Tử trong Vô Tình Cốc.

Bà ta khi đáp yên trên đất liền mỉm một nụ cười hiền hòa nói:

– Cậu đây có phải là Gia Cát thiếu hiệp không?

– Chả dám. Văn bối chính là Gia Cát Ngọc.

Mạc Sâu Tiên Tử mỉm cười rồi quay người qua phía Thạch Cổ Hòa Thượng sa sầm nét mặt quát rằng:

– Vệ Vô Kỵ. Ông là người đã chán ngán cảnh hồng trần, việc đó tôi chẳng hề trách ông, nhưng tại sao ông lại phụ tình bạc nghĩa, đang tâm hạ độc thủ đối với đứa con rể của ông như vậy?

Gia Cát Ngọc nghe qua không khỏi sững sốt. Trong khi Thạch Cổ Hòa Thượng lại càng lộ sắc kinh hãi hơn, nói:

– Mai Phân. Ô. Tô thí chủ, thí chủ nói gì thế.

Vệ Vô Kỵ và Tô Mai Phân chính là một đôi tình lữ sung sướng như thần tiên trong võ lâm trước đây. Nhưng về sau vì Vệ Vô Kỵ xúc cảm trước tình trạng nước nhà bị bọn giặc Hồ chiếm đóng, chán ngán tìm đến không môn để gửi thân.

Tô Mai Phân đi khắp chân trời góc bể để tìm kiếm ông ta, xong khi được gặp mặt nhau thì Vệ Vô Kỵ đã xuống tóc và đã nghiêm nhiên là Thạch Cổ Hòa Thượng. Sau đó, ông ta bèn tĩnh tọa khổ thiền, đồng thời tuyên bố nếu không chặt đứt được ba sợi tơ căng trước mặt, thì nhất định không rời khỏi chùa đi đâu cả.

Tô Mai Phân vì việc đó mà đau khổ vô cùng, tức giận lấy thanh “Phi Thúy Hàn Tinh Tử” mang theo người ném ra trước mặt Thạch Cổ Hòa Thượng, có ngụ ý là nếu ông ta sau này hối hận việc làm của mình thì có thể dùng thanh bảo kiếm ấy để chặt đứt ba sợi tơ hầu trở lại hồng trần.

Song, Vệ Vô Kỵ đã hoàn toàn giao ngân việc đòi, nên chỉ nói nếu có ai chặt đứt được ba sợi tơ ấy, thì sẽ bằng lòng tặng cho thanh “Phỉ Thúy Hàn Tinh Tử”, hơn nữa có thể làm giúp cho người đó ba việc gì mà người ấy cần đến ông ta, bằng trái lại thì ông ta sẽ vĩnh viễn ở mãi một nơi cho đến chết.

Bởi thế, mười năm trôi qua chỉ trong chớp mắt và chẳng ngờ Gia Cát Ngọc bất thần xâm nhập vào Kinh Thần Tự, dùng chưởng lực đánh đứt hai sợi tơ, vì vậy Thạch Cổ Hòa Thượng mới bước ra khỏi chùa đi đây đó.

Thế nhưng giờ đây Mạc Sâu Tiên Tử bất thần xuất hiện, khiến cho Thạch Cổ Hòa Thượng tuy đã xuống tóc quy y đức Phật, đối với mọi việc quá khứ đều cắt đứt, tâm tư vốn đã lắng xuống phẳng lì như mặt nước hồ thu, song vẫn không làm thế nào tránh khỏi được những gợn sóng lăn tăn đầy động. Kịp khi ông ta nghe Mạc Sâu Tiên Tử nói mình đã hạ độc thủ đối với chàng rể của mình thì bất thần lại nhớ đến mối tình máu mủ giữa cha con, nên không khỏi kinh hoàng thất sắc, buột miệng kêu lên thành tiếng.

Trên nét mặt của Mạc Sâu Tiên Tử thoáng hiện vẻ buồn rầu đau khổ, cất tiếng nói:

– Tôi đã được Gia Cát phu nhân đồng ý nên hứa gả Tiểu Thanh cho thiếu hiệp đây rồi, vậy ông là người đã lánh xa trần tục còn hỏi làm gì nữa.

Cùng Thân và Túy Quý nghe qua bèn nhìn về phía Gia Cát Ngọc nhếch mép như trêu cợt, Gia Cát Ngọc tỏ ra do dự trong giây lát liền bước tới thì lễ nói:

– Tiểu tể xin ra mắt nhạc phụ và nhạc mẫu.

Thạch Cổ Hòa Thượng dù cho lòng dạ sắt đá đến đâu, cũng phải mềm nhũn

vội vàng nói:

– Còn Thanh nhi đâu rồi?

Gia Cát Ngọc chợt nhớ lại Tiểu Thanh bị nạn tại Kim Địch Tự và đến hôm nay tung tích ra sao chưa rõ, thì không khỏi lộ sắc luống cuống muốn nói nhưng lại ngừng.

Mạc Sầu Tiên Tử đưa tay đỡ chàng đứng lên, cười nói:

– Người chớ nên sốt ruột. Thanh nhi và Tư Đồ cô nương đã hộ tống tôn đại nhân đi đến Vô Tình Cốc rồi.

Qua sự việc diễn biến bất ngờ đó, số người của Huyết Hải Chuyên Luân Vương giương mắt nhìn thẳng vào Gia Cát Ngọc và Thạch Cổ Hòa Thượng mới chợt hiểu ra là ý định muốn lợi dụng Thạch Cổ Hòa Thượng để diệt trừ Gia Cát Ngọc, đã hoàn toàn tan rã. Do đó, Huyết Hải Chuyên Luân Vương đang cố tìm một mưu lược khác để đối phó thì bỗng thấy Mạc Sầu Tiên Tử tươi cười nói:

– Đông Phương đại hiệp, ông có ý muốn nhất thống võ lâm ở vùng Trung Nguyên, quả là người có chí to sức cả khiến cho ai nấy cũng đều phải ngưỡng mộ và kính phục vô cùng.

Huyết Hải Chuyên Luân Vương biết ngụ ý hư thực trong lời nói của bà ta, nên vội vàng cười đáp:

– Tiên tử quá khen đấy thôi. Ý ấy của bản vương hoàn toàn xuất phát từ lòng dạ thương người.

– Như vậy thực là đáng kính. Nhưng với tài nghệ cũng như thực lực của ông hiện nay, chẳng rõ có thể thủ thắng được với Cùng Thần, Túy Quỷ, Mộ Cổ và Thần Chung không?

– Ha ha. Bản vương sẽ có cách đối phó, vậy Tiên tử chờ đợi rồi sẽ biết.

– Hà tất phải chờ đợi? Hiện giờ chúng ta đã biết rồi.

– Bà ...?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương hết sức kinh ngạc trong khi Mạc Sầu Tiên Tử lại cười nói:

– Những người được ông hẹn tới đây để tiếp tay vì giữa đường gặp việc bất ngờ nên võ công tuyệt đỉnh của họ đang rèn luyện đến nay vẫn chưa thành công, nên họ vẫn chưa thể tới được.

– Có phải bà muốn nói Thất ... Bà là ai thế?

– Chẳng sai tí nào cả. Chính là Thất Khuyết Lão Đạo đó. Lão ta đã sai môn đồ là Câu Hồn đến nơi để báo tin, vậy Đông Phương đại hiệp trở về thì sẽ rõ.

Câu nói ấy vừa dứt thì số người hiện diện đều không khỏi giật nảy mình.

Cùng Thần, Túy Quỷ và bao nhiêu người khác tựa hồ đều không ngờ được Đông Phương Tuyệt lại có mời cả Thất Khuyết Ác Đạo. Hơn nữa, Huyết Hải Chuyển Luân Vương lại càng không thể ngờ được, nhân vật mà chính mình dựa vào vững chắc như một bức tường thần, tức Thất Khuyết Đạo Nhân, lại không thể đến đúng như lời hẹn.

Mạc Sầu Tiên Tử thừa cơ hội lão ta còn đang hoang mang, lại lên tiếng nói:

– Theo ý tôi thì cuộc hội họp đêm nay đến đây ngưng lại là vừa. Nếu Đông Phương đại hiệp vẫn chưa chịu phục, thì nên dùng Huyết thủ lệnh để truyền khắp võ lâm, mời tất cả anh hào đến ngày Trung Thu năm nay cùng tập họp đến nơi này để so tài định lại kẻ thắng người bại, được không?

Huyết Hải Chuyển Luân Vương chưa kịp trả lời thì Mạc Sầu Tiên Tử đã quay mặt lại nói với Gia Cát Ngọc rằng:

– Lệnh đường ngày đêm mong nhớ thiếu hiệp, vậy công việc nơi đây xong xuôi, thiếu hiệp nên mau trở về Hạ Lan Sơn để gặp từ mẫu, kéo người phải buồn rầu tội nghiệp.

Gia Cát Ngọc không ngớt cất tiếng vâng lời và Mạc Sầu Tiên Tử tươi cười không ngớt liếc mắt nhìn Thạch Cổ Hòa Thượng và khẽ cau đôi mày. Kế đó, bà ta lại thở phì ra một hơi dài rồi rảo gót sen nhắm phía dưới ngọn núi phi thân lướt đi.

Thạch Cổ Hòa Thượng có vẻ trầm ngâm trong giây lát, rồi cũng phi thân về phía chân núi bay đi mất.

Cùng Thần đưa mắt quét qua khắp bốn bên một lượt, rồi cất tiếng cười ha hả, nói:

– Ai có nhà thì về nhà, ai không nhà thì về chùa miếu. Túy Quỷ, tôi và ông không nhà lại không chùa miếu, vậy chúng ta tốt nhất là nên đi đến Ân Chân Quán để ăn nhờ lão đạo sĩ mũn trâu này thôi.

Nói đoạn, lão ta lại cất tiếng cười ha hả thực to, rồi cả ba cùng phi thân lướt

đi, chỉ trong chớp mắt là đã lần khuất giữa vùng núi đồi chập trùng.

Gia Cát Ngọc đang định quay người bỏ đi, thì bỗng trông thấy dưới chân núi có một bóng đen phi thân vọt lên. Bóng người đó bước thẳng đến trước mặt Huyết Hải Chuyên Luân Vương và quì xuống, khễ thì thâm bầm báo gì đó một lúc khiến Huyết Hải Chuyên Luân Vương bỗng kinh hoàng thất sắc, khoát đôi tay một lượt rồi dẫn số cao thủ của Huyết Hải lướt đi mất.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 48

NAM THIÊN SONG SÁT

Tại sao Huyết Hải Chuyển Luân Vương lại hồi hả bỏ đi như vậy?

Thì ra người vợ già mà trong lòng lão ta lúc nào cũng kính sợ nhưng bề ngoài xem như bất hòa ấy, đã thừa lúc có cuộc giao tranh mãnh liệt tại Lạc Phách Phong đã dẫn ái nữ là Đông Phương Diễm bỏ ra đi mất.

Đông Phương Tuyết tuy là một con người từ bấy lâu nay rất sâu hiểm độc ác, nhưng tình thương giữa vợ chồng và giữa cha con không làm sao cắt đứt được. Lão ta từ bấy lâu nay khổ tâm khổ trí muốn nhất thống võ lâm, đây chỉ vì có ý muốn một ngày nào đó có thể làm bậc trưởng thượng cả giới giang hồ, để khiến cho vợ con được hưởng mùi phú quý vinh hoa ...

Thế nhưng, người vợ già có bản tính đạm bạc và an phận của lão ta, lại hoàn toàn không tán đồng hành động ấy nên đã mấy lượt đem lời hơn lẽ thiệt ra khuyên nhủ, nhưng lão ta lại khăng khăng không chịu nghe. Chính vì vậy bà ta mới tìm nơi ở riêng đóng cửa để lo việc tụng niệm tu tĩnh.

Đông Phương Tuyết tuy ly thân với người vợ già của mình, nhưng trong lòng lúc nào cũng có một niềm hy vọng, ấy là chờ đến khi mình có thể thống nhất được cả võ lâm rồi, thì người vợ già ấy chắc chắn không những sẽ trở lại với mình như xưa, mà hơn nữa lại có thể học theo người vợ hiền của Tô Tần, thay đổi thái độ lạnh nhạt trở lại cung kính, do đó tình yêu lại càng đậm đà hơn xưa.

Thế nhưng, giờ đây cơ nghiệp chưa thành, thì người vợ già và ái nữ đã bỏ ra đi, vậy thử hỏi lão ta không kinh hoàng sao được?

Gia Cát Ngọc vừa rồi đã nghe được tất cả những lời lầm bầm nhỏ của tên nha traỏ ấy, nên lúc mọi người đã bỏ đi mất hết, đỉnh núi đã trở lại với im lặng của đêm khuya và chỉ còn lại bóng trăng soi cô đơn, ngọn gió núi thổi lạnh lùng thì chàng cũng không khỏi cảm thấy bui ngùi như bị mất đi một cái gì quý báu.

Nào ngờ đâu tâm thần của chàng vì bị phân tán nên bỗng cảm thấy một luồng hơi lạnh tê buốt xâm nhập đến xương tủy, từ cánh tay trái truyền đi khắp thân thể rồi ngấm vào cả đến ngũ tạng lục phủ. Do đó chàng không khỏi kinh hãi nhanh nhẹn đưa bàn tay phải lên nhắm ngay bả vai của mình điềm nhanh xuống.

Tuy chàng hành động rất nhanh chóng kịp thời, nhưng vẫn chậm hơn đôi phương một bước.

Vì trong lúc đó, chàng đã thấy có bóng người chập chờn trên đỉnh núi cao và trong khi chàng chưa kịp nhận rõ diện mục của người ấy thì đã ngã lăn ra đất ngất lịm rồi. Kịp đến khi chàng bừng tỉnh trở lại, thì bỗng nghe bên cạnh mình có tiếng than rằng:

– Đại ca. Lão tam chẳng rõ đã bị thương bởi vật gì thế? Với một người kinh lịch giang hồ như anh mà vẫn xem không ra hay sao?

Giọng nói ấy quả hết sức quen thuộc, nên khiến Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình. Nhưng chàng chưa kịp nhớ ra người đó là ai, thì bên tai lại nghe có tiếng than dài, nói:

– Lão nhị, nếu nói ra thì sợ người cười cho, vì trong nhất thời lão hóa tử ta thực hoàn toàn không làm sao đoán biết được. Vậy, người hãy yên lặng để ta đánh thông kinh mạch khắp người nó trước, rồi thông thả hỏi kỹ lại nó thì sẽ biết rõ.

Qua một câu hỏi và một câu trả lời ấy, Gia Cát Ngọc đã hoàn toàn nhận ra hai người đó là ai rồi. Vì nếu chẳng phải là Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên thì còn là ai nữa chứ?

Bởi thế, Gia Cát Ngọc liền mở to đôi mắt, chàng trông thấy ánh triều dương vừa nhô lên, những hạt sương đó đây vẫn chưa tan hẳn. Trong khi đó, đôi chường của Thiết Chỉ Cái đang đề lên ngực mình và trên khuôn mặt của lão ta đang lấm tấm mồ hôi. Thạch Kinh Thiên thì đang ngồi chồm hồm bên cạnh, sắc mặt đang tỏ ra cuống quýt vô cùng.

Qua thái độ sẵn đón và lo lắng ấy khiến Gia Cát Ngọc vừa nhìn qua thì hết sức cảm động. Bởi thế chàng bỗng dung đứng phất dậy, rồi kêu to lên rằng:

– Đại ca. Nhị ca. Thực chẳng ngờ hai anh đều đến đây cả. Bấy lâu không trông thấy được mặt nhau thực tiếu đệ lúc nào cũng nhớ đến các anh vô cùng.

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên thấy vậy, trong lòng nhẹ nhõm như vừa trút bỏ được một gánh nặng. Họ cùng thở phì ra một hơi dài rồi đồng thanh nói:

– Lão tam. Rõ người đã làm cho lão ca kinh sợ đến suýt nữa phải chết khiếp.

Chẳng hay người đã gặp phải chuyện gì thế?

Gia Cát Ngọc cảm thấy tại cánh tay trái của mình đang lạnh buốt như băng giá. Tuy vừa rồi chàng đã kịp thời khóa chặt huyết đạo lại, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng lạnh lẽo và hơi lạnh ấy không ngớt xâm nhập vào cơ thể. Song, chàng sợ hai người anh kết nghĩa của mình lo lắng, nên giả vờ bình thản cười nhạt:

– Đại ca. Nhị ca. Hai anh chớ nên sốt ruột, tiểu đệ chẳng qua bị trúng phải “Thực Cốt Băng Ty” của Du Hồn Đạo Nhân mà thôi. Chẳng có gì hại cả.

Khi bốn tiếng “Thực Cốt Băng Ty” vừa nói ra khỏi miệng, thì Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đều kinh hoàng thất sắc. Thiết Chỉ Cái đưa tay chụp cứng vai của chàng rồi cất giọng kinh hoàng nói:

– Lão tam. Em nói sao? Em ... Em bảo là bị trúng “Thực Cốt Băng Ty” chẳng?

– Đúng thế. Đại ca, em nhờ có bảo hộ thân y này nên trong khi luồng chưởng lực của đôi bên va chạm với nhau thì chỉ bị trúng có một sợi băng ty duy nhất mà thôi.

– Một sợi? Chỉ cần nửa sợi cũng không ai chịu nổi rồi. Lão tam em không nhận lầm chứ?

– Tiểu đệ cũng chẳng rõ mình có nhận lầm không. Tiểu đệ chỉ biết trong khi Du Hồn Đạo Nhân đang vung tay đánh ra và giữa lúc tiểu đệ đang vung chưởng định quét bay đi thế đánh của đối phương thì bất ngờ nghe Cùng Thần và Túy Quý buột miệng la lên một tiếng kinh hoàng, nên vội vàng thu thế chưởng trở về rồi nhanh nhẹn phi thân lách tránh nhưng tại cánh tay trái đã bị đánh trúng ...

– Du Hồn Đạo Nhân? Lão là ai?

Hắn ta chính là kẻ đã giả mạo Đồng Chung Đạo Nhân, tức Huyết Hải Võ Tướng đó. Hơn nữa, lão ta cũng chính là đồ đệ nhỏ nhất của Thất Khuyết Đạo Nhân ở tại Bất Quy Cốc phía Bắc quan ải. Chính hắn ta là người trước đây đã viết những cánh thiệp giả mạo mời tất cả võ lâm trong thiên hạ đến Lãnh Nguyệt Bình để vây đánh tiên sư của tiểu đệ.

Thạch Kinh Thiên nghe qua liền “Hừ” một tiếng lạnh lùng rồi giương to đôi mắt lên, nói:

– Hiện giờ hắn ta đâu rồi?

Qua câu hỏi ấy, tựa hồ y muốn tìm đến Du Hồn Đạo Nhân để đánh nhau một trận sống chết. Gia Cát Ngọc thấy vậy, trong lòng hết sức cảm động nên cười nhạt nói:

– Tên ác tặc ấy đã bị chết dưới chưởng lực của tiểu đệ rồi.

Kể đó, chàng bèn đem mọi việc đã xảy ra từ đầu hôm đến giờ nói đại lược cho hai người nghe qua. Thiết Chỉ Cái nghe xong bèn khẽ gật đầu nói:

– Nếu nói như thế thì cái chết của Lãnh Hồn Cư Sĩ chắc chắn là vì hắn ta đánh trúng phải số “Thực Cốt Băng Ty” còn bám trên thứ cô lâu bảo y của tiểu đệ mà ra. Nhưng có điều khó hiểu ấy là nếu thứ “Thực Cốt Băng Ty” đó là thứ “Thực Cốt Băng Ty” thực sự, thì tiểu đệ làm thế nào có thể chịu nổi đến bây giờ?

Đôi mày của Thạch Kinh Thiên liền nhướng cao, cất tiếng cười ha hả, nói:

– Lão đại, chả lẽ anh đã quên rồi hay sao? Lão tam trước đây đã gặp được kỳ duyên may mắn, nên ăn được trái “Kim tuyến huyết lan” hiếm có trên đời. Hơn nữa vừa rồi lão tam lại uống mấy ngụm nước trên dòng thác Đào Hoa và không biết chừng giờ đây chất thuần dương của dòng nước ấy giúp cho cơ thể chống lại được với “Thực Cốt Băng Ty” chẳng?

Nói đến đây thì y dừng lại trong giây lát, rồi bỗng nhướng cao đôi mày tiếp rằng:

– Ô. Phải rồi, này lão tam. Ngươi đã lấy được lọ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ”.

vào tay, vậy tại sao không mau dùng nó để chữa trị cho diện mục trở lại như xưa?

Gia Cát Ngọc mỉm cười đáp:

– Linh Thạch Hàn Bích Lộ chưa chắc là chữa trị được. Hơn nữa ...

Nói đến đây, bỗng chàng hạ thấp giọng nói thì thầm với Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên một lúc. Hai vị võ lâm quái kiệt ấy nghe qua không ngớt gật đầu khen ngợi.

Thiết Chỉ Cái đối với người em kết nghĩa này thực hết sức yêu mến, nên mặc dù Gia Cát Ngọc bảo là trong người mình hoàn toàn không có gì la ngại, nhưng lão ta cứ ân cần hỏi han cất vấn tới lui mãi, khiến Gia Cát Ngọc buộc phải nói thật ra mọi lẽ.

Thì ra, thứ “Thực Cốt Băng Ty” ấy quả hết sức lợi hại và độc ác, Gia Cát Ngọc tuy trước đây đã gặp được bao nhiêu kỳ duyên may mắn, nên nhất thời

chất độc lạnh buốt ấy chưa xâm nhập đến tim, nhưng cả cánh tay trái của chàng đã tê liệt, không còn cử động được nữa. Đồng thời, nếu chàng thiếu cẩn thận, thì huyết đạo được khóa nơi bả vai của chàng sẽ không làm sao ngăn được chất độc xâm nhập vào cơ thể.

Chính vì vậy, nên Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đều không khỏi cau chặt đôi mày cố moi trí tìm đủ mọi cách để chữa trị cho chàng, nhưng vẫn đành bó tay ngồi nhìn mà thôi. Bởi thế, hai người quyết định cùng chàng trở về Quỷ Cốc một lần nữa. Trong chuyến đi đó, một là để nhân tiện giúp chàng có dịp gặp lại mẹ hiền, kế đó là tìm đến dòng thác Đào Hoa để dùng nước có chất thuần dương ấy chữa trị vết thương “Thực Cốt Băng Ty” cho chàng.

Suốt dọc đường đi, cả ba người kể lại cho nhau nghe những việc xảy ra trong những ngày xa cách. Chừng ấy, Gia Cát Ngọc mới được biết sau khi chàng ra đi chẳng bao lâu thì Thạch Kinh Thiên đã gặp Tư Đồ Uyển, Tiểu Thanh và Mạc Sâu Tiên Tử. Do đó, hai cô gái cùng con chim ưng theo Mạc Sâu Tiên Tử trở về Vô Tình Cốc, còn y hỏi hỏi tìm đến Gia Cát Ngọc.

Riêng về Thiết Chỉ Cái và Xích Diện Thần Long thì sau khi thì sau khi hỏi hỏi tìm đến Lộc Nguyên, mới biết được Vân Thiên Nghĩa Cái đã thanh lọc xong môn phái và ông ấy cảm thấy xấu hổ đối với ân sư nên tự sát mà chết. Bởi thế, Thiết Chỉ Cái phải đứng ra sắp đặt lại mọi việc trong môn phái và giao quyền bang chủ Cái Bang cho Sách Hồn Quái Khất Cổ Nan Toàn.

Thiết Chỉ Cái và Xích Diện Thần Long vốn có ý tìm đến để tham dự cuộc đại hội nguyên tiêu, nhưng dọc đường hai người lại gặp Cùng Thần, Túy Quỷ và Bát Đầu Thụ Sinh.

Cùng Thần và Túy Quỷ lúc ấy đang trên đường đi tham dự nguyên tiêu đại hội, còn Bát Đầu Thụ Sinh thì muốn gấp rút đến núi Hạ Lan Sơn hầu gặp

được mặt ái thê mà từ bấy lâu nay xa cách. Xích Diện Thần Long biết võ công của mình rất có giới hạn, nên đại hội nguyên tiêu là nơi mà mình không thể nào tham dự được, nên tách ra đi cùng với Bát Đầu Thụ Sinh về hướng Tây để đến núi Hạ Lan Sơn.

Lẽ tất nhiên là dụng ý của lão ta muốn nhân cơ hội đó gây tình cảm thêm với người sui gia tương lai của mình, hầu tính toán công việc hôn nhân cho ái nữ.

Thiết Chỉ Cái vì thuật khinh công còn kém sút hơn Cùng Thần và Túy Quỷ.

Hơn nữa, dọc đường lão ta lại gặp Thạch Kinh Thiên, hai người vì xa cách bấy lâu mới được trùng phùng nên đem mọi việc kể lại cho nhau nghe, do đó sức đi của họ lại càng chậm hơn trước. Kịp khi hai người đến Lạc Phách Phong thì đã thấy mọi việc đều xong xuôi, ai nấy đều giải tán ra về, chỉ còn Gia Cát Ngọc ở lại và bất thần té lăn quay ra đất.

Gia Cát Ngọc và hai vị nghĩa huynh nói chuyện cho nhau nghe xong, liền tiếp tục nhắm hướng Hạ Lan Sơn đi thẳng tới.

Trong vòng tháng ấy thì bọn họ đã đến vùng Thâm Vương và bỗng thấy từ xa có một bóng người đi tới. Thiết Chỉ Cái nhìn qua thì không khỏi giật mình, nhanh nhẹn thò tay ra kéo mạnh vạt áo của Gia Cát Ngọc và Thạch Kinh Thiên, rồi chia nhau lách mình vào tảng đá to bên ven hồ.

Bóng người ấy vẫn tiếp tục đi tới và không ngớt đưa mắt ngó quanh. Khi người đó đi còn cách số người của Thiết Chỉ Cái độ mười trượng thì ai nấy đều nhận rõ được hình dáng đối phương. Đây chính là một người mặc y phục ngắn màu đen, trên lưng giắt một ngọn thiết câu. Y bất thần dừng chân đứng lại, rồi nhanh nhẹn lách mình nhảy ngang, nhắm hướng một cánh rừng rậm

ven hồ lao thoát vào.

Gia Cát Ngọc đang định phi thân đuổi theo vào cánh rừng thì bỗng trông thấy cách xa đấy ngoài mùi trượng, lại có bóng người lướt tới. Đây là một lão già bé nhỏ, thân hình gầy đét, da đen sạm. Lão già ấy cất giọng âm u sâu hiểm, cười lên một tiếng rồi đôi vai lắc mạnh và lại nhắm ngay khu rừng ấy lướt thẳng tới.

Võ công của người xuất hiện trước tiên không phải tầm thường, nhưng lão già bé nhỏ tựa hồ còn khôn ngoan gian xảo hơn một bậc.

Gia Cát Ngọc đang băn khoăn, chưa hiểu hai người ấy là ai thì bỗng nghe Thiết Chỉ Cái cất tiếng kêu thất thanh rằng:

– Quái lạ thực. Lão quý này đã nhiều năm qua không hề dấn bước giang hồ, thế tại sao hôm nay lại xuất hiện tại nơi đây?

Thạch Kinh Thiên cũng không khỏi cau chặt đôi mày, nói:

– Đại ca. Có phải anh muốn bảo lão quý ấy chính là môn nhân của lão ma nọ ở Dã Nhân Sơn hay không?

Thiết Chỉ Cái trầm ngâm trong giây lát, nói:

– Người hãy xem lão già gầy đét và nạm đen, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng, vậy không phải chính là một phái với tên lão ma đó hay sao?

Gia Cát Ngọc hết sức lấy làm lạ, vội vàng hỏi:

– Đại ca. Các anh bảo lão ma ấy là ai thế?

Thiết Chỉ Cái bỗng lộ sắc phấn khởi tựa hồ như đang chợt nhớ ra điều gì, hồi hả nói:

– Hãy mau đuổi theo xem đã. Chốc nữa đây lão ca ca sẽ nói rõ cho người biết.

Nói đoạn, lão ta phi thân bay lên nhắm ngay phía trái cánh rừng rậm trước mặt chạy tới, và chỉ trong chớp mắt là đã lướt đi xa ngoài mấy trượng.

Thạch Kinh Thiên cũng nhanh nhẹn bay thoát đi, nhưng lại phi thân vòng theo bên tay phải của cánh rừng, chứ không chạy chung cùng một đường với Thiết Chỉ Cái.

Gia Cát Ngọc tỏ ra trầm ngâm trong giây lát, rồi cũng vung mạnh đôi cánh tay, vọt thẳng lên không, bám sát theo lưng lão già áo đen nọ, lướt thẳng vào khu rừng như một con chim bay.

Thuật khinh công của chàng hết sức cao cường và quả nhiên vượt hơn tất cả cao thủ trong võ lâm một bậc. Do đó tuy chàng phi thân lướt đi sau, nhưng lại vào khu rừng trước lão nọ. Đôi chân của chàng nhanh nhẹn điễm lên ngọn cây, rồi đưa mắt sáng ngời nhìn khắp qua khu rừng một lượt.

Chàng đã trông thấy đây đó đều cây cối rậm rạp, xanh um chạy dài có hàng mùi dậm, nhánh lá chen chúc nhau, đọt cây non mơn mớn chứa đầy sức sống.

Nhưng, trong một khu rừng tốt tươi tràn đầy nhựa sống ấy, lại trông thấy thấp thoáng một ngôi miếu hoang tàn sụp đổ, chứng tỏ đã từ lâu không được ai tu bổ, sửa sang gì cả.

Thế nhưng, lúc bấy giờ bỗng có bóng người bay chập chờn giữa những bức tường sụp đổ rồi lần khuất vào trong gian đại điện.

Với nhãn lực của Gia Cát Ngọc chỉ vừa nhìn thoáng qua là chàng đã biết ngay bóng người ấy chính là gã đàn ông to lớn, mình mặc y phục đen, lưng giắt thiết câu vừa xuất hiện khi nãy.

Do đó, chàng nhanh như chớp phi thân bay thẳng vào ngôi miếu, rồi ẩn mình tại bức tường sụp đổ, đưa mắt lên nhìn vào trong. Và khi thấy rõ khung cảnh trong ấy thì chàng không khỏi giật bắn người.

Thì ra, tại gian điện cột kèo đã sụp đổ kia đang ngồi yên một lão đạo sĩ tóc bạc, râu đen, đôi mày dài qua khỏi mắt, móng tay nhọn hoắt như những lưỡi dao.

Chẳng phải vị đạo sĩ ấy là Vong Hồn Đạo Nhân ở Bất Quy Cốc hay sao?

Ở phía trước mặt lão ta, gã đàn ông lưng giắt ngọn thiết câu khi nãy đang đứng sững và hạ giọng nói rằng:

– Khải bảm sư bá, khi sư phụ đến nơi thì cũng vừa lúc tiểu sư thúc bị gã Kim Cô Lô dùng chưởng đánh rơi xuống Lạc Phách Phong, tan xương nát thịt mà chết.

Do đó, sư phụ vì hoàn cảnh xa lạ nên không dám phát động liều lĩnh.

Gia Cát Ngọc nghe qua không khỏi giật mình nghĩ thầm rằng:

“Qua những lời nói của gã đàn ông này, rõ ràng hẳn ta là đệ tử trong Bất Quy

Cốc nhưng hấn lại bảo là chẳng dám liều lĩnh phát động nghĩa là làm sao? Chẳng lẽ bọn họ còn đang có mưu gian gì to tát nữa hay chẳng? “ Trong khi chàng còn đang trầm ngâm nghĩ ngợi, thì bỗng trông thấy thế nương cao đôi mày, sắc mặt đầy vẻ giận dữ, nói:

– Trước kia, khi người theo hầu tiểu sư thúc để dẫn bước giang hồ thì ta có dặn dò người, chẳng hay hiện giờ người còn nhớ những lời dặn dò ấy không?

– Tôi vẫn còn nhớ. Sư bá bảo tôi phải trợ lực cho tiểu sư thúc để gây nên những ân oán thị phi trong võ lâm ở Trung Nguyên khiến họ thù hằn chém giết lẫn nhau, đưa đến tình trạng đôi bên đều bị thiệt hại, để sư tổ thừa dịp đó nhất thống cả giang hồ. Suốt mấy năm gần đây, tôi theo tiểu sư thúc và đã đem hết trí óc cũng như năng lực, lúc nào cũng cố làm đúng theo lời dặn dò của sư bá cả.

Đây quả là ngựa trời bắt ve sâu thì lại bị chim sẻ mổ. Huyết Hải Chuyển Luân Vương thu nhận Du Hồn Đạo Nhân làm một cánh tay đắc lực, nhưng không ngờ lại bị sa vào mưu gian thâm độc của kẻ khác.

Gia Cát Ngọc nghe qua, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Lúc ấy, Vong Hồn Đạo Nhân lại cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

– Mười năm công phu khó nhọc, thế mà lại phải chịu sụp đổ trong một sớm một chiều, người đã không quên lời dặn dò của ta, thế tại sao khi thấy Càn Khôn Ngũ Bá và Huyết Hải Chuyển Luân Vương chưa hề gây sự đánh nhau, mà người lại để cho tiểu sư thúc ra tay so tài với Kim Cô Lô mà không ngăn cản?

Sắc mặt cũng như lời nói của Vong Hồn Đạo Nhân đều gay gắt ghê rợn. Và

khi câu nói vừa dứt, thì đôi mày dài của lão ta cũng bắt thần nhướng cao lên, làm cho gã đàn ông to lớn nọ phải khiếp sợ đến tái hấn sắc mặt, toàn thân run rẩy, nói:

– Xin sư bá minh giám, tiểu sư thúc ở trong Huyết Hải là người giữ địa vị Võ Tướng, tôi làm sao dám mạo muội can ngăn? Hơn nữa, hôm ấy số người đến tham dự đại hội, không ai có thể ngờ được rằng gã Kim Cô Lôu ấy lại thoát được “Thực Cốt Băng Ty” của tiểu sư thúc cả.

Gã đàn ông to lớn ấy đã hoàn toàn nói đúng sự thật, thế nhưng Vong Hồn Đạo Nhân vừa nghe qua thì liền cất giọng lạnh lùng cười to qua giọng mũi, nói:

– Ta nghĩ cái tình khó nhọc của ngươi từ bấy lâu nay, nên ta tạm tha thứ cho ngươi lần này, vậy ngươi hãy mau trở về Huyết Hải Địa Khuyết, nói lại với sư phụ của ngươi, bảo là sư tổ có mệnh lệnh ông ấy nên mau bố trí gấp rút cho mọi việc đều xong xuôi trước lần đại hội thứ hai vào đêm Trung Thu năm nay, hầu lấy đó ...

Câu nói của Vong Hồn Đạo Nhân chưa dứt, thì bỗng lão ta nhướng cao đôi mày quát to rằng:

– Ai thế? Hãy mau bước ra đây cho ta.

Dứt lời, lão ta vung cánh tay phải lên, tức thì có mười mấy đóm ánh sáng bạc lạnh ngắt rít gió vèo vèo, nhắm ngay nóc nhà của ngôi miếu phía trái bay vút tới.

Thế võ ấy của Vong Hồn Đạo Nhân tuy so với “Thực Cốt Băng Ty” của Du Hồn Đạo Nhân thì không mãnh liệt bằng, nhưng nói về sự thâm độc thì vẫn

là hiếm có trong giang hồ.

Gia Cát Ngọc đã biết từ trước, trên nóc nhà tại ngôi đại điện phía trái đã có người xâm nhập và chàng đinh ninh rằng, nếu người đó chẳng phải là Thiết Chỉ Cái thì tất nhiên cũng là Thạch Kinh Thiên. Do đó, chàng thấy Vong Hồn Đạo Nhân ra tay tấn công thì không khỏi kinh hãi.

Nào ngờ đâu mọi việc đã xảy ra ngoài sức tưởng tượng của chàng. Những tia ánh sáng màu xanh ấy sau khi đã bay vút ra, thì trên nóc nhà nơi ngôi đại điện phía trái liền phát ra một chuỗi cười ghê rợn, đồng thời lại có bóng người phi thân bay vọt lên, khiến kinh khí cuốn ào ào trong gió, rồi vung chưởng quét mạnh tới làm cho số ám khí của Vong Hồn Đạo Nhân vừa ném ra đều bị cuốn rơi xuống đồng gạch ngói đổ nát tất cả.

Liền đó, Gia Cát Ngọc lại trông thấy bóng người ấy từ trên đáp nhẹ nhàng như một cánh lá vàng rơi xuống sân chùa, và bóng người đó không phải là Thiết Chỉ Cái, mà cũng không phải là Thạch Kinh Thiên, trái lại chính là lão già bé nhỏ, gầy đét, có nước da đen sạm mà chàng gặp khi nãy.

Vong Hồn Đạo Nhân vừa nhìn thấy đôi phương, thì sắc mặt liền biến hẳn. Lão ta cất giọng giận dữ cười rằng:

– Ta tưởng ai, nào ngờ lại là môn hạ của Nam Thiên Dã Nhân. Chúng ta đều là thân hạ của Huyết Hải cả, vậy xin tha thứ cho cái tội thất lễ của bản đạo.

Đôi mắt ngời ánh sáng xanh của lão già bé nhỏ ấy không ngớt xoay chuyển, cất giọng âm u sâu hiểm, cười nhạt nói:

– Trước đây nửa giờ, thì nếu ngươi nói lời ấy ta còn tin được, thế nhưng giờ đây thì ... Ha ha ...

Lão già bé nhỏ ấy cất giọng khô khan cười lên một lượt, trong khi sắc mặt đầy vẻ khinh lờn.

Vong Hồn Đạo Nhân bất thần đứng phắt dậy, cất giọng ghê rợn quát rằng:

– Bây giờ thì sao?

Lão già bé nhỏ ấy lại cất tiếng cười nhạt, nói:

– Ta đã biết từ lâu là môn nhân của Thất Khuyết Lão Qui chắc chắn không khi nào cam tâm chịu lép hơn người, thế mà từ bấy lâu nay đại vương hoàn toàn tin tưởng nơi các ngươi, mãi đến bây giờ âm mưu sâu hiểm của các ngươi mới hoàn toàn bị ta phát giác, vậy còn nói làm gì nữa?

Sắc mặt của Vong Hồn Đạo Nhân liền biến hẳn, cất tiếng cười gian manh nói:

– Ông đã nghe được điều gì rồi?

Lão già kia hiện vẻ đắc ý trên sắc mặt, nói:

– Vong Hồn lão đạo. Ngươi còn giả vờ gì thế? Thực ra ta đã biết từ lâu rồi, Du Hồn chính là môn hạ của Bắc Sát, cải trang giả dạng thành Đồng Chung Đạo Nhân để đến đây tiếp tay với đại vương xây nghiệp lớn, bên ngoài thấy như rất trung thành, nhưng sự thật thì bên trong ... Hừ.

– Khá khá. Ngươi quả là biết chẳng ít, nhưng ngươi có biết hiện giờ ta đang tính chuyện gì hay không?

Vong Hồn Đạo Nhân vừa cất tiếng cười to, nghe lạnh lùng thấu tận xương tủy, như băng giá giữa mùa đông rét mướt.

Gia Cát Ngọc ẩn mình đưa mắt theo dõi, thì biết nguy cơ đã sắp xảy đến với lão già ấy rồi.

Nhưng, lão già ấy tựa hồ như chẳng biết gì chết sống, tưởng đâu mình nắm được chỗ yếu của đối phương thì có thể làm cho đối phương khiếp sợ, nên cất giọng cười sâu hiểm, lên mặt nói:

– Hiện nay trong bụng ngươi đang tính toán chuyện gì, cần gì ta phải vạch trần ra? Song, nếu ngươi muốn ta giữ bí mật việc này, thì tốt nhất nên ...

Vong Hồn Đạo Nhân bỗng gằn giọng quát to rằng:

– Tốt nhất là nên đưa ngươi về châu trời.

Lão ta nãy giờ đã vận dụng chân lực, sẵn sàng đánh ra nên câu nói vừa dứt thì liền sử dụng ngay toàn bộ “Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ” nhắm lão già gây đét, đen sạm ấy giáng thẳng xuống.

Lão già bé nhỏ kia trông thấy thế không khỏi biến hẳn sắc mặt, đôi vai lắc nhanh, vung chưởng lên đánh ra chớp nhoáng hai thế võ thẳng vào thế công của Vong Hồn Đạo Nhân.

Chớ xem thường lão già ấy có thân hình gầy đét mà lắm, vì võ học của lão ta quả không phải là tầm thường. Khi đôi chưởng của lão ta vừa đánh ra, thì liền gây thành một ngọn kinh phong lạnh buốt cuốn tới ào ào, chẳng thua gì muôn nghìn đợt sóng to ngoài bể cả.

Liền đó, sau hai tiếng nổ to âm âm, tức thì lại thấy bóng người không ngớt chao động. Vong Hồn Đạo Nhân đôi chân lão đảo và bị hất lui ra phía sau đến bảy thước.

Trong khi đó, lão già bé nhỏ kia cũng không ngớt lắc lư đôi vai, thân hình cũng loạng choạng bước lùi ra sau liên tiếp năm bước dài. Nói về nội lực thì Vong Hồn Đạo Nhân chẳng lẩn hơn đối phương nửa bậc, nhưng nói về sự sâu hiểm, thì lão già bé nhỏ này cao vượt hơn, khiến Vong Hồn Đạo Nhân không làm sao có thể so sánh kịp ...

Qua thế đánh đột ngột vừa rồi, Vong Hồn Đạo Nhân đã giành lấy được phần chủ động, nên lão ta nào chịu để cho đối phương kịp trở tay?

Bởi thế, sau khi đôi chân của lão ta vừa gượng đứng yên lại được, thì đã cất giọng gian manh cười to lên. Và khi tiếng cười như tiếng chim vụt kêu giữa đêm khuya ấy còn đang vang rền, thì lão ta đã tràn người tới lần thứ hai, đôi chưởng đánh ra vun vút như mưa sa bão táp, chỉ trong chớp mắt là đã công tới bảy chưởng.

Bảy chưởng ấy đều là tuyệt học của Bất Qui Cốc. Hơn nữa, chân lực lại được sử dụng đến mức tối đa, nên kinh phong lạnh buốt dấy động âm âm, khiến cho không khí cả vùng chuyển động như một cơn gió lốc, nhắm ngay thân người của lão già bé nhỏ kia chụp thẳng xuống.

Hơi thở của lão già ấy chưa kịp điều hòa trở lại, thì đã trông thấy chưởng thế của đối phương lại công tới tấp, nên bất giác cất tiếng gầm to rồi vung đôi chưởng lên đánh ra chớp nhoáng như gió hốt, gây thành bóng chưởng chập chờn dày đặc ra không gian, đỡ thẳng vào thế chưởng của đối phương.

Tuy nhiên trong võ lâm người ta vẫn thường bảo, nếu sai đi một nước cờ thì

đành chịu hồng cả ván. Do đó lão già bé nhỏ này tài nghệ vốn đã thấy kém hơn Vong Hồn Đạo Nhân, hơn nữa lại không giành được chủ động, vậy làm thế nào để đối phó lại với đối phương?

Chính vì vậy mà sau ba chương va chạm thẳng vào nhau, lão ta đã thở hổn hển, sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng ...

Cuối cùng, đến chương thứ bảy thì lão ta bỗng “ua” lên một tiếng to, rồi hộc ta hai ngụm máu tươi đỏ ối ...

Liên đó, Gia Cát Ngọc nghe có một tiếng cười dài vang lên đi liền với một tiếng gào thảm thiết vô cùng rùng rợn, thế là khuôn mặt xấu xí và gầy đét của lão già nọ đã bị Vong Hồn Đạo Nhân đánh ra làm đôi, mỡ óc bay tung tóe, máu tươi bắn ra như suối, ngã lăn quay ra đất chết tốt ngay.

Gia Cát Ngọc mục kích cảnh tượng thê thảm ấy thì bất giác trong lòng không khỏi hãi kinh. Nhưng, giữa lúc đó Vong Hồn Đạo Nhân đã nhanh như chớp quay mặt trở lại, nhìn thẳng về nơi ẩn mình của chàng, cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách, nói:

– Kẻ ẩn mình nơi ấy là ai? Sao chưa chịu ra tay tự xử lấy mình, vậy chả lẽ còn đợi ông đây phải làm giúp cho người hay sao?

Gia Cát Ngọc nghe thế, liền phá lên cười to rồi lắc mạnh đôi vai, phi thân nhẹ nhàng đáp yên xuống cách trước mặt Vong Hồn Đạo Nhân tám thước, đôi mắt chiếu rọi ánh sáng, cười nhạt, nói:

– Chẳng sai tí nào cả. Tôi đang muốn nhờ ông giúp đây. Nhưng chẳng hay ông có bằng lòng hay không?

Vong Hồn Đạo Nhân vừa thấy rõ người xuất hiện trước mắt mình là ai, thì sắc diện biến hẳn, bất giác thối lui ra sau liên tiếp ba bước, đôi mắt tròn tròn xoe, kinh hoàng luống cuống nói:

– Người ...? Người tại sao lại ...?

Gia Cát Ngọc nhướng cao đôi mày, cười to nói:

– Đạo sĩ cho rằng tôi đến đây không phải lúc hay sao?

Sắc mặt tái nhợt của Vong Hồn Đạo Nhân trông thực là đau thương, hơn nữa đôi tròng mắt của lão ta không ngớt xoay tròn và cuối cùng, nghiền chặt đôi hàm răng cắt giọng lạnh lùng g to nói:

– Người đến phải lúc lắm. Phải lúc lắm. Tất cả những mối thù cũ và những mối hận mới giữa người và Bất Qui Cốc hôm nay thanh toán thì không còn gì hợ thờ hơn.

Câu nói vừa dứt, thì đôi chưởng của lão ta bất thần đưa cao đến ngang ngực, một trên một dưới như đang thủ thế để đỡ. Và một cuộc xô xát ác liệt xem ra chỉ cần khẽ va chạm là sẽ bùng nổ. Nhưng ngay lúc ấy bất ngờ có hai tiếng thét dài từ xa vọng đến ...

Vong Hồn Đạo Nhân vừa nghe qua hai tiếng ấy thì sắc mặt liền lộ vẻ hãi kinh, buông thõng hai bàn tay trở xuống, rồi nhanh nhẹn lùi ra sau mấy bước. Đồng thời lão ta lại đưa mắt nhìn về phía xa đây về kinh hoàng.

Gia Cát Ngọc bèn nhìn theo hướng đôi mắt của Vong Hồn Đạo Nhân, thì trông thấy từ phía ấy lại có hai lão già gầy đét, đen sạm đang nhanh nhẹn phi thân lướt tới như bay.

Hình dáng của hai lão già ấy rất quái dị, nên chàng vừa nhìn qua một lượt thì có thể đoán biết ngay đây chính là môn hạ của Nam Thiên Dã Nhân, nên tâm trạng liền cảm thấy nhẹ nhõm, phá lên cười to nói:

– Vong Hồn lão đạo, ông đã xem xong chưa nào? Ta chỉ e là trong lúc này, nếu ta không thanh toán người thì kẻ khác cũng không chịu buông tha cho người đâu.

Sắc mặt của Vong Hồn Đạo Nhân không ngớt thay đổi, nhưng bất thần lão ta đầy vẻ đắc ý, cất giọng cười khanh khách nói:

– Kim Cô Lô. Người tưởng rằng bọn họ không thể hợp lực với ông đây để đối phó với người hay sao?

Gia Cát Ngọc cất giọng ngạo nghễ cười nói:

– Vong Hồn. Người muốn làm điên đảo sự thật, đây chỉ là một ý nghĩ nông cuồng, lão già này bị sát hại dưới “Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ”, thế người còn có thể che dấu người khác được hay sao?

Vong Hồn Đạo Nhân nghe qua thì không khỏi giật mình kinh hãi. Lão ta nhìn lên, trông thấy nơi vết thương của lão già nằm chết dưới đất có dấu máu tuôn ra đỏ ối, lại có màu tím bầm quả đúng là “Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ” riêng biệt của mình gây ra.

Trong khi ấy, hai lão già gầy đét, đen sạm kia đang phi thân lướt tới mỗi lúc một gần hơn, sắc mặt của Vong Hồn Đạo Nhân cũng mỗi lúc một tái nhợt.

Gia Cát Ngọc chấp tay ra sau lưng, đứng sững đầy vẻ ngạo nghễ, đôi khước

miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Xem ra, chắc chắn khi hai lão già kia lướt đến nơi, thì Vong Hồn Đạo Nhân tất phải lưỡng đầu thọ địch. Nhưng bất ngờ trên sắc mặt tái nhợt của lão ta bỗng hiện lên một nụ cười đắc ý ghê rợn ...

Gia Cát Ngọc nhìn qua không khỏi kinh ngạc, thì đã thấy Vong Hồn Đạo Nhân nhanh nhẹn tràn về phía trái năm bước. Lão ta dừng chân trước một bức tường sụp đổ, rồi quay mặt về phía gã đàn ông to lớn trên lưng có giắt ngọn thiết câu, vẫy tay nói:

– Hồ Kỳ, ngươi hãy mau đến đây.

Gia Cát Ngọc vốn là người thông minh tuyệt thế, nhưng vẫn không thể đoán ra được cử chỉ ấy của Vong Hồn Đạo Nhân là có mục đích gì, phương chi gã đàn ông to lớn và thô lỗ đó ...?

Chàng chưa kịp nghĩ ngợi để tìm câu giải đáp thì đã thấy gã đàn ông to lớn kia phi thân lướt đến trước mặt Vong Hồn Đạo Nhân rồi.

Ngay lúc đó, sắc mặt của Vong Hồn Đạo Nhân bỗng biến đổi hẳn, trở thành lạnh lùng đáng kinh sợ như sương mai mùa thu, khiến ai nhìn đến cũng phải khựng khiếp ...

Trong khi Gia Cát Ngọc vừa mới kịp giật mình, thì cánh tay phải của Vong Hồn Đạo Nhân đã vung lên nhanh như chớp ...

Chàng là một con người nhanh trí lại thông minh, nên vừa nhìn thấy cử chỉ đó của Vong Hồn Đạo Nhân, thì trong lòng mới bừng hiểu ra mọi lẽ. Nhưng giữa lúc chàng vừa định tràn tới để chặn đứng hành động của đối phương thì

đã quá muộn rồi.

Do đó, chàng chỉ kịp nghe gã đàn ông to lớn kia cất giọng kinh hoàng kêu lên rằng:

– Sư bá ...

Nhưng Vong Hồn Đạo Nhân không chờ cho hắn nói dứt lời, thì đờn chưởng đã bắt từ trên giáng xuống như một chiếc búa khổng lồ, tức thì sau một tiếng “hự” khô khan, gã đàn ông to lớn sau lưng có giắt ngọn thiết câu tên gọi là Hồ Kỳ ấy đã bị mất mạng dưới chưởng lực của sư bá mình.

Qua thủ đoạn vô cùng tàn bạo và độc ác đó, Gia Cát Ngọc không khỏi kinh hoàng sửng sốt.

Nhưng, Vong Hồn Đạo Nhân trái lại mỉm một nụ cười lạnh lùng qua đôi khóe miệng, chấp tay niệm Phật rằng:

– Vô Lượng Thọ Phật. Nếu linh hồn người có linh thiêng ở chốn suối vàng, thì cũng nên hiểu cho kẻ đưa người đến con đường chết chính không phải là sư bá đâu.

Gia Cát Ngọc cười nhạt, nói:

– Khá khen cho một tên ác đạo, lòng dạ như rắn rết kia. Nếu chẳng phải người sát hại hắn thì còn là ai nữa?

Trong lòng chàng hết sức căm tức, nên vừa dứt lời thì chưởng phải đã nhanh như chớp vung lên, đánh thẳng ra một đạo kinh khí mãnh liệt phi thường.

Vong Hồn Đạo Nhân biết võ công hiện nay của chàng siêu phàm tuyệt đỉnh, nên nào dám đỡ thẳng vào thế công của chàng vừa đánh ra? Lão ta nhanh nhẹn lắc mạnh đôi vai, rồi lùi ra sau liên tiếp năm bước dài.

Trong khi Gia Cát Ngọc định tràn tới tấn công lần thứ hai, thì bất thần đã nghe một tiếng quát to và liền thấy hai bóng người xuất hiện trước mắt. Hai bóng người ấy đều mặc áo dài đen chấm tới đất, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng xanh, đúng là hai lão già môn hộ của Nam Thiên Dã Nhân vừa từ xa phi thân chạy tới.

Hai người ấy bèn đưa mắt quét qua những xác chết đang nằm lăn quay trên đất, bốn con mắt xanh lè lại chói rục hơn lên. Lão già cao lớn nhường đôi mày chổi xể, gằn giọng quát rằng:

– Việc này do ai đã gây ra?

Gia Cát Ngọc đang định đem mọi sự thật giải bày cho hai lão ta nghe, thì cũng vừa nhìn thấy sắc mặt giận dữ hung hăng của hai lão ta, nên im lặng không thềm nói gì cả. Trái lại, chàng chỉ cất tiếng cười lạnh lùng “Hừ” qua giọng mũi mà thôi.

Vong Hồn Đạo Nhân bèn chớp ngay lấy cơ hội tốt đó, cất giọng gian manh cười nói:

– Nhị vị đến đây thực là phải lúc. Hiện nay, ngoài Kim Cô Lâu ra, thử hỏi còn ai dám chống đối lại với Nam Thiên phái các ông?

Lão già gầy cao nọ vừa nghe qua lời nói ấy, thì cất giọng ngạo nghễ cười to nói:

– Kim Cô Lôu? Ha ha. Anh em ta từ Nam Thiên hồi hải đến đây chính là muốn thử qua cho biết tuyệt học dưới tay ngươi lợi hại đến mức nào. Nhưng không ngờ ngươi lại dám ra tay sát hại đệ tử của Nam Thiên ta. Hừ. Sao ngươi còn chưa chịu tự xử cho sớm đi nào?

Gia Cát Ngọc trông thấy môn hạ của Nam Thiên, trông chẳng khác nào một lũ ác quỷ, thì trong lòng không khỏi chán ghét, Giờ đây lại nghe câu nói ấy của bọn họ, thì thử hỏi Gia Cát Ngọc làm sao nhẫn nại được nữa, bởi thế chàng liền nhướng cao đôi mày, gằn giọng quát lên rằng:

– Lũ cẩu tặc đáng chết kia. Có ai sát hại đệ tử của Nam Thiên các ngươi?

Ngươi có mắt không vậy?

– Cái gì? Vậy chả lẽ ngươi không phải là Kim Cô Lôu hay sao?

– Hừ. Kim Cô Lôu chính là ta. Nhưng tên lão tặc môn hạ Nam Thiên ấy của các ngươi, chẳng phải đã bị ta sát hại.

Xác chết của lão già môn hạ phái Nam Thiên đang nằm sòng sọt trên đất.

Trong khi đó, Vong Hồn lão đạo bảo chính là Kim Cô Lôu đã hạ sát nạn nhân, trái lại Kim Cô Lôu quát tháo phủ nhận điều đó khiến cho hai cao thủ của phái Nam Thiên nhất thời hoang mang không biết sự thật về việc này ra sao.

Do đó, qua một lúc sừng sốt, lão quái nhân vừa gầy vừa cao ấy bèn trợn to đôi mắt, nhìn thẳng về phía Vong Hồn Đạo Nhân tràn đầy vẻ nghi ngờ.

Vong Hồn Đạo Nhân trông thấy thế bèn cất giọng gian manh cười nói:

– Lời nói của bần đạo, nhị vị không chịu tin hay sao? Ha ha. Kim Cô Lâu nào phải là một gã ngốc, vậy nếu chẳng cho hấn ta biết tài nghệ của mình cao cường đến đâu, thì thử hỏi làm sao hấn chịu thừa nhận chính mình là hung thủ?

Hai quái nhân ấy vừa nghe qua lời nói của Vong Hồn Đạo Nhân thì đồng loạt quay người lại, đưa bốn mắt xanh lè nhìn thẳng vào Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc “Hừ” một tiếng lạnh lùng, nói:

– Phường có mắt không trông kia. Nơi miệng vết thương của xác chết, máu huyết đều tím bầm, rõ ràng đây là “Ngũ Quỷ Âm Phong Chử” từ bấy lâu nay làm kinh khiếp cả giới giang hồ, làm thất vía cả võ lâm, vậy bọn các người không trông thấy hay sao.

Hai quái nhân nọ được sự nhắc nhở của Gia Cát Ngọc, thì lại lộ vẻ sừng sốt quay đầu về phía Vong Hồn Đạo Nhân tức giận quát rằng:

– Vong Hồn lão đạo đáng chết kia. Nam Thiên Song Sát chúng ra suýt nữa đã bị người đánh lừa rồi.

Tức thì hai bóng người liền di động, đồng thời bốn chưởng cùng một lúc vung lên, hai luồng kinh phong lạnh buốt và hôi thối nhắm ngay Vong Hồn Đạo Nhân công thẳng tới.

Vong Hồn Đạo Nhân đã biết phải Nam Thiên võ công rất quái dị, nhất là “Tam âm hũ thi hàn khí” là một thứ võ công thâm độc chẳng kém gì “Ngũ Quỷ Âm Phong Chử”. Do đó, nếu hôm nay lão ta tranh thủ được bọn họ để cùng hợp sức đối phó với Kim Cô Lâu thì chắc chắn kẻ cường địch này có

thể diệt trừ được. Bằng trái lại, thì hậu quả sẽ không làm sao dám tưởng tượng đến.

Gia Cát Ngọc cũng biết rõ được điều đó, nên một mặt chàng hy vọng Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên sẽ kịp thời đến nơi, một mặt khác hy vọng mình sẽ vạch trần được âm mưu của Vong Hồn Đạo Nhân hầu khiến ba hấn ta đánh nhau một trận chết sống. Và chỉ cần trong số ba người họ diệt trừ đi được một, thì dù cho với tình trạng bị trọng thương của chàng vẫn có thể miễn cưỡng giằng co với họ được.

Quả nhiên, hai quái nhân cao thủ của phái Nam Thiên đã bị lời nói của chàng làm cho họ đều tức giận, nên trong lòng chàng cũng thấy nhẹ nhõm đi.

Nhưng, Vong Hồn lão đạo là một con người gian manh sâu hiểm nổi tiếng, lão ta chẳng hề dám vung chưởng lên chống trả đối phương, mà trái lại lách mạnh đôi vai rồi nhanh nhẹn nhảy tránh ra xa tám bước. Đồng thời lão ta lại đưa tay chỉ thẳng vào gã đàn ông to lớn, cũng bị giết chết nằm bên cạnh đấy, nói:

– Xin nhị vị hãy xem cho rõ, vết thương nơi xác chết của Thần Câu Kỳ Hồ, sư diệt của bản đạo đây có gì khác với vết thương của người môn hạ quý môn phái hay chăng?

Nam Thiên Song Sát nghe qua, bèn nhanh nhẹn thu thế võ trở về, đưa mắt nhìn vào xác chết của gã đàn ông to lớn, trên lưng có giắt ngọn thiết câu kia, thì lại cất giọng kinh hoàng “úy” lên một tiếng.

– Kim Cô Lô là một nhân vật kỳ tài trong võ lâm ngày nay, hấn ta biết hết tất cả các tuyệt học của các môn phái lớn. Nếu nói chung, thì hấn biết không dưới mấy mươi thứ tuyệt học, và đều rất tinh thâm. Ngay đến những môn

tuyệt nghệ từ bấy lâu nay thất truyền của phái Thiếu Lâm, hẳn vẫn tìm đủ mọi cách học cho kỳ được. Vậy, phương chi là “Ngũ Quy Âm Phong Chi” của bản phái?

Nam Thiên Song Sát nghe qua câu nói ấy, thì bỗng lại hoang mang không hiểu ra sao cả.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, không khỏi hãi kinh, gằn giọng quát to rằng:

– Vong Hồn lão đạo. Thân Câu Kỳ Hồ rõ ràng đã mất mạng dưới tay của ngươi, thế ngươi muốn ...?

Vong Hồn lão đạo bèn cười nhạt, nói:

– Kim Cô Lô. Lời nói ấy của ngươi có ai tin cho được? Hồ Kỳ chính là sư diệt của bản đạo, hẳn hoàn toàn chẳng có lỗi gì, vậy bản đạo sao lại nhẫn tâm hạ độc thủ đối với hắn?

Nam Thiên Song Sát đồng thanh cất tiếng cười ngạo nghễ, nói:

– Kim Cô Lô. Thật không ngờ ngươi lại tỏ ra nhút nhát đến như vậy. Lời đồn đại trong giang hồ về ngươi, thực không đúng tí nào cả.

Gia Cát Ngọc nghe qua, thì cảm thấy chàm tụt ái, nên còn nghĩ gì đến việc mình đang trọng thương nữa? Do đó, chàng liền giận dữ nướng cao đôi mày, rồi cất giọng cười khanh khách, nói:

– Đúng thế. Cả hai gã kia đều bị ta giết cả. Ta chẳng những giết chúng nó, mà còn giết đến cả bọn ba các ngươi nữa.

Nam Thiên Song Sát đồng thanh cất giọng như sói tru, cười ghê rợn, tức thì, bốn chưởng vung lên nhanh như gió lạnh buốt cả da thịt, đi đôi với một mùi hôi thối nồng nặc, khiến dù người đứng cách xa tám thước, cũng không khỏi cảm thấy choáng váng cả mày mặt.

Do đó, chàng không khỏi kinh hãi, ngâm vận dụng chân lực xuống chưởng phải, úp lòng bàn tay vào phía trong, đưa cao ngang ngực, chờ cho luồng hơi lạnh chạm đến da thịt, thì đột nhiên quát lên một tiếng, vung ngực bàn tay quét thẳng trở ra.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 49

HOA SƠN DÂY BINH

Thế chưởng của chàng vừa quét ra, tức thì gây nên hai tiếng nổ âm âm như sấm động.

Nam Thiên Song Sát đều bị kinh lực hất lui ra sau tám thước đôi mắt xanh biếc của hai lão ta lộ vẻ sợ hãi vô cùng.

Trong khi đó, quả tim của Gia Cát Ngọc cũng không khỏi nhảy thành thịch, thối lui ra sau liên tiếp tám bước dài. Đồng thời, một luồng hơi lạnh buốt cũng đã xâm nhập vào tim, khiến chàng bất giác phải rùng mình.

“Tam Âm Hủ Thi Hàn Khí” của Nam Thiên Song Sát tuy rất độc, nhưng dù sao với qua một thế đánh, cũng không thể nào gây được thương tích Gia Cát Ngọc.

Sở dĩ chàng bắt rùng mình như vậy chính là do sợi “Thực Cốt Băng Ty” mà chàng bị trúng trước đây, sau một sự va chạm mạnh mẽ, Cửu Cửu huyền công mà chàng dùng để khóa cứng huyết đạo bị phân tán, nên nó mới thừa sơ hở để xâm nhập vào cơ thể chàng thêm ba tấc nữa.

Bởi thế, Gia Cát Ngọc hết sức kinh hoàng, vội vàng vận dụng chân khí để ngăn chặn sợi tơ “Thực Cốt Băng Ty”, không cho nó tiến gần đến quả tim.

Vong Hồn Đạo Nhân trông thấy sắc mặt của Gia Cát Ngọc biến hẳn, thì liền

tràn ngay người tới.

Nhưng, lão ta vừa mới di động, thì đã nghe Gia Cát Ngọc cất giọng lạnh lùng cười ngạo nghễ nói:

– Thì ra, Nam Thiên Song Sát võ công cũng chỉ có ngần này. Nếu hai người không mau lui khỏi vùng Trung Nguyên, thì ... Hừ. Hai người chớ trách tại hạ sao hôm nay lại cho hai người yên thân nghỉ mãi mãi tại nơi đây.

Gia Cát Ngọc, tuy ngoài mặt tỏ ra rất trầm tĩnh, nhưng bên trong quả tim không ngớt nhảy nghe thành thịch, vì chân lực trong người chàng lúc bấy giờ đang tập trung để lo ngăn chặn sợi tơ “Thực Cốt Băng Ty”. Vậy, nếu vạn nhất Vong Hồn Đạo Nhân thừa cơ hội này để xuống tay đối phó với chàng, thì hậu quả không ai dám tưởng tượng nổi.

Nào ngờ đâu, cái kế Không Minh tọa lâu của chàng đã thu được kết quả tốt, Vong Hồn Đạo Nhân nghe qua câu nói cứng cỏi ấy, thì trong lòng không khỏi bất ngờ, vội vàng dừng hai chân đứng yên lại không dám tiến tới nữa.

Gia Cát Ngọc thấy thế, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm. Nhưng trong lúc đó, chàng vẫn chưa tập trung được luồng chân khí trong người, để lo đối phó với sức xâm nhập của sợi tơ “Thực Cốt Băng Ty”.

Riêng Nam Thiên Song Sát, vì qua thế đánh của chàng đã vô cùng tức giận, cả hai đưa mắt đầy kinh ngạc nhìn nhau một lượt và trong khi họ đang tỏ ra do dự, thì Vong Hồn Đạo Nhân đã cất giọng khinh miệt cười lên một tiếng.

Tiếng cười nhạt của lão ta, chẳng khác nào lửa cháy mà chế thêm dầu, khiến Nam Thiên Song Sát, tuy đang hoang mang trước võ công của đối phương,

nhưng nghe tiếng cười đó, họ không thể nào tỏ ra mặt chai mày đá, làm ngo không biết đến được. Bởi thế, cả hai đồng quát to, rồi một gã bên trái, gã bên phải tràn tới để tấn công vào Gia Cát Ngọc.

Giữa lúc ấy, chân lực của Gia Cát Ngọc chưa kịp tập trung lại, vậy thử hỏi làm sao dám đỡ thẳng vào thế công của đối phương?

Thế nhưng, thế võ của Song Sát lại hết sức thâm độc, vậy thử hỏi chàng làm sao không đỡ cho được? Chớ nói gì nếu chàng bị đối phương đánh trúng một quyền hay nửa chỉ, mà dù cho chàng chỉ để lộ một chút sơ hở lọt vào mắt của Vong Hồn Đạo Nhân, thì chắc chắn hậu quả sẽ tai hại không thể nào tưởng nổi.

Trong lòng chàng không ngớt nghĩ ngợi, để cố tìm một cách ứng phó hữu hiệu, và trong giây phút chớp nhoáng đó, bỗng chàng đã có một sự quyết định, nên to tiếng cười ha hả, nói:

– Lũ người man rợ kia. Bọn các ngươi nếu muốn so tài với ta thì cậu đây sẵn sàng nhường cho các ngươi đánh vào người cậu ba thế võ trước.

Tiếng nói chưa dứt, thì luồng chưởng phong của đối phương đã chạm tới lớp áo của chàng rồi.

Võ học của phái Nam Thiên, đã là một thứ võ công vừa lợi hại, vừa thâm sâu khó lường. Do đó, chỉ trong chớp mắt là cả người của Gia Cát Ngọc liền bị chưởng phong và bóng chỉ chập chờn của hai quái nhân nọ trùm kín mặt ...

Nhưng, bất thần bóng người xao động chập chờn như những bóng ma, khiến thế võ vô cùng lợi hại của Nam Thiên Song Sát đánh hụt vào khoảng không, làm cho hai lão ta không khỏi kinh hoàng sửng sốt.

Trong khi đó, hai lão bỗng nghe có tiếng cười vang lên sát sau lưng mình rằng:

– Đây là thế võ thứ nhất, tuy vô cùng mãnh liệt, nhưng vẫn chưa cao sâu.

Thật đáng tiếc. Thật đáng tiếc.

Song Sát nghe tiếng nói, bèn quay mặt nhìn lại, thấy Gia Cát Ngọc đang tươi cười đứng sững cách họ tám thước. Thái độ của chàng xem ra nhàn tản, ung dung, như chẳng hề khiếp sợ trước võ công của hai lão.

Thói thường, trong mọi việc người ngoài thì sáng, người trong thì quáng. Nam Thiên Song Sát chính đang ở vào trường hợp này. Nhưng, Vong Hồn Đạo Nhân tuy đang đứng bên ngoài để coi trận giao tranh, vẫn chẳng hề nhận ra Gia Cát Ngọc có một nhược điểm hoặc một sơ hở nào cả. Lão ta chỉ có cảm giác bộ pháp của Gia Cát Ngọc kỳ diệu khó lường, khiến cho ai nấy đều hoa cả mắt, không làm sao nhìn kịp sự lách tránh của chàng. Nếu như vừa rồi, lão ta thừa lúc Gia Cát Ngọc lách mình để tránh, ra tay đánh bồi vào người chàng, thì không biết chừng Nam Thiên Song Sát sẽ bị nguy ngay sau đó.

Nghĩ đến đây, Vong Hồn Đạo Nhân không khỏi ớn lạnh cả xương sống.

Thật ra, lão ta nào có biết bộ pháp của Gia Cát Ngọc tuy tỏ ra vô cùng kỳ diệu và thần tình, nhưng lúc ấy chàng vẫn chưa hề qui tụ được chân khí trong người, và đang ở trong tình trạng không còn đủ sức để chống trả với đối phương nữa. Giả sử trong lúc đó, lão ta kịp thời ra tay, thì chắc chắn sẽ đưa đến một hậu quả rùng rợn.

Nào ngờ lão ta tỏ ra dẫn đo do dự như vậy, chính là đã bỏ qua một thời cơ nghìn năm một thuở.

Gia Cát Ngọc đã lợi dụng giây phút mà ba đối phương còn đang do dự, vội vàng hít mạnh vào một hơi dài, cố gắng tập trung chân khí ...

Vong Hồn Đạo Nhân là một con người bản tính gian manh có tiếng, nên lúc ấy lão ta muốn đứng ngoài vòng giao tranh để làm ngư ông, xúi bẩy ngao cò đánh nhau để mình thủ lợi. Do đó, lão ta trông thấy thái độ của Gia Cát Ngọc, bèn cất tiếng cười nhạt đầy vẻ kinh ngạc.

Tiếng cười nhạt ấy đã làm cho Nam Thiên Song Sát bừng bừng nổi giận. Cả hai cùng gầm lên một tiếng to, rồi nhanh nhẹn tràn người tới trước để tấn công vào Gia Cát Ngọc.

Thời giờ lúc ấy, quả là một khắc giá đáng nghìn vàng, Gia Cát Ngọc trông thấy bóng chưởng của hai người dày đặc như vách núi, kinh khí cuốn tới ào ào, nhưng vẫn bình tĩnh vận chuyển hơi thở để điều hòa máu huyết, hoàn toàn như chẳng hề nhìn thấy đối phương công tới. Mãi đến khi chưởng thế của hai lão quái nhân kia, chỉ còn cách lồng ngực chàng độ bảy tấc nữa, thì chàng mới nhanh nhẹn lách mình, đưa chân lách ngang, rùn thấp đôi vai, xoay nhẹ đôi tay, và đã tránh khỏi thế công ấy trong đường tơ kẽ tóc.

Nam Thiên Song Sát tuy trong lòng đang tràn đầy kinh ngạc, nhưng đôi tay của lão ta vẫn đánh ra một cách mạnh mẽ, thân hình xoay chuyển nhanh nhẹn kịp thời, và thế võ thứ ba của họ lại công tới trong nháy mắt.

Gia Cát Ngọc lại hít vào một hơi thở dài, rồi xử ngay “Thần hành vô ảnh bộ”, đưa chân lách qua trái ba bước, rồi lùi lại tràn sang phải bốn bước, vừa lách ngang lại vừa vượt tới, khiến bóng người xao động chập chờn, nhanh

nhện như điện chớp, thế là đã thối lui ra sau tám bước dài.

Ba đôi phương đang đứng trước mặt chàng, chẳng có gã nào không phải là kẻ gian manh sâu hiểm cả. Do đó, họ nhìn qua cử chỉ lách tránh mà không hề dám chống trả của Gia Cát Ngọc, hơn nữa, khi chàng xoay mạnh thân mình, thì lại không ngót hít vào một hơi dài, tỏ ra rất mệt nhọc. Sự thật ấy đã làm cho cả ba đều thấy được sơ hở của chàng, nhất là Vong Hồn Đạo Nhân, sau khi thăm mắng mình đã bị lầm mưu của đôi phương, bèn cất tiếng cười nói:

– Hừ hừ. Kim Cô Lô quả là một con người lớn lối. Vậy ngươi cũng thử nhường ta ba thế võ xem sao?

Tiếng nói vừa dứt, thì thân hình lão ta đã phi thân vọt vung mạnh đôi chưởng khiến mười ngón tay rít gió vèo vèo, cuồng phong dấy động âm âm, nhắm ngay đầu Gia Cát Ngọc chụp xuống.

Lão ác đạo ấy có ý muốn sát hại Gia Cát Ngọc ngay tại chỗ, nên vừa ra tay là đã sử dụng đến thế võ từng làm rung chuyển cả võ lâm trước đây của Bắc Sát. Thế võ đó bao gồm ba thế võ hiểm hóc lại làm một lúc.

Võ công của Gia Cát Ngọc quả không phải tầm thường, nên chỉ sau ba lần lách tránh ba thế công của Song Sát, thì chàng đã qui tụ được luồng chân khí trong người, đồng thời lại sử dụng “Cửu Cửu huyền công” để ngăn chặn sợi “Thực Cốt Băng Ty”, không cho nó xâm nhập thêm vào cơ thể.

Giờ đây, chàng trông thấy Vong Hồn Đạo Nhân vung mười ngón tay công tới, bèn nhướng cao đôi mày, cất giọng ngạo nghễ, cười nói:

– Vong Hồn lão đạo. Ngươi quả là một con người rất biết nắm thời cơ, nhưng đáng tiếc là đã chậm một bước rồi. Giờ đây, chớ nói gì là ba thế võ,

mà dù cho có ba chục thế võ đi nữa, tại hạ vẫn nào có sợ?

Vừa nói, thân hình chàng cũng vừa bay vút lên không trung, rồi nhằm ngay vào thế công của Vong Hồn Đạo Nhân đỡ thẳng tới.

Vong Hồn Đạo Nhân trông thấy vậy thì không khỏi kinh ngạc. Nhưng, giữa lúc ấy Gia Cát Ngọc đã nhanh nhẹn như một con cá đang vùng vẫy giữa dòng nước, lướt êm ru qua sát cạnh chưởng trái của đối phương.

Thế võ ấy của Gia Cát Ngọc đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Vong Hồn Đạo Nhân. Nhưng đây là một cách lách tránh vô cùng nguy hiểm, trái lại nó cũng vô cùng tuyệt diệu, khiến không ai có thể tưởng tượng nổi.

Bởi thế, ba thế võ của Vong Hồn Đạo Nhân chưa kịp sử dụng ra hết, thì lão ta đã thấy bóng Gia Cát Ngọc lòn ra đến sau lưng mình rồi. Do đó, lão ta không khỏi kinh hoàng, và ngay lúc ấy, đã có một tiếng cười to vọng đến bên tai rằng:

– Đạo sĩ mũi trâu kia. Ngươi cũng có thể nhường cho ta ba thế võ chứ?

Tiếng nói vừa dứt, thì Vong Hồn Đạo Nhân đã biết nguy nên không khỏi thất sắc.

Song, liền đó lão ta đã nghe tiếng gió lạnh rít vèo vèo bên tai.

Luồng gió lạnh thấy tuy rất khế, cơ hồ không thể nghe lọt vào tai được.

Nhưng, Vong Hồn Đạo Nhân là một con người giang hồ có nhiều kinh nghiệm, vậy thử hỏi làm thế nào lại không nhận ra? Bởi vì thế, giữa lúc lão ta đang kinh hoàng, thì liền nhanh nhẹn phi thân lướt tới, chẳng thua chỉ một

mũi tên bắn.

Sự ứng phó của lão ta chẳng phải là chậm, thế nhưng Gia Cát Ngọc đã ra tay nhanh như một luồng điện chớp, nên ngay lúc Vong Hồn Đạo Nhân vừa mới rùn xuống để lấy đà vọt bay lên, thì năm ngón tay rắn chắc như sắt thép của Gia Cát Ngọc đã chụp tới lưng của lão ta rồi ...

Thế võ ấy nếu giáng trúng thẳng đối phương, thì dù cho Vong Hồn Đạo Nhân võ công có cao cường đến đâu cũng chắc chắn sẽ bị gãy xương nát thịt, chết ngay tại chỗ ...

Giữa lúc mạng sống của lão ta hiểm nguy như chỉ mảnh treo chuông, thử hỏi Vong Hồn Đạo Nhân không khỏi kinh hoàng thất sắc sao được? Do đó, mồ hôi lạnh toát ra khắp cả người, đồng thời không khỏi rùng mình rợn óc mấy lượt.

Nhưng, giữa giây phút tối hiểm nguy ấy, bỗng lại có nghe có hai tiếng quát to, rồi Nam Thiên Song Sát nhanh nhẹn tràn tới, đánh ra bảy chưởng, ba ở phía trái và bốn ở phía phải.

Bảy chưởng của Song sát chẳng những nhanh như điện xẹt, mà lại vận dụng toàn lực trong người, nhất là “Tam Âm Hủ Thi Hàn Khí” cuốn ra ào ào, khiến mùi hôi tanh nồng nặc, gió lạnh buốt cả xương tủy.

Gia Cát Ngọc vì rút được kinh nghiệm vừa rồi, nên chẳng dám đỡ thẳng trước thế công của hai lão ta. Trong khi đó, chàng lại chẳng dám ngó lơ trước thế công ấy. Do đó, chàng vội vàng rùn thấp thân người, rồi nhanh nhẹn nhảy lách sang ngang tám bước ...

Qua một tiếng “xoạc” Gia Cát Ngọc đã kịp thời tránh khỏi sự vây đánh của

Song sát và Vong Hồn Đạo Nhân cũng thoát khỏi được thế võ chụp tới của Gia Cát Ngọc. Nhưng, trong khi Gia Cát Ngọc không hề bị tổn thương đến một sợi lông chân, thì Vong Hồn Đạo Nhân lại cảm thấy gió lạnh xâm nhập vào lưng, vì chiếc đạo bào của lão ta đã bị chỉ lực của Gia Cát Ngọc làm rách toạc tại phía sau, tuy may mắn không bị thương, nhưng kinh hãi đến quả tim không ngớt nhảy nghe thành thịch.

Lão ác đạo ấy vừa mới trấn tĩnh tâm thần trở lại, thì bỗng cất giọng tức giận, cười như điên dại, nói:

– Kim Cô Lô. Ngày hôm nay nếu có người thì không có ta vậy.

Nói đến đây, lão ta bèn quay qua Nam Thiên Song Sát, đôi giọng tiếp rằng:

– Sao nhị vị còn chưa chịu xuống tay, vậy chã lẽ thực sự muốn ...?

Nam Thiên Song Sát không chờ cho lão ta nói dứt lời, đã cất tiếng gầm to như sấm nổ, bốn chưởng đưa cao lên ngang ngực, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng xanh, đưa chân bước từng bước một, chậm rãi tiến thẳng về phía Gia Cát Ngọc.

Vong Hồn Đạo Nhân trông thấy thế, đã biết Nam Thiên Song Sát đang vận dụng toàn bộ “Tam Âm Hủ Thi Hàn Khí” để chuẩn bị đánh thẳng vào Gia Cát Ngọc, nên liền cất giọng lạnh lùng cười khanh khách rồi vận dụng “Ngũ Quỷ Âm Phong Chi” xuống đôi bàn tay, từ từ tiến thẳng về phía chàng.

Ba đôi phương trước mặt của Gia Cát Ngọc, đều là cao thủ bậc nhất trong võ lâm, thế mà giờ đây, họ đang vận dụng toàn lực để sẵn sàng áp đảo chàng, thì uy lực ấy khiến ai nhìn qua cũng phải khiếp sợ. Hơn nữa, bước chân của họ tiến tới rất chậm chạp, và mỗi một bước đều để lại một dấu chân lún sâu

vào đất hơn một tấc.

Gia Cát Ngọc nhìn qua, hết sức hãi kinh, nên vội vàng chia ra một luồng chân khí để bảo vệ lấy huyết đạo trong bả vai phía trái rồi mới vận dụng toàn bộ “Cửu Cửu huyền công” vào cánh tay phải chuẩn bị chống trả với thế công quyết liệt của ba đối phương ...

Đôi mắt của Vong Hồn Đạo Nhân tràn đầy sắc căm hận, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

– Kim Cô Lô. Ngày hôm nay chính là ngày chết của ngươi, vậy ngươi có biết hay không?

Gia Cát Ngọc là người có tính ngạo mạn trời sinh, dù biết đang bị trọng thương, rất khó chống đỡ nổi với ba võ lâm cao thủ cùng vây đánh nhưng cũng xem như chẳng hề có việc gì xảy ra, bình tĩnh cất tiếng cười nhạt, nói:

– Kim Cô Lô ta hành đạo trong chốn giang hồ, từ bấy lâu nay không xem việc chết sống vào đâu cả. Vậy nếu bọn các ngươi có bản lĩnh gì, thì hãy cứ ra tay đi nào. Chỉ cần chớ nên ...

Vong Hồn Đạo Nhân chợt nhớ lại qua thế võ vừa rồi của chàng, suýt nữa mình đã bị chàng chụp trúng gãy xương nát thịt, nên vừa xấu hổ vừa tức giận, không chờ cho chàng nói dứt lời, liền quát to rằng:

– Tiên tiêu tặc kia, ngươi muốn chết mà.

Nói đoạn, hấn ta tràn nhanh người tới trước, vung mười móng tay ra như gió, phía trái nhắm chụp thẳng đôi mắt của Gia Cát Ngọc, trong khi cánh tay phải nhắm chụp thẳng vào nách của chàng nhanh như một luồng điện chớp.

Giữa lúc Vong Hồn Đạo Nhân vung thế võ đánh ra, thì Nam Thiên Song Sát bỗng cất tiếng “hự” khô khan, rồi sử dụng “Tam Âm Hủ Thi Hàn Khí”, bắt từ hai bên hông chàng công thẳng tới.

Gia Cát Ngọc tự biết, nếu lúc ấy mà mình lách tránh thế công của đôi phương, thì chắc chắn sẽ mất đi phần chủ động, do đó chàng liều lĩnh không thối lui mà trái lại, tràn người về phía trước rồi nhanh như chớp lách mình lướt thẳng vào luồng chưởng phong của Song sát, và thò tay ra, giương thẳng năm chỉ lên, nhắm ngay mạch môn huyết của Vong Hồn Đạo Nhân điểm vút tới.

Vong Hồn Đạo Nhân vì quá bất ngờ, nên bắt buộc phải luống cuống hạ thấp cánh tay xuống. Nhưng, Gia Cát Ngọc nào chịu bỏ lỡ cơ hội đó, năm ngón tay của chàng liền diễn biến thế võ, rồi nhắm ngay năm đại huyết trước ngực của lão ta điểm thẳng tới ...

Thiên Ma Chỉ quả nhiên vô cùng cao thâm kỳ tuyệt. “Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ” không thể nào đối kháng nổi. Hơn thế nữa, trước đây mấy hôm chàng xông vào Huyết Hải để cứu nguy cho Băng Tâm Ma Nữ và trong lúc bị thương, lại được uống một viên “Bồ Thiên Hoàn”, nên chân lực trong người lại gia tăng thêm. Do đó, lúc bấy giờ chàng bị thương, nhưng sức đánh ra vẫn vô cùng mãnh liệt và nguy hiểm, mỗi một chỉ nào của chàng đánh ra đều sắc bén như dao kiếm cả.

Vong Hồn Đạo Nhân không ngờ được chàng lại có thể diễn biến thế võ nhanh như vậy nên không khỏi kinh hoàng luống cuống. Và giữa lúc đó thì lão ta đã cảm thấy ngọn gió lạnh buốt cả da thịt cuốn tới trước ngực của lão ta rồi.

Tuy nhiên, giữa lúc lão ta dù muốn đánh trả cũng không còn kịp nữa, thì bất ngờ Gia Cát Ngọc lại đứng thẳng người rồi nhanh nhẹn thối lui ra sau ba bước, tiếp đó lại nghe nhiều tiếng quát to nổi lên, tức thì từ trên không trung lại thấy có hai bóng sa xuống.

Thì ra, trong khi Gia Cát Ngọc sắp sửa hạ được đối phương thì bốn chưởng của Nam Thiên Song Sát đã nhanh nhẹn công tới bên chàng. Thế là một luồng giá lạnh hôi thối, khiến người ta ai nghĩ đến cũng phải buồn nôn, cơ hồ làm cho đối phương phải nghẹt thở, khiến Gia Cát Ngọc không còn thì giờ để hạ thủ Vong Hồn Đạo Nhân nữa. Trái lại chàng phải nhanh nhẹn thu thế chỉ trở về, rồi xoay chưởng quét thẳng về Song sát.

Trong khi đó, Gia Cát Ngọc đang phân khởi và tự tin nên không muốn dùng những thủ pháp tinh vi để chế ngự đối phương, nên thế võ vừa quét ra, chàng đã sử dụng đến chín phần mười chân lực trong người. Bởi thế, sau một tiếng nổ to, luồng chân lực mà chàng chia ra để giữ vững huyết đạo trên bả vai phía trái, suýt nữa lại bị phân tán, và vết thương sẽ tự do lan rộng khắp thân người.

Sau tiếng nổ to đôi bên đều bị hất lùi ra sau ba bước. Trong khi Nam Thiên Song Sát định tràn người tới trước lần thứ hai, thì Gia Cát Ngọc đã cảm thấy tiến thoái lưỡng nan. Nhưng Thạch Kinh Thiên và Thiết Chỉ Cái đã kịp thời đến nơi, thế là bóng ngọn giáo thép của Thạch Kinh Thiên liền vung lên chập chờn, nhắm ngay đối phương công thẳng tới.

Tất cả những sự việc ấy đã xảy ra trong một cái chớp mắt, nên khi Vong Hồn Đạo Nhân vừa kịp định thần ngó lại thì đã thấy Gia Cát Ngọc, Thạch Kinh Thiên và Thiết Chỉ Cái đang đứng dàn thành hàng chữ nhất. Trái lại, Nam Thiên Song Sát đã bị hất hấn ra xa hàng tám thước, do đó lão ta thấy ớn lạnh khắp cả thân mình, tự biết mọi việc đã hỏng bét.

Kỳ thực thì Nam Thiên Song Sát va chạm với Thạch Kinh Thiên và Thiết Chỉ Cái qua một thế võ, tuy họ hoàn toàn không hề bị áp đảo, nhưng trái lại cũng không chiếm được ưu thế gì cả. Bọn họ trông thấy vừa rồi có đến ba người đánh nhau với một mình Gia Cát Ngọc mà vẫn không thủ thắng được, thế mà giờ đây lại thêm hai cao thủ nữa, vậy còn hy vọng gì hạ được đôi phương?

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên trông thấy ba kẻ địch đang lộ sắc do dự thì cả hai đều đưa mắt ngó về Gia Cát Ngọc chờ ý kiến của chàng, tựa hồ việc chiến hay hòa đều đặt cả cho chàng quyết định.

Gia Cát Ngọc bèn nhìn về Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên khẽ gật đầu, đồng thời bất thần tràn tới ba bước gần giọng quát rằng:

– Vong Hồn ác đạo. Người không tiếp tục ra tay thì còn có lời lẽ gì để nói?

Đôi mắt của Vong Hồn lão đạo chớp qua một lượt, rồi cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

– Đối với những kẻ sắp chết, ta không muốn nói chuyện làm gì.

Đôi mày của Thạch Kinh Thiên nhướng cao, Gia Cát Ngọc vội vàng ngăn lại, nói:

– Lời nói ấy là có nghĩa làm sao?

Vong Hồn Đạo Nhân lại cất tiếng cười dài đáp rằng:

– Người hiện giờ đã trúng “Thực Cốt Băng Ty” của bản môn, vậy thử hỏi

ngươi còn có thể che giấu được ta hay sao?

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười to, nói:

– Người nói không sai tí nào cả. Nhưng “Thực Cốt Băng Ty” làm rung động cả võ lâm của Bất Qui Cốc các ngươi, chẳng làm gì được ta đâu.

Việc chàng tự nhận mình đã bị trúng “Thực Cốt Băng Ty” làm cho tất cả mọi người đều kinh hoàng thất sắc. Nhất là Vong Hồn Đạo Nhân từ nãy đến giờ vẫn không dám quả quyết như vậy, thế mà hiện giờ qua sự xác nhận của Gia Cát Ngọc, lão ta thấy sự phán đoán của mình là hoàn toàn chính xác, thì trái lại sững sốt đến khắp người đều toát mồ hôi lạnh. Vì theo như lão ta được biết, dù cho một cao thủ thượng thặng trong võ lâm khi bị trúng “Thực Cốt Băng Ty” rồi, thì không làm cách nào mà sống sót được cả.

Thế mà Kim Cô Lâu giờ đây xem ra vẫn ung dung như thường. Như vậy cũng đủ thấy trình độ nội công của chàng ta tiến tới mức không ai tưởng tượng được.

Nhưng lão ta nào có biết đâu, sở dĩ Gia Cát Ngọc được như thế chính hoàn toàn nhờ chàng được ăn trái “Kim tuyến huyết lan” và uống hai ngụm nước tại dòng thác Đào Hoa trong một trường hợp bất ngờ?

Vong Hồn Đạo Nhân trong lòng hết sức kinh hãi, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra cứng cỏi, nói:

– Dù cho tài nghệ của ngươi có cao cường đến mức nào thì cũng không còn cách nào để thoát qua sự sát hại của “Thực Cốt Băng Ty” dù cho ngươi có thể chống chọi được trong phút giây, nhưng sớm muộn gì rồi ngươi cũng phải mất mạng thôi.

– Không hẳn thế đâu. “Thực Cốt Băng Ty” tuy là thâm độc, nhưng ta đây vẫn có cách chữa trị được.

– Cái gì? Chẳng lẽ người đã biết dòng thác tại Đoạn Trường Giáp ...?

Vong Hồn Đạo Nhân vì quá luống cuống, nên sau khi nói gần hết câu mới biết mình đã sơ hở, để lộ bí mật cho đối phương biết rõ, bèn vội vàng im bặt không nói tiếp nữa.

Gia Cát Ngọc vừa nghe qua hai tiếng “dòng thác” của lão ta nói thì trong lòng đã biết lão ta muốn nói dòng thác Đào Hoa chứ không còn gì khác hơn. Tuy chàng chưa hề nghe ai nói đến cái tên “Đoạn Trường Giáp” bao giờ, nhưng qua lời nói của Lãnh Diện Hoa Đà, thì trong đời này chỉ có một dòng thác Đào Hoa duy nhất mà thôi, vậy chắc chắn đây là dòng thác Đào Hoa ở tại Quỷ Cốc chứ không còn đâu nữa.

Trong lòng chàng suy nghĩ như vậy, nhưng bên ngoài vẫn cười nhạt, nói:

– Người nói không sai tí nào cả. Chính là dòng thác Đào Hoa chứa toàn chất thuần dương trong trời đất tại Đoạn Trường Giáp đó.

Vong Hồn Đạo Nhân nghe qua không khỏi sùng sốt, nhưng kẻ đó lại cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Người biết được như vậy thì có lợi ích gì? Từ đây đi đến Đoạn Trường Giáp xa xôi nghìn dặm, do đó trong khi người chưa kịp đi đến nơi, thì đã mất mạng rồi kia mà.

– Việc ấy ta không cần người phải lo lắng cho ta làm gì.

– Hừ, hừ. Nếu ngươi có thể bảo tồn được tính mệnh, thì đến cuộc đại hội trong đêm Trung Thu năm nay, bản đạo sẽ chờ đón các hạ đó.

Lão ta tự biết mình không làm sao hạ được đối phương, nên vừa nói dứt lời thì liền quay lưng bỏ chạy bay đi.

Nam Thiên Song Sát đưa mắt nhìn nhau một lượt rồi cũng quay lưng bỏ chạy bay thẳng vào khu rừng cạnh đây.

Thạch Kinh Thiên gầm to một tiếng và định sẽ lao thoát tới để chặn đứng họ lại, nhưng Gia Cát Ngọc đã lên tiếng bảo rằng:

– Nhị ca. Hãy để cho bọn họ đi vậy.

Giọng nói của chàng hết sức khẽ, và dáng có vẻ rung rung.

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên vừa nghe qua không khỏi giật nảy mình.

Gia Cát Ngọc nhắm nghiền đôi mắt và qua một lúc thật lâu, mới từ từ thở phà ra một hơi dài, nói:

– “Thực Cốt Băng Ty” quả là lợi hại vô cùng.

– Lão tam, em đã cảm thấy thế nào rồi? ...

– Nhị vị huynh trưởng hãy an lòng. Tiểu đệ dù sao cũng chưa bị nguy ngay bây giờ, duy có điều là không vận dụng được chân lực nữa mà thôi.

– Nếu thế thì chúng ta hãy mau bỏ đi ngay khỏi nơi này.

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đều nóng lòng là muốn làm sao đi ngay đến Đoạn Trường Giáp, hầu dùng dòng nước mang tính chất thuần dương của trời đất kia trị liệu vết thương “Thực Cốt Băng Ty” cho Tam đệ.

Gia Cát Ngọc trông thấy hai vị huynh trưởng tỏ ra dăm chiêu lo sợ thì trong lòng hết sức cảm kích, nhưng chàng vốn có cá tính vui vẻ can cường, không hề xem việc chết sống của cá nhân mình vào đâu, nên lại lên tiếng khuyên nhủ Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên để họ đỡ phần lo sợ.

Suốt dọc đường đi, chẳng mấy chốc khung cảnh núi rừng bên ngoài đã từ chỗ xác xơ chuyển biến thành một màu xanh non tươi tốt, hoa xuân đua nở đầy cành, mảnh liễu tung bay trước gió. Và cũng không bao lâu là đã đến tiết Thanh Minh.

Ngày hôm ấy, cả ba người đi đến vùng Linh Võ và đang cố ý tìm nơi để nghỉ chân. Nhưng họ bỗng nhiên trông thấy phía trước mặt mình có một bóng người đang đi tới, Gia Cát Ngọc vừa nhìn qua thì đã biết ngay bóng người ấy chính là Vạn Thú Thần Quân Bành Cửu Lân.

Vạn Thú Thần Quân bất ngờ trông thấy Gia Cát Ngọc thì cũng không khỏi sửng sốt, lộ vẻ sợ hãi đầy cuồng quít, nói:

– Các hạ đây chính là ...?

Gia Cát Ngọc tuy không che mặt, nhưng vì diện mạo chưa hoàn toàn khôi phục như xưa nên Vạn Thú Thần Quân không dám quả quyết là chàng.

Gia Cát Ngọc trông thấy sắc mặt của lão ta, biết ngay là có chuyện gì quan trọng nên vội vàng nói:

– Tại hạ là Gia Cát Ngọc đây. Vừa rồi tại hạ có gặp được ông ở bên ngoài quan ải, nhưng vì không tiện nhìn nhau, vậy xin ông hãy bỏ lỗi cho.

Đôi mắt của Vạn Thú Thần Quân liền chiếu ngời ánh sáng, nói:

– Ô. Té ra là thiếu hiệp. Còn nhị vị này ...?

Gia Cát Ngọc mỉm cười, rồi lần lượt giới thiệu Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên cho Vạn Thú Thần Quân biết, chừng ấy lão thở phì ra một hơi dài nhẹ nhõm, nói:

– Thực là vạn hạnh. Thực là vạn hạnh. Có được nhị vị đây cùng đến, thì Gia Cát thiếu hiệp không đến đổi bị cô thế.

Thiết Chỉ Cái nghe qua, trợn to đôi mắt cất giọng tức giận cười khanh khách, nói:

– Câu nói ấy của Thần Quân là có nghĩa làm sao? Chẳng lẽ lại có một số nhân vật võ lâm ngông cuồng nào muốn gây sự với anh em chúng tôi hay sao?

– Quan đại hiệp đoán không sai tí nào cả? Suốt mấy ngày hôm nay có rất nhiều cao thủ võ lâm đã kéo nhau đến bố trí khắp vùng Đoạn Trường Giáp và Mạc Sâu Cốc, mưu toan ngăn chặn không cho thiếu hiệp vào vùng ấy.

Gia Cát Ngọc nghe qua không khỏi sửng sốt, trầm nghĩ rằng:

“Mạc Sâu Cốc, chẳng lẽ ...? “ Vạn Thú Thần Quân biết chàng đang lo ngại về con người đang trú ngụ trong sơn cốc đó, nên vội vàng lên tiếng nói:

– Xin thiếu hiệp chớ nên cuống quít. Đoạn Trường Giáp và bên ngoài Mạc Sâu Cốc hiện đang được tôn đại nhân bố trí kỳ môn trận đồ, khiến cho số võ lâm ấy đều là cao thủ tuyệt đỉnh nhưng chẳng có ai dám xâm nhập vào vùng được bố trận cả.

Bốn người vừa đi vừa nói chuyện, nhưng Vạn Thú Thần Quân đối với số nhân vật võ lâm xuất hiện lần này vẫn không làm sao đoán biết được họ là những người thuộc môn phái nào.

Gia Cát Ngọc không muốn chậm trễ, nên khi vào đến thành Linh Võ dùng cơm qua loa xong, bèn lên đường nhắm hướng núi Hạ Lan Sơn đi nhanh tới.

Suốt trên đường đi, chàng trông thấy có rất đông nhân vật võ lâm khi ẩn khi hiện, nhưng chàng giả vờ ngó lơ như hoàn toàn không hay biết.

Sau ba hôm, thì bốn người đã tiến vào khu vực Hạ Lan Sơn. Số nhân vật võ lâm có mặt tại đây lại có vẻ hoạt động dữ dội hơn. Xem ra, sự bố trí cũng như hành động của họ còn nghiêm ngặt và có lực lượng hùng hậu hơn cả lần đầu tiên mà Gia Cát Ngọc đến vùng này và bị chiến bại nữa.

Tuy nhiên, thái độ của Gia Cát Ngọc vẫn tỏ ra thản nhiên như thường. Nhưng, trái lại, Thạch Kinh Thiên, Thiết Chỉ Cái và Vạn Thú Thần Quân đều không khỏi thâm cuống quít trong lòng.

Nhưng, không khí căng thẳng ngọt ngào ấy kéo dài không được bao lâu, và khi bốn người tiến đến còn cách Đoạn Trường Giáp không bao xa, thì bỗng nghe trong khu rừng rậm âm u có một tiếng cười lạnh lùng vọng đến bên tai.

Tiếng cười ấy vang rền mạnh mẽ, chứng tỏ người đó là một cao thủ võ lâm.

Qua giọng cười lạnh lùng ngạo mạn, người ấy có vẻ hết sức xem thường đối phương.

Thạch Kinh Thiên nghe qua, thì không khỏi vô cùng tức giận, đưa mắt nhìn thẳng vào phía có tiếng cười, rồi cất giọng lạnh lùng cười to, nói:

– Lũ chuột từ phương nào đến vậy, có gan thì hãy bước ra cho ta xem.

Tức thì, trong khu rừng rậm lại có chuỗi cười lạnh lùng nữa vọng đến, đồng thời ngay sau đó, lại thấy một vị lão đạo sĩ đưa chân chạy bay về phía bốn người.

Khi còn cách nhau độ hai trượng thì lão đạo sĩ ấy bỗng dừng chân đứng yên lại, đưa mắt quét qua bốn người một lượt, rồi gằn giọng quát to rằng:

– Vị nào là Kim Cô Lô đầu?

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nhạt, nói:

– Ông hỏi tại hạ để làm gì?

Lão đạo sĩ ấy cất tiếng hừ khẽ qua giọng mũi, nói:

– Gia sư đang đợi chờ đại giá ở phía sau cánh rừng rậm này.

Thạch Kinh Thiên cất tiếng cười nhạt, nói:

– Ai bảo ông ta chờ đợi chứ? Ông hãy trở về thưa lại cho ông ta biết, bảo rằng Kim Cô Lô hiện đang bận chuyện gấp, không có thì giờ đâu đi lo cái chuyện linh tinh ấy.

Lời nói ấy của Thạch Kinh Thiên vừa ngang ngược, lại vừa không thủ lễ, nên làm cho lão đạo sĩ nọ tức giận đến nổi sắc mặt tái nhợt, quát to lên một tiếng, rồi vung tay vượt thanh trường kiếm trên vai xuống, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

– Khá khen cho Thạch Kinh Thiên, một con người khoác lác không biết xấu hổ. Bần đạo xin lĩnh giáo với ngươi hai thế võ trước đây.

Nói đoạn, lão ta vung thanh trường kiếm ra, gây thành bảy đóa kiếm hoa chói rục, nhắm ngay đầu Thạch Kinh Thiên giáng thẳng xuống.

Thạch Kinh Thiên không ngờ kiếm thế của lão đạo sĩ này lợi hại đến mức đó, nên hồi hải lách mình tránh ngang qua, rồi lại đâm thẳng tới, đánh liên tiếp ba thế võ nhanh như điện chớp.

Lão đạo sĩ nọ trông thấy vậy, liền phì cười rồi diễn biến luôn những thế kiếm đang công tới, khiến cho khắp mặt đất đâu đâu cũng thấy mịt mờ ánh thép như một đám sương mù, gió lạnh rít vèo vèo, chẳng khác gì những luồng gió bắc mùa Đông, đỡ luôn tất cả ba thế võ vừa công tới của Thạch Kinh Thiên.

Thạch Kinh Thiên không khỏi kinh hoàng, gầm lên một tiếng to như cộp rỗng, và đang định sử dụng ngọn vô tình kích mà bấy lâu nay làm rung chuyển cả giới lục lâm, thì bỗng nhiên y nghe có tiếng kêu kinh hoàng của Thiết Chỉ Cái vọng đến bên tai rằng:

– Thông Thiên Kiếm Pháp.

Nên biết trong võ lâm có hai môn phái mà về kiếm thuật khắp cả Cửu Châu ai nấy đều nghe tiếng, đấy chính là “Thiên Can Kiếm Pháp” của phái Võ

Đương, và “Thông Thiên Kiếm Pháp” của phái Hoa Sơn.

Kể từ khi hai thế võ cuối cùng trong “Thiên can kiếm pháp” của phái Võ Đương bị thất truyền, thì “Thông thiên kiếm pháp” của phái Hoa Sơn suốt từ mấy mươi năm nay, có thể nói là đứng hàng đầu trong võ lâm.

Thạch Kinh Thiên là minh chủ lục lâm của mười ba tỉnh, vậy nên nào chẳng nghe nói đến việc đó? Bởi thế y vừa nghe Thiết Chỉ Cái kêu lên đầy vẻ kinh hoàng như vậy, thì không khỏi giật mình nhanh nhẹn thối lui ra sau ba bước.

Phái Hoa Sơn là một môn phái có danh vọng rất nhiều trong võ lâm, thế tại sao họ lại kéo đến đây để gây sự?

Thạch Kinh Thiên, Thiết Chỉ Cái và Vạn Thú Thần Quân trông thấy vậy, đều không khỏi kinh ngạc, nhưng vẫn không tìm được lý do nào để giải thích việc làm ấy của họ cả.

Song, Gia Cát Ngọc lúc bấy giờ đã đoán biết được một phần lớn sự việc.

Chàng lắc mạnh đôi vai, rồi lao thoát tới nhẹ nhàng sát bên cạnh Thạch Kinh Thiên, nhìn thẳng về phía lão đạo sĩ ấy nói:

– Linh sư là ai?

Thái độ của Gia Cát Ngọc vô cùng bình tĩnh, tuy không tỏ ra tức giận nhưng kỳ thực thì đầy uy nghi, đúng là phong độ của một con người đại hiệp trong võ lâm.

Lão đạo sĩ ấy tuy đang tức giận, nhưng nhìn qua sắc diện oai vệ của chàng cũng không khỏi phải khiêm nhường, nên bất giác thu kiếm thi lễ nói:

– Gia sư là Thượng Đại Hạo Hoang.

Gia Cát Ngọc khẽ “ồ” một tiếng, nói:

– Thì ra chính là vị chương môn của phái Hoa Sơn.

Nói đến đây, chàng liền hạ giọng tiếp rằng:

– Chẳng rõ đạo trưởng có biết lệnh sư muốn tìm tại hạ để làm gì không?

Sắc mặt của vị lão đạo sĩ ấy tỏ ra dẫn đo trong giây lát, bèn đáp:

– Việc ấy bản đạo không làm sao dám nói ra được, vậy xin thiếu hiệp hãy đến gặp mặt gia sư, thì tất sẽ hiểu ngay.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười nhạt, nói:

– Nếu thế, thì xin đạo trưởng hãy dẫn đường.

Vị đạo sĩ ấy quay lưng cất bước, nhưng Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đồng thanh khẽ gọi rằng:

– Tam đệ ...

Gia Cát Ngọc mỉm cười, nói:

– Xin nhị vị huynh trưởng hãy an lòng. Đây là một việc hiểu lầm nhỏ mà thôi, nếu chúng ta có thể giải thích để xóa bỏ sự hiểu lầm ấy ngay tức khắc, thì còn gì tốt hơn nữa?

Nói dứt lời, chàng bèn theo gót vị lão đạo sĩ kia, đi thẳng vào khu rừng rậm.

Thiết Chỉ Cái, Thạch Kinh Thiên và Vạn Thú Thần Quân đưa mắt nhìn nhau một lượt, rồi cùng rảo bước theo sát bên lưng chàng. Phía sau khu rừng rậm ấy, chính là một khe núi nhỏ. Trong khe ấy, đang đứng sững trên muời lão đạo sĩ, người cầm đầu đám đông là một lão già diện mạo thanh tú, khí sắc hiên ngang.

Gia Cát Ngọc vừa nhìn qua, là đã biết ngay lão ta chính là Đại Hoang Chân Nhân mà trước đây chàng đã có gặp mặt tại Bất Qui Cốc rồi. Đại Hoang Chân Nhân vừa trông thấy Gia Cát Ngọc thì đôi mắt liền lóe lên sáng ngời, đồng thời đưa chân thong thả bước tới mấy bước, nói:

– Thiếu hiệp có phải là Kim Cô Lâu, mà bấy lâu nay trong giới giang hồ đã đồn đại đây hay không?

Gia Cát Ngọc cúi mình thi lễ, rồi đáp rằng:

– Chả dám. Chả dám. Tiên bối là người chấp chương môn phái Hoa Sơn, tên tuổi nổi vang dậy cả khắp nơi. Gia Cát Ngọc tôi đã có lòng muốn được gặp mặt từ bấy lâu nay, nhưng vì bận nhiều công việc phàm tục, phải bận rộn luôn nên vẫn chưa hề có cơ hội nào ra mắt để lão tiên bối cho gọi đến, nên trong lòng cảm thấy hết sức kính hãi.

– Thiếu hiệp là người kế nghiệp của Càn Khôn Ngũ Bá, nhưng già đây chỉ là người thảo dã, vậy có đáng gì?

– Lão tiên bối nói như vậy là quá đáng rồi. Gia Cát Ngọc tôi là người tài hèn sức mọn trong võ lâm, vậy nào dám ...?

– Hừ. Các hạ có gì lại không dám? Sư đệ của bản đạo là Hắc Tử Trang, thử hỏi có oán thù gì với các hạ, mà các hạ lại nỡ lòng ...?

– Lời nói của Thất Khuyết lão đạo, sao lão tiên bối lại đi tin? ...

– Hừ. Tuy lời nói của Thất Khuyết lão đạo không đáng tin, nhưng lời nói của đệ tử bản môn thì lại không tin nữa hay sao?

– Nếu nói thế, thì tiên bối có bằng chứng gì?

Đôi mày của Đại Hoang Chân Nhân bèn nhướng cao, rồi gằn giọng nói:

– Bản đạo không có bằng chứng, thì đâu lại dám nói liều lĩnh bao giờ?

Tiếng nói vừa dứt, thì lão ta đưa tay vỗ ba tiếng, và liền đó, tại phía sau vách đá trong sơn cốc, bất thần thấy có một người nhanh nhẹn bước tới. Người ấy tuổi trên dưới ngũ tuần, thân hình lùn thấp gầy yếu, nhưng xem chẳng phải là đệ tử của Đạo gia.

Gia Cát Ngọc nhìn qua, không khỏi kinh ngạc. Chàng cảm thấy khuôn mặt của người ấy tựa hồ đã có gặp ở đâu rồi, nhưng nhất thời chàng không nhớ rõ mà thôi.

Sắc mặt của Đại Hoang Chân Nhân lạnh lùng như băng giá, khẽ gọi rằng:

– Bàn Côn, ngươi hãy bước đến đây.

Lão già thấp bé rần rỏi ấy liền cất tiếng khẽ vâng lệnh, rồi đưa chân bước mạnh dạn tới trước.

Mọi người đưa mắt nhìn kỹ về phía lão già ấy, thì trông thấy chiếc chân phía trái của lão ta, chẳng rõ đã bị cụt đi từ lúc nào nên phải dùng một chiếc chân gỗ để đi đứng, do đó bước đi của lão ta vừa khấp khểnh, lại vừa gây ra từng tiếng động cộp cộp luôn.

Gia Cát Ngọc vừa cau mày mà suy nghĩ, thì lão già ấy cũng đã bước đến nơi.

Đại Hoang Chân Nhân lại đưa mắt, quét về phía Gia Cát Ngọc, rồi xoay mặt về phía lão già vừa bước đến, quát rằng:

– Bàn Côn. Người ám hại sư thúc của người, có phải là người này hay không?

Bàn Côn đưa mắt nhìn qua Gia Cát Ngọc, rồi đáp ngay:

– Khải bầm chương môn, kẻ đã ám hại sư thúc của Côn, chính là người ...

Gia Cát Ngọc liền hạ giọng nói:

– Bàn đại hiệp, ông chớ nên nhận lầm đấy nhé.

Bàn Côn không khỏi lộ sắc kinh hoàng, nên im bật ngang câu nói của lão, trong khi thân hình cũng bất giác thối lui ra sau một bước.

Đại Hoang Chân Nhân cười nhạt, nói:

– Kim Cô Lô. Có phải vì các hạ có tật, nên nhúc nhích như thế không?

Gia Cát Ngọc không khỏi bực mình, nên mỉm cười, nói:

– Bàn đại hiệp, xin ông hãy cứ nói thẳng thắn ra đi.

Bàn Côn bỗng sa sầm nét mặt, quát rằng:

– Kim Cô Lâu. Người đã dùng thủ pháp mạnh mẽ, đánh trọng thương sư thúc của ta là Hắc Tử Trang ở bên ven hồ Kinh Bạc tại phía ngoài quan ải, vậy chẳng lẽ người còn muốn che giấu được sao?

Thiết Chỉ Cái nghe qua, không khỏi lộ sắc kinh ngạc, đưa mắt nhìn thẳng về phía Gia Cát Ngọc như có ý dò hỏi.

Trái lại đôi mắt của Thạch Kinh Thiên trợn to gần giọng quát rằng:

– Gã thất phu ăn nói bừa bãi kia, xem chừng đây.

Tức thì, y nhanh nhẹn vung tay ra, nhắm ngay Bàn Côn chém thẳng tới.

Bàn Côn tựa hồ không dám đỡ thế chưởng của đối phương, nên rùn thấp đôi vai, rồi thối lui ra sau liên tiếp ba bước.

Thạch Kinh Thiên thừa thế tràn ngay tới trước, nhưng đệ tử của phái Hoa Sơn nào chịu để y hành hung như vậy? Đại Hoang Chân Nhân vừa cất giọng lạnh lùng “Hừ” lên một tiếng, thì ba lưỡi trường kiếm đã tuốt ra “Reng reng” gây thành những đao ánh thép chói rục, nhất tề nhắm ngay Thạch Kinh Thiên chém tới.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 50

BIÊN LỬA LI HỒN

Ba lưỡi kiếm ấy đều có ý ngăn chặn thế công của Thạch Kinh Thiên, nên tuy rất mãnh liệt nhưng hoàn toàn chỉ có thể thủ.

Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, hết sức kinh ngạc, nhanh nhẹn rùn thấp đôi vai rồi nhảy lùi ra sau ba bước.

Đại Hoang Chân Nhân phì cười, nói:

– Thạch đại hiệp, ông không tin hay sao? Thực ra thì việc này không có chi là lạ lùng cả, vì ngay lúc Gia Cát thiếu hiệp vừa mới xuống núi thì đệ tử của bản phái là Tiên Bá cũng đã bị mất mạng dưới Thiên Ma Chỉ của cậu ấy rồi ...

Từ lúc Bàn Côn bước ra, thì Gia Cát Ngọc không khỏi trầm ngâm nghĩ ngợi.

Giờ đây, chàng bỗng nhớ lại hai tiếng “Tiên Bá”, nên không khỏi giật mình và bất thần chợt nhớ đến việc xảy ra tại ven hồ Lạc Phách Trì ...

Con người đã bị lữ rắn từ dưới Lạc Phách Trì bay lên ăn thịt uống máu, chết một cách thảm thiết, chẳng phải có tên gọi là Tiên Bá đấy sao?

Như vậy, Bàn Côn chỉ còn một chân này, từ diện mạo cho tới hình dáng đều hoàn toàn giống hệt lão già bị đám dây leo bên ven hồ quấn chặt và phải tuốt

gươm chém bỏ đi một chân.

Những việc cũ đó bất ngờ hiện rõ lên trong ký ức của chàng, nên chàng liền ngắt lời rằng:

– Xin tiên bối tuyệt đối chớ nên tin theo những lời vô căn cứ ấy. Vì đệ tử của quý môn phải là Tiên Bá, kỳ thực chết bởi ...

Đại Hoang Chân Nhân tựa hồ đã vì thành kiến quá nặng, nên không để cho Gia Cát Ngọc kịp giải bày cặn kẽ, nhanh miệng lạnh lùng “Hừ” một tiếng qua giọng mũi, nói:

– Thằng bé ngươi hãy câm miệng lại. Ngươi đã vung chưởng giết chết Tiên Bá đệ tử tại gia của bản môn, rồi lại chém đứt một bàn chân của Bàn Côn, đây là việc dù cho thánh thần hay con người nghe qua cũng đều phải căm tức. Ngươi đã quen thói hung hăng, sau này lại có nhân tâm với sư đệ của bản đạo là Hắc Tử Trang ...

Gia Cát Ngọc nghe qua, không dẫn được cơn lửa giận đang cháy phừng phừng nên đôi mày nhướng cao, sắc mặt lạnh lùng như băng giá ...

Xem ra, cuộc tranh chấp sẽ đưa đến giai đoạn phải dùng đến võ lực. Nhưng khi chàng đưa đôi mắt quét qua khắp bốn bên, thì không khỏi ngạc nhiên, nên lại cố đè nén cơn tức giận trở xuống.

Vì lúc bấy giờ, sắc mặt Đại Hoang Chân Nhân đang tràn đầy sát khí, gằn giọng quát rằng:

– Kim Cô Lô. Ngươi hiệp đáp phái Hoa Sơn của ta như thế thì bản đạo đây dù không hề có ý muốn tranh chấp với đời, cũng như không hề có mối oán

thù với ai cả. Nhưng ngày hôm nay, ta vì chính nghĩa của võ lâm mà phạm sát giới thôi.

Thiết Chỉ Cái là một người tính tình nóng nảy, trong khi đó từ nãy đến giờ, lão ta đã nhận xét thái độ của Đại Hoang Chân Nhân nên không khỏi bức tức. Thế mà giờ đây, lão ta lại nghe lời nói đó, lửa giận cháy phừng phừng đôi mắt trợn to, ngửa mặt lên trời cười như cuồng dại nói:

– Đại Hoang mũi trâu kia. Người có tất cả bao nhiêu thủ hạ mà lại dám ăn nói lớn lời như thế?

– Nếu ông không tin ở thực lực của chúng tôi, thì hãy thử qua cho biết?

– Người tưởng ta không dám hay sao?

Tức thì đôi chưởng của Thiết Chỉ Cái liền xoay tròn, rồi hạ thấp xuống, nhắm ngay Đại Hoang Chân Nhân xô thẳng tới.

Đại Hoang Chân Nhân gằn giọng cười to một lượt, liền thấy từ sau lưng lão ta có hai bóng người bay thoát tới, nhất loạt vung bốn chưởng lên nhắm đánh thẳng về phía địch.

Qua một tiếng nổ âm to, hai tên đệ tử của phái Hoa Sơn liền bị sức va chạm của hai luồng chưởng lực ấy làm cho quả tim không ngớt nhảy nghe thành thịch, thân hình lão đảo, rồi liền tiếp thối lui ra sau mấy bước dài.

Nhưng Thiết Chỉ Cái vì một mình phải đối địch lại với hai người nên cũng bị sức va chạm của hai luồng chưởng lực làm cho thân hình không ngớt chao động, phải rùn đôi chân để giữ vững thăng bằng, do đó bàn chân bị lún sâu vào đất đến ba tấc.

Thạch Kinh Thiên và Vạn Thú Thần Quân đồng thanh “Hừ” lên một tiếng lạnh lùng, rồi tràn ngay về phía trước ...

Tức thì, tiếng “loảng xoảng” của đao kiếm bắt thần ngân lên liên tiếp bên tai, ánh thép chiếu ngời lập lòe. Đồng thời lại trông thấy trên mười tên đệ tử của phái Hoa Sơn đang vung gươm tràn tới, và người nào người nấy đều chĩa mũi kiếm xéo lên trời cao thủ y một thế võ, chân lực dồn xuống cánh tay, sẵn sàng ứng chiến.

Giữa lúc cuộc xô xát to tát sắp bùng nổ, thì Gia Cát Ngọc vội vàng khoát tay ngăn lại, nói:

– Xin Thần Quân và hai vị huynh trưởng hãy lui lại, vì đây thực ra chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi.

Thiết Chỉ Cái, Thạch Kinh Thiên và Vạn Thú Thần Quân đều có vẻ như chưa nguôi cơn giận, nhưng vẫn nghe theo bước lùi ra sau ba bước.

Gia Cát Ngọc bèn quay về Đại Hoang Chân Nhân tươi cười nói:

– Tiên bối chẳng hay có bằng lòng nghe tại hạ giải bày không?

Đại Hoang Chân Nhân “Hừ” một tiếng lạnh lùng, nói:

– Việc này đã quá rõ ràng, không cần phải giải thích nữa.

– Có phải tiên bối nói ...?

– Nợ máu thì phải trả bằng máu, đây là cái lẽ thường tình của võ lâm. Trong

vòng ba ngày, nếu bọn các ngươi có thể vượt ra khỏi “Thông Thiên Kiếm Trận”.

của phái Hoa Sơn ta, thì bản đạo sẽ tự sát tại núi Hạ Lan Sơn này để tạ tội với sư tổ mấy đời qua, bằng trái lại, thì xin thiếu hiệp hãy lo tự xử.

Tiếng nói vừa dứt thì đôi tay của lão ta bỗng khoát ra một lượt. Tức thì, trên mùi đệ tử của phái Hoa Sơn nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau, rồi đưa chân theo đội hình rất quái dị, vây cứng cửa khe núi lại.

Gia Cát Ngọc đưa mắt liếc nhìn, thì trong lòng không khỏi thảm kinh hãi ...

Thì ra trên mùi đệ tử phái Hoa Sơn ấy, tuy chẳng phải là những cao thủ lợi hại chi, nhưng những vị trí của họ đang đứng đều tựa hồ có một sự kỳ diệu khó lường. Số người đó đều siết chặt lưỡi kiếm trong tay, đứng trơ trơ như những cột tùng cổ thụ, xem vững vàng khó bề xâm phạm đến được.

Thạch Kinh Thiên là người thô lỗ lại nóng nảy nên nào biết chỗ kỳ diệu của Thông Thiên Kiếm Trận này. Do đó y bèn cười nhạt nói:

– Hà tất phải đến ba hôm? Hãy xem Thạch Kinh Thiên ta phá vỡ thế trận ô hợp của ngươi ngay bây giờ đây.

Nói đoạn, y bèn vung ngọn vô tình kích lên rít nghe vèo vèo, nhắm ngay ba lão đạo sĩ đang đứng ở phía trái công thẳng tới.

Thế kích ấy, Thạch Kinh Thiên đã dùng đến chín phần mười chân lực trong người. Trong khi đó, những đạo sĩ kia chẳng qua là lớp đệ tử hàng thứ hai của phái Hoa Sơn, vậy thử hỏi làm thế nào đỡ nổi một thế đánh mãnh liệt phi thường ấy?

Thế nhưng, những đạo sĩ ấy thấy thế công của Thạch Kinh Thiên vừa đánh tới, thì vẫn bình tĩnh như thường không hề tỏ sắc sợ hãi, đồng thời lắc nhẹ thân mình một lượt thối lui ra sau ba bước.

Thạch Kinh Thiên cũng liền tràn ngay theo, nhưng liền đó bỗng nghe những tiếng rít gió vun vút, tức thì bốn thanh kiếm bén đã cùng một lúc nhắm ngay Thạch Kinh Thiên cuốn thẳng tới như gió hốt.

Thạch Kinh Thiên cảm thấy cánh tay của mình bị một áp lực mạnh mẽ đè nặng, nên thân người cũng bất giác bị đẩy lùi lại ra sau hai bước.

Trong khi y chưa kịp đứng yên, thì lại nghe có những tiếng rít gió vèo vèo liên tiếp bên tai. Vì bốn lão đạo sĩ vừa tràn tới tấn công y khi nãy đã cùng một lúc nhảy lùi ra sau, nhưng chỉ trong chớp mắt lại có bốn lão đạo sĩ khác đồng loạt vung gươm tràn tới, công thẳng vào y.

Thế võ của các đạo sĩ này vô cùng mãnh liệt, cũng như thế công thần tốc lạ lùng, khiến cho mọi người không thể nào tưởng tượng được.

Thạch Kinh Thiên không khỏi kinh hoàng, nhanh nhẹn phản công trả lại hai thế võ ...

Nhưng lần này thì bốn lão đạo sĩ kia không đánh thẳng vào thế phản công của y, trái lại chỉ kịp trông thấy ánh thép màu bạc lóe lên chói rục, tức thì bốn thanh trường kiếm trong tay đối phương đã chớp nhoáng xuyên thủng màn lưới dày đặc của ngọn vô tình kích, nhắm ngay các huyệt đạo quan trọng trên người của Thạch Kinh Thiên đâm thẳng tới.

Thạch Kinh Thiên đang định phản công trả lại thì đã chậm mất rồi, do đó

khấp thân người y không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Giữa cơn nguy hiểm như mảnh chỉ treo chuông đó, thì bất thần y trông thấy có ánh sáng màu xanh lục chiếu ngời như điện, rồi lại thấy có một bóng người từ trên không trung sa xuống, đồng thời lại nghe tiếng “loảng xoảng” vang lên.

Nhờ thế áp lực từ bốn bên đổ dồn tới Thạch Kinh Thiên bị đẩy lui. Thạch Kinh Thiên nhanh nhẹn nhảy lùi ra xa tám thước và đã thoát ra khỏi vòng vây hãm của kiếm trận.

Y trấn tĩnh tâm thần trở lại, thì mới trông thấy rõ Gia Cát Ngọc tay cầm ngọn đoản kiếm “Phỉ Thúy Hàn Tinh Tử” sắc diện vô cùng oai vệ và đứng sững tại trước mặt mọi người. Trong khi đó, mũi kiếm trong tay vị đạo sĩ thứ hai đứng trong kiếm trận đã bị chém bớt mất ba tấc.

Đại Hoang Chân Nhân nhìn qua, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Số người của Gia Cát Ngọc thấy thế, tim cũng không ngớt nhảy nghe thành thịch.

Thiết Chỉ Cái nhìn thẳng vào Gia Cát Ngọc và đôi mắt chớp lia lịa. Cuối cùng lão ta hạ giọng nói:

– Tam đệ. Chúng ta ...

Gia Cát Ngọc không chờ cho lão ta nói hết lời, đưa tay khoát lên một lượt, rồi quay qua Đại Hoang Chân Nhân nói:

– Thông Thiên Kiếm Trận của phái Hoa Sơn quả chẳng phải tầm thường, tại

hạ rất lấy làm kính phục nên bằng lòng rút lui để tránh mọi sự hiểu lầm hôm nay, rồi tiền bối cũng có ngày sẽ biết rõ được.

Nói đoạn, chàng đưa tay kéo lấy số người của Thiết Chỉ Cái quay lưng nhắm ngay cửa khe núi bỏ chạy đi, và chỉ trong nháy mắt là cả bọn đã lẫn khuất giữa rừng cây xanh um.

Khi mọi người đã bỏ đi xa được mấy mươi trượng thì Vạn Thú Thần Quân nhướng cao đôi mày, lấy làm lạ nói:

– Thông Thiên Kiếm Trận của phái Hoa Sơn tuy vô cùng cao sâu huyền diệu, nhưng tôi không tin là Gia Cát thiếu hiệp đồng thời lại có thanh bảo kiếm ấy trợ lực, mà có lý do đâu không thể phá tan được nó.

Gia Cát Ngọc cười nhạt, nói:

– Thần Quân nói thế là xem tại hạ quá cao đi rồi. Nhưng phái Hoa Sơn nói chung dù sao vẫn là số người hiệp nghĩa trong võ lâm, nhất là hiện nay bọn gian manh ma tà đang lộng hành khắp nơi, vậy Gia Cát Ngọc tôi đâu vì sự hiểu lầm nhất thời lại gây ra những việc xo xát khiến cho người thân đau buồn, kẻ thù vui thích như vậy?

Lời nói ấy của chàng chẳng những đã làm cho Vạn Thú Thần Quân lại vô cùng khâm phục mà ngay đến cả Thạch Kinh Thiên và Thiết Chỉ Cái cũng cảm thấy người nghĩa đệ của mình quả là một nhân vật lòng dạ sáng suốt hào hiệp, lúc nào cũng vì chính nghĩa, mọi người khó ai sánh kịp. Do đó, họ bất giác đồng thanh nói:

– Nếu như vậy thì chúng ta hãy nhân nhượng họ một lần, tìm đến những bức vách đá ở cuối khe núi kia vượt lên để ra khỏi nơi này, hầu tránh đi những

cuộc xô xát.

Gia Cát Ngọc không ngớt lắc đầu nói:

– Mọi việc đâu dễ dàng như thế? Vì Đại Hoang Chân Nhân nào chịu để cho chúng tôi rời khỏi nơi này? Theo sự phán đoán của tiêu đệ, thì không biết chừng số nhân vật võ lâm xuất hiện ở các vùng phụ cận chung quanh đây, hiện giờ đều đang được bố trí khắp bốn bên khe núi rồi cũng nên.

Tiếng nói của chàng vừa dứt, thì bất thần nghe có tiếng cười ghê rợn từ khắp bốn bên vách đá vọng đến rằng:

– Kim Cô Lâu. Người đoán không sai tí nào cả. Ngày hôm nay chính là ngày người phải chịu chết, vậy người hãy nên sớm lo tự xử, còn chờ đợi điều chi nữa.

Tiếp đó, lại nghe những tiếng gầm thét như tiếng sói tru từ khắp bốn bên vọng đến. Đồng thời, lại trông thấy bóng người chập chờn chao động, ánh đao kiếm phản chiếu chói rục dưới bóng mặt trời, xem ra số người đang vây quanh không dưới một trăm cao thủ võ lâm.

Những bức vách đá cao vút khắp bốn bên vốn đã khó bề vượt lên được, thế mà giờ đây lại còn có những cao thủ giang hồ chiếm sẵn địa hình thuận lợi từ, trên áp đảo xuống thì e rằng có gấn cánh cũng khó bề thoát thân ra khỏi được khe này.

Nơi phía trái tại đây, có một bức vách đá chỉ hơi thoải, hơn nữa lại có cỏ dại và dây mây rừng leo phủ um tùm, tựa hồ đây là một con đường duy nhất để ra khỏi khe núi ...

Nhưng đứng từ xa nhìn đến, ai này lại thấy có vô số bóng người đang lố nhố tại đó. Chắc chắn số cao thủ võ lâm này đã bố trí bao nhiêu cạm bẫy tại con đường độc đạo ấy để chờ số người của Gia Cát Ngọc.

Nếu là bình nhật, thì chắc chắn Gia Cát Ngọc chẳng hề xem bọn người này vào đâu cả.

Nhưng, giờ đây chàng đang bị trúng chất độc của loài “Thực Cốt Băng Ty”, nên dù chàng có là người am hiểu tuyệt nghệ, song không làm sao vận dụng được chân lực, thì thử hỏi làm thế nào vượt khỏi trùng vây của bao nhiêu cao thủ võ lâm này?

Thế là thời gian một ngày đã trôi qua.

Lúc màn đêm vừa buông xuống, thì bốn người đang có ý định tìm đến một bức vách đá nguy hiểm nhất, khiến đôi phương ít đề phòng để tìm cách vượt ra ngoài. Nhưng, tại nơi đó cứ thỉnh thoảng lại có một tảng đá to từ trên chót đỉnh lăn ầm ầm xuống, chẳng khác nào trời long đất lở, vậy có ai chống đỡ cho nổi? ...

Bởi thế, bốn người đều đứng yên thất vọng.

Và sau đó thì họ lại đưa chân bước những bước chán nản trở về bên trong sơn cốc.

Cũng may là Vạn Thú Thần Quân có mang theo người khá nhiều lương khô, nên bốn người đã sống qua một ngày không có chi là khổ sở lắm.

Đến khi màn đêm lại trùm kín vạn vật chẳng bao lâu, thì cả bọn bốn người liền kéo nhau đi lần đến vách phía đá thoai thoải ở phía trái kia ...

Nhưng, lần này thì họ gặp phải sự chống trả không thể tưởng tượng được. Vì chỉ trên một sườn núi rộng ngoài mấy mươi trượng mà lại có mai phục ngoài một trăm võ lâm cao thủ. Hơn nữa, số người này lại sử dụng ám khí như mưa, làm cho bốn người đành phải kinh hoàng thối lui trở lại.

Chẳng mấy chốc thì trời đã sáng. Suốt ngày hôm ấy, thời gian tựa hồ trôi qua thực vô cùng chậm chạp.

Vàng thái dương đầu mùa xuân xe dịch nặng nề yếu đuối trên nền trời cao.

Khắp những đỉnh núi chung quanh bốn bên, tiếng cười như cuồng dại không ngớt vọng đến đỉnh tai nhức óc.

Gia Cát Ngọc kể từ khi dẫn bước giang hồ đến ngày nay vẫn chưa từng biết khiếp sợ một việc chi bao giờ, thế mà hiện nay trong người chàng tuy đầy dẫy không biết bao nhiêu tuyệt học lại đành phải bó tay ngồi nhìn, không còn cách chi thi thố được cả. Vậy thử hỏi trong lòng không căm tức và nóng rực như lửa thiêu sao được?

Những tiếng cười cợt vang lên từng hồi, thực chẳng khác nào những mũi dao nhọn đâm thẳng vào tim chàng. Hơn nữa, những lời nói ngông cuồng phách lối lại càng khiến cho chàng tức giận tràn hông, tựa hồ lồng ngực muốn nổ tung ra thành từng mảnh vụn.

Thời gian trôi qua thực chậm chạp, nhưng cuối cùng rồi bóng tịch dương cũng đã lặn về Tây. Trên nền trời cao trong veo, vì sao đầu tiên đã xuất hiện.

Gia Cát Ngọc đang đưa mắt nhìn chăm chú vào những bóng đen đang xao động trên núi cao và tia mắt bỗng sáng rực. Qua một tiếng “xoạc” chàng đã

tuốt thanh “Phi Thúy Hàn Tinh Tử” siết chặt vào tay rồi vung lên định giáng thẳng xuống cánh tay trái của mình ...

Thiết Chỉ Cái, Thạch Kinh Thiên trông thấy thế, đều không khỏi kinh hoàng, họ đồng thanh tràn tới chụp lấy cánh tay trái của Gia Cát Ngọc lại rồi đồng thanh quát lên rằng.

– Lão tam. Người định làm chi thế?

Gia Cát Ngọc cười thản nhiên, nói:

– Tiểu đệ muốn bỏ đi cánh tay đang mang thương tích này, hầu có dịp cho bọn người bỉ ổi chung quanh đây, nếm thử sức lợi hại của Kim Cô Lô tôi.

– Lão tam. Đối với mọi công việc gì em cũng biết nghĩ đến kẻ khác, Thế tại sao lại không biết nghĩ đến mình? Tuy muốn vượt qua khỏi những bức vách đá cao trăm trượng này, là một việc khó khăn như lên trời. Song nếu chúng ta mở đường máu tại phía cửa sơn cốc, thì đây là việc không phải không làm được.

Thạch Kinh Thiên cũng phụ họa theo rằng:

– Phải. Tôi không tin rằng Thông Thiên Kiếm Trận của phái Hoa Sơn có thể ngăn chặn được bước tiến của anh em chúng ta đây.

Gia Cát Ngọc cười buồn bã, nói:

– Nhị vị huynh trưởng nói không sai chút nào cả. Tiểu đệ tuy bị vết thương của loài tở “Thực Cốt Băng Ty”, nhưng nếu dùng độ ba phần chân lực trong người, rồi lại được ba vị tiếp tay, thì dù Thông Thiên Kiếm Trận có lợi hại

đến đâu, chắc chắn cũng sẽ bị bốn anh em chúng ta phá vỡ.

Vạn Thú Thần Quân cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

– Nếu như vậy thì tại sao chúng ta lại bó tay ngồi yên để chờ chết? Theo ý của tôi ...

Gia Cát Ngọc khoát tay một lượt, nói:

– Chỉ vì nếu chúng ta làm như vậy thì chẳng những môn phái Hoa Sơn sẽ bị hủy diệt đi trong một sớm một chiều, mà ngay như bốn anh em chúng ta, vì đã chiến đấu kiệt lực thì thử hỏi làm sao thoát ra khỏi vòng vây trùng trùng điệp điệp của các anh em võ lâm chung quanh?

– Có lý đâu ...?

– Do đó, theo ý của tiểu đệ, chi bằng hãy để cho tiểu đệ hủy đi cánh tay trái này. Chừng ấy, tôi không bận tâm đến vết thương “Thực Cốt Băng Ty” nữa, thì tiểu đệ tự tin rằng mình có thể khôi phục được đến tám phần mười chân lực trong người, rồi lại được Thần Quân và nhị vị huynh trưởng trợ sức, tất chúng ta sẽ vượt qua được sườn núi thoải thoải ở phía trái đây không có gì là khó khăn cả.

Thiết Chỉ Cái nghe qua, trong lòng hết sức khâm phục nhưng lão ta nào chịu để cho Gia Cát Ngọc làm như vậy? Bởi thế, lão ta không chờ cho Gia Cát Ngọc nói dứt lời, liền trợn mắt cất giọng giận dữ nói:

– Lão tam. Chẳng ngại người từ bấy lâu nay trui rèn trong sự tinh anh sáng suốt, thế mà hôm nay lại có những ý nghĩ hồ đồ như vậy.

Gia Cát Ngọc bèn cung kính đáp rằng:

– Tiểu đệ có điều chi không đúng thì kính xin đại ca hãy dạy dỗ cho.

– Tam đệ. Lão ca ca biết tâm trạng của ngươi lúc bây giờ là xem việc sống chết chỉ là một việc nhỏ, mà cuộc đại hội vào đêm Trung Thu sắp tới đây mới là một đại sự quan hệ đến cả vận mệnh của võ lâm. Hiện giờ, nếu nhìn khắp võ lâm thì thực lực của yêu ma đang mạnh mẽ hơn thực lực của nhóm người chính phái, vậy nếu ngươi lại chặt bỏ đi một cánh tay thì gánh nặng trong ngày mai ngươi làm sao gánh vác cho nổi?

– Trong Càn Khôn Ngũ Bá, ngoại trừ tiên sư của tiểu đệ đã quá cố ra, hiện nay số còn lại đều mạnh khỏe cả. Vậy, trong cuộc đại hội vào đêm Trung Thu tới đây đâu cần chi tới tiểu đệ nữa.

– Càn Khôn Ngũ Bá tiếng tăm vang lừng khắp cả võ lâm, nhưng ngoại trừ tiên sư của tiểu đệ Âu Dương đại hiệp ra, còn thì số người kia vị tất đã thắng được Thất Khuyết lão quái. Phương chi, ngoài lão ta đến chừng ấy lại còn không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm đến phó hội.

– Lời nói của đại ca rất đúng, nhưng số người trong Càn Khôn Ngũ Bá nếu không thể thủ thắng được Thất Khuyết Lão Quỷ, thì tiểu đệ đây chẳng phải lại càng khó đối phó nổi hay sao?

– Hừ. Ngươi rõ là người trong cuộc thì lúc nào cũng kém sáng suốt. Vì hiện nay tài nghệ cũng như chân lực của ngươi không hề kém sút hơn Càn Khôn Ngũ Bá, vậy nếu ngươi bằng lòng khắc khổ trui luyện thêm, thì đến ngày đại hội ấy tất sẽ đóng góp được một phần to tát.

Tiếng nói vừa dứt thì bỗng nghe từ khắp bốn bên núi có tiếng động ào ào,

tiếp đó là những chuỗi cười cuồng dại nghe đinh tai nhức óc vọng đến rằng:

– Kim Cô Lô. Ngày hôm nay chính là ngày kỵ của người đây ...

– Kim Cô Lô. Ngươi hãy nghe theo số mệnh vậy.

– Kim Cô Lô. Ha ha ha ...

Những tiếng cười ghê rợn vang dội giữa đêm khuya, khiến ai nghe đến cũng phải kinh hoàng thất sắc, đứng ngòì không yên ...

Ngọn gió đêm thổi lồng lộng, cây cỏ không ngớt chao động chập chờn và trong lúc đó lại có mấy mươi bóng đen đang từ bốn phương tám hướng chạy bay đến ...

Những bóng đen ấy là gì?

Là con người chăng?

Không. Đây chính là ...

Mọi người chưa kịp suy nghĩ kỹ, thì đã nghe những bóng đen cất tiếng cười to như điên dại. Thì ra đây chính là một bày chó dữ. Bầy chó ấy con nào con nấy đều cao lớn, đôi tròng mắt xanh lè không ngớt nhấp nháy giữa đêm khuya. Chúng há to chiếc mồm ra để lộ đôi hàm răng lỏm chỏm. Hơi thở của chúng cũng nghe rõ được mồn một tựa hồ như chúng muốn nhào tới để ăn tươi nuốt sống cả bốn người.

Đối phương thả bày chó dữ vào sơn cốc để làm gì?

Chả lẽ bầy chó dữ này có thể làm gì được bốn cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm này chẳng? Không, chắc chắn là bên trong hành động này còn có một âm mưu thâm độc gì đây.

Nhưng họ có âm mưu gì? Việc ấy ngay đến cả Gia Cát Ngọc là người vô cùng sáng suốt và lanh trí, mà nhất thời cũng không làm sao đoán ra cho được.

Bầy chó hung dữ kia cứ mỗi lúc tiến đến càng gần và cuối cùng, một con chó dẫn đầu có thân hình to lớn như một con chó sói đã trông thấy được nơi bốn người đang đứng. Do đó, nó liền cất tiếng sủa to rồi nhanh nhẹn lao thoát tới chụp thẳng vào bốn người.

Thạch Kinh Thiên gầm to lên một tiếng, rồi vung chuồng nhắm ngay đầu con chó khổng lồ ấy quét tới.

Gia Cát Ngọc vừa liếc mắt nhìn qua, thì bất ngờ trông thấy dưới thân con chó nọ tựa hồ lại mang vật chi màu đen hiện rõ giữa mớ lông trắng của nó. Bởi thế chàng không khỏi kinh ngạc, bất giác kêu thất thanh rằng:

– Nhị ca. Hãy lùi ra sau mau.

Gia Cát Ngọc từ bấy lâu nay cá tính lúc nào cũng tỏ ra trầm tĩnh, dù cho núi Thái Sơn có sụp đổ, chàng vẫn ung dung như thường, thế mà giờ đây chàng lại kêu lên một tiếng kinh hoàng chứng tỏ mọi việc trước mắt chẳng phải tầm thường ...

Thiết Chỉ Cái và Vạn Thú Thần Quân nghe qua tiếng kêu của Gia Cát Ngọc thì cũng nhanh như chớp phi thân nhảy lùi trở ra sau rồi ẩn kín vào một tảng đá to.

Tuy Gia Cát Ngọc vừa quát nhưng cũng vừa nhanh như một luồng điện chớp, phi thân lướt ra xa hơn mười trượng.

Chàng quả không hổ danh là bậc kỳ tài hiếm có trong võ lâm, chẳng những tài nghệ vô cùng cao cường, khắp giới giang hồ ngày nay không ai có thể sánh kịp, mà ngay đến lòng dạ hào hiệp yêu chuộng lẽ phải của chàng cũng không ai có thể dám bì.

Tuy thân hình chàng đã phi thân vọt lên cao, nhưng vì thấy Thạch Kinh Thiên đang lâm vào một tình trạng vô cùng hiểm nguy nên chàng nhanh nhẹn vận dụng chín phần mười chân lực trong người, vung chưởng nhắm ngay Thạch Kinh Thiên xô mạnh ra.

Thực cũng may mắn là nhờ luồng chưởng lực cứu nguy ấy của chàng, nên Thạch Kinh Thiên mới có thể bảo toàn được cái mạng già của mình.

Thì ra, trong khi Thạch Kinh Thiên vừa vung chưởng quét về phía con chó và bất thần lại nghe tiếng kêu kinh hãi của Gia Cát Ngọc thì y đã hồi hải nhảy lui.

Nhưng vẫn quá muộn rồi ...

Ngay lúc đó, chưởng lực của Gia Cát Ngọc đã từ trên nền trời cao quét tới khiến thân hình của y bị hất bay đi thẳng nhẹ nhàng như một cánh lá, rồi rơi trở xuống sau một gốc cây to.

Tất cả những việc ấy đều xảy ra trong một cái chớp mắt và hết sức kịp thời.

Vì khi thân hình của Thạch Kinh Thiên vừa mới nằm yên một nơi kín đáo,

thì đã nghe một tiếng nổ vang rền như trời lở đất long khiến cho núi đồi đều lắc lư, cát bụi sạn đá và cành lá tung bay mịt mù. Đồng thời, lại có một ngọn lửa đỏ ối bắt từ dưới đáy sơn cốc vọt thẳng lên không ...

Mọi người trông thấy thế mới bừng hiểu ra là vật màu đen cột cứng vào thân con chó không lồ kia, chính là một chất thuốc nổ vô cùng mãnh liệt. Khi gói thuốc nổ ấy chạm thẳng vào luồng chưởng phong, thì sẽ tự động bùng nổ lên tức khắc.

Ai nấy vừa định thần trở lại đưa mắt nhìn kỹ, thì khắp nơi khói thuốc đang bay mù mịt, cát bụi trùm kín cả một vùng không khí khắp bốn bên vách núi, số nhân vật võ lâm kia đang hò reo âm ỉ, rồi kéo nhau ùn ùn chạy xuống.

Gia Cát Ngọc liếc mắt nhìn qua, trông thấy Thiết Chỉ Cái và Vạn Thú Thần Quân khắp thân người đều bị cát bụi trùm kín, trong khi đó Thạch Kinh Thiên cũng đang bước những bước chân loạng choạng đi đến nơi.

Mọi việc ấy Gia Cát Ngọc đều nhìn rõ tất cả nên không khỏi giật nảy mình, liền cất giọng kinh hoàng kêu lên rằng:

– Nhị ca. Anh đã làm sao rồi?

Thạch Kinh Thiên đưa tay chùi một vệt máu trên khóe miệng, rồi to tiếng cười ha hả, nói:

– Lão tam. Em hãy yên lòng, chỉ bị thương như vậy thì gã đầu đảng ăn cướp ta không xem vào đâu cả. Chẳng chết được đâu nào.

Khi tiếng nói của Thạch Kinh Thiên vừa dứt, thì bốn người lại tập trung lại một nơi. Vì ngọn lửa đang cháy đỏ rực nóng ran cả da thịt rất khó chịu nên ai

nảy bất giác thối lui lại liên tiếp.

Nhưng bầy chó dữ khi nãy tựa hồ như đã bị bỏ đói lâu ngày, nên vừa thấy bốn người trước mắt, thì con nào con nấy đều chảy nước dãi lòng thòng, cất tiếng sủa như điên dại, rồi tiếp tục tràn theo họ.

Bốn người tuy đều là nhân vật võ lâm cao cường, nhưng thấy tình trạng trước mắt đã đoán biết mọi việc xảy ra chẳng phải tầm thường, nên chưa biết ứng phó như thế nào mới tránh khỏi bị thiệt hại. Và giữa lúc họ còn đang đắn đo suy nghĩ, thì lại trông thấy từ trong màn khói cuộn cuộn có một bóng người đang phi thân đến nơi.

Qua ánh lửa bập bùng, mọi người nhìn thấy bóng người tiến tới ấy mình mặc đạo bào, mặt che lụa đen, bước chân nhẹ nhàng và nhanh nhẹn như gió nên chỉ trong nháy mắt là đã tràn đến nơi.

Bốn người trông thấy thế đều không khỏi kinh ngạc, nhưng đã nghe người che mặt ấy cất giọng quát rằng:

– Xin bốn vị hãy mau theo chân tôi đây.

Vì trong cơn nguy cấp, nên bốn người chẳng cần phải đắn đo về lai lịch của nhân vật thần bí xuất hiện đột ngột này, không ai bảo ai lắc mạnh đôi vai rồi nhắm hướng Đông Nam bay theo vị đạo sĩ ấy.

Bọn chó hung tợn kia trông thấy mỗi ngon đã kê sát miệng, vậy thử hỏi chúng nào chịu để cho những miếng mồi ấy thoát đi? Do đó, chúng đồng thanh cất tiếng tru dài, rồi vung nanh múa vuốt đuổi theo ngay.

Đôi mày của Gia Cát Ngọc cau lại, nhanh nhẹn cúi xuống đất nhặt mấy viên

đá nhỏ, rồi vung tay ném thẳng trở ra sau với một thế võ nhanh như chớp, khiến những hòn đá kia lao đi vun vút, rít gió nghe vèo vèo.

Thế là chỉ trong chớp mắt, tại phía sau lưng chàng lại nổ lên ba tiếng nổ long trời lở đất, rồi ngọn lửa lại cháy lên đỏ rực một góc trời, khói đen bay mịt mù trông vô cùng khủng khiếp xông thẳng lên tận chín tầng mây. Bởi thế, số cỏ dại trong khắp sơn cốc đều bị lửa cháy lan tới và cùng phát cháy đỏ rực khắp các nơi, khiến mọi người không làm sao tìm chỗ ẩn mình được ...

Thạch Kinh Thiên là người rất giỏi săn bắn, nên trông thấy lũ chó đuổi theo mình, cũng vội vàng nhặt lên mấy miếng đá vun, rồi ném thẳng về phía chúng với thủ pháp mạnh mẽ và nhanh nhẹn ...

Người che mặt dẫn đầu trông thấy vậy, bèn quát to lên rằng:

– Không thể được.

Nhưng khổ nỗi là tiếng quát ấy đã quá muộn rồi. Do đó sau những tiếng nổ liên tiếp long trời lở đất vang lên, thì cả bọn năm người đã bị vây hãm giữa một biển lửa đỏ rực.

Ngọn lửa mỗi lúc bùng cháy càng to, khiến những đoạn đường rút lui đều bị chặn mất, tình trạng trở nên vô cùng hiểm nguy.

Lão đạo sĩ che mặt ấy, bèn cất tiếng than dài rằng:

– Ôi trời cao quả là không có mắt nên mới hãm hại người lành, trợ giúp cho kẻ gian ác thế này. Thực chẳng ngờ giờ đây không còn con đường nào thoát thân được cả.

Nói đến đây, người ấy bất giác lại cất tiếng than dài.

Gia Cát Ngọc khẽ cau đôi mày, rồi nhướn to đôi mắt, chú ý nhìn thẳng vào vị lão đạo sĩ nọ, hạ giọng nói rằng:

– Có phải đạo trưởng muốn bảo là ở trong sơn cốc này lại còn một con đường bí mật để thoát ra khỏi sơn cốc chăng?

Vị đạo sĩ ấy liền khẽ gật đầu, nói:

– Con đường bí mật ấy chính là ở tại phía sau tảng đá to, nơi tay trái trước mặt kia. Nhưng giờ đây ngọn lửa đã chặn mất lối đi thì dù cho có cũng trở thành không rồi.

Gia Cát Ngọc nghe qua liền nhướn cao đôi mày lưỡi kiếm, vung tay bẻ gãy một cây tùng gốc to bằng miệng chén, siết chặt vào tay, nói:

– Xin các vị hãy theo tôi đây.

Tức thì chàng nắm gốc tùng vung ra vun vút, gây thành một ngọn gió lạnh ào ào, nhắm quét thẳng về hướng những bụi cỏ dại đang bốc cháy ở phía trước mặt, đồng thời chàng lại nhanh như chớp tràn người thẳng về phía ngọn lửa đang bị vạch thành một cái hành lang trống ấy.

Số người còn lại trông thấy thế, liền bắt chước theo chàng, mỗi người bẻ lấy một cây tùng, rồi vừa quét ra để dập tắt ngọn lửa trước mặt, vừa phi thân lướt đi theo những nơi không có lửa cháy ấy.

Gia Cát Ngọc dẫn đầu, mặc dù chàng đang mặc bộ bảo y trong người thế mà vẫn cảm thấy nóng bức khó chịu. Số người khác càng cảm thấy khắp thân

mình nóng như ran, miệng lưỡi đều bị khô bỏng.

Xem ra, chắc chắn ai nấy khó bề thoát khỏi biển lửa. Nhưng thốt nhiên có nghe tiếng kêu mừng rỡ vọng đến bên tai mình rằng:

– Đã đến con đường bí mật rồi. Vậy, xin các vị hãy tiến tới mau.

Những tiếng “Đã đến con đường bí mật” vừa thốt ra khỏi miệng, thì ai nấy cảm thấy như có một thùng nước lạnh tạt lên người, vô cùng sảng khoái. Vị đạo sĩ che mặt và Thiết Chỉ Cái cùng một lúc phi thân lướt tới, vận dụng tất cả chân lực trong người, nhắm ngay phía sau tảng đá to, lao đi như bay.

Thạch Kinh Thiên găm lên một tiếng to, rồi vứt bỏ gốc tủng đang siết trong tay, lúc ấy chỉ còn trơ lại có độ ba thước, rồi nhanh nhẹn phi thân bám sát theo sau Thiết Chỉ Cái, vượt ra khỏi biển lửa nhanh như một mũi tên bắn.

Nhưng Vạn Thú Thân Quân vì tài nghệ kém cõi hơn mọi người nên đôi mắt tuy nhìn thấy nơi phía sau tảng đá to trước mặt là đã đến con đường bí mật rồi, nhưng vì lão ta đã kiệt sức nên cố gắng kêu lên một tiếng to rằng:

– Thiếu hiệp. Các ông hãy mau thoát khỏi nơi này đi. Riêng tôi thì không xong rồi.

Tiếng nói vừa dứt, thì lão ta đã thấy đầu óc choáng váng, đôi mắt tối sầm rồi té lăn quay ra đất.

Trong khi lão ta đang thiếp đi thì đôi tai hãy còn nghe tiếng văng vẳng một tiếng thét dài, rồi lại thấy một cái bóng đen bay tới chập chờn ...

Mãi đến khi lão ta bừng tỉnh trở lại, thì đã cảm thấy khắp thân thể mình đang

mát lạnh, nên ngơ ngác mở to đôi mắt ra và đã thấy mình đang ở ngoài sơn cốc từ lúc nào. Ánh triều dương đang nhô lên, và những giọt sương mai còn lấp lánh đây đó.

Gia Cát Ngọc, Thạch Kinh Thiên và Thiết Chỉ Cái đều đang ngồi vây quanh lão ta để lo cứu chữa.

Bởi thế lão ta vô cùng kinh ngạc, bất thần đứng phắt ngay dậy rồi ngơ ngác nói:

– Tôi ... Tôi rõ ràng là ... Ồ. Chắc hẳn thiếu hiệp đã cứu thoát tôi ra khỏi biển lửa, chứ không còn ai nữa? Công ơn tái tạo này già đây thực không làm sao quên được, vậy xin thiếu hiệp nhận lấy một lạy biết ơn của già.

Lão ta vì thoát chết trong một tình trạng vô cùng hiểm nguy, nên trong lòng quá u vui mừng, do đó nói vừa dứt lời bèn cúi mình để lạy tạ Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, hồi hải đưa tay đỡ lão ta đứng lên, nói:

– Thần Quân tuyệt đối chớ nên thủ lễ như vậy. Chỉ một việc nhỏ mọn ấy thì nào có đáng chi? Đây là chưa nói sở dĩ Thần Quân phải lâm vào cái cảnh nguy hiểm giữa biển lửa như vừa rồi, đều chính là vì mọi công việc của Gia Cát Ngọc tôi cả.

Thiết Chỉ Cái cũng lên tiếng nói:

– Thần Quân chớ nên quá cố chấp. Nếu nói đúng ra thì chúng ta sở dĩ thoát ra khỏi được biển lửa này, đều hoàn toàn nhờ ở Ly Hồn Đạo Nhân cả.

Vạn Thú Thần Quân vì vừa rồi bị hôn mê, nên không biết mọi việc xảy ra

như thế nào. Hơn nữa, lão ta càng không biết Ly Hồn Đạo Nhân là ai, nên vừa nghe qua, liền lộ sắc ngạc nhiên nói:

– Ly Hồn Đạo Nhân? Ông ấy là ...?

– Ông ấy tức là vị đạo sĩ che mặt đó. Đồng thời, ông ta cũng chính là người môn đồ thứ hai của một nhân vật tiếng tăm rung chuyển cả võ lâm trước đây, tức Thất Khuyết Bắc Sát lão quái.

– Thế tại sao ông ấy ...?

– Trong đời có cây đấng sinh trái ngọt, thì cũng có thầy ác dạy học trò lành.

Ly Hồn Đạo Nhân tuy là đệ tử kế nghiệp của Thất Khuyết Lão Quỷ, nhưng ông ta lúc nào cũng căm hận đến tận xương tủy trước những hành động gian ác đại nghịch của sư phụ mình. Nếu ông ta chẳng phải là môn đồ của Thất Khuyết Lão Quỷ, thì e rằng ...

– Trong việc này, ông ta là người chủ chốt lo điều khiển cuộc bao vây triệt hạ chúng ta, thế mà lại hành động như vậy, nếu Thất Khuyết Lão Quỷ hay được lại bằng lòng buông tha cho ông ta sao?

– Anh không nghe ngụ ý trong câu nói của ông ấy chẳng? Tôi nghĩ rằng từ nay về sau, chẳng những không khi nào ông ấy chịu trở về sư môn, mà cũng có lẽ trong giới giang hồ sẽ không còn nghe đến cái tên Ly Hồn nữa.

Qua một đám cháy ác liệt khiến cả một vùng sơn cốc đều bị thiêu rụi, chẳng còn sót lại một cọng cỏ nào. Do đó, số nha trảo của Huyết Hải Địa Khuyết và vây cánh của Thất Khuyết Lão Quỷ đang từ bốn phương tám hướng tràn đến và họ đều cho rằng số người của Gia Cát Ngọc đã bị chết thiêu trong

biên lửa vừa qua.

Nhưng bọn chúng làm thế nào ngờ được là người điều khiển công việc ấy tức là Ly Hồn Đạo Nhân lại ra tay giải thoát cho đôi phương? Hơn nữa, trước khi Ly Hồn Đạo Nhân bỏ ra đi, ông ta còn tiết lộ cho Gia Cát Ngọc biết về âm mưu của Thất Khuyết Lão Qui.

Thì ra, Thất Khuyết Đạo Nhân, một con người quen thói hung bạo ấy bề ngoài tuy tỏ ra sẵn sàng giúp đỡ kế hoạch chinh phục cả võ lâm cho Huyết Hải Chuyển Luân Vương, nhưng kỳ thực thì lão ta lại sẵn sàng đứng ngoài để thủ lợi.

Trước khi Ly Hồn Đạo Nhân bỏ đi, ông lại có trao cho Gia Cát Ngọc một chiếc hộp cây xinh xắn, nhờ chàng trao trả lại cho Đại Hoang Chân Nhân của phái Hoa Sơn. Đâu đó xong xuôi, ông ta mới âm thầm bước đi thẳng.

Chiếc hộp ấy có quan hệ đến cả vận mạng của phái Hoa Sơn, hơn nữa đối với cuộc đại hội đêm Trung Thu sắp tới đây, nó lại càng có một ý nghĩa quan trọng vô cùng.

Số người của Gia Cát Ngọc được sống sót sau một tai nạn to, bèn tìm đến một con suối để tắm rửa sạch sẽ, rồi nhắm ngay Mạc Sầu Cốc chạy bay đi. Khi đến cửa sơn cốc này, thì họ chỉ trông thấy đá tảng ngổn ngang, đồng thời lại thấy có bóng mây mờ bao phủ. Ai nấy vừa đưa mắt nhìn qua, thì đã biết đây chính là kiệt tác của Bát Đầu Thư Sinh và đang do dự không biết cửa nào có thể vào được, thì bất thần nghe có một tiếng cười trong trẻo vọng đến bên tai rằng:

– Ô. Gia Cát ca ca, bọn các anh sao lại ra hình dáng như thế? Người nào người nấy xem chẳng khác chi một gã ăn mày thế kia?

Ai nấy đều quay đầu nhìn lại, thấy Tiểu Thanh cô nương đang nhanh nhẹn lao thoát tới, xem nhẹ nhàng như một con chim bé bỏng. Kế đó họ lại trông thấy có một bóng người thứ hai nữa lướt theo sau, và bóng người ấy chính là Tư Đồ Uyên, vừa trong các tảng đá ngổn ngang ấy lướt ra.

Nàng bước tới thi lễ cùng mọi người, rồi mới day qua Gia Cát Ngọc cười duyên dáng nói:

– Sao đến giờ này tiểu đệ mới đến? Suốt mấy hôm nay bá mẫu lúc nào cũng mong nhớ, vậy chúng ta hãy mau vào trong sơn cốc thôi.

Tư Đồ Uyên vừa nhìn thấy ý trung nhân thì không làm sao nén được sự vui mừng trong lòng, mặt tươi cười như hoa nở, nói cười vui vẻ trông chẳng khác chi một con bướm đang bay tung tăng trên đám hoa xuân, làm cho Gia Cát Ngọc không khỏi xao xuyên cả tâm hồn.

Sau đó, bốn người bèn theo chân hai cô gái, đi thẳng vào sơn cốc một cách dễ dàng. Vợ chồng của Bát Đầu Thụ Sinh và Xích Diện Thần Long đều bước ta ngoài chòi tranh ngược mắt trông ngóng.

Gia Cát Ngọc vừa trông thấy dung nhan của từ mẫu thì vừa vui mừng vừa đau thương lẫn lộn, nhanh nhẹn bước nhanh tới, rồi vừa quỳ vừa đau thương lẫn lộn, nhanh nhẹn bước nhanh tới, rồi quỳ xuống gối của bà mẹ hiền, nghẹn ngào nói:

– Thưa má. Con bất hiếu nên đã làm cho má phải suốt ngày nhớ mong, thực cái tội đáng chết nghìn lần.

Gia Cát phu nhân ôm chầm lấy con trai, hai dòng lệ già nua lăn dài trên đôi

má, rồi cất giọng ôn tồn nói:

– Ngọc nhi, thật là khổ cho con quá.

Câu nói vừa dứt, thì đôi dòng lệ lại tuôn rơi lã chã, chẳng khác nào những hạt châu bị đứt dây và nối tiếp nhỏ thành giọt lên khuôn mặt đen sạm của Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc đưa mắt nhìn lên khuôn mặt đầy nếp nhăn của mẫu thân, cũng như mái tóc bạc trắng đang phất phơ trước ngọn gió lùa, mà nghẹn ngào không nói được bao nhiêu lời nói còn đang chất chứa trong lòng.

Hai mẹ con được trùng phùng qua bao nhiêu cơn hoạn nạn, đang mừng vui đến phải khóc ròn, khiến cho số người hiện diện đều mũi lòng rơi lệ.

Trong vùng Mạc Sầu Cốc yên tĩnh này, giờ đây chỉ còn nghe có tiếng khóc nghẹn ngào nức nở mà thôi. Đây là bi thương? Là đau đớn? Hay là vui mừng phấn khởi ...?

Đây chính là một sự hỗn hợp của tất cả tình cảm trong lòng con người.

Cuối cùng Bát Đầu Thụ Sinh cất tiếng cười to, phá tan bầu không khí nặng nề đầy cảm động, rồi nói rằng:

– Ngọc nhi. Con chớ nên làm cho mẹ con phải xúc động nữa vì đứng trước bao nhiêu khách khứa như thế này, con không sợ người ta cười cho hay sao?

Sắc mặt của Gia Cát Ngọc không khỏi bừng đỏ, vội vàng đưa tay gạt lệ nói:

– Thưa mẹ. Đây là vì con không dẫn lòng được, nên vừa trông thấy mẹ là đã

mũi lòng thực là có lỗi. Thôi, hãy để con giới thiệu cho mẹ được biết nhị vị nghĩa huynh của con đây. Nay mẹ hãy xem đây chính là Đại ca Thiết Chỉ Cái và đây là Nhị ca Thạch Kinh Thiên, còn vị này là Vạn Thú Thần Quân.

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên vừa nghe qua lời giới thiệu của Gia Cát Ngọc, bèn cúi người thi lễ với Gia Cát phu nhân. Bát Đầu Thụ Sinh vội vàng bước tới đỡ họ đứng lên, đồng thời quay về Gia Cát Ngọc nói rằng:

– Ngọc nhi thực là vô lễ, con được bao nhiêu tuổi mà lại dám kết tình huynh đệ với nhị vị đại hiệp họ Quan và họ Thạch này?

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên nghe qua, bèn đồng thanh cười:

– Xin lão bá tuyệt đối chớ nên trách mắng tam đệ, việc này đều do hai chúng tôi bắt ép nó cả đấy.

Bát Đầu Thụ Sinh biết những bậc quái kiệt giang hồ này, phần đông đều không câu chấp theo những lễ tục tầm thường, nên cũng bất giác phá lên cười to, nói:

– Nếu như vậy, thì còn có thể tha thứ cho được. Nhưng các vị nên nhớ là ai có phần này, vậy nhị vị cũng nên xem chúng tôi như người ngang nhau là được rồi, hãy đứng lên cả.

Bát Đầu Thụ Sinh bắt buộc phải nhận nửa cái lạy của hai người, rồi quay qua hỏi thúc Gia Cát Ngọc và hai cô gái lo đãi đằng số khách khứa vừa đến.

Tiểu Thanh cô nương trông thấy dòng lệ trên mặt Gia Cát ca ca vẫn chưa khô, nên đưa một ngón tay khều lên má mình, để trêu chọc Gia Cát Ngọc, khiến chàng then đến bưng đỡ cả sắc mặt.

Mọi người sau khi ngồi yên, thì Gia Cát Ngọc bèn đưa mắt ngó khắp chung quanh, không trông thấy vị chủ nhân của sơn cốc là Mạc Sầu Tiên Tử đâu cả, nên không khỏi ít nhiều kinh ngạc, nói:

– Còn Mạc Sầu tiên bối đâu?

Đôi mắt của Tiểu Thanh bỗng đỏ hoe, rồi chu nhọn đôi môi anh đào lên nói:

– Họ đã rời bỏ tôi rồi.

Gia Cát Ngọc không hiểu ngụ ý trong câu nói của Tiểu Thanh, nên không khỏi lấy làm ngạc nhiên. Nhưng, trong lúc đó, thì ở hướng Đoạn Trường Giáp, bỗng có một tiếng gào cao vút, khiến ai nghe đến cũng phải giật mình kinh hãi ...

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 51

SAI MỘT NƯỚC CỜ

Thiết Chi Cái và Thạch Kinh Thiên vừa nghe qua tiếng gào vô cùng thảm thiết, rùng rợn ấy thì không khỏi đều biến sắc mặt.

Vạn Thú Thần Quân lại càng tỏ ra kinh hoàng hơn, nhanh nhẹn đứng phắt dậy.

Ngay đến Gia Cát Ngọc, một con người bình nhật lúc nào cũng tỏ ra trầm tĩnh, thế mà giờ đây cũng nhận là có kẻ cường địch đang tràn tới, nên sắc mặt cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Trong khi ai nấy đều hiện vẻ lo lắng thì chỉ riêng có Tiểu Thanh lại phì cười, nói:

– Quý vị sợ hãi chi thế? Hãy cứ yên lòng đi. Tôi dám quả quyết là bọn bất tài đó tuyệt đối không làm sao vượt khỏi “Hà đồ lạc thư trận” của Gia Cát bá bá đâu.

Tư Đồ Uyển nghe qua cũng không khỏi mỉm cười nói:

– Con tiểu yêu. Người giỏi ở đó lắm lời, sao còn chưa chịu ra ngoài xem qua cho biết đã?

Đôi mắt to của Tiểu Thanh chớp qua một lượt, trong khi đầu mũi giày khễ

lay động, nói:

– Tỷ tỷ. Chị chỉ giỏi ngồi đó sai tôi, tôi đi cũng được chứ chẳng sao cả, nhưng giao Gia Cát ca ca cho chị trông nom đấy nhé.

Nói dứt lời, nàng nhanh nhẹn lướt đi mất, ai nấy trông thấy đều không khỏi buột miệng phá lên cười to.

Trong khi không khí tràn ngập sự buồn vui thì Bát Đầu Thư Sinh kể lại mọi sự việc gần đây về Mạc Sâu Tiên Tử cho ai nấy biết.

Thì ra, sau cuộc họp vào đêm nguyên tiêu thì Thạch Cổ Hòa Thượng, một con người đã xuống tóc đi tu ấy cũng theo chân bà ta tìm đến đây. Một đôi tình nhân già tuy hiện nay một người đã gửi thân vào nơi cửa Phật, còn một người đã quy ẩn giữa chốn hoang sơn nhưng đôi tim của họ lúc nào cũng in đậm hình bóng của nhau cả.

Nguyên nhân trong việc trùng phùng này, một mặt là chính vì trước đây Gia Cát Ngọc nửa đêm xâm nhập Kinh Thần Tự và không thể vung chưởng đánh đứt lia cả ba sợi tơ nên Thạch Cổ Hòa Thượng không khỏi thay lòng đổi ý, lão ta cho rằng việc tình duyên là do ý trời đã định sẵn. Một mặt khác là do lúc Thạch Cổ Hòa Thượng mới vừa xuất gia chính là vì lòng yêu dân ái quốc, chứ thực sự chưa phải có lòng giác ngộ chân chính đối với giáo lý của đức Phật.

Bởi thế khi hai ông bà gặp mặt nhau trên đỉnh núi Lạc Phách Phong thì Thạch Cổ Hòa Thượng tuy chưa cởi áo cà sa để tóc hoàn tục, nhưng Mạc Sâu Tiên Tử trái lại sẵn sàng nhận sự quá độ của người tình thừa trước, rồi cùng gửi thân vào không môn.

Đôi tình nhân ấy đã ngao ngán cõi hồng trần, nhưng chỉ tội nghiệp riêng cho Mai Tiểu Thanh, người con gái hãy còn ngây thơ trong trắng ấy. Khi nàng được biết ân sư của mình chính là từ mẫu, còn Thạch Cổ Hòa Thượng chính là nghiêm phụ, thì vui mừng nhảy tung tăng như một con chim nhỏ. Nhưng chỉ trong giây lát, thì nàng lại trở thành một con người cô độc, không còn cha mẹ nữa.

Nhưng Mạc Sâu Tiên Tử đã nhân lúc Bát Đầu Thụ Sinh vừa mới đến, đem việc hôn nhân giữa Tiểu Thanh và Gia Cát Ngọc bàn bạc xong xuôi cả, nên Tiểu Thanh tuy giờ đây trở thành một cô gái cô cút, nhưng lại được một sự thương yêu chăm sóc của Gia Cát phu nhân nên nàng cũng bắt đầu vui vẻ như xưa. Hơn nữa Xích Điện Thần Long cũng đem việc hôn nhân nói giữa Tư Đồ Uyển và Gia Cát Ngọc bàn bạc qua và được hai vợ chồng Bát Đầu Thụ Sinh hoàn toàn tán đồng. Do đó, đôi vợ chồng tương lai này lại càng khăng khít như keo sơn, cũng như giữa Tiểu Thanh và Tư Đồ Uyển cũng đã trở thành đôi chị em lúc nào cũng thương mến nhau như ruột thịt.

Thạch Cổ Hòa Thượng và Mạc Sâu Sư Thái tuy bước vào cửa không, nhưng trông thấy ái nữ có nơi nương tựa nên cả hai yên lòng trở lại Đoạn Trường Giáp, đóng kín cửa để khổ tu, hầu trui luyện một thứ “Hòa hợp thân công” chuẩn bị đến kỳ đại hội trong đêm Trung Thu đêm nay đem ra đóng góp vào việc cứu nguy cho cả võ lâm thiên hạ.

Bát Đầu Thụ Sinh vì e sợ bọn yêu tà ngoại đạo sẽ xâm nhập quấy phá việc tu tĩnh của hai người, nên mới bố trí “Hà đồ lạc thụ trận”, một thứ trận pháp khoáng cổ tuyệt kim vô cùng tuyệt diệu ở ngoài cửa sơn cốc và Đoạn Trường Giáp, để ngăn chặn không cho bất cứ ai xâm nhập.

Quả nhiên, trước khi Gia Cát Ngọc đến đây mấy hôm thì bên ngoài Đoạn Trường Giáp và Mạc Sâu Cốc đã xuất hiện nhiều nhân vật võ lâm. Bọn tà ác

ấy nào biết “Hà đồ lạc thư trận” lợi hại và kỳ diệu đến đâu, nên đều nổi gót nhau đi lạc vào trận và bị vây khốn giữa trận thế cả.

Nhưng Bát Đầu Thư Sinh chỉ là một con người lòng dạ nhân từ, nên trông thấy bọn ác tặc ấy bị kiệt sức giữa trận thế và sắp chết đến nơi, trong lòng lấy làm bất nhẫn nên mới sai Xích Diễm Tàn Chương đưa bọn họ trở ra ngoài, hầu cho họ tìm đường rút lui.

Thiết Chỉ Cái nghe đến đây, không khỏi phá lên cười to nói:

– Gia Cát lão ...

Bát Đầu Thư Sinh trông thấy vị kỳ hiệp phong trần này, lại muốn tự xưng mình là bậc văn bối, nên vội vàng ngắt lời rằng:

– Quan đại hiệp. Giữa chúng ta ai có phần này, vậy đại hiệp hãy xem giữa tôi và đại hiệp ngang hàng nhau được rồi.

Thiết Chỉ Cái là người có tính tình rất cởi mở, nên nghe thế liền vội vàng thay đổi cách xưng hô, nói:

– Gia Cát tiên sinh quả là một bậc kỳ nhân trong thiên hạ. Xem ra tiếng gào thảm thiết vừa rồi có thể là một tên ác tặc ngu xuẩn nào đó đã bị mất mạng giữa đại trận Hà Lạc này rồi chăng?

Bát Đầu Thư Sinh vội vàng nói:

– Đây chẳng qua là một cái tài hèn để làm trò chơi, vậy nào đáng Quan đại hiệp tán tụng? Chỉ có điều Xích Diễm Tàn Chương đại hiệp tính tình vốn rất oán ghét bọn gian ác, nếu chẳng phải ông ấy đã tỉnh ngộ và tu tâm thì e rằng

...

Nói đến đây thì ông ta bèn cau chặt đôi mày, rồi cất tiếng than dài.

Ai này trông thấy thế đều không khỏi kinh hãi, đang định lên tiếng hỏi lại Bát Đầu Thụ Sinh thì bỗng nghe bên ngoài gian nhà có tiếng bước chân thật hối hả ...

Gia Cát Ngọc là người vô cùng cảnh giác, nên nghe thế liền biết là có chuyện chẳng phải tầm thường đã xảy ra, liền lắc mạnh đôi vai lao thoát ra ngoài gian nhà nhanh như một luồng điện chớp.

Chàng đưa mắt nhìn lên trông thấy có hai bóng người đang từ bên ngoài sơn cốc chạy bay đến.

Người đi đầu chính là Tiểu Thanh cô nương, trong tay nàng đang đỡ lấy một lão già sắp chết. Vì thấy chiếc đầu đầy tóc bạc của nạn nhân đang gục xuống, đôi tay đang buông thõng, nên Gia Cát Ngọc liền nhận ra ngay đây chính là Xích Diễm Tàn Chương.

Trong khi đó, tại phía sau lưng của Tiểu Thanh cô nương còn có một lão già thân hình to lớn đang bước nhanh theo. Và khi Gia Cát Ngọc vừa thấy rõ chân được diện mục của đối phương, thì không khỏi giật nảy mình.

Vì diện mục của lão già ấy thực quá quen mắt với chàng. Sắc mặt lão ta tái nhợt như tro có một vết sẹo dao nằm ngang qua thực dài, chẳng phải đây chính là Bát Chỉ Thần Thâu Lịnh Cô Độc, người đã giả mạo Bát Chỉ Phi Ma đây sao?

Gia Cát Ngọc vừa trông thấy lão ta thì trong lòng không khỏi hết sức tức

giận, khẽ lắc đôi vai phi thân bay thoát tới rồi không nói một tiếng nào, vung mạnh cánh tay trái ra, giương thẳng năm ngón tay chụp vào mặt Bát Chỉ Thần Thâu.

Tiểu Thanh cô nương trông thấy thế không khỏi kinh hãi, vội vàng nói:

– Gia Cát ca ca. Hãy ngưng tay lại mau.

Gia Cát Ngọc đang lướt tới với một tốc độ nhan nhẹn không thể tả, nên khi tiếng nói của Tiểu Thanh cô nương vừa thốt ra khỏi miệng, thì năm ngón tay chàng đã chụp đến đôi má của Bát Chỉ Thần Thâu rồi.

Đáng lý ra nếu Bát Chỉ Thần Thâu không dám chống trả thì ít nhất cũng phải lách mình để tránh. Nhưng mọi việc xảy ra đều ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Vì Bát Chỉ Thần Thâu dù trông thấy bàn tay của đối phương chụp tới, thế mà vẫn đứng điềm nhiên như thường, không chống trả mà cũng không lách tránh đi đâu cả.

Bởi thế, qua một tiếng “xoạc” thì chiếc mặt nạ trên mặt của Bát Chỉ Thần Thâu đã bị Gia Cát Ngọc chụp gọn vào tay.

Do đó, chân diện mục của Bát Chỉ Thần Thâu liền hiện rõ ra trước mặt mọi người, Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đang nổi gót theo vừa nhìn qua thì không khỏi đồng thanh “Hừ” một tiếng lạnh lùng nói:

– Lão Thâu nhi, ông đến đây có ý định gì?

Khi hai người vừa nói dứt lời thì liền có cảm giác mọi việc xảy ra trước mắt đều lạ lùng. Vì Gia Cát Ngọc lúc đó đang đứng trơ ra như một pho tượng đá, đôi mắt ngó đăm đăm vào Bát Chỉ Thần Thâu đây vẻ kinh ngạc.

Bát Chỉ Thần Thâu không hề để ý gì đến lời nói của Thiết Chỉ Cái, trái lại mỉm một nụ cười hiền hòa với Gia Cát Ngọc rồi cất tiếng nói:

– Thằng bé ngốc kia. Thằng bé ngốc kia. Chỉ mới cách xa nhau có một năm, thế tại sao ngươi lại không nhận ra sư phụ đây rồi?

Giọng nói ấy tràn ngập sự yêu thương âu yếm và đối với Gia Cát Ngọc lại là một giọng nói thật quen thuộc và trong ký ức chàng lúc nào cũng ghi nhớ sâu xa.

Đây chính là Bát Chỉ Thần Thâu hay sao?

Không. Đây chắc chắn không phải là Bát Chỉ Thần Thâu.

Nhưng, sư phụ của ta ... Chẳng lẽ chết đi rồi lại tái sinh được như thế này?

Gia Cát Ngọc là người hết sức thông minh, thế mà mọi cảnh tượng xảy ra trước mắt đã làm cho phải hoang mang không thể tả. Chàng đưa mắt nhìn thẳng vào Bát Chỉ Thần Thâu đang đứng trước mặt, đã mấy lượt muốn bước tới, nhưng lại dừng chân đứng yên ...

Bát Chỉ Thần Thâu cất tiếng than dài, nói:

– Thế sự biến đổi thực quá ly kỳ. Do đó không trách được tại sao trong lòng ngươi chẳng dám tin là sự thực. Này, thằng bé ngốc kia. Hãy mau dùng “Tam dương huyết ngọc” hút lấy sợi tơ “Thực Cốt Băng Ty” trong cánh tay của ngươi ra.

Vì sư phụ còn có việc phải cần đến ngươi kia.

Lúc bấy giờ, từ giọng nói đến điệu cười của Bát Chỉ Thần Thâu đã hoàn toàn thay đổi hẳn. Gia Cát Ngọc không còn gì nghi ngờ nữa, bèn cất giọng kinh ngạc kêu to lên rằng:

– Sư phụ ...

Tức thì, chàng khẽ lắc thân mình, rồi lướt nhanh tới như một con chim bay.

Bát Chỉ Thần Thâu đưa tay vuốt nhẹ qua vùng trán của chàng rồi khẽ than, nói:

– Bên trong việc này không phải chỉ nói vắn tắt mà hiểu được. Vậy hãy để thông thả ta sẽ nói rõ cho người được biết sau.

Nói dứt lời, ông ta bèn thò tay vào áo lấy ra một miếng xích ngọc to chừng một tác vuông, bảo Gia Cát Ngọc ngồi xếp bằng xuống đất, rồi mới lấy miếng xích ngọc ấy kê vào nơi bị thương của chàng, trong khi y phục vẫn để nguyên như cũ, rồi mới từ từ đè mạnh xuống “Linh đài huyết” của chàng.

Sắc mặt của hai người đều có vẻ rất thận trọng, tinh thần hoàn toàn được tập trung, tựa hồ như đang đứng trước mặt kẻ đại địch.

Những người hiện diện nhìn thấy mọi sự diễn ra trước mắt đều không khỏi lấy làm ngạc nhiên, và không hiểu được ra sao nữa cả.

Trong khi ai nấy còn đang kinh ngạc, thì Xích Diễm Tàn Chương đang bị thương trầm trọng như sắp đứt hơi kia bỗng cất tiếng rên rỉ, rồi từ từ bừng tỉnh trở lại.

Lão ta giương đôi mắt quét qua khắp một lượt và quay về phía Bát Đầu Thu Sinh nói:

– Khải bẩm Gia Cát tiên sinh, bọn tặc tử bên ngoài sơn cốc đã hoàn toàn bị đánh lui. Chỉ riêng già vì không chịu nghe theo lời dạy của tiên sinh, nên mới bị Kiếm Lãnh Độc Hiếu đánh trọng thương, suýt nữa cái mạng già này phải chịu mất rồi.

Bát Đầu Thu Sinh mỉm cười nói:

– Sự nguy nan của Biên đại hiệp đã qua, vậy hãy mau bước vào trong nghỉ ngơi giây lát đã.

Xích Diễm Tàn Chương khẽ cất tiếng than dài, nói:

– Xin đa tạ tiên sinh, vì già này còn phải cảm tạ cái ơn cứu mạng của Thần Thâu Linh Cô Độc đại hiệp nữa.

Thì ra, Bát Đầu Thu Sinh ra lệnh cho lão ta ra ngoài Đoạn Trường Giáp để canh chừng, đồng thời cũng dặn dò lão ta chớ nên gây sự đánh nhau với đối phương một cách liều lĩnh. Thế nhưng lão ta trông thấy lũ tặc đảng ấy kéo nhau rút lui đi, thì tức giận đến tràn hông, gầm to một tiếng rồi nhảy thoát ra khỏi trận thế, nhắm tên lão tặc đi cuối cùng công thẳng tới.

Nhưng, vì lão ta nhất thời không nhận xét rõ, nên chẳng ngờ tên lão tặc cuối cùng đó chính là Kiếm Lãnh Độc Hiếu, một nhân vật hung dữ khét tiếng từ bấy lâu nay trong giới giang hồ, nên giao tranh chưa đầy mười hiệp thì lão bị Độc Hiếu đánh ngã ra đất và giữa lúc tình thế đang hết sức nguy cấp, thì bỗng có một bóng người phi thân lao thoát tới, công ra ba chương nhanh như gió hốt, giết chết ngay Độc Hiếu tại đó.

Xích Diễm Tàn Chương giữa lúc bị trọng thương, chỉ kịp nhìn thấy bóng người vừa lao thoát đến ấy chính là Bát Chỉ Thần Thân Linh Cô Độc, một con người mà trong giới giang hồ gần đây đồn đại là đã giả dạng Bát Chỉ Phi Ma. Kể đó, lão ta ngất lịm đi, nên không còn biết gì nữa.

Mọi việc sau đó, vì lão ta không được rõ, nên câu nói của lão ta vừa dứt thì Mai Tiểu Thanh đã vội vàng kéo mạnh vạt áo của lão ta, nói khẽ rằng:

– Biên bá bá. Bác đã nhận sai rồi. Đây chính là Bát Chỉ Phi Ma, sư phụ của Gia Cát ca ca đây.

Bốn tiếng “Bát Chỉ Phi Ma” là một danh hiệu mà nhân vật giang hồ thường dùng để gọi sau lưng Âu Dương Thiên, chứ có ai lại dám gọi lão ta là Bát Chỉ Phi Ma trước mặt bao giờ?

Do đó, Thiết Chỉ Cái trông thấy Tiểu Thanh cô nương đã nói lỡ lời, thì không khỏi giật mình vội vàng lên tiếng bảo rằng:

– Con tiện tỳ kia. Ngươi chớ nên nói bừa bãi như vậy.

Tiểu Thanh cô nương vừa nói dứt câu, thì tự mình cũng biết là nói lỡ lời. Kịp khi Thiết Chỉ Cái nói lên, thì cô ta mới lè lưỡi tỏ vẻ sợ hãi rồi liếc mắt nhìn về phía Bát Chỉ Thần Thân đang đầy vẻ thần bí khó hiểu.

Đôi mắt của Bát Chỉ Thần Thân bỗng nhiên mở to, rồi cất tiếng cười ha hả, nói:

– Ha ha. Con tiện tỳ bé nhỏ kia. Ngươi nói không sai tí nào cả. Nay lão hóa tử, ông chẳng cần gì phải kiêng dè như vậy.

Tur Đồ Uyển đang đứng trong đám đông, nhớ lại cuộc giao tranh trước đây tại phía Bắc quan ải, thì nàng mới bừng hiểu ra, bèn lên tiếng nói:

– Ô. Thì ra chính là Âu Dương tiên bối, tôi đã bảo Bát Chỉ Thần Thâu thì tuyệt đối nào có tài nghệ cao cường đến mức đó.

Bát Chỉ Thần Thâu đầy vẻ bí mật khó hiểu kia, từ mặt đất liền đứng phắt dậy, to tiếng cười ha hả, nói:

– Con tiện tỳ kia. Người lại hiểu sai rồi. Thần Thâu hay Phi Ma tuy hai người nhưng mà một thể xác. Người đời vì không biết chân diện mục của lão phu, nên nói chỉ là Thần Thâu giả mạo Phi Ma, thực là việc đáng tức cười.

Câu nói ấy vừa dứt, thì làm cho Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đều không khỏi giật nảy mình. Họ không làm sao có thể tưởng tượng được, hai nhân vật truyền kỳ xuất hiện trong giới giang hồ từ bấy lâu nay, lại chính là tuy hai mà một, tuy một mà hai.

Thiết Chỉ Cái sau cơn kinh ngạc, liền cất tiếng nói:

– Nếu nói như vậy, thì tôn tính đại danh của lão tiên bối đúng là Âu Dương Thiên hay là Lệnh Cô Độc?

Bát Chỉ Thần Thâu cười ha hả, nói:

– Phi Ma hay Thần Thâu đều là những biệt hiệu riêng của người giang hồ gán cho già đây, hơn nữa Âu Dương Thiên hay Lệnh Cô Độc đều không phải là diện mục chân chính của lão phu cả.

Ai nấy nghe qua đều không khỏi lại một phen kinh ngạc. Vì câu nói ấy làm cho mọi người càng thêm hoang mang, há môn trọn mắt không còn hiểu ra sao nữa.

Bát Chỉ Thần Thâu trông thấy thế liền nhướng cao đôi mày, cười to nói:

– Tên tuổi chẳng qua là những cái gì thuộc bên ngoài, vậy hà tất phải quá chú trọng như vậy? Các vị nếu có hiềm chữ “Thâu” kém thanh nhã, thì cứ gọi lão phu là “Bát Chỉ Phi Ma” vậy.

Lúc bấy giờ, Bát Đầu Thư Sinh cũng đã hiểu được trước đây con người che mặt đầy bí mật, hướng dẫn cho ông to thoát khỏi Huyết Hải, cũng chính là người này, nên liền bước tới cúi người thi lễ nói:

– Âu Dương đại hiệp đối với thằng con tôi thật có ơn to như núi Thái Sơn, hơn nữa Gia Cát Nghị tôi thoát ra khỏi được Huyết Hải cũng hoàn toàn nhờ cái ơn của Âu Dương đại hiệp. Cái đức to ấy, chúng tôi không dám nói làm sao báo đền cho xong. Giờ đây, xin Âu Dương đại hiệp hãy bước vào nhà yên nghỉ trong giây lát, hầu để già lo sắp đặt việc đãi đằng để tỏ chút tình người chủ nhân.

Bát Chỉ Phi Ma cất tiếng cười to ha hả, nói:

– Lòng tốt ấy của tiên sinh, Âu Dương Thiên tôi xin ghi nhận. Nhưng nếu ở đây lâu, thì e người ngoài sinh lòng nghi ngờ, vì diện mục của lão phu hiện nay chưa phải là lúc phơi bày tỏ ra cho mọi người biết. Thôi, tôi xin giã từ ngay bây giờ.

Nói đến đây, bỗng lão ta quát to lên rằng:

– Ngọc nhi. Hãy đi theo ta đây.

Trong khi mọi người đang cùng nhau trò chuyện, thì Gia Cát Ngọc đã vận dụng nội công để lo điều hòa hơi thở, hầu đánh thông khí huyết trong người. Kịp khi chàng nghe tiếng quát, thì chỉ vùng mạnh đôi tay phất đứng lên ngay.

Thân hình của Bát Chỉ Phi Ma khẽ lắc, tức thì đã nhắm phía ngoài sơn cốc bay đi nhanh như gió hốt.

Gia Cát Ngọc lộ vẻ dẫn đo trong giây lát, liền phi thân lên bám sát theo sau, nhắm ngay phía sơn cốc đi thẳng tới.

Đôi thầy trò ấy đều là bậc kỳ tài hiếm có trong võ lâm, nên dù cho “Hà Đồ Lạc Thư Trận” vô cùng kỳ tuyệt, nhưng hai người đã để ý lúc đi vào sơn cốc, nên khi trở ra hoàn toàn không có trở ngại gì cả. Hai người vẫn phi thân lướt tới nhanh nhẹ nhàng như gió, và không hơn khoảng thời gian một khắc, thì cả hai đều vươn ra khỏi sơn cốc ấy rồi.

Bát Chỉ Phi Ma vừa dừng chân đứng lại, thì Gia Cát Ngọc đã hồi hả kêu lên rằng:

– Thưa sư phụ. Có lý đâu tài nghệ của sư phụ thực sự đã tiến tới mức có thể hồi sinh lại được hay sao?

Bát Chỉ Phi Ma khẽ cất tiếng than dài, nói:

– Thằng bé ngọc kia. Trên đời này nào có cái thuật chết đi sống lại được?

Đây chẳng qua là công hiệu của bụi “Kim tuyến huyết lan” ấy mà thôi.

Gia Cát Ngọc thực không thể ngờ được rằng, một cọng “Kim tuyết huyết lan”.

xem như vô dụng kia, mà lại có hiệu quả to tát đến mức đó. Bởi thế, chàng vừa kinh ngạc lại vừa hết sức vui mừng, cất giọng cảm động nói:

– Ngọc nhi tưởng đâu kiếp sống này không còn làm sao trông thấy được mặt sư phụ nữa, nhưng nào ngờ đâu lại có ngày hôm nay. Thừa sư phụ, Ngọc nhi thực là bất tài mãi cho đến ngày hôm nay vẫn chưa thể hoàn thành hết toàn bộ mối thù xưa kia của sư môn ...

– Ôi. Người làm lành thì sẽ gặp lành, kẻ làm ác thì tất gặp ác. Ngọc nhi.

Những phường gian manh hành động ngang tàng trong giang hồ hiện nay chẳng qua là một lũ người nghe theo sự sai khiến của kẻ khác mà thôi. Vậy những việc đã qua không cần phải truy cứu làm gì nữa.

– Thừa sư phụ. Nói thế chả lẽ Huyết Hải Chuyển Luân Vương, một kẻ tội ác đầu xỏ ấy ...

– Huyết Hải Chuyển Luân Vương lẽ tất nhiên là một kẻ tội ác tày trời, nhưng chúng ta hãy nghĩ đến cái tình của người vợ già và đứa con gái nhỏ của hắn ta.

Này, Ngọc nhi, có lý đâu người lại còn định trừng trị hắn ta đến cùng hay sao? Ôi.

Nếu tìm hiểu cho tới nơi tới chốn, thì hắn chẳng qua là một tên bù nhìn mà thôi.

Vì nghĩ tới mối tình của Đông Phương Diễm, nên Gia Cát Ngọc sự thật là không muốn hạ độc thủ đối với Huyết Hải Chuyển Luân Vương. Giờ đây, chàng lại nghe lời nói ấy của sư phụ nên không khỏi hết sức cảm kích, đáp rằng:

– Ngọc nhi xin thay mặt Diễm tử tử tạ sư phụ. Chẳng hay sư phụ còn có điều gì dạy bảo nữa không?

– Hết rồi. Hết rồi. Sư phụ đến đây lần này, một mặt là muốn dùng “Tam dương huyết ngọc” để chữa trị thương thế cho con mau bình phục, mặt khác vì sau khi Câu Hồn Đạo Nhân lên giữ chức vụ Võ Tướng của Huyết Hải, thì hẳn đang định âm mưu định xung bá trong võ lâm càng gấp rút hơn trước. Nhất là hai môn đồ của phái Hoa Sơn và Võ Đương, hẳn ta xem chẳng khác nào cái đinh trước mắt.

Do đó, e rằng trước kỳ đại hội đêm Trung Thu, có thể hai môn phái đó sẽ bị đại họa.

Gia Cát Ngọc nghe qua không khỏi giật nảy mình, hồi hải nói:

– Có phải sư phụ muốn Ngọc nhi ...?

– Ta muốn ngươi hãy mau đến trợ lực cho phái Hoa Sơn ngay bây giờ.

Gia Cát Ngọc mới vừa gặp được mẹ hiền, có ý định lưu lại vui chơi ít lâu để thỏa mãn bao nhiêu ngày mong nhớ, tìm hạnh phúc trong khung cảnh đoàn tụ gia đình, thế mà giờ đây, nghe sư phụ bảo đi liền trong lòng không khỏi quuyến luyến bùi ngùi. Nhưng vì mệnh lệnh của sư phụ không thể cãi lại được nên chàng tỏ ra đắn đo trong giây lát, rồi đáp rằng:

– Ngọc nhi xin tuân theo mệnh lệnh của ân sư.

Nói đoạn, chàng cúi người thi lễ rồi quay mình nhắm hướng Đông Nam chạy bay đi.

Bát Chỉ Phi Ma đối với Gia Cát Ngọc có tình thương yêu như ruột thịt, nên trông thấy thế liền hạ giọng than dài, nói:

– Ngọc nhi. Con hãy trở lại đây.

– Thưa sư phụ ...?

– Hai mẹ con của con mới vừa được trùng phùng, vậy chả lẽ con không tỏ lòng hiếu thảo đối với mẫu thân hay sao? Thôi, con hãy trở lại sơn cốc đã, rồi ba hôm sau sẽ lên đường cũng không muộn.

Câu nói ấy vốn rất hợp ý của Gia Cát Ngọc, nhưng lúc bấy giờ trái lại, chàng lộ vẻ do dự rồi cất giọng quả quyết rằng:

– Con xin đa tạ sư phụ, nhưng vạn nhất nếu lưu lại ba hôm để hỏng mất việc to ...? Vậy, chi bằng để Ngọc nhi lên đường ngay bây giờ thôi.

Bát Chỉ Phi Ma trông thấy đứa môn đồ thân yêu của mình lòng dạ hào hiệp, lúc nào cũng trọng chính nghĩa hơn tình riêng thì lại sung sướng vô cùng. Lão ta vội vàng lên tiếng nói:

– Chớ nên lăm lờn nữa. Sư phụ bảo người trở về sơn cốc, ấy là còn những việc khác kia.

– Xin vâng. Vậy xin sư phụ dạy bảo cho.

– Con trở về đến sơn cốc thì hãy nói lại với Xích Diện Thần Long là hung thủ sát hại Ngân Tu Tẩu ấy chính là Phi Long Thiên Sư chứ chẳng còn ai khác hơn nữa.

Gia Cát Ngọc khẽ vâng lệnh, thì đã thấy Bát Chỉ Phi Ma phi thân lướt đi nhẹ nhàng, chẳng khác gì một đợt khói mỏng, chỉ trong thoáng chốc là đã mất hút giữa núi đồi chập chùng.

Nửa tháng sau, nơi vùng phụ cận Hoa Sơn, có một thiếu niên diện mạo anh tuấn phi phàm xuất hiện. Chàng ngửa mặt nhìn lên ngọn núi cao sừng sững rồi phi thân nhẹ nhàng, nhắm ngay ngôi chùa Thông Thiên Quan lướt thẳng lên.

Thông Thiên Quan là căn cứ chính của phái Hoa Sơn kiến trúc rất hùng vĩ, hương khói lúc nào cũng nghi ngút, tuy khung cảnh chung quanh im lặng không hề nghe một tiếng động, nhưng bên trong và bên ngoài ngôi chùa, người tới lui đông như dòng nước chảy không khi nào dứt.

Song, giờ đây đã quá trưa thế mà ngoài cổng chùa tuyệt nhiên không hề thấy một bóng người nào thấp thoáng. Bên trong ngôi chùa nhà cửa san sát, không khí có vẻ âm u ngọt ngào vô cùng. Chàng thiếu niên đưa mắt nhìn qua cổng chùa thì không khỏi giật mình kinh hãi, đôi vai lắc mạnh liên tiếp nhắm thẳng ngay ngôi đại điện phi thân lướt vào.

Khi chàng tiến đến gian đại điện, thì có một mùi tanh hôi bay vào mũi khiến chàng buồn nôn. Vì bên dưới bàn thờ, đang nằm ngổn ngang trên mùi xác chết, mình mặc đạo bào xem ra đều là đệ tử của phái Hoa Sơn cả.

Chàng thiếu niên ấy là ai? Thì ra, chàng ta chính là Gia Cát Ngọc từ chốn xa xôi nghìn dặm đến đây để tiếp viện phái Hoa Sơn, nhưng chàng đã đi chậm một bước, nên phái Hoa Sơn phải chịu một tai họa đẫm máu, thiệt thòi nặng nề. Tuy chàng đối với phái Hoa Sơn không có tình cảm nhiều, song đứng về mặt đạo nghĩa của võ lâm mà nói thì chàng không khỏi vô cùng hối tiếc và cũng không khỏi vô cùng căm tức đối với bọn tặc đảng đã gây ra vụ đẫm máu này.

Một việc khác đã làm cho chàng kinh hãi hơn, chính là trên cổng chùa lại có một cái hình cô lâu màu đỏ lóng lánh như máu và bốn chữ “không đội trời chung”.

chiều rọi, khiến ai nhìn đến cũng phải kinh khiếp ...

Đây là ai thế? Ai lại quá hèn mạt bỉ ổi như thế? Ai đã hành động gian ác, rồi lại giá họa cho người khác như vậy?

Gia Cát Ngọc vừa kinh ngạc, lại vừa hết sức băn khoăn, nên nhanh như điện chớp, rảo bước đi quanh khắp cả Thông Thiên Quan một vòng. Chàng vốn có ý định tìm kiếm manh mối của kẻ thù, nhưng chàng đành chịu hoàn toàn thất vọng.

Chẳng những chàng không thể tìm ra một dấu vết gì để lại cả, và hơn nữa, chàng cũng không gặp một bóng người nào còn sống sót tại đây. Cả Thông Thiên Quan đâu đâu cũng lạnh lùng phảng lảng như một cõi chết. Thực nơi này chẳng khác gì một địa ngục ở trần gian, đâu đâu cũng đầy dấu máu tươi, xác chết nằm la liệt và có hơn một trăm người bị tử nạn.

Cuối cùng, chàng đành đưa chân rời khỏi Thông Thiên Quan với một tâm trạng nặng nề ngao ngán. Chàng đưa mắt nhìn cái dấu hiệu “Truy hồn đoạt

mệnh Kim Cô Lôu” giả mạo in trên công chùa cất giọng căm hờn nói:

– Ác tặc. Ác tặc. Dù cho bọn các ngươi có trốn đến chân trời góc bể nào, ta cũng truy tìm bọn ngươi cho kỳ được, hầu bằm các ngươi ra thành trăm nghìn mảnh vụn, mới hả được mối hận thù trong lòng ta ngày nay.

Chàng lâm bầm nói dứt lời, trong khi định quay người bỏ đi thì bất thần có một tiếng quát giận dữ vọng đến bên tai.

Kê đó, chàng lại thấy có ngoài mười bóng người nhanh nhẹn như những luồng điện xẹt, nhắm ngay công chùa phi thân lướt tới.

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh ngạc, nhanh nhẹn thối lui ra sau liên tiếp ba bước. Và trong lúc đó, chàng đã nhận thấy được số người vừa lướt tới ấy là ai.

Thì ra, hơn mười bóng người đó đều mặc đạo bào, lưng giắt trường kiếm do Đại Hoang Chân Nhân cầm đầu. Số người này chính là số người đã dàn thành “Thông Thiên Kiếm Trận” tại núi Hạ Lan để ngăn chặn không cho số người của chàng thoát ra khỏi sơn cốc trước đây.

Mọi sự thật đã hiển nhiên trước mắt, khiến cho Gia Cát Ngọc dù có nhảy xuống một dòng đại giang, cũng không làm sao rửa sạch được nỗi oan tình đối với mình.

Quả nhiên, Đại Hoang Chân Nhân há mồm trợn mắt, đứng sững sờ một lúc và sau đó, liền quay người lại rồi tuốt kiếm nghe một tiếng “rèng”.

Gia Cát Ngọc ngửa mặt nhìn lên thì không khỏi kinh hoàng thất sắc ... Thì ra đứng trước cảnh đau thương này, Đại Hoang Chân Nhân tựa hồ như mất cả

lý trí, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung tợn đỏ ngầu vì những tia máu, đôi khóe miệng không ngớt mấp máy, râu tóc đều đứng sững trông hung tợn chẳng khác nào một con mãnh thú đang lên cơn điên.

Lão ta khẽ lắc thân mình, rồi đưa chân từ từ tràn tới trước.

Gia Cát Ngọc cất giọng kinh hoàng kêu lên rằng:

– Đại Hoang tiền bối. Tất cả những việc này đều là mưu gian của bọn tặc đảng.

Đại Hoang Chân Nhân bất thần phá lên cười to như điên dại, hất mạnh lưỡi kiếm lên, rồi cả người lẫn kiếm lao thoát tới như một luồng điện chớp.

Lúc bấy giờ thần trí của lão ta đã bị mất, nên hễ một thế kiếm đánh ra đều được vận dụng toàn lực trong người, khiến lưỡi kiếm rít gió nghe vèo vèo, công tới liên tiếp ba thế mãnh liệt như mưa sa bão táp.

Ba thế kiếm ấy đều là những thế tinh tuyệt nhất trong “Thông Thiên Kiếm Pháp”, uy lực vô cùng mãnh liệt. Song, cũng may là gặp một người tài nghệ cao cường như Gia Cát Ngọc, bằng trái lại nếu là một người nào khác thì chắc chắn đã mất mạng dưới tay của lão ta rồi.

Khi Gia Cát Ngọc trông thấy ba thế kiếm vừa công tới, thì trong lòng không khỏi bùng bùng nổi giận, vung mạnh hai cánh tay lên vận dụng toàn lực trong người định sẽ công trả về đối phương ...

Nhưng, bỗng một ý nghĩ sáng suốt bất thần lóe lên trong óc chàng. Chàng trầm nghĩ, phái Hoa Sơn sở dĩ mấy lần tỏ ra không có sự xét đoán sáng suốt như vậy là hoàn toàn vì họ làm mưu gian của bọn tặc đảng, do đó, nếu mình

lại tỏ ra nóng nảy thì chẳng hóa ra mưu gian của bọn ấy lại càng được điều kiện thuận lợi để thành công mỹ mãn hay sao?

Hừ. Gia Cát Ngọc ta nào xuẩn đến mức đó?

Ý nghĩ ấy đến với chàng trong một cái chớp mắt, nên chàng liền nhanh nhẹn vung chưởng phải ra, quét một luồng chưởng phong về phía trước.

Tức thì, luồng chưởng phong mãnh liệt đó đã hất lệch mũi kiếm vừa công tới của Đại Hoang Chân Nhân. Và Gia Cát Ngọc đã thừa thế nhảy lui nhanh nhẹn ra sau tám thước.

Lúc bấy giờ chàng thấy trong ba mươi sáu kế, chỉ có một kế bôn đào là hay hơn hết, và tất cả những sự ngộ nhận này nếu không truy ra được hung thủ, thì làm sao giải thích cho phái Hoa Sơn hiểu được?

Do đó, khi đôi chân của chàng vừa đứng yên thì lại nhanh nhẹn phi thân bay vọt lên không ...

Đại Hoang Chân Nhân cười lên một tiếng to, rồi vung gươm vừa chém xéo, vừa đâm thẳng, chỉ trong chớp mắt là đã đánh ra ba thế kiếm và một chưởng về phía Gia Cát Ngọc.

Ngoài ra, trên mười đệ tử của phái Hoa Sơn đang đứng chung quanh cũng tuốt kiếm nghe “rèng rèng”, rồi ùn ùn phi thân tràn tới. Thế là, trên mười mấy lưỡi kiếm sáng ngời vung lên vun vút, gây thành một luồng kinh phong lạnh buốt, cuốn ào ào về phía đối phương.

Phái Hoa Sơn và phái Võ Dương được mọi người gọi là Đạo Môn Song Kiếm, nói riêng về kiếm thuật của họ, thực sự là vô cùng độc đáo. Bởi thế,

Gia Cát Ngọc tuy võ công khoáng cổ tuyệt kim, nhưng trông thấy thế công ồ ạt của đối phương, cũng không khỏi giật mình kinh hãi.

Tuy nhiên, dù sao chàng cũng kịp thời nhận xét được mọi sự diễn biến trước mắt, nên trước khi vừng ánh thép sáng ngời như một bức màn do ngoài mười lưỡi kiếm của phái Hoa Sơn chụp tới, thì chàng đã nhanh nhẹn phi thân lướt ra xa ba trượng, rồi vận dụng thân pháp “Vân long cửu chuyển” nhào lộn thân mình giữa lưng chừng trời, tiếp tục nhắm phía chân núi lướt thẳng xuống.

Nhờ vậy, tiếng quát tháo ầm ĩ mỗi lúc càng xa dần. Chừng đó, chàng mới chậm chân thông thả bước đi. Bóng tịch dương đã lặn về Tây, chim trời đã lần lượt bay về rừng, chàng bỗng đắn đo, không biết giờ đây mình nên đi đến nơi nào?

Giữa lúc chàng còn đang bàng hoàng, thì bỗng nghe có tiếng vó ngựa vọng đến bên tai, và chẳng mấy chốc sau, lại trông thấy có hai con ngựa khỏe mạnh đang từ phía sau lưng chàng phi nhanh tới.

Chàng kinh hoàng đưa mắt liếc nhìn, thấy có hai người đang ngồi trên mình ngựa. Tiếng nói chuyện của họ chẳng khác gì những mũi dao nhọn, không ngọt chọc thẳng vào tim chàng. Trước tiên, chàng nghe có một giọng âm u nói rằng:

– Này lão đại. Kim Cô Lô thực sự dám khiêu chiến với phái Võ Đương hay sao?

Gia Cát Ngọc vừa nghe qua thì không khỏi giật nảy mình, bất giác quay đầu ngó lại. Và chàng trông thấy hai người ngồi trên mình ngựa ấy chính là hai lão già, tuổi đều trên dưới năm mươi. Người vừa cất tiếng nói ấy chính là

một lão già lùn thấp, ngồi ở trên lưng con ngựa phía trái.

Tiếng nói của lão ta vừa dứt, thì lão già kia đã cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Ha ha. Sao lại không dám. Những việc xảy ra tại phái Hoa Sơn vừa rồi, chẳng phải là một bằng cứ hiển nhiên hay sao?

Gia Cát Ngọc vừa nghe qua, thì lại giật nảy mình một lần nữa. Chàng đang có ý định lên tiếng để phân bua, giải bày hơn thiệt về việc đó, thì bỗng chàng lại nghĩ rằng nếu mình chưa tìm được hung thủ gây ra vụ đổ máu ấy, dù cho miệng lưỡi có hay đến đâu cũng không ai chịu tin mình bao giờ.

Thôi. Vậy chi bằng hãy cứ đi gấp rút tới phái Võ Đang rồi sẽ hay.

Trong lòng chàng đang nóng nảy như bị lửa đốt, chỉ muốn làm sao mọc được đôi cánh, để bay nhanh đến phái Võ Đang vào giây đồng hồ.

Bởi thế, chàng đi bất kể ngày đêm, và khi tiến tới vùng đất Giang Tây thì lại nghe tiếng đồn đại khắp đầu đường xó chợ. Những lời đồn đại ấy đều cho rằng Kim Cô Lô vì muốn trả lại mối thù hai lần bị chặn đánh tại núi Hạ Lan Sơn, nên đã tìm đến phái Hoa Sơn và phái Võ Đang để khiêu chiến.

Họ còn bảo, trên ba trăm đạo sĩ đang tu tĩnh tại Thông Thiên Quán đều bị Kim Cô Lô tàn sát sạch, không chừa mạng nào và hiện chỉ còn sót lại vị chưởng môn và mười hai hộ pháp bận đi xa mà thôi.

Hơn nữa, trước đây chẳng bao lâu, phái Võ Đang đã hợp lực với một số nhân vật giang hồ khác, đánh rơi Kim Cô Lô xuống hố sâu muôn trượng tại núi Hạ Lan Sơn. Do đó, Kim Cô Lô lại càng căm thù hơn, nên rêu rao là sẽ tận diệt phái Võ Đang không chừa một con gà hay con chó còn sống sót.

Đồng thời, cũng sẽ san bằng Thượng Thanh Cung thành bình địa mới nghe.

Trong lời đồn đại mà Gia Cát Ngọc nghe được, cũng còn cho biết rõ là Kim Cô Lô có hẹn với phái Võ Đương vào đầu canh một đêm mùng một tháng tư này.

Chính vì vậy phái Võ Đương đã ra lệnh triệu hồi các đệ tử đang tản mát khắp giang hồ để chuẩn bị đối phó với Kim Cô Lô.

Những lời đồn đại nửa thật nửa giả mà Gia Cát Ngọc nghe lọt vào tai đã khiến cho chàng hết sức tức giận. chàng biết có một kẻ nào đó đã mạo danh mình, hầu gây ra chuyện chém giết thù hận trong võ lâm.

Nhưng, người ấy là ai?

Người ấy có thể tàn sát ngoài một trăm đệ tử phái Hoa Sơn và không chừa người nào được may mắn sống sót, vậy tài nghệ của hắn ta chắc chắn không kém sút hơn chàng.

Hừ. Dù cho hắn có là kẻ ba đầu sáu tay đi nữa, thì Gia Cát Ngọc này cũng phải tìm gặp hắn cho kỳ được.

Gia Cát Ngọc là người rất thông minh, thế mà nhất thời lại đâm ra kém sáng suốt. Vì trong hoàn cảnh này, nếu chàng xâm nhập vào phái Võ Đương thì có khác gì tự mình dẫn thân vào cạm bẫy của đối phương.

Vào canh một đêm mùng một tháng tư vừa mới qua, thì tại Võ Đương Sơn bỗng có hai bóng người xuất hiện, phi thân lướt đi nhanh nhẹn như một đợt khói mỏng, bay vun vút dưới trời đêm, nhanh nhẹn không thua gì cơn gió hốt.

Bóng người lướt đi trước chính là Gia Cát Ngọc, một kẻ đang căm tức đối với bọn tặc tử đã giá họa mình, nên mới tìm đến đây. Còn bóng người phía sau chính là một gã thiếu niên, mặt che kín bằng một vuông lụa đen.

Thân pháp của Gia Cát Ngọc vừa nhanh nhẹn vừa nhẹ nhàng như một cơn gió lốc, thế nhưng gã thiếu niên che mặt ở phía sau thì nghệ chẳng phải tầm thường.

Song, thái độ của người này có vẻ thập thò kiêng sợ, nên lúc nào cũng giữ một khoảng cách ngoài ba mươi trượng giữa nhau. Do đó, võ công của Gia Cát Ngọc dù là cao tuyệt trong đời, cũng không làm sao hay biết được là có kẻ đang bí mật theo dõi sát sau lưng mình.

Qua một lúc phi thân nhanh nhẹn, thì Thượng Thanh Cung đã trông thấy thấp thoáng ở trước rồi. Gia Cát Ngọc vung mạnh hai cánh tay, vọt thẳng thân người lên nền trời cao ...

Chàng quả không hổ danh là một mầm non ưu tú trong võ lâm ngày nay.

Trong khi thân hình chàng đang bay lơ lửng trên không, thì đã nhanh nhẹn đưa mắt nhìn qua khắp bốn bên, nên liền phát giác được kẻ đang theo dõi mình. Bởi thế, chàng bèn sử dụng thế “Thần Long Bái Vĩ” lướt nhanh đi xa đội mười trượng và nhằm ngay người che mặt đang theo dõi ở phía sau bay xẹt tới.

Người che mặt ấy trông thấy thế không khỏi kinh hoàng, nhanh nhẹn thối lui ra sau ba bước.

Khi đôi chân của Gia Cát Ngọc chưa kịp đứng yên trên đất, thì tay phải của

chàng đã dùng thế “Thám Ly Thủ Châu” nhắm ngay mặt đối phương chụp tới nghe một tiếng vút.

Người che mặt vì quá bất ngờ, nên dù cho tài nghệ của hắn ta chẳng phải tầm thường nhưng vẫn không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn lách mình nhảy qua phía trái ba thước, rồi gằn giọng quát rằng:

– Các hạ nếu muốn đánh nhau, thì tại sao không chịu dưỡng sức hầu chút nữa đánh nhau với Kim Cô Lâu?

Gia Cát Ngọc vốn có ý nghĩ rằng hành động của người này có vẻ thập thò kiêng sợ, vậy dù cho hắn ta không là kẻ mạo danh mình đi nữa, thì chắc chắn cũng là kẻ chịu mệnh của kẻ khác để theo dõi mình. Song, giờ đây chàng nghe qua tiếng nói của hắn ta tựa hồ hoàn toàn không quen biết gì về mình cả, nên trong lòng lấy làm xấu hổ, nói:

– Tại hạ vì nhất thời hiểu lầm, vậy mong ông anh bỏ lỗi cho.

Nói đoạn, chàng bèn cúi người thi lễ, rồi nhanh nhẹn phi thân lướt đi, chỉ trong chớp mắt là đã lướt đi xa ngoài mấy mươi trượng. Thân pháp của chàng nhanh nhẹn không có gì sánh kịp khiến cho người thiếu niên che mặt hết sức kinh hoàng.

Khi Gia Cát Ngọc đi tới Thượng Thanh Cung trông thấy xung quanh đều im phăng phắc, bóng tối lơ mờ nên đoán biết đệ tử của phái Võ Đương lúc bấy giờ đang bố trí canh phòng chặt chẽ, gươm tuốt trần, cung lắp tên sẵn sàng quyết chiến với kẻ địch. Do đó, chàng bèn tìm nơi ẩn kín thân mình hầu dò xét kẻ nào dám cả gan mạo nhận danh nghĩa mình như vậy.

Thê nhưng, thân hình chàng vừa mới ẩn kín thì đã nghe một luồng kinh

phong bén ngọn rít vè vè công thẳng tới.

Gia Cát Ngọc chỉ cần nghe tiếng động là đoán biết được vị trí của tiếng động ấy ngay. Do đó chàng biết ám khí của đối phương đã được phóng ra tại một địa điểm cách mình tám trượng, nên liền quay mặt nhìn về phía ấy trông thấy người che mặt vừa rồi đang phi thân bay thoát đi, chỉ trong nháy mắt là mất hút ...

Trong lòng chàng hết sức căm tức, vung chưởng quét ra một tiếng ào, khiến cho món ám khí vừa công tới bị đánh rơi xuống đất. Đồng thời chàng lại vung mạnh đôi tay lên, định sẽ ...

Nào ngờ đâu, trong khi thân hình chàng chưa kịp bay lên khỏi mặt đất, thì khung cảnh xung quanh lại diễn biến hết sức bất ngờ. Vì món ám khí vừa bị chàng đánh rơi kia bất thần nổ to lên một tiếng “ầm” tức thì gây thành một vầng lửa cháy sáng rực, khiến trong vòng một trượng vuông đều được sáng tỏ như ban ngày ...

Gia Cát Ngọc trông thấy thế mới chợt hiểu ra là mình đã rơi vào mưu gian của người che mặt ấy. Nhưng, giờ đây đã muộn lắm rồi, nên sau những tiếng “loảng xoảng” trong Thượng Thanh Cung ánh đèn liền cháy lên sáng rực rồi có mười mấy bóng người nhanh nhẹn như tên xẹt, nhắm ngay vị trí chàng đang ẩn mình, phi thân bay thoát tới.

Những bóng người ấy khi còn cách xa chàng độ mười trượng nữa, thì Gia Cát Ngọc bỗng trông thấy rõ trong số đó, có cả Nhất Diệp Đạo Trưởng, chưởng môn phái Võ Dương những đệ tử tinh nhuệ nhất trong môn phái. Do đó chàng không khỏi giật nảy mình, thậm kê kêu khổ không ngớt miệng.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 52

CẠM BÃY DÂY ĐÂY

Nhất Diệp đạo trưởng, chương môn của phái Võ Đương đang siết chặt thanh trường kiếm sáng ngời, sắc mặt uy nghi đáng sợ.

Hai bên tả hữu của lão ta lại có hai lão đạo sĩ ngoài năm mươi tuổi, có lẽ đây chính là số người trong nhóm Võ Đương Tứ Đại của phái này mà từ bấy lâu nay trong giới giang hồ có đồn đại, tức bốn vị đạo nhân có tên Thiên, Địa, Huyền và Hoàn.

Ngoài ra ở phía sau lưng lão ta chừng độ mười trượng, còn có hai mươi bốn đạo sĩ trẻ tuổi, đang đứng thành hình chữ nhật, người nào người nấy trong tay siết chặt thanh trường kiếm, đứng sừng sững vững vàng, sắc mặt đầy vẻ tức giận.

Lúc bấy giờ, khắp nơi đèn đuốc đều sáng choang, nên chàng trông thấy rõ Nhất Diệp đạo trưởng đưa chân từ từ bước tới hai bước, rồi gằn giọng nói:

– Gia Cát thiếu hiệp quả là người biết giữ chữ tín, nhưng phái Võ Đương kể từ lúc Tam Phong Sư Tổ khai phái cho đến nay, thực ra chưa từng bị ai xem thường như hiện nay. Vậy bản đạo sẽ chống mắt xem thiếu hiệp định sát hại phái Võ Đương đêm nay bằng cách nào?

Lão đạo sĩ ấy trong khi nói chuyện, từ giọng nói đến sắc mặt đều vô cùng ghê rợn. Đôi mắt của lão ta không ngừng xoay chuyển, tóc râu đều dựng

đứng, thanh kiếm chiếu ngời ánh thép đang siết chặt trong tay lão ta cũng tỏa ra một luồng hơi lạnh. Và dáng điệu của lão ta trông như định tràn ngay tới để đánh nhau với chàng.

Gia Cát Ngọc biết hôm nay mình đã lỡ bước đến đây, thì phái Võ Dương cũng như phái Hoa Sơn đều xem chàng là một kẻ thù địch không đội trời chung. Bởi thế, sau khi nghe qua lời nói của Nhất Diệp đạo trưởng, thì chàng hồi hả cúi mình thi lễ nói:

– Xin tiên bối tuyệt đối chớ nên hiểu lầm, cái hẹn trong đêm nay chẳng phải là bản ý của tại hạ đâu. Việc này bên trong thực ra là một mưu gian vô cùng thâm độc, không biết chừng mưu gian ấy chính là kế ly gián của Huyết Hải Chuyển Luân Vương.

Nhất Diệp đạo trưởng nghe qua không khỏi kinh ngạc nói:

– Lời nói ấy của thiếu hiệp có đúng sự thực không? Vậy việc tàn sát cả phái Hoa Sơn không phải là hành động của thiếu hiệp hay sao? Hơn nữa, việc đến đây lưu bút hẹn gặp với bản phái, đồng thời để lại cả dấu hiệu “Truy Hồn Đoạt Mệnh Kim Cô Lâu” của lệnh sư truyền lại, chẳng phải là hành động của thiếu hiệp hay sao?

Nên biết, về nguồn tin Kim Cô Lâu vừa tàn sát cả phái Hoa Sơn mấy hôm nay đều truyền đi khắp chốn giang hồ và đã là một chuyện hiển nhiên, không ai còn nghi ngờ nữa cả.

Trong khi đó, trước đây mấy hôm phái Võ Dương lại nhận được một bức thư khiêu chiến, có in cả dấu hiệu Kim Cô Lâu, tức một dấu hiệu từ trước đã làm rung chuyển võ lâm của Bát Chỉ Phi Ma, vậy chuyện này lại là một chuyện mạo nhận hay sao?

Bởi thế, khi Gia Cát Ngọc lên tiếng phủ nhận, thì Nhất Diệp đạo trưởng không khỏi cảm thấy vô cùng bất ngờ. Gia Cát Ngọc nhận thấy việc hòa hay chiến giữa mình với cả phái Võ Đương chỉ gần kề trong đường tơ kẽ tóc, vậy nào chịu bỏ lỡ một dịp tốt, liền mỉm cười nói tiếp:

– Lời nói của tiên bối không sai tí nào cả. Những việc ấy hoàn toàn là âm mưu của những người gian ác. Gia Cát Ngọc tôi tuy có việc ngộ nhận với phái Võ Đương, nhưng việc ấy từ bấy lâu nay tôi đã quên mất rồi, thế hôm nay tại sao ...

Lời nói của chàng chưa dứt, thì trong Thượng Thanh Cung bỗng vọng đến năm tiếng chuông vang rền hồi hả. Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình sững sốt, trong khi Nhất Diệp đạo trưởng biến hẳn sắc mặt, ngược đầu nhìn lên, thì trông thấy một vùng lửa đỏ từ phía hậu viên cháy bùng bùng chẳng mấy chốc là đã vượt cao lên nền trời cao. Khiến cho cả khu Thượng Thanh Cung đều trông thấy rõ mồn một.

Gia Cát Ngọc không khỏi thàn kêu lên rằng:

“Lại khổ đến nơi”.

Nhất Diệp đạo trưởng bỗng phá lên cười to như cuồng dại, nói:

– Khá khen cho Kim Cô Lâu, một con người khẩu Phật tâm xà. Bản đạo thề không đội trời chung với ngươi đâu.

Vị đạo sĩ ấy lúc bấy giờ đang trong cơn tức giận, căm thù nên thanh trường kiếm trong tay phải liền quét ra, đồng thời chưởng trái cũng đưa cao lên ngang ngực, xô thẳng tới. Tức thì, kiếm khí lạnh buốt cả da thịt, đi đôi với

luồng nội gia chưởng lực vô cùng mãnh liệt, cuốn thẳng về phía Gia Cát Ngọc như sóng dậy triều dâng.

Gia Cát Ngọc có ý định không đỡ thẳng vào thế công của đối phương, nhưng vì thế đánh ấy vô cùng nhanh nhẹn, nên bất đắc dĩ chàng phải rùn thấp đôi chân, rồi vung tay lên một vòng, vừa nhắm ngay thế kiếm mà cũng vừa nhắm ngay thế chưởng đỡ thẳng tới.

Nhất Diệp đạo trưởng quả không hổ danh là bậc tôn sư của một môn phái trong võ lâm. Thế võ của lão ta diễn biến vô cùng kỳ diệu, nên vừa thấy chưởng lực của đối phương vung ra để đỡ thẳng, thì lão ta nhanh nhẹn biến ngay thế võ, đôi chân tràn tới và thân hình đã lách sang phía trái ba bước.

Nhưng lúc ấy thì một chân của lão ta đã diềm mạnh trên mặt đất, rồi nhanh nhẹn tràn thẳng về phía Gia Cát Ngọc lần thứ hai.

Tức thì, lão ta lại vừa sử dụng thanh trường kiếm, vừa sử dụng thế chưởng, chỉ trong chớp mắt công ra bảy chưởng và tám kiếm, gây thành bóng chưởng chập chờn dày đặc cả không gian, cũng như kiếm khí rít vèo vèo trong gió khiến ai trông thấy cũng phải kinh tâm táng đờm.

Gia Cát Ngọc tuy sử dụng “Thần hành vô ảnh bộ” một cách tuyệt diệu vô song, nhưng đứng trước sức tấn công chớp nhoáng để giành chủ động của một bậc tôn sư trong võ lâm, chàng vẫn tuyệt đối không dám xem thường bao giờ.

Do đó, chàng cất tiếng hét dài, rồi tay trái dùng chưởng, tay phải dùng quyền nhanh nhẹn vừa đánh vừa đỡ, chỉ trong chớp mắt là thay đổi đến mười hai thế tuyệt học, gây thành gió lạnh ào ào, bóng chỉ chập chờn như hàng vạn đóa hoa mai, dày đặc cả không trung.

Chính vì thế, nên thế kiếm của Nhất Diệp đạo trưởng bị chậm lại, do đó Gia Cát Ngọc thừa cơ đưa chân lách ngang, rồi rùn thắp đôi vai nhắm hướng trái nhảy xa tám bước.

Tuy trong lòng chàng không hề sợ hãi, nhưng chàng không muốn để sa vào gian kế của kẻ bí mật đã bố trí, gây thành một mối thâm thù thật sự với phái Võ Đương. Do đó, khi đôi chân của chàng vừa mới đứng yên, thì to tiếng gọi rằng:

– Xin lão tiên bối hãy dừng tay lại đã. Xin hãy nghe lời giải bày cặn kẽ, có được không?

Tiếng gọi của chàng thật to, nhưng Nhất Diệp đạo trưởng vì trông thấy ngọn lửa đang cháy ngùn ngụt trong Thượng Thanh Cung, đồng thời môn hạ của lão ta đang gào la kinh hoàng giữa biển lửa đỏ rực, hết sức thảm khốc, quả là một tai biến mà phái Võ Đương từ trước đến nay không hề xảy ra bao giờ. Bởi thế, lão ta vừa tức giận lại vừa căm thù, vừa đau thương lại vừa uất ức, nên đôi mắt nảy lửa, tức giận cười khanh khách, nói:

– Kim Cô Lô. Mọi sự thật đã rành rành trước mắt, vậy ngươi còn định giải thích điều gì? Ngày hôm nay, nếu không phải ngươi chết thì ta đây mất mạng.

Thôi, hãy đỡ thế võ của ta đây.

Tiếng nói vừa dứt, thì lưỡi kiếm của lão ta đã vung lên, vận dụng toàn lực dòn ra thanh kiếm, công về phía Gia Cát Ngọc liên tiếp năm thế võ như mưa xa bão táp.

Nhưng, năm thế võ của lão ta vừa mới công ra thì bất thần nghe một tiếng gào la thảm thiết không ngớt nổi dậy bên tai. Liên đó, nghe lại trông thấy giữa biển lửa đỏ ối có một bóng đen vọt lên đáp xuống vô cùng nhanh nhẹn, hai cánh tay vừa chụp vừa chém, nhắm công thẳng vào các đệ tử của phái Võ Đương đang lo chữa lửa. Do đó đã có trên mười người đã bị bóng đen ấy tóm lấy, ném thẳng vào đám lửa đang cháy ngùn ngụt.

Tất cả mọi việc đó, Gia Cát Ngọc đều trông thấy rõ ràng, nên tức giận đến suýt nữa vỡ toang lồng ngực. Chàng dùng toàn lực đánh ra ba chương, và định sẽ phi thân lướt thẳng đến chiếc bóng đen đó.

Nhưng, Nhất Diệp đạo trưởng trông thấy vậy thì làm tưởng chàng định tràn tới để tiếp tay với bóng đen ấy, tức người một phe với chàng, nên lại đem toàn lực sử dụng “Thiên Cang Kiếm Pháp” đánh tới tấp gây thành gió lạnh vèo vèo, nhằm ngăn chặn không cho chàng thoát đi.

Lúc bấy giờ, số hai mươi bốn đạo sĩ trẻ tuổi vừa rồi đã bỏ chạy vào Thượng Thanh Cung, hơn nữa bốn cao thủ Thiên, Địa, Huyền, Hoàn cũng đều xóc lưỡi kiếm, rồi từ bốn phương tám hướng tràn thẳng vào tấn công Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc biết bóng đen ấy là một nhân vật võ công hết sức cao cường, chắc chắn hai mươi bốn đạo sĩ trẻ tuổi của phái Võ Đương không làm sao ngăn chặn được hắn ta, hơn nữa, nếu chậm trễ trong phút chốc thì những phần tử tinh anh nhất của phái Võ Đương không biết chừng đều bị đôi phương sát hại tất cả cũng nên.

Chính vì vậy, thành ra dù chàng không xuống tay sát hại số người của phái Võ Đương, thì bọn họ cũng phải chết vì chàng. Chàng là người vốn có lòng nghĩa hiệp nhân từ, vậy nào chịu nhẫn tâm đưa mắt ngó cho đành? Nhưng,

khổ nổi là Nhất Diệp đạo trưởng vẫn bám sát mãi theo chàng để ngăn chặn, không cho chàng thoát đi, lại thêm có bốn đạo sĩ Thiên, Địa, Huyền, Hoàn tràn tới vây đánh, thì thử hỏi chàng làm sao thoát đi cho được?

Trông thấy vậy, Gia Cát Ngọc hết sức sốt ruột, nên bất giác vung tay tuốt lấy thanh đoản kiếm có một không hai trong đời, là thanh “Phi Thúy Hàn Tinh Tỳ”.

nghe một tiếng “rèng” rồi quát to rằng:

– Gia Cát Ngọc tôi vì vận mệnh lâu dài của phái Võ Dương, nên hôm nay đành phải chịu thất lễ vậy.

Nói đoạn, chàng vung tay lên một lượt, dùng thế “Phong động trường hà thiên xích lãng” đánh ra, gây thành những luồng gió lạnh, đi đôi với những luồng kinh phong mãnh liệt, như muôn nghìn đợt sóng to ngoài bể cả, nhắm cuốn thẳng về hướng Nhất Diệp đạo trưởng.

Thế kiếm tuyệt học ấy đã được Thương Lăng Vũ Sĩ đích thân truyền dạy, nên khi sử dụng ra uy lực hết sức mạnh mẽ. Phương chi, trong tay chàng lại có thanh đoản kiếm quý báu nhất trên đời, là thanh “Phi Thúy Hàn Tinh Tỳ” trợ lực.

Nhất Diệp đạo trưởng không khỏi kinh hoàng, hồi hải thay đổi thế kiếm thành ra thế “Vân tỏa thanh sơn vạn trượng nham” kiếm khí chập chờn khắp nơi, cuốn tới như một dòng thác lũ.

Nhưng, thế kiếm ấy của lão ta chỉ là một thế kiếm học gián tiếp qua Gia Cát Ngọc trước đây, nên uy lực không khỏi yếu hơn nửa bậc. Trong khi đó thanh trường kiếm trong tay lão ta, tuy cũng là một thanh bảo kiếm, nhưng so với

thanh “Phi Thúy Hàn Tinh Tỷ” thì lại chênh lệch một trời một vực.

Hai lưỡi kiếm gây thành tiếng gió rít vèo vèo, và trong lúc chưa va chạm thẳng vào nhau mà kiếm khí đã buốt cả da thịt, nhắm ngay trước mặt hai đối thủ cuốn thẳng tới.

Nhất Diệp đạo trưởng đôi vai liền bị chao động, tuy lão ta gắng gượng đứng vững đôi chân, nhưng thân hình phải rùn thấp để giữ thăng bằng, và hai bàn chân đã lún sâu vào đất ba tấc.

Gia Cát Ngọc nhân cơ hội đó, phi thân lướt đi chẳng khác nào một con chim én bay trên nền trời, nhắm ngay Thượng Thanh Cung đáp nhẹ nhàng xuống.

Bóng đen xuất hiện tại khu Thượng Thanh Cung đang bốc lửa đỏ rực kia, quả không ngoài sự phán đoán của Gia Cát Ngọc, chính là người che mặt mà chàng vừa gặp khi nãy. Bởi thế, chàng đoán biết mọi mưu gian trong đêm nay, đều nằm trong tay người này cả, nên căm tức muốn tràn tới chụp lấy hãn ta, xé tan ra thành muôn ngàn mảnh vụn ...

Nhưng người che mặt ấy, vừa trông thấy Gia Cát Ngọc phi thân đến nơi, thì bỗng nhiên diễn biến ngay chưởng phong, sử dụng một thế võ vô cùng kỳ tuyệt hiểm hóc, nên chỉ trong chớp mắt là đã đẩy lui hai mươi bốn đệ tử của phái Võ Đương đang vây chung quanh ra sau hàng tám bước.

Thế võ ấy xem ra rất trái qui luật thông thường, mãnh liệt quái dị, khiến ai nấy đều có cảm giác lạnh lùng, ghê sợ. Gia Cát Ngọc nhìn qua thì không khỏi kinh hoàng ...

Do đó, chàng nhất thời không làm sao đoán biết được người ấy là nhân vật thuộc môn phái nào, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, người che

mặt đã phi thân bay vọt lên như một mũi tên bắn, nhắm hướng bên ngoài bay thoát đi.

Song, Gia Cát Ngọc nào bằng lòng để cho hắn bỏ đi? Bởi thế, chàng bèn thét lên một tiếng dài, rồi vọt người phi thân đuổi theo sát theo lưng của người che mặt đó. Thân pháp chàng nhanh chẳng thua gì một luồng điện chớp, lúc nào cũng theo sát đối phương như hình với bóng.

Trên Võ Đương Sơn cây hoang mọc um tùm, đá tảng ngổn ngang như rừng, nên chàng chỉ chậm hơn đối phương một bước là người che mặt ấy đã lẩn khuất vào giữa lùm cây rậm rạp, cùng số đá tảng ngổn ngang kia. Và vì ngọn lửa đỏ đang cháy sáng rực tại Thượng Thanh Cung, nên làm cho bốn bên lại càng trở thành đen tối như mực ...

Hơn nữa, trên nền trời bóng trắng lại lu mờ, gió đêm thổi vi vu như khóc than, nào còn thấy hình bóng của người che mặt đâu nữa?

Ngày hôm sau, trong khắp võ lâm, mọi người đồn đại rầm lên bảo là Kim Cô Lôu đang đem xâm nhập vào Võ Đương Sơn, đốt cháy đỏ rực Thượng Thanh Cung.

Ngay đến vị chưởng môn của phái này là một bậc cao thủ khét tiếng trong võ lâm, hợp cùng bốn cao thủ trong phái Võ Đương là Thiên, Địa, Huyền, Hoàn bao vây tấn công Kim Cô Lôu, nhưng đối phương vẫn xem chẳng vào đâu cả, ung dung sát hại liên tiếp trên mười đệ tử của phái này ...

Những lời đồn đại sai ngoa ấy, khi chàng nghe lọt vào tai thì vừa kinh hãi lại vừa tức giận. Bởi thế, chàng cảm thấy rằng muốn gột sạch được nỗi hàm oan này, ngoại trừ cách duy nhất là tìm cho ra người che mặt chính phạm kia, hầu bắt trời hắn ta lại và mang đến cho phái Võ Đương, thì còn ...

Nhưng, chốn giang hồ mênh mông, giới võ lâm mù mịt, chàng biết tìm đâu cho ra người che mặt có tâm địa độc ác như rắn rết kia?

Chàng đang lo buồn và cảm thấy nóng lòng như bị lửa đốt, đưa chân bước thất thểu trên đường dài, vẻ mặt buồn thiu, đôi mày cau chặt ...

Bóng mặt trời nhô lên rồi lại lặn xuống, chẳng mấy chốc là ba hôm đã trôi qua.

Đến lúc hoàng hôn ngày thứ ba, thì chàng đã đi đến một tiểu trấn. Sau khi đã ăn uống qua loa xong, chàng định đưa chân bước ra khỏi hiệu ăn, thì bỗng nhiên nghe có một chuỗi cười gian manh vọng đến bên tai rằng:

– Lão đại. Anh thực sự trông thấy Vân Nhị công tử xâm nhập tàn sát đệ tử của phái Võ Dương hay sao?

Gia Cát Ngọc nghe qua lời nói đó, thì không khỏi giật nảy mình. Chàng nhanh nhẹn quay đầu ngó lại, thì trông thấy tại bàn kế cận có hai lão già tuổi trên năm mươi, đang vừa ăn vừa uống vừa chuyện trò, xem như nơi không người.

Hai lão già này, chẳng những khuôn mặt trông rất quen thuộc, mà ngay cả tiếng nói, Gia Cát Ngọc tựa hồ như đã có nghe qua ở đâu rồi. Tuy nhiên, vì bất ngờ nên không làm sao nhớ rõ. Và ngay lúc đó, thì lão già nọ lại nói tiếp rằng:

– Chuyện đó mà còn sai sự thật nữa hay sao? Nghe đâu hành động của Vân Nhị công tử lần này chỉ nhằm đoạt lấy thanh bảo kiếm “Ngân Hồng” trong tay vị chưởng môn của phái Võ Dương mà thôi.

– Nếu Nhất Diệp đạo trưởng không chịu cho cậu ta thì sao?

– Ha ha. Việc ấy thì cần gì phải hỏi nữa? Nếu không trao thanh bảo kiếm đó ra, thì đệ tử của phái Võ Đương mong gì đi khỏi Vân Gia Bảo. Ai thì sợ phái Võ Đương, chứ Vân Nhị công tử thì nào có xem họ vào đâu.

– Hừ. Nào phải nói như thế? Nếu chẳng phải có Kim Cô Lô xâm nhập đốt cháy Thượng Thanh Cung, làm cho khí thế của phái Võ Đương sa sút, thì Nhất Diệp lão đạo nào chịu buông tha cho Vân Gia Bảo?

– Ha ha. Đây chính là thiên thời địa lợi. Giờ đây, phái Võ Đương đều đem hết sức ra để đề phòng Kim Cô Lô tái xâm nhập, nên chỉ e rằng lần này họ đối với Vân Gia Bảo đành phải chịu lép hơn một tí.

Gia Cát Ngọc nghe qua, trong lòng không khỏi hết sức kinh ngạc. Chàng suy nghĩ giờ đây tuy không thể tìm được người che mắt, nhưng xâm nhập vào Vân Gia Bảo để cứu thoát đệ tử của phái Võ Đương bị bắt sống kia, thì cũng là một hành động làm cho Nhất Diệp đạo trưởng bớt phần nghi kỵ đối với chàng.

Vì nghĩ như vậy, chàng tìm người hỏi rõ vị trí của Vân Gia Bảo ở nơi nào, rồi nhanh nhẹn nhắm ngay hướng đó phi thân lướt đi như một đợt khói mỏng, chẳng mấy chốc là đã mất hút nơi chân trời xa tít.

Thân pháp của chàng nhanh nhẹn đến mức ai trông thấy cũng phải kinh hoàng. Bóng tịch dương chưa lặn khỏi ngọn núi phía Tây thì chàng đã đi xa ngoài mười dặm đường. Do đó, những dãy nhà sừng sững đứng chen sát với nhau của Vân Gia Bảo đã trông thấy thắp thoáng ở phía trước rồi.

Ngôi lữ bằng đá của Vân Gia Bảo xây trơ trọi giữa một vùng rừng núi, tuy không to cho lắm nhưng tỏ ra vô cùng chắc chắn. Nhất là những cánh rừng trúc xanh đang bao bọc bốn bên, khi có một ngọn gió mát lùa qua, thì chúng không ngớt uốn mình tha thướt trông rất xinh đẹp và tạo nên một không khí trang nhã vô cùng.

Gia Cát Ngọc đang có cảm giác nơi này, tựa hồ không phải là sào huyệt của một lũ gian ác, thì bỗng nhiên cánh rừng trúc ấy khua động ào ào, và có một gã thư sinh ăn mặc y phục bằng gấm rất sang trọng, thong thả bước ra.

Người thiếu niên ấy vừa nhìn thấy mặt của Gia Cát Ngọc, thì đôi mắt liền lóe lên sắc căm tức, oán hận. Nhưng chỉ trong thoáng chốc, thì tia mắt ấy liền mất ngay, rồi làm ra vẻ tươi cười nói:

– Ông anh đến tề bảo, chẳng hay có điều gì chỉ giáo?

Gia Cát Ngọc trông thấy thái độ của người thiếu niên nọ bình tĩnh ung dung, trong lòng không khỏi có ít nhiều thiện cảm. Tuy nhiên chàng thấy lời nói của đối phương không phải hoàn toàn có thiện ý, nhưng vẫn cúi mình thi lễ nói:

– Các hạ chắc là Vân Nhị công tử đây chứ gì?

– Chả dám. Chả dám. Tiểu sinh chính là Vân Thê, vậy xin tôn huynh cho biết tính danh?

Gia Cát Ngọc trông thấy đối phương ăn nói lễ độ, thì nhất thời không tiện gây sự, nên vội vàng đáp rằng:

– Tại hạ là Gia Cát Ngọc, đến đây có một chút việc, muốn được Vân huynh

đài nề tình cho.

– Ô. Thì ra chính là Kim Cô Lôu Gia Cát thiếu hiệp giá lâm, thực hân hạnh vô cùng cho tộ bảo. Vậy xin thiếu hiệp hãy bước vào trong trại để dùng trà, rồi có việc gì thông thả sẽ bàn với nhau sau.

Vừa nói, đối phương vừa vòng tay thì lễ, tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ.

Gia Cát Ngọc là người tài cao, mà lòng dạ lại can đảm, nên thâm suy nghĩ một lúc, thấy rằng nếu đối phương biết thủ lễ thì thôi, bằng ngang tàng gây sự thì chính là tự mình tìm lấy cái chết mà thôi.

Vì suy nghĩ như thế, nên chàng to tiếng cười vui vẻ, rồi đưa chân và theo Vân Nhị công tử, dũng dạc đi thẳng vào trong bảo.

Sau khi hai người phân ngôi chủ khách ngồi yên, Vân Nhị công tử bèn đưa tay lên vỗ nhẹ hai tiếng, tức thì bức rèm bỗng vén cao, từ ngoài bước vào hai cô gái áo trắng, một người bung chung trà, một người bung bình trà, đưa gót sen lững thững bước tới nhẹ nhàng, mùi thơm không ngớt bay ra thoang thoảng.

Gia Cát Ngọc thâm suy nghĩ, trong giới giang hồ từ trước đến nay chẳng hề nghe nói đến Vân Gia Bảo bao giờ, thế tại sao sinh hoạt nơi đây lại có vẻ sang trọng uy nghi đến mức đó?

Chàng còn đang suy nghĩ, thì cô gái cầm chung trà đã đưa hai tay lên, để cho cô gái cầm bình trà rót đầy hai chung, rồi mới bước tha thướt đến trước mặt Gia Cát Ngọc, tươi cười như hoa nở, nói:

– Xin thiếu hiệp hãy dùng trà.

Gia Cát Ngọc đã bị kẻ thù địch ám hại nhiều lần, nên đã biết trong giới giang hồ đâu đâu cũng đầy rẫy sự gian manh, nguy hiểm, nên thâm nghĩ không biết chừng trong chung trà này lại có sự gian xảo gì. Tuy nhiên, chàng thấy rằng, dù mình nhờ công hiệu kỳ diệu của trái “Kim tuyến huyết lan”, nên các chất độc trên đời này không thể xâm phạm vào cơ thể được, xong vẫn thấy rằng mình không nên uống là tốt hơn.

Vừa suy nghĩ đến đây, thì chàng liền cúi người thi lễ nói:

– Tại hạ không dám làm phiền, vậy xin cô nương chớ quá thủ lễ.

Câu nói vừa mới thốt ra khỏi miệng, thì bỗng nghe Vân Nhị công tử cười nhạt, nói:

– Hừ. Rõ là đồ vô dụng.

Gia Cát Ngọc nghe qua không khỏi giật mình, thâm nghĩ:

– Vân Nhị công tử xem bề ngoài tỏ ra rất nho nhã, thế tại sao lòng dạ lại hẹp hòi như vậy? Vì làm thế chẳng hóa ra ...

Trong lòng chàng tưởng đâu sau tiếng quát nạt của Vân Nhị công tử thì cô gái ấy sẽ thẹn thùng luống cuống vô cùng. Nhưng, nào ngờ đâu mọi việc xảy ra chẳng phải thế thôi, mà trái lại, khi tiếng quát của Vân Nhị công tử vừa dứt thì sắc mặt của cô gái ấy đã biến hẳn, trông thực thiếu nã.

Gia Cát Ngọc đang cảm thấy giật mình sững sốt, thì Vân Nhị công tử đã vung chưởng lên, nhắm ngay cô gái đang bung chung trà quét thẳng tới.

Tức thì, liền nghe một tiếng kêu kinh hoàng trong trẻo vang lên, đồng thời cả tấm thân kiều diễm yếu đuối của cô gái đã bị chưởng lực của Vân Nhị công tử quét bay ra xa ngoài tám thước, rồi ngã chúi xuống đất quay tròn mấy vòng và lăn tuốt ra khỏi cửa.

Sắc mặt của nàng do đó trở thành tái nhợt, đôi môi anh đào cũng trào máu tươi, ngất lịm không còn nhúc nhích.

Riêng chung trà bằng ngọc trong tay nàng, thì đã va chạm vào mặt đất vỡ tan tành thành từng mảnh vụn.

Gia Cát Ngọc không thể ngờ được câu thoái thác của mình mà lại làm cho một người con gái đành mất mạng, nên trong lòng vô cùng áy náy, khổ sở. Đồng thời, chàng cũng hết sức bất mãn trước lòng dạ độc ác như rắn rết của Vân Nhị công tử, nên đôi mày liền nhướng lên cao ...

Nhưng, Vân Nhị công tử không để cho chàng kịp tức giận, sắc mặt lại tươi cười nói:

– Con tiện tỳ ấy vì không biết lễ nghi, nên có sự chệnh mảng đối với quý khách, vậy mong thiếu hiệp hãy mở lượng hải hà tha thứ cho.

Câu nói vừa dứt, thì hẳn ta không chờ cho Gia Cát Ngọc kịp trả lời, liền quay về phía cô gái đứng bên cạnh, nói:

– Tiểu Phụng, ngươi hãy bước đến dâng cho thiếu hiệp một chung trà đi.

Cô gái áo trắng ấy tuổi hãy còn nhỏ, xem có vẻ hết sức ngây thơ, nhưng lúc bấy giờ sắc mặt đang tràn đầy nét kinh hoàng, sợ hãi. Nàng vừa nghe lời của Vân Nhị công tử thì lại càng khiếp sợ trông đến đáng thương ...

Đôi mắt của Vân Nhị công tử chiếu rọi hai tia sáng hung tợn, lườm thẳng về phía cô gái áo trắng ấy một lượt.

Cô gái áo trắng không khỏi run rẩy cả thân mình, nhanh nhẹn bước tới, lấy một cái chung lưu ly có chạm hoa đề trên bàn, rót đầy một chung trà, rồi đưa chân chậm rãi bước thẳng đến trước mặt Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc nhìn qua sắc diện tràn đầy vẻ kinh sợ lo lắng của cô gái, thì trong lòng không khỏi cảm thấy thương hại. Chàng trầm nghĩ:

“Nếu trong chung trà này thực sự có chất độc, thì không nói làm gì, bằng trái lại nếu vì mình quá đa nghi mà khước từ, tất sẽ hại thêm mạng sống của cô gái này nữa, chẳng hóa ra tự xấu hổ lắm hay sao?”.

Phương chi, đứng trước thái độ vô cùng khở sở của cô gái này, tựa hồ chàng tự thấy không có lý do gì mình lại để cho một người vô tội bị mang họa vì mình.

Hừ. Chớ nói gì là trong chung trà này có thuốc độc, mà dù cho có một thứ gì độc hơn là thuốc độc nữa, Gia Cát Ngọc cũng nào có sợ? Nghĩ thế, chàng liền nhướn cao đôi mày, cất tiếng cười to nói:

– Xin đa tạ cô. Tiểu sinh đã làm rầy cô nương quá.

Nói đoạn, chàng nhanh nhẹn thò năm ngón tay ra, đỡ lấy chung trà đang bay mùi thơm ngào ngạt.

Vân Nhị công tử trông thấy vậy, liền mỉm cười một cách sâu hiểm.

Khắp cả thân người cô gái áo trắng bỗng khẽ run rẩy một lượt, đôi vai cũng chao động, khiến cho chung trà bị hất bắn đi một nửa ...

Sắc mặt của Vân Nhị công tử bỗng tràn đầy sát khí, gằn giọng “Hừ” một tiếng to, nói:

– Rõ là quân đáng chết.

Tức thì, chưởng phải của hắn ta vung nhanh lên, quét thẳng về cô gái áo trắng nghe một tiếng vút.

Xem ra chắc cô gái áo trắng đành phải chịu ngọc nát châu chìm dưới chưởng lực của đối phương ...

Nhưng, thốt nhiên Gia Cát Ngọc nhưng cao đôi mày lưỡi kiếm, rồi nhanh nhẹn vung thẳng cánh tay trái ra, gây thành một đạo kinh phong ô ạt như núi sụp đổ, nhằm đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của Vân Nhị công tử vừa đánh ra ...

Khi đôi luồng chưởng lực vừa va chạm thẳng vào nhau, thì thế chưởng của Vân Nhị công tử liền bị hất lui trở về. Do đó, hắn không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả xương sống.

Trái lại, Gia Cát Ngọc cũng thấy rõ đối phương chỉ vung tay đánh ra nhẹ nhàng, mà đã gây thành một luồng tiềm lực vô cùng mãnh liệt, chứng tỏ hắn ta chính là một cao thủ hiếm có trong võ lâm, nên trong lòng cũng không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Tuy nhiên, chàng là người đã từng giao tranh với nhiều kẻ đại địch, nên tất cả tình cảm vui buồn tuyệt nhiên không hề biểu lộ ra ngoài. Do đó, dù trong

lòng đang vô cùng kinh ngạc, nhưng ngoài mặt xem ra vẫn điềm nhiên như thường, đưa tay nhận lấy nửa chung trà còn lại.

Giữa lúc chàng mới vừa kê lên môi định uống, thì cô gái áo trắng bỗng biến hẳn sắc mặt, khẽ kêu lên rằng:

– Thiếu hiệp. Chung trà ấy ...

Đôi mắt của Vân Nhị công tử liền tròn to nên khiến cho nàng im hẳn câu nói đang dở dang lại.

Đến chừng ấy, Gia Cát Ngọc mới biết nửa chung trà trong tay mình, chắc chắn có bỏ một chất thuốc hết sức độc, nên mới làm cho cô gái áo trắng kia tỏ ra lo lắng cho số mạng mình như vậy.

Song, lúc bấy giờ, chàng không thể để cho cô tỷ nữ áo trắng đứng trước mặt mình phải bị liên lụy, do đó mặc dù chàng đã hiểu được câu nói dở dang, chưa hoàn toàn giải bày căn kẽ của nàng, nhưng chàng vẫn làm như không hiểu biết gì cả, tươi cười nói:

– Thứ trà thơm trong chung này có phải là loại trà quý sản xuất đặc biệt tại Vân Gia Bảo không? Quả nhiên vị nó thơm tho vô cùng, màu sắc lại xinh đẹp, bởi thế dù cho đây có là một thứ thuốc tuyệt độc đi nữa Gia Cát Ngọc cũng sẵn sàng uống vào cho biết.

Nói dứt lời, chàng kê lên môi uống một hơi cạn chung trà.

Đôi mắt của Vân Nhị công tử liền hiện hai đạo ánh sáng ghê rợn cũng như trên đôi môi khóe miệng đang hiện lên một nụ cười sâu hiểm.

Trái lại, cô tỳ nữ áo trắng thì lộ sắc buồn bã, rồi lại quay người ôm lấy tử thi của người bạn gái, nhanh nhẹn bước lui đi.

Gia Cát Ngọc nhận xét qua lời nói và thái độ của đối phương thì biết ngay Vân Nhị công tử đã có gian kế qua chung trà thơm này, nên trong lòng không khỏi cười thầm. Tuy nhiên, ngoài mặt chàng vẫn bình tĩnh nói:

– Gia Cát Ngọc tôi vì có chuyện gấp, nên chẳng dám lưu lại làm bận rộn các hạ đâu ...

Vân Nhị công tử liền thay đổi thái độ, không còn có vẻ khiêm tốn như khi nãy mà trái lại cất giọng lạnh lùng cười ngạo nghễ, nói:

– Các hạ nếu chẳng thể lưu lại chơi lâu được, thì xin cứ tự tiện.

Gia Cát Ngọc từ từ đứng lên, nói:

– Nghe lời đồn đãi là có một số đệ tử của phái Võ Đương, bị ông anh bắt sống mang về Vân Gia Bảo, chẳng hay việc ấy có đúng sự thật không?

– Không sai tí nào cả. Vậy thiếu hiệp đến đây là có mục đích muốn ra tay giúp cho phái Võ Đương, chẳng hay có điều gì xích mích chẳng?

– Chẳng có gì cả. Nếu không oán không thù, vậy tại sao các hạ lại gây sự đánh nhau và bắt sống đệ tử của phái Võ Đương?

– Ha ha. Vân Nhị tôi chẳng dám nói giấu gì, mục đích của việc làm ấy chẳng qua là nhắm vào thanh bảo kiếm “Ngân Hồng” trong tay của Nhất Diệp lão đạo mà thôi.

– Ông anh tại sao lại vì một thanh bảo kiếm mà đành quên đi đạo nghĩa của giới giang hồ? Theo ý tiểu đệ ...

Vân Nhị công tử không chờ cho chàng nói dứt lời, thì bỗng phá lên cười to nói:

– Đạo nghĩa của giới giang hồ? Cái gì gọi là đạo nghĩa của giới giang hồ?

Trong võ lâm lúc nào cũng cá lớn nuốt cá bé, đây là một lẽ đương nhiên từ xưa đến nay, vậy nếu ông anh muốn cho Vân mỗ không tiếp tục hành động ấy, thì xin hãy sử dụng tuyệt học ngay đi?

Gia Cát Ngọc kể từ khi được đoàn tụ chung vui với cha mẹ, cũng như biết ân sư đã được tái sinh, nhiều sự thù hận chất chứa trong lòng đều tiêu tan đi hết. Lúc bấy giờ, tâm trạng của chàng nếu so với lúc vừa xuống núi, có thể bảo là hoàn toàn khác nhau. Do đó, khi nghe qua lời nói của đối phương, chàng cũng có ý tức giận, nhưng vẫn giữ được tươi cười đáp rằng:

– Công tử nếu bằng lòng chỉ giáo, thì tại hạ đành phải cố gắng hầu vậy.

Sắc mặt của Vân Nhị công tử bỗng tràn đầy sát khí, cất tiếng cười nhạt, rồi phi thân vọt thẳng ra ngoài đại sảnh.

Gia Cát Ngọc cũng phi thân lướt theo và khi cả hai đã đứng yên trên đất, thì Vân Nhị công tử đã tràn ngay về phía chàng.

Hắn ta ra tay thực là vô cùng thâm độc, trong khi chỉ và chuông đều vung lên là đã nghe tiếng cuồng phong rít vè vè, nhắm thẳng Gia Cát Ngọc cuốn tới gây thành một áp lực hết sức mãnh liệt.

Gia Cát Ngọc trông thấy vậy, trong lòng không khỏi bật cười thầm. Chàng vẫn đứng yên một chỗ không hề lách tránh đi đâu cả, đồng thời nhanh nhẹn vung nắm chỉ lên, nhắm ngay thế chưởng của đối phương vừa công tới chụp thẳng vào, nhanh như một ngọn gió hốt. Trong khi đó, tay trái của chàng vẫn thò nhanh ra nhắm điểm thẳng vào năm đại huyệt phía trước của đối phương.

Chỉ một thế đánh mà chàng đã sử dụng đến hai miếng, sức mạnh lại phi thường. Hơn nữa, những nơi mà chàng nhắm tấn công đều là những nơi mà đối phương không làm sao đoán trước để đề phòng được.

Vân Nhị công tử khi nãy đã bỏ một thứ độc không màu sắc và không mùi vị nào trong chung trà thơm, có mục đích ám hại trước Gia Cát Ngọc. Thứ độc được đó có thể là cho người uống nhằm phải mất hết tất cả võ công, phân tán hết cả chân lực. Nhưng, giờ đây hẳn thấy chẳng có một chút hiệu quả gì, thì trong lòng không khỏi kinh hoàng sợ hãi.

Kỳ thực thì hẳn ta nào có biết, Gia Cát Ngọc kể từ khi may mắn ăn được trái “Kim tuyết huyết lan” thì tất cả mọi chất độc trên đời này đều không thể xâm nhập được vào cơ thể của chàng. Phương chi, vừa rồi lúc chàng uống nửa chung trà thơm có chất độc ấy, thì cũng đã ngầm vận chân khí trong người để bao vây số chất độc vừa xâm nhập cơ thể, nên thử hỏi nào hại chàng được?

Vân Nhị công tử sau cơn kinh hoàng, liền nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau năm bước, rồi vung đôi chưởng lên xô thẳng về phía Gia Cát Ngọc, gây thành một luồng kinh phong ồ ạt như sóng dậy triều dâng.

Gia Cát Ngọc đã biết người ấy chẳng những độc ác như rắn rết, mà tài nghệ cũng vô cùng cao cường. Do đó, chàng cũng không dám xem thường đối phương, nhanh nhẹn vung chưởng phải lên, vận dụng đến bảy phần mười

chân lực trong người ra để đỡ.

Tức thì, một luồng kinh phong cuốn ra ồ ạt như muôn nghìn đợt sóng to ngoài bể cả, đang kéo cuộn cuộn vồ vào bờ, khiến ai nhìn qua cũng đều phải kinh khiếp.

Sau một tiếng nổ “ầm” thực to, hai vai của hai đối thủ đều bị khẽ chao động, nhưng vẫn đứng y nguyên một nơi không hề nhúc nhích.

Vân Nhị công tử bèn cất tiếng cười như điên dại, nói:

– Người hãy đỡ thêm một chưởng nữa của ta cho biết.

Hắn ta không hiểu luồng chưởng lực vừa rồi của Gia Cát Ngọc chỉ mới sử dụng đến bảy phần mười chân lực mà thôi. Trong khi đó thì hắn ta đã vận dụng toàn bộ chân lực trong người. Bởi thế, hắn ta cảm thấy tự tin hơn, nên vừa nói dứt lời bèn vung chưởng lên đánh ra một đạo âm phong lạnh buốt.

Tức thì, gió rít nghe vèo vèo, nhiệt độ xung quanh cũng liền hạ thấp, khiến Gia Cát Ngọc cảm thấy da thịt lạnh buốt như ở giữa mùa đông. Đồng thời, lại có một áp lực nặng nghìn cân, tựa hồ như có thể đánh vỡ nát cả sắt đá, cuốn thẳng về phía chàng một cách mãnh liệt.

Gia Cát Ngọc không khỏi kinh hoàng, nhanh nhẹn vung chưởng lên rồi vận dụng chân lực trong người quét thẳng ra.

Sau một tiếng nổ to, rung chuyển cả núi đồi, đôi vai của Gia Cát Ngọc liền bị chao động, trong khi Vân Nhị công tử đã bị hất bắn ra xa ngoài ba bước dài.

Qua thế võ ấy, tuy Gia Cát Ngọc đã chiếm được ưu thế, nhưng trong lòng

cũng không khỏi kinh hãi. Vì với một con người tên tuổi không ai nghe biết trong giang hồ như Vân Nhị công tử, mà lại có thể đỡ nổi một thế chưởng được vận dụng toàn lực của chàng, thử hỏi chàng không kinh hoàng sao được?

Tuy nhiên, trong lòng chàng dù đang kinh hãi, nhưng nào chịu bỏ qua cơ hội nghìn năm một thừa? Bởi thế, chàng đưa chân sử dụng “Thần hành vô ảnh bộ”, nhanh nhẹn xoay thân người một cách quái dị là đã lòn đến sau lưng Vân Nhị công tử rồi.

Tiếp đó, chàng sử dụng ngay hai thế võ “Lệ sỏi băng sơn” và “Hồn tiêu tuyệt quật” trong Thiên Ma Chỉ. Do đó, mùi luồng chỉ phong bén nhọn liền cuốn thẳng vào mũi đại huyết trên người đối phương. Nhưng, Vân Nhị công tử quả là người có chân tài thực học, nên vừa trông thấy thế, liền nhanh nhẹn rùn thấp đôi vai trong khi đôi chưởng vung lên công chớp nhoáng ra sáu chưởng, và đá bồi thêm ba đá mãnh liệt, nhanh như một cơn gió lốc.

Bởi thế, bóng chưởng liền chập chờn dày đặc cả không gian, kinh khí cuốn ào ào như thủy triều dâng. Thế võ của đôi bên đều hết sức nhanh nhẹn, quả là những thế đánh vừa quái dị, vừa hiểm thấy trong võ lâm.

Hơn nữa, hình bóng của hai người xô dịch nhẹ nhàng như hai đọt khói mỏng, trông chẳng khác nào hai chiếc chong chóng đang xoay tít giữa luồng gió to. Và chỉ trong nháy mắt, là đôi bên đã giao tranh với nhau trên ba mươi thế võ.

Gia Cát Ngọc âm thầm đưa mắt nhận xét những thế đánh của đối phương, thì thấy một phần tựa hồ như mình có dịp trông thấy từ đâu rồi. Song cũng có một vài thế đánh xen lẫn chính giữa, lại có vẻ vô cùng kỳ dị, mà chàng không làm sao biết được. Những thủ pháp ấy tựa hồ là một ngành võ học

riêng biệt, khiến dù cho ai cũng khó bề đoán biết được.

Trong khi Gia Cát Ngọc có nhận xét như vậy, thì Vân Nhị công tử trái lại cũng đang vô cùng kinh hoàng trước võ công của chàng. Hắn ta cảm thấy thân hình của đối phương, di động vừa nhẹ nhàng lại vừa kỳ ảo tài tình, khiến hắn ta không làm sao lường trước được. Hơn nữa, Thiên Ma Chỉ lúc nào cũng rít gió nghe vèo vèo, chẳng thua gì một trận cuồng phong, khiến hắn ta không hề đỡ gạt được.

Gia Cát Ngọc càng đánh lại càng hăng say, tâm thần càng phấn chấn và thốt nhiên, chàng giương cổ thét dài rồi vung đôi chưởng lên, đem toàn lực ra tấn công tới tấp. Những thế Thiên Ma Chỉ hiểm hóc của chàng đã được sử dụng song đôi với “Cửu môn tuyệt hộ chưởng”, bao gồm đủ những thế võ sở trường của các môn phái trong võ lâm, gây thành một áp lực mạnh mẽ, chẳng khác gì phong ba bão táp.

Khi đã qua năm mươi thế võ, thì Vân Nhị công tử đã rõ ràng bị động. Thế võ của hắn ta đã trở thành chậm chạp, chắc chắn không sao đánh nhau nổi với Gia Cát Ngọc đến một trăm thế võ ...

Nhưng, bỗng nhiên Vân Nhị công tử phá lên cười to như điên dại ...

Gia Cát Ngọc không hiểu hắn ta cười to như thế là có ngụ ý gì, nên đôi tay cũng chậm lại. Trong khi đó, Vân Nhị công tử nhanh nhẹn thối lui ra sau tám bước, rồi thong thả vén cao vạt áo lên, tiếp tục cười to, nói:

– Thảo nào tên tuổi của Kim Cô Lô đã rung chuyển cả Cửu Châu gần đây.

Thiên Ma Chỉ của ngươi có chỗ độc đáo. Vân mỗ khâm phục lắm.

Tiếng nói vừa dứt, thì hấn ta bèn vòng tay thi lễ.

Gia Cát Ngọc trông thấy vậy, trong lòng hoang mang không hiểu ra sao cả, nhưng chàng bất đắc dĩ phải tươi cười đáp lễ, rồi nói rằng:

– Cảm ơn sự nhân nhượng của các hạ. Vân huynh là người võ học cao cường, hơn nữa lại vô cùng độc đáo, tự sáng tạo ra một khuynh hướng riêng biệt trong võ lâm, tại hạ bình sinh chưa được trông thấy lần nào. Nhưng, chẳng hay tôn sư của các hạ là ai?

Vân Nhị công tử mỉm cười gian manh, nói:

– Tại hạ xin cảm ơn sự khen ngợi ấy của Gia Cát Huynh. Những thế võ của tiểu đệ đây, thực là thô thiển không đáng bàn đến. Còn về tôn sư của tiểu đệ ...

Nói đến đây, hấn ta dừng lại trong giây lát, rồi mới nói tiếp:

– Việc đó sau này ông anh sẽ biết, giờ đây không nên nói làm gì.

Gia Cát Ngọc trông thấy hấn ta không chịu nói thực, thì tất nhiên chàng ta cũng không truy hỏi làm gì. Và giữa lúc chàng định nhắc lại việc đệ tử Võ Đương bị bắt sống, thì Vân Nhị công tử đã quay người gọi to lên rằng:

– Có ai đó không? Hãy thả những đệ tử Võ Đương ra đi nào.

Chẳng bao lâu sau, Gia Cát Ngọc nghe có tiếng chân bước lảo xào, rồi lại thấy có hai gã đàn ông mặc áo xanh, đang đỡ lấy một đạo sĩ đứng tuổi, thân sắc vô cùng thiếu nảo bước ra. Gia Cát Ngọc vì không muốn ở nán lại đây lâu, nên liền gượng cười nói:

– Xin đa tạ sự nể mặt của Vân huynh, vậy cái này đợi sau có dịp tại hạ sẽ đền đáp.

Nói đoạn, chàng dẫn người đạo sĩ ấy rảo bước đi thẳng ra khỏi Vân Gia Bảo.

Vân Nhị công tử trông thấy Gia Cát Ngọc đã đi khuất bóng, liền cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, đồng thời sắc mặt lại tràn đầy sát khí.

Riêng Gia Cát Ngọc sau khi dẫn vị đạo sĩ ấy bước ra khỏi Vân Gia Bảo, thì thấy vị đạo sĩ đó một mực cúi gằm đầu, tiếp tục đi nhanh tới trước, nhưng không hề lên tiếng nói gì cả.

Gia Cát Ngọc trông thấy vậy, tưởng đâu lão ta đang xấu hổ vì chỗ đã bị hại dưới tay đối phương, và bị bắt sống giam cầm, tiếp tục đi nhanh tới trước, nhưng chàng nhất thời không biết nên dùng lời lẽ gì để an ủi lão ta.

Bởi thế cả hai người đều im lặng tiếp tục lướt đi xa độ mấy dặm đường. Sau đó Gia Cát Ngọc bỗng dừng chân đứng lại, cất giọng dịu dàng nói:

– Việc thắng bại là việc thường tình của con nhà võ, vậy đạo trưởng hà tất phải lấy đó làm điều băn khoăn trong lòng?

Vị đạo sĩ ấy thấy Gia Cát Ngọc đứng yên, thì cũng nhanh nhẹn dừng chân lại, há to miệng ra ...

Nhưng, lão ta chưa kịp nói được tiếng nào thì bỗng hộc ra một ngụm máu tươi đỏ ối, rồi cả thân hình cũng co rút lại, gào lên một tiếng thảm thiết, và ngã lăn ra đất chết tốt.

Gia Cát Ngọc thấy vậy, thì không khỏi kinh hãi. Nhưng chàng đã đoán ra ngay được vị đạo sĩ này bị chết một cách đột ngột như thế, chắc chắn chính là do hành động ám hại của Vân Nhị công tử vừa rồi ...

Tuy tâm trạng của Gia Cát Ngọc hiện nay đã khác hơn xưa nhiều, nhưng vì qua cảnh tượng trước mắt, lửa hận cũng không khỏi cháy phừng phừng trong lòng.

Chàng cất tiếng cười nhạt, rồi quay phắt người lại, nhắm ngay Vân Gia Bảo chạy bay trở lại.

Nhưng, Vân Gia Bảo lúc ấy đã hoàn toàn được bỏ trống, không còn một bóng người nào lưu lại cả. Do đó, chàng bước thẳng vào bên trong, thì đã thấy đây đó vắng ngắt, chỉ có tại gian nhà ở phía sau là hai cánh cửa vẫn đóng chặt.

Gia Cát Ngọc khó bề đè nén được cơn tức giận đang sôi sục trong lòng, nên cất tiếng quát to rằng:

– Vân Thê tiểu tặc. Nếu ngươi không chịu bước ra, thì chớ trách Gia Cát Ngọc ra xuống tay vô tình đó.

Chàng kêu lên liên tiếp ba lượt, nhưng khắp xung quanh vẫn không có tiếng người trả lời.

Gia Cát Ngọc thấy vậy, cơn tức giận lại càng gia tăng. Do đó chàng quát to lên một tiếng, rồi vung chưởng quét thẳng vào cánh cửa đang đóng chắc nơi gian nhà phía sau.

Thế chưởng của chàng đánh ra mạnh mẽ không thua gì núi đồi sụp đổ, chớ

nói gì là hai cánh cửa ấy, mà dù cho đấy chính là hai cánh cửa bằng sắt thép đi nữa, thử hỏi nào có thể chịu đựng nổi?

Bởi thế, sau những tiếng đổ vỡ âm âm thì những mảnh ván vụn tung bay mù mịt, và ngay cả bức tường xây bằng gạch sát bên cạnh cánh cửa cũng bị chưởng phong mãnh liệt của chàng đánh sập một góc to.

Và giữa lúc cát bụi tung bay mù mịt, chàng lại ngửi thấy một mùi tanh máu.

Gia Cát Ngọc nhanh nhẹn nhìn kỹ, thì không khỏi thất sắc kinh hoàng.

Thì ra bên trong gian phòng ấy xác người nằm ngổn ngang, máu thịt nhầy nhụa, gồm toàn những bọn tỳ nữ những người nô bộc, những đứa bé ở độ tuổi hãy còn non dại, và những kẻ ăn người ở khác không dưới mấy mươi mạng.

Gia Cát Ngọc nào phải là một con người kém thông minh, nên vừa nhìn qua tình trạng trước mắt, thì đã biết ngay số mấy mươi xác chết này, mới đúng là số người trong Vân Gia Bảo thực sự. Trong khi đó, Vân Nhị công tử kia lại chính là một hung thủ đã gây ra mọi án mạng.

Hắn ta là ai? Nếu chẳng phải là người thiếu niên che mặt mà chàng đã gặp tại Võ Dương Sơn, thì chắc chắn cũng là đồng bọn với gã thiếu niên che mặt đó. Nhất là nghe qua lời nói của hắn ta, có vẻ như cố ý sửa giọng, lúc nào cũng có vẻ kiêu dè, vậy chả lẽ hắn ta là một người quen thuộc với mình sao?

Song, nếu hắn ta là một người quen thuộc, thế tại sao mình lại không nhận ra.

Có lý đâu hẳn ta cải trang giả dạng, thành ra một con người lạ hẳn?

Phải. Chắc chắn là như vậy.

Trong giới giang hồ, có ai biết thuật “dịch dung” cao siêu tuyệt đỉnh như thế?

Chả lẽ ... đây là hành động của Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết, một con người tâm địa độc ác mà hiện nay tự xưng là Huyết Hải Chuyên Luân Vương đây sao?

Nhưng, tất cả mưu gian của Huyết Hải Chuyên Luân Vương trước đây, đều do một tay Du Hồn ác đạo bày ra, thế mà hôm nay tên ác đạo ấy đã mất mạng dưới ngọn Lạc Phách Phong rồi, vậy còn ai bày ra những mưu gian thâm độc ấy cho lão nữa?

Có phải là Chiêu Hồn? Câu Hồn? Vong Hồn chăng?

Không thể có như vậy được. Nếu thế, trong võ lâm ngày nay chả lẽ lại còn có một nhân vật nào sâu hiểm gian ác hơn cả Du Hồn Đạo Nhân nữa hay sao? Hơn nữa, hai lão già mình đã gặp liên tiếp mấy lượt, chả lẽ lại chính là nha trảo của Huyết Hải đó sao?

Trong khi chàng còn đang cau mày suy nghĩ, thì bỗng nhiên có tiếng kêu kèn kẹt từ trong nhà vọng ra. Chàng vội vàng ngửa mặt nhìn lên, thì trông thấy bên sau tấm vách tường lại có một khung cửa sổ xinh xắn đang lay động theo chiều gió thổi, và khắp khung cửa đều có dấu máu be bét ...

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình. Chàng thậm nghĩ rằng:

“Chả lẽ trong Vân Gia Bảo này, lại có kẻ nào vừa thoát chết được chăng? “
Bởi thế, chàng nhanh nhẹn tràn người vượt qua những xác chết đang nằm
sóng sượt ngổn ngang trên mặt đất, tiến đến cạnh khung cửa sổ cúi nhìn tỉ
mỉ, thì quả nhiên trông thấy có những vết máu nhều lổm đóm thành một
đường dài, từ khung cửa sổ ấy ra đến sân sau.

Nhìn qua tình trạng ấy, không cần ai nói, Gia Cát Ngọc cũng có thể đoán biết
được, là bọn tặc đảng đã sát hại toàn thể số người trong Vân Gia Bảo này, rồi
mới lợi dụng trang trại không chủ để dụ mình sa vào cạm bẫy của chúng.
Nhưng chúng không ngờ trong số xác chết mà chúng chồng chất tại gian
phòng phía sau nhà, lại có người hồi tỉnh, rồi mở cửa trốn thoát đi ...

Gia Cát Ngọc nhìn kỹ khung cảnh trước mắt thì bất giác nghiên răng mắg
rằng:

– Khá khen cho bọn ác tặc sâu hiểm. Rồi đây, tất sẽ có một ngày ta tìm cho
kỳ được người sống sót trong Vân Gia Bảo này, hầu ra tay diệt trừ cho tận
cùng bọn người mới nghe.

Chàng có ý muốn nói là sẽ tìm gặp người sống sót trong Vân Gia Bảo để hỏi
cặn kẽ xem hung thủ là ai, hầu truy nguyên bọn tặc đảng ấy trừ mối hậu hoạn
cho lương dân. Nhưng vì nhất thời chàng quá tức giận, nên câu nói không
được minh bạch, do đó mới gây ra bao nhiêu nỗi rắc rối sau này.

Vì câu nói của chàng vừa dứt, thì bỗng nghe có một tiếng cười lạnh lùng từ
đâu vọng đến rằng:

– Kim Cô Lôu. Phái Thiếu Lâm ta nào có mối oán hận to tát gì với ngươi, thế
tại sao ngươi lại sát hại toàn thể gia đình Vân Thê, là đệ tử tại gia của chúng
tôi như vậy? Hơn nữa, ngươi lại còn có ý định truy tìm cho kỳ được số người

trốn thoát, đề tận diệt cho sạch? Vậy người nào còn nhân tính nữa?

Gia Cát Ngọc nghe qua, liền ngược đầu nhìn lên và không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Khắp nơi màn đêm buông rũ, gió đêm đã bắt đầu thổi lồng lộng. Tại thiên tỉnh của gian nhà, đang đứng sừng sững một lão tăng tuổi trên năm mươi. Vị lão tăng này đang nhướng cao đôi mày rậm, trợn to đôi mắt, tỏ vẻ vô cùng căm tức và không ai khác hơn là Tiềm Long Đại Sư, vị tăng nhân vừa mới chấp chương địa vị chương môn của phái Thiếu Lâm.

Gia Cát Ngọc không khỏi thâm kinh hãi. Chàng không phải kiêng sợ trước võ học của Tiềm Long đại sư, mà chính là kinh sợ trước một con người đầy mưu sâu ác độc trong số bọn tặc đảng đã xếp đặt bao nhiêu là cạm bẫy, để đưa chàng từ nỗi hảm oan này đến nỗi hảm oan khác mà không làm sao giải bày cho được.

Chàng biết, nếu giờ đây mình gây sự đánh nhau thì lại đi sâu vào mưu gian của bọn tặc đảng mà thôi. Do đó, chàng tạm thời cố nén sự tức giận trong lòng xuống, rồi nhanh nhẹn phi thân lướt ra ngoài, cất giọng ôn tồn nói:

– Tiềm Long tiên bối, xin hãy dẫn cơn giận, mọi việc xảy ra ngày hôm nay đều là nằm trong âm mưu của bọn tặc đảng cả.

Tiềm Long đại sư chưa kịp đáp lời thì bỗng nghe từ phía sau lưng chàng có một giọng cười nhạt vọng đến rằng:

– Chả lẽ việc này cũng là âm mưu của bọn tặc đảng nữa hay sao?

Gia Cát Ngọc giật mình kinh hãi, quay đầu nhìn lại, thì trông thấy Nhất Diệp

đạo trưởng đã đứng sững giữa màn trời đêm, trong tay đang ôm xác chết của vị đạo sĩ phái Võ Đương, vừa rồi đã ngã ra chết dọc đường, sắc mặt đầy vẻ căm hận.

Gia Cát Ngọc hết sức hãi kinh, cất tiếng nói:

– Xin tiên bối hãy thông thả nghe sự giải bày của vãn bối đây ...

Nhưng câu nói của chàng chưa dứt, thì bỗng nghe một tiếng cười lạnh lùng như băng giá, tràn đầy sự tức giận vọng đến rằng:

– Nếu chờ nghe giải bày của ngươi, thì e rằng trong khắp võ lâm sẽ không còn một người nào sống sót nữa.

Gia Cát Ngọc lại kinh hoàng ngược đầu nhìn lên thì trông thấy giữa màn đêm, có một bóng người đang lướt thẳng về phía chàng nhanh như một con tuấn mã.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 53

BIẾN ĐỘNG TẠI HÀN HẢI

Người bất thần xuất hiện ấy là ai?

Thì ra, bóng người đó chính là vị chưởng môn của phái Hoa Sơn, một người đang tràn đầy căm hận đối với Kim Cô Lôu và không ngớt truy tìm hầu thanh toán mối hận đó.

Trong khi lão ta chưa kịp đứng vững đôi chân, thì đã vung tay tuốt thanh trường kiếm xuống nghe một tiếng “rèng”, rồi nhanh nhẹn vung lên gây thành một đạo kinh phong rít gió nghe vèo vèo.

Gia Cát Ngọc hết sức kinh hoàng, nhanh nhẹn lách mình tránh ra xa ba bước.

Nhưng, ba nhân vật đang đứng vây quanh chàng đều là bậc tôn sư của một môn phái trong võ lâm cả. Bọn họ lúc ấy đều đang tràn đầy sự căm hờn tức giận, vậy nào để cho chàng thoát đi một cách dễ dàng?

Tiền Long của phái Thiếu Lâm nhanh nhẹn vung ngọn thiền trượng trong tay lên, rồi tràn tới ba bước, trợn to đôi mắt như muốn nuốt sống Gia Cát Ngọc.

Nhất Diệp đạo trưởng của phái Võ Đang cũng vung tay vuốt thanh “Ngân hồng kiếm” ra khỏi vỏ nghe một tiếng “rèng”, đôi chân đứng thành chữ bát trong khi đôi tay vận chân lực tập trung tinh thần để sẵn sàng giao tranh.

Đại Hoang Chân Nhân của phái Hoa Sơn thì trông hung tợn chẳng khác chi một con cọp đang nổi cơn điên, nhanh nhẹn sử dụng ngay những thế kiếm tuyệt học trong “Thông thiên kiếm pháp” gây thành ba đạo ánh sáng chói ngời, trông chẳng khác nào những đóa ngân hoa, bắt từ trên đầu Gia Cát Ngọc tuôn đổ xuống như một vàng tuyết trắng.

Gia Cát Ngọc bị thế công của lão ta bắt buộc thối lui ra sau không ngớt. Tuy nhiên, cá tính bướng bỉnh của chàng cũng cùng một lúc với thế kiếm của Đại Hoang Chân Nhân công tới, nổi dậy mạnh mẽ hơn.

Do đó, đôi mày lười kiếm của chàng liền nhướng cao, quát rằng:

– Tại hạ đã cố gắng nhẫn nhịn đến đây, nếu tiền bối không chịu đoán mọi việc cho rõ ràng thì xin chớ trách vãn bối tại sao vô lễ đó.

Đại Hoang Chân Nhân nghe qua lời nói của chàng, liền cất tiếng cười giận giữ nói:

– Kim Cô Lô. Dù cho miệng lưỡi của người có khôn khéo đến mực nào, ngày hôm nay cũng không mong gì được bản đạo tha cho đâu.

Hai tiếng “tha cho” rõ ràng là có phần lớn lối, do đó Gia Cát Ngọc vừa nghe qua, lại nhướng cao đôi mày và hiện lên một vẻ lạnh lùng đáng sợ, rồi cất tiếng to “Hừ” một lượt qua giọng mũi, nói:

– Tiền bối nếu cứ dòn ép mãi, thì tại hạ chỉ còn phải bước ra lãnh giáo tuyệt học từng làm rung động cả giới giang hồ từ bấy lâu nay của phái Hoa Sơn mà thôi.

– Hừ, hừ. Nếu thế thì ngươi hãy tuốt binh khí ra đi nào.

– Tại hạ chỉ dùng đôi chưởng bằng xương bằng thịt này để dượt thử với “Thông thiên kiếm pháp” thôi.

Đại Hoang Chân Nhân là một người ngạo mạn, thế mà câu nói của Gia Cát Ngọc càng tỏ ra ngạo mạn hơn. Chẳng những câu nói ấy của chàng có vẻ ngạo mạn, mà đồng thời lại xem đối phương không ra gì cả. Vậy, thử hỏi Đại Hoang Chân Nhân, một trưởng thượng của một môn phái lớn trong võ lâm nào lại chịu được lời lẽ và thái độ đó?

Chính vì vậy mà câu nói của chàng chẳng khác nào lửa đang cháy mà lại chế thêm dầu, khiến Đại Hoang Chân Nhân tức giận đến khuôn mặt tái xanh, cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Nếu nói như vậy, thì bản đạo xin sẵn sàng lĩnh giáo thôi.

Câu nói vừa dứt thì thế kiếm của lão ta cũng liền vung ra, dùng thế “Nhật lạc hoa tàn” gây nên năm đóa hoa kiếm to bằng cái thúng, đồng thời kinh khí cũng theo đó rít lên vèo vèo buốt cả da thịt, nhắm thẳng năm đại huyệt trên người của Gia Cát Ngọc công tới.

Lão ta biết Gia Cát Ngọc là người có chân tài thực học, nên tuy đang cơn giận dữ nhưng vẫn không hề dám xem thường. Trong khi thế kiếm chưa công đến nơi, thì chưởng trái của lão ta lại nhanh nhẹn đánh ra liên tiếp ba chưởng, với một luồng kinh lực mạnh mẽ không thể tả.

Gia Cát Ngọc liền thét dài rồi nhanh nhẹn rùn thấp thân người, tay trái dùng “Cửu môn tuyệt hộ chưởng” trong khi tay phải sử dụng Thiên Ma Chỉ và đôi chân không hề xê dịch, đôi vai không hề lắc, công trả ba thế võ tới tấp vô

cùng kỳ tuyệt.

Cửu môn tuyệt hộ chương của chàng đã gây thành những luồng kinh phong đầy động âm âm như sấm nổ, khiến tà áo của mọi người chung quanh đều bị tung bay và giữ nghe rền rẹt. Trong khi đó, Thiên Ma Chỉ bắn ra những luồng kinh khí vèo vèo thực kỳ ảo khó đoán.

Bởi thế, những thế kiếm vô cùng mãnh liệt và cao siêu của Đại Hoang Chân Nhân chỉ trong chớp mắt là đều bị phá vỡ tất cả. Đồng thời, lão ta lại nhanh nhẹn nhảy lùi năm bước dài để tránh thế phản công của Gia Cát Ngọc.

Tức thì, khung cảnh xung quanh đều trở thành im phăng phắc. Tiềm Long đại sư cũng như Nhất Diệp đạo trưởng đều kinh hoàng thất sắc, đứng tro người ra như gỗ.

Lúc bấy giờ đêm đã khuya, trên nền trời sao thưa không ngót nhấp nháy, một vầng trăng lưỡi liềm đang treo ngược lơ lửng trên không gian. Trong Vân Gia Bảo gió lạnh không ngót thổi vi vu, đầu đó cũng nồng nặc mùi tanh máu, lại càng làm cho khung cảnh đêm khuya trở thành đáng ghê rợn hơn.

Đêm khuya tĩnh mịch, côn trùng xa xa không ngót kêu rả rích. Nhưng bên trong khung cảnh tĩnh mịch ấy, lại đang tràn đầy không khí ngọt ngọt và căng thẳng, khiến ai nấy không ngót hồi hộp đợi chờ một cái gì diễn biến đáng sợ ...

Bởi thế, sắc mặt của số người hiện diện đều nghiêm trang và lo lắng. Trong lòng của họ bao nhiêu ý nghĩ đang nổi lên cuộn cuộn như sóng to ngoài biển cả.

Đồng thời, cũng đang căng thẳng như một sợi dây đàn. Do đó, không khí

chung quanh vô cùng ngọt ngào, cơ hồ có thể nghe rõ quả tim đang nhảy từng nhịp của người?

Tiền Long đại sư đưa ngang ngọn thiền trượng, trong khi cánh tay cũng dồn đầy nội lực từ từ bước tới trước. Cứ mỗi một bước của lão ta đều nghe rõ được tiếng xào xạc dưới chân và mặt đá xanh lốt trên đất cũng theo với từng bước chân ấy bị nghiền nát tung bay ra thành vô số mảnh vụn.

Thanh “Ngân hồng kiếm” của Nhất Diệp đạo trưởng không ngớt chiếu lập lòe dưới bóng trăng nhợt nhạt. Lão ta cũng đưa chân bước từ từ tới trước và bước chân nhẹ nhàng như một con mèo đang rình chuột, không hề gây nên một tiếng động khê.

Tuy nhiên, trên mũi kiếm của lão ta kinh khí không ngớt rít vèo vèo, thực chẳng khác gì một nồi nước đang sôi sục. Đồng thời, cùng một lúc với tiếng rít ấy, lại có những vầng khói trắng bốc ra từng sợi một, chứng tỏ lão ta đang tập trung toàn thể chân lực trong người, sẵn sàng đánh nhau quyết liệt một mất một còn với đối phương.

Riêng Đại Hoang Chân Nhân, một con người vừa bị Gia Cát Ngọc đánh lui, thì đôi mắt đang nẩy lửa đưa ngang lưỡi kiếm trước mặt cũng như xòe thẳng đơ chướng lên, trông bén nhọn như một lưỡi dao thần, mũi thở hỏn hển, đôi chân từ từ bước thẳng tới.

Ba vị chưởng môn của ba môn phái lớn trong võ lâm lúc bấy giờ đã xem Gia Cát Ngọc là một tên ma đầu đáng sợ, quyết tâm phải diệt trừ cho bằng được mới hả lòng. Do đó, họ sẵn sàng hy sinh danh vọng bấy lâu nay, hậu hợp lực vây đánh để hạ sát người thiếu niên trước mặt mình.

Gia Cát Ngọc biết sức vây đánh của ba người tất chẳng phải là thâm thường,

nhưng cá tính của chàng vốn rất bướng bỉnh nên nào chịu tỏ ra sợ sệt?

Bởi thế, sau một tiếng “rẻng”, chàng đã vung tay tuốt thanh đoản kiếm quý báu nhất trong đời siết chặt vào lòng bàn tay, rồi rung qua một lượt, cất giọng lạnh lùng cười ngạo nghễ nói:

– Các phái Võ Đương, Hoa Sơn và Thiếu Lâm từ bấy lâu nay tự cho mình là danh môn chính phái, thế mà hôm nay xem qua rõ ràng chỉ là bọn người hồ đồ, chẳng biết gì là phải quấy. Ha ha. Gia Cát Ngọc tôi hôm nay thử chống mắt xem cho biết tài nghệ của các ông cao cường tới đâu?

Câu nói ấy vừa thốt ra khỏi miệng thì đã xé tan bầu không khí tĩnh mịch nặng nề chung quanh. Ba vị chưởng môn sắc mặt đều bừng đỏ, nhưng liền ngay đó cả ba đồng thanh gằn giọng quát to đầy giận dữ.

Đại Hoang Chân Nhân của phái Hoa Sơn nhanh nhẹn hơn hết, vung lưỡi kiếm lên như một con rồng lồng lộn giữa không trung, gây nên ánh thép sáng ngời đi đôi với một ngọn kinh phong cuốn thẳng về phía Gia Cát Ngọc.

Thế kiếm ấy chính là một thế tuyệt học trong “Thông thiên kiếm pháp”. Thủ pháp của lão ta kỳ tuyệt khó lường, cũng như thế kiếm diễn biến không ai ngời trước được. Xưa kia, chẳng biết bao nhiêu nhân vật hắc đạo đã bị mất mạng dưới thế kiếm tuyệt học của lão ta. Giờ đây, lão ta lại tái xuất giang hồ và thế kiếm đó lại được sử dụng một cách vững vàng kỳ tuyệt hơn trước nữa.

Tiền Long đại sư thấy Đại Hoang Chân Nhân ra tay đánh nhau với đôi phương thì nhanh nhẹn tràn tới, sử dụng ngay thế “Trượng trảo ngũ nhạc” đi đôi với một luồng chưởng phong cứng rắn mãnh liệt, công thẳng về phía chàng chẳng khác gì trời long đất lở.

Hai vị ấy đã tràn tới tấn công thì Nhất Diệp đạo trưởng nào chịu khoanh tay đứng nhìn? Do đó, lão ta vai không hề lắc, thân hình không hề di động là đã lướt thẳng tới nhẹ nhàng như một cọng liễu bay trước gió. Tức thì thanh trường kiếm trong tay của lão ta cũng vung thẳng ra, dùng ngay một thế tuyệt học trong “Thiên cang kiếm” đánh ra luôn hai thế võ hiểm hóc. Và tiếp đó, lão ta cũng sử dụng ngay đến hai thế tuyệt học “Phong động trường hà thiên xích đằng” và “Vân tỏa thanh sơn vạn trượng nham” công thẳng về phía Gia Cát Ngọc.

Bởi thế, cuồng phong liền dấy động âm âm, gió lạnh buốt cả da thịt chẳng khác chi một bức tường bằng sắt thép, từ bốn phương tám hướng cuốn thẳng về phía chàng.

Gia Cát Ngọc hết sức kinh hoàng, quát to lên một tiếng, rồi sử dụng toàn bộ “Cửu cửu huyền công”, tay trái tựa hồ như đỡ vào thế công của đối phương, trong khi chưởng phải đánh thẳng về phía trước một cách mãnh liệt, vừa diêm lại vừa chém, vừa chụp lại vừa khóa.

Chỉ trong chớp mắt là chàng đã đánh ra ba thế võ, đồng thời chàng diễn biến luôn chín lần một cách kỳ diệu.

Gia Cát Ngọc quả không hổ danh là một bậc kỳ tài trong võ lâm, trong khi chàng chống trả với Đại Hoang Chân Nhân của phái Hoa Sơn thì thanh “Phỉ Thúy Hàn Tinh Tử” cũng nhanh nhẹn đỡ thẳng vào thế kiếm của Nhất Diệp đạo trưởng.

Chàng đã vận dụng toàn bộ chân lực trong người để chống trả với Đạo Môn Song Kiếm. Và khi thế võ của đôi bên va chạm thẳng vào nhau, thì quả tim của chàng không ngớt nhảy nghe thành thịch, đôi chân của chàng không ngớt lão đảo thối lui liên tiếp năm bước.

Sau đó, khi chàng gượng đứng vững lại được, thì ngọn thiên trượng của Tiềm Long đại sư cũng đã quét ngang đến nơi. Xem ra nếu ngọn thiên trượng ấy lướt tới, chắc chắn Gia Cát Ngọc đành chịu tan xương nát thịt, chết ngay tại chỗ ...

Nhưng thốt nhiên, sau một tiếng “hự” khô khan, tức thì chân trái của chàng đã lách ngang nửa bước, và chân phải đã xoay tròn cả thân người, đồng thời lưỡi “Phi Thúy Hàn Tinh Tử” trên tay chàng cũng chém xéo tới, chưởng trái cũng quét thẳng ra. Chàng đã dùng một thế võ nhưng đánh thành hai miếng để đỡ thẳng vào thế công của Tiềm Long đại sư.

Do đó, sau một tiếng nổ âm thực to, thì đôi vai của đôi bên đều chao động mạnh, đồng thời đều bị hất lui ra sau tám bước dài.

Sau đó, sắc mặt của Tiềm Long đại sư đã trở thành tái nhợt, hơi thở không ngớt hỗn hển ...

Nhưng, Gia Cát Ngọc vì phải vận dụng toàn lực để chống trả với ba cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, nên liền “ạ” lên một tiếng to rồi hộc ra một ngụm máu tươi đỏ cả vạt áo.

Trong khi đó, Nhất Diệp đạo trưởng cũng như Đại Hoang Chân Nhân đều đang kinh hoàng trước võ công của Gia Cát Ngọc, máu huyết trong người đang cuồng loạn tới bờ. Tuy nhiên, bọn họ nhìn thấy Gia Cát Ngọc bị trọng thương liền có ngay ý nghĩ là nhờ cỏ phải nhờ cho tận gốc, nên đồng thanh quát to lên một tiếng, rồi hai lưỡi kiếm trong tay hai lão ta lại công tới mãnh liệt.

Song kiếm của hai vị đạo sĩ lừng danh về kiếm thuật này khi hợp lực để tấn

công, thì chẳng những vô cùng ác liệt, biến hóa khó lường mà lại hết sức chặt chẽ, cuốn tới cuốn cuộn như dòng nước đại giang, dù cho mưa to gió lớn cũng không làm sao xâm nhập được màn kiếm quang của họ.

Gia Cát Ngọc lúc bấy giờ đang tràn đầy sự căm giận nên giương đôi mắt to, cất tiếng hét dài rồi thanh “Phỉ Thúy Hàn Tinh Tỷ” trong tay phải cũng như chưởng lực nơi tay trái cùng một lúc công trả mãnh liệt, khiến gió lạnh trên lưỡi đoản kiếm rít nghe vèo vèo, chưởng phong cũng dấy động âm âm vì được chàng sử dụng toàn bộ chân lực đánh ra.

Trong khi mũi kiếm của chàng chưa va chạm vào lưỡi kiếm của đối phương, thì kiếm khí đã công thẳng tới nơi gây thành một tiếng nổ âm như trời long đất lở, khiến cả thân người của Đạo Môn Song Kiếm đều chao động lảo đảo bước dài ra sau liên tiếp ba bước.

Trong khi đó, Gia Cát Ngọc vẫn đứng sững y nguyên một chỗ, nhưng phiến đá xanh lót dưới chân chàng đã bị chàng giẫm thành những mảnh vụn tan nát.

Tuy nhiên, chính vì chàng cố đứng yên một chỗ không chịu thối lui, nên đã làm cho thương thế của chàng trở thành trầm trọng hơn. Chàng “ạ” lên liên tiếp hai tiếng, rồi máu tươi từ trong miệng vọt ra xối xả khiến cho vạt áo ướt đầm và đỏ hồng ...

Tiền Long đại sư phá lên cười to như điên dại, nói:

– Kim Cô Lâu. Tất cả ba mươi mạng người trong gia đình Vân Thê đệ tử tại gia của phái Thiếu Lâm đều bị mất mạng dưới tay ngươi, vậy giờ đây ngươi nên đền mạng lại cho họ.

Tiếng cười của lão ta sắc bén như dao, lạnh lùng như băng giá. Và nhanh như chớp, lão ta vung ngọn thiền trượng lên, sử dụng ngay thế “Trực đảo hoàng long”.

nhắm ngay lồng ngực của Gia Cát Ngọc quét thẳng tới.

Thế võ ấy trông thật tầm thường chẳng có gì biến hóa hay kỳ tuyệt, nhưng lúc bấy giờ Gia Cát Ngọc đã bị trọng thương, trong người đã kiệt sức nên xem ra ngọn thiền trượng ấy công tới chắc chàng không làm sao chống trả nổi. Tuy nhiên giữa cơn phần nộ, chàng vẫn phá lên cười như điên dại, nói:

– Trời cao không có mắt, vậy tôi biết nói sao bây giờ? Thôi ông hãy xuống tay đi.

Nói đoạn, chàng liền nhắm nghiền đôi mắt trong khi đôi tai nghe gió lạnh rít vèo vèo. Nhất Diệp đạo trưởng và Đại Hoang Chân Nhân đứng cạnh đây cũng đang tràn đầy sát khí, nhanh nhẹn vung trượng kiếm đâm thẳng vào người chàng.

Giữa lúc mũi kiếm của đôi phương vừa chạm đến lớp áo ngoài và sự chết sống của chàng chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc, thì bất thần nghe một tiếng quát to rồi lại thấy hai bóng người từ trên không lao thoát tới. Hai bóng người ấy chưa phi thân đến nơi thì đã nhanh nhẹn vung tay đánh ra gậy thành hai đạo kinh phong như xô bạt được cả núi đồi, nhắm ngay Đạo Môn Song Kiếm và Tiềm Long đại sư cuốn tới, hất lùi họ ra xa tám bước dài.

Ba người ấy đều là bậc tôn sư của những môn phái lớn trong võ lâm, lúc bấy giờ tuy đã thấm mệt nhưng dù sao cũng không dễ gì chỉ quét ra một chưởng là đẩy lui được họ như vậy.

Thế người vừa đến ấy là ai mà lại có một trình độ võ công cao cường đến mức đó?

Bốn người hiện diện không ai bảo ai, đều giương to đôi mắt để nhìn ...

Và sau khi trông thấy kỹ đối phương là ai rồi, thì trong lòng Gia Cát Ngọc bỗng cảm thấy nhẹ nhõm. Trái lại, ba người kia thì không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Thì ra, hai bóng người vừa bất thần xuất hiện đó đều là những nhân vật lừng danh như Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm cả. Một người chính là Cùng Thần Công Tôn Xú và người kia chính là Túy Quỷ Thương Huyền.

Đại Hoang Chân Nhân sau khi kinh hoàng, liền vội vàng lên tiếng nói:

– Kim Cô Lâu và phái Hoa Sơn chúng tôi có một mối hận thù sâu như bể cả, vậy nhị vị nếu có rảnh mà can dự vào việc không đâu như vậy thì chớ trách Đại Hoang tôi sao không nể mặt nhị vị đó.

Cùng Thần cười ha hả nói:

– Đại Hoang lão đạo. Ông chớ nên ăn nói bừa bãi như vậy. Mọi việc xảy ra đều có nguyên nhân, vậy ông chưa có đủ chứng cứ xác đáng, tại sao lại gán tội cho kẻ khác một cách bừa bãi như thế?

Nhật Diệp đạo trưởng cất giọng lạnh lùng, cười nói:

– Công Tôn đại hiệp được liệt vào hàng Ngũ Bá, vậy không đến nỗi lại không thể nhận xét được mọi việc một cách phân minh. Kim Cô Lâu đã từng đang đêm xâm nhập vào Võ Đương sơn nổi lửa thiêu rụi Thượng Thanh

Cung, vậy chả lẽ đây còn là một việc không xác đáng nữa hay sao?

Túy Quỷ Thương Huyền nghe qua, liền cất tiếng cười to nói:

– Đúng thế. Kim Cô Lâu quả từng đang đem xâm nhập vào Võ Đương sơn, nhưng việc nổi lửa đốt cháy Thượng Thanh Cung ấy chính là hành động của một kẻ khác. Vậy tại sao ông lại vu oan giá họa cho người ta không biết xấu hổ sao?

Nhất Diệp đạo trưởng nghe qua lời nói đó thì không khỏi sùng sốt. Tiềm Long đại sư cũng cất tiếng lạnh lùng, cười nói:

– Mọi việc xảy ra tại Võ Đương sơn và Hoa Sơn, dù cho là hành động của một kẻ khác đi nữa nhưng riêng việc cả nhà Vân Thê, tức đệ tử tại gia của phái Thiếu Lâm tôi đây, bị sát hại như vậy chẳng lẽ lại không phải là hành động của thằng ranh này hay sao?

– Đại sư có được mục kích mọi việc xảy ra chẳng?

– Tuy tôi chẳng hề mục kích, nhưng chính tai tôi đã nghe lời nói của hắn.

– Tôi sẵn sàng nghe ông giải bày cặn kẽ về việc đó.

– Khi bản tăng vừa đến đây thì mọi hành động tàn ác của Kim Cô Lâu vừa mới xong, nhưng tựa hồ tên ma đầu này chưa hả cơn tức giận nên bảo là sẽ truy tìm những người còn sống sót để giết cho Vân Gia Bảo không còn một mạng nào mới nghe.

– Lời nói ấy có đúng sự thật không?

– A Di Đà Phật. Người xuất gia thì không khi nào nói dối bao giờ.

Mặc dù trong võ lâm những sự gian manh đâu đâu cũng có, nhưng nếu bảo một vị chưởng môn đường đường của phái Thiếu Lâm lại đặt điều nói láo, thì chắc chắn không thể có được. Chính vì vậy Cùng Thần và Túy Quỷ nghe qua không khỏi giật nảy mình, quay mặt nhìn thẳng về phía Gia Cát Ngọc.

Lúc bấy giờ, Gia Cát Ngọc đang ngồi bẹp trên đất đôi mắt nhắm nghiền, lo vận dụng “Cửu cửu huyền công” để chữa trị thương thế. Đôi mắt của chàng khi ấy mở to thì chiếu ánh sáng tinh anh trông thần sắc uy nghi khiến ai cũng không khỏi kiêng nể, nào có vẻ gì là một tên gian manh hành động gian ác đâu.

Cùng Thần cất tiếng to, cười nói:

– Xin ba vị chưởng môn hãy sáng suốt. Theo Cùng Thần tôi phán đoán thì việc này chắc chắn có mưu gian gì đây. Vậy xin ba vị hãy nể mặt anh em chúng tôi bỏ qua việc trong ngày hôm nay và đợi đến kỳ đại hội trong đêm Trung Thu, tôi hứa Kim Cô Lôu sẽ trưng đủ bằng chứng để ba vị thấy rõ nỗi hàm oan này.

Ba người là bậc tôn sư của võ lâm, lẽ tất nhiên đều biết được Cùng Thần và Túy Quỷ là những con người võ công phi thường, nếu không bằng lòng thì e rằng hai người ấy sẽ tức giận, hành động liều lĩnh thì tất hậu quả tai hại vô cùng, do đó dù cho họ không bằng lòng cũng không được.

Nhật Diệp đạo trưởng, Đại Hoang Chân Nhân và Tiềm Long đại sư bất giác đưa mắt nhìn nhau một lượt, Đại Hoang Chân Nhân và Tiềm Long đại sư bất đắc dĩ phải khẽ gật đầu trong khi Nhật Diệp đạo trưởng cất giọng ôn tồn nói:

– Nếu Cùng Thần và Túy Quý bằng lòng đứng ra chịu trách nhiệm đối với việc này, thì ba phái chúng tôi còn có gì để nói nữa? Song, nếu trong đêm Trung Thu hấn ta không trung đủ bằng có để biện minh mọi nghi vấn, thì ...

– Thì hai chúng tôi xin chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Cùng Thần và Túy Quý nói chưa dứt lời thì nhanh nhẹn phi thân đến đứng sát hai bên tả hữu của Gia Cát Ngọc, không ai bảo ai nhanh nhẹn thò tay ra nắm lấy hai cánh tay của chàng và trải qua một khoảng thời gian độ dùng xong một chung trà thì hai lão ta đồng thanh quát to rằng:

– Mau đi.

Tức thì, ba bóng người cùng một lúc phi thân vọt thẳng lên không trung, lướt nhanh tới trước như một ngọn gió hốt và chỉ trong chớp mắt là đã lẩn khuất giữa màn trời đêm.

Thân pháp của họ nhanh nhẹn đến nỗi ba vị chương môn của ba môn phái lớn trong võ lâm nhìn thấy đều phải thâm kinh hoàng.

Hai vị võ lâm quái kiệt này đến đây làm gì?

Thì ra họ nghe lời đồn đãi là Phi Long Thiên Sư, tên môn đồ phản trắc của Thiếu Lâm đã lấy được món di bảo của Diễm Lô nên cao bay xa chạy đến tận cùng sa mạc miền Bắc. Và một số đông nhân vật giang hồ trong hai phe Hắc Bạch đều ùn ùn đuổi theo lão ta như đĩa đói.

Hai vị quái kiệt này lo lắng là món di bảo ấy sẽ rơi vào tay kẻ khác thì không làm sao chuẩn bị kịp để đối phó nổi với cuộc đại hội trong đêm Trung Thu sắp tới.

Tuy nhiên, vì hai lão ta đang bận tìm nơi tĩnh mịch kín đáo để rèn luyện tuyệt nghệ, không có thì giờ truy đuổi theo bọn họ.

Và sau một lúc suy nghĩ, hai lão ta đã chợt nhớ ra một mầm non ưu tú trong võ lâm là Gia Cát Ngọc ...

Trong khi hai lão ta đang đi tìm kiếm Gia Cát Ngọc khắp nơi, thì lại nghe lời đồn đại bảo là Kim Cô Lâu xâm nhập Hoa Sơn tàn sát môn phái này, đồng thời lại nổi lửa đốt rụi môn phái Võ Đương. Hai người mặc dù nghe như vậy, nhưng trong lòng đoán biết Gia Cát Ngọc không khi nào lại có những hành động phi nhân phi nghĩa ấy. Và sau khi tìm hiểu thêm, thì quả nhiên hai lão ta đã biết bên trong việc này còn có những lý do bí mật khác.

Chính vì vậy nên hai vị võ lâm quái kiệt này hết sức sốt ruột muốn tìm gặp cho bằng được Gia Cát Ngọc, nên tiếp tục đi tìm kiếm khắp nơi không kể ngày đêm. Dọc đường hai lão ta đã trông thấy có nhiều môn nhân của ba phái Võ Đương, Hoa Sơn và Thiếu Lâm xuất hiện. Do đó, cả hai đoán biết mọi việc đã xảy ra vô cùng nghiêm trọng và kịp khi họ hay được tin ba vị chưởng môn của ba môn phái lớn ấy đã kéo đến vùng này, thì liền hối hả theo dấu đến nơi gặp lúc Gia Cát Ngọc đang lâm nguy như mảnh chỉ treo chuông ...

Cùng Thân và Túy Quỷ sau khi dẫn Gia Cát Ngọc đi ra khỏi Vân Gia Bảo và sau khi nhận xét tình hình hiện nay trong giới giang hồ, liền sai chàng cấp tốc đi ra phía Bắc quan ải hầu sử dụng mọi thủ đoạn cần thiết, đoạt lại cho kỳ được di bảo Diễm Lô trở về kéo nó lại rơi vào tay bọn gian tà ma đạo thì sẽ làm hỏng bét cuộc đại hội trong đêm Trung Thu sắp tới.

Gia Cát Ngọc nghe qua, bèn hối hả từ biệt hai lão già lên đường ngay tức

khắc.

Riêng Xích Diện Thần Long sau khi Gia Cát Ngọc giả từ ra đi, thì ông ta cũng cáo từ vợ chồng Bát Đầu Thụ Sinh và mọi người rồi tiếp tục dần bước giang hồ hầu truy tìm cho được Phi Long Thiên Sư để thanh toán mối thù cho người em kết nghĩa là Ngân Tu Tẩu đã bị sát hại trước đây.

Thiết Chỉ Cái biết Xích Diện Thần Long không phải là đối thủ của Phi Long Thiên Sư, nên sau một lúc bàn bạc với Bát Đầu Thụ Sinh bèn quyết định lưu lại Tư Đồ Uyển, Tiểu Thanh cô nương và Xích Diễm tàn chương để canh giữ Vô Tình Cốc và Đoạn Trường Giáp, còn chính lão ta cùng Thạch Kinh Thiên và Vạn Thú Thần Quân thì hỗ trợ cho Xích Diện Thần Long trở lại chốn giang hồ, hầu truy tìm tung tích của Phi Long Thiên Sư.

Thủ hạ của Thạch Kinh Thiên ở rải rác khắp mười ba tỉnh cả miền Nam lẫn miền Bắc, trong khi đó đệ tử của Cái Bang cũng tản mát khắp cả Cửu Châu, hiện diện khắp trong tứ hải. Do đó, chẳng bao lâu sau họ đã biết được tin Phi Long Thiên Sư đã mang món di bảo của Diễm Lôi trốn đến tận vùng sa mạc miền Bắc.

Tất cả bốn người đều là những nhân vật tài ba xuất chúng trong võ lâm, nên tuy biết rằng vùng sa mạc miền Bắc đầy rẫy nguy hiểm nhưng vẫn không hề kiêng sợ, hồi hã chuẩn bị lương thực rồi mua ngựa lên đường đi ngay. Chỉ sau mấy hôm là họ đã tiến đến vùng Hàn Hải mênh mông.

Khi vừa lọt đến địa giới vùng Hàn Hải thì bốn người liền thấy khung cảnh chung quanh có điều khác lạ. Vì vùng Đại Qua Bích mà bình nhật rất ít bóng người này chẳng rõ vì đâu hiện nay lại tập nập nhân vật võ lâm, người nào người nấy đều có vẻ hồi hã tựa hồ đang có một công việc gì trọng đại lắm.

Ngày hôm ấy, khi trời đã ngả bóng hoàng hôn, vầng tịch dương đã lặn xuống chân trời và chỉ còn sót lại trên không gian những tia nắng vàng nhạt, trông chẳng khác gì đôi mắt lơ đãng của kẻ sắp chết khiến vùng sa mạc mênh mông này lại càng trở thành thê lương, lạnh lùng hơn ...

Nhiệt độ xung quanh cũng theo với bóng hoàng hôn từ từ hạ thấp ...

Buổi hoàng hôn ở vùng sa mạc vừa tĩnh mịch lại vừa ngọt ngào vô cùng.

Chân trời xa thẳm, cát vàng mênh mông, trong khi từng đoàn người nhỏ li ti đang tiếp tục xê dịch trông vô cùng bé bỏng và cũng vô cùng cô liêu.

Những con tuấn mã vì không quen đi trên bãi cát, nên bốn vó không ngớt loạng choạng khiến người ngồi trên ngựa lắc lư như ngồi trên thuyền đang nhấp nhô qua trăm nghìn đợt sóng ...

Giờ phút này chính là giờ phút phải đi tìm nơi để nghỉ chân.

Bốn bóng người đang bôn ba mệt mỏi, không ngớt nhấp nhô dưới bóng tịch dương cùng giục ngựa nhắm một vùng có cây cỏ tươi tốt đi thẳng tới.

Trong bãi sa mạc mênh mông gặp được một vùng có cây cỏ tươi tốt, thực chẳng khác nào một thiên đường đối với người đang muôn dặm lữ thứ. Thạch Kinh Thiên cất tiếng reo mừng, rồi nhanh nhẹn phi ngựa nhắm thẳng vùng cỏ cây tươi tốt ấy lướt tới như bay.

Đến nơi, y định cúi xuống để bụm nước uống cho đã thèm thì bỗng nhiên lại trông thấy giữa dòng nước trong veo kia phản chiếu một chiếc lều vải ...

Đây là ai? Ai lại cắm lều ở nơi này? Có phải đây là những người du mục

Mông Cổ chẳng? Hay là ...?

Y còn đang nghĩ ngợi thì bỗng nghe một tiếng “vèo” và lại thấy từ trong chiếc lều ấy nhanh như chớp chui thẳng ra một bóng người ...

Bóng người đó mặt mày dơ bẩn, thân mình mặc một chiếc áo dài lam rách rưới, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng, sắc mặt đầy vẻ kinh ngạc. Khi người ấy nhìn rõ được bốn người vừa đến nơi thì dáng điệu có vẻ kinh hoàng luống cuống hơn, hồi hải quay mặt nhìn đi nơi khác.

Đây là ai thế? Có phải chính là ...?

Thạch Kinh Thiên trong khi còn đang kinh ngạc thì Thiết Chỉ Cái đã cất tiếng cười ha hả, nói:

– Tên giặc trọc Phi Long kia. Trông thấy khách đến mà ông lại lơ là như vậy thử hỏi nào phải là thái độ của vị chủ nhân?

Tiếng kêu to của Thiết Chỉ Cái đã làm cho ai nấy như vừa bừng tỉnh cơn mộng. Vì không sai tí nào cả, quái nhân ăn mặc lam lũ đang đứng trước mặt mọi người kia chính là người môn đồ phản bội của phái Thiếu Lâm, mà từ bấy lâu nay mai danh ẩn tích tức Phi Long Thiên Sư.

Thạch Kinh Thiên bèn nhanh như chớp phi thân lao vút tới như một mũi tên bắn, rồi đáp nhẹ nhàng xuống trước mặt Phi Long Thiên Sư.

Phi Long Thiên Sư đoán biết không thể nào lẩn tránh bọn người này được, nên liền dừng chân đứng yên lại cất tiếng cười ha hả, nói:

– Thạch Kinh Thiên. Với tài nghệ của người vậy chả lẽ muốn đến đây để lấy

lại món di bảo của Diễm Lô hay sao?

Đôi mắt của Xích Diện Thần Long gần như nảy lửa tức giận “Hừ” một tiếng, nói:

– Tên giặc trọc Phi Long. Ngày hôm nay nào phải anh em chúng ta đến đây để lấy lại di bảo của Diễm Lô mà thôi đâu? Đồng thời ta cũng còn phải thanh toán với người món nợ máu của Bành lão nhị nữa. Vậy người bằng lòng trả cho chứ?

– Kha kha. Xích Diện lão nhi. Ông chớ nên hiểu sai sự thật như vậy. Bành Lão Nhị chính là mất mạng dưới tay của Ngũ Đinh Thủ, vậy nào có dính dáng gì đến ta?

– Hừ. Trong khi người trao trả lại pho Lục Ngọc Di Đà, thì chẳng những người đã hèn mạt đánh tráo một pho tượng giả, mà còn lại tán tận lương tâm, sắp đặt mưu gian ác độc để hại người. Nếu chẳng phải thế thì tại sao Bành lão nhị lại chết dưới tay của Ngũ Đinh Thủ được?

Giọng nói của Xích Diện Thần Long càng lúc càng phần nộ, càng bi ai. Lão ta khoát mạnh tay áo rộng lên, sử dụng “Càn khôn phong lôi tụ” đánh ra đi đôi với một luồng chưởng lực, gây thành cuồng phong ào ào nhắm ngay ngực của Phi Long Thiên Sư cuốn thẳng tới.

Phi Long Thiên Sư cất giọng lạnh lùng, cười khanh khách nói:

– Xích Diện lão nhi. Nếu ông biết được mọi sự thật đó thì định làm gì? Chính ông không biết tự lượng sức như vậy, thì chẳng qua là muốn tìm cái chết cho sớm mà thôi.

Nói đoạn, lão ta bèn vung chưởng quét ra, tức thì một ngọn kinh phong liền dấy động ào ào, cuốn tới cuộn cuộn như dòng nước đại giang.

Bởi thế, sau một tiếng nổ “ầm” thực to, Xích Diện Thần Long đã bị sự va chạm hất mạnh làm đôi vai không ngớt dao động và thối lui ra sau liên tiếp ba bước.

Phi Long Thiên Sư cất tiếng cười ha hả như điên dại, nói:

– Bần đạo vì nghĩ đến cái tình hương hỏa ngày trước nên không muốn dùng tuyệt học của Diễm Lôi để sát hại ông, vậy ông hãy mau quay đầu trở về Di Thế Sơn Trang ngay tức khắc đi nào.

Xích Diện Thần Long hết sức kinh ngạc trong khi Thạch Kinh Thiên cất tiếng cười to ha hả như điên, nói:

– Tên giặc trọc kia. Ngươi chớ nên khoác lác, mong hiệp đáp người ta. Gã đầu đảng ăn cướp ta đây không hề chịu phục trước ngươi và nhất định tìm hiểu cho biết tuyệt kỹ Diễm Lôi lợi hại đến mức nào và đáng khiếp sợ đến đâu?

Nói đoạn, đôi vai y lắc mạnh rồi lao vọt thẳng về phía trước nhanh như chớp, công ra liên tiếp chín chưởng mãnh liệt.

Phi Long Thiên Sư một mặt vung chưởng chống trả, một mặt cất giọng lạnh lùng, cười khanh khách nói:

– Thạch Kinh Thiên. Ta nghĩ tình là ngươi thành danh không dễ, vậy nếu ngươi tỏ ra không tự lượng sức mình thì ta bắt buộc phải sử dụng đến tuyệt học của Diễm Lôi đó.

– Gã đầu đảng ăn cướp ta đang muốn lãnh giáo để biết đây.

Tiếng nói chưa dứt thì y lại nhanh nhẹn tràn tới công ra bảy chưởng và đá bảy đá như mưa sa bão táp.

Tất cả những người hiện diện ai nấy đều kiêng sợ trước những võ công của Diễm Lôì nên vận dụng chân lực, thủ thế sẵn sàng để ứng chiến. Họ tập trung tinh thần chú ý về phía Phi Long Thiên Sư để theo dõi. Nếu lão ta sử dụng đến thứ võ công tuyệt nghệ đó thì sẽ đồng loạt ra tay đối phó ngay.

Nhưng, hiện nay tựa hồ Phi Long Thiên Sư đã tỏ ra từ bi hơn trước nhiều, nên nghe qua lời nói ấy của Thạch Kinh Thiên thì lão ta chẳng những không hạ độc thủ mà trái lại cất giọng ôn tồn nói:

– Tuyệt học của Diễm Lôì vì bản đạo mới tìm hiểu được, nên sử dụng ra thì dễ mà nếu muốn thu về thì khó, vậy ông nên suy nghĩ cho chín chắn.

– Gã đầu đảng ăn cướp ta đã nghĩ chín chắn rồi. Nếu người đã tìm hiểu được di bảo của Diễm Lôì thì đâu nào lại cam tâm mai danh ẩn tích giữa chốn sa mạc cô liêu hoang vắng này?

Thạch Kinh Thiên tuy là con người thô lỗ, nhưng cũng có những nhận xét rất tế nhị. Lời nói ấy của y quả thực là hữu lý, nên làm cho số người của Thiết Chỉ Cái đang đứng xung quanh đều bừng hiểu ra, ai nấy phá lên cười to ha hả rồi đưa chân thông thả tràn về trước.

Phi Long Thiên Sư trông thấy vậy thì quả tim không khỏi nhảy lên thành thịch, cuống quít gầm một tiếng to rằng:

– Được. Nếu vậy thì người hãy thử cho biết đây.

Tiếng quát to ấy quả nhiên có tác dụng. Vì chẳng những số người của Thiết Chỉ Cái đều lộ vẻ kinh ngạc, mà ngay đến Thạch Kinh Thiên cũng vội vàng đổi thế công ra thế thủ, chuẩn bị đối phó với những đường võ tuyệt học của Diễm Lô do Phi Long Thiên Sư sắp đánh ra.

Sắc mặt của Phi Long Thiên Sư tỏ ra thực trang trọng, đôi chưởng từ từ nâng cao, đôi chân cũng tràn về phía trước. Xem ra nếu nhất định lão ta đánh ra thì chắc chắn vừa mãnh liệt, vừa kỳ tuyệt không làm sao chống trả nổi ...

Tất cả những người đang hiện diện xung quanh đều cảm thấy tâm trạng vô cùng căng thẳng, ai nấy đều đưa chân bước sát vào nhau tựa hồ họ chuẩn bị trong khi cần thiết thì bốn người sẽ hợp lực để đối phó với một thế đánh vô cùng lợi hại của đôi phương.

Nhưng, bỗng nhiên khung cảnh chung quanh lại bất thần biến đổi hẳn ...

Vì Phi Long Thiên Sư bỗng vọt người phi thân lên không trung, rồi nhắm ngay lưng một con ngựa đang đứng bên cạnh phía trái lao thoát tới như ngọn gió hốt. Và khi thân hình của lão ta vừa đáp yên xuống lưng ngựa thì hai tay lại vung lên vun vút, đánh ra liên tiếp ba chưởng ...

Thế là qua những tiếng hí dài ghê rợn, ba con kiện mã còn lại đều bị đánh chết tốt tức khắc. Trong khi đó, Phi Long Thiên Sư ngồi yên trên lưng một con ngựa mà lão ta vừa đáp xuống tra roi cho nó phi nhanh về phía trước như một cơn gió hốt, khiến cát vàng bay mịt mù.

Số người của Thiết Chỉ Cái không khỏi kinh ngạc, nhưng liền quát to lên một tiếng rồi phi thân đuổi theo như bay ...

Song thân hình bốn người vừa vọt lên, thì lại nghe từ phía xa vọng đến một tiếng hú dài và chỉ trong chớp mắt đã thấy có ba bóng người xuất hiện đến nơi.

Ba bóng người ấy không nói một tiếng nào, đồng thanh cất giọng lạnh lùng cười to rồi nhanh nhẹn quét ra sáu đạo kinh phong mờ mịt như sương khói.

Những đạo kinh phong đó mang theo những luồng hơi lạnh buốt cả da thịt, hòa tan giữa bầu không khí diêm nhiệt, vừa mãnh liệt lại vừa kỳ tuyệt vô cùng khiến ai nấy đều không thể đoán được đôi phương là ai.

Bởi thế, bốn người đều không khỏi giật mình, không ai bảo ai dừng chân đứng ngay lại rồi nhanh như chớp mỗi người quét ra hai chưởng để phản công.

Tức thì, hai luồng kinh lực đã chạm thẳng vào nhau, gây thành tiếng nổ ầm thực to cuốn bay cát vàng mù mịt, khiến cho số người vừa phi thân lướt tới bị hất lùi ra xa đến năm bước.

Trong khi đó, số người của Thạch Kinh Thiên tuy đông đến bốn và chống trả lại với ba, nhưng họ vẫn không hề chiếm được ưu thế hơn. Người nào người nấy đôi vai đều chao động, rồi cùng bị hất bắn ra sau, kẻ lùi năm bước, người lùi tám bước nên ai nấy đều kinh hoàng thất sắc.

Thạch Kinh Thiên tức giận “Hừ” một tiếng qua giọng mũi, nói:

– Quân nông cuồng to gan kia. Các người chặn bước tiến của các ông đây là có ý gì?

Tên cầm đầu trong bọn ba người liền cất giọng quái dị cười to nghe chẳng khác nào tiếng chim cú kêu giữa đêm khuya lạnh lẽo, nói:

– Quân không biết gì là sống chết kia. Chẳng lẽ bọn các ngươi ngay đến cái tên Đại Mạc Tam Hồ mà từ trước đến nay cũng chưa hề nghe qua hay sao? Bọn các ngươi hãy nói mau, trong số các ngươi gã nào là giặc trọc Phi Long đâu?

Đại Mạc Tam Hồ là một bọn người hoành hành ở vùng Hàn Hải từ bấy lâu nay. Cả ba đều luyện được một thứ “Hoàng sa tỳ ngộ công” rất lợi hại, tuy ở Trung Nguyên ít nghe tên tuổi của họ, nhưng đối với một con người kiến thức rộng rãi như Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên thì nào lại không biết?

Thiết Chỉ Cái cất giọng lạnh lùng, cười nói:

– Đại Mạc Tam Hồ. Lão hóa tử ta từ lâu đã nghe được đại danh của các ngươi, nhưng không ngờ hôm nay lại được dịp gặp mặt ... ha ha ... thì lại thấy bọn các ngươi chỉ là một số người hiểu biết nông cạn, hành động nóng nảy mà thôi.

– Tên lão tặc kia. Người muốn chết mà.

Cùng với tiếng quát đó, gã Thiên Thủ Hồ tức là lão tam trong Đại Mạc Tam Hồ bất thần tràn ngay tới trước, công ta liên tiếp ba thế võ.

Ba thế võ của hắn ta hoàn toàn khác lạ với nhánh võ học ở Trung Nguyên, chưởng lực vừa quét ra thì thân hình cũng di động, khi bóng chỉ vừa công tới thì đôi chưởng cũng lật qua thân hình lướt đến vị trí “bàng môn” rồi lách về “biên phong”, trông vô cùng quái dị khó hiểu.

Thiết Chỉ Cái trông thấy vậy thì không khỏi giật mình, hai tay nhanh nhẹn

tung ra trong khi mười ngón tay cũng giương thẳng gây thành những luồng chỉ phong bén nhọn rít gió nghe vèo vèo, vừa công đánh liên tiếp ba thế võ không hề ngưng tay.

Qua ba thế võ đánh mạnh đỡ thẳng ấy, thì cả hai đối phương đều không khỏi thâm kinh hãi. Vì một bên là võ lâm quái kiệt ở vùng Trung Nguyên, còn một bên là ma đầu khét tiếng ở vùng Hàn Hải, tài nghệ kẻ nửa cân, người tám lạng, không ai hơn kém hơn ai.

Thiên Thủ Hồ đang có ý định tràn tới tấn công lần thứ hai thì gã lão nhị là Độc Thiên Hồ bỗng lách mình chặn ngang trước mặt hắn ta, nói:

– Lão tam hãy chậm đã. Để ta hỏi rõ xem lão nào là tên giặc trọc Phi Long rồi sẽ ra tay cũng không muộn.

Vạn Thú Thân Quân trông thấy thế liền cất tiếng cười nhạt nói:

– Cái quân có mắt không trông kia, vậy còn hỏi gì nữa? Các người xem bốn anh em ta đây, ai là tên giặc trọc Phi Long đâu?

Bóng tịch dương vừa lặn xuống chân trời phía Tây, vàng trắng sáng vừa nhô lên khỏi mặt đất, nên dù trời đã tối nhưng vẫn có thể trông thấy rõ được diện mục hay cách ăn mặc của mọi người. Và trong số bốn người này, chẳng có ai giống lão môn đồ phản trắc của phái Thiếu Lâm là Phi Long Thiên Sư cả.

– Lạ thực. Chẳng lẽ nơi ẩn cư của tên giặc trọc đó không phải là nơi này hay sao?

– Hừ. Nơi đây quả là địa điểm ẩn cư của tên giặc trọc ấy không sai, nhưng đáng tiếc là bọn các người đã đến chậm một bước rồi.

– Lời nói ấy có nghĩa làm sao?

– Ta không có thì giờ đâu ở đây nói lải nhải với các người nữa.

– Quân có mắt mà không trông kia. Bọn các người lại dám hành động ngang tàng trước mặt Đại Mạc Tam Hồ thì rõ là hết muốn sống rồi.

Cùng một lúc với tiếng quát đó, bất thần thấy bóng người bay thoát lên, thế là Thạch Kinh Thiên và Thiên Thủ Hồ lại tràn tới đánh nhau ba thế võ ...

Trong khi đó Độc Thiên Hồ và Hắc Thiên Hồ lại đồng thanh cất giọng ngạo nghễ cười to rồi đưa chân từ từ tràn tới ...

Thiết Chỉ Cái, Xích Diện Thần Long và Vạn Thú Thần Quân đều dồn nội lực ra đôi chưởng, thủ thế để sẵn sàng ứng chiến.

Trên trời cao, sao thưa không ngót nhấp nháy, mảnh trăng lưỡi liềm cũng treo lơ lửng đơn côi. Màn đêm đang trùm kín khắp vùng sa mạc, khiến không khí âm u ghê rợn vô cùng.

Một cuộc hỗn chiến đẫm máu xem ra sẽ bùng nổ tức khắc.

Nhưng, bỗng nhiên từ hướng Phi Long Thiên Sư bỏ chạy, bỗng có một tiếng gào thảm thiết vọng đến ...

Tiếng gào thảm thiết đó đã loang đi thật xa trong bãi sa mạc vắng lặng và nghe càng ghê rợn, hãi hùng hơn.

Thạch Kinh Thiên và Thiên Thủ Hồ nhanh nhẹn nhảy lui ra xa. Tức thì bóng

đen không ngớt chập chờn giữa màn trời đêm, thế là tất cả bảy người không ai bảo ai, nhắm ngay hướng có tiếng gào ấy, lướt tới như ngựa chạy.

Tiếng gào thảm thiết ấy là gì thế?

Chả lẽ đây lại chính là tiếng gào của Phi Long Thiên Sư, một con người đang giữ món di bảo của Diễm Lôi trong người đây sao?

Có phải lão ta đã gặp phải kẻ cường địch nên đã bị đánh trọng thương rồi chăng?

Qua một lúc phi thân lướt nhanh thì Thiết Chỉ Cái và Hắc Tâm Hồ đã đến trước hơn mọi người. Họ trông thấy bên dưới một cái đồi cát đang nằm sóng sượt một xác chết ...

Có lý đâu Phi Long Thiên Sư đã bị độc thủ của ai đó rồi chăng?

Vì bóng đêm lờ mờ nên hai người không làm sao nhận xét rõ được chân giả, nên không ai bảo ai nhanh như một mũi tên bắn lại lao thoát về phía xác chết ấy.

Giữa lúc thân hình của họ chưa kịp đến nơi, thì đã vung mạnh đôi chưởng quét ra một ngọn kinh phong và vừa nghe có tiếng rộp rộp nổi lên ...

Tức thì, xác chết ấy đã bị đánh đứt ra làm hai đoạn và khi hai người cúi đầu nhìn xuống thì thấy đó là một người mặc áo gấm thực sang trọng, tóc rối bời và nào phải là người xuất gia? Họ hồi hải cúi xuống nhặt lấy một nửa mảnh xác chết đang nằm dưới đất.

Liên đó, số người của Thạch Kinh Thiên và Thiên Thủ Hồ, Độc Thủ Hồ

cũng vừa nối gót nhau chạy đến. Họ cúi mặt nhìn kỹ thì trông thấy xung quanh có rất nhiều dấu chân, chứng tỏ trước đây chẳng bao lâu, tại nơi này đã xảy ra một cuộc kịch chiến mãnh liệt. Nhưng số người nào đã giao tranh với nhau như vậy?

Bởi thế, mọi người lại vượt thẳng qua ngọn đồi cát, đưa mắt nhìn kỹ khắp nơi thì trông thấy dưới bóng trăng mờ tỏ, có dấu ngựa chạy về hướng Đông, một phi về hướng Đông Nam, tựa hồ Phi Long Thiên Sư vừa bỏ chạy đến đây thì bất ngờ gặp kẻ địch đón đánh và qua một hồi giao tranh, một tên trong số hai địch thủ đã bị giết chết, còn một tên khác thì kinh hoàng bỏ chạy đi ...

Phi Long Thiên Sư dường như cũng sợ kẻ địch đuổi theo, nên đã hồi hả bỏ chạy ...

Song, hai hàng dấu chân ngựa còn lưu lại trên mặt cát này chẳng rõ dấu ngựa của Phi Long Thiên Sư đã đi về hướng nào?

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 54

CÁI LỖI CỦA CAO TĂNG

Khí hậu tháng năm ở vùng Đại Qua Bích nóng bỏng chẳng khác gì một cái lò lửa. Gió mạnh không ngớt thổi ào ào, cuốn cát vàng tung bay mù mịt. Và dưới bầu trời mù mịt cát bụi ấy, lại thấy có một bóng đen không ngớt di động.

Bỗng đâu, có một tiếng ngựa hí dài xé tan bầu không khí đang ồn ào tiếng gió rít, rồi lại thấy giữa cát bụi mịt mù có một con tuấn mã phi nhanh. Trên lưng con tuấn mã ấy đang ngồi vững vàng một người mặt che lụa đen, y phục xóc xếch trông hết sức lôi thôi.

Con kiện mã ấy vẫn không quen đi đứng trong vùng sa mạc, hơn nữa lại bị khí hậu nóng bức nên mũi thở phì phì trên lưng mồ hôi tuôn nhễ nhại như tắm.

– A Di Đà Phật.

Giữa cát bụi mịt mù ấy, bỗng có một tiếng niệm Phật vọng đến. Tuy nhiên, tiếng niệm Phật khẽ đó lại vang dội trong tai người đang ngồi trên mình ngựa, thực chẳng khác gì một tiếng sấm nổ, khiến người ấy không khỏi giật nảy mình, vung roi đánh vun vút vào con kiện mã để thúc nó phi nhanh.

Nhưng, con ngựa ấy chẳng những không thể chạy nhanh hơn được mà trái lại bỗng chân nó như mềm nhũn, té lăn quay ra bãi cát vàng nóng bỏng nghe

một tiếng “phịch”.

Người đang ngồi trên mình ngựa liền nhanh nhẹn phi thân lướt xuống, rồi nhắm phía trước tiếp tục chạy bay tới, trông thiếu não như một con chó nhà hoang.

Thế nhưng, dù cho người ấy có bôn đào nhanh nhẹn đến mức nào, giọng nói đáng sợ kia vẫn vọng đến bên tai của hắn ta rằng:

– Nghiệt chương. Nghiệt chương. Trên vai ngươi đang gánh nặng bao nhiêu món nợ do ngươi gây ra, vậy trong kiếp sống này không bằng lòng trả thì chẳng lẽ lại muốn đợi đến kiếp sau hay chăng?

Người che mặt ấy tựa hồ đã kiệt sức, nên đôi chân liền lão đảo rồi té lăn quay xuống mặt cát vàng nóng bỏng.

Trong khi đó, vuông lỵ đen che mặt của hắn ta cũng bị một luồng gió mạnh thổi tung đi để lộ nguyên dung mạo đang tràn đầy vẻ kinh hoàng, khủng khiếp ...

Đôi mắt của hắn ta tràn ngập vẻ sợ hãi. Đôi môi run rẩy, mấp máy. Trên sắc mặt khô khan hiện rõ nét thất vọng. Hắn ta là ai? Thì ra, đây chính là tên môn đồ phản trắc của phái Thiếu Lâm, tức Phi Long Thiên Sư, kẻ đã cải trang giả dạng để trốn đến sa mạc miền Bắc này.

Lão ta trợn to đôi mắt đầy vẻ kinh khiếp, nhìn đăm đăm vào bóng hoàng hôn.

Và hốt nhiên thân hình của lão ta rung động mạnh mẽ.

Tại sao thế? Thì ra chẳng biết từ lúc nào, có một bóng người phi thân lướt nhẹ nhàng tới trước mặt lão ta. Người ấy có một khuôn mặt rất thanh tú, thân hình gầy cao, mình mặc cà sa màu xám, dù đang đứng giữa vùng cát bụi tung bay mù mịt, nhưng y phục vẫn thanh khiết, không hề có chút cát vàng dơ bẩn ...

Vị lão tăng thân bí này chính là vị trưởng lão còn sống duy nhất của phái Thiếu Lâm, tức Thiên Nhất Thượng Nhân.

Sắc mặt của lão ta đầy vẻ nhân từ, nhưng lúc bấy giờ trông lạnh lùng như một pho tượng đá. Đôi mắt vốn chỉ hé mở của lão ta bỗng giương to lên, khiến hai đạo ánh sáng lạnh buốt liền chiếu ngời ai nhìn thấy cũng phải kiêng sợ.

– Thưa Sư bá ...

Phi Long Thiên Sư bỗng cất giọng kinh hoàng kêu lên thành tiếng.

– A Di Đà Phật. Người tự gây ra bao tội lỗi nặng nề, vậy ta cũng không còn làm cách nào hóa độ cho ngươi được nữa.

Nói đoạn, Thượng Nhân khoát tay áo rộng ra một lượt, nhắm ngay đầu Phi Long Thiên Sư quét tới.

Nhưng, bỗng ngay lúc đó có mấy tiếng quát to vọng đến bên tai. Tức thì, có ba vệt ánh sáng màu kim bay vút tới như những vì sao sa trên nền trời, nhắm thẳng ba đại huyệt trên người của Thiên Nhất Thượng Nhân công thẳng tới.

Võ công của Thiên Nhất Thượng Nhân đã tiến đến mức cao thâm tuyệt vời, nên trông thấy thế liền cất tiếng niệm Phật, rồi vung tay áo rộng ta gây thành

một luồng gió nhẹ nhàng đánh rơi tất cả những món ám khí đang bay về phía ông ta.

Phi Long Thiên Sư vừa thoát chết, nhanh nhẹn đứng phắt dậy rồi nhảy ra xa tám bước để tránh. Giữa cơn kinh hoàng, lão ta đưa mắt nhìn khắp bốn bên thì trông thấy tại nơi đó đã xuất hiện thêm ba lão già mình mặc áo đen nữa.

Thiên Nhất Thượng Nhân khẽ nhắm đôi mắt, chấp tay nói:

– A Di Đà Phật. Bần tăng trùng trị tên môn đồ phản trắc trong môn phái, vậy ba vị thí chủ lại ra ngăn cản làm gì thế?

Lão già cầm đầu trong bọn bỗng cất tiếng cười nhạt nói:

– Ha ha. Việc trùng trị tên môn đồ phản trắc vốn không có dính dấp gì đến Hắc Hà Tam Kiệt chúng tôi, nhưng đáng tiếc là hành động của ông không đúng lúc.

Ba người ấy là Hắc Hà Tam Kiệt, nhưng kỳ thực thì trong giới giang hồ ai nấy đều gọi họ là Hắc Hà Tam Quái. Lão đại tên gọi là Lô Nhất Biểu, cả ba đều vắng bóng giang hồ từ bấy lâu nay, nhưng chẳng ngờ giờ đây lại bất thần xuất hiện.

Tài nghệ của Thiên Nhất Thượng Nhân tuy đã tiến đến mức cao siêu tuyệt đỉnh, nhưng nghe nói đến ba quái vật này thì trong lòng cũng không khỏi giật mình.

Song, lão ta là một con người vô cùng trầm tĩnh, sự trui rèn đã tiến đến mức không còn xúc động trước ngoại cảnh nữa. Do đó, lão ta chỉ thoáng giật mình xong, liền giữ ngay được thái độ điềm nhiên cất giọng ôn tồn nói:

– Lời nói đó thực bản tăng không hiểu, vậy xin thí chủ hãy giảng bày cặn kẽ cho.

Nhị quái liền nhướng cao đôi mày thưa, cất giọng ngạo nghễ cười khinh khách, nói:

– Lão trọc kia. Anh em chúng tôi không ngại đường xa nghìn dặm, tìm đến đây chỉ có mục đích lấy cho được di bảo của Diễm Lôì mà Phi Long Thiên Sư đang giữ trong tay. Vậy, nếu ông vung chưởng đánh chết hấn thì chẳng hóa ra uổng công chúng tôi lặn lội mệt nhọc đến đây rồi lại trở về tay không hay sao?

Hắc Hà Tam Quái là bọn người quen tính hung dữ, nhưng bọn họ nào biết vị lão tăng đang đứng trước mặt này chính là vị trưởng lão duy nhất hiện nay trong phái Thiếu Lâm? Bởi thế, tiếng nói vừa dứt thì họ nhất tề quay người lại, nhìn thẳng vào Phi Long Thiên Sư quát to rằng:

– Tên giặc trọc Phi Long kia. Tại sao ngươi còn chưa ngoan ngoãn dâng món di bảo Diễm Lôì ra cho ta?

Phi Long Thiên Sư là một con người gian manh khét tiếng, do đó lão ta vừa nghe qua tiếng quát của đôi phương thì trong trí đã nảy sinh ra bao nhiêu ý nghĩ.

Và cuối cùng, lão ta đã âm thầm có một sự quyết định. Do đó, lão bèn lấy ra món di bảo của Diễm Lôì ra, đưa cao lên một lượt ...

Tức thì, Hắc Hà Tam Quái nhanh nhẹn tràn ngay tới trước ...

Nhưng, Phi Long Thiên Sư bỗng giật cánh tay trở lại, rồi cũng nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau tám thước.

Lão Tam trong Hắc Hà Tam Quái là người cá tính vô cùng nóng nảy, nên trông thấy thế liền nhướng cao đôi mày quát rằng:

– Tên giặc trọc kia. Chẳng lẽ ngươi muốn các cụ đây phải ra tay trừng trị ngươi hay sao?

Tiếng nói vừa dứt, thì hắn ta nhanh như chớp vung mạnh chưởng phải lên đánh ra một luồng gió lạnh đen mù như khói.

Trong số Tam Quái này, tài nghệ kém cõi nhất là tên lão Tam, thế nhưng qua thế chưởng của hắn vừa đánh ra đã vừa mãnh liệt lại vừa nhanh nhẹn, khiến Phi Long Thiên Sư tự biết, nếu cả bọn Tam Quái hợp lực đánh nhau với mình thì chắc chắn mình không làm sao đối phó nổi hơn mười thế võ. Phương chi, sư bá của lão ta là Thiên Nhất Thượng Nhân vẫn còn đang đứng sững, đưa đôi mắt nhìn chòng chọc vào lão ta nữa.

Dù sao, Phi Long Thiên Sư vẫn là một con người gian manh tuyệt đỉnh, nên nào chịu đỡ thẳng vào thế công của đối phương, mà chỉ nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau, hồi hả kêu to lên rằng:

– Ba vị nếu tiếp tục dồn ép tôi, thì tôi sẽ cùng hủy mình một lúc với món di bảo của Diễm Lô này.

Hành động ấy quả nhiên thu được hiệu lực ngay. Hắc Hà Tam Quái vội vàng dừng chân đứng yên lại, đưa sáu con mắt sáng ngời nhìn chòng chọc vào Phi Long Thiên Sư, nhất thời tỏ ra luống cuống không biết hành động ra sao cho phải.

Thiên Nhất Thượng Nhân đã đoán biết được dụng ý của Phi Long Thiên Sư, nên đôi mày nhướng cao, sắc mặt tràn đầy sát khí đưa chân tràn nhanh tới ... (không đọc được).

– Đức Phật từ bi. Đệ tử hôm nay đành phải ra tay thanh trừng môn phái, diệt trừ kẻ gian ác thanh lọc hàng ngũ cho khỏi bị tổn thương danh dự.

Nói đoạn, lão ta bất thần nhanh nhẹn quét tay áo rộng về phía trước.

Phi Long Thiên Sư tuy là người do Huyết Hải Chuyển Luân Vương bố trí để mai phục trong Thiếu Lâm tự, nhưng nhờ lão ta từ bấy lâu nay được sự tín nhiệm của môn phái này, nên võ công của Thiên Nhất Thượng Nhân cao thâm đến mức nào lão ta là người hiểu rõ hơn ai cả. Do đó, trông thấy Thiên Nhất Thượng Nhân vung tay áo rộng ra, sử dụng thế “Vụ ký giang sơn” là một thế võ bí mật không hề dạy cho ai của phái Thiếu Lâm, nên lão ta không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Lão ta tự biết mình không thể nào đỡ nổi thế đánh ấy, nên sau cơn kinh hoàng liền nhanh nhẹn nhảy lùi để tránh, đồng thời cất tiếng kêu to lên rằng:

– Hắc Hà Tam Quái, bọn các ông muốn lấy món di bảo của Diễm Lôi nữa không?

Hắc Hà Tam Quái từ nghìn dặm xa xôi đến đây chỉ có mục đích tranh đoạt cho kỳ được vật đó, nên không chờ cho Phi Long Thiên Sư nói dứt lời bèn nhất loạt phi thân lướt tới, rồi cùng vung sáu chưởng lên, nhắm ngay Thiên Nhất Thượng Nhân đỡ thẳng ra.

Qua một tiếng nổ “ầm” thực to, tức thì một bưng cát vàng liền bị hất bắn lên

nền trời cao hàng trăm trượng, gió rít vèo vèo, khiến bóng mặt trời cũng bị che phủ.

Bởi thế, khắp cả vùng đều bị chìm đắm trong cát bụi mịn mờ, gió lạnh cuốn ào ào không dứt. Thiên Nhất Thượng Nhân đã mấy lần muốn vượt qua Hắc Hà Tam Quái, nhưng hiềm vì tài nghệ của ba lão ta chẳng phải là tầm thường, dù cho có đem toàn lực ra đánh nhau với họ cũng không phải thủ thắng được dễ dàng.

Phương chi Thiên Nhất Thượng Nhân là một cao tăng đắc đạo không muốn gây sự đổ máu đau thương, nên sử dụng liên tiếp thân pháp tuyệt diệu của mình ba lần định lách tránh để tràn tới song đều bị Hắc Hà Tam Quái chặn cả lại.

Phi Long Thiên Sư nào phải là một con người ngu xuẩn, nên cơ hội nghìn năm một thuở đó, lão ta nào lại không biết chụp lấy? Do đó, trong ba mươi sáu kế, lão ta không còn kế nào hay hơn là kế bôn đào trốn thoát, nên trong khi hai đối phương trước mặt còn đang giằng co với nhau, thì lão ta đã âm thầm chuồn đi mất.

Vì cát bụi che phủ mù mịt, nên Hắc Hà Tam Quái không hề nhìn thấy được Phi Long Thiên Sư đang làm gì. Trái lại, đối với Thiên Nhất Thượng Nhân thì nào có thể che giấu được? Vị lão tăng ấy tuy là người lòng dạ vô cùng nhân từ, sự tu luyện đã đến mức quên cả ngoại giới, nhưng lúc này lại để Phi Long Thiên Sư trốn thoát thì lão ta sẽ biết ăn nói làm sao với sư tổ bao nhiêu đời qua của phái Thiếu Lâm?

Chính vì vậy, nên lửa giận không khỏi cháy bùng bùng trong lòng vị lão tăng này. Ông ta gằn giọng niệm Phật xong, thì bỗng vung tay áo rộng quét ra một lượt, đồng thời hai chưởng nhanh nhẹ vung lên như chớp, đánh sang

trái ba thế võ và sang phải bốn thế võ khác vô cùng mãnh liệt.

Bảy thế võ của lão ta vừa đánh ra, đều được sử dụng toàn lực trong người, nên chẳng những vô cùng kỳ tuyệt khó lường, mà lại mãnh liệt không tả xiết.

Tức thì, gió lạnh rít vèo vèo khiến cho lão Tam trong Hắc Hà Tam Quái vì đứng đầu nên bị hất bay ra xa tám bước, ủa lên một tiếng thục to rồi hộc ra một ngụm máu tươi đỏ ối.

Đai quái và nhị quái nhờ võ công cao cường hơn tam quái một bậc, nên tuy không bị hất bay đi nhưng quả tim cũng không ngót nhảy nghe thành thịch, sắc mặt trở thành tái nhợt, nhanh nhẹn rùn đôi chân xuống để giữ thăng bằng, và do đó hai bàn chân họ đã bị lún sâu vào cát.

Thiên Nhất Thượng Nhân chỉ đánh ra một loạt đã đẩy lui được đôi phương, nên liền nhanh nhẹn tràn ngay người tới, nhắm hướng Phi Long Thiên Sư vừa bỏ chạy, đuổi theo.

Phi Long Thiên Sư lúc bấy giờ thực chẳng khác nào một con chó bị chết chủ.

Lão ta thấy cát bụi mỗi lúc một tan dần, thì đôi chân lại gia sức chạy nhanh hơn.

Và sau khi tiếp tục chạy tới được chừng hai tiếng đồng hồ, thì lão ta không khỏi cảm thấy trong mình đã kiệt sức lực. Nhưng lúc đó lão ta lại nhìn thấy từ phía xa, có một hồ nước trong veo đang gợn sóng lăn tăn, thì trong lòng hết sức mừng rỡ.

Song, bỗng nhiên ngay lúc đó có một tiếng cười lạnh lùng vọng đến bên tai, rồi lại thấy có hai bóng người phi thân lướt tới.

Phi Long Thiên Sư hết sức kinh hãi, đưa mắt nhìn kỹ đối phương thì quả tim lại nhảy nghe thành thịch.

Thì ra, cách trước mặt lão ta chừng tám trượng đang đứng sững một thiếu niên ăn mặc sang trọng. Và người thiếu niên đó chính là một kẻ đã sống sót trong số hai người ngăn chặn lão ta vào ngày hôm qua.

Bên cạnh người thiếu niên ấy, lúc bấy giờ lại còn có một lão già bé nhỏ, mặt đỏ trán hói nữa.

Phi Long Thiên Sư là người nghe nhiều hiểu biết rộng, nên vừa nhìn qua lão già ấy thì biết ngay lão già bé nhỏ nọ chính là một nhân vật khó trêu chọc trong võ lâm có tên là Thiên Sơn Thốc Long. Riêng thiếu niên ăn mặc sang trọng kia rất có thể là người đệ tử của lão già này.

Nếu là ngày thường thì Phi Long Thiên Sư nào sợ gì cái lão Thiên Sơn Thốc Long ấy? Nhưng trong khung cảnh hiện nay, thử hỏi lão ta không kinh hoàng thất sắc sao được?

Phi Long Thiên Sư đoán không sai tí nào cả. Lão già bé nhỏ đó quả đúng là Thiên Sơn Thốc Long. Đôi mày của lão ta bỗng dựng đứng lên, sắc mặt tràn đầy sát khí, cất giọng lạnh lùng nói:

– Hừ, hừ. Tên giặc trọc Phi Long ngươi quả là kẻ to gan lắm. Nếu hôm nay Kinh Hải Thiên ta không làm cho ngươi dở sống dở chết, thì nào khiến tên môn đồ vừa bị ngươi giết oan được nhắm mắt nơi chốn suối vàng?

Tiếng nói vừa dứt, thì lão ta đã phi thân lướt tới nhẹ nhàng một cách kỳ diệu.

Đôi vai của lão ta không hề chao động, đôi chân cũng không hề nhúc nhích thế mà cả thân mình đã lướt tới trước ba trượng.

Với tài khinh công tuyệt thế ấy, thử hỏi Phi Long Thiên Sư nhìn qua không kinh hoàng thất sắc sao được? Thế nhưng, lúc bấy giờ mặt nước dưới hồ bỗng dấy động ào ào, rồi những đóm sao vàng lóng lánh không ngớt bay tung tóe, tức thì từ bên dưới mặt nước tựa hồ có hàng trăm mũi tên bén vượt qua sóng nước bay vút lên, nhắm ngay vị trí vừa đứng khi nãy của Thiên Sơn Thốc Long chụp xuống như mưa sa bão táp.

Qua sự việc hết sức bất ngờ đó làm cho ai nấy đều không khỏi kinh hoàng, Tuy nhiên cả hai người đều là nhân vật lịch duyệt trong chốn giang hồ ngoài mấy mươi năm, cho nên dù đang kinh hãi, nhưng họ vẫn có thể đoán biết ra mọi lẽ. Họ biết nơi đây chính là “Lạc Hồn Trì”, một địa điểm mà trong giới võ lâm ai nghe nói đến cũng phải kinh khiếp.

Thiên Sơn Thốc Long tuy may mắn thoát ra khỏi được tai nạn, nhưng người đệ tử đi theo lão ta đã bị những đóm sáng vàng kim ấy trùm kín cả thân mình. Thì ra, đây chính là những con rắn vàng vô cùng đáng sợ.

Gã thiếu niên ấy nào biết gì, nên nhanh nhẹn vung đôi chưởng quét thẳng ra, gây thành một đạo cuồng phong mạnh mẽ, cuốn thẳng vào lũ rắn vàng đang bay ồ ạt đến.

Nhưng, với tài nghệ non kém của hấn ta, thử hỏi làm thế nào hất lui được những con rắn vàng mù mắt và vô cùng hung tợn đó? Bởi thế, sau một tiếng gào thảm thiết, hấn ngã quay ra đất và lũ rắn mỗi lúc lao vút tới càng đông, nên chỉ trong chớp mắt là gã thiếu niên kia không còn gào la gì được nữa. Thế là da thịt trên người hấn đều làm mồi ngọn cho hàng ngàn, hàng vạn con rắn độc, nên chẳng bao lâu sau chỉ còn lại một đống xương trắng mà thôi.

Thiên Sơn Thốc Long trông thấy thế, lòng dạ đau đớn như bị dao cắt, đôi mắt đỏ ngầu đầy những tia máu căm hờn, cất tiếng “Hừ” qua một lượt rồi vung chưởng vung quyền nhắm ngay Phi Long Thiên Sư công tới ba thế võ.

Phi Long Thiên Sư cũng vung đôi chưởng quét ra, công trả về phía đôi phương hai quyền và đá luôn một đá.

Khi luồng chân lực của đôi bên va chạm vào nhau thì thân hình của Phi Long Thiên Sư khẽ chao động, thối lui ra sau ba bước. Và nơi lão ta vừa dẫm chân đến chính là một bãi cỏ màu vàng nhạt đang bò rối loạn trên đất. Do đó, khi đôi chân của lão ta vừa mới giẫm nhằm chúng, thì tức khắc, chúng nhanh nhẹn giương mình lên, quán lấy đôi chân của lão ta như những con rắn sống.

Lạc Hồn Trì là nơi đâu đâu cũng đầy đầy nguy hiểm. Quả lời đồn đãi ấy không sai tí nào cả. Song cũng may là Phi Long Thiên Sư tài nghệ cao cường nên vừa trông thấy vậy, hai tay đã kịp thời vung mạnh phi thân vọt lên lướt ra khỏi bãi cỏ vàng kia.

Thiên Sơn Thốc Long tuy tràn đến tấn công ồ ạt và đã chiếm được phần ưu thế, nhưng khi lão ta thối lui ra sau thì lại giẫm chân lên bãi cỏ mà Phi Long Thiên Sư vừa giẫm phải khi nãy.

Tuy nhiên, vừa rồi lão ta đã trông thấy Phi Long Thiên Sư tỏ vẻ khiếp sợ trước bãi cỏ độc ấy và đã phi thân lên lách tránh ra xa. Vậy thử hỏi lão ta nào lại dám xâm nhập vào vòng nguy hiểm?

Thiên Sơn Thốc Long vừa tức giận lại vừa cuống quýt, nhanh nhẹn rùn thấp thân người rồi vòng theo phía trái của bãi cỏ độc ấy để truy đuổi theo Phi Long Thiên Sư.

Phi Long Thiên Sư tự biết mình đang lúc kiệt sức, vậy chắc chắn không thể nào đối địch nổi với Thiên Sơn Thốc Long nên trông thấy thế liền nhanh nhẹn nhắm phía phải của bãi cỏ vàng bỏ chạy vòng quanh để tránh.

Lão ta bỏ chạy quanh như vậy là cốt để kéo dài thời gian hầu khôi phục lại sức khỏe trong người, chứ thật ra lão ta không hề biết sợ Thiên Sơn Thốc Long bao giờ.

Song, lúc bấy giờ số quần hùng tìm đến miền sa mạc để tranh đoạt món bảo vật của Diễm Lô đều kéo nhau tập trung đến Lạc Hồn Trì. Vậy thử hỏi sự tính toán ấy của lão ta nào mong được toại nguyện nữa? Bởi thế, lão ta vừa mới di động thân người là đã có ba bóng đen nữa bắt thần lao vút tới.

Ba bóng đen ấy chưa phi thân tới nơi thì đã nghe chưởng phong cuốn tới ào ào, gây thành ba luồng kinh lực có màu vàng lò mờ, chia thành ba đường cuốn về phía Phi Long Thiên Sư.

Phi Long Thiên Sư hết sức kinh hãi, vung chưởng trái lên xoay thành một vòng tròn, rồi xô thẳng ra nhắm vào người đang tấn công lão ta tại phía tay trái công tới. Trong khi đó, chân phải của lão ta cũng dùng thế “Khôi tinh thích đầu”.

nhắm ngay vào mặt đối phương đá thẳng tới. Đồng thời, năm ngón tay trên bàn tay phải của lão ta cũng giương thẳng ra, dùng thế “Ngũ long bao trụ” quét tới, vừa chụp, vừa đánh hết sức kỳ diệu.

Chỉ một thế phản công, mà lão ta sử dụng luôn ba thế võ cùng một lúc và những thế võ ấy đều là những thế võ từng làm rung động cả võ lâm của Thiếu Lâm tự. Bởi thế, liền nghe qua hai tiếng “hự” khô khan, tức thì có hai

bóng người đã bị hất bắn ra xa năm bước.

Tuy nhiên, vì lão ta một mình mà phải đánh nhau với ba cao thủ nên thế võ cuối cùng không khỏi có phần yếu sức hơn. Phương chi, người công thẳng vào trước mặt lão ta ấy lại chính là người võ công cao cường nhất trong bọn.

Bởi thế, lão ta liền cảm thấy một ngọn kinh phong chụp thẳng vào người và năm ngón tay bị đau buốt như đã gãy lìa, hồi hã thu chưởng về nhưng không còn kịp nữa. Vì giữa lúc đó, lão ta đã nghe tiếng gió rít vèo vèo sát bên tai, tức thì mười móng tay rắn như sắt thép của đối phương đã chụp thẳng vào lão ta rồi.

Phi Long Thiên Sư thấy vậy thì hết sức hãi kinh, khắp thân người đều toát mồ hôi lạnh. Nhưng, thốt nhiên ngay lúc ấy, lại trông thấy có bóng người lao thoắt tới rồi lại nghe một tiếng quát to nhưc óc đình tai rằng:

– Hãy cút đi. Nơi đây nào phải là nơi bọn các ngươi chen vào gây rối.

Tức thì, qua một tiếng nổ ầm thực to, hai bàn tay của bóng người vừa chụp vào ngực của Phi Long Thiên Sư liền bị hất bay trở ra xa.

Phi Long Thiên Sư trông thấy thế, không khỏi thở phì ra một hơi dài nhẹ nhõm. Chừng ấy lão ta mới kịp nhìn rõ lại người vừa ra tay đó không ai khác hơn là Thiên Sơn Thốc Long.

Tiếng quát của Thiên Sơn Thốc Long vì cách xa đầm nước nên những con rắn vàng ở bên dưới chỉ chao động, chứ không bay vút lên như khi nãy.

Liên đó, gã đàn ông to lớn cầm đầu bọn ba người vừa xuất hiện bất thần cất giọng lạnh lùng cười to, nói:

– Thiên Sơn Thốc Long. Kẻ khác thì sợ ngươi, chứ Đại Mạc Tam Hồ ta thì nào xem ngươi ra gì? Món bảo vật ở trong tay tên giặc trọc Phi Long kia ngươi chớ mong gì lấy được.

Thiên Sơn Thốc Long nói:

– Ba vị nghe thực là dễ dàng quá. Nếu ba vị muốn được món di bảo của Diễm Lôì kia cũng chẳng có gì là khó, xong chỉ cần thường lại mạng sống của tên môn đồ tôi đây là được.

Thiên Thủ Hồ gằn giọng nạt to rằng:

– Tên lão tặc không biết gì là phải quấy kia. Giữa bãi sa mạc mênh mông này nào phải Thiên Sơn của ngươi đâu?

Câu nói vừa dứt thì hắn ta đã vận dụng toàn lực trong người vung tay đánh cách không một chưởng vô cùng mãnh liệt.

Thiên Sơn Thốc Long cất giọng cười ngạo nghễ nói:

– Nếu ngươi vẫn chưa chịu phục, thì ngươi cứ thử xem cho biết.

Vừa nói, lão ta cũng vừa sử dụng ngay “Khai thiên thất tuyệt chưởng” mà lão ta đã khổ luyện mấy mươi năm qua, vung tay quét thẳng về phía đối phương nghe một tiếng ầm.

Thế là, qua một sự va chạm rung chuyển cả vùng sa mạc, cát vàng liền cuốn bay mù mịt?

Thiên Thủ Hồ tuy là một trong số người làm mưa làm gió từ bấy lâu nay ở vùng sa mạc này, nhưng vẫn không làm sao địch nổi với Thiên Sơn Thóc Long. Do đó cả thân hình của hắn ta đã bị hất bay ra xa, ụp lên một tiếng to rồi máu tươi trào ra miệng xối xả.

Thiên Sơn Thóc Long lại cất tiếng cười nhạt, nói:

– Chỉ là phường ăn cắp vặt mà cũng dám xung hùng xung bá trước mặt người ta, vậy nếu bọn các ngươi biết điều thì hãy mau rút đi cho sớm, tất ta cũng nể tình buông tha cho.

Độc Thủ Hồ và Hắc Tâm Hồ trông thấy thế đều đồng thanh “Hừ” một tiếng lạnh lùng qua giọng mũi, nói:

– Khá khen cho Thiên Sơn Thóc Long kia. Anh em ta nào phải là số người dễ hiếp đáp đâu? Ngươi hãy xem chừng đây.

Nói đoạn, hai người liền tràn nhanh về phía Thiên Sơn Thóc Long vung chưởng công ra tới tấp.

Song Hồ hợp lực với nhau quả tài nghệ cũng chẳng phải tầm thường, chưởng phong dấy động âm âm như sóng to ngoài bể cả, khiến cho cát đá xung quanh Lạc Hồn Trì bị cuốn bay mù mịt cả không trung.

Thế là, chỉ trong chớp mắt bóng chưởng đã chập chờn khắp nơi, bóng người xe dịch nhanh nhẹn và đôi bên đều công ra chín thế võ vô cùng mãnh liệt.

Lũ rắn vàng mù mắt đang sống dưới Lạc Hồn Trì tuy đang lợi tung tăng chao động cả mặt nước, nhưng vì số người ấy đang đứng cách xa mặt hồ nên chúng vẫn chưa phi thân bay lên để tìm mồi.

Thiên Sơn Thốc Long sử dụng “Khai thiên thất tuyệt chương” với một sức đánh chứa đầy nội lực nên gây thành tiếng nổ âm âm như sấm động giữa trời cao, nhắm ngay những huyết đạo trí mạng của đối phương giáng xuống.

Bởi thế, dù cho Đại Mạc Song Hồ có hợp sức lại đối phó với kẻ địch vẫn không làm sao chiếm được ưu thế. Mãi đến khi Thiên Thủ Hồ không kể gì đến thân mình còn bị trọng thương nóng lòng nhảy vào vòng chiến thì mới chuyển biến được cuộc diện đôi chút. Tuy nhiên ba người họ, kẻ này tiến thì kẻ khác lùi, bóng người chập chờn không ngớt nhất thời vẫn không phân được thắng bại.

Hôm nay, bên ven Lạc Hồn Trì bỗng dung lại trở thành một địa điểm náo nhiệt để quần hùng tranh đoạt bảo vật với nhau. Nơi này cuộc giao tranh hãy còn quyết liệt và chưa phân được ai thắng ai bại, thì nơi khác đã thấy bóng người kéo nhau chạy đến. Số người ấy không ai khác hơn là Xích Diện Thần Long Tư Đồ Uy, một con người đang đi nghìn dặm để truy tìm kẻ thù thanh toán món nợ máu cho người nghĩa đệ của mình.

Phi Long Thiên Sư đang định co giò bỏ chạy thì đã thấy Thiết Chỉ Cái phi thân bay thoát đến nơi rồi.

Thiên Sơn Thốc Long trông thấy vậy thì không khỏi kinh hãi. Lão ta vốn sợ món di bảo của Diễm Lô bị người khác cướp đi nên liền gầm lên một tiếng to, rồi vung “Khai thiết thất tuyệt chương” đánh ra tới tấp ba chương.

Thế là Thiên Thủ Hồ lại gào lên một tiếng thảm thiết, rồi cả thân người hắn ta bay thoát đi, rồi rơi vào giữa đám cỏ độc có màu vàng kim cạnh đấy.

Thức thì, Thiên Sơn Thốc Long nhanh nhẹn phi thân bay thoát đến, đôi

chương của lão ta không công thẳng vào Phi Long Thiên Sư mà trái lại, nhắm ngay Thiết Chỉ Cái quét thẳng tới.

Hắc Tâm Hồ và Hắc Thủ Hồ trong nhóm Đại Mạc Tam Hồ đều biết đám cỏ màu vàng kim kia rất đáng sợ, thế mà họ vẫn không để ý gì đến việc chết sống của Thiên Thủ Hồ, trái lại phi thân nhắm ngay người của Phi Long Thiên Sư lao thoát tới.

Số người xung quanh đã cùng một lúc tràn tới tấn công, nên những luồng kinh phong do bọn họ đánh ra gây nên những tiếng động âm âm như muốn xé rách cả màng tai của mọi người, cát vàng tung bay mù mịt trên nền trời cao.

Giữa những luồng kinh phong mãnh liệt đó, thì dù ai cũng không thể nào đứng yên được, do đó tất cả mọi người đều nhanh nhẹn phi thân nhảy lùi ra xa ngoài mây trượng.

Mãi đến khi cát bụi đã lắng, kinh phong đã yên thì tại nơi đó đã xuất hiện thêm ba lão già nữa.

Phi Long Thiên Sư buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng rằng:

– Hắc Hà Tam Quái.

Thái độ của lão ta sợ hãi như vậy là không phải kinh sợ trước Hắc Hà Tam Quái, mà chính vì có Tam Quái đến đây thì chắc chắn Thiên Nhất Thượng Nhân đang ở cách đây không xa nữa. Nhưng ba quái khách ấy đã hiểu lầm thái độ đó của Phi Long Thiên Sư, nên gã đại quái tỏ ra đắc ý vô cùng, nhếch môi cười nói:

– Món bảo vật trong tay của Phi Long là của Hắc Hà Tam Quái ta đấy. Nếu có kẻ nào không biết lợi hại, thì hãy thử cướp đi cho biết.

Phi Long Thiên Sư nghe qua lời khoác lác đó, thì lồng ngực tức giận đến suýt nữa nổ tung. Tuy nhiên, lão ta không hổ danh là một con người thức thời vụ, nên nhanh nhẹn dẫn cơn tức giận xuống, giữ thái độ bình tĩnh để sẵn sàng đối phó với mọi bất trắc.

Quả nhiên, lời nói của đại quái vừa dứt, thì Thiên Sơn Thốc Long cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách, nói:

– Hừ, hừ. Hắc Hà Tam Quái à? Theo ta thì bọn các ngươi chỉ là những con ếch ở dưới bùn nhơ tại Hắc Hà mà thôi. Hôm nay, đã có mặt Thiên Sơn Thốc Long ta ở đây rồi, thì không có kẻ nào nghĩ đến việc lấy món bảo vật ấy đi cả.

Tam Quái nghe thế liền đồng thanh quát to rằng:

– Thiên Sơn Thốc Long. Ngươi có đáng là cái quái gì? Vậy nếu ngươi gan thì hãy đứng lì ở đó.

Nói đoạn, đại quái liền đưa cao đôi chưởng lên, rồi nhắm khoảng không xô thẳng tới. Tức thì, một luồng kinh lực lạnh buốt bèn nhắm ngay thân người của Thiên Sơn Thốc Long cuốn tới.

Gần như cùng lúc đó, nhị quái cũng tràn ngay người tới, sử dụng cả chưởng lẫn đôi chân nhắm công thẳng vào hạ bộ của Thiên Sơn Thốc Long.

Cứ mỗi khi đánh nhau với kẻ địch là ba lão quái vật này đều tràn tới cùng một lúc. Do đó, giờ đây thì đại quái, nhị quái đều ra tay vậy thử hỏi tam quái

nào chịu đứng ngoài để ngó? Bởi thế, lão ta liền xoay mạnh thân người rồi bắt thân vọt lên không ngoài một trượng, giương năm ngón tay ra như những móc sắt, nhắm chụp thẳng vào mặt của Thiên Sơn Thốc Long.

Tam quái cùng hợp công hết sức với nhau quả đã gây nên một uy lực vô cùng đáng sợ, kinh phong dấy động âm âm khiến những người xung quanh đều có cảm giác như bị ngạt thở.

Song, Thiên Sơn Thốc Long chẳng phải là một tay võ nghệ tầm thường, nên thân hình của lão ta lách tránh nhanh nhẹn giữa những nơi sơ hở của đối phương, rồi lại phi thân bay thẳng lên cao hai trượng tránh khỏi thế công vào hạ bộ của nhị quái một cách dễ dàng. Trong khi đó, chưởng trái của lão ta cũng thừa thế quét ra một luồng chưởng phong, nhắm ngay mặt đại quái đánh thẳng tới.

Nhưng một thế võ đẹp mắt nhất chính là thế đánh giữa không trung để chống trả lại với thế công của Tam quái. Lão ta nhanh nhẹn vung chưởng lên, nhắm ngay mạch cổ tay của tam quái quét thẳng tới như một luồng điện chớp.

Qua một tiếng nổ âm thực to, cả thân người của đại quái liền bị chao động một lượt, trong khi đó nhị quái vì không kịp thời phản công nên phải nhắm ngay phía trước lách tránh ra xa tám bước, rồi mới gắng gượng đứng vững thân hình lại được.

Chỉ còn Tam quái là bị nguy nhất. Vì thân hình của hắn ta đang lơ lửng trên không, dù muốn lách tránh cũng không còn kịp nữa. Do đó nên đôi vai liền bị sức va chạm do luồng chưởng phong của Thiên Sơn Thốc Long gây ra, hắn ta cảm thấy tê buốt đồng thời, bị hất bay ra xa ba trượng mới đáp yên xuống đất được.

Hắc Hà Tam Quái mặc dù đem toàn lực phối hợp vây đánh đôi phương, nhưng vẫn không áp đảo được Thiên Sơn Thốc Long. Do đó, cả bọn tức giận cùng gầm lên một tiếng to rồi nhanh nhẹn tràn thẳng về phía trước một lần thứ hai nữa.

Bởi thế, chỉ trong nháy mắt là bóng chưởng đã chập chòn dày đặc nơi nơi, kinh phong dấy động âm âm vây chặt Thiên Sơn Thốc Long vào giữa.

Bốn người cùng giao tranh một cách quyết liệt, trong khi đó bên cạnh đây, một trận giao tranh thứ hai lại cũng đã bùng nổ không kém sôi động.

Vì Xích Diện Thần Long và Thạch Kinh Thiên đã cùng một lúc vung chưởng ra, nhắm ngay Phi Long Thiên Sư công thẳng tới.

Riêng Thiết Chỉ Cái thì vừa cất giọng trêu cợt mắng chửi Hắc Tâm Hồ thậm tệ, làm cho lão này tức giận như điên, thân hình không ngớt xoay chuyển gầm to như sấm nổ, nhưc óc đing tai.

Cùng một lúc ấy, Vạn Thú Thần Quân cũng đã ra tay đánh nhau quyết liệt với Độc Thủ Hồ, nhất thời không làm sao phân được thắng bại.

Trong cuộc giao tranh hỗn loạn ấy, người cảm thấy đuối sức nhất phải kê là Phi Long Thiên Sư. Chớ nói gì trong trường hợp lão ta đang kiệt sức, khó bề chống trả lại với Xích Diện Thần Long và Thạch Kinh Thiên, mà dù cho trong trường hợp sức lực của lão ta bình thường và có thể đánh lui được hai đối phương trước mắt thì thử hỏi số người đang vây quanh nào chịu buông tha cho lão ta?

Bởi thế, tuy đánh nhau với đôi phương, nhưng trong lòng lão ta không ngớt tìm đủ mọi cách để đối phó. Cuối cùng lão ta liền nghiến chặt đôi hàm răng,

vận dụng toàn chân lực trong người, nhằm ngay Thạch Kinh Thiên và Xích Diện Thần Long quét thẳng ra hai chưởng mãnh liệt.

Thạch Kinh Thiên và Xích Diện Thần Long trông thấy thế đều nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau để tránh.

Phi Long Thiên Sư liền quát to rằng:

– Hãy ngừng tay đã.

Quả nhiên tiếng quát to của lão ta, đã làm cho số người hiện diện sững sốt nên bất giác đều dừng tay cả lại. Xích Diện Thần Long sau cơn kinh ngạc liền nhanh nhẹn tràn tới và vung chưởng phải lên ...

Nhưng trong khi ấy, Thiên Sơn Thốc Long đã cất giọng lạnh lùng cười to một tiếng, rồi vung xéo chưởng phải ra gây thành một đạo kinh phong mãnh liệt, cuốn thẳng vào ngực của Xích Diện Thần Long, khiến cho ông này bị loạng choạng thối lui ra sau liên tiếp hai bước.

Thạch Kinh Thiên, Thiết Chỉ Cái và Vạn Thú Thần Quân trông thấy thế, không ai bảo ai nhất tề lắc mình rồi nhanh như chớp tràn tới chắn ngang trước mặt Xích Diện Thần Long.

Bọn Tam Quái và Lưỡng Hồ vì sợ đôi phương cướp mất di bảo của Diễm Lô nên cũng hồi hải tràn nhanh người tới trước.

Bởi thế, vô tình đôi bên đã dàn thành thế trận đấu mặt nhau, nhưng không bên nào dám tấn công trước cả.

Phi Long Thiên Sư trông thấy có một cơ hội tốt bèn cất giọng gian manh

cười nói:

– Các vị tìm đến đây, một nửa số chính là muốn cướp lấy món di bảo của Diễm Lôì, còn một nửa số chính là muốn giết chết bản tăng đây ...

– Hừ. Ngươi nói chẳng sai tí nào cả.

– Di bảo của Diễm Lôì tuy là một bảo vật mà cả giang hồ ai nấy cũng đều muốn chiếm đoạt cho kỳ được, nhưng nếu đem so bảo vật ấy với tính mạng của mình thì mạng sống vẫn là quan trọng hơn ...

– Nhưng, chỉ e rằng ngày hôm nay, dù ngươi có gấn cánh cũng không thoát khỏi nơi này được.

– Bản tăng tự thấy hôm nay tính mạng của mình đã khó bảo toàn được, vậy còn cố bảo vệ món di bảo của Diễm Lôì này để làm gì? ...

– Nói thế ...?

– Số người Thiết Chỉ Cái, Thạch Kinh Thiên và Vạn Thú Thần Quân cùng Xích Diện Thần Long Tur Đồ Uy đều là kẻ có mối thâm thù sâu như bể, cao như núi đối với bản tăng, vậy nếu ai có thể sát hại được bốn người đó thì bản tăng sẵn sàng dâng hai tay để biểu di vật của Diễm Lôì cho.

Vì quyền lợi thì ai cũng ham muốn, nên Hắc Hà Tam Quái liền nhanh nhẹn phi thân lao vút ra ngay tức khắc.

Gã Đại quái nhắm ngay Thạch Kinh Thiên, còn nhị quái và tam quái cùng một lúc công thẳng vào Vạn Thú Thần Quân.

Lúc bấy giờ Đại Mạc Tam Hồ chỉ còn lại có hai cũng liền sử dụng “Hoàng sa tý ngọc công” nhắm thẳng vào Xích Diện Thần Long công tới.

Trong bọn người ấy, phải kể Thiên Sơn Thốc Long là người võ công cao cường nhất. Lão ta trông thấy Tam Quái và Lương Hồ đều tràn tới tấn công vào số người kia thì liền cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách, từ từ đưa cao đôi chưởng lên rồi nhắm ngay Thiết Chỉ Cái tràn tới.

Nếu nói cho đúng thì Phi Long Thiên Sư vốn có thể thừa cơ hội đó để bỏ chạy, nhưng một con người gian manh sâu hiểm khét tiếng bấy lâu như lão ta, thực ra lúc nào cũng có những âm mưu thâm độc hơn người. Lão ta biết, giờ đây nếu mình bỏ chạy thì chắc chắn số người đang dàn trận đánh nhau kia cũng sẽ nhanh nhẹn đuổi theo ngay. Như vậy thì âm mưu của mình chẳng hóa ra tiêu tan đi một cách oan uổng hay sao? Và sau đó, dù mình muốn ly gián cho họ chém giết lẫn nhau nữa thì thực sự khó khăn chẳng thua gì lên trời.

Chính vì vậy, nên lão ta vẫn đứng yên không hề bỏ đi, trái lại cố gắng dưỡng thần để phục hồi chân lực, chuẩn bị khi số người ấy đánh nhau chết sống xong, thì lão ta có thể thu vai ngư ông đứng cửa giữa mà thu lợi.

Gian kế ấy của lão ta quả là thâm độc, khiến ai xét kỹ cũng phải thấy rùng mình.

Thạch Kinh Thiên nếu so sánh tài nghệ với Hắc Hà đại quái thì kẻ nửa cân người tám lượng, không ai hơn ai. Thiết Chỉ Cái và Thiên Sơn Thốc Long tài nghệ cũng tương xứng. Nhưng riêng Vạn Thú Thần Quân và Xích Diện Thần Long thì vì một mình mà phải đối kháng với hai địch thủ, nên không khỏi cảm thấy yếu thế hơn.

Nhất là Xích Diện Thần Long Tư Đồ Uy tự biết rằng với sự tấn công dồn dập của Đại Mạc Song Hồ, thì chắc chắn giao tranh chưa hơn mười thế võ là lão ta phải lâm vào tình trạng bị động vô cùng nguy hiểm rồi.

Thiết Chỉ Cái trông thấy thế, hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn vận dụng toàn bộ chân lực trong người công ra liên tiếp bảy chưởng và ba quyền, trong khi đôi chân lách tránh ra xa ...

Ý của Thiết Chỉ Cái là muốn tràn tới để tiếp tay với Xích Diện Thần Long chống trả với kẻ địch. Nhưng Thiên Sơn Thốc Long là một ma đầu tiếng tăm lừng lẫy, thử hỏi nào chịu để yên cho đối phương liên kết được với nhau như vậy? Do đó, lão ta liền cất tiếng cười như cuồng dại rồi sử dụng ngay “Khai thiên thất tuyệt chưởng” đánh thẳng về Thiết Chỉ Cái, tức thì cát vàng tung bay mù mịt, cuồng phong cuốn tới ào ào công thẳng tới.

Song Hồ trông thấy thế cũng liền cất tiếng tức giận quát to, đồng thời Độc Thủ Hồ nhanh nhẹn tay trái dùng chưởng, tay phải dùng chỉ phía trên chụp thẳng vào vai phía dưới công thẳng vào đờn điền của đối phương với hai thế võ được vận dụng toàn bộ chân lực.

Cùng một lúc đó, Hắc Tâm Hồ cũng vung nhanh hai chưởng ta, vận dụng toàn lực sử dụng “Hoàng sa tỷ ngọc công” gây thành hai đạo kinh phong lạnh buốt nhắm ngay khoảng giữa hai huyệt đạo “Linh đài” và “Tuyền cơ” của Xích Diện Thần Long công thẳng tới.

Xích Diện Thần Long tuy là người xuất thân trong phái Võ Đương, nhưng vẫn cảm thấy khó bề chống trả trước những thế võ vừa mãnh liệt, vừa kỳ tuyệt của Đại Mạc Song Hồ. Lão ta miễn cưỡng sử dụng “Càn khôn phong lôi tự” vung ra ba lượt, đồng thời giương chỉ búng thẳng ra ba thế võ, nên tạm thời đẩy lui được thế công của Độc Thủ Hồ ...

Nhưng, trong khi đó thì “Hoàng sa tý ngộ công” của Hắc Tâm Hồ đã cuốn tới lớp áo bên ngoài, gió lạnh buốt cả da thịt chẳng khác chi kim đâm dao cắt, xem ra lão ta không làm sao lách tránh cho khỏi, nên mồ hôi lạnh toát ướt cả lưng.

Hắc Tâm Hồ trông thấy thế liền găm lên như điên dại, nói:

– Tư Đồ lão nhi. Giờ đây dù cho ngươi có chết cũng không phải là chết yếu, vậy ngươi hãy nghe theo số mạng thôi.

Tiếng nói chưa dứt thì hắt lại vung chưởng quét ra, tức thì “Hoàng sa tý ngộ công” lại ò ạt cuốn tới ...

Giữa giây phút nguy hiểm như mảnh chỉ treo chuông ấy, thì bất thần nghe có tiếng găm to như tiếng rỗng găm, đồng thời một cái bóng đen đã từ trên nền trời cao bay thoát như điện chớp.

Trong khi cái bóng đen ấy hãy còn cách xa tám trượng thì một luồng chưởng phong rắn chắc như sắt thép đã cuốn thẳng vào Hắc Tâm Hồ.

Hắc Tâm Hồ vì quá bất ngờ nên bị luồng chưởng lực ấy va chạm mạnh, đôi vai lảo đảo, đôi chân loạng choạng, thối lui ra sau tám bước dài.

Phi Long Thiên Sư liếc mắt nhìn qua thì bất thần cất giọng kinh hoàng kêu lên rằng:

– Kim Cô Lô.

Ba tiếng “Kim Cô Lô” vừa thoát ra khỏi miệng thì quả đã làm cho ai nấy

đều giật nảy mình. Số ma đầu gian ác ở phía ngoài quan ải tuy rất ít khi đến miền Trung Nguyên, nhưng gần đây ba tiếng Kim Cô Lôu đã làm rung chuyển cả giới giang hồ, vậy bọn họ nào lại chẳng nghe qua?

Chính vì lẽ ấy nên tiếng kêu kinh hoàng của Phi Long Thiên Sư vừa dứt thì tất cả số người xung quanh đều giật bắn mình, bất giác ngưng tay cả lại.

Thì ra, bóng người vừa xuất hiện ấy không ai khác hơn là Gia Cát Ngọc, kẻ đã được sự ủy thác của Cùng Thần và Túy Quý đi xa nghìn dặm đến nơi đây.

Chàng đang đứng sững giữa đám đông, đưa đôi mắt chiếu ngời ánh sáng quét về phía Phi Long Thiên Sư ...

Phi Long Thiên Sư bất giác rùng mình một lượt, rồi nhanh nhẹn thối lui ra sau hai bước.

Gia Cát Ngọc cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Phi Long. Chắc ông còn nhớ lời nói của tôi trước đây chứ?

Sắc mặt của Phi Long Thiên Sư lại biến hẳn, cất tiếng nói:

– Lời nói gì?

Gia Cát Ngọc cất giọng bình tĩnh nói:

– Trước đây tôi đã bảo là nếu giữa tôi và ông gặp nhau lần thứ hai, thì tôi nhất định lấy lại di bảo của Diễm Lô để lại kia.

Sắc mặt của Phi Long Thiên Sư đã lần lần trấn tĩnh trở lại, nói:

– Nhưng, người tin tưởng vào đâu để hành động như vậy?

Gia Cát Ngọc trả lời hoàn toàn không dính dấp gì đến câu hỏi của đối phương rằng:

– Hơn nữa, nhân dịp này tôi cũng thanh toán luôn món nợ tại Hạ Lan Sơn trước đây.

Phi Long Thiên Sư trước đây đã ly gián quần hùng trong võ lâm cùng kéo đến Hạ Lan Sơn để bao vây đánh rơi Gia Cát Ngọc xuống Đoạn Trường Giáp. Do đó, lão ta cũng biết Gia Cát Ngọc không làm sao chịu bỏ qua việc ấy bao giờ, nên vừa nghe qua liền vận dụng chân lực trong người tập trung tinh thần cảnh giác để đối phó.

Quả nhiên, Gia Cát Ngọc lại gần giọng nói:

– Người hãy coi chừng, ta sẽ ra tay đây.

Tiếng nói vừa dứt thì chàng liền đưa cao cánh tay lên ...

Thiên Sơn Thốc Long và bọn người xung quanh, trước tiên vì đã khiếp sợ trước sắc diện uy nghi của Gia Cát Ngọc, nhưng giờ đây họ trông thấy chàng sắp sửa ra tay tấn công vào Phi Long Thiên Sư thì trong lòng không khỏi chột nhĩ ra một biện pháp đối phó. Lão Nhị trong Hắc Hà Tam Quái đứng gần chàng nhất nên cất tiếng to nạt lớn rồi tràn ngay người về phía trước ...

Qua một tiếng nổ “ầm” thực to, Nhị quái bị hất bay ra xa tám bước ụ lên một tiếng rồi hộc ra một ngụm máu tươi đỏ ối.

Phi Long Thiên Sư cố trấn tĩnh để cân nhắc sự lợi hại, đoán biết mọi người hiện diện xung quanh không làm sao ngăn chặn được Gia Cát Ngọc, nên lão ta có một ý nghĩ khác, thừa lúc lão Nhị trong Hắc Hà Tam Quái vung tay tấn công về phía chàng thì nhanh nhẹn quay phắt người nhắm phía Lạc Hồn Trì lao vút tới.

Hành động ấy của Phi Long Thiên Sư thực sự vượt ra ngoài sự dự liệu của mọi người xung quanh. Nhưng, Phi Long Thiên Sư trái lại có một dụng ý riêng của mình. Lão ta biết số người hiện diện kẻ nào cũng là kẻ tử thù với mình cả, hơn nữa lúc này nếu lão ta ra tay đánh nhau với họ thì không làm sao có hy vọng thủ thắng.

Vậy, thà là lợi dụng chướng ngại nguy hiểm đang đầy dẫy xung quanh Lạc Hồn Trì, hầu tìm một con đường thoát thân may mắn là hơn ...

Quả nhiên, hành động liều mạng ấy của lão ta đã làm cho số người hiện diện đều tỏ ra do dự, không ai dám truy đuổi theo cả. Bởi thế, xem ra chỉ trong chớp mắt nữa là lão ta sẽ bỏ chạy đi xa ngoài mười trượng rồi.

Nhưng, trong đám người hiện diện, chỉ có Gia Cát Ngọc là can đảm hơn hết nên chàng nhanh như chớp phi thân bay thoát lên không trung và chỉ qua ba lần vọt lên rơi xuống là đã đuổi theo còn cách Phi Long Thiên Sư hơn tám bước nữa mà thôi.

Số người xung quanh trông thấy Gia Cát Ngọc truy đuổi theo kẻ địch, thì thử hỏi có ai lại bằng lòng khoan tay đứng ngó? Do đó, tiếng gió rít vèo vèo liên tiếp, bóng người chao động chập chờn, tức thì Hắc Hà Tam Quái, Đại Mạc Song Hồ và bao nhiêu số người nữa đều ùn ùn phi thân nhắm hướng Phi Long Thiên Sư truy đuổi theo nhanh như gió.

Lão Tam trong Hắc Hà Tam Quái nào biết gì lợi hại, nên trong lòng vừa sợ món di bảo của Diễm Lô bị rơi vào tay của kẻ khác, vừa thấy với một người tuổi trẻ như Gia Cát Ngọc thì nào có tuyệt học gì đáng sợ? Bởi thế, lão ta qua một lúc trầm ngâm liền vung hai chưởng công thẳng vào Gia Cát Ngọc nhanh như điện chớp.

Gia Cát Ngọc nghe tiếng gió rít nên nhận định biết ngay vị trí kẻ tấn công mình. Do đó, chàng xoay nửa thân người lại, rồi vận dụng đến bảy phần mười chân lực, xô thẳng ra nghe một tiếng ầm.

Bởi thế, Hắc Hà Tam Quái làm thế nào chịu đựng nổi trước luồng chưởng lực đó? Thế là hấn ta liền gào lên một tiếng thảm thiết, rồi cả thân hình bị hất tung ra ngoài ba trượng như một trái banh bằng xương thịt.

Khi bắt từ trên không rơi trở xuống thì hấn ta chỉ còn cách hồ nước không hơn tám bước, do đó nếu hấn ta có thể cắn răng chịu đựng đau đớn, không gào la thì còn có hy vọng thoát nạn được ...

Nhưng đằng này hấn ta lại buột miệng gào to, khiến cho lũ rắn ùn ùn phi thân lao vút tới và hấn đành chịu cái họa muôn nghìn rắn độc ăn tươi nuốt sống.

Hắc Hà Tam Quái không như Đại Mạc Tam Hồ, vì bọn họ đều là anh em ruột thịt, do đó đại quái và nhị quái vừa trông thấy tình trạng thảm thiết của tam quái thì cả hai đều bưng bưng lửa giận, vận dụng toàn thể chân lực trong người, nhanh như chớp công ra ba chưởng.

Lần này không chờ cho Gia Cát Ngọc kịp ra tay Thiết Chỉ Cái, Thạch Kinh Thiên và Xích Diện Thân Long đều đồng một lúc vung chưởng đánh ra liên tiếp ba thế chưởng, khiến cuồng phong dấy động ầm ầm.

Đại quái nhờ đánh tay đôi với Thiết Chỉ Cái nên có thể miễn cưỡng giữ được thể tương đương. Nhưng nhị quái vì bị Thạch Kinh Thiên và Xích Diện Thần Long bao vây tấn công nên sau một tiếng gào kinh rợn là cả thân người của hắn ta đã bị luồng chưởng lực của hai đối phương hất bay vào đầm nước. Tức thì chỉ trong chớp mắt là da thịt của hắn ta đã bị những con rắn vàng lao vút tới vèo vèo tranh nhau ăn sạch.

Trong khi bọn Tam quái đã bị chết đi mất hai, thì Độc Thủ Hồ cũng vừa bị Gia Cát Ngọc đánh trúng một chưởng vào lồng ngực miệng trào máu tươi, thân hình bị hất bay vào giữa đám cỏ vàng nhạt đáng sợ kia.

Thiên Sơn Thốc Long kể là người biết xem gió trở cờ, nên trông thấy thế chỉ khoanh tay đứng yên nhìn cuộc giao tranh, nhưng vẫn sẵn sàng đối phó khi có biến động.

Lúc bấy giờ, Phi Long Thiên Sư lại càng kinh tâm khiếp đảm. Lão ta gia tăng mạnh chân lực xuống đôi chân, rồi thừa lúc mọi người không chú ý, tiếp tục chạy như bay ra xa hơn mười trượng.

Nhưng bất thần có tiếng niệm Phật vọng đến bên tai và liền đó, Thiên Nhất Thượng Nhân đã xuất hiện đến nơi, êm ru như một cái bóng ma.

Phi Long Thiên Sư tuy là người quen tính hung bạo nhưng lúc bấy giờ cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh khắp cả người. Lão ta biết giờ chết của mình đã đến nên nhanh như chớp thò tay vào áo lấy vuông lụa vàng, tức di tác của Diễm Lôi ra ...

Lão ta dự định sẽ cùng một lúc hủy cả mình cùng món di bảo đó. Nhưng Thiên Nhất Thượng Nhân không đợi cho lão ta kịp hành động, thì đã vận

dụng toàn thể chân lực trong người nhắm ngay lão ta quét tới một chưởng.

Chưởng thế của Thiên Nhất Thượng Nhân trông nhẹ nhàng phiêu diêu, chỉ gây ra một luồng gió thoảng. Thế nhưng, chính luồng gió ấy đã tạo ra một luồng kinh lực mạnh mẽ hất tung Phi Long Thiên Sư lên lưng trời rồi lại bắt từ trên rơi thẳng vào giữa đầm nước.

Gia Cát Ngọc đến đây chính là nhận sự ủy thác của Cùng Thần và Túy Quỷ tìm cách lấy cho kỳ được di bảo của Diễm Lôi trong tay của Phi Long Thiên Sư.

Do đó, khi chàng nhìn thấy Phi Long Thiên Sư bắt từ trên đang rơi thẳng vào giữa đầm nước sâu, thì không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Bởi thế, chàng liền vận dụng ngay thân pháp “Vân long cứu chuyên” nhanh nhẹn phi thân bay vút lên. Tuy chàng biết mình hành động như thế thì vô cùng mạo hiểm, nhưng vì quá cấp bách, hơn nữa trước việc không thể không hành động nên chàng quả quyết nhắm hướng Phi Long Thiên Sư lao thoát tới. Đồng thời, trong khi thân hình chàng còn đang lơ lửng giữa khoảng không, thì nhanh như chớp nhắm ngay tay của Phi Long Thiên Sư chụp thẳng.

Thủ pháp của chàng vừa nhanh nhẹn lại vừa chính xác, nên chỉ một cái chụp ra là đã được vào tay. Liên đó, chàng lắc mạnh đôi vai định lao vút trở về ...

Nhưng bất thần lại nghe Thiên Nhất Thượng Nhân cất tiếng niệm phật to, nói:

– A Di Đà Phật. Tên nghiệt chướng đôi tay đẫm máu tươi kia. Bàn tăng thà là chịu phạm sát giới để đưa ngươi cùng đi chung với nó về địa phủ một thể.

Câu nói vừa dứt, thì đôi chưởng của Thiên Nhất Thượng Nhân liền bắt thần quét thẳng ra nhắm hướng Gia Cát Ngọc công tới.

Trong khi đó, Gia Cát Ngọc đang phi thân bay trở vào bờ, nhưng vì luồng chưởng phong của Thiên Nhất Thượng Nhân cuốn tới hất chàng trở lại, nhanh chẳng kém gì một vì sao sa trên nền trời, nhắm rớt thẳng vào giữa đầm sâu.

Nhìn qua tình trạng đó, số người của Thiết Chỉ Cái đều kinh tâm táng đờm, đồng thanh cất tiếng kinh hoàng buột miệng kêu lên thành tiếng, rồi ùn ùn tràn về phía Thiên Nhất Thượng Nhân vung chưởng công ra ...

Nhưng lúc bấy giờ, những con rắn màu vàng kim trong đầm nước đã lao lên vun vút. Do đó, Thiên Nhất Thượng Nhân từ từ ngồi bẹp xuống đất để cho lũ rắn hút máu ăn thịt, sắc mặt điềm nhiên không hề cất tiếng rên rĩ ...

Thiết Chỉ Cái và bao nhiêu người khác trông thấy vậy, kinh hoàng thối lui ra sau. Họ trông thấy chỉ trong nháy mắt là da thịt của Thiên Nhất Thượng Nhân đã bị lũ rắn ăn thịt sạch trơn, chỉ còn trơ lại một đồng xương trắng mà thôi. Hơn nữa Phi Long Thiên Sư và Gia Cát Ngọc lúc bấy giờ thì không ai còn trông thấy thi thể hay xương cốt gì cả.

Vị cao tăng lừng danh trong võ lâm ấy, tại sao lúc bấy giờ lại hạ độc thủ đối với Gia Cát Ngọc?

Thì ra, lão ta trên đường đi về hướng Tây đã nghe được lời đồn đãi là Gia Cát Ngọc đã ra tay tàn sát toàn thể môn nhân của phái Hoa Sơn, rồi lại nổi lửa thiêu rụi cung điện của phái Võ Đương, đồng thời lại giết sạch cả nhà Vân Thê, tức đệ tử tại gia của phái Thiếu Lâm nữa.

Lúc ban đầu lão ta không tin, nhưng vì lời đồn đại ấy mỗi lúc càng lan rộng, trăm miệng như một, tựa hồ chính họ được mục kích. Do đó. cuối cùng lão ta đã xem Gia Cát Ngọc như một ma vương khát máu.

Chính vì vậy, lão hòa thượng ấy đã quyết chí diệt trừ mối họa đem lại hạnh phúc cho nhân quần, bằng lòng phá bỏ giới luật mà suốt mấy mươi năm qua mình đã khổ công tu luyện, gìn giữ dùng chưởng đánh rơi Gia Cát Ngọc vào Lạc Hồn Trì, rồi sau đó lại sẵn sàng để cho lũ rắn độc sát hại, trong khi tâm trạng cảm thấy vô cùng thoải mái vì đã trừ được hai tên sát nhân đẫm máu gây họa từ bấy lâu nay.

Hành động ấy của Thiên Nhất Thượng Nhân quả không hổ danh là hành động của một kẻ đại trượng phu, của một người đầy khí phách, hào hiệp ngang tàng.

Thế nhưng, nếu khi lão ta biết đích xác là những lời đồn đãi mà lão ta nghe được kia, chính là những lời vu khống một cách hèn mạt, có ý giá họa cho người, thì chẳng rõ hương hồn của lão ta ở suối vàng sẽ cảm thấy xấu hổ và hối hận đến bậc nào?

Dưới màu trời sâu thẳm giữa sa mạc mênh mông tĩnh mịch, trông lại càng thê lương. Ánh tà dương nhạt nhạt ảo não, cát vàng không ngớt tung bay mù mịt qua những luồng gió thổi ào ào.

Tất cả số người hiện diện, lớp chết lớp bỏ đi sạch trơn, khiến vùng sa mạc hoang vu này lại trở về với sự tĩnh mịch đáng sợ của nó.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 55

NHÂN MA QUỲ KẾ

Trung Thu đã đến.

Đây chính là một ngày trọng đại mà cả giới võ lâm không ai là không biết.

Bông tịch dương đã lặn xuống ngọn núi phía tây vàng trắng sáng vừa bắt đầu teo lơ lửng trên nền trời, thì tại sườn núi bên ngoài Huyết Hải Địa Khuyết, đã thấy có hai bóng người phi thân nhẹ nhàng, tiếp tục lướt tới.

Bóng người đi đầu, râu tóc rời phờ, mặt mũi vô cùng xấu xí, và bóng người đi sau, thì đôi mắt hi hí, có vẻ say túy lúy vậy.

Chẳng cần phải nói, ai vừa nhìn qua cũng biết ngay, đây là hai quái kiệt trong võ lâm, tức Cùng Thần Công Tôn Xú và Túy Quỷ Thương Huyền. Hai người lướt nhanh như hai mũi tên bắn, đôi chân nhẹ nhàng như gió thoảng, song trên nét mặt lại đầy vẻ lo lắng âu sầu.

Thì ra kể từ sau ngày Thiên Nhất Thượng Nhân, Vị cao tăng tuyệt thế của võ lâm, và một mầm non ưu tú thượng thặng của giới giang hồ là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc, cùng bị mất mạng tại ven Lạc Hồn Trì, thì hai lão ta đã cảm thấy mình trở thành thế cô sức yếu, khó bề đối địch nổi với bọn hung tàn ma đạo.

Phương chi, đến ngay phút giây này, Mộ Cổ và Thần Chung vẫn bật vô âm

tín, chẳng biết họ ở nơi đâu cả.

Chỉ dựa vào tài nghệ củ hai người, đối phó với Đông Phương Tuyệt, thì có lẽ cố nhiên là không có chi đáng ngại, nhưng số người đến phó hội trong đêm nay, nào phải chỉ có Đông Phương Tuyệt mà thôi đâu?

Số cao thủ trong Huyết Hải Địa Khuyết tuy không phải ít, nhưng hai lão không lấy đó làm ngại, mà trái lại, Thất Khuyết Đạo Nhân trong Bất Qui Cốc và Nam Thiên Dã Nhân mới là số người làm cho hai lão phải điên đầu?

Ngoài ra còn ai dám chắc chắn là trong vùng này lại chẳng có một số ma đầu khác, đang âm mưu theo dõi cuộc xung đột của đôi bên để thừa cơ ngao cò đánh nhau, đứng giữa giữ vai trò ngư ông đắc lợi?

Tuy nhiên, với khí phách hiên ngang của hai vị võ lâm quái kiệt này, dù cho rừng gươm núi kiếm, biển lửa dầu sôi, không làm sao ngăn được lòng quả quyết của họ. Do đó, tuy hai lão ta biết mình đang ở trong tình trạng thể cô sức yếu, nhưng đã đến ngày hẹn với đôi phương, hai lão vẫn phó hội một cách đúng giờ.

Bước chân của hai người nhẹ nhàng như mây bay, nhanh như điện chớp, nhắm ngay ngọn Lạc Phách Phong tiếp tục vượt lên. Và chỉ trong chớp mắt, là hai người đã đi xa hàng mấy mươi dặm đường. Sau khi họ vượt qua một ngọn núi thì cả hai đang định sẽ ... Thốt nhiên, tại sườn núi bỗng có một bóng người lướt ra, cất giọng cung kính kêu to lên rằng:

– Số người vừa đến ấy, có phải nhị vị đại hiệp Cùng Thần và Túy Qui không?

Cùng Thần và túy Qui đều nhanh nhẹn dừng chân đứng lại, đáp rằng:

– Đúng thế. Người có phải là người dẫn đường do Đông Phương Tuyệt lão ma phái đến đây không? Hai ta đã biết đường đi đến Lạc Phách Phong, vậy người hãy tự tiện.

Nói vừa dứt lời, thì cả hai vọt người bay lên, trong khi đối phương thấy thế, cuống quýt gọi to rằng:

– Khải bẩm nhị vị đại hiệp. Vị chủ nhân của chúng tôi, vì thấy nhân vật võ lâm phó hội quá đông, trong khi đó thì Lạc Phách Phong địa thế quá nhỏ hẹp, nên đã dời địa điểm phó hội đến Cửu Hồi Cốc rồi.

Hai người nghe thế, thì không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, nói:

– Cửu Hồi Cốc, lại là một địa điểm ở đâu?

– Xin nhị vị đại hiệp theo con, để đi đến đó.

Nói đoạn, người ấy nhanh nhẹn vọt người lao thoát đi, bước chân nhẹ nhàng và nhanh như gió, khi quanh qua trái, lúc quẹo sang phải, nhắm phía trước lướt thẳng tới.

Hai lão già đều là quái kiệt võ lâm, vậy thử hỏi làm sao lại chịu tỏ ra kém cỏi hơn đối phương được? Do đó, hai lão bèn đưa mắt nhìn nhau một lượt, rồi cất giọng lạnh lùng hừ một tiếng qua giọng mũi, đồng loạt phi thân bay vút theo bóng người ở phía trước.

Cửu Hồi Cốc quả là một địa điểm đúng như cái tên của nó, đường núi quanh co khúc khuỷu không biết bao nhiêu trăm nghìn khúc quanh. Những khúc quanh gắt thì chẳng khác nào một khúc tay co lại, còn những khúc quanh

lời thì chẳng khác khúc ruột dê. Cả hai đi một lúc khí lâu, mới tiến vào được một vùng sơn cốc hoàn toàn hoang vắng.

Hai lão già mới đưa chân bước vào sơn cốc, thì bỗng nghe một tiếng cười to, nói rằng:

– Quý khách quang lâm, vậy xin hãy tha thứ cho về chỗ Đôn Phương Tuyết tô ra nghinh đón chậm trễ.

Vàng trắng sáng lúc ấy đang treo lơ lửng trên đỉnh đầu, rọi ánh vàng mong lung xuống khắp mặt đất. Hai người nhanh nhẹn đưa mắt ngó về hướng có tiếng nói, chỉ thấy nơi đây chính là đáy sâu tận cùng của Cửu Hồi Cốc. Bốn bên vách núi trọc trời, có tiếng thác đổ ầm ầm, trông vừa tĩnh mịch lại vừa nguy hiểm vô cùng.

Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết đầu đội mũ vàng, lưng đeo đai ngọc, rõ ràng là một bậc vương giả uy nghi. Đứng sau lão ta, lại có một đám đông cao thủ đen nghệt.

Cùng Thần cất tiếng cười to “khà khà”, nói:

– Đông Phương lao ma. Trong cuộc đại hội hôm nay, chẳng rõ có những nhân vật cao tuyệt nào?

Đông Phương Tuyết mỉm cười đầy gian manh, nói:

– Nhị vị đại hiệp là người tên tuổi rung chuyển cả thiên hạ, vậy có lẽ tất cả nhân vật võ lâm, đều kiêng tài mến đức, nên không ai dám đến đây. Do đó, hiện giờ chỉ có mấy vị chương môn của các phái Hoa Sơn, Võ Đang và Thiếu Lâm dẫn đệ tử phó hội mà thôi.

Cùng Thần và Túy Quỷ nhân lúc Đông Phương Tuyết lên tiếng nói, thì đã đưa mắt liếc nhìn qua rõ ràng khung cảnh khắp chung quanh. Hai lão trông thấy Đại Hoang chân nhân trong Phái Hoa Sơn đứng chính giữa Nhất Diệp đạo trưởng trong Phái võ Đương đứng bên phải và Tiềm Long đại sư phái Thiếu Lâm đứng bên trái.

Tại phía sao ba người này, lại có một số nhân vật mặc tăng bào và đạo bào, đồng thời cho lẫn một vài người ăn mặc theo trần tục, nhưng đều là đệ tử ba môn phái này cả.

Đồng Chung đạo nhân và Thạch Cổ hòa thượng đều không thấy hiện diện.

Trong khi đó, nhân vật của các môn phái khác trong võ lâm căn bản đều chẳng thấy một ai cả.

Hơn nữa, ngay như cao thủ trong Huyết Hải Địa Khuyết cũng chỉ đến đây rời rạc có mấy người thuộc hàng cao thủ bậc nhì mà thôi. Số người này tựa hồ chỉ đến đây để chờ sự sai bảo lật vặc, chứ không nhằm vào việc giao tranh.

Cùng Thần và Túy Quỷ nhìn qua thì không khỏi kinh ngạc, hoang mang.

Nhưng ngoài mặt hai lão ta vẫn bình tĩnh như thường cười nói:

– Ba vị chưởng môn cũng có hứng đến đây phó hội. Vậy xem ra ngôi vị minh chủ của võ lâm ngày hôm nay, ngoài ba vị, chắc không ai tranh đoạt nữa rồi.

Sắc mặt của Nhất Diệp đạo trưởng lạnh như băng rít lên tiếng nói:

– Bàn đạo là lánh xa trần tục, vậy thử hỏi nào lại muốn tranh đoạt ngôi vị trong võ lâm làm gì?

Cùng thân và Túy Quỷ giờ đây đã suy đoán và hiểu rõ được mọi lẽ. Biết ba vị chương môn củ ba môn phái này, chắc chắn đều đến đây là vì lời hứa của hai lão ta tại Vân Gia Bảo. Tuy nhiên hai lão vẫn bình tĩnh, nói tiếp rằng:

– Nếu nói vậy, thì ba vị chương môn đến Cửu Hồi Cốc của Huyết Hải là có mục đích chi?

– Hừ. Nhị vị đại hiệp là người nói ra một lời, thì chắc chắn như đinh đóng cột, giá đáng nghìn vàng, vậy thử hỏi giờ đây, lại quên mất lời hứa với chúng tôi trước kia rồi hay sao?

– Cong Tôn Xú tôi nào dám thế? Song, vì Gia Cát Ngọc đã bị Thiên Nhất Thượng Nhân đánh rơi xuống Lạc hồn trì rồi.

– Việc ấy nhị vị có mục đích không?

– Đây là việc trong giới giang hồ, mọi người đều biết cả.

– Nói là trong giới giang hồ ai cũng biết, vậy tại sao bàn đạo đây chẳng hay biết chi nào? Nếu nhị vị muốn dùng những lời lẽ vô căn cứ ấy, để chạy chối lời hứa của mình, vậy chớ trách tại hạ sao ba môn phái chúng tôi lại không biết thủ lễ.

Cùng Thân và Túy Quỷ đều có cá tính, thà là chết chứ không hề chịu khuất phục ai bao giờ. Trong binh sinh, chẳng những hai lão ta không hề xem danh môn chính phái trong võ lâm này vào đâu, hơn thế nữa, có thể nói họ xem

các môn phái này ít nhiều có vẻ thường mắt là khác. Giờ đây, sợ dĩ hai lão ta cố dần cơn giận, cố tránh sự gây gổ với họ, chẳng qua là sợ gây tình trạng ngao cò đánh nhau ngư đắc lợi mà thôi.

Lời nói của Nhất Diệp đạo trưởng vừa thốt ra khỏi miệng, thì Túy Quỷ vẫn cố đè nén cơn tức giận, nhưng trái lại, Cùng Thần có vẻ như không làm sao nhẫn nhịn được nữa. Lão tròn to đôi mắt lên, rồi cất tiếng cười ha hả như điên dại, nói:

– Nhất Diệp lão đạo. Ông bảo không thủ lễ nghĩa là thế nào? Hiện nay Gia Cát Ngọc đã tiêu mất ca xương thịt, vậy ông còn cho là chưa đủ nữa hay sao?

– Có ai dám bảo đảm, là việc xảy ra tại Đoạn Trường Giáp trước đây, lại không tái diễn lần thứ hai?

– Hừ, hừ. Nhất Diệp lão đạo. Nếu ông dồn ép người ta mãi, thì chúng tôi không phải sợ ông đâu nhé.

Xem ra, hai người càng nói càng có vẻ tức giận hơn, nên Thiên Diên Nhân Ma Đông Phương Tuyết nào chịu bỏ qua cơ hội tốt ấy. Do đó, lão ta bèn cất giọng sâu hiểm cười to, rồi giả vờ khuyên giải rằng:

– Đạo trưởng xin hãy dần cơn tức giận. Việc Gia Cát Ngọc có thể từ trong cái chết, thoát nạn tìm đường sống, như sự việc xảy ra tại Đoạn Trường Giáp trước kia, tuy chẳng phải việc không thể có, nhưng cũng không hẳn là nhất định xảy ra đúng như vậy đâu. Đạo trưởng hà tất vì việc nhỏ mà bỏ qua việc to. Vạn nhất nếu chộc tức hai vị ấy, thì ...

Nói đến đây, lão ta lại cất giọng sâu hiểm khôn lường, cười to lên rồi ngưng

ngay lại, không nói tiếp nữa.

Câu nói ấy của Đông Phương Tuyết thực hết sức khôn khéo. Một mặt lão ta cho biết việc Gia Cát Ngọc bị đánh rơi xuống Lạc Hồn Trì là việc có thực, nhưng chàng ta vẫn có thể thoát chết được trong hoạn nạn, hiểm nguy ấy như thường. Một mặt khác, lão ta còn có ngụ ý nói cho ba vị chưởng môn biết, là nếu chọc tức Cùng Thần và Túy Quỷ thì chẳng phải dễ đối phó với ông ta.

Qua câu nói đó, thử hỏi Nhất Diệp đạo trưởng làm sao nhẫn nhịn cho được?

Chẳng riêng Nhất Diệp đạo trưởng mà đến cả Đại Hoang chân nhân và Tiềm Long đại sư cũng cảm thấy mình bị người ta xem thường, nên trong lòng vô cùng căm tức, đồng loạt tràn tới trước cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

– Nhị vị nếu không kiên sợ ba môn phái lớn chúng, thì chúng tôi cũng không tỏ ra kiên sợ nhị vị được.

– Đây, hòa thượng và lão đạo sĩ kia. Có phải các ông muốn lấy võ nghệ thử nhau cho biết không?

– Xin nhị vị hãy ra tay chỉ giáo?

– Ha ha. Như vậy thì còn có gì tốt hơn nữa?

Cùng thần và Túy Quỷ tánh tình vốn tự cao, ngạo mạng. Hơn nữa, giờ đây lửa giận cháy bùng bùng, nên câu nói vừa dứt, thì liền vung chưởng lên, nhắm ngay quả tim của vị chưởng môn phái Võ Đương chém thẳng tới.

Nhất Diệp đạo trưởng là người tên tuổi được xếp vào Đạo môn song kiếm

trong võ lâm, lão ta là một cao thủ thượng thặng, nên trông thấy thế, liền nhanh nhẹn vung đôi chưởng lên đánh thẳng ra một đạo kinh khí để chống trả.

Qua một tiếng “âm” to tức thì, Nhất Diệp đạo trưởng đã bị hất bắn ra sao liên tiếp ba bước.

Chính vì thế, Nhất Diệp đạo trưởng và Đại Hoang chân nhân của phái Hoa Sơn, Tiềm Long đại sư của phái Thiếu Lâm, đều không khỏi kinh ngạc trước nội lực cùng hùng hậu của Cùng Thần Công Tôn Xú, nên cả ba há mồm trợn mắt, mất hẳn sự bình tĩnh.

Công Tôn Xú ngửa mặt cười to, nói:

– Đường đường là một vị chưởng môn phái Võ Đang, thế mà tài nghệ chẳng qua lại tầm thường như vậy. Hừ. sự thực đều là là phường dối đời để lấy được cái tên rỗng tếch mà thôi.

Nhất Diệp đạo trưởng nghe qua, không khỏi bừng nóng, bèn gằn giọng quát rằng; – Bỏ trận mau.

Tức thì bóng người chập chờn di động, thế là tất cả đệ tử của phái Võ Đang đều ùn ùn tản mác ra bốn bên. Và ngay cả số đệ tử của Phái Hoa Sơn và phái Thiếu Lâm, cũng cùng một lúc phân tán ra theo một đội hình có trật tự.

Túy Quý hípc đôi mắt say lè nhè của lão lại, rồi cười nói:

– Ba môn phái lớn của các ông là những môn phái tên tuổi rung chuyểncả võ lâm, thế mà chẳng ngờ lại là số người chỉ biết dựa vào đám đông, để vây đánh người cô thế mà thôi.

Qua câu nói khinh miệt ấy, đã làm cho cả Nhất Diệp đạo trưởng, Đại Hoang chân nhân và Tiềm Long đại sư, đều xấu hổ muốn chui xuống đất. Nhưng cả ba liền nhanh nhẹn tuốt binh khí ra xiết chặt vào tay, rồi ai nấy đều bước đến vị trí riêng của mình. Chừng đó, họ mới quay phắt người lại, đồng thanh quát rằng:

– Nhân lúc quần hùng trong thiên hạ đều chưa đến, chúng ta nên lợi dụng thời gian ngắn ngủi này, thanh toán mỗi ân oán cho xong. Vậy xin nhị vị ra tay đi nào.

Sắc mặt của Cùng Thần và Túy Quỷ đều tràn đầy sát khí, cất tiếng quát to, rồi cùng một lúc vung bốn chưởng ra, đưa chân tràn nhanh tới trước.

Cùng Thần Công Tôn Xú lướt thẳng lên cao như con chim đại bàng đang tung bay mây lướt gió, trong khi đôi tay vận dụng “Càn Khôn bát quái chưởng” quét ra đôn dập, nhắm thẳng vào Nhất Diệp đạo trưởng của phái Võ Đương công tới, gây thành những luồng kinh phong lạnh buốt cả da thịt.

Túy Quỷ Thương Huyền xe dịch thân hình nhanh như một vì sao sa, chưởng này đánh xong chưởng kia lại giáng tới, công liên tiếp năm thế võ, gây thành những luồng chưởng gió nóng bỏng như lửa đốt, nhắm ngay Đại Hoang chân nhân của phái Hoa Sơn chụp xuống.

Hai vị quái kiệt của võ lâm này, chẳng những khi ra tay đánh nhau, sử dụng toàn những thế võ mãnh liệt hiểm hóc, mà đồng thời, chưởng nào chưởng nấy cũng được vận dụng chân lực mạnh mẽ. Hơn nữa, trong mỗi thế võ, đều được hai lão ta sử dụng “Hoàng Tuyền u Phong” và “Lục Dương thân Cương” để tấn công vào kẻ địch.

Tuy nhiên, số người trong ba môn phái lớn này, nào phải nhân vật tầm thường đâu?

Hơn nữa, “Tam ngưng tuyến cơ trận” đang được họ bố trí đây, lại chính là một sự liên kết linh động và chặt chẽ, giữa hai đại trận “Thông Thiên” của phái Hoa Sơn và “Thiên Can” của phái Võ Đang và La Hán của phái Thiếu Lâm. Vậy, nào dễ chi đối phó?

Do đó, khi Cùng Thần phi thân lướt tới còn cách Nhất Diệp đạo trưởng độ ba thước nữa, thì bỗng đôi mắt đều hoa lên, sao bạc tung tóe chiếu ngời, vì mười ba lưỡi trường kiếm đã đồng loạt công tới, gây thành mười ba luồng gió lạnh rít vèo vèo.

Khi những luồng kiếm khí va chạm thẳng vào luồng “Hoàng tuyến u phong”, thì liền gây lên một tiếng nổ to như trời lòng đất vỡ.

Cùng thần tuy là một nhân vật cao cường tuyệt thế, nhưng vẫn bị sức va chạm ấy lui ra sau ba bước.

Nhưng đệ tử phái Võ Đang tự hồ vẫn không chiếm được ưu thế. Thế trận “Thiên can kiếm” của họ, bị sức đánh mãnh liệt của Cùng Thần, thì không khỏi bị rối loạn hàng ngũ.

Đây chính là một thời cơ tốt nhất, để phá vỡ trận thế của đôi phương, do đó cùng thần cất tiếng cười tươi rồi vận dụng chân lực một lần thứ hai tràn nhanh về phía trước ...

Nhưng bất thần Nhất Diệp đạo trưởng bỗng dẫn số đệ tử Võ Đang nhanh nhẹn lắt mình lướt đi mất.

Liên đó, trong thấy những tà áo trắng bào bay phát phơ theo chiều gió, và Tiềm Long đại sư cùng đệ tử của phái Thiếu Lâm tràn tới.

Trong khi ấy thì Túy Quỷ Thương Huyền cũng gặp một tình trạng tương tự như Cùng Thân. Lão ta ra sức tấn công vào phái Hoa Sơn. Và khi chạm thẳng vào “Thông thiên kiếm trận” thì trận thế bị biến đổi ngay. Tiếp theo đó, xuất hiện trước mặt lão chính là “Thiên can kiếm trận” của phái Võ Đang.

Theo thông lệ của một trận thế, thì các người trong trận phải hợp lực với nhau một cách có quy củ, để tấn công vào đối phương, lấy yếu để thắng mạnh. Nhưng tam Ngươn Tuyền cơ trận này, ngoài yếu tố ấy ra, họ còn lấy ba trận pháp từ bấy lâu nay từng làm rung chuyển cả giới giang hồ, của ba môn phái làm cơ sở biến hóa, nên lại càng ly kỳ hơn. Do đó, nó lại gây nên một uy lực gấp ba lần trận thế thông thường. Khi Cùng Thân và Túy Quỷ xê dịch thân người và tiến vào sát nhau, thì Tam ngươn Tuyền Cơ trận cũng xiết chặt lại.

Tức thì, hai lão thấy bên bên kinh phong dấy động âm âm, không ngớt xoay vần theo phương hướng thế trận và mỗi lúc càng nhanh, càng mãnh liệt hơn.

Cùng Thân và Túy Quỷ trông thấy thế thì trong lòng bất giác kinh hãi. Chính vì vậy, mà thái độ xem thường ba môn phái này, cũng bất giác giảm đi quá nửa.

Lúc bấy giờ Thiên Diện Nhân Ma cũng đứng bên ngoài để nhìn xem, liền cất giọng sâu hiểm gian manh, cười to nói:

– Ba môn phái ấy trong võ lâm quả không phải tầm thường. Xem ra ngày hôm nay ... Ha ha ...

Cùng Thần và Túy Quý vừa nghe qua lời xiên xỏ trên đùa ấy, không khỏi vừa thẹn vừa tức giận, cả hai liền cất tiếng hừ lạnh lùng qua giọng mũi, rồi vung chưởng đánh thẳng vào thế trận đang xoay chuyển ấy năm chưởng mãnh liệt.

Thế đánh vừa rồi của Cùng thần và Túy Quý đều vận dụng chín phần mười chân lực, nên nhất thời hai luồng kinh phong một lạnh buốt, một nóng bỏng, ô ạt chẳng thua chi bão táp ngoài bể khơi, liền cuốn thẳng vào bốn bên của thế trận.

Sức mạnh của hai luồng chưởng phong ấy, tựa hồ có thể thổi bay được cả một quả đồi nhỏ.

Nhưng tam ngươn tuyền cơ trận nào hải dễ đối phó?

Đại Hoang chân nhân và Nhất Diệp đạo trưởng cũng chia thẳng mũi kiếm lên một lượt, tức thì đệ tử hai môn phái này tức thì đề quay mặt nhìn về phía trái, rồi vung chưởng phải lên, công ra hai thế võ.

Trong khi đó, ngọn thiên trượng trong tay của Tiềm Long đại sư cũng huơ lên, tức thì đệ tử phái Thiếu Lâm cũng ùn ùn công ra hai thế võ.

Những tiếng rít gió âm âm, không khí trở thành lạnh buốt như cắt da thịt, cát đá tung bay mịt mù.

Cùng thần và Túy Quý không khỏi thảm kinh hãi, không ai bảo ai, đôi vai lắc mạnh liên tiếp.

Trong khi đó, ba vị chưởng môn trong Tuyền Cơ trận cũng không khỏi phập phồng lo sợ. Đồng thời mấy đệ tử tài nghệ kém cỏi, bỗng hoa cả mắt và suýt

nữa té khụy xuống đất.

Nhìn qua tình trạng đó, Cùng Thần và Túy qui không khỏi kinh hãi không hiểu ra sao cả.

Nhưng ba vị chưởng môn đang đứng giữa thế trận, thì có vẻ là càng hoang mang hơn, quả tim không ngót nhảy nhe thình thịch.

Lúc bấy giờ, chỉ có Thiên Diên Nhân Ma Đông Phương Tuyết là cảm thấy vô cùng thích thú. Hơn nữa, thỉnh thoảng lão lại chêm vào vài câu ly gián, khiến đôi bên càng đánh nhau quyết liệt hơn.

Lúc bấy giờ tình trạng trước mắt đã lâm vào thế giằng co. nếu Cùng Thần và Túy Qui không tràn tới tấn công, thì đệ tử ba môn phái cũng thu chưởng đứng yên thủ thế. Nhưng họ lợi dụng xoay chuyển của thế trận, gây một luồng kinh phong cứng rắn, không ngót xiết chặt vòng vây để bao lấy hai lão ta mỗi lúc càng chặt hơn.

Cũng may là người đối địch thế trận này lại chính là Cùng Thần và Túy Qui.

Nếu thay vào đây là một kẻ khác thì chớ nên nói chi đến việc ra tay đánh nhau với đối phương, mà chỉ cần bị những luồng kinh phong do thế trận gây ra cũng đủ đè bẹp thành một đồng thịt vụn rồi.

Hai bên giằng co qua một khoảng thời gian độ dùng xong một chén trà, thì Cùng Thần và Túy Qui đều nổi giận, cả hai vung tay lên không ngót, đánh ra một luồng cuồng phong lạnh buốt và một luồng kinh phong nóng bỏng. Hai luồng cuồng phong ấy chẳng khác chi băng giá giữa mùa đông và cũng chẳng khác chi một ngọn núi lửa đang phun âm âm, khiến đất đá đều xoay chuyển tung bay mù mịt, rịt vèo vèo trong gió, khiến ai nhìn thấy đều phải

thất sắc kinh hoàng.

Bởi thế, tiếng nổ âm âm, cũng như tiếng rít vèo vèo, nối tiếp nhau vang lên không ngớt, làm cho bao người hiện diện đều như óc đing tai.

Trong khi đó, Cùng Thần và Túy Quỷ đem hết sức bình sinh, vung chưởng quét ra bốn bên vun vút, tạo thành một uy lực mãnh liệt vô song, thế võ xem ra mỗi lúc lại càng nhanh nhẹn hơn trước.

Nhưng số tăng nhân và đạo sĩ trong Tam Ngươn Tuyên Cơ trận một mặt sử dụng trường kiếm quét ra, đi đôi với những thế trượng mãnh liệt, hắt từ khắp bốn bên, công thẳng vào giữa đồn dập như không bao giờ dứt. Nói về võ công của số người này không sao đối địch nổi với Cùng Thần và Túy Quỷ, nhưng họ lợi dụng sự biến chuyển của thế trận, nên nguồn chân lực của mỗi người đánh ra đều có thể tập trung lại với nhau, thành một luồng kinh lực xoay chuyển, vừa nhanh nhẹn, lại vừa mãnh liệt, không thua kém chi với sức công ra của hai ông già.

Lối đánh ấy, đúng là một lối đánh thẳng với nhau bằng chân lực, nên thời gian kéo dài, Cùng Thần và Túy Quỷ đều cảm thấy chân lực trong người bị hao hụt đi, nên họ bắt đầu thở hổn hển, cũng như vàng trán đã bắt đầu rướm lấm tẩm mồ hôi lạnh.

Riêng số người của Nhất Diệp lão đạo, tuy dựa vào sự biến hóa kỳ tuyệt của thế trận, nên tạm thời có thể vây chặt được Cùng Thần và Túy Quỷ, nhưng qua sự phản công mãnh liệt của hai ông già, thì số người trong thế trận cũng không khỏi thở hạo hển, bước chân loạn choạng, không còn vững vàng như trước kia nữa.

Mây đen trên nền trời đã che khuất vàng trắng sáng, mồ hôi lạnh đã ướt đầm

y phục của mọi người.

Cuộc giao tranh mỗi lúc càng thêm quyết liệt, và đôi bên đều kẹt trong thế lữ cỡi cộ, và không ai có thể dừng tay cả.

Số đệ tử của môn phái Thiếu Lâm và Võ Đương và Hoa Sơn, lần lần bị nội thương nghiêm trọng, nên thân hình lão đảo thoái lui liên tiếp ra sau năm bước.

Trận thế bắt đầu nao núng.

Nhưng Cùng Thần và Túy Quỷ sau một lúc bị tiêu hao chân lực trong người, nên thế công của hai lão ta cũng không còn mãnh liệt và lợi hại như trước nữa.

Đôi bên vì sử dụng quá nhiều chân lực, nên đều tỏ ra đuối sức. Nhìn qua tình trạng này, ai cũng có thể đoán biết được, kết quả trận giao tranh, chắc chắn bên bị thua sẽ kiệt sức mà chết, còn bên được đắc thắng thì cũng cách cái chết không bao xa.

Nếu như vậy, thì họ còn sức lực đâu để tranh ngôi minh chủ trong võ lâm ngày hôm nay nữa?

Cùng Thần và Túy Quỷ suy nghĩ thế, nên trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng hối hận.

Trong khi đó, Nhất Diệp đạo trưởng, Đại hoang chân nhân và ngay cả Tiềm Long đại sư của phái Thiếu Lâm cũng thêm tự trách, tại sao mình lại nóng nảy và lỗ mãng như vậy.

Bọn họ không ai có thể tưởng tượng được là cuộc giao tranh này kéo dài đến mức đó.

Thế là tất cả hai đối phương đều hối hận về hành động của mình. Song có ai bằng lòng lên tiếng trước yêu cầu bãi chiến? Hoặc tạm thời rút lui?

Cái hy vọng duy nhất của họ là Mộ Cổ và Thần Chung hay bất luận nhân vật võ lâm nào đến kịp đứng ra điều giải, hầu giàn xếp để chấm dứt cuộc giao tranh phi lý này đi.

Nhưng bọn họ đành thật vọng.

Đông Chung đạo nhân vẫn bật vô âm tin và không thấy hình bóng đâu cả.

Thạch Cổ hòa thượng cũng đi đâu biệt mù, đến giờ phút này vẫn không thấy xuất hiện.

Thậm chí sắp đến giờ đại hội, mà chẳng hề trông thấy mặt một nhân vật võ lâm nào kéo đến cả.

Hiện giờ ở tại Cửu Hồi Cốc thâm sâu bí mật này, ngoại trừ ba môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang, Hoa Sơn ra, tựa hồ chỉ còn có Cùng Thần và Túy Quỷ và bọn nha trảo của huyết Hải mà thôi.

Sau một tiếng ầm, Cùng Thần bỗng nhanh như điện chớp, lại quét ra hai chưởng mãnh liệt, tức thì số đệ tử của phái Hoa Sơn đang đứng chong mặt gần đây liền vung trường kiếm lên nhanh như gió hốt, công trả lại lão ta hai thể võ không kém phần mãnh liệt.

Thế là râu tóc của Cùng Thần đều rung chuyển tơi bời, đôi vai không ngớt

chao động, rồi hộc ra một ngụm máu tươi đỏ ối.

Đại Hoang chân nhân cố gắng đè số mau huyết cuồng loạn trong lồng ngực xuống, nhưng số đệ tử của phái này, lại bị luồng chưởng lực của Cùng Thần quét trúng, té lẳng quay ra đất như những trái banh bằng xương bằng thịt.

Thạch Cổ hòa thượng tại sao không đến?

Còn Đồng chung đạo nhân đã đi đâu rồi?

Ngoài ra còn Thạch Kinh Thiên và Thiết Chỉ Cái đang bận việc chi, mà đến giờ phúc này chưa thấy xuất hiện? không, bọn họ đi đến cả rồi, nhưng hiện giờ họ đang gặp một tình trạng nếu so với cùng Thần và Túy Quý thì không khác hơn là bao. Vì bọn họ đều sa vào mưu sâu kế độc của Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyệt cả.

Riêng về Thạch Cổ hòa thượng, từ bấy lâu nay đã cùng với người tình củ vừa mới xuất gia là Mạc Sâu sư thái, chung sức khổ công tu luyện tại Đoạn Trường giáp, mãi đến khi còn cách ngày đại hội nửa tháng, họ mới hoàn tất môn võ công mà họ đang bế quan để trui rèn, nên liền từ giả Tư Đồ Uyển và Tiểu Thanh, đi bất kể ngày đêm về hướng đông để phó hội.

Khi Thạch Cổ hòa thượng và Mạc Sâu sư thái đến bên ngoài huyệt Hải Địa Khuyết, thì liền kéo nhau lên ngay ngọn Lạc Phách Phong. Lúc bấy giờ trăng sáng đang treo lơ lửng trên nền trời, gió đêm đang thổi lồng lộng, và trông thấy trên ngọn núi ấy, bóng người đang chao động chập chờn.

Hai người phi thân nhẹ nhàng như một đôi chim, bay lơ lửng giữa không trung rồi đáp nhẹ nhàng xuống. Khi họ vừa đứng yên thì đã nghe tiếng cười to rằng:

– Đại sư kể từ ngày xa cách đến nay vẫn được khỏe mạnh chứ? Đông Phương Tuyết tôi đã chờ đón tại nơi đây lâu rồi, thế tại sao đại sư đến bây giờ mới đến?

Người nói chuyện ấy quả là một lão già đầu đội mũ vàng, lưng mang đai ngọc, ăn mặc như một bậc vương giả, đúng là huyết Hải Chuyển Luân Vương.

Tại phía sau lưng của lão ta cũng đang đứng một hàng có trên mười nhân vật võ lâm. Thạch Cổ hòa thượng đưa mắt quét qua thì trong lòng không khỏi kinh hãi.

Số nhân vật võ lâm đứng sau lưng Huyết Hải Chuyển Luân là ai thế?

Thì ra, số người ấy toàn là những tay cao thủ thượng thặng trong giới giang hồ, trước đây đã bị Huyết Hải Luân Chuyển Vương dùng Thất Tình Ao Hồn Sa để chế ngự cả. Trong số đó, gồm có Ca Đà đại sư ở Kim Sơn tự, ba lão đạo sĩ ở Thái Sơn Quan, Thiết Phiến Tẩu ở phái Chung Nam và ba người trong Đông Hải tứ Hữu. Ngoài ra, lại còn có Lam Y Khách, một nhân vật mà bấy lâu nay được xem là mất tích.

Thạch Cổ hòa thượng đã có sống một dạo trong Huyết Hải nên biết số người ấy đã mất hết lý trí. Vậy nếu không tìm cách chi giải cứu họ, thì đại hội đêm nay, quả đáng lo ngại lắm ...

Giữa lúc lão ta đang đắn đo, chưa có một quyết định chi dứt khoát, thì Mạc sêu sư thái chấp tay niệm phật rằng:

– A di đà phật. Thí chủ vốn thật là ai thế?

Thạch Cổ hòa thượng nghe qua câu nói ấy, trông lòng không khỏi kinh hãi.

Lão ta nhanh nhẹn ngửa mặt lên nhìn và nhận xét tỉ mỉ thì thấy người đang đứng trước mặt mình, tuy đầu đội mũ vàng, lưng mang đai ngọc, sắc mặt cũng giống y Đông Phương Tuyết, y phục cũng chẳng khác Huyết Hải Chuyển Luân Vương, nhưng đôi mắt lại có vẻ lạnh lùng hơn Đông Phương Tuyết nữa ...

Đông Phương Tuyết có biệt hiệu là Thiên Diện Nhân Ma, vậy chắc chắn người này là con người giả mạo.

Quả nhiên, người ấy nghe qua lời nói của Mạc Sâu tiên tử liền cất giọng gian manh, cười nói:

– Mạc Sâu lão bà tử. Thực chẳng ngờ ngày hôm nay mà bà cũng gởi thân vào cửa phật. Đúng thế, nhãn quang của bà quả là khá lắm. Lão phu đây chính là Âm Sơn Quỷ Tẩu Bình Hạo đây.

Vừa nói lão vừa đưa cao cánh tay gỡ chiếc mặt nạ bên ngoài xuống, thì diện mục lão ta đã hiện ra rõ ràng trước mặt mọi người. Đây là một lão già lạnh lùng, sâu hiểm, sắc mặt ác độc, chẳng phải chính là Âm Sơn Quỷ Tẩu Bình Hạo, một con người gian ta sâu hiểm hay sao?

Thạch Cổ hòa thượng hết sức kinh ngạc, nói:

– Té ra là Bình thí chủ. Ngày giờ cuộc đại hội đã đến, vậy chẳng rõ tại sao Đông Phương thí chủ vẫn chưa xuất hiện? chả lẽ ...?

Âm Sơn Quỷ Tẩu cười nhạt, nói:

– Thạch Cổ hòa thượng. Đại vương hiện giờ đây đang bận thủ tọa đại hội nơi Huyết Hải Địa Khuyết, vậy làm sao đến đây cho được?

– Nếu thế, xin Bình thí chủ hãy dẫn đường, bản tăng ...

– Ha ha. Thạch Cổ hòa thượng. Ông chớ nên nói nghe dễ dàng quá như vậy.

Đã đến nơi này rồi, thì ông hãy nghe theo số phận thôi, vậy nào có thể nghĩ đến việc rời khỏi Lạc Phách Phong, ngoại trừ trường hợp ông đề tính mạng lại, thì là một việc khác.

– A di đà phật. Bình thí chủ thực sự có thể giữ bản tăng lại nơi đây hay sao?

– Ha ha. Tên tuổi Càn Khôn Ngũ Bá của các ông, đã sụp đổ từ lâu rồi. Nếu ông không tin, thì ông hãy ra tay thử cho biết.

Nói đoạn, hai tay hắn liền khoát lên, tức thì qua nhiều tiếng xoạc xoạc, thế là mười mấy bóng người chung quanh đều tản mác ra chung quanh, vây chặt lấy Thạch Cổ hòa thượng và Mạc sêu Tiên Tử vào giữa. Số người đó, đôi mắt ai nấy đều sáng ngời, đôi tay thủ thế như trực trản tới tận công.

Mạc Sêu tiên tử tuy lúc ấy đã quy y cửa phật, nhưng cá tính chưa được trầm tĩnh như Thạch Cổ hòa thượng, nên vừa nhìn qua tình trạng trước mắt, liền cất giọng lạnh lùng cười nói:

– Bình Hạo. Nếu ngươi không bằng lòng ra lệnh cho số người này lui ra, thì chớ trách bản ni lại phạm sát giới đó.

– Ha ha. Ha ha. Mạc Sêu lão ni. Hôm nay chính là ngày cuối cùng của bà đó.

Nơi này, chính là mồ chôn bà, vậy bà còn lên giọng khoát lác làm gì? Nên mau tự xử đi thì tốt hơn.

Mạc Sầu sư thái không còn cách chi đề nén lửa giận trong lòng được nên nạt to một tiếng, rồi vung mạnh cánh tay lên, nhắm ngay Âm Sơn Quỷ tẩu công thẳng tới nhanh như một luồng điện xẹt.

Âm Sơn Quỷ tẩu cất giọng nham hiểm cười to, trong khi thân hình nhanh nhẹn lách tranh ra xa tám thước.

Gần như cùng lúc với Âm Sơn Quỷ Tẩu lách mình tránh đi, thì có hai bóng người nhanh nhẹn tràn tới, đồng thời lại thấy bóng chưởng vung lên, bóng quạt chập chờn, gây thành những luồng kinh phong âm âm như sấm động, công ra ba thế võ mãnh liệt về phía Mạc Sầu Tiên tử.

Hai người tràn tới tấn công ấy chính là Thiết Phiến Tẩu Tần Đơn ở phái Chung Nam và Tử Minh Thư Sinh Không Càn Phai trong Đông Hải Tứ Hữu. Thế võ của Thiết Phiến Tẩu vừa kỳ tuyệt vừa dòn chứa nội lực mạnh mẽ, quả không hổ danh là một bậc cao thủ trong giới giang hồ.

Trong khi đó, Tử Minh thư sinh Không Càn Phụ vung chưởng đánh ra một cách hết sức nhanh nhẹn, diễn biến ly kỳ khó đoán, tự hồ còn cao hơn cả Thiết Phiến Tẩu một bậc.

Võ công của Mạc Sầu sư thái tuy không phải là tầm thường, nhưng đứng trước hai cao thủ đem toàn lực ra tấn công, thì vẫn không làm thế nào lách tránh, để tràn theo truy đuổi Âm Sơn Quỷ Tẩu.

Nhưng chính vì vậy mà làm cho bà tức giận hơn, cá tính ngang tàn thuở

trước liền nổi dậy. Bà ta hạ thấp cánh tay, rồi thay đổi ngay thế võ, tức thì trông thấy giữa không trung bóng chưởng ngọc chập chờn như những cánh bướm bay, công trả về phía địch ba chưởng liên tiếp. Ba chưởng này đều là ba thế võ vô cùng kỳ tuyệt, quái dị khó lường.

Với hai nhân vật tài nghệ cao cường như Tứ Minh Thư Sinh và Thiết Phiến Tẩu, vẫn cảm thấy luống cuống trước thế công của mặc Sâu tiên tử. Do đó đôi vai họ chao động liên tiếp, trong khi đôi chân không ngớt thoái lui ba bước dài.

Mặc Sâu Sư thái liền cất giọng cười lạnh lùng, nói:

– Bình Hạo. Người xem rõ rồi chứ? Nếu người không ra lệnh cho số người này lui đi thì ...

Âm Sơn Quỷ Tẩu trông thấy thế, trong lòng không khỏi kinh hoàng. Vì lão ta không làm sao tưởng tượng được Mai Uyển Phân sau lần xuất gia thì võ công cao cường đến mức đó. Nhưng trong lòng lão càng kinh hoàng chừng nào, thì càng không dám để cho hai người này rời khỏi ngọn núi bỏ đi chừng này. Do đó, lão bèn cất giọng ngạo nghễ cười nói:

– Ni cô trợ kia. Bà chớ nên thấy mình chiếm được ưu thế thì khua môi múa mỏ. Nếu ngày hôm nay để cho ông bà đi thoát được nơi này thì Bình Hạo ta sẽ ...

– Thì người thế nào?

– Thì ta sẽ tự xử tại ngọn Lạc Phách Phong này vậy.

– Tốt lắm.

Dứt lời Mạc Sâu Tiên tử đã nhanh nhẹn phi thân tràn tới lần thứ hai, và ai nấy chỉ thấy bóng người chập chờn, là đã nghe cuồng phong dấy động ào ào, đồng thời bầy luồng kinh lực cũng kêu vè vè trong gió, nhắm hai người đang đứng ở trước mặt dần tới.

Thạch Cổ hòa thượng thấy bà ta sử dụng liên tiếp những thế võ tuyệt kỹ nên sợ sẽ làm cho số nhân vật võ lâm hoàn toàn bị mất lý trí này phải chịu thiệt mạng oan uổng, nên trong lòng không khỏi kinh hãi.

Nhưng số nhân vật võ lâm ấy, co ai là người võ công kém cỏi đâu? Huyết Hải Chuyển Luân Vương đã khổ công nghĩ ngợi, nếu không chắc thành công, thì lại đâu đưa số người này ra để đối phó với Thạch Cổ hòa thượng, một nhân vật tên tuổi rung chuyển cửu Châu?

Bởi thế khi Mạc Sâu sư thái vừa vung tay đánh ra thì Âm Sơn qui Tẩu hú liên lên mấy tiếng dài, khiến số nhân vật võ lâm tâm thần đang bị chi phối kia, liền ùn ùn tràn ngay tới trước, kẻ vung quyền, người vung chưởng, kẻ tuốt binh khí, người vận dụng thần công, tấn công ra chớp nhoáng ngoài mười đạo cuồng phong lạnh buốt.

Số nhân vật này không có ai là tay tầm thường cả, ngay như Lam Y khách là một người tài nghệ kém cỏi nhất trong đám, cũng là kẻ có sự trui rèn về nội công mấy mươi năm. Vậy khi bọn họ ùn ùn tràn tới tấn công, thì thử hỏi Mạc Sâu sư thái làm thế nào đối phó cho nổi? Cánh tay trái của bà vung lên vận dụng toàn lực đỡ thẳng phía trước, thì đã chạm đúng vào thế phản công của ba vị đạo sĩ trong Thái Sơn quan Túc thì một tiếng nổ âm thực to, làm rung động khắp núi đồi, cuồng phong cũng theo đó dấy động ào ào, tung bay cả tà áo của mọi người. và Mạc Sâu sư thái đã thoái lui liên tiếp ra sau ba bước ...

Cùng lúc với Mạc Sâu sư thái vung chưởng đánh thẳng vào thế phản công của ba vị đạo trưởng trong Thái Sơn Quán, thì Mục Dã Thần Canh Điền Căn và Tiên Dương Ngư Phủ Giang Triều, cũng vung chưởng đánh lên và chưởng phong đã cuộn tới lớp áo ngoài của Mạc Sâu sư thái ...

Thạch Cổ hòa thượng tuy là người xuất gia đã lâu, tâm trạng lúc nào cũng bình tĩnh, thế mà đứng trước sự việc xảy ra lúc ấy, trong lòng không khỏi kinh hoàng. Lão ta cất tiếng niệm phật to, nói:

– A di đà phật. Hay thay. Hay thay.

Vừa nói lão ta vừa vung tay áo rộng quét ra liên tiếp, trong khi chiếc trống đá tuy cũng không ngớt công thẳng về phía trước khiến phóng chưởng chập chờn, kinh phong dấy động âm âm, chẳng khác nào sóng to đang thét gào ngoài bể cả, nhắm ngay đầu của số người tràn tới chụp thẳng xuống.

Thạch Cổ hòa thượng được liệt vào hàng ngũ Bá, tài nghệ cao cường, võ công kỳ tuyệt, không phải một số nhân vật giang hồ tầm thường có thể sánh được. võ công của lão riêng về mặt mạnh mẽ hiểm hóc không nói, mà chỉ nói tiếng trống “tùng tùng” của lão ta cũng đã làm cho tâm thần mọi người đều kinh hoàng rung chuyển, lúc nào cũng hồi hộp không sao giữ được sự bình tĩnh lúc giao tranh.

Trên nền trời trắng sáng như gương nhưng khắp chung quanh vùng huyết Hải Địa Khuyết đâu đâu cũng đầy rẫy không khí sát phạt.

Âm Sơn Quỷ Tẩu trông thấy thế công của đôi phương mãnh liệt như trời long đất lở, thì trong lòng không khỏi hết sức kinh hoàng gương cổ hú dài liên tiếp, tức thì số quân hùng võ lâm đang bị áp đảo kia bắt đầu phản chân trở lại, rồi không ai bảo ai, lại đưa chân tràn tới.

Mục Dã Thần Canh Điền Cán, Tiền Dương Ngư Phủ Giang Triều và Từ Minh Thư Sinh Khổng Càn Phụ đều găm lên giận dữ cùng một lúc quét ra ba chưởng mãnh liệt.

Ba người ấy võ nghệ cao cường, nội lực dồi dào, nên chín chưởng vừa quét ra, đã gây thành một ngọn cuồng phong mạnh mẽ, cũng chẳng thua chi một cơn gió lốc. Khi những cơn cuồng phong ấy hòa thành một thì tựa hồ có thể hất bay được cả núi đồi, rồi nhắm ngay Mạc Sâu sư thái cuộn thẳng tới.

Thế võ của Mạc Sâu sư thái tuy rất thần kỳ nhưng dù sao cơ thể của người đàn bà vẫn yếu đuối hơn. Do đó, sau một lúc tấn công mãnh liệt, thì mồ hôi trán của bà ta đã rướm ra lấm tấm, vậy thử hỏi làm thế nào có thể đỡ được một luồng chưởng lực mạnh liệt của ba người vừa đánh ra?

Thạch Cổ hòa thượng tuy đã gởi thân vào cửa phật, nhưng nợ tình vẫn chưa dứt, nên trông thấy thế thì không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn lắc mình tràn tới ...

Nhưng còn bao nhiêu cao thủ võ lâm đang đứng bên ngoài giương mắt ngó chòng chọc vào lão ta, vậy thử hỏi bọn họ nào chịu để yên cho lão ta tràn tới tiếp tay với Mạc sêu sư thái?

Bởi thế trong khi lão ta mới vừa lắc mạnh thân hình, và chưa kịp tràn tới, thì hốt nhiên tiếng quát giận dữ không ngớt vang lên, rồi Tiêu Dao tử, Vi Trần Tử và Phù Du Tử trong phái Thái Sơn liền vung lên sáu chưởng nhất tề đánh ra, gây thành một đạo kinh phong mãnh liệt, công thẳng về phía lão ta. Trong khi đó, Thiết Phiến tẩu và Lam Y Khách cũng chẳng hề tỏ ra do dự, kẻ vung quạt lên không, người vung tay áo lam bay phát phơ, công thẳng vào Thạch Cổ hòa thượng ba quạt năm chưởng.

Năm người hợp lực với nhau, đã gây ra sức mạnh mãnh liệt, cơ hồ có thể đánh sụp cả một quả núi nhỏ nên Thạch Cổ hòa thượng dù là một vị thần tiên hạ giới cũng không làm sao dám xem thường thế công của họ. Do đó, lão ta rùn thấp thân người, rồi tay trái dùng chưởng tay phải dùng thạch cổ mỗi bên công ra hai thế võ để chống trả.

Chiếc thạch cổ trong tay Thạch cổ hòa thượng nhắm công thẳng vào Thái Sơn tam tử, còn chưởng lực lại nhắm vào công Thiết Phiến Tẩu và Lam Y Khách. Sau một tiếng nổ “ầm” rung chuyển cả đất trời, Thái Sơn tam tử cũng như Thiết Phiến Tẩu và Lam Y khách đều cùng một lúc bị hất bắn ra sau ba bước.

Trong khi đó, đôi tay của Thạch Cổ hòa thượng liền cảm thấy tê buốt và đôi mắt cũng tóe lửa lồm đồm.

Nhưng việc ấy không làm lão ta phải kinh hãi, trái lại việc làm cho lão ta phải kinh hãi nhất chính là tình trạng của Mạc sâu sư thái. Vì sau khi bà ta đỡ thẳng vào thế công của Đông Hải tam hữu thì cất tiếng hự khô khan, rồi thoái lui ra sau tám thước khoe miệng trào máu tươi, sắt mặt trở thành tái nhợt hẳn.

Tình trạng ấy, khi đã lọt vào mắt Thạch Cổ hòa thượng, một người tuy gởi thân vào cửa phật nhưng lực căn chưa dứt ấy, liền không khỏi cảm thấy xót xa cho người yêu cũ, nên nhất thời từ chỗ kinh hoàng, tâm trạng của lão trở thành giận dữ rồi từ giận dữ lại trở thành căm thù. Do đó, cõi lòng vốn lạnh lùng như một bãi tro tàn của lão ta, bỗng chốc lại bốc lên những làn sát khí nóng rùng rục ...

Bởi thế đôi mắt của lão ta chiếu ngời ánh sáng rồi bất thần phá lên cười rất to

như điên dại, khiến ai nấy cảm thấy đình tai nhức óc, đồng thời nhanh nhẹn vung chiếc thạch cổ đã ở sát bên cạnh lão ta mấy mươi năm qua, nhắm đấm hố sâu nghìn trượng bên dưới Lạc Phách Phong ném thẳng xuống, rồi gấn giọng quát to rằng:

– Âm Sơn Quỷ Tẩu. Nếu hôm nay ta để cho ngươi được sống còn thoát khỏi nơi đây thì mạng ta cũng như chiếc trống đá ấy. Nói đoạn lão ta liền đưa chân tràn tới hai bước, hất mạnh tay tăng bào, nhanh nhẹn đỡ lấy thân người đang lao đảo suýt té của Mạc sâu sư thái, rồi quay phắt mặt về phía Âm Sơn Quỷ tẩu, giương đôi mắt nảy lửa nhìn chòng chọc vào đối phương đưa chân bước từ bước một tràn tới.

Âm Sơn Quỷ Tẩu nhìn thấy thế, không khỏi kinh hoàng, nên không ngớt thoái lui ra sau hai bước, cất giọng sợ hãi nói:

– Thạch Cổ hòa thượng ... ông ... ông muốn gì?

Thạch Cổ Hòa thượng cất tiếng cười như điên dại, nói:

– Ta muốn thử qua cho biết “ hòa Hợp thần công” xem nó lợi hại đến mức nào?

– Hòa hợp thần công?

– Đúng thế. Hòa hợp thần công. đây chính là môn tuyệt học đã thất truyền ở Kinh Thần tự. Theo lời đồn đãi thì sức mạnh của nó có thể đánh vỡ được cả núi đá, và bản tăng mới vừa khổ luyện thành công, và ngày hôm nay là một dịp thử qua cho biết.

Thạch Cổ hòa thượng tựa hồ như đang hết sức giận dữ, nên đôi chân bước

trên mặt đá, đã làm số đá dưới chân đều bị nghiền thành từng mảnh vụn, vang lên rom rốp.

Qua tai nghệ ấy, Âm Sơn Quỷ Tẩu nhìn quanh, thì hồn phi phách tán, cất giọng kinh hoàng kêu lên thành tiếng. Số người nhân vật võ lâm đang đứng chung quanh Âm Sơn Quỷ Tẩu cũng bất thần gom lại sát vào nhau, người nào người nấy đều vận dụng chân lực xuống tay thủ thế đề sẵn sàng ứng chiến.

Thạch Cổ hòa thượng trông thấy vậy, cất tiếng cười như điên nói:

– Bọn các người cam tâm lãnh lấy cái chết thì hãy cùng đi chung với nhau một lượt thôi.

Vừa nói dứt lời, lão vung mạnh tay áo rộng ra, trong khi đó, Mạc Sâu sư thái cũng nhanh nhẹn vung chưởng phải lên, tức thì một luồng gió êm dịu liền cuốn tới.

Âm Sơn Quỷ Tẩu và trên mười nhân vật võ lâm đang đứng chung quanh, cùng một lúc quát to lên rồi mỗi người đều vung đôi chưởng ra, quét thành hai đạo cuồng phong lạnh buốt về phía trước.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 56

CAO THỦ TRANH TÀI

Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết quả không hổ danh với hai tiếng “Nhân Ma” của mình. Lần này lão ta sẽ xuất đầu lộ diện, chẳng những đã phỉnh gạt được các môn phái lớn trong võ lâm như trẻ con, mà ngay đến Càn Khôn Ngũ Bá, một số đông hoàn toàn bị lão ta thao túng mà không hay biết chi cả.

Trong cuộc đại hội ngày hôm nay, Cùng Thần, Túy Quỷ và ba môn phái lớn trong Trung Nguyên, đang sắp sửa lâm vào tình trạng cùng bị bại vong. Trong khi đó, Thạch Cổ hòa thượng, Mặc Sầu sư thái và các môn phái thiên Sơn, Chung Nam, Đông Hải cũng cùng chịu chung số phận với đám người trước.

Hiên nay, trong số ngũ Bá, một người duy nhất không lọt vào gian kế của Đông Phương Tuyết, chỉ có Bát Chỉ Phi Ma mà thôi. Vì, Đồng Chung đạo trưởng lúc bấy giờ cũng bị sa vào cạm bẫy của lão ta rồi.

Trên nền trời, vàng trắng sáng trong như bạc, số mây đỏ bao phủ khắp trong Huyết Hải Địa Khuyết cũng đã tan mất. Tại một gian đại sảnh rộng rãi trong Huyết Hải Địa Khuyết, lúc bấy giờ đang đứng đông nghẹt những nhân vật võ lâm, từ tứ Hải Cửu Châu kéo đến.

Nơi đây, chính là chiến trường thứ ba trong cuộc đại hội đêm nay, mà cũng chính là địa điểm dùng để gây thanh thế của Thiên Diện Nhân Ma, một

người đang tự xưng là Huyết Hải Chuyên Luân Vương.

Lúc bấy giờ, Đông hương Tuyết đầu đội mào vàng, lưng mang ngọc đá, đang ngồi chễm chệ tại một chiếc ghế kê cao nhất trong gian đại sảnh.

Sắc mặt của lão ta tràn đầy nét gian manh và vui vẻ, đưa đôi mắt nhìn chòng chọc vào hai bóng người đang đánh nhau quyết liệt. hai người ấy, một là cao thủ của Huyết Hải, và một là Đồng Chung đạo nhân trong Càn Khôn Ngũ Bá.

Đồng Chung đạo nhân tự biết trong cuộc đại hội đêm nay, nếu ai ra tay đánh nhau trước, thì tất sẽ bị bao nhiêu nhân vật võ lâm khác nối tiếp nhau tràn tới tấn công để hạ cho kỳ được. Với kinh nghiệm của lão ta, lão ta tuyệt đối không khi nào muốn bước ra đánh trước bao giờ.

Thế như, Đông Phương Tuyết đã xếp đặt mưu gian sẵn sàng trước, vậy thử hỏi lão ta làm sao đứng ngoài khoang tay ngó được. Bởi thế, ngay giờ phút đầu tiên, một cao thủ trong Huyết Hải đã bước ra, kêu đích danh Đồng Chung đạo nhân để khiêu chiến.

Đứng trước thực trạng đó, thử hỏi Đồng Chung đạo nhân lại tỏ ra rụt rè hay sao? Không thể được, lão ta vì danh dự trước mặt quần hùng võ lâm, nên phải dũng dạc bước ra nghinh chiến.

Thế là âm mưu đầu tiên của Huyết Hải Chuyên Luân Vương được xem như đã thành công mỹ mãn. Lão ta tuy biết người cao thủ của Huyết Hải này, là kẻ không thể đối địch nổi với Đồng Chung đạo nhân. Nhưng chỉ cần Đồng Chung đạo nhân ra tay đánh nhau thì lão ta có thể thực hiện được bước thứ hai trong mưu gian của mình.

Hai đôi phương đem hết tài năng ra giao tranh với nhau khiến kinh phong dấy động ào ào, bóng người chập chờn khắp nơi và chẳng mấy chốc là đôi bên đã đánh ra ba thế võ ...

Nhưng bỗng nhiên ai nấy nghe một tiếng gào thảm thiết vang lên rung chuyển cả gian đại sảnh, rồi lại thấy có một bóng người bị hất bắn đi như một mũi tên bay, rớt ra xa hơn tám trượng, máu tươi trào ra miệng như suối, rồi tắt thở chết ngay tức khắc.

Thì ra người cao thủ của Huyết Hải ấy, sau thế võ thứ ba là đã bị Đồng Chung đạo nhân vung chưởng quét bay, mất mạng liền đó.

Tức thì khắp cả gian đại sảnh tiếng ồn ào liền nổi lên, quần hùng nhìn qua đều kinh tâm tam tán đờm. Do đó không khí trong khắp gian đại sảnh cũng trở nên ngột ngạt khó thở.

Đồng Chung đạo nhân khẽ cau đôi mày, cất tiếng niệm phật tỏ rằng:

– Vô Lượng Thọ Phật. Bần đạo vì nhất thời lỡ tay, nên thực là có tội.

Đứng trước tình trạng đó, ai nấy chắc chắn Huyết Hải Chuyển Luân Vương sẽ căm tức gằm thét lên như sấm nổ, nên không ai bảo ai nhất loạt đều đưa mắt nhìn về phía lão ta ...

Thế nhưng mọi việc lại xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Vì lúc đó đôi khóe miệng của Huyết Hải Chuyển Luân Vương chỉ hiện lên một nụ cười lạnh lùng khó hiểu nói:

– Càn Khôn Ngũ Bá quả thật là danh bất hư truyền. Chỉ với một thế võ “Chung Tảo lưu vân” cũng đủ thấy tài nghệ cao cường đến mức cho số nhân

vật võ lâm ở những vùng hoang vu man rợ, không làm sao có thể so sánh được.

Câu nói của tên lão ma đó, ngụ ý ly gián và khiêu khích nên vừa nói dứt lời, bỗng trong đám quần hùng bỗng có một tiếng cười nhạt vang lên, đồng thời lại thấy một bóng người từ trong đám đông bay thoát ra, đáp xuống giữa khoảng trống.

Thì ra, đây là một vị hòa thượng to lớn, trong tay xiết chặt một chiếc sáo vàng.

Đông Chung đạo nhân vừa nhìn qua, thì không khỏi kinh ngạc, vội vàng nói:

– Đại hòa thượng đây có hải là Thanh Liên đại sư, người đã từng diễn võ dương oai ở phía bắc quan ải, tức vị trụ trì của ngôi Kim địch tự đây chăng?

Vị hòa thượng ấy cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, nói:

– Đạo huynh bảo diễn võ dương oai ở phía bắc quan ải là có ý gì? Vậy chả lẽ đạo huynh cho rằng bản tăng không đáng mặt đến Trung Nguyên này để thi thố tài năng hay sao?

Đông Chung đạo nhân đã biết chiếc sáo vàng trong tay vị hòa thượng này vô cùng lợi hại, nhưng không ngờ lão ta lại lên tiếng bắt bẻ gây sự như thế, do đó lòng không khỏi tức giận nói:

– Có thể hay không, chỉ cần thử qua sẽ biết.

Thanh Liên đại sư ngửa mặt lên trời, cất tiếng cười to như sấm nổ, nói:

– Nếu thế thì ông hãy thử xem.

Nói đoạn, chiếc sáo vàng trong tay liền được tung lên, rít gió nghe vèo vèo, chập chờn giữa không trung, bắt từ trên cao chụp xuống đầu của Đồng Chung đạo nhân.

Vị hòa thượng này là người trụ trì Kim Địch tự, võ công thật sự chẳng phải tầm thường, thảo nào khi lão ta vừa nghe những tiếng “hoang vu, man rợ” của Đông Phương Tuyết vừa thốt ra khỏi miệng, thì trong lòng bất mãn, đồng dạt bước ra ngay.

Số quần hùng đứng vây quanh trông thấy thế, đều không khỏi kinh hãi. Trong khi đó, Đồng Chung đạo nhân nhanh nhẹn quay tròn cánh tay phải lên, tức thì chiếc đồng chung rít gió ngân vang, ánh vàng lấp lánh, rồi nhắm ngay ngực đối phương xô thẳng tới.

Những thế võ của chiếc Đồng Chung, cũng như chiếc sáo vàng, đều kỳ tuyệt hiếm có trong võ lâm, ai nấy nghe tiếng chuông trong trẻo, kêu “boong, boong”.

chín tiếng dài, vang rền cả màn tai, vì ngọn sáo vàng của Thanh Liên đại sư vừa điểm trúng vào chiếc chuông đồng của Đồng Chung đạo nhân.

Đôi vai của Đồng Chung đạo nhân bị chao động qua hai lượt, trong khi đôi chân của Thanh Liên đại sư cũng loạng choạng mất thăng bằng. Qua thế võ mạnh đỡ thẳng, tựa hồ tài nghệ của đôi bên, kẻ nửa cân người tám lạng, không ai hơn ai cả.

Thanh Liên đại sư đoán thế võ ấy, Đồng Chung đạo nhân mới sử dụng có bảy phân mười chân lực thôi, nên trong lòng cũng đỡ lo, cất tiếng cười ha hả

thực to, nói:

– Xem ra Càn Khôn Ngũ bá tài nghệ cũng chẳng qua là thế. Vậy ông hãy đỡ tiếp hai thế võ của bản tăng đây.

Nói đoạn, thân hình của lão ta liền di động, bóng sáng vàng chập chờn trên không trung, trông chẳng khác nào một cụm mây từ trên nền trời sa xuống, gây thành gió lạnh vèo vèo, chỉ trong chớp mắt, là đã tấn công liên tiếp ba thế võ, diễn biến vô cùng cao thâm kỳ tuyệt, khiến ai cũng khó bề đón trước được.

Số quần hùng khắp nơi tập trung về đây, chẳng có người nào tài nghệ và võ công chưa chui rèn qua mấy mươi năm cả. Nhưng ai nấy nhìn thấy thế đánh bằng chiếc sáng vàng quá kỳ diệu, hiểm hóc của Thanh Liên đại sư, thì trong lòng không khỏi kinh hãi, hoang mang lo sợ.

Thế nhưng Đồng Chung đạo nhân là người tiếng tăm liệt vào hàng Càn khôn Ngũ Bá, vậy thử hỏi đâu hải tâm thường?

Do đó, trong khi đôi mắt mọi người đứng chung quanh đều đang hoa lên, thì thốt nhiên nghe tiếng chuông vang rền, ngân lên “boong. Boong” hai lượt, đồng thời bóng chuông vàng chập chờn cũng không ngớt chao động trước mắt, rồi một ngọn kinh phong mãnh liệt nhằm ngay Thanh Liên đại sư cuốn tới.

Thanh Liên đại sư đang tròng người lướt tới, nhưng bị luồng kinh phong lạnh buốt da thịt ấy làm cho thân hình không khỏi chao động, và bất thần đôi bàn tay liền run rẩy, rồi nhanh nhẹn thoái lui ra sau bước.

Thanh Liên đại sư không khỏi thâm kinh hãi, vội vàng hạ thấp đôi tay, đưa

chân bước lách sang ngang tám bước, rồi tay phải dùng ngọn sao vàng, tay trái dùng chuông đánh ra cùng một lúc gây thành một đạo kinh phong như mưa sa bão táp, chống trả liên tiếp tám thế võ.

Đồng Chung đạo nhân quát to lên một tiếng tức thì chiếc đồng chung vọt lên rơi xuống ba lượt, trong tiếng chuông ngân dài như tiếng khóc than ai oán. Thế là ai nấy đều trông thấy khắp chung quanh, như có bóng tuyết rơi lã chã. Thì ra, Đồng Chung đạo nhân đã sử dụng thế đánh tuyết kỹ, tức là “Thê Phong khổ vũ đoạn trường chung”.

Riêng về thế võ tuyết kỹ hiểm hóc của đô bên không cần bàn đến, mà chỉ nhận xét về chiếc đồng chung và ngọn sao vàng, không ngót ngân lên những âm thanh kinh khiếp cả lòng người kia, cũng đã làm cho số nhân vật võ lâm tài nghệ còn kém cõi, lúc nào cũng phập phồng sợ hãi, chứng tỏ đôi bên quả là những nhân vật hiếm có trong võ lâm.

Số quần hùng hiện diện trông thấy kinh phong dấy động âm âm, bóng chuông và bóng sao chập chờn đầy đặc cả không gian, thì ai nấy đều kinh hoàng thất sắc.

Hai đối phương, kẻ này vọt lên thì kẻ kia rơi xuống, chỉ trong chớp mắt là đã tranh nhau hơn năm mươi thế võ ...

Bỗng nhiên, chiếc sao vàng trong tay Thanh Liên đại sư, bỗng vút khỏi tay bay vút đi và sau một tiếng “phập” tức thì, nó đã lao tới cắm sâu vào chiếc cột to nơi đại sảnh, đồng không ngót rung chuyển lắc lư.

Đồng chung đạo nhân cất tiếng cười to ha hả, trong khi sắc mặt Thanh Liên đại sư đã tái nhợt như một xác chết, nhanh nhẹn bỏ chạy bay đi mất.

Đôi mắt của Huyết Hải Chuyển Luân Vương không ngớt xoay chuyển, rồi vung cánh tay phải lên một lượt, tức thì có một lão già nhỏ bé liền bước ra ...

Đông Chung đạo nhân sau khi đánh bại Thanh Liên đại sư thì tựa hồ chân lực trong người cũng bị hao mòn không ít. Lão ta đưa đôi mắt kinh hoàng, ngó khắp bốn bên nhưng chẳng hề trông thấy hình bóng của Cùng Thần, Túy Quỷ và Thạch Cổ hòa thượng đâu cả. Trái lại khắp chung quanh đâu đâu cũng đen nghệt quần hùng võ lâm, người nào người nấy đều nóng nảy muốn tràn ra so tài.

Lão ta đang có ý định tìm cách rút lui một cách khôn khéo nhưng Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết, một con người gian manh sâu hiểm nổi tiếng kia, liền đứng ngay dậy, đưa mắt nhìn thẳng vào số quần hùng chung quanh dùng giọng khiêu khích nói to rằng:

– Cuộc hội ngày hôm nay có mục đích là xếp đặt lại thứ bậc trong Ngũ Bá và tuyển chọn minh chủ võ lâm, vậy nếu chư vị không có ai bước ra so tài tiếp, thì Đông Chung đạo nhân sẽ là ...

Lão ta nói đến đây thì cô ý dừng lại. Thốt nhiên trong đám đông, bỗng thấy hai bóng người phi thân lướt ra và sau một tiếng gầm thực to, tức thì có hai luồng cuồng phong lạnh buốt từ hai bên phải, trái cuốn thẳng về phía Đông Chung đạo nhân.

Đông Chung đạo nhân một mặt hết sức căm tức đối với hai gã kia đã bất thần ra tay đánh lén một cách hèn hạ, nhưng mặt khác lão ta cũng tự biết, nếu cuộc chiến ngày hôm nay, không khéo léo kết thúc sớm, thì chắc chắn mình kiệt sức mà chết, trước khi Cùng Thần và Túy Quỷ và anh em đồng bạn khác kéo tới đây.

Suy nghĩ thế, nên Đồng Chung đạo nhân gấn giọng quát lên một tiếng, rồi sử dụng chín phần mười chân lực, vung chiếc đồng chung trong tay phải xô thẳng ra, trong khi chuông trái chớp nhoáng quét tới một chuông, gây thành hai tiếng nổ âm âm, cuốn thẳng tới hai bóng người vừa lao đến.

Thế là ai nấy đều nghe hai tiếng gào thảm thiết vang lên, rồi lại thấy hai bóng người ấy bị hất bắn lên không, bay đi ra xa và rớt trở xuống đất nghe “phịch, phịch”, nằm sóng sượt không nhúc nhích.

Người phía tay phải đã bị chiếc đồng chung chạm thẳng vào người, nên xương cốt đều gãy nát, còn người phía trái đã cố gắng ngoi người đứng lên được, nhưng đôi chân lại lão đảo hai lượt và một ngụm máu tươi đã từ trong miệng bắn ra xối xả, cuối cùng hấn ta lại té lăn quay trở xuống đất.

Chỉ trong một thế võ mà Đồng Chung đạo nhân đã hạ sát được hai đôi phương tràn tới đánh lén. Nhưng lão ta vì thế cũng cảm thấy khí huyết trong mình có phần cuồng loạn. và, ngay lúc ấy, thì bỗng nghe khắp bốn bên có tiếng kêu kinh hoàng lên rằng:

– Nam Thiên Dã Nhân.

Nam Thiên Dã Nhân là người trước kia chỉ dùng đôi chuông bằng xương bằng thịt hạ liên tiếp mười sáu cao thủ trung nguyên. Trong võ lâm, tên tuổi của lão ta không ai không biết, có thể nói khép tiếng một thời. Do đó, ngay như Đồng Chung đạo nhân là một người tên tuổi được liệt vào hàng Ngũ Bá, mà khi nghe bốn tiếng “Nam Thiên Dã Nhân” thì không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Và ngay trong lúc ấy, Đồng Chung đạo nhân đã biết hai gã đàn ông vừa tràn tới đánh lén mình chắc chắn là của Nam Thiên chứ không còn ai nữa.

Trên nền trời trăng vẫn sáng vàng vạc, luồng gió đêm vẫn thổi mạnh.

Nam Thiên Dã Nhân có một thân hình to lớn, tóc dài phủ tận vai, đôi mắt tròn xoe, vừa to vừa sáng xanh lè, đưa đôi chân bước tới từng bước nặng nề, nhắm ngay Đồng Chung đạo nhân tràn tới.

Bởi thế khắp gian đại sảnh, không khí trở thành tĩnh mịch nặng nề và vô cùng ngột ngạt.

Trong bầu không khí yên tĩnh đó, tựa hồ ai nấy đang nghe quả tim mình nhảy thình thịch liên tiếp.

Đồng Chung đạo nhân vẫn trầm tĩnh như thương, nhưng tâm trạng vô cùng căng thẳng ...

Lão ta biết Thiên Nam Dã Nhân tài nghệ không thua sút chi mình, nhưng giờ đây mình đã đánh nhau ba trận với kẻ cường địch nhất là qua trận đánh nhau vừa rồi với Thanh Liên Hòa Thượng, vị trụ trì của Kim Địch tự, lão ta bị tiêu hao rất nhiều sinh lực trong người. Như vậy trong khi Cùng Thân, Túy Quỷ, Thạch cổ hòa thượng và bao nhiêu người cùng phe khác chưa đến kịp, thử hỏi lão ta làm thế nào rút ra khỏi vòng chiến? Do đó lão ta bất đắc dĩ phải vận dụng chân lực trong người sẵn sàng ứng chiến, rồi gằn giọng nói:

– Nam Thiên Dã Nhân. Ông định so tài bằng cách nào?

Đôi mắt Nam Thiên Dã Nhân nhìn chòng chọc vào Đồng Chung đạo nhân, chiếu ngời ánh sáng xanh, trông rất dễ kinh khiếp. Lão ta trầm ngâm trong một lúc, rồi há lên cười như điên dại nói:

– So tài như thế nào à? Ha ha. Nếu ngươi có gan hãy đấu với ta ba trăm thế võ, mãi đến chừng nào hai ta có người ngã ra chết thì thôi.

Đồng chung nghe qua lời nói đó trong không khí kinh hoàng. Tuy nhiên, lão ta cũng cất tiếng cười lạnh lùng đáp rằng:

– Nếu muốn đấu ba trăm thế võ thì đấu, Đồng Chung đạo nhân ta đâu lại sợ hay sao?

Nam Thiên đã nhân tức giận gầm to một tiếng, nói:

– Nếu hôm nay chẳng phải ngươi chết thì là ta đây, mất mạng. Này, Đồng chung đạo nhân. Ngươi hãy chuẩn bị để lãnh cái chết đi.

Nói đoạn, đôi chưởng của lão ta liền vung lên cuốn ra một luồng kinh phong mãnh liệt, nhắm ngay Đồng chung đạo nhân cuốn thẳng tới.

Sức mạnh của luồng kinh phong ấy, xem ra như có thể làm lắc lư cả núi đồi.

Số người đang đứng chung quanh, không ai không lát mắt.

Đồng Chung đạo nhân nào chịu tỏ ra kém hơn đối phương, sẵn tay phải dùng chiếc chuông đồng, trong khi tay trái dùng chưởng nhanh nhẹn phản công trả lại.

Tức thì một tiếng “boong” vang lên, đi đôi với một luồng kinh phong lạnh buốt, mãnh liệt phi thường.

Khi chân lực của đôi bên vừa chạm thẳng vào nhau, thì nghe một tiếng “ầm”.

như sấm động thán ba, đồng thời cuồng phong dấy động ào, khiến cho quần hùng đứng trong vòng ba trượng đều ùn ùn thoái lui ra sau.

Ai nấy chưa kịp nhìn rõ hai đối phương, thì lại trông thấy bóng người chập chờn di động, rồi nghe liên tiếp hai tiếng “ầm, ầm” như óc đing tai. Thế là hai bên đánh mạnh đỡ thẳng qua hai thế võ nữa.

Qua hai thế võ ấy, đôi bên đều sử dụng chín phần mười chân lực, nên sau khi cát bụi lắng xuống, kinh phong tạm yên, thì mọi người trông thấy Đồng Chung đang đứng sừng ở hướng đông, trong khi dã Nhân đang đứng sừng ở hướng tây, cách nhau độ chừng ba trượng. Đôi bên đều giương to đôi mắt, nhìn chòng chọc vào đối phương. Dưới bóng trăng lơ mờ, ai nấy đều nhìn thấy trên khóe miệng của hai lão ta đang trào ra một vệt máu tươi đỏ ối.

Quần hùng ngơ ngác nhìn nhau, ai ai cũng đều thất sắc kinh hoàng ...

Tích Hoa Công Tử cũng lẫn lộn giữa đám đông, nhưng vẻ mặt thản nhiên lạnh lùng, chỉ có đôi mắt không ngớt xoay chuyển.

Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên nhìn thấy mọi việc xảy ra trong đêm nay quá bất lợi, nên trong lòng không khỏi thâm cuống quýt.

Trong tất cả số đám đông hiện diện, chỉ riêng Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết là tỏ ra đặc ý nhất.

Giữa lúc ấy sắc mặt của Vong Hồn đạo nhân trông vô cùng thiếu nảo, tựa hồ như đang mếu. Riêng Chiêu Hồn và Vong Hồn cũng thừa lúc mọi người đang chăm chú nhìn vào hai đối thủ, âm thầm chuồn đi mất.

Cuộc chiến tạm thời lắng dịu, song chẳng mấy chốc sau lại bùng nổ.

Nam Thiên Dã Nhân gầm to một tiếng, rồi nhún mình lao vút lên khoảng không, mái tóc dài của lão không ngớt bay phất phơ, y phục cũng giũ trong gió nghe rền rẹt. trong khi thân hình lão ta hãy còn lơ lửng trên không, thì đã xoay tròn đôi chưởng, vận dụng toàn bộ chân lực trong người, bắt từ trên giáng thẳng xuống đầu Đồng Chung đạo nhân.

Thế là ai nấy đều cảm thấy mặt đất như bị lắc lư, rung chuyển rồi lại thấy Đồng Chung đạo nhân đưa chân phải lách ra xa, trong khi nửa thân trên ngửa mặt nhìn về phía địch, hai tay bung cứng chiếc đồng chung đưa cao ngang ngực rồi xô mạnh ra ngoài ...

Tiếng gió rít âm âm, tiếng nổ như trời long đất lở, khiến cát bụi tung bay mịt mù, gian đại sảnh như lắc lư sụp đổ. Thế là đôi bên lại đánh mạnh đỡ thẳng với nhau một thế võ nữa.

Liên đó, ai nấy đều nghe tiếng đổ ào ào, rồi lại thấy cuồng phong dấy động.

Tức thì ngoài mấy mươi tấm lưu ly trước cửa gian đại sảnh, đã hoàn toàn bị cuồng phong quét vỡ, bắt từ trên tuôn xuống như những cánh lá vàng rơi, bừa bãi cả mặt đất.

Khi cuộc chiến tạm lắng dịu, ai nấy nhìn thấy Nam Thiên Dã nhân đã bị hất ra xa ba trượng, đôi chân mềm nhũn, thân hình không ngớt lão đảo, rồi ụp một tiếng to, hộc ra hai ngụm máu tươi đỏ ối.

Trong khi đó, Đồng Chung đạo nhân tựa hồ cũng vẫn không chiếm được phần ưu thế. Qua một tiếng “xoạc”, đôi chân của lão đã bị lún sâu vào đất đến bảy tấc mộc, đôi vai không ngớt chao động và máu tươi từ trong miệng vọt thẳng ra, khiến cho mái râu dài của lão ta cũng dính be bét những máu.

Nam Thiên Dã Nhân cố hết sức át tiếng cười ghê rợn, nhưng cũng vô cùng thảm não:

– Này. Đồng Chung lão đạo. Người biết mùi vị võ công ta chưa?

Đồng Chung đạo nhân định thần trở lại, liền cau đôi mày mỉm cười nói:

– Nam Thiên lão ma. Có chi đâu? Có chi đâu? ...

– Ha ha. Ha ha.

Hai người vừa nói dứt lời, đôi bên lại phá lên cười to không ngớt. Tiếng cười của họ chưa dứt, thì bỗng cả hai học ra một ngụm máu tươi.

Chỉ nhìn qua hiện tượng đó, cũng thấy hai đối thủ đã bị nội thương trầm trọng đến mức nào? Đang lý trong trường hợp đó, đôi bên phải ngừng tay lại là vừa.

nhưng không. Tuy đôi bên thâm kinh hãi trước võ công đối thủ, song họ bị vào thế không thể dừng tay ngang tại đây được?

Một ngọn gió đêm lạnh lùng từ ngoài lùa vào, và mang theo mùi tanh máu nồng nặc.

Tất cả mọi người chung quanh lại đưa mắt chú ý nhìn vào hai đối thủ. Ai nấy thấy đồng Chung đạo nhân lại đưa chân bước nặng nề một nhọc, tiến tới trước ba bước.

Nam Thiên Dã nhân đưa tay chùi vết máu trên khóe miệng rồi cũng lão đảo

gắng gượng tràn tới ba bước.

Tâm trạng của tất cả số quần hùng hiện diện, đều đang căng thẳng, như mỗi lúc một căng thẳng hơn, theo từng bước di động của Hai đôi phương ...

Thế rồi, khoảng cách giữa đôi bên mỗi lúc càng gần hơn, và cuối cùng, hai lão ta chỉ còn cách nhau không hơn tám thước Nam Thiên đã Nhân bỗng nhiên dừng lại.

Đồng Chung đạo nhân cũng dừng lại không tiến nữa.

Hai người giương bốn mắt nhìn nhau đăm đăm, không ai lên tiếng nói chi cả, tựa hồ cả hai đang tập trung tin thần để chờ đợi mọi sự diễn biến.

Trước cơn bão táp, không khí dường như vô cùng yên tĩnh và nặng nề. Chắc chắn sau cơn yên tĩnh nặng nề ấy, là một trận phong ba đang kinh khiếp.

Quả nhiên sau hai tiến găm to phá ta bầu không khí tĩnh mịch. Nam Thiên đã Nhân và Đồng Chung đạo nhân đều vận dụng toàn bộ chân lực còn sót lại trong người, mỗi bên công ra một thế võ ...

Không cần phải nói ai cũng có thể biết là thế võ đánh mạnh đỡ thẳng này khi va chạm vào nhau, thì cả Đồng Chung đạo nhân lẫn Nam Thiên đã Nhân chắc chắn không ai may mắn được sống còn cả ...

Số người hiện diện đến đến đây với mục đích tranh đoạt ngôi minh chủ võ lâm, thì hai lão già này đều bị thiệt thân cả, thì chính là một dịp may để giúp họ loại trừ đi hai đối thủ đang sợ. Do đó, đi đôi với sự hội hợp kinh hoàng, trong lòng mọi người bất giác cảm thấy ít nhiều khoái trá. Trong số người có tâm trạng ấy, phải kể cả Thiên Diên Nhân Ma Đông Phương Tuyết.

Bởi thế có ai lại muốn bước ra can ngăn hai đối phương này? Song dù cho muốn cũng có ai dám tàm chuyện đó. Và trong số người hiện diện, có ai đủ tư cách để đứng ra can ngăn hai cao thủ cao niên này?

Giữa lúc mọi người đang kinh hoàng vừa thâm vui mừng trong bụng và giữa lúc Đồng Chung đạo nhân và Nam Thiên Dã Nhân chỉ còn cách cái chết trong gang tấc, thì bất thần một bóng người lao thoát tới. Thì ra Bát Chỉ Phi Ma đang đứng sát cạnh Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết, đã đột nhiên phi thân lướt tới.

Thân hình lão ta nhanh như một vì sao sa trên nền trời, nên giữa lúc ấy ai nấy chưa kịp nhìn rõ, thì lão ta đã xô Nam thiên Dã Nhân và Đồng Chung đạo nhân ra xa rồi.

Thiên Diện nhân Ma Đông Phương Tuyết từ bấy lâu nay, xem lão ta là Bát Chỉ Thần Thâu. Ngay như sô quần hùng trong thiên hạ ai nấy cũng đinh ninh là Bát Chỉ Phi Ma đã chết từ lâu rồi, và hiện giờ người gởi thân trong Huyết Hải ấy, chính là Bát Chỉ Thần Thâu cải trang cải dạng thành Bát Chỉ Phi Ma mà thôi ...

Thế nhưng, Nam Thiên Dã Nhân và Đồng Chung đạo nhân đều thuộc hàng cao thủ tuyệt đỉnh, thế mà giữa lúc đôi bên đang vận dụng toàn lực giao tranh nhau, lão ta lại có thể tràn tới phá vỡ được cả hai luồng chân lực của đối phương thì thử hỏi một người tầm thường sao có thể hành động được như vậy? Phương chi trong khi lão phi thân lướt ra, thân pháp vừa nhẹ nhàng lại vừa hết sức nhanh nhẹ, đấy chẳng hải đúng là thân pháp “ Vân long cửu chuyển” từng làm rung chuyển cả võ lâm của Bát Chỉ Phi Ma hay sao?

Bởi thế số người hiện diện đều kinh hoàng, buột miệng kêu to thành tiếng.

Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết bắt thần đứng phất người dậy, gấn giọng quát rằng:

– Lênh Cô Độc. Ông ... Người vốn thực là ai?

Bát Chỉ Phi Ma trông thấy Nam Thiên Dĩ Nhân và Đồng Chung đạo nhân đều đã bước lui ra khỏi sàn đấu võ, thì mới lo vận dụng điều tức, và lão ta biết tung tích của mình bị lộ, dù có tiếp tục che giấu cũng không có ích chi, nên ngang nhiên cười to, nói; – Đông Phương Tuyết. Chẳng lẽ tôi cùng ở với ông từ bấy lâu nay, thế mà ông thực sự vẫn chưa biết tôi là ai hay sao?

Đông Phương Tuyết không khỏi giật bắn người, nói:

– Có lý đâu, người thực sự là Bát Chỉ Phi Ma hay sao?

Bát Chỉ Phi Ma mỉm cười một nụ cười đầy thần bí nói:

– Thần Thâu và Phi Ma có chi khác biệt nhau? Vậy ông muốn bảo tôi là ai?

Thì tôi nhận người ấy vậy?

Câu nói ấy thốt ra khỏi miệng, đã làm cho tất cả số người hiện diện đều hoang mang, không hiểu ra sao cả.

Ngay đến Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết, một con người gian manh nổi tiếng, cũng cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Song bản tánh gian manh của lão vẫn trước sau như một, nên chưa thấy chân tài thực học của đôi phương, thì lão nào chịu tin lời?

Do đó, lão ta bèn cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, rồi đưa mắt quét khắp bốn bên, tức thì trong đám đông bỗng có hai bóng người phi thân lướt ra ...

Hai bóng người ấy đều trên dưới năm mươi tuổi. Nhìn qua dáng điệu, cũng biết họ là người võ công chẳng phải tầm thường. Khi cả hai vừa đáp yên xuống mặt đất, thì đứng bên phía trái liền gấn giọng quát rằng:

– Lịnh Cô Độc. Nếu người làm chuyện cáo mượn oai hùm, thì đây chẳng qua là tự mình đi tìm cái chết mà thôi.

Bát Chỉ Phi Ma cất tiếng cười to, nói:

– Dù cho ta đã là cáo mượn oai hùm đi nữa, thì cũng nào phải lũ chuột các ngươi có thể can thiệp được?

Thì ra hai người lướt ra ấy là Xuyên Trung Song Thủ, trước đây đã từng hoành hành tại vùng Ba Thục. Do đó, câu nói của Bát Chỉ Phi Ma bao gồm cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen, nên làm cho lão ta hết sức tức giận. bởi thế cả hai găm to một tiếng rồi nhanh nhẹn công thẳng đối phương.

Bát Chỉ Phi Ma biết giờ đây, nếu không chán áp được tinh thần số quần hùng hiện diện, thì dù tài nghệ mình có cao cường đến đâu rồi cũng lại đi vào vết xa đỏ của Đồng Chung đạo nhân mà thôi. Do đó, Lão ta có sự quả quyết trong lòng, sắc mặt tràn đầy sát khí, rồi vận dụng tám phần mười chân lực, đôn “Cửu cửu thần công” ra đôi chưởng, cất giọng lạnh lùng quát lên một tiếng nghe kinh rợn, đồng thời nhanh như chớp quét thẳng về phía đối phương.

Khi đôi chưởng của lão công ra, tức thì đã nghe tiếng gào thảm thiết vang

lên, đi đôi với hai tiếng nổ như trời long đất lở ...

Khi số quần hùng hiện diện đưa mắt ngó kỹ, thì ai nấy không khỏi giật bắn người ...

Thì ra, Xuyên Trung Song Thủ đều bị chưởng lực của Bát Chỉ Phi Ma hất bay đi. Hơn thế nữa, một việc làm cho ai nấy kinh hoàng thất sắc nhất, ấy là thân hình của đại Thủ sau khi xoay tích trên không trung, liền đâm thẳng vào bức tường phía trái, khiến bức tường này bị đánh thủng thành một lỗ to, Trong khi đó, thân xác của Nhị Thủ đang quay long lóc trên mặt đất, trạ vào cây cột to ở đại sảnh, khiến cây cột này bị gãy liền sát đất, làm cho gạch ngói bắn đi tung tóe, trông thật hết sức khủng khiếp.

Qua thế đánh ấy, quả nhiên quần hùng trăm người như một đều hồn phi phách tán. Do đó, bóng người đều không ngớt chao động áo ào thoái lui ra sau mấy bước dài ...

Bát Chỉ Phi Ma biết trong cuộc đại hội ngày hôm nay, phe chánh nghĩa yếu thế hơn bọn tà ma. Vậy nếu không tìm cách phá vỡ đại hội này đi, thì chắc chắn số nhân vật trong võ lâm hiện diện, sẽ bị lọt cả vào tay của Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết.

Vừa nghĩ thế, nên lão ta cất tiếng cười to ha hả, nói:

– Các vị ở xa nghìn dặm kéo tới đây, vậy chả lẽ chỉ vì cái tên tuổi Càn Khôn Ngũ Bá rộng tuếch ấy hay sao? Ôi. Càng cao danh vọng thì càng nhiều gian nan, đó là việc từ xưa đến nay ai cũng biết.

Câu nói ấy thực hợp thời, nên làm cho quần hùng hiện diện đều như chợt tỉnh ra, tự nhiên dẫn đo trước hành động của mình, Bát Chỉ Phi Ma thừa cơ

hội lại nói thêm rằng:

– Huyết Hải Địa Khuyết là nơi đầy dẫy cạm bẫy, do đó dù cho các vị có đoạt được cái tên tuổi Ngũ bá đi nữa, thì chắc chắn cuối cùng cũng phải đi vào con đường làm chó săn cho Huyết Hải mà thôi. Nếu chẳng phải vậy, thì Thiên Diên Nhân Ma Đông Phương Tuyết tại sao lại ...

Câu nói ấy vừa dứt, thì tất cả quần hùng hiện diện đều xầm xì bàn tán âm ỉ.

Thử hỏi Đông Phương Tuyết nào chịu để lão ta vạch trần mưu gian của mình ra? Vì thế hóa ra bao nhiêu tâm huyết của lão đành buông trôi theo dòng nước hay sao?

Do đó, Đông Phương tuyết bèn quát to lên rằng:

– Câm miệng lại.

Bát Chỉ Phi Ma cười ha hả, nói:

– Này, Đông Phương. Có phải người sợ ta nói rõ mưu gian của người ra trước mặt quần hùng hay không?

Thiên Diên Nhân Ma “Hù” một tiếng lạnh lùng:

– Lệnh Cô Độc. Kể từ ngày người đến đầu phục Huyết Hải, bản vương lúc nào cũng đối đãi người rất trọng hậu, nhưng không ngờ lòng dạ người quá xấu xa, nên ngày nay mới dám phản nghịch và phạm thượng. vậy tội của người nào có thể tha thứ được nữa, dù có giết chết trăm lần cũng chưa đáng. Hơn nữa dù người có đúng thật là Bát Chỉ Phi Ma tái sinh, bản vương cũng không làm sao che chở cho người được, trước giới luật nghiêm minh của bản

khuyết.

Bát Chỉ Phi Ma ngửa mặt cười to, nói:

– Đông Phương Tuyệt. Lòng dạ của ông quả không thu chi trời đất, nhưng đang tiếc ông lại vẫn số bạc mệnh, do đó nếu ngày nào còn có mặt Âu Dương Thiên ta, thì đâu lại chịu để cho ông tự do đem mưu gian ra hãm hại mọi người?

Trên sắc mặt của đông Phương Tuyệt bỗng tràn đầy sát khí, quay người lại quát to rằng:

– Kẻ nào hãy bước ra bắt sống tên phản nghịch ấy cho bản vương xem.

Cao thủ trong Huyết Hải chẳng phải là lo, nhưng bọn họ nhìn qua cái chết thảm thiết đáng sợ của Xuyên trung song Thử, hỏi có ai dám tính chuyện gây sự với Bát Chỉ Phi Ma, một con người từ bấy lâu nay có tiếng giết người trong nháy mắt.

Do đó, Đông phương tuyệt lên tiếng hỏi ba lượt, mà các cao thủ của Huyết Hải vẫn đứng trơ trơ, đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác.

Bát Chỉ Phi Ma trông thấy thế, liền phá lên cười to không ngớt.

Đông Phương tuyệt vừa xấu hổ lại vừa tức giận, nên đưa tay đỡ nhẹ chiếc đai ngọc lên, định sẽ đích thân bước ra đánh nhau với Bát Chỉ Phi Ma ...

Thân hình của lão mới di động, thì Tích Hoa Công Tử đã lách mình bước tới, to tiếng nói:

– Xin nhạc phụ đại nhân dẫn con thịnh nô, để tiêu tế bắt sống tên phản nghịch này.

Đông Phương Tuyết liền dừng chân đứng lại, nhìn về phía Tích Hoa Công Tử, nói:

– hiền tế hãy cẩn trọng.

Tích Hoa Công Tử cất tiếng khẽ vâng lệnh, rồi vén vạt áo lên, đưa chân bước đồng dạt tới trước.

Tên tiểu tặc này sau mấy tháng khổ công rèn luyện đã tìm hiểu được phần thâm sâu bí ẩn trong huyết Thần Cửu kinh, nên bước của hắn nhẹ nhàng chẳng khác nào chim bay trên trời tài nghệ tỏ ra tiến bộ vượt bậc.

Đông Phương tuyết đưa mắt chăm chú nhìn và khẽ gật đầu đắc ý. Trong khi đó, quần hùng hiện diện không khỏi ngạc nhiên, biến hẳn sắc mặt, đưa mắt nhìn nhau ...

Bát Chỉ Phi Ma âu Dương Thiên nhìn thấy thế, thì trong lòng không khỏi thâm kinh hãi, nhưng không khỏi thâm thương tiếc.

Tích Hoa Công Tử bước đến nơi, liền dừng chân đứng lại, cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

– Lệnh Cô Độc. ngươi tưởng đâu mượn oai của Âu Dương Thai lão tặc trước kia thì có thể dọa được mọi người, lên mặt tác oai tác phúc hay sao?

Âu Dương Thiên thấy ả nói chẳng kể chi lễ phép, thì đôi mày dựng đứng, quát rằng:

– Đặng Tiểu Nhân. Người được bao nhiêu tuổi, mà lại tỏ ra vô lễ như thế?

Tích Hoa Công Tử cất tiếng cười như điên dại, nói:

– Linh Cô Độc. Kẻ khác sợ người, chứ Tích Hoa Công Tử ta không hề sợ người bao giờ. Hơn nữa, dù cho người có thực sự là Bát Chỉ Phi Ma đi nữa, thì cậu đây cũng sẵn sàng muốn thử qua cho biết Thiên Ma Chỉ của người, xem lợi hại đến mức nào?

Tên tiểu tặc biết đối phương chẳng phải là Bát Chỉ Phi Ma, thì cũng là người có tài nghệ không phải tầm thường, nên vừa nói dứt lời bèn nhanh nhẹn ra tay công tới, để dành phần chủ động. Do đó, mọi người vừa kịp trông thấy bóng chưởng chập chờn, thì hấn công thẳng ba thế võ dồn dập nhanh như chớp rồi.

Ba thế võ ấy đều là những thế tuyệt học trong Huyết Thần cửu kinh, chẳng những hết sức ly kỳ, mà lại cao sâu khó lường, hầu hết nhân vật võ lâm chưa ai trông thấy qua lần nào cả?

Bát Chỉ Phi Ma không ngờ thế võ của tên tiểu tặc ấy lợi hại đến mức đó, nên không khỏi thâm kinh hãi, nhanh nhẹn lách mình tránh ngang, vung thẳng bốn ngón tay ra như những lưỡi giáo, tức thì kinh khí bay ra vèo vèo, phản công thẳng vào thế đánh của đối phương.

Bát Chỉ Phi Ma vừa vung tay đánh ra, thì trong đám đông có người cất giọng kinh hoảng, kêu lên rằng:

– Thiên Ma Chỉ.

Âu Dương Thiên từ trước đến nay, đã dựa vào “Thiên Ma Thập Tam Thức”.

làm cho nhân vật võ lâm đều hải kinh hồn kiêng sợ. Số người tương đối có tên tuổi trong giới gian hồ, dù cho không được dị mục kích, thì cũng nghe người khác nói đến Thiên Ma Chỉ của lão ta. Do đó lão ta vừa sử dụng Thiên Ma Chỉ đánh ra, thì lòng nghi ngờ nảy giờ đối với lão ta, đều được thanh toán tất cả.

Thế nhưng Tích Hoa Công Tử không phải là con người tầm thường. hấn ta lách tránh ngay rồi biến đổi thế võ, đánh ra vun vút, biến thế đánh hiểm hóc dày đặc về phí Bát Chỉ Phi Ma.

Bát Chỉ Phi Ma cũng nhanh nhẹn lách tránh thân mình, khiến cho ba thế võ hiểm hóc phi thường của Tích Hoa Công Tử bị đánh hụt vào khoảng không. Tên tiểu tặc trông thấy thế không khỏi kinh hãi. Nhưng liền đó hấn đã nghe kinh phong rít vè vè, rồi bóng chỉ chập chờn dày đặc như một bức vách núi.

Trong khi đang kinh hoảng, hấn ta lại vội vàng qui tụ chân lực quét thẳng ra ba chưởng liên tiếp ...

Song dù hấn cách đây ít lâu đã gặp được bao nhiêu việc may mắn liên tiếp, nhưng tài nghệ nào có thể đem so sánh nổi với Bát Chỉ Phi Ma là nhân vật đứng hàng đầu Ngũ Bá trong võ lâm?

Bởi thế, nên sau tiếng nổ “ầm ầm”, thân hình của hấn ta đã bị hấn bắn về sau ba bước dài.

Bát Chỉ Phi Ma biết tên tiểu tặc này là một con người gian manh không thua chi Đông Phương Tuyết. Chính vì vậy Gia Cát ngọc, người đồ đệ thân yêu

của lão trước đây bị hãm hại mấy lần, đều hoàn toàn do âm mưu của hắn xếp đặt cả. vậy thử hỏi lão ta nào chịu buông tha cho hắn thoát khỏi chưởng lực của mình?

Do đó, sau một tiếng quát to, Bát Chỉ Phi Ma tràn nhanh tới trước ...

Trong khi thân hình của Tích Hoa Công Tử chưa đứng yên thì Bát Chỉ Phi Ma đã bám sát tới nơi. Do đó, quần hùng hiện diện đều không khỏi kinh hoàng. Trong khi đó tên tiểu tặc Tích Hoa Công Tử cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh ...

Xem ra Tích Hoa Công Tử chắc chắn sẽ mất mạng dưới tay của Bát Chỉ Phi Ma, chính vì vậy, Đông Phương Tuyệt không còn làm sao đứng nhìn được nữa, lão vung hai cánh tay, rồi bay xẹt lên không, lướt tới nhanh như một luồng điện chớp ...

Qua một tiếng nổ “Ầm” thực to, Bát Chỉ Phi Ma và Đông Phương Tuyệt, mỗi người bị hất bay ra xa tám bước. cả hai đều cau chặt đôi mày, chứng tỏ đều đang bị trọng thương ...

Trong lúc ấy Đồng Chung đạo nhân và Nam Thiên dã nhân trải qua một lúc vận công điều tức chân lực đã bình phục nên từ mở to đôi mắt ra. Hai lão ta tròn thấy mọi việc xảy ra trước mắt, đang vô cùng gây cần. Vì Bát Chỉ Phi Ma và Đông Phương Tuyệt đang đánh nhau tương đương, không biết phân thắng bại sẽ về tay ai?

Bóng trắng bên ngoài soi vào mông lung, cả gian đại sảnh cát bụi và đá vụn đang tung bay mù mịt. do đó, số quần hùng hiện diện không ai bảo ai đều thoái lui ra xa ngoài mười trượng để tránh.

chiếc mào vàng cũng như chiếc đai ngọc trên mình Đông Phương Tuyết đều bị xóc xếch, vàng trán đã lấm tẩm mồ hôi ...

Âu Dương Thiên thì giầy sút dây, áo đứt cúc, râu tóc rối bời ...

Thế võ của đôi bên đều được vận dụng toàn bộ chân lực trong người. Âu Dương Thiên vung chỉ chập chờn, kinh lực bắn ra vèo vèo không ngớt. Trái lại đôi chưởng Đông Phương Tuyết cũng vung lên vun vút, gây thành những đạo cuồng phong như sóng dậy triều dâng.

Đây là một cuộc giao tranh chưa hề xảy ra trong võ lâm lần nào.

Trong cuộc giao tranh đó, gồm có tất cả những cái gì mãnh liệt nhất, cao siêu nhất, và thần kì nhất trong võ học.

Bởi thế số quần hùng đứng chung quanh xem đến say mê hả mồm tròn mắt, đứng trơ trơ ra như tượng gỗ.

Ba mươi thế võ đã qua ... năm mươi thế võ lại qua ... Rồi tám mươi thế võ nữa lại qua ...

Sau khi đôi bên đánh nhau để thế võ chín mươi chín, thì Bát Chỉ Phi Ma thở mệt nhọc, nói:

– Đông Phương tuyết. Thế võ cuối cùng này chúng ta sẽ quyết định sự sống chết đây nhé.

Đông Phương tuyết hít một hơi thở dài đầy thảm não nói:

– Âu Dương Thiên. bản Vương sẵn sàng hầu với ngươi vậy.

Tiếng nói vừa dứt thì đôi chưởng của lão ta từ từ đưa lên cao, trong khi đó, Âu Dương Thiên cũng hành động y như Đông Phương Tuyết và chỉ trong chớp mắt là bốn chưởng đã va chạm thẳng vào nhau.

Vàng trắng trên nền trời vẫn sáng trong như bạc gió lạnh đêm vẫn rét mướt như băng giá.

Trong bầu không khí tĩnh mịch vang lên tiếng rít rợn người như tiếng xé lụa.

Và từ từ hai đôi thủ đã toát mồ hôi như tắm.

Sau đó sắc mặt hai người lại lần lần trở thành tái nhợt hẳn.

Nam Thiên Dã Nhân và Đông Chung Đạo Nhân trông thấy thế đều lộ vẻ cuồng quýt vô cùng.

Tích Hoa Công Tử và các cao thủ trong Huyết Hải đều thủ thế như sẵn sàng tràn tới ứng chiến.

Ai sống? Ai chết? Chỉ trong chớp mắt đây sẽ được giải quyết ngay.

Ai còn? Ai mất? Chỉ cần một thoáng thời gian dùng xong một chén trà nữa là sẽ được chứng thực.

Ai nấy đều giương đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chú vào hai cao thủ võ lâm đang giằng co trên ranh giới của sự tồn vong. Tâm trạng họ không rõ đang kinh hoảng hay đang vui mừng vì thật ra vô cùng phức tạp khó nói.

Trong khi ai nấy đều tập trung tinh thần để theo dõi cuộc diễn biến thì bỗng

nhiên có một bóng người từ lưng chừng trời bay thoắt tới đi đôi với một tiếng hú dài kinh dị.

Tích Hoa Công Tử và Đồng Chung Đạo Nhân đều kinh hoàng cùng một lúc công thẳng ra một chưởng.

Nhưng, bóng người vừa phi thân lướt tới chỉ khẽ lắc thân người là đã phá tan được thế công mãnh liệt của hai đối phương rồi nhanh như chớp tiếp tục tràn ngay người tới vung tay chế ngự huyết đạo quan trọng trên lưng của Đông Phương Tuyết và Âu Dương Thiên.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 57

CÁNH BẰNG LƯỚT GIÓ

Trong khi Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên và Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyệt đang mang hết tàn lực ra để giằng co nhau trên ranh giới của sự sinh tử thì bất thần thấy một bóng người bay thoát tới, tránh thế chưởng của Tích Hoa Công Tử và Đồng chung đạo nhân, rồi chớp nhoáng chế ngự huyết đạo trên lưng của hai đối thủ, thì quần hùng hiện diện đều kinh hoàng thất sắc, đến nỗi ai nấy đều há mồm trợn mắt.

Qua một lúc khá lâu sau, số người ấy mới như vừa bừng tỉnh cơn ác mộng, buột miệng kêu lên rằng:

– Thất Khuyết Đạo Nhân.

Bốn tiếng Thất Khuyết Đạo Nhân đã làm cho quần hùng kinh hãi, tim nháy nghe thình thịch. Do đó, không ai bảo ai, quay mặt nhìn thẳng về phía Thất Khuyết Đạo Nhân vừa xuất hiện.

Chừng đó mọi người mới trông thấy một vị đạo sĩ gầy đét như que củi, đang đứng giữa Bát Chỉ Phi Ma và Thiên Diện Nhân Ma, hai cánh tay thực dài của lão ta, đang đề lên hai huyết đạo linh đài và mạng môn của hai đối phương.

Mười ngón tay của lão ta, xem rắn chắc như sắt thép, dưới ánh trăng mờ lung, phản chiếu ánh sáng lập lòe, trông thực vô cùng khủng khiếp.

Bát Chỉ Phi Mà và Thiên Diện Nhân Ma lúc ấy đã thu chưởng trở về, nhìn đăm đăm vào mặt lão đạo sĩ, tràn đầy vẻ phẫn nộ, căm hờn.

Đồng chung đạo nhân, Nam thiên dã nhân và Tích Hoa Công Tử đều nhất loạt tràn nhanh người tới.

Vong hồn đạo nhân, Câu hồn đạo nhân và Chiêu hồn đạo nhân cùng liền hét lên một tiếng to, rồi tràn thẳng về phía ba người để ngăn chặn lại.

Giữa giây phút vô cùng căng thẳng, và cuộc ác chiến sắp bùng nổ ngay, thì lão đạo sĩ mình gầy như que củi kia bỗng gằn giọng quát to rằng:

– Ngừng tay lại.

Tiếng quát ấy chẳng thua chi một tiếng sấm nổ, khiến màn tai của mọi người không ngớt kêu o o.

Bởi thế số người hiện diện đều không khỏi kinh hoàng. Ngay đến Đồng chung đạo nhân, Nam Thiên dã nhân và Tích Hoa Công Tử đều không khỏi sững sốt, dừng chân đứng yên lại ngay.

Đông Phương Tuyết thực không làm sao ngờ đến được là kẻ cùng thông đồng với mình như Thất Khuyết Đạo Nhân mà lại có thể bất thần ra tay hạ độc thủ với mình. Vì vậy lửa căm hờn cháy lên bùng bùng trong lòng lão ta, rồi buột miệng mắng to rằng:

– Thất Khuyết Đạo Nhân. Sao người lại hèn mặt vô liên sĩ đến thế? Nếu người muốn tranh đoạt ngôi vị võ lâm minh chủ, thì nên hành động một cách quang minh chính đại, nếu người hại người bằng thủ đoạn ám muội như thế

này, thì nào phải là kẻ anh hùng chứ?

Thất Khuyết nghe qua, liền cất giọng ngạo nghễ cười ha hả nói:

– Đông Phương Tuyết. Lời nói đó nếu thốt ra từ cửa miệng của một người khác, thì bần đạo đây còn tâm phục, chứ con người ... ha hạ. Nói chưa hết lời thì lão ta đã cất giọng lạnh lùng cười dài. Nhưng bỗng nhiên lão ta lại gằn giọng nói tiếp rằng:

– Người chớ nên âm mưu xung bá cả võ lâm một mình như thế. Chỉ vì tham vọng mà người đã nghĩ ra không biết bao nhiêu thủ đoạn đen tối, bố trí cạm bẫy đầy dẫy, khiêu khích cho các môn phái trong giang hồ gây sự đánh nhau sống chết.

Những việc xa không nói, nhưng ngay việc tàn sát phái Hoa Sơn, thiêu trụi phái Võ Dương ...

Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết vừa nghe qua thì trong lòng hết sức kinh hoàng cuống quít quát:

– Người chỉ khéo nói bá láp. Bản vương suốt nửa năm qua không hề xa rời Huyết Hải một bước nào cả.

Thất Khuyết Đạo Nhân cất tiếng cười ha hả như cuồng dại nói:

– Đông Phương Tuyết. Lời nói người hoàn toàn là láo khoét. Những công việc đó nào cần đến người phải đích thân ra hành động? Người đã có Tích Hoa Công Tử và Âm Ty Song Tú lo bày mưu và sắp đặt mọi kế hoạch cho, vậy còn chưa đủ hay sao?

Câu nói ấy đã làm cho số quần hùng hiện diện ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác.

Đông Phương Tuyết tuy biết lão ta đã vạch trần đúng sự thật mọi hành động gian manh của mình, nhưng trước mặt quần hùng trong thiên hạ, lão ta làm sao dám thừa nhận việc đó? Bởi thế lão ta cười gượng nói:

– Thất Khuyết Đạo Nhân. Tại sao không không chịu nói trắng ra là tất cả âm mưu thâm độc ấy, đều do một tên đồ đệ yêu quý của người đã vạch ra?

Thất Khuyết Đạo Nhân lộ vẻ căm hờn gằn giọng nói:

– Trong lúc tiểu đồ là Du Hồn chưa chết, thì nó quả có tiếp tay với Đông Phương Tuyết người, nhưng kể từ sau khi nó bị chết dưới tay Gia Cát Ngọc rồi thì người còn nào xem Bất Quy Cốc ta đây vào đâu nữa? Ngay như mọi việc hôm nay, hai cạm bẫy của người đặt tại Cửu Hồi cốc và Lạc Phách phong, đều là những việc làm ám muội, mà người lúc nào cũng giấu kín thầy trò ta cả.

Bát Chỉ Phi Ma nghe qua, lại không khỏi giật mình. Nhưng vì lúc bấy giờ chân lực trong người của lão ta chưa được bình phục, hơn nữa, vì huyết đạo quan trọng trên lưng đang bị Thất Khuyết Đạo Nhân chế ngự, nên đành phải cố đè nén lửa giận, cất tiếng dọa dẫm rằng:

– Thất Khuyết lão quỷ. Từ bấy lâu nay ta nghe người ẩn cư tại Bất Quy Cốc để khổ tu, mãi đến ngày hôm mới được gặp mặt, thì quả nhiên tài nghệ của người đã tiến bộ vượt bậc. Song chẳng qua. Ha ha. Thất Khuyết gương to đôi mắt nói:

– Người cười cái chi?

– Ta cười người kiến thức hẹp hòi, hiểu biết nông cạn.

Thất Khuyết Đạo Nhân liền ấn mạnh bàn tay trên lưng hai người xuống, khiến cho Bát Chỉ Phi Mà và Đông Phương Tuyết đầu bắt rùng mình nhưng chân lực trong người của lão ta vẫn chưa sử dụng hết, và sau đó, liền giơ nhẹ đôi bàn tay lên, rồi giận dữ nạt rằng:

– Như thế nào bảo là kiến thức hẹp hòi? Hiểu biết nông cạn? Âu Dương Thiên. Người hãy giải thích cho ta nghe rõ đã.

Bát Chỉ Phi Ma lúc bấy giờ mạng sống hoàn toàn nằm trong bàn tay của kẻ khác, nhưng thái độ vẫn bình tĩnh như thường, đáp rằng:

– Cao thủ trong Huyết hải hiện nay đông như kiến. Do đó, nếu người ra tay sát hại Âu Dương Thiên ta, thì chắc chắn không còn ai tìm người để thanh toán mối cựu thù, nhưng trái lại, nếu người động đến một sợi lông chân của Đông Phương Tuyết thì tất cả số đệ tử của Huyết hải đang vây chung quanh đây, nào chịu tha chết cho người thoát khỏi nơi này?

Câu nói ấy nghe thực hữu lý, nhưng Thất Khuyết Đạo Nhân vừa nghe qua thì bỗng bất thần phá lên cười to nói:

– Âu Dương Thiên. Lời nói ấy của người không sai tí nào cả. Nhưng người có biết trên đời này, vẫn có trường hợp ngựa trời lo rình bắt ve sâu, thì chim sẻ lại ở sau lưng mổ tới hay không? Đông Phương Tuyết có ý nuốt chửng cả võ lâm, do đó trong các môn phái lớn đều có bọn tâm phúc của hãn mai phục. Song đáng tiếc là hãn đã để sơ hở một việc.

Đông Phương Tuyết vừa nghe qua thì không khỏi giật nảy mình vội vàng hỏi

rằng:

– Người nói cái chi thế?

Thất Khuyết Đạo Nhân cất tiếng cười gian manh nói:

– Ta bảo người đã để sơ hở một việc ấy là hầu hết số người tâm phúc của người, kỳ thực đều là môn hạ của Nại Hà Thiên ta đây cả.

Âu Dương Thiên sống trong Huyết hải khá lâu, tuy lão ta cũng tìm ra được một vài manh mối bí mật về nhóm Nại Hà Thiên, nhưng vẫn chưa dám tin là đúng sự thật. Giờ đây lão ta nghe qua lời nói ấy, thì bất giác lại giật mình kinh hãi.

Số quần hùng đến phó hội vẫn còn có vẻ nghi ngờ nên gương đôi mắt kinh ngạc nhìn khắp bốn bên.. Trong khi đó Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết gương tròn xoe đôi mắt, sắc mặt cũng ngờ ngạc, vừa kinh hoàng song lại vừa ngờ vực.

Thất Khuyết Đạo Nhân cất tiếng cười to ha hả nói:

– Đông Phương Tuyết. Người chưa chịu tin hay sao?

Câu nói vừa dứt, thì bỗng lão ta quay đầu lại, gằn giọng quát rằng:

– Đệ tử của Nạn Hà Thiên đâu? Các người hãy bước ra cho bọn họ trông thấy nào.

Đám đông liền xao động, rồi trông thấy có đến mấy mươi bóng người phi thân bước ra nhanh như điện chớp. Số cao thủ đứng sát sau lưng Đông

Phương Tuyết vừa rồi, cũng có đến quá nửa tràn ra.

Đông Phương Tuyết nhìn thấy thế, không khỏi ớn lạnh cả tâm can. Trước tiên lão ta lộ sắc kinh hoàng, nhưng sau đó không hỏi cúi đầu cất tiếng than dài.

Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên tuy cũng kinh hãi trước hiện tượng ấy, nhưng trái lại lộ sắc tươi cười nói:

– Thất Khuyết lão quỷ. Thủ đoạn của ông quả là cao cường tuyệt đỉnh, nhưng nếu ông dùng thực lực này để đối phó với Huyết hải thì chắc chắn thừa sức trái lại, nếu muốn kiềm chế cả quần hùng trong thiên hạ, thì việc thành bại chưa biết ngã về ai.

Thất Khuyết Đạo Nhân cất giọng cười ngạo nghễ cười to nói:

– Lời nói của người ta chưa hoàn toàn tin hẳn.

– Không tin chẳng? Ha ha. Hiện giờ đêm hãy còn sớm, vậy chớ nói chi còn ba người trong Ngũ bá chưa đến nơi, mà đồng thời số người được Đông Phương Tuyết khổ công thu phục như Đông hải tứ hữu, Thái sơn tam tử, Chung Nam Thiết phiến, Thiên sơn ca đà, có ai chẳng phải là những cao thủ đáng ghê sợ?

Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên vừa rồi nghe lão ta đề cập đến việc xảy ra tại Lạc Phách phong và Hồi thiên cốc thì đoán biết số người của Cùng thân và Túy quỷ sở dĩ mãi đến giờ phút này chưa tới, chắc chắn là có điều chi đáng ngờ, nên mới dùng lời nói đó để thăm dò hư thực.

Quả nhiên Thất Khuyết lão quỷ nghe qua, liền nhướng cao đôi mày phá lên

cười to nói:

– Ha ha. Bát Chỉ Phi Ma. Người ta bảo người là kẻ về võ công cũng như về mưu lược, cao cường hơn mọi người một bậc. Nhưng nếu đem so sánh với ta đây, thì thực sự người còn kém sút quá xa. Hiện giờ Cùng thần và Túy Quỷ đã bị sa vào mưu gian của Đông Phương Tuyệt, đang cùng đánh nhau đến đôi bên đều bị thảm bại với các môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn. Riêng Thạch cổ hòa thượng và Mạt sâu lão ni, thì chẳng khác chi cá nằm trên thớt đang bị vây khốn tại Lạc phách phong, chưa biết thắng bại thế nào. Nhất là hiện giờ.. Âu Dương Thiên vừa nghe đến đây, thì trong lòng hết sức hãi kinh vội vàng nói:

– Giờ đây thì sao?

Thất Khuyết Đạo Nhân cười to như điên dại nói:

– Giờ đây, ta phải làm cho bọn họ bị tan thành tro bụi, hầu trả lại mối thù xưa đã bẻ gãy tay của ta, cũng như cái tội đến khuấy phá sự tĩnh tu của ta vừa rồi.

Lão quỷ vừa nói thì đôi mắt cũng vừa nảy lửa, râu tóc đều rung chuyển, khiến cho số người hiện diện, ai nhìn đến cũng kinh hoàng.

Nào ngờ đâu câu nói của lão vừa dứt, thì bỗng lại to tiếng gọi rằng:

– Câu hồn. Chiêu hồn. Đã đến giờ rồi. Vậy các người còn chờ chi nữa?

Trong khi ai nấy còn đang ngạc nhiên thì đã thấy Câu hồn và Chiêu hồn khê cất tiếng vâng lệnh, rồi bất thần vung hai chưởng lên, tức thì hai luồng lửa xanh biếc vọt thẳng lên nền trời cao và liền đó từ hướng Lạc phách phong,

Cửu hồi cốc đã nghe vọng lại hai tiếng nổ to, rung chuyển cả trời đất, khói đen che kín một vầng trăng sáng.

Tất cả quần hùng hiện diện ai nấy đều cảm thấy đôi chân lão đảo và cả một vùng Huyết hải địa khuyết đều rung động, ào ào mái ngói đều tuôn đổ.

Bát Chỉ Phi Ma trông thấy thế thì trong lòng mới chợt hiểu ra, lão biết Cùng thân, Túy quý, Thạch cổ hòa thượng và Mạc sâu tiên tử đang cùng đánh nhau với các môn phái lớn tại Cửu hồi cốc và Lạc phách phong, và chấn chấn đã bị tiêu tan thành tro bụi cùng với các cao thủ của ba môn phái Thiếu Lâm, Võ Đương và Hoa sơn, sau tiếng nổ to ấy rồi.

Như vậy thực lực trong đêm nay lại càng rõ ràng, bọn ma đạo chiếm phần ưu thắng, trong khi Ngũ bá đã bị sút mẻ, các môn phái đều bị suy giảm. Xem ra giới giang hồ mênh mông này, chắc chắn không làm sao thoát khỏi sự ngự trị dưới tay Thất Khuyết Đạo Nhân.

Quần hùng giương đôi mắt nhìn nhau kinh hoàng, không biết nên hành động ra sao cả.

Đông Phương Tuyết và Âu Dương Thiên cũng đưa mắt nhìn nhau im lặng không nói nên lời.

Thất Khuyết Đạo Nhân lúc nào cũng đè chặt bàn tay trên huyệt đạo quan trọng nơi lưng của Đông Phương Tuyết và Âu Dương Thiên thì tuy trong lòng họ lửa giận đang cháy bùng bùng, hết sức căm phẫn, nhưng lại sợ nếu mình xuống tay tấn công, thì sẽ làm nguy hại đến tính mạng của cả hai người.

Gió đêm lạnh lùng, nhưng cõi lòng quần hùng hiện diện lại càng lạnh lùng

như băng giá.

Thất Khuyết Đạo Nhân tỏ ra vô cùng đắc ý, cất giọng ngạo nghễ cười to, chẳng khác chi tiếng chim ục kêu giữa đêm khuya, làm cho ai nấy nghe qua đều bắt nổi da gà.

Khi tiếng cười của lão ta vừa dứt, thì liền gằn giọng quát to rằng:

Trong võ lâm, việc các môn phái tranh đoạt hơn kém với nhau, không lúc nào là chấm dứt, do đó ta đây vì lòng thương yêu mọi người, không ngại khó nhọc bước ra nắm lấy ngôi vị minh chủ võ lâm, và từ nay, các môn phái đều quy về một mối và nên hành động theo mệnh lệnh.. Câu nói chưa dứt thì bất thần nghe một tiếng quát rằng – Tên ác đạo hèn mạt kia. Người định giở cái trò chi thế?

Tất cả số người hiện diện, khi nghe qua tiếng quát ấy, đều không khỏi kinh hãi. Liền đó ai nấy đều quay mặt nhìn về hướng có tiếng quát, thì trông thấy giữa đám đông có một lão già nhỏ bé mặt đỏ như son, đầu hói láng trơn, đang cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, sắc mặt đầy vẻ khinh bỉ.

Đôi mày của Thất Khuyết Đạo Nhân liền nhướng cao, găm lên một tiếng giận dữ nói:

– Thiên Sơn Thốc Long. Có phải người định tìm cái chết hay không?

Lão già nhỏ bé ấy quả đúng là Thiên Sơn Thốc Long. Lão ta nào biết Thất Khuyết Đạo Nhân là một con người vô cùng lợi hại, nên vừa nghe qua tiếng quát bèn cất giọng khinh lờn cười nói:

– Lão phu đang định tìm lấy cái chết đây. Vậy người định là gì? Ha ha. Ha

ha.

Nếu người muốn tìm lấy cái chết thì ông đây cũng không ngăn cản làm gì. Vì để chậm trễ thì e sẽ mất thì giờ, vậy người hãy mau đi cho sớm.

Quần hùng ai nếu đều chưa hiểu Thất Khuyết lão quỷ sẽ xử trị ra sao đối với Thiên Sơn Thốc Long và do đó, ai nấy đều giương tròn xoe đôi mắt, nhìn chòng chọc vào giữa sân trống để chờ xem mọi sự diễn biến. Ngay đến Thiên Sơn Thốc Long cũng đưa đôi mắt sáng quắc, tập trung tinh thần nhìn vào đối phương, hẩn sẵn sàng ứng chiến.

Nhưng mọi việc lại xảy ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Vì chẳng những Thất Khuyết Đạo Nhân không hề di động thân hình, mà ngay đến số đệ tử của Bất Quy Cốc vừa tràn ra khi nãy cũng đứng yên không có một người nào nhúc nhích. Bởi thế quần hùng chung quanh đều kinh ngạc và băn khoăn suy nghĩ.

Thốt nhiên ngay lúc đó từ phía sau lưng của Thiên Sơn Thốc Long, có bốn bóng người bất thần tràn tới, tám chưởng đồng loạt vung lên, nhắm ngay lão ta đánh tới nghe một tiếng ầm.

Mọi việc xảy ra quá bất ngờ nên Thiên Sơn Thốc Long chỉ kịp gào lên một tiếng thảm thiết, miệng trào máu tươi, ngã lăn quay ra đất chết tốt.

Trong đám đông hiện diện, có bao nhiêu bọn nha trảo của Bất Quy Cốc trà trộn, đó là sự việc thực ra có thể đoán biết được cả.

Bởi thế quần hùng hiện diện hết sức kinh hoàng, đưa mắt nhìn quanh và bắt đầu nghi ngờ đối với ngay cả những người đứng sát bên cạnh mình.

Âu Dương Thiên tuy đang ở trong khung cảnh vô cùng hiểm nguy, nhưng trông thấy võ lâm đang bị giày xéo, thì trong lòng không khỏi căm hận, và ý chí nghĩa hiệp đang nổi lên.

Trái lại Đông Phương Tuyết đã hoàn toàn thất vọng, nhưng lòng vô cùng ngao ngán. Sự hồi hận đang tràn ngập cõi lòng của lão ta nên bất giác cúi gằm đầu cất tiếng than nặng nề liên tiếp.

Thất Khuyết Đạo Nhân biết tài nghệ của Đông Phương Tuyết và Âu Dương Thiên đã tiến đến mức tự động giải trừ huyết đạo cho mình được nên hai bàn tay vẫn dè chặt trên lưng của hai người. Lão ta đưa đôi mắt nhìn thẳng vào số quần hùng đang kinh hoàng ngơ ngác, buột miệng phá lên tiếng cười ghê rợn, tỏ ra đắc ý vô cùng:

– Hôm nay bản đạo lên nắm ngôi minh chủ võ lâm, thì các môn phái trong thiên hạ, đều là con dân của bản đạo. Vậy nếu không có lòng dạ phản trắc, thì bản đạo không khi nào giết hại bao giờ. Ngay đến như Âu Dương Thiên và Đông Phương Tuyết nếu bằng lòng quy thuận bản đạo thì bản cũng sẵn sàng tha thứ cho. Âu Dương Thiên không thể nào chờ cho lão nói dứt lời, bất thần ngửa mặt lên trời cười to như sấm nổ.

Đông Phương Tuyết là một tay gian hùng khét tiếng trong đời, nên tuy thái độ không ngang tàng can đảm như Âu Dương Thiên nhưng sắc mặt vẫn tràn đầy vẻ khinh miệt, cất tiếng cười nhạt không ngớt.

Thất Khuyết Đạo Nhân trông thấy thế, tỏ vẻ hết sức tức giận, gằn giọng quát rằng:

– Âu Dương Thiên. Người tưởng đâu bản đạo không dám sát hại người sao mà người lại dám tỏ ra ngông cuồng đến mức đó?

Huyệt đạo quan trọng trên người Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên đã bị đối phương chế ngự, nên tuy chân lực trong người đã khôi phục lại được hơn phân nửa, nhưng vẫn không thể nào sử dụng ra được. Do đó lão ta bất đắc dĩ phải cất tiếng cười nhạt mà thôi.

– Thất Khuyết lão quỷ. Đối với cái chết Âu Dương Thiên ta từ trước đến nay, chẳng hề xem vào đâu cả. Vậy người muốn lấy cái chết để rúng ép ta, thì quả là đã lấy lòng dạ của kẻ tiểu nhân để xét đoán lòng dạ của người quân tử rồi.

Câu nói ấy đã làm cho Thất Khuyết Đạo Nhân phải ghen hòng, vàng trán liền nổi gân xanh, trong nhất thời không biết trả lời ra sao cả. Đôi mắt gian manh của lão ta không ngớt xoay chuyển qua một lúc lâu mới găm lên rồi bất thần đè mạnh đôi chưởng xuống.

Trong khi lão ta đang định vận dụng hết chân lực trong người để cùng một lúc sát hại cả Đông Phương Tuyết lẫn Âu Dương Thiên thì nào ngờ chân lực chưa kịp phát ra, thì bỗng đã nghe một tiếng quát vọng đến bên tai rằng:

– Đồ người dâm.

Giọng nói ấy rất khễ, nhưng cũng rất hồi hả, mới nghe qua như chẳng có gì lạ, nhưng khi nó lọt vào tai thì lại gây nên một sức chấn động vang rền như sấm nổ, khiến cho máu huyết của mọi người đều cuồn cuộn lên, tai kêu o o.

Thất Khuyết Đạo Nhân không khỏi giật nảy mình, vội vàng ngửa mặt nhìn lên và trong khi lão ta chưa kịp nhìn rõ đối phương thì lại nghe có tiếng người buột miệng kêu lên đầy kinh hoàng rằng:

– Kim cô lâu.

Trước đây khi Kim cô lâu vừa mới xuất hiện trong chốn giang hồ, tiếng tăm tuy đã vang dội nhưng chẳng bao lâu sau thì không còn ai nghe tiếng nữa. Trường hợp đó chẳng khác nào một vì sao xa trên nền trời, vừa thấy đó rồi lại mất đó. Tuy nhiên ánh sáng của vì sao xuất hiện nhanh chóng ấy, thì mãi in đậm trong ký ức của mọi người.

Số người hiện diện hôm nay không ai là không biết chàng đã bị đánh rơi vào Lạc hồn trì. Do đó giờ đây thấy chàng bất thần xuất hiện thì thực quá u đột ngột.

Song cách ăn mặc của chàng đã rõ ràng y hệt thừa trước. Những đốt xương trắng, không ngớt chiếu lóng lánh dưới ánh trắng sáng, khiến ai nhìn đến cũng phải kinh hồn khiếp đảm.

Gia Cát Ngọc làm thế nào lại thoát chết được?

Tại sao mãi đến giờ phút này chàng mới xuất hiện?

Thì ra khi chàng bị Thiên nhất thượng nhân vung chưởng đánh rớt thẳng xuống Lạc hồn trì, thì thấy lũ rắn dưới đầm nước cất lên tiếng kêu khè khè rồi lao tới vun vút về phía chàng nên chàng vô cùng sợ hãi, quạt mạnh hai cánh tay định sẽ phi thân vọt khỏi mặt nước.

Nhưng trong khi chàng còn chưa quy tụ được chân lực trong người thì bỗng thấy dòng nước xoáy rất mạnh, rồi gây nên một sức hút to lớn, khiến cho cả thân người chàng bị cuốn chìm xuống sâu. Do đó, chàng không làm thế nào phi thân vọt trở lên được, đành phải để cho dòng nước xoáy ấy cuốn thẳng chìm xuống đáy hồ.

Bởi thế chàng cảm thấy đầu óc như quay cuồng, chung quanh tối tăm và áp lực ở bốn bên mỗi lúc càng gia tăng nặng nề, mỗi lúc càng giá rét khó chịu hơn.

Do đó chàng cố gắng vận dụng chân lực trong người và định sẽ tìm kế thoát thân.

Nhưng bất thần dưới đáy đầm sâu mịt mờ bóng tối ấy, bỗng lóe lên một vệt ánh sáng đỏ. Gia Cát Ngọc trông thấy vậy thì không khỏi giật mình. Nhưng liền đó chàng đã thấy vầng ánh sáng màu đỏ ấy chính đã phát ra từ một viên ngọc to lớn bằng nắm tay. Nhưng nơi vầng sáng của viên ngọc này soi tới, thì dòng nước xoáy ấy đều bị vạch ra xa đến ba thước.

Bởi thế trong đầu óc chàng liền lóe lên một ý nghĩ, nên liền quạt mạnh đôi cánh tay, nhắm ngay viên ngọc to lớn ấy lao vút tới.

Đến nơi chàng trông thấy viên ngọc ấy được khảm cứng trên một bức vách đá, và bức vách đá ấy có hình cong như một chiếc mũi ghe, rộng vừa đủ cho một người ngồi. Bởi thế chàng vội vàng lách mình đứng yên tại đây và bỗng thấy có một chiếc bóng đen thoảng qua, tức thì xác chết của Phi long thiên sư đã lướt nhanh xuống lòng đất.

Gia Cát Ngọc định thần lại, trong lòng không ngớt vui mừng vì mình may mắn được thoát nạn.

Nhưng khi chàng sực nhớ đến việc mình tuy tạm thời có một nơi ẩn trú nhưng muốn thoát ra khỏi dòng nước sâu trăm trượng này, vẫn còn là một việc hết sức khó khăn. Do đó chàng không khỏi lại cảm thấy buồn bã.

Trong khi chàng đang ngơ ngác đưa mắt nhìn khắp bốn bên lòng đầy tuyệt vọng, thì bỗng lại trông thấy bên dưới viên ngọc to màu đỏ như máu kia chính là một khung cửa đá. Bởi thế chàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đưa tay xô mạnh, thì bỗng thấy cánh cửa kêu lên kèn kẹt, rồi từ từ mở to mắt ra.

Gia Cát Ngọc trông thấy tại phía trong khung cửa, có để một chiếc giường đá, và bên trên đang ngồi yên một vị lão tăng, diện mạo thanh tú, mày râu đều bạc trắng như tuyết, khiến ai nhìn đến cũng phải khâm phục kính nể.

Gia Cát Ngọc biết một người có thể ẩn cư dưới lòng suối lạnh muôn trượng này nhất định phải là một cao nhân tuyệt thế, nên bất giác cúi người thi lễ nói:

– Gia Cát Ngọc vô tình xâm nhập vào Thiên quan, khuấy rầy sự tĩnh tu, vậy xin thánh tăng hãy rộng lòng tha thứ cho cái tội mạo muội của tại hạ.

Nào ngờ chàng nói đến hai lượt mà vẫn thấy vị lão tăng ấy ngồi trơ trơ, không hề nhúc nhích. Khi chàng xem kỹ lại thì mới biết vị lão tăng này đã tây quy Cực lạc từ năm tháng nào rồi.

Do đó trong lòng chàng hết sức ngạc nhiên, đưa chân bước quanh khắp gian nhà đá, và trong lòng không khỏi thâm kêu quái dị. Vì gian nhà đá này lại chính là nơi gửi xác của vị cao tăng đời Hán, có tên là Diễm Lô. Còn dòng suối lạnh này lại chính là Cửu u tuyền, tức nơi trước đây Lạnh diện hoa đà có nói đến.

Dòng thác Đào hoa và dòng suối Cửu u tuyền là hai đại kỳ thủy, một âm một dương. Nếu ai gặp phải một trong hai dòng nước ấy, thì nó sẽ gây nhiều điều tai hại, trái lại, nếu gặp được cả hai nơi, thì nó có thể thay đổi hình dáng và xương cốt của con người.

Chàng nhớ lại lời nói ấy của Lãnh Diện Hoa Đà thì bất giác đưa cao cánh tay lên.

Quả nhiên chàng trông thấy màu da đen sạm của mình đã bay đi từ lúc nào, trái lại khắp thân người chàng da thịt đều trở thành trắng mịn, đỏ hồng chẳng khác nào một cô gái sống trong nhung lụa khuê các.

Gia Cát Ngọc không khỏi hết sức mừng rỡ.

Có phải chàng mừng rỡ vì mình đã khôi phục được dung mạo xinh đẹp như xưa chăng? Không. Lẽ đương nhiên chàng có thể khôi phục lại được hình dung xinh đẹp tuấn tú là điều đáng mừng, nhưng một việc làm cho chàng vui mừng không tả xiết, ấy chính là chàng đã lấy được pho bí kíp của Diễm Lô trong tay Phi long thiên sư. Bức lụa vàng bé nhỏ ấy, sau khi bị dòng nước làm cho ướt đẫm. Thì những lược đồ khó hiểu kia đều bay đi sạch trơn, mà giờ đây bên trên đã hiện rõ những vân chữ son dầy đặc.

Gia Cát Ngọc quá vui mừng, nên quên đi việc mình đang rơi vào một cảnh vô cùng nguy hiểm và nhanh nhẹn đưa mắt chăm chú đọc từng câu từng chữ một, cố tìm hiểu ý nghĩa thâm sâu bên trong rồi lại bắt đầu đứng lên luyện tập. Chàng càng đọc và càng suy ngẫm thì thấy pho bí kíp này càng hết sức cao tuyệt, lại hết sức kỳ ảo khó lường.

Cũng may là gian nhà đá này chìm sâu bên dưới dòng sông, hơn nữa, những thức ăn có chất bổ dưỡng lâu ngày như từng tử và hoàng tinh của vị cao tăng để lại vẫn hãy còn có thể dùng được. Do đó Gia Cát Ngọc một mặt lo luyện tập và tìm hiểu những võ công trong pho bí kíp, một mặt khác nếu đói thì đã sẵn thức ăn khát thì đã sẵn nước uống, nên thời gian trôi đi, chính chàng cũng không biết là bao lâu.

Và sau đó tất cả những môn võ học ghi chép trong pho bí kíp của Diễm Lôi đều được chàng tìm hiểu và rèn luyện tinh tường.

Chùng ấy chàng mới đến trước thân xác của vị thánh tăng cúi lạy rồi lách mình ra khỏi cửa, trở ra dòng nước lạnh bên ngoài.

Tài nghệ của chàng lúc bấy giờ nếu so với lúc mới vừa bị đánh rơi xuống dòng nước lạnh này thì có thể chênh lệch nhau một trời một vực.

Do đó chàng bắt từ dưới đáy nước sâu vượt lên một khoảng đường bằng phẳng. Hơn nữa những con rắn vàng mù mắt hung dữ chung quanh, chàng lại càng chẳng xem nó vào đâu nữa.

Sau khi chàng rời khỏi đầm nước, thì lại dẫn đo suy nghĩ một lúc rồi liền phi thân lướt thẳng về phía Hạ lan sơn. Đến khi chàng tới Vô tình cốc thì thấy chỉ còn cách ngày đại hội đêm Trung thu có mấy hôm nữa. vì vậy Thạch cô hòa thượng và Mạc sêu sư thái đều đã rời khỏi sơn cốc ra đi về phía đông từ lúc nào.

Hai cô gái được gặp mặt chàng thì vui mừng không tả xiết. Nhất là Tiểu Thành cô nương, khăng khăng đòi Gia Cát ca phải dẫn nàng đi tham gia cuộc đại hội đêm Trung thu mới nghe.

Gia Cát Ngọc vì không thể chối từ nên buộc phải hỏi ý kiến song thân và cuối cùng để Xích diễm tàn chương ở lại trông chừng sơn cốc còn chàng và hai cô gái cùng ngồi trên lưng con chim ưng lướt thẳng về hướng đông. Tuy con chim ưng vỗ cánh tung bay một ngày nghìn dặm, chở cả ba người bay đi rất hối hả, nhưng khi cả ba đến Huyết hải thì chậm đi một bước rồi.

Dưới ánh trăng thanh, gió đêm lồng lộng, họ cúi mặt nhìn xuống bên dưới, thấy bóng người không ngớt chập chờn di động, do đó cả ba liền từ trên nền trời cao phi thân xuống, nhắm ngay đám đông bay nhanh tới như một cơn gió hốt.

Gia Cát Ngọc kể từ sau khi tìm hiểu và tập rèn được những môn võ học bí truyền của Diễm Lô, thì tài nghệ đã tiến bộ vượt bậc, hơn nữa, chàng lại được dòng thác Đào hoa và dòng nước Cửu u tuyên trui rèn luyện cơ thể nên đôi mắt và đôi tai sáng suốt thính nhạy hơn người rất nhiều. Do đó, nên tuy còn cách xa đám đông mấy mươi trượng mà chàng đã trông thấy rõ diện mục của số người hiện diện nơi đó.

Chàng thấy lão già đang đứng ngó về phía bóng trăng sáng, chính là Thiết chỉ cái, một con người lòng dạ hào hiệp phi thường. Và sát cạnh lão ta không ai khác hơn là Thạch Kinh Thiên, một nhân vật có tiếng là hào phóng. Đối diện với hai người ấy, lại có Xích diện thân long đang đứng sát vai với một vị đạo trưởng che mặt.

Bốn người ấy đang xì xầm bàn tán riêng với nhau, trong khi khắp chung quanh, những đệ tử của Cái bang và những nhân vật lục lâm trong mười ba tỉnh đang đứng đông nghịt.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế, thì trong lòng rất vui mừng, vung mạnh đôi cánh tay ra, phi thân lướt tới nhanh như một cơn rồng bay trên mây.

Thiết chỉ cái và số người chung quanh nào biết đây là chàng nên vừa thoáng qua, không khỏi giật mình kinh hãi, không ai bảo ai, cùng một lúc vung chưởng đánh mạnh về phía bóng đen ấy.

Bốn người vừa mới vung chưởng đánh lên, thì bỗng nghe có một tiếng gọi

khẽ rằng:

– Đại ca. tiểu đệ là Gia Cát Ngọc đây.

Khi vừa mới nghe ba tiếng Gia Cát Ngọc lọt vào tai, thì bốn người ấy nhanh nhẹn thu chưởng trở về. Khi thân hình của chàng vừa từ trên cao đáp yên xuống đất, thì vị đạo sĩ che mặt đôi mắt bỗng chiếu sáng ngời nói:

– Đã có thiêu hiệp đến đây, thì mọi sự tất được giải quyết dễ dàng, bản đạo xin cáo lui đi.

Câu nói vừa dứt, thì vị đạo sĩ che mặt ấy bỗng quay người phi thân lướt đi như gió.

Gia Cát Ngọc không khỏi ngạc nhiên nói:

– Đại ca. Người ấy là ai thế?

Thiệt chỉ cái mặt đây vẻ ngạc nhiên đáp rằng:

– Lão tam. Việc này có lẽ không phải là nằm mơ chứ?

Gia Cát Ngọc chưa kịp trả lời thì Tư Đồ Uyển và Mai Tiểu Thanh cũng đã phi thân lướt tới nơi, Tiểu Thanh cười khẽ hỏi:

– Xin Quan tiên bối hãy an lòng. Ngọc ca ca của tôi chẳng những thoát khỏi Lạc hồn tri mà trái lại, còn gặp kỳ duyên nữa là khác.

Sau khi cô gái ấy xuất hiện, thì mọi người mới biết được Kim cô lâu đang đứng trước mặt mình chính là Gia Cát Ngọc chứ không phải ai giả mạo nữa.

Đáng lý ra, chàng vừa thoát khỏi cái chết, và cùng gặp mặt được mọi người thân yêu, thì phải hỏi han không có biết bao nhiêu là công việc, nhưng vì giờ đây nguy cơ đã đến trước mắt nên Thiết chỉ cái vô cùng sốt ruột, đôi mắt sáng ngời rồi bỗng đưa tay kéo lấy Gia Cát Ngọc cuống quýt nói:

– Lão tam. Hãy mau theo ta đến đây đã.

Câu nói vừa dứt, thì liền kéo Gia Cát Ngọc vượt qua ngọn núi chạy bay về hướng đông.

Số người hiện diện tựa hồ ngoại trừ Tư Đồ Uyển và Mai Tiểu Thanh ra còn thì ai nấy đều hiểu nguy cơ trước mặt là gì rồi, nên vừa trông thấy Thiết chỉ cái và Gia Cát Ngọc phi thân lướt đi, thì không ai bảo ai, cũng nhanh nhẹn lao thoát lên, rồi co giò chạy nhanh bám sát hai người.

Thiết chỉ cái vừa chạy vừa kể rõ mọi việc đã xảy ra cho Gia Cát Ngọc nghe, khiến chàng phải kinh hoàng đến mồ hôi lạnh tuôn ướt cả áo.

Thì ra vị đạo nhân che mặt hồi nãy bỏ đi khi nãy, chính là Ly hồn đạo nhân trong Bất Quy Cốc. Ông ta đến đây để nói rõ cho số người của Thiết chỉ cái nghe, về mọi bí mật trong cuộc đại hội đêm nay. Ông ta cho biết Đông Phương Tuyệt có ý nổi lên xưng bá trong võ lâm, nên đã đặt hai cạm bẫy tại Cửu hồi cốc và Lạc phách phong định sẽ khiêu khích cho số võ lâm đồng đạo ra chém giết lẫn nhau, hầu làm suy yếu thực lực của phe chính phái, và nhân đó lão ta bước lên ngôi vị minh chủ võ lâm dễ dàng hơn.

Hơn nữa, một việc làm cho ai nấy đều phải kinh hãi, đấy chính là cái mưu gian trong mưu gian của Thất Khuyết Đạo Nhân. Lão ta chẳng những có ý định sẽ thừa lúc các phái đánh nhau đến sức cùng lực kiệt, thì ra tay thủ lợi một cách dễ dàng, mà hơn nữa, lão ta lại cho đặt bên dưới Cửu hồi cốc và

Lạc phách phong một số địa lôi hỏa pháo, với ý định là để sát hại tất cả số người của Cùng thân, Túy quý, Thạch cổ hòa thượng, Mạc sêu sư thái và tất cả những nhân vật quan trọng của các môn phái ở Trung nguyên, hầu không còn ai dám đứng ra đối kháng hành động chiếm đoạt ngôi vị minh chủ của lão tạ. Gia Cát Ngọc nghe qua, không khỏi hết sức bực tức nói:

– Thời cơ quá ư cấp bách, vậy chúng ta hãy chia nhau làm nhiều đường, để đi đến các nơi cứu viện cho kịp thời. Ở Cửu hồi cốc có chúng ta đi đến là đủ rồi, nhưng nếu ở Lạc Phách phong không tìm Hắc y diêm la thì.. Thiết chỉ cái cố nhiên là đã đoán biết được ngụ ý trong lời nói của chàng nên vội vàng đáp:

– Nếu vậy, thì chúng ta hãy mau lên đường gấp đi.

Nói dứt lời, hai người liền chia tay và Gia Cát Ngọc nhanh nhẹn lướt đi trước, còn Tư Đồ Uy thì dẫn ái nữ nối gót chạy theo sau. Số người khác, cũng nối gót kéo đến ngọn Lạc phách phong.

Đôi chân của Gia Cát Ngọc chạy nhẹ nhàng như hành vân lưu thủy, và khi đến Cửu hồi cốc thì trông thấy Cùng thân, Túy Quý và ba môn phái Thiếu Lâm, Võ Đương, Hoa sơn đang đánh nhau đến mức kiệt lực. Đứng từ xa chàng trông thấy hai phe người nào người nấy sắc mặt đều tái nhợt, y phục ướt đẫm máu tươi nên không khỏi kinh hãi.

Nhưng có một việc làm cho chàng kinh hãi nhất, chính là việc Cùng thân và Túy Quý đang bị vây khốn trong trận và bỗng phá lên cười ghê rợn, rồi vung bốn chưởng lên quy tụ chân lực, định sẽ đánh nhau một thế sống chết.

Số đệ tử của ba môn phái Thiếu Lâm, Võ đương và Hoa sơn được sự xuất lĩnh của ba vị chưởng môn, người nào người nấy thân hình lắc lư, đôi chân

lảo đảo, kẻ siết chặt thiên trượng, người đưa cao đôi chưởng hoặc nắm chặt quả đấm, tuốt trần kiếm thép, chuẩn bị đánh nhau một trận sống chết cuối cùng.

Bỗng nhiên bóng người bất thần di động và xem ra cuộc giao tranh chết sống ấy sẽ bùng nổ tức khắc.

Chính vì thế nên quả tim của Gia Cát Ngọc không khỏi nhảy nghe thành thịch, quát to rằng:

– Hãy dừng tay lại.

Chàng vận dụng hết chân lực từ đờn điền quát to một tiếng, khiến cho núi đồi đều lắc lư. Số người giao tranh ấy, tuy đều là cao thủ thượng thặng trong võ lâm, song vì giờ đây họ đã kiệt sức cả, nên vừa nghe qua tiếng quát, ai nấy đều không khỏi kinh hoàng, thân hình lảo đảo, nhanh nhẹn thối lui ra sau năm bước dài.

Kịp khi mọi người nhận rõ diện mục của chàng thì không khỏi trợn mắt há mồm, kinh hoàng thất sắc.

Do đó không khí chung quanh liền trở thành im phăng phắc. Và cuối cùng Túy quý và Cùng thân bỗng hiện lên một nụ cười sáng khoái, thông thả ngồi bẹp xuống đất.

Trong khi đó Nhất điệp đạo trưởng và Đại hoang chân nhân, Tiềm long thiên sư đều cất tiếng cười thâm nảo, rồi lại cất giọng rung rung nói:

– Kim cô lâu. Thực không ngờ chúng ta đây lại mắc mưu gian của người. Thôi thế là xong. Thế là xong. Người đã có ý giết sạch cả võ lâm anh hào, thì

giờ đây người hãy cứ xuống tay cho sớm đi.

Tiếng nói vừa dứt, thì ba vị chưởng môn của ba môn phái ấy cũng như số đệ tử của họ đều lão đảo đôi chân, té bẹp xuống đất.

Gia Cát Ngọc vội vàng nói:

– Các vị tiền bối chả lẽ đến giờ phút này vẫn chưa hiểu sự thật là thế nào hay sao? Được. Nay Đại hoang tiền bối, xin ông hãy xem qua một vật này rồi sẽ nói sau.

Nói dứt lời, chàng bèn thò tay vào áo, lấy chiếc hộp cây mà trước đây Ly hồn đã tặng cho, đưa hai tay trao lại cho lão ta một cách cung kính.

Đại hoang chân nhân tay nhận lấy và xem qua, tức thì khắp cả người không ngớt run rẩy, cổ sức tàn gào lên một tiếng to rằng:

– Nghiệt chướng. Người chọc tức chết ta đi thôi.

Vừa quát lão ta vừa vận dụng chân lực còn sót lại trong người vung chưởng nhằm thẳng vào Bàn Côn, tức người đệ tử tại gia mất đi một chân của phái Hoa sơn kia giáng thẳng xuống.

Gã Bàn Côn ấy liền ngã ra chết tốt ngay sau đó. Nhưng Đại hoang chân nhân cũng ụa lên một tiếng thật to, rồi hộc ra một ngụm máu tươi đỏ ối.

Trong chiếc hộp ấy là cái chi thế?

Thì ra bên trong chiếc hộp cây đó có đựng Thiết thủ lĩnh của Thất Khuyết Đạo Nhân, đồng thời lại có đính kèm thêm một bức lụa trắng, bên trên viết

dày đặc những chữ, bảo Bàn Côn đợi đến sau khi phái Hoa sơn bị sát hại, thì đặt điều nói láo với vị chưởng môn phái này, để đổ trút tất cả trách nhiệm ấy lên đầu Kim cô lâu.

Nhất điệp đạo trưởng của phái Võ đương sau khi xem qua những dòng chữ trên mảnh lụa trắng ấy, thì sắc mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc nói:

– Nếu thế chả lẽ việc đốt cháy Thượng thanh cung.. Câu nói chưa dứt, thì Tư Đồ Uy và ái nữ của lão cũng vừa chạy đến nơi. Xích diện thần long bèn lên tiếng nói ngay rằng:

– Xin chưởng môn chớ quá đa nghi, kẻ đốt cháy Thượng thanh cung ấy chính là một kẻ khác.

Tiền Long đại sư đang ngồi yên dưới đất, bỗng vung mạnh đôi tay áo rộng đứng phắt dậy, cất giọng nói rằng:

– Có ai lại không biết giữa Xích diện thần long người và Kim cô lâu là tình cha vợ chàng rể. Vậy chả lẽ kẻ đã sát hại cả nhà Vân Thê đệ tử tại gia của phái Thiếu Lâm cũng lại là một người khác nữa hay sao?

Đôi mày kiếm của Gia Cát Ngọc liền nhướng cao, đang định tràn tới gây sự, nhưng bất thần từ cửa sơn cốc có một bóng người đang phi nhanh tới. Và bóng người ấy khi hãy còn cách đám đông khá xa, là đã to tiếng nói rằng:

– Lời nói của chưởng môn không sai tí nào hết. Cả nhà cửa của đệ tử bị nạn, tuyệt đối không phải là hành động của Gia Cát Ngọc thiếu hiệp đâu.

Tiền long đại sư đưa mắt nhìn về bóng người đang lướt tới ấy thì không khỏi giật mình kinh hãi, kêu lên rằng:

– Vân Thê. Lời nói ấy của người có đúng sự thật không?

Thì ra bóng người vừa lướt tới lúc bấy giờ đã tiến đến át mọi người, và ai nấy nhìn rõ, thì thấy đó là một người ăn mặc y phục theo nho sinh, tuổi trên bốn mươi, sắc mặt vô cùng tiều tụy, buồn bã.

Người ấy dừng chân đứng yên lại, rồi hạ giọng than dài rằng:

– Khải bầm chương môn, cả nhà của đệ tử gặp nạn, thực ra chính là hành động tàn ác của Tích Hoa Công Tử. Suốt mấy tháng nay đệ tử đi khắp chốn giang hồ để truy tìm sự thực, nhưng chẳng ngờ ngày hôm nay mới được toại nguyện.

Cùng Thân và Túy quý sau một lúc điều hòa hơi thở để chữa trị nội thương, chân lực đã khôi phục được ba phần mười nên khi nghe qua liền đứng phắt dậy, cất tiếng cười không ngớt.

Ba vị chương môn của ba môn phái lớn, biết mình đã vô tình phạm phải một sự sai lầm to tát, nên sắc mặt tràn đầy vẻ xấu hổ, cúi đầu không biết nói chi cả.

Con người cải trang làm Huyết hải chuyên luân vương kia, trông thấy mọi mưu gian đã hoàn toàn đổ vỡ, nên trong lòng hết sức kinh hoàng. Tuy nhiên hẳn ta là một kẻ biết tự lượng sức nên lén liếc mắt ra hiệu rồi cùng số nha trảo của Huyết hảo âm thầm bỏ chuồn êm.

Tư Đồ Uyển trông thấy thế bèn kêu lên một tiếng kinh hoàng rằng:

– Ngọc đệ đệ. Hãy mau ngăn bọn tặc đảng ấy lại chớ để cho chúng nó thoát

đi.

Giọng kêu kinh hoàng của nàng đã làm cho Nhất diệp đạo trưởng, Đại hoang chân nhân và Tiềm long đại sư đều bừng tỉnh trở lại, do đó trong lòng ba vị chưởng môn này lửa giận liền cháy lên bùng bùng, nhanh nhẹn vung hai cánh tay, tràn tới chặn lấy bước tiến của bọn nha traỏ Huyết hải.

Tiềm Long đại sư đôi mắt trợn to như náy lửa, gầm lên một tiếng ghê rợn, rồi vung ngọn thiền trượng lên rít gió vèo vèo, nhắm ngay gã Huyết hải Chuyển luân vương giả mạo kia quét thẳng tới một thế võ như có thể xô bạt được cả núi đồi.

Lão ta không biết gã Huyết hải Chuyển luân vương ấy là một người khác giả mạo, nên khi vung ngọn thiền trượng đánh ta, lão ta đã sử dụng toàn chân lực trong người mình. Bởi thế qua một tiếng phình to, tức thì máu thịt đã bay tung tóe.

Lão ta đã ra tay trước tiên, thì Đại hoang chân nhân và Nhất diệp đạo trưởng nào cũng chịu khoanh tay đứng yên nhìn? Vì bao nhiêu sự căm hờn, bao nhiêu lòng oán hận, do bọn Huyết hải đã gây ra, giờ đây họ đổ trút lên đầu của bọn nha traỏ Huyết hải này mới hả dạ.

Bởi thế bóng người liền di động chập chờn kiếm thép vung lên vun vút, máu rơi thịt đổ tơi bời. Và mùi máu tên nha traỏ của Huyết hải địa huyết chỉ trong chớp mắt đều hồn du địa phủ.

Ba vị chưởng môn bỗng cất tiếng than dài rồi từ từ quay mặt lại ngó thẳng về phía Gia Cát Ngọc thi lễ nói:

– Ba anh em chúng tôi nhất thời không suy nghĩ chín chắn, nên làm mưu

gian của kẻ địch, vậy mong thiếu hiệp chớ bắt tội cho.

Lúc ấy, Gia Cát Ngọc đang thi lễ với Cùng thần và Túy quỷ nên vừa nghe lời nói ấy, thì liền quay người lại, cúi đầu thi lễ thực sâu đáp:

– Ba vị tiên bối tuyệt đối chớ nên áy náy, những việc ấy đều là cái sai của tại hạ vì tại hạ không kịp thời điều tra tìm hiểu chân tướng của mọi việc đã xảy ra nên mới để liên lụy tới ...

Nhất Diệp đạo trưởng, Đại Hoàng chân nhân và Tiềm Long đại sư nghe lời nói ấy của Gia Cát Ngọc lại càng tỏ vẻ vô cùng xấu hổ nói:

– Thiếu hiệp chớ nên nói nữa, ba chúng tôi xin đại diện cho ba môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn bằng lòng giúp cho thiếu hiệp mọi việc làm chi mà thiếu hiệp cần đến, hầu lấy đó chuộc lại cái lỗi lầm đã qua.

Gia Cát Ngọc tươi cười nói:

– Nếu thế thì Gia Cát Ngọc tôi xin tuân mệnh. Giờ đây tôi xin yêu cầu ba vị tiên bối hãy xuất lãnh đệ tử gấp rút rời khỏi sơn cốc này.

Ba người vì không hiểu lời nói của chàng có ngụ ý gì nên không khỏi lộ vẻ sửng sốt.

Gia Cát Ngọc trông thế lại tươi cười nói tiếp:

– Bên dưới Cửu Hồi Cốc này đã bị Thất Khuyết Đạo Nhân chôn địa lôi hỏa pháo, do đó hiện giờ tại đây vô cùng hiểm nguy và tại hạ hiện đang bận nhiều việc quan trọng không thể ở đây hầu nữa.

Cổ Long

Cô Lâu Quái Kiệt

Hồi 58

Ô MỘC HOẠT PHẬT

Gia Cát Ngọc đang sốt ruột về Thạch Cổ hòa thượng tại Lạc Phách Phong, nên vừa nói dứt lời, liền vội vàng giã từ Công Thân và Túy Qui, hồi hả vượt ra khỏi Cửu Hồi Cốc, nhằm Lạc Phách Phong chạy bay tới.

Lạc Phách Phong và Cửu Hồi Cốc là hai địa điểm một ở hướng Đông Nam Huyết Hải Địa Khuyết, và một ở hướng Tây Bắc, do đó, muốn đi theo con đường gần nhất là phải xuyên qua góc trái của Huyết Hải Địa Khuyết.

Vì chàng tài nghệ cao cường, nên lòng dạ cũng can đảm hơn, bèn chọn ngay con đường tắt ấy chạy tới như bay, và chỉ trong chớp mắt đã tiến sâu và Huyết Hải Địa Khuyết.

Lúc bấy giờ, khắp trong Huyết Hải Địa Khuyết mây mù đỏ ối đã tan hẳn, trên nền trời trắng sáng như gương, các cao thủ của Huyết Hải đều tập trung tại gian đại sảnh tọa lạc nơi góc phía phải của Huyết Hải nên Gia Cát Ngọc đã tiến vào hang cọp, nhưng vẫn thung dung thong thả như tiến vào chỗ không người.

Giữa lúc chàng đang tiếp tục chạy bay tới, và sắp sửa vượt qua một vách núi cao để thoát ra khỏi Huyết Hải, thì bỗng nhiên phía sau vách đá có hai bóng người bất thần xuất hiện ...

Gia Cát Ngọc vừa nhìn qua hình dáng của đối phương, thì không khỏi giật

nảy mình. Thì ra, hai người ấy chính là hai lão già có thân hình bé nhỏ đã mấy phen dùng lời lẽ khôn ngoan, mưu gian khéo léo để dẫn dụ chàng sa vào cạm bẫy.

Do đó, đôi mày chàng liền nhướng cao, nhanh nhẹn vung hai cánh tay lên, định sẽ hạ sát đối phương. Bất thần lão già đứng ở phía trước cất giọng khô khan cười nói:

– Lão đại. Thanh Liên hòa thượng đã không bằng lòng đầu phục Huyết Hải, vậy chi bằng cho lão ta đi cùng Hắc Y Diêm La Lãnh Ngọc Thu quách cho rồi, vì làm như vậy mới khỏi để hậu hoạn về sau ...

Mấy tiếng “Hắc Y Diêm La” vừa lọt vào tai Gia Cát Ngọc làm chàng lại không khỏi giật mình. Chàng chợt nhớ lại trước đây, mình đã bí mật trao cho lão ta nửa lọ thuốc “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” và bảo lão ta lo giải trừ chất độc “Thất tình ảo hồn sa” cho số người của Ca Đà đại sư, vậy chả lẽ ...

Chàng còn đang suy nghĩ, lão già đứng phía sau đã cất giọng lạnh lùng:

– Nếu chẳng phải có ý muốn để lão ta tự nộp “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” ra, thì đâu lại để cho hãn ta sống đến giờ này? Chỉ đáng tiếc là “Thất tình ảo hồn sa”.

hiện giờ đã dùng hết, nếu chẳng phải thế thì trong khi thế cô sức yếu này, chúng ta có thể lợi dụng được hai lão già đó.

– Nhưng, vạn nhất nếu trong đêm nay đại sự không thành, và vì thế, hai lão ta lại trốn thoát được thì chẳng phải lại thêm hai tên cường địch nữa hay sao?

– Ôi. Nếu vậy thì hãy cứ để cho bọn chúng đi thôi.

Gia Cát Ngọc nghe đến đây, trong lòng không khỏi kinh hãi. Và, chàng trông thấy lão già đứng phía trước nhanh nhẹn đưa tay lên, để nhẹ vào vách đá, tức thì, có tiếng kêu kèn kẹt nổi lên, rồi tại bức vách đá ấy đã hiện lên một khung cửa ...

Gia Cát Ngọc trông thất hai lão già bé nhỏ kia đưa chân định bước vào khung cửa đó, lẽ nào lại bỏ qua? Chàng nhanh nhẹn phi thân lướt tới nhẹ nhàng, thế là đã tiến đến sát lưng hai lão ta rồi.

Vì tài nghệ của chàng đã tiến đến mức cao thâm, nên dù chàng cách đối phương chỉ trong gang tấc mà hai lão già vẫn không hay biết chi cả.

Gia Cát Ngọc thấy thế không khỏi tức cười thầm, cất giọng tăng hăng lên một tiếng.

Hai lão già giật mình quay người lại, trông thấy cách ăn mặc của Gia Cát Ngọc không khỏi ớn lạnh cả xương sống.

Bởi thế, cả hai cùng cất giọng kinh hoàng hỏi:

– Người ... người ... là ... Kim Cô Lâu?

Gia Cát Ngọc cười cười nói:

– Đúng thế.

– Người ... người chưa chết hay sao?

– Xin cảm tạ sự lo lắng của các hạ. Tại hạ vừa được may mắn nên thoát chết.

– Người đến đây để làm gì?

– Tại hạ đến để tiễn chân nhị vị.

Giọng nói của Gia Cát Ngọc lạnh lùng như băng, mỗi tiếng mỗi câu đều như những mũi tên bén, đâm thẳng vào tim hai lão già, hai lão già biết nguy, đâm liều quát to rằng:

– Kim Cô Lâu. Anh em Âm Ty Song Tú ta đây đâu phải là dễ trêu chọc, nếu người biết tự lượng sức, sớm rời khỏi nơi này thì anh em ta tha chết cho, bằng không, chắc người phải nếm mùi thống khổ.

– Trước đây tại hạ đã được nhị vị ban cho nhiều ân huệ, vậy hôm nay tại hạ đến đây để viếng thăm, thế sao nhị vị lại đành xuống lệnh đuổi khách như vậy?

Gia Cát Ngọc trong lòng vô cùng căm tức, chỉ muốn vung chưởng đánh chết Âm Ty Song Tú cho rồi, nhưng chàng biết trong Huyết Hải Địa Khuyết, đâu đâu cũng có cạm bẫy đầy dẫy, nên e rằng trong gian nhà đá này cũng có những sự mai phục bí mật chi nên chưa dám mạo hiểm bước vào.

Nhưng, đôi chân của chàng cũng bước từng bước một, thông thả tràn tới nên càng làm cho Âm Ty Song Tú phải kinh hoàng thất sắc, không ai bảo ai, đều thối lui ra sau liên tiếp. Cuối cùng, cả hai lão cùng gầm lên một tiếng to, rồi vận dụng toàn thân chân lực quét ra một chưởng mãnh liệt.

Gia Cát Ngọc thấy thế đoán biết trong gian nhà đá này chắc chắn không có cạm bẫy chi đáng sợ, nên đã an lòng, bất giác phá lên cười to khanh khách, rồi vung chưởng xô ra một luồng kinh phong mãnh liệt.

Tức thì, Âm Ty Song Tú liền gào lên một tiếng thảm thiết, miệng trào máu tươi, ngã lăn ra đất chết tốt.

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười lạnh lùng, rồi nhanh như chớp tràn tới hai bước, trông thấy trên sườn nhà tại đây có treo hai chiếc túi lưới màu đen lủng lẳng, bên trong hai túi lưới ấy tựa hồ có bóng người nằm khoanh.

Chiếc túi lưới thứ nhất rõ ràng dùng để nhốt Hắc Y Diêm La Lãnh Ngọc Thu, mặt ông ta gầy đét, da thịt tái nhợt, trông vô cùng tiều tụy. Chiếc túi thứ hai, thì không ai khác hơn là Thanh Liên hòa thượng, trụ trì Kim Địch tự ở phía Bắc quan ải. Lão ta không ngớt giãy giụa, nhưng chiếc túi lưới ấy vô cùng dẻo dai, dù cho công lực ông ta cao cường đến đâu cũng không làm sao thoát ra được.

Gia Cát Ngọc vừa nhìn qua đã biết hai chiếc túi ấy không phải vật thông thường, nên nhanh nhẹn tuốt thanh đoản kiếm “Phi Thúy Hàn Tinh Tỷ” ra, chiếu ngời ánh sáng xanh lục, chặt đứt hai chiếc túi lưới, giải cứu cho Hắc Y Diêm La và Thanh Liên hòa thượng.

Thanh Liên hòa thượng không ngờ được kẻ đến đây giải cứu cho mình lại chính là kẻ thù của mình, mà theo lời đồn đãi thì đã mất mạng tại Lạc Hồn trì. Do đó, trước tiên sắc mặt lão ta hết sức kinh ngạc, nhưng cuối cùng cất tiếng thở dài nói:

– Gia Cát thiếu hiệp, cậu có biết trong lòng bản tăng đây căm thù cậu đến mức nào không?

Gia Cát Ngọc thi lễ nói:

– Thấy việc nghĩa thì can đảm làm, ấy là cái lẽ đương nhiên, phương chi, đây chỉ là một việc làm quá dễ dàng? Riêng về ân hay oán, xin tiền bồi nghĩ sao cũng được.

Thanh Liên hòa thượng không khỏi kinh ngạc, nhưng liền đó lại cất tiếng thờ dài nói:

– Mọi việc xảy ra trước kia, cũng không thể hoàn toàn trách thiếu hiệp. Nếu bần tăng cũng có được một lòng dạ như thiếu hiệp thì ... Ôi. Một kẻ tu hành nhưng thất tình chưa dứt, tứ đại chưa gác bỏ được, thì nói ra bần tăng lại cảm thấy hết sức xấu hổ.

Hắc Y Diêm La sau khi đứng yên trên đất, liền ngồi xếp bằng xuống, tĩnh tọa vận công để trị thương. Lúc ấy, chân lực trong người lão ta đã lần lần bình phục, nên cũng mở to đôi mắt, cất giọng vô cùng xấu hổ và áy náy nói:

– Cái ơn tái tạo của thiếu hiệp, già đây thực không khi nào dám quên. Song có điều là những việc thiếu hiệp ủy thác trước kia hoàn toàn chưa làm được gì, nên nói ra trong lòng già thực vô cùng xấu hổ.

Gia Cát Ngọc thấy mọi sự phán đoán của mình không sai, thì trong lòng không khỏi lo lắng, nhưng ngoài miệng vẫn ôn tồn nói:

– Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, Lãnh đại hiệp hà tất phải canh cánh bên lòng. Chỉ có điều là nửa lọ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” ấy chẳng hay bây giờ ở đâu?

Hắc Y Diêm La nói rất khẽ rằng:

– Lão bị giam cầm nơi đây, nguyên nhân chính là vì vừa rồi thiếu hiệp đến

đây đại náo trong Huyết Hải Địa Khuyết, nên Đông Phương Tuyết nghi già là kẻ tư thông với địch, tuy nhiên, bọn chúng không hay biết chi về việc “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” đang cất trong người của già, nên mãi cho đến ngày hôm nay ...

Nói đến đây, lão ta bỗng ngược mắt nhìn về phía Thanh Liên hòa thượng.

Thanh Liên hòa thượng biết Hắc Y Diêm La có ý nghi kỵ mình nên vội vàng nói:

– Vật ấy tuy là vật trấn tự của Kim Địch tự chúng tôi, nhưng trời đã sanh ra kỳ vật, tất phải có chỗ dùng. Vậy nếu có chỗ dùng cho đúng thì bản tăng cũng rất vui lòng, nếu hiện nay vật ấy còn ở trong người của Lãnh đại hiệp thì xin Lãnh đại hiệp hãy trao ra mau đi.

Thanh Liên hòa thượng sau cơn hoạn nạn này thái độ đã hoàn toàn thay đổi, vì vậy Gia Cát Ngọc không khỏi hết sức kính phục.

Hắc Y Diêm La nghe thế, bèn thò vào áo, lấy nửa lọ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” ra, cầm hai tay run rẩy trao cho Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc cầm nửa lọ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” trong tay rồi thì sốt ruột muốn làm sao đến cho được ngay Lạc Phách Phong. Nhưng vì chàng trông thấy Hắc Y Diêm La đã bị liên lụy vì mình, bấy lâu nay bị giam cầm trong một gian nhà tối tăm, không thể thấy bóng mặt trời, chịu bao nhiêu cảnh đầy ải hiện giờ chân lực chưa khôi phục được nên chàng không đành lòng bỏ rơi lão.

Thanh Liên hòa thượng nhìn qua thái độ của chàng liền đoán biết được tâm trạng của chàng lúc ấy, bèn vội vàng nói:

– Thiếu hiệp nếu có việc chi quan trọng, thì xin hãy đi ngay đi. Lãnh đại hiệp vì bị giam cầm lâu ngày nên chân lực chưa khôi phục lại được, bản tăng sẽ giúp ông ấy đả thông huyết đạo trong người, và có lẽ độ chừng hai canh thì Lãnh đại hiệp sẽ bình phục như cũ.

Gia Cát Ngọc nghe qua trong trong hết sức vui mừng, vội vàng lên tiếng cảm tạ rồi phi thân lướt đi ngay.

Đôi chân của chàng phi nhanh như gió, nên chỉ trong chớp mắt đã tới bên dưới Lạc Phách Phong rồi.

Đây quả là một khung cảnh hiểm nguy như chỉ mảnh treo chuông. Vì khi chàng vượt được lên ngọn Lạc Phách Phong thì cũng chính là lúc Thạch Cổ hòa thượng sắp sử dụng “Hòa hợp thần công”. Bởi thế, chàng hết sức kinh hãi vì số người của Thiết Chỉ Cái tại sao đến giờ phút này vẫn chưa đi đến đây? Nhưng chàng không có đủ thì giờ để nghĩ ngợi nhiều, kinh hoàng gọi to:

– Thạch Cổ tiền bối.

Trong khi Thạch Cổ hòa thượng sắp sửa vung chuông lực đánh ra thì bị tiếng kêu bất thần ấy của chàng làm giật mình ngưng tay ngay lại, rồi nhanh nhẹn thối lui ra sau hai bước.

Lúc bấy giờ, Âm Sơn Quỷ Tẩu bỗng kinh hoàng kêu to:

– Kim Cô Lâu.

Gia Cát Ngọc tràn nhanh tới mấy bước, ưỡn ngực đứng sừng sững cất giọng

lạnh lùng cười nói:

– Đến nay mà ông còn nhận ra được tại hạ thì thật là quý hóa thay.

Âm Sơn Qui Tẩu Bính Hạo giật nảy mình, bất giác thối lui ra sau một bước dài.

Tuy nhiên, lão ta cố lên can đảm quát rằng:

– Kim Cô Lô. Nếu ngươi tràn tới một bước nữa thì chớ trách sao Bính mỗ xuống tay vô tình đó.

Gia Cát Ngọc lộ vẻ khinh miệt, cất tiếng cười to nói:

– Khách sáo quá thì cũng chẳng có lợi gì, vậy ông muốn làm chi, thì hãy cứ làm đi nào.

Câu nói vừa dứt, chàng lại nhanh nhẹn tràn tới trước hai bước.

Thạch Cổ hòa thượng không rõ tài nghệ của chàng đã tiến bộ vượt bậc, nên trông thấy thế, khẩn cấp nhắc nhở:

– Xin thiếu hiệp hãy thận trọng.

Âm Sơn Qui Tẩu quả là một con người gian manh vô cùng, lão ta thừa lúc Thạch Cổ hòa thượng lên tiếng nhắc nhở và Gia Cát Ngọc bị phân tán sự chú ý, liền nhanh như chớp khoát hai tay rồi gằn giọng quát to rằng:

– Thái Sơn Tam Tử. Người này là kẻ thù bất cộng đái thiên, vậy sao các ông không ra tay?

Câu nói chưa dứt thì ba bóng người đã phi thân lướt tới vung chưởng lực đánh ra chập chòn, gây thành cuồng phong âm âm như sấm động, nhằm ngay Gia Cát Ngọc cuốn thẳng tới.

Vì bản tính của ba người đã bị mất, nên vừa nghe những lời nói “kẻ thù bất cộng đái thiên” thì liền vung chưởng đánh ra ngay với một sức mạnh được vận dụng đến chân phần chân lực, tạo nên một luồng kinh lực vô cùng mạnh mẽ, khiến cho Mạc Sâu sư thái và Thạch Cổ hòa thượng trông thấy đều không khỏi kinh hoàng.

Nhưng Gia Cát Ngọc lúc bấy giờ tài nghệ đã cao cường tuyệt đỉnh, không ai có thể tưởng tượng nổi. Do đó khi ba người tràn tới tấn công, chàng vẫn đứng sững một nơi không tránh rồi cất tiếng cười ha hả đưa cao bàn tay lên búng ra ba lượt nghe vèo vèo.

Chàng đã bí mật đổ “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” trong móng tay của mình, nên giờ đây, chàng dùng chân lực búng ra, tức thì ai nấy đều trông thấy có những đốm sáng xanh li ti từ trong bàn tay chàng bay vèo vèo vào thẳng mặt của Thái Sơn Tam Tử.

Thủ pháp của chàng vừa nhanh nhẹn lại vừa chính xác nên Thái Sơn Tam Tử dù muốn tránh cũng chẳng tránh được nào. Do đó, sau ba tiếng “bốp bốp bốp” tức thì ba giọt “Linh Thạch Hàn Bích Lộ” đã bay thẳng vào giữa tam tinh của ba người.

Âm Sơn Quỷ Tẩu trông thấy Thái Sơn Tam Tử lộ vẻ kinh ngạc thì trong lòng không khỏi hãi kinh, gằn giọng quát to:

– Kim Cô Lô. Người dùng ám khí để hại người thì nào phải là anh hùng?

Nếu người có bản lĩnh thì nên ra tay đánh nhau ít thế võ với họ, mới đúng là kẻ có chân tài thực học ...

Vừa nói lão ta vừa vung ta khoát ra, tức thì Đông Hải Tam Hữu, Ca Đà đại sư, Thiết Phiến Tẩu tràn tới tấn công Gia Cát Ngọc.

Thạch Cổ hòa thượng trong lòng hết sức hãi kinh, đang định vọt tới để tiếp tay với chàng. Nhưng, thân hình lão vừa mới chao động đã nghe Mạc Sâu Tiên Tử quát to rằng:

– Ông sợ chi thế? Võ công của thằng bé ấy chẳng những không kém sút ông, mà e rằng nó còn có thâm ý chi đó.

Thạch Cổ hòa thượng nghe qua câu ấy, không khỏi sửng sốt. Khi lão ta đưa mắt nhìn kỹ thì mới như hiểu ra mọi lẽ.

Thì ra, Gia Cát Ngọc lúc ấy đã tràn nhanh tới trước, và trong khi vung chưởng lên, đều nhắm ngay khuôn mặt của đối phương. Hơn nữa, cứ mỗi thế võ của chàng đánh ra, đều có một giọt nước màu xanh lục sáng lóng lánh, mùi thơm ngào ngạt bay thẳng tới.

Một việc làm cho ai cũng phải kinh ngạc là số người ấy đều đang tỏ ra vô cùng hung tợn, răng nghiến trèo trẹo, đôi mắt nẩy lửa, sắc mặt tràn đầy sát khí, thế mà khi giọt nước kia chạm vào mặt rồi thì tỏ ra kinh hoàng sửng sốt, tựa hồ như vừa tỉnh khỏi một cơn ác mộng.

Tất cả mọi việc ấy đều xảy ra trong một cái chớp mắt. Cả đám người đang hung hăng cuồng bạo kia bỗng đều đứng trơ trơ ngơ ngác.

Âm Sơn Quỷ Tầu thấy vậy hết sức kinh hoàng. Lão ta đang luống cuống không biết phải đối phó ra sao thì bỗng nghe một giọng nói lạnh lùng cất tiếng:

– Các vị đều là kẻ tài danh trong võ lâm, vậy tại sao lại đi tiếp tay cho lũ gian ác ấy, bằng lòng để cho Âm Sơn Quỷ Tầu Bính Hạo sai khiến?

Số người của Ca Đà đại sư nghe qua lời nói ấy, thì đôi mắt liền xoay chuyển liên tiếp như kẻ vừa ngủ mới dậy, hồi hải đáp rằng:

– Các hạ là ai? Các hạ đang nói chi thế?

Gia Cát Ngọc cười nói:

– Tại hạ chính là Thiên Nhai Du Tử Gia Cát Ngọc đây. Tại hạ bảo rằng các vị đều là người tài danh trong võ lâm, thế mà chẳng ngờ lại bị “Thất tình ảo hồn sa”.

của Âm Sơn Quỷ Tầu Bính Hạo ám hại, nên đã mất hết lý trí, cam tâm để cho ...

Đến chừng ấy, Âm Sơn Quỷ Tầu mới hiểu ra là chất độc “Thất tình ảo hồn sa”.

mà số người này bị trúng đều đã được Gia Cát Ngọc giải trừ hết, nên không khỏi kinh hoàng thất sắc, mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa ...

Hắn ta nào phải là một kẻ ngốc, nên đâu lại đứng yên chờ chết? Vì vậy hắn vung mạnh đôi tay lên, định sẽ phi thân trốn thoát.

Nhưng, số người của Đông Hải Tam Hữu vừa được khôi phục lý trí, lại được Gia Cát Ngọc cảnh tỉnh nên liền chợt nhớ lại mọi việc đã xảy ra trước đây. Ấy là trong dịp sau khi đại hội ở hạ Lan Sơn, bọn họ vội vàng cùng nhau kéo về, chuẩn bị tìm đến Huyết Hải chuyển Luân Vương để thanh toán mối cựu thù, nhưng không ngờ bị trúng “Thất Tình Áo Hồn Sa”, bị mất cả lý trí đi.

Bởi thế, số người ấy càng nghĩ đến mọi việc đã xảy ra, thì lại càng căm hận, nên lửa giận cũng chảy ngùn ngụt trong lòng, cất tiếng hét to, rồi không ai bảo ai, vận dụng hết sức bình sinh ra, nhắm ngay Âm Sơn Quỷ Tẩu công thẳng tới.

Mọi người tuy đã đánh nhau đến mức sức cùng lực kiệt, nhưng đây, vì đang cơn phần nộ căm hờn nên sức mạnh của họ đánh ra vẫn vô cùng đáng sợ. Bởi thế, liền nghe một tiếng gào nhưc óc đình tai, thế là, thân hình của Âm Sơn Quỷ Tẩu đã bị luồng chưởng lực ấy quét làm ba khúc, máu thịt tung bay từ trên ngọn núi, rơi rớt thẳng xuống hố sâu.

Một luồng gió đêm lùa qua, mang theo mùi máu tanh nồng nặc. Thế là thân xác của một tên ma đầu đầy tội lỗi cũng tan biến đi theo ngọn gió thu.

Không khí ngọt ngào trên ngọn Lạc Phách Phong vừa tan, thì Gia Cát Ngọc lại lo lắng cho số phận của Thiết Chỉ Cái, nên hồi hải đem mọi hiểm nguy tại khu vực này nói lại cho mọi người cùng biết rồi lại hồi hải cáo từ Thạch Cổ hòa thượng và Mạc Sâu Tiên Tử, nhanh nhẹn phi thân lướt thẳng xuống ngọn núi cao.

Chàng đưa chân chạy như bay vòng theo vùng núi đồi bên ngoài Huyết hải Địa Khuyết, nhưng trong lòng vẫn không kiêng dè chi cả. Chàng đoán biết tuy chung quanh Huyết Hải Địa Khuyết núi non trùng trùng, đường đi hiểm trở, nhưng bằng vào tài nghệ của bọn người Thiết Chỉ Cái thì chắc chắn

không thể nào đi quá chậm chạp như vậy. Do đó, chắc hẳn là bọn họ đã bị cường địch chặn đầu chẳng sai.

Sự thực thì quả đúng như chàng phán đoán. Số người của Thiết Chỉ Cái sau khi chia tay với Gia Cát Ngọc liền hồi hải nhằm hướng Lạc Phách Phong chạy bay tới, nhưng bất ngờ, có hai bóng người từ trong sườn núi lướt thẳng ra ...

Hai bóng người ấy là ai?

Thì ra, đấy chính là Hắc Hà Đại Quái Lâu Nhất Biểu và Sa Mạc Hắc Tâm Hồ. Hai người này có vẻ thập thò như không tìm được lối đi, và khi chúng nhìn thấy số người của Thiết Chỉ Cái thì không khỏi kinh ngạc, nhưng kể đó lại cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách:

– Lão hóa tử. Trước đây ông đã diệp võ dương oai tại ven Lạc Hồn trì, vậy ngày hôm nay ông nên trả lại món nợ máu cũ ấy chứ?

Thiết Chỉ Cái chưa kịp trả lời, thì Thạch Kinh Thiên đã bất thần tràn tới, quát to rằng:

– Lão đại. Lão hãy tiếp tục đi thôi. Cái bọn cóc nhái này để cho tôi trị chúng là được rồi.

Câu nói vừa dứt, thì y liền vung chưởng quét thẳng ra, đồng thời phi thân vọt lên cao như một áng mây bay, nhanh nhẹn lao thoát về phía Hắc Tâm Hồ, công ra ba chưởng.

Hắc Tâm Hồ trông thấy vậy vô cùng hãi kinh, nên cũng đánh ra liên tiếp ba thế võ, rồi nhanh nhẹn nhảy lui ra sau ba thước để tránh.

Nhưng thân pháp của Thạch Kinh Thiên không thua chi một cơn gió hốt, vừa đánh hụt, đã thấy y tiếp tục vọt người bay lên rồi co năm ngón tay như năm chiếc móng sắt nhắm ngay Hắc Tâm Hồ chụp tới. Tức thì, chỉ phong liền rít vèo vèo, gây thành những luồng gió lạnh buốt cả da thịt, khiến cho Hắc Tâm Hồ phải đánh ra liên tiếp bảy thế võ mới gắng gượng đỡ được thế công của y.

Thạch Kinh Thiên vừa mới đánh nhau với đôi phương, thì chẳng mấy chốc lại có Mai Tiểu Thanh cũng đã nhanh nhẹn lướt tới cất giọng trong trẻo nạt to rằng:

– Hãy tránh ra.

Tức thì, nàng phi thân lao thẳng lên cao, như một con chim phượng hoàng, vung ngọc chưởng nhắm ngay Hắc Hà Đại Quái Lâu Nhất Biểu giáng thẳng xuống.

Lâu Nhất Biểu nào biết cô gái ấy lợi hại đến mức nào, nên cất giọng ngạo nghễ cười nói:

– Con tiện tỳ kia, ngươi muốn chết mà.

Dứt lời, lão ta hơi ngã ngửa thân trên ra sau, trong khi đôi chưởng cùng một lúc xô thẳng tới, gây thành hai vầng khói đen, cuốn nhanh về phía Mai Tiểu Thanh.

Mai Tiểu Thanh trông thấy thế, hết sức tức giận, cất tiếng cười khanh khách, rồi xoay nhẹ nửa thân người lách ngang qua phía trái ba bước, vung chân đá thẳng ra nghe một tiếng vút.

– Ôi chao.

Thế là, Lâu Nhất Biểu vì xem thường đối phương nên thế võ của hắn đánh ra đã đánh hụt vào khoảng không, trong khi đôi chân của Mai Tiểu Thanh đã đá tới nơi. Và qua một tiếng “rốp”, tức thì bàn tay trái của hắn ta đã bị gãy lìa, đau đớn đến buột miệng kêu lên thành tiếng, mồ hôi tuôn ướt đầm cả vàng trán.

Mai Tiểu Thanh chiếm được thượng phong, trong khi đó, Thạch Kinh Thiên cũng liền hăng hái tràn nhanh tới trước, vung chưởng đánh ra một tiếng “ầm”, hất bắn Hắc Tâm Hồ ra xa tám bước dài, gã rú lên một tiếng to rồi hộc ra một ngụm máu bầm đen, trông thực ghê sợ.

Thạch Kinh Thiên phá lên cười dài, định lên tiếng gọi mọi người cùng rời đi ...

Bất thần, từ nơi con đường quanh trên sườn núi có tiếng quát to đầy giận dữ, khiến cho núi đồi cơ hồ đều rung chuyển, lá vàng trên nhánh tuôn đổ ào ào.

Thiết Chỉ Cái và số người chung quanh đều không khỏi kinh hoàng, tim nhảy nghe thành thịch, đưa mắt ngơ ngác nhìn khắp chung quanh.

Giữa lúc đó, ai nấy đều trông thấy ngay trước mặt có những áng mây đỏ bay chập chờn, rồi lại thấy có trên người vị Lạt ma mặc áo đỏ, phi thân bay thoát tới như những vì sao sa.

Thiết Chỉ Cái vừa trông thấy thì đã biết mọi việc vô cùng nghiêm trọng.

Quả nhiên, vị Lạt ma cầm đầu có thân hình vừa cao vừa to, khi vừa vừa đứng vững thân người liền xoay đôi mắt, rồi cất giọng ngạo nghễ cười to nói:

– Con chó nào mà to gan đến mức này? Dám hạ độc thủ với đệ tử của Hoạt Phật ta?

Ở vùng biên cương Tây Tạng, nơi ngọn núi Can Nê Tư Sơn có một ngôi chùa tên là Nhiếp Đề Tự, vị trụ trì gọi là Ô Mộc Hoạt Phật, từ bấy lâu nay nổi tiếng trong thiên hạ về ngành Mật Tông võ học, trong võ lâm ít người được biết. Thiết Chỉ Cái nghe qua lời nói của đối phương, cũng như nhìn qua hình dáng và cách ăn mặc của họ, thì bỗng như chợt nhớ ra, nên trong lòng thầm nghĩ rằng “Ô Mộc Hoạt Phật đây chăng?” Suy nghĩ thế, nên lão liền cất tiếng cười ha hả nói:

– Bọn người khét tiếng là gian ác này sao lại là thủ hạ của Hoạt Phật được?

Vị Lạt Ma ấy lại cất giọng ngạo nghễ đáp:

– Lời Phật có dạy là quay đầu trở lại liền thấy bến bờ, buông đao sát nhân xuống tức thì thành Phật. Hai người này tuy vô cùng gian ác, nhưng họ đã vào làm đệ tử của đức Phật rồi thì nào còn phải là kẻ gian ác nữa? Lão hóa tử người không hiểu cặn kẽ mọi việc, vậy hãy mau nói ra cho ta biết hung thủ là ai?

Vị Lạt Ma ấy tuy là người Tây tạng, nhưng nói tiếng Hán rất rõ ràng. Thiết Chỉ Cái trông thấy Hắc Tâm Hồ và Hắc Hà Đại Quái cố đè nén cơn đau, há miệng định nói chi, thì không biết làm thế nào nói cho qua mọi việc, đành cười to đáp:

– Hai người này bất luận là trọng thương dưới tay ai, đều do một mình lão

hóa tử ta chịu trách nhiệm hết.

Vị Lạt Ma ấy lại cất tiếng cười, nói:

– Ha ha. Ô Mộc Hoạt Phật ta sống cho đến ngày hôm nay, chưa hề gặp một con người nào lại tỏ ra ngông nghênh đến mức này. Lão hóa tử, ngươi có tất cả mấy chiếc đầu thế?

Thạch Kinh Thiên trông thấy Thiết Chỉ Cái đứng ra gánh trách nhiệm một mình, thì nào lại chịu tỏ ra kiêng sợ đối phương? Do đó, liền phá lên cười to như sấm nổ, nói:

– Thạch Kinh Thiên ta sống cho đến ngày nay, thực cũng chưa thấy có một vị Lạt Ma nào lại ăn nói ngang ngược như ngươi. Nay Ô Mộc, cho dù ngươi có đến mười chiếc đầu đi chăng nữa, Thạch Kinh Thiên ta cũng muốn thử tài cho biết ngay bây giờ.

Nói đoạn, y liền vung chưởng lên đánh ra một tiếng vút, gây thành một luồng chưởng phong nóng bỏng và rắn như sắt thép, cuốn thẳng về phía đối phương.

Ô Mộc Hoạt Phật trông thấy luồng chưởng phong cuốn tới, thì bỗng cất tiếng khẽ “Hừ”, tức thì, một vị Lạt Ma miệng rộng, mũi lân, đứng sát bên cạnh lão ta liền nhanh như chớp vung quyền lên công thẳng về phía lồng ngực của Thạch Kinh Thiên.

Qua một tiếng nổ âm rung chuyển cả vùng, Thạch Kinh Thiên và vị Lạt Ma ấy cùng một lúc bị hất bắn ra xa ba bước.

Ô Mộc Hoạt Phật cất tiếng cười ngạo nghễ nói:

– Tài nghệ của người cũng khá lắm, song vẫn chưa đáng là đối thủ của ta đâu.

Thạch Kinh Thiên lúc bấy giờ trong lòng vừa kinh hoàng, vừa tức giận, nhanh nhẹn đưa tay tuốt ngọn kích thép xuống, rồi công tới ba thế võ như bão táp.

Vị Lạt Ma ấy liền cất giọng quái dị gầm thét như sấm nổ, nhanh nhẹn tràn ngay người tới vung chưởng đánh ra, khiến kinh lực va chạm vào nhau gây thành những tiếng nổ ầm ầm như trời long đất lở. Và, chẳng mấy chốc lão ta cũng công trả lại Thạch Kinh Thiên ba chưởng dồn dập.

Thạch Kinh Thiên từ bấy lâu nay là một tay khét tiếng vùng Trung Nguyên, nhưng vị Lạt Ma trước mặt này cũng là kẻ oai trấn vùng biên thùy xa xôi, qua ba thế võ đánh mạnh đỡ thẳng, Thạch Kinh Thiên vẫn không thể đụng đến được một sợi lông của đối phương.

Thiết Chỉ Cái trông thấy vậy thì không khỏi giật nảy mình, trong lòng đắn đo chưa dám hành động liều lĩnh. Nhưng, nếu lão ta chậm chạp, để mất cả thì giờ như thế, lại chẳng hóa ra làm hỏng cả việc lớn hay sao?

Với thái độ đắn đo dè dặt quá của lão đã làm cho Mai Tiểu Thanh sốt ruột cũng không còn chịu được nữa. Nàng bèn cất giọng trong trẻo nạt to, rồi phi thân lướt tới, và giữa lúc thân hình nàng còn đang lơ lửng trên giữa khoảng không, đã vung chưởng ngọc quét ra hai luồng kinh lực về phía Ô Mộc Hoạt Phật.

Ô Mộc Hoạt Phật trông thấy thế, lại cất tiếng “Hừ” lạnh lùng qua giọng mũi đầy vẻ kiêu căng, tức thì một vị Lạt Ma đầu to tai lớn đang đứng trong hàng

đã nhanh như chớp tràn thẳng đến phía trước như một áng mây đỏ, vung hai quyền đánh vút ra khoảng không, gây thành hai đạo kinh lực, chạm thẳng vào thể công của đối phương, nổ lên một tiếng “ầm” làm rung chuyển cả vùng.

Vị Lạt Ma ấy ấy quả hết sức tự cao tự đại, với ý nghĩ của lão ta, nếu hai thể quyền vừa đánh ra không làm cho Mai Tiểu Thanh tan xương nát thịt, thì ít nhất cũng phải hất bắn nàng ra ngoài ba trượng chứ chẳng chơi.

Thế nhưng, Mai Tiểu Thanh là một con người hết sức khôn ngoan ranh mãnh, vậy thử hỏi nàng nào chịu dùng chân lực để đánh mạnh đỡ thẳng với đối phương?

Do đó, khi nàng trông thấy luồng chưởng phong cuốn tới ào ào của vị Lạt Ma nọ thì liền dòn hơi xuống đan điền, rồi rùn thấp thân mình, lách tránh khỏi thể võ của đối phương.

Vị Lạt Ma ấy đã đánh hụt một thể võ vào khoảng không, nhưng giữa lúc đó thì tiếng cười trong trẻo như chuông bạc lại vang lên sát bên tai, rồi đồng thời lại thấy bóng chưởng chập chờn như lá rụng, nhắm ngay Ô Mộc Hoạt Phật đánh thẳng xuống.

Ô Mộc Hoạt Phật không ngờ được một cô gái trẻ tuổi như thế ấy, mà lại có thể tránh được một thể đánh toàn lực của một vị hộ pháp trong bốn vị hộ pháp hầu cận của lão ta. Do đó, kịp khi trông thấy thể công của nàng cuốn tới, lão ta không khỏi luống cuống cả tay chân, lắc mạnh thân người rồi nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau ba trượng.

Thiết Chỉ Cái trông thấy Ô Mộc Hoạt Phật nhẹ nhàng và nhanh như một ngọn gió hốt, chứng tỏ tài khinh công đã cao siêu tuyệt đỉnh thì không khỏi

thâm kinh hãi trong lòng. Nhưng, Mai Tiểu Thanh nào biết sợ chi, vừa trông thấy thái độ luống cuống của Ô Mộc Hoạt Phật, thì nàng cất giọng cười to, nói:

– Hà hà. Té ra Hoạt Phật ông cũng là người chỉ biết khoác lác mà thôi.

Trong khi tiếng cười của nàng còn đang vang dội, thì lưng ông lại xoay mạnh, rồi ngọc chưởng lại chập chờn, trông chẳng khác nào những cánh hoa lê tuôn rơi lã chã trước gió, công thẳng về phía đối phương liên tiếp chín chưởng mãnh liệt.

Thiết Chỉ Cái trông thấy vậy liền hết sức hãi kinh, liền vội vàng quát to rằng:

– Tiểu Thanh, không thể được.

Nhưng, tiếng quát của lão ta vừa mới thốt ra khỏi miệng, thì Mai Tiểu Thanh đã lướt tới trước mặt Ô Mộc Hoạt Phật ba thước rồi. Bởi thế, Thiết Chỉ Cái hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn quát to một tiếng, rồi cũng phi thân lao tới nơi.

Nhưng, bốn vị hộ pháp hầu cận của Hoạt Phật, không có lão nào là tài nghệ kém cỏi, ngoại trừ Lạt Ma miệng rộng mũi lân đang đánh nhau kịch liệt với Thạch Kinh Thiên không phân thắng bại kia, còn ba người khác đều đang thủ thế, sẵn sàng ứng chiến với đối phương.

Do đó, thân hình của Thiết Chỉ Cái vừa mới xê dịch, thì một vị Lạt Ma gầy đét như que củi, nhanh nhẹn tràn ngay người tới.

Vị Lạt Ma ấy cũng sử dụng thế võ đặc biệt của Nhiếp Đề Tự, năm ngón tay siết chặt lại, vung quyền lên đâm thẳng về phía trước.

Chớ nên thấy lão ta gầy đét mà xem thường, vì tài nghệ của lão thuộc hàng cao cường bậc nhất trong số bốn hộ pháp của Nhiếp Đề Tự. Chính vì vậy, khi luồng chân lực của Thiết Chỉ Cái va chạm thẳng vào luồng chân lực của lão ta, thì liền bị hất lui ra sau ba bước, quả tim không ngớt nhảy thình thịch.

Cùng một lúc ấy, Ô Mộc Hoạt Phật cũng sử dụng ngay tuyệt nghệ Mật Tông Môn, từng làm bá chủ ở vùng biên thù của mình, nhanh nhẹn xoay thân hình, tức thì bóng chưởng chập chờn hàng vạn cái ở giữa khoảng không, dày đặc và vững vàng như một bức tường thép, chẳng những có thể che chở được cho bản thân lão ta, mà đồng thời còn chia từng bốn phương tám hướng công thẳng về phía đối phương.

Mai Tiểu Thanh tuy tài nghệ khá cao cường, nhưng nếu nói cho đúng, chẳng qua chỉ có thể so sánh với một người rèn luyện trong mười năm mà thôi. Do đó, thử hỏi làm sao nàng có thể lách tránh khỏi thế công tuyệt nghệ của Ô Mộc Hoạt Phật.

Chính vì vậy, nên nàng không khỏi kinh hoàng, thét lên một tiếng kinh hãi.

Thạch Kinh Thiên và Thiết Chỉ Cái đều đang bị hai vị hộ pháp chặn đánh nên không làm sao tiếp cứu nàng được, bởi thế, nên khắp châu thân người của cả hai đều toát mồ hôi lạnh vì sợ hãi.

Xem ra, Mai Tiểu Thanh không làm thế nào thoát khỏi độc thủ của Ô Mộc Hoạt Phật. Nhưng bất thần, từ giữa không trung bỗng có một tiếng hú dài vang dội, và sau đó, có một bóng người từ trên chín tầng mây, nhanh nhẹn lướt xuống, trông chẳng khác nào một con ó đang chụp gà, thò tay chụp lấy Mai Tiểu Thanh lướt ra khỏi vùng chưởng phong của Ô Mộc Hoạt Phật.

Hiện nay trong chốn giang hồ, ngoại trừ Gia Cát Ngọc là người có tài nghệ

cao cường đến mức ấy, còn không thì làm sao kiếm được người thứ hai.

Mai Tiểu Thanh dù quả tim đang nhảy nghe thành thịch, nhưng cũng nhanh nhẹn liếc đôi mắt xinh xắn nhìn về phía người bất thần xuất hiện kia. Và, quả nhiên đúng như sự ước đoán của nàng, người ấy chính là Gia Cát Ngọc, mình đang mặc bộ cô lâu bảo y. do đó, lòng nàng cảm thấy hết sức ngọt ngào, liền nằm yên cho chàng bỗng mình tiếp tục lao ra xa, đồng thời cất tiếng cười nói:

– Gia Cát ca ca, gã Lạt Ma ấy thực là đáng chết, anh hãy ra tay giáo huấn hắn đi.

Gia Cát Ngọc tự biết trong cuộc đại hội đêm nay không nên gây thêm nhiều kẻ đại địch, nên nghe qua lời nói của nàng, liền khẽ quát rằng:

– Thanh muội. Chớ nên nói càn.

Dứt lời, chàng nhanh nhẹn dừng chân đứng yên, rồi quay về phía Ô Mộc Hoạt Phật thi lễ, mỉm cười nói:

– Đại sư giá lâm đến vùng đất Trung Nguyên, chắc là nhằm mục đích tranh đoạt ngôi vị minh chủ võ lâm chứ gì?

Lúc ấy, hai vị hộ pháp đang đánh nhau quyết liệt với Thiết Chi Cái và Thạch Kinh Thiên cũng đã dừng tay lui về sát bên cạnh Ô Mộc Hoạt Phật. Trên mười vị Lạt Ma áo đỏ ấy nhìn chòng chọc vào cách ăn mặc quái dị của Gia Cát Ngọc, quả tim không ngớt nhảy nghe thành thịch.

Cũng may là Gia Cát Ngọc đã lên tiếng kịp thời chứng thực chàng là một con người chứ không phải là ma quỷ. Nhưng số Lạt Ma ngạo mạn ấy, khi biết

chàng chẳng phải là ma quái, liền tự trấn tĩnh trở lại và lửa giận bùng dậy trong lòng. Ô Mộc Hoạt Phật vì không đè nén được sự tức giận, ngửa mặt cười ngạo nghễ nói:

– Phật gia từ xa xôi đến vùng Trung Nguyên này, một mặt là có ý tranh đoạt ngôi vị minh chủ võ lâm, nhưng mặt khác cũng muốn tìm hiểu võ học ở vùng Trung Nguyên nữa. Nhưng nào ngờ đâu suốt dọc đường chỉ gặp toàn phường giá áo túi cơm, làm cho Phật gia đây vô cùng thất vọng.

Gia Cát Ngọc nghe qua lời khinh miệt võ học Trung Nguyên ấy của lão ta, liền “Hừ” một tiếng lạnh lùng qua giọng mũi, nói:

– Đại Lạt Ma là người lớn lối. Tại hạ nếu không vì bận việc gấp, rất chắc chắn đêm nay sẽ sẵn sàng lãnh giáo mấy thế tuyệt học của ông cho biết.

Nói đoạn, chàng liền quay người lại nhìn về phía Thiết Chỉ Cái nói tiếp rằng:

– Thời giờ đã quá gấp rút, e rằng trong Huyết Hải Địa Khuyết mọi việc đang tiến tới giai đoạn gay go quyết liệt, vậy chúng ta nên đi ngay thôi.

Gia Cát Ngọc vì không để ý đến việc Hắc Hà Đại Quái và Hắc Tâm Hồ vừa bị đánh trọng thương, nên vừa nói dứt lời thì liền đưa chân lướt đi ...

Nhưng, thân người của chàng vừa mới xê dịch, thì bỗng nghe Ô Mộc Hoạt Phật gầm lên một tiếng như điên dại nói:

– Khá khen cho thằng bé kia. Người muốn đi cũng được, nhưng mấy người này phải để lại đây cho ta.

Gia Cát Ngọc là người có tính tình cứng cỏi, nên vừa nghe qua, đôi mắt liền

chiếu sáng ngời, rồi bất thần quay mặt lại cất giọng lạnh lùng nói:

– Nếu tôi không bằng lòng thì sao?

Ô Mộc Hoạt Phật phá lên cười to, nói:

– Trong võ lâm Trung Nguyên này, chưa có ai dám ăn nói ngang tàng như vậy đối với ta.

Gia Cát Ngọc không muốn gây sự đánh nhau với đối phương, nhưng chàng thâm nghĩ, nếu không làm cho lão tăng nhân Tây Tạng này phải khiếp sợ thì dù cho có chiếm được ngôi vị minh chủ võ lâm đi chăng nữa, cũng nào rạng rỡ uy danh. Do đó, khi tiếng nói của Ô Mộc Hoạt Phật vừa dứt, thì chàng liền gằn giọng tiếp rằng:

– Tại hạ hôm nay sẽ đại diện cho võ lâm Trung Nguyên xin nói cho đại sư rõ là nơi này không phải là nơi để ông đến tác oai tác phúc. Nếu thức thời vụ, thì ông hãy sớm lui ra khỏi vùng Trung Nguyên, bằng không ...

– Ha ha. Trong số các nhân vật võ lâm Trung Nguyên, tìm một người có xương cốt và khí phách ngang tàng như ngươi thực là hiếm có. Thôi, cũng được.

Hôm nay Phật gia sẵn sàng hé mở một góc lưới, và chỉ cần người có thể không bị hại dưới tay ta trong vòng mười chiêu, thì Phật gia sẽ bỏ qua mọi sự hiểu lầm ngày hôm nay, đồng thời sẽ rút lui trở về vùng Tây Tạng, không đến Trung Nguyên này lần thứ hai.

– Tâm thịnh tình của Đại Lạt Ma tôi xin ghi nhận, nhưng tại hạ hứa rằng, nếu trong vòng ba chiêu không thắng được ông, thì ngày hôm nay nhất nhất điều

gì, tôi cũng sẵn sàng nghe theo lời ông sai khiến.

Lời nói ấy của Gia Cát Ngọc vừa thốt ra khỏi miệng, thì Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên đều bất giác kinh hoàng thất sắc.

Đôi mắt của Mai Tiểu Thanh chớp qua một lượt, quả tim cũng không ngớt nhảy nghe thành thịch, nhưng nàng cũng không dám lên tiếng nói chi cả.

Trong khi đó, một người cảm thấy tức giận nhất chính là Ô Mộc Hoạt Phật.

Đôi mắt của lão ta chiếu ngời ánh sáng giận dữ, ngửa mặt nhìn trời, cất tiếng cười ngạo nghễ nói:

– Khá khen cho thằng ranh nông cuồng kia. Ngươi hãy ra tay đi nào.

– Xin Đại Lạt Ma hãy ra tay trước.

– Vậy, ngươi hãy xem chừng đây.

Câu nói vừa dứt, thì thân hình lão ta tự nhiên xê dịch, mặc dầu trời im lặng không hề nổi gió, rồi phi thân bay bổng lên chẳng khác nào một ngọn gió lốc.

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên trông thấy vậy không khỏi âm thầm vận dụng đến chín phần mười chân lực để chuẩn bị tiếp tay với Gia Cát Ngọc khi chàng bị lâm nguy.

Đôi mắt của Mai Tiểu Thanh cũng không ngừng chớp lia, hơi thở dồn dập, chứng tỏ tâm trạng nàng hết sức căng thẳng, tựa hồ không làm sao giữ được bình tĩnh.

Giữa lúc ba người chung quanh đang phập phồng kinh sợ, thì Ô Mộc Hoạt Phật đã nhanh nhẹn như một luồng điện chớp, tràn tới công ra ba chiêu.

Võ công của lão Lạt Ma này vô cùng cao cường, vượt ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Do đó, sau ba tiếng nổ “ầm ầm ầm” rung chuyển cả vùng rừng núi, tức thì kinh phong dấy động khắp nơi, khiến trong vòng ba trượng vuông không ai có thể đứng yên được.

Thiết Chỉ Cái, Thạch Kinh Thiên và Mai Tiêu Thanh đều toát mồ hôi lạnh.

Nhưng, Ô Mộc Hoạt Phật lúc ấy cũng đang kinh ngạc không kém chi ba người hiện diện. Vì ba chiêu công kích như trời long đất lở của lão ta sau khi đánh ra, vẫn không thể hạ được đối phương, trái lại, hình bóng của đối phương bỗng dung biến mất, chẳng biết đã đi về đâu nữa.

Vị Lạt Ma từng xưng hùng ở một vùng biên thùy ấy, có thể nói từ trước đến nay chưa từng gặp một việc kỳ quái như thế bao giờ. Nhưng lão ta thực sự tài nghệ cao cường không phải những người tầm thường có thể sánh kịp. Chẳng qua vì nhất thời lão ta không phán đoán được chân lực của đối phương đến mức nào, nên mới lâm vào cảnh bối rối ấy mà thôi. Trong khi lão ta đang mất bình tĩnh và cũng đang vô cùng tức giận ấy, thì bỗng trông thấy được nơi Gia Cát Ngọc đang đứng. Bởi thế, lão ta lại gầm to lên một tiếng, rồi vung cả hai quyền một cước vừa đánh vừa đá về phía Gia Cát Ngọc.

Ba thế võ ấy đánh ra, làm cho không khí như trở thành lạnh buốt, luồng chưởng phong chẳng khác nào một tảng băng từ bốn bên nhằm ngay phía trước chụp tới.

Gia Cát Ngọc vì nhất thời quá tự phụ, nên bỗng cảm thấy khắp người đã bị cuốn vào luồng chưởng phong của đối phương, phải vội vàng vận dụng “Cửu cửu huyền công” để che chở cơ thể rồi lách mình tránh ngang với một bộ pháp tuyệt diệu phi thường. Thế là, chàng đã tránh khỏi thế công của Ô Mộc Hoạt Phật trong đường tơ kẽ tóc.

Tuy nhiên sự lách tránh ấy vô cùng hiểm nguy, nên tuy chàng đã tránh khỏi thế công của đối phương, nhưng trong lòng vẫn không khỏi thán cho là may mắn.

Ô Mộc Hoạt Phật trông thấy thế, thì tâm thần bình tĩnh trở lại, cất tiếng cười to nói:

– Khá khen cho thằng tiểu bối kia. Hãy chờ xem, trong vòng ba thế võ nữa, Phật gia sẽ lấy mạng của ngươi đó.

Câu nói vừa dứt thì thân người của lão ta liền lắc mạnh, tức thì trông thấy khắp bầu trời đâu đâu cũng một màu đỏ ối, vàng trắng cũng tối sầm lại. Thế là lão Lạt Ma Ô Mộc Hoạt Phật từ bấy lâu nay xem coi dưới mắt không người kia, đã biến thành không biết bao nhiêu là bóng mờ, từ bốn phương tám hướng chụp về phía Gia Cát Ngọc.

Gia Cát Ngọc cất tiếng quát to rằng:

– Ô Mộc Hoạt Phật. Nếu trong vòng ba thế võ mà tại hạ không thắng được ông, thì không còn xứng với cái tên Kim Cô Lâu nữa.

Câu nói vừa dứt, thì chàng sử dụng ngay ba thế võ khoáng cổ tuyệt kim. Hai thế đầu chính là “Minh lôi kinh ngũ nhạc” và “Vi vũ áp khinh trần” trong Thiên Ma Chỉ, và thế sau cùng chính là một thế tuyệt học trong di bảo của

Diễm Lôi.

Ba thể võ ấy đều là ba thể tinh hoa nhất trong võ học Trung Nguyên, từ trước đến nay chưa có dịp nào để so sánh với Mật Tông của vùng Tây Tạng. Khi đôi bên sử dụng tuyệt nghệ, hầu đã đến một sự chứng thực, xem ai thấp ai cao, thì khiến gió lạnh rít ào ào, những mảnh đá to cỡ bằng nắm tay, cũng bị cuồng phong hốt bay tung khắp không trung.

Trong khi tất cả số người hiện diện đang hoa cả mắt và đang kinh hoàng không hiểu mọi sự diễn biến sẽ ra sao, thì bỗng nghe một tiếng cười khẽ, rồi cuồng phong đều tắt hẳn, và Ô Mộc Hoạt Phật đã thối lui ra sau tám bước. Dưới ánh trăng thanh, trông thấy sắc diện của lão ta tái nhợt, đầy vẻ kinh hoàng sợ hãi.

Trong lòng Gia Cát Ngọc lúc ấy không khỏi có một tia hồi hận nên mỉm cười cất giọng cung kính nói:

– Đại Lạt Ma là người tài cao học rộng, tại hạ rất lấy làm xấu hổ vì không thể nào sánh kịp.

Nói đúng ra, số người của Thiết Chỉ Cái đến giờ phút này vẫn chưa biết ai thắng ai bại, nên khi nghe câu ấy của Gia Cát Ngọc thì trong lòng không khỏi thâm hãi kinh.

Nào ngờ đâu Gia Cát Ngọc vừa nói dứt lời, thì Ô Mộc Hoạt Phật to tiếng cười đáp:

– Thực không ngờ trong võ lâm Trung Nguyên lại có một nhân vật như ngươi.

Thôi được rồi. Được rồi. Một ngày nào có mặt Kim Cô Lôu, thì ngày ấy cả môn đồ của Nhiếp Đề Tụ sẽ không bước chân đến vùng Trung Nguyên này nữa.

Câu nói vừa dứt, thì lão ta bỗng quay người lại, đưa hai tay lên một lượt, tức thì Hắc Hà Đại Quái Lôu Nhất Biểu và Hắc Tâm Hồ đồng thanh gào lên một tiếng thảm thiết, rồi hộc ra một ngụm máu tươi đỏ ối, té lăn quay ra đất chết tốt.

Cùng một lúc với hai tiếng gào ghê rợn ấy, Ô Mộc Hoạt Phật đã phá lên cười dài, rồi dẫn trên mười môn đồ phi thân lướt đi như những áng mây đỏ, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Gia Cát Ngọc chỉ trong cái vung tay múa chân, là đã cứu vãn được cho võ lâm Trung Nguyên một cuộc sát phạt đẫm máu. Chàng đưa mắt nhìn theo những chiếc áo đỏ lẩn khuất giữa bóng trắng đêm, thì đôi mắt hiện lên những tia sáng vui mừng, nhưng cũng đầy vẻ bàng hoàng.

Thốt nhiên, trong khi đó, bỗng từ chón núi đồi chớm nở, vang lên liên tiếp hai tiếng nổ to, rung chuyển cả đất trời. Tức thì ai nấy trông thấy tại Cửu Hồi Cốc và Lạc Phách Phong, khói đen xông thẳng lên nền trời cao, cây đá ngã đổ âm âm.

Thiết Chỉ Cái giật mình quay đầu lại, nói:

– Không xong. Thất Khuyết Lão Đạo đã xuống tay rồi. Này, tam đệ hãy đi ngay, chớ nên để hỏng cả việc lớn.

Gia Cát Ngọc cũng không khỏi giật nảy mình, nhanh như chớp vọt người phi thân lướt đi, nhằm ngay vùng Huyết Hải Địa Khuyết bay nhanh tới như một

vì sao sa trên nền trời.

Cổ Long

Cô Lôu Quái Kiệt

Hồi 59

MINH CHỦ VÕ LÂM

Khi Gia Cát Ngạc vừa xâm nhập đến sảnh đường to lớn trong Huyết Hải địa khuyết, thì cũng chính là lúc Thất Khuyết Đạo Nhân sửa soạn hạ độc thủ.

Chàng đã quát lên một tiếng to, để kịp thời ngăn chặn hành động tàn ác của Thất Khuyết lão đạo. Nhưng trong cơn gấp rút, chàng vẫn chưa nghĩ ra một phương kế nào hầu cứu lấy ân sư của mình là Bát Chỉ Phi Ma.

Đêm khuya giá lạnh như băng, trên trời sương đã xuống mù mịt, ngọn gió đêm không ngớt thổi vi vu, mang theo một mùi máu tanh nồng nặc.

Thất Khuyết Đạo Nhân đưa mắt nhìn chòng chọc về phía Gia Cát Ngạc đang đứng sững cách xa đây tám bước, và sau cơn kinh ngạc, lão ta bèn phá lên cười to nói:

– Kim Cô Lôu. Người đến thực là phải lúc. Chỉ cần người hứa ủng hộ cho bản đạo thống nhất được võ lâm ở vùng trung nguyên này, thì ta sẽ sẵn sàng tha chết cho lệnh sư. Bằng không, hừ ...

Bát Chỉ Phi Ma nghe thế, không khỏi kinh hoàng thất sắc, quát to rằng:

– Ngạc nhi. Con không thể hứa như vậy được. Vì nếu con hứa thế, thì không còn phải là đồ đệ của sư phụ nữa.

Gia Cát Ngọc không khỏi giật mình, nhưng liền cúi người cung kính nói:

– Xin ân sư hãy an lòng, Ngọc nhi tuyệt đối không khi nào tiếp tay cho lũ gian ác đâu.

Bát Chỉ Phi Ma lộ vẻ vô cùng đắc ý, quên mất chuyện mình đang ở trong tình trạng nguy hiểm như chỉ mảnh treo chuông, nên bất giác phá lên cười to không ngớt.

Thất Khuyết Đạo Nhân nghe tiếng cười của lão ta, trong lòng hết sức căm tức, trợn to đôi mắt, rồi ấn mạnh bàn tay xuống, quát to rằng:

– Âu Dương Thiên. Chẳng lẽ ngươi không còn muốn sống nữa hay sao?

Bát Chỉ Phi Ma lộ vẻ ung dung tự đắc nói:

– Lão phu đã đến tuổi già nua, dù có chết đi cũng không phải là vấn đề.

– Nếu vậy thì ngươi hãy ...

Thất Khuyết Đạo Nhân trong lòng không khỏi bùng cháy lửa giận, nhưng bỗng nghe có tiếng khẽ gọi vọng đến bên tai rằng:

– Thất Khuyết.

Thất Khuyết Đạo Nhân liền quay mặt lại, trông thấy đôi mắt sáng ngời của Gia Cát Ngọc đang nhìn chòng chọc vào mình, thì giật mình nói:

– Kim Cô Lô. Ngươi đã bằng lòng hứa với ta như thế rồi chẳng?

Gia Cát Ngọc làm như không nghe lời nói của lão ta, ngửa mặt nhìn trời cười ha hả thực to. Tiếng cười của chàng đã làm cho số quần hùng hiện diện đều ngỡ ngác, không hiểu ra sao cả.

Sắc mặt của Thất Khuyết Đạo Nhân trước tiên lộ vẻ kinh ngạc, nhưng cuối cùng không đè nén được cơn tức giận, quát to rằng:

– Người cười cái chi thế?

Gia Cát Ngọc liền im ngay tiếng cười, sắc mặt cũng thay đổi hẳn, giương đôi mắt nhìn thẳng vào Thất Khuyết Đạo Nhân, gằn giọng quát:

– Ta cười người chỉ là con ếch ngồi đáy giếng, người đã sắp chết đến nơi, thế mà còn dám xưng là bậc tôn trưởng trong võ lâm.

– Lời nói của người là có ý nghĩa gì?

– Hừ. Thực người mang cái tên Hắc Sát rất là oan uổng, vì huyết đạo “linh kiều” của người bị chế ngự thế mà vẫn không hay biết chi cả.

– Kim Cô Lô. Người chớ xem ta đây là một kẻ ngốc. Trong châu thân con người có tất cả ba mươi sáu đại huyết và bảy mươi hai ma khiêu, có nơi nào gọi là “linh kiều” huyết đâu?

Gia Cát Ngọc cất tiếng cười to nói:

– Trong thân thể con người, ngoài ba mươi sáu đại huyết và bảy mươi hai ma khiêu, lại còn có tam âm cửu dương và bảy mươi hai nơi tà học. Việc đó người khác không hiểu, chả lẽ ngay đến Thất Khuyết Đạo Nhân đường đường như người, vẫn hoàn toàn không hiểu nữa hay sao?

Những lời giải bày nghe như thật thông suốt của Gia Cát Ngọc đã làm cho số người hiện diện đều hết sức kinh ngạc. Thất Khuyết Đạo Nhân bưng đở cả sắc mặt, vừa kinh hoàng lại vừa ngờ vực, nói:

– Người đã điễm vào “linh kiều huyết” của ta, thế tại sao ta lại không hay biết chi cả?

– Không hay biết chi cả? Vậy ông hãy thử xem thông người ông khí huyết có còn chạy thông qua đờng “tam tiêu” cũng như chân lực có còn thông suốt trong “tử phủ” nữa không?

Thất Khuyết Đạo Nhân nghe qua, trong lòng hết sức kinh hoàng, nên liền thâm vận chân khí từ đan điền đưa lên, thông qua “khí hải” rồi lên đến thẳng “âm giao” ...

Không ai hiểu biết môn đồ của mình hơn là vị sư phụ. Những lời nói ấy của Gia Cát Ngọc đã làm cho số quần hùng hiện diện bán tín bán nghi, không biết đây là thực hay giả, thì Bát Chỉ Phi Ma liền đoán ra đờng dụng ý của chàng rồi.

Bởi thế, lão ta vừa trông thấy Thất Khuyết Đạo Nhân vận dụng chân khí trong người đưa đến “Âm giao”, thì thử hỏi nào chịu ngồi yên để chờ chết? Do đó, lão ta bất thần phá lên cười như điên dại, vận dụng chân lực trong người xô thẳng ra, rồi cả thân người của lão ta cũng bay bổng lên cao.

Thiên Diện Nhân Ma Đông Phương Tuyết là người hết sức thông minh, nên nhận thấy vậy liền bưng hiểu ra mọi lẽ. Do đó, lão ta cũng gầm lên một tiếng, rồi qui tụ tất cả chân lực sót lại trong người nhanh như chớp đánh ra một thế võ mãnh liệt.

Nói đúng ra, thì Thất Khuyết Đạo Nhân không phải là con người quá ngốc như vậy, thế tại sao lão ta lại bị mắc lừa? Ấy chỉ là vì lão ta quá ư tự phụ, cho rằng khi hai đối phương đã bị mình chế trụ huyết đạo rồi thì chắc chắn không làm sao thoát khỏi bàn tay của mình được.

Nhưng lão ta không ngờ Thiên Diện Nhân Ma và Bát Chỉ Phi Ma sau một lúc ngồi yên để vận dụng chân khí điều hòa hơi thở, nên đã từ từ khôi phục lại được chân lực, và khi thấy được thời cơ, liền mạo hiểm vung tay đánh ra, hầu thoát khỏi khung cảnh hiểm nguy.

Thất Khuyết Đạo Nhân giật mình, liền vận dụng chân lực xả mạnh đôi chưởng xuống, tức thì, hai tiếng nổ ầm ầm nổi lên liên tiếp, và bóng người cũng nhảy vọt chập chờn ...

Vong Hồn, Câu Hồn và Chiêu Hồn cùng một lúc tràn nhanh tới vung chưởng lên ...

Nam Thiên Dã Nhân, Tích Hoa Công Tử và Đồng Chung Đạo Nhân cũng tràn ngay tới, chặn đứng ba đối phương kia lại ...

Khi thế võ của ba người ấy va chạm thẳng vào nhau, thì cuồng phong lại rít lên nghe vèo vèo, cuốn tung bay cả tà áo mọi người. Đồng thời, bóng người cũng không ngớt chao động, và thối lui liên tiếp ra sau mấy bước.

Sau đó, không khí trong gian đại sảnh bỗng im phăng phắc, đầy vẻ nặng nề.

Gia Cát Ngọc lúc bấy giờ cũng đang tràn tới, đứng đối diện với Thất Khuyết Đạo Nhân. Bát Chỉ Phi Ma và Đông Phương Tuyệt tuy thoát khỏi được sự chế ngự của Thất Khuyết Đạo Nhân nhưng bị một thế chưởng đánh ra mãnh

liệt vừa rồi, nên cả hai đều bị nội thương khá nặng.

Sắc mặt của Bát Chỉ Phi Ma tái nhợt, khoe miệng tràn máu tươi, nhưng vẫn lộ nét tươi cười, ngồi bẹp xuống đất để lo điều hòa hơi thở.

Đông Phương Tuyết vì chậm hơn, nên bị thương càng trầm trọng. Chẳng những mũi và miệng của lão ta đều trào máu đỏ ối, mà tại nơi lưng lại bị móng tay của Thất Khuyết Đạo Nhân rạch thành một vết thương dài.

Nên biết, Thất Khuyết Đạo Nhân trời sinh ra chỉ có ba ngón tay mà thôi. Và trước đây ba phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn và Võ Đang đã hợp sức lại vây đánh lão ta, đồng thời ba vị chưởng môn của ba môn phái này đã chém đứt cả ba ngón tay ấy của lão. Do đó, hiện giờ trên hai bàn tay của lão ta đều mang mười chiếc ngón tay giả đúc bằng một thứ thép tinh ròng, lại chứa một thứ chất độc đáng sợ. Song, cũng may là Đông Phương Tuyết võ công đã tiến đến mức cao cường tuyệt đích, thế mà vẫn cảm thấy đau đớn đến toàn thân đều run rẩy, sắc mặt tái xanh như chàm.

Gió đêm thổi lồng lộng, mùi máu tanh nồng nặc, khiến ai cũng phải buồn nôn.

Số người đi đến đây để tranh đoạt ngôi vị minh chủ võ lâm đều cảm thấy phập phồng lo sợ, đứng ngồi không yên.

Đôi mắt của Thất Khuyết Đạo Nhân nẩy lửa, gằn giọng gầm to rằng:

– Kim Cô Lô. Huyết Hải địa khuyết hiện giờ hoàn toàn nằm trong tay của ta, vậy mưu gian của ngươi vừa rồi chỉ hoài công vô ích mà thôi.

– Làm thế nào để chứng thực điều đó?

– Ha ha. Người rõ ràng là một tên tiểu tặc, chưa thấy chết thì không biết sợ.

Vậy người hãy mở mắt xem cho rõ, rồi nói chi sẽ nói sau.

Vừa nói, lão ta vừa vung hai tay lên liên tiếp, tức thì trong đám đông liền thấy có bóng người lao ra vun vút, và số ấy tuổi tác già trẻ khác nhau, đông có đến mấy trăm người.

Số người đó đều là các cao thủ của các môn phái lớn, bình nhật không ai làm sao biết được họ là bọn nha trảo của Thất Khuyết lão đạo cả. Nhưng giờ đây thì bọn họ bất thần tràn ra, rồi cất giọng cung kính nói to lên rằng:

– Đệ tử chúng con sẵn sàng nghe theo lệnh dạy.

Số người ấy vì quá đông đảo, nên tiếng nói vang rền như vọng đến chín tầng mây, khiến số quần hùng hiện diện trông thấy đều phải kinh hoàng thất sắc.

Nhưng trong khi ai nấy đều chưa lấy lại được sự bình tĩnh, thì khắp bốn bên ấy bỗng lại nghe có tiếng cười vọng đến, đồng thời lại thấy có vô số bóng đen không ngớt chập chờn.

Thì ra số người của Thiết Chỉ Cái đang được Chiêu Hồn Quái Khất hỗ trợ, ùn ùn từ phía Đông Nam thông thả kéo đến. Tại phía sau của hai lão già này, lại còn có vô số đệ tử của Cái Bang, ai nấy đều mặc áo vá hàng trăm mảnh.

Nơi phía Tây Bắc, ai nấy lại nghe có tiếng gầm thét đinh tai, rồi lại thấy Thạch Kinh Thiên như vị thiên thần, dũng dạc bước tới, đằng sau lưng lại còn có vô số những cao thủ hào kiệt trong Thanh Phong Bảo, Hồng Vân Trại, và các nhân vật lục lâm trong mười ba tỉnh.

Ngoài ra, từ phía xa ở hướng Tây Bắc lại còn có Vạn Thú Thần Quân đang dẫn trên mười thủ hạ chạy bay tới.

Thất Khuyết Đạo Nhân nhìn qua cảnh ấy, thì trong lòng không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

Gia Cát Ngọc bèn cất giọng lạnh lùng nói:

– Thất Khuyết lão đạo, hôm nay ông muốn chia thành hai phe đông đảo đánh nhau, hay là định đánh tay đôi với tại hạ?

Thất Khuyết Đạo Nhân không ngớt nghĩ ngợi miên man, và bất thần trên khóe miệng của lão ta hiện lên một nụ cười gian xảo, quay mặt nhìn về phía Tích Hoa Công Tử nói:

– Đặng Tiểu Nhân, ngươi có hiểu giữa Bất Quỷ Cốc và Huyết Hải địa khuyết hai tổ chức nương tựa vào nhau như răng với môi không?

Tích Hoa Công Tử lộ vẻ đắn đo, nên Thất Khuyết Đạo Nhân lại nói tiếp rằng:

– Đặng Tiểu Nhân, Kim Cô Lô đang cầm hận ngươi đến tận xương tủy, vậy ngươi chớ nên quên điều đó.

Tích Hoa Công Tử đưa đôi mắt quét về phía Gia Cát Ngọc một lượt, rồi cất giọng căm hận nói:

– Đặng Tiểu Nhân tôi sẽ thay mặt cho đệ tử của Huyết Hải, hứa nhất định cùng chung sống chết với Bất Quỷ Cốc.

Đấy rõ ràng đã biết là kẻ địch, mà vẫn phải hợp tác, vì thời cơ quá nguy cấp nên phải từng quyền. Đông Phương Tuyết đều nghe rõ cả vào tai, nên bỗng buột miệng than dài.

Nhưng việc Tích Hoa Công Tử bằng lòng hợp tác với Thất Khuyết Đạo Nhân đề đối kháng lại với Kim Cô Lô đã làm cho quần hùng không khỏi giật mình thất sắc. Và chính vì vậy mà Thất Khuyết Đạo Nhân càng thấy vững lòng hơn, cất tiếng cười ha hả nói:

– Kim Cô Lô. Người có nghe hay không? Nếu người muốn ỷ vào thực lực của Cái Bang và số người trong lục lâm mười ba tỉnh để gây rối cho ta, thì đây chính là tự người đi tìm lấy cái chết.

Tích Hoa Công Tử cũng cười nhạt nói:

– Gia Cát Ngọc. Ngày hôm nay nếu người còn, thì ta đây mất.

Nói đoạn, hắn ta liền nhanh nhẹn tràn ngay tới trước, lắc vai vung chưởng đánh ra một thế võ nhanh như gió.

Gia Cát Ngọc vừa mới định vung tay chống trả thì bỗng nghe có tiếng “Hừ”.

lạnh lùng nổi lên, tức thì ba vị chưởng môn của các phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Võ Đang liền cùng một lúc phi thân lướt tới. Khi thân hình của họ chưa kịp đứng yên, thì cả ba đồng vung chưởng công thẳng về phía Tích Hoa Công Tử một thế võ mãnh liệt.

Tuy ba vị chưởng môn này bị thương chưa bình phục hẳn nhưng nếu họ liên hiệp lại thì sức mạnh quả thực cũng đáng sợ. Do đó, Tích Hoa Công Tử liền

bị ba luồng chưởng phong ẦY HẮT BẮN RA SAU BA BƯỚC DÀI.

Thất Khuyết Đạo Nhân trông thấy ba người ẤY TRẦN TỚI, thì biết mưu gian của mình đã hoàn toàn hỏng bét, như vậy rất có thể số người của Công Thần và Túy Quý đều thoát khỏi âm mưu sát hại của lão ta. Bởi thế, trong lòng lão ta tự biết nếu mình chậm trễ, tất sẽ có sự rắc rối nhiều hơn, nên liền cố trấn tĩnh gằn giọng quát to rằng:

– Đệ tử của Bất Quý Cốc hãy nghe lệnh đây.

Tức thì khắp bốn bên tiếng vâng lệnh nổi lên như sấm, bọn nha trảo của Bất Quý Cốc tên nào tên nấy đều đưa cao đôi chưởng tuốt trần kiếm thép, chuẩn bị khi Thất Khuyết Đạo Nhân xuống lệnh ...

Nhưng, lúc bấy giờ chung quanh số người ẤY LẠI CÓ TỪNG CHUỖI CƯỜI HA HA NỔI LÊN RẰNG:

– Thất Khuyết lão qui. Giờ đây dù ngươi muốn chia thành hai phe đông đảo để đánh nhau thì cũng quá muộn đi rồi.

Thất Khuyết Đạo Nhân nghe qua không khỏi sửng sốt. Trong khi đó, lại thấy có bóng người phi thân lướt thẳng tới, thì ra đây chính là Cùng Thần Túy Quý và cha con Xích Diện Thần Long. Tiếp đó lại thấy có cả Thạch Cổ hòa thượng, Mạc Sâu tiên tử và Mai Tiểu Thanh. Cuối cùng, ai nấy lại trông thấy Đông Hải Tam Hữu, Thái Sơn tam tử, Ca Đà đại sư và Thiết Phiến tẩu cùng ùn ùn phi thân lướt tới ...

Thất Khuyết Đạo Nhân không khỏi kinh hoàng, nhanh nhẹn lấy ra một viên thuốc có mùi thơm ngào ngạt quay về phía Thiên Diện Nhân Ma cười nói:

– Đông Phương Tuyết. Ông hiện đang bị trúng “Bách bộ xuyên tâm chỉ” của bản đạo, vậy hãy mau uống viên thuốc trừ độc này đi.

Lúc ấy, Thiên Diện Nhân Ma đang bị chất độc hành hạ cơ thể, vô cùng đau đớn nên vừa nghe qua thì liền trợn to đôi mắt, giơ tay chụp lấy viên thuốc của Thất Khuyết Đạo Nhân ném tới. Giữa cơn nguy cấp không kịp suy nghĩ gì hơn, vội vàng bỏ viên thuốc vào miệng nuốt ực xuống.

Số người của Thái Sơn Tam Hữu vừa đáp yên xuống mặt đất liền nhanh như chớp lao thẳng về phía Đông Phương Tuyết. Nhưng Đông Phương Tuyết sau khi dùng xong viên thuốc giải độc, thì chỉ trong chớp mắt là đã đứng phất lên, vung chưởng đánh thẳng vào số người đang tràn tới ba chưởng liên tiếp.

Các cao thủ của các môn phái lớn từng tung hoành khắp vùng Trung Nguyên đang bao vây Đông Phương Tuyết và Tích Hoa Công Tử. Tuy nhân số của họ đông đảo, nhưng vì Đông Phương Tuyết và Tích Hoa Công Tử đều là kẻ học được những môn võ học cao thâm kỳ tuyệt trong Huyết Thần Cửu Kinh, nên nhất thời bọn họ vẫn không làm sao áp đảo được đôi phương.

Bát Chỉ Phi Ma Âu Dương Thiên trải qua một lúc vận chuyển khí huyết và điều hòa hơi thở cũng đứng phất ngay lên. Tuy chân lực trong người chưa bình phục, nhưng với một người tên tuổi khét tiếng xưa nay cũng phải làm cho Thất Khuyết Đạo Nhân kinh hoàng thất sắc.

Thất Khuyết Đạo Nhân biết trong hàng ngũ Ngũ Bá không còn có một sơ hở nào để mình lợi dụng được nữa. Vậy chỉ còn một biện pháp cuối cùng là thử tâm ý của Nam Thiên Dã Nhân xem sao mà thôi.

Lão ta nghĩ thế, nên nhanh nhẹn quay người trở lại rồi cất giọng cười to hỏi:

– Dã Nhân huynh. Ngũ Bá tề tựu đến đây cả, thực không phải dễ chi trêu chọc họ, do đó, nơi này không còn là nơi huynh có thể chen vào được, vậy theo thiên kiến của bản đạo thì huynh nên sớm thu thập những xác chết của linh tôn đồ rồi quay về Dã Nhân Sơn thì hơn.

Nam Thiên Dã Nhân là người tánh tình nóng nảy, nên nghe qua lời khiêu khích đó thì liền gầm lên một tiếng như sấm nổ, rồi nhắm ngay Đồng Chung Đạo Nhân công tới.

Bởi thế, cuộc diện trong gian đại sảnh có một sự thay đổi đột ngột.

Trên nền trời bóng trăng đã lặn, ánh sao đã mờ, và trước khi bình minh ló dạng, khắp nơi cơ hồ đen tối hơn.

Trong gian đại sảnh rộng thênh thang của Huyết Hải địa khuyết, hàng trăm, hàng ngàn đôi mắt đang nhìn chòng chọc vào hai phe đối địch, đang bắt đầu một cuộc giao tranh chưa từng có.

Thế là, khắp mọi nơi cuồng phong dấy động ào ào, kinh khí rít vè vè trong gió, cát bụi trên mặt đất đều bị hốt lên trời cao, khiến cả Huyết Hải địa khuyết đều trở thành một nơi địa ngục trần gian, đâu đâu cũng nồng nặc mùi tanh máu.

Thất Khuyết Đạo Nhân trông thấy Càn Khôn Ngũ Bá hiện nay chỉ còn có bốn người và sắc mặt đều đang tái nhợt, chứng tỏ chân lực trong người chưa hoàn toàn hồi phục như cũ.

Lão ta cân nhắc lợi hại, đoán rằng nếu bại đạo sĩ Vong Hồn, Chiêu Hồn và Câu Hồn hợp sức lại thì tối thiểu cũng có thể giao tranh được với họ trong vòng một trăm thế võ. Trong khi đó thì chính lão ta đã có đủ thì giờ để giải

quyết hai đối thủ lợi hại. Và chừng ấy số người của Vong Hồn đạo nhân không đối địch nổi với Càn Khôn Ngũ Bá, thì lão ta cũng có thì giờ để tràn tới tiếp tay ...

Vì nghĩ như thế nên lão ta bèn quay về phía số người của Bát Chỉ Phi Ma cất tiếng cười ghê rợn nói:

– Trong ngày hôm nay, tình thế đã trở thành số người của Càn Khôn Ngũ Bá các ông liên hiệp lại để chống đối với bất Quỉ Cốc ta. Như vậy, Cùng Thần, Túy Quỉ, Thạch Cổ hòa thượng, Bát Chỉ Phi Ma lại thêm cả Mạc Sâu lão ni và Kim Cô Lâu tiểu tặc tất cả đến sáu người, thế mà chỉ cần đối địch với bốn đối phương mà thôi, các ông đã chiếm ưu thế hơn, vậy tại sao còn chưa chịu ra tay?

Gia Cát Ngọc lửa giận đang cháy bùng bùng trong lòng, nhưng vì đứng trước mặt các vị tôn trưởng nên chàng cố đè nén sự tức giận xuống.

Bát Chỉ Phi Ma đưa mắt nhìn về phái Cùng Thần và Túy Quỉ rồi lại đưa mắt nhìn Thạch Cổ Hòa Thượng và Mạc Sâu Tiên Tử. Vì trong lòng mọi người đều có một sự tính toán kỹ lưỡng. Họ thấy rằng trước khi chưa đủ thì giờ để khôi phục chân lực trong người nếu cùng kéo ra đánh nhau với đối phương cùng một lúc thì chưa chắc sẽ giành được ưu thế. Vậy chi bằng cứ để mỗi người đơn độc bước ra giao tranh với địch, hầu kéo dài thời gian cho số khác lo chữa thương, và khi đã hoàn toàn bình phục thì cùng xông vào đánh một trận quyết định ...

Bát Chỉ Phi Ma nghĩ thêm nên liền to tiếng cười ha hả nói:

– Thất Khuyết lão quỉ. Ngươi rõ ràng là lấy lòng dạ của kẻ tiểu nhân để suy đoán lòng người quân tử. Càn Khôn Ngũ Bá ta lại chịu lần lượt hơn kẻ khác

bao giờ? Vậy chúng ta sẽ chia cặp đánh tay đôi với nhau, nếu ai thắng thì xưng vương, ai bại thì xưng thần. Và nếu ngươi có gan, thì Âu Dương Thiên ta sẵn sàng lãnh giáo vài cao chiêu trước.

Nói đoạn, lão liền tràn ngay người tới, vung bốn ngón tay lên chập chòn ...

Thất Khuyết Đạo Nhân nào phải là một lão già ngọc, nên trông thấy thế, liền quát to rằng:

– Chậm đã.

– Tại sao thế? Ngươi sợ rồi hay chẳng?

– Hừ. Âu Dương Thiên, chẳng lẽ Càn Khôn Ngũ Bá các người lại định dùng xa luân chiến pháp để kéo dài thời gian hay sao?

– Ha ha. Rõ là khéo nói chơi mà thôi.

– Nếu vậy, chúng ta hà tất phải hoang phí thì giờ? Chi bằng trong số Càn Khôn Ngũ Bá các người hãy chọn ra một người võ công cao tuyệt nhất để so tài với bản đạo, ai thắng thì xưng vương, ai bại thì xưng thần, ngươi nghĩ sao?

Thất Khuyết Đạo Nhân tự phụ võ công của mình cao cường, chắc chắn trong Càn Khôn Ngũ Bá chẳng ai có thể đối địch nổi nên mới lên tiếng thách đố như vậy.

Quả nhiên, lời nói của lão ta vừa thốt ra khỏi miệng thì Cùng Thân, Túy Quỷ, Mạc Sâu tiên tử và Thạch Cổ hòa thượng ai nấy đều đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, vì bọn họ tự biết với trường hợp nội thương chưa bình phục, chắc chắn

không làm thế nào chống nổi một trăm thế võ với Thất Khuyết Đạo Nhân. Do đó, bốn người không ai bảo ai, đều đưa mắt nhìn về phía Bát Chỉ Phi Ma.

Bát Chỉ Phi Ma tuy là người tài nghệ cao cường nhất trong Càn Khôn Ngũ Bá, nhưng hiện giờ vì nội thương chưa bình phục, do đó chắc chắn khó bề đối địch với Thất Khuyết Đạo Nhân. Tuy lão ta không xem việc sống chết vào đâu cả, nhưng vì cuộc so tài này tương quan đến vận mạng của cả võ lâm, nếu để sơ suất, tất sẽ có lỗi muôn đời với cả giới giang hồ, vậy đâu phải là một chuyện chơi?

Chính vì vậy, nên hàng trăm, hàng nghìn đôi mắt của số người hiện diện đều dòi từ những cuộc giao tranh gân đậy, trở về phía Càn Khôn Ngũ Bá và Thất Khuyết Đạo Nhân.

Thất Khuyết Đạo Nhân tỏ ra vô cùng đắc ý và quên mất chung quanh, thì bỗng nhiên có một tiếng quát khê vọng đến bên tai rằng:

– Hãy câm miệng lại.

Tiếng quát khê ấy tuy mới vừa nghe qua thấy rất bình thường, nhưng khi đã lọt vào tai rồi lại gây thành một âm vang mãnh liệt khiến mọi người đều cảm thấy khí huyết bị đảo lộn.

Thất Khuyết Đạo Nhân không khỏi giật mình, trong khi Càn Khôn Ngũ Bá cũng không khỏi hãi kinh. Và, ngay đến số nhân vật võ lâm đang đứng đông nghịt cách xa đó mười trượng cũng kinh hoàng đến há mồm trợn mắt.

Ai đã lên tiếng quát như thế? Thì ra người ấy chính là Kim Cô Lôu, một người ăn mặc rất quái dị.

– Tiêu tặc, ngươi muốn chi thế?

– Tại hạ chỉ muốn thay mặt cho gia sư, bước ra so tài với một người ăn nói khoác lác không biết xấu hổ như ông.

– Ha ha. Bát Chỉ Phi Ma, ngươi muốn phái ai ra giao tranh với ta cũng được cả. Đại trượng phu nói một lời phải cho chắc chắn, dù nghìn vàng cũng không thể chuộc lại được, do đó, sau này tuyệt đối không thể hối hận về việc làm ấy của mình.

Bát Chỉ Phi Ma đưa mắt ra hiệu cùng với Cùng Thần, Túy Quỷ và số người chung quanh. Vì lão ta ít nhiều nghi ngờ người môn đồ thân yêu của mình không đủ tài năng để đối kháng với địch.

Nhưng, Thạch Cổ hòa thượng mới vừa rồi đây đã được nghe Thiết Chỉ Cái nói qua việc Gia Cát Ngọc mới đánh nhau với Ô Mộc Hoạt Phật, nên trong lòng lại có một ý nghĩ khác hơn, vội vàng gật đầu lia lịa.

Bát Chỉ Phi Ma trông thấy Thạch Cổ hòa thượng gật đầu tỏ ý tán đồng thì đoán biết bên trong việc này chắc chắn có điều chi kỳ lạ, nên liền nhanh nhẹn cất tiếng cười to nói:

– Thất Khuyết lão quái. Ngươi chớ xem dưới mắt không người, chỉ cần ngươi có thể thắng được đũa môn đồ hèn kém này của ta, thì Càn Khôn Ngũ Bá chúng ta đây sẵn sàng tôn ngươi làm minh chủ võ lâm ở Trung Nguyên.

Thất Khuyết Đạo Nhân nghe qua, trong lòng hết sức vui mừng, cất tiếng cười như điên dại, nói:

– Thằng ranh kia. Ngươi hãy thận trọng đây.

Dứt lời, lão ta liền dùng thế “Đảo chuyển càn khôn” đánh ra nhanh như chớp.

Gia Cát Ngọc cất giọng lạnh lùng “Hừ” lên một tiếng, rồi vận dụng chín phần mười chân lực trong người vung ra đôi chưởng xô thẳng tới ...

Dụng ý của chàng là muốn tìm hiểu về chân lực của đối phương xem đến mức nào, nên mới sử dụng một cách đánh vụng về như vậy. Và, khi luồng chân lực của đôi bên va chạm thẳng vào nhau, thì liền gây thành tiếng nổ to như sấm động, cuồng phong cũng nổi lên ào ào khiến hai người cùng một lúc thối lui ra sau năm bước ...

Thất Khuyết Đạo Nhân không làm sao tưởng tượng ra nổi là một chàng thiếu niên trẻ tuổi như vậy mà lại có nguồn nội lực cao sâu đến như vậy. Do đó, khi lão ta gắng gượng đứng yên lại thì sắc mặt tràn đầy nét kinh hoàng.

Gia Cát Ngọc là người có thiên bẩm trời ban, hơn nữa, lại may mắn gặp được kỳ duyên mấy lượt. Trước tiên, chàng ăn được trái “kim tuyến huyết lan”, rồi sau đó lại được dòng thác Đào Hoa và dòng nước Cửu U Tuyên trui rèn thân thể, nên giờ đây, chàng thấy mình vẫn không thể nào chiếm được ưu thế đối với Thất Khuyết Đạo Nhân thì trong lòng cũng không khỏi hết sức kinh hoàng.

Thất Khuyết Đạo Nhân là một con người kinh nghiệm rất già dặn, nên trong khi lão ta kịp trấn tĩnh tâm thần trở lại, thì đã nhanh nhẹn vung chưởng lên, chớp nhoáng đánh ra bảy chưởng để phản công trước bóng chưởng chập chờn và bóng chỉ rắn chắc như sắt thép đang rít vè vè của đối phương.

Bảy chưởng ấy, đều là những tuyệt học suốt mười năm khổ luyện của lão ta,

nên vô cùng mãnh liệt và cao tuyệt, khiến ngay đến số người trong Càn Khôn Ngũ Bá vừa nhìn qua cũng không khỏi chắc lưỡi khen thầm.

Gia Cát Ngọc vì mất phần chủ động, nên cố gắng phản công lại năm thế võ, tuy chương lực cũng mãnh liệt và nhanh nhẹn phi thường thường, nhưng vẫn bị Thất Khuyết Đạo Nhân bức lui ra sau tám bước dài.

Thất Khuyết Đạo Nhân trông thấy thế, thì trong lòng vô cùng mừng rỡ. Lão ta to tiếng cười ha hả, rồi lại vung chưởng đánh dồn dập ra tám thế võ như mưa sa bão táp.

Trong tám thế võ ấy, thế nào cũng vô cùng mãnh liệt, chương nào cũng vô cùng cao thâm. Đến thế võ thứ tám thì ngay như Cùngthần và Túy Quỷ là người võ học cao cường tuyệt thế cũng tự nhủ không làm thế nào phá vỡ cho được, do đó, hai người đều không khỏi kinh hoàng.

Quả nhiên, Gia Cát Ngọc đã hoàn toàn bị luống cuống cả tay chân, nên cả người bị rơi vào bóng chưởng chập chờn dày đặc của Thất Khuyết Đạo Nhân.

Bát Chỉ Phi Ma nhìn qua, thì trong lòng bỗng thấy ớn lạnh.

Mai Tiểu Thanh và Tư Đồ Uyên đang đứng bên ngoài trông thấy thế, mặt hoa cũng liền biến sắc, kinh hoàng buột miệng kêu lên thành tiếng. Giữa lúc Gia Cát Ngọc đang lâm vào tình thế hiểm nguy như chỉ mảnh treo chuông ấy, thì bất thần ai nấy đều nghe chàng hét lên một tiếng dài, rồi công thẳng ra một thế võ vô cùng tuyệt diệu cao thâm, khiến cho Thất Khuyết Đạo Nhân bị đẩy lui ra sau liên tiếp.

Qua thế võ quái dị lạ lùng ấy, rõ ràng chẳng phải là võ học trong Thiên Ma

Chỉ, mà càng không phải là trong “Cửu môn tuyệt hộ chương”. Hàng trăm nhân vật võ lâm hiện diện, bao gồm cả Càn Khôn Ngũ Bá và Thất Khuyết Đạo Nhân không ai được trông thấy thế võ quái dị ấy của chàng vừa sử dụng ra bao giờ, nên tất cả đều tròn to đôi mắt, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Thế võ ấy của Gia Cát Ngọc đã được chàng học được từ đâu thế?

Thì ra, đấy chính là một trong những võ học tuyệt kỹ, nơi di bảo của Diễm Lô.

Chỉ qua một thế võ là chàng đã áp đảo được đối phương, nên liền nhanh như điện chớp, tràn tới tấn công thêm ba thế dồn dập, gồm những thế võ tuyệt kỹ của Diễm Lô cả.

Lần này, Thất Khuyết Đạo Nhân đã có một sự cảnh giác cao độ, nên trông thấy Gia Cát Ngọc tràn tới tấn công, thì mười ngón tay sắt của lão ta vừa giương thẳng ra, trông chẳng khác nào mười lưỡi kiếm thép, rít gió vèo vèo, nhắm ngay các đại huyệt quan trọng trên người của Gia Cát Ngọc chụp tới.

Gia Cát Ngọc hôm nay gặp phải một tay kinh địch hiểm có trên đời, hơn nữa, cuộc so tài này lại liên quan đến vận mạng của cả võ lâm, nên dù tấn công hay phòng thủ, chàng cũng tỏ ra vô cùng thận trọng. Chàng phối hợp sử dụng hai ngành võ học của sư môn và trong di bảo của Diễm Lô một cách tài tình. Càng đánh càng nhanh, và sau cùng, thân hình chàng chỉ còn là một cái bóng đen mờ, không nhận ra được diện mục nữa.

Tất cả số người hiện diện, ngoại trừ Càn Khôn Ngũ Bá ra, còn thì số người khác, đều không thể nhìn rõ được thế võ của hai đối thủ.

Cuộc giao tranh kéo dài độ hai canh giờ, thì chân trời phía đông đã lần lần

sáng tỏ, và chùng ấy thế võ của đôi bên cũng lần lần chậm chạp trở lại. Cứ mỗi thế võ đánh ra tựa hồ đôi bên đều suy nghĩ thực chín chắn, nhưng khi đã đánh ra rồi thì lại cao sâu tuyệt diệu không tả nổi.

Trước tiên hai người có công có thủ, nhưng lần lần cứ mỗi một thế võ của Gia Cát Ngọc công ra thì Thất Khuyết Đạo Nhân phải tốn một số thì giờ gấp hai lần mới có thể phá vỡ được thế đánh ấy.

Cuối cùng, Thất Khuyết Đạo Nhân cất tiếng cười ghê rợn, rồi đôi chưởng vung ra thực nhanh khiến những ngón tay giả bằng một loại thép tinh ròng vượt ra khỏi tay bay vút tới rít gió nghe ghê rợn, nhắm ngay các huyết đạo trong người Gia Cát Ngọc chụp xuống.

Gia Cát Ngọc không khỏi giật nảy mình, trong khi đó Thất Khuyết Đạo Nhân lại lao thoát về phía chàng, rồi lại gầm to lên một tiếng, đem ba thế võ cứu mệnh tuyệt diệu, mà chính lão ta đã khổ công rèn luyện suốt mấy mươi năm qua, sử dụng để tấn công vào chàng.

Qua thế tấn công dồn dập và vô cùng mãnh liệt đó, tựa hồ không ai có thể lách tránh khỏi cho được. Do đó, số người của Bát Chỉ Phi Ma đều kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh, tim nhảy thình thịch không ngớt, đều định phi thân lướt tới ...

Nhưng, bỗng ai nấy đều thấy thân pháp của Gia Cát Ngọc liền chuyển biến và sử dụng ngay “Thần hành quỷ ảnh bộ” của Cùng Thần và Túy Quỷ dạy cho, lách tránh khỏi thế công của Thất Khuyết Đạo Nhân trong đường tơ kẽ tóc. Hơn nữa, chàng lại dùng thế võ “Quần ma vũ thiên đình” phi thân lướt thẳng lên, khiến ai nấy trông thấy bóng người chập chờn nơi nơi, rồi lại thấy có những vệt sáng màu xanh biếc không ngớt cuộn lên vun vút. Theo đó, chàng lại sử dụng luôn ba thế võ tuyệt kỹ trong di bảo của Diễm Lô, tấn

công dồn dập như mưa bão.

Tức thì, gió lạnh rít lên vèo vèo, cuồng phong dấy động ào ào, nghe đing tai nhức óc, buốt cả da thịt.

Mãi đến khi cát bụi chung quanh đã lắng xuống, thì sự thắng bại giữa hai đôi thủ đã thể hiện ra rõ ràng ...

Ai nấy nhìn thấy Gia Cát Ngọc đang cầm ngược thanh đoản kiếm “ Phi Thúy Hàn Tinh Tỳ”, đôi chân lão đảo như suýt té khụy xuống đất ...

Và, Thất Khuyết Đạo Nhân thì đưa hai tay ôm lấy lồng ngực, sắc mặt ghê rợn, đôi khước miệng không ngớt mấp máy, tựa hồ muốn nói chi nhưng lại thôi. Và sau đó, bỗng lão ta hộc ra một ngụm máu tươi đỏ ối rồi té lăn ra đất chết tốt.

Vong Hồn, Chiêu Hồn và Câu Hồn đưa mắt nhìn nhau một lượt, đồng thanh gầm lên một tiếng to rồi phi thân tràn thẳng về phía Gia Cát Ngọc. Nhưng, thân hình của ba lão vừa mới di động thì Cùng Thần, Túy Quỷ, Thạch Cổ hòa thượng, Mạc Sâu tiên tử và Bát Chỉ Phi Ma đã phi thân tràn theo, mỗi người vung tay đánh ra ba chuông.

Số người này hiện giờ chân lực đã được khôi phục quá nửa, nên liền nghe những tiếng nổ âm âm nối tiếp nhau vang lên, tức thì ba lão đạo sĩ gian manh ấy cũng cùng một lúc ngã phịch xuống đất giữa cơn mưa máu tơi bời.

Thiết Chỉ Cái và Thạch Kinh Thiên trông thấy thế liền ra lệnh cho tất cả đệ tử Cái Bang và các nhân vật trong lục lâm mười ba tỉnh hoan hô cuồng nhiệt:

– Kim Cô Lô. Minh chủ của võ lâm.

– Minh chủ của võ lâm chính là Kim Cô Lô.

Qua dáng điệu oai phong lẫm lẫm của Kim Cô Lô, cũng như qua tiếng hoan hô vang rền như sấm động của hàng mấy trăm người, bọn nha trảo của Bát Quỷ Cốc đành phải cúi đầu khuất phục.

Mai Tiểu Thanh, Tư Đồ Uyên cũng cất giọng trong trẻo kêu to lên, rồi lao thân bay thoát về phía Gia Cát Ngọc như hai con chim bé bỏng.

Gia Cát Ngọc cố đè nén cơn đau trong lồng ngực, quay người về phía quần hùng võ lâm, mỉm cười thi lễ, rồi mới đưa chân đồng dục bước thẳng đến trước mặt Bát Chỉ Phi Ma cúi lạy sát đất.

Trong khi Bát Chỉ Phi Ma cất tiếng cười to đầu về đặc ý thì bỗng gần đó có mấy tiếng kêu lên kinh hoàng ...

Thế là một đời gian manh tàn ác của Tích Hoa Công Tử đành chịu kết liễu dưới tay của ba vị chưởng môn các phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn.

Nam Thiên Dã Nhân trông thiếu não như một con gà đá thua, cúi đầu đưa chân bước lẫm lẫm đi thẳng, và chẳng mấy chốc đã mất hút giữa sương mai mù mịt dưới ánh bình minh.

Một điều làm cho Gia Cát Ngọc hãi kinh nhất, ấy là giờ đây Đông Phương Tuyết cũng đang đứng sát bên cái chết rồi. Trong đầu óc bỗng chợt nhớ đến Diễm tử tử, và thấy rằng Đông Phương Tuyết dù chết đi cũng chưa đáng tội, nhưng chàng đành nào khoanh tay đứng nhìn hay sao?

Bởi thế, giữa lúc Đông Phương Tuyết chỉ còn cách cái chết trong đường tơ

kẻ tóc, thì chàng bắt thần phi thân lao thoát tới ...

Bản ý của chàng là muốn ngăn số người trong nhóm Đông Hải Tam Hữu, để bọn họ không hạ độc thủ đối với Đông Phương Tuyết. Nhưng, Đông Phương Tuyết lại hiểu lầm ý chàng, đồng thời lão ta tự biết mình hiện không làm sao đối địch nổi với quần hùng trước mặt, trong khi còn có cả Kim Cô Lô, vậy đâu mong chi được sống còn nữa. Do đó, lão ta xét thấy nếu đã bị kẻ khác giết chết, chi bằng tốt hơn tự mình xuống tay kết liễu đời mình cho rồi.

Chính vì ý nghĩ đó, nên lão ta đã đâm liều, bắt thần ngửa mặt cười to lên như cuồng dại, rồi vung tay lên nhắm ngay Thiên Linh cái giáng xuống. Và, qua một tiếng “xoạc”, máu đỏ bay tung tóe, lão ta cũng theo đó ngã lăn quay xuống đất chết tốt.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế hết sức kinh hãi, nhưng liền ngay đó bỗng chàng nghe có một thanh âm trong trẻo kêu thét lên. Tức thì, Đông Phương Diễm chẳng khác chi một cành hoa lê sau cơn mưa, đầm nước mắt phi thân lướt tới ...

Đôi má nàng rần rụa những hạt lệ trong veo, thái độ kinh hoàng, cúi xuống ôm chầm lấy xác chết của người cha già, rồi lại đưa mắt nhìn thẳng vào Gia Cát Ngọc với những tia sáng đầy căm hờn. Cuối cùng, nàng cất tiếng cười ghê rợn, rồi quay mặt đi nơi khác.

Gia Cát Ngọc trông thấy thế không khỏi giật nảy mình, vội vàng kêu to lên rằng:

– Diễm tử tử. Chị ...

Câu nói chưa dứt, thì bỗng nghe Bát Chỉ Phi Ma gần giọng nói:

– Ngọc nhi. Con hiện giờ đã thành minh chủ võ lâm, vậy tại sao lại có thái độ nhi nữ thường tình như thế?

Gia Cát Ngọc không khỏi giật bắn người, vội vàng nói:

– Ngọc nhi xin tiếp nhận lời dạy dỗ của ân sư.

– Trong giới giang hồ, hễ tre tàn thì măng mọc, người mới tấn lên thay thế cho người cũ, sư phụ đây đã già rồi, vậy nên rút lui ra khỏi giới giang hồ là hơn.

Do đó, mọi việc ở nơi này con và hai vị nghĩa huynh nên tận tình xếp đặt cho ổn thỏa.

Bát Chỉ Phi Ma nói xong, liền cùng Thạch Cổ hòa thượng, Cùng Thần, Túy Quỷ và một số người nữa cùng nhau bỏ ra đi. Gia Cát Ngọc cung kính tiễn đưa sư phụ cùng các vị võ lâm tiên bối mãi đến khi bóng người họ đều lần khuất giữa sương mai mù mịt, thì chàng mới cố đè nén sự đau xót trong lòng, quay về phía quần hùng cất tiếng nói:

– Tại hạ hôm nay được các bậc võ lâm đồng đạo không chê bỏ nên đưa lên giữ ngôi vị minh chủ võ lâm, làm cho tại hạ cảm thấy lo lắng vô cùng. Từ nay về sau, tại hạ xin hứa lúc nào cũng một mực để ý đến việc hòa giải đối với mọi sự xung đột vô lý trong võ lâm. Và nếu tại hạ làm sai lời hứa này, thì sẵn sàng chịu sự trừng phạt của thánh thần và các vị.

Thế là khắp trong Huyết Hải địa khuylết lại tràn ngập một niềm vui mới.

Khi ánh triều dương đã chói lọi nơi nơi, thì trên đường núi quanh co bất thần

xuất hiện một lão già lưng mang một dải thuốc. Và lão già ấy chính là một con người ngoài mặt lạnh lùng, nhưng trong lòng lúc nào cũng đầy nhân ái, có tên là Lãnh Diện Hoa Đà.

Nhưng, lão ta đã đến chậm rồi. Huyết Hải địa khuynet đã hoàn toàn bỏ trống, vắng ngắt không một bóng người. Lão ta dùng chân đứng lại, ngửa mặt nhìn lên ánh bình minh chói lọi rồi nói lẩm bẫm rằng:

– Gió đã lặn, sóng đã lên, không khí không còn nữa, vàng thái dương đã trở về với quỹ đạo chân chính của nó, xem ra trong võ lâm chắc sẽ hưởng được một giai đoạn thái bình êm ấm.

Nói dứt lời, lão ta cất tiếng cười “khá khá” đầy thoải mái, rồi lại đưa đôi chân bước thong thả trở xuống núi.

Và, tại vùng Tiềm Long Bảo bấy lâu nay bỏ hoang tàn, giờ đây lại treo đèn kết hoa, tiếng trống tiếng nhạc huyền ảo. Đây chính là ngày đại hôn của Gia Cát Ngọc, vị minh chủ võ lâm.

Trong số tân khách, ngoại trừ Càn Khôn Ngũ Bá và các vị chương môn trong các môn phái lớn ở vùng Trung Nguyên, lại còn có rất đông đảo các nhân vật tai mắt trong Cái Bang và trong giới lục lâm mười ba tỉnh. Hơn nữa, lại có cả Hắc Y Diêm La ở Lĩnh Nam, Thanh Liên đại sư ở Kim Địch tự.

Thử hỏi, những nhân vật tương đối có tên tuổi trong võ lâm ai lại chẳng muốn đến tham dự lễ đại hôn của vị minh chủ võ lâm? Mai Tiểu Thanh và Tư Đồ Uyển được cùng chung lo việc sửa túi nâng khăn cho Gia Cát Ngọc đã trở thành một giai thoại muôn đời trong giới giang hồ. Nhưng, riêng Gia Cát Ngọc, mặc dù được tiếng tăm vang dội lẫy lừng, lại được một lần cả hai người đẹp, và sắc mặt tuy có vẻ tươi vui, nhưng nếu nhìn kỹ, thì vẫn thấy

thoáng hiện nét u buồn man mác.

Sau cuộc hôn lễ tung bừng, đêm đã khuya, và mọi người đã bắt đầu an giấc.

Bỗng, bên ngoài gian phòng của Gia Cát Ngọc bất thần có một người khách không mời mà tự đến. Hơn nữa, sau khi người khách ấy vừa bước đến nơi, thì bỗng nghe có tiếng trẻ con khóc “oa oa” làm cho Gia Cát Ngọc bừng tỉnh cơn mộng đẹp.

Chàng nhanh nhẹn phi thân lướt ra ngoài, thì thấy bên dưới cửa sổ có một cái xách đan bằng tre, và trong cái xách ấy có một thằng bé mập mạp, trong tay đang cầm một chiếc vỏ gươm cũ kỹ.

Gia Cát Ngọc vừa nhìn thấy chiếc vỏ gươm ấy thì không khỏi giật bắn người.

Chàng nhanh như chớp thò tay chụp lấy chiếc vỏ gươm, và đưa ra trước ngọn nến để xem qua, thì thấy trên chiếc vỏ gươm có khắc mấy dòng chữ rằng:

Chàng như châu ngọc trong rương, Thiếp như hoa rụng, thân vương bụi hồng.

Thẹn mình phận bạc long đong, Nỗi lòng cay đắng, cô phòng ai hay?

Nợ tình hoàn lại xót thay.

Từ nay đôi ngã, thiên nhai mịt mù ...

Gia Cát Ngọc vừa xem đến đây thì nước mắt tuôn trào, ướt cả đôi má. Chàng

nhẹ nhàng ẵm đứa bé trong chiếc giỏ tre ấy lên, rồi cất giọng cảm động nói:

– Diễm tử tử ...

Dứt lời, chàng nhanh nhẹn vọt người phi thân lên, lướt đi nhanh như một vị sao sa, và hãy còn trông thấy dưới bóng trăng sáng như có một bóng người thấp thoáng trước mặt, đang lướt về hướng Đông Nam.

Gió đêm đã thổi tan mây mù trên nền trời, khiến vầng trăng sáng lại càng sáng tỏ.

Và, tựa hồ chị Hằng đang nhìn xuống trần gian mỉm cười.

Hết